Giới thiệu

Câu chuyện mở ra với một bước ngoặt định mệnh khi La Thiên, một thanh niên từ thế giới hiện đại, bất ngờ xuyên không đến vũ trụ Hồng Hoang huyền ảo và đầy rẫy hiểm nguy.

Tình huống trớ trêu thay, anh tỉnh lại không phải ở một nơi an toàn, mà lại rơi thẳng vào tiên trì trên Thái Âm Tinh, ngay giữa lúc vị nữ thần tuyệt mỹ Hi Hòa đang tắm.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, khi sát ý của nữ thần sắp bùng nổ, một sức mạnh bí ẩn đã can thiệp, khởi đầu cho hành trình phi thường của La Thiên.

Đó chính là "Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp", một công cụ quyền năng tối thượng, nhưng lại mang một đặc tính kỳ quái: thay vì trói buộc vào La Thiên, nó lại nhắm vào những người anh gặp gỡ.

Cơ chế của hệ thống vô cùng bá đạo.

Mỗi khi La Thiên gặp một nhân vật quan trọng, hệ thống sẽ hiện ra, buộc đối phương phải đưa ra lựa chọn trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Những lựa chọn này luôn xoay quanh La Thiên, từ việc tha mạng, kết giao, tặng bảo vật cho đến những yêu cầu không tưởng như trở thành đạo lữ.

Mỗi lựa chọn đều đi kèm với phần thưởng là "công đức" hoặc hình phạt là "nghiệp lực".

Điều đặc biệt nhất là, với tư cách túc chủ, La Thiên sẽ nhận được phần thưởng gấp mười lần so với người đưa ra lựa chọn.

Trong cuộc gặp gỡ đầu tiên, nữ thần Hi Hòa, đứng trước những

lựa chọn oái oăm của Thiên Đạo, buộc phải tha cho La Thiên để nhận lấy công đức.

Ngay lập tức, La Thiên nhận được lượng công đức gấp mười, từ một phàm nhân tay trắng, anh thăng cấp thẳng lên cảnh giới Huyền Tiên, chính thức đặt bước chân đầu tiên trên con đường tu luyện tại thế giới Hồng Hoang.

Thoát khỏi Thái Âm Tinh, La Thiên đáp xuống đại địa Hồng Hoang rộng lớn, một thế giới mà Thần Ma cùng tồn tại, Đại La Kim Tiên đi đầy đất.

Tại đây, trong một lần nướng thịt dã thú, anh tình cờ gặp được Hậu Thổ, một trong Thập Nhị Tổ Vu, vị nữ thần nhân hậu và mạnh mẽ của Vu tộc.

Hệ thống một lần nữa được kích hoạt.

Hậu Thổ, dưới sự thúc ép của Thiên Đạo, đã lựa chọn kết giao và tặng cho La Thiên bảo vật quý giá là "Vạn năm tiên tủy dịch".

Phần thưởng dành cho La Thiên lần này còn kinh người hơn: không chỉ là lượng công đức khổng lồ lên đến ba trăm triệu, anh còn nhận được cơ hội "trích xuất" một năng lực của Hậu Thổ.

Không chút do dự, La Thiên đã chọn lấy "Cửu Chuyển Huyền Công", bộ công pháp luyện thể chí tôn có nguồn gốc từ Bàn Cổ, cùng với "Thổ chi pháp tắc", đặt nền móng vững chắc cho sức mạnh sau này.

Sở hữu công pháp đỉnh cấp và tài nguyên dồi dào, La Thiên quyết định tiến đến Bất Chu Sơn, ngọn núi thần đứng sừng sững giữa trung tâm Hồng Hoang, nơi được mệnh danh là kho báu của trời đất.

Trên đường đi, sức mạnh của hệ thống tiếp tục được thể hiện khi nó buộc một cường giả Long tộc là Ngao Thập Cửu phải mở đường

cho anh.

Tiến vào một sơn cốc ẩn chứa cơ duyên, La Thiên đã có một mùa bội thu chưa từng có.

Anh không chỉ tìm thấy "Cửu thiên tức nhưỡng" – loại thần thổ phòng ngự vô song, mà còn phát hiện ra linh căn thượng phẩm "Tiên thiên hồ lô đằng" cùng bảy quả hồ lô quý giá.

Thậm chí, chính linh căn hồ lô đằng cũng bị hệ thống ép buộc lựa chọn, tự nguyện trở thành pháp bảo của La Thiên, mang lại cho anh thêm vô số phần thưởng, trong đó có cả "Tạo hóa pháp tắc".

Việc La Thiên độc chiếm kỳ bảo đã dẫn đến xung đột với các đại năng khác đang có mặt tại Bất Chu Sơn, đỉnh điểm là cuộc đối đầu với trưởng lão Long tộc, Ngao Càn, một Đại La Kim Tiên tu vi thâm hậu.

Khi Ngao Càn nổi sát tâm và từ chối tuân theo lựa chọn của hệ thống, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra.

Hệ thống đã chứng tỏ quyền uy tuyệt đối của mình bằng cách trực tiếp giáng xuống "Hỗn Độn Thần Lôi", mạt sát hoàn toàn một Đại La Kim Tiên trong nháy mắt.

Sự kiện này không chỉ gây chấn động cho các cường giả có mặt, mà còn mang về cho La Thiên phần thưởng lớn chưa từng có: mười sáu ức công đức và một đạo Hỗn Độn Thần Lôi.

Từ một kẻ xuyên không may mắn, La Thiên đã trở thành một thế lực mới nổi, một dị số không thể xem thường trong bàn cờ Hồng Hoang, sở hữu trong tay những bảo vật và tài nguyên mà ngay cả các đại năng đỉnh cấp cũng phải khao khát.

Hành trình của anh chỉ vừa mới bắt đầu, và cả vũ trụ Hồng Hoang rộng lớn đang chờ đợi để chứng kiến sự trỗi dậy của một tồn tại

không tuân theo bất kỳ quy luật nào.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 1

Mười đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ: Hoa sen vàng vạn đóa, không vật nào phá nổi, vạn tà lui tránh, vạn pháp bất xâm (Sở hữu bởi Nguyên Thủy Thiên Tôn).

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ xuất phát từ 《Phong Thần Diễn Nghĩa》, vốn thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong hồi thứ ba mươi tám, khi Cửu Long Đảo Tứ Thánh tấn công Tây Kỳ, Khương Tử Nha không địch nổi tọa kỵ của Tứ Thánh nên đã bí mật đến Ngọc Hư Cung ở núi Côn Luân cầu cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngài đã ban cho tọa kỵ Tứ Bất Tượng, cùng Đả Thần Tiên và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Đến đây, trang bị của Khương Tử Nha trong Phong Thần đã đầy đủ.

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ: Ánh sáng xá lợi rực rỡ, giúp tĩnh tâm ninh khí, vạn tà lui tránh, vạn pháp bất xâm (Trong tay Tiếp Dẫn).

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là vật phẩm trong tiểu thuyết, sớm nhất xuất hiện trong 《Phong Thần Diễn Nghĩa》, là pháp bảo của Tiếp Dẫn đạo nhân, một trong Tứ Phương Kỳ (ba kỳ còn lại là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ).

Năm xưa Nhiên Đăng từng phái Quảng Thành Tử đi mượn kỳ này để thu phục pháp bảo lợi hại Phiên Thiên Ấn của Ân Giao.

Khi tế ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, khí trắng huyền không, ánh vàng

vạn đạo.

Khi thu phục Ân Giao, nó do Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sử dụng, sau đó không thấy xuất hiện lại.

Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ: Hỗn loạn âm dương, điên đảo ngũ hành, vạn tà lui tránh, vạn pháp bất xâm (Trong tay Lão Tử).

Đây là bảo vật của Giáo chủ Nhân giáo Thái Thượng Lão Quân.

Kỳ dài một thước bảy thốn, màu đỏ thẫm.

Khi Hồng Quân Lão Tổ phân bảo tại Phân Bảo Nham, đã ban kỳ này cho Thái Thượng Lão Quân.

Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ: Khí lành bao phủ, thiên địa sáng ngời, vạn tà lui tránh, vạn pháp bất xâm (Trong tay Dao Trì Vương Mẫu).

Tố Sắc Vân Giới Kỳ, còn gọi là Tụ Tiên Kỳ, là bảo vật của Dao Trì Tây Vương Mẫu.

Khi kỳ này triển khai, khí lành biến ảo khắp nơi, hương thơm kỳ lạ bao trùm.

Long Cát công chúa ở Thanh Loan Đấu Khuyết núi Phượng Hoàng (con gái Dao Trì Kim Mẫu) từng dùng kỳ này của mẹ để trợ giúp Khương Tử Nha phá Phiên Thiên Ấn của Ân Giao.

Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ: Mông lung càn khôn, che trời lấp nhật, vạn tà lui tránh, vạn pháp bất xâm (Trong tay Minh Hà Lão Tổ).

Thập Nhị Phẩm Liên Đài: Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên: Công thủ toàn diện, là tồn tại đỉnh cấp nhất trong các Tiên Thiên Linh Bảo.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể phóng ra vô tận lửa đỏ nghiệp hỏa,

dùng sức mạnh nhân quả phần sát tất cả.

Lực phòng ngự cũng thuộc hàng đỉnh phong, ngồi trên đài sen thì không thể bị đánh bại (Trong tay Minh Hà Lão Tổ).

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên: Vốn thuộc sở hữu của Ma Tổ La Hầu, sau khi La Hầu ngã xuống, Hắc Liên không rõ tung tích.

Ngồi trên liên đài phòng ngự kinh người, có thể hấp thụ khí bạo ngược.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên: Thuộc sở hữu của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Ngồi trên liên đài phòng ngự kinh người, vốn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sau trong chiến tranh Phong Thần bị Văn Đạo Nhân ăn mất ba phẩm, biến thành Cửu Phẩm Liên Đài.

Tạo Hóa Thanh Liên: Khi hỗn độn mới mở, vạn vật sinh linh đều chưa có, trời đất liền thành một dải, chỉ có một đóa Sáng Thế Thanh Liên thai nghén bên trong.

Thanh Liên có năm lá, nở hai mươi tư cánh, tại tâm sen kết thành năm hạt liên tử.

Nó đã thai nghén ra Bàn Cổ đại thần, có thể xưng là chí bảo hoàn mỹ nhất.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, khí hỗn độn loạn xạ, nguyên khí đại thương khiến Sáng Thế Thanh Liên không chịu nổi áp lực khai thiên lập địa mà bị hư hại.

Phàm sự đều có một tia sinh cơ, trong bốn hạt liên tử có một hạt đã chín muồi, nở rộ trên đỉnh núi Bất Chu, gọi là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Do không có công đức khai thiên, Tịnh Thế Thanh Liên không

được thiên địa dung thứ.

Bàn Cổ Tam Thanh và Nữ Oa nương nương mượn khế cơ kéo dắt, Tịnh Thế Thanh Liên phân làm bốn: Hoa sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý (Nguyên Thủy Thiên Tôn), ngó sen hóa thành Thái Ất Phất Trần (Thái Thượng Lão Quân), lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm (Thông Thiên Giáo Chủ), bùn sen hóa thành Cửu Thiên Tức Nhưỡng (Nữ Oa nương nương).

Ba hạt liên tử chưa chín hóa thành: Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên (Tiếp Dẫn), Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (Minh Hà), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Ma Tổ La Hầu).

Năm phiến lá của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ: Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Cánh hoa Sáng Thế Thanh Liên hóa thành các bảo vật: Thiên Bảng (Phong Thần Bảng + Đả Thần Tiên: Nguyên Thủy Thiên Tôn), Địa Thư (Sơn Hải Kinh + Đại Địa Thai Mô: Trấn Nguyên Tử), Nhân Bộ (Sổ Sinh Tử + Thiên Thu Luân Hồi Bút: Thập Điện Diêm La; Nhân Duyên Bạc + Hồng Tuyến: Nữ Oa nương nương), Sơn Hà Xã Tắc Đồ (Nữ Oa nương nương), Hà Đồ Lạc Thư (Phục Hy), Thất Bảo Diệu Thụ (Chuẩn Đề đạo nhân), Hồng Tú Cầu (Nữ Oa nương nương).

Đài sen Sáng Thế Thanh Liên hóa thành Càn Khôn Đỉnh (Hồng Quân Lão Tổ).

Sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa ngã xuống, thân thể hóa thành núi Bất Chu.

Bàn Cổ Tam Thanh và Nữ Oa nương nương cùng đến núi Bất Chu, bị một trận hương thơm thu hút, đi đến đỉnh núi phát hiện Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Lúc này, phúc chí tâm linh: Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Hoa đỏ!

Hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý." Thái Thượng Lão Quân nói: "Ngó trắng!

Ngó sen hóa thành Thái Ất Phất Trần." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Lá xanh!

Lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm." Nữ Oa nương nương nói: "Đất vàng!

Đất sen hóa thành Cửu Thiên Tức Nhưỡng." Sau khi Bàn Cổ Tam Thanh lập giáo, Thiên Đạo giáng xuống vô lượng công đức.

Tam Thanh bèn đem vô lượng công đức dung nhập vào ba bảo vật này, khiến chúng trở thành Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Nữ Oa tuy là đồng môn sư muội nhưng không phải dòng đích của Bàn Cổ, Tam Thanh tự nhận mình là Bàn Cổ chính tông, là chủ của Hồng Hoang, không thể đứng ngang hàng với Yêu tộc.

Sau khi cuộc đại chiến Vu Yêu khiến Yêu giáo bị diệt, Đông Hoàng thân vong, Thông Thiên Giáo Chủ cưỡng đoạt đại bộ phận tàn dư đệ tử Yêu giáo, Thái Thượng Lão Quân lại đem Nhân tộc tách ra khỏi Yêu tộc, lập ra Nhân giáo, truyền đến hậu thế diễn hóa ra tư tưởng "trảm yêu trừ ma".

Thánh nhân Yêu tộc Nữ Oa là mẹ của nhân loại nhưng không thể nắm giữ Nhân đạo đại giáo, Yêu tộc cũng thảm bại dưới tay đồ đệ Nhân giáo của Lão Tử, do đó đối với Bàn Cổ Tam Thanh căm hận thấu xương, bất tử bất hưu.

Từ đó, tập đoàn thánh nhân phương Đông bắt đầu rạn nứt, tạo điều kiện cho Tây Phương giáo hưng thịnh.

Thời Ân Thương, Nữ Oa cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề đạo nhân đứng sau dàn dựng cuộc đại chiến Phong Thần tiêu diệt

Tiệt giáo.

Phật giáo phương Tây được Nữ Oa nương nương ưu ái, khí số đại hưng, môn hạ có mười ức Phật quốc, ba ngàn chư Phật, thực lực vượt xa đệ tử Tam Thanh, gieo mầm tai họa cho sự suy tàn của Huyền môn.

Từ đó hậu nhân chỉ biết câu nói: "Hoa đỏ ngó trắng lá sen xanh, ba giáo vốn cùng một nhà"; tượng trưng cho Xiển, Nhân, Tiệt tam giáo đều là Huyền môn đạo thống, là truyền nhân đích hệ của Hồng Quân.

Không ai biết Yêu giáo cũng là Huyền môn đạo thống, không ai biết Nữ Oa cũng là truyền nhân đích hệ của Hồng Quân, là một thánh nhân phương Đông.

Khai Thiên Phủ: Chí bảo công phạt mạnh nhất của Đại Đạo.

Tiên Thiên Chí Bảo (Pháp bảo tồn tại trước khi khai thiên tích địa).

Ba đại Tiên Thiên Chí Bảo: Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung.

Chương 2

(Lưỡi rìu Khai Thiên hóa thành Bàn Cổ Phiên, lưng rìu hóa thành Thái Cực Đồ, cán rìu hóa thành Hỗn Độn Chung).

Hậu Thiên Chí Bảo (Pháp bảo xuất hiện khi hoặc sau khi khai thiên tích địa).

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp: Hậu thiên đệ nhất Công Đức Chí Bảo, bảo vật phòng thân của Thái Thượng Lão Quân.

Được tạo thành từ sự dung hợp của khí Huyền Hoàng Đại Đạo và công đức khai thiên của Bàn Cổ.

Có tất thảy bốn mươi chín tầng (số của Thiên Đạo).

Bảo vật này miễn nhiễm mọi tấn công, một khi tế ra liền lập tức đứng ở vị trí bất bại.

Kim Cương Trạc: Hậu thiên Công Đức Chí Bảo, một món vô thượng bảo vật do Thái Thượng Lão Quân luyện chế khi hóa Hồ thành Phật.

Vật này tế ra có thể thu giữ mọi bảo vật, binh khí trong thiên hạ, địa thủy hỏa phong đều không thể tổn hại.

Đả Nhân Tiên: Hậu thiên Công Đức Chí Bảo, một thánh khí công đức do Nữ Oa nương nương luyện chế khi dùng dây leo kéo bùn tạo ra con người.

Đây là bảo vật trấn giữ khí số Nhân tộc đầu tiên, có thể điều hòa khí vận Nhân tộc với khí số tự nhiên, thiên nhân hợp nhất, cũng có thể đánh vào khí vận Nhân tộc, phế bỏ Nhân Hoàng.

Phàm là người của Nhân tộc đều bị khắc chế (Người thuộc Nhân tộc nếu bị quất một tiên, dù có chứng đắc quả vị Chuẩn Thánh cũng

vẫn hóa thành một vốc đất vàng).

Tru Tiên Tứ Kiếm: Hậu thiên Chí Bảo, pháp bảo tấn công hàng đầu của Thông Thiên Giáo Chủ, cùng với Tru Tiên Trận Đồ có thể bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận.

Linh Bảo (Do linh bảo quá nhiều nên ở đây không phân chia chi tiết Tiên Thiên và Hậu Thiên.

Tóm lại, phân biệt dựa trên việc có tồn tại trước khi khai thiên hay không): Thái Thượng Lão Quân: Cửu Long Kim Trượng, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, Bát Quái Lò, Càn Khôn Đồ, Bát Cảnh Cung Đăng, Xạ Nhật Thần Cung, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Tử Kim Hồng Hồ Lô, Hoảng Kim Thằng, Thất Tinh Kiếm, Quạt Ba Tiêu (Dương), Thái Tuế Tiên, Vô Tự Thiên Thư, Huyền Đô Thiên Lê, Không Động Ấn, Ngũ Quang Hạp, Nhật Nguyệt Thần Kính, Phi Vân Giản, Thiên Ý Đao, Tu Di Hồ, Phong Đô Tử Cô, Lão Quân Nhân Giáo Bia, Hào Thiên Chuông, Long Phượng Cầm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: Chư Thiên Khánh Vân, Cửu Long Trầm Hương Liễn, Huyết Phù Tác Mệnh Thư, Lạc Bảo Kim Tiền, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Ngọc Thanh Thánh Lệnh, Thái Cực Phù Ấn, Hư Vô Hạp, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, Bát Bảo Lưu Ly Bình, Côn Luân Kính, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Âm Dương Lò, Hốt Lôi Cầm, Tinh Vân Côn, Thanh Ngọc Hồ Lô, Nạp Thiên Đại, Càn Khôn Phiến, Huyền Thiên Lăng, Tam Quang Thần Thủy, Thiên Cơ Sấm, Phệ Linh Châm, Trấn Yêu Tháp, Vô Cực Trạc, Nguyên Thủy Xiển Giáo Bia.

Thông Thiên Giáo Chủ: Thanh Bình Kiếm, Hỗn Nguyên Phất Trần, Thượng Thanh Bảo Châu, Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, Kim Phượng Trâm, Long Ngâm Tiêu, Chỉ Mệnh Đao, Thiên Hoa Diệu Trụy Kỳ, Cửu Long Đỉnh, Tinh Thần Đồ, Phong Lôi Tiễn, Tử Điện Chùy,

Ngư Cổ, Luân Hồi Kính, Tàng Tiên Đồ, Huyền Hoàng Hồ Lô, Sơn Hải Đồ, Xuyên Tâm Tỏa, Như Ý Nang, Lục Hồn Phiên, Thông Thiên Tiệt Giáo Bia.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân: Tiếp Dẫn Bảo Tràng, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thất Bảo Thiên Diệp Kim Liên, Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề Đạo Nhân: Gia Trì Thần Chử, Lục Căn Thanh Tịnh An Lạc Cần, Tịch Diệt Pháp Luân, Bạch Liên, Khổ Hải, Bồ Đề Mộc, Xá Lợi Tử, Ti Thao, Anh Lạc, Tán Cái, Hoa Quán, Phiên Tràng, Kim Cung, Ngư Trường.

Nữ Oa Nương Nương: Bảo Liên Đăng, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, Phược Yêu Tỏa, Thất Tinh Vãn Nguyệt Tiên, Tạo Nhân Tiên, Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao, Tam Huyễn Hoàn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Ngũ Khẩu Quỳnh Chập Ly Quang Tiễn, Tứ Bảo Kiếm, Vô Cực Tán, Định Thiên Trâm, Phiêu Miểu Triền Thiên Đái, Cửu Thải Nghê Thường, Linh Tú Phiêu Y, Linh Tuyền Bảo Ngọc, Chiêu Yêu Phiên, Áp Hỏa Kiềm, Tứ Hải Bình, Thiên Địa Hồng Lô (Luyện Thiên Lô, Tạo Vật Tiên Đỉnh), Vô Song Tử Ngọc Luân, Nhân Duyên Bạc, Tam Sinh Thạch, Luyện Yêu Hồ, Hỗn Độn Âm Dương Ngũ Linh Châu (Thủy, Hỏa, Lôi, Phong, Thổ, Thánh, Ma), Thiên Xà Trượng, Thánh Linh Phi Phong, Nữ Oa Huyết Ngọc, Nữ Oa Ngọc Châm, Nữ Oa Thạch, Kim Hồ Lô, Thiên Oa Yêu Giáo Bia, Luân Hồi Tử Ngọc Liên Đài.

Các tiên nhân khác: Quạt Ba Tiêu (Âm: sở hữu bởi Thiết Phiến công chúa), Linh Cữu Đăng (Nhiên Đăng đạo nhân), Hà Đồ Lạc Thư (Đế Tuấn, Phục Hy), Thí Thần Thương (Ma Tổ La Hầu), Sơn Hà Xã Tắc Đồ (Nữ Oa), Thất Bảo Diệu Thụ (Chuẩn Đề), Gia Trì Thần Chử (Chuẩn Đề), Tiếp Dẫn Bảo Tràng (Tiếp Dẫn), Tụ Bảo Bồn (Đa Bảo đạo nhân), Thổ Bảo Kim Thiềm (Đa Bảo đạo nhân), Long Hổ Như Ý

(Kim Linh Thánh Mẫu), Tứ Tượng Tháp (Kim Linh Thánh Mẫu), Cản Sơn Tiên (Vô Đương Thánh Mẫu), Nhật Nguyệt Châu (Quy Linh Thánh Mẫu), Kim Giao Tiễn (Tam Tiêu nương nương), Hỗn Nguyên Kim Đấu (Tam Tiêu nương nương), Nhị Thập Tứ Khỏa Định Hải Châu (Nhiên Đăng đạo nhân), Hỗn Nguyên Chùy (Ô Vân Tiên), v.v.

Hồng Hoang Trận Pháp: Tru Tiên Kiếm Trận: Do Thiên Đạo Thánh nhân Thông Thiên Giáo Chủ nắm giữ.

Là trận pháp sát phạt vô thượng của Thiên Đạo, đệ nhất sát trận.

Là bảo vật lập giáo và hộ giáo của Tiên Tiết Giáo.

Kết hợp từ Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Một vị Thánh nhân bố trận, nếu không có bốn vị Thánh nhân tề tụ thì không thể phá.

Trong trận sát cơ vô hạn, hung hiểm vạn trùng, kẻ không phải Thánh nhân vào trận sẽ lập tức tan thành mây khói.

Hồng Quân Lão Tổ đã ban tứ kiếm cho Thông Thiên trên Phân Bảo Nham.

Chu Thiên Tinh Đấu Trận: Yêu Hoàng Đế Tuấn ngộ ra từ Hà Đồ Lạc Thư, hợp sức mạnh của 365 vì tinh tú trên trời, lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm chủ tinh, Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, sâu thẳm vô cùng, sát khí ngập trời.

Để bố trí cần luyện chế 365 cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên và 14.800 cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, phối hợp với sức mạnh của ức vạn thần ma.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận: Trận nhãn là Hà Đồ, Lạc Thư.

Tương truyền do Đông Hoàng Thái Nhất sáng tạo, mô phỏng bố cục núi sông, sông ngòi của Hồng Hoang.

Trận này bao hàm cả trời cao biển rộng, chim muông cá trùng, diễn hóa sự biến đổi của thế giới Hồng Hoang.

Điểm tuyệt diệu là người ở trong trận không cảm nhận được thời gian trôi qua, thấy núi tuyết hóa biển xanh, ruộng dâu hóa biển cả, ảo ảnh sinh diệt trong nháy mắt như đã trải qua ức vạn năm.

Đô Thiên Thần Sát Trận: Còn gọi là Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận.

Sau khi Bàn Cổ mất, tinh huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu (Thập Nhị Ma Thần).

Trận này do Thập Nhị Tổ Vu thôi phát tinh huyết Bàn Cổ ngưng tụ thành Đô Thiên Ma Thần, thu thập sát khí thiên địa.

Khi đại kiếp giáng xuống, sát khí cực mạnh chính là lúc trận pháp cường hãn nhất.

Đây là chỗ dựa để Vu tộc đối kháng Yêu tộc.

Sau khi Hậu Thổ hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, bà để lại ba giọt máu Tổ Vu giúp trận pháp có thể sử dụng thêm 3 lần hoặc tạm thời nâng cao thực lực Đại Vu lên cấp Tổ Vu.

Vạn Tiên Đại Trận: Do Thông Thiên Giáo Chủ sáng tạo.

Ngài dùng Tứ đại Thần thú trấn áp bốn phương, bản thân trấn giữ trung cung.

Trận pháp hấp thụ linh khí năm phương, uy thế bốn phương tám hướng, hội tụ tinh tú và tinh hoa địa thủy hỏa phong.

Uy lực cực đại, phi Thánh nhân bất khả nhập trận.

Trong Phong Thần, trận này bị bốn vị Thánh nhân Thái Thượng, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liên thủ phá vỡ.

Chương 3

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận: Do Thái Thanh Thánh nhân Thái Thượng Lão Quân sáng tạo, lấy vô cực dung nạp vạn vật, lấy ngũ hành nạp nguyên khí thiên địa, hóa hư thành thực, thật giả khó phân.

Trận chia làm sáu cửa: Sinh, Tử, Hối, Minh, Huyễn, Diệt.

Kẻ vào trận nếu không rơi vào Huyễn và Diệt thì sinh tử nằm trong một ý niệm.

Cửa Minh ở Tây Bắc là con đường khai thông duy nhất.

Trên Thái Âm Tinh, trong một hồ tắm tiên khí lượn lờ.

La Thiên trân trối nhìn thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần cách đó vài mét, người đang hoàn toàn không một mảnh vải che thân.

Vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ, ta đã rơi xuống một hồ tắm kỳ lạ, xui xẻo hơn là bên trong lại có một tuyệt thế đại mỹ nữ đang thong thả tắm rửa. "Đinh!

Hệ thống Lựa chọn Thần cấp đang khởi động và ràng buộc..." Ngay khi nữ tử tuyệt mỹ kia lộ ra sát ý, một âm thanh thông báo kỳ lạ vang lên trong đầu La Thiên khiến ta đại hỉ.

Hệ thống, đến thật đúng lúc!

Những tình tiết xuyên không vào hồ tắm mỹ nữ thế này ta đã đọc mòn mắt trong tiểu thuyết mạng rồi.

Thông thường trong các lựa chọn của hệ thống sẽ có một mục khiến đối phương lập tức yêu mình...

Nghĩ đến đây, La Thiên tràn đầy kỳ vọng, thậm chí đã nghĩ xong tên cho con sau này.

Dù sao nữ tử trước mắt thật sự quá đẹp, đẹp đến mức chỉ một cái liếc nhìn cũng khiến người ta kinh động, dù có hơi nước che phủ nhưng vẫn khiến La Thiên tim đập chân run.

Không hề khoa trương, tất cả nữ minh tinh trên tivi kiếp trước cộng lại cũng không bằng một phần của nàng!

Nữ nhân này giống như tiên nữ trên chín tầng trời, không thuộc về phàm gian, là tồn tại xinh đẹp nhất trong đám tiên nữ!

Nếu nàng có thể trở thành vợ ta, quả là tổ tiên tích đức hiển linh...

Thế nhưng đúng lúc này! "%*@#, hệ thống tải dữ liệu gặp sự cố, đang trong quá trình sửa chữa..." Thông báo của hệ thống khiến La Thiên suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Mỹ nữ trước mắt này có thể biến ra y phục thì chắc chắn cũng có thể bóp chết ta dễ như bóp chết một con kiến.

Ta tin chắc điều đó, vì ta đã nhìn sạch từ trên xuống dưới của người ta rồi! "Đinh, mời thực hiện lựa chọn: 1: Thu thập tên tiểu tặc nhìn trộm La Thiên, phần thưởng: Một ức nghiệp lực quấn thân. 2: Hôm nay tha cho La Thiên, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, phần thưởng: Năm triệu công đức. 3: Tha cho La Thiên, đồng thời trở thành đạo lữ của hắn, phần thưởng: Tám mươi triệu công đức." Giây tiếp theo, âm thanh hệ thống lại vang lên, khiến Hi Hòa người đang muốn giết La Thiên và La Thiên người đang lo sốt vó đều đờ người. "Hệ thống không đùa ta đấy chứ?" La Thiên dở khóc dở cười: Cái hệ thống rác rưởi này lại đi ràng buộc với đối phương rồi!

Hi Hòa lúc này cũng luống cuống, hoàn toàn không biết phải làm sao với thông báo đột ngột của hệ thống.

Quan trọng nhất là âm thanh này hoàn toàn là Thiên Đạo chi âm!

Nó tràn đầy uy nghiêm vô thượng, thiên uy vô thượng, chí công chí

chính...

Nói cách khác, Thiên Đạo đang bắt nàng phải lựa chọn!

Nàng rất phân vân, cả ba lựa chọn nàng đều không muốn.

La Thiên đột nhập hồ tắm nhìn trộm thân thể nàng, không thể dễ dàng bỏ qua!

Nhưng nếu thu thập hắn thì sẽ bị một ức nghiệp lực quấn thân, nàng cũng không chịu nổi.

Lựa chọn thứ ba càng ly phổ hơn, bắt nàng trở thành đạo lữ với tên tiểu tặc này?

Đùa gì thế!

Nhưng tám mươi triệu công đức...

Hi Hòa thừa nhận nàng đã động tâm.

Công đức là một trong những thứ quý giá nhất ở Hồng Hoang, phạm vi sử dụng cực rộng, bình thường rất khó kiếm, huống chi lại nhiều đến vậy. "Mời đưa ra lựa chọn trong vòng ba giây..." Lời nhắc nhở của Thiên Đạo khiến Hi Hòa đang ngỡ ngàng và phân vân cuối cùng cũng hạ quyết tâm: "Ta chọn 2!" Hôm nay tha cho tên gọi là La Thiên này, nhưng ngày mai vẫn có thể tính sổ!

Hi Hòa chỉ có thể tự an ủi mình như vậy. "Đinh!

Do đã chọn phương án 2, nhận được phần thưởng năm triệu công đức." Ngay sau đó, phần thưởng được phát xuống, trên đầu Hi Hòa đột nhiên xuất hiện một đám mây vàng nhỏ và rơi vào người nàng. "Đinh!

Do Hi Hòa chọn phương án 2!

Túc chủ sẽ nhận được phần thưởng gấp mười lần!

Chương 4

Năm mươi triệu công đức!

Cùng với một thẻ chiết xuất Pháp tắc." La Thiên ngẩn người, không ngờ Hi Hòa chọn xong thì ta lại được thưởng gấp mười!

Hi Hòa cũng không ngờ tới, sau khi nàng nhận thưởng, trên đầu La Thiên cũng xuất hiện một đám mây công đức vàng rực hạ xuống, kích thước đám mây kia dường như gấp mười lần của nàng, khiến nàng tức nổ đom đóm mắt.

Dựa vào cái gì mà tên tiểu tặc nhìn trộm kia lại nhận được công đức hậu hĩnh như vậy! "Ngoài công đức gấp mười, còn có một thẻ chiết xuất Pháp tắc, cái hệ thống này cũng khá đấy chứ!" Sau khi tiếp nhận đám mây công đức, La Thiên chưa kịp cảm thán thì đã bị một luồng sức mạnh cường đại cuốn lấy, ném văng ra khỏi hồ tắm. "Trong vòng một ngày phải rời khỏi Thái Âm Tinh, nếu không đừng trách ta không khách khí..." Bên trong truyền ra giọng nói hằn học nhưng lại vô cùng êm tai.

La Thiên từ dưới đất bật dậy, phủi phủi bụi bặm trên người, lớn tiếng đáp lại: "Hi Hòa tiên tử yên tâm, chuyện hôm nay ta sẽ chịu trách nhiệm!

Ngoài ra, ta thực sự rất thích nàng!" Nói xong ta liền chạy mất dạng, để lại Hi Hòa đang ngẩn ngơ trong hồ tắm.

Thật lòng mà nói, từ khi hóa hình đến nay, ngoài Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh ra, Hi Hòa và muội muội Thường Hi chưa từng gặp nam tử thứ ba, càng chưa từng nghe lời nào trực tiếp như vậy.

Vì thế, người chưa từng nếm trải sự đời như nàng lúc này ngoài

phẫn nộ ra, dường như còn có một chút xấu hổ và vui mừng thầm kín?

Trong nhất thời, tâm tư nàng có chút loạn, không khỏi thầm mắng: "Tên tiểu tặc vô sỉ!" Câu nói vừa rồi chỉ là lời trì hoãn tạm thời của La Thiên vì sợ Hi Hòa sẽ ra tay lần nữa.

Ta nghĩ một nữ nhân dù mạnh đến đâu cũng sẽ không xuống tay tàn độc với một người ái mộ mình chứ?

Tất nhiên, đó cũng là lời thật lòng.

Dù sao đại mỹ nữ như Hi Hòa, lại được tạo hóa ban cho khí chất Thái Âm tuyệt vời, ai mà không muốn cưới về. "Hệ thống, công đức dùng như thế nào?" Do thể chất La Thiên vẫn là phàm nhân, chưa chạy được mười dặm đã mồ hôi đầm đìa, thở dốc liên tục.

Thật sự không còn sức để chạy nữa, ta đành tính kế với năm mươi triệu công đức kia. "Hồi túc chủ, công đức có thể dùng trực tiếp để nâng cao tu vi, cũng có thể dùng trong luyện khí luyện đan, là thứ diệu dụng nhất Hồng Hoang...

Thời gian hệ thống bảo hộ còn năm phút, mời túc chủ nhanh chóng nâng cao thực lực, nếu không khí băng hàn của Thái Âm Tinh sẽ khiến ngài tử vong trong vòng nửa giây." Hệ thống đáp lại. "Vậy đem năm mươi triệu công đức đó nâng cao tu vi đi, có thể lên đến cảnh giới nào?" La Thiên gãi đầu hỏi. "Năm mươi triệu công đức có thể nâng tu vi túc chủ lên Huyền Tiên trung kỳ." Hệ thống trả lời, đồng thời đưa ra thông tin về các cảnh giới tu hành: Hồng Hoang hiện tại đang ở thời kỳ đầu của cuộc tranh bá Tiên Thiên Tam Tộc, các cảnh giới gồm: Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên...

Đại La Kim Tiên tạm thời là cảnh giới cao nhất. "Đúng rồi hệ thống, vậy để thành Kim Tiên cần bao nhiêu công đức?" "Một ức."

"Thái Ất Kim Tiên?" "Năm ức." "Đại La Kim Tiên?" "Năm mươi ức." La Thiên nghe xong kinh ngạc: "Trời ạ, không hổ là Đại La Kim Tiên, cần nhiều công đức thế cơ à!" "Hồi túc chủ, đơn thuần dùng công đức để thăng cấp cảnh giới tuy có thể đồng thời ngưng luyện ra Công Đức Kim Thân, nhưng thực tế không đáng giá, đặc biệt là ở tu vi cao, chiến lực sẽ không bằng những cường giả chủ tu tuyệt đỉnh công pháp, lấy công đức làm phụ..." Lời nhắc nhở của hệ thống khiến La Thiên hiểu ra.

Cũng đúng thôi, công đức thành thánh là yếu nhất trong ba cách thành thánh, mạnh nhất là lấy lực chứng đạo.

Khi khai thiên, Bàn Cổ đại thần với sức mạnh Đại Đạo đã dùng một rìu chém chết không biết bao nhiêu Pháp Tắc Ma Thần. "Vậy trước tiên giúp ta nâng tu vi lên Huyền Tiên tiền kỳ." La Thiên cũng không muốn dùng sạch công đức, nhưng để bảo hiểm, ta quyết định lên Huyền Tiên là tốt nhất.

Dù sao để bay khỏi Thái Âm Tinh không biết phải trải qua những gì, tu vi dưới Huyền Tiên sợ là không đủ. "Đinh!

Tiêu hao hai mươi triệu công đức, tu vi túc chủ sẽ thăng lên Huyền Tiên tiền kỳ!" Ngay khi hệ thống dứt lời, La Thiên cảm thấy một luồng sức mạnh cuồn cuộn sinh ra từ đan điền, tức tốc lan tỏa khắp tứ chi bách hài, khiến ta có cảm giác đau nhức muốn nứt ra.

Trên người ta tỏa ra từng trận ánh vàng, chiếu rọi phương viên mười dặm.

Động tĩnh không nhỏ này khiến Hi Hòa vừa ra khỏi phòng tắm bắt gặp, nàng không khỏi nhíu mày: "Tên khốn này, dùng công đức cấp cao như vậy để nâng cao tu vi, thật là ngu xuẩn!" Hồng Hoang sơ khai, linh khí nồng đậm cực điểm, tiên thảo kỳ bảo khắp nơi, ngay cả tư chất kém nhất chỉ cần ở lại đây trăm năm cũng có thể dễ dàng

thành Thiên Tiên thậm chí Huyền Tiên.

Tất nhiên, từ Kim Tiên trở lên thì không dễ như vậy, cần có công pháp hoặc cơ duyên phi phàm, lại phải độ thiên kiếp mới thăng cấp được.

Trong lúc Hi Hòa đang chê trách La Thiên phí phạm của trời thì ta đã thành công trở thành một vị Huyền Tiên.

Nhưng hành động tiếp theo của La Thiên lại khiến Hi Hòa đỏ mặt tía tai.

Nguyên là tên này sau khi thành Huyền Tiên, do cơ thể bài tiết ra không ít tạp chất hôi hám nên đã tìm một vũng nước, cởi quần áo để tắm rửa sạch sẽ... "Hừ!

Tên tiểu tặc vô sỉ!

Không biết nhục nhã!" Hi Hòa hoàn toàn quên mất mình đang nhìn trộm người ta, cứ mắng trước đã. "Thì ra thân thể nam tử là như thế sao?

Thật kỳ quái..." Một lát sau, nàng lại có chút hiếu kỳ.

La Thiên hoàn toàn không biết Hi Hòa đã chứng kiến toàn bộ quá trình, sau khi vui vẻ tắm xong, ta thích ứng với pháp lực, lập tức bay khỏi Thái Âm Tinh, đào tẩu mất dạng.

Điều này khiến Hi Hòa đang quan sát có chút hụt hẫng không hiểu nổi: Thái Âm Tinh của ta đáng sợ đến thế sao? "Ô ô ô!" Bay ra khỏi Thái Âm Tinh, tuy có tiên quang pháp lực hộ thể nhưng gió cửu thiên tạt vào mặt vẫn khiến La Thiên thấy khó chịu.

Thỉnh thoảng có vài tia lôi điện bất ngờ tập kích, không gian cũng không ổn định.

May mắn là lần nào ta cũng có thể tránh né kịp thời, dường như

vận khí cực tốt...

Chương 5

Cuối cùng, khi hạ lạc xuống không trung của đại địa Hồng Hoang, áp lực mới giảm bớt.

Thực tế, sở dĩ có thể hữu kinh vô hiểm là do Hi Hòa đã âm thầm ra tay giúp đỡ, nếu không với tu vi Huyền Tiên tiền kỳ mà bay trong không gian ngoại vực thì mười phần chết cả mười, chỉ có Kim Tiên mới có thể hoành độ hư không.

La Thiên không phải kẻ ngốc, tất nhiên không cho rằng vận khí mình tốt đến mức đó, ta thầm đoán Hi Hòa đã ra tay nên trong lòng có thêm một tia thiện cảm với vị Thái Âm nữ thần này.

Cho đến khi La Thiên thuận lợi vào đến đại địa Hồng Hoang, thần thức của Hi Hòa mới thu lại.

Những gì xảy ra hôm nay ngoài việc khiến nàng xấu hổ, thực ra còn mang lại không ít chấn kinh.

Nàng không hiểu tại sao Thiên Đạo lại hiển thị như vậy, bắt nàng phải lựa chọn.

Phải biết rằng từ khi Hồng Hoang hình thành, Thiên Đạo đã mấy vạn vạn năm không hề lộ diện, những đại năng bị kẹt ở Đại La Kim Tiên vì muốn đột phá đã không tiếc lặn lội khắp các hiểm địa, thậm chí ngoại vực tinh không chỉ để tìm kiếm một hai dấu vết của Thiên Đạo, vậy mà hôm nay nó lại xuất hiện trên Thái Âm Tinh.

Cũng vì lý do này mà nàng luôn quan tâm đến La Thiên, thậm chí âm thầm ra tay giúp đỡ để hắn hạ lạc an toàn.

Nàng lờ mờ cảm giác được: Tên La Thiên này không phải kẻ tầm thường.

Nếu không phải vì chuyện cây Nguyệt Quế gần đây, nàng đã có ý định âm thầm đi theo xem sao. "Hừ!

Đi theo hắn làm gì?

Tên tiểu tặc vô sỉ đó!" Nhưng nghĩ lại, gương mặt nàng lại đỏ bừng, thầm mắng.

Chuyện bị La Thiên nhìn sạch rồi lại nhìn sạch La Thiên hôm nay có tác động quá lớn đối với một trạch nữ đã ở Thái Âm Tinh không biết bao nhiêu vạn năm như nàng!

E rằng trong một thời gian dài sắp tới nàng sẽ không thể quên được!

Đại địa Hồng Hoang linh khí nồng đậm, cây cỏ hoa lá cao ngất trời, nơi nơi tràn đầy sức sống.

Nhưng khi La Thiên hạ xuống đất thì không được tốt đẹp cho lắm. "Hống!" "Đùng đùng đùng!" Trong lúc La Thiên đang ngơ ngác nhìn quanh, mặt đất đột nhiên rung chuyển, một con lợn lòi to như ngọn núi nhỏ từ rừng cây bên cạnh xông ra, húc thẳng về phía ta.

Cũng không biết có phải do ta bất ngờ xuất hiện trên địa bàn của nó hay không.

Tất nhiên, trong mắt nó La Thiên chỉ là một con sâu nhỏ, giẫm một cái là chết!

Nó chẳng thèm nghĩ gì khác.

Chỉ là, nó chưa kịp xông đến trước mặt thì đã bị pháp lực của La Thiên trói chặt trên không trung, sau đó ta dùng nó như một cái búa lớn, nện liên tiếp vào những tảng đá cứng gần đó cho đến khi nó chết lịm...

Xin lỗi nhé, pháp lực cấp Huyền Tiên thật là biến thái!

Con lợn lòi nặng vạn cân đối với La Thiên chỉ như một món đồ chơi nhỏ.

Sau khi xử lý xong con lợn, La Thiên bỗng cảm thấy đói bụng.

Thực ra thành Huyền Tiên rồi thì không cần ăn phàm vật nữa, nhưng do ta không biết thuật thổ nạp, lại vừa tẩy kinh phạt mạch xong nên nguyên khí chưa phục hồi, dẫn đến cảm giác đói về mặt tâm lý. "Tiện đây có thể nướng thịt lợn rừng ăn cho no cái bụng đã!" Nhìn cái xác lợn lòi, La Thiên lập tức tìm đến một dòng sông trong vắt để chuẩn bị tiệc nướng.

Có pháp lực hỗ trợ, không cần dao kiếm cũng có thể dễ dàng sơ chế thịt lợn.

Dùng pháp lực sinh lửa châm củi, La Thiên bắt đầu nướng thịt. "Ngô?

Thơm quá đi!" Khi ta đang ngân nga hát nhỏ và xoay xiên thịt thì bỗng có một giọng nói dịu dàng vang lên bên cạnh.

La Thiên quay đầu nhìn lại, thấy cách đó hai mét có một nữ tử xinh đẹp đang tò mò quan sát.

Nữ tử tóc đen búi đơn giản, nhưng lông mày lá liễu mắt phượng, mũi cao môi hồng, dung mạo thực sự là bậc nhất, dáng người thướt tha.

Dù vận trường bào giản dị nhưng lớp vải thô kệch đó không giấu nổi vẻ chung linh dục tú của nàng.

Một tiên nhân không hề thua kém Hi Hòa chút nào! "Tại hạ Vu tộc Hậu Thổ, chào đạo hữu." Thấy La Thiên nhìn mình, nữ tử cảm thấy mình hơi đường đột nên vội báo danh tính. "Hậu Thổ?

Một trong mười hai Tổ Vu - Hậu Thổ?!" Ban đầu La Thiên thấy đối phương xuất hiện đột ngột mà mình không hề hay biết nên có chút

cảnh giác, nhưng nghe thấy cái tên này thì chuyển sang ngơ ngác.

Hậu Thổ, người nắm giữ pháp tắc Thổ, sau này ứng mệnh trời hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, bổ sung trọn vẹn thế giới Hồng Hoang.

Mười hai Tổ Vu, bất kể là ai cũng là đại năng lẫy lừng, chỉ dưới hàng Thánh nhân! "Tại hạ La Thiên, chào Hậu Thổ đạo hữu." Đối phương ít nhất cũng là tu vi Đại La Kim Tiên mà lại gọi một kẻ Huyền Tiên nhỏ bé là đạo hữu, khiến La Thiên lập tức nảy sinh thiện cảm: Đại năng Hồng Hoang đa số đều hất mặt lên trời, tự cao tự đại, có mấy ai khiêm tốn lễ phép như Hậu Thổ.

Đột nhiên, âm thanh thông báo như tiếng Thiên Đạo vang lên trong đầu cả La Thiên và Hậu Thổ: "Đinh! 1.

Kết giao La Thiên, tặng vạn năm Tiên Tủy Dịch cho hắn, phần thưởng: Ba mươi triệu công đức; 2.

Chương 6

Đồng hành cùng La Thiên bảy ngày, che gió chắn mưa, chăm sóc hỏi han hắn, phần thưởng: Hai mươi triệu công đức; 3.

Truyền thụ cho La Thiên bốn tầng đầu của Cửu Chuyển Huyền Công, phần thưởng: Năm mươi triệu công đức;" Nghe xong các lựa chọn, Hậu Thổ sững sờ không dám tin.

Trong phút chốc, nàng còn ngỡ mình gặp ảo giác.

Thiên Đạo chi âm đấy, âm thanh mà bao nhiêu đại năng khổ công tìm kiếm không được đang vang lên bên tai nàng!

Thiên Đạo chi âm trong đại địa Hồng Hoang từ xưa đến nay chỉ xuất hiện vài lần, mỗi lần xuất hiện đều ứng với đại sự.

Là một Đại La Kim Tiên, Hậu Thổ tuyệt đối không nhận nhầm, chỉ nghe thấy âm thanh này nàng đã cảm nhận được một chút dấu vết chí lý của trời đất, có cảm giác minh ngộ.

Đúng vậy, tuyệt đối là Thiên Đạo chi âm!

Nhưng tại sao lại bắt nàng lựa chọn?

Nếu không chọn thì sao?

Ý nghĩ đó vừa hiện ra, Thiên Đạo chi âm lại vang lên: "Nếu không đưa ra lựa chọn, tu vi của ngươi sẽ từ Đại La Kim Tiên hạ xuống Địa Tiên!

Còn ba giây để cân nhắc, một..." "?!" Trên trán Hậu Thổ lấm tấm mồ hôi.

Không chọn mà bị hạ tu vi xuống Địa Tiên?

Thiên Đạo cũng quá tàn nhẫn đi!

Hậu Thổ không quản được nhiều nữa, vội vàng chọn: "Ta chọn 1." Lựa chọn 2 phải ở cùng La Thiên bảy ngày, nàng còn có việc khác không thể dứt ra được.

Lựa chọn 3 thì phải truyền thụ công pháp trấn tộc của Vu tộc là Cửu Chuyển Huyền Công, nàng mới quen La Thiên nên không thể làm vậy, dù năm mươi triệu công đức rất hấp dẫn.

Nhưng ăn một bữa thịt lợn nướng rất ngon của hắn, nàng không ngại tặng một bình vạn năm Tiên Tủy Dịch cho đối phương.

Vạn năm Tiên Tủy Dịch là linh khí thiên địa ngưng tụ thành tiên tinh cấp cao sau vạn năm, rồi lại trải qua vạn năm chắt lọc thai nghén mới sinh ra, là một thần vật triệu năm, đứng đầu trong các vật hậu thiên.

Một bình này đủ để một vị Huyền Tiên tu luyện đến Kim Tiên! "Đinh!

Do Hậu Thổ chọn 1, túc chủ nhận thưởng gấp mười: Ba ức công đức, nhận được một cơ hội chiết xuất năng lực của Hậu Thổ!" Thực ra La Thiên hơi thất vọng khi Hậu Thổ chọn 1, vì ta đang nhắm đến Cửu Chuyển Huyền Công kế thừa từ Bàn Cổ đại thần, đó là thánh pháp luyện thể mạnh nhất Hồng Hoang, có nó thì sau này có thể một bước lên mây, thành kẻ kiệt xuất trong hàng Đại La Kim Tiên, thậm chí ngang hàng với Thánh nhân.

Nhưng có ba ức công đức vào túi cũng đủ mãn nguyện rồi, lại thêm cơ hội chiết xuất năng lực thì không còn gì để chê.

Hi Hòa chọn xong thì thưởng một thẻ chiết xuất pháp tắc, Hậu Thổ thì là chiết xuất năng lực, ta không thể không cảm thán cái hệ thống này cũng lắm chiêu trò.

Còn việc đe dọa người ta không chọn sẽ bị hạ tu vi, La Thiên cũng

thấy hệ thống hơi ác.

Theo ý niệm của La Thiên, một tiếng "hoa", bảng thuộc tính của Hậu Thổ hiện lên trong đầu ta: 【Họ tên】: Hậu Thổ 【Tu vi】: Đại La Kim Tiên trung kỳ 【Thần thông】: Chấn Sơn Hám Địa (Viên mãn); Tiên Sơn Di Thạch (Viên mãn); Tung Địa Kim Quang (Đại thành); Hóa Giang Thành Lục (Đại thành); Địa Độn Thuật (Viên mãn); Chỉ Địa Thành Cương (Viên mãn)... 【Công pháp】: Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công (Lục chuyển) 【Pháp tắc】: Thổ Chi Pháp Tắc (Đại thành, có thể dùng thẻ chiết xuất Pháp tắc) 【Huyết mạch】: Bàn Cổ Huyết Mạch (1/12, điều kiện chiết xuất chưa đủ) Nhìn vào danh sách dày đặc các đại tiểu thần thông hệ Thổ, La Thiên hoa cả mắt, thầm than: Không hổ là Hậu Thổ Tổ Vu!

Đại năng hệ Thổ mạnh nhất! "Hệ thống, ta có thể chiết xuất Cửu Chuyển Huyền Công không?

Tại sao Huyết mạch Bàn Cổ không thể chiết xuất?" La Thiên tò mò hỏi. "Hồi túc chủ, có thể chiết xuất Cửu Chuyển Huyền Công, nhưng chiết xuất Huyết mạch Bàn Cổ cần tu vi Thái Ất Kim Tiên." Hệ thống trả lời. "Hiểu rồi, chiết xuất cho ta Cửu Chuyển Huyền Công, dùng thẻ chiết xuất Pháp tắc lấy Thổ Chi Pháp Tắc." La Thiên lập tức quyết định.

Bất kể là Cửu Chuyển Huyền Công hay Pháp tắc hệ Thổ đều có thể khiến thực lực tăng vọt, giúp ta có khả năng tự vệ.

Hiện tại tuy là Huyền Tiên không còn là tầng lớp thấp nhất nữa, nhưng trong thế giới Đại La chạy đầy đường, Thái Ất không bằng chó này thì vẫn còn kém lắm! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, chiết xuất Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công thành công..." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, chiết xuất Thổ Chi Pháp Tắc thành công..."

Vô số thông tin huyền ảo tuôn trào trong đầu khiến ta liên tục minh ngộ, đồng thời vội vàng mở giao diện thuộc tính của mình: 【Họ tên】: La Thiên 【Tu vi】: Huyền Tiên tiền kỳ 【Thần thông】: Không 【Công pháp】: Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công (0 chuyển) 【Pháp tắc】: Thổ Chi Pháp Tắc (Chưa tham ngộ) Rõ ràng, cảnh giới Cửu Chuyển Huyền Công và Pháp tắc hệ Thổ của Hậu Thổ không hề được sao chép y hệt.

La Thiên cũng hiểu ý nghĩa của việc chiết xuất, nó chỉ lấy ra căn bản pháp môn tu luyện của công pháp và pháp tắc, không thể sao chép hoàn toàn cảnh giới!

Cái hệ thống này hơi kém cỏi, hay là nó sợ tu vi ta quá thấp không chịu đựng nổi? "Oanh long!" Đột nhiên một đạo kinh lôi vang lên trên không trung, hai đám mây công đức liên tiếp hạ xuống.

Khi công đức vượt quá con số một ức, sẽ có thiên lôi hưởng ứng.

Hậu Thổ trợn tròn đôi mắt đẹp, nhìn đám mây công đức to gấp mười lần của mình rơi xuống chỗ La Thiên, nhất thời không nói nên lời.

Nếu không nhìn nhầm thì La Thiên đạo hữu chẳng làm gì cả mà cũng có công đức giáng xuống, lại còn nhiều như vậy?

Chẳng lẽ hắn phúc vận ngập trời?

Thiên quyến chi tử?

Cái tên La Thiên này đã khắc sâu vào lòng nàng.

Chương 7

Chuyện kỳ ngộ hôm nay thật sự quá đỗi không tưởng. "La Thiên đạo hữu, trong tộc có việc gấp, ta phải đi trước một bước, hôm nay đa tạ sự tiếp đãi của ngươi..." Không lâu sau Hậu Thổ cáo từ rời đi, rất dứt khoát.

Đúng như phong cách hành sự của người Vu tộc trong ấn tượng của La Thiên: sảng khoái, không vòng vo. "Hậu Thổ đạo hữu tạm biệt." La Thiên vẫy tay từ biệt.

Vạn năm Tiên Tủy Dịch đã có trong tay.

Một lát sau, ta tìm được một hang động khô ráo, sau khi dọn dẹp sạch sẽ thú dữ xung quanh, ta bắt đầu tu luyện.

Ta cần luyện Cửu Chuyển Huyền Công và tham ngộ Thổ Chi Pháp Tắc để sớm có sức tự vệ.

Cửu Chuyển Huyền Công là thánh pháp luyện thể, là căn cơ của vạn pháp nên ta ưu tiên luyện trước để củng cố nền tảng.

Có bình Tiên Tủy Dịch Hậu Thổ tặng cùng ba ức ba mươi triệu công đức trong tay, ta không lo thiếu tài nguyên, có thể yên tâm tu luyện.

Theo ý niệm, tâm pháp Cửu Chuyển Huyền Công hiện ra trong não.

Toàn bộ tâm pháp được hình thành từ văn tự Đại Đạo, ẩn chứa vĩ lực huyền bí, đạo vận phi thường, nếu không có hệ thống áp chế, với tu vi Huyền Tiên và không có huyết mạch Bàn Cổ, cơ thể La Thiên sẽ bị nổ tung ngay lập tức!

Bản hoàn chỉnh này không phải thứ mà một Huyền Tiên nhỏ bé có

thể dòm ngó, thường thì Vu tộc sau này truyền thừa cho Đại Vu và Tiểu Vu cũng chỉ là bản không hoàn chỉnh, tối đa là mấy tầng đầu.

Huyền công chín tầng, mỗi tầng là một bầu trời, một cảnh giới.

Tầng một tương ứng Địa Tiên, tầng hai Thiên Tiên, tầng ba Huyền Tiên, tầng bốn Kim Tiên, tầng năm Thái Ất, tầng sáu Đại La, tầng bảy Chuẩn Thánh, tầng tám...

Tu luyện đến viên mãn có thể tái hiện Bàn Cổ chân thân, sở hữu sức mạnh Thánh nhân là chuyện nhỏ!

Bát Cửu Huyền Công đời sau do Tam Thanh cải biên là bản Huyền môn, so với Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công ta lấy được từ Hậu Thổ thì có sự khác biệt bản chất, không thể đánh đồng.

Hai loại huyền công kia tu luyện đến cùng cũng chỉ đến cấp Chuẩn Thánh, sao bì được với bản chính tông.

Năm xưa Bàn Cổ đại thần nhờ công pháp này mà đại chiến ba ngàn Ma Thần, một rìu một tên, giết đến mức giới hỗn độn đỏ rực máu, vô số Ma Thần tan biến hóa thành dưỡng liệu cho đại địa Hồng Hoang sau này... "Úng úng úng!" Khi Cửu Chuyển Huyền Công vận hành trong cơ thể, toàn thân La Thiên như sấm nổ, rơi vào cảm giác đau đớn tột cùng.

Huyền công đang cải biến thân thể và căn nguyên của ta.

Theo thời gian trôi qua...

Tầng một!

Xong!

Tầng hai!

Thành công!

Tầng ba!

Cũng không vấn đề!

Nhưng đến tầng bốn thì gặp khó khăn, cơ thể truyền đến cảm giác mệt mỏi rã rời.

La Thiên hiểu sau ba tầng thì nguyên khí đã cạn, không đủ để phá quan nên vội vàng lấy bình Tiên Tủy Dịch uống liên tiếp bảy tám giọt. "Oanh!" Tiên Tủy Dịch vừa vào miệng liền hóa thành nguyên khí hung mãnh cực độ, càn quét trong người khiến nỗi đau đớn tăng thêm.

Cũng do ta quá lỗ mãng khi uống một lúc bảy tám giọt, bình thường Kim Tiên cũng chỉ dám uống tối đa hai giọt một lần.

Cũng may huyền công tầng ba giúp thân thể cường hãn vô cùng nên mới gượng qua được.

Tuy lần phá quan này chưa thành công nhưng cũng giúp tu vi của ta đạt đến Huyền Tiên viên mãn, chỉ còn cách Kim Tiên một bước chân.

Không hổ là thánh pháp luyện thể mạnh nhất, lần đầu tu luyện đã giúp ta từ Huyền Tiên tiền kỳ nhảy vọt lên viên mãn, tiết kiệm được cả nghìn năm công phu của người thường!

La Thiên hiểu chuyện này không thể vội vàng, thu hoạch lần này đã quá lớn, nếu tham lam quá độ sợ sẽ phản tác dụng, nên ta tạm dừng luyện huyền công để chuyển sang tham ngộ Thổ Chi Pháp Tắc.

Mười hai loại pháp tắc bẩm sinh của Thập Nhị Tổ Vu đều do Bàn Cổ di tặng, là loại pháp tắc chính tông và thuần túy nhất thế gian trừ ba ngàn Ma Thần ra.

Các thần thông hệ Thổ của Hậu Thổ chắc hẳn cũng từ đây mà ra. "Oanh!" Khi ta khởi động ý niệm, những ảo diệu của Thổ Chi Pháp Tắc hình thành nên một vùng đại địa vô tận trong não, núi đồi nhấp nhô, nguyên khí hệ Thổ dày đặc cuồn cuộn như rồng vàng, thấp

thoáng các loại thần thông...

Thậm chí ta còn thấy hư ảnh nhạt nhòa của Bàn Cổ ở nơi sâu thẳm.

Dù sao vạn vật Hồng Hoang đều do Bàn Cổ hóa thành, mức độ nắm giữ pháp tắc của Ngài không cần bàn cãi...

La Thiên dồn hết tinh thần vào đó, bắt đầu tham ngộ! "Túc chủ tham ngộ Thổ Chi Pháp Tắc 1%, nhận được thần thông tự sinh: Địa Độn Thuật!" "Túc chủ tham ngộ Thổ Chi Pháp Tắc 5%, nhận được thần thông tự sinh: Chỉ Thạch Thành Kim." "Túc chủ tham ngộ Thổ Chi Pháp Tắc 8%, nhận được thần thông tự sinh: Phi Sa Tẩu Thạch." ...

La Thiên tham ngộ đến 20%, đạt cảnh giới sơ thành mới dừng lại.

Pháp tắc hệ Thổ sơ thành mang lại sáu thần thông: Địa Độn Thuật, Tung Địa Kim Quang, Chỉ Địa Thành Cương, Điểm Thạch Thành Kim, Phi Sa Tẩu Thạch, Hiệp Sơn Siêu Hải.

Chương 8

Do mới nắm giữ nên các thần thông này đều ở mức tiểu thành, cần ta diễn luyện nhiều để nâng cấp.

Nếu không có pháp tắc hệ Thổ gia trì, chúng có lẽ chỉ ở mức sơ thành thôi!

Một lát sau, hệ thống thông báo khiến ta vội mở bảng thuộc tính: 【Họ tên】: La Thiên 【Tu vi】: Huyền Tiên viên mãn 【Thần thông】: Địa Độn Thuật (Tiểu thành), Tung Địa Kim Quang (Tiểu thành), Tiên Sơn Di Thạch (Tiểu thành), Chỉ Địa Thành Cương (Tiểu thành), Hiệp Sơn Siêu Hải (Tiểu thành)... 【Công pháp】: Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công (Tam chuyển) 【Pháp tắc】: Thổ Chi Pháp Tắc (Sơ thành) 【Công đức】: Ba ức ba mươi triệu Thu lại bảng thuộc tính, La Thiên ý niệm động một cái, hóa thành một luồng sáng vàng dễ dàng lặn vào trong đất. "Sưu!" Lần xuất hiện tiếp theo ta đã ở trên một ngọn núi nhỏ cách hang động hai ba dặm.

Địa Độn Thuật!

Khi thi triển có thể lao đi trong đất nhanh như điện, hoàn toàn không có trở ngại. "Hoắc lạp!" Đứng trên đỉnh núi, La Thiên đưa tay phải ra rồi xòe năm ngón tay, đất đá xung quanh lập tức rung chuyển theo nhịp tay của ta.

Giây tiếp theo, vô số đất đá tạo thành năm ngọn roi đất lớn, vung vẩy theo tay ta, đánh đâu trúng đó, uy lực cực lớn.

Thần thông: Tiên Sơn Di Thạch! "Oanh long long!" Bụi mù tan đi, cả ngọn núi tan hoang, La Thiên bấy giờ mới cười ha hả.

Có những thần thông này rồi mới coi như có chút sức tự vệ! "Đúng rồi hệ thống, làm sao để kích hoạt lựa chọn của người khác?"

Một lát sau ta sực nhớ ra, nhưng hệ thống mãi không trả lời.

La Thiên hừ một tiếng, hóa thành luồng độn quang vàng biến mất.

Không sao, ta tự tìm hiểu.

Trong một sơn cốc, La Thiên thất vọng ném một con hổ yêu cấp Huyền Tiên hậu kỳ ra.

Con hổ đó tuy bị đánh cho mặt mũi sưng vù nhưng khi được thả ra vẫn biết ơn dập đầu rồi mới chạy mất. "Dưới cấp Kim Tiên thì không thể kích hoạt hệ thống sao?

Hi Hòa và Hậu Thổ đều là Đại La Kim Tiên, và đều là nữ?

Hay là ta nên chuyển mục tiêu sang các đại năng Đại La Kim Tiên khác..." Thử nghiệm với vài con yêu thú, ta cũng rút ra được vài điều. "Ngô?

Kia là núi Bất Chu sao?!" Đang cân nhắc xem nên đi đâu tiếp thì ta bỗng thấy phía xa có một ngọn thần sơn sừng sững ẩn hiện trong mây mù.

Ngọn núi đó quá đồ sộ, dù cách xa vạn dặm ta vẫn cảm nhận được uy thế vô thượng, nhìn vào thấy mình thật nhỏ bé.

Phải biết ta đã là Huyền Tiên viên mãn mà vẫn bị một ngọn núi ở xa như vậy làm ảnh hưởng đạo tâm.

Đúng là kình thiên trụ địa!

Núi thần ở Hồng Hoang không ít, nhưng uy thế thế này thì chỉ có một: núi Bất Chu!

Hiện tại nó chưa bị Cộng Công húc đổ nên gọi là núi Chu thì đúng hơn.

Nó do cột sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là trung tâm của Hồng Hoang, cũng là đệ nhất thần sơn! (Để tránh tranh cãi, sau này ta

gọi là Bất Chu Sơn).

Mắt La Thiên sáng rực, lập tức nảy ra ý định.

Trước đây khi ăn thịt nướng với Hậu Thổ, ta đã hỏi về tình hình hiện tại, biết được Hồng Hoang mới mở, Tiên Thiên Tam Tộc bắt đầu xưng bá.

Nghĩa là vô số bảo vật trên núi Bất Chu vẫn chưa xuất thế hoặc chưa bị ai lấy mất.

Vì vậy ta quyết định đến đó xem có cơ duyên kiếm được linh bảo nào xịn không.

Tuy đã có Cửu Chuyển Huyền Công nhưng để luyện đến đỉnh cao cần tài nguyên khổng lồ không tưởng, nhân lúc các đại năng như Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu đang bận tu luyện không đi lại nhiều, ta phải tranh thủ vơ vét!

Tất nhiên, nếu gặp được đại năng nào thì càng tốt, xem có kích hoạt được lựa chọn để kiếm thêm công đức và bảo vật không...

Nhìn núi Bất Chu có vẻ không xa, nhưng khi đi thật sự ta mới thấy khoảng cách diệu vợi đến nhường nào.

Dùng Tung Địa Kim Quang chạy mất gần hai ngày ta mới đến chân núi.

Cách chân núi vài trăm dặm đã cảm nhận được uy áp của Bàn Cổ cực mạnh, phải có tu vi Địa Tiên mới đi tiếp được, còn muốn lên núi thì phải từ Thiên Tiên trở lên.

Còn đỉnh núi chắc phải là Đại La Kim Tiên mới dám nghĩ tới, uy áp dưới chân núi đã thế này thì trên đỉnh núi chắc phải gấp ức vạn lần!

Quanh chân núi có thể thấy vài sinh linh Hồng Hoang lặn lội tìm

cơ duyên nhưng vì tu vi không đủ nên đành hậm hực quay về.

Hồng Hoang sơ khai tuy bảo là Kim Tiên không bằng chó, Đại La chạy đầy đường, nhưng thế giới này quá rộng lớn, sinh linh ức ức vạn, đa số vẫn chỉ ở cấp Địa Tiên.

Do tài nguyên dồi dào nên sau này họ lên Thiên Tiên, Huyền Tiên cũng dễ dàng.

La Thiên nhờ có Thổ Chi Pháp Tắc hộ thân nên có thể dùng Địa Độn Thuật liên kết khí cơ với đại địa để phân tán áp lực, dường như việc lên núi không thành vấn đề.

Tất nhiên cũng chỉ giới hạn trong phạm vi nhất định, muốn lên cao hơn hoặc lên đỉnh thì ta cần nâng cao tu vi hơn nữa.

Chương 9

Sau khi hiểu rõ tình hình, ta có chút cảm thán: Đệ nhất thần sơn Hồng Hoang quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả ngưỡng cửa lên núi cũng cao đến vậy.

La Thiên tuy nhiên chỉ có Huyền Tiên viên mãn tu vi, nhưng không có ý định thối lui.

Theo lời Hậu Thổ nói, tuy rằng Bất Chu Sơn bảo vật rất nhiều, nhưng do uy áp của Bàn Cổ tàn lưu không tan, càng lên đỉnh núi càng khủng khiếp, trái lại không có đại năng nào chiếm được chí bảo, cho nên có một số đại năng suốt ngày ở trên đó bồi hồi, tiếp tục tìm kiếm cơ duyên hài lòng.

Uy áp của Bàn Cổ làm nhiễu loạn cơ duyên, đại năng cũng không cách nào tìm được chí bảo mình cần, tình huống này chính là cơ hội tốt để tiểu nhân vật đục nước béo cò.

Càng đến gần Bất Chu Sơn, càng cảm thấy Thổ chi pháp tắc biến thái.

Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, căn cơ là tốt nhất toàn Hồng Hoang, cho nên Hậu Thổ chi khí bên trong sơn thể, ít nhất gấp trăm ngàn lần thậm chí vạn lần thổ nhưỡng bên ngoài.

La Thiên không vận hành Thổ chi pháp tắc, cũng có thể cảm ứng được những Hậu Thổ chi khí kia cuồn cuộn không dứt từ từng lỗ chân lông chui vào, dưới sự vận hóa của Thổ chi pháp tắc trong cơ thể, tu vi tăng tiến nhanh chóng.

Chỉ mới leo lên Bất Chu Sơn mười mấy dặm, hắn cảm thấy cảnh giới ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá, nếu có thể ở lại Bất Chu Sơn một hai tháng, sẽ nghênh tiếp Kim Tiên kiếp.

Nhưng từ tình huống trước mắt mà xem, nơi này không phải địa phương thích hợp để độ kiếp, nơi này có quá nhiều kẻ một lời không hợp là lao vào tư sát.

Trong đó, Tiên Thiên tam tộc là hoành hành bá đạo nhất, số lượng đông đảo, thành quần kết đội, thấy cơ duyên là bao vây phong tỏa, nhất là Long tộc, khí diễm hiêu trương nhất.

Bất Chu Sơn không hổ danh là Thần sơn bảo sơn, La Thiên đăng sơn mười mấy ngày, đã thấy mấy lần bảo quang trùng thiên, có bảo vật xuất thế.

Hắn cũng từng đi tranh đoạt một lần, nhưng khi thấy phẩm cấp bảo vật kia thì lại mất hết hứng thú.

Huyền Công tam chuyển, thân thể cường nhận vượt xa linh bảo thông thường, những hậu thiên bảo vật phẩm tướng bình thường thật sự không lọt nổi pháp nhãn của hắn.

Thấy bảo vật ở sườn núi đều thiếu chút ý vị, hắn tráng đảm đi tới chỗ cao hơn.

Ở Bất Chu Sơn, cũng phải kiếm lấy một kiện Tiên Thiên linh bảo chứ!

Càng lên cao, uy áp của Bàn Cổ càng tăng gấp bội, khiến áp lực tăng vọt, nhưng Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể cũng ý ngoại vận chuyển gia tốc, khiến khoảng cách đột phá Kim Tiên kỳ rút ngắn đi đại bán.

Dường như, uy áp của Bàn Cổ và Cửu Chuyển Huyền Công có một liên hệ không tên nào đó?

Chỉ hạn ở việc La Thiên tu vi không đủ, không pháp nắm bắt được tia liên hệ phiêu miểu kia.

Không lâu sau, có thất thải hoa quang từ một địa phương nào đó

trên Bất Chu Sơn bộc phát ra, trong nháy mắt chiếu rọi vạn dặm Bất Chu Sơn, khí thế huy hoàng, Tiên Thiên khí tức cuồn cuộn, khiến hàng triệu vạn sinh linh bên cạnh Bất Chu Sơn đều sôi sục, sôi nổi liều mạng xông về nơi thất thải hoa quang nở rộ, không màng đến dư uy của Bàn Cổ hay sự hung tàn của đồng hành giả.

Đó là Tiên Thiên chi vật a, mỗi một kiện đều là Tiên Thiên hình thành, Hậu Thiên không cách nào luyện chế, xuất thế một kiện là thiếu một kiện!

Bất kể phẩm cấp gì, tóm lại có được đều có thể cực đại tăng cường thực lực bản thân.

Nhiều sinh linh trong lòng lại lo âu: Động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ Tiên Thiên tam tộc lại bao tràng.

Hiện nay Hồng Hoang là thiên hạ của Tiên Thiên tam tộc, nhất là tại nơi đầy rẫy bảo vật như Bất Chu Sơn, lại càng hoành hành bá đạo, không biết có bao nhiêu tộc nhân của chủng tộc khác vì đạt được bảo vật mà bị thủ tiêu.

Đương nhiên, cũng có sinh linh cảm thấy có lẽ lại có kịch hay để xem: Tiên Thiên tam tộc kia chắc chắn sẽ đại đả xuất thủ.

La Thiên cũng thấy hào quang trùng thiên, định đi xem thử, tất nhiên khí thế bảo vật xuất thế kia quá mức kinh người, ngay cả Bất Chu Sơn cũng bị ảnh hưởng, sườn núi xung quanh vì thế mà run rẩy nhẹ mấy giây.

Càng đi lên, uy áp La Thiên phải chịu càng nặng, có chút chống đỡ không nổi.

Dù sao khu vực dưới chân thuộc về nơi Kim Tiên trung kỳ mới có thể đặt chân, Thổ chi pháp tắc hộ trì có chút miễn cưỡng, may mà kịp thời vận khởi Cửu Chuyển Huyền Công mới hóa giải được áp lực khó

chịu kia.

“Hắc hắc, tiểu gia hỏa, chống không nổi thì mau xuống núi đi, nếu không chết lúc nào không biết đâu!” Một cự thú hình dạng dã ngưu lướt qua một bên, thấy bộ dáng của hắn liền bỏ lại lời giễu cợt.

Hiện tại Hồng Hoang vạn tộc chưa sáng tạo ra ngôn ngữ văn tự, nhưng không ngại việc dùng thần thức để giao lưu hằng ngày.

“Tộc trưởng, hắn trông thật kỳ quái!” Một kỳ thú hình dạng cóc ba chân lướt tới, tò mò hỏi tinh quái dã ngưu kia, hai kẻ này gần đây liên thủ một thời gian, giao tình không tệ.

“Không biết nữa, chưa thấy qua loại sinh vật nhỏ bé hình dạng thế này, hay là đi thử xem, nhìn có vẻ ngon miệng.” Dã ngưu cự thú lắc đầu, xúi giục cóc ba chân.

“Kiệt kiệt, không giấu gì ngươi, ta chính có ý này, nhìn da dẻ mịn màng, lại sạch sẽ, đúng là một bộ dáng ngon lành.” Cóc ba chân cười, sau đó từ trong miệng một cái lưỡi dài đỏ rực phi ra, mang theo gió tanh quấn hướng La Thiên, nhanh như chớp.

Cóc ba chân có tu vi Kim Tiên tiền kỳ, ra tay bất ngờ, thật là nhanh như chớp giật.

“Bành!” Nào ngờ khắc tiếp theo, cóc ba chân bị La Thiên một quyền đánh nổ, huyết vụ tung tóe.

Cửu Chuyển Huyền Công bá đạo như vậy, có thể vượt cấp tác chiến!

Ngay cả đối mặt với Kim Tiên nhục thân cường hãn cũng thế!

“Mẹ ơi!

Sao mạnh vậy?!” Dã ngưu cự thú thấy cảnh đó đâu dám dừng lại, sợ tới mức tè ra quần, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Các chủng tộc xem náo nhiệt thấy La Thiên bá đạo như vậy, không rõ căn cơ, đều kinh hoàng tránh xa, nhường ra một con đại lộ.

Việc này làm cho La Thiên trở nên nổi bật, giống như có đám cường giả cấp Kim Tiên đang hộ vệ vậy.

Phía trước, tất cả sinh linh xông lên đều bị một con Băng Ly tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ ngăn cản.

Long tộc dường như lại muốn bao tràng!

Trước mặt con Băng Ly kia, có không ít thi thể sinh linh các tộc hóa thành băng vụn, đều tỏa ra u quang sâm hàn, kẻ nào to gan dám xông lên đều có kết cục thảm khốc.

Nhưng La Thiên không để ý, vì tiếng chuông hệ thống quen thuộc lại vang lên trong đầu hắn và con Băng Ly ngăn đường kia!

Chương 10

"Đinh!" Ngao Thập Cửu, thiên kiêu xuất chúng của Băng Ly nhất tộc trong Long tộc, cũng là số ít tồn tại của Long tộc có nắm chắc chứng đắc Đại La Kim Tiên.

Lần này tới Bất Chu Sơn chỉ vì lập công lớn cho Long tộc, để địa vị trong tộc lên một tầng cao mới.

Nhưng uy thế Tiên Thiên linh bảo xuất thế lần này quá kinh người, hầu như khiến nửa cái Bất Chu Sơn đều biết, cho nên hắn phụ trách ngăn chặn áp lực không nhỏ.

Đến nay, hắn đã trấn sát bốn năm Thái Ất Kim Tiên cùng mười mấy Kim Tiên.

Hắn hiện ra chân hình, thân rồng to lớn uốn lượn bảy tám dặm, hàn khí tán phát khiến vùng đất trăm dặm đều đóng thành huyền băng, Kim Tiên đạp nhập vào có khả năng mất mạng trong một khắc!

Trong tình huống thu liễm, với bản lĩnh Thái Ất, trở bàn tay là đóng băng vạn dặm cũng rất dễ dàng.

Dù sao dưới uy áp của Bàn Cổ, hắn không dám quá phóng tứ.

Thấy hù dọa được hàng vạn Kim Tiên đang lao tới, Ngao Thập Cửu trong lòng có chút thành tựu, cười nhạo nói: "Thức thời thì mau lui xuống, nếu không giết không tha!

Đám lâu la các ngươi cũng dám dòm ngó Tiên Thiên linh bảo, ai cho các ngươi dũng khí?" "Long tộc khinh người quá đáng!

Tiên Thiên linh bảo xuất thế, hữu duyên giả đắc chi, Long tộc dùng võ lực cường hành bá chiếm là nghịch thiên mà hành, đợi đại năng Phượng tộc ta giá lâm, các ngươi chết chắc." Có một con chim

đỏ lớn không phục đại thanh kêu lên, khiến các Kim Tiên xung quanh hô hào hưởng ứng, một trận táo động.

Nó là Hỏa Diễm Điểu, bàng chi huyết mạch của Phượng tộc, Kim Tiên viên mãn, sở hữu hỏa thuộc thần thông không tầm thường, nên không sợ Ngao Thập Cửu.

"Đúng!

Đợi Đại La Kim Tiên của Kỳ Lân tộc ta tới, ngươi chạy cũng không thoát!" Người nói là một vị Thanh Sắc Kỳ Lân, vốn Bất Chu Sơn là thánh sơn của họ, nhưng nại hà Long tộc cường thế, hiện tại Bất Chu Sơn sắp biến thành hậu hoa viên của Long tộc, kẻ không ưa Long tộc nhất chính là Kỳ Lân tộc.

"Chán sống!" Ngao Thập Cửu cười lạnh một tiếng, một trảo chộp ra, chúng sinh hoa mắt, liền thấy Xích Điểu cùng Thanh Kỳ Lân đều bị lợi trảo tóm lấy, sau đó "a ô" một cái nuốt chửng.

Một phiến tịch tĩnh.

Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ mạnh như vậy, Kim Tiên ở trước mặt hắn chỉ như món nhắm rượu.

"Không cút mau!" Ngao Thập Cửu quát.

"Ta cứ xông vào, hắn cản không nổi đâu." Có cường giả tâm tồn may mắn.

"Hắc hắc, không sợ nói với đám phế vật các ngươi, hôm nay nếu kẻ nào có thể tiến vào, tên Ngao Thập Cửu ta sẽ viết ngược lại." Ngao Thập Cửu nghe vậy ánh mắt lộ vẻ khinh miệt, cao giọng đáp.

Không cường giả nào dám lên tiếng, hiện trường lại khôi phục một phiến tịch tĩnh, có sinh linh đã từ bỏ rời đi.

Tiên Thiên linh bảo tuy tốt nhưng không có mạng để lấy thì chung

quy cũng chỉ là kính hoa thủy nguyệt.

Đúng lúc này, phía sau chúng sinh bỗng nhiên rẽ ra một con đại lộ.

Thấy trận thế này, chúng sinh cứ ngỡ là Đại La Kim Tiên tới, hoặc là vị Thái Ất Kim Tiên nào có thể đối đầu với Ngao Thập Cửu, ai nấy đều sôi sục.

Nào ngờ, khi thấy tu vi người tới, tất cả đều thất vọng.

Một tên Huyền Tiên viên mãn, Kim Tiên thổi một hơi cũng đủ thành tro bụi, lấy tư cách gì mà đi khiêu chiến Ngao Thập Cửu.

"Cáp cáp!..." Ngao Thập Cửu đang định mở miệng trào phúng vài câu, thì đột nhiên sắc mặt cứng đờ.

Bởi vì trong não hải của hắn, có thiên đạo chi âm mạc danh vang lên, mang theo thiên uy chấn hãm đáng sợ: "Đinh!

Ngao Thập Cửu xin tiến hành lựa chọn!" "1: Hộ tống La Thiên tiến vào sơn cốc, thưởng công đức năm triệu." "2: Phóng La Thiên tiến vào sơn cốc, thưởng công đức ba triệu." "3: Vi nan La Thiên, chịu đựng Cửu Cửu Thiên Kiếp một lần." "Vui lòng lựa chọn trong vòng ba giây, nếu không xóa sổ!" "Đúng là thiên đạo chi âm!" Trán Ngao Thập Cửu vã mồ hôi lạnh, thân là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, đã độ qua Tam Cửu và Lục Cửu Thiên Kiếp, hắn có thể phân biệt được thật giả.

"Ta chọn 2!" Ngao Thập Cửu cúi đầu, tuy rằng trong lòng tràn đầy bán tín bán nghi.

Tên viết ngược thì viết ngược, còn hơn là mất mạng!

Vì có chức trách tại thân nên hắn chỉ có thể chọn 2, để La Thiên tiến vào.

"Đinh, do Ngao Thập Cửu chọn 2, túc chủ nhận được phần thưởng gấp mười lần: ba mươi triệu công đức!

Tặng thêm phần thưởng: một đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm!” “Uỳnh!” Trên trời có dị hưởng, hai đóa công đức kim vân phân biệt lạc trên đầu Ngao Thập Cửu và La Thiên.

Chỉ có điều đóa của Ngao Thập Cửu so với La Thiên thì nhỏ đến mức đáng thương.

“Ai da, chẳng phải là La Thiên đạo hữu sao?

Thật là rồng đến nhà tôm a, mau mau!

Mời vào trong!” Ngao Thập Cửu sau khi thu công đức kim vân, thậm chí biến lại thành hóa hình chi thân, nhiệt tình nghênh đón, cung cung kính kính đưa La Thiên vào sơn cốc phía sau.

Tuy gọi là đạo hữu, nhưng thái độ kia phảng phật như gặp chủ tử vậy.

Chúng sinh tại tràng ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt mộng bức, thậm chí có chút lăng loạn.

Sự việc xoay chuyển khiến không ai kịp hồi thần.

Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hay là vị kia có lai lịch gì lớn khiến tồn tại như Ngao Thập Cửu cũng phải khúm núm như vậy.

Còn nữa, công đức kim vân vừa rồi là thế nào?

Hai người không làm gì cả mà cũng có công đức kim vân vô đoan rơi xuống!!

Chương 11

"Chẳng lẽ con Ngao Thập Cửu kia thông suốt rồi, biết sức mạnh liên hợp của chúng ta không thể ngăn cản nên mượn cơ hội này xuống thang?" Có Kim Tiên suy đoán, được một vài Kim Tiên khác phụ họa.

"Vậy chúng ta cũng đi thôi, nếu không sẽ muộn mất." Có Kim Tiên nhìn thấy bảo quang dao động trong sơn cốc có dấu hiệu giảm bớt, liền vội vàng xúi giục.

"Đúng!

Chúng ta xông lên!

Ta đường đường là Kim Tiên, chẳng lẽ không bằng tên Huyền Tiên nhỏ bé kia sao?" Có mấy tên Kim Tiên bị tham dục che mắt xông lên, nhưng không ngoại lệ đều bị Ngao Thập Cửu một chưởng đánh thành băng vụn!

"Ai cho các ngươi dũng khí?" Ngao Thập Cửu lãnh thanh nói, bễ nghễ bát phương.

Chúng sinh hít một hơi lãnh khí, không dám nhắc đến hai chữ La Thiên nữa.

Tuy nhiên vì bị ép buộc lựa chọn mới thả La Thiên vào, nhưng Ngao Thập Cửu trong lòng vẫn còn một tia may mắn: Những đại năng trong cốc kia, mỗi người thổi một hơi cũng đủ diệt La Thiên, thả hắn vào chắc cũng không gây nên sóng gió gì đâu nhỉ?!

Nhưng dù sao đây cũng là hành vi thất trách, Ngao Thập Cửu cảm thấy thực uất ức.

Hắn cũng không hiểu nổi, tại sao thiên đạo lại vô duyên vô cớ bắt hắn làm lựa chọn, chuyện này giản trực văn sở vị văn.

Việc có thể kích hoạt lựa chọn ngay trước mặt Thái Ất Kim Tiên làm La Thiên lật đổ định luận trước đó.

Xem ra cái hệ thống Thần cấp lựa chọn này tính tùy cơ rất cao, căn bản không có quy luật.

Nơi Tiên Thiên linh bảo xuất thế nằm trong một sơn cốc cách đó mấy chục dặm.

Suốt chặng đường không có trở ngại nào khác, La Thiên nhanh chóng tới ngoài sơn cốc, phát hiện ở cửa cốc có ba người: một lão giả mặc kim bào, một tu giả mặc hồng bào, và một thanh niên nhân thân rắn mặt người.

Sự xuất hiện của La Thiên làm họ có chút ý ngoại.

Huyền Tiên viên mãn?

Cũng có thể tới đây?

Nhưng không phân tâm quá nhiều, họ hiện tại đang phá giải lớp hoàng quang mông lung ở cửa cốc.

Lớp hoàng quang kia rất dày, bao trùm cả sơn cốc, hình thành một bức màn bình chướng, nhưng khi La Thiên tới gần lại cảm ứng được một sự liên hệ không tên.

Thổ chi pháp tắc trong cơ thể dường như có xu thế dung hợp với hoàng quang kia, khiến hắn không nhịn được tiến lên sờ thử.

"Đạo hữu cẩn thận!

Hoàng quang này phi đồng tiểu khả!

Không thể khinh dị xúc mạc!" Thanh niên nhân thân rắn mặt người vội vàng ngăn cản.

"Phục Hy đạo hữu cứ để hắn sờ đi, một tên Huyền Tiên nhỏ bé không biết trời cao đất dày, để hắn chịu chút giáo huấn cũng tốt..."

Lão giả mặc kim bào ngăn trước mặt thanh niên kia, muốn xem trò cười của La Thiên.

"Tiểu hữu không nên." Đạo nhân mặc hồng bào dường như cũng không đành lòng, muốn ra tay ngăn cản La Thiên.

Hoàng quang kia nhìn không bắt mắt, nhưng thực chất mỗi tia đều nặng vạn quân, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó có thể chen tay vào phá khai phòng ngự.

Nhưng không ai kịp làm gì, hoàng quang đột nhiên bạo trướng, với tốc độ không tưởng tượng nổi đã "nuốt chửng" La Thiên vào trong!

"Hả?!" Hồng bào đạo nhân ngăn cản không kịp, trợn mắt hốc mồm.

"Linh bảo nhận chủ?" Nam tử thân rắn mặt người có chút đáng tiếc nói.

Trước đó hắn đã thôi diễn qua, Tiên Thiên linh bảo xuất thế lần này có khả năng liên quan đến muội muội của hắn.

Chỉ đáng tiếc muội muội đang ở giai đoạn tu luyện quan trọng, không thể đến ngay lập tức.

"Chuyện gì thế này!

Hỗn chướng!" Lão giả mặc kim bào toàn thân kim quang trấn phóng, hình thành vô số kim sắc đao kiếm bắn tới, muốn đâm thủng hoàng quang.

Những kim sắc đao kiếm này là do tiên mang của Đại La Kim Tiên hóa thành, mỗi đạo công kích đều có thể so với hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Nhưng đối với lớp hoàng quang kia lại không có chút tác dụng nào.

“Phốc phốc phốc!” Kim sắc đao kiếm bắn vào hoàng quang liền bị bắn ngược trở lại, suýt nữa làm lão giả kim bào bị thương, khiến hắn trông rất chật vật.

Phục Hy và Hồng Bào đạo nhân bên cạnh thấy hắn tự làm tự chịu, khóe miệng đều hơi nhếch lên.

Trong sơn cốc, La Thiên bị hoàng quang nuốt vào, có chút ngạc nhiên.

Dùng hệ thống quét qua hoàng quang, hắn biết được đây là: Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thổ chi tổ nguyên, phòng ngự mạnh ngang ngửa cực phẩm Tiên Thiên linh bảo!

Hóa ra đây chính là lý do nó có liên hệ dung hợp mạnh mẽ với Thổ chi pháp tắc.

“Chẳng lẽ Tiên Thiên chi vật xuất thế là Cửu Thiên Tức Nhưỡng?

Không đúng!” Hắn lẩm bẩm, rồi nhanh chóng phát hiện nơi sâu nhất trong sơn cốc có một bảo địa được thất thải hà quang bao phủ.

Ở đó cát bảo vây quanh, một miệng tiên tuyền đang “đốc đốc” tuôn ra, tư dưỡng một gốc Hồ Lô Đằng tỏa ra thất thải hà quang, trên đó kết ra bảy cái hồ lô, phân biệt là các màu xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử.

Thất thải bảo quang trùng thiên trước đó, hóa ra Tiên Thiên linh bảo mới là chính chủ, Cửu Thiên Tức Nhưỡng chỉ là bảo hộ bạn sinh tồn tại.

Chương 12

"Ôi, đây chẳng phải là Tiên Thiên linh căn Hồ Lô Đằng sao?!" La Thiên nhận ra vật này, vội vàng dùng hệ thống quét thuộc tính, quả nhiên!

"Thiên ạ, thật là không lường được, Cửu Thiên Tức Nhưỡng là ý ngoại chi hỉ, bảy kiện hồ lô kia lại càng là thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhất là gốc Hồ Lô Đằng này, sau này sẽ giúp Nữ Oa tạo nhân mà đạt được hải lượng công đức, trở thành Công Đức Chí Bảo..." La Thiên mặt đầy kinh hỷ.

Tiên Thiên thất hồ lô kia phân biệt là: Cái thứ nhất màu tím, tên là Tử Kim Hồng Hồ Lô, vốn thuộc về Lão Tử, có thể thôn nạp thiên địa, bên trong có Tam Muội Chân Hỏa và Huyền Băng Chân Khí, dùng để nuôi dưỡng đan dược, nâng cao phẩm cấp.

Cái thứ hai màu đỏ, gọi là Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô, vốn thuộc về Hồng Vân đạo nhân.

Cái thứ ba màu vàng, có thể luyện thành Trảm Tiên Hồ Lô, uy lực cực kỳ đáng sợ, sau này trong thời đại Phong Thần sẽ đại phóng dị thải.

Cái thứ tư màu cam, Chiêu Yêu Hồ Lô, có thể luyện thành Chiêu Yêu Phiên, phất phiên một cái có thể hiệu lệnh thiên hạ yêu tộc tu sĩ.

Cái thứ năm màu xanh lục, là Thủy Hỏa Hồ Lô, có thể nuôi dưỡng thần thú thuộc tính thủy hỏa.

Cái thứ sáu màu xanh lam, có thể dựng dục Tam Quang Thần Thủy!

Cái thứ bảy màu đen, gọi là Hỗn Độn Hồ Lô, tự thành hỗn độn, có

thể luyện thành Hỗn Nguyên Hạp, thôn phệ hết thảy hậu thiên chi vật.

"Nên thu lấy thế nào đây?

Chẳng lẽ hái xuống đơn giản như vậy." La Thiên hớn hở muốn đi sờ thử.

Nhưng Tiên Thiên thất hồ lô lập tức phản ứng, thất thải hà quang nhẹ nhàng dũng động, đánh bay hắn ra ngoài.

Nếu không có Huyền Công tam chuyển chi thể, chỉ sợ hậu quả khôn lường.

"Xem ra hồ lô phải tuân theo thiên số, chờ đợi Tam Thanh và Hồng Vân đến mới chịu để hái xuống?" La Thiên từ dưới đất bật dậy, có chút u uất.

Tiên Thiên hồ lô rõ ràng có linh tính, biết ai hái được, ai không thể hái.

Biết làm sao đây?

La Thiên mới chỉ Huyền Tiên viên mãn, thực sự không làm gì được chúng, không có thủ đoạn tương ứng.

Trong lúc La Thiên đang cân nhắc có nên dùng hơn ba ức công đức kia để nâng cao tu vi không, hay là thu phục Cửu Thiên Tức Nhưỡng có ý thân cận trước...

đúng lúc này!

"Đinh!" Một tiếng "Đinh" quen thuộc làm La Thiên lặng người.

Cả sơn cốc chỉ có một mình hắn, bắt ai lựa chọn đây?

Ngay sau đó, thắc mắc đã được giải khai: "Đinh!

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, hãy đưa ra lựa chọn!" "1.

Trở thành pháp bảo của La Thiên, thưởng bảy đạo Tiên Thiên

Thần Thai Cấm.” “2.

Trở thành pháp bảo của La Thiên, thưởng bảy triệu công đức.” “3.

Từ chối cho La Thiên hái, thưởng Hỗn Độn Lôi Kiếp.” Hóa ra hệ thống bắt Tiên Thiên hồ lô phải lựa chọn!

“Còn có loại thao tác này?!” La Thiên cảm thấy thật bất ngờ.

Hơn nữa các tùy chọn rõ ràng là muốn ép Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và các hồ lô phải trở thành pháp bảo của hắn!

Với Hỗn Độn Lôi Kiếp – loại lôi điện đáng sợ nhất, đừng nói là Tiên Thiên linh căn, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không trụ vững được, chẳng khác gì đe dọa xóa sổ.

Hệ thống này cũng thật là phúc hắc a!

Nhưng ta thích!

La Thiên thầm khen ngợi hệ thống trong lòng.

Hắn hy vọng Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sẽ chọn phương án thứ nhất, vì hiện tại hắn không thiếu công đức.

“Nhưng Tiên Thiên Thần Thai Cấm là cái gì?” Hắn tò mò về phần thưởng đột ngột xuất hiện này.

“Tiên Thiên Thần Thai Cấm là Tiên Thiên trận pháp cấm chế bên trong Tiên Thiên linh bảo, do 108 số Thiên Cang Địa Sát viên mãn hợp thành.

Pháp bảo không có Tiên Thiên Thần Thai Cấm thì chỉ là hậu thiên chi phẩm, cấm chế trong pháp bảo dù nhiều đến đâu cũng không thể nhập tiên thiên.

Từ một đến mười hai đạo thần cấm là hạ phẩm Tiên Thiên pháp bảo.

Mười ba đến hai mươi bốn đạo là trung phẩm Tiên Thiên pháp bảo.

Hai mươi lăm đến ba mươi sáu đạo là thượng phẩm Tiên Thiên pháp bảo.

Ba mươi bảy đến bốn mươi tám đạo là cực phẩm Tiên Thiên pháp bảo!

Và sở hữu bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm chính là Tiên Thiên Chí Bảo!

Đại đạo có năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín!

Cho nên Hồng Hoang thiên đạo chỉ cho phép một kiện linh bảo sở hữu tối đa bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm!

Nếu vượt quá con số này sẽ gặp thiên khiển, thiên đạo chi lực sẽ phân tán nó hoặc đánh rơi phẩm giai!" La Thiên nghe xong đại hỷ: Nếu Tiên Thiên hồ lô chọn phương án 1, chẳng phải hắn có thể nhận được bảy mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm sao?!

Chương 13

Như vậy sau này hắn có thể dùng chúng nâng cấp những Tiên Thiên linh bảo kia, sở hữu cực phẩm Tiên Thiên linh bảo thậm chí Tiên Thiên Chí Bảo đều không phải chuyện khó khăn.

Bảy mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm đủ để tạo ra hơn một kiện Tiên Thiên Chí Bảo rồi!

Đương nhiên không đơn giản là phép cộng, có Tiên Thiên Thần Thai Cấm rồi nhưng vật liệu linh bảo cũng quan trọng không kém, không có chất liệu linh bảo đủ tốt thì căn bản không chịu nổi sự gia trì của bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm.

"Đinh!

Do Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chọn phương án 1, túc chủ nhận được phần thưởng gấp mười lần: bảy mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm!

Tặng thêm phần thưởng: Tạo Hóa Pháp Tắc." Phần thưởng của hệ thống làm La Thiên suýt nữa nhảy dựng lên.

Bảy mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm là một đại kinh hỷ, còn được tặng thêm một đạo pháp tắc!

Tạo Hóa Pháp Tắc là loại pháp tắc xếp trong top 10, tuy công kích và phòng ngự không phải mạnh nhất nhưng thắng ở chỗ vô cùng diễn hóa, hậu lực mạnh nhất!

Trong truyền thuyết, tổng cương của Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là Tạo Hóa chi đạo!

Sau khi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chọn lựa xong, thất thải hà quang trên đó liền thu liễm lại, không còn rực rỡ như trước.

La Thiên lấy can đảm tiến lên.

Quả nhiên chúng không còn kháng cự, để mặc cho La Thiên lần lượt hái xuống.

La Thiên thu cả gốc cây lẫn số cát bảo dưới đất vào không gian hệ thống.

Ban đầu khi trói buộc La Thiên, hệ thống đã tặng năm mươi ô không gian tùy thân giống như túi đồ trong game, các thẻ đề thủ pháp tắc trước đó và Tiên Thiên Thần Thai Cấm hiện tại đều được cất giữ ở đó.

"Thu xong Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tiên Thiên hồ lô rồi, tiếp theo là Cửu Thiên Tức Nhưỡng." La Thiên nhìn về phía hoàng quang bao phủ trên không sơn cốc.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là thổ chi tổ nguyên, loại đất quý giá nhất thiên địa, cũng là một trong những tồn tại có lực phòng ngự mạnh nhất, chỉ riêng Tru Tiên Kiếm cũng không thể chém thủng, một khi tế ra thì ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng chưa chắc có thể công phá trong thời gian ngắn.

Có vật này, La Thiên sau này đối mặt với Đại La Kim Tiên cũng có thể tự vệ vô ngại, không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.

Chỉ là, làm sao thu phục nó đây?

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng có các lựa chọn để thu phục, nhưng Cửu Thiên Tức Nhưỡng thì không.

Sau khi suy xét, La Thiên quyết định bắt đầu từ Thổ chi pháp tắc!

Thổ chi pháp tắc của La Thiên mới chỉ ở cảnh giới sơ thành, đại khái chỉ tham ngộ được 20%.

Nhưng muốn tiến thêm một bước thì tu vi cần phải theo kịp mới

được.

Cho nên La Thiên dứt khoát quyết định đột phá Huyền Tiên cảnh giới ngay trong sơn cốc, trở thành Kim Tiên!

Trước đó khí cơ đã dao động, có dấu hiệu đột phá, hiện tại hắn khắc ý thực hiện, cộng thêm Vạn Năm Tiên Tủy Dịch, không bao lâu sau khế cơ đột phá đã đến đúng như dự tính!

"Oanh long long!" Phía trên đột nhiên có tiếng lôi vân vang động, kiếp vân màu đỏ sậm sinh ra từ hư không, đang uẩn nhưỡng Kim Tiên kiếp, cũng chính là Tam Cửu Thiên Kiếp!

Ngay cả khi có Cửu Thiên Tức Nhưỡng che phủ bên trên, thiên cơ kia vẫn có thể len lỏi vào trong hóa sinh ra kiếp vân giữa sơn cốc.

Thành Huyền Tiên thì Tam Hoa Tụ Đỉnh, thành Kim Tiên thì phải Ngũ Khí Triều Nguyên, cũng là để đạo thể thăng hoa thêm một bước.

"Kim" có nghĩa là bất hủ, nếu Ngũ Khí trong cơ thể không Triều Nguyên thì căn bản không thể thăng hoa thành kim thân.

Chỉ là La Thiên có vô thượng luyện thể thánh pháp như Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ, lại thêm Vạn Năm Tiên Tủy Dịch trợ giúp, chỉ chờ khế cơ đến, khu khu Kim Tiên cảnh thực sự là một bước vượt qua.

Cho nên trong nháy mắt hắn đã phá vỡ gông cùm, trở thành một Kim Tiên sơ kỳ tiên nhân!

Khí tức Kim Tiên sơ kỳ quét sạch cả sơn cốc, không chỉ làm kinh động ba người bên ngoài sơn cốc, mà còn làm kiếp vân trên đầu La Thiên phải ngây ra một lúc!

Đúng vậy, kiếp vân cũng ngẩn ngơ!

Tam Cửu Thiên Kiếp vốn là do thiên tâm hóa thành, cũng là ý chí

thiên đạo kéo dài, hay coi là một chương trình trí năng cũng được, thấy La Thiên thăng tiến một cách bất hợp lý nên xuất hiện sự biến hóa về tình tự.

À không, có lẽ dùng từ "đơ máy" thì chính xác hơn.

Vì chưa từng có ai thăng cấp trước khi độ Tam Cửu Thiên Kiếp cả!

Kẻ độ kiếp nào trong thiên hạ mà chẳng phải trải qua sự tẩy lễ của lôi kiếp mới có thể Ngũ Khí Triều Nguyên, ngưng luyện thành kim thân.

Ngay sau đó thiên kiếp nổi giận!

Việc La Thiên không tuân theo quy tắc độ kiếp làm nó cho rằng hắn đang khiêu chiến thiên uy!

"Oanh long long!" Kiếp lôi màu cam quất nhanh chóng khóa chặt La Thiên, đổ xuống như mưa.

Thiên kiếp đã dành cho La Thiên loại Tam Cửu Thiên Kiếp quy cách cao nhất, đại ước gấp đôi tu sĩ bình thường.

Chỉ là nó không biết rằng: La Thiên đối với kiếp lôi hạ xuống là cầu còn không được.

Có hải lượng kiếp lôi tẩy địch đạo thể, Cửu Chuyển Huyền Công của La Thiên cũng vận chuyển tốc độ cao, giống như đại địa hạn hán mấy năm hấp thu những giọt mưa kiếp lôi này, đem sức mạnh và sinh cơ bên trong chuyển hóa hoàn toàn thành dưỡng phân cho đạo thể.

"Oanh long long!" Thấy không làm gì được La Thiên, lại cảm ứng được toàn bộ sức mạnh của kiếp lôi đều bị hắn hấp thu, thiên kiếp càng thêm phẫn nộ, tăng sức mạnh của Tam Cửu Thiên Kiếp lên gấp năm lần!

Chỉ có điều dù tăng lên gấp mười thì cũng chỉ làm áo cưới cho La Thiên, giúp hắn đột phá Huyền Công tứ chuyển!

Chương 14

Chuyện xảy ra bên ngoài sơn cốc.

Phục Hy, lão giả kim bào và lão giả hồng bào nghe thấy tiếng lôi minh trong cốc, bắt đầu âm thầm thôi diễn.

Nhưng ngay sau đó đều kinh ngạc.

Khí tức Kim Tiên của La Thiên đã bị bắt được, kèm theo đó là sự chấn nộ của thiên kiếp!

Dường như ngay cả những đại năng như họ cũng chưa từng thấy việc thăng tiến cảnh giới trước khi độ kiếp thành công.

"Hồng Vân đạo hữu, có từng thấy pháp độ kiếp này không?" Phục Hy không nhịn được hỏi hồng bào đạo nhân.

Hồng bào đạo nhân chính là Hồng Vân Lão Tổ, là đóa hồng vân đầu tiên của thiên địa hóa hình sau khi khai thiên lập địa, cũng là thiện nhân hiếm có của Hồng Hoang, giao du rộng rãi, hảo hữu khắp nơi.

Hiện tại hắn đang đàm đạo với Phục Hy, có vẻ rất hợp ý.

Hồng Vân đạo nhân lắc đầu, chuyện này hắn cũng văn sở vị văn, kiến sở vị kiến.

"Hừ!

Làm phật ý thiên tâm, chỉ sợ sắp chết ở bên trong rồi!" Lão giả kim bào phất tay áo, lãnh thanh nói.

Hắn tên là Ngao Càn, một con Thất Trảo Kim Long, là một trong các trưởng lão của Long tộc, vì thuộc mạch Kim Long của Long Vương nên thực lực và thân phận càng thêm mạnh mẽ.

Cho nên Hồng Vân và Phục Hy liên thủ hắn cũng chưa chắc đã để

vào mắt.

Một lát sau, động tĩnh bên trong làm sắc mặt hắn hớn hở, hả hê nói: "Hừ!

Sức mạnh Tam Cửu Thiên Kiếp tăng gấp mười lần bình thường!

Ta nhìn không lầm đâu, tiểu tử đó chết chắc rồi!" Hồng Vân và Phục Hy nhìn nhau, không nói gì.

Nhưng Ngao Càn lập tức bị vả mặt!

Một trận luật động thiên cơ kỳ dị đột nhiên xuất hiện trong sơn cốc, ba vị Đại La Kim Tiên cũng lập tức bắt được.

Tiểu tử bên trong đã độ kiếp thành công!

Hơn nữa thiên đạo còn giáng xuống phần thưởng gấp mười lần sau kiếp nạn!!

"Làm sao có thể?!

Có thể độ qua thiên kiếp gấp mười lần sức mạnh!" Ngao Càn suýt nữa nổ tung.

"Chẳng lẽ hắn đã lợi dụng Tiên Thiên linh bảo bên trong?!

Không!

Dám động vào Tiên Thiên linh bảo của ta, ta tuyệt đối sẽ giết hắn!

Cái tên lâu la đáng chết kia!" Ngao Càn rống lên mất hết hình tượng.

Thấy vậy, Hồng Vân và Phục Hy chỉ có thể tiếp tục đưa mắt nhìn nhau.

Trong sơn cốc.

"Hoa lạt!" La Thiên đang tiếp nhận thiên đạo quỹ tặng sau kiếp nạn, tu bổ những tổn hao của thân thể và củng cố đạo cơ!

Thiên đạo quỹ tặng sau thiên kiếp là loại đại bổ dược bậc nhất thế gian, có thể trong thời gian cực ngắn bổ sung cho thân thể và nguyên thần bị tổn thương do thiên kiếp.

Chỉ có điều La Thiên độ kiếp nhẹ nhàng như uống nước, đạo thể không có nửa điểm tổn thương, nên số thiên đạo quỹ tặng này đều được trữ tồn lại để dùng sau này.

Cũng nhờ có Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ mới có thể thao tác như vậy, phong tồn thiên đạo quỹ tặng trong cơ thể.

"Hô!" Sau khi thở ra một ngụm trọc khí, hắn bắt đầu tham ngộ Thổ chi pháp tắc.

"Túc chủ tham ngộ Thổ chi pháp tắc đạt 25%, nhận được tự sinh thần thông: Chấn Sơn Hám Địa." "Túc chủ tham ngộ Thổ chi pháp tắc đạt 33%, nhận được tự sinh thần thông: Tiềm Uyên Súc Địa." "Túc chủ tham ngộ Thổ chi pháp tắc đạt 49%, nhận được tự sinh thần thông: Thôi Sơn Điền Hải." Thổ chi pháp tắc tham ngộ đến 49% thì không thể tham ngộ thêm được nữa nên hắn dừng lại. 0-25% là cảnh giới sơ thành, 26-49% là tiểu thành, 50-75% là đại thành, 76-100% là viên mãn.

Ở Kim Tiên kỳ, La Thiên chỉ có thể lĩnh ngộ tối đa đến cực hạn tiểu thành, muốn đột phá đại thành cần phải chứng đắc Thái Ất Kim Tiên đạo quả.

Trong quá trình này, hắn lại nhận được ba cái thổ hệ thần thông uy lực khổng lồ.

"Tốt, đã đến lúc thử thu phục Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" La Thiên bình tâm tĩnh khí, vận khởi Thổ chi pháp tắc liên hệ với Cửu Thiên Tức Nhưỡng trên không.

"Uỳnh!" Chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn có một đạo thuần hoàng

nguyên khí bốc lên, cắm vào lớp hộ tráo Cửu Thiên Tức Nhưỡng phía trên.

"Uỳnh!" Hộ tráo Cửu Thiên Tức Nhưỡng trên không sơn cốc rung động mãnh liệt, làm đám người Hồng Vân bên ngoài kinh hãi.

Họ đã đợi bên ngoài mấy ngày nhưng vẫn không cách nào mở được hộ phòng của Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Hồng Vân và Phục Hy còn đỡ, nhưng Ngao Càn thì tiêu táo, thậm chí động dụng hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo không tiếc tổn hao mà đánh mạnh vào.

Nhưng biến động của Cửu Thiên Tức Nhưỡng khiến Ngao Càn từ bỏ ý định trước đó.

Chỉ trong vài giây sau, hoàng quang bao phủ sơn cốc thu liễm lại, biến mất vào trong đầu vị thiếu niên ở giữa sơn cốc.

Chương 15

Cả ba người đều ngây ra: rõ ràng thiếu niên kia đã thu đi kiện bảo vật hiếm có đó!

Ba cái Đại La Kim Tiên nghiên cứu thảo luận và canh giữ nhiều ngày vẫn không tìm được cửa vào, cũng không thể luyện hóa được nửa điểm bảo vật, vậy mà bị một tên Kim Tiên nhỏ bé thu lấy?!

Phục Hy và Hồng Vân tính tình không tệ, lúc này cũng có chút cảm giác thất bại.

Lần đầu tiên cảm thấy thiên mệnh không thể trái, thực lực cao đến mấy nhưng trước mặt phúc duyên và khí vận cũng chỉ là phù vân!

"Kiệt kiệt!" Ngao Càn giận quá hóa cười, một cái lắc mình đã đáp xuống trước mặt La Thiên.

"Ngao Càn đạo hữu, có gì từ từ nói!" Phục Hy và Hồng Vân thấy hắn phát nộ, vội vàng lên trước khuyên ngăn, nhưng đã muộn, Ngao Càn đã nảy sinh sát tâm, họ không kịp cản nữa.

"Thảm rồi thảm rồi!

Tiểu tử kia chắc chắn mất mạng!" "Ai!

Có được bảo vật cũng không có mạng mà hưởng!" Phục Hy và Hồng Vân chỉ có thể than thở trong lòng.

Một vị Đại La Kim Tiên muốn lấy mạng một tên Kim Tiên nhỏ bé, dù là mười tám cái Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ là chuyện trong trở bàn tay.

Nhưng!

"Đinh!

Ngao Càn hãy tiến hành lựa chọn!" "1.

Kết giao La Thiên, đem bản mệnh Tiên Thiên linh bảo Tịch Ba Toa tặng cho đối phương, thưởng công đức ba mươi triệu." "2.

Lôi kéo La Thiên, đem Cửu công chúa được yêu quý nhất tặng cho đối phương làm tỳ nữ, thưởng công đức năm mươi triệu." "3.

Giúp đỡ La Thiên đạt được Bàn Cổ bí bảo ở Bất Chu Sơn, thưởng công đức tám mươi triệu." "Không chọn trong vòng ba giây sẽ xóa sổ kẻ được chọn!" Khi công kích của Ngao Càn sắp đánh vào thân La Thiên, trong não Ngao Càn đột nhiên xuất hiện thiên đạo chi âm với ba hạng lựa chọn, ép hắn phải dừng tay lại.

"Cái gì?

Bắt ta đem bản mệnh Tiên Thiên linh bảo tặng cho hắn?

Còn nữa, đem Cửu công chúa ta yêu quý nhất làm tỳ nữ cho hắn?" Đương nhiên trong đó Ngao Càn không thể nhẫn nhịn nhất chính là phải giúp La Thiên đoạt Bàn Cổ bí bảo!

"Giỡn chơi hả?

Lão tử là Đại La Kim Tiên, đi giúp một tên Kim Tiên lấy Bàn Cổ bí bảo?!

Ta chọn cái con khỉ!" "La Thiên, đi chết đi cho ta!" Trán Ngao Càn nổi đầy gân xanh, tức giận đến cực điểm, muốn tung ra một chưởng công kích mạnh nhất!

Muốn cho La Thiên tan thành mây khói trong nháy mắt!

Thiên đạo chi âm à, một tôn Đại La Kim Tiên như ta sợ cái quái gì!

Ngay cả Cửu Cửu Thiên Kiếp cũng không thể làm tổn hại một sợi lông của Đại La Kim Tiên!

Độ qua Cửu Cửu Thiên Kiếp thành Đại La Kim Tiên là nhất thiết

thời không vĩnh hằng tiêu dao, bất hủ bất diệt, hiện tại là tồn tại giai cấp cao nhất trên mảnh đất Hồng Hoang này. (Tộc trưởng tam tộc hiện tại đều là Đại La Kim Tiên viên mãn đỉnh phong).

Trừ nhân kiếp nhân họa và lượng kiếp trong truyền thuyết, chưa nghe thấy vị Đại La Kim Tiên nào bị thiên kiếp thu phục cả.

Cũng không trách hắn man hoành vô tri, những năm qua Long tộc ngồi vững ngôi vị thiên hạ đệ nhất tộc, khí vận vô địch, cao tầng Long tộc đều cho rằng Hồng Hoang đại thế nằm trên người Long tộc, ngay cả lão thiên cũng phải nhường ba phần.

"Oanh long long!" Khí thế Đại La Kim Tiên sơ kỳ trong nháy mắt bao phủ vạn dặm, khiến bầu trời trong xanh biến thành hoàng hôn u tối!

Đại La Kim Tiên chi nộ!

Phục Hy và Hồng Vân thấy hắn dừng tay, cứ ngỡ hắn đã hồi tâm chuyển ý, nhưng ngay sau đó hắn lại động thủ!

Cả hai không kìm được tiếng kêu thảng thốt.

Nhưng đúng lúc đó!

Phục Hy và Hồng Vân đều mạc danh nảy sinh ý nghĩ tâm quý, tuy đều là Đại La Kim Tiên, đứng ở tầng thứ cao nhất Hồng Hoang, đạo tâm khó nảy sinh ba động, nhưng khoảnh khắc này họ cảm ứng được một loại bóng tối không tên bao trùm tâm trí!

Đó là sự kinh sợ trước sức mạnh tối cao của cái chết!

Cùng lúc đó!

Trong tai Ngao Càn vang lên một giọng máy móc lạnh lùng vô tình: "Ngao Càn, không đưa ra lựa chọn, xóa sổ!" "Uỳnh!" Một đạo thần lôi dày đặc mông lung đột nhiên từ hư không trên đầu hắn đánh xuống,

nện thẳng vào thiên linh cái.

Hắn bị một đạo thần lôi xuất hiện bất ngờ đánh tới mức thất khiếu lưu huyết.

Tam hoa tụ đỉnh và ngũ khí trong ngực trong nháy mắt ảm đạm, khô héo hoán tán!

Thương tổn tận căn bản!

Một chưởng hung mãnh vừa rồi không thể tiến thêm một tấc nào nữa để kích hướng La Thiên!

Không gian dường như ngưng cố, bị khóa chặt bởi tầng tầng thần liên, ngay cả tiên lực cũng bị tước đoạt sạch sành sanh.

Đôi mắt Ngao Càn đầy vẻ không thể tin nổi.

Chương 16

Hắn là Đại La Kim Tiên a, chân ý của Đại La chính là nhất thiết không gian vĩnh hằng tiêu dao, đối với không gian chưởng khống không cần bàn cãi, vậy mà một đạo thần lôi xám xịt từ trên đầu xuất hiện đánh trúng, hắn căn bản không có cách nào dự tri hay né tránh!

"Uỳnh!

Uỳnh!" Không chỉ một đạo, phía sau còn có hai đạo thần lôi mông lung nữa.

Đạo thứ nhất mang theo không gian pháp tắc chi lực khủng bố, dù mạnh như Đại La Kim Tiên cũng bị thúc phược nguyên thần và tiên thể, đạo thứ hai uy lực tăng gấp mấy lần, trực tiếp đánh cho kim long thần thể mười mấy vạn năm của Ngao Càn bắt đầu tan thành mây khói!

Còn đạo thứ ba mang theo hơi thở tịch diệt, trực tiếp xóa sổ Ngao Càn, hóa thành một làn khói mỏng!

"Không!" Ngao Càn gào thét trước khi chết, tràn đầy sự bất cam và oán khí sâu sắc, làm Phục Hy và Hồng Vân đứng bên cạnh rợn tóc gáy, mục trừng khẩu ngốc.

Họ cảm ứng được Ngao Càn thật sự hoàn hoàn toàn toàn bị đạo thần lôi kia xóa sổ, ngay cả một tia nguyên thần cũng không thoát ra được.

Hồng Vân căn nguyên phi thường, thường niên du lịch bên ngoài, kiến thức rộng rãi nhưng cũng chưa từng thấy thần lôi nào khủng bố như vậy.

Phục Hy tinh thông thuật thôi diễn, lập tức thôi diễn ra lai lịch của

đạo thần lôi kia: “Đây không phải thần lôi sinh ra từ mảnh đất Hồng Hoang, nó đến từ hư không vực ngoại, có khả năng là Hỗn Độn giới!” “Hỗn...

Hỗn Độn Thần Lôi!” Hồng Vân run giọng nói.

Nghe một số ma thần chuyển sinh kể lại, trong Hỗn Độn giới có loại thần lôi đáng sợ nhất, đa số hỗn độn ma thần cũng không chịu nổi vài phát!

Không ngờ hôm nay lại có cơ hội chứng kiến ở đây!

Cả hai đều nhìn về phía La Thiên đang nhàn nhã thần thái, nhất thời không biết nói gì.

Hỗn Độn Thần Lôi không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở Hồng Hoang, nếu không có thiên đạo cho phép thì căn bản không thể, cả ba đạo thần lôi đều khóa chặt Ngao Càn, ý tứ này đã quá rõ ràng rồi.

Có thể liên hệ được với Hỗn Độn Thần Lôi, lai lịch của La Thiên vượt xa dự liệu của họ, nhưng tu vi của La Thiên lại làm họ không hiểu nổi, rõ ràng chỉ là một tiểu tiểu Kim Tiên mà thôi.

Vì thế họ lựa chọn trầm mặc.

La Thiên lúc này cũng chưa kịp hồi thần.

Không ngờ hệ thống lại cấp lực như vậy, trực tiếp làm một vị Đại La Kim Tiên hóa thành tro bụi.

Sau khi xóa sổ Ngao Càn, hệ thống đã cấp phần thưởng!!

“Đinh!

Xóa sổ Ngao Càn, túc chủ nhận được toàn bộ phần thưởng lựa chọn của hắn gấp mười lần: một tỷ sáu trăm triệu công đức, tặng thêm phần thưởng: một đạo Hỗn Độn Thần Lôi (thuộc tính không gian)!” La Thiên sợ tới mức suýt há hốc mồm: Ngoan ngoãn, một tỷ

sáu trăm triệu công đức, hóa ra hệ thống cộng dồn cả ba phương án thưởng: ba mươi triệu + năm mươi triệu + tám mươi triệu = một trăm sáu mươi triệu, sau đó nhân mười lên?!

"Mẹ kiếp!" La Thiên ngoài hai chữ đó ra thật sự không còn từ ngữ nào để diễn tả tâm tình kích động lúc này.

"Uỳnh!" Kế đó, trên đầu có tiếng lôi vang chấn kinh vạn dặm, tường thụy xuất hiện, thiên hoa không đoạn dũng hiện, thiên đạo chi âm cũng nhược ẩn nhược hiện.

Ngay cả linh khí trong vòng ngàn dặm cũng phát sinh biến động cực lớn, phân phân đổ về phía sơn cốc, khiến nồng độ linh khí tăng vọt gấp mấy chục lần, đậm đặc như vụ như dịch.

Ngay cả Bất Chu Sơn dường như cũng đang run rẩy nhẹ hưởng ứng tường thụy dị cảnh phía trên!

"Công đức kim vân?

Lại chuyện gì nữa thế?!" Hồng Vân và Phục Hy lúc này rốt cuộc há miệng quên cả khép lại.

Những gì chứng kiến hôm nay đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của họ.

Một lát sau, phía trên một đóa công đức kim vân rộng hàng ngàn mẫu vàng chói lọi đột nhiên rơi xuống, hướng về phía La Thiên.

Đối với chúng sinh Hồng Hoang, đây tuyệt đối là một màn thèm thuồng và đố kỵ đến phát điên.

Có sinh linh thấy vậy thậm chí quỳ xuống bái lạy hướng về phía đóa kim vân.

Họ cho rằng người có thể đạt được nhiều công đức như vậy tất nhiên là đại đức chi sĩ tạo phúc cho Hồng Hoang, xứng đáng để quỳ

lạy.

Kẻ có nhãn lực thậm chí có thể thấy đóa kim vân lớn của La Thiên vàng rực, tầng tầng lớp lớp, dày đặc hơn hẳn công đức kim vân thông thường!

Ngay cả Phục Hy và Hồng Vân vốn đã thấy nhiều đại thế diện cũng không kìm được mà nuốt nước bọt.

Nhưng có chút xấu hổ, cả hai thấy đối phương đều làm động tác đó nên lão mặt đỏ bừng.

La Thiên này thực sự quá khiến người ta thèm muốn!

Một lát sau cả hai mới tỉnh thần: Đợi đã!

Tại sao hắn đạt được nhiều công đức kim vân như vậy?

Không lý nào a!

Họ đã sống bao nhiêu nguyên hội rồi, chưa từng thấy lượng công đức khổng lồ như vậy!

Chẳng lẽ La Thiên triệu hoán Hỗn Độn Thần Lôi diệt Ngao Càn là được thiên đạo thưởng cho?!

Vậy con Ngao Càn kia tội đáng muôn chết đến mức nào?!

Theo lượng công đức thiên đạo thưởng, tội nghiệt của Ngao Càn dù có đổ sạch nước của ngũ hồ tứ hải cũng khó lòng tẩy sạch.

Nghĩ vậy cả hai gật đầu: Đám hỗn đản Long tộc quả nhiên đều đáng chết cả!

Chương 17

La Thiên cũng chẳng màng tới sự lăng loạn của hai người, lúc này được công đức kim vân vây quanh, hắn đang có chút không hài lòng với hệ thống: "Này hệ thống, lần sau có thể khiêm tốn chút không?

Nhiều công đức rơi xuống thế này làm ta giật cả mình." "Hồi túc chủ, nếu túc chủ không muốn phô trương, có thể trực tiếp nhận giá trị công đức, sẽ không có thiên đạo thưởng từ bên ngoài rơi xuống nữa." Hệ thống đáp lại làm La Thiên có chút cạn lời: Hóa ra cái hệ thống phá này còn cung cấp chức năng làm màu.

Sau khi hồi thần, thấy ngoài sơn cốc có không ít chúng sinh Hồng Hoang đang bái lạy mình, ánh mắt ai nấy đều lấp lánh sự sùng bái, trong lòng hắn bỗng nhiên nảy sinh cảm giác thành tựu và sảng khoái.

Cảm giác được vạn chúng cảnh ngưỡng cũng khá tốt.

Nhanh chóng dưới sự giúp đỡ của hệ thống, đóa công đức kim vân ngàn mẫu kia được La Thiên thu nạp, hóa thành một chuỗi con số trên giao diện thuộc tính.

Hiện tại công đức của hắn có tới một tỷ chín trăm ba mươi triệu!

Chỉ sợ toàn Hồng Hoang, kẻ có công đức nhiều hơn hắn không quá năm ngón tay!

Dù sao Hồng Hoang mới khai mở, hung thú kiếp mới qua, Nữ Oa chưa bổ thiên, nhân tộc chưa xuất thế...

đâu có bao nhiêu đại công đức để mà kiếm.

Thu hồi công đức xong, La Thiên mới rảnh tay chào hỏi Hồng Vân và Phục Hy đang có chút quẫn bách bên cạnh.

"Tại hạ La Thiên, kiến qua hai vị đạo hữu." Ngữ khí và tư thái

của La Thiên vẫn như trước, dù sao hai vị này trước đó khi hắn định chạm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng không chỉ hảo tâm nhắc nhở mà còn ra tay ngăn cản, đều là người tốt, đáng để kết giao.

"Tại hạ Hồng Vân (Phục Hy), kiến qua La Thiên đạo hữu." Thấy La Thiên chủ động chào hỏi, Hồng Vân và Phục Hy cũng vội vàng lễ phép đáp lại.

Sau khi chào hỏi, quan hệ hai bên cũng kéo gần lại không ít, nhất là Hồng Vân tính cách sảng lãng, nhanh chóng nói cười vui vẻ với La Thiên.

"Thanh thỉnh không bằng ngẫu ngộ, nếu La Thiên đạo hữu và Hồng Vân đạo hữu không chê, mời tới hàn xá để tại hạ làm tròn nghĩa vụ chủ nhà." Phục Hy mời, Hồng Vân cũng ở bên cạnh xúi giục.

Tuy cả hai là Đại La Kim Tiên nhưng đều không thể cảm ứng được tia cơ duyên khiên liên trên người La Thiên lúc trước.

Nhưng sơn cốc bên trong trống rỗng, Tiên Thiên linh bảo rõ ràng đã rơi vào tay La Thiên, đương nhiên họ muốn nhân cơ hội này thương lượng, xem có thể dùng bảo vật tương đương để La Thiên nhượng lại không.

Nhất là Hồng Vân, hắn không có linh bảo bạn sinh, cộng thêm việc thôi diễn thấy bảo vật trong cốc có liên quan mật thiết đến mình, nên càng muốn khách khí lấy lòng La Thiên.

Trong tay hắn có không ít bảo vật trân quý, có đủ lòng tin để hoán đổi thứ mình cần từ La Thiên.

Còn Phục Hy, tâm tư cũng giống Hồng Vân, vì muội muội của mình, thứ gì hắn cũng có thể bỏ ra.

La Thiên cũng là người tinh minh, sao không thấy được mong cầu của họ, nên cũng ứng lời mời, xem họ có thể đưa ra món gì tốt để vật

đổi vật không.

Tuy Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô và Chiêu Yêu Hồ Lô đều trân quý, nhưng nếu có đủ lợi ích giao hoán thì hắn sẵn sàng nhượng lại.

Thuận tiện cũng muốn tới chỗ Phục Hy ở để xem thử muội tử Nữ Oa.

Chỉ là không ngờ món đồ Hồng Vân lấy ra lại đáng sợ đến thế!

Nói lại, khi La Thiên thu đi Tiên Thiên thất hồ lô và Hồ Lô Đằng, ở vùng núi sâu cách vạn vạn dặm về phía nam Bất Chu Sơn đang có ba vị đạo nhân kết bạn đồng hành.

Một vị lão giả thanh cù mặt mày hòa ái; một đạo nhân trung niên ngũ quan nghiêm nghị; một đạo nhân thanh niên chỗ nào cũng hiếu kỳ; ba người chính là do nguyên thần của Bàn Cổ chia làm ba mà thành: Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên – Tam Thanh đạo nhân vậy.

Sau khi hóa hình ở Côn Luân Sơn, họ đã tiềm tu không biết bao lâu, gần đây cảm ứng được điều gì đó nên cùng nhau ra ngoài muốn tìm kiếm cơ duyên ở Bất Chu Sơn.

Hiện tại ba người đang ở trong một ngọn núi sâu vừa đạt được một kiện bảo vật hiếm có, ai nấy đều hưng phấn, vui mừng khôn xiết.

Đột nhiên cả ba đều nhìn về phía Bất Chu Sơn xa xôi.

Lão Tử vuốt râu than: "Không ngờ phúc duyên của người nọ còn ở trên cả Tam Thanh chúng ta." Nguyên Thủy hừ một tiếng: "Chẳng qua chỉ là vận khí tốt mà thôi." Thông Thiên thì có chút hiếu kỳ: "Hử?

Ta lại muốn xem thử, kẻ có thể khiến cơ duyên dời đi trước như vậy ở Hồng Hoang không có mấy người." Khi La Thiên thu thất hồ lô, họ lập tức cảm ứng được thiên cơ biến hóa, biết cơ duyên vốn thuộc về mình đã bị người khác tiệt thủ.

Nếu không có La Thiên ra tay, Cửu Thiên Tức Nhưỡng dù có rực rỡ đến đâu thì Tiên Thiên thất hồ lô cũng không ai hái được, cần phải có hữu duyên nhân cùng với Cửu Thiên Tức Nhưỡng mới mở được phòng hộ tráo để hồ lô hiện thế.

Nếu La Thiên không lấy đi, Tử Kim hồ lô sẽ thuộc về Lão Tử, Nguyên Thủy được Hỗn Độn hồ lô, Thủy Hỏa hồ lô thuộc về Thông Thiên.

Không chỉ Tam Thanh có cảm ứng, một số đại năng khác cũng biết được cơ duyên này đã mất.

Nhưng họ không để ý lắm, thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo đối với họ tuy trân quý nhưng chưa đến mức phải tranh giành sứt đầu mẻ trán.

Đương nhiên nếu là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo thì lại chuyện khác.

Nơi Phục Hy ở là một sơn cốc nhỏ phía nam Bất Chu Sơn, có tiên thiên trận pháp hộ trì, linh khí đậm đặc như sương mù, có suối chảy róc rách xuyên qua, chim hót hoa thơm, linh quả đầy cây, thực sự là một tiểu đào nguyên thế ngoại.

Dưới một gốc cây lớn có bàn đá, Phục Hy lấy linh quả quỳnh tương bất phàm ra đãi khách, làm La Thiên và Hồng Vân đều được dịp thưởng thức.

Trong lúc đó La Thiên cũng thuận tiện muốn gặp vị thánh mẫu nhân tộc sau này – muội tử Nữ Oa, bèn vô tình hỏi thăm thì mới biết nàng đang bế quan chuẩn bị thăng cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thảo nào không ra tiếp khách.

Phục Hy cảm khái một câu: Làm ca ca như hắn, thiên phú tu hành so với muội muội thì kém xa.

La Thiên nghe xong cũng đại kinh hỷ: Hi Hòa nữ thần và Tổ Vu Hậu Thổ đều có căn nguyên hàng đầu Hồng Hoang, vậy mà một người mới Đại La sơ kỳ, một người Đại La trung kỳ.

Nữ Oa đã muốn đột kích Đại La hậu kỳ?

Không hổ danh là một trong lục thánh sau này!

Trong lúc ăn uống, Hồng Vân nhân lúc không khí đang vui vẻ bèn hỏi La Thiên về chuyện Tiên Thiên hồ lô.

Chương 18

Hắn rất trực sảng, trước khi hỏi đã lấy ra thứ định giao hoán với La Thiên.

"Hả?!" Phục Hy không nhịn được kêu lên.

Ngay cả La Thiên vốn có nhiều bảo vật trong tay khi thấy thứ đó cũng lặng người, có chút không dám tin.

Thứ Hồng Vân lấy ra là một gốc Tiên Thiên linh căn.

Chỉ thấy gốc linh căn đó như một cây mầm nhỏ, tỏa ra tiên quang màu vàng nhạt, trên thân cây có hai cổ tự thiên nhiên: Hoàng Trung!

"Hoàng Trung Lý?

Một trong thập đại linh căn xếp hạng đầu, Tây Vương Mẫu dựa vào nó để bồi dục Bàn Đào, công hiệu còn vượt xa Bàn Đào, vạn năm mới nở hoa, vạn năm mới kết quả, thêm vạn năm nữa mới thành thục, ba vạn năm cũng chỉ có chín quả..." La Thiên nhận ra ngay.

Rõ ràng giá trị của Hoàng Trung Lý còn trên cả Tiên Thiên hồ lô!

Hồng Vân không hổ danh là người thiện lương sảng lãng, mấy chuyện đắc thất hắn thực sự không tính toán.

Đương nhiên phúc duyên của hắn cũng là hàng đầu, loại Tiên Thiên linh căn như Hoàng Trung Lý cũng có thể dễ dàng có được để đem ra giao dịch.

Thấy đối phương thành ý tràn đầy, La Thiên cũng lật tay lấy Hồng hồ lô và Chiêu Yêu hồ lô đặt lên bàn.

"Đúng rồi!!

La Thiên đạo hữu, thật sự quá cảm ơn!" Cảm ứng được khí cơ

của Hồng hồ lô hô ứng với mình, Hồng Vân vội vàng đứng dậy cầm lấy nó, sợ La Thiên đổi ý.

Nhìn thấy bộ dạng yêu thích không buông tay của hắn, La Thiên mỉm cười, rồi cũng cầm lấy Hoàng Trung Lý đoan tường.

Còn Phục Hy bên cạnh thì có chút lúng túng.

Thực lòng hắn thầm trách Hồng Vân.

Hồng Vân vừa ra tay đã là Tiên Thiên linh căn, điều kiện giao hoán này hắn làm sao theo kịp!

Tuy hắn và muội muội ở Bất Chu Sơn không ngắn, trong tay cũng sưu tầm được bảo vật trân quý nhưng trừ linh bảo bạn sinh ra, thật sự không có cái nào so được với Tiên Thiên linh căn.

Nhưng La Thiên dường như thấy được sự quẫn bách của hắn, mỉm cười nói: "Chiêu Yêu hồ lô này ta tặng cho Nữ Oa đạo hữu, nhờ Phục Hy đạo hữu chuyển giao giúp." Phục Hy và Hồng Vân nghe vậy đều thốt lên một tiếng "Hả".

La Thiên khảng khái như vậy làm Hồng Vân có chút u uất.

Tại sao tặng không cho Nữ Oa mà bắt ta lấy Tiên Thiên linh căn để đổi.

Nhưng tâm địa hắn rộng rãi, nhanh chóng cảm thấy bình thường: Dù sao Tiên Thiên linh căn kia để ở chỗ hắn cũng không có tác dụng gì lớn.

Hơn nữa đây không phải lần đầu hắn tặng đi Tiên Thiên linh căn!

"Chuyện này!

Chuyện này không được!" Phục Hy cũng là người thành thật, thấy La Thiên tặng không thì nhất thời không dám nhận.

Dù sao đó cũng là thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo vừa xuất thế,

sau này nếu luyện chế tốt thăng lên cấp cực phẩm là hoàn toàn có khả năng.

"Phục Hy đạo hữu đừng khách khí, vật này có duyên với lệnh muội, để ở chỗ ta cũng lãng phí.

Sau này ta sẽ thường xuyên đến đây làm phiền, thỉnh giáo về đạo pháp, vật này coi như là phí vất vả đi." La Thiên đương nhiên sẽ không nói thật mục đích tặng lễ, bèn bịa đại một lý do làm Phục Hy ngại ngùng nhận lấy.

"Hắc, vậy thì tốt, nào, ăn Bàn Đào đi!

Đây là do Dao Quỳnh đạo hữu tinh tâm chủng thực, ngon lắm đó." Hồng Vân thấy cả nhà đều vui vẻ bèn lấy thêm ba quả linh quả ra.

Linh quả này giống như quả đào phóng đại, hình hơi dẹt nhưng hương khí và phẩm tướng thì vượt xa, Hồng Vân vừa lấy ra cả sơn cốc lập tức tràn ngập một mùi hương thấm tận tâm can, làm tinh thần phấn chấn hẳn lên.

"?!!" La Thiên và Phục Hy thấy thứ hắn lấy ra lại sững người lần nữa.

Phục Hy có lẽ không biết nhưng La Thiên thì biết Bàn Đào: Bàn Đào cũng là một trong thập đại Tiên Thiên linh căn, tuy không bằng Hoàng Trung Lý nhưng quý ở sản lượng vượt xa.

Nếu không lầm thì Bàn Đào linh căn nên ở trong tay Tây Vương Mẫu (Dao Quỳnh), thậm chí thời Tây Du, số cây Bàn Đào đã sinh sôi lên tới ba ngàn sáu trăm gốc.

Bàn Đào chia làm loại ba ngàn năm, sáu ngàn năm, chín ngàn năm mới chín, thứ Hồng Vân lấy ra là loại sáu ngàn năm.

La Thiên và Phục Hy nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn quái vật.

Liên tục lấy ra hai loại Tiên Thiên linh căn, ai mà chịu nổi chứ.

Phúc duyên của Hồng Vân giản trực thâm hậu đến mức đáng sợ.

La Thiên mạc danh nghĩ đến một khía cạnh khác: Phải chăng vì phúc duyên của Hồng Vân quá thâm hậu nên sau này mới bị Côn Bằng truy sát dẫn đến vẫn lạc.

Dù sao thiên đạo chí công, họa phúc tương y, phúc duyên càng thâm hậu thì tai họa đi kèm cũng càng đáng sợ.

"Đừng khách khí, chỗ Dao Quỳnh đạo hữu có nhiều lắm, nếu thích lần sau ta có thể mang thêm cho.

Yên tâm đi, cây Bàn Đào đó là do ta giúp nàng tìm được, quả giờ mọc nhiều lắm, ta xin mấy quả không vấn đề gì." Hồng Vân thấy họ bất động, tưởng họ thấy Bàn Đào bảo quý không dám ăn nên khuyên.

Giúp người ta tìm được Bàn Đào linh căn?!

La Thiên và Phục Hy lại đối thị một cái rồi mới cầm Bàn Đào ăn.

Chương 19

Không ăn thì thôi, vừa ăn Phục Hy và La Thiên đều thầm kinh thán: Bàn Đào vào miệng là tan, hóa thành một dòng nước ngọt hâm hinh chảy xuống bụng, làm cả người thư sảng, pháp lực trong cơ thể đang tăng vọt với tốc độ cực nhanh.

Hoàn toàn không có nửa điểm hối sáp hay ảnh hưởng phụ, là sự tăng tiến vô hại.

Bàn Đào, thật tuyệt!

Ăn xong một quả, La Thiên cảm thấy tu vi bắt đầu bức cận Kim Tiên trung kỳ, nếu hoàn toàn luyện hóa linh lực Bàn Đào thì tiến vào Kim Tiên trung kỳ không có chút áp lực nào, thậm chí hậu kỳ cũng có thể.

Nhưng Bàn Đào ở phương diện này hiệu quả không bằng Hoàng Trung Lý, Hoàng Trung Lý kia hào xưng là một quả đào tạo ra một Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên hiệu quả có thực sự khoa trương như vậy không thì phải đợi La Thiên trồng thành công mới biết.

Nhưng La Thiên nghi ngờ điều đó, vì Đại La Kim Tiên phải đối mặt với Cửu Cửu Thiên Kiếp rất đáng sợ, nếu người độ kiếp không lĩnh ngộ được chân ý của Đại La thì kết cục tan thành mây khói là rất cao!

Cho nên dù có pháp lực cấp Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc đã thành được Đại La Kim Tiên.

Ba người vừa ăn vừa chuyện trò, La Thiên và Phục Hy mới biết tại sao Hồng Vân sẵn sàng lấy Hoàng Trung Lý ra đổi và cũng không

cần số cây Bàn Đào đáng lẽ được chia với Tây Vương Mẫu.

Nguyên lai Hỏa Vân Cung là nơi viêm hỏa cực thịnh, Bàn Đào và Hoàng Trung Lý đều là mộc thuộc linh căn, trong ngũ hành hỏa khắc mộc nên Hỏa Vân Cung căn bản không thích hợp trồng loại linh căn này.

Vậy là món hời này thuộc về mình sao?

La Thiên thầm nghĩ, rồi lén thu lại hạt Bàn Đào.

Từ việc Tây Vương Mẫu có thể bồi dưỡng một gốc Bàn Đào thành ba ngàn sáu trăm gốc cho thấy hạt Bàn Đào cũng có khả năng bồi dục ra cây.

Hiện tại trong tay hắn có Cửu Thiên Tức Nhưỡng là thổ chi bản nguyên, lại có hồ lô có thể dựng dục Tam Quang Thần Thủy, việc trồng Tiên Thiên linh căn có ưu thế thiên bẩm cực lớn.

Giả dĩ thời nhật, La Thiên tin rằng Bàn Đào mình trồng thậm chí có thể vượt qua Tây Vương Mẫu.

La Thiên cũng không còn cách nào khác, nếu muốn tu luyện Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công đến cảnh giới cao nhất, tài nguyên cần thiết chắc chắn là một con số khổng lồ không thể đo lường được.

Vì vậy, hắn mới đặt chủ ý lên các tiên thiên linh căn như Hoàng Trung Lý và Bàn Đào.

Chỉ cần có hai loại linh quả này, sau này không cần phải bôn ba khắp nơi tìm kiếm tiên thảo linh quả nữa, có thể an ổn ở một chỗ mà từ từ phát triển.

Đặc biệt là sau khi đạt đến cảnh giới tuyệt cao như Đại La Kim Tiên, tiên thảo linh quả tầm thường không còn tác dụng lớn đối với việc tu hành, nhưng Hoàng Trung Lý và Bàn Đào thì khác.

Vào thời kỳ Tây Du, ngay cả những quả Bàn Đào phẩm giai thấp cũng là vật báu mà chúng tiên mong đợi suốt hàng trăm, hàng ngàn năm.

Trong lúc La Thiên âm thầm thu lấy hạt Bàn Đào, động tác nhỏ này lại bị Hồng Vân phát hiện.

Hồng Vân có chút tò mò hỏi: "La Thiên đạo hữu để lại hạt Bàn Đào là muốn mang về gieo trồng sao?" La Thiên gật đầu.

Hồng Vân lại lắc đầu: "Không giấu gì La Thiên đạo hữu, Bàn Đào này là tiên thiên linh căn, không phải vật hậu thiên, quy luật sinh sôi không giống phàm vật.

Từng có Đại La Kim Tiên sau khi ăn xong, kinh ngạc trước mỹ vị cam điềm và công hiệu phong hậu của nó, cũng đã thử nhiều cách gieo trồng nhưng đều thất bại.

Tại đó, có đại thần Bắc Côn Luân dùng thần thủy và tiên thổ bồi dục, không tiếc vốn liếng, cũng có đại năng luyện Thanh Mộc tiên pháp dùng bản mệnh thanh mộc tiên khí nuôi dưỡng cả ngày...

Từng có đại năng thỉnh giáo Tam Thanh đạo hữu, nghe nói vì thiếu hụt tạo hóa chi khí nên không thể làm hạt Bàn Đào nảy mầm sinh trưởng..." Hồng Vân tiết lộ một số bí tân.

Hôm nay nhận được Hồng Hồ Lô từ La Thiên, ông ta đã coi hắn là bạn nên không hy vọng thấy hắn phí công vô ích.

"Hóa ra là vậy, đa tạ Hồng Vân đạo hữu đã nhắc nhở." La Thiên cảm kích đáp lại.

Thông tin của Hồng Vân rất quan trọng, nhưng muốn hắn từ bỏ kế hoạch nuôi trồng Bàn Đào là điều không thể.

Sau đó, ba người ăn uống vui vẻ, đàm đạo đủ chuyện trên trời dưới đất.

La Thiên tranh thủ cơ hội hỏi hai người một số vấn đề và thỉnh giáo các thuật pháp hữu dụng.

Không lâu sau, Hồng Vân gấp gáp trở về tế luyện Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, ba người cũng giải tán.

La Thiên tìm một địa mạch thích hợp để trồng Bàn Đào và Hoàng Trung Lý.

Đỉnh núi Bất Chu có lẽ là nơi tốt nhất, nhưng nghe Hồng Vân nói, một Đại La Kim Tiên sơ kỳ lên đỉnh núi cũng có khả năng không chịu nổi uy áp của Bàn Cổ, La Thiên chỉ là một Kim Tiên nhỏ bé lại càng không thể.

Nhưng trong tay hắn có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, không cần cưỡng cầu nơi có địa khí hùng hồn nhất, chỉ cần tìm một nơi thanh tĩnh không ai làm phiền là được.

Vì vậy, La Thiên quyết định tìm một chỗ gần nơi ở của Phục Hy và Nữ Oa làm nơi dừng chân tạm thời.

Hắn cũng có tính toán riêng: có hai vị Đại La Kim Tiên Phục Hy và Nữ Oa tọa trấn, ở Bất Chu Sơn này kẻ nào không có mắt mới dám đến gần gây sự, càng không dám dòm ngó tiên thiên linh căn.

Ngoài ra, hắn còn có một tâm tư nhỏ là muốn tiếp cận Nữ Oa xem có thể kích hoạt hệ thống lựa chọn hay không.

Đây cũng là một trong những lý do hắn tặng Phục Hy Chiêu Yêu Hồ Lô.

Ngay cả Ngao Thập Cửu còn kích hoạt được lựa chọn, vậy mà những đại năng như Hồng Vân hay Phục Hy lại không kích hoạt nổi một cái, khiến hắn có chút uất ức, định tìm lại cảm giác trên người Nữ Oa.

Chẳng lẽ Nữ Oa cũng không được sao?

Phục Hy nghe xong, trực tiếp chỉ vào một khu đất trống bên kia sơn cốc: "La Thiên đạo hữu đừng phí sức tìm kiếm nữa, cứ ở đây đi, nơi này là chỗ tốt nhất trong phạm vi vạn dặm quanh sơn cốc của ta..." La Thiên cầu còn không được, vội vàng gật đầu đồng ý.

Thấy La Thiên đồng ý, Phục Hy lập tức hăng hái bắt tay vào giúp hắn dựng nhà.

Sau khi lo xong nhà cửa sân vườn, Phục Hy mới cáo biệt trở về tu luyện.

Chương 20

Trong sân, La Thiên lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hoàng Trung Lý và hạt Bàn Đào, đi đến hậu viện gieo xuống.

Hắn đặt Cửu Thiên Tức Nhưỡng dưới gốc Hoàng Trung Lý để có thể nuôi dưỡng mọi lúc mọi nơi, rút lấy và luyện hóa địa mạch chi khí bên dưới thành Hậu Thổ chi khí tinh thuần cung cấp cho cây.

Hắn cũng đặt hạt Bàn Đào lên Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Tiếp đó, La Thiên lấy ra hồ lô màu xanh lam, chuẩn bị dùng Tam Quang Thần Thủy bên trong để nuôi dưỡng chúng.

Hồ lô thần thủy này có ba mươi đạo tiên thiên thần thai cấm chế, là thượng phẩm pháp bảo, mỗi tháng có thể ngưng tụ một giọt Tam Quang Thần Thủy.

Tam Quang Thần Thủy được hợp thành từ ba loại: Nhật Quang, Nguyệt Quang và Tinh Quang.

Nhật Quang thần thủy có thể tiêu ma huyết tinh cốt nhục, Nguyệt Quang thần thủy ăn mòn nguyên thần hồn phách, Tinh Quang thần thủy thôn giải chân linh thức niệm, nhưng sau khi ba loại thần thủy đoạt mạng này dung hợp lại biến thành thánh dược đệ nhất Hồng Hoang.

Đồ vật quý giá như thế mà La Thiên lại dùng để tưới linh căn, nếu để các đại năng Hồng Hoang biết được, định sẽ chỉ tận mặt mà mắng hắn lãng phí của trời!

"Đúng rồi!" Đột nhiên, trong đầu La Thiên lóe lên một tia linh quang khiến hắn kích động đến mức suýt đánh rơi hồ lô.

Hắn chợt nhớ lại lúc trước hệ thống kích hoạt lựa chọn Tiên

Thiên Hồ Lô Đằng đã ban thưởng cho hắn Tạo Hóa Pháp Tắc!

Hồng Vân nói các đại năng thỉnh Tam Thanh thôi diễn cách làm hạt Bàn Đào nảy mầm thì cần rất nhiều Tạo Hóa chi khí.

Nếu đã có Tạo Hóa Pháp Tắc, việc diễn hóa ra Tạo Hóa chi khí chẳng phải là chuyện dễ dàng sao!

Tuy nhiên, La Thiên không vội vàng vì hiện tại chưa có thời gian tham ngộ pháp tắc, cũng muốn xem thử tổ hợp Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng có hiệu quả với hạt Bàn Đào hay không.

Một lát sau, hắn mở hồ lô, hơi nghiêng bình đổ ra mười giọt Tam Quang Thần Thủy đang tỏa ra tiên khí nghi ngút và hương thơm lạ lùng.

Hoàng Trung Lý và hạt Bàn Đào mỗi bên được chia năm giọt.

"Xè xè!" Như mưa xuân thấm đất, tiên khí cuồn cuộn bốc lên bao trùm cả sân, gốc Hoàng Trung Lý lấp lánh tam sắc kỳ quang, lực lượng thánh dược thấm vào khiến cây vốn hơi héo úa lập tức trở nên tràn đầy sức sống, lá cây dường như xanh thêm mấy phần.

Phía hạt Bàn Đào vẫn chưa có phản ứng gì dù thánh dược đã thấm vào.

Sau khi nhỏ thần thủy, La Thiên dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng tạo ra một tầng pháp quang bao phủ sân viện như một lớp bảo hộ.

Có tức nhưỡng hộ trì, hắn mới thực sự yên tâm không sợ các Đại La Kim Tiên khác dòm ngó Hoàng Trung Lý.

Tiếp theo là tham ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc!

Trong ba ngàn đại đạo pháp tắc, Tạo Hóa Pháp Tắc xếp hạng cực cao và mạnh mẽ, dễ dàng lấn lướt Thổ Chi Pháp Tắc mà La Thiên

đang nắm giữ.

Vì vậy, hắn cần nhanh chóng kiểm soát nó để nâng cao thực lực.

"Ký chủ tham ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc 1%, nhận được thần thông tự sinh: Hoa Khai Khoảnh Khắc." "Ký chủ tham ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc 5%, nhận được thần thông tự sinh: Hồi Xuân Chi Thuật." "Ký chủ tham ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc 10%, nhận được thần thông tự sinh: Cửu Tức Phục Khí." Chưa đầy một canh giờ, hắn đã tham ngộ được 10% và nhận được ba thần thông.

Hoa Khai Khoảnh Khắc có thể khiến hoa nở trong nháy mắt, thích hợp dùng để thúc đẩy linh thực thuộc tính Mộc.

Hồi Xuân Chi Thuật vận dụng Tạo Hóa chi khí giúp người hoặc linh thực khôi phục phần lớn nguyên khí trong thời gian ngắn.

Cửu Tức Phục Khí là thần thông trong chín nhịp thở có thể biến bất kỳ lượng nguyên khí nào thành pháp lực.

Không hổ là Tạo Hóa Pháp Tắc, các thần thông diễn sinh đều rất hữu dụng.

Thần thông tối cao của pháp tắc này có lẽ Nữ Oa cũng nắm giữ, dùng để tạo người và vạn vật!

Thấy thần thông mỹ mãn, La Thiên tiếp tục ngồi xếp bằng trong sân tham ngộ.

Thời gian trôi đi như nước chảy, đến khi hắn tham ngộ được 26% (cảnh giới tiểu thành) và thoát khỏi trạng thái tu luyện thì phát hiện đã qua vài năm.

Nhờ hệ thống hỗ trợ, nếu là người khác có khi phải bế quan hàng vạn năm mà hiệu quả chưa chắc bằng một nửa.

Trong thời gian tham ngộ, hắn cũng tiêu hóa hoàn toàn quả Bàn

Đào kia, giúp tu vi thăng tiến đến Kim Tiên viên mãn, chỉ còn cách Thái Ất Kim Tiên nửa bước.

"Phù!" La Thiên thở ra một hơi trọc khí, bắt đầu thực hiện việc khác: luyện hóa triệt để một số tiên thiên hồ lô thành pháp bảo của mình.

Dù Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công vô cùng lợi hại, nhưng có thêm pháp bảo hộ thân vẫn tốt hơn.

Sau khi tặng đi Chiêu Yêu Hồ Lô và Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, trong tay hắn còn năm cái: Tam Quang Hồ Lô, Thủy Hỏa Hồ Lô, Tử Kim Hồ Lô, Hỗn Độn Hồ Lô và Trảm Tiên Hồ Lô.

Muốn một hơi luyện hóa hết là chuyện không thể, nên hắn chọn Tam Quang Hồ Lô cần thiết nhất hiện tại, dùng phương pháp từ Hồng Vân để bắt đầu tế luyện.

Nhưng chưa được một canh giờ hắn đã phải dừng lại.

Với tu vi Kim Tiên viên mãn, hắn không thể lay chuyển nổi Tam Quang Hồ Lô, tiến độ chậm đến mức tuyệt vọng.

Theo đà này, chắc phải mất cả triệu năm mới luyện hóa xong.

Lúc đó thì mọi chuyện đã muộn rồi.

Từ thông tin của Hồng Vân, hắn biết quan hệ giữa Tiên Thiên Tam Tộc đang rất căng thẳng, ma sát và chém giết xảy ra liên miên.

Có lẽ Long Hán Sơ Kiếp sắp giáng lâm, và sau đó là cuộc tranh đấu giữa Đạo và Ma!

Khi kiếp số đến, nghiệp lực ngập trời, khó ai có thể đứng ngoài cuộc.

Nếu không có chút thủ đoạn và linh bảo trong tay thì thật không yên lòng.

Chương 21

La Thiên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định dùng công đức để thăng cấp lên Thái Ất Kim Tiên.

Trước đây hắn sợ dùng công đức thăng cấp trực tiếp sẽ khiến thực lực yếu hơn, nhưng giờ đã có Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công với đạo thể cường hãn, hắn không còn sợ nguyên thần tu vi hơi kém một chút.

"Đinh!

Thăng cấp Thái Ất Kim Tiên cần tiêu hao ba trăm triệu công đức, có thăng cấp không?" "Thăng cấp!" La Thiên không hề do dự.

Từ người không có tu vi thăng lên Thái Ất Kim Tiên mất năm trăm triệu công đức, giờ từ Kim Tiên viên mãn lên Thái Ất chỉ mất ba trăm triệu, tiết kiệm được hai trăm triệu.

Ngay khi hắn xác nhận, một luồng tiên lực hung mãnh bùng phát từ trong thể nội.

Công đức được hệ thống chuyển hóa, chỉ trong nháy mắt đã đẩy tu vi của La Thiên lên Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Tuy nhiên, tu vi tăng nhanh nhưng thiên kiếp thì không thể tránh khỏi.

Ngay khi đột phá, hắn cảm ứng được ý thức Thiên Đạo đang bao trùm lấy mình.

Lục Cửu Thiên Kiếp sắp giáng xuống!

Nhưng lạ là, La Thiên cảm nhận rõ ý thức Thiên Đạo dường như có chút dao động cảm xúc: Lại là hắn!

Có lẽ lần trước hàng xuống kiếp lực gấp mười lần để đối phó La Thiên đã để lại ấn tượng sâu sắc?

Chỉ một thoáng sau, Thiên Đạo lại phẫn nộ!

Đúng vậy, vẫn cùng một lý do: La Thiên chưa vượt kiếp mà tu vi đã thăng lên Thái Ất sơ kỳ trước một bước!

Đùa sao, có còn quy tắc pháp lý gì không?

Quan trọng nhất là, thằng nhóc khốn khiếp kia lại bay đi mất rồi!

Chạy?

Chạy thoát được sao?!

Ở căn nhà đá phía bên kia sơn cốc, Phục Hy đang ngồi xếp bằng tu luyện, lập tức bị thiên uy cuồn cuộn làm kinh động.

"Lục Cửu Thiên Kiếp, La Thiên đạo hữu sắp thăng cấp Thái Ất Kim Tiên?

Trời ạ, mới bao lâu chứ?

Ủa?

La Thiên đạo hữu rời đi rồi, làm vậy sẽ chọc giận Thiên Đạo." Cảm ứng được tình hình, Phục Hy đại kinh thất sắc, vội vàng lao ra ngoài để hộ pháp cho La Thiên.

Phục Hy vốn có căn nguyên phi phàm, dù khi hóa hình đã là Đại La Kim Tiên không cần trải qua Thái Ất kiếp, nhưng ở Bất Chu Sơn bao năm, ông cũng thấy nhiều sinh linh có huyết mạch mạnh mẽ chết dưới Lục Cửu Thiên Kiếp nên hiểu rõ độ khó của nó.

La Thiên né tránh sự khóa chặt của thiên ý, kéo theo mây kiếp di động, tuy là vì để bảo vệ sơn cốc nhưng hành động này quá nguy hiểm.

Thiên ý khó lường, vô đoan chọc giận Thiên Đạo là chuyện lớn.

"Ầm đùng đùng!" Trong vòng vạn dặm, thiên uy bao trùm khiến chúng sinh kinh hãi, thi nhau suy đoán xem vị năng nhân nào đang độ Thái Ất kiếp.

Có câu Đại La đi đầy đất, Kim Tiên chẳng bằng chó, nhưng ở giữa hai cảnh giới đó thì Thái Ất Kim Tiên cũng là tầng lớp sức mạnh trung kiên của Hồng Hoang, thoát khỏi cái danh xưng bị mỉa mai kia, nên chúng sinh đều hâm mộ ghen tị.

La Thiên ra khỏi sơn cốc, đi xa hơn trăm dặm mới bắt đầu độ kiếp.

Thậm chí, hắn còn có chút mất kiên nhẫn quát lên mây kiếp đang thành hình: "Phiền phức quá, nhanh lên chút đi, ta còn có việc." Có lẽ vì lần trước đã nếm quả ngọt, hắn biết chọc giận Thiên Đạo sẽ khiến kiếp lôi mạnh hơn, nhưng bù lại phần quà sau khi vượt kiếp cũng sẽ nhiều hơn.

Lục Cửu Thiên Kiếp rất khác với Tam Cửu.

Tam Cửu là tôi luyện Kim Tiên chi thân, còn Lục Cửu là tôi luyện song trọng cả nguyên thần lẫn đạo thể, thành công sẽ đạt tới Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, hồn nhiên Thái Nhất (Thái Ất)!

Tiếng quát tháo của hắn khiến ý thức Thiên Đạo vốn đã bực bội lại càng thêm bùng nổ.

"Ầm đùng đùng!" Mây kiếp thậm chí còn chưa thành hình hoàn toàn, lôi quang đã rơi xuống như mưa, lực lượng thiên kiếp tăng vọt chóng mặt.

Gấp đôi!

Gấp năm!

Gấp mười!

Quả nhiên lại là kiếp lực gấp mười lần!

Theo số Lục Cửu, tức là năm mươi bốn tia thiên lôi giáng xuống.

La Thiên chịu đựng năm mươi ba tia đầu, tuy không còn nhẹ nhàng như lần trước nhưng áp lực cũng không quá lớn.

Phục Hy đứng từ xa đang định mừng thầm thì lực lượng thiên kiếp đột ngột tăng vọt lên gấp hai mươi lần bình thường!

"Đây là thiên phạt dành cho tuyệt thế yêu nghiệt!" Phục Hy kinh hãi.

Sinh linh sinh ra ở Bất Chu Sơn vốn căn nguyên không tầm thường, không thiếu thiên tài cấp yêu nghiệt, Phục Hy cũng từng thấy họ độ kiếp, nhưng cao nhất cũng chỉ dẫn phát kiếp lực gấp ba đến năm lần.

Lần trước La Thiên dẫn phát gấp mười lần đã khiến ông và Hồng Vân chấn động, không ngờ hôm nay lại phá kỷ lục lên tới gấp hai mươi lần!

Chương 22

“Liệu có qua nổi không?!” Phục Hy căng thẳng.

“Ầm đùng đùng!” Lôi quang giáng xuống mang theo những tia màu tím, không còn là màu cam hay vàng như trước.

Nhưng dưới kiếp lôi, La Thiên vẫn vững như Thái Sơn, dùng nhục thân đối kháng mà không cần dùng đến một món pháp bảo nào để san sẻ áp lực.

Điều này khiến các sinh linh Bất Chu Sơn đang quan sát đều kinh ngạc đến mức xôn xao.

Kiểu độ kiếp thuần nhục thân này, họ mới thấy lần đầu.

Lúc này cũng có người nhận ra La Thiên, không kìm được kêu lên: “Trời ạ, chẳng phải là vị đại đức vừa nhận được công đức to lớn lần trước sao?” “Đúng hắn rồi!

Nhục thân của hắn sao mạnh dữ vậy!” “Ta cảm ứng được hơi thở công đức trên người hắn.

Lạ thật, nếu dùng công đức để độ kiếp thì kiếp lôi phải yếu đi nhiều chứ, sao kiếp lực lại tăng vọt lên gấp hai mươi lần?

Thật khó hiểu!” Trong tiếng bàn tán xôn xao, La Thiên đã trụ vững qua đợt kiếp lôi cuối cùng, chuẩn bị đón nhận phần quà của Thiên Đạo.

“Trời ơi, phần quà từ Lục Cửu lôi kiếp gấp hai mươi lần, đủ để một bước tiến vào Thái Ất Kim Tiên trung kỳ rồi.” “Thật đáng ghen tị!” “Nếu có thể chia cho ta một phần mười, ta nguyện ý đi theo ngài ấy.” “Ta không cần chia chác cũng nguyện ý, người mạnh đến mức Thiên Đạo cũng phải đố kỵ, chắc chắn sẽ là một vị Đại La Kim Tiên

tương lai!" Trong sự thèm muốn và đố kỵ của chúng sinh, La Thiên đã hoàn thành việc độ kiếp.

Tuy nhiên, cảnh giới Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công vẫn chưa đột phá tầng thứ năm, cần hắn phải rèn luyện thêm.

Đối với phần quà Thiên Đạo sau khi độ kiếp, La Thiên vẫn phong tỏa lại, không để nó bổ trợ cho đạo thể và nguyên thần.

Cộng với lần Tam Cửu Thiên Kiếp trước đó, số quà Thiên Đạo trong tay hắn hiện tại đủ để giúp hắn từ trạng thái trọng thương hồi phục tám chín phần ngay lập tức trong vài lần.

Đây cũng là một quân bài tẩy.

"Chúc mừng La Thiên đạo hữu!

Đã chứng được Thái Ất đạo quả." Phục Hy liền đi tới chúc mừng.

"Chút thành tựu Thái Ất, chưa đáng là gì." La Thiên mỉm cười đáp lễ.

Sau khi trở thành Thái Ất Kim Tiên, La Thiên bắt đầu tế luyện Tam Quang Hồ Lô.

Lần này, cuối cùng hắn cũng có thể lay chuyển nó, nhưng mỗi lần tế luyện một đạo tiên thiên thần thai cấm chế vẫn mất tới cả trăm năm.

Dù tốc độ sẽ nhanh dần khi số lượng cấm chế tăng lên, nhưng để hoàn thành hoàn toàn chắc cũng phải mất hai ngàn năm.

Điều này làm La Thiên hơi khó chịu, sau khi dành một trăm năm để luyện xong một đạo cấm chế, hắn tạm dừng lại và dồn tâm sức vào Hoàng Trung Lý và Bàn Đào.

Hiện tại một trăm năm đã trôi qua, dưới sự nuôi dưỡng của Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hoàng Trung Lý từ

một mầm cây nhỏ bé đã lớn thành một cây đại thụ to bằng thùng nước, lá vàng sum suê bao phủ nửa khoảng sân.

Xem chừng không lâu nữa có thể nở hoa kết quả.

Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết hợp quả nhiên thần hiệu, rút ngắn thời gian sinh trưởng của Hoàng Trung Lý từ hàng triệu năm xuống còn một trăm năm, thật kinh thế hãi tục.

Không biết nếu cứ tiếp tục thì chu kỳ ba vạn năm (mười ngàn năm nở hoa, mười ngàn năm kết quả, mười ngàn năm chín) sẽ được rút ngắn bao nhiêu?

Xem xong Hoàng Trung Lý, ánh mắt hắn dời sang một cây nhỏ xanh biếc bên cạnh.

Bàn Đào!

Nó đã lớn bằng một nửa quy mô của Hoàng Trung Lý.

Trước đó La Thiên dùng thần thủy và tức nhưỡng nuôi dưỡng hạt Bàn Đào suốt mười năm mà nó vẫn im lìm không một tia sinh khí.

Sau đó hắn chuyển sang dùng thần thông Tạo Hóa Pháp Tắc, dùng Tạo Hóa chi khí nuôi dưỡng, cuối cùng cách đây ba mươi năm nó mới bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

"Ngô!

Chỉ cần kiếm thêm một hồ lô Tam Quang Thần Thủy nữa, Hoàng Trung Lý và Bàn Đào chắc chắn sẽ nở hoa kết quả." Ngửi mùi tiên khí lạ lùng tỏa ra từ hai loại linh căn, La Thiên phấn chấn thầm nghĩ.

Vị Bàn Đào hắn đã thử qua và vẫn nhớ mãi không quên, còn vị của Hoàng Trung Lý thì sao?

La Thiên tràn đầy mong đợi.

Nhưng hiện tại có một khó khăn: trong Tam Quang Hồ Lô không

còn thần thủy nữa.

Do tiên thiên hồ lô ra đời sớm nên chưa ngưng tụ sẵn thần thủy, một trăm năm qua La Thiên lại dùng quá mạnh tay nên giờ rơi vào tình trạng cung không đủ cầu.

Một tháng mới có một giọt, La Thiên không đợi được nên nảy ra ý định khác: ngoài việc tự ngưng tụ, Tam Quang Hồ Lô còn có thể tổng hợp nhanh thần thủy.

Tức là nếu tìm được Nhật Quang, Nguyệt Quang và Tinh Quang thần thủy, hồ lô có thể lập tức biến chúng thành Tam Quang Thần Thủy mà không tốn hao gì!

Khỏi phải nói, Nhật Quang và Nguyệt Quang chắc chắn có ở Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, còn Tinh Quang thần thủy thì đại khái phải ra ngoài không gian vô tận mà tìm.

Nhắc đến Thái Âm Tinh, La Thiên nhớ tới Hi Hòa tiên tử.

Cái nhìn thoáng qua ngày xuyên không ấy vẫn khiến hắn không thể quên được tiên thể hoàn mỹ và nhan sắc khuynh thành, khiến hắn có cảm giác nhiệt huyết sục sôi.

Một cô nàng xinh đẹp như thế, sao có thể để tên chim lông lá Đế Tuấn chiếm tiện nghi được?

"Hiện tại ta đã là Thái Ất Kim Tiên, lên Thái Âm Tinh không thành vấn đề, sẵn cơ hội này đến thăm nàng." La Thiên nói là làm, nhờ Phục Hy trông nom linh căn rồi cưỡi mây bay về hướng Thái Âm Tinh.

Lên Thái Âm Tinh vẫn phải trải qua gió cương, sấm sét và lửa trời thử thách, nhưng La Thiên giờ đã khác xưa, hắn thậm chí thu lại tiên quang hộ thể, để mặc gió lôi hỏa đánh vào người.

Chương 23

Nhờ Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công đột phá tầng thứ năm, đạo thể của hắn mạnh mẽ vô cùng, những thứ gió lôi hỏa này ngay cả một sợi lông cũng không làm tổn thương được, trái lại còn bị cơ thể hắn thôn phệ chuyển hóa thành pháp lực.

Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công sau khi tiểu thành có thần thông thôn nạp và chuyển hóa hỗn độn khí, những thứ hỏa lôi này chỉ là chuyện nhỏ.

Dù độn thuật của La Thiên đã phi thường nhưng cũng phải bay mất mấy ngày mới thấy được Thái Âm Tinh.

Lúc này hắn mới biết lần trước Hi Hòa nhất định đã giúp hắn một tay, nếu không làm sao chỉ mất nửa ngày đã hạ xuống đại địa Hồng Hoang.

Đột nhiên!

"Đạo hữu xin dừng bước!

Thái Âm Tinh hiện không tiếp khách ngoài, xin mời quay về." Một giọng nói trong trẻo như chuông bạc nhưng có phần thanh lãnh truyền ra từ hư không.

Giọng nói này dường như không phải Hi Hòa?

Chẳng lẽ là vị Thái Âm nữ thần còn lại, Thường Hi?!

Muội muội của Hi Hòa!

La Thiên không quản ngại cực khổ bay lên đây, đối phương lại đóng cửa không tiếp khách, không tránh khỏi chút uất ức.

Có điều đã bay lên tới đây rồi mà bảo quay về tay không thì không

phải phong cách của La Thiên.

"Tại hạ La Thiên, là bằng hữu của Hi Hòa nữ thần..." Hắn chắp tay hướng về phía giọng nói.

"Bằng hữu của tỷ tỷ ta?

Sao ta chưa từng thấy tên này?!" Tầm mắt La Thiên hoa lên, một thiếu nữ áo trắng xuất hiện trước mặt, làm bừng sáng cả không gian.

Nàng tóc dài như thác đổ, băng cơ ngọc cốt, da trắng như tuyết, khoác một tầng tiên quang nghi ngút, ngũ quan tuyệt mỹ không một tì vết.

Vòng eo thon gọn, đôi chân dài thoát tục, tà áo trắng ôm sát, đẹp đến mức thêm một phân hay bớt một phân đều thấy thiếu.

Dưới gấu váy phiêu dật là đôi chân trần trắng như tuyết.

Đôi chân thẳng tắp, đường cong tuyệt diệu ấy như có thể bước thẳng vào lòng người.

"Muội muội của tỷ tỷ nàng?

Chẳng lẽ nàng là Thường Hi tiên tử mà Hi Hòa đạo hữu thường nhắc đến?

Tại hạ La Thiên, bái kiến tiên tử!" La Thiên vội vàng lên tiếng, không quên nịnh nọt một câu.

Trong thâm tâm, hắn không khỏi cảm thán: Hi Hòa ung dung hoa quý, khí chất đại khí, còn Thường Hi lại cực kỳ tuấn mỹ, hoạt bát đáng yêu.

Mỗi người một vẻ, đều là cực phẩm hiếm có trong Hồng Hoang.

Nhất thời, hắn thấy ghen tị với tên Đế Tuấn kia.

Nhưng tốt thôi, mọi thứ bây giờ đều có cơ hội thay đổi.

Nghe thấy La Thiên khen tỷ tỷ mình, sắc mặt thanh lãnh của Thường Hi cũng dịu đi đôi chút.

Nàng vốn là người cuồng tỷ tỷ, nếu không sau này cũng chẳng theo Hi Hòa gả cho Đế Tuấn làm phi.

Còn về chuyện thiên hôn gì đó, với tính cách tinh nghịch của nàng thì thực sự không quan trọng.

"Thái Âm Tinh gần đây có chuyện, không tiếp khách nhân, mời La Thiên đạo hữu quay về cho." Thường Hi vẫn giữ ý định ban đầu.

Nhưng đôi mắt đẹp vẫn cứ đảo quanh người La Thiên.

Thú thật, nàng và tỷ tỷ mới hóa hình không lâu, hầu như chưa ra ngoài, trong số sinh linh nàng từng gặp ngoài hai con kim ô Đế Tuấn và Thái Nhất ra, quả thật chưa thấy người đàn ông thứ ba nào.

Vì vậy nàng rất tò mò nhưng cũng hơi nghi hoặc: La Thiên chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, làm sao có thể làm bạn với tỷ tỷ nàng?

Thái Âm Tinh nằm cô độc ngoài tầng trời, Thái Ất Kim Tiên thông thường rất khó lên tới đây, nên lâu nay bạn bè của tỷ tỷ nàng đều là các Đại La Kim Tiên có căn nguyên hiển hách.

Thấy đối phương kiên quyết như vậy, nhắc tên Hi Hòa cũng không ăn thua, La Thiên định bụng rời đi.

Đột nhiên!

"Đinh!

Mời Thường Hi tiến hành lựa chọn!" "1.

Kết giao La Thiên, thiết yến khoản đãi, thưởng mười triệu công đức." "2.

Nhờ La Thiên giúp đỡ cứu trị cây Nguyệt Quế, tặng cho hắn Nguyệt Quang Thần Thủy, thưởng năm triệu công đức." "3.

Cùng La Thiên kết thành đạo lữ, cùng tham nghiên sự huyền diệu của âm dương hòa hợp, thưởng hai trăm triệu công đức.” Tiếng vang của Thiên Đạo vang lên trong đầu cả hai người, khiến sắc mặt La Thiên và Thường Hi đều biến đổi.

La Thiên chắc chắn là vui mừng, và rất hy vọng Thường Hi chọn cái thứ ba.

Hệ thống này thật là tâm lý, ngay cả lựa chọn như thế cũng đưa ra được!

Thường Hi thì lấy tay che miệng nhỏ, kinh ngạc thốt lên: “Thiên Đạo chi âm?!

Chương 24

Đạo lữ?!" Hai từ này nàng có ấn tượng, chẳng phải gần đây con kim ô Đế Tuấn kia cũng đề xuất sao?

Hắn muốn cùng tỷ tỷ nàng thành đạo lữ, dùng cái diệu dụng của Thái Dương và Thái Âm giao hòa để cầu đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên...

Nàng và tỷ tỷ đã thảo luận mấy ngày mà không có kết quả, sau đó đi hỏi hai vị Đại La Kim Tiên mới có được kết quả mơ hồ: trở thành đạo lữ có vẻ là phải chung sống với nhau, không thể rời xa...

"Còn chưa quen biết, quỷ mới muốn sống chung với ngươi, ta chọn 2!" Thường Hi lập tức đưa ra lựa chọn, quả thực đó là chuyện hệ trọng đang nước cháy lông mày, nếu La Thiên giải quyết được thì về nhà tỷ tỷ chắc chắn sẽ khen ngợi!

Thường Hi nghĩ thầm đầy đắc ý.

"Đinh!

Thường Hi đã chọn 2, ký chủ sau khi giúp nàng hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng gấp mười: năm mươi triệu công đức.

Thưởng thêm: Thủy Chi Pháp Tắc." Thông báo của hệ thống làm La Thiên hơi bất ngờ.

Lại thêm một pháp tắc nữa.

Sau khi kích hoạt lựa chọn, Thường Hi rõ ràng có chút ngượng ngùng, nhất thời không biết đối xử với La Thiên thế nào cho phải.

Gương mặt xinh đẹp ửng hồng, lộ rõ vẻ thẹn thùng.

Dẫu sao vừa rồi còn lạnh lùng đuổi người ta đi, giờ lại quay sang

nhờ vả, thật khó mở lời.

May mà La Thiên nhanh chóng phá vỡ sự im lặng: "Đúng rồi Thường Hi tiên tử, ta nghe nói tiên thiên linh căn Nguyệt Quế thụ trên Thái Âm Tinh gặp chút vấn đề, nên..." La Thiên chưa nói hết câu, Thường Hi đã nắm lấy tay hắn kéo đi, miệng còn lầm bầm: "Ai da, sao không nói sớm là tỷ tỷ mời ngươi tới trị cho cây Nguyệt Quế, mau đi theo ta!" Bàn tay nhỏ bé của nàng mềm mại mịn màng nhưng lại mang theo một hơi ấm lành lạnh dễ chịu, khiến La Thiên tinh thần sảng khoái, thầm nghĩ: Tiên Thiên Thái Âm quả danh bất hư truyền.

Chỉ thấy nàng phất tay một cái, một luồng ánh sáng như nguyệt hoa lóe lên, rạch phá hư không.

Hai người bước vào, khoảnh khắc sau đã xuất hiện trước cửa một cung điện đồ sộ xây từ bạch ngọc.

Cung điện lung linh huyền ảo, phong cách cổ xưa, mang theo hơi thở tang thương, diện tích ít nhất cũng vạn mẫu.

Trên cổng lớn có ba chữ Tiên Thiên cổ tự biến ảo không ngừng: Quảng Hàn Cung.

La Thiên hơi tỏa thần thức, cảm ứng được xung quanh cung điện là các mạch lạc trận pháp dày đặc như mạng nhện khổng lồ phủ khắp Thái Âm Tinh, và Quảng Hàn Cung chính là nhãn trận.

Nơi ở của hai vị Thái Âm tinh chủ quả là đại thủ bút.

La Thiên có chút thèm muốn, không biết bao giờ mình mới có được một phúc địa như thế để trồng Hoàng Trung Lý và Bàn Đào.

Cây Nguyệt Quế nằm ở phía bên phải không xa cửa cung, thân cây màu ngân bạch như lưu ly, rộng vài trượng, cao hơn trăm trượng, tán lá che phủ phạm vi mấy dặm.

Đây là một trong mười đại tiên thiên linh căn!

Nó liên kết với linh mạch Thái Âm Tinh, đồng khí liên chi, dù bị thương cũng sẽ lập tức phục nguyên.

Dựa vào cả một Thái Âm Tinh như thế mà lại cần cứu trị?

La Thiên thấy khó tin.

Nhưng khi Thường Hi kéo hắn ra phía sau cây, chỉ vào vết thương thì hắn cũng phải hít một hơi khí lạnh.

Chỗ bị thương là một vùng đen kịt quỷ dị, dài tới mười mấy trượng.

Đáng sợ nhất là bên trong có những khối u dị dạng không ngừng động đậy, như có vô số sâu bọ trắng đen đang giãy giụa, thỉnh thoảng có khói đen bốc ra, may mà khói đen đều bị trận pháp quanh cây hấp thụ đi ngay, không bị tán phát ra ngoài.

Xem chừng, tiên thiên linh căn Nguyệt Quế thụ đã bị trúng độc?

Thường Hi bắt đầu kể lại nguyên nhân.

Đúng là trúng độc, và độc này không hề nhỏ, do Thái Cổ Độc Long của Long tộc hạ thủ!

Thái Cổ Độc Long là con rồng thứ ba sau Tổ Long, căn nguyên phi phàm, nắm giữ Độc Chi Pháp Tắc, từ lâu đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ, là mãnh tướng tâm phúc số một số hai dưới trướng Long Vương.

Không ngờ đám Long tộc chết tiệt kia dám vươn móng vuốt tới Thái Âm Tinh, La Thiên nghĩ tới đây cũng thấy phẫn nộ.

Nguyên do bên trong không cần đoán cũng biết: hiện nay Long tộc đã trở thành tộc mạnh nhất Hồng Hoang, chiếm lĩnh đại thế, việc lùng sục tiên thiên linh căn để bổ trợ khí vận cho tộc mình cũng là chuyện thường tình.

La Thiên bất giác lo cho Hoàng Trung Lý và Bàn Đào của mình.

Đặc biệt là Hoàng Trung Lý, trong mười đại linh căn nó chỉ kém Hỗn Độn Thanh Liên đã tan vỡ, thực tế hiện giờ nó là đệ nhất!

Nếu để Long tộc biết, e rằng họ sẽ cử hết cường giả đến san phẳng sơn cốc của Phục Hy.

Đừng hoài nghi sự bá đạo của Long tộc, ngay cả Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ họ còn chẳng coi ra gì.

"Hệ thống, phải trị cho cây Nguyệt Quế à, vụ này ta cũng chưa có kinh nghiệm lắm...

À không đúng!

Ta có thần thông từ Tạo Hóa Pháp Tắc!" La Thiên thầm hỏi hệ thống nhưng không thấy phản hồi, đành tự tìm cách.

Thần thông Tạo Hóa Pháp Tắc có tác dụng với vạn vật, nhất là linh thực và sinh linh.

Ngay khi hắn định ra tay thì một tiếng quát từ xa truyền tới: "Thường Hi muội muội, kẻ nào đây?

Sao có thể để hắn tùy tiện chạm vào cây Nguyệt Quế!" La Thiên đành dừng tay, quay lại nhìn.

Chương 25

Một nam tu mặc bào vàng đang sải bước tới, đầu đội ngọc quan, mày kiếm mắt sáng, vẻ tuấn lãng mang theo bá khí, nhìn mặt là biết tính tình nóng nảy.

Thường Hi âm thầm truyền âm: "Đó là Thái Nhất ở Thái Dương Tinh, có bạn sinh linh bảo Hỗn Độn Chung, ăn nói rất hống hách nhưng bản lĩnh thì đúng là lợi hại." La Thiên giật mình: Một trong các vị hoàng đế yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất mạnh nhất dưới tầm Thánh nhân?

Chỉ nhìn luồng khí tức Đại La Kim Tiên hậu kỳ trên người hắn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hiện tại khi Hồng Quân đạo nhân vẫn đang tiềm tu, đây chính là cảnh giới cao nhất rồi.

Đối với vị cường giả tuyệt thế danh tiếng lẫy lừng này, La Thiên vẫn giữ sự tôn trọng, chắp tay nói: "Tại hạ La Thiên, bái kiến Thái Nhất đạo hữu." "Chút tu vi Thái Ất Kim Tiên mà cũng đòi xưng đạo hữu với ta?" Đông Hoàng Thái Nhất liếc La Thiên một cái, lạnh lùng hừ mũi, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của hắn.

Dù có Thường Hi là em dâu tương lai ở đó, hắn cũng lười làm vẻ khách sáo.

Thật là cuồng ngạo bá đạo.

Từ những gì đã biết, La Thiên không ngạc nhiên với thái độ này.

Đông Hoàng Thái Nhất nếu không có tính cách này, lại sở hữu tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung và là chuẩn thánh mạnh nhất thì cũng đã không dễ dàng ngã xuống như vậy.

Nhưng La Thiên cũng không phải hạng người nhu nhược, đối phương dù là đại thần tiên thiên nhưng hạ thấp hắn ngay trước mặt như vậy, hắn cũng chẳng cần khách sáo.

Ngay khi hắn định phản bác thì Thường Hi đã bực bội lên tiếng trước: "Thái Nhất khốn khiếp, La Thiên là quý khách của Quảng Hàn Cung, không được vô lễ!" Thấy thái độ của Thường Hi, rõ ràng nàng bình thường cũng chẳng ưa gì anh em Đế Tuấn và Thái Nhất, khiến La Thiên thấy nhẹ lòng phần nào.

Thái Nhất thấy nàng bênh vực người ngoài, sắc mặt biến đổi nhưng vì mục đích chuyến đi này nên hắn nhẫn nhịn: Đàn bà thật phiền phức và vô lý!

Không hiểu sao huynh trưởng lại nhìn trúng!

"Tỷ tỷ ta đâu?

Chẳng phải đi Thái Dương Tinh rồi sao?" Thấy hắn im lặng, Thường Hi hỏi tiếp.

Vì tình hình nguy cấp, Hi Hòa đã thử đủ cách mà không hiệu quả, đột nhiên nhớ ra Phù Tang Thần Thụ và Nguyệt Quế Thụ một âm một dương, nếu trung hòa linh căn chi khí sẽ có thần hiệu!

Vì thế nàng đã đến Thái Dương Tinh cầu Đế Tuấn, mượn chí dương linh căn chi khí để thiêu rụi và trừ khử độc tố đáng sợ kia.

"Tỷ tỷ nàng chưa kịp tìm đến thì ta đã tới đây rồi." Đối với việc Thường Hi giúp đỡ La Thiên, Thái Nhất vẫn thấy khó chịu nhưng cố nhịn.

Hắn nhìn vết thương trên cây Nguyệt Quế, nói: "Thương thế nặng quá!

May mà ta đến kịp, nếu không cây Nguyệt Quế e là đại tổn nguyên khí!" Ngay lúc đó!

“Đinh!

Thái Nhất hãy đưa ra lựa chọn!” “1.

Lập thiên đạo đổ ước với La Thiên về việc trị liệu cây Nguyệt Quế, thắng lợi thưởng năm mươi triệu công đức.” “2.

Xin lỗi La Thiên, tặng một triệu giọt Nhật Quang Thần Thủy để tỏ lòng hối lỗi, thưởng năm triệu công đức.” “3.

Dùng Hỗn Độn Chung trao đổi Tam Quang Thần Thủy trong tay La Thiên, thưởng ba mươi triệu công đức.” Nghe thấy tiếng Thiên Đạo nhắc nhở, Thái Nhất ngây người.

Đó đúng là tiếng của Thiên Đạo chân thực, đã bao nhiêu vạn năm không xuất hiện, hôm nay lại vang lên trong đầu hắn, nhất thời hắn chưa kịp phản ứng.

La Thiên đứng bên cạnh, nghe thấy các lựa chọn thì cười thầm trong bụng: Cái hệ thống này thâm hiểm thật!

Những lựa chọn này rõ ràng là đang đặt Đông Hoàng Thái Nhất lên lò lửa mà nướng.

Đặc biệt là mục thứ ba, dùng Hỗn Độn Chung đổi lấy Tam Quang Thần Thủy?

Đừng nói là đổi thần thủy, ngay cả cái hồ lô Tam Quang La Thiên cũng sẵn lòng đưa cho hắn!

Nếu chưa đủ, hắn sẵn sàng bồi thêm cả Thủy Hỏa Hồ Lô và Hỗn Độn Hồ Lô... không, tất cả hồ lô đem đổi hết cũng đáng!

Hỗn Độn Chung là một trong ba đại tiên thiên chí bảo duy nhất trên đất Hồng Hoang.

Nó huyền diệu vô hạn, tạo hóa khôn lường, không chỉ có thể cấm cố thời gian mà còn trấn áp không gian.

Nó còn phản chấn mọi đòn tấn công và thần thông pháp thuật, công thủ toàn diện, đội trên đầu là lập tức bất bại.

Nếu chỉ xét về đánh nhau, La Thiên thấy Thái Cực Đồ của Lão Tử hay Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy chưa chắc đã dùng sướng bằng Hỗn Độn Chung.

Dĩ nhiên Thái Nhất sẽ không mất trí mà chọn cái thứ ba, với tính cách của hắn, La Thiên đoán hắn sẽ chọn cái đầu tiên ngay lập tức.

Đã là Đông Hoàng, xin lỗi là chuyện không bao giờ xảy ra!

Năm mươi triệu công đức cũng là con số rất hấp dẫn!

Quả nhiên!

"Đinh, Thái Nhất đã chọn 1, ký chủ hãy chấp nhận thách đấu, chiến thắng sẽ nhận được phần thưởng tương ứng." Thái Nhất chọn xong, đôi mắt nhìn chằm chằm La Thiên, lạnh lùng nói: "La Thiên đạo hữu có vẻ rất tự tin, hay là chúng ta tỉ thí một trận xem ai trị được cây Nguyệt Quế này." Một lý do vụng về trực tiếp khiến La Thiên lại thầm cười.

Thường Hi nhíu mày: "Chẳng phải bảo là giúp tỷ tỷ ta trị cây sao?

Mau bắt đầu đi, cứ lề mề làm gì?" Tình trạng của cây Nguyệt Quế ảnh hưởng đến việc thu hoạch hoa Nguyệt Quế, nàng không thể không vội.

"Xin lỗi, ta không hứng thú." La Thiên nhún vai.

Chương 26

Vừa nãy hống hách thế, giờ cũng đến lượt ta làm kiêu chút chứ.

Thái Nhất không ngờ bị từ chối, sắc mặt tối sầm lại.

"Dĩ nhiên, nếu lấy hai triệu giọt Nhật Quang Thần Thủy làm tiền cược, ta có lẽ sẽ có chút hứng thú bỉ thí với ngươi." La Thiên bồi thêm một câu làm mặt Thái Nhất đen kịt.

Hai triệu giọt Nhật Quang Thần Thủy là khái niệm gì?!

Trong hồ thần thủy của hắn tổng cộng cũng chỉ có hơn ba triệu giọt, La Thiên định một phát lấy đi hơn nửa?

Thật to gan!

"Được!

Ta lấy đó làm tiền cược, ngươi lấy gì ra?!" Nhưng Thái Nhất vẫn đồng ý vì hắn cực kỳ tự tin vào linh căn chi khí của Phù Tang Thần Thụ.

La Thiên thấy hắn đồng ý nhanh vậy thì có chút hối hận.

Vốn thấy hệ thống đề cập một triệu giọt, hắn nâng lên gấp đôi định bụng để mặc cả, ai dè đối phương sảng khoái thế, chứng tỏ Nhật Quang Thần Thủy hắn sở hữu chắc chắn nhiều hơn con số hai triệu kia nhiều!

Biết thế hắn đã hét giá năm triệu rồi!

Dĩ nhiên nếu hét giá năm triệu thật, có lẽ Đông Hoàng Thái Nhất sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

Trong hồ của người ta chỉ có ba triệu mà đòi năm triệu?!

La Thiên hiểu rõ, liền lấy ra Thủy Hỏa Hồ Lô.

Hồ lô này chứa hai loại tiên thiên nguyên khí cực âm và cực dương, một khi luyện hóa triệt để có thể nuôi dưỡng ra hai con tiên thiên Thủy Hỏa Kỳ Lân.

Loại kỳ lân này khác hẳn kỳ lân thường vì chúng là thể nguyên khí tiên thiên, tiềm năng cực lớn.

Nếu chủ nhân có đủ tài nguyên bồi dưỡng thì thần thông của chúng không thua gì Thủy Kỳ Lân tộc trưởng!

Dĩ nhiên những huyền diệu đó Thái Nhất tạm thời chưa thấy hết, nhưng hắn biết đây là thượng phẩm tiên thiên linh bảo là được.

Tiền cược hai bên tương đương, tiếp theo là lập thiên đạo đổ ước.

Thường Hi đứng bên cạnh nhìn hai kẻ này lập thệ với Thiên Đạo như trò đùa mà thấy cạn lời.

Nhưng thôi, đều là vì cây Nguyệt Quế nhà mình cả.

"Ầm đùng đùng!" Dưới sự chứng kiến của một luồng ý thức Thiên Đạo, hai người hoàn thành thệ ước.

La Thiên không khỏi lầm bầm: Cái Thiên Đạo này, chỉ cần ký thệ ước là hiện ra chứng kiến, rảnh rỗi thế sao?

"Để công bằng, ta trị phần dưới, ngươi trị phần trên, phân định thứ tự trước sau, rồi do Thường Hi tiên tử chấm điểm." Thấy La Thiên không có ý kiến, Thái Nhất ra tay trước, phân chia khu vực trị liệu.

Linh căn chi khí của Phù Tang Thần Thụ là một luồng nguyên khí đỏ rực, vừa lấy ra nhiệt độ trong phạm vi trăm dặm tăng vọt như mùa thu biến thành mùa hè nóng nực.

Nhưng cái nóng này không gây khó chịu mà lại mang lại cảm giác thư thái, đúng là diệu dụng của tiên thiên linh căn.

Khi linh căn chi khí xuất hiện, cây Nguyệt Quế khẽ rung động như đang reo vui.

Có vẻ nó rất khát khao luồng linh khí này.

La Thiên thấy vậy hơi lo, nhưng hệ thống vẫn rất đáng tin cậy nên hắn vẫn bình tĩnh.

Cứ để hắn múa máy, mọi thứ rồi cũng vô dụng thôi.

"Phù!" Thái Nhất lật tay ra một luồng hỏa diễm màu vàng kim.

Luồng lửa này uy thế bá đạo, dù Thái Nhất đang cố kềm chế nhưng hơi thở tỏa ra vẫn khiến người ta có cảm giác như đang đối mặt với mặt trời hừng hực!

Thường Hi lại nhíu mày: "Thái Dương Chân Hỏa?!

Thái Nhất đạo hữu, hãy cẩn thận một chút!

Nếu không cây Nguyệt Quế của ta sẽ gặp họa!" La Thiên lúc này mới vỡ lẽ: Hóa ra là một trong những loại thần hỏa đỉnh cao nhất Hồng Hoang, hèn chi chỉ một tia hơi thở đã bá đạo đến thế.

Thái Nhất mỉm cười, dùng Thái Dương Chân Hỏa hơ vào chỗ vết thương trên cây!

"Xèo xèo!" Thái Dương Chân Hỏa dường như thực sự có hiệu quả, nhanh chóng thiêu rụi một phần vùng đen khiến khói đen bốc lên nghi ngút, vết đen mờ đi nhanh chóng nhưng cây Nguyệt Quế dường như cũng run rẩy vì đau đớn.

Hỏa khắc Mộc, bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu trực tiếp lên người quả là sự hành hạ tàn khốc nhất thế gian.

Thường Hi cảm nhận được sự đau đớn đó, liền ra tay ngăn cản: "Thái Nhất đạo hữu, cứ thế này sẽ làm hại đến căn bản của cây." Thái Nhất xua tay: "Yên tâm, ta tự có chừng mực." Sau đó, hắn đưa

luồng linh căn chi khí của Phù Tang Thần Thụ vào, thu lại Thái Dương Chân Hỏa, để linh khí đó giao hòa với chí âm chi khí bên trong cây Nguyệt Quế.

Lúc này cây mới ngừng run rẩy, cành lá khẽ đung đưa như thể dễ chịu hơn nhiều.

Thường Hi nhìn chỗ Thái Nhất vừa trị liệu, có chút kinh hỉ: "Ái chà, đúng là tốt hơn nhiều rồi." Quả thật, độc tố ở đó đã nhạt đi trông thấy, linh khí đỏ của Phù Tang và trắng của Nguyệt Quế đang giao hòa bên trong để tiếp tục tẩy độc.

Cứ đà này, chỉ cần thêm vài lần nữa là có thể trị khỏi.

Tuy nhiên cái giá phải trả không nhỏ: không chỉ lớp vỏ cây bị thiêu thành tro mà cả phần thịt bên trong cũng biến thành than đen.

Thái Dương Chân Hỏa quá mãnh liệt, vừa khử độc vừa thiêu hủy luôn bản thể của cây.

Chương 27

"Hừ!

Không chịu thua sao?

Cẩn thận độc dịch bắn ra là mất mạng đấy, Thái Ất Kim Tiên không chịu nổi độc của Thái Cổ Độc Long đâu!" Thấy La Thiên định ra tay, Thái Nhất không nhịn được mỉa mai một câu.

La Thiên mỉm cười, giơ tay thi triển thần thông Tạo Hóa: Hồi Xuân Chi Thuật!

Thái Nhất thấy hắn đánh ra một luồng hoa quang màu xanh, có chút cảm ứng, không khỏi thốt lên: "Chờ đã!

Thần thông này là...?" Hắn cảm nhận được tia nguyên khí kia cực kỳ bất phàm!

Ngay cả Thường Hi cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Nàng cũng cảm nhận được: Trong luồng thanh quang đó có thứ mà nàng hằng khao khát!

"Xoạt!" Nhưng ngay sau đó, cả hai lại kinh ngạc: La Thiên không đánh luồng thanh quang đó vào khu vực hắn phụ trách mà lại đánh vào gốc cây Nguyệt Quế.

"Đang làm trò quỷ gì thế?!" Thái Nhất không hiểu nổi, nhưng rồi nhanh chóng đắc thắng: "Ha ha!

Thua chắc rồi!

Cái hồ lô kia thuộc về ta!" Thái Nhất chưa kịp cười xong thì im bặt như bị bóp cổ!

Bởi vì hắn cảm ứng được phản ứng cảm xúc của cây Nguyệt Quế

ngay lúc đó!

Cảm tạ?!

Nó đang cảm tạ La Thiên?

Hắn đưa linh căn chi khí quý báu thế mà nó chẳng thèm biểu lộ gì, thậm chí vì vụ Thái Dương Chân Hỏa mà nó suýt nữa thì trở mặt!

Vậy mà chỉ một đạo thanh quang của tên kia đã làm nó thay đổi hoàn toàn!

Thái Nhất thấy khó chịu vô cùng.

Chút lát sau, cả Thái Nhất và Thường Hi đồng thanh kêu lên: "Tạo Hóa Chi Khí!" Ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, những vật phẩm thông thường khó mà hỗ trợ cho việc tu luyện hàng ngày, mỗi bước tiến đều phải trả giá bằng nỗ lực gian khổ.

Vì vậy, họ cực kỳ khao khát các tiên thiên linh căn và một vài loại nguyên khí hiếm hoi.

Tạo Hóa chi khí, nhờ đặc tính độc nhất vô nhị, luôn đứng đầu danh sách thèm muốn.

Mỗi một tia đều khiến các Đại La Kim Tiên tranh giành sứt đầu mẻ trán, nhiều người thậm chí mạo hiểm ra ngoài không gian tìm kiếm tàn dư từ thuở khai thiên lập địa.

Dĩ nhiên, Tạo Hóa chi khí mà La Thiên diễn hóa ra hiện giờ kém xa những thứ từ thuở sơ khai kia, nhưng nó chứng minh một vấn đề: La Thiên nắm giữ Tạo Hóa Pháp Tắc!

Tạo Hóa chi khí có phẩm giai cực cao, không nắm giữ pháp tắc thì không thể diễn hóa ra được!

Đây là điều không thể bàn cãi!

"Một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé mà làm được chuyện này sao?!"

Nếu Thường Hi không ngăn lại, Thái Nhất đã xông lên hỏi cho ra lẽ.

Thường Hi cũng chấn động không kém.

Các đại năng Hồng Hoang đều biết: Theo quy tắc thiên địa, muốn nắm giữ pháp tắc thì phi Đại La bất khả!

Vậy mà La Thiên lại có thể làm được điều đó ngay ở cảnh giới Thái Ất.

Ngay khoảnh khắc này, cả Thái Nhất và Thường Hi mới thực sự nhìn La Thiên bằng con mắt khác!

Trong mắt họ, người này mang một vòng hào quang thần bí, căn nguyên và sư thừa chắc chắn không hề đơn giản.

Một người nắm giữ Tạo Hóa Pháp Tắc tương lai chắc chắn sẽ là đại năng đỉnh tiêm ở Hồng Hoang, loại người hô mưa gọi gió!

Bởi vì công dụng của Tạo Hóa chi khí là quá lớn và quá rộng rãi!

Trong lúc họ còn đang kinh ngạc, La Thiên lại lấy ra một cái hồ lô, đổ ra năm giọt thần thủy tam sắc và rưới lên cây Nguyệt Quế.

"Đừng!

Lãng phí quá!" Thái Nhất nhìn rõ loại thần thủy đó liền lao tới như sói đói.

Nếu không nhìn lầm, đó là thần thủy đệ nhất Hồng Hoang: Tam Quang Thần Thủy!

Cũng chính là thánh dược đệ nhất!

Bất kỳ Đại La Kim Tiên nào cũng khao khát có được nó làm bảo vật trấn thân!

Vậy mà La Thiên lại đem tưới cho cái cây hỏng này?

Quá đáng quá!

Thái Nhất suýt nữa thì chửi thề!

Nhưng hắn vừa lao ra đã bị Thường Hi kích hoạt tiên trận quanh cây Nguyệt Quế, không gian điên đảo lập tức đẩy hắn ra xa hàng trăm mét.

La Thiên tiếp tục dùng Hồi Xuân Chi Thuật, đánh ra từng tia Tạo Hóa chi khí nuôi dưỡng cây.

Chương 28

"Rào rào rào!" Cây Nguyệt Quế nhận được Tạo Hóa chi khí, toàn thân tỏa ra hào quang bạc rực rỡ, cộng thêm năm giọt Tam Quang Thần Thủy, luồng sáng vọt thẳng lên trời, chiếu sáng cả một vùng.

Chỗ vết thương liên tục bốc ra khói độc đen và nước độc thối hoắc, may có trận pháp chuyển dời đi ngay lập tức.

"Thái Nhất đạo hữu, xin đừng làm càn trên Thái Âm Tinh, nếu không đừng trách ta không khách khí." Thường Hi lạnh mặt, ra vẻ sẵn sàng trở mặt.

Trên đầu nàng huyền phù một viên châu màu đen đang tỏa ra luồng sáng cực kỳ âm hàn.

Thái Âm Thần Châu!

Bạn sinh linh bảo của Thường Hi!

"Tiên tử bớt giận, Thái Nhất nhất thời hồ đồ." Thái Nhất cảm nhận được áp lực từ trận pháp mới sực tỉnh đây là địa bàn của người ta, chưa kể Tiên Thiên Thái Âm Trận cũng đủ cho hắn nếm mùi.

Hơn nữa, Thường Hi cũng là một Đại La Kim Tiên...

Vì vậy hắn quyết định xuống nước.

Hiện tại vì đại sự của huynh trưởng, tuyệt đối không được đắc tội hai chị em Hi Hòa và Thường Hi!

Nhưng ánh mắt hắn nhìn La Thiên đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc này La Thiên trong mắt hắn quý hơn cả vàng.

Dù là Tạo Hóa chi khí hay Tam Quang Thần Thủy đều là thứ tuyệt thế mà hắn và huynh trưởng cực kỳ khát khao!

Thậm chí nó còn liên quan đến bá nghiệp của họ!

"Thái Nhất, ngươi thua rồi." Thường Hi chỉ vào vết thương đã lành trên cây, lạnh lùng nói.

Thái Nhất nhìn lại, quả nhiên: chỗ trúng độc đen kịt trước kia giờ đã trở lại màu ngân bạch tinh khôi, vỏ cây cũng đã mọc lại.

Nếu không phải còn vài vết cháy xém do Thái Dương Chân Hỏa chưa kịp hồi phục thì hắn đã tưởng nàng lén đổi cây khác rồi.

Tạo Hóa chi khí kết hợp với Tam Quang Thần Thủy tạo ra thần hiệu khiến Thái Nhất phải trợn mắt kinh ngạc.

Hắn vốn tính sảng khoái, liền cúi thấp cái đầu cao ngạo sau bao nhiêu nguyên hội: "Ta thua rồi!" "Đinh!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, La Thiên vô cùng mong đợi.

Thái Nhất đã thua, không hoàn thành lựa chọn, hệ thống sẽ xử lý hắn ra sao và thưởng cho mình cái gì đây?!

Khác với sự mong đợi của La Thiên, lòng Thái Nhất lúc này lại tràn đầy cuồng hỉ, đầu óc hắn xoay chuyển liên tục để tìm cách lấy được Tạo Hóa Pháp Tắc và Tam Quang Thần Thủy từ tay La Thiên.

Đúng thế!

Cái hồ lô màu xanh kia!

Hắn thầm đoán, có lẽ Tam Quang Thần Thủy là do cái hồ lô đó ngưng tụ ra.

"Đinh!

Do không hoàn thành lựa chọn 1, nhận năm mươi triệu nghiệp lực." Đột nhiên, tiếng Thiên Đạo vang lên trong thần hồn làm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Thái Nhất.

Nãy giờ mải mê nhìn Tạo Hóa chi khí và Tam Quang Thần Thủy

mà quên mất chuyện này.

Thực ra cũng không trách hắn được, hắn không phải La Thiên, đây là lần đầu hắn gặp chuyện lựa chọn này nên chưa thích ứng, không coi trọng tiếng Thiên Đạo, hơn nữa sau các lựa chọn cũng không ghi chú hình phạt nếu thất bại...

Nhất thời, Thái Nhất có cảm giác bị Thiên Đạo chơi xỏ!

"Không thể nào, ta có gây ra sát nghiệt lớn lao gì đâu mà lại bị phạt..." Hắn đang thầm cầu may thì trên không trung đột nhiên vang lên một tiếng sấm trầm đục, mấy mẫu mây đen cuồn cuộn hiện ra, giây sau đã giáng xuống người hắn khiến hơi thở trên người hắn thay đổi hẳn, trở nên âm trầm quỷ dị.

Đúng là nghiệp lực chân chính!

Mặt Thái Nhất đen thui.

Dù năm mươi triệu nghiệp lực không phải là quá nhiều, nhưng nó sẽ đeo bám như ám khí, làm việc gì cũng không thuận lợi, thần ghét quỷ hờn, ảnh hưởng đến cảm quan của người khác và dễ gặp tai họa bất ngờ...

Thái Nhất thấy phiền vô cùng.

Phía đối diện, La Thiên có chút ngạc nhiên vì: "Đinh!

Do Thái Nhất không hoàn thành lựa chọn, nhận được phần thưởng gấp mười: năm trăm triệu nghiệp lực (và tạo ra nhân quả với hắn!).

Thưởng thêm: Thái Dương Chân Hỏa (cùng cấp với Thái Nhất)." Năm trăm triệu nghiệp lực!

La Thiên suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Đùa sao, hắn hiểu quá rõ cái thứ nghiệp lực này.

Nghiệp lực và công đức là hai mặt của một vấn đề: công đức là

phần thưởng của Thiên Đạo, nghiệp lực là hình phạt.

Công đức nhiều thì khí vận hanh thông, gặp dữ hóa lành; nghiệp lực nhiều thì vận rủi đeo bám, uống nước cũng sặc, tam kiếp luân phiên kéo đến.

Dĩ nhiên nghiệp lực quấn thân cũng có cách giải quyết, đó là dùng công đức để hóa giải!

Năm trăm triệu nghiệp lực cần năm trăm triệu công đức để triệt tiêu.

Dù La Thiên đang có hơn một tỷ sáu công đức, nhưng tự dưng mất đi năm trăm triệu thì cũng đau xót lắm chứ.

Chương 29

"Ký chủ xin chớ lo lắng, nghiệp lực mà ký chủ nhận được cũng giống như công đức, đều được lưu trữ trong hệ thống, cách sử dụng tương tự." Lời nhắc tiếp theo của hệ thống mới làm hắn yên tâm.

"Đúng rồi, ta có thể dùng số nghiệp lực này lên người kẻ khác không?" Hắn chợt nảy ra một ý đồ xấu xa.

"Hồi ký chủ, hoàn toàn có thể, công đức cũng vậy, nhưng mục tiêu phải ở trong phạm vi một dặm!" Câu trả lời của hệ thống làm La Thiên rất hài lòng.

Lúc này!

"Đinh!

Thường Hi hoàn thành lựa chọn 2, ký chủ nhận được phần thưởng gấp mười: năm mươi triệu công đức.

Thưởng thêm: Thủy Chi Pháp Tắc." Phần thưởng từ phía Thường Hi cũng đã hoàn thành.

Chuyến đi Thái Âm Tinh này La Thiên thu hoạch quá lớn: năm trăm triệu nghiệp lực, năm mươi triệu công đức, Thủy Chi Pháp Tắc và Thái Dương Chân Hỏa cùng cấp với Đông Hoàng.

Thu hoạch lần này thật sự quá phong hậu, khiến La Thiên không kìm được nụ cười.

Thái Nhất thấy nụ cười đó thì càng thêm bực bội, nhưng Thường Hi đứng bên cạnh chẳng thèm nể mặt, lập tức đuổi khách: "Thái Nhất đạo hữu, nếu không còn việc gì khác, mời mau về lấy Nhật Quang Thần Thủy đem đến cho La Thiên đạo hữu, hắn sẽ không ở lại đây lâu đâu." "Hừ!

Chờ đó.” Đã lập thệ ước với Thiên Đạo thì không thể nuốt lời, Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, rạch phá hư không quay về Thái Dương Tinh.

La Thiên có chút thèm muốn: Nắm giữ Đại La chân ý thật sướng, tùy tiện rạch hư không là có thể vượt qua ức vạn dặm trong nháy mắt.

“La Thiên đạo hữu đi theo ta.” Thường Hi ra hiệu.

Hai người một trước một sau tiến vào Quảng Hàn Cung.

Trong cung có một số nữ thị áo trắng, đều là những linh thực hoặc linh thạch trên Thái Âm Tinh hóa hình thành, có lẽ do Thái Âm chi khí nên đều mang giới tính nữ.

Thấy Thường Hi dẫn một người nam tử lạ mặt vào, họ đều đầy vẻ tò mò, xì xào bàn tán.

Thường Hi đối xử với họ khá tốt, không có nhiều ràng buộc nên mới có vài câu họ đã bàn xem La Thiên có phải là đạo lữ của nàng không, rồi lại đoán chắc là nàng bắt cóc từ ngoài về.

Lý do là vì Thường Hi thấy Đế Tuấn hay đến tìm Hi Hòa nên sinh lòng ganh tị...

La Thiên nghe mà dở khóc dở cười, đám tinh quái hóa hình này chẳng khác gì mấy bà hàng xóm ở Trái Đất.

Hắn thì không sao, nhưng Thường Hi đi phía trước thì khác hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng như muốn chảy ra nước.

La Thiên nhìn bóng lưng nàng, thấy đường cong cũng vô cùng hoàn mỹ, kết hợp với đôi chân dài và vòng ba tuyệt đẹp, mỗi bước đi đều uyển chuyển sinh tình làm hắn không khỏi ngứa ngáy con tim.

Bước vào chủ điện, chuyến hành trình hưởng thụ thị giác của La

Thiên cũng tạm dừng lại.

Hắn thấy giữa đại điện có hai cái hồ lớn được bao quanh bởi các tiên trận, bên trong thần thủy cuồn cuộn, tiên khí mịt mù.

Màu đen trầm là Thái Âm Thần Dịch, còn màu bạc lấp lánh chính là Nguyệt Quang Thần Thủy.

Chỉ xét về mức độ nguyên khí, Thái Âm Thần Dịch quý giá hơn Nguyệt Quang Thần Thủy.

Nhưng trong mắt La Thiên, Nguyệt Quang Thần Thủy lại đáng giá hơn nhiều.

"Cho ngươi hai triệu giọt nhé?" Một lát sau, Thường Hi lên tiếng khiến La Thiên ngẩn người.

Thật hào phóng!

Có lẽ cô nàng này thấy hắn đánh cược với Thái Nhất hai triệu giọt nên cũng đưa ra con số tương tự.

Thấy La Thiên gật đầu, Thường Hi đưa tay chộp vào không trung, đại bộ phận thần thủy trong hồ nước bạc bị nhiếp đi.

La Thiên vội vàng lấy Tam Quang Hồ Lô ra thu nạp tất cả.

"La Thiên tạ ơn Thường Hi đạo hữu." La Thiên vô cùng đắc ý, như vậy chỉ còn thiếu Tinh Quang Thần Thủy.

Hắn chợt khựng lại: Đúng rồi, Tinh Quang Thần Thủy lấy ở đâu?

Nhật Quang và Nguyệt Quang thì biết ở Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, còn Tinh Quang thì sao?

Thường Hi xua tay: "La Thiên đạo hữu khách khí rồi, ngươi trị khỏi Nguyệt Quế Thụ là đại ân đối với Thái Âm Tinh, chút Nguyệt Quang Thần Thủy này không đáng kể." La Thiên khách khí vài câu rồi nhân cơ hội hỏi về Tinh Quang Thần Thủy.

“Tinh Quang Thần Thủy?

La Thiên đạo hữu không phải định hợp thành Tam Quang Thần Thủy đấy chứ?

Vạn lần không nên!” Nghe hắn hỏi, Thường Hi không khỏi kinh ngạc.

La Thiên vừa thắng cược Nhật Quang Thần Thủy, giờ lấy xong Nguyệt Quang lại hỏi Tinh Quang, rõ ràng là nhắm tới Tam Quang Thần Thủy, nàng vội vàng khuyên ngăn.

Nguyên do là hai tỷ muội nàng và cả Đế Tuấn, Thái Nhất đều từng thử nghiệm, nhưng tỉ lệ thành công cực thấp và rủi ro rất lớn.

Do tính chất đặc thù, nếu hợp thành thất bại, uy năng bạo tạc có thể gây thương tổn toàn diện cho Đại La Kim Tiên, không chỉ kim thân mà ngay cả nguyên thần cũng khó tránh khỏi.

Vì vậy, cả hai tỷ muội và hai anh em Đế Tuấn đều đã từ bỏ việc dung hợp này vì lợi bất cập hại.

“Hợp thành Tam Quang Thần Thủy nguy hiểm vậy sao?

Đa tạ Thường Hi tiên tử nhắc nhở!” La Thiên đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết: Hợp thành Tam Quang Thần Thủy chỉ cần bỏ cả ba loại vào hồ lô rồi lắc một cái là xong.

Chương 30

Qua lời Thường Hi, hắn mới nhận ra Tam Quang Hồ Lô nghịch thiên đến nhường nào!

Sau này Bát Bảo Lưu Ly Bình trong tay Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng có thể dựng dục Tam Quang Thần Thủy, nhưng phẩm cấp còn lâu mới bằng Tam Quang Hồ Lô, lại cần Thánh nhân đích thân luyện chế.

Bởi vậy, Tam Quang Hồ Lô hiện tại là pháp bảo duy nhất trên Hồng Hoang có khả năng dựng dục và dung hợp Tam Quang Thần Thủy!

"Vật nghịch thiên như thế này không thể tùy tiện để lộ ra trước mắt người khác." La Thiên thầm tính toán.

"Đúng rồi, Thái Âm Thần Dịch cũng cho ngươi một triệu giọt đi." Thường Hi tiếp tục nói, lại nhiếp ra một đoàn thần thủy màu đen lớn.

"Cái này thì không cần đâu, nếu tiên tử có Tinh Quang Thần Thủy thì có thể cho ta một ít." Thường Hi thấy hắn kiên trì muốn hợp thành Tam Quang Thần Thủy, không nghe lời khuyên thì hơi giận, nhưng chợt nhớ tới lúc nãy hắn dùng Tam Quang Thần Thủy trị thương cho Nguyệt Quế Thụ, chẳng lẽ...

"Chỗ ta còn mấy chục vạn giọt Tinh Quang Thần Thủy, ta giữ cũng chẳng để làm gì, đưa luôn cho ngươi cùng Thái Âm Thần Dịch vậy." Sự hào phóng của Thường Hi vượt xa dự liệu của La Thiên, hắn cũng không từ chối, sảng khoái thu nhận tất cả.

Đồ tốt không bao giờ là thừa.

Trên đại địa Hồng Hoang, giao dịch giữa các đại năng thường là

vật đổi vật, có nhiều đồ tốt trong tay mới có cơ hội hoán đổi thứ mình cần.

Nhân cơ hội này, La Thiên trò chuyện phiếm với Thường Hi, tìm hiểu thêm về Thái Âm Tinh, Thái Dương Tinh cũng như tình hình trong tinh không vô tận, thu thập được không ít thông tin hữu dụng.

Thái Âm Tinh vốn quạnh quẽ, các nữ thị hóa hình từ linh thạch linh thảo thường thiếu linh trí và kiến thức nên khá mộc mạc, làm sao sánh được với kẻ hay nói như La Thiên, vì vậy Thường Hi trò chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại cười đến hoa chi loạn run.

Đến đây, ấn tượng của Thường Hi về La Thiên đã thay đổi hoàn toàn.

"Tên La Thiên này so với hai con quạ mắt mọc trên đỉnh đầu kia tốt hơn nhiều!

Lại còn thú vị nữa!" Đang lúc hai người trò chuyện vui vẻ, một thiếu nữ tuyệt mỹ với vẻ mặt đầy nghi hoặc trở về Quảng Hàn Cung.

Chính là Hi Hòa!

Nàng đi Thái Dương Tinh cầu xin linh căn chi khí của Phù Tang Thần Thụ, sau đó bị Đế Tuấn cố ý thiết yến giữ lại để tăng cường giao lưu, bầu không khí đang tốt thì bị Thái Nhất hằm hằm trở về làm gián đoạn.

Đợi sau khi tên Thái Nhất thẳng tính kể hết mọi chuyện, Hi Hòa vội vàng cáo từ, mang theo Nhật Quang Thần Thủy mà Thái Nhất thua cược trở về.

"Tỷ tỷ về rồi, La Thiên đạo hữu vừa giúp muội một việc lớn..." Thấy tỷ tỷ về, Thường Hi vội vàng tiến lên chào hỏi, nhưng Hi Hòa không đáp lời mà nhìn chằm chằm La Thiên, sắc mặt biến ảo liên tục.

La Thiên gượng gạo: "Ta...

Hi Hòa tiên tử dạo này vẫn khỏe chứ?" Bầu không khí trở nên gượng gạo, cả đại điện chìm vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Thật sự, Hi Hòa rất muốn đánh bay La Thiên ra khỏi Quảng Hàn Cung ngay lập tức, nhưng ngặt nỗi người ta vừa mới trị khỏi Nguyệt Quế Thụ, có ân tình không nhỏ.

Còn La Thiên thì khỏi nói, lại bắt đầu hồi tưởng về khoảnh khắc tươi đẹp khi vừa xuyên không đến.

Tuy hắn thích Hi Hòa lúc không mặc gì hơn, nhưng không thể phủ nhận Hi Hòa khi mặc y phục lại mang một vẻ đẹp khác.

Thiếu nữ mặc cung trang, tóc mây búi cao, tiên cơ ngọc cốt, lớp áo xanh nhạt bao bọc lấy vóc dáng đầy đặn khiến người ta không thể rời mắt, đôi vai trần trắng như tuyết, tương phản với sắc tím nhạt của dải lụa.

Nàng uyển chuyển bước đi, tà váy ngắn không che giấu nổi đôi chân dài thẳng tắp như bạch ngọc.

Đúng là "Thu thủy làm thần ngọc làm cốt, băng cơ tuyết phu nguyệt trung tiên".

Hi Hòa và Thường Hi, một người phong tư thần vận, một người yểu điệu linh lung, đều là những vẻ đẹp cực hạn.

Quan trọng nhất là cả hai đều sở hữu Thái Âm Thần Thể, là đỉnh lô song tu cực phẩm nhất thế gian, là sự lựa chọn đạo lữ tốt nhất.

Bởi vậy cũng đừng trách định lực La Thiên không đủ, nếu không có cảnh giới Đại La Kim Tiên, căn bản không có sinh vật giống đực nào có thể kháng cự lại sức hấp dẫn bản nguyên của Thái Âm chi khí.

"Tỷ tỷ sao lại phản thường như vậy, chẳng lẽ giữa nàng và tên La Thiên này có gì đó?" Kẹp ở giữa, Thường Hi không khỏi suy nghĩ lung tung.

“Đa tạ La Thiên đạo hữu!” Thấy muội muội ở bên cạnh, Hi Hòa thu liễm tâm tình, khẽ khàng hành lễ tạ ơn.

“Hi Hòa đạo hữu khách khí rồi, chỉ là nhấc tay chi lao thôi.

Nếu không có chuyện gì, ta xin cáo lui.” La Thiên vội vàng đáp lại.

“Đây là Nhật Quang Thần Thủy mà Thái Nhất đạo hữu thua cược.” Hi Hòa thấy hắn muốn đi, cũng vội lấy Nhật Quang Thần Thủy ra giao cho hắn.

Trong lòng nàng đang cân nhắc có nên lên tiếng giữ La Thiên lại thiết yến tạ ơn hay không.

Ngờ đâu La Thiên nhận lấy thần thủy xong liền vội vàng vã cáo từ, khiến nàng thầm bực bội: Ta đáng sợ lắm sao mà chạy nhanh thế?!

Sau khi bóng dáng La Thiên biến mất sau cửa, Thường Hi mới ghé sát tai tỷ tỷ nói: “Tỷ tỷ, tên La Thiên đạo hữu này thật thú vị...” Bên kia, La Thiên đang trên đường trở về, kiểm kê thu hoạch: “Hắc!

Không ngờ lại thuận lợi lấy đủ cả ba loại Nhật Nguyệt Tinh thần thủy như vậy, hệ thống thật lực!

Đáng khen!” Hắn đang vui vẻ thì chợt tắt nụ cười, dừng bước chân, hướng về một nơi vắng lặng lạnh lùng nói: “Ra đi!

Đi theo ta bao nhiêu ngày rồi, không thấy mệt sao?” Thực chất ngay khi rời Thái Âm Tinh hắn đã cảm thấy có người bám đuôi, nhưng không đánh động mà trực tiếp quay về Hồng Hoang, khi đã đặt chân xuống đất mới quát phá hành tung đối phương.

“Ồ!

Có thể nhìn thấu ẩn thân chi pháp của ta, truyền thừa của ngươi quả nhiên không tầm thường, nhưng kẻ nào dám phá hỏng chuyện tốt của Độc Long ta đều phải chết!” Tại nơi đó hắc ảnh dao động, hiện ra

một đạo nhân áo đen, toàn thân bao phủ trong lớp sương đen quỷ dị, chưa dứt lời đã hóa thành một con hắc long lao tới.

Một con hắc long sáu vuốt, tu vi rõ ràng là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, đã chạm tới bán bộ Đại La!

Chỉ luận pháp lực đã có thể nghiền ép La Thiên.

Chương 31

Cộng thêm thái cổ kỳ độc, hắn tự tin có thể thu thập La Thiên không quá năm chiêu!

Tuy nhiên, sự cứng rắn của La Thiên vượt xa dự liệu của hắn.

"Tiên Sơn Di Thạch!" La Thiên đưa tay ra, xòe năm ngón rồi chộp mạnh vào hư không.

"Ầm ầm!" Năm con thổ long lập tức từ mặt đất lao lên, trói chặt lấy hắc long đang lao tới!

"Chỉ có trình độ này sao?

Quá yếu!" Hắc long cười nhạo, pháp lực bùng nổ chấn nát năm con thổ long thành tro bụi.

Luồng dư ba hùng hồn quét qua, khiến đại địa trong phạm vi ngàn dặm lún xuống vài mét!

"Hiệp Sơn Siêu Hải!" La Thiên quát lớn, thân hình vụt lớn, nhấc bổng hai ngọn núi cao bên cạnh ném tới.

"Ầm ầm!" Hai ngọn núi nặng triệu tấn ném đi tạo ra phong áp đáng sợ.

Nhưng!

"Trò vặt vãnh!

Chết đi đồ sâu bọ phiền phức!" Hắc long dễ dàng đánh nát hai ngọn núi, vuốt rồng thò ra chỉ cách mặt La Thiên nửa thước!

Quá nhanh!

Nhanh đến mức La Thiên chỉ kịp vung nắm đấm chống đỡ cái vuốt mang theo sức mạnh lôi đình kia!

“Kiệt kiệt!

Chút tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ của ngươi, trước mặt Thái Ất viên mãn của ta cũng chỉ yếu ớt như gà con vừa phá vỏ mà thôi...

Ngay cả một món pháp bảo ra hồn cũng không có, thật thảm hại!” Độc Long cười lớn, mắt thấy sắp bóp nát đầu La Thiên, nhưng trong lòng cũng hơi tiếc nuối: Hắn vốn định đi theo La Thiên xem sư thừa là ai để tiện tay diệt cỏ tận gốc, ngờ đâu sơ sẩy bị phát hiện!

Nếu có thể lần theo dấu vết tìm ra đại năng đứng sau La Thiên, có lẽ sẽ đoạt được Tam Quang Thần Thủy hoặc phương pháp tu luyện Tạo Hóa Chi Pháp, lúc đó mới là đại phát tài...

Nhưng không sao, chỉ cần giết tên nhóc này rồi rút hồn luyện phách cũng có thể biết được mọi thứ!

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nụ cười của hắn đột nhiên đông cứng lại!

Nụ cười của Độc Long nhanh chóng chuyển thành kinh hoàng, hắn trố mắt nhìn nắm đấm của La Thiên đập tan cái vuốt, rồi đến đầu lâu, thân rồng và tất cả mọi thứ của mình!

Toàn bộ quá trình giống như bị chậm lại, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt!

“Oành!” Một cú đấm khiến hư không rung chuyển, đánh nát thân rồng mà hắn hằng tự hào thành một đoàn nguyên khí mịt mù.

“Làm sao có thể sở hữu nhục thân cường hãn như thế!” Linh thần tàn dư của Độc Long gào thét trên không trung, nguyên khí tản ra đang dưới sự thúc động mà hội tụ lại, ngưng luyện ra thân rồng thứ hai.

Hắn thật sự không hiểu, với tu vi Thái Ất viên mãn cùng thân xác rồng, đối mặt với cường giả cùng cấp có tiên thiên linh bảo cũng chưa chắc bị một kích giết chết.

Cú đấm kia của La Thiên dường như là sức mạnh thuần túy, hoàn toàn không có thần thông hay pháp bảo gia trì!

Sự cường hãn của La Thiên vượt xa trí tưởng tượng của hắn!

"Rốt cuộc là quái thai phương nào?

Bí mật trên người hắn vượt xa dự liệu của ta!

Có vẻ ta đã tóm được một con cá lớn rồi!" Trong bóng tối, một kế hoạch khác nảy sinh khiến hắn mừng rỡ.

"Chỉ là một phân thân, ta còn tưởng tu vi cỡ nào mà dám đi trêu chọc hai vị tiên tử kia." La Thiên lạnh cười, mặc kệ đối phương trọng tổ nhục thân.

"Tiểu tử, đợi bản thể ta giáng lâm, lúc đó sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Độc Long cười nanh ác.

Tuy La Thiên có sức mạnh và truyền thừa kinh người, nhưng chung quy vẫn kém một đại cảnh giới, chỉ cần chân thân hắn tới, bắt lấy đối phương là điều chắc chắn.

Chỉ có một điểm khiến Độc Long không giải được: Độc của phân thân tuy kém bản thể nhưng cũng đủ để hạ gục bất kỳ Thái Ất Kim Tiên nào, vậy mà đối phương lại không có phản ứng gì, cứ như hoàn toàn miễn dịch vậy.

Chẳng lẽ là do Tạo Hóa Pháp Tắc?

"Quái quỷ, Thái Ất Kim Tiên mà có thể tham ngộ pháp tắc sao?

Ta cứ tưởng tên kia lừa ta!" Đang thầm tính toán, đột nhiên một luồng nhiệt lạ lùng bùng lên từ bên dưới, thiêu rụi toàn thân trong nháy mắt.

"Cái gì?

Thái Dương Chân Hỏa!" Nhìn ngọn lửa vàng rực trên người, hắn

mới biết mình đã trúng chiêu.

“A a a!

Ngươi vậy mà biết bản mệnh chân hỏa của hai con quạ chết tiệt kia!

Tốt lắm, ta đã đánh dấu lên người ngươi rồi, cứ chờ đó đồ sâu bọ...” Thái Dương Chân Hỏa cực kỳ bá đạo, từ lúc Độc Long phát hiện đến khi bị thiêu thành tro bụi chỉ diễn ra trong tích tắc.

“Lợi hại vậy sao?!” La Thiên cũng giật mình, lúc đấm nát đối phương, hắn thấy thân thể đối phương tan biến, liền âm thầm bắn ra một điểm hỏa tinh ngưng luyện từ Thái Dương Chân Hỏa trộn lẫn vào đám nguyên khí đó.

Không ngờ chỉ một điểm hỏa tinh mà có thể thiêu sạch cả nguyên thần đối phương.

Chương 32

Thái Dương Chân Hỏa không hổ là thần hỏa hàng đầu Hồng Hoang, nhất là loại cấp độ đại thành của Thái Nhất, gần như có thể thiêu rụi bát hoang!

Ngay cả Đại La Kim Tiên dính phải một chút cũng phải đau đầu.

"Chân thân giáng lâm sao?

Hừ, có tìm được ta hay không rồi hãy nói." La Thiên không mấy để tâm, tuy hắn kiêng kỵ Đại La Kim Tiên nhưng cũng không phải hạng vừa, với Thái Dương Chân Hỏa và Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, hắn đủ sức đối chọi với Đại La Kim Tiên thông thường, hơn nữa trong tay hắn còn có một đạo Hỗn Độn Thần Lôi có thể đánh chết cả Đại La Kim Tiên.

Tuy nhiên, La Thiên cũng bị đối phương làm cho cảm thấy cấp bách: Phải nhanh chóng thăng cấp tu vi lên Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên hiện là cảnh giới tu hành cao nhất ở Hồng Hoang, chỉ cần nguyên thần hoặc đạo thể của hắn thăng tiến, dựa vào pháp bảo và thần thông mạnh mẽ trong tay, dù gặp bất kỳ ai cũng có sức đánh một trận.

Tại Bất Chu Sơn, nơi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng từng xuất thế, có mấy vị tu sĩ Long tộc đang nhìn vào nơi Ngao Càn mất mạng, nửa ngày không nói lời nào.

Cách đó không xa là một đám sinh linh Bất Chu Sơn đang quỳ run rẩy.

"Ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát, Ngao Càn thảm thật, làm mất mặt Đại La Kim Tiên Long tộc ta quá." Một lão giả áo

vàng vuốt râu thở dài.

Tuy lời lẽ có vẻ bi thống nhưng mặt lão lại đang cười, dường như đang chế giễu vận đen của Ngao Càn.

“Tính khí bao năm không đổi, bị thịt cũng là bình thường, không có gì lạ.

Chiêu thôi diễn ta giỏi nhất dường như vô dụng, cứ tính là ra một mảnh hỗn độn, không biết trước khi chết Ngao Càn đã gặp phải chuyện gì...” Bên cạnh lão giả áo vàng là một trung niên áo trắng trông lạnh lùng nghiêm nghị, lúc này mặt y chuyển sang vẻ tò mò, lẩm bẩm nói.

“Khởi bẩm Ngao Nguyên trưởng lão, Ngao Huyền trưởng lão, thuộc hạ đã hỏi rõ rồi, trong ba kẻ đó có một người tên Phục Hy, là một vị tiên thiên đại thần ở Bất Chu Sơn, cũng là một vị Đại La Kim Tiên.” “Có một vị là Hồng Vân Lão Tổ...” “Kẻ còn lại không rõ tên tuổi, nhưng có đại công đức...” Một tu sĩ Long tộc Thái Ất Kim Tiên trung kỳ báo cáo.

“Hồng Vân Lão Tổ sao?

Thú vị đấy, những kẻ liên quan cứ rút hết hồn phách ra, ta muốn xem các mảnh ký ức.” Lát sau, lão giả áo vàng hạ lệnh, khiến đám sinh linh quỳ dưới đất khóc lóc van xin, cũng có kẻ cố chống cự nhưng lập tức bị xóa sổ.

“Hồng Vân kết giao rộng rãi, quan hệ với các đại năng không hề nông cạn, ta tạm thời không động vào hắn, hay là tìm tên Phục Hy trước đi!” Trung niên áo trắng đề nghị.

“Được!

Ngao Huyền trưởng lão nói đúng, dám giết Đại La Kim Tiên Long tộc ta, bất kể là tiên thiên đại thần nào cũng phải dùng máu trả nợ!

Long Vương đại nhân đã nhắc nhở mấy lần rồi.” Ngao Nguyên không có ý kiến.

Dòng dõi Long Vương là Bát Trảo Kim Long, Đại La Kim Tiên trung kỳ, cộng thêm Ngao Huyền cũng là tộc trưởng Băng Ly tộc Đại La Kim Tiên trung kỳ, hai người liên thủ, sợ gì không trị được tên Phục Hy mới ở giai đoạn sơ kỳ kia?

“Cha, Ngao Nguyên trưởng lão, con đã nghe ngóng được nơi ở của Phục Hy, để con dẫn đường.

Còn nữa, nghe nói tên La Thiên kia cũng ở đó.” Lúc này, một đạo bạch quang hạ xuống, chính là Ngao Thập Cửu với vẻ mặt thấp thỏm lo âu.

Đến giờ hắn vẫn hối hận không thôi, nếu không thả tên La Thiên kia vào thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy, hôm nay cũng không cần phải đi đoái công chuộc tội.

“Tốt!

Thập Cửu hiền điệt làm tốt lắm, ta đi san bằng ổ chó của tên Phục Hy kia để xả cơn giận này!” Ngao Nguyên vung tay lớn.

Ngao Huyền cũng lạnh lùng phụ họa: “Phải cho bọn chúng biết Long tộc không dễ chọc, tiên thiên đại thần thì cũng phải bò rạp trước Long tộc ta!” Các tu sĩ Long tộc khác nghe vậy cũng giơ tay hô vang để tráng khí thế: “Cũng phải bò rạp trước Long tộc!” Khỏi phải nói, những năm qua Long tộc thực sự có thể làm mưa làm gió tại Bất Chu Sơn!

Trong thung lũng của Phục Hy, La Thiên đang chăm sóc Hoàng Trung Lý và Bàn Đào.

Đã vài ngày kể từ khi hắn từ Thái Âm Tinh trở về.

Vì Tinh Quang Thần Thủy chỉ có ba mươi vạn giọt nên tổng cộng

hắn chỉ hợp thành được ba mươi vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, đủ để Hoàng Trung Lý và Bàn Đào dùng trong một thời gian dài.

Hoàng Trung Lý đã nhú ra một hai nụ hoa nhỏ, theo đà sinh trưởng này, chỉ cần đủ Tam Quang Thần Thủy và Tạo Hóa Chi Khí, không chừng trong vòng trăm năm có thể ăn quả!

Bàn Đào hiện tại cũng lớn ngang ngửa Hoàng Trung Lý, hai gốc tiên thiên linh căn xòe cành múa lá, suýt chút nữa che phủ cả mảnh vườn.

Nhìn Hoàng Trung Lý và Bàn Đào, La Thiên không khỏi nuốt nước miếng.

Dù sao loại Bàn Đào sáu ngàn năm đó đã quá ngon rồi, huống hồ Hoàng Trung Lý còn đẳng cấp hơn nhiều.

Chỉ cần có quả Hoàng Trung Lý và Bàn Đào, việc đưa đạo thể (nhục thân) lên cấp Đại La Kim Tiên là chắc chắn mười mươi.

Còn về việc nguyên thần thăng cấp Đại La thì phải tham ngộ Đại La chân ý, không hề dễ dàng.

Sau khi hợp thành Tam Quang Thần Thủy, không còn nỗi lo về sau, La Thiên quyết định bế quan tham ngộ Thủy chi pháp tắc.

Dù không biết pháp tắc này sẽ mang lại thần thông gì nhưng hắn khá mong chờ.

Khi có được Thủy chi pháp tắc, hắn có thể ra hải ngoại tìm kiếm mấy tòa tiên sơn chưa xuất thế để tìm kiếm cơ duyên.

Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm vang lên từ ngoài thung lũng, chấn động đến mức lỗ tai La Thiên hơi đau: "Phục Hy, La Thiên, cút ra đây cho ta!" Trong thung lũng có trận pháp gia trì do chính tay Phục Hy bố trí, kẻ có thể dùng âm thanh kích phá trận pháp hộ trì ít nhất phải là cường giả cấp Đại La Kim Tiên.

La Thiên nghe thấy không hề căng thẳng mà lại hơi tò mò: Nghe giọng này dường như không phải người quen.

Hắn bước ra khỏi nhà, vừa vặn thấy Phục Hy cũng kinh ngạc chạy ra.

Hai người ra đến cửa thung lũng, thấy ở đó đã đứng đầy người của Long tộc.

Nhìn qua là biết ngay người Long tộc, La Thiên và Phục Hy thật sự cạn lời: Đám người này kẻ thì hóa ra chân hình, cưỡi mây đạp sương, tỏa ra kim quang, kẻ cầm chiến kỳ Long tộc múa may nhiệt tình, kẻ thì mồm năm miệng mười hô vang khẩu hiệu ca ngợi Ngao Nguyên trưởng lão và Ngao Huyền trưởng lão lợi hại...

Trong đó không chỉ có Long tộc mà còn có sinh linh của các tộc khác.

Chương 33

Trừ hai vị đại năng dẫn đầu, đám lâu la phía sau dường như chỉ để góp vui, xem náo nhiệt.

Mục đích của bọn chúng rất rõ ràng: Thông báo cho toàn bộ Long tộc ở Bất Chu Sơn và kêu gọi các tộc phụ thuộc đi theo để xem biểu diễn.

Đây là muốn công khai lập uy!

"Xem ra đám cáo già Hồng Hoang này cũng không đơn giản, dù sao cũng sống bao nhiêu năm, bụng dạ toàn mưu kế." La Thiên dở khóc dở cười, còn Phục Hy thì ngơ ngác, vội vàng chắp tay hỏi: "Hai vị đạo hữu, tại hạ Phục Hy, không biết hôm nay quý khách ghé thăm tệ xá là vì chuyện gì?" "Vì chuyện gì ư?

Không mau quỳ xuống mà nói!" "Phạm vào quy điều của Long tộc ta mà tự mình không biết, hôm nay ông trời cũng khó bảo vệ ngươi!" "Long tộc ta hành sự, hà tất phải giải thích với ngươi!" "Chưa thấy ai ở Bất Chu Sơn ngu muội như các ngươi!

Hôm nay để Long tộc ta dạy dỗ các ngươi thế nào là trời cao đất dày!" Hai vị Đại La Kim Tiên chưa kịp lên tiếng thì đám tu sĩ Long tộc phía sau đã la hét chửi bới.

La Thiên và Phục Hy nhìn nhau, đều thấy rõ ý chiến đấu trong mắt đối phương.

Đừng nhìn Phục Hy mới chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng hắn có linh bảo bản mệnh và là tiên thiên đại thần, đương nhiên không sợ đối thủ cao hơn một bậc tu vi.

Còn La Thiên cũng muốn thử xem Thái Dương Chân Hỏa đối phó

Đại La Kim Tiên sẽ như thế nào, hoặc đo lường khoảng cách giữa Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên rốt cuộc lớn bao nhiêu, tầng thứ năm của Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công có ứng phó nổi không.

Người ta đã đánh tới tận cửa, vì muội muội đang bế quan phía sau và cả tiên thiên linh căn, hắn chắc chắn không vì đối phương mạnh mà khuất phục!

Đúng lúc này!

"Ầm!" Từ thung lũng nhỏ phía sau, đột nhiên bộc phát ra một loại luật động thiên địa khó diễn tả bằng lời!

Một luồng khí tức cực độ mạnh mẽ xuất hiện, ngay cả khí cơ giữa thiên địa cũng bị liên lụy, không ngừng hô ứng và lan tỏa.

Long tộc Ngao Nguyên và Ngao Huyền, cùng đám người Phục Hy đều hiểu rõ khí tức này đại diện cho điều gì: Khí tức Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Trừ một vài đại năng hiếm hoi đạt cấp Đại La Kim Tiên viên mãn, đây chính là sự hiện diện mạnh nhất Hồng Hoang!

Luồng khí tức này cuồn cuộn mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt đã quét qua vạn dặm, uy áp đè xuống khiến vùng đất vạn dặm ngay lập tức trở nên tĩnh mịch, không còn nửa điểm ồn ào!

Đã lâu rồi Bất Chu Sơn không xuất hiện uy áp Đại La Kim Tiên mạnh mẽ như vậy, nhất thời không biết bao nhiêu "ánh mắt" của các đại năng đã đổ dồn về đây.

Nhưng khi thấy thung lũng nơi Phục Hy và Nữ Oa ở, họ cũng chợt hiểu ra và hả hê dùng thần thức giao lưu: "Không lẽ đám ngốc Long tộc kia thật sự đi trêu chọc Phục Hy và Nữ Oa sao?" "Phụt!

Để xem hai tên ngốc đó có bị đánh cho nhừ tử không, Long Vương Long tộc không ra tay thì còn ai có thể áp chế được Nữ Oa đại nhân?"

“Hai tên này chắc là lính mới rồi, nếu là Ngao Càn thì có cho kẹo cũng không dám đụng tới Nữ Oa.” “Ha ha, các ngươi quên đại ca của ta từng bị Nữ Oa đại nhân nện cho tơi tả rồi sao?” “Đồ ngu!

Ngậm miệng lại!

Nhưng mà ta thực sự hơi nhớ đấy, Nữ Oa đại nhân quá đẹp, chết dưới nắm đấm ngọc của nàng ta cũng cam lòng!” “Nữ Oa đại nhân đã tiến vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Long Vương cũng không ép nổi đâu!

Ta dám khẳng định như vậy!” “Xem kịch thôi xem kịch thôi, có ai đặt cược không, cược xem hai tên ngốc kia chống đỡ được mấy chiêu?!” “Mười chiêu?

Hơi nhiều rồi đấy, nếu liên thủ thì may ra!” “Hy vọng Nữ Oa đại nhân nể tình kẻ già yếu bệnh tật là ta đây mà đánh chết bọn chúng đừng để thịt rồng nát quá, khó thu dọn lắm.” “Kiệt kiệt, thịt rồng máu rồng đều là đại bổ đấy, lão gia hỏa không sợ bổ quá hóa hâm sao?” “Hừ, nếu không phải Nữ Oa đại nhân bế quan mấy trăm năm, lại có vài vị đại năng khác tạm thời rời Bất Chu Sơn đi tìm cơ duyên thì làm gì đến lượt Long tộc làm loạn ở đây?”.

Những lời thần thức truyền âm của các đại năng đó, Ngao Huyền và Ngao Nguyên cũng nghe thấy, dù sao bọn họ cũng là Đại La Kim Tiên, mà người ta cũng cố ý cho bọn họ nghe.

Sắc mặt hai người lập tức biến sắc, lúc xanh lúc đỏ.

Đúng là vì Ngao Càn chết nên họ mới được Long tộc phái đi điều tra.

Nhưng trong lòng họ không phục: Long tộc đi đến đâu mà chẳng trấn áp tất cả, quét sạch mọi đối thủ?!

Đặc biệt Bất Chu Sơn là đệ nhất thần sơn, từ ba trăm năm trước,

cao tầng Long tộc đã mặc định đây là vườn sau của họ.

Hôm nay nếu hai người lủi thủi rút lui, làm hỏng uy phong Long tộc, e rằng trong tộc sẽ có trọng phạt.

Vì vậy, phải cắn răng mà chịu, thua thì tính sau!

Vạn nhất đánh hòa rồi tìm bậc thang mà xuống chẳng phải tốt hơn sao?!

Họ không tin hai người liên thủ mà không chống đỡ nổi mười chiêu của Nữ Oa.

Ngao Nguyên và Ngao Huyền nhìn nhau, đều hiểu ý đối phương, khẽ gật đầu.

Nhục thân Long tộc cường hãn, trong Tiên Thiên Tam Tộc là mạnh nhất, nên thường xuyên đánh vượt cấp, lập nhiều chiến công.

Vì vậy dù Nữ Oa có tu vi cao hơn một bậc, họ vẫn muốn lĩnh giáo.

Hạ quyết tâm, phía sau gáy họ bùng lên huyền quang rực rỡ, hùng tráng nghịch thiên, đẩy lùi áp lực đang đè nặng như tờ giấy, treo lơ lửng trên đỉnh đầu hai người cả trăm trượng!

Tiên thiên chi khí cuồn cuộn.

Ngao Nguyên cầm một thanh trường đao vàng, tỏa ra sát khí ngút trời, là trung phẩm tiên thiên linh bảo; Ngao Huyền cầm một viên châu trắng, tỏa ra cái lạnh thấu xương, vừa xuất hiện đã khiến vùng đất vạn dặm đóng băng tuyết phủ!

Cũng là trung phẩm tiên thiên linh bảo!

Thấy trưởng lão ra tay lấy lại khí thế, đám tu sĩ Long tộc vốn đang lo lắng lại bắt đầu hò hét cổ vũ cho Ngao Nguyên và Ngao Huyền.

Các đại năng trong bóng tối thì cười nhạt: "Long tộc không phải tự xưng là đệ nhất tộc Hồng Hoang sao?

Ngay cả trưởng lão cũng nghèo nàn thế này, ai cũng chỉ có trung phẩm tiên thiên linh bảo." "Phụt!

Trung phẩm tiên thiên linh bảo e là ngay cả hai cú đập của Hồng Tú Cầu cũng không đỡ nổi!" "Ta hy vọng Nữ Oa đại nhân dùng Bảo Liên Đăng, ta chưa được nếm thử vị thịt rồng nướng." "Oa, sớm biết Long tộc toàn một lũ dưa vẹo táo nứt như vậy, ta đã đánh chết chúng từ lâu rồi.

Để bọn chúng huênh hoang bao lâu nay!" "Bớt bốc phét đi, lần trước trấn áp Bất Chu Sơn là Chúc Long cơ, ngươi đánh không lại đâu." Trong lúc Ngao Nguyên và Ngao Huyền tế ra tiên thiên linh bảo để giành lại khí thế.

Chương 34

Đột nhiên!

"Ầm!" Cả bầu trời như rung chuyển, uy áp của Nữ Oa tỏa ra đột ngột tăng thêm một bậc, tiến sát tới cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Uy áp của Nữ Oa lại tăng vọt khiến tất cả mọi người kinh ngạc lần nữa.

Rõ ràng thành quả bế quan mấy trăm năm của Nữ Oa vô cùng kinh người, không chỉ đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà còn chạm tới ngưỡng cửa viên mãn!

Đối với thiên tài tuyệt thế như vậy, các đại năng bí mật chỉ biết than thở: "Nhìn kìa, Nữ Oa đạo hữu sắp ngang hàng với Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân rồi." "Thật kinh ngạc, mấy trăm năm đã có công lao như thế, căn nguyên và ngộ tính này, ta thấy Hồng Hoang không quá năm người sánh kịp." "Hừ, Long tộc dám trêu chọc Nữ Oa đại nhân, e rằng từ nay về sau tại Bất Chu Sơn sẽ biến thành chuột chạy qua đường." "Long tộc bao năm nay quá cao ngạo cuồng vọng, bị dạy dỗ là đáng đời!" "Ta có nên ra tay không?" "Thôi đi, Nữ Oa đại nhân cần mấy tên phế vật các ngươi giúp chắc?

Đừng làm hỏng uy phong của Nữ Oa đại nhân." Trước cửa thung lũng, Ngao Nguyên và Ngao Huyền mồ hôi đầm đìa.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng pháp bảo của mình đang run rẩy sợ hãi.

Uy áp của đối phương đã tiếp cận Long Vương đại nhân!

"Chết tiệt, không ngờ Bất Chu Sơn lại có cường giả cấp bậc này!"

Ngao Nguyên tiến thoái lưỡng nan.

"Ráng trụ thêm chút nữa, rồi ta thu hồi linh bảo, cả hai bên đều có bậc thang để xuống." Ngao Huyền cũng có chút lo sợ.

Đừng nói chi, hai người liên thủ cũng chưa chắc thắng nổi đối phương, người ta còn có Phục Hy là một Đại La Kim Tiên ở đó nữa.

Xem ra hôm nay khó lòng đạt được mục đích!

Chỉ có điều họ không ngờ: Chính sự không chịu lùi bước này đã khiến Nữ Oa ra tay!

Hai lần uy áp không đủ khiến kẻ địch rút lui, Nữ Oa lập tức liệt bọn chúng vào danh sách kẻ thù.

"Uỳnh!" Một tiếng vang nhẹ như lửa đèn được thắp lên đột ngột phát ra, âm thanh không lớn nhưng tức thì chấn động vạn dặm.

Mọi người chỉ thấy một luồng thanh huy từ trong thung lũng bay lên, lấn át cả nhật nguyệt trên trời, chiếu rọi bát phương.

Một ngọn linh đăng!

Ngọn đèn cao chín tấc, toàn thân trắng khiết như băng tuyết, như hoa sen nở rộ, lớn như bát hải, tâm sen chính là tâm đèn.

Ngọn đèn này vừa xuất hiện, các đại năng đang quan sát đều sôi sục: "Ha ha, Bảo Liên Đăng!

Lần này đám nhãi con Long tộc thảm rồi!" "Đứng đầu các loại linh đăng, cực phẩm tiên thiên linh bảo!" "Tiếc cho hai món trung phẩm tiên thiên linh bảo kia quá!" "Vận khí tốt đấy, nếu Nữ Oa đại nhân dùng linh bảo bản mệnh Hồng Tú Cầu thì hai tên ngốc này chắc chắn táng mạng tại chỗ!" Bảo Liên Đăng vừa ra, thanh huy rải xuống, bát phương đều một màu trắng xóa.

Ngao Nguyên và Ngao Huyền vốn đã muốn lui, thấy khí thế bất

phàm lại nghe lời bàn tán của các đại năng, đâu còn dám làm càn, định thu hồi hai món tiên thiên linh bảo của mình.

Nhưng đã muộn, ánh đèn Bảo Liên Đăng chiếu lên hai món tiên thiên linh bảo đó, phát ra tiếng kêu "xèo xèo" như tuyết gặp nước sôi, pháp bảo của họ lập tức phát ra phản hồi sợ hãi và đau đớn.

Ngao Nguyên, Ngao Huyền kinh hãi: Cùng là tiên thiên linh bảo, vậy mà chỉ mới đối mặt đã bị Bảo Liên Đăng làm bị thương?!

Trong lòng hai người hiện lên mấy chữ: Nữ Oa, không thể địch nổi!

"Xèo xèo!" Không chỉ hai món pháp bảo đó, ngay cả tiên quang hộ thể cũng bị ánh đèn Bảo Liên Đăng thiêu đốt, đang suy yếu cực nhanh, toàn thân bùng cháy loại kỳ hỏa đáng sợ.

Chỉ một hai giây nữa thôi là xong đời!

"Chạy!" Ngao Nguyên lập tức quyết định, hóa ra bản thể Bát Trảo Kim Long, phá tan vòng vây của ánh đèn Bảo Liên Đăng, vung vuốt thi triển Đại La thần thông, chộp lấy món linh bảo bản mệnh đang bị định trụ mang về.

Ngao Huyền cũng không dám chậm trễ, làm theo tương tự.

Sau đó cả hai xé rách hư không, hốt hoảng tháo chạy, nhưng vẫn bị ánh đèn chiếu trúng, xé rách một mảng vảy rồng lớn, máu chảy đầm đìa tại chỗ.

Bọn họ chạy được, nhưng đám Long tộc và các tộc đi theo xem náo nhiệt thì thảm rồi, ánh đèn Bảo Liên Đăng quét qua, bất kể Kim Tiên hay Thái Ất Kim Tiên đều tan biến trong nháy mắt thành khói bụi, mất mạng tại chỗ.

Bất kể linh bảo gì, trước mặt ánh đèn đó cũng chẳng khác gì hư không, ngay cả chống đỡ cũng không nổi.

La Thiên nhìn đến ngây người: Sức mạnh của Bảo Liên Đăng, đứng đầu tứ đại linh đăng, cực phẩm tiên thiên linh bảo quả thực quá khủng khiếp!

Cảnh tượng này càng củng cố suy nghĩ trước đó của hắn: Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công dù vô địch, nhưng có được một món cực phẩm linh bảo hay thậm chí tiên thiên chí bảo là điều vô cùng cần thiết!

Hắn đang cân nhắc xem nên dùng chiếc tiên thiên hồ lô nào trong tay để nâng cấp.

Mỗi chiếc tiên thiên hồ lô đều có ba mươi đạo tiên thiên thần thai cấm chế, thuộc hàng thượng phẩm, cần bổ sung thêm sáu đạo nữa mới lên được cấp cực phẩm.

Nhưng hắn biết chuyện này không thể vội, phải đợi đạo thể của mình ăn Hoàng Trung Lý thăng lên cấp Đại La Kim Tiên, sau khi hoàn toàn tế luyện chiếc hồ lô đã chọn mới xem có thể nâng cấp được không.

Một cuộc tranh chấp kết thúc như vậy, thấy muội muội xuất quan, Phục Hy vui mừng khôn xiết, không rảnh để ý chuyện khác, lập tức gọi La Thiên đi kiến diện muội muội.

"Nữ Oa?!" Nhìn Phục Hy hớt hải gọi "muội muội" rồi chạy biến vào trong thung lũng, La Thiên cũng hơi tò mò.

Sau khi thấy nhan sắc tuyệt mỹ của Hi Hòa, Thường Hi và Hậu Thổ, ba vị tiên thiên nữ thần, hắn càng tò mò Nữ Oa trông như thế nào.

Nữ Oa là tông chủ của vạn linh, sở hữu "nhan sắc động nhân nhất tam giới".

Tuy đã dọn vào thung lũng nhỏ này ở hơn trăm năm, La Thiên vẫn

chưa từng thấy mặt Nữ Oa.

Nhưng điều này cũng bình thường, mỗi đại năng Hồng Hoang bế quan tu luyện đều tính bằng nghìn năm vạn năm, vài trăm năm chỉ là chớp mắt.

Hai người vừa vào thung lũng, thấy Bảo Liên Đăng trên không trung từ từ hạ xuống, lơ lửng trên đầu một thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh mày liễu mũi dọc dừa, mắt sáng răng đều, ngũ quan tuyệt mỹ, vóc dáng mạn diệu, từng bước đi thanh thoát, làn da tỏa ra tiên quang, khí chất thoát tục vô cùng.

Chương 35

Nhìn cái nhìn đầu tiên không thấy kinh diễm quá mức, nhưng lại mang đến cảm giác vô cùng thư thái, trong lòng hiện lên năm chữ: Tạo hóa chung thần tú!

Không tìm thấy một tì vết nào, mọi thứ đều hoàn mỹ đến cực điểm.

Nếu ví Hi Hòa, Thường Hi như hoa tuyết liên thì Nữ Oa chính là một đóa thanh liên, mỗi người một vẻ đẹp riêng.

"Chúc mừng muội muội." Phục Hy mặt mày rạng rỡ.

Hai anh em nương tựa nhau qua không biết bao nhiêu nguyên hội, tình cảm vô cùng sâu đậm, thấy muội muội thăng tiến, hắn là người vui nhất.

"Để huynh trưởng lo lắng rồi, Nữ Oa chào La Thiên đạo hữu." Nữ Oa tò mò chào hỏi La Thiên.

Bất kể là chiếc Chiêu Yêu Hồ Lô hắn tặng hay hai loại tiên thiên linh căn trong vườn đều khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên, điều khiến nàng kinh ngạc nhất là La Thiên cũng biết Tạo Hóa Pháp Tắc, lại còn diễn hóa ra không ít Tạo Hóa Chi Khí để bồi dục hai gốc linh căn đó.

Đặc biệt qua thôi diễn, nàng biết Chiêu Yêu Hồ Lô có liên hệ lớn với mình sau này, nên ngoài kinh ngạc còn có thêm phần cảm kích.

"Nữ Oa đạo hữu, La Thiên có lễ." La Thiên vội vàng đáp lễ.

Người trước mặt này chính là một trong Lục Thánh sau này, lại là Thánh Mẫu của nhân tộc, không thể chậm trễ.

Đột nhiên!

“Đinh!

Nữ Oa thỉnh lựa chọn:” “1.

Cảm tạ La Thiên, cùng hắn luận đạo Tạo Hóa Pháp Tắc, phần thưởng ba mươi triệu công đức.” “2.

Tạ ơn La Thiên, tặng Bảo Liên Đăng cho hắn, phần thưởng hai mươi triệu công đức.” “3.

Cùng La Thiên trở thành đạo lữ, phần thưởng năm trăm triệu công đức.” Hệ thống ngay cả Nữ Oa cũng không tha khiến La Thiên hơi bất ngờ.

Nhưng sau đó lại thấy cạn lời: Ta tuy muốn có đạo lữ tuyệt sắc như vậy, nhưng cũng không cần cứ gặp nữ thần nào là lại đưa ra lựa chọn đạo lữ chứ, tuy ta không ngại nhưng dù sao cũng không hay lắm...

Nữ Oa sững sờ một chút rồi trầm tư.

Nàng đang xác định xem tiếng nói của thiên đạo đó là thật hay giả và tiến hành thôi diễn.

Phục Hy cực kỳ tinh thông đạo thôi diễn, Nữ Oa bình thường cũng hay được hắn chỉ điểm nên tạo nghệ về phương diện này không thấp.

Kết quả thu được khiến nàng kinh ngạc: Tiếng nói thiên đạo là thật!

Tại sao thiên đạo lại hiển hóa như vậy khiến nàng hơi mịt mờ.

Lúc này, tiếng thiên đạo lại tiếp tục hối thúc: “Thỉnh lựa chọn trong vòng ba giây, nếu không...” “Ta chọn phương án một.” Nữ Oa đáp lại khiến La Thiên mừng rỡ: Lại có ba trăm triệu công đức vào túi.

“La Thiên đạo hữu, ta quan sát khí tức thấy dường như có liên

quan đến Tạo Hóa Chi Đạo...” Nữ Oa đỏ mặt.

Lấy cái cớ vừa vô ý nhìn trộm được ra nói, thực sự có chút ngại ngùng.

“Tại hạ có duyên được thấy Tạo Hóa Pháp Tắc, học được chút lông bông, nghe danh Nữ Oa đạo hữu có kiến giải sâu sắc về Tạo Hóa Pháp Tắc, nếu có dịp, mong được chỉ giáo.” Hệ thống đã tạo cơ hội, La Thiên đương nhiên phải thuận theo.

Tạo Hóa Pháp Tắc mới tham ngộ được 26%, nếu có được danh sư như Nữ Oa chỉ điểm, khó khăn tham ngộ chắc chắn sẽ được giải quyết.

Đương nhiên, La Thiên cũng có chút tư tâm: Nhân cơ hội này để Nữ Oa dùng Tạo Hóa Chi Khí nuôi dưỡng hai gốc tiên thiên linh căn của mình.

Không biết Tạo Hóa Chi Khí cấp đại thành sẽ giúp ích bao nhiêu cho chúng.

Hiện tại hắn ngày đêm mong ngóng Hoàng Trung Lý sớm chín quả để đưa nhục thân thăng lên cấp Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần nhục thân có thực lực Đại La, hắn không cần sợ bất kỳ Đại La Kim Tiên nào nữa.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày...” Nữ Oa có chút thẳng tính, nói xong mặt lại đỏ lên.

Nàng vốn tuyệt mỹ, giờ thêm chút thẹn thùng trên gò má lại càng tăng thêm mị lực khác thường, khiến La Thiên thầm kêu không chịu nổi.

May mà La Thiên đã chứng đắc Thái Ất đạo quả, tâm niệm chuyển động liền khôi phục bình tĩnh.

Phục Hy đứng bên cạnh thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dường như muội muội chỉ trả lời một câu, rồi ánh mắt không hề nhìn đến hắn nữa.

Đặc biệt khi thấy nàng nhìn La Thiên với ánh mắt đầy dị thường, Phục Hy liền có dự cảm chẳng lành.

Hỏng bét, chẳng lẽ dẫn sói vào nhà rồi!

Phục Hy có xu hướng hơi cuồng muội muội, giống như Thường Hi cuồng tỷ tỷ vậy.

Dù sao hai người cũng nương tựa nhau bao nhiêu nguyên hội, có cảm tình như vậy là bình thường.

Vì vậy, ánh mắt hắn nhìn La Thiên cũng bắt đầu khác lạ.

Thật lòng mà nói, nếu muội muội bị tên La Thiên này lừa đi, hắn thực sự khó lòng chấp nhận.

"Ơ?

Chương 36

Người đâu rồi?!" Đợi hắn hoàn hồn thì Nữ Oa và La Thiên đã biến mất.

"Đợi sau khi ăn Hoàng Trung Lý và Bàn Đào xong, phải tìm cách đuổi hắn đi mới được." Phục Hy hậm hực thầm nghĩ, nhưng dường như lại tiếc nuối hai gốc tiên thiên linh căn kia.

Thực tế hắn bản tính lương thiện thật thà nên mới giúp La Thiên trông coi hai gốc linh căn đó khi hắn ra ngoài.

Nếu là người khác thì đã tìm cách mang cả thung lũng đi từ lâu rồi.

Khi Phục Hy tìm thấy Nữ Oa và La Thiên, hai người đã bắt đầu luận đạo, nhất thời diệu lý hiện ra, huyền bí vô cùng, giữa hai người và không gian xung quanh hiện lên những đóa sen xanh thoắt ẩn thoắt hiện, từng luồng Tạo Hóa Chi Khí vây quanh họ, khiến cả căn phòng tỏa hương thơm ngào ngạt, lại có tiên nhạc văng vẳng.

Hai người đang đàm luận về Tạo Hóa Chi Đạo!

Phục Hy kinh ngạc vì La Thiên có thể theo kịp phong cách của muội muội mình.

Hắn cũng không còn tâm trí nghĩ chuyện khác, vội vàng ngồi xếp bằng ở một góc để lắng nghe.

Tạo Hóa Chi Đạo tuy không phải đạo mạnh nhất nhưng trong ba ngàn đạo lại được coi là cơ sở của vạn đạo, là nguồn gốc của chúng đạo, đạo nào không có liên quan đến nó thì cực hiếm!

Vì vậy nếu lĩnh hội được cũng có thể giúp ích cho con đường riêng của mình.

Phục Hy nghe nói ở Côn Luân Sơn có một vị đạo nhân vô địch tên

Hồng Quân, trong tay có một chí bảo tàn khuyết gọi là Tạo Hóa Ngọc Điệp, thậm chí có thể trấn áp ma thần, khi nó còn nguyên vẹn có thể chứa đựng áo nghĩa của ba ngàn đại đạo.

Qua đó có thể thấy Tạo Hóa Chi Đạo huyền diệu vô song.

Luận đạo không dứt, thời gian trôi qua như bóng câu qua cửa, cho đến khi một mùi hương lạ xộc vào mũi mới kéo họ ra khỏi trạng thái huyền ảo đó.

Hương thơm lan tỏa khắp phòng!

Ngay cả góc tường cũng vì mùi hương này mà mọc lên những tiên thảo như linh chi, nhân sâm.

Một loại hương thơm khiến nguyên thần cũng phải hân hoan nhảy múa.

Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể kháng cự!

"Mùi hương này?

Chẳng lẽ!" La Thiên chưa kịp chỉnh lý thu hoạch luận đạo, trong đầu bỗng giật mình.

Nữ Oa cũng đứng dậy, mặt đầy vẻ tò mò, ba người vội vàng ra hậu viện xem.

Đúng như dự đoán, trên cây Hoàng Trung Lý đang có chín đóa kỳ hoa nở rộ, tỏa ra ánh vàng dịu nhẹ.

Ngay cả cây Bàn Đào bên cạnh cũng đã nhú ra hai ba mươi nụ hoa.

"Hoàng Trung Lý một vạn năm nở hoa, một vạn năm kết quả, một vạn năm chín quả...

Theo tốc độ này, khoảng năm sáu mươi năm nữa là có Hoàng Trung Lý ăn rồi!

Đúng rồi, kỳ chín của Bàn Đào ngắn hơn Hoàng Trung Lý nên có thể ăn Bàn Đào trước." La Thiên đắc ý nói khiến Phục Hy và Nữ Oa mắt sáng lên.

Năm sáu mươi năm đối với họ chỉ bằng một lần tọa thiền mà thôi.

La Thiên thầm tính toán cũng có chút giật mình: Không ngờ hai người luận đạo không để ý thời gian đã trôi qua bốn năm mươi năm rồi.

Chả trách người ta sống trong hỗn độn và Hồng Hoang thường không tính năm tháng, một bên là không biết thời gian tồn tại, một bên là thời gian tu luyện trôi đi quá nhanh.

Đặc biệt Đại La Kim Tiên bế quan, vài nghìn năm vài vạn năm chỉ là chuyện nhỏ, như một số tiên thiên đại thần khi chưa hóa hình thậm chí còn tiềm tu không biết bao nhiêu nguyên hội!

"Đinh!

Do Nữ Oa hoàn thành lựa chọn 1, nhận được phần thưởng gấp mười: ba trăm triệu công đức.

Và phần thưởng thêm: một đạo cơ duyên." Đối với công đức La Thiên đã chai sạn, thậm chí hắn chọn âm thầm tiếp nhận phần thưởng chứ không để sấm sét vàng mây như trước, tránh làm người ta ghen tị.

Nhưng phần thưởng "cơ duyên" lần đầu tiên xuất hiện khiến hắn lập tức tỉnh táo.

Cơ duyên, theo nghĩa mặt chữ là cơ hội và duyên phận, sau này Phật giáo giải thích là căn cơ và nhân duyên.

Trong đó bao hàm rất nhiều ý nghĩa: ví dụ như cơ duyên pháp bảo, cơ duyên đắc đạo, cơ duyên thánh vị...

Phần thưởng của hệ thống chắc chắn không phải cơ duyên tầm

thường.

Bởi vì trước đó phần thưởng tương ứng là pháp tắc và Thái Dương Chân Hỏa, toàn đồ tốt.

La Thiên thầm "lục lọi" trong hệ thống tìm đạo cơ duyên kia, thấy nó ở trạng thái xám xịt, có vẻ chưa đến lúc dùng.

Lúc này, Nữ Oa cảm ứng được trong cơ thể mình có thêm ba mươi triệu công đức, vui mừng nói: "Tiếp theo, để mỗi ngày ta dùng Tạo Hóa Chi Khí bồi dưỡng thúc đẩy!

Để thời gian năm sáu mươi năm này giảm đi hơn một nửa!" Phục Hy và La Thiên đều trố mắt: Như vậy cũng được sao?

Không sợ vất vả à?

Mỗi ngày diễn hóa Tạo Hóa Chi Khí cao giai, ngay cả đối với Đại La Kim Tiên cũng khá mệt nhọc đấy.

Nhưng có một điểm rõ ràng: Nữ Oa là một kẻ mê ăn uống!

Nhưng La Thiên cầu còn không được, tự nhiên sẽ không từ chối.

Chương 37

Như vậy thời gian để nhục thân thăng lên Đại La Kim Tiên lại có thể rút ngắn đi một nửa rồi!

Tại một nơi dưới chân Bất Chu Sơn, có một vùng cấm kỵ được che phủ bởi lớp huyền quang, quanh năm hỗn hỗn độn độn, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể dùng thần thức thấu thị bên trong.

Sâu trong đó là một tòa đại điện cổ phác to lớn khôn cùng, trên cửa đại điện có ba chữ cổ do thiên nhiên hình thành: Bàn Cổ Điện!

Điện này do di trạch của Bàn Cổ đại thần hóa thành, bên trong thờ phụng tim của Bàn Cổ, là thánh địa của Vu tộc.

Uy áp Bàn Cổ bên trong không hề thua kém đỉnh Bất Chu Sơn, thậm chí còn mạnh hơn.

Ở đây có thể nghe rõ tiếng tim đập, mỗi tiếng đập như nện thẳng vào đạo tâm của chúng sinh, bên trong tiếng đập ẩn chứa không ít thiên địa chí lý, nếu có thể tham ngộ được chút ít thì ngay cả Đại La Kim Tiên cũng hưởng lợi không nhỏ.

Trong đại điện, lúc này có mười hai vị tu giả với ngoại hình khác nhau đang đứng quanh một huyết trì khổng lồ trầm ngâm suy nghĩ.

Thập Nhị Tổ Vu!

Đó là những đại năng được sinh ra từ mười hai giọt tinh huyết tim của Bàn Cổ đại thần kết hợp với trọc khí của đất, cũng là tổ tiên của Vu tộc.

Mỗi người đều có thực lực nhục thân Đại La Kim Tiên hậu kỳ, là những đại năng hàng đầu Hồng Hoang.

Chỉ là hiện tại thiên cơ chưa hiển, chưa đến lúc Vu tộc xuất thế

nên họ vẫn đang tiềm ẩn tu luyện, ít xuất hiện trên Hồng Hoang, không nhiều người biết tên tuổi của họ.

Nhưng hôm nay xảy ra một chuyện lớn khiến tất cả họ đều kết thúc tiềm tu, tập hợp lại bên huyết trì tim phụ thần để bàn bạc đối sách.

Điều khiến họ kinh động chính là sự dị động của tim phụ thần.

Trước mắt họ, nhịp đập của tim phụ thần mạnh mẽ chưa từng có, dường như đang chỉ dẫn điều gì.

Theo thời gian trôi qua, tim Bàn Cổ bắt đầu suy nhược dần, hôm nay đột nhiên mạnh mẽ như hồi quang phản chiếu chứng tỏ có cơ duyên liên quan đến Bàn Cổ sắp xuất thế!

"Ở Bất Chu Sơn!

Nhưng vị trí cụ thể ta không xác định được, vì cả Bất Chu Sơn đều là di trạch của phụ thần, gây nhiễu loạn định vị cụ thể." Tổ vu Đế Giang với gương mặt đỏ rực phá vỡ sự im lặng.

Hắn nắm giữ không gian pháp tắc, vốn có thể chỉ ra vị trí chính xác, nhưng nại nỗi tim Bàn Cổ chỉ dẫn mơ hồ, lại thêm Bất Chu Sơn rộng bao nhiêu tỷ dặm, tìm được địa điểm tương ứng thực sự không dễ.

Trừ khi họ liên thủ luyện hóa tim Bàn Cổ thì đạo cơ duyên kia mới hiện rõ.

Nhưng chuyện này không thể làm, tim Bàn Cổ liên quan đến tương lai của Vu tộc, họ không dám động vào, hơn nữa đó cũng là hành động đại nghịch bất đạo đối với họ!

Họ luôn tin rằng: Chỉ cần tim phụ thần còn đập, Bàn Cổ phụ thần có khả năng phục sinh.

“Bất kể Bất Chu Sơn lớn bao nhiêu, lần này ta cũng phải phái người đi tìm.” Tổ vu Chúc Cửu Âm tiếp lời.

“Bất Chu Sơn à, đương nhiên phái Hậu Thổ muội muội đi rồi.

Chỉ cần tên Chúc Dung kia đừng đi là được, sẽ không hỏng việc.” Tổ vu Cộng Công với hơi nước quanh thân đề nghị.

“Tán thành!” Cú Mang phụ họa.

“Tán thành!” Huyền Minh phụ họa.

“Tán thành, nhưng có thể sẽ phải đánh nhau, để Cường Lương và Hấp Tư đi cùng đi.” Tổ vu Gió bổ sung.

Tổ vu Lửa Chúc Dung nhảy dựng lên, mái tóc đỏ rực như ngọn lửa bùng cháy, chỉ vào Cộng Công mắng: “Cộng Công tiểu nhi, một ngày không nhắm vào ta là ngươi không chịu nổi đúng không, hôm nay ta phải đánh với ngươi một trận, không đánh cho ngươi đến phụ thần cũng không nhận ra thì ta không phải Chúc Dung.” Chúc Dung là người nóng nảy nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, thường xuyên một lời không hợp là ra tay, chỉ cầu sảng khoái, ngay cả anh em mình cũng đánh, trừ đại ca Đế Giang và muội muội Hậu Thổ.

“Ái chà chà, pháp tắc thiên sinh bị ta khắc mà còn huênh hoang, hôm nay ta không dạy dỗ ngươi thì ngươi không biết ai là anh đâu.” Cộng Công cũng không vừa, thấy bị mắng liền xắn tay áo muốn đánh.

Thực tế từ khi sinh ra, do tính chất pháp tắc đối lập, giữa họ đã đánh nhau không ít lần.

Đế Giang thấy sắp loạn liền ra tay ngăn cản.

Trước mặt tim phụ thần mà anh em đánh nhau thì ra thể thống gì!

“Dừng tay!” “Uỳnh!” Hắn đưa hai tay nhấn mạnh vào hư không, một luồng thanh quang tức thì bao trùm đại điện, phát ra tiếng trầm

đục nhẹ.

Tất cả các tổ vu trong sát na đều rơi vào trạng thái đình trệ kỳ lạ, ngay cả chớp mắt cũng không được.

Không gian pháp tắc!

"Quyết định vậy đi, Hậu Thổ, Cường Lương và Hấp Tư, ba người đi Bất Chu Sơn, ai còn cãi cọ thì cấm túc mười vạn năm!" Đế Giang đích thân chốt hạ, không tổ vu nào dám phản đối nữa.

Trong thung lũng của Phục Hy.

Hôm nay Nữ Oa, Phục Hy và La Thiên đều dừng việc tu luyện, tập trung ở hậu viện của La Thiên, nhìn chằm chằm vào quả trên cây.

Bàn Đào đã chín được vài quả!

Dù mỗi ngày đều nhìn quả Bàn Đào thay đổi, biết hai ngày nữa mới chín hẳn nhưng ba người vẫn vô cùng kích động.

Tiên thiên linh quả này, cả Hồng Hoang cũng không có mấy quả để mà ăn.

La Thiên đếm, tổng cộng có chín quả chín, còn lại ba mươi mốt quả đang treo.

Một lứa quả này có ba mươi sáu quả.

Nhờ có Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tạo Hóa Chi Khí của Nữ Oa bồi dưỡng nên phẩm cấp tốt nhất, đều là loại đào chín nghìn năm với vân tím hạt nhỏ.

Chương 38

Bàn Đào này nếu để phàm nhân sau này ăn phải, nếu không có tai họa thì gần như có thể thọ ngang trời đất, cực kỳ nghịch thiên.

Tuy hàm lượng nguyên khí không bằng Hoàng Trung Lý nhưng thắng ở số lượng, nếu ăn đủ lượng Bàn Đào vân tím hạt nhỏ cũng đủ để thăng từ Thái Ất Kim Tiên lên pháp lực cấp Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên để đứng vững ở cảnh giới Đại La, người ăn phải vượt qua Cửu Cửu Thiên Kiếp mới được.

Không vượt qua thiên kiếp thì chung quy chỉ là kính hoa thủy nguyệt một hồi không.

"Ừm!" La Thiên đang tính toán xem mình cần mấy quả Bàn Đào mới đủ dùng thì đột nhiên thấy bên cạnh có tiếng động nhẹ, nhìn lại thấy Nữ Oa đang nhìn chằm chằm với ánh mắt đầy khát vọng.

À không, cả Phục Hy nữa, tên này cũng đang nhìn thèm thuồng.

Hai anh em này cũng khá lịch sự, biết là Bàn Đào của hắn nên phải được sự đồng ý mới động vào.

Này này, hai người là tiên thiên đại thần, Đại La Kim Tiên đấy, làm ơn giữ chút tôn nghiêm đi được không?!

"Nữ Oa đạo hữu, Phục Hy đạo hữu, đa tạ hai vị nhiều ngày qua đã chiếu cố tại hạ, hai quả Bàn Đào này chút lòng thành, mong hai vị nhận cho." La Thiên vội vàng hái hai quả to, chia cho mỗi người một quả.

Khi nhận Bàn Đào, Nữ Oa nở nụ cười rạng rỡ như hoa phù dung nở rộ, khiến cả khu vườn bừng sáng.

"Đa tạ La Thiên đạo hữu." Phục Hy vội vàng kéo Nữ Oa tạ lễ.

“Phục Hy đạo hữu khách khí rồi, đều là người nhà cả, không cần khách sáo vậy đâu.” La Thiên xua tay đáp.

“Người nhà?!” Phục Hy nghe câu này, lại nhớ tới việc Nữ Oa gặp La Thiên là không thèm nhìn đến anh trai lấy một cái, sắc mặt liền đen lại.

La Thiên thấy sắc mặt hắn đột nhiên không đúng, tưởng bị phát hiện chuyện gì, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ bị phát hiện mình hái quả nhỏ nhất rồi?

Nhãn lực Đại La Kim Tiên lợi hại thật, lần sau phải chú ý hái quả to hơn.” Thấy hắn lầm bầm có vẻ chột dạ, trong mắt Phục Hy lại biến thành biểu hiện của kẻ trộm tâm hư.

“Khốn kiếp, tên này chắc chắn có ý đồ với muội muội ta...

Thôi, nể mặt quả Bàn Đào này ta nhịn.

Mà khoan, nhìn kỹ quả Bàn Đào trong tay muội muội ta xem...” Quả nhiên!

“Hô!

Nể mặt Bàn Đào, nhịn!

Sau này nếm xong Hoàng Trung Lý rồi thu thập hắn sau!” Phục Hy hậm hực nghĩ thầm.

Nhìn Phục Hy vẻ mặt không vui kéo Nữ Oa hớn hở đi ra, La Thiên không khỏi gãi gáy: “Đại La Kim Tiên mà nhỏ nhen quá, lần sau phải hái quả to hơn mới được.” Lát sau, hắn mặc kệ chuyện đó, vội vàng hái ba quả Bàn Đào còn lại.

Tiếp theo là bế quan luyện hóa linh lực của ba quả đào này để phá quan.

Bàn Đào này không giống như loại ở Tây Du Ký sau này.

Bàn Đào thời Tây Du không biết đã qua bao nhiêu đời lai tạp, lại do Tây Vương Mẫu bồi dưỡng, cộng thêm linh khí thời đó kém xa Hồng Hoang nên phẩm cấp thua xa ba quả đào trong tay La Thiên.

Chẳng hạn như Tôn Ngộ Không ăn bao nhiêu Bàn Đào ở thiên đình mà pháp lực cũng chẳng tăng bao nhiêu, đủ biết phẩm cấp thế nào.

Hơn nữa ba quả này của La Thiên dùng Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tạo Hóa Chi Khí của Nữ Oa bồi dưỡng, phẩm cấp này e rằng loại của Tây Vương Mẫu ở Côn Luân Sơn cũng phải nhận kém một bậc!

Truyền âm cho Phục Hy một tiếng, La Thiên bắt đầu bế quan luyện hóa linh lực Bàn Đào.

Trong phòng, La Thiên lấy ra một quả đào, ngửi mùi hương thơm ngát, thấy vỏ quả trong suốt đỏ mọng như chứa đựng vô số tinh hoa trời đất.

La Thiên không chút do dự, cắn một miếng, lập tức khoang miệng đầy hương vị ngọt lịm, tan ngay trong miệng.

Dòng nước đào ngọt ngào vừa vào bụng liền hóa thành một luồng sức mạnh hung mãnh tràn vào tứ chi bách hài của hắn.

Có điều, sức mạnh này đối với người sở hữu ngũ chuyển huyền công như La Thiên thì chẳng thấm vào đâu!

Nhanh chóng linh lực Bàn Đào bị La Thiên thuần phục và tiêu hóa.

Pháp lực và khí tức của hắn tăng vọt một mảng lớn, nhưng vẫn còn khá xa mới đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

"Thêm quả nữa!" Cảm nhận sức mạnh tràn trề, La Thiên không ngần ngại ăn quả thứ hai.

Cả ba quả đào đều dùng để rèn luyện nhục thân, không chia cho

nguyên thần chút nào.

Đột phá nguyên thần lên Đại La sẽ dẫn đến Cửu Cửu Thiên Kiếp, La Thiên chưa chuẩn bị xong nên chọn đột phá nhục thân trước.

Chỉ cần Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công đột phá tầng thứ sáu là có thực lực Đại La Kim Tiên, lúc đó chẳng sợ ai nữa!

Có điều tài nguyên cần thiết để đột phá Cửu Chuyển Huyền Công vượt xa trí tưởng tượng của hắn.

Hắn ước tính: Để đột phá tầng này cần tài nguyên gấp ít nhất triệu lần so với lúc đột phá tầng thứ năm!

Đại La cảnh quả nhiên là một rào cản khổng lồ khó lòng vượt qua!

"Cứ đà này thì ăn sạch ba mươi quả còn lại cũng chưa chắc đủ!" Hắn trầm tư suy nghĩ cách khác.

Chẳng lẽ phải đợi Hoàng Trung Lý chín sao?!

Hoàng Trung Lý cao hơn Bàn Đào ít nhất một đẳng cấp, điều này không cần phải nghi ngờ.

Chương 39

Một quả Hoàng Trung Lý được xưng tụng là có thể khiến người ta trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La.

Còn hiệu quả thực sự thế nào, La Thiên cần phải tự mình trải nghiệm.

Nhưng hắn lờ mờ cảm thấy, ăn một quả Hoàng Trung Lý có thể trực tiếp thăng cấp Đại La Kim Tiên có lẽ chỉ là về mặt pháp lực, chứ không phải cảnh giới.

Nếu không, chẳng lẽ một quả Hoàng Trung Lý có thể giúp người ta miễn dịch tam đại thiên kiếp, đúc thành Đại La kim thân?

Thiên Đạo chắc chắn không cho phép điều đó, cứ nhìn hai lần trước hắn tiến giai sớm một bước bị giáng xuống kiếp lực gấp mười, gấp trăm lần là đủ biết.

Tất nhiên, có Hoàng Trung Lý trợ giúp, đạo thể của La Thiên chắc chắn có thể tu luyện Huyền Công lục chuyển.

Chỉ là phải đợi thêm năm sáu chục năm nữa, hắn có chút không đợi kịp.

Vì không biết khi nào Long Hán sơ kiếp sẽ kết thúc, sau sơ kiếp sẽ là cuộc tranh giành giữa Đạo và Ma.

La Thiên muốn nhúng tay vào cuộc tranh đấu Đạo - Ma đó để chia một chén canh.

Tuy trong tay hắn có mấy kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng không có Cực phẩm Tiên thiên linh bảo hay Tiên thiên chí bảo, nếu giao thủ với những đỉnh tiêm đại năng kia thì rất khó thắng.

Hắn bắt đầu chú ý đến đầu của Ma Tổ La Hầu.

Dù sao La Hầu cũng định sẵn là phải vẫn lạc, Thí Thần Thương và Tru Tiên Kiếm Trận đều mang hắc khí diệt thế, không thể để tất cả đều rơi vào tay lão già Hồng Quân được.

Chỉ cần Huyền Công lục chuyển, hắn sẽ có cơ hội tranh đoạt.

Vì vậy, vấn đề quay lại việc tu luyện Huyền Công lục chuyển.

La Thiên vẫn còn những món đồ tốt khác có thể giúp hắn tấn thăng!

Ví dụ như hơn mười chín ức công đức kia, hay là năm phần Thiên Đạo quỹ tặng thu được sau khi độ kiếp...

Cộng thêm ba mươi quả Bàn Đào, nhục thân tiến giai Đại La Kim Tiên cảnh là điều chắc chắn mười mươi!

Cuối cùng, La Thiên quyết định tiêu hao năm phần Thiên Đạo quỹ tặng.

Tuy rằng năm phần Thiên Đạo quỹ tặng mang theo sức mạnh Thiên Đạo thần kỳ, dùng để khôi phục thần vật vô cùng hiệu quả, mỗi một phần đều có thể giúp người từ trọng thương khôi phục tám chín phần trạng thái, nhưng trong tay La Thiên có Tam Quang Thần Thủy – thánh dược đệ nhất Hồng Hoang, hiệu quả cũng chỉ kém Thiên Đạo quỹ tặng một chút, hoàn toàn có thể thay thế được!

"Được!

Quyết định thế đi!" Công đức cũng có tác dụng, nhưng vì để giữ vững đạo cơ, La Thiên không dùng công đức để thúc đẩy tu vi nữa.

Theo thời gian trôi qua, ba mươi quả Bàn Đào còn lại đều lần lượt chín.

Ngay khi vừa chín, chúng liền bị La Thiên đang bế quan trong thạch thất dùng thần thông nhiếp đi để luyện hóa tu luyện.

Khi từng quả Bàn Đào bị luyện hóa, cảnh giới nhục thân của hắn dần dần đột phá: Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Sau khi đạt đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn, hắn bắt đầu động dụng năm phần Thiên Đạo quỹ tặng.

Năng lượng chứa trong mỗi phần Thiên Đạo quỹ tặng vượt xa Bàn Đào!

Luyện hóa một phần, gông xiềng cảnh giới vẫn không lung lay.

Hai phần, ba phần... cho đến khi luyện hóa phần thứ tư, gông xiềng cảnh giới cuối cùng cũng nới lỏng, hắn đại hỷ, lập tức luyện hóa phần thứ năm!

"Oanh!" Huyền Công lục chuyển, cuối cùng cũng đột phá!

Trong nhất thời, La Thiên cảm thấy thần hồn như bay vút lên chín tầng mây, sảng khoái vô cùng!

Nhưng thay đổi rõ rệt nhất chính là sự lột xác của nhục thân!

Đối với người luyện thể, Ngũ khí trong cơ thể là một trong những căn nguyên của thể phách.

Ngũ khí trong thân thể La Thiên lúc này đã mạnh hơn Thái Ất Kim Tiên thông thường gấp vạn lần.

Không chỉ về lượng, mà còn có sự thay đổi về chất!

Cùng lúc với Ngũ khí tiến hóa, gân cốt, máu thịt trong cơ thể cũng đồng loạt thăng hoa.

Thân thể hiện tại của hắn có thể sánh ngang với Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, cường nhận vô cùng!

Công kích lực thậm chí đạt đến trình độ của Trung phẩm Tiên thiên linh bảo...

Nhưng La Thiên vẫn chưa hài lòng!

Bởi vì, đây vẫn chưa thực sự là Huyền Công lục chuyển hoàn chỉnh.

Chính xác mà nói, mới chỉ là Huyền Công ngũ chuyển rưỡi!

La Thiên còn thiếu một bước cuối cùng: Pháp tắc nhập thể!

Đệ lục chuyển, ít nhất phải dung luyện một đạo pháp tắc vào cơ thể!

Một đạo pháp tắc đó ít nhất phải đạt đến đại thành!

Chương 40

Còn đệ thất chuyển, đệ bát chuyển sau này, số lượng pháp tắc cần thiết sẽ còn nhiều hơn nữa.

Nếu không, Bàn Cổ chân thân sao có thể đứng đầu trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nghiền ép tất cả!

Trong tay La Thiên hiện có mấy đạo pháp tắc, nhưng chọn đạo nào là một vấn đề.

Thổ chi pháp tắc mới ở mức 49% tiểu thành cảnh giới; Tạo Hóa pháp tắc sau khi luận đạo với Nữ Oa đã tăng từ 26% lên 30%; Thủy chi pháp tắc mới tham ngộ đạt 27%.

Cả ba đạo pháp tắc đều chưa đột phá 50% để đạt đến đại thành cảnh giới.

Nhưng hiện tại La Thiên đã là ngũ chuyển rưỡi, tương đương với nửa bước Đại La Kim Tiên, hạn chế về cảnh giới pháp tắc đã không còn, hắn chỉ cần nỗ lực là có thể khiến Thổ chi pháp tắc đột phá 50%!

Vô nghi, trong ba loại pháp tắc, chọn Tạo Hóa pháp tắc nhập thể dung luyện là tốt nhất, có thể giúp thần thông tái sinh và khôi phục nhục thân tăng vọt mấy đẳng cấp, sở hữu khả năng chiến đấu bền bỉ kinh người.

Nhưng La Thiên không có lựa chọn nào khác, hắn không có thời gian để tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc!

Hắn chọn Thổ chi pháp tắc nhanh chóng nhất!

Còn Tạo hóa pháp tắc sẽ để dành làm đạo pháp tắc nhập thể thứ hai sau này!

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, La Thiên chọn Thổ chi pháp tắc làm

đạo pháp tắc đầu tiên dung luyện vào cơ thể!

Trước đó, hắn phải tham ngộ Thổ chi pháp tắc lên trên 50%, đạt đến đại thành cảnh giới.

Đối với nửa bước Đại La như hắn, đây không phải vấn đề!

Chỉ mất vài năm thời gian, hắn đã tham ngộ Thổ chi pháp tắc đạt 51%!

Sau đó, hắn chuẩn bị bắt đầu dung luyện đạo pháp tắc này vào cơ thể!

Khi sức mạnh pháp tắc nhập thể, nó sẽ khế hợp cao độ với nhục thân, khắc sâu huyền diệu của pháp tắc vào từng tế bào, khiến chúng sở hữu sức mạnh của pháp tắc.

Quá trình này đối với các đại năng khác sẽ vô cùng chậm chạp và thống khổ, thậm chí phải đối mặt với rủi ro thất bại cực cao.

Nhưng đối với người sở hữu Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công như La Thiên, đây chỉ là chuyện của vài năm công phu.

Sau khi hoàn thành, đạo thể sẽ đạt đến trạng thái cường hãn nhất.

"Oanh!" Toàn thân La Thiên vang rền như sấm, Thổ chi pháp tắc hình thành từng vòng thần hoàn bên ngoài cơ thể, xoay chuyển quanh người, tỏa ra thần quang màu vàng rực rỡ thấm vào trong cơ thể hắn.

Thân thể vốn đã lột xác một lần nay lại bắt đầu quá trình lột xác thêm lần nữa.

Cũng may thân thể hắn đã qua ngũ chuyển rưỡi lột xác nên có nền tảng cực kỳ hùng hậu, dù tiêu hao to lớn cũng có thể chống đỡ được.

Thổ chi pháp tắc dung nhập, với đặc tính chịu đựng và hậu trọng, sẽ khiến nhục thân của hắn sở hữu khả năng phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, vạn pháp bất xâm.

Chỉ cần chân đạp đại địa, sức mạnh của hắn sẽ vô cùng vô tận, thậm chí có thể thông khí liên chi với đại địa, chưởng khống ức vạn dặm cương vực.

Vài năm thời gian trôi qua nhanh như chớp mắt!

Một ngày nọ, từ trong thung lũng của Phục Hy truyền ra một tiếng hét lớn kinh thiên động địa!

La Thiên Huyền Công lục chuyển, pháp tắc nhập thể, đã thành công!

Tiếng hú dài khiến Nữ Oa và Phục Hy đều giật mình kinh hãi.

Tuy chưa phải Đại La Kim Tiên, nhưng khí thế đó dường như còn khác biệt và đáng sợ hơn nhiều.

"Đại La?!" Phục Hy kinh ngạc đến mức lưỡi hơi líu lại.

Nếu hắn không lầm, hơn một trăm năm trước khi vừa gặp La Thiên, hắn mới chỉ là một Huyền Tiên nhỏ bé.

Chỉ dùng hơn một trăm năm đã vượt qua Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên để trở thành Đại La Kim Tiên?

Đùa gì thế, bọn họ là Tiên thiên đại thần cơ mà!

Tu vi thăng tiến như vậy, ngay cả ở núi Bất Chu bao lâu nay, bọn họ cũng chưa từng thấy sinh linh nào có căn nguyên yêu nghiệt như vậy!

"Không có kiếp vân xuất hiện, không phải nguyên thần tấn thăng!

Chẳng lẽ là đạo thể?

Nhưng dường như lại không có Đại La chân ý!" Nữ Oa lập tức phát hiện ra điểm không đúng, nàng có chút mê mang.

"Luyện thể chi đạo!" Nghe Nữ Oa nói, Phục Hy càng thêm kinh

ngạc.

Các phương pháp tu hành trên vùng đất Hồng Hoang hầu hết đều tu theo Nguyên thần chi đạo, ngộ đạo, lịch thiên kiếp để tấn thăng, đó là con đường được Thiên Đạo cho phép.

Tu luyện nhục thân theo Luyện thể chi pháp không phải không có, nhưng con đường này vô cùng gian nan, mỗi lần tiến giai đều phải trả giá khó khăn gấp mười lần Nguyên thần chi đạo.

Muốn tấn thăng Đại La thì phải tham ngộ Đại La chân ý, trong đó cần lượng lớn nguyên thần chi lực để phân tích và thôi diễn.

Không tu luyện nguyên thần thì căn bản không chống đỡ được sức mạnh thôi diễn khổng lồ đó.

Cho nên, ngoại trừ một số người có căn nguyên cực kỳ phi phàm, chẳng hạn như các Tổ Vu đang ẩn dật đâu đó dưới chân núi Bất Chu, thì Luyện thể chi đạo cực hiếm có cường giả cấp Đại La Kim Tiên.

"Chẳng lẽ La Thiên đạo hữu là truyền thừa của mạch Tổ Vu?" Nữ Oa suy đoán, nàng cũng cảm thấy một số khí thế trên người La Thiên có chút quen thuộc, dường như có liên quan đến các Tổ Vu mà nàng từng gặp.

Chương 41

"Uỳnh!" Khắc sau, cả hai anh em đều kinh ngạc cảm nhận được khí Hậu Thổ trong vòng triệu dặm dưới chân đều đang hội tụ về phía căn nhà của La Thiên!

La Thiên dường như đang thôn phệ khí Hậu Thổ đó!

Mà đây là núi Bất Chu, khí Hậu Thổ ở đây hùng hồn gấp vạn lần bên ngoài!

Nhiều như vậy, người thường sao có thể thôn phệ được?!

Dị trạng này kéo dài chín ngày mới dừng lại.

"Rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì?!" Nữ Oa hiếu kỳ.

"Hắc!

Muội muội đừng quản nữa, tiểu tử kia đã xuất quan thành công, ta lại có thể tới cửa xin Bàn Đào ăn rồi." Phục Hy xoa xoa hai tay, vẻ mặt thèm thuồng không nhịn nổi.

Nữ Oa có chút cạn lời: Đây có phải là ông anh mình quen không?

Vẻ ôn văn nhĩ nhã, thành thục ổn trọng thường ngày đâu rồi?

Sao lại trở nên tham ăn và mặt dày như vậy, chẳng phải chỉ là mấy quả Bàn Đào thôi sao...

"Anh đã chuẩn bị quà cáp gì chưa?

Em đi gặp La Thiên đạo hữu, sẵn tiện chúc mừng hắn một phen." Nữ Oa nói xong, cũng cảm thấy da mặt mình hơi dày lên.

Dù sao thì Bàn Đào đó thực sự quá ngon.

Đồ vật sinh ra từ Tiên thiên linh căn, sau khi nếm thử thì bất cứ

thứ hậu thiên nào cũng trở nên vô vị.

Tới cảnh giới này, ngoại trừ những thứ tiên thiên, thực sự không có linh quả hay quỳnh tương nào lọt được vào mắt xanh của họ.

Nhưng lần này chắc chắn hai anh em phải thất vọng rồi, vì số Bàn Đào đó đều đã bị La Thiên dùng để tu luyện đột phá.

"Thật ngại quá, lễ vật này quá quý trọng rồi, ta không dám nhận đâu." La Thiên thấy Phục Hy lấy đồ ra, vui vẻ đón lấy.

Phục Hy tặng cho La Thiên một số thiên tài địa bảo hiếm có, ngay cả với Đại La Kim Tiên cũng là đồ dùng được, La Thiên đương nhiên vui mừng.

Chỉ là, khi Phục Hy ngó đầu nhìn cây Bàn Đào ở hậu viện không còn lấy một quả nào, mặt hắn liền xụ xuống.

Mang trọng lễ tới chúc mừng, vốn tưởng có thể ăn được một quả Bàn Đào, ngờ đâu trên cây chẳng còn quả nào.

La Thiên này quá xấu xa!

Hái hết Bàn Đào cất đi vì sợ ta tham lam xin xỏ sao?

Ta là loại người đó à?

Thật đáng ghét!

Lễ vật của ta cho không rồi...

"Huynh trưởng!" Nữ Oa thấy cảnh này, có chút dở khóc dở cười.

La Thiên thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ, mỉm cười nói: "Đúng rồi Nữ Oa đạo hữu, ta chuẩn bị bồi dưỡng thêm ba mươi tư gốc Bàn Đào, cần nhờ tới Tạo Hóa chi khí của nàng.

Nếu bồi dưỡng thành hình, ta có thể chia cho nàng mười gốc." Cho cá không bằng cho cần câu, vả lại Nữ Oa có Tạo Hóa chi khí,

trồng ra Bàn Đào cũng sẽ không kém xa cây gốc là bao, dùng để giải thèm rất tốt.

Giờ đây đạo thể đã tiến vào tu vi Đại La Kim Tiên tiền kỳ, hắn đã có nhất định lực tự vệ, có thể đi khắp nơi trong Hồng Hoang xem thử, không nhất định sẽ ở lại sơn cốc này mãi.

Để lại mười gốc cho Nữ Oa và Phục Hy cũng là để báo đáp tình cảm chiếu cố bấy lâu nay.

"La Thiên đạo hữu nói đúng!

Đúng rồi, ta ở đây còn có một hạt Bàn Đào, hãy dùng nó để bồi dưỡng luôn đi, rồi chia thêm cho ta một gốc nữa." Phục Hy vội vàng lấy ra một hạt Bàn Đào.

La Thiên thấy hắn ăn xong còn giữ lại hạt bao nhiêu năm nay thì có chút kinh ngạc, bên cạnh Nữ Oa cũng đỏ mặt đưa ra bàn tay ngọc, trên lòng bàn tay trắng như tuyết cũng chính là một hạt Bàn Đào.

"Vậy được, lúc đó sẽ chia cho hai người mười hai gốc." La Thiên đang nói, bỗng nhiên có một mùi hương kỳ lạ quen thuộc ập đến, khiến người ta suýt nữa thất thần.

"Hửm?

Hoàng Trung Lý?

Nhưng lại có chút khác lạ." Phục Hy nhớ mùi hương khi hoa Hoàng Trung Lý nở, lập tức nói.

Ba người chạy ra hậu viện xem, quả nhiên Hoàng Trung Lý đã bắt đầu kết trái, trên chín quả nhỏ xíu đó đều hiện lên hai chữ "Hoàng Trung".

"Hắc, vậy là ba mươi năm nữa, ta sẽ có Hoàng Trung Lý để ăn rồi." La Thiên sảng khoái nói, khiến Nữ Oa và Phục Hy đều vui mừng

lây.

Vì cơ duyên chưa hiện rõ, La Thiên quyết định tạm thời ở lại đây, tận dụng cơ hội này bắt đầu tế luyện tiên thiên hồ lô trong tay.

Đồng thời, hắn cân nhắc xem có nên thêm bảy đạo Tiên thiên thần thai cấm vào Tam Quang hồ lô để nó trở thành Cực phẩm Tiên thiên chí bảo hay không.

Sau khi giao lưu với Phục Hy và Nữ Oa, La Thiên mới biết Đại La Kim Tiên không thể tự dưng sáng tạo ra Tiên thiên thần thai cấm.

Bởi vì Tiên thiên thần thai cấm là vật của tiên thiên, là đại đạo chí lý hóa thành, hiện tại mọi thứ ở Hồng Hoang đều bị quy tắc Thiên Đạo bao trùm, muốn nghịch hành lên trên là gần như không thể.

Chương 42

Tất nhiên, Đại La Kim Tiên không sáng tạo được Tiên thiên thần thai cấm, nhưng lại có thể "di thực"!

Với Đại La chân ý trong tay, có thể chuyển dời Tiên thiên thần thai cấm từ kiện Tiên thiên linh bảo này sang pháp bảo mục tiêu.

Chỉ là rủi ro của việc này vô cùng lớn, quan hệ đến gia hệ, loại chuyện này thường chỉ những người có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ hoặc viên mãn mới có đủ tự tin để mạo hiểm.

Vì vậy, mục tiêu tế luyện lần này của La Thiên chỉ là tế luyện hồ lô cho thật thuần thục, sau đó dùng Tiên thiên thần thai cấm để thăng cấp cho nó.

Hắn chọn Tam Quang hồ lô có thể dựng dục Tam Quang Thần Thủy, vì trong tay có hai gốc Tiên thiên linh căn, tầm quan trọng của Tam Quang hồ lô là không cần bàn cãi!

Chiếc Tam Quang hồ lô trước đây vốn khó lòng tế luyện, nay đã nhanh chóng bị từng đạo thần cấm hoàn toàn chinh phục, dần dần khế hợp với khí tức và pháp lực của hắn.

Không biết do thường xuyên sử dụng hay do cảnh giới đã cao, hai mươi chín đạo Tiên thiên thần thai cấm còn lại của Tam Quang hồ lô chỉ mất ba mươi năm đã được tế luyện hoàn tất.

Tất nhiên, để chưởng khống hoàn mỹ thì vẫn cần thêm thời gian.

Sau khi tế luyện xong, La Thiên phát hiện mỗi tháng Tam Quang hồ lô sinh ra Tam Quang Thần Thủy đã tăng từ một giọt lên hai giọt, gấp đôi so với trước!

Tiếp theo, La Thiên chuẩn bị thêm vào đó các đạo Tiên thiên thần

thai cấm.

Sau khi được Phục Hy và Nữ Oa chỉ điểm, hắn cũng biết Tiên thiên thần thai cấm quý báu đến mức nào, khiến hắn không thể không cẩn thận.

Dù trong tay có bảy mươi mốt đạo Tiên thiên thần thai cấm, nhưng nếu không phải vì Tam Quang hồ lô liên quan mật thiết đến căn bản tu hành và tương lai, hắn thực sự không nỡ.

Dù sao thì thần vật như thế này dùng trên một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo để thử thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo không phải tốt hơn sao?!

"U u u!" Theo ý niệm của hắn, Tam Quang hồ lô từ trong cơ thể bay ra, tỏa ra hào quang ba màu, lơ lửng giữa không trung.

Tam Quang hồ lô lúc này so với khi vừa mới hái đã có thêm một tầng bảo quang, tỏa ra uy năng mạnh mẽ hơn nhiều, trên mặt hồ lô ẩn hiện các văn lý tiên thiên, đó là biểu hiện của việc đã được tế luyện hoàn toàn.

"Hệ thống, mục tiêu là Tam Quang hồ lô, dung nhập bảy đạo Tiên thiên thần thai cấm, thăng cấp nó lên thành Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" La Thiên thầm nhủ.

"Đinh!

Đang tiến hành dung nhập bảy đạo Tiên thiên thần thai cấm cho Tam Quang hồ lô, ký chủ vui lòng chờ đợi..." Đi kèm với tiếng thông báo của hệ thống, La Thiên có thể cảm nhận được trong Tam Quang hồ lô vốn liên kết mật thiết với mình đang có các Tiên thiên thần thai cấm mới gia nhập.

May mắn có hệ thống hỗ trợ, quá trình này không xảy ra bất kỳ sơ suất nào, bảy đạo Tiên thiên thần thai cấm đã thuận lợi dung nhập vào

Tam Quang hồ lô chỉ trong vòng nửa giờ.

Tam Quang hồ lô giờ đây sở hữu ba mươi bảy đạo Tiên thiên thần thai cấm, chính thức thăng lên cấp Cực phẩm!

"Uỳnh uỳnh!" Nhận được bảy đạo Tiên thiên thần thai cấm, Tam Quang hồ lô phát ra ánh hào quang ba màu cực kỳ chói mắt, dễ dàng xuyên qua thạch thất, xuyên qua trận pháp bên ngoài, lao thẳng lên chín tầng mây!

Hơn nửa núi Bất Chu đều có thể nhìn thấy một cột sáng ba màu!

Cùng lúc đó, những rung động thiên cơ khó diễn tả bằng lời nhanh chóng lan tỏa, khiến tất cả đại năng ở núi Bất Chu đều cảm nhận được.

Khắc sau, nơi đây lập tức sôi sục: "Khí tức của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo xuất thế?!" "Lúc trước Bảo Liên Đăng của Nữ Oa đại nhân xuất thế cũng có cảnh tượng tương tự như vậy." "Ô ô!

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo đó!

Hôm nay dù phải liều mạng, ta cũng phải giành lấy cơ hội này!" "Ai, lão ngưu ta không đi đâu, liều mạng cũng chỉ chết uổng, chẳng thèm nhìn xem hướng đó là địa bàn của ai." "Ai cũng được, cứ đợi cơ duyên thôi, bọn ta sao có thể dễ dàng từ bỏ!

Vả lại, ở núi Bất Chu này, lão ngưu ta sợ ai chứ?!" "Chỗ đó, hình như là chỗ của Nữ Oa đại nhân và Phục Hy..." "Khụ khụ, kỳ bảo trong thiên hạ, người có đức mới được hưởng, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo đó nên thuộc về Nữ Oa đại nhân!

Bọn ta cứ đứng xem náo nhiệt, vẫy cờ hò reo là được rồi..." "Lão ngưu, không phải vừa rồi ngươi bảo..." "Câm miệng!".

Tại thung lũng nơi Tiên thiên Hồ Lô Đằng từng xuất thế.

Ngao Nguyên và Ngao Huyền đang cung kính đứng chắp tay, trước mặt họ là một trung niên nhân mặc bào đen với vẻ mặt âm trầm.

Đó chính là tâm phúc đại tướng dưới trướng Long Vương: Thái Cổ Độc Long Ngao Mặc.

Dựa trên dấu ấn mà phân thân để lại trên người La Thiên trước đó, hắn đã tìm đến núi Bất Chu.

Nhưng do uy áp của Bàn Cổ ở núi Bất Chu quá mạnh khiến hắn mất liên lạc với dấu ấn, cho đến tận bây giờ vẫn chưa tìm thấy La Thiên.

Nếu không phải gặp được Ngao Nguyên và Ngao Huyền đang tìm tộc Long cầu cứu, hắn thực sự không tìm ra tung tích của La Thiên.

"Hai tên Đại La Kim Tiên, một hậu kỳ, một tiền kỳ, trong tay lại có Cực phẩm Tiên thiên linh bảo?

Có chút rắc rối, nhưng vấn đề không lớn.

Ta có thể cầm chân bọn họ, sau đó bắt giết tiểu tử đó!" Ngao Mặc lạnh lùng nói.

Chuyện La Thiên phá hỏng chuyện Nguyệt Quế Thụ, lại còn đánh chết phân thân của hắn, khiến kẻ hẹp hòi như Ngao Mặc hận đến mức muốn nổ tung, không giết được La Thiên thì hắn không nuốt trôi cơn giận này!

Bây giờ biết được có món Tiên thiên linh bảo quý giá rơi vào tay La Thiên, sát tâm của hắn càng thêm nặng.

"Ngao Mặc đại trưởng lão, nhưng Nữ Oa kia thực sự rất lợi hại, thật hổ thẹn, hai người bọn ta liên thủ mà không chống đỡ nổi năm mươi chiêu trước mặt nàng." Ngao Nguyên có chút lo lắng nói.

Ngao Huyền ở bên cạnh thì ngẩn người: Chẳng phải đến hai chiêu

cũng không đỡ nổi sao?

Sao giờ lại thành năm mươi chiêu rồi.

Nhưng hắn cũng nhanh chóng hiểu ra.

Chuyện mất mặt như vậy, cũng chỉ có thể nói quá lên một chút.

Chương 43

Không phải hai ta vô dụng, mà thực sự kẻ địch quá mạnh.

"Hừ!

Mạnh đến đâu cũng chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi, lẽ nào ta không phải sao?!

Vả lại, độc Thái Cổ của ta, chưa chắc nàng ta đã chịu nổi." Ngao Mặc không hề để tâm.

Kinh qua nhiều năm chinh chiến tứ phương, đánh bại không ít Đại La Kim Tiên khiến lòng tự tin của hắn bành trướng hơn bao giờ hết.

Khi nghĩ đến những bí mật trên người La Thiên, hắn chỉ muốn lập tức bắt lấy hắn, rút hồn luyện phách.

"Ngao Mặc đại trưởng lão uy vũ!" "Ngao Mặc đại trưởng lão ra tay, không gì không thắng được!" Ngao Nguyên và Ngao Huyền nhìn nhau, lập tức nịnh nọt.

Tuy họ cũng là trưởng lão của tộc Long, nhưng so với đại trưởng lão như Ngao Mặc thì kém hắn một bậc.

Ở tộc Long, đại trưởng lão mới là chỗ dựa thực sự của Long Vương đại nhân, thực sự là dưới một người trên vạn người.

Mấy tên trưởng lão tộc Long này, dù có huyết mạch bát trảo kim long thì đã sao?

Trong mắt Long Vương, cũng chỉ là những tên quân cờ lớn hơn một chút mà thôi!

Đột nhiên!

"Uỳnh!" Một tiếng động lạ từ phía xa truyền đến, thiên cơ rung

động như triều dâng, uy thế hung mãnh khiến cả ba vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cột sáng ba màu xông thẳng lên trời.

"Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" Cả ba đồng thanh hét lên.

Tại một nơi nào đó trên núi Bất Chu.

"Á!" Ánh sáng bảy màu rực rỡ tỏa ra, ngay sau đó là một tiếng thét thảm thiết, một thân hình từ trên không rơi xuống, máu chảy đầm đìa, mắt thấy không sống nổi nữa.

"Đã nói vật này có duyên với ta, còn chạy cái gì." Một đạo nhân gầy gò, tay cầm một kiện linh bảo có hình dạng cây nhỏ bảy màu từ phía sau đuổi tới, lẩm bẩm vẻ không hài lòng, sau đó từ trong tay cái xác kia lấy đi một kiện linh bảo đang tỏa tiên quang rạng rỡ.

Đang lúc có chút đắc ý, hắn chợt cảm nhận được điều gì đó, khiến hắn đột ngột quay đầu nhìn về phía xa.

Ở phía đó, một đạo thần quang ba màu đang nghịch thiên vọt lên, tỏa sáng khắp mười tỷ dặm.

"Thiên ạ, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" "Tốt quá!

Vật này có duyên với ta rồi!" Trong một dãy núi ở phía đông nam núi Bất Chu, ba vị đạo nhân đang thong thả dạo bước, nhìn ngó xung quanh, có vẻ hiếu kỳ với khá nhiều thứ.

Đó chính là Tam Thanh đạo nhân đến từ thần sơn Côn Luân.

"Núi Bất Chu quả nhiên danh bất hư truyền, sản vật phong phú đa dạng, linh khí thiên địa nồng hậu, còn hơn cả thần sơn Côn Luân của chúng ta." Lão Tử vuốt râu cảm thán.

"Ở đây luôn có một cảm giác gần gũi khó tả, không hổ là di sản của Phụ thần." Thông Thiên vỗ tay tán thành.

"Hừ!

Nghe nói núi này xuất thế những bảo vật vô cùng lợi hại, thậm chí có cả Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đáng tiếc chúng ta tới muộn, đều bị lũ mang vảy đội sừng, lũ sinh từ bùn đất cầm đi hết rồi, thật đáng ghét!" Nguyên Thủy lại có chút phẫn nộ bất bình.

Tuy rằng những sinh linh sinh ra ở núi Bất Chu xét về căn nguyên thì có chút quan hệ với Tam Thanh, nhưng hắn vẫn không ngần ngại liệt bọn họ vào hạng khinh rẻ.

"Lạ thật, từ sau khi cơ duyên lần trước bị đứt đoạn, ba người chúng ta vẫn chưa có được món đồ nào ra hồn, không lẽ nào chứ?!

Chúng ta là truyền thừa của Phụ thần, là Bàn Cổ chính tông, lẽ nào lại không có chút cơ duyên nào." Thông Thiên gãi đầu, có chút kỳ lạ.

Đúng lúc đó!

"Uỳnh!" Ánh hào quang ba màu từ phía xa phá tan tầng không, lâu không tan biến, khiến cả ba đều mừng rỡ hiện lên nét mặt.

Trong thung lũng của Phục Hy, La Thiên có chút ngỡ ngàng nhìn Tam Quang hồ lô trước mắt.

Không ngờ sau khi thăng cấp lên Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nó lại tạo ra thanh thế khủng khiếp như vậy.

Cứ đà này, chẳng lẽ hơn nửa đại năng ở núi Bất Chu đều sẽ kéo tới thung lũng này sao?!

La Thiên lo lắng linh căn của mình bị người khác phát hiện sẽ không hay.

Bất kỳ một gốc Tiên thiên linh căn nào cũng có thể khiến các Đại La Kim Tiên tranh giành sứt đầu mẻ trán, thậm chí đánh đổi cả tính mạng!

Hiện tại, Đại La là cảnh giới tu hành cao nhất được biết đến ở thế

giới Hồng Hoang, sau khi các Tiên thiên đại thần đạt đến viên mãn, để tìm tòi cảnh giới cao hơn nữa, họ đã bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết nhưng đều không thu hoạch được gì.

Trong số đó có những người buộc phải tìm kiếm những con đường khác, chẳng hạn như thử nhờ vào Tiên thiên linh căn, Tiên thiên chí bảo hay Công đức chí bảo.

Vô nghi, Tiên thiên linh căn là thứ dễ thấy và cũng là thứ tăng tu vi hiệu quả nhất!

Nghĩ đến những tình huống có thể xảy ra, La Thiên có chút lo lắng.

Tuy có Nữ Oa là một đại năng Đại La Kim Tiên hậu kỳ ở đây, nhưng cũng khó mà địch lại số đông.

"Thu!" Hắn bắt một cái thủ quyết, thu Tam Quang hồ lô lại, che giấu đi hào quang xung thiên.

"U u u!" Hồ lô phát ra những cảm xúc vui vẻ rõ rệt trước khi bị La Thiên thu đi.

Có thể thấy sau khi thăng cấp, linh tính của nó đã mạnh hơn nhiều.

Chương 44

"Ngô?" La Thiên cảm nhận được sự thay đổi của nó, phát hiện có thêm một thần thông phân hóa Tam Quang Thần Thủy, có thể phân hóa Tam Quang Thần Thủy thành ba loại nước Nhật, Nguyệt, Tinh dùng để tấn công kẻ địch.

Đến lúc này, Tam Quang hồ lô mới thực sự viên mãn!

Nhưng!

"Nhiều như vậy sao?!" La Thiên cảm nhận được trong vòng triệu dặm xuất hiện rất nhiều khí tức cấp Đại La, không khỏi ngẩn người.

Hào quang thăng cấp của Tam Quang hồ lô đã khiến quá nhiều đại năng động tâm, họ biết nơi này có Nữ Oa, nhưng vẫn muốn tới xem thử để cầu vận may.

Bước ra khỏi thạch thất, hắn thấy Phục Hy và Nữ Oa đã đứng đợi sẵn ngoài cửa.

"Chúc mừng La Thiên đạo hữu." Nữ Oa là người đầu tiên chúc mừng.

Phục Hy thì lo lắng nói: "Giờ thì rắc rối rồi, có mấy vị đại năng ẩn sĩ cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ đang tới.

Lần trước Bảo Liên Đăng đã khiến bọn họ mất mặt rồi, lần này muội muội ta không thể không ra tay." Nữ Oa lườm nguýt nói: "Anh ngốc à, linh bảo của La Thiên đạo hữu đâu phải vật vô chủ vừa mới xuất thế." Phục Hy gãi đầu: "Cũng đúng, nhưng cứ thế này thì không ổn lắm!" "Ra ngoài xem sao." La Thiên thấy những tên Đại La Kim Tiên kia biết là nơi của Nữ Oa nhưng vẫn lở vãng xung quanh, không có ý định rời đi, liền bước ra ngoài.

Sau khi Huyền Công lực chuyển, hắn vẫn chưa thử nắm đấm của mình, nếu có kẻ nào không biết điều muốn thử, hắn cũng không ngại dùng thêm chút sức lực.

Ba người vừa ra khỏi cửa cốc, bên ngoài đã truyền đến tiếng rồng ngâm chấn động cả bầu trời: "Khá khen cho tiểu tử ngươi, trốn ở đây sao?

Mối thù của ta, hôm nay phải trả!" Ba người chỉ thấy chân trời có mây đen cuồn cuộn, kéo dài triệu dặm, đổ ập xuống như dải ngân hà từ chín tầng trời, khí thế phi phàm, tràn đầy áp bức.

Đồng thời, mây đen còn mang theo một mùi hương kỳ lạ vừa ngọt lịm vừa hôi thối nồng nặc.

"Người tộc Long!

Chẳng lẽ là viện binh do hai tên khốn kiếp kia gọi tới sao?

Nhưng tộc Long cũng kém quá, gọi viện binh mà mất tới mấy chục năm!

Không đúng, nãy hắn nói có nợ, là với ai?" Phục Hy thấy trong đám mây đen đó có một con rồng đen khổng lồ ẩn hiện, chợt nhận ra.

"Mọi người cẩn thận, đám mây đó là độc vân, là Thái Cổ Độc Long Ngao Mặc!" Nữ Oa nhìn ra chân tướng, lập tức nhắc nhở.

"Kẻ thù của ta, cứ để ta đối phó." La Thiên nheo mắt lại.

Cuối cùng cũng đợi được hắn!

Thái Cổ Độc Long điều khiển triệu dặm độc vân che phủ bầu trời kéo đến, khiến tâm hồn mọi sinh linh trong vòng vạn dặm đều bị bao trùm bởi một tầng u ám.

Thái Cổ Độc Long là con rồng thứ ba trên đời, xuất thân căn nguyên chỉ đứng sau Long Vương và Chúc Long, là đại năng xếp thứ

ba trong tộc Long.

Thứ độc Thái Cổ của hắn vô cùng khủng bố, ngay cả Đại La kim thân đối mặt với loại độc này cũng chưa chắc dám tự bảo toàn.

Không ít đại năng đã từ bỏ ý định thừa nước đục thả câu để tránh rước họa vào thân.

Đối đầu với Thái Cổ Độc Long cũng là đối đầu với Long Vương!

La Thiên biết đối phương lợi hại nhưng không hề lùi bước, ngược lại, hắn muốn tận dụng cơ hội này để thử uy lực của Lục chuyển Huyền Công.

Đại La Kim Tiên hậu kỳ thì đã sao, lúc trước hắn có thể dùng tu vi Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ đấm nổ phân thân độc long nửa bước Đại La cơ mà.

Điều này giúp hắn vô cùng tự tin vào Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công.

"Không được!

Hắn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lại có độc Thái Cổ hộ thể, ngươi không phải đối thủ." Nhưng Nữ Oa không cho phép, nàng lật tay lấy ra Bảo Liên Đăng, bước một bước dài xuyên qua hư không, bay đến trước mặt Thái Cổ Độc Long cách đó vài dặm.

Thấy Nữ Oa bay tới, Bảo Liên Đăng trong tay tỏa ra thần huy kinh người, mỗi lần phát lực đều như muốn chiếu thấu hư không trùng trùng, Thái Cổ Độc Long cũng nheo mắt lại: "Tất cả chúng ta đều là Tiên thiên đại thần, hà tất phải vì một tên Thái Ất nhỏ bé mà trở mặt." Trước đó, hắn đã có chút đánh giá thấp thực lực của Nữ Oa và uy lực của Bảo Liên Đăng.

Hai con rồng Ngao Nguyên và Ngao Huyền ở phía dưới thấy Nữ Oa thì như chuột thấy mèo, theo bản năng rụt đầu lại.

Ngày đó, thần quang của Bảo Liên Đăng đã cạo sạch một mảng lớn vảy rồng của họ, sau đó còn bị thần hỏa thiêu đốt ròng rã mấy chục năm mới lành lại, hai con rồng sớm đã có bóng ma tâm lý với Nữ Oa.

Vì vậy, thấy Nữ Oa nhắm vào Thái Cổ Độc Long, họ thở phào nhẹ nhõm, rồi quay sang nhìn La Thiên và Phục Hy với ánh mắt không thiện cảm.

"Tên Phục Hy cứ để ta đối phó, còn tên Thái Ất kiến hôi kia nhường cho ngươi đấy." Ngao Huyền hào phóng nhường La Thiên cho Ngao Nguyên.

Ngao Nguyên nhìn La Thiên đang có vẻ ngạc nhiên đứng ở cửa cốc, không khỏi cười khẩy: "Nhìn kìa, hắn bị khí thế của đại trưởng lão dọa ngốc rồi!

Được, chuẩn bị động thủ!" Tuy trong bóng tối có một số Đại La Kim Tiên đang quan sát tình hình ở đây, nhưng Ngao Nguyên không tin có kẻ nào dám ra mặt cướp đồ hay giúp đỡ phía Phục Hy.

Chỉ cần đại trưởng lão giữ chân được nàng Nữ Oa rắc rối kia, hắn tự tin có thể hạ gục La Thiên để rửa hận!

Tại một ngọn núi xa xa, Chuẩn Đề đang cầm Thất Bảo Diệu Thụ, căng thẳng quan sát, tay phải giơ lên không biết đang tính toán gì, mặt đầy thắc mắc.

Bên cạnh hắn là một đạo nhân trung niên với vẻ mặt khổ hạnh, đôi mắt hiện rõ sự từ bi, chính là Tiếp Dẫn đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân là những Tiên thiên đại năng ở vùng đất phía Tây bần cùng.

Trong đó Chuẩn Đề là do cây Bồ Đề Hỗn Độn hóa thành, Tiếp Dẫn là do sen vàng Hỗn Độn hóa thành, cả hai đều có căn nguyên

hạng nhất.

“Ai!

Bị thu đi nhanh quá!

Chương 45

Nhưng cái đèn sen trắng kia hình như cũng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tiếc là chủ nhân pháp lực quá mạnh, thật sự vô duyên với chúng ta rồi." Chuẩn Đề đạo nhân lắc đầu thở dài, rồi đột nhiên giật nảy mình: "Khoan đã, món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo vừa xuất thế kia đang nằm trong tay tên nhóc Thái Ất Kim Tiên đó sao?!" "Không thể nào!

Thái Ất Kim Tiên mà thu phục được Cực phẩm Tiên thiên linh bảo sao!" Ngay cả Tiếp Dẫn đạo nhân vốn vô ưu vô hỷ cũng phải kinh ngạc thốt lên.

"Hay là thu hắn làm đệ tử thân truyền đi, vậy là có duyên với chúng ta rồi." Chuẩn Đề lầm bầm.

Vì kiêng dè Nữ Oa nên việc giết người đoạt bảo không tiện ra tay công khai.

Nhưng nếu đệ tử hiếu kính sư phụ một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo thì cũng là lẽ đương nhiên thôi nhỉ?!

"Chỉ là một tên Thái Ất nhỏ bé, nếu ta hứa sẽ giúp hắn chứng đắc Đại La quả vị, chắc hắn sẽ không từ chối đâu!" Chuẩn Đề đạo nhân đắc ý nói, khiến Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh lắc đầu.

Đột nhiên, cả hai đều trợn tròn mắt, dường như thấy điều gì đó không thể tin nổi, đặc biệt là Chuẩn Đề còn há hốc miệng hét lên: "Cái gì?!" Trong mắt hắn, tên La Thiên "Thái Ất nhỏ bé" kia vừa đấm một quyền khiến Ngao Nguyên – một Đại La Kim Tiên trung kỳ – bay ngược ra sau, máu tươi tung tóe, bị thương không nhẹ.

"Ta không nhìn lầm chứ!

Chắc chắn là ta hoa mắt rồi!" Chuẩn Đề thấy mặt mình nóng bừng bừng, vội vàng dụi mắt.

"Có gì đó kỳ lạ, nhục thân của bát trảo kim long gần như mạnh nhất trong các chủng tộc Hồng Hoang, sao có thể bị một tên Thái Ất nhỏ bé đánh bị thương và đánh bay khi đang ở tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ được chứ?!" Tiếp Dẫn nuốt nước bọt, mãi mới khó khăn thốt lên lời.

Thật không thể tin nổi!

"Mạnh thế sao!

Vậy ta thu đồ làm gì nữa!

Quả nhiên, trực tiếp giết đi thì tốt hơn." Ánh mắt Chuẩn Đề cũng trở nên thâm trầm lạnh lẽo.

Tại cửa thung lũng, Ngao Nguyên bị La Thiên đấm bay, phun ra một ngụm tiên huyết, vừa ôm vết thương vừa sững sờ.

Gì thế này?

Thật là nhục nhã!

Một đại năng Đại La Kim Tiên trung kỳ như hắn lại bị một tên Thái Ất nhỏ bé đấm bay và đánh bị thương!

Còn thiên lý không hả?!

Phải nói rằng, những đại năng đang nấp trong bóng tối vừa được xem một màn kịch hay, thậm chí có người còn ồ lên kinh ngạc: Khắc trước Ngao Huyền hiện ra Băng Ly chân thân, mang theo khí hàn băng lao về phía Phục Hy nhằm dẫn dụ hắn đi chỗ khác, Ngao Nguyên ở trong bóng tối dùng thuật ẩn thân tiếp cận, rồi bất ngờ bộc phát định bắt giết La Thiên.

Thậm chí Ngao Nguyên còn dùng Đại La chân ý để khóa chặt La

Thiên, như sư tử vồ thỏ, dốc toàn lực!

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ La Thiên chắc chắn gặp họa, nếu không bị bắt thì cũng bị trọng thương.

Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ sao có thể chịu nổi đòn đánh lén có tính toán của Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Một số đại năng đồng thời khinh bỉ Ngao Nguyên: Đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi mà còn làm chuyện hèn hạ như vậy, thật mất mặt.

Cũng có người đoán có lẽ lần trước Nữ Oa quá lợi hại đã khiến Ngao Nguyên này sợ hú vía, chỉ dám đánh một đòn rồi rút lui.

Dù sao thì trong tích tắc đó, rất nhiều đại năng đều nín thở, căng thẳng quan sát màn này.

Không ai quan tâm đến sự sống chết của La Thiên, họ chỉ quan tâm xem sau khi La Thiên chết, Nữ Oa có nổi điên hay không.

Với Bảo Liên Đăng và Hồng Tú Cầu, nếu Nữ Oa nổi bạo thì cả núi Bất Chu này e là cũng phải rung chuyển vài phần!

Nhưng khắc sau, tất cả đều sững sờ.

La Thiên – người đáng lẽ phải bị Đại La chân ý khóa chặt không gian, không thể cử động, chỉ có thể chờ chết – lại dễ dàng thoát khỏi sự trói buộc không gian, rồi như tia chớp lao về phía Ngao Nguyên, tung ra một quyền có thể đánh rách cả hư không!

"Bành!" Tiếng quyền thịt chạm nhau chấn động vạn dặm.

Sau đó, các đại năng thấy Ngao Nguyên bị hất văng đi còn nhanh hơn lúc lao tới, lộn nhào 720 độ trên không trung.

Thậm chí còn có thể thấy phân nửa hàm răng của hắn bị đánh gãy, hòa cùng một vũng máu tươi tung tóe.

Dư kình từ một quyền đó phát ra còn khiến không gian vạn dặm phía trên chao đảo không thôi!

Những ngôi sao nhỏ bé trên bầu trời trong khoảnh khắc đó cũng bị dập tắt, hóa thành tro bụi!

Một sức mạnh vô cùng đáng sợ!

Rõ ràng là sức mạnh nhục thân cấp Đại La!

"Thiên ạ, đánh đạo thể của Đại La Kim Tiên trung kỳ thành ra như vậy, rốt cuộc là luyện thể chi pháp gì vậy?!

Thật khủng khiếp!" "Chưa từng thấy đạo thể nào cường hãn đến thế!" "Chẳng lẽ là Hỗn Độn căn nguyên?!" "Thảm quá, vốn tưởng là hồng mềm dễ bắt, ai dè còn cứng hơn cả núi Bất Chu, đến cả răng cũng bị đánh rụng." "Ta xem mà thấy sướng lây." "Đúng thế, ở núi Bất Chu mà tẩn tộc Long, ai mà không vỗ tay tán thưởng!

Tộc Kỳ Lân chắc chắn phải tặng thêm mấy mỹ nữ Kỳ Lân cho hắn mới phải." "Ngao Nguyên giết trở lại rồi, cáp cáp, hiện ra Kim Long chân thân rồi sao?

Muốn so nhục thân với La Thiên à?

Hóa ra cũng là một tên đầu đất, có Tiên thiên linh bảo mà không dùng." Ngao Nguyên hiện ra chân thân, gầm thét lao trở lại.

Răng của hắn đã rụng mất quá nửa, tiếng gầm của hắn với cái miệng gần như không còn răng đang chảy máu ròng ròng trông vừa thảm hại vừa yếu ớt.

Uy danh của tộc Kim Long hôm nay chắc chắn bị quét sạch!

Chương 46

"Hắc!" La Thiên không chút sợ hãi, toàn thân tỏa ra thần quang vàng kim rực rỡ, lao thẳng lên.

Mỗi quyền mỗi cước của hắn đều đánh tan hư không, nơi hắn đi qua sinh ra những vết nứt không gian dài hàng trăm mét, bên trong thậm chí còn phun ra các luồng loạn lưu không gian, gào thét thiên địa.

Nếu không phải ở núi Bất Chu, cuộc chiến giữa hai người đủ để san phẳng mọi thứ trong vòng hàng chục triệu dặm!

Ngay cả nơi kiên cố như núi Bất Chu lúc này cũng bị phá hủy hàng vạn dặm đỉnh núi, nếu thung lũng của Phục Hy không có trận pháp bảo vệ thì e rằng cũng đã bị quét sạch ngay từ đầu.

Cuộc chiến chỉ mới bắt đầu!

Rất nhanh, Ngao Nguyên đã phát hiện ra điều bất ổn!

Thổ hệ thần thông của La Thiên đã đạt đến mức kinh người: Trong nháy mắt, hàng ngàn ngọn núi mọc lên, hàng trăm con thổ long nhảy múa, từng ngọn núi khổng lồ được gia trì sức mạnh núi đá mãnh liệt giáng xuống...

Một cơn bão thần thông thổ hệ!

Dường như pháp lực của La Thiên là vô cùng vô tận!

Tất nhiên, đáng sợ nhất vẫn là nắm đấm của La Thiên, mỗi khi trúng một quyền đều khiến Ngao Nguyên nghi ngờ không biết thân thể Kim Long của mình có phải là đồ giả, thậm chí làm từ đậu phụ hay không.

Cho đến lúc này, hắn đã bị La Thiên đánh gãy hơn chục cái xương rồi!

Từ kinh ngạc, phẫn nộ ban đầu, giờ đây cảm giác bất lực dần nảy sinh!

Cảm giác như đang đối mặt không phải là một tên Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, mà là một vị Tiên thiên ma thần chuyển thế!

Có lẽ chỉ có những Tiên thiên ma thần trong truyền thuyết mới sở hữu nhục thân và sức mạnh thần thông khủng bố đến thế!

Đánh không lại, thực sự đánh không lại!

Đã né được Nữ Oa và Phục Hy, vậy mà đến một tên Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ kiến hôi cũng không đánh nổi!!

"Chạy!" Một ý nghĩ vừa nảy ra, hắn lập tức thực hiện!

Bị La Thiên đấm thêm mấy quyền nữa thì hắn cũng không chịu nổi!

Giữ mạng là quan trọng nhất!

Hắn dốc toàn lực chấn khai La Thiên, xé toạc hư không chạy trốn, khiến các đại năng khác lại một phen xôn xao: Lại chạy nữa sao?

Tộc Long đúng là rác rưởi!

Bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh thì không nói, đằng này bị đánh cho tơi bời rồi bỏ chạy.

La Thiên không đuổi theo, hắn định quay lại giúp Phục Hy.

Nếu hắn dung nhập thêm Không Gian pháp tắc vào cơ thể thì chắc chắn đã đuổi kịp rồi.

"Tản đi thôi!

Chẳng còn gì hay để xem nữa đâu!" "Tộc Long mất mặt quá, chắc họ sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, dù sao cũng là tộc mạnh nhất được cho là có hàng trăm Đại La Kim Tiên mà..." "Ngô?!

Hình như ta ngửi thấy một mùi quả thơm rất thanh khiết!" "Ta cũng thế!

Không xong rồi, mùi thơm đi thẳng vào thần hồn luôn!" "Suýt nữa thì!

Tiên thiên giai tiên thảo sắp xuất thế!" Không chỉ những đại năng đang ẩn nấp, ngay cả La Thiên cũng ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó, khiến hắn thầm kêu không ổn.

Đúng vậy, vào thời điểm mấu chốt này, chín quả Hoàng Trung Lý đã chín!

Không chỉ có vậy, trong thung lũng của Phục Hy còn có một đạo hoàng sắc huyền quang xông thẳng lên trời, phía trên bầu trời có tiếng thiên lôi nổ vang, uỳnh uỳnh chấn động.

Nhưng sau tiếng thiên lôi, từng đám tường vân lớn hiện ra, thấp thoáng có tiếng thiên nhạc vang lên, như thể chương nhạc của Thiên Đạo đang cùng cả thiên hạ ăn mừng.

Theo luồng hoàng sắc huyền quang vọt ra, mùi quả thơm khiến người ta rung động và mê đắm lập tức tràn ngập khắp vùng đất triệu dặm.

Hoàng Trung Lý không hổ là Tiên thiên linh căn số một số hai, khi quả chín đã gây ra thiên tượng như vậy!

Khắc sau, trong đám tường vân thậm chí còn xuất hiện một con mắt màu tím, bên trong con mắt chứa đầy chân lý của Thiên Đạo, thần văn Hỗn Độn, không mang theo một chút cảm xúc nào "nhìn" về phía nơi Hoàng Trung Lý tọa lạc.

Nó nhìn Hoàng Trung Lý một cái, rồi lại "nhìn" sang La Thiên một cái, sau đó biến mất không để lại dấu vết.

"Cái gì?!

Thiên Đạo Chi Nhãn!" "Sao nó lại xuất hiện ở đây!" "Ngoại trừ lần xuất hiện trong trận đại kiếp Hung thú..." "Không xong rồi, trong thung lũng đó giấu thần vật tuyệt thế!

Ngay cả Thiên Đạo cũng bị kinh động!" "Lúc nãy Cực phẩm Tiên thiên linh bảo đã khiến người ta kinh ngạc rồi, món thần vật khiến Thiên Đạo Chi Nhãn cũng phải kinh động này sẽ là gì đây?" "Mùi hương lạ đó giống như mùi trái cây, chẳng lẽ là Tiên thiên linh căn sao!" "Tiên thiên linh căn!

Vật mấu chốt nhất để Đại La Kim Tiên đột phá, ai có được nó, người đó có khả năng trở thành người đầu tiên đột phá cảnh giới Đại La!" Tất cả các đại năng khi thấy Thiên Đạo Chi Nhãn thì sợ hãi, nhưng sau đó nhanh chóng trở nên xôn xao.

Nhưng trong đó, người kích động nhất lại chính là Chuẩn Đề đạo nhân.

"Huynh trưởng!

Ta thôi diễn ra rồi, đó chính là Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý!

Vật này có duyên với chúng ta!" Hắn cầm Thất Bảo Diệu Thụ xông lên, Tiếp Dẫn lần này không lắc đầu nữa.

Chương 47

Đúng vậy, hắn cũng đã động tâm.

Hoàng Trung Lý xuất thế và chín ở núi Bất Chu, nếu có thể đoạt được, không cần nói, hai anh em có thể tiến thêm một bước, thậm chí đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Trở thành người thứ nhất và thứ hai trên khắp vùng đất Hồng Hoang bước vào cảnh giới chí thượng chưa được biết đến đó.

Nhưng khi hai vị chí cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa xuất hiện, bầu không khí xôn xao kia lập tức lắng dịu xuống.

Đại La Kim Tiên hậu kỳ là những đỉnh tiêm đại năng, cả núi Bất Chu cũng không có mấy người.

Có kẻ nhận ra, không nhịn được kinh hô: "Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của vùng đất phía Tây, cả hai đều có Hỗn Độn căn nguyên, một là cây Bồ Đề Hỗn Độn, một là sen vàng Hỗn Độn, còn mạnh hơn cả Thái Cổ Độc Long!" "Chết tiệt!

Một mình đã khó đối phó, đằng này bọn họ luôn đi đôi với nhau như hình với bóng, khó nhằn đây!" Những đại năng nấp trong bóng tối vốn đã lấy thêm can đảm, định nhân lúc Nữ Oa đối phó với Thái Cổ Độc Long mà bao vây lao lên xem có cơ hội nào không.

Nữ Oa tuy đáng sợ, nhưng sự cám dỗ của Hoàng Trung Lý còn lớn hơn nhiều, họ sẵn sàng liều mạng!

Nhưng rồi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại xuất hiện.

Đúng lúc đó!

"Thái Cổ Độc Long dường như thua rồi!" "Nữ Oa định truy sát

đến cùng sao?" "Thảm quá, vảy rồng bị lột sạch một mảng lớn." "Thôi bỏ đi!" Ngay lập tức, một sự thật lạnh lùng khiến họ phải chùn bước.

Phía trước có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, phía sau có Nữ Oa, ai xông lên cũng chỉ có con đường chết, đừng có dại mà vuốt râu hùm của ba vị đỉnh tiêm đại năng này!

Nếu không thì chết lúc nào không biết!

"Tên La Thiên kia định đơn đấu với Chuẩn Đề sao?" "Chuẩn Đề vốn là bản thể cây Bồ Đề Hỗn Độn, nhục thân mạnh mẽ hạng nhất Hồng Hoang." "Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, khả năng quét người quét vật vô cùng mạnh, La Thiên e là sẽ chết!" "Hôm nay đúng là một màn kịch lớn, không ngờ lại có nhiều đỉnh tiêm đại năng hội tụ ở đây như vậy." Một lát sau thấy La Thiên đối đầu với Chuẩn Đề, họ lại hưng phấn.

Nhưng khắc sau, tất cả đều kinh hãi há hốc mồm: "Cái gì?!!" La Thiên định lấy một địch hai!

Một mình hắn định ngăn cản cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Tại cửa thung lũng.

Sau trận đại chiến giữa La Thiên và Ngao Nguyên, nơi này đổ nát tan tành, địa khí cuồn cuộn, nham thạch phun trào, hỗn loạn thành một mảnh.

"Biết điều thì cút đi, nếu không tính mạng khó bảo toàn." Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ cười lạnh nói, nhìn chằm chằm La Thiên phía trước.

Ngay vừa rồi, La Thiên đã dốc sức ngăn cản cả hai người họ.

"Mời đạo hữu nhìn rõ hình thế!" Tiếp Dẫn vung ra Tiếp Dẫn phất trần.

La Thiên lạnh lùng nhìn lại.

Không ngờ bộ đôi phương Tây lại xuất hiện ở đây, thời cơ thực sự không tốt chút nào.

Nếu chỉ có Chuẩn Đề hoặc Tiếp Dẫn, có lẽ hắn còn tự tin ngăn cản được, nhưng cả hai người thì vô cùng chật vật, dù trong tay hắn có khá nhiều quân bài tẩy.

"Thái Dương Chân Hỏa và Tam Quang hồ lô sau khi thăng cấp đúng lúc có thể dùng tới, có nên động dụng đạo Hỗn Độn Thần Lôi kia không!" La Thiên chưa bao giờ là người hay lo trước ngó sau, đã quyết chiến thì chiến!

Đối mặt với hai vị đỉnh tiêm đại năng thì đã sao?!

Bỗng nhiên!

Tiếng thông báo hệ thống đã lâu không nghe thấy vang lên trong đầu hắn: "Đinh!..." "Đinh!

Tiếp Dẫn hãy đưa ra lựa chọn!" "1.

Đánh chết Chuẩn Đề, phần thưởng mười ức công đức." "2.

Giúp La Thiên bảo vệ Hoàng Trung Lý, phần thưởng ba ngàn vạn công đức." "3.

Tặng kèm linh bảo bản mệnh Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên để đổi lấy tình hữu nghị với La Thiên, phần thưởng một ức công đức." Nghe tiếng nói Thiên Đạo nhắc nhở, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng giống như Hi Hòa và Nữ Oa trước đây, lập tức ngẩn người.

Ở cảnh giới này, thật giả nhìn qua là biết: Tiếng nói Thiên Đạo này là thật 100%!

Trong đầu hắn có chút hỗn loạn: Thiên Đạo trêu đùa sao?

Đột nhiên làm vậy, rõ ràng là để ngăn cản việc gây bất lợi cho tên

La Thiên này!

Chẳng lẽ La Thiên sở hữu đại khí vận, đại công đức, là con cưng của trời?

Thực ra, La Thiên đứng đối diện cũng có chút ngơ ngác: Hệ thống yêu cầu Tiếp Dẫn đánh chết Bồ Đề?

Hoặc là tặng món pháp bảo cộng sinh như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên sao?

Có lựa chọn nào không?!

Hắn lờ mờ cảm thấy nội dung các lựa chọn có liên quan đến mức độ thù địch hoặc thiện chí của đối phương dành cho mình.

"Tiếp Dẫn, hãy đưa ra lựa chọn trong vòng ba giây, nếu không sẽ bị..." "Ta chọn 2." Tiếp Dẫn vội vàng hồi đáp.

"Huynh trưởng, huynh lầm bầm gì thế, đợi đệ dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét đi, rồi ném hắn vào trong, sau đó nhổ cả gốc lẫn đất cây Hoàng Trung Lý mang đi." Chuẩn Đề thấy hắn lẩm bẩm, liền vội vàng truyền âm.

Loại chuyện này bọn họ đã làm không ít lần, vô cùng thành thục.

"Chuẩn Đề không được!

Chương 48

Ta và La Thiên đạo hữu cũng có duyên, hôm nay sao có thể thấy lợi mà quên bạn được!" Ai ngờ Tiếp Dẫn đột nhiên nghiêm giọng phê bình Chuẩn Đề, nói dõng dạc khiến Chuẩn Đề và tất cả các đại năng đang quan sát suýt nữa thì trẹo cả eo.

Vừa rồi hai người còn đòi đánh đòi giết La Thiên, vậy mà đột nhiên lại nhận La Thiên làm anh em, trò gì đây.

Chuẩn Đề có chút không hiểu đầu đuôi, truyền âm hỏi: "Huynh trưởng, đây có phải là kế ly gián không, trước tiên cứ xưng huynh gọi đệ, đợi hắn lơi lỏng thì cho một đòn chí mạng.

Cáp cáp, không ngờ huynh trưởng bây giờ cũng trở nên xảo quyệt giống đệ, thường ngày cứ giả bộ đạo mạo như vậy!" Chuẩn Đề truyền âm khiến Tiếp Dẫn tức đến mức suýt nữa thì bốc khói mũi: Ngươi tưởng ai cũng như ngươi à, suốt ngày đào rỗng tâm tư không đi theo chính đạo.

"La Thiên đạo hữu, hai người chúng ta sẽ canh giữ ở cửa thung lũng này, kẻ nào dám dòm ngó Hoàng Trung Lý, chúng ta sẽ đánh đuổi hết!" Tiếp Dẫn vung phất trần một cái, một tầng ánh sáng xanh mờ ảo bay ra, phủ thêm một tầng hộ tráo pháp quang lên thung lũng của Phục Hy.

"Huynh trưởng, huynh nói thật đấy à?!" Chuẩn Đề thấy anh mình dường như không phải đang đùa, bắt đầu có chút nổi nóng.

Rõ ràng Hoàng Trung Lý đang ở ngay trước mắt, hai người hợp lực cướp đi rồi chạy, với bản lĩnh của họ thì ai làm gì được?

Vậy mà giờ lại như bị ma làm, đòi bảo vệ Hoàng Trung Lý cho người ta.

Là xuất phát từ lòng tốt của mình sao?

Chuẩn Đề không hiểu nổi, thậm chí còn truyền âm nói: "Huynh trưởng, huynh không bị thiên ma đoạt xá đấy chứ?" Câu nói này khiến Tiếp Dẫn tức đến mức suýt dùng phất trần quét Chuẩn Đề ra khỏi núi Bất Chu.

"A a a!

Tên tiểu tử khốn kiếp kia, rốt cuộc ngươi đã bỏ bùa gì anh trai ta!" Chuẩn Đề quay sang hỏi La Thiên, nhưng La Thiên chỉ nhún vai đáp: "Ta và Tiếp Dẫn đạo hữu vừa gặp đã như quen từ lâu, Tiếp Dẫn đạo hữu chắc hẳn là một người từ bi tốt bụng, chuyện này bình thường thôi mà!" La Thiên trực tiếp tặng cho Tiếp Dẫn một tấm "thẻ người tốt".

"Bình thường cái nỗi gì!

Đây là lần đầu tiên bọn ta tới núi Bất Chu!

Cũng là lần đầu tiên gặp ngươi!" Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ định quét La Thiên, nhưng bị Tiếp Dẫn ngăn cản quyết liệt: "Chuẩn Đề, nếu còn coi ta là huynh trưởng thì hôm nay phải nghe lời ta." "Đệ...

đệ...

được rồi!" Tiếp Dẫn đã nói đến mức đó, Chuẩn Đề cũng đành chịu!

Thấy Chuẩn Đề không làm loạn nữa, Tiếp Dẫn mới liếc nhìn La Thiên một cái, trong lòng thầm ghi tên hắn vào danh sách những kẻ cần tránh xa sau này.

"Hoàng Trung Lý của ta!" Chuẩn Đề nhìn luồng ánh sáng vàng kỳ lạ trong thung lũng đang dần thu lại, thầm tiếc hùi hụi, sau đó quay sang hỏi La Thiên: "La Thiên đạo hữu, chỗ ta có mấy kiện Tiên thiên

linh bảo trung thượng phẩm, hay là đưa hết cho ngươi để đổi lấy hai quả Hoàng Trung Lý nhé?" Hắn cũng thật vô liêm sỉ và dày mặt, hoàn toàn không thấy ngại ngùng, thấy anh mình không cho cướp liền dùng vật đổi vật để giao dịch.

"Trung phẩm thượng phẩm?

Thế không được, một quả Hoàng Trung Lý phải đổi lấy một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" La Thiên từ chối thẳng thừng.

"Ngươi đi mà cướp!" Cực phẩm Tiên thiên linh bảo sao?

Trên đời này có được mấy kiện?

Không phải rõ ràng là muốn Thất Bảo Diệu Thụ và Gia Trì Thần Chử sao?

Chuẩn Đề suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, lại định cầm Thất Bảo Diệu Thụ ra quét.

La Thiên không thèm để ý, chuẩn bị đi vào trong thung lũng.

Một mình Chuẩn Đề gây hấn thì hắn không sợ.

Tiếp theo, hắn phải thu gom Hoàng Trung Lý ngay lập tức, nếu không dị cảnh lúc chín sẽ kéo dài một thời gian, thu hút thêm nhiều kẻ địch mạnh hơn nữa.

"Đáng ghét!" Chuẩn Đề có sức mà không được dùng, đồ ăn dâng đến tận miệng mà không được ăn, bực bội vô cùng.

Nhưng khi La Thiên định quay người đi, trong đầu hắn lại vang lên tiếng thông báo hệ thống: "Đinh!..." "Đinh!

Thông Thiên hãy đưa ra lựa chọn!" "1.

Thay thế Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, giúp La Thiên bảo vệ Hoàng Trung Lý, phần thưởng năm ngàn vạn công đức." "2.

Đánh một trận với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, phần thưởng chín ngàn vạn công đức." "3.

Bái La Thiên làm thầy, phần thưởng hai ức công đức." Khi nghe thấy lựa chọn này xuất hiện, La Thiên ngẩn người.

Không ngờ lựa chọn lại rơi trúng đầu Thông Thiên trong Tam Thanh, đúng là biết cách đùa giỡn mà.

Bái làm thầy chắc chắn là không thể rồi, dù sao thì Tam Thanh đều tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, là những kẻ tâm cao khí ngạo.

Nhưng dù là lựa chọn một hay hai thì cũng đều phải đánh một trận với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hệ thống này cũng có chút xấu tính đấy chứ!

Thực lòng mà nói, tuy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề buộc phải theo hệ thống, bất đắc dĩ canh giữ thung lũng cho mình, nhưng La Thiên cũng không quên chuyện bọn họ vừa mới đòi đánh đòi giết để cướp Hoàng Trung Lý.

Ngược lại, đối với Tam Thanh đang ẩn nấp mà chưa ra tay, La Thiên không có cảm giác chán ghét.

Ít nhất thì Tam Thanh thấy Hoàng Trung Lý đã có chủ nên không cưỡng đoạt, cũng có thể coi là có chút chuẩn mực.

"Để xem màn kịch tiếp theo sẽ kết thúc như thế nào." La Thiên không dừng bước chân, lập tức quay lại hậu viện, dùng không gian hệ thống thu hết chín quả Hoàng Trung Lý.

Quá trình này cũng không hề dễ dàng, sau khi chín, Hoàng Trung Lý có hình dạng giống như những hạt châu nhỏ, toàn thân tỏa ra hào quang màu vàng, trong suốt lấp lánh, tiên khí bao phủ, hai chữ "Hoàng Trung" càng như sống dậy, có thể thấy hai chữ đó luôn luôn biến đổi.

Sau khi thu hết chín quả Hoàng Trung Lý, ánh hào quang xung thiên dần biến mất, tường vân trên trời cũng nhanh chóng tan đi, dị tượng và mùi hương lạ bỗng chốc không còn nữa.

Chương 49

"Xào xạc xào xạc!" Lúc này, những chiếc lá của cây Hoàng Trung Lý khẽ rung động, dường như đang chúc mừng La Thiên đã thu hoạch được quả, vô cùng linh tính.

Có Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng ngày đêm nuôi dưỡng, lại có Tạo Hóa chi khí gia trì, nó vô cùng hài lòng với người chủ này.

Nếu cứ đà này, việc thăng cấp lên tầng thứ cao hơn là điều tất yếu!

Như không muốn thua kém, cây Bàn Đào bên cạnh cũng rung rinh cành lá, tỏa ra những cảm xúc tương tự đối với La Thiên.

Lúc này, cây Bàn Đào lại bắt đầu ra hoa, chuẩn bị cho đợt kết trái thứ hai.

Bàn Đào tuy không bằng Hoàng Trung Lý nhưng có một ưu điểm: Tần suất ra trái nhiều và số lượng lớn!

Nhìn hai gốc Tiên thiên linh căn ngày càng linh tính, La Thiên cũng mỉm cười hài lòng.

Hiện tại trong tay có chín quả Hoàng Trung Lý, việc tiến giai lên hàng chiến lực đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang chỉ còn là vấn đề thời gian.

Có Hoàng Trung Lý có thể trực tiếp thăng cấp nguyên thần lên Đại La Kim Tiên, nhưng cần tham ngộ Đại La chân ý, về phương diện này có lẽ có thể học hỏi từ Nữ Oa và Phục Hy.

"Đinh!

Thông Thiên đã chọn 1." Đúng lúc đó, phía Thông Thiên cũng đã

đưa ra quyết định.

“Không chọn 2 sao?

Xem ra tính cách của Thông Thiên cũng không nôn nóng như trong ấn tượng, tiên văn hậu vũ sao?

Có lẽ hắn không biết Tiếp Dẫn cũng đã đưa ra lựa chọn rồi.” La Thiên thu dọn Hoàng Trung Lý xong liền đi ra ngoài để chuẩn bị xem kịch.

Phía Tam Thanh có ba người, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ có hai người, phần lớn là Tam Thanh sẽ đánh cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chạy trối chết để trút giận chuyện vừa rồi.

Trên một đỉnh núi cao phía tây thung lũng của Phục Hy, Thông Thiên lộ vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi, tiếng nói Thiên Đạo đã vang lên trong thần hồn của hắn, yêu cầu hắn phải đưa ra lựa chọn.

Hắn không hiểu tại sao Thiên Đạo lại làm vậy, nhưng cũng không ai có thể truy cứu ý muốn của Thiên Đạo.

Dưới ý chí của Thiên Đạo, hoặc là nghịch thiên, hoặc là thuận thiên mà hành, căn bản không có lựa chọn thứ ba!

Thông Thiên sau một hồi đắn đo đã đưa ra lựa chọn đầu tiên.

“Phục Hy và nàng Tiên thiên đại thần Nữ Oa kia, món linh căn như thế rơi vào tay họ thì ta cũng không có gì không phục.

Nhưng lạ là ta không nhìn thấu được căn nguyên của tên nhóc kia, không phải Tiên thiên tam tộc, cũng không phải Hồng Hoang vạn tộc, càng không phải Tiên thiên đại thần...” Lúc này Nguyên Thủy lại chú ý đến con người của La Thiên, điều đó khiến hắn tò mò gãi đầu, quên mất vẻ nghiêm nghị thường ngày.

Lão Tử vẫn mang vẻ mặt vân đạm phong khinh, dường như ngay cả Hoàng Trung Lý cũng không gợi lên được quá nhiều hứng thú đối với hắn.

Cùng lúc đó, tại thung lũng của Phục Hy, Chuẩn Đề bắt đầu dọn dẹp hiện trường, cầm Thất Bảo Diệu Thụ đi khắp nơi.

Tiếp Dẫn thì tọa trấn tại cửa thung lũng, kẻ nào dám đến gần, Tiếp Dẫn Bảo Tràng và Tiếp Dẫn phất trần đều không nương tay.

"A a, chỉ dựa vào lũ tôm tép các ngươi mà cũng đòi dòm ngó Tiên thiên linh căn của La Thiên đạo hữu sao?

Đúng là không biết sống chết, không biết núi Bất Chu cao bao nhiêu!" Chuẩn Đề làm việc vô cùng nhiệt tình, không chỉ xua đuổi mọi sinh linh trong vòng triệu dặm, mà ngay cả vạn dặm hắn cũng không tha.

Dường như mọi cơn giận dữ đều được hắn phát tiết vào chuyện này.

Thực sự lúc này, một ngọn lửa giận đang kìm nén trong lồng ngực hắn, suýt nữa thì ảnh hưởng tới triều nguyên ngũ khí của hắn.

Thật là uất ức quá đi mà!

Có hai tên sát thần này tọa trấn, cộng thêm việc Nữ Oa đã đánh đuổi Thái Cổ Độc Long trở về, các đại năng khác chỉ đành tắt ngóm ý định tham lam, bắt đầu rút lui.

Trong phút chốc, xung quanh thung lũng của Phục Hy trở nên yên tĩnh lạ thường, không còn "ánh mắt" nào nhòm ngó nữa, khiến La Thiên thầm tán thưởng hiệu quả làm việc và sự nhiệt tình của Chuẩn Đề.

Chỉ là, rất nhanh sau đó lại có một nhóm lớn các tu sĩ mạnh mẽ kéo đến.

Đó chính là các Đại La Kim Tiên của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Hôm nay trên đỉnh Bất Chu Sơn thực sự vô cùng náo nhiệt, tiên quang ba màu rực rỡ tận trời xanh, chiêu cáo thiên hạ về sự xuất thế của một cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Sau đó, thần quang màu vàng vọt thẳng lên cao, khiến cho Thiên Đạo cũng phải chấn động, thậm chí xuất hiện điềm lành như tường vân và Thiên Đạo Chi Nhãn.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Thiên Đạo Chi Nhãn đã khiến tất cả các đại năng giả có thần thông đều lũ lượt kéo đến, trên đường đi tiên quang dao động, linh bảo lóa mắt.

Nhưng nổi bật nhất trong đó vẫn là cường giả của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Phượng tộc trong thời gian ngắn ngủi đã tập hợp những sức mạnh mạnh nhất của tộc mình tại Bất Chu Sơn, đồng thời trên đường đi đã kết thành liên minh tạm thời với Kỳ Lân tộc.

Sự kết minh tạm thời này cũng là vì lý do Long tộc quá lớn mạnh.

Nếu không kết minh, đơn độc một nhà căn bản không phải là đối thủ của Long tộc.

Chỉ là, phía cường giả Long tộc lần này lại thảm bại.

Do hai nhà liên hợp nên khí thế rất túc, thấy chỉ có một mình Tiếp Dẫn canh giữ ở cửa cốc, do không nhận thức được đối phương nên đã tráng mật xông lên quát tháo.

Tiếp Dẫn không mở miệng, Chuẩn Đề đã đáp lại, đồng thời quay sang hỏi một câu: “Cũng muốn phân chia một phần cơ duyên sao?”.

Chương 50

Lúc đó, những kẻ dẫn đầu Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều theo bản năng gật đầu.

Nào ngờ Chuẩn Đề nhấc Thất Bảo Diệu Thụ lên quét một trận, đem vạn dặm hư không đều quét đến vỡ nát.

Chuẩn Đề hôm nay sát tính cực trọng!

Tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Chuẩn Đề hoàn toàn không có bảo lưu, cộng thêm Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, giản trực là thần cản sát thần, phật cản diệt phật.

Thế nên Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chưa kịp mở miệng đã bị quét chết vô số Thái Ất Kim Tiên trở xuống.

Còn về phần Đại La Kim Tiên, trong tay không có linh bảo nào đủ sức chống lại Thất Bảo Diệu Thụ, cộng thêm Chuẩn Đề còn có Gia Trì Thần Chử cùng cực phẩm Tiên thiên linh bảo khác, làm sao là đối thủ của Chuẩn Đề, chỉ có thể bị đánh đến mức thổ huyết cuồng loạn, bỏ chạy trối chết, vô cùng chật vật.

Những đại năng đang dùng bí pháp quan sát từ đằng xa không khỏi ngạc nhiên và hoàng khủng, vội vàng dời vị trí ra xa thêm triệu dặm.

Chuẩn Đề này quả thực là một kẻ ngoan độc!

Cũng chẳng sợ đắc tội với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

"Hô!" Tiêu diệt không ít Thái Ất Kim Tiên thậm chí cả Đại La Kim Tiên, vơ vét sạch bảo vật trên người bọn họ, tâm tình Chuẩn Đề mới tốt lên không ít.

Dù sao thì, chuyến này cũng không lỗ.

Dù chưa đoạt được Hoàng Trung Lý.

"Ta tưởng là ai, hóa ra là hai tên cường đạo vô sỉ phương Tây, muốn đến Bất Chu Sơn vét sạch cả lớp vỏ đất sao?!" Ngay lúc đó, một giọng nói mang theo ý vị sâm nghiêm vang lên.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe xong đều giận dữ, nhưng khi nhìn về phía người nọ thì lại có chút bất lực.

Đối phương có ba người, căn nguyên không hề dưới hai người bọn hắn!

Bàn Cổ Tam Thanh!

Không ở Côn Luân thần sơn cho tốt, chạy đến Bất Chu Sơn làm gì?!

Nhưng Chuẩn Đề cũng không dễ dàng bị kẻ khác chiếm ưu thế về lời nói, lập tức phản kích lại Nguyên Thủy: "Bàn Cổ bàng chi không ở Côn Luân thần sơn, tới đây làm gì?!" "Chuẩn Đề, ngươi muốn da thịt ngứa ngáy rồi phải không?" Nguyên Thủy nheo mắt lại, khí thế toàn thân ngưng tụ.

Tam Thanh luôn tự nhận là Bàn Cổ chính tông, bị mỉa mai là bàng chi thì tự nhiên nổi giận.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không có ân oán gì với Lão Tử và Thông Thiên, ngược lại các Đại La Kim Tiên giữa các bên cũng thường xuyên qua lại giao lưu, dù sao Hồng Hoang mới khai mở, đâu đâu cũng là bảo vật và cơ duyên, sau khi tiềm tu hóa hình, thường niên đều đi lại bên ngoài tìm bảo vật.

Nguyên Thủy thì khác, từng vì một kiện linh bảo xuất thế mà tranh đấu với Chuẩn Đề, bị đối phương cậy đông người bắt nạt một trận ra trò, nếu không phải sau đó Lão Tử và Thông Thiên kịp thời tới nơi, chỉ e đã phải chịu thiệt lớn.

Cho nên, hôm nay Nguyên Thủy thấy Chuẩn Đề lại đang giết người đoạt bảo thì chẳng thèm cho sắc mặt tốt.

Thông Thiên đi sau Nguyên Thủy thì lại có chút hối hận: Quên mất nhị huynh nhà mình có hiềm khích với Chuẩn Đề, nếu không chọn lựa hạng mục thứ hai, cùng đối phương đánh một trận, chẳng phải đã kiếm thêm được bốn ngàn vạn công đức rồi sao.

"Lão Tử đạo hữu, đã lâu không gặp." Tiếp Dẫn thấy tình hình có chút không ổn, vội vàng lên tiếng chào hỏi đại huynh của đối phương để hòa hoãn không khí.

Lão Tử cũng điềm nhiên đáp lại: "Tiếp Dẫn đạo hữu hảo, xem ra phúc duyên của các ngươi không tệ nha." Lời của Lão Tử có lẽ không có ý gì khác, nhưng Tiếp Dẫn lại nghe ra thành: Các ngươi đang ra sức trông cửa cho La Thiên, chắc hẳn nhận được không ít lợi ích.

Lão Tử nói thực lòng, Tiếp Dẫn chỉ có thể ngượng ngùng.

Dù sao với thân phận của hai người bọn hắn, đi làm kẻ trông cửa cho người ta đúng là mất mặt.

Lão Tử và Tiếp Dẫn đã bắt chuyện, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề cũng không tiện tiếp tục châm chọc nhau nữa, nhưng Thông Thiên lại bước ra: "Chuẩn Đề đạo hữu, Tiếp Dẫn đạo hữu, canh giữ ở đây chắc cũng mệt rồi, hay là xuống dưới nghỉ ngơi đi, để ta thay cho." "???" Cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều ngẩn người, ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy cũng sững sờ.

Vị tam đệ này của mình đang giở trò quỷ gì thế, việc trông cửa như thế này mà cũng phải tranh nhau làm?

Chúng ta là Bàn Cổ chính tông, là một trong Tam Thanh cơ mà!

Ngay cả Nữ Oa và Phục Hy ở trong cốc cũng không hiểu ra sao.

Trong phút chốc, cửa cốc chìm vào im lặng.

“Thông Thiên đạo hữu, lời này không phải là trò đùa chứ?” Không nghe thấy Thiên Đạo chi âm thông báo hoàn thành, Tiếp Dẫn đương nhiên sẽ không dễ dàng nhường lại việc canh giữ này.

Thấy Thông Thiên gật đầu xác nhận, trong lòng Tiếp Dẫn lại có chút mừng thầm: Vừa hay, có Tam Thanh cùng ta trông cửa, sau này chẳng ai cười ai được nữa.

“Tam đệ, đệ định làm gì?” Nguyên Thủy ngăn Thông Thiên lại.

Vừa mới mỉa mai hai người Chuẩn Đề là chó giữ nhà, ai ngờ tam đệ nhà mình lại xông lên đòi thay người ta trông cửa, sự chuyển biến này thật không hợp lẽ thường chút nào.

“Tam đệ luôn làm ngược lại ý ta, thật bực mình.” Nguyên Thủy chỉ có thể nhìn về phía Lão Tử, hy vọng đại ca sẽ nói vài câu.

Lão Tử cũng nhìn về phía Thông Thiên, trong lòng có chút hiếu kỳ.

“La Thiên đạo hữu từng giúp ta, hôm nay vừa vặn trả món nhân tình này.” Thông Thiên làm gì có cái cớ nào đáng tin, đành tùy tiện bịa ra một lý do.

“Vậy được, ta nhường lại.” Tiếp Dẫn đáp.

Nhưng Thông Thiên làm sao chịu thôi, nhiệm vụ của hắn là thay thế hai người Tiếp Dẫn, nếu Tiếp Dẫn vẫn ở lại đây thì chẳng phải nhiệm vụ không hoàn thành được sao?

“Cửa cốc nhỏ hẹp, không cần nhiều người như vậy đâu, Tiếp Dẫn đạo hữu, Chuẩn Đề đạo hữu, có thể xuống dưới nghỉ ngơi rồi.” Ý đồ của Thông Thiên quá rõ ràng, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sững sờ: Ngay cả việc trông cửa cũng tranh giành?

Tam Thanh này cũng quá đáng rồi!

Đúng vậy, hai người bắt đầu cho rằng Tam Thanh cố ý tìm

chuyện.

Chương 51

Nếu không, thật khó giải thích sự việc trước mắt.

Chuẩn Đề thấy Thông Thiên tranh giành, không giận mà mừng, kéo Tiếp Dẫn định đi: "Được được, nhường cho ngươi cả đấy." "!" Tiếp Dẫn tiếc nuối ba ngàn vạn công đức kia, có chút do dự nhưng rồi cũng thôi.

Ba ngàn vạn công đức đối với đại năng cấp bậc này tuy không ít nhưng cũng không quá nhiều, không cần thiết vì chút công đức đó mà trở mặt với Tam Thanh.

Nhưng Tiếp Dẫn dường như cảm thấy có chút không ổn, đợi sau khi cùng Chuẩn Đề rời khỏi Phục Hy cốc chưa đầy một canh giờ, Thiên Đạo chi âm lại vang lên trong não hải: "Đinh!

Do không hoàn thành lựa chọn, phần thưởng ba ngàn vạn công đức chuyển thành ba ngàn vạn nghiệp lực..." "?!" Tiếp Dẫn nhảy dựng lên.

Ba ngàn vạn công đức có thể nghiến răng không cần, nhưng đổi thành ba ngàn vạn nghiệp lực thì thật muốn chửi thề!

Tuy công đức có thể tiêu trừ nghiệp lực nhưng cũng không phải muốn tiêu là tiêu ngay được, vô cùng phiền phức.

Chuyến này lỗ lớn rồi!

"Tam Thanh!

Thông Thiên!" Món nợ này Tiếp Dẫn ghi lên đầu Thông Thiên, cộng thêm thù cũ với Nguyên Thủy... nhân quả đã dây dưa vào nhau!

Chuẩn Đề cũng lạnh lùng nói: "Tam Thanh khi người quá đáng, sớm muộn gì ta cũng phải đánh với bọn chúng một trận!". .....

“Đinh!

Tiếp Dẫn không hoàn thành lựa chọn, ngài nhận được phần thưởng gấp mười lần của hắn: Ba ức nghiệp lực!

Phần thưởng bổ sung: Kim chi pháp tắc.” “Đinh!

Thông Thiên hoàn thành lựa chọn, ngài nhận được phần thưởng gấp mười lần của hắn: Năm ức công đức.

Phần thưởng bổ sung: Mộc chi pháp tắc.” Thông báo hệ thống khiến khóe miệng La Thiên lộ ra một tia cười ý vị.

Hoàng Trung Lý sắp chín, lại kiếm thêm được nhiều phần thưởng như vậy, quả là song hỷ lâm môn.

Nhưng ngay sau đó hắn lại có chút rầu rĩ.

Phần thưởng bổ sung lại là hai đạo pháp tắc.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ, muốn đem pháp tắc trong tay tu luyện đến cảnh giới đại thành thì khó hơn lên trời!

Bắt buộc nguyên thần cũng phải tiến vào Đại La Kim Tiên kỳ mới được!

May mà hiện tại trong tay có chín quả Hoàng Trung Lý, đợi sau khi nhận được Đại La chân ý từ Nữ Oa và Phục Hy, việc nguyên thần thăng lên Đại La Kim Tiên không phải là chuyện khó.

“Hử?” Một lát sau, cảm ứng được Tam Thanh đều đã tới cửa, hắn thu hồi suy nghĩ, đi ra nghênh khách. .....

Thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hậm hực rời đi, Lão Tử xoa xoa trán, thấy dị tượng trên bầu trời đã thu lại, liền tiến vào trong cốc bái phỏng Phục Hy và Nữ Oa.

Phục Hy và Nữ Oa đối với việc khách quý đến thăm đều rất hoan nghênh, vội vàng dâng tiên trà tiếp đãi, La Thiên cũng đi ra.

Thông Thiên sau khi nhận được phần thưởng của Thiên Đạo chi âm, nhìn về phía La Thiên, tâm tình có chút phức tạp.

Một tồn tại có thể khiến Thiên Đạo quyến luyến như vậy khiến hắn hoài nghi không biết La Thiên có phải là tồn tại kiểu như Thiên Đạo chi tử hay không.

Chuyện xảy ra hôm nay khiến Thông Thiên nảy sinh ý định kết giao với La Thiên, nhưng hắn vạn vạn không ngờ rằng: Sau này hắn sẽ còn có nhân quả lớn hơn với La Thiên.

Tam Thanh đến chơi uống trà tán gẫu, luận đạo, đây chính là chuyện La Thiên cầu còn không được, nhân cơ hội này, La Thiên đã gợi chuyện về Đại La chân ý.

Một buổi trà hội giao lưu đại năng hiếm có.

Năm vị Tiên thiên đại thần đang ngồi đây đều có căn nguyên đỉnh tiêm, ai nấy sinh ra đã có tu vi Đại La Kim Tiên, tu luyện đến nay đều là những kẻ kiệt xuất trong hàng Đại La Kim Tiên, những hiểu biết về Đại La chân ý thực sự khiến La Thiên được lợi không nhỏ, về phương diện này cũng đã hiểu rõ ràng hơn rất nhiều.

Tam Thanh uống trà xong, luận đạo xong liền đứng dậy cáo từ, tuyệt nhiên không nhắc đến Hoàng Trung Lý, khiến La Thiên đánh giá cao hơn hẳn: Bàn Cổ chính tông, bất kể khí độ hay tu dưỡng đều mạnh hơn hai tên phương Tây kia rất nhiều. .....

Sau khi tiễn Tam Thanh đi, La Thiên lập tức bế quan để tiêu hóa những gì thu hoạch được, nhưng một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Một đạo cơ duyên mà La Thiên có được lúc này bắt đầu phát ra u quang trên bảng hệ thống.

Cơ duyên sắp đến.

"Sắp đến rồi sao?

Vậy chuyện ta bế quan thăng giai Đại La Kim Tiên phải hoãn lại một chút." La Thiên vốn định mượn dược lực của Hoàng Trung Lý cùng với việc tham ngộ Đại La chân ý để một hơi đưa nguyên thần lên Đại La Kim Tiên kỳ, nhưng thời gian cần thiết cho quá trình đó rõ ràng xung đột với đạo cơ duyên kia.

"Hình như vị trí của đạo cơ duyên này là ở Bất Chu Sơn?!" Cảm ứng kỹ một số thông tin của cơ duyên khiến hắn có chút kinh ngạc.

Nhưng chỉ dẫn hiện tại còn mờ mịt, muốn dựa vào đó mà tìm ra giữa Bất Chu Sơn rộng bao nhiêu ức vạn dặm là chuyện không hề dễ dàng.

Đợi khi nó hiển thị hoàn toàn chính là lúc La Thiên khởi hành.

Chương 52

"Cơ duyên này sẽ là gì đây?

Không lẽ có liên quan tới Bàn Cổ sao?" La Thiên có chút mong đợi. .....

"Khụ khụ!" "Con khốn Nữ Oa kia!" Ngao Mặc phun ra từng ngụm tiên huyết lớn, trên thân rồng nhảy động những ngọn lửa màu trắng tuyết, thiêu cháy long khu phát ra tiếng "xèo xèo", giằng co với mây độc đen như mực đang hồi phục.

Đặc biệt là ở sau lưng hắn, một mảng lớn vảy rồng và da thịt đã bị gọt mất, thậm chí cả xương cốt cũng lộ ra ngoài.

Lần này ở trước mặt bao nhiêu đại năng mà bại dưới tay Nữ Oa, thương thế không nhẹ, khiến hắn có một cảm giác tỏa chiết khó tả.

Nhưng có thể nhặt lại được cái mạng, cũng có chút may mắn.

"Ta so với những đại năng đỉnh tiêm vẫn còn kém một chút, ít nhất là chỉ dựa vào bản mệnh thần thông thì khó mà chống lại được cực phẩm Tiên thiên linh bảo..." Sự khát vọng đối với cực phẩm Tiên thiên linh bảo của hắn chưa bao giờ lớn như lúc này, trước đó Thái Cổ Chi Độc hoành tảo vô địch, cộng thêm trong tay có thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, căn bản không sợ cường giả cùng cấp, ai ngờ hôm nay đụng phải một kẻ biến thái như Nữ Oa.

"Nếu ta cũng giống như Long Vương đại nhân có cực phẩm Tiên thiên linh bảo bạn sinh thì hôm nay tuyệt đối không bại." Đột nhiên!

"Hoắc!" Một điểm thương mang trong mắt hắn từ nhỏ hóa lớn, trong nháy mắt đã tới nơi, mang theo sát lục khí tức khủng bố.

Luồng sát lục khí tức này thậm chí trong ấn tượng nguyên thần đã

hóa thành một con hắc sắc huyền điểu che trời rực lửa đen.

"Lũ Phượng tộc tiểu nhân, muốn chết sao!" Ngao Mặc tuy trọng thương nhưng vẫn ngạo nghễ, không hề sợ hãi, tế ra Thái Cổ Chi Độc cùng với một đạo linh bảo hình chùy để nghênh địch.

Nào ngờ!

"Phập!" Địch nhân sát thương mang nhìn thì có hình, nhưng thực chất là chiêu thức công kích nguyên thần, chỉ trong nháy mắt đã trảm phá nguyên thần hắn, ý thức bắt đầu chao đảo.

"Khốn kiếp!" Ngao Mặc mạnh mẽ cắn đứt đầu lưỡi, Thái Cổ Chi Độc quét sạch bát phương, trong bóng tối vội vàng đem một tia nguyên thần bị tổn thương độn ra khỏi đạo thể, chạy trốn về hướng Đông.

Nguyên thần Đại La Kim Tiên ly thể, trong một khắc đồng hồ có tốc độ thuấn di cực nhanh, khoảnh khắc tiếp theo Ngao Mặc đã trốn xa hàng vạn dặm.

Kẻ tập kích căn bản không thể truy kịp.

"Mối thù hôm nay, sau này Long Vương đại nhân nhất định sẽ báo thù cho ta!" Ngao Mặc gào thét, oán khí cùng nộ khí và lệ khí khiến tia nguyên thần kia biến thành một màu đen đặc, mất đi bản tướng ban đầu.

Tại nơi cũ.

"Bành!" Chân thân Thái Cổ Độc Long rơi xuống, khiến trăm dặm đất rung chuyển mạnh mẽ.

Một hắc bào giả tay cầm một cây hắc sắc thần thương từ hư không bước ra.

"Kiệt kiệt, vừa hay hôm nay những tử tự và đại tướng quan trọng

của Tiên thiên tam tộc đều ở Bất Chu Sơn và đều bị trọng thương, thật là trời giúp La Hầu ta!" Nhìn chân thân Thái Cổ Độc Long, sau đó gã bấm pháp quyết, phân ra một tia ý thức nhập vào trong long thể.

"Hống!" Một lát sau, chân thân Thái Cổ Độc Long mở ra đôi mắt đỏ ngầu, khắp người tỏa ra hỏa diễm đen ngòm, sau đó mạnh mẽ thăng không, bay về một hướng.

Ở đó có các Đại La Kim Tiên bị thương của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đang hốt hoảng bỏ chạy.

Hắc bào giả lại ẩn vào hư không.

Thân là phân thân Chuẩn Thánh, muốn đùa giỡn mấy tên Đại La Kim Tiên bị trọng thương quả là đơn giản.

"Đợi xong việc chính rồi sẽ đi xem có cơ hội đoạt lấy Hoàng Trung Lý kia không, đáng tiếc Tam Thanh và hai tên tặc phương Tây kia đang ở đó, lúc này e là không dễ.

Không ngờ Hoàng Trung Lý mà ta và Hồng Quân lão nhi tìm kiếm bấy lâu lại xuất thế ở Bất Chu Sơn..." Đồng thời gã thầm tính toán.

Nếu không vì đây chỉ là phân thân, chuyện của tam tộc quan trọng hơn Hoàng Trung Lý, lại thêm kỵ rơ Bảo Liên Đăng trong tay Nữ Oa, gã đã sớm ra tay cướp đoạt rồi. .....

Tại trung ương Đông Hải có một hòn đảo linh khí vô cùng sung túc tên là Long Vương đảo, thánh địa của Đông Hải Long tộc.

Ở giữa đảo có một thần điện khí thế khôi hoành là Long Vương điện.

Trong điện chủ của Long Vương điện, rất nhiều cao tầng Long tộc đều có mặt.

Trước mặt bọn họ là một con tiểu hắc long đang lơ lửng, lệ khí và

oán khí cuồn cuộn khiến diện mục cực kỳ dữ tợn, thỉnh thoảng lại nộ hống, có chút khó kiểm soát.

Đó chính là Thái Cổ Độc Long Ngao Mặc, nguyên thần đã trốn về Đông Hải nhưng cũng đã cận kề lúc tan biến.

Nếu không có linh dược và nghịch thiên chi pháp cứu trị, nguyên thần này sau mười ngày nửa tháng nữa sẽ tan rã.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Thái Cổ Độc Long, các cao tầng khác của Long tộc đều có chút kinh hãi.

Căn nguyên thần thông của Thái Cổ Độc Long bọn họ đều rõ, có thể nói địa bàn Long tộc mở rộng ở Hồng Hoang năm xưa có đến hai phần năm là do hắn đánh hạ, nói là mãnh tướng tiên phong số một cũng không ngoa.

Chiến tích của hắn vô cùng huy hoàng, gần như bách chiến bách thắng, chưa bao giờ bại trận, không ngờ hôm nay lại chịu thiệt thòi lớn như vậy.

"Ngao Mặc, ổn định tâm thần!" Một tu sĩ trung niên mặc hồng bào ở phía trước nhất nghiêm giọng cảnh tỉnh.

Chúc Long, con rồng thứ hai giữa thiên địa, tu vi bán bộ Chuẩn Thánh.

Cảm giác đạo tâm của Thái Cổ Độc Long có biến hóa, gã vừa cảnh tỉnh vừa vội vàng đánh ra một luồng tiên hà chi quang cuồn cuộn nguyên khí để ổn định chân linh cho Ngao Mặc.

Nhưng đã muộn, trên người Ngao Mặc đột nhiên bùng lên những ngọn lửa đen kỳ lạ, trong nháy mắt thiêu rụi tiếng gào thét thành tro bụi.

"Khốn kiếp!" Chúc Long gào lên nhưng vô ích, ngọn lửa đen đó quá hung mãnh, cộng thêm Ngao Mặc đã là nến cạn trước gió nên chỉ

trong chớp mắt đã xóa sạch sự tồn tại của Ngao Mặc trên thế giới này.

Chương 53

Trong đại điện, cả đám rồng xôn xao.

"Có khí tức của Phượng Hoàng Viêm thuộc Phượng tộc!" Thanh Long tộc trưởng Ngao Thanh nhíu mày nói.

Từng giao chiến với Phượng tộc nên gã rất quen thuộc với hỏa diễm thần thông của bọn họ.

"Chẳng lẽ Ngao Mặc đại trưởng lão bị Phượng tộc hại chết sao?!" "Không thể nào, với thần thông của Ngao Mặc đại trưởng lão, ai ở Phượng tộc có thể dồn hắn vào chỗ chết." "Chẳng lẽ Nguyên Phượng đích thân ra tay?" Các trưởng lão Long tộc trong điện đều xôn xao.

Long tộc từ sau khi bành trướng đã chiếm lĩnh tứ hải, thống nhất tất cả chủng tộc đại dương, bá chiếm cương vực phía đông Hồng Hoang, thống trị vùng lãnh thổ rộng lớn chưa từng có, cũng vì vậy mà có vài lần đại chiến với Phượng tộc.

Sau vài lần đại chiến, hai bên tử thương thảm trọng nên ân oán giữa hai tộc không nhỏ, nếu Phượng tộc ám toán mãnh tướng số một của Long tộc như Ngao Mặc thì cũng là điều hợp tình hợp lý.

"Đúng là Phượng Hoàng Viêm, nhưng không phải Niết Bàn Thần Hỏa tầng thứ cao nhất." Chúc Long đưa ra kết luận về cấp độ của ngọn lửa.

"Nếu không phải Niết Bàn Thần Hỏa thì còn ai có thể sát hại Ngao Mặc trưởng lão, đa phần là lũ lông vũ kia thiết lập bẫy vây công trưởng lão!" "Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua, Phượng tộc tranh phong với Long tộc ta đã lâu, kết mối thù sâu như biển, giờ cũng đã đến lúc kết thúc rồi." "Đừng vội, đợi Long Vương đại nhân xuất quan đã!". .....

Khi các cao tầng Long tộc đang thảo luận, từ phía sau đại điện truyền đến một luồng uy áp vô thượng khiến toàn trường im bặt.

Không chỉ vậy, luồng uy áp này xông thẳng lên vòm trời, làm chấn động nửa bầu trời.

"Oanh long long!" Thậm chí có thiên lôi cộng hưởng, tường vân hóa sinh, thần quang màu vàng che lấp cả mặt trời rực rỡ trên cao.

Vùng tứ hải rộng hàng ức ức triệu dặm đều bị luồng khí tức vô thượng và uy áp này trấn áp đến mức im lặng hoàn toàn.

Không dừng lại ở đó, luồng khí tức chí thượng này cuồn cuộn lan tỏa khắp Hồng Hoang, khiến thiên cơ trong hư không vô lượng như sóng gợn khổng lồ nhanh chóng truyền đi.

Sự mạnh mẽ này gần như là lời chiêu cáo với thiên hạ!

Chúc Long, Thanh Long và các cao tầng khác của Long tộc không ai không mừng rỡ.

Tộc trưởng nhà mình, Long Vương đại nhân, bế quan nhiều năm rốt cuộc đã lợi dụng khí vận của Long tộc để đột phá Đại La Kim Tiên kỳ, bước vào thánh cảnh giới chưa biết tên kia.

Trong lời đồn, tại phương Tây có vô thượng Ma Tổ, là đại năng đỉnh cấp cấp Chuẩn Thánh!

"Chuẩn thánh chi cảnh, huynh trưởng rốt cuộc đã chạm tới rồi!" Chúc Long suýt nữa thì trào nước mắt.

Có thực lực Chuẩn Thánh là có thể áp chế Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đưa Long tộc thực sự trở thành nhân vật chính của đại địa Hồng Hoang!

Hưởng thụ đại khí vận hàng ức vạn năm!

Trong lúc các trưởng lão Long tộc đang kích động, trên vương tọa

ở nơi cao nhất của đại điện xuất hiện một vị vương giả mặc kim bào.

Long Vương xuất hiện!

Đó là một người trung niên cao lớn uy nghiêm, chân mày mang theo phong duệ chi khí cực nặng, đôi mắt nhắm mở như những lưỡi kiếm sắc bén lộ rõ phong mang, các cao tầng Long tộc có mặt dưới ánh nhìn đó đều cấm nhược hàn thiền, không dám thở mạnh.

"Chuyện của Ngao Mặc trưởng lão ta đã biết, truyền lệnh của ta!" "Điều tập sức mạnh của tứ hải Long tộc, chuẩn bị chinh phạt Phượng tộc!

Báo thù cho Ngao Mặc trưởng lão!" "Rõ!" Chúc Long và các cao tầng khác, trong mắt đều cuộn trào sát ý...

Tại thánh địa Bất Tử Hỏa Sơn của Phượng tộc và thánh địa của Kỳ Lân tộc, cao tầng hai tộc cũng tập kết vì cái chết của những tử tự quan trọng tại Bất Chu Sơn lần này.

Chỉ có điều, chưa kịp đưa ra phản ứng thì Long Vương thăng tiến Chuẩn Thánh, thiên địa cùng hạ thiên cơ luật động truyền khắp đại địa Hồng Hoang khiến bọn họ kinh tâm đảm hàn, không biết ứng đối thế nào cho tốt.

Nếu Long Vương chỉ là Đại La Kim Tiên tuyệt đỉnh thì bọn họ còn tự tin đánh một trận, nhưng chênh lệch cả một đại cảnh giới mà đòi kháng cự thì rõ ràng là đi nộp mạng!

Cộng thêm việc Long tộc quá mạnh, nhất thời Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chỉ có thể kết minh với nhau!

Do nhân vật quan trọng của hai tộc đều có nghi vấn bị Long tộc sát hại, việc kết minh không mất nhiều thời gian, trái lại vô cùng nhanh chóng.

Ngay khi Long Vương vừa nam hạ muốn chinh phục Phượng tộc

thì liên minh đã đạt thành.

Chiến hỏa tam tộc tái khởi, mỗi ngày có đến hàng chục triệu thậm chí hàng trăm triệu sinh linh ngã xuống, khiến nghiệp lực và sát khí trên đại địa Hồng Hoang đầy rẫy chưa từng có.

Nếu có chí cường giả mở pháp nhãn có thể thấy khí đỏ đen bốc lên giữa trời đất như biển, các loại dị tượng hung lệ hiện ra, vô cùng khủng bố.

Kẻ đứng sau thúc đẩy tất cả là La Hầu thì ở trên chín tầng trời cười cuồng loạn không thôi.

Tại Ngọc Kinh Sơn ở Côn Luân thần sơn xa xôi, một lão đạo nhân râu tóc bạc phơ nhìn về phía vòm trời phương nam, chỉ thấy nơi đó kiếp lực ngợp trời, nghiệp lực bốc hơi, tội nghiệt hung hăng, sát khí màu đen lẫn với huyết quang đều đang từ từ đổ dồn về một hướng.

Dường như có đại thần thông giả đang thu thập những thứ đó.

Lão đạo nhân lắc đầu, lại thở dài một tiếng, nhưng cũng có chút hy vọng, tâm tình có phần phức tạp.

“La Hầu, cảnh giới Chuẩn Thánh, tại sao phải quấy động trời đất, tạo ra sát lục, không sợ rước lấy thiên phạt sao?

Chẳng lẽ đây là cái gọi là chứng đạo chi pháp?!”.

La Thiên không biết đại chiến của Tiên thiên tam tộc khởi nguồn từ nơi mình đi.

Lúc này hắn đang cùng Nữ Oa và Phục Hy thỉnh giáo về Đại La chân ý.

Trước đó hắn đã tặng cho mỗi người một quả Hoàng Trung Lý.

Hoàng Trung Lý sở dĩ chín sớm như vậy thực sự nhờ công của tạo hóa chi khí của Nữ Oa không ít, cộng thêm sự bồi dưỡng của Bàn Đào

linh chu và sự tư dưỡng của nơi này, công lao của Nữ Oa thực sự không nhỏ.

Chương 54

Cho nên, La Thiên tặng ra hai quả Hoàng Trung Lý là tâm cam tình nguyện báo đáp.

Nếu có thể đồng thời lấy được chân giải về Đại La chân ý của đối phương thì càng tốt.

"Cái này cũng quá quý trọng rồi!" Phục Hy và Nữ Oa tuy bình thường có chút thèm ăn nhưng chỉ giới hạn ở những linh quả như Bàn Đào, giá trị của Hoàng Trung Lý vượt xa Bàn Đào, có thể tăng ích cực lớn cho Đại La Kim Tiên, là tiên quả tốt nhất hiện nay được biết đến, nên bọn họ có chút thụ sủng nhược kinh.

"Chút lòng thành mà thôi, không đáng kể..." Nhân cơ hội này, La Thiên lên tiếng thỉnh giáo về Đại La chân ý.

Có món quà là Hoàng Trung Lý, Phục Hy nhiệt tình hơn hẳn Nữ Oa, lập tức trả lời, biết gì nói nấy, không giấu diếm điều gì khiến La Thiên thu hoạch được rất nhiều.

Nữ Oa còn trực tiếp lấy ra một ngọc giản, những hiểu biết về Đại La chân ý đều nằm trong đó, khiến La Thiên vô cùng cảm kích.

Xong việc, La Thiên đưa mười hai cây Bàn Đào đã nảy mầm cho Nữ Oa rồi cáo biệt ra đi.

"La Thiên đạo hữu, định đi đâu vậy?" Nữ Oa có chút không nỡ, nhưng cũng hiểu La Thiên làm vậy là vì tốt cho hai huynh muội nàng.

Tin tức Hoàng Trung Lý xuất thế sẽ sớm truyền khắp nửa Hồng Hoang, lúc đó sẽ có nhiều đại năng tìm đến cửa.

Sau khi La Thiên rời đi, hai huynh muội chắc cũng phải sớm rời khỏi nơi này.

Phục Hy cốc không thể ở lâu được nữa.

“Đi dạo quanh đây xem còn cơ duyên nào khác không.” La Thiên đáp, khiến Phục Hy lẩm bẩm: “Cứ tưởng sẽ ở thêm vài ngày chứ?

Nếu ngươi đi, ta cũng chẳng thể ở lại đây được nữa, hữu duyên tái kiến!”.

Tuy bình thường luôn mong La Thiên sớm rời khỏi em gái mình, nhưng khi ngày đó thực sự đến, Phục Hy cũng có chút không nỡ.

Đương nhiên, chết hắn cũng không thừa nhận là vì Bàn Đào của La Thiên quá ngon!

Cáo biệt Nữ Oa và Phục Hy, La Thiên dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng thu hồi Hoàng Trung Lý và Bàn Đào, đi về phía nơi cao hơn của Bất Chu Sơn.

Hắn muốn tìm kiếm đạo cơ duyên kia.

Đạo cơ duyên đó trên bảng hệ thống ngày càng nhấp nháy dữ dội, phương hướng chỉ dẫn dường như đã rõ ràng.

La Thiên cảm thấy có khả năng nó nằm ở gần đỉnh Bất Chu Sơn.

Cho dù là gần đỉnh Bất Chu Sơn thì cũng rộng hàng ức vạn vặm, với tu vi hiện tại của La Thiên muốn tìm ra nó cũng không dễ dàng.

Càng đi lên cao, uy áp của Bàn Cổ càng mạnh mẽ, cho dù đạo thể của La Thiên cường hãn nhưng muốn một hơi xông lên cũng không đơn giản.

“Rắc rắc!” Uy áp nặng nề khiến cơ thể hắn có chút dị dạng, bước chân cũng bắt đầu không vững.

“Chẳng trách Hồng Vân lại muốn lên đỉnh sơn, rủi ro cũng không nhỏ.

Nhưng ta đã có Lục Chuyển Huyền Công, chút uy áp này không

làm khó được ta.” La Thiên thầm tính toán, liền bắt đầu vận chuyển Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công để kháng cự dư uy của Bàn Cổ.

“Oanh!” Theo sự vận chuyển của huyền công, trên người hắn hiện lên thần quang màu vàng đất, cơ bắp cuồn cuộn thêm không ít, ngay cả khí tức cũng trở nên cương mãnh hùng hồn, sức mạnh hùng hậu cuộn trào không ngừng trong cơ thể.

Khi khởi động Lục Chuyển Huyền Công, tốc độ lên núi lập tức nhanh hơn rất nhiều.

Ở độ cao này, hiếm thấy tung tích của Kim Tiên, cơ bản đều là Thái Ất Kim Tiên hoặc Đại La Kim Tiên.

Uy áp của Bàn Cổ đối với những kẻ độn không càng tăng thêm áp chế, khiến không ít tu sĩ không dám nhờ vào linh bảo phi độn lên núi, cơ bản đều dựa vào pháp lực thần thông và nhục thân của chính mình.

Càng di chuyển lên trên, La Thiên càng phát hiện nhiều đại năng.

Trong đó không thiếu một số Đại La Kim Tiên cũng muốn lên đỉnh núi tìm kiếm cơ duyên.

Có kẻ rất thảm, ví dụ như ở tầng thứ Thái Ất Kim Tiên, La Thiên thậm chí thấy có kẻ bị uy áp của Bàn Cổ nghiền ép đến mức thổ huyết lăn xuống, e rằng tính mạng khó bảo toàn.

Sắp tới nơi không còn thấy bóng dáng Thái Ất Kim Tiên nữa rồi.

Lại thêm hai canh giờ, những kẻ hắn gặp đều là Đại La Kim Tiên.

Nhưng những Đại La Kim Tiên đó khi thấy La Thiên đều ngạc nhiên vô cùng.

Nhìn khí tức của La Thiên, dường như chỉ mới ở Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Thế mà cũng có thể leo lên đây sao?!

Đặc biệt là hai vị nào đó, khi thấy La Thiên thậm chí còn nhảy dựng lên kinh hãi: "La Thiên?!" Tiếp Dẫn thực sự bực bội, vừa rồi không lâu từ Phục Hy cốc ra về tay trắng, lại gánh thêm ba ngàn vạn nghiệp lực, hận La Thiên đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôm nay có cảm ứng nên hai người đi về phía đỉnh núi, ai ngờ lại đụng độ La Thiên.

Do nghiệp lực và Thiên Đạo chi âm, Tiếp Dẫn đối với La Thiên luôn giữ khoảng cách kính nhi viễn chi.

Nhưng không ngờ hai người đang hì hục leo núi, thậm chí còn thở hồng hộc, thì La Thiên với gương mặt thản nhiên từ phía sau nhanh chóng đuổi kịp.

Hắn còn chào hỏi một câu: "Ơ, thật có duyên nha, chào hai vị đạo hữu!" Có chút ngượng ngùng rồi đây.

Một Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ lại muốn vượt qua hai vị Đại La Kim Tiên, thật là xấu hổ.

Đợi đã, Bất Chu Sơn lớn như vậy, cứ hễ chút là chào hỏi, cố ý phải không?!

"Khốn khiếp, không thể để hắn vượt qua được!" Chuẩn Đề không vui, vội vàng gia tăng tốc độ, phi thân như điện.

Chương 55

Thể diện là thứ mà trong mắt các đại năng Hồng Hoang rất được xem trọng, đặc biệt là các Thánh nhân sau này còn giảng cứu hơn, hầu như các cuộc tranh đấu giữa họ đều từ đó mà ra.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không ngoại lệ.

Đáng tiếc thực tế phũ phàng, dù đã dùng hết sức bình sinh, thậm chí vận dụng cả Đại La chân ý để kháng cự uy áp Bàn Cổ, dùng sạch các thần thông nhưng vẫn bị La Thiên từ từ vượt qua, bỏ lại sau lưng.

Tên tiểu tử đáng ghét kia còn bỏ lại một câu: "Hai vị nhanh lên chút, cơ duyên không đợi người đâu." "Khốn khiếp!

Để ta lên quét hắn một trận!" Chuẩn Đề nhịn không được nữa, cầm Thất Bảo Diệu Thụ định xông lên quét La Thiên nhưng bị Tiếp Dẫn giữ lại.

"Để hắn đi." Tiếp Dẫn nghiến răng nhẫn nhịn.

Kẻ được Thiên Đạo quyến luyến, căn bản không thể động vào, trừ khi hai người bọn họ trở thành Chuẩn Thánh trong truyền thuyết kia!

Tiếp Dẫn là người cẩn thận, không nóng nảy như Chuẩn Đề.

"Hừ!

Đại huynh, hôm nay sao vậy?

Chuyện gì cũng sợ đầu sợ đuôi, nhìn cái tên tiểu tử đó thật quá đáng ghét, hắn sử dụng Tung Địa Kim Quang!

Không đúng, trên đỉnh núi không giống như sườn núi, bùn đất cứng như sắt thép, sao có thể tùy ý sử dụng thổ hệ thần thông như vậy!" Chuẩn Đề vô cùng khó hiểu, nhưng ngay lập tức lại bị La Thiên

ở đằng xa làm cho tức giận.

La Thiên rõ ràng là còn dư lực!

Vừa rồi rõ ràng là cố ý khiêu khích!

"Kẻ này là người được Thiên Đạo quyến luyến, ta không thể dễ dàng đắc tội." Tiếp Dẫn nói, rồi đem chuyện ngày đó kể ra.

"Cái gì!

Đại huynh chắc chắn không nhìn nhầm chứ?!" Chuẩn Đề kinh hãi, chuyện như vậy quả thực là chưa từng nghe thấy!

"Ta mà lại gạt đệ sao?!" Tiếp Dẫn trừng mắt, dọa Chuẩn Đề vội vàng lắc đầu.

"Tam Thanh đang ở phía trên rồi, chắc chắn sẽ không chiếm được lợi lộc gì đâu.

Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông, một cuộc đại cơ duyên như thế này chắc chắn sẽ không dễ dàng nhường cho tên La Thiên kia, lúc đó ta sẽ có cơ hội đục nước béo cò." Tiếp Dẫn tự an ủi.

Chuẩn Đề thì có chút cạn lời: Tam Thanh ở trên đó thì chúng ta lên cũng chẳng phải đối thủ của người ta.

"Ơ, ba người kia lại là ai?!" Chuẩn Đề đột nhiên nhìn xuống phía dưới thấy ba bóng người đang leo núi với tốc độ cực nhanh, không nhịn được kêu lên, đồng thời có chút bực bội: Thấy ai cũng nhanh hơn hai người bọn hắn, hôm nay đúng là mất mặt quá.

"Nhục thân thật mạnh mẽ, khí cơ đang dung hợp với uy áp Bàn Cổ!

Nếu ta đoán không nhầm thì đây là những người Vu tộc ở dưới chân núi Bất Chu Sơn, người có thể lên đến đây khả năng là Tổ Vu!" Tiếp Dẫn cũng kinh hãi không kém.

Biến động của cơ duyên đã khiến các đại năng đỉnh cấp của Bất Chu Sơn một lần nữa hội tụ trên núi.

"Càng đông càng tốt!

Dù sao ta cũng không có ưu thế, càng hỗn loạn thì cơ hội của ta càng lớn!" Tiếp Dẫn lại một lần nữa an ủi Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nghe xong suýt chút nữa thốt lên: "Ta tin ngươi cái con khỉ ấy.". .....

Trải qua ít nhất mười mấy ngày lặn lội, La Thiên mới lên tới đỉnh núi!

Trong thời gian đó, hắn luôn vận chuyển huyền công, chống đỡ và giao hòa với uy áp Bàn Cổ, khiến Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công dường như lại tiến thêm một bước, dường như sắp chạm tới ngưỡng cửa nhục thân Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đỉnh núi Bất Chu ít nhất cũng rộng hàng ức vạn dặm, bên trong địa thế hiểm trở, núi non san sát, cây cối chọc trời, lại không thể độn không tìm kiếm nên muốn tìm ra nơi cơ duyên xuất thế không hề dễ.

May mà La Thiên có chỉ dẫn, nhanh chóng lao về phía địa điểm chính xác như sấm chớp.

"Hống!" Có dị thú từ trong rừng xông ra, nhục thể của chúng đều ở cấp độ bán bộ Đại La Kim Tiên, đi thành đàn khiến người ta khó đối phó.

"Thủ hộ đỉnh Bất Chu Sơn là Bạo Lực Ma Viên, nổi tiếng với sức mạnh, phòng ngự cũng biến thái, đặc biệt là động vật sống theo bầy, ra vào đều cả một lũ.

Cộng thêm uy áp Bàn Cổ áp chế linh bảo, nếu không có nhục thân cực mạnh để kháng cự thì rất khó đánh đuổi." La Thiên thầm tính toán, ra quyền như rồng, đánh cho lũ Bạo Lực Ma Viên đó kêu thảm

thiết lùi lại.

Tu vi nhục thể của hắn vô hạn tiếp cận cấp độ Đại La Kim Tiên trung kỳ, một quyền có thể quét sạch một đạo tinh hà, nhưng vẫn không thể một quyền giết chết Bạo Lực Ma Viên, chỉ có thể đánh chúng trọng thương.

Nhưng La Thiên biết bọn chúng chỉ đang tuân theo mệnh lệnh trong bóng tối để canh giữ đỉnh núi này nên cũng không lấy mạng, chỉ đánh lui rồi tiếp tục lao lên phía trước.

Cuộc đột phá này lại tiêu tốn thêm mười mấy ngày nữa mới tới được nơi cơ duyên chỉ dẫn.

Nhưng nơi đó đã sớm có vài người quen canh giữ rồi.

Những người quen này không phải ai khác, chính là Tam Thanh, Hi Hòa tiên tử, và một nam tử mặc kim bào mang theo khí tức của bậc bề trên.

Lúc này bọn họ đang ở trên một đỉnh núi bằng phẳng rộng hàng ngàn dặm.

Ngọn núi này không cao, trông giống như bị chém ngang lưng, phía trên vô cùng bằng phẳng.

Có một lớp cấm chế pháp quang màu trắng gần như trong suốt trông như một cái vung úp ngược bao trùm lấy khu vực rộng mười dặm ở trung tâm đỉnh núi.

Chương 56

Có điều hơi kỳ quái: Thông Thiên ở ngoài lớp pháp quang, còn Lão Tử và Nguyên Thủy lại ở bên trong.

Lão Tử và Nguyên Thủy hai người đang khoanh chân ngồi bên trong bế mục tĩnh tu, đối mặt với một luồng kỳ quang màu trắng hình thù không định, biến ảo không ngừng ở cách đó vài dặm.

Trên đỉnh đầu họ, một người hiện lên hư ảnh Thái Cực Đồ, một người thì có hư ảnh Bàn Cổ Phiên, dường như đang chống chọi với thứ gì đó.

Vào đến đây, uy áp Bàn Cổ lại nồng đậm thêm vài phần, ngay cả La Thiên cũng thấy có chút vất vả.

Không nghi ngờ gì nữa, uy áp Bàn Cổ bên trong lớp pháp quang cấm chế kia chắc chắn còn lợi hại hơn nhiều.

Hèn gì Thông Thiên không vào được, so với hai vị huynh trưởng có chí bảo bạn sinh thì kém một chút.

Hôm nay Hi Hòa tiên tử mặc một bộ y sam màu trắng, vòng eo thon gọn càng tôn lên vẻ phong mãn, nhưng khí chất phiêu nhiên xuất trần cùng với vẻ lãnh diễm vốn có của Thái Âm nữ thần khiến người ta khó lòng nảy sinh tà ý.

Bên cạnh nàng là nam tử mặc kim bào, diện mục tuấn lãng, giữa đôi mày có đế vương chi khí, rất giống với Đông Hoàng Thái Nhất đã gặp trước đó.

"Chẳng lẽ đây chính là Đế Tuấn?" La Thiên thầm đoán, trong lòng nảy sinh chút lửa giận: Cùng Hi Hòa kết bạn đồng du, cảm giác tên này chuẩn bị hành động với Hi Hòa nữ thần rồi?

Xem ra mình cũng phải khẩn trương lên mới được.

Hi Hòa và nam tử kim bào cũng giống như Thông Thiên, bị luồng sáng trắng chặn đứng bên ngoài, Hi Hòa tiên tử thậm chí còn tế ra một món pháp bảo như vầng trăng khuyết trên đầu để chống lại luồng uy áp Bàn Cổ khủng bố kia.

Nguyệt Tinh Luân!

Nam tử kim bào trên đầu cũng có một món linh bảo như mặt trời rực rỡ, rõ ràng là Nhật Tinh Luân!

Hai kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo này vốn là một cặp, khiến La Thiên càng thêm không vui.

"Thông Thiên đạo hữu hảo, chào Hi Hòa tiên tử." La Thiên đi tới chào hỏi, Hi Hòa và Thông Thiên vội vàng đáp lễ.

Thông Thiên đáp lại, tuy đối với thực lực của La Thiên có chút ngạc nhiên nhưng không để lộ ra ngoài.

Hi Hòa thì mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Rõ ràng hơn trăm năm trước La Thiên mới là Huyền Tiên, giờ đã là Thái Ất Kim Tiên!

Tư chất như vậy tuyệt đối là đệ nhất dưới hàng Tiên thiên đại thần!

Nhưng nén lại sự kinh ngạc trong lòng, nàng lại vô cùng thắc mắc!

Vì sao La Thiên chỉ là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ mà cũng có thể lên đến đây!

Ở nơi mà uy áp Bàn Cổ gần như thực chất như thế này, ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng đứng không vững.

La Thiên bước đi mà không dùng bất kỳ pháp bảo nào, chỉ lộ vẻ hơi gian nan một chút.

Người đàn ông này, nàng nhìn không thấu.

Nhưng nghĩ đến việc ngày đó đối phương rơi vào dục trì, Thiên Đạo bắt nàng lựa chọn, nàng có chút bừng tỉnh.

Người được Thiên Đạo che chở vốn dĩ khác biệt.

Đế Tuấn bên cạnh thấy La Thiên chào hỏi Hi Hòa mà hoàn toàn không có ý định để mắt tới mình, ánh mắt không khỏi lạnh đi.

Thái Dương Tinh chi chủ, nắm trong tay Hà Đồ Lạc Thư, căn nguyên hạng nhất, luôn cao cao tại thượng, quả thực không mấy coi trọng La Thiên.

Trong thâm tâm, gã đang cố gắng lấy lòng Hi Hòa.

Lần này có thể cùng Hi Hòa xuất hiện ở đây hoàn toàn là nhờ tốn bao công sức điều tra mới đụng mặt được nàng trên đường đi.

Đáng tiếc suốt dọc đường lên núi, Hi Hòa luôn giữ khoảng cách nhất định với gã, thái độ cũng có chút băng lãnh.

"Cứ đà này thì làm sao ta cưới được hai chị em nàng đây, thật khiến người ta đau đầu." Gã thầm tính toán.

Ngay lúc đó.

Thấy La Thiên muốn xông vào lớp pháp quang trắng, đi về phía nơi Lão Tử và Nguyên Thủy đang ngồi, Hi Hòa vội vàng nhắc nhở: "La Thiên đạo hữu cẩn thận, cấm chế uy lực cực lớn, chỉ có cực phẩm Tiên thiên linh bảo mới có thể phá mở đi vào, uy áp Bàn Cổ bên trong gấp mười lần bên ngoài, nếu không có Tiên thiên chí bảo thì..." Thông Thiên cũng vội vàng lên tiếng phụ họa, lần trước ở chỗ La Thiên kiếm được mấy ngàn vạn công đức khiến hắn có ấn tượng tốt với La Thiên, cũng không muốn La Thiên bị thương ở đây.

Tuy đạo thể của La Thiên lợi hại nhưng lý ra đã tới giới hạn rồi,

nếu còn cố xông vào trong e là sẽ gặp nguy!

Đế Tuấn thì hừ lạnh: "Đúng là tên không biết sống chết!

Để xem hắn mất mặt thế nào!" La Thiên cảm ơn hảo ý của họ rồi định thử một chút.

"Hừ!

Không nghe lời khuyên của người tốt, thiệt thòi ngay trước mắt thôi." Thấy hắn không nghe, Hi Hòa có chút bực mình nhẹ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nàng và Thông Thiên đều kinh hãi tột độ!

La Thiên cứ thế nhẹ nhàng đi vào trong!

Lớp pháp quang cấm chế hộ trì dường như tự động mở ra "cánh cửa" cho hắn vào?!

Chuyện gì thế này?!

Thông Thiên bên cạnh cũng há hốc mồm!

Chương 57

Đúng vậy, chuyện kỳ lạ này Hi Hòa không dám khẳng định nhưng lại thấy rõ mười mươi lớp pháp quang trắng mở ra cho La Thiên vào, hắn thản nhiên bước tới, dường như uy áp Bàn Cổ đối với hắn cũng chẳng khác gì bên ngoài.

"Phụ thần!

Thiên tâm ơi!

Để hai vị huynh trưởng có Tiên thiên chí bảo bạn sinh đi vào ta không nói, nhưng tại sao lại để một kẻ ngoại nhân chẳng liên quan gì đi vào cơ chứ?!" Thông Thiên bực bội!

Không thông chút nào.

Chẳng lẽ kẻ tự xưng Bàn Cổ chính tông như mình lại không bằng một tên ngoại nhân như La Thiên sao?!

Hi Hòa che miệng nhỏ, đôi mỹ mâu tràn đầy kinh ngạc.

Lớp pháp quang cấm chế đó dường như đang hoan nghênh La Thiên đi vào vậy.

Tiếp đó, nàng và Thông Thiên thậm chí có thể thấy sau khi vào trong, La Thiên không tế ra bất kỳ linh bảo nào, chỉ dựa vào đạo thể bước về phía Lão Tử và Nguyên Thủy.

Tuy bước chân nặng nề hơn không ít nhưng luồng uy áp Bàn Cổ nặng gấp mười lần kia vẫn không thể khiến hắn dừng lại.

Lão Tử và Nguyên Thủy bên trong lúc cảm nhận được La Thiên bước vào cũng mở mắt ra.

Nhưng khi thấy La Thiên, cả hai đều sững sờ.

Vào được thì cũng không có gì, chỉ cần có cực phẩm Tiên thiên linh bảo là được, nhưng muốn trụ lại ở trong này thì cần có đạo thể cực mạnh hoặc Tiên thiên chí bảo.

Nguyên Thủy và Lão Tử mạnh ở nguyên thần, nếu không có Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên là hai kiện Tiên thiên chí bảo thì họ cũng sẽ giống như Thông Thiên.

La Thiên không dựa vào bất cứ thứ gì mà bước vào được, cấp độ đạo thể này khiến họ phải than thở kinh ngạc.

Đạo thể cấp Tổ Vu!

Tổ Vu, trong lòng Nguyên Thủy và Lão Tử đều nảy sinh cảm giác chán ghét khó tả.

Tuy là lần đầu đến Bất Chu Sơn nhưng trước đó họ đã có giao thiệp với Thập Nhị Tổ Vu, suýt chút nữa đã đánh nhau vì chuyện ai mới là Bàn Cổ chính tông.

"Hắn kiên trì không được lâu đâu, dù sao hắn cũng không phải là tinh huyết của phụ thần!" Nguyên Thủy truyền âm cho Lão Tử.

Gã cho rằng thân thể của La Thiên kém hơn những Tổ Vu kia một bậc.

Tuy nhiên, sau một nén nhang, La Thiên đã bước tới trước mặt họ, lên tiếng chào hỏi rồi tiếp tục tiến về phía trước.

"!" Lần này Nguyên Thủy ngồi không yên nữa, gã đứng bật dậy, trên đỉnh đầu hư ảnh Bàn Cổ Phiên rung lắc dữ dội và dần ngưng thực, thân phiên màu huyền hoàng ẩn hiện, từng luồng hà quang ngậm mà không phát trên mặt phiên nhưng lại tỏa ra một hai phần khí thế khai thiên khiến lớp pháp quang trắng rộng mười dặm cũng phải rung chuyển.

Nhưng sự động đậy của gã lập tức thu hút luồng uy áp Bàn Cổ

gấp bội, "oanh" một tiếng ép gã suýt chút nữa phải quỳ một chân xuống.

"Nhị đệ!

Chớ có nóng nảy!" Lão Tử vội vàng khu động Thái Cực Đồ, ngũ sắc hào quang tỏa sáng định trụ khí cơ xung quanh!

Cho dù mạnh như bọn họ, trước dư uy của Bàn Cổ dù nắm trong tay Tiên thiên chí bảo nhưng vẫn không thể quá phóng túng.

"Phụ thần tại sao lại đối xử với con như vậy?

Tại sao lại đối xử với con như thế?!" Nguyên Thủy làm sao không vội, cuộc cơ duyên lần này vốn thuộc về gã, Lão Tử không vào tranh giành đã đành.

Mắt thấy sắp thành công mười mươi thì nửa đường lại nhảy ra một tên La Thiên.

"Hắn cũng sắp dừng lại rồi." Lão Tử cũng nhận thấy La Thiên sắp không trụ vững.

Sau khi vượt qua Lão Tử và Nguyên Thủy, bước chân của La Thiên lúc này chậm như ốc sên, mỗi bước tiến lên đều mất cả buổi trời, có thể thấy mồ hôi chảy ròng ròng sau gáy.

Ngay lúc đó, Nguyên Thủy và Lão Tử lại cảm nhận được phía bên kia có người tiến vào, nhìn lại thì sắc mặt cả hai đều ngưng trọng.

Có ba người tiến vào, một nữ hai nam, nữ nhân tuyệt mỹ điềm tĩnh, ôn văn nhĩ nhã, nam nhân thô cuồng hung mãnh, sát khí đằng đằng mang theo lôi điện khí tức hùng mạnh.

"Hậu Thổ trong hàng Tổ Vu, Cường Lương, và Hấp Tư!" Đối với Nguyên Thủy, lại là một đòn kích nữa!

Ba người này không một ai có bản lĩnh dưới hàng Tam Thanh.

“Lão Tử và Nguyên Thủy trong hàng Tam Thanh.” Hậu Thổ cũng phát hiện ra Nguyên Thủy, sắc mặt cũng biến đổi.

“Lại là ai nữa đây?

Không nhờ vào linh bảo mà cũng có thể vào đây?” Tổ Vu Cường Lương thấy La Thiên còn ở gần luồng kỳ quang trung tâm hơn cả Nguyên Thủy không khỏi kinh hãi.

Có thể sánh ngang với nhục thân Tổ Vu rồi!

Ngoài Tổ Vu ra, trên đời này còn sinh linh nào có cấp độ tu vi nhục thân như vậy sao?!

“Là hắn!” Hậu Thổ thì nhận ra La Thiên ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Từ sau lần biệt ly đó, Hậu Thổ vẫn luôn nhớ đến món thịt heo nướng mỹ vị kia, cũng từng bắt chước nướng thử nhưng đều không bằng tay nghề của La Thiên.

Thấy La Thiên dừng lại ở nơi cách luồng kỳ quang trắng một dặm, Hậu Thổ và các Tổ Vu cũng an tâm phần nào.

Bọn họ cũng nhanh chóng đi tới vị trí có khoảng cách tương tự như La Thiên rồi ngồi xuống tĩnh tâm đợi cơ duyên xuất thế.

Chương 58

Như vậy thì cơ hội của mọi người đều bình đẳng, xem phúc duyên của ai lớn hơn khi cơ duyên xuất thế.

Nhưng Hậu Thổ cùng hai người kia và cả Lão Tử, Nguyên Thủy đều vạn vạn không ngờ rằng La Thiên làm sao thỏa mãn với việc chờ đợi như vậy.

Người nắm giữ cốt lõi thực sự của cơ duyên biết rõ chỉ cần tiến gần thêm luồng kỳ quang trắng kia là có thể đoạt được bảo vật bên trong.

Cho nên hắn khoanh chân ngồi xuống chỉ là để luyện hóa Hoàng Trung Lý!

Tăng cường tu vi nhục thân của mình!

Lật tay lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, lập tức cả đỉnh núi tràn ngập mùi hương kỳ lạ, khiến người ta nảy sinh tỳ dục và thiệt dục, đạo tâm ẩn ẩn lay động.

"Kỳ quả gì vậy?!" Ba người Hậu Thổ đại kinh thất sắc.

Chưa từng thấy tiên quả nào có mùi hương có thể làm dao động cả đạo tâm.

Lão Tử và Nguyên Thủy ánh mắt biến đổi liên tục.

Hoàng Trung Lý, hắn định ăn sao?!

Vừa rồi La Thiên mồ hôi đầy đầu, sức cùng lực kiệt, họ cứ tưởng hắn dùng Hoàng Trung Lý để bổ sung thể lực.

Nguyên Thủy thậm chí còn mắng thầm trong lòng: "Đồ phá gia chi tử, một quả Hoàng Trung Lý đủ để ta luyện được trăm lò Bát Chuyển

Kim Đan!

À không, ta thậm chí có thể nhờ đại huynh luyện mười lò Cửu Chuyển Kim Đan!

Tại sao lại lãng phí ở đây?!

Mà ta đang nghĩ gì thế?

Ta đường đường là Bàn Cổ chính tông, sao có thể luyện đan cho hạng người này, phi!".

Mặc cho tâm trí Nguyên Thủy đang hỗn loạn, ngay cả Thông Thiên và Hi Hòa cũng vậy.

Đều nhận ra quả Hoàng Trung Lý đứng hàng nhất nhì trong thập đại linh căn kia, trong truyền thuyết một quả có thể giúp người ta trở thành Đại La Kim Tiên đỉnh cấp đại dược!

Loại đại dược đỉnh cấp như vậy mà tên La Thiên kia dường như định dùng để bổ sung thể lực nguyên khí?

Đúng là tức chết người ta mà!

Chuyện lãng phí như vậy thì lén lút mà làm đi, đằng này lại làm ngay trước mặt mọi người thế này sao?!

Khoe khoang à?!

"Đúng là trâu bò ăn mẫu đơn!

Ăn sống như vậy không sợ nổ xác sao!" Đôi mắt Đế Tuấn sắp phun ra lửa.

Thần dị của Hoàng Trung Lý còn trên cả nhựa cây Phù Tang thần thụ của nhà gã, đối phương chà đạp như vậy thật quá đáng ghét!

"Ôi, một quả Hoàng Trung Lý có thể luyện được bao nhiêu lò đan dược đỉnh cấp chứ!

La Thiên đạo hữu lãng phí quá.” Thông Thiên thở dài.

Đôi mắt đẹp của Hi Hòa thì rập rờn sóng nước.

Hôm nay nàng không những hoàn toàn thay đổi cách nhìn về La Thiên mà trong lòng còn tràn đầy sự tò mò.

Trong lòng nàng xác định La Thiên là người được Thiên Đạo quyến luyến, cũng may mắn là hôm đó đã không ra tay trừng phạt hắn.

Nhưng cứ hễ nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm đó là mặt nàng lại ửng hồng, khiến Đế Tuấn luôn quan sát nàng bên cạnh sắc mặt càng thêm trầm xuống.

Trong sự kinh ngạc và tiếc nuối của mọi người, La Thiên đã nuốt quả Hoàng Trung Lý kia.

Có người thầm nghĩ: Có lẽ hắn muốn nhờ sức mạnh của đại dược Hoàng Trung Lý để khôi phục nguyên khí và thể lực, nhưng chẳng qua cũng chỉ dừng lại ở đó thôi, có ích gì đâu?!

Nào ngờ, La Thiên lại dùng Hoàng Trung Lý để trùng quan thăng cấp ngay tại chỗ!

“Ngô!!!” Hoàng Trung Lý vào miệng là tan, nhưng hương vị và cảm giác mang lại vượt xa Bàn Đào, nếu Bàn Đào khiến hắn không cưỡng lại được thì Hoàng Trung Lý còn ở trên một bậc.

“Oanh oanh!” Sức mạnh đại dược vô địch cuộn trào trong cơ thể hắn, khiến huyền công tự phát vận hành, luyện hóa từng luồng sức mạnh hung mãnh đó khiến khắp người La Thiên phát ra tiếng sấm nổ.

Không lâu sau, một luồng khí tức mạnh hơn một bậc tỏa ra từ toàn thân hắn!

“?!” Lão Tử cũng không thể điềm tĩnh được nữa, lập tức đứng dậy.

Ba Tổ Vu của Hậu Thổ cũng vậy.

La Thiên nhờ vào một quả Hoàng Trung Lý đã khiến tu vi nhục thân đột phá Đại La Kim Tiên tiền kỳ, đạt tới tu vi trung kỳ.

Sau khi đạt tới Đại La Kim Tiên kỳ, bất kể là tu vi nguyên thần hay nhục thân muốn thăng tiến đều cực kỳ khó khăn.

Một quả Hoàng Trung Lý đã giúp hắn bớt đi trăm vạn năm thậm chí hàng ngàn vạn năm khổ công!

Trong phút chốc, tất cả mọi người có mặt đều lộ ra đủ loại thần sắc dị thường, trong đó có tham lam, đố kỵ, ngưỡng mộ đủ cả!

La Thiên – kẻ ban đầu không mấy ai để vào mắt – trong nháy mắt đã trở thành tồn tại khiến tất cả phải ngưỡng mộ ghen tị.

Chương 59

Đồng thời, họ cũng kinh hãi trước sự huyền bí của công pháp mà hắn tu luyện, tốc độ luyện hóa như vậy quả thực bình sinh chưa từng thấy!

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng thất thểu bò tới, thấy La Thiên ở bên trong liền lập tức xông về phía lớp pháp quang cấm chế vì sợ chậm chân.

Thông Thiên vốn không ưa gì bọn họ nên đương nhiên không hảo tâm nhắc nhở.

Hi Hòa và Đế Tuấn không quen biết hai người này, vị trí cách nhau vài chục dặm, khi thấy hai người họ thì họ đã lao tới trước mặt cấm chế rồi.

Thấy Chuẩn Đề cầm cực phẩm Tiên thiên linh bảo trên tay dường như cũng không cần lo lắng quá mức.

Đương nhiên, việc xông vào một cách mạo hiểm như vậy khó tránh khỏi mất mặt.

"Ơ!" "A!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần lượt dùng Tiếp Dẫn Bảo Tràng và Thất Bảo Diệu Thụ xé rách pháp quang cấm chế xông vào, nào ngờ luồng uy áp Bàn Cổ nặng gấp mười lần ập xuống khiến cả hai suýt chút nữa quỳ rạp.

"Hừ!

Ta không thể thua Tam Thanh được!" Tiếp Dẫn vận chuyển pháp lực, cùng Chuẩn Đề dốc sức bước tới.

Không thể để mất mặt trước Tam Thanh.

Nhưng sự thực phũ phàng: Không có Tiên thiên chí bảo hoặc nhục

thân cấp Tổ Vu thì muốn thâm nhập sâu vào trong rõ ràng là nói mộng hão.

"Oanh!" Uy áp đè nặng như núi khiến chân hai người run rẩy.

Ngay lúc đó, luồng kỳ quang trắng hình thù bất định kia phát ra dị tượng.

"Đinh linh linh!" Tiếng leng keng trong trẻo như vô số chuông và ngọc va vào nhau vang lên khiến mọi người tinh thần chấn động.

Luồng kỳ quang trắng hóa thành mây trắng cuộn trào tản ra xung quanh, nhưng bên trong lại tỏa ra từng trận hào quang ngũ sắc lấp lánh chiếu rọi chư thiên, nhuộm cả đỉnh núi thành một thế giới ngũ sắc.

Một lát sau, mọi người thấy một đóa khánh vân vàng rực từ đó bay lên, gặp gió liền lớn dần.

Bên trong khánh vân dường như ẩn chứa thế giới hồng mông, nhật nguyệt tinh thần phổ chiếu, ngũ sắc hào quang rực rỡ, bát âm tiên nhạc vang vọng hoàn vũ.

Bên ngoài khánh vân có vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trên trời rơi xuống như nước nhỏ giọt trước thềm nhà không bao giờ dứt.

Thật là một món vô thượng chi bảo!

"Hoa lạt!" Tất cả mọi người bên trong lớp cấm chế đều đứng dậy.

Bao gồm cả La Thiên vừa mới thu công!

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, uy áp Bàn Cổ bên trong cấm chế lại một lần nữa tăng vọt!

"Oanh!".

"Chư Thiên Khánh Vân, do luồng hạo nhiên chính khí trong lòng

Bàn Cổ hóa thành, không thuộc về Tiên thiên, chẳng phải Hậu thế!

Cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi sao?

Đoạt được nó chắc chắn có thể lần theo dấu vết mà tìm thấy di trạch thực sự của Bàn Cổ!" Lúc này, một bóng đen xuất hiện ở một góc đỉnh núi nhìn vào bên trong cười lạnh nói.

Sự xuất hiện của Chư Thiên Khánh Vân khiến huyết quản mọi người đều sôi trào.

Chỉ nhìn vào uy thế, Chư Thiên Khánh Vân đã ở cấp độ cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng vì nó là di trạch của Bàn Cổ nên chắc chắn là kẻ đứng đầu trong hàng cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Lão Tử và Nguyên Thủy càng cảm nhận rõ Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đang dị động lạ thường, dường như có một sợi dây liên kết mờ ảo với Chư Thiên Khánh Vân kia.

"Di trạch thực sự của phụ thần!" "Liều mạng thôi!" Lão Tử và Nguyên Thủy muốn khu động Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên tỏa hết uy năng để cuốn lấy Chư Thiên Khánh Vân kia.

Phía Hậu Thổ và Cường Lương, Thổ chi pháp tắc bao quanh toàn thân, Lôi điện pháp tắc bộc phát, ba người định xông lên cướp đoạt!

Sự khát khao đối với vật này của họ không hề kém cạnh Tam Thanh.

Mọi người chuẩn bị ra tay, nhưng lúc này kẻ xui xẻo nhất lại là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Vốn dĩ đã khó chống đỡ rồi, nay Chư Thiên Khánh Vân vừa xuất thế uy áp Bàn Cổ lại tăng gấp bội khiến sắc mặt hai người đỏ như gan heo, chân tay run lẩy bẩy, suýt chút nữa là "ba" một tiếng bị ép quỳ xuống, mất sạch thể diện.

Tuy nhiên diễn biến tiếp theo khiến tất cả sững sờ!

Không biết vì sao Chư Thiên Khánh Vân đột nhiên thuấn di một cái đáp ngay trên đầu La Thiên, hào quang ngũ sắc mạnh mẽ cuốn lấy, cùng La Thiên biến mất không còn tăm hơi.

"?!" "Linh bảo đã lặn xuống lòng đất rồi." "Nhanh quá!

Không thể theo kịp!" Mọi người vô cùng kinh ngạc, vội vàng dùng thần thức bắt lấy nhưng nhanh chóng mất dấu.

"Phải làm sao đây?" Nguyên Thủy cuống đến suýt nhảy dựng lên.

Lão Tử lắc đầu, không nói gì.

Nhưng kẻ sốt ruột hơn là các Tổ Vu bên phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ thậm chí còn tế ra Thổ chi pháp tắc trực tiếp lặn xuống định vào sâu trong lòng Bất Chu Sơn tìm La Thiên và Chư Thiên Khánh Vân.

Nhưng Cường Lương và một Tổ Vu khác biết là vô vọng.

Bất Chu Sơn rộng hàng ức vạn dặm, bùn đá bên trong cứng như sắt thép, càng sâu uy áp Bàn Cổ càng mạnh, Hậu Thổ tuy có thiên phú về Thổ chi pháp tắc nhưng muốn ngao du thoải mái bên trong tìm kiếm mọi ngóc ngách là chuyện không thể.

Chương 60

"Tên đó rốt cuộc đã đi đâu rồi?!" Cường Lương nổi gân xanh đầy trán, vô cùng phẫn nộ.

Hấp Tư thì có chút bất lực: "Di trạch của phụ thần đã chọn hắn, e rằng hắn và Tổ Vu ta cũng có mối liên hệ lớn.".

Phía Hi Hòa.

"La Thiên đạo hữu." Thấy Chư Thiên Khánh Vân cuốn La Thiên đi, Hi Hòa cũng lo lắng gọi to.

Thấy Hi Hòa lo lắng cho La Thiên, sắc mặt Đế Tuấn chuyển sang u ám.

"Tên đó tên là La Thiên phải không, ta nhớ kỹ rồi!" "Đúng rồi, lần trước Thái Nhất thua cược dưới tay một tu sĩ tên La Thiên, chẳng lẽ cũng là tên này sao?!" Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sát ý.

Trong bóng tối ở góc xa, hắc bào nhân cũng trở tay không kịp, gã nắm chặt cây trường thương đen toàn thân mũi nhuốm máu đỏ, suýt chút nữa đã ra tay.

"Lúc hắn lấy Hoàng Trung Lý ra ta nên ra tay mới đúng, giờ bị nẫng tay trên rồi, biết làm thế nào đây..." "Thôi vậy, đợi hắn ra đi, dù sao thứ hắn lấy cũng sẽ là của ta!" Hắc bào nhân nắm chặt cây thương trong tay đầy bá khí nói.

Sự biến động của Chư Thiên Khánh Vân khiến La Thiên không kịp phản ứng nhưng hắn không quá hoảng loạn, nhục thân hiện tại đủ để chống lại trung phẩm Tiên thiên linh bảo mà không hề sứt mẻ, thứ có thể làm thương hắn chỉ có thượng phẩm Tiên thiên linh bảo trở lên.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo muốn làm hắn trọng thương cũng khó.

Quan trọng nhất là đạo cơ duyên trong hệ thống lúc này tỏa hào quang rực rỡ rồi biến mất.

Chứng tỏ Chư Thiên Khánh Vân đã ứng nghiệm với cơ duyên!

Nhưng La Thiên không ngờ Chư Thiên Khánh Vân vừa cuốn lấy hắn đã lập tức đưa hắn vào vị trí trung tâm trong lòng Bất Chu Sơn, một không gian độc lập!

"Đây là đâu?!" Nhìn những luồng nguyên khí hồng mông xung quanh, cảm nhận được mối nguy hiểm lớn lao, La Thiên vội vàng khởi động hệ thống quét một lượt.

Hóa ra đây đều là Hỗn Độn khí, không thuộc về sự tồn tại của Hồng Hoang.

Đối với chúng sinh Hồng Hoang thì Hỗn Độn khí là loại nguyên khí cực kỳ nguy hiểm, có sức công kích vô cùng khủng bố, chỉ có những thân thể như Tiên thiên ma thần mới có thể hoàn toàn chống chọi được.

"Kỳ lạ, sao lại có nhiều Hỗn Độn khí xuất hiện ở trong lòng Bất Chu Sơn như vậy!" Nhưng không cần lo lắng, Chư Thiên Khánh Vân đang bao phủ trên đầu hắn, hào quang ngũ sắc rủ xuống xua tan luồng Hỗn Độn khí xung quanh.

Đi tiếp không bao lâu, phía trước xuất hiện hai thứ tỏa hào quang lấp lánh rực rỡ.

Một là một chiếc tiên đỉnh cổ phác: Đỉnh này có hai quai, bốn chân, tám mặt, mỗi mặt đều có phù hiệu bát quái và đạo văn Tiên thiên, nó đang trôi lơ lửng giữa không trung tỏa ra hai luồng sáng kỳ lạ.

Hai là một đóa thanh liên mọc bên trong chiếc tiên đỉnh đó, đóa sen này có mười hai cánh, cành lá và hoa đều được bao quanh bởi luồng tạo hóa chi khí cuộn trào!

Mờ mịt mà thanh khiết!

Tuy nhiên đóa Thanh Liên kia bên ngoài thần quang lấp lánh, lại có Càn Khôn Đỉnh tẩm bổ, nhưng La Thiên nhận ra dường như nguyên khí không đủ, có chút héo rũ.

Sử dụng hệ thống quét qua thuộc tính của hai món đồ, La Thiên đã biết được lai lịch của chúng: Càn Khôn Đỉnh, Tạo Hóa Thanh Liên!

Càn Khôn Đỉnh: Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có được thần thông nghịch thiên là chuyển đổi hậu thiên thành tiên thiên, bên trong tổng cộng có bốn mươi bảy đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm, thuộc vào hàng mạnh nhất trong số các cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tạo Hóa Thanh Liên: Thập nhị phẩm, do một trong năm hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, tuy không hoàn mỹ nhưng cũng là tồn tại ngang hàng với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Khác với ba tòa liên đài kia, Tạo Hóa Thanh Liên này kế thừa bản chất của Hỗn Độn Thanh Liên, không bị cố hóa thành linh bảo mà vẫn giữ được khả năng tiếp tục sinh trưởng.

Hỗn Độn Thanh Liên vốn là đệ nhất chí bảo trong hỗn độn, bắt đầu thai nghén từ khi hỗn độn sơ khai, có mười hai cánh lá, hoa nở hai mươi bốn cánh, ở tâm sen kết thành năm hạt sen.

Trong đó hạt sen thành thục và hoàn mỹ nhất đã thai nghén ra Bàn Cổ đại thần.

Bốn hạt sen chưa thành thục còn lại lần lượt hóa thành Tạo Hóa

Thanh Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Liên và Công Đức Kim Liên.

Còn về phần lá sen, cánh hoa, đài sen và căn hành, chúng dung hợp với các loại tiên thiên chi khí mà hóa thành: Hà Đồ Lạc Thư, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Ngũ Đại Linh Đăng, Định Hải Châu, Càn Khôn Đỉnh, Thí Thần Thương.

Trong đó, chỉ có một gốc Tạo Hóa Thanh Liên này là dị số!

Nó không hóa thành pháp bảo, sở hữu căn cơ của Hỗn Độn Thanh Liên nên tràn đầy vô hạn khả năng.

Nếu có đủ tài nguyên, nó có thể tiếp tục sinh trưởng.

La Thiên vô cùng vui mừng.

Nhưng có một vấn đề bày ra trước mắt: Tạo Hóa Thanh Liên không có khai thiên công đức, không được Hồng Hoang Thiên Đạo dung thứ, nếu rời khỏi sự che chở của Bất Chu Sơn, khả năng cao sẽ bị Thiên Đạo giáng thiên kiếp mạt sát.

Trong mệnh số vốn có, nó sẽ gặp Tam Thanh trên đỉnh Bất Chu Sơn, sau đó bị điểm hóa, hoa hóa thành Tam Bảo Như Ý, lá hóa thành Thanh Bình Kiếm, ngó sen hóa thành Thái Ất Phất Trần.

Điều này cũng ấn chứng cho câu "Hồng hoa lục diệp bạch liên ngẫu, Tam Thanh nguyên bản nhất gia thân".

Nhưng hôm nay nếu bị La Thiên lấy đi, sẽ không còn điển cố đặc sắc này nữa.

Tạo Hóa Thanh Liên thiếu hụt khai thiên công đức nên không được thiên địa dung thứ, nhưng trong tay La Thiên lại có công đức, hắn có thể dùng một phần để giúp nó tránh bị Thiên Đạo chán ghét.

Tuy công đức trong tay La Thiên không phải khai thiên công đức,

nhưng thắng ở số lượng lớn, một trăm triệu không đủ thì dùng một tỷ!

La Thiên nén lại sự mừng rỡ, chuẩn bị thu lấy Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Thanh Liên.

Lúc này Chư Thiên Khánh Vân và La Thiên đã có chút tâm ý tương thông, không biết có phải do duyên cớ đại cơ duyên từ phần thưởng hệ thống hay không, nhưng hai vật trước mắt này không thuộc về phần thưởng đó, cần La Thiên tốn thời gian tế luyện.

Trong thâm tâm, La Thiên cũng chép miệng cảm thán: Ai có được Chư Thiên Khánh Vân, tự nhiên sẽ có được cả Tạo Hóa Thanh Liên và Càn Khôn Đỉnh.

Lát sau, hắn ngồi xếp bằng trước hai món bảo vật, tiếp tục luyện hóa phần dược lực còn sót lại của Hoàng Trung Lý trong cơ thể.

Chương 61

Vừa rồi trên đỉnh núi chỉ mới luyện hóa được một nửa, phần còn lại vừa vặn dùng để đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên. "Oanh!" Không biết qua bao lâu, khí tức của hắn bắt đầu đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, rồi lại qua bao lâu nữa, hắn bước vào Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, cho đến khi đạt tới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Sau đó, hắn mới bắt đầu thu lấy Tạo Hóa Thanh Liên và Càn Khôn Đỉnh.

Quá trình này kéo dài ròng rã mấy chục năm mới thành công. "Úng úng!" Càn Khôn Đỉnh xoay tròn, lơ lửng cách đầu La Thiên mười mấy trượng, tâm ý tương thông với hắn.

Tạo Hóa Thanh Liên thì rơi vào tay La Thiên, hoa cành lay động như đang chào hỏi chủ nhân mới.

La Thiên mỉm cười, sau đó bắt đầu thử nghiệm xem có thể lợi dụng hệ thống để gia trì công đức lên nó hay không. "Hệ thống, gia trì bao nhiêu công đức cho Tạo Hóa Thanh Liên thì mới tránh được sự mạt sát của Hồng Hoang Thiên Đạo?" La Thiên hỏi. "Hồi ký chủ, cần năm trăm triệu công đức." Hệ thống phản hồi làm La Thiên đau lòng một trận!

Nhưng nghĩ tới việc Tạo Hóa Thanh Liên sau này có khả năng thăng cấp thành Hỗn Độn Thanh Liên, hắn nghiến răng yêu cầu hệ thống gia trì. "Đinh, gia trì năm trăm triệu công đức cho Tạo Hóa Thanh Liên!

Giúp nó trưởng thành thêm một bước." Đóa Tạo Hóa Thanh Liên trong tay sau khi được tắm mình trong kim quang công đức liền bừng lên sức sống mãnh liệt, thậm chí còn có Tạo Hóa chi khí cực kỳ nồng

đậm tràn ra xung quanh.

Tạo Hóa chi khí này rất khác với của Nữ Oa, dường như là Tiên Thiên Tạo Hóa chi khí, mang thần diệu riêng biệt.

La Thiên lật tay đưa nó vào trong Chư Thiên Khánh Vân.

Bên trong Chư Thiên Khánh Vân có một thế giới Hồng Mông, vừa vặn có thể dùng để chứa Tạo Hóa Thanh Liên và những thứ như Hoàng Trung Lý.

Trước đó hắn để Hoàng Trung Lý và Bàn Đào trong không gian hệ thống, tuy an toàn nhưng chúng lại ngừng sinh trưởng.

Để trong Chư Thiên Khánh Vân thì không cần lo lắng phương diện này nữa.

Điều làm La Thiên có chút bất ngờ là khi để Tạo Hóa Thanh Liên cùng Hoàng Trung Lý và Bàn Đào vào cùng một không gian, lại cùng được Cửu Thiên Tức Nhưỡng nâng đỡ, giữa chúng dường như có sự giao lưu đơn giản.

Ba món kỳ bảo cực phẩm đầy linh tính này rốt cuộc đang giao lưu điều gì?

Thảo luận về vị chủ nhân mới sao?

Sau khi thu xếp xong xuôi, La Thiên chuẩn bị đi ra ngoài.

Tiếp theo hắn định tìm một nơi để độ Cửu Cửu Thiên Kiếp, nâng cấp Nguyên Thần lên cấp độ Đại La Kim Tiên!

Việc nâng tầm tu vi Nguyên Thần lên Đại La Kim Tiên cho đồng bộ với nhục thân là việc cấp bách nhất hiện nay của La Thiên.

Bởi vì trong tay có nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, nếu dùng tu vi Thái Ất Kim Tiên để tế luyện thì tốn quá nhiều thời gian.

Ví dụ như Chư Thiên Khánh Vân và Càn Khôn Đỉnh mới có được, do chưa hoàn toàn tế luyện nên chỉ có thể sử dụng ở tầng ngoài, căn bản không phát huy được uy lực mạnh nhất.

Những quy tắc mới nhận được cũng mới chỉ tham ngộ đến mức sơ thành.

Cho nên, tu vi Nguyên Thần Thái Ất Kim Tiên không đủ để chống đỡ nhu cầu tu hành hiện tại.

Trong thời gian thu phục bảo vật, hắn cũng đồng thời tham ngộ sự lý giải về Đại La chân ý của Nữ Oa và Phục Hy.

Thậm chí để tiến thêm bước nữa, hắn đã dùng công đức để tăng cường lĩnh ngộ, tiêu hao hết tám mươi triệu công đức.

Vì vậy, về phương diện minh ngộ Đại La chân ý, La Thiên đã chuẩn bị thỏa đáng, hoàn toàn đủ điều kiện để xung kích Đại La Kim Tiên kỳ!

Trước khi đi, La Thiên nhìn quanh tứ phía, ánh mắt dừng lại ở luồng Hỗn Độn khí cuồn cuộn trong không gian này, trong đầu lóe lên linh quang, lật tay lấy ra một chiếc hồ lô màu đen.

Hỗn Độn Hồ Lô!

Nó có thể hóa sinh Hỗn Độn khí, thôn phệ hết thảy vật hậu thiên rồi nghiền nát thành Hỗn Độn khí!

Dùng Hỗn Độn Hồ Lô này thu lấy một ít Hỗn Độn khí thì không gì tốt bằng.

Hỗn Độn khí là vật kỳ lạ, dùng để đối phó Đại La Kim Tiên sẽ có không ít diệu dụng. "Hoa!" Lợi dụng Chư Thiên Khánh Vân để dịch chuyển ra khỏi không gian nội bộ Bất Chu Sơn, La Thiên nhìn quanh.

Ở nơi cũ, Chư Thiên Khánh Vân dường như tuân theo mệnh lệnh

u minh nào đó, chỉ đóng vai trò là công cụ truyền tống, còn Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Thanh Liên mới thực sự là di trạch của Bàn Cổ.

Tất nhiên, phẩm giai và thần diệu của Chư Thiên Khánh Vân không hề thua kém hai món kia.

Lúc này tầng bạch quang cấm chế trên đỉnh núi đã biến mất, uy áp của Bàn Cổ cũng nhạt đi rất nhiều.

La Thiên tĩnh tâm cảm ứng trong vòng vạn dặm, thậm chí phát hiện ra một số biến hóa lớn: Hậu Thổ chi khí của Bất Chu Sơn cũng đang yếu đi rõ rệt. "Chẳng lẽ vì ta đã lấy đi Hạo Nhiên Chính Khí, Tạo Hóa Thanh Liên và Càn Khôn Đỉnh của Bàn Cổ?" Nghĩ đến đây, La Thiên cười khổ: Hóa ra lý do Tổ Vu Cộng Công có thể húc gãy Bất Chu Sơn là vì nguyên nhân này!

Nếu Hạo Nhiên Chính Khí vẫn còn, cộng thêm Tạo Hóa chi khí chống đỡ, Bất Chu Sơn dù có suy lạc dần cũng không nhanh đến thế.

La Thiên cũng không quản được nhiều như vậy, dù sao đây cũng là ý trời, không liên quan đến hắn. "Tuy uy áp Bàn Cổ trên đỉnh núi yếu đi, nhưng vẫn có thể hạn chế cường giả Đại La Kim Tiên tiền kỳ, ta ở đây độ Cửu Cửu Thiên Kiếp để thành Đại La Kim Tiên là thích hợp nhất." Nghĩ đoạn, hắn ngồi xếp bằng xuống, lấy ra một quả Hoàng Trung Lý rồi sảng khoái nuốt vào.

Chương 62

"Oanh!" Dược lực mãnh liệt bùng nổ trong cơ thể, mang theo lực xung kích cực mạnh!

Nhưng lần này khác với hai lần trước, nếu không có Đại La chân ý gia trì và sự rèn luyện của Cửu Cửu Thiên Kiếp, dược lực dù mạnh đến đâu cũng không thể làm lung lay cái rào cản chất lượng kia!

Khi không cần phải chọc giận Thiên ý nữa, La Thiên lại thấy hơi vô vị.

Thật lòng mà nói, hắn thấy cái Thiên Đạo ngớ ngẩn kia kỳ thực khá là thú vị.

Theo pháp lực tăng vọt, hắn nhanh chóng vượt qua Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, tiến vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong. "Oanh long long!" Chẳng bao lâu sau, Thiên tâm cảm ứng được có kẻ muốn xung kích Đại La Kim Tiên kỳ, lập tức vận hóa kiếp vân trên không trung, trong nháy mắt hư không ngàn dặm đã tràn ngập lôi vân cuồn cuộn.

Lần này lôi vân có màu tím quỷ dị, không giống màu sắc trước đó.

Mỗi một đạo lôi điện sinh ra cũng đều là màu tím!

Tử sắc thiên lôi đại diện cho cực hạn của thiên kiếp!

Tử sắc thiên lôi diễn hóa đến cực hạn chính là thần lôi độc môn của Đạo Tổ Hồng Quân: Tử Tiêu Thần Lôi.

Cửu Cửu Thiên Kiếp giáng xuống đều là tử sắc thiên lôi, tổng cộng có chín chín tám mươi mốt trọng lôi kích!

Ý niệm La Thiên chuyển động, Chư Thiên Khánh Vân xuất hiện trên đầu, hóa ra ngàn đóa kim hoa, kim đăng anh lạc rủ xuống như rèm lưu ly, bảo vệ nhục thân của hắn.

Nguyên Thần thì bay ra từ nê hoàn cung, nghênh tiếp kiếp vân phía trên.

Nguyên Thần độ kiếp!

Nhục thân thì phụ trách cảnh giới!

Ở thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, mỗi một sinh linh độ Cửu Cửu Thiên Kiếp đều là mục tiêu bị các sinh linh mạnh mẽ khác dòm ngó.

Bởi vì sau khi độ kiếp, Đại La Kim Tiên là lúc suy nhược nhất, cũng dễ bị săn giết nhất.

Thông thường, cường giả độ Cửu Cửu Thiên Kiếp đều cần tìm vài người bạn đáng tin cậy để hộ pháp, tránh bị kẻ ác tâm tập kích sau kiếp nạn mà dẫn đến vẫn lạc.

La Thiên nghệ cao gan lớn, nhục thân đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ nên căn bản không sợ cường giả cùng cấp dòm ngó, lại có bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, vị Đại La Kim Tiên nào dám gây chuyện nhất định sẽ phải nhận một bài học nhớ đời. "Oanh long long!" Kiếp lôi mãnh liệt, chấn động triệu dặm, làm không ít dị thú trên đỉnh núi run rẩy nằm rạp xuống trước thiên uy.

Nhưng tiếng lôi minh cũng thu hút sự chú ý của một số tồn tại.

Trong đó, có một kẻ đã khổ công tìm kiếm La Thiên suốt mấy chục năm qua.

Cách đó vạn dặm, có một hắc bào nhân đang nhắm mắt tĩnh tu trong sơn động.

Kẻ này chính là người trước đó đã rình rập nhìn lén Tam Thanh và La Thiên tranh đoạt cơ duyên, cũng chính là một phân thân của Ma Tổ La Hầu!

Có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ. "Cửu Cửu Thiên Kiếp?

Ở vị trí đó sao!

Chẳng lẽ tiểu tử kia đã xuất hiện, khí cơ dẫn động thiên kiếp!" La Hầu đại hỷ, lập tức suy diễn ra sự việc.

Tuy uy áp Bàn Cổ đã giảm bớt, nhưng đỉnh núi vẫn không phải nơi mà kẻ dưới Đại La Kim Tiên có thể đặt chân.

Mà người độ Cửu Cửu Thiên Kiếp chắc chắn phải là Thái Ất Kim Tiên.

Tổng hợp các yếu tố, chỉ có thể là kẻ đã bị Chư Thiên Khánh Vân cuốn đi ngày đó: La Thiên.

Khi đó La Thiên cũng vừa vặn có tu vi Nguyên Thần Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ! "Khá khen cho di trạch của Bàn Cổ, quả nhiên phi thường, chỉ mấy chục năm đã có thể làm một Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ tấn thăng Đại La Kim Tiên." Phân thân La Hầu cảm thán, rồi đôi mắt lộ ra huyết quang: "Nhưng cơ duyên của ngươi sắp thuộc về La Hầu ta rồi!

Bản tọa khổ thủ ở đây mấy chục năm, cũng đến lúc nhận báo đáp rồi!" Nói đoạn, y hóa thành một đạo ô quang bay đi, hướng về nơi thiên kiếp giáng lâm. "Oanh long long!" Trên mặt đất bằng phẳng của đỉnh núi, Nguyên Thần của La Thiên bắt đầu độ kiếp.

Với sự hiểu biết không nông cạn về Đại La chân ý, lại có nhiều quy tắc trong tay, La Thiên độ Cửu Cửu Thiên Kiếp thực sự không gặp vấn đề quá lớn.

Đặc biệt là hắn tinh thông Tạo Hóa quy tắc, Nguyên Thần hễ bị kiếp lôi gây thương tích đều có thể khôi phục ngay lập tức.

Thổ chi quy tắc giúp kiên cố Nguyên Thần, Kim chi quy tắc giúp công kích tăng gấp bội để trực diện đối kháng tử sắc thiên lôi, Thủy

chi quy tắc làm suy yếu uy lực thiên lôi, còn Mộc chi quy tắc thì dẫn đi một phần thiên lôi.

Nhờ vậy, La Thiên trải qua kiếp nạn một cách khá nhẹ nhàng.

Cũng chỉ có loại quái thai như hắn mới có thể chưởng khống nhiều quy tắc như vậy trước khi Nguyên Thần đạt đến Đại La Kim Tiên kỳ!

Người bình thường chưa vào Đại La Kim Tiên thì sao có thể tham ngộ được cái diệu kỳ của quy tắc!

Tuy nhiên, khi uy lực thiên kiếp tăng dần, cùng với sự giáng lâm của hai tai nạn khác, La Thiên sẽ phải đối mặt với thử thách nghiêm trọng nhất.

Cửu Cửu Thiên Kiếp còn được gọi là Tam Tai Chi Kiếp, ngoài lôi kiếp còn có hai kiếp: một là Hỏa tai, có âm hỏa thiêu đốt từ huyệt Dũng Tuyền, xuyên thấu đến nê hoàn cung, nếu không vượt qua được thì tam hoa ngũ khí sẽ thành tro bụi, tứ chi mục nát, triệu năm khổ hạnh đều thành hư ảo.

Hai là Phong tai, gọi là gió quái, thổi từ thóp đầu vào, nếu không chống đỡ được sẽ tiêu giải tam hoa tụ đỉnh, thổi tan nguyên thần và đan điền, xuyên qua chín khiếu, xương thịt tan rã!

Chương 63

Để độ Tam Tai Chi Kiếp, Đại La chân ý chính là chìa khóa!

Chiến trường giằng co với kiếp nạn nằm ngay trong tam hoa ngũ khí của người tu hành!

Vô cùng hung hiểm!

Vì thế, Cửu Cửu Thiên Kiếp còn có danh hiệu là Vạn Nan Chi Kiếp.

Vượt qua kiếp này để thành Đại La Kim Tiên thì tiền đồ sẽ xán lạn, không còn bị thiên kiếp làm khó, trừ khi dính líu nhân quả hoặc nhân kiếp, về cơ bản là bất tử bất diệt, thọ ngang trời đất.

Thiên tâm ý thức thấy lôi kiếp không làm gì được La Thiên, lập tức phát động hai tai kiếp còn lại!

La Thiên cảm thấy dưới lòng bàn chân có luồng khí lạnh thấu xương, rồi có hai luồng âm hỏa lạnh như băng vạn năm khoan vào từ huyệt Dũng Tuyền.

Đồng thời, trên đỉnh đầu có luồng gió quái thổi vào, luồng gió này có sức mạnh chấn động Nguyên Thần, vừa mới xuất hiện đã làm La Thiên đầu váng mắt hoa, vô cùng khổ sở.

Đúng lúc gian nan nhất! "Kiệt kiệt!" Một tiếng cười lạnh đột nhiên truyền đến từ xa, chỉ thấy một đạo ô quang như tia chớp bắn tới, nhắm thẳng vào La Thiên.

Tuy Thiên tâm ý thức cũng phản ứng lại, lực lượng lôi kiếp đột nhiên tăng gấp đôi, bao trùm cả kẻ tập kích vào mục tiêu oanh kích, nhưng vẫn không thể ngăn đạo ô quang kia dừng lại! "Oanh!" Nhưng ngay lúc đó, một đạo quyền kình vô song từ phía bên kia đánh tới!

Giống như xuất hiện từ hư không vậy!

Một quyền đánh ra, nơi quyền kình đi qua, hư không đều vỡ vụn!

Không chỉ có thế, uy áp Bàn Cổ tại đây còn bị một quyền này ngưng luyện lên quyền kình, tạo thành đòn tấn công kép!

Đạo thể của La Thiên đã động!

Nhờ thần thông dịch chuyển của Chư Thiên Khánh Vân trên đỉnh núi, hắn đã chặn đứng đạo ô quang sát nhân kia ngay từ giây đầu tiên! "Oanh!" Hai bên va chạm cực mạnh ở nơi cách Nguyên Thần của La Thiên vài trăm dặm!

Khiến vùng đất trăm dặm xung quanh lập tức sụt xuống bảy tám mét.

Nếu không có uy áp Bàn Cổ mạnh mẽ và đây là Bất Chu Sơn, e rằng cả đỉnh núi đã tan thành mây khói. "Phân thân La Hầu?

Tây Phương Ma Tổ!" La Thiên đạo thể dùng hệ thống quét qua thuộc tính đối phương, kinh ngạc phát hiện ra danh tính.

Tây Phương Ma Tổ La Hầu cũng là một kẻ tàn ác ở Hồng Hoang, để phá bỏ phong ấn Bàn Cổ trên Tru Tiên Kiếm Trận, y không tiếc rút cạn linh mạch của phương Tây, biến nơi đó thành vùng đất nghèo nàn, thúc đẩy đại chiến giữa ba tộc tiên thiên, lợi dụng vô số tinh huyết và sát khí của ba tộc mới thành công lấy được Tru Tiên Kiếm Trận.

Có được Tru Tiên Kiếm Trận, đến cả Hồng Quân cũng không đối phó nổi, phải mời thêm ba vị lão tổ khác mới có thể tiêu diệt y.

Đại năng đỉnh cấp như vậy đáng lẽ đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh rồi.

May mà đây chỉ là phân thân!

La Thiên cảm thấy may mắn.

Vậy thì, để phân thân này ở lại đây đi!

Dù danh hiệu Ma Tổ uy chấn thiên hạ, thần thông tề thiên, trong tay lại có kỳ bảo như Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương, nhưng La Thiên không hề sợ hãi, ngược lại chiến ý hừng hực!

Bất kể ngươi là ai, có lai lịch gì, dám làm phiền ta độ kiếp thì đều phải chết! "Nhục thân đạo thể thật mạnh!

Chắc chắn đã tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công của Tổ Vu!

Thậm chí có khi còn là chân truyền của Bàn Cổ!

Còn mạnh hơn cả Tổ Vu!" La Hầu cũng tặc lưỡi trước sức mạnh nhục thân của La Thiên, tuy mấy chục năm trước đã từng thấy qua, nhưng chỉ khi trực tiếp đối mặt mới biết sức mạnh này đáng sợ đến nhường nào!

Đẳng cấp của La Thiên đã tiếp cận mức một lực phá vạn pháp!

Bất kể thần thông gì, ta đều dùng một quyền phá chi!

La Hầu có chút đau đầu, nhưng y quyết định không giữ sức, lật tay một cái, Thí Thần Thương màu đen xuất hiện trong tay!

Phân thân này tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng mang theo dị bảo Thí Thần Thương, chiến lực có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Thí Thần Thương lại có hiệu quả đặc biệt khi tấn công Nguyên Thần, khiến người ta không thể phòng bị.

Vì thế, y tin rằng khi dốc toàn lực sẽ dễ dàng đánh bại nhục thân La Thiên!

La Thiên đã đưa Nguyên Thần ra ngoài độ kiếp, điều khiển nhục thân này có lẽ chỉ là một tia ý thức Nguyên Thần, chỉ cần một đạo thương mang của Thí Thần Thương là có thể giải quyết!

Nhưng ngay sau đó, La Hầu mới biết mình đã quá ngây thơ!

Thí Thần Thương hầu như chưa bao giờ thất thủ khi tấn công Nguyên Thần nay lại mất đi tác dụng trước mặt La Thiên! "Đinh linh linh!" Cách đầu La Thiên vài trượng, một đóa khánh vân tỏa ra ngũ sắc hào quang đang sinh ra từng đóa kim liên, bên cạnh lại có vô số anh lạc, chuông vàng, dây vàng rủ xuống như dòng nước chảy không ngừng.

Đòn tấn công vào Nguyên Thần của Thí Thần Thương đã bị chặn lại.

Chương 64

Ban đầu chỉ có một đóa khánh vân trắng nhỏ huyền ảo sau gáy La Thiên, không mấy bắt mắt, nhưng đòn tấn công của Thí Thần Thương đã buộc nó hiện ra bản thể.

Hóa ra là thứ đã xuất hiện và mang đối phương đi ngày đó!

Bấy lâu nay, đòn tấn công Nguyên Thần của Thí Thần Thương luôn bách phát bách trúng, chưa có Đại La Kim Tiên nào hoàn toàn ngăn cản được, hôm nay gặp phải La Thiên lại bất ngờ không hiệu quả. "Chân chính Bàn Cổ di trạch!

Khí tức chân chính của Bàn Cổ, La Hầu ta sẽ không nhận lầm!" La Hầu nhận ra lai lịch của món kỳ bảo đó, đôi mắt lập tức biến thành màu huyết hồng!

Với Bàn Cổ, y có một mối huyết hải thâm thù!

Thù mới nợ cũ chồng chất khiến sát ý sôi sục, y không còn cố kỵ gì nữa.

Hả, Nguyên Thần bên kia của La Thiên dường như sắp độ xong Cửu Cửu Thiên Kiếp rồi?

La Hầu lại một lần nữa kinh ngạc, vẻ mặt đầy vẻ không tin nổi: Đùa gì vậy, từ khi nào mà Cửu Cửu Thiên Kiếp lại dễ độ đến thế!

Đó là Vạn Nan Chi Kiếp mà! "Chưởng khống quá nhiều quy tắc lực lượng!

Nguyên Thần mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong mà thôi, yêu nghiệt!

Tuyệt thế yêu nghiệt!

Căn nguyên cỡ nào đây chứ!" Y kinh hãi phát hiện ra sự thật độ kiếp của La Thiên. "Oanh!" Đạo thể La Thiên lại tấn công, với tốc độ dịch chuyển! "Oanh oanh oanh!" Nắm đấm như mưa, quyền phong mãnh liệt, nơi đi qua mọi thứ đều bị đánh nát, La Hầu chỉ trong thoáng chốc đã phải lùi lại mấy vạn dặm! "Oanh long!" Thân núi mấy vạn dặm đều tan tành!

La Hầu hai tay nắm chặt Thí Thần Thương, thở dốc, hai tay run rẩy.

Trên người y trúng mấy quyền, gãy mấy chiếc xương, phân thân này đã bị trọng thương! "Uy áp Bàn Cổ trên đỉnh núi có thể trấn áp Đại La Kim Tiên, nhưng hắn lại có thể dịch chuyển?

Đúng rồi, là món di bảo của Bàn Cổ kia!" La Thiên đạo thể lại xuất hiện phía trên, giáng thêm một quyền xuống! "Khả ác!" La Hầu đâm một thương lên trời, nhanh như chớp!

Nào ngờ!

La Thiên không tránh không né, mặc kệ thương đâm trúng, một quyền nện thẳng vào đầu y! "Xuy!" "Bành!" Hai bên trao đổi một đòn, nhưng La Hầu là kẻ chịu thiệt.

Thí Thần Thương không chỉ tấn công Nguyên Thần lợi hại mà lực sát thương cũng thuộc hàng nhất nhì đương thế, nào ngờ không phá nổi phòng ngự của La Thiên.

Nắm đấm của La Thiên trái lại đã phá vỡ hộ thân pháp quang của La Hầu, xuyên qua Đại La chân ý.

Hơn nữa, trong nắm đấm của hắn dường như còn mang theo thứ gì đó khác! "Hỏa hỏa!" La Hầu bị nện sâu xuống đất mười mấy dặm, trên người bùng lên ngọn lửa kim sắc rực cháy, khiến y thảm thiết kêu gào: "Thái Dương Chân Hỏa?!" Thái Dương Chân Hỏa là một trong

những ngọn lửa bá đạo nhất Hồng Hoang, ngay cả cường giả như Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi.

Hôm nay La Hầu thực sự nếm trải sự nhục nhã chưa từng có, tấn công Nguyên Thần bị Chư Thiên Khánh Vân chặn đứng, nhục thân thì bị đánh cho đầu sưng mặt húp. "Khả ác!" Sự tôn nghiêm của một trong những kẻ mạnh nhất Hồng Hoang khiến y bất chấp tất cả mà phản kích.

Trước khi bị La Thiên đánh nổ, y cũng phải đánh nổ La Thiên!

Phải thừa nhận, y cũng là một kẻ tàn nhẫn! "Oanh oanh oanh!" Đỉnh núi rộng ức dặm rung chuyển không thôi, vô số sinh linh mạnh mẽ trên đỉnh núi lũ lượt chạy thoát thân, hai bên giao đấu không biết bao nhiêu chiêu, trên người đều nhuốm máu, nhưng theo sự trở về của Nguyên Thần đã độ kiếp xong, hợp hai làm một, sức mạnh bùng nổ, La Thiên cuối cùng đã một quyền đánh nổ đối phương! "Bành!" "Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi rồi!" Phân thân La Hầu hóa thành vô số nguyên khí, Thí Thần Thương như hắc long nhảy ra, cắm vào hư không, La Thiên đuổi theo không kịp! "Tiếc quá!" La Thiên than thở.

Thí Thần Thương có lực công phá không kém gì Bàn Cổ Phiên, thậm chí có thể làm bị thương Nguyên Thần của Thánh nhân, nếu rơi vào tay hắn thì đúng là như hổ mọc thêm cánh. "Sẽ có cơ hội thôi, ba đại Tiên Thiên Chí Bảo đều đã có chủ, Thí Thần Thương và Tru Tiên Kiếm Trận, ta nhất định phải lấy được!" La Thiên thầm tính toán, rồi lập tức rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn.

Tiếp theo, hắn cần tìm một nơi yên tĩnh để tham ngộ quy tắc, đồng thời dung hợp quy tắc thứ hai vào nhục thân để tăng cường thực lực đạo thể.

Ở vùng đất Nam Hoang có một hồ nước lớn vạn dặm, giữa hồ có một hòn đảo nhỏ.

Giữa hòn đảo có một hắc bào nhân đang ngồi trên một đóa hắc liên lơ lửng, nhắm mắt dưỡng thần, thần du thái hư.

Bỗng nhiên, y mở trừng mắt, khuôn mặt đầy vẻ tàn sát dữ tợn, đôi mắt huyết nhãn sâu thẳm mở ra, bên trong có huyết diễm nhảy múa.

Đồng thời, một luồng tử khí sâm hàn lan tỏa ra xung quanh, khiến hồ nước nhỏ và những cây cổ thụ chọc trời quanh đó đều bị bao phủ bởi lớp băng dày.

Cả hòn đảo đều bị đóng băng!

Chương 65

Hắc bào nhân này chính là bản tôn của Ma Tổ La Hầu!

Ma Tổ nổi giận, ngàn dặm đóng băng.

Tiền thân của y là Hỗn Độn Ma Thần mang sát lục chi đạo, đã vẫn lạc khi khai thiên, đây là kiếp đầu tiên sau khi chuyển sinh.

Cũng vì kiếp trước chết dưới Tru Tiên Kiếm Trận và dính líu nhân quả, nên kiếp này y đi từ Tây Phương núi Tu Di đến Đông Hải, không ngừng bày mưu tính kế để thu thập đủ tinh huyết và sát khí nhằm giải phong Tru Tiên Kiếm Trận, hoàn thiện sát lục chi đạo của mình.

La Hầu mở mắt, giơ tay lên, trên không trung có tiếng vang khẽ, một đạo hắc quang từ hư không bay ra, nhập vào lòng bàn tay y.

Thí Thần Thương! "La Thiên!" Y đã biết toàn bộ quá trình, ánh mắt thâm trầm hơn hẳn.

Nhưng y không lập tức đến Bất Chu Sơn tìm La Thiên, hiện tại còn có việc quan trọng hơn cần làm.

Ở phương Đông Nam xa xôi, đại quân ba tộc đã bắt đầu cuộc tàn sát quy mô lớn.

Trong một sơn động ở chân núi Bất Chu Sơn.

La Thiên sau khi thoát khỏi trạng thái tham ngộ liền mở giao diện thuộc tính của mình: [Họ tên]: La Thiên. [Tu vi]: Nguyên Thần Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhục thân Đại La Kim Tiên trung kỳ. [Thần thông]: Thái Dương Chân Hỏa (đại thành), Địa Độn Thuật (đại thành), Tung Địa Kim Quang (đại thành), Di Sơn Đảo Hải (đại thành), Chỉ Địa Thành Cương (đại thành)... [Công pháp]: Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công (tầng thứ sáu). [Quy tắc]: Thổ chi quy tắc (66% đại thành), Tạo

Hóa quy tắc (55% đại thành), Thủy chi quy tắc (37% tiểu thành), Kim chi quy tắc (33% tiểu thành), Mộc chi quy tắc (31% tiểu thành). [Công đức]: Một tỷ tám trăm năm mươi triệu. [Nghiệp lực]: Tám trăm triệu. [Tiên Thiên Thần Thai Cấm]: Sáu mươi tư đạo. [Kỳ vật]: Một đạo Hỗn Độn Thần Lôi (thuộc tính không gian). [Pháp bảo]: Tam Quang Hồ Lô, Hỗn Độn Hồ Lô, Cửu Thiên Tức Nhưỡng...

Hắn hài lòng thở ra một hơi trọc khí.

Với sự hỗ trợ tiêu hao năm mươi triệu công đức, hắn chỉ mất bảy tám năm đã tham ngộ Tạo Hóa quy tắc đạt đến mức đại thành, có thể dung nhập vào nhục thân đạo thể.

Nhưng nếu không có Nguyên Thần cấp Đại La Kim Tiên, dù có công đức hỗ trợ thì thêm vài trăm ngàn năm nữa cũng chưa chắc đã tham ngộ thành công.

Các tiểu cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong đều có thể dung hợp thêm một đạo quy tắc mới vào nhục thân.

La Thiên chọn Tạo Hóa quy tắc.

Thổ chi quy tắc giúp phòng ngự nhục thân cực mạnh, Tạo Hóa quy tắc sẽ giúp nhục thân bền bỉ hơn, khôi phục nhanh hơn. "Hô!" Sau khi La Thiên thở ra một hơi trọc khí, các đạo văn Tạo Hóa lấp lánh quanh thân, thần quang rực rỡ, rồi hắn bắt đầu dung nhập quy tắc vào nhục thân.

Quá trình này mất bảy tám năm mới hoàn thành.

Sau khi thu công, La Thiên đứng dậy cảm nhận sức sống dồi dào trong cơ thể, không khỏi cảm thán sức mạnh của Tạo Hóa quy tắc.

Sau khi dung nhập đạo quy tắc thứ hai, phòng ngự cơ thể hắn ngang ngửa trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công kích đạt mức thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau khi nâng cấp nhục thân, hắn không dừng lại mà tiếp tục tế luyện các linh bảo trong tay.

Bảo vật trong tay không ít, nhưng mới chỉ hoàn toàn tế luyện được Tam Quang Hồ Lô, hắn cần tăng thêm một số thủ đoạn.

Dù sao đánh nhau ở Hồng Hoang, pháp bảo luôn đứng hàng đầu!

Món đầu tiên cần tế luyện là Chư Thiên Khánh Vân.

Đây là Thiên Đạo dị bảo do Hạo Nhiên Chính Khí của Bàn Cổ hóa thành, không thuộc tiên thiên cũng chẳng phải hậu thiên, bên trong không có Tiên Thiên Thần Thai Cấm, cộng thêm cơ duyên liên kết, La Thiên muốn luyện hóa triệt để không khó! "Oanh!" Nào ngờ La Thiên luyện hóa chưa được bao lâu thì dị tượng hiện ra.

Chỉ thấy mây mù cuồn cuộn, nhanh chóng có một đạo huyền quang bay ra, nhập vào mi tâm của La Thiên. "Oanh!" Trong cảm tri của La Thiên, dường như hắn đã mở ra một thế giới Hỗn Độn chưa từng thấy, đâu đâu cũng là Hỗn Độn khí, tám phương không tồn tại, thời không chưa hiện rõ.

Thấp thoáng phía trước có bóng dáng khổng lồ như kình thiên cự nhân, lại có vô số minh văn khó hiểu bay múa trên không trung, tỏa ra cửu thải kỳ quang.

Không biết qua bao lâu, hay chỉ trong một thoáng, hắn đã nhìn hiểu những minh văn đó!

Vô thượng chi pháp, mang tên Khai Thiên Cửu Thức!

Cự nhân kia, chẳng lẽ là Bàn Cổ?!

Khi tâm thần La Thiên còn đang chấn động thì cảnh tượng phía trước đột nhiên biến đổi!

Vô số Hỗn Độn khí mãnh liệt dâng trào, dường như có linh tính,

biết cự nhân kia là mối đe dọa nên phân phân tạo thành hàng tỷ lớp áp lực, muốn ép chặt Bàn Cổ.

Chương 66

Đây đều là những luồng Hỗn Độn khí tinh thuần nhất, vượt xa mức bình thường, mỗi tơ mỗi hào đều có thể đè nát trăm đạo tinh hà!

Trên đầu Bàn Cổ có mảnh ngọc điệp lấp lánh, thanh quang bảo vệ xung quanh, rồi trong tay ngài xuất hiện một búa vô thượng thần phủ, uy thế đột nhiên bùng nổ! "Oanh!" Ngài dốc sức vung một búa, chém vào vạn lớp Hỗn Độn khí đang bao vây, vĩ lực vô lượng quét qua, phủ quang tiêu diệt hết thảy, chém nát tất cả Hỗn Độn thành hàng tỷ mảnh vụn, tiêu tán như khói mây, để lại một vùng trời trong xanh.

Khai Thiên Cửu Thức thức thứ nhất: Trảm Hỗn Độn! "Ân?!" Chứng kiến dị tượng khai thiên, tâm thần La Thiên bị chấn động không hề nhỏ, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, Nguyên Thần suýt chút nữa bị thương.

Trong thâm tâm, hắn thầm cảm thấy may mắn: Nếu không có Nguyên Thần cấp Đại La Kim Tiên mà luyện hóa Chư Thiên Khánh Vân thì e rằng Nguyên Thần đã tan thành mây khói ngay lập tức!

Sức mạnh của Khai Thiên Cửu Thức không phải là thứ mà Thái Ất Kim Tiên có thể lĩnh ngộ và chịu đựng nổi. "Bàn Cổ đại thần đã để lại truyền thừa như vậy trong Hạo Nhiên Chính Khí!" La Thiên tâm thần chấn kinh, vẫn có chút không dám tin.

Khai Thiên Cửu Thức, có thể coi là thánh pháp rồi, La Thiên nghi ngờ liệu có chí bảo nào chịu nổi sức mạnh để thi triển Khai Thiên Cửu Thức hay không.

Thậm chí hắn cảm giác một khi chém ra Khai Thiên Cửu Thức, nó có thể làm bị thương cả Thánh nhân, hoặc thậm chí hơn thế nữa!

Khai Thiên Cửu Thức với uy lực mạnh đến mức khiến ba ngàn

Hỗn Độn Ma Thần đều tuyệt vọng, thực sự đã tiệm cận Đại Đạo pháp rồi. "Hô!" La Thiên lại thở ra một hơi trọc khí để bình tĩnh tâm tình.

Sau khi nhận được truyền thừa thức thứ nhất của Khai Thiên Cửu Thức, Chư Thiên Khánh Vân cũng được luyện hóa hoàn toàn một cách tự nhiên. "Tám thức còn lại rốt cuộc ở đâu?

Chẳng lẽ được giấu trong những di trạch khác của Bàn Cổ?" La Thiên thu lại tâm tình, cất kỹ Chư Thiên Khánh Vân, rồi lấy ra Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Hồ Lô.

Tiếp theo là tế luyện hai món Tiên Thiên Linh Bảo này.

Hỗn Độn Hồ Lô có thể nuôi dưỡng Hỗn Độn khí, giải phóng Hỗn Độn quang, có sức mạnh tấn công cực mạnh, luyện hóa được nó sẽ tăng cường rõ rệt các chiêu thức tấn công của La Thiên.

Còn Càn Khôn Đỉnh thì không cần bàn cãi, chỉ riêng khả năng chuyển đổi hậu thiên thành tiên thiên đã đủ khiến tất cả Đại La Kim Tiên phát điên.

Trong thời gian đó, La Thiên cảm ứng được hai luồng khí tức Chuẩn Thánh xuất thế, thông cáo khắp đại địa Hồng Hoang, Thiên Đạo cũng vì thế mà giáng xuống tường thụy.

La Thiên biết Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng đã lần lượt bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Với sự xuất thế của hai vị tân Chuẩn Thánh, thiên cơ ngày càng hỗn loạn, dù La Thiên là Đại La Kim Tiên vốn có khả năng nhìn thấu một tia thiên cơ thì nay cũng mù tịt.

Có vẻ như sự can nhiễu của lượng kiếp lên thiên cơ ngày càng nghiêm trọng.

Không lâu nữa, đại chiến ba tộc sẽ đến hồi quyết liệt, khoảng cách

đến trận chiến thảm khốc chắc không còn xa.

Trên đỉnh núi Bất Chu Sơn, một lão đạo gầy gò đang thong thả dạo bước, chân mày hơi nhíu lại như đang suy nghĩ điều gì, lúc dừng lúc đi nhanh.

Một lát sau, lão dừng lại ở nơi La Hầu và La Thiên giao chiến trước đó, khẽ thở dài: "Ai!

Bàn Cổ đạo hữu, ngài đã chọn sai người rồi chăng, tiểu tử kia thậm chí còn chưa có tu vi Chuẩn Thánh, giao Chư Thiên Khánh Vân và Càn Khôn Đỉnh cho hắn thì làm sao ngăn được La Hầu đây!" Nói đoạn, lão nhìn về phía chân trời phương Nam, lẩm bẩm: "Sắp ra tay rồi, Hồng Hoang e rằng sắp biến trời rồi!" La Thiên vừa mới tế luyện xong Càn Khôn Đỉnh và Chư Thiên Khánh Vân thì động huyệt nơi hắn ở bị một con chim phượng mang theo ngọn lửa có thể thiêu tan quần sơn từ trên trời rơi xuống đè nát.

Nhưng kỳ lạ là ngọn lửa phượng điểu kia đã thiêu rụi nghìn dặm xung quanh, nham thạch chảy ngang dọc, nhưng ngay khắc sau một luồng băng hàn chi khí lại đóng băng tất cả.

Con phượng điểu khổng lồ vạn trượng kia, lông vũ hoa lệ rực rỡ, căn nguyên phi phàm, nhưng đã chết không thể chết thêm.

Kẻ giết nó là một con Băng Ly khổng lồ mười mấy vạn trượng, đang đắc ý gầm rống trên bầu trời, thông cáo việc vừa giết được một chân truyền tử tự của Phượng tộc.

Tiếng rồng ngâm mạnh mẽ làm nổi lên trận gió lớn đáng sợ trong vòng vạn dặm.

Một con Băng Ly Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Đáng tiếc, chọc phải La Thiên, lập tức rước họa sát thân! "Oanh!" La Thiên chỉ đánh ra một quyền từ xa, một đạo quyền mang lao tới,

cái đầu rồng cứng hơn kim thạch gấp trăm lần lập tức tan tành, bỏ mạng tại chỗ.

Thậm chí còn không kịp phản ứng! "Chân Long chi thể cũng chỉ đến thế thôi." La Thiên lắc đầu, rồi mới thong dong rời đi.

Đi dọc đường, La Thiên mới biết cuộc tàn sát của ba tộc tiên thiên đã đến mức cực kỳ thảm khốc.

Trên bầu trời, Phượng tộc che thiên tế nhật là chủ lực đang tử chiến với Long tộc, tinh huyết rồng phượng nhuộm đỏ bầu trời, xác chết rơi xuống như mưa sao băng; dưới đất, Kỳ Lân tộc là chủ lực đang hàm chiến với Long tộc, đâu đâu cũng thấy xác những thần thú khổng lồ nghìn trượng, vạn trượng, thậm chí triệu trượng.

Máu của những thần thú khổng lồ đó đã nhuốm đỏ gần nửa đại địa Hồng Hoang.

Số lượng sinh linh tham chiến của ba tộc ít nhất cũng lên tới hàng nghìn tỷ, đủ loại huyết mạch chi nhánh của ba bên đều đã lên chiến trường, trong đó Long tộc đông nhất, không biết có phải do bản tính rồng dâm đãng hay không mà các loại huyết mạch giao long chi nhánh nhiều đến mức đáng sợ.

Vì thế, Long tộc đã dùng sức một tộc để chặn đứng liên minh của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc! "Đã đánh đến tận xung quanh Bất Chu Sơn rồi, xem ra tộc trưởng ba tộc sắp tiến hành trận chiến cuối cùng.

Tên La Hầu kia có xuất hiện không nhỉ?" La Thiên nhíu mày.

Đã đánh nổ phân thân của La Hầu, hắn đã kết oán và dính líu nhân quả với đối phương.

Với một Chuẩn Thánh chưa rõ thực lực, La Thiên cũng có chút e ngại.

Chương 67

Nếu không đoán sai, La Hầu chắc phải là tồn tại cấp đỉnh phong Chuẩn Thánh, đến cả Hồng Quân đã trảm tam thi trước mặt Tru Tiên Kiếm Trận cũng phải liên hợp với Càn Khôn Lão Tổ cùng những ma thần chuyển thế khác mới có thể phân đình kháng lễ, và phải trả giá đắt mới thắng được trận đạo ma chi chiến cổ kim hiếm thấy đó.

Ngay lúc đó! "Long Vương!

Hôm nay Thủy Kỳ Lân ta cùng ngươi quyết chiến một trận trên đỉnh Bất Chu Sơn!

Đến chết mới thôi!

Có dám chiến chăng?!" Một tiếng hét lớn mang theo thần thông Chuẩn Thánh, không chỉ vang vọng rõ ràng trong vòng ức vạn dặm mà còn truyền đến chư thiên và vô lượng hư không, hàng tỷ sinh linh đều biết!

Thủy Kỳ Lân dùng phép khích tướng, nếu Long Vương không ứng chiến e rằng thể diện khó bảo toàn, sẽ bị hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang cười nhạo.

Nhưng nếu Long Vương ứng chiến, Thủy Kỳ Lân sẽ liên thủ với Nguyên Phượng, hôm nay tại đây phân định thắng thua, kết thúc cuộc tranh đấu giữa ba tộc.

Đại chiến ba tộc đã kéo dài hơn trăm năm, cả hai bên đều tổn thất thảm trọng, dù ba tộc có thế lực mạnh nhất Hồng Hoang thì lúc này cũng khó lòng duy trì thêm!

Vì vậy, tâm tư của Long Vương và Nguyên Phượng lúc này cũng giống như Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân cất tiếng khiêu chiến, tiếng chấn thương khung, làm cường giả Kỳ Lân tộc và Phượng tộc hò hét hưởng ứng!

Sĩ khí đại tăng!

Đúng lúc đó. "Hahaha!

Cùng Nguyên Phượng liên thủ thì đã sao?!

Long Vương ta sợ gì!" Một giọng nói uy nghiêm chí thượng vang vọng từ hư không, ngay khi tiếng nói xuất hiện, có vô lượng kim quang chiếu sáng nửa mảnh thiên khung!

Một con Cửu Trảo Kim Long đạp phá hư không xuất hiện, long uy hoàng hoàng áp đảo vạn giới, sinh linh ba tộc đều bị chấn nhiếp mạnh mẽ, Đại La Kim Tiên cũng phải tâm thần dao động, đạo tâm bất ổn.

Đây chính là Chuẩn Thánh chi uy!

Long Vương đã ứng chiến! "Long Vương!" Sâu trong bầu trời phương Nam, một con phượng hoàng khổng lồ rít lên, biển lửa cuồn cuộn che lấp bầu trời, ánh lên màu đỏ rực cho cả chư thiên.

Những cường giả Long tộc đang tử chiến với Phượng tộc trên không, hễ bị biển lửa bao phủ hoặc chạm vào đều thảm thiết kêu gào rồi rơi xuống!

Nguyên Phượng cũng đã tới!

Tộc trưởng ba tộc cuối cùng cũng sẽ tiến hành trận chiến cuối cùng trên đỉnh Bất Chu Sơn để đặt dấu chấm hết cho cuộc chiến ba tộc tàn khốc cực điểm này.

Chuẩn Thánh sắp động thủ, La Thiên đương nhiên muốn chạy càng xa càng tốt, tránh bị vạ lây.

Nhưng ngay trong quá trình rời đi, hắn đã bị vài cường giả ba tộc cấp Đại La Kim Tiên tập kích.

May mà nay đã khác xưa, hắn dễ dàng đánh bị thương và đẩy lùi đối phương. "Giết đến đỏ mắt sao?

Không!

Chắc hẳn là bị ma khí nhiễm phải." La Thiên nhận thấy rõ ràng những cường giả này không bình thường, ai nấy mắt đỏ sọc, linh thần hỗn loạn, chỉ muốn xé nát mọi thứ trước mắt.

Dùng hệ thống quét qua, tất cả đều đang trong trạng thái nhập ma, kẻ nhẹ người nặng.

La Thiên vội vàng mở Đại La Tiên Nhãn để quan sát mọi tình huống trong vòng triệu dặm.

Quả nhiên, trên chiến trường tràn ngập những tia hắc sắc nguyên khí, cùng với huyết sát chi khí và lệ khí oán hận của người chết, hòa thành luồng nguyên khí màu đen đỏ kỳ quái, không chỉ tràn ngập chiến trường mà còn lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Ngay cả kẻ mạnh như La Thiên, ở lâu trong môi trường này cũng nảy sinh ý nghĩ muốn giết chóc.

May mà có Chư Thiên Khánh Vân chứa đựng Hạo Nhiên Chính Khí của Bàn Cổ để lại, hễ ma khí nhập thể là nó lập tức cảnh báo, chuông vàng anh lạc kêu "linh linh", khiến La Thiên vội vàng tế xuất nó ra, hóa thành một đóa kim vân huyền ảo trên đầu để ngăn cản ma khí tràn vào.

Vừa mới bay đi được mấy chục triệu dặm, phía sau đã truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất dưới chân rung chuyển kịch liệt như bị ai đó lật tung lên.

Những cơn cuồng phong có thể hất văng cả Huyền Tiên mang theo bùn đất đại thụ từ phía sau nện tới, che lấp bầu trời tựa như tận thế.

Quay đầu nhìn lại, đỉnh Bất Chu Sơn lúc này kim quang, hỏa

quang và hoàng quang tỏa sáng rực rỡ, thậm chí che lấp cả vầng mặt trời rực rỡ giữa không trung, hư không từng mảng sụp đổ, vô số dòng thác không gian gào thét thiên địa.

Đáng sợ nhất là tinh hà phía trên cũng bị vạ lây, từng ngôi sao khổng lồ bị chấn nát hoặc hóa thành sao băng rơi xuống.

Nhất thời bầu trời như mưa sao băng, nhưng ai cũng biết mỗi ngôi sao khổng lồ rơi xuống sẽ mang đến tai nạn khủng khiếp thế nào cho đại địa Hồng Hoang. "Thánh nhân đánh nhau có thể làm đại địa Hồng Hoang vô biên vô tận trở lại hỗn độn, còn Chuẩn Thánh thì có thể đánh vỡ một vùng trời đất Hồng Hoang, mang tới tận thế, tuy không thể phá hủy hoàn toàn Hồng Hoang trong thời gian ngắn nhưng tai nạn mang tới cũng khó mà hình dung nổi.

Đây cũng là lý do vì sao ba tộc sau này chịu thiên khiển, ngày càng điêu linh, Long Vương tuy tỉnh ngộ và tự mình hiến tế cho trời, phát nguyện lớn nhưng cũng đã muộn rồi..." "Ngô?!

La Hầu bắt đầu thu lưới sao?!" Một lúc sau, La Thiên phát hiện những luồng huyết sát lệ khí tràn ngập trời đất đang nhanh chóng đổ về chín nơi, dường như đang bị ai đó dùng pháp bảo thu thập.

Những huyết sát lệ khí đó sẽ được La Hầu dùng để phá bỏ phong ấn của Tru Tiên Kiếm Trận.

Trước đó La Hầu đã rút linh mạch phương Tây nhiều năm, cộng thêm luồng huyết sát lệ khí khổng lồ này, phong ấn của Bàn Cổ cũng không chịu nổi.

Chương 68

Tru Tiên Kiếm Trận sắp xuất thế rồi.

La Hầu đỉnh phong Chuẩn Thánh, lại có Thiên Đạo đệ nhất sát trận Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, cùng với Thí Thần Thương có thể tấn công Nguyên Thần, chẳng trách Hồng Quân dù đã trảm tam thi vẫn phải nhờ đến sức mạnh của các đại năng như Càn Khôn Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên mới có thể chống đỡ.

La Thiên nảy sinh một câu hỏi: Càn Khôn Đỉnh chẳng phải là pháp bảo cộng sinh của Càn Khôn Lão Tổ sao, nay lại rơi vào tay hắn, liệu bên trong đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên! "Hống!" Một tiếng hét lớn vang lên từ chân núi Bất Chu Sơn, át cả mọi âm thanh.

Tiếng hét lớn này làm La Thiên cảm thấy hơi quen thuộc!

Sự quen thuộc xuất phát từ phản ứng của Chư Thiên Khánh Vân trên đầu.

Lúc này Chư Thiên Khánh Vân có một sự xao động kỳ lạ, dường như cảm ứng được điều gì đó.

Nhờ đã tế luyện, La Thiên nhanh chóng tìm ra nguyên nhân: Bàn Cổ?! "Tổ Vu?!

Long Vương và Thủy Kỳ Lân quyết chiến trên đỉnh Bất Chu Sơn không chỉ làm vạ lây đến bọn họ ở dưới chân núi, mà còn có nguy cơ làm hỏng Bất Chu Sơn, mà Bất Chu Sơn do xương sống của phụ thần Bàn Cổ hóa thành, bọn họ chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn nó bị đối phương hủy hoại!" "Thậm chí, thứ có thể dẫn động phản ứng của Chư Thiên Khánh Vân thì đa phần là sắp triệu hoán ra Bàn Cổ chân

thân rồi!" Việc Vu tộc tham gia vào mớ hỗn độn này làm La Thiên có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ tiến trình Hồng Hoang lại rẽ sang một hướng khác rồi sao?

Biết rằng việc mình xuyên không đã thay đổi ít nhiều, nhưng những đại kịch tính như thế này thay đổi sẽ gây ra hậu quả gì thì La Thiên thực sự không biết sẽ ra sao.

Tất nhiên, tộc trưởng ba tộc tiên thiên không thoát khỏi kết cục bỏ mạng, lượng kiếp lần này ứng lên đầu ba tộc bọn họ. "Oanh!" Ngay sau đó, một luồng khí tức hung mãnh khổng lồ từ xa lao tới, khiến La Thiên đột nhiên cảm thấy áp lực tăng mạnh. "Bàn Cổ chân thân xuất hiện rồi sao?!" La Thiên vội vàng bay lên cao, rồi mở Đại La Pháp Nhãn, nhìn xuyên qua từng tầng hư không, khóa chặt nơi luồng khí tức hung mãnh kia phát ra.

Quả nhiên, tại đó xuất hiện một đạo hư ảnh sừng sững triệu trượng.

Dường như là bóng dáng một cự hán thân hình đầy cơ bắp cuồn cuộn sức mạnh, tay cầm một chiếc búa khổng lồ!

Tuy chỉ là một đạo hư ảnh nhưng khí tức tỏa ra vô cùng khủng bố, vừa xuất hiện hư không xung quanh đã lập tức vặn xoắn sụp đổ, những mảnh vỡ không gian rơi rụng.

Bất kỳ cường giả nào nhìn thấy hư ảnh này cũng đều nảy sinh cảm giác tim đập nhanh vì sợ hãi không thể địch lại, một sự kính sợ từ trong bản năng.

Giống như hóa thân của sức mạnh vậy!

Mạnh mẽ đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Ngay cả kẻ mạnh như Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ

Lân lúc này cũng đều biến sắc: "Quy tắc lực lượng thật kinh khủng?!

Bàn Cổ đại thần!" "Tổ Vu!" Thủy Kỳ Lân có thánh địa ở gần đó biết rõ đạo hư ảnh khủng bố này là do ai tạo ra. "Mời ba vị chuyển chiến trường sang nơi khác, Bất Chu Sơn là di trạch của phụ thần ta, nếu có tổn hại thì chúng ta là con cháu có chết vạn lần cũng không đền hết tội!" Giọng nói vang dội truyền khắp triệu dặm.

Là Đế Giang, đứng đầu mười hai Tổ Vu!

Y đã đưa ra cảnh báo, nếu Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân vẫn tiếp tục đánh nhau thì y không ngại điều khiển Bàn Cổ chân thân tới chém giết!

Tuy cả ba đều là Chuẩn Thánh nhưng thực lực của Bàn Cổ chân thân lại vượt xa cấp độ đó!

La Thiên cũng kinh ngạc thầm nghĩ: Mười hai Tổ Vu tu vi ở cấp Đại La Kim Tiên mà có thể triệu hoán ra hư ảnh Bàn Cổ sánh ngang với Chuẩn Thánh hậu kỳ, sau này khi bọn họ thành mười hai Chuẩn Thánh thì mới triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân thực sự, tuy chỉ có vài phần sức mạnh của Bàn Cổ đại thần năm xưa nhưng cũng có thể sở hữu sức mạnh Thánh nhân trong một thời gian nhất định!

Một đạo hư ảnh Bàn Cổ muốn quét sạch ba kẻ Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân là không có áp lực gì.

Quy tắc sức mạnh đứng đầu trong ba ngàn Đại Đạo quy tắc, một lực áp vạn pháp, một lực phá vạn pháp, bất kể thần thông của Long tộc hay Phượng tộc trước một đạo hư ảnh Bàn Cổ đều không có tác dụng!

Muốn đánh tan một đạo hư ảnh Bàn Cổ thì phải vượt qua nó về mặt sức mạnh.

Nhưng thực lực của ba kẻ Long Vương kia lại không làm được.

"Đế Giang đạo hữu nói không sai, thần sơn Bất Chu cũng là thánh địa của Kỳ Lân tộc ta, Long Vương, có dám theo ta ra ngoài chín tầng trời, đến vô lượng tinh không chiến một trận!" Thủy Kỳ Lân là kẻ rút lui đầu tiên, rồi để lại một câu nói cứng.

Câu nói này làm La Thiên và các cường giả khác đều một trận cạn lời: Trước đó ai là người đòi Long Vương lên đỉnh Bất Chu Sơn chiến, giờ lại biến thành thánh địa Kỳ Lân không thể bị hủy hoại vậy...

Long Vương sắc mặt thay đổi liên tục.

Thật lòng mà nói, với sự kiêu ngạo thiên bẩm, ngài thực sự không coi mười hai Tổ Vu mới chỉ ở mức Đại La Kim Tiên ra gì, nhưng thấy Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng đều đã đi ra tinh không ngoài chín tầng trời, lại thêm e ngại đạo hư ảnh Bàn Cổ kia nên chỉ đành nghiến răng xé rách hư không bám theo sau.

Trận tuyệt thế đại chiến cứ thế chuyển từ đỉnh Bất Chu Sơn ra ngoài chín tầng trời.

Sự trỗi dậy của Vu tộc cũng nhờ trận đại chiến này mà được các đại năng thiên hạ biết tới.

La Thiên không cảm xúc gì với trận đại chiến ứng kiếp này, Tam Quang Thần Thủy sắp dùng hết nên hắn bay tới Thái Âm Tinh để thương lượng với hai chị em Hi Hòa về chuyện Tinh Quang Thần Thủy.

Không còn cách nào khác, đóa Tạo Hóa Thanh Liên héo rũ kia muốn khôi phục sinh cơ cần một lượng khổng lồ Tam Quang Thần Thủy, trước đó việc nuôi dưỡng Hoàng Trung Lý và Bàn Đào đã tiêu tốn gần hết lượng dự trữ, sau khi có được Tạo Hóa Thanh Liên thì thực sự đã cạn sạch.

Tuy Tam Quang Hồ Lô mỗi tháng có thể sinh ra hai giọt Tam Quang Thần Thủy nhưng làm sao đủ cho sự tiêu hao của Hoàng Trung Lý, Bàn Đào và Tạo Hóa Thanh Liên.

Vì Hi Hòa đã cho ba trăm nghìn giọt Tinh Quang Thần Thủy dùng để pha trộn Tam Quang Thần Thủy nên trong tay hắn còn một triệu bảy trăm nghìn giọt Nhật Quang Thần Thủy và Nguyệt Quang Thần Thủy mỗi loại.

Vì thế chuyến này lên Thái Âm Tinh là để cầu xin Tinh Quang Thần Thủy.

Chương 69

Do cả Nguyên Thần và nhục thân đều đã tiến vào cảnh giới Đại La nên việc xé rách hư không di chuyển đối với La Thiên dễ dàng như uống nước, lộ trình mà Thái Ất Kim Tiên phải bay mười mấy ngày không chắc đã tới thì nay chỉ cần nửa canh giờ là xong.

Nếu là Chuẩn Thánh thì đoạn đường này chỉ cần một ý niệm.

Lần thứ hai đến Thái Âm Tinh, hai chị em Hi Hòa nhiệt tình hơn hẳn.

La Thiên đang ở trên độ cao mấy vạn dặm ngoài Thái Âm Tinh chuẩn bị thông báo cho hai chị em bên trong thì phía trước bỗng bạc quang lóe lên, đúng là Thường Hi xuất hiện với vẻ mặt đầy nhiệt tình: "La Thiên đạo hữu, lâu rồi không gặp, mau mau vào bên trong mời." Nàng còn nắm lấy tay La Thiên rồi quay người kéo đi, như sợ La Thiên sẽ quay người chạy mất vậy.

La Thiên không hiểu vì sao nàng lại nhiệt tình thế nhưng cũng vui vẻ tận hưởng ân huệ mỹ nhân, tỉ mỉ cảm nhận sự mềm mại mịn màng nơi bàn tay.

Đến trước cửa Quảng Hàn Cung, La Thiên mới biết cô nàng này muốn xin một chút Tạo Hóa chi khí cho cây Nguyệt Quế.

Lần trước đã chữa khỏi cho cây Nguyệt Quế nhưng nó đã bị tổn thương không ít nguyên khí, tuy có Tiên Thiên Thái Âm trận tẩm bổ nhưng đến nay vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Tạo Hóa chi khí của La Thiên là thứ tốt nhất thiên hạ đối với linh căn, cho nên nàng mới kéo La Thiên đi vội vã như vậy. "La Thiên đạo hữu, nếu giúp được việc này, không chỉ Nguyệt Quang Thần Thủy muốn lấy bao nhiêu cũng được, mà phía chị ta, ta cũng có thể nói giúp

vài câu." Thường Hi nhìn La Thiên với đầy ẩn ý.

Thấy nàng đột nhiên như vậy, La Thiên cũng đoán được phần nào: Chắc hẳn chuyện hẳn rơi vào dục trì của Hi Hòa hôm đó nàng đã biết từ sớm.

Dù sao động tĩnh như vậy cũng khó mà giấu được cảm tri của Đại La Kim Tiên.

Đặc biệt là Thường Hi lại hay quấn quýt lấy chị mình như vậy.

Có khi hôm đó cô nàng này còn đứng một bên lén cười ấy chứ.

La Thiên mỉm cười, lập tức vận hóa Tạo Hóa chi khí, giờ đã là Đại La Kim Tiên, lại thêm dung luyện Tạo Hóa quy tắc vào cơ thể, Tạo Hóa chi khí thực sự là thuận tay lấy ra, vô cùng dễ dàng.

Thấy hắn nhẹ nhàng đánh từng đạo Tạo Hóa chi khí vào gốc cây Nguyệt Quế, Thường Hi ngẩn người một lát mới sực tỉnh: "La Thiên đạo hữu đã thành Đại La Kim Tiên rồi sao?!

Thật đáng chúc mừng.

A!

Được rồi được rồi!

Nhiều quá rồi!" Nhìn vẻ mặt hớn hở của nàng, La Thiên không khỏi mỉm cười.

Hi Hòa thì ổn trọng hơn chút, còn Thường Hi thực sự giống như một cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời, mang một vẻ ngây thơ lãng mạn hiếm có.

Sau khi đưa mười đạo Tạo Hóa chi khí vào cây Nguyệt Quế, La Thiên mới nói đến mục đích chính của chuyến đi này. "Tinh Quang Thần Thủy sao?

Thứ đó phải ra Cửu Thiên Ngân Hà mới có.

Chị ta sắp kết thúc tu luyện rồi, đi theo ta vào gặp chị ấy đi, lần này ngươi thực sự giúp đại ân rồi, ta phải bảo chị ta khao ngươi thật tốt mới được." Nói rồi nàng lại kéo La Thiên vào Quảng Hàn Cung.

La Thiên ở phía sau nhìn những đường cong cực kỳ hoàn mỹ kia, trong lòng nảy sinh một luồng lửa vô danh.

Hôm nay cô nàng này mặc một bộ tiên y dệt bằng mây khá mỏng và ôm sát, càng tôn thêm vẻ đầy đặn của vòng ba, chỉ xét riêng về cảm quan thị giác đã khiến La Thiên nhiệt huyết sôi trào hơn lần trước.

Thái Âm Chân Tinh vẫn có sự thu hút từ trong bản nguyên đối với Đại La Kim Tiên, hèn gì tên Đế Tuấn kia cứ đeo bám Hi Hòa mãi.

La Thiên thầm nghĩ trong lòng. "Hi Hòa kiến quá La Thiên đạo hữu." Trong đại điện, Hi Hòa vừa kết thúc tu luyện đã được Thường Hi thông báo nên vội vàng ra gặp La Thiên.

Sau lần biệt ly ở Bất Chu Sơn, ấn tượng về La Thiên trong lòng nàng lại sâu đậm thêm một tầng.

Đặc biệt là việc hắn độc chiếm cơ duyên bất thế ở Bất Chu Sơn trước mặt Đế Tuấn, Tam Thanh và Tây Phương Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cùng ba vị Tổ Vu, khiến nàng cuối cùng cũng xác định La Thiên là đứa con cưng của trời, là tồn tại mang đại khí vận độc nhất vô nhị.

Cộng thêm việc hắn có ơn với nàng, Hi Hòa không còn so đo chuyện trước đó với La Thiên nữa, thực sự coi hắn là bạn. "Tinh Quang Thần Thủy cần phải đến Cửu Thiên Ngân Hà để thu thập, nếu La Thiên đạo hữu không ngại, ta có thể đi cùng đạo hữu một chuyến, ta có chút kinh nghiệm tìm kiếm Tinh Quang Thần Thủy." La Thiên vừa cho cây Nguyệt Quế mười mấy đạo Tạo Hóa chi khí tinh thuần, Hi Hòa đương nhiên phải đáp lễ. "Chị ơi em cũng muốn đi!" Thường Hi thấy hai người sắp ra ngoài cũng hào hứng muốn thử. "Trông nhà đi!

Không biết chừng con Thái Cổ Độc Long tàn ác kia sẽ quay lại đấy." Hi Hòa dứt khoát từ chối.

Chuyện Thái Cổ Độc Long mưu đồ với cây Nguyệt Quế trước đó vẫn khiến nàng còn sợ hãi.

Nàng đâu có biết con Thái Cổ Độc Long đó đã bị phân thân của La Hầu giết chết rồi. "Ơ!" Thường Hi bĩu môi, có chút không cam tâm tình nguyện.

Ra khỏi Thái Âm Tinh, Hi Hòa thả ra một chiếc thần liễn do hai con Thanh Loan kéo, rồi mời La Thiên lên.

Suốt chặng đường, La Thiên ngồi sóng vai cùng Hi Hòa, ngửi thấy mùi hương kỳ diệu tỏa ra từ người nàng, không khỏi cảm thấy ngây ngất.

Mùi hương đó mang theo hơi thở của Nguyệt Quế và Thái Âm, lại dường như hòa lẫn với hương thơm xử nữ quyến rũ, khiến người ta đắm say không muốn rời. "La Thiên đạo hữu, nhìn kìa, Cửu Thiên Ngân Hà!" Hi Hòa bỗng nhiên vui mừng reo lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của La Thiên.

La Thiên chỉ thấy một dải lụa trắng xóa rộng lớn không biết bao nhiêu vạn dặm, cũng chẳng thấy điểm đầu hay điểm cuối đang nghênh diện lao tới.

Chương 70

Dải lụa ấy được tạo thành từ vô số điểm sáng nhỏ, lấp lánh các loại hào quang, phản chiếu thành từng mảng.

Mỗi điểm sáng nhỏ lại là một ngôi hằng tinh khổng lồ, thần liễn tiến vào bên trong giống như đang ngao du giữa biển ánh sáng.

La Thiên có thể thấy bên dưới là vô số dòng nước màu đen kỳ lạ đang cuồn cuộn gào thét.

Hi Hòa giải thích: "Đây là Thiên Hà Nhược Thủy, tuy chảy lơ lửng giữa thiên khung nhưng thực chất lại trầm đục vô cùng." "Nhược Thủy?" La Thiên sực nhớ lại: Sau này khi Bất Chu Sơn bị Tổ vu Cộng Công húc gãy, Thiên Hà Nhược Thủy sẽ nghiêng đổ xuống, gây ra đại nạn cho hồng hoang đại địa.

Ngoài Nhược Thủy ra, nơi đây còn có huyền lôi và cương phong xuất hiện, chỉ có thân thể Kim Tiên mới có thể ung dung phi độ. "Cửu Thiên Ngân Hà thật đẹp, xem bao nhiêu lần cũng không chán." Hi Hòa nhìn quanh, tâm tình vui vẻ nhảy nhót như một thiếu nữ.

Tư thái này của nàng khiến tâm hồn La Thiên không khỏi rung động: "Ngân Hà dù đẹp đến đâu cũng không sánh bằng Hi Hòa tiên tử." Câu nói này xuất phát từ đáy lòng hắn, khi đứng xa hắn thấy Hi Hòa thật hoàn mỹ, nhưng khi ngồi gần quan sát, hắn lại có cảm giác vẻ đẹp ấy còn thăng hoa thêm một bậc! "Trên ngôi đại tinh kia có nơi giấu Tinh Quang Thần Thủy, ta qua đó xem thử." Được khen ngợi, đôi tai trắng như ngọc của Hi Hòa lập tức đỏ ửng, nhất thời không biết đáp lại thế nào, may mà phía trước có tinh cầu chứa thần thủy để nàng tìm cớ né tránh.

Hai người cùng nhau thu thập, mất gần một tháng thời gian mới

gom được hơn tám mươi vạn giọt Tinh Quang Thần Thủy.

Trong đó công lao của Hi Hòa là lớn nhất, tám chín phần mười là do nàng đánh dấu từ trước, chỉ cần đến nơi là thu lấy.

Cũng nhờ cả hai đều là Đại La Kim Tiên, sở hữu đại thần thông xé rách không gian, chứ nếu là Thái Ất Kim Tiên thì e rằng mười mấy năm cũng chưa chắc xong.

Trong thời gian ngắn ngủi này, Hi Hòa cảm thấy vô cùng vui vẻ và thư thái, nàng thấy La Thiên vừa biết đạo lý lại vừa dịu dàng thể thiếp, so với kẻ phiền phức lại tự phụ như Đế Tuấn thì tốt hơn quá nhiều.

Một ngày nọ, khi La Thiên và Hi Hòa đang định đến địa điểm tiếp theo thì đột nhiên phát hiện ở tận cùng tinh không phía Đông Nam, bỗng có mấy dải kỳ quang rực rỡ phun trào, trong sát na quét ngang vạn phương.

Chỉ trong nháy mắt, hàng vạn ức điểm sáng đã bị những đạo kỳ quang kia dập tắt!

La Thiên và Hi Hòa không khỏi giật mình kinh hãi: Mỗi điểm sáng đó là một hằng tinh khổng lồ, chứ không phải tinh cầu đơn giản, vậy mà mấy dải kỳ quang kia chỉ qua một đợt quét ngang đã nghiền nát vạn ức hằng tinh thành tro bụi!

Sức mạnh này, dù La Thiên và Hi Hòa là Đại La Kim Tiên cũng khó lòng làm được. "Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân!

Chúng ta mau rời khỏi đây!" La Thiên thi triển pháp nhãn, nhìn thấu hư không, lập tức phát hiện ra thủ phạm.

Ai mà ngờ được ba gã này đánh nhau suốt một tháng không phân thắng bại, thậm chí còn giết đến tận Cửu Thiên Ngân Hà. "Đi mau!" Hi Hòa không dám dừng lại, lập tức vạch ra hư không, thúc giục thần

liễn tiến vào.

Có Chuẩn Thánh đang tư sát ở Ngân Hà, vì an toàn, việc thu thập Tinh Quang Thần Thủy chỉ đành tạm dừng, hai người nhanh chóng quay về Thái Âm Tinh.

Để cảm ơn Hi Hòa đã đồng hành, La Thiên tặng thêm hơn hai mươi đạo Tạo Hóa chi khí cho Nguyệt Quế Thụ, khiến hai chị em nàng không ngớt lời cảm tạ.

Không dừng lại ở đó, hắn còn tặng thêm một ngàn giọt Tam Quang Thần Thủy. "Như vậy quá quý trọng rồi!" "Tỷ tỷ, đây là tâm ý của La Thiên đạo hữu, cứ nhận lấy đi." Thấy nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy, Hi Hòa không dám nhận, nhưng Thường Hi lại sảng khoái thay tỷ tỷ thu giữ. "Chỉ cần sau này Hi Hòa tiên tử giúp ta thu thập Tinh Quang Thần Thủy, mỗi lần ta có thể trả một ngàn giọt làm thù lao vất vả." La Thiên cười nói, khiến hai chị em âm thầm hít một hơi lạnh.

Tam Quang Thần Thủy là đệ nhất thánh dược Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên bình thường còn không có, Hi Hòa là chủ nhân Thái Âm Tinh cũng chỉ tích góp được vài chục giọt để dành làm át chủ bài, không đến lúc nguy cấp sẽ không động tới.

Vậy mà La Thiên vừa ra tay đã tặng một ngàn giọt!

Thật là người so với người chỉ thêm tức chết!

Không đúng, sau này mỗi lần đi thu thập lại được trả một ngàn giọt thù lao!

Chuyện tốt như vậy tìm đâu ra?!

Trong lúc Hi Hòa còn đang xúc động, trên không trung bỗng vang lên những tiếng động dữ dội, khiến cả Thái Âm Tinh chấn động. "Ầm!" Ngay sau đó, một luồng vĩ lực vô song từ trên trời giáng xuống,

đánh thẳng vào đại trận của Thái Âm Tinh.

Từng vòng trận văn màu đen dâng lên liên kết chặt chẽ để ngăn cản kim quang. "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Kim quang và hắc quang nổ tung thành từng luồng nguyên khí bạo tạt, không ít trận văn bị nghiền nát.

Tiên Thiên Thái Âm Đại Trận vốn có thể dễ dàng ngăn cản Đại La Kim Tiên, nhưng dưới đòn tấn công bất ngờ này lại có vẻ mỏng manh lạ thường, ngay cả việc ngăn chặn kẻ xâm nhập trong hai giây cũng không làm được! "Chuẩn Thánh cường giả!

Long Vương!" La Thiên lướt tới chắn trước mặt hai chị em Hi Hòa, trên đỉnh đầu lập tức hiện ra một đóa ngũ sắc khánh vân.

Chư Thiên Khánh Vân vừa xuất hiện liền bao phủ lấy hai nàng, lúc này La Thiên mới hơi yên tâm.

Đây là dị bảo có thể ngăn cản cả kiếm khí Tru Tiên, dù Long Vương là Chuẩn Thánh nhưng công kích của lão làm sao bì được với La Hầu chủ trì Tru Tiên Kiếm Trận. "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Ngay sau đó, một con Cửu Trảo Kim Long dài vạn trượng, toàn thân quấn quýt pháp tắc, đột nhiên xé rách đại trận lao xuống không trung Quảng Hàn Cung.

Chương 71

Đôi mắt đỏ rực như hồ máu nhìn chằm chằm ba người dưới Chư Thiên Khánh Vân, cười lạnh: "Hi Hòa tiên tử không cần kinh hoảng, Long Vương ta chỉ mượn Nguyệt Quế Thụ dùng một chút." Lão nói thật nhẹ nhàng, nhưng Nguyệt Quế Thụ là một trong mười đại tiên thiên linh căn, đâu phải cỏ cây bình thường.

La Thiên nhìn chân thân Kim Long khổng lồ, trên mình đầy vết thương sâu tận xương, máu rồng màu kim hồng chảy ra như suối, khiến bầu trời Quảng Hàn Cung đổ một trận mưa máu vàng rực.

Long Vương bị thương không nhẹ, xem ra Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng liên thủ đã gây ra đe dọa cực lớn cho lão!

Long Vương lấy một địch hai, có chút quá tự phụ rồi!

Dù bị trọng thương, nhưng uy áp Chuẩn Thánh tỏa ra vẫn khiến Hi Hòa và Thường Hi kinh hãi.

Khoảng cách đại cảnh giới không thể xóa nhòa!

Nhưng Hi Hòa không khuất phục, nàng đứng ra dõng dạc nói: "Xin lỗi Long Vương đạo hữu, Nguyệt Quế Thụ có quan hệ mật thiết với Thái Âm Tinh, không thể cho mượn." Nguyệt Quế Thụ là căn cơ của Thái Âm Tinh, cũng là chỗ dựa của hai chị em nàng, sao có thể cho mượn.

Nhìn Long Vương thương nặng như thế, đa phần là muốn ăn tươi Nguyệt Quế Thụ như linh dược để hồi phục sức mạnh! "Ha ha ha!

Vậy sao?

Ta thấy đôi khi mình quá giữ lễ nghĩa rồi.

Ta tung hoành thiên hạ, muốn lấy thứ gì cần gì phải cầu xin một

tiểu tiểu Đại La Kim Tiên như ngươi!" Long Vương cười cuồng vọng, rồi một trảo rồng chộp xuống, hướng thẳng về phía Nguyệt Quế Thụ. "Bành!

Bành!

Bành!" Trảo rồng mang theo vô số pháp tắc vừa vươn ra, uy áp đã làm sụp đổ các trận pháp xung quanh Nguyệt Quế Thụ.

Đại trận cấp Tiên Thiên trước mặt Chuẩn Thánh căn bản không có tác dụng.

Cuồng phong nổi lên, hư không chấn động, ngay cả Quảng Hàn Cung to lớn cũng bắt đầu lay chuyển.

Chỉ cần nửa giây nữa, trảo rồng sẽ tóm được Nguyệt Quế Thụ. "Uỳnh!" Đúng lúc này, La Thiên và Hi Hòa cùng ra tay.

Nguyệt Tinh Luân của Hi Hòa như một đạo lưu quang bay đi, mang theo Thái Âm chi lực cuồn cuộn đánh về phía trảo rồng.

Còn La Thiên thì tung ra một quyền.

Đó là một quyền mang theo sức mạnh nhục thân mạnh nhất!

Hắn muốn xem xem, khoảng cách giữa mình và một Chuẩn Thánh trọng thương là bao xa! "Thật là không lượng sức mình!

Căn bản không hiểu được khoảng cách giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh!" Long Vương rung trảo rồng, Nguyệt Tinh Luân đang lao tới như sao xẹt bị vĩ lực vô thượng chặn đứng, phát ra tiếng kêu u u kịch liệt nhưng không thể thoát ra.

Hi Hòa kinh hãi, đòn dốc toàn lực của nàng vậy mà ngay cả tư cách tiếp cận đối phương cũng không có.

Khoảng cách một đại cảnh giới, lẽ nào lại lớn đến vậy sao?! "Ầm!" Đúng lúc này, một tiếng nổ phá không vang lên, Hi Hòa thấy

trảo rồng của Long Vương bị một đạo quyền mang đánh bật trở lại. "Cái gì?!" Long Vương cảm nhận cơn đau kịch liệt từ trảo rồng, không khỏi đại nộ, ánh mắt trừng trừng nhìn La Thiên.

Lão không ngờ La Thiên không dùng pháp bảo mà chỉ dùng sức mạnh nhục thân đã có thể đánh đau được Chuẩn Thánh như lão.

Dù trong đó có nguyên nhân Hi Hòa kiềm chế và lão đang bị trọng thương, nhưng Chuẩn Thánh là tồn tại thế nào?

Đó là đại năng đỉnh cấp có thể trở bàn tay diệt vạn thiên Đại La Kim Tiên! "Hừ!" Hi Hòa vội vàng triệu hồi bản mệnh linh bảo, không dám khinh suất ra tay nữa.

Nàng biết trận chiến ở cấp độ này không phải thứ nàng có thể can thiệp.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm vào La Thiên, trong ánh mắt có sự bất ngờ, kinh hỉ, xúc động và cả những thứ khác.

Không biết từ lúc nào, La Thiên đã vượt qua nàng, trở thành tồn tại cực kỳ cường đại.

Khi mới gặp, hắn còn không bằng một ngọn cỏ tạp trên Thái Âm Tinh, vậy mà hiện tại...

đúng là thiên quyến chi tử, không hổ là được Thiên Đạo ưu ái.

Nếu có thời gian, có lẽ hắn cũng có thể trở thành Chuẩn Thánh, thậm chí là cao hơn.

Thường Hi bên cạnh cũng che miệng nhỏ, vẻ mặt không thể tin nổi. "Ngươi tên là gì?" Ánh mắt Long Vương ngưng lại, khóa chặt lên người La Thiên.

Chiến lực của La Thiên tuyệt đối là đỉnh phong trong Đại La Kim Tiên, sức mạnh nhục thân hiếm thấy khiến lão nhớ đến các Tổ Vu.

Nhưng ký ức về Tổ Vu đối với lão không phải chuyện gì hay ho: cái hư ảnh Bàn Cổ ở Bất Chu Sơn đó là một sỉ nhục không nhỏ đối với lão.

Vì vậy, lão thực sự nổi giận rồi!

Chương 72

Chuẩn Thánh nhất nộ, thiên địa biến sắc, hư không vặn vẹo, pháp tắc hỗn loạn, ngay cả Thái Âm Tinh to lớn cũng chấn động, suýt chút nữa thì lệch khỏi tinh quỹ ban đầu.

Mọi thứ trên Thái Âm Tinh đều run rẩy, uy áp vô tận bao trùm khiến nơi này như gánh chịu áp lực nặng hàng vạn quân.

Nếu không phải Thái Âm Tinh do mắt phải của Bàn Cổ hóa thành, căn nguyên phi phàm, thì e rằng trong phút chốc đã bị áp nổ. "Rắc rắc!" Trận pháp hộ trì Quảng Hàn Cung bắt đầu nứt vỡ! "Hoa lạt!" Dưới áp lực trùng trùng, thần quang của Nguyệt Quế Thụ bắt đầu thu liễm.

Uy áp Chuẩn Thánh như núi, đi tới đâu ngay cả ánh sáng cũng không xuyên thấu được!

Thân hình Long Vương rực rỡ kim quang, vô số đạo văn pháp tắc hiện lên.

Kim chi pháp tắc của lão đã viên mãn, không chỉ tấn công sắc bén mà phòng ngự cũng cực cao.

Lão dốc toàn lực tung trảo, cảm thấy dù Chư Thiên Khánh Vân của La Thiên có mạnh đến đâu cũng sẽ bị lão đánh bay dễ dàng.

Đúng lúc này, Chư Thiên Khánh Vân trên đầu La Thiên đột nhiên bành trướng, không chỉ che chở ba người bọn họ mà còn bao phủ cả Quảng Hàn Cung và Nguyệt Quế Thụ.

Chỉ thấy khánh vân tỏa ra hào quang ngũ sắc, ngàn đóa sen vàng mọc ra, bảo vật rơi xuống như mưa từ biên mây, bao trùm tám phương.

Dường như nó đang khiêu khích Long Vương: Không chỉ hộ trụ ba người La Thiên mà còn muốn bảo vệ cả Quảng Hàn Cung và Nguyệt Quế Thụ! "Không biết sống chết, dám ngạnh kháng Chuẩn Thánh?" Long Vương cười lạnh, trảo rồng bao phủ Kim chi pháp tắc hung hãn hạ xuống. "Ầm ầm ầm!" Hư không dọc đường đều bị xé nát, nhuệ kim chi khí bùng phát, có thể xé xác bất kỳ Đại La Kim Tiên nào không có linh bảo hộ thân thành mảnh vụn!

Hi Hòa và Thường Hi nhìn đòn tấn công này, trong lòng nảy sinh cảm giác vô lực, lo lắng nhìn La Thiên đang chắn phía trước.

Trong phút chốc, bóng lưng La Thiên trở nên cao lớn lạ thường.

Không!

Đó không phải là ảo giác, La Thiên bắt đầu hiển hóa chân thân!

Da thịt hắn hiện lên vô số thần văn pháp tắc, lấp lánh kỳ quang màu vàng và xanh, ngay lập tức hình thành các mạch lạc pháp tắc trên bề mặt nhục thân, uy nghiêm như một bộ giáp pháp tắc.

Hắn định ra ngoài ngạnh kháng Long Vương sao?

Chẳng khác nào nộp mạng! "La Thiên đạo hữu, không được!" "La Thiên ca ca!" Hi Hòa và Thường Hi đều cuống lên, một người phóng ra Nguyệt Tinh Luân, một người phóng ra Thái Âm Thần Châu để tăng cường uy lực cho Chư Thiên Khánh Vân, nhằm chia sẻ áp lực và ngăn cản La Thiên.

Nhưng cả hai đều bị La Thiên vung tay chặn lại: "Hai vị tiên tử đừng lo, lão không đánh xuyên được Chư Thiên Khánh Vân do Bàn Cổ đại thần để lại, cũng chẳng làm gì được ta đâu." Sau đó, hắn bước ra một bước.

Nhìn bóng lưng hắn, tâm hồn Hi Hòa và Thường Hi không khỏi rung động.

Quan hệ giữa họ và La Thiên vốn bình thường, nhưng hôm nay hắn lại vì Thái Âm Tinh mà đứng ra đối mặt với Chuẩn Thánh, khiến họ vô cùng cảm động.

Nhưng Đại La Kim Tiên làm sao trực diện được Chuẩn Thánh...

Thế nên họ quyết định theo La Thiên ra ngoài để cùng đối kháng Long Vương.

Đột nhiên! "Ầm!" Một tiếng động lớn làm đau cả màng nhĩ vang lên, Hi Hòa và Thường Hi vội nhìn lên, thấy trảo rồng xé rách hư không của Long Vương đã đánh xuống, lún sâu vào trong ngũ sắc khánh vân, xé tan ngàn đóa sen vàng, dường như sắp xuyên phá tất cả.

Nhưng!

Ngũ sắc khánh vân tuy mềm mại nhưng thực chất lại cực kỳ dẻo dai, trảo của Long Vương dù đâm sâu vào trong nhưng không thể tiến thêm một phân nào nữa!

Muốn rút ra ngay lập tức cũng không dễ dàng, bên trong khánh vân như có sức hút vô cùng tận, ngũ sắc vân khí hóa thành từng đạo dây thừng trói chặt lấy trảo rồng.

Long Vương mới sực tỉnh: không phải trảo rồng của lão lợi hại, mà là La Thiên muốn nhốt chặt một cái trảo của lão!

Đây là linh bảo gì?

Ngay cả một đòn của Chuẩn Thánh cũng có thể ngăn lại nhẹ nhàng! "Chỉ là cầm chân được một chút thôi, có ích gì đâu!

A!" Long Vương cười lạnh, nhưng ngay lập tức mặt lão đã ăn một cú đấm ngàn cân! "Bành!" Cú đấm nặng nề đến mức suýt chút nữa làm gãy răng rồng!

Nửa khuôn mặt lão lập tức sưng vù lên.

Nhìn lại, thật là đáng sợ: La Thiên đã hóa ra kim thân vạn trượng, định đánh giáp lá cà với lão sao?! "Ta là con rồng đầu tiên của Hồng Hoang, chỉ bằng nhục thân đã tung hoành không biết bao nhiêu lượng kiếp, ngươi dám so nhục thân với ta sao?!" Long Vương kinh ngạc tột độ, nhìn La Thiên như nhìn kẻ ngốc.

Nhưng thực tế đã cho lão một bài học, cú đấm tiếp theo của La Thiên nhắm thẳng vào mắt lão, khiến lão đau đớn lần nữa. "Khốn kiếp!

Ta phải xé xác ngươi, nuốt chửng ngươi!" Long Vương nổi điên, mạnh mẽ phát lực rút trảo rồng ra khỏi khánh vân, lao về phía La Thiên.

Chương 73

Một người một rồng bắt đầu cuộc cận chiến nhục bác thảm khốc trên Thái Âm Tinh!

Đi đến đâu, núi lở đất nứt đến đó, sông ngòi bốc hơi, cây cỏ và các sinh linh Thái Âm đều hóa thành tro bụi.

Chỉ trong vòng một khắc đồng hồ, cả hai đã biến vùng đất rộng mấy ngàn vạn dặm thành tử địa.

Hi Hòa và Thường Hi định ra giúp đỡ cũng phải dừng bước, cục diện này họ không thể xen vào được nữa.

Cả hai đều chấn kinh sâu sắc trước sự mạnh mẽ của nhục thân La Thiên, có thể đối kháng ngang ngửa với một Long Vương đang bị thương. "Không thể nào!

Ta dù bị trọng thương, nhưng một tên Đại La Kim Tiên hèn mọn làm sao có nhục thân mạnh như vậy!

Lại không phải căn nguyên Kim Ô, sao có thể sở hữu Thái Dương Chân Hỏa!

Nhất định có gì đó không đúng!" Long Vương gào thét, đầy vẻ kinh ngạc.

Kim chi pháp tắc là một trong những pháp tắc tấn công hàng đầu, nhuệ khí canh kim sắc bén trảm các tiên thiên linh bảo trung phẩm như cắt đậu phụ, vậy mà không làm gì được nhục thân La Thiên, chỉ để lại những vết thương không sâu trên người hắn.

Ngược lại, đòn tấn công của La Thiên không chỉ mang theo khí thế nặng nề của Hậu Thổ mà còn kèm theo Thái Dương Chân Hỏa có thể khắc chế Kim chi pháp tắc!

Vì vậy mỗi cú đấm của La Thiên đều khiến lão đau đớn không thôi, ngay cả nhục thân cũng bị thiêu cháy.

Trong phút chốc, Long Vương có ảo giác như rồng sa vũng cạn bị tôm giỡn mặt!

Đừng thấy Long Vương chật vật mà nghĩ La Thiên dễ dàng, thực tế tình cảnh của hắn còn tệ hơn.

Công kích cấp Chuẩn Thánh đối với một Đại La Kim Tiên là quá sắc bén!

Dù La Thiên đã tu luyện Huyền Công đến tầng thứ sáu và dung hợp hai đạo pháp tắc đại thành, trong đó có Thổ chi pháp tắc phòng ngự cực mạnh, nhưng hắn vẫn bị trảo rồng xé đến mức đầy mình vết thương, thậm chí lộ cả xương.

May mà Tạo Hóa pháp tắc rất hiệu quả, khả năng phục hồi kinh người, chỉ cần không phải vết thương chí mạng, La Thiên có thể phục hồi bảy tám phần trong vài hơi thở.

Cộng thêm Tam Quang Thần Thủy, sức bền của hắn bùng nổ!

Phải nói rằng, Tạo Hóa pháp tắc kết hợp với Tam Quang Thần Thủy là một cách đánh gian lận trong chiến đấu!

Lần quần mãi, Long Vương cũng phát hiện ra bí mật này, tức đến mức suýt nhảy dựng lên: "Ngươi lấy đâu ra nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy!

Thật bỉ ổi!

Thật vô sỉ!" Long Vương cuối cùng cũng thừa nhận, chỉ dựa vào nhục thân thì căn bản không thắng nổi La Thiên.

Thế là lão nôn ra bản mệnh linh bảo Long Vương Châu!

Lão phải dốc toàn lực hạ gục La Thiên càng sớm càng tốt, càng

kéo dài lão càng sợ Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng chiếm được Phù Tang Thần Thụ ở Thái Dương Tinh rồi hồi phục nguyên khí đến tìm lão.

Long Vương Châu là cực phẩm tiên thiên linh bảo!

Kết tinh từ bản nguyên ban sơ của Long tộc, thần thông thâm bất khả trắc!

Nó vừa xuất hiện đã tỏa kim quang rực rỡ, khiến hư không tám phương bỗng chốc đình trệ!

Lại có lôi điện phong vũ hiện ra, bao quanh che chở viên thần châu! "Bỉ ổi?

Chẳng phải bảo là muốn đánh nhục thân với ta sao?

Giờ lại lôi pháp bảo ra rồi!" La Thiên thấy lão xuất ra Long Vương Châu với dị tượng kinh người liền cười lạnh một tiếng, tay trái lật ra Càn Khôn Đỉnh, tay phải cầm Tam Quang Hồ Lô.

So pháp bảo ư?

Ta càng không sợ!

Ta còn nhiều hơn lão! "Toàn là cực phẩm tiên thiên linh bảo!" Đồng tử Long Vương co rụt lại!

Thượng phẩm pháp bảo đã hiếm thấy, cực phẩm lại càng khó tìm, vậy mà La Thiên một lúc lôi ra hai món.

Cộng thêm đóa khánh vân đang bao phủ Nguyệt Quế Thụ ban nãy, chắc chắn cũng là cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Cái gã này, chỉ là Đại La Kim Tiên mà sở hữu tới ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo sao?!

Nhất thời, Long Vương thấy bản thân một vị Chuẩn Thánh đứng trước La Thiên thật là nghèo nàn, thật mất mặt!

Đặc biệt là Càn Khôn Đỉnh, phẩm cấp rõ ràng không dưới Long Vương Châu!

Nó tỏa ra hơi thở của thiên địa vạn vật, tiên quang cuồn cuộn gột rửa, hào quang rực rỡ đối kháng ngang ngửa với kim quang của Long Vương Châu, không hề rơi vào thế hạ phong.

So nhục thân không xong, so pháp bảo cũng bị trấn áp, Long Vương thực sự nghẹt thở! "Pháp bảo nhiều thì đã sao?!

Chưa chắc đã thắng được ta!" Lão nổi điên rồi.

Chương 74

Nếu không đoạt được Nguyệt Quế Thụ để bổ sung nguyên khí, lão sẽ phải đối mặt với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã hồi phục, lúc đó chỉ có con đường chết!

Chỉ là lão không biết, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đang mưu đồ ở Thái Dương Tinh cũng đang gặp phải sự kháng cự mãnh liệt. "Đến đi!" Đối mặt với kẻ đang điên tiết, La Thiên lại thấy phấn chấn.

Thương thế và nguyên khí của hắn đã hồi phục được bảy tám phần, hắn còn lấy ra một quả Hoàng Trung Lý nuốt xuống rồi mới xông lên. "Oanh!" Hoàng Trung Lý vừa xuất hiện, hương thơm lan tỏa cả triệu dặm, ngay cả Long Vương cũng có một giây phút đắm chìm, khiến lão kinh hãi: "Thánh dược?

Hoàng Trung Lý?

Là Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết sao?!" Lão tinh mắt nhìn thấy hai chữ "Hoàng Trung" trên quả đó.

Khắc sau, lão thực sự nhảy dựng lên: "Để đấu với ta, ngươi không chỉ uống Tam Quang Thần Thủy mà còn ăn cả Hoàng Trung Lý, Long Vương ta với ngươi có thâm thù đại hận gì sao?!" Thật sự không chịu nổi nữa.

Long tộc tung hoành thiên hạ, thu thập bảo vật không biết bao nhiêu mà kể, kho báu Long tộc còn được xưng là giàu nhất thiên hạ, kỳ trân dị bảo gì cũng có.

Ai ngờ hôm nay trước mặt La Thiên, lão lại thấy mình nghèo nàn như một con giao long hèn mọn trong rãnh mương!

Thế này thì đánh đấm gì nữa?!

Đối mặt với một tên Đại La Kim Tiên, trong lòng Long Vương nảy sinh cảm giác vô lực lạ thường.

Lão cũng không biết mình đã tạo nghiệt gì mà lại gặp phải một đối thủ giàu có đến mức khiến người ta tuyệt vọng thế này. "Hoa!" La Thiên thừa cơ lão đang ngẩn người, lắc mạnh Tam Quang Hồ Lô, ba loại thần thủy Nhật Nguyệt Tinh bay ra, quấn quanh Long Vương như những sợi xích.

Hắn muốn thử xem uy lực của hồ lô sau khi thăng cấp rốt cuộc thế nào. "Cút!" Long Vương nộ hát, Long Vương Châu xoay chuyển, phong vũ lôi điện từ hư không lao ra đánh tan ba đạo thần thủy, nhưng đúng lúc này tâm ý La Thiên chuyển động! "Ầm!" Một vụ nổ khủng khiếp bùng phát, trong nháy mắt xóa sạch phong vũ lôi điện, bao trùm lấy con rồng dài triệu trượng vào bên trong.

Khi ba loại thần thủy hợp thành Tam Quang Thần Thủy, sức mạnh bùng nổ có thể làm bị thương cả Đại La Kim Tiên, nay hồ lô của La Thiên đã nâng lên cấp cực phẩm tiên thiên linh bảo, uy lực vụ nổ còn tăng thêm một bậc.

Dù có Long Vương Châu che chở, Long Vương trước vụ nổ kinh hoàng này cũng phải chật vật, thậm chí bị thương! "Đánh chó mù đường!" La Thiên lẩm bẩm, điều khiển Càn Khôn Đỉnh cũng hóa to vạn trượng, nện thật mạnh vào Long Vương.

Trong lòng hắn còn thầm nhủ: Xem ra phải sớm kiếm một cây búa hay rìu gì đó dùng cho thuận tay, chứ nện thế này chưa sướng lắm. "Ầm!" Thế trận Càn Khôn, bao la vô tận, chí cao hậu trọng!

Càn Khôn Đỉnh đại diện cho thiên địa, mỗi cú nện mang theo sức mạnh kinh khủng nhường nào, cộng thêm sức mạnh vốn có của La Thiên không thua gì Long Vương, thế nên chỉ sau vài cú, Long Vương đã bị nện cho đầu váng mắt hoa, ngay cả Long Vương Châu cũng run

rẩy.

La Thiên vừa nện vừa mắng: "Long Vương!

Ngươi nhập ma rồi mà không biết, không chỉ làm hại Long tộc mà còn tai họa Hồng Hoang, mệnh số của ngươi sắp tận rồi..." Long Vương chống trả: "Nhập ma?

Không thể nào!

Ta là Chuẩn Thánh cơ mà!" "Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều sắp chết sạch rồi mà ngươi còn chưa tỉnh ngộ sao?

Nếu không nhận ra, Long tộc nhất định sẽ táng mạng trong tay ngươi!" La Thiên nộ hát.

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân dời địa điểm quyết chiến ra ngoài Cửu Thiên, kịch chiến hơn một tháng trời, đã tạo cơ hội cho Ma giáo của La Hầu thừa cơ hành động.

Nếu không đoán sai, thuộc hạ của ba tộc tham gia quyết chiến lúc này đã bị Ma giáo đồ sát gần hết, đại thế đã mất. "Cái gì!" Long Vương cưỡng ép tế ra Long Vương Châu, phấn lực chấn thối La Thiên, sau đó mở pháp nhãn nhìn xuyên hư không, vội vàng quan sát tình hình chiến trường Bất Chu Sơn.

Quả nhiên, trên chiến trường rộng lớn vô biên đó, vô số ma tu áo đen đang truy sát chiến sĩ ba tộc.

Nhờ là quân sung sức lại có nhiều cao thủ, chúng đang dùng thế quét ngang, giết sạch sinh linh ba tộc, máu chảy thành sông, mười phần không còn nổi một. "La Hầu!" Long Vương mắt muốn rách ra, giờ mới biết mình trúng âm mưu của ai!

Đinh! "Ta phải làm sao?

Đáng chết!

Ta thật hồ đồ, vì tham lam đại khí vận Hồng Hoang mà hại chết hàng vạn con cháu tộc ta!" Được La Thiên mắng tỉnh, lại phát hiện ra âm mưu của La Hầu, Long Vương rơi vào sự sám hối và tuyệt vọng sâu sắc!

Nhất thời không tìm ra cách ứng đối.

Với vết thương nặng thế này, lao xuống cũng chỉ làm mồi cho La Hầu.

Nhưng nhìn Long tộc bị đồ sát sạch sành sanh, nỗi đau giằng xé tâm can đó cũng đủ khiến lão phát điên.

Cùng chung tâm trạng với lão còn có Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ở Thái Dương Tinh.

Đột nhiên!

Đinh!

Chương 75

Tại Thái Dương Tinh, trong một hố sâu khổng lồ cách Thang Cốc Phù Tang Thần Thụ triệu dặm.

Phía trên hố, Thái Nhất lơ lửng với Hỗn Độn Chung trên đầu tỏa ra thanh quang u u, Đế Tuấn thì có Hà Đồ Lạc Thư với muôn vàn dị tượng.

Dưới đáy hố sâu mười mấy dặm là Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đang nằm rạp.

Hai kẻ này vốn nghĩ dù bị thương nặng nhưng với thực lực Chuẩn Thánh vẫn có thể cướp được Phù Tang Thần Thụ để hồi phục rồi mới đi giết Long Vương.

Ai ngờ đụng phải Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, bị trấn áp thảm hại.

Lúc này nếu không chạy thoát, e là tính mạng cũng khó giữ.

Chỉ khi trực diện mới biết Tiên Thiên Chí Bảo khủng khiếp thế nào, dù có thần thông Chuẩn Thánh cũng khó lòng chống lại.

Thấy họ không còn sức phản kháng, Đế Tuấn cười lạnh: "La Hầu bày cục hãm hại tiên thiên ba tộc, hiện tại Phượng tộc và Kỳ Lân tộc sắp bị đồ sát sạch rồi mà các ngươi vẫn không biết sao?" "Hơn nữa, tiên thiên ba tộc phạm phải tội nghiệt tày trời, sắp phải hứng chịu thiên phạt.

Dù La Hầu không giết tuyệt thì ba tộc cũng khó lòng tự bảo vệ mình, diệt vong là điều khó tránh!" Lời nhắc nhở của Đế Tuấn khiến Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vội vàng mở pháp nhãn xem xét chiến trường Bất Chu Sơn.

Cảnh tượng y hệt như những gì Long Vương đã thấy khiến họ vừa hối vừa hận, nhìn kiếp vân trên trời đang ngưng tụ với uy thế kinh người, thiên phạt sắp sửa giáng xuống. "La Hầu đại thế đã thành, hắn sắp đạt tới đỉnh phong, trong tay lại có mấy kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, muốn báo thù thật khó vô cùng!" Đế Tuấn quan sát thấy thần sắc họ thay đổi liền nói tiếp: "Nếu có thể quy thuận Thái Dương Tinh ta, đợi ta tấn thăng Chuẩn Thánh, ta sẽ dẫn đầu dùng Tiên Thiên Chí Bảo đi trấn áp La Hầu, báo thù huyết hải thâm cừu cho các ngươi!" Tiếc là Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đâu phải trẻ con, làm sao dễ dàng tin lời Đế Tuấn.

Dù sao Đế Tuấn cũng chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Thái Nhất mạnh hơn chút cũng chỉ là hậu kỳ mà thôi.

Như vậy mà muốn hai vị Chuẩn Thánh quy thuận dưới trướng sao?!

Thật là chuyện nực cười nhất thiên hạ!

Đế Tuấn biết họ nghĩ gì, không nhịn được cười khẩy: "Không có Tiên Thiên Chí Bảo thì căn bản không thể chiến thắng La Hầu!

Huynh đệ ta nguyện thề với Thiên Đạo tại đây, nếu hôm nay quy thuận ta, sau này huynh đệ ta tất sát La Hầu, giúp Phượng tộc và Kỳ Lân tộc khí vận hưng thịnh, trở lại hàng ngũ cường tộc Hồng Hoang." Những lời này của Đế Tuấn thực sự đánh trúng tâm lý của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, khiến họ bắt đầu dao động.

Phải thừa nhận, Đế Tuấn với tư cách là Thiên Đế tương lai, tài ăn nói thật đáng nể.

Nhưng Thái Nhất bên cạnh có chút mất kiên nhẫn, chân mày cau lại.

Tay nắm Hỗn Độn Chung, hắn không sợ hai vị Chuẩn Thánh trọng

thương này, cũng không lo họ chạy mất, vì Hỗn Độn Chung có thể định trụ mọi thời không.

Nếu Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân từ chối đề nghị của đại ca, hắn sẽ ra tay hạ sát thủ!

Đúng lúc này!

Đinh!

Nguyên Phượng (Thủy Kỳ Lân) xin mời lựa chọn!

Một: Dùng bản thân thề với Thiên Đạo, hứa cho Phượng tộc (Kỳ Lân tộc) vĩnh viễn trấn giữ Bất Tử Hỏa Sơn (vĩnh viễn làm thụy thú), thân tử đạo tiêu để tiêu trừ tội nghiệt và nghiệp lực tày trời.

Hai: Dùng bản thân thề với Thiên Đạo, hứa cho Phượng tộc (Kỳ Lân tộc) vĩnh viễn trấn giữ Bất Tử Hỏa Sơn (vĩnh viễn làm thụy thú), tiêu trừ tội nghiệt và nghiệp lực tày trời; trở thành hộ viện thần thú của La Thiên, có thể giữ lại một tia nguyên thần và dư mạch cho Phượng tộc (Kỳ Lân tộc).

Ba: Thông qua tâm ma cầu cứu La Hầu, trả giá bằng một phần nguyên thần để đổi lấy thiên ma bí pháp, ngay lập tức hồi phục tu vi toàn thịnh để giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Tiếng nói của Thiên Đạo vang vọng trong não hải khiến cả hai sững sờ.

Với năng lực Chuẩn Thánh, họ biết tiếng nói này không phải giả, trong lòng không khỏi xúc động và cảm tạ: "Thiên Đạo nhân từ, ban cho tộc ta một tia sinh cơ!" "Ta chọn phương án hai!" Cả hai không chút do dự chọn phương án hai, sau đó đốt cháy nguyên thần, thề với trời: "Thiên Đạo tại thượng, Nguyên Phượng ta nay dùng thân này thề, Phượng tộc ta rút khỏi Hồng Hoang, không tranh bá nữa, vĩnh viễn trấn giữ Bất Tử Hỏa Sơn để tiêu trừ tội nghiệt tày trời đã gây

ra!" "Thiên Đạo tại thượng, Thủy Kỳ Lân ta nay dùng thân này thề, Kỳ Lân tộc ta rút khỏi Hồng Hoang, không tranh bá nữa, vĩnh viễn làm thụy thú, không có điềm lành không xuất hiện, để tiêu trừ tội nghiệt tày trời đã gây ra!" Lời thề của họ khiến Đế Tuấn và Thái Nhất thầm hô không ổn, Thái Nhất vội tế ra Hỗn Độn Chung định cắt ngang lời thề.

Nhưng đã muộn, Thiên Đạo lực từ trên cao giáng xuống hóa thành kỳ quang bao phủ lấy Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Tại Thái âm tinh, La Thiên cũng chứng kiến cảnh tượng tương tự.

Long Vương lúc này cũng đưa ra lựa chọn, thề với trời.

Việc lão chọn gì La Thiên không quan tâm, nhưng phần thưởng thêm sau đó khiến khóe miệng hắn lộ ra ý cười.

Đinh!

Do Long Vương chọn phương án hai, nhận được 30% khí vận Long tộc tăng thêm và phần thưởng thêm: Pháp tắc Hỏa.

Đinh!

Do Thủy Kỳ Lân chọn phương án hai, nhận được 30% khí vận Kỳ Lân tộc tăng thêm và phần thưởng thêm: Năm ức công đức.

Đinh!

Do Nguyên Phượng chọn phương án hai, nhận được 30% khí vận Phượng tộc tăng thêm và phần thưởng thêm: Ba giọt tinh huyết Bàn Cổ.

Phần thưởng phong phú khiến La Thiên vui mừng khôn xiết: Lần này lời to rồi.

Sau khi Long Vương lập xong lời thề, Thiên Đạo lực bao phủ, thân hình rồng vàng triệu trượng biến mất, nguyên thần mạnh mẽ

cũng tiêu tán để trả lại thiên địa.

Nhưng có một tia nguyên thần lưu lại trong Long Vương Châu, rồi viên châu đó bay về phía La Thiên.

Cùng lúc đó, Kỳ Lân Ấn và Phượng Hoàng Trượng cũng mang theo tia nguyên thần của Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng bay tới tay La Thiên.

Khi ba món linh bảo trấn áp khí vận ba tộc rơi vào tay, nguyên thần La Thiên xuất hiện thêm một số thông tin: Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã trở thành linh thú dưới trướng hắn, hắn có thể quyết định sự sống chết của họ chỉ bằng một ý niệm, cũng có thể lập tức phát hiện thiện ác đối với mình. "Ôi, lại có thêm ba cái miệng ăn, thật phiền phức." Nhưng hắn có chút chê bai.

Chương 76

Nếu ba vị này mang theo tu vi Chuẩn Thánh đến đầu quân thì hắn không từ chối, nhưng giờ chỉ còn lại một tia nguyên thần tương đương Thái Ất Kim Tiên, thì dùng được việc gì?

Dù chỉ cần đủ tài nguyên là có thể khôi phục tu vi cho họ, nhưng đó là chuyện của sau này.

Quăng chúng vào tiểu thế giới Hồng Mông trong Chư Thiên Khánh Vân, La Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, trên đại địa Hồng Hoang, sinh linh ba tộc đang bị ma tu truy sát đã được cứu thoát, thiên phạt sắp giáng xuống liền chuyển thành hộ trì cho những kẻ sống sót, ban cho họ một tia sinh cơ.

Lúc này, Hi Hòa và Thường Hi bước tới với vẻ mặt đầy quan tâm.

Trong mắt họ, La Thiên người đã đánh bại Long Vương và xóa tan đại kiếp nạn của Thái Âm Tinh chính là đại ân nhân, trong lòng họ hắn chẳng khác gì một đại anh hùng. "Đa tạ hai vị tiên tử quan tâm, tại hạ không sao." Được hai đại mỹ nữ tuyệt thế quây quanh hỏi han ân cần, La Thiên cũng thấy tâm tình sảng khoái.

Thấy La Thiên vẫn tràn đầy sinh lực, hai nàng mới yên tâm phần nào, bèn mời La Thiên ở lại Quảng Hàn Cung vài ngày để mở tiệc cảm tạ.

La Thiên thấy tạm thời mình cũng chưa có chỗ nào đi, cuộc chiến Đạo Ma mới bắt đầu, Tru Tiên Kiếm Trận còn chưa xuất thế, còn mấy chục năm nữa mới đến hồi kết, nên gật đầu đồng ý.

Sẵn dịp này, hắn có thể mượn linh khí ở Quảng Hàn Cung để luyện hóa dược lực của quả Hoàng Trung Lý vừa nuốt, trợ giúp nhục

thân và thử nghiệm dung hợp đạo pháp tắc thứ ba.

Nguyên thần hắn chưa có pháp môn tu luyện tốt, dùng Hoàng Trung Lý trợ giúp nguyên thần hiệu quả quá chậm, chi bằng dùng luyện thể.

Dù sao Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công là thánh pháp luyện thể mạnh nhất, sẽ không lãng phí dược lực.

Tuy có hai vị thái âm nữ thần Hi Hòa và Thường Hi bầu bạn, ngày tháng trôi qua tiêu dao khoái hoạt, nhưng chuyện của La Hầu liên quan không nhỏ đến nhân quả, không thể vì ở Thái Âm Tinh mà lơ là.

Tích cực đối mặt, cùng Hồng Quân đánh bại La Hầu mới là lựa chọn đúng đắn.

Còn về ơn mỹ nhân, sau này có khối thời gian tận hưởng.

Về phía Hi Hòa và Thường Hi, thấy hắn đột nhiên bế quan, họ lại có chút cảm giác hụt hẫng.

Trên đại địa Hồng Hoang, giữa chiến trường xác chất thành núi, một đạo nhân thanh tú đang rảo bước.

Đột nhiên, chân mày lão nhíu chặt lại.

Thiên cơ tuy hỗn loạn nhưng hướng đi đại khái vẫn có thể thôi diễn được, vậy mà ngay lúc này, mọi thứ liên quan đến La Thiên khi lão tính toán đột nhiên trở nên mờ mịt, bên trong có hỏa quang dao động khiến "con mắt" dòm ngó của lão hơi đau nhói, không còn nhìn rõ được một phần như trước nữa. "La Thiên tiểu hữu lại sắp đột phá cảnh giới sao?

Thực lực đã tiếp cận cấp bậc Chuẩn Thánh rồi!

Thảo nào ta bắt đầu không nhìn rõ nữa!" Đạo nhân kinh hãi, từ khi thôi toán ra La Thiên, tốc độ tiến triển tu vi của đối phương thật sự

biến thái đến mức kinh người. "Một dị số được Thiên Đạo quyến luyến... có lẽ lần này cậu ta có thể giúp được mình..." Lão lầm bầm, sau đó xé rách hư không, đi về phía vùng đất hỗn độn.

La Hầu đã thành đại thế, cần phải tìm thêm viện thủ mạnh mẽ mới có thể đối phó với trận chung kết sắp tới.

Trong mật thất tu luyện của Quảng Hàn Cung, La Thiên đang ngồi xếp bằng, luyện hóa dược lực của Hoàng Trung Lý.

Quả Hoàng Trung Lý hắn uống lúc giao thủ với Long Vương, đến giờ vẫn còn bảy tám phần dược lực bị hắn cưỡng ép phong tỏa trong đan điền, chưa luyện hóa hết.

Lúc này, hắn bắt đầu vận chuyển Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công để luyện hóa số dược lực đó.

Môn công pháp này yêu cầu tài nguyên cực cao, nhưng chỉ cần đủ tài nguyên thì tiến cảnh vô cùng khủng bố.

Thế nên, sở hữu không ít Hoàng Trung Lý trong tay, La Thiên muốn một hơi đẩy nhục thân đột phá Đại La Kim Tiên viên mãn cũng không phải là không thể.

Tuy nhiên, tầng thứ bảy là cấp Chuẩn Thánh, sẽ là một rào cản lớn, không còn thuận lợi như sáu tầng trước.

Mục tiêu đột phá lần này của La Thiên là nhục thân Đại La Kim Tiên viên mãn, đồng thời dung hợp thêm pháp tắc thứ ba và thứ tư!

Chỉ khi nhục thân đạt viên mãn và dung hợp bốn đạo pháp tắc, La Thiên mới có tự tin đối mặt với La Hầu.

La Hầu là cường đạo Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận và Thí Thần Thương, còn có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lực công sát vô cùng khủng khiếp, nếu không có bốn đạo pháp tắc hộ thể, chỉ dựa vào tầng thứ sáu đỉnh phong, La Thiên

thực sự không dám vuốt râu hùm.

Theo vận chuyển huyền công, dược lực tinh thuần bàng nhiên vận hành trong tứ chi bách hài của La Thiên, liên tục bị từng tế bào thôn phệ. "Hệ thống, tiêu hao năm mươi triệu công đức, nâng cao pháp tắc Hỏa lên cảnh giới Đại Thành!" La Thiên quyết định dung hợp pháp tắc thứ ba là pháp tắc Hỏa.

Hiện tại hắn có Thái Dương Chân Hỏa cùng uy lực với Thái Nhất, cộng thêm pháp tắc Hỏa cấp Đại Thành, uy năng tuyệt đối sẽ thăng hoa thêm một bậc!

Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu cháy cả thân thể Long Vương, hắn rất kỳ vọng sau khi gia trì pháp tắc Hỏa, uy lực của nó sẽ đạt đến mức độ nào!

Đinh, tiêu hao năm mươi triệu công đức, ngài đã tham ngộ pháp tắc Hỏa được 70%. "Tốt!

Bắt đầu dung hợp!" Mất khoảng hai năm, nhục thân của hắn đã đột phá lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ và thành công dung hợp pháp tắc Hỏa.

Nhưng hắn không dừng lại, tiếp tục uống thêm một quả Hoàng Trung Lý và bắt đầu lựa chọn pháp tắc thứ tư.

Lần này hắn hơi phân vân.

Trong tay hắn có ba loại pháp tắc có thể dung hợp: Kim, Mộc, Thủy.

Chương 77

Đã dung hợp vào nhục thân gồm có Tạo Hóa, Hỏa, Thổ.

Tính toán một hồi, La Thiên nhận ra mình đã tập hợp đủ Ngũ Hành pháp tắc.

Như vậy, việc tấn thăng Chuẩn Thánh sau này sẽ có một lựa chọn rõ ràng: Ngũ Hành Thần Thể! "Lực công sát của La Hầu thiên hạ vô song, ta chọn pháp tắc Kim vậy!

Kim Thổ kết hợp có thể khiến phòng ngự nhục thân tăng thêm một bậc, pháp tắc Kim cũng có thể tăng cường tấn công!" Sau khi cân nhắc, La Thiên bắt đầu dùng hệ thống hỗ trợ tham ngộ pháp tắc Kim.

Đinh!

Tiêu hao năm mươi triệu công đức, chủ ký sinh tham ngộ pháp tắc Kim đạt 70%! "Ầm!" Theo tiếng thông báo của hệ thống, hắn bắt đầu dùng Hoàng Trung Lý để xung kích nhục thân Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nhưng lần này mất tới năm năm mới hoàn thành việc dung hợp pháp tắc!

Trong thời gian đó, hắn cũng tiện tay dùng công đức nâng cao pháp tắc Mộc, Thủy và Tạo Hóa lên 70%.

Cảnh giới Đại Thành 70% là giới hạn hiện tại mà La Thiên có thể kiểm soát, muốn đột phá thêm thì cần nâng tu vi nguyên thần lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ. "Phù!" Cảm nhận từng tế bào trong cơ thể đều in hằn dấu ấn pháp tắc, toàn thân tràn đầy sức mạnh và sinh cơ vô tận, cùng với sự dẻo dai và rực lửa có thể tùy ý chuyển hóa và bùng phát theo ý muốn, tâm trạng hắn vô cùng sảng khoái.

Sau khi gia trì thêm hai đạo pháp tắc mới, lực công kích và phòng ngự của hắn đã kinh qua cấp bậc thượng phẩm tiên thiên linh bảo, tiếp cận cực phẩm!

Chỉ khi đạt đến cấp độ này, La Thiên mới có tự tin đi tới núi Tu Di ở phương Tây để quyết toán với La Hầu.

Đồng thời, hắn phát hiện một điều: Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công tuy thăng cấp nhanh trước tầng thứ bảy, nhưng tài nguyên cần thiết thực sự vô cùng khủng bố!

Ví dụ lần bế quan này, để nâng nhục thân từ trung kỳ lên viên mãn, hắn đã tiêu tốn hai quả Hoàng Trung Lý!

Nếu muốn xung kích nhục thân cấp Chuẩn Thánh, con số chắc chắn không chỉ đơn giản là hai quả như vậy!

Hoàng Trung Lý là loại tuyệt thế đại dược có thể giúp sinh linh bình thường gần như trở thành Đại La Kim Tiên.

Vậy mà hai quả mới chỉ giúp La Thiên tăng lên hai tiểu cảnh giới.

Khỏi cần nói, đại cảnh giới Chuẩn Thánh cần tài nguyên chắc chắn vượt xa kỳ Đại La.

Không biết sau này khi vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Hoàng Trung Lý còn có thể cung cấp đủ trợ lực hay không!

Hiện tại trong tay hắn còn ba quả Hoàng Trung Lý, tiếc là nguyên thần mới tấn giai chưa lâu, cần thời gian ổn định, nếu không hắn cũng đã dùng chúng để nâng cao tu vi nguyên thần và tham ngộ thêm nhiều pháp tắc.

May mà hệ thống thưởng cho ba giọt tinh huyết Bàn Cổ, chỉ cần nguyên thần đạt viên mãn là có thể dùng chúng để xung kích Chuẩn Thánh.

Tâm niệm vừa động, hắn đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng lên trên. "Hoắc!" Một đóa hỏa diễm màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Thái Dương Chân Hỏa!

Lúc hệ thống ban thưởng, uy lực của nó ngang hàng với của Thái Nhất. "Gia trì pháp tắc Hỏa!" Tâm niệm La Thiên vừa động, lòng bàn tay hiện lên không ít đạo văn hỏa diễm, dung nhập vào Thái Dương Chân Hỏa, khiến màu sắc của nó đậm thêm không ít!

Hỏa lực bùng nổ! "Tăng thêm khoảng 30%!

Trước đó đã có thể thiêu thương thân thể Long Vương, nay tăng thêm 30% uy năng, La Hầu chắc cũng không thể ngó lơ rồi chứ!" Hắn lầm bầm, sau đó thu hồi hỏa diễm rồi mới xuất quan.

Việc hắn xuất quan khiến Hi Hòa và Thường Hi rất vui, lại vội vàng mở tiệc chiêu đãi.

Nhìn ánh mắt của hai chị em, La Thiên biết nếu có thêm thời gian phát triển, sớm muộn gì cũng chiếm được trái tim họ.

Nhưng hiện tại tâm tư hắn không đặt vào chuyện đó.

Diệt trừ La Hầu, kết thúc nhân quả mới là việc ưu tiên hàng đầu.

Một khi giải quyết xong La Hầu, với tiềm lực và tài sản của mình, con đường sau này cơ bản là bằng phẳng.

La Thiên không vội, hắn đang chờ một người.

Trong tay hắn có Càn Khôn Đỉnh và Chư Thiên Khánh Vân, đều là những lợi khí chống lại Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân đạo nhân muốn dùng linh bảo khác thay thế là rất khó.

Ít nhất hiện tại thời gian không cho phép nữa rồi.

Nếu không đoán sai, La Hầu sẽ sớm dùng huyết sát lệ khí để phá

vỡ phong ấn, lấy ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Dự đoán của La Thiên đã được kiểm chứng sau hơn hai tháng.

Tuy chưa đợi được Hồng Quân đạo nhân, nhưng trên đại địa Hồng Hoang đột nhiên có một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng lao vút lên tận trời xanh, chấn động cả hoàn vũ.

Nhóm La Thiên ở trên Thái Âm Tinh cũng có thể nhìn rõ đạo kiếm khí khủng khiếp đó.

Đây là kiếm khí gì?

Chương 78

Có bài thơ vân: Phi đồng phi thiết diệc phi cương, Từng tại Tu Di sơn hạ tàng.

Bất dụng âm dương điên đảo luyện, Khởi vô thủy hỏa thối phong mang? "Tru Tiên" lợi, "Lục Tiên" vong, "Hãm Tiên" rực rỡ ánh hồng quang; "Tuyệt Tiên" biến hóa vô cùng diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường.

Chính là Thiên Đạo đệ nhất sát trận: Tru Tiên Kiếm Trận!

Kiếm khí hung lệ ác mãnh đến mức khiến tất cả đại năng Hồng Hoang lập tức cảm thấy lạnh người, tâm thần chấn động. "Cuối cùng cũng để hắn lấy được rồi." La Thiên thở dài một tiếng, biết đã đến lúc phải lên đường.

Tây vực của đại địa Hồng Hoang có một dãy núi uy nga, kéo dài vạn ức dặm, mang tên núi Tu Di.

Đây là tổ mạch của các dãy núi phương Tây, đứng đầu vạn sơn, khí tượng muôn vàn, tiên khí cuồn cuộn, là mảnh đất phúc lành hiếm có.

Núi Tu Di tuy không bì được với Bất Chu Sơn nhưng cũng không kém Côn Luân thần sơn là bao, vậy mà hôm nay, nơi tiên gia phúc địa này đã biến thành địa ngục huyết hải.

Huyết sát lệ khí và oán khí vô biên bao trùm núi Tu Di, theo sự xuất thế của một đạo kiếm quang hùng vĩ, kiếm khí tản ra quét sạch bát phương, số lệ khí đó mới tiêu tán đi không ít.

Ma Tổ La Hầu nhìn đạo kiếm quang đó, không kìm được cười cuồng tiếu: "Hồng Quân lão nhi, La Hầu ta sắp chứng đạo rồi!" Nhờ

vào oán hồn lệ khí và tinh huyết của vạn ức sinh linh ba tộc, cuối cùng hắn cũng phá được phong ấn của Bàn Cổ để lấy ra Tru Tiên Kiếm Trận!

Phía sau hắn, vô số giáo chúng đồng thanh hò hét phụ họa, thanh âm chấn động chư thiên.

Một lát sau, đạo kiếm khí xung thiên biến mất, bốn luồng lưu quang bay từ nguồn ra cùng với một bức trận đồ, lần lượt rơi vào tay La Hầu.

Tru Tiên Kiếm Trận đã nằm trong tay!

La Hầu quán chú pháp lực, dùng nguyên thần trấn áp, chỉ trong nháy mắt đã cảm thấy có sự liên kết máu thịt với kiếm trận tuyệt thế này, vô cùng hòa hợp. "Thiên Đạo đệ nhất sát trận, quả nhiên khế hợp nhất với pháp tắc Sát Lục của ta!" "Vậy thì, hãy để bản tọa dùng nó để thành tựu thánh vị vô thượng!" "Chúng sinh thiên hạ, đều đáng chết!" La Hầu gào thét có chút điên cuồng.

Kiếp trước chết dưới Tru Tiên Kiếm Trận, kiếp này lại dựa vào nó để chứng đạo, ngay cả hắn cũng thấy có một loại nhân quả luân hồi quỷ dị.

Nhưng điều đó chỉ khiến sát ý trong lòng hắn tăng lên gấp trăm nghìn lần.

Vì pháp tắc Sát Lục đang vì nó mà sục sôi.

Tru Tiên Kiếm Trận là sát trận số một, là đối tác hoàn hảo nhất của pháp tắc Sát Lục!

Thậm chí không có cái thứ hai!

Pháp tắc Sát Lục của La Hầu có thể thông qua kiếm trận để tăng thêm uy năng, bổ trợ lẫn nhau!

Tương tự, Tru Tiên Kiếm Trận cũng nhờ pháp tắc Sát Lục mà thăng hoa thêm một bậc, dưới tầm Thánh Nhân căn bản không ai cản nổi.

La Hầu kẹt ở đỉnh phong Chuẩn Thánh đã lâu, mãi mà không thấy khế cơ thành thánh, giây phút Tru Tiên Kiếm Trận vào tay, hắn đã cảm nhận được một số hướng đi, khiến hắn mừng rỡ như điên.

Trên núi Ngọc Kinh ở Côn Luân, Hồng Quân đạo nhân nhìn bầu trời phương Tây cũng phải động dung trước kiếm quang xuất thế của Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ có thể trách phong ấn của Bàn Cổ quá mạnh, trước khi kiếm trận xuất thế, lão căn bản không thể thôi toán ra được, càng không đoán được La Hầu kích động ba tộc tư sát rốt cuộc là để làm gì. "La Hầu là Ma Thần Sát Lục chuyển thế, pháp tắc Sát Lục cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận...

Hỏng rồi, thêm cả Dương Mi đạo hữu và Âm Dương đạo hữu cũng chưa chắc đã thắng, ta phải tìm thêm một cường giả Chuẩn Thánh nữa..." Chân mày Hồng Quân lại nhíu chặt, rồi thân hình biến mất.

Lão và La Hầu cùng cấp bậc tu vi, cũng có thể lờ mờ biết được thiên mệnh của mỗi người, nếu đã không tránh khỏi một trận chiến thì hãy làm cho ra trò vậy.

Một vùng đất nào đó ở phương Tây. "Giết!" Tiếng hò hét chấn động triệu dặm thiên địa, lúc này có hai đội tu sĩ đang tư sát, vô số pháp bảo lưu quang tung hoành, sương máu và xác thịt vụn văng khắp trời, vô cùng thảm liệt.

La Thiên lướt qua từ xa, những trận chiến nhỏ này hắn không hứng thú xen vào, trận quyết chiến ở núi Tu Di phía trước mới là điều hắn quan tâm.

Vài năm sau khi Tru Tiên Kiếm Trận xuất thế, La Hầu huy động đại quân Ma giáo hàng chục tỷ người quét từ Tây vực ra khắp đại địa Hồng Hoang, lấy sát chứng đạo, thề giết sạch sinh linh Hồng Hoang.

Đám ma quân này không chấp nhận đầu hàng, hễ thấy sinh linh là đồ sát, đi đến đâu máu chảy thành sông, xương trắng thành núi.

Cũng may Hồng Quân đạo nhân đã liên kết các đại năng Hồng Hoang khác, tổ chức liên quân trừ ma để kháng cự, mới giúp các vùng đất khác tránh khỏi độc thủ của Ma giáo.

La Hầu định dùng sức mạnh của một tông phái Ma giáo để lật đổ cả Hồng Hoang thì quả thực có chút tự phụ!

Dù sao Hồng Hoang rộng lớn vô biên, ngoài tiên thiên ba tộc ra thì đại năng Hồng Hoang nhiều vô kể, họ không cam tâm chịu chết nên dưới sự hiệu triệu của Hồng Quân đã liên kết lại, tạo thành một sức mạnh khổng lồ xoay chuyển càn khôn.

Hiện tại, liên quân trừ ma đã phản công vào tổ đình Ma giáo ở núi Tu Di, trận quyết chiến cuối cùng sắp bắt đầu.

La Thiên cuối cùng cũng đã tới.

Nhìn đỉnh núi Tu Di, hắn tiện tay đánh nổ một đại la kim tiên của Ma giáo, sau đó hít sâu một hơi, xé rách hư không.

Trên đỉnh núi Tu Di.

Ma Tổ La Hầu nhìn nhóm người Hồng Quân, cười cuồng tiếu: "Hồng Quân lão nhi, lá gan của ngươi thực sự càng ngày càng nhỏ, đối phó ta mà cần phải tìm nhiều viện binh như vậy sao?

Năm đó các ngươi đâu có kém ta bao nhiêu, đều là Hỗn Độn Tiên Thiên Ma Thần, giờ ta chỉ là một kẻ chuyển thế, không còn nhục thân Ma Thần nữa, vậy mà các ngươi lại sợ ta đến thế sao, ha ha ha!" "La Hầu, bớt lời vô ích đi, vì tư lợi mà kích động ba tộc tư sát, tàn sát

chúng sinh Hồng Hoang, gây ra tội nghiệt tày trời, hôm nay ta phải thay trời hành đạo tại đây!

Tiêu diệt đại ma đầu như ngươi!" Hồng Quân chưa kịp lên tiếng, một đạo nhân bên cạnh đã cướp lời.

Chương 79

Đạo nhân này ngũ quan thanh tú, có khí chất tiên nhân thoát tục, quanh thân có lưỡng nghi đạo tắc quấn quýt, tu vi đã là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chính là Âm Dương đạo nhân!

Lão cũng là Ma Thần chuyển thế và kế thừa pháp tắc Âm Dương từ tiền kiếp, là một trong số ít đại năng của Hồng Hoang có giao tình tốt với Hồng Quân.

Nhưng La Hầu không thèm để mắt đến lão, trực tiếp bỏ qua và nhìn chằm chằm vào một đạo nhân khác cạnh Hồng Quân: "Dương Mi, vất vả lắm mới thoát được đại kiếp khai thiên, sao không ngoan ngoãn ở vùng Hỗn Độn dưỡng già đi, mò tới Hồng Hoang nộp mạng làm gì?!" Một lão đạo nhân hiền từ với đôi lông mày dài như liễu rủ, nghe La Hầu hỏi liền thở dài một tiếng mới nói: "Hồng Quân đạo hữu có ơn với ta trong đại kiếp khai thiên, nên hôm nay ta nhận lời mời tới đây." "Đừng phí lời nữa, ra tay đi, tất cả lên một lượt đi." La Hầu lật tay, Thí Thần Thương xuất hiện, dưới chân hiện ra một đóa liên đài mười hai cánh, chính là Diệt Thế Hắc Liên!

Một luồng sát khí hung bạo bùng phát từ người hắn, quét sạch vạn dặm.

Luồng sát khí này như thực chất, uy năng khủng khiếp khiến quân liên quân trừ ma đang công núi trong vòng vạn dặm, ngoại trừ Đại La Kim Tiên ra đều bị nổ xác mà chết! "Ma Tổ uy vũ!" Cường địch liên tiếp ngã xuống khiến tinh thần ma tu chấn phấn, bộc phát chiến lực mạnh hơn, dũng mãnh lao xuống núi giết địch. "Ầm!" Sắc mặt Hồng Quân trầm xuống, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi đánh tới.

Nếu cứ để La Hầu giải phóng sát khí vô hạn như vậy, e là phân nửa liên quân sẽ toi đời.

Tử Tiêu Thần Lôi là thần thông lôi đạo đắc ý của Hồng Quân, uy lực vượt xa Cửu Thiên Thần Lôi hay Cửu Cửu Lôi Kiếp, là một trong những loại lôi điện mạnh nhất! "Đến hay lắm!" La Hầu cười vang, đâm ra một thương, thương mang hắc hồng đánh tan Tử Tiêu Thần Lôi. "Hừ!" "La Hầu, ăn của ta một chiêu!" Âm Dương đạo nhân, Dương Mi đại tiên và Càn Khôn lão tổ lúc này cũng đồng loạt ra tay.

La Thiên đứng quan sát từ xa chỉ biết lắc đầu.

Linh bảo trong tay Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn lão tổ quá kém, chỉ là thượng phẩm linh bảo, yếu hơn nhiều so với những gì hắn biết.

Trong các cuộc tranh đấu ở Hồng Hoang, chiến lực giữa những kẻ cùng cấp thường được định đoạt bởi pháp bảo cao thấp, Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn lão tổ dù là Ma Thần chuyển thế căn nguyên phi phàm, nhưng e là không đỡ nổi vài chiêu của La Hầu.

Việc họ ngã xuống vốn đã được định trước, nay không có cực bảo trong tay lại càng khó thoát!

Quả nhiên, La Hầu kịch chiến với Hồng Quân vài chục hiệp, dần rơi vào thế hạ phong liền tế ra Tru Tiên Kiếm Trận để xoay chuyển cục diện. "Tranh!

Tranh!

Tranh!" Bốn tiếng kiếm reo vang lên, La Thiên thấy cảnh tượng trước mắt và xung quanh đều trở nên hư ảo, bên trong kiếm khí tung hoành, gào thét như sấm. "Vãi, mình đứng cách xa triệu dặm mà cũng bị cuốn vào, cái lão La Hầu chết tiệt!" La Thiên dù đã đứng xa như

vậy vẫn không thoát khỏi phạm vi bao phủ của Tru Tiên Kiếm Trận.

Thực ra hắn lầm, không chỉ hắn mà cả núi Tu Di lúc này đều nằm dưới sự kiềm tỏa của kiếm trận.

La Hầu muốn giết sạch tất cả sinh linh để hiến tế, tạo ra thêm nhiều huyết sát lệ khí nhằm tăng cường uy năng cho kiếm trận, sau đó tiêu diệt Hồng Quân và Dương Mi!

Còn Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn lão tổ, hay cả La Thiên, hắn hoàn toàn không để vào mắt!

Hắn coi họ chỉ là bia đỡ đạn mà thôi!

Chỉ có Hồng Quân và Dương Mi cùng là Chuẩn Thánh đỉnh phong mới là đối thủ thực sự của hắn!

La Thiên tò mò về uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận nên không tế pháp bảo mà dùng nhục thân thử nghiệm. "Xoẹt!" Bắt trọn động tĩnh, hắn đưa ngón tay ra búng một cái, cảm thấy hơi đau, rụt tay lại nhìn thì thấy đầu ngón tay đỏ ửng, rỉ ra một chút máu. "Tru Tiên Kiếm Trận quả nhiên lợi hại!

Ta đứng ở ngoài triệu dặm, chỉ chịu chút dư chấn của kiếm khí mà nhục thân tương đương thượng phẩm tiên thiên linh bảo cũng bị phá phòng, nếu trực diện Tru Tiên tứ kiếm thì khủng khiếp cỡ nào!" La Thiên vừa động tâm niệm, trên đầu hào quang ngũ sắc rực rỡ, Chư Thiên Khánh Vân hiện ra. "Xoát xoát xoát!" Chư Thiên Khánh Vân vừa xuất hiện dường như đã chọc giận những luồng kiếm khí đang ẩn hiện xung quanh, chúng lập tức đổ dồn tới như thủy triều, nhưng chém lên khánh vân lại không thể phá phòng, chỉ khiến khánh vân hơi lay động, sinh ra từng đóa sen vàng.

Khả năng phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân cực mạnh, trừ khi bốn thanh kiếm Tru Tiên cùng tới, nếu không không thể phá vỡ sự

phòng thủ của nó. "Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn lão tổ không trụ được lâu đâu, mình phải lập tức gia nhập chiến đoàn để chia sẻ áp lực mới được." La Thiên hiểu rõ tình hình, quyết định gia nhập phe Hồng Quân.

Sự xuất hiện của hắn đã tạo ra không ít biến đổi cho cuộc chiến Đạo Ma lần này, nếu không phe Hồng Quân sẽ sớm gặp họa.

Quả nhiên! "A!" Phía trước vang lên một tiếng gào thét thảm thiết trước khi chết.

Nghe giọng thì có vẻ là Âm Dương lão tổ.

Ngay sau đó là Càn Khôn lão tổ.

Tru Tiên Kiếm Trận và La Hầu bổ trợ cho nhau quá tốt, cộng thêm Thí Thần Thương chuyên sát phạt nguyên thần, La Hầu muốn tránh né Hồng Quân và Dương Mi để giết những người khác thực sự quá dễ dàng. "La Hầu, ta chết cũng không để ngươi yên ổn!" "Hồng Quân đạo hữu, kiếp sau chuyển thế của ta trăm sự nhờ vào lão!" "Ầm!

Ầm!" Theo hai tiếng nộ hát và hai vụ nổ khủng khiếp, La Thiên cũng cảm nhận được kiếm khí Tru Tiên xung quanh trở nên hỗn loạn.

Hai vị Chuẩn Thánh tự bạo đã tạo ra sức phá hoại kinh hồn, dù mạnh như Tru Tiên Kiếm Trận lúc này cũng lộ ra sơ hở! "Chính là lúc này!" Sự tự bạo của Càn Khôn Lão Tổ cùng Âm Dương Đạo Nhân khiến Hồng Quân đau lòng, nhưng ông không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

Chương 80

Trên đỉnh đầu, Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra huyền quang xanh mờ mịt, đột ngột tách kiếm khí Tru Tiên ra, để lộ chân thân của La Hầu.

Lúc này, La Hầu cũng vì chịu ảnh hưởng từ vụ nổ của hai vị đại năng mà bị thương không nhẹ, khóe miệng còn chưa kịp lau vết máu.

"Ha ha, cho dù phát hiện chân thân ta thì đã sao?

Chỉ với ba người các ngươi mà đòi phá Tru Tiên Kiếm Trận của ta sao!" La Hầu nắm chặt Thí Thần Thương, dưới chân Diệt Thế Hắc Liên xoay tròn, tức khắc lao đến sát phạt.

Thí Thần Thương ngoài sức tấn công bùng nổ còn mang theo thần thông tổn thương nguyên thần, ngay cả Thánh nhân cũng không thể hoàn toàn miễn nhiễm.

Nhưng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân cũng không phải tầm thường, mọi thủ đoạn tấn công của La Hầu đều không thể phá vỡ lớp hộ tráo xanh mờ để làm bị thương Hồng Quân bên trong.

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuyệt đối là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo!" La Hầu thấy không hạ được Hồng Quân, liền chuyển hướng công kích Dương Mi.

Lúc này Dương Mi đã hóa ra bản thể Ma Thần Dương Liễu, vô số cành liễu xuyên thấu thiên địa, ngạnh kháng Tru Tiên kiếm khí, chấn nát hàng triệu dặm sơn hà.

"Tốt!" Hồng Quân Đạo Nhân hét lớn một tiếng, vỗ mạnh vào sau gáy, ba đạo huyền quang từ trên người ông bay ra.

Đó chính là ba thi Thiện, Ác, Chấp được trảm ra.

Trong đó, một thi cầm Bàn Cổ Phiên, một thi cầm Thái Cực Đồ, và thi cuối cùng cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hoàn toàn không sợ sự công kích của Tru Tiên kiếm khí.

La Thiên thấy vậy thì kinh hãi: "Đó chẳng phải là linh bảo bản mạng của Lão Tử và Nguyên Thủy sao?

Sao lại nằm trong tay Hồng Quân?" Nhưng ngay sau đó, hắn chợt tỉnh ngộ: Hồng Quân ở Ngọc Kinh Sơn cũng thuộc dãy Côn Luân, lão gia hỏa này có quan hệ thâm sâu với Tam Thanh.

Nếu Thông Thiên đã lập thệ ước với Tam Thanh để mượn Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên thì cũng không có gì lạ.

"Hồng Quân đã phân ra Tam Thi đi trích kiếm của Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận ta không có phần rồi, vậy Thí Thần Thương này tuyệt đối không thể bỏ lỡ!" La Thiên nghiến răng, quanh thân thần quang rực rỡ, đạo văn hiện lên, lực lượng pháp tắc hình thành bốn đạo thần hoàn, rồi lao thẳng về phía La Hầu.

"Vèo!" Khoảng cách hàng vạn dặm chỉ trong chớp mắt đã bị La Thiên vượt qua, hắn tung một quyền mãnh liệt hướng thẳng vào mặt La Hầu.

Dương Mi hóa ra chân thân, tạm thời đánh ngang ngửa với La Hầu, nhưng tình hình có vẻ không mấy lạc quan.

Thí Thần Thương của La Hầu quá khủng bố, mỗi một thương đều hư thực đan xen, đồng thời tấn công cả nguyên thần lẫn nhục thân, khiến Dương Mi cảm thấy như đang đối kháng với hai La Hầu vậy.

Ban đầu dựa vào chân thân còn có thể qua lại, nhưng sau mười mấy chiêu, Dương Mi bắt đầu không chịu nổi.

Là một trong mười đại Ma Thần, ông có chiêu át chủ bài lợi hại, nhưng ngặt nỗi bị Thiên Đạo nơi này áp chế, một khi sử dụng sẽ chịu

thiên khiển, hậu quả khó lường.

Trong tình thế bất đắc dĩ, ông không muốn dùng đến bản mệnh thần thông.

Vì vậy, sự xuất hiện kịp thời của La Thiên đã giải vây cho ông.

"La Thiên tiểu hữu, phiền ngươi rồi!" Tiếng truyền âm của Hồng Quân vang dội như sấm.

Cùng lúc đó, khí cơ của Tru Tiên Kiếm Trận rõ ràng đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Những kiếm khí kia rõ ràng đang thu hồi, dường như dồn về bốn tòa kiếm môn để đối phó với Hồng Quân và Tam Thi.

"Lão già Hồng Quân đáng chết!" La Hầu cũng hiểu chuyện không ổn, Thí Thần Thương bộc phát ra thương mang đáng sợ và sát khí bạo ngược, khiến Dương Mi bị trọng thương trong một đợt tấn công, bản thể suýt chút nữa bị đâm thủng, máu tươi tuôn ra xối xả.

"Bành!" Nhưng cành liễu của Dương Mi cũng quất trúng La Hầu, khiến khóe miệng hắn rướm máu.

Nhưng điều thực sự khiến La Hầu khựng lại chính là nắm đấm của La Thiên!

"Bành!" Một quyền của La Thiên đánh bay La Hầu, Thái Dương Chân Hỏa bùng phát mãnh liệt biến La Hầu thành một người lửa!

Thậm chí hư không vạn dặm xung quanh cũng bị thiêu cháy.

"Vèo!" Trong ánh lửa, một đạo ô quang bắn ra, đâm xuyên qua tầng tầng hư không, găm chặt vào cánh tay phải của La Thiên, đóng đinh hắn xuống mặt đất!

Trúng một quyền của La Thiên, La Hầu đã ném Thí Thần Thương ra để phản sát.

“Thằng nhóc thúi, khu khu Đại La Kim Tiên mà cũng dám cậy vào công pháp Tổ Vu để lội nước đục, nổ cho ta!” La Hầu gầm lên, định điều khiển Thí Thần Thương nổ tung nhục thân La Thiên.

Đồ sát Tam tộc, thu thập hàng vạn vạn tinh huyết và sát khí, ngoài việc dùng để phá vỡ phong ấn của Bàn Cổ, một phần đã được dùng để thối luyện Thí Thần Thương.

Cho nên khi Thí Thần Thương đâm vào cơ thể La Thiên, chỉ cần bộc phát huyết sát lệ khí bên trong thương là có thể giết chết hắn.

Đối với một dị số như La Thiên, La Hầu vô cùng phẫn nộ nên muốn tiêu diệt đầu tiên.

Nhưng!

Việc La Hầu ném Thí Thần Thương ra lại chính là điều La Thiên mong muốn nhất.

Hắn lập tức nén đau nhảy vọt lên khỏi mặt đất, mặc kệ cán thương xuyên qua cánh tay, khiến vết thương càng thêm rách nát.

Nhưng vừa thoát khỏi Thí Thần Thương, trên đầu hắn hiện ra Chư Thiên Khánh Vân bao phủ lấy thanh thương dưới đất, đồng thời vô số kim đằng và anh lạc rủ xuống, trói chặt Thí Thần Thương lại!

“Xuy xuy!” Thí Thần Thương như một con du long điên cuồng va chạm bên trong, nhưng Chư Thiên Khánh Vân cực kỳ kiên cố, Thí Thần Thương nhất thời không thể thoát ra được.

“Cái gì?!

Thằng nhóc thúi!” La Hầu dù khiến La Thiên trọng thương nhưng cũng bị đối phương khốn trụ Thí Thần Thương, tức đến mức tam thi bạo khiêu, lập tức ngự Diệt Thế Hắc Liên lao tới sát phạt.

Tên La Thiên này rõ ràng đã có kế hoạch từ trước, không tiếc dùng

chính cơ thể mình làm mồi nhử sao?!

Chương 81

Nhưng Dương Mi đâu thể bỏ lỡ cơ hội này, liều mạng cũng phải ngăn hắn lại!

Không có Thí Thần Thương, Dương Mi không còn sợ La Hầu nữa.

Đúng lúc này, sát khí hung lệ xung quanh đột nhiên tan biến, khiến tâm thần mọi người buông lỏng.

Hóa ra Hồng Quân Đạo Nhân đã tháo xuống Tru Tiên Tứ Kiếm, phá giải Tru Tiên Kiếm Trận.

"La Hầu, nộp mạng đi!" Sau khi lấy được bốn thanh kiếm, Hồng Quân không hề nương tay, lập tức vung Bàn Cổ Phiên sát tới.

Lực công phạt của Bàn Cổ Phiên là mạnh nhất trong đơn thể tại Hồng Hoang, dù La Hầu có Diệt Thế Hắc Liên hộ thể nhưng bị khí Khai Thiên của Bàn Cổ Phiên quét trúng cũng lảo đảo không vững, mắt thấy sắp bại trận.

Dương Mi thấy vậy càng dồn sức, cành liễu tỏa ra hỗn độn khí, quất từng nhát một, sự kết hợp giữa sinh cơ và hủy diệt có uy lực kinh hồn.

"Oanh long long!" Dãy núi Tu Di trải dài hàng vạn vạn dặm sụp đổ một nửa trong nháy mắt!

"Ta liều với các ngươi!" La Hầu thấy thế cục không ổn, cũng biết đối phương vì thuận ứng thiên đạo đại thế nên sẽ không buông tha mình, chi bằng liều mạng cá chết lưới rách!

Nhưng không có Tru Tiên Kiếm Trận và Thí Thần Thương, hắn làm sao địch lại Hồng Quân cùng Tam Thi, lại thêm Dương Mi Đại

Tiên và La Thiên vây công, lập tức bị ép đến mức tự bạo!

"Muốn ta chết, vậy thì cùng quy vu tận đi!" "Ta sẽ không chết!

Ta sẽ hóa thành tâm ma, ngày đêm quấy nhiễu đám tu sĩ chính đạo các ngươi, ta sẽ từ đó mà phục sinh..." La Hầu thảm thiết hét lên, chuẩn bị tự bạo!

"Oanh long long!" Chuẩn Thánh đỉnh phong tự bạo, trong sát na biến Tu Di Sơn thành tro bụi, vụ nổ chỉ còn lại vài trăm ngàn dặm núi non.

La Hầu tự bạo mang theo uy năng khủng bố, không chỉ đánh sụp đại bộ phận Tu Di Sơn mà còn phát tán vô số huyết sát lệ khí và sát lục chi khí đến khắp nơi ở Tây Vực Hồng Hoang, khiến những nơi vốn đã bị rút cạn linh mạch càng trở nên ác hóa, dẫn đến việc vùng đất phương Tây sau này lâu dài bần cùng, kém xa những nơi khác.

Nếu không, hai vị Thánh nhân phương Tây sau này cũng chẳng cần phải đi khắp nơi "vét sạch" cơ duyên, hễ thấy người hay bảo vật nào cũng trơ trẽn nói "có duyên với ta", thực tế là vì gia sản quá mỏng, buộc phải mặt dày mà thôi.

La Hầu vừa chết, Thiên Đạo lập tức có phản ứng, giáng xuống lượng công đức khổng lồ.

Trong công đức đó không chỉ có phần thưởng vì trừ khử tai họa thiên địa, mà còn có phần thưởng vì La Hầu đã bổ toàn Thiên Đạo.

Từ đây về sau, hễ tu sĩ độ kiếp đều có thêm tâm ma kiếp — một mối đe dọa tiềm tàng, khiến việc độ kiếp trở nên khó khăn hơn nhiều.

"Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được 5 tỷ công đức." Tiếng thông báo của hệ thống khiến La Thiên vui mừng.

Chỉ một lần tham gia hỗn chiến, tuy không ra quá nhiều sức nhưng cũng nhận được phần thưởng 5 tỷ công đức.

Không chỉ có thế, hắn còn đoạt được Thí Thần Thương — một món Thiên Đạo dị bảo!

Tâm niệm động một cái, hắn thu hồi Thí Thần Thương đang vùng vẫy trong Chư Thiên Khánh Vân cùng với đám mây đó.

Nếu La Hầu chưa chết, việc La Thiên thu tẩu Thí Thần Thương là không thể nào.

"La Thiên tiểu hữu." Hồng Quân thấy hắn thu tẩu Thí Thần Thương, định mở miệng ngăn cản nhưng rồi lại thôi.

Tuy La Thiên có nghi vấn tranh thủ thời cơ, nhưng quả thật hắn cũng có góp sức, dù sao phần thưởng của Thiên Đạo không biết nói dối, công đức kim vân giáng xuống hắn chỉ ít hơn Dương Mi Đại Tiên một chút, chứng tỏ Thiên Đạo công nhận công lao của La Thiên.

"Công đức của nguyên thần sao!

Quả nhiên diệu dụng vô cùng, đa tạ Hồng Quân đạo hữu đã nhắc nhở." Lúc này Dương Mi đang vô cùng phấn khởi, không thể tin nổi cảm nhận công đức trong cơ thể mình.

Sở dĩ ông mạo hiểm từ Hỗn Độn giới xuống giúp Hồng Quân, một phần nguyên nhân chính là vì công đức.

Ở Hỗn Độn giới, ngoài đại đạo công đức thời Bàn Cổ khai thiên thì chưa từng xuất hiện công đức, khiến Dương Mi tò mò và khao khát.

Đương nhiên, ông cũng biết đây là mấu chốt để Hồng Quân thành thánh sau này nên mới động tâm quyết định tham gia.

La Thiên ở một bên bĩu môi: "Hơn 5 tỷ công đức mà đòi thành thánh sao?

Nghĩ quá nhiều rồi." Hệ thống đưa ra bảng giá: Nếu tu vi là người

phàm, 5 tỷ công đức có thể giúp một bước trở thành Đại La Kim Tiên.

Muốn thành Chuẩn Thánh thì cần 30 tỷ, còn Thánh nhân thì khỏi nói, phải hàng nghìn tỷ mới đủ.

Đương nhiên đối với người đã có tu vi thì con số sẽ khác.

Ví dụ Thái Ất Kim Tiên viên mãn muốn thành Đại La Kim Tiên thì cần khoảng 1-2 tỷ công đức để phá quan.

Đại La Kim Tiên viên mãn muốn thăng Chuẩn Thánh cần 7-8 tỷ hoặc 10 tỷ, còn Chuẩn Thánh lên Thánh nhân thì không có vài trăm tỷ là không xong!

Nghĩ đến đây, La Thiên đột nhiên nhận ra một vấn đề: 5 tỷ công đức có thể biến một người phàm thành Đại La Kim Tiên, vậy còn Hoàng Trung Lý thì sao?!

Ăn một quả Hoàng Trung Lý, chỉ cần độ Cửu Cửu thiên kiếp là có thể thành Đại La Kim Tiên!

Tính chiết khấu một nửa, giá trị của Hoàng Trung Lý cũng tương đương 2,5 tỷ công đức?

La Thiên nhất thời cảm thấy quá hoang phí: "Mình đã ăn mất bốn quả Hoàng Trung Lý rồi, chẳng khác nào ăn mất 10 tỷ công đức?!" Hồng Quân không biết La Thiên đang nghĩ gì, sắc mặt ông biến hóa liên tục, vội vàng lên tiếng: "La Thiên tiểu hữu, chúng ta từ biệt tại đây.

Sau này nếu rảnh rỗi, có thể đến Ngọc Kinh Sơn làm khách, lão đạo tất quét dọn giường chiếu đợi chờ." Việc đánh bại La Hầu khiến ông có sở ngộ, cộng thêm lượng công đức khổng lồ vừa nhận được khiến ông lờ mờ chạm đến ngưỡng cửa Thánh nhân, nên vội vàng muốn rời đi ngay để về Ngọc Kinh Sơn bế quan.

Đây cũng là Hồng Quân cho La Thiên một cơ hội: Chỉ cần La

Thiên đến Ngọc Kinh Sơn, ông sẽ chỉ điểm, giúp cơ hội thành thánh của La Thiên tăng thêm vài phần, cũng coi như trả nhân quả cứu giúp hôm nay.

Nhưng La Thiên có tuyệt học như Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, đi theo con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, nên kinh nghiệm của Hồng Quân không phù hợp với hắn.

Tuy nhiên, nếu sau này La Thiên muốn tu luyện nguyên thần thành thánh, thì pháp Trảm Tam Thi của Hồng Quân là không thể thiếu.

Chương 82

Vì vậy La Thiên gật đầu, liên thanh cảm tạ.

Vì Dương Mi bị Thiên Đạo thúc ép nên phải vội rời khỏi Hồng Hoang, La Thiên cũng muốn về tế luyện Thí Thần Thương, nên ba người nhanh chóng tách ra, chỉ để lại một dãy Tu Di Sơn đầy vết thương đổ nát.

Trên Thái Âm Tinh, thấy La Thiên trở về, Hi Hòa và Thường Hi đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Thái Âm Tinh tách biệt ngoài thiên hà, có thể tạm thời tránh xa cuộc tranh đấu Đạo - Ma, nhưng họ vẫn dùng pháp nhãn thần thông để theo dõi tình hình của La Thiên, xem mà tim đập chân run.

Đặc biệt là lúc La Thiên bị Thí Thần Thương đâm xuyên cánh tay, họ suýt chút nữa đã sợ chết khiếp.

May mà cuối cùng La Hầu cũng bị thu phục, trái tim họ mới được bình yên.

La Thiên trở về Thái Âm Tinh, trò chuyện với hai chị em Hi Hòa một lúc rồi bắt đầu bế quan.

Lần này, hắn không chỉ muốn luyện hóa Thí Thần Thương mà còn chuẩn bị thăng cấp Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương lên thành Tiên Thiên Chí Bảo!

Trước đó chưa dùng đến 64 đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm, giờ là lúc dùng tới rồi.

Nếu không phải Tam Quang Hồ Lô có quan hệ với Tiên Thiên Linh Căn, hắn thật không nỡ dùng 7 đạo thần cấm để nâng cấp nó.

Vì Thí Thần Thương bị La Hầu dung luyện lượng lớn huyết sát lệ

khí bên trong, việc tế luyện nó vô cùng nguy hiểm, sơ suất có thể bị ô nhiễm đạo tâm.

Nếu La Thiên không có Chư Thiên Khánh Vân trong tay, hắn cũng không dám trực tiếp luyện hóa.

Chư Thiên Khánh Vân do hạo nhiên chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ đại thần hóa thành, dùng để khắc chế các loại khí tức ám muội như huyết sát lệ khí là hiệu quả nhất.

Với sự trợ giúp của Chư Thiên Khánh Vân, La Thiên bắt đầu luyện hóa Thí Thần Thương.

Trong thương vốn có 46 đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm, cộng thêm đặc tính sát lục của Thiên Đạo dị bảo, khiến nó hầu như không thua kém gì tam đại Tiên Thiên Chí Bảo.

"Đạt đến 49 đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm thì sẽ thành Tiên Thiên Chí Bảo, cũng là cực số của Thiên Đạo.

Không biết chất liệu của Thí Thần Thương có chịu nổi cực số này không!" Đừng nhìn cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo chỉ cách nhau một đạo thần cấm, nhưng đạo thần cấm đó lại là rào cản thiên nhiên khó lòng vượt qua.

Ngay cả Thánh nhân cũng chưa chắc luyện chế được một món Tiên Thiên Chí Bảo.

La Thiên hiện tại có hệ thống gia trì, nên không còn rủi ro và khó khăn đó.

Thần cấm hệ thống ban thưởng có thể dễ dàng dung nhập vào pháp bảo.

Điều duy nhất cần cân nhắc là chất liệu gốc của pháp bảo có chịu nổi hay không.

Theo tính toán của La Thiên, Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh đều không cần lo lắng về phương diện này.

Một cái từ rễ, một cái từ đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên, gốc gác vô cùng mạnh mẽ!

Vì vậy, La Thiên mới nảy ra ý định biến chúng thành Tiên Thiên Chí Bảo!

Thực ra, món pháp bảo La Thiên muốn dùng thần cấm nhất chính là Tru Tiên Tứ Kiếm!

Mỗi thanh trong Tru Tiên Tứ Kiếm đều là cực phẩm linh bảo, nếu nâng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo, bốn kiếm cùng xuất, hắn cảm thấy ngay cả Thánh nhân cũng có thể bị chém rơi đài!

Chỉ tiếc là đã bị Hồng Quân lấy mất, đành xem sau này có cơ hội không.

Do Thí Thần Thương có ấn ký nguyên thần của La Hầu nên việc tế luyện không hề dễ dàng, La Thiên phải tốn hàng nghìn năm mới xóa bỏ hoàn toàn được ấn ký đó.

Trong thời gian đó, tàn dư ấn ký của La Hầu thậm chí còn hiện hình, khổ sở cầu xin La Thiên, hứa rằng sau này khôi phục sức mạnh sẽ làm trâu làm ngựa cho hắn, nhưng La Thiên không hề động tâm.

La Hầu đã thân tử đạo tiêu, những ấn ký này nhờ Thí Thần Thương che chở nên chưa tan biến ngay, nhưng đó không còn là La Hầu nữa mà đã trở thành một thực thể độc lập dung hợp với pháp bảo.

Để hoàn toàn làm chủ Thí Thần Thương, La Thiên không thể giữ lại nó.

Sau khi hoàn thành tế luyện, La Thiên bắt đầu dùng hệ thống để gia trì thần cấm.

“Đinh, gia trì ba đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm cho Thí Thần Thương, món pháp bảo này sẽ thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo.” Thông báo của hệ thống làm La Thiên phấn khích.

Đồng thời, hắn cũng thông báo cho Hi Hòa và Thường Hi mở Tiên Thiên Thái Âm Đại Trận đến mức tối đa để che giấu mọi khí cơ trên Thái Âm Tinh.

Trước đây cực phẩm linh bảo xuất thế đã kinh động nửa dãy Bất Chu Sơn, giờ Tiên Thiên Chí Bảo xuất thế, chỉ sợ cả Hồng Hoang sẽ sôi sục!

Thậm chí có khả năng thu hút những đại năng Chuẩn Thánh ẩn mình!

Những vị đó đều là Ma Thần chuyển thế, nắm giữ lực lượng pháp tắc vô cùng cường đại, rất khó đối phó.

Ai cũng biết những món Tiên Thiên Chí Bảo tồn tại ở Hồng Hoang chỉ có Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung do Rìu Khai Thiên hóa thành.

Hiện tại món thứ tư xuất thế, chỉ sợ họ sẽ liều mạng để đoạt lấy.

“Uỳnh!” Sau khi đạt đủ 49 đạo thần cấm, toàn bộ Thí Thần Thương phát sinh dị biến.

Đạo văn hiện lên dày đặc, ngưng luyện thành Sát Lục Pháp Tắc hoàn chỉnh trên thân thương.

Những luồng kỳ quang mờ ảo bao quanh, mang theo hơi thở của hỗn độn, khiến nó trở nên thần bí khó lường, đứng ngoài quy luật và trật tự của Hồng Hoang.

Vốn dĩ nó có đặc tính giết người không dính nhân quả, sau khi thăng cấp dường như có thêm một số đặc tính khó diễn tả bằng lời, cần La Thiên sau này từ từ khám phá.

“Hử?!” Điều khiến La Thiên bất ngờ nhất là hắn lại nhận được phương pháp tu luyện Sát Lục Pháp Tắc từ nó!

Chương 83

Trong lúc hắn đang kinh ngạc, Thí Thần Thương bỗng bộc phát hào quang rực rỡ, một luồng sát lục chân ý màu đen xuyên phá tầng tầng ngăn cản, lao thẳng vào bầu trời sao vô tận.

Sự xuất hiện của luồng sát lục chân ý này khiến thiên cơ run rẩy, khí tức hung lệ ngút trời cuộn trào khắp nơi, làm sấm sét Hồng Hoang vang dội, gió lốc gào thét, đại địa chấn động như thể sắp tận thế.

Hiện tượng thiên văn này ảnh hưởng đến hầu hết đại địa Hồng Hoang, làm hàng vạn vạn sinh linh kinh sợ.

Các đại năng thi triển suy diễn thiên cơ để tìm ngọn nguồn, nhưng thiên cơ hỗn loạn khiến họ phí công vô ích.

Chỉ có những đại năng đỉnh cấp mới có thể xác định Thái Âm Tinh chính là "thủ phạm" làm nhiễu loạn thiên cơ đó.

Trên đỉnh Ngọc Kinh Sơn thuộc dãy Côn Luân, Hồng Quân đang ngồi thiền tham ngộ Thiên Đạo bỗng mở mắt ra, ánh mắt xuyên qua hư không rơi xuống Thái Âm Tinh xa xôi.

"Chưa từng thấy!

Thật sự chưa từng thấy!

Đúng là dị số lớn nhất dưới Thiên Đạo!" Hồng Quân sắp thành Thánh cũng không khỏi cảm thán liên tục.

Việc biến Thí Thần Thương thành Tiên Thiên Chí Bảo đã vượt xa dự tính của ông.

Ông thầm suy tính, có lẽ La Thiên cũng sẽ vì thế mà nắm giữ được Sát Lục Pháp Tắc.

Điều này khiến ông hơi lo lắng: Liệu La Thiên có trở thành Ma Tổ La Hầu thứ hai?

"Sau khi ta thành Thánh, mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi!" Hồng Quân gạt bỏ tia lo lắng đó.

Chỉ cần thành Thánh, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Suy cho cùng, dưới Thánh nhân, tất cả đều là kiến hôi!

Cho dù con kiến hôi đó có sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo đi chăng nữa.

Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, Thập Nhị Tổ Vu ở Bất Chu Sơn, Minh Hà Lão Tổ ở cực địa Tây Hải, Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh... tất cả ánh mắt của các đại năng đỉnh cấp đều khóa chặt vào Thái Âm Tinh.

Trong đó, Minh Hà Lão Tổ là người kích động nhất.

Từ luồng khí tức sát lục hoành hành thiên địa đó, lão đã tìm thấy thứ cộng hưởng với mình!

Loại khí tức vô thượng này lão từng thấy trên người Ma Tổ La Hầu, nhưng vì khi đó La Hầu quá bá đạo và tàn độc nên lão không dám đến Tu Di Sơn luận đạo.

Thái Âm Tinh là nơi ở của hai nữ thần Hi Hòa và Thường Hi, không tránh khỏi việc có kẻ nảy sinh ý định tìm đến.

Nhưng người hành động đầu tiên lại là hai anh em Kim Ô của Thái Dương Tinh, họ thậm chí đã rời khỏi Thái Dương Tinh để đến Thái Âm Tinh xem cho rõ.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo xuất thế quá chấn động, đây thực sự là lần đầu tiên ở Hồng Hoang!

Tuy nhiên, những đại năng tìm đến Thái Âm Tinh đều phải ăn quả

đắng.

Lúc này Thái Âm Tinh đã phong tỏa Tiên Thiên Thái Âm Đại Trận, ai dám xông vào chỉ có con đường chết.

Đặc biệt là giọng cảnh cáo lạnh lùng của Hi Hòa vang lên khiến đám đại năng phải dè chừng.

Nếu không có đại trận này, có lẽ họ đã liên thủ xông vào xem mình có cơ duyên đó không.

Suy cho cùng, Tiên Thiên Chí Bảo quá mê hoặc lòng người!

Nhưng khi khí tức và bảo quang thu liễm lại, cuối cùng cũng có kẻ không nhịn được: "Làm thôi!" Đó là một Đại La Kim Tiên của Long tộc may mắn sống sót sau đại chiến Tam tộc.

Khao khát khôi phục vinh quang cũ của Long tộc đã khiến hắn liều mạng.

"Uỳnh!" Một chân thân Hỏa Long dài triệu trượng hiện ra, lao thẳng về phía Thái Âm Tinh, khuấy động hư không, chân hỏa bao phủ hàng vạn dặm.

Các đại năng khác thấy có kẻ làm tiên phong cũng bắt đầu dao động.

Chỉ vì uy danh của Thái Âm Tinh và tâm lý không muốn cướng đoạt công khai nên họ vẫn cố nhẫn nhịn.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả đều cảm thấy may mắn vì đã không ra tay: "Vút!" Một tiếng xé gió của trường thương đâm ra, mọi người chỉ thấy một đạo thương mang màu đen phóng ra từ Thái Thái Âm Tinh, tức khắc bắn trúng con hỏa long đó, khiến nguyên thần hắn tan biến ngay lập tức, rơi rụng khỏi hư không, mất mạng tại chỗ!

Hiện trường chìm vào im lặng.

Giết chết Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Long tộc chỉ trong tích tắc?

Thủ đoạn của Chuẩn Thánh sao?!

"Thí Thần Thương?!" Có người nhận ra đạo thương mang khủng bố đó.

Ma Tổ La Hầu từng tung hoành Hồng Hoang không đối thủ nhiều nguyên hội trước, linh bảo bản mạng của hắn thì ai cũng biết.

Nhưng Ma Tổ vừa mới nằm xuống bao lâu?

Linh bảo của hắn đã xuất thế lần thứ hai rồi sao?!

"Chẳng lẽ Thí Thần Thương đã thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo?!" "Năm đó trên núi Tu Di chỉ có ba vị đại năng sống sót: Hồng Quân tiền bối, một tán tu tên La Thiên và một Tiên Thiên Ma Thần từ Hỗn Độn giới.

Chẳng lẽ người trên Thái Âm Tinh là..." "Chắc chắn là La Thiên thượng tiên rồi, người có quan hệ khá thân thiết với hai nữ thần Thái Âm." Các đại năng bàn tán xôn xao, nhưng ánh mắt lại đổ dồn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chương 84

Ở Hồng Hoang, ai mà không biết Đế Tuấn nhiều năm qua luôn theo đuổi Hi Hòa nữ thần với tư thái rất thấp.

Vậy mà giờ lại bị La Thiên chen ngang, cướp mất nữ thần?

Đế Tuấn cảm nhận được ánh mắt và thần thức của đám người đó, hừ lạnh một tiếng.

Thái Nhất tưởng anh trai có ý định gì nên bí mật truyền âm hỏi: "Anh, em có thể dùng Hỗn Độn Chung trấn áp thanh thương này, sau đó anh dùng Hà Đồ Lạc Thư cuốn nó đi, chắc chắn tên nhóc La Thiên đó không làm gì được chúng ta." Cách này thực sự khả thi, khiến Đế Tuấn hơi do dự.

Nhưng làm chuyện cướp đoạt bảo vật của người khác trước mặt bàn dân thiên hạ thì không hay ho gì, lại còn trước bao nhiêu đại năng thế này.

Đế Tuấn là người có chí lớn, tự nhiên rất trân trọng danh tiếng của mình.

Đúng lúc đó, Thái Âm Tinh lại phát ra một chấn động thiên cơ cùng đẳng cấp, khiến đám đại năng bên ngoài càng thêm kinh ngạc.

Lại thêm khí tức của Tiên Thiên Chí Bảo nữa?!

Lần này, trái ngược hoàn toàn với khí tức sát lục của Thí Thần Thương, nó tỏa ra sinh cơ vô hạn, diễn hóa chân diệu của khí tức tạo hóa!

Sát lục và hủy diệt trước đó của Thí Thần Thương đối lập hoàn toàn với sinh cơ và tạo hóa của bảo vật này, hai thái cực rõ rệt!

"Tên La Thiên này phúc duyên quá thâm hậu rồi!" "Sở hữu đến hai

món Tiên Thiên Chí Bảo sao?!" "Ngay cả Tam Thanh được mệnh danh là Bàn Cổ chính tông, có linh bảo bản mạng của Bàn Cổ để lại cũng không bằng!" "Đệ nhất đại năng thiên hạ rồi!

Ta chưa từng thấy ai sở hữu hai món chí bảo cùng lúc!" "Chẳng trách hai vị nữ thần nhìn trúng hắn mà không chọn Đế Tuấn, thật đáng ghen tị." Đám đại năng lại xôn xao một hồi.

Bản thân là Đại La Kim Tiên, bình thường tìm một món thượng phẩm linh bảo còn khó hơn lên trời, đánh đến sứt đầu mẻ trán cũng chưa chắc có được.

Vậy mà La Thiên lại có hai món chí bảo, hoàn toàn áp đảo cả Hồng Hoang, trở thành đệ nhất nhân về pháp bảo.

Ở Hồng Hoang, tu vi tuy quan trọng nhưng pháp bảo mới là thứ lợi hại nhất.

Giống như Nguyên Thủy có Bàn Cổ Phiên, Lão Tử có Thái Cực Đồ, tuy chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên nhưng Chuẩn Thánh thông thường cũng không dám đụng vào.

Thấy hai món chí bảo xuất hiện, đám đại năng đứng xem chỉ còn biết mang tâm trạng ghen tị mà giải tán.

Đánh không lại thì đánh làm gì, có nghĩ cũng vô ích.

Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi liên tục, chỉ biết hừ lạnh một tiếng rồi dẫn Thái Nhất rời đi.

Hôm nay coi như mất mặt ở đây rồi.

Trong lòng hắn hơi bực bội.

Đại La Kim Tiên hậu kỳ như hắn thường có thể biết trước thiên cơ và cơ duyên, hắn biết Hi Hòa và Thường Hi đều là đạo lữ định mệnh của mình, có sự trợ giúp cực lớn trong việc xưng bá Hồng

Hoang sau này.

Không vì gì khác, chỉ riêng Thái Dương và Thái Âm đã là sự kết hợp hoàn hảo tự nhiên!

Ai ngờ giữa đường nhảy ra một La Thiên, không chỉ phá hỏng chuyện với Hi Hòa mà còn cướp mất cơ duyên trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đế Tuấn nhất thời nảy sinh sát tâm.

Nhưng hiện tại La Thiên đã thành đại thế, lại có hai món chí bảo trong tay, hắn không dám khinh suất hành động.

Món nợ này đành tạm gác lại vậy.

Một màn náo nhiệt kết thúc như thế.

Với La Thiên, việc Đế Tuấn rời đi không có gì bất ngờ, nhưng hai món chí bảo xuất thế mà không thu hút được đám Tiên Thiên Ma Thần ở Hỗn Độn giới mới làm hắn hơi hẫng.

Đế Tuấn không phải đối thủ của hắn, duy chỉ có Thái Nhất là hơi phiền phức một chút.

Vốn dĩ La Thiên mong chờ một hai tên Ma Thần xuất hiện để hắn thử độ sắc bén của Thí Thần Thương mới nâng cấp, ai ngờ chỉ có một tên Long tộc không biết lượng sức.

Thực ra hắn không biết, khí tức sát lục cấp độ này từ thời Hỗn Độn đã làm đại bộ phận Ma Thần sợ mất mật, trốn còn không kịp, ai dám tìm đến nộp mạng.

La Thiên có hứng thú với Tiên Thiên Ma Thần vì nhục thân của họ cường hoành đến cực điểm, hắn có thể dùng để đối chứng với Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công của mình.

"Thôi vậy, đợi nhục thân ta bước vào Chuẩn Thánh, khi đó có thời gian sẽ vào Hỗn Độn giới dạo một vòng." Hắn lầm bầm rồi thu hồi

Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh.

Để nâng cấp hai món cực phẩm linh bảo, hắn đã tiêu tốn tổng cộng 9 đạo thần cấm: 3 cho Thí Thần Thương và 6 cho Càn Khôn Đỉnh.

Hiện tại trong tay hắn còn 55 đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm.

"Tiếc là Tru Tiên Kiếm Trận nằm trong tay Hồng Quân." Hắn vẫn hơi tiếc nuối bốn thanh kiếm đó.

"Ồ?

Thí Thần Thương quả nhiên bất phàm." Khi định bước ra ngoài, hắn phát hiện cánh tay bị thương vẫn chưa lành hẳn.

Phải biết rằng Huyền Công của hắn đã đạt lục chuyển, nhục thân dung nhập pháp tắc tạo hóa, lại còn uống không ít Tam Quang Thần Thủy, vậy mà một tháng trôi qua vết thương vẫn còn đó.

Qua đó có thể thấy lực công phạt và huyết sát lệ khí của Thí Thần Thương khủng bố đến mức nào.

Thấy hắn bước ra khỏi mật thất bế quan, Hi Hòa và Thường Hi vui mừng khôn xiết, đưa cho hắn hàng triệu giọt Tinh Quang Thần Thủy và Nguyệt Quang Thần Thủy.

"Cảm ơn Hi Hòa muội muội, cảm ơn Thường Hi muội muội." La Thiên hơi bất ngờ khi họ thu thập được nhiều thần thủy như vậy trong lúc hắn bế quan.

Thời gian bên nhau càng lâu, cách xưng hô giữa họ càng trở nên thân mật, không còn khách sáo như trước.

Chương 85

“La Thiên ca ca khách khí làm gì, chỉ là tiện tay thôi, không cần cảm ơn đâu...” Thường Hi ôm cánh tay hắn nũng nịu, hoàn toàn không để ý việc đôi gò bồng đào mềm mại của mình đang cọ sát vào tay hắn làm hắn cảm thấy thế nào.

La Thiên đương nhiên hiểu ý nàng, lật tay lấy ra hai quả Bàn Đào, khiến cô nàng vội vàng nhận lấy: “Cảm ơn La Thiên ca ca!

Anh là tốt nhất!” Nhìn nàng như một kẻ háu ăn, La Thiên nhớ lại lần đầu gặp mặt với khuôn mặt lạnh như sương cách xa nghìn dặm mà không khỏi cảm thán: Mỹ thực đúng là thiên địch của con gái, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

Không chỉ Thường Hi, ngay cả người chị Hi Hòa cũng không thể cưỡng lại vị ngon của Bàn Đào.

Nàng nhận quả đào từ tay Thường Hi, ánh mắt vui mừng nhưng lại cảm thấy hơi ngại ngùng, hai luồng cảm xúc đan xen trên khuôn mặt khiến nàng trông vô cùng khả ái, La Thiên không nhịn được nhìn thêm vài cái.

“À đúng rồi, ta suýt quên mất.” La Thiên chợt nhớ ra một chuyện, liền thả Chư Thiên Khánh Vân ra.

Chuyện hắn nhớ chính là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân trong Chư Thiên Khánh Vân.

Nhờ Long Vương Châu, Phượng Hoàng Trượng và Kỳ Lân Ấn, ba người họ đã dần khôi phục nguyên khí trong tiểu thế giới Hồng Mông của Chư Thiên Khánh Vân, hiện tại đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Tuy La Thiên có thể ngăn cách một phần không gian cho họ ở tạm nhưng hắn không để họ biết đến sự tồn tại của Tạo Hóa Thanh Liên và Hoàng Trung Lý.

Giờ họ đã hồi phục chút ít, La Thiên liền thả họ ra, để họ mượn linh khí trên Thái Âm Tinh mà tu luyện.

Thấy La Thiên đột nhiên thả ba vị tộc trưởng ra, Hi Hòa và Thường Hi giật mình một cái.

Dù sao đây cũng là tộc trưởng của ba tộc tiên thiên, đều là Chuẩn Thánh, bá chủ thiên địa một thời, xuất hiện đột ngột như vậy thật đáng sợ.

Lúc trước khi La Thiên thu tẩu trấn tộc chi bảo của họ, cộng thêm việc Long Vương thề phản hồi nhục thân nguyên thần cho thiên địa, họ cứ ngỡ ba người đã tịch diệt hoàn toàn rồi.

Vừa hiện thân, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lập tức hiểu rõ tình hình, quỳ xuống vái chào Hi Hòa và Thường Hi: "Long Vương (Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân) bái kiến hai vị nữ chủ nhân." Hi Hòa và Thường Hi vội bịt miệng, nhất thời không biết nói gì.

Đây là tộc trưởng Tam tộc đó, tuy đã sa sút nhưng dù sao cũng từng huy hoàng, vậy mà lại quỳ xuống gọi họ là nữ chủ nhân...

Chờ đã!

Nữ chủ nhân?!

Hi Hòa định thần lại, mặt đỏ bừng như gấc, vội vàng vươn tay đỡ: "Ba vị tiền bối không cần đa lễ, mau đứng lên." Thường Hi tuy cũng đỏ mặt nhưng đôi mắt láu lỉnh xoay tròn, quay sang nói với La Thiên: "Anh dạy họ nói thế phải không?" La Thiên vẻ mặt oan uổng: "Anh có dạy đâu, họ tự gọi đấy chứ." Ba người Long Vương cũng

vội vàng giải thích khiến Thường Hi bĩu môi: "Đúng là chẳng biết đùa gì cả, chán chết." Sau khi tế luyện hai đại chí bảo và an trí cho ba vị tộc trưởng xong, việc tiếp theo của La Thiên là tiếp tục bế quan tham ngộ Sát Lục Pháp Tắc.

Xét về sức tấn công, Sát Lục Pháp Tắc ít nhất cũng xếp trong top 5 của ba nghìn pháp tắc, phối hợp với Thí Thần Thương càng tăng thêm uy lực đáng sợ.

Giờ đây chỉ cần có Thí Thần Thương là hắn không còn sợ các Chuẩn Thánh thông thường, nếu tham ngộ thêm pháp tắc này nữa thì...

La Thiên tràn đầy khí thế.

Chủ yếu là vì công đức của hắn nhiều tiêu không hết, tham ngộ pháp tắc cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Sau khi tham ngộ được 70% Sát Lục Pháp Tắc và dùng không ít đào để giúp ba người Long Vương trở lại Đại La Kim Tiên làm hộ vệ trông nhà, La Thiên dẫn hai chị em Hi Hòa hạ xuống đại địa Hồng Hoang du ngoạn.

Do cây Nguyệt Quế, Hi Hòa và Thường Hi hiếm khi được đi chơi, nay được La Thiên dẫn đi thì khỏi phải nói họ vui mừng thế nào.

Đặc biệt là Thường Hi, gọi "La Thiên ca ca" ngọt xớt.

Một lát sau, ngồi trên Thanh Loan thần liễn của Hi Hòa, ba người bay ra khỏi Thái Âm Tinh, hướng thẳng về đại địa Hồng Hoang.

Vì Thường Hi chưa thấy núi Bất Chu bao giờ nên trạm dừng chân đầu tiên là ở đó.

Trở lại Bất Chu Sơn, La Thiên ngạc nhiên phát hiện uy áp của Bàn Cổ đã giảm xuống một cấp độ nữa.

Đến giờ, đỉnh núi không còn áp chế được Đại La Kim Tiên, ngay

cả Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ cũng có thể lên tới.

Chẳng trách sau này núi có thể bị Cộng Công húc đổ, khi luồng "khí" chống đỡ không còn, "xương sống" tự nhiên cũng yếu đi từng ngày.

"Bàn Cổ huynh cứ yên tâm, tôi đã kế thừa đạo thống của anh, tự nhiên sẽ phát dương quang đại trong tương lai." La Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Chuyến hành trình này không phải không có mục tiêu, hắn muốn tìm một món thượng phẩm linh bảo hình chiếc rìu.

Khai Thiên Cửu Thức học được từ Chư Thiên Khánh Vân đều là những chiêu thức bá đạo dùng rìu để thi triển, tuy dùng đao kiếm hay kích cũng có thể phát huy 7-8 thành uy lực nhưng rốt cuộc vẫn thiếu đi một chút cảm giác.

"La Thiên đạo hữu?

Gần đây vẫn ổn chứ?" Khi ba người đang dạo chơi trên đỉnh Bất Chu Sơn, một giọng nữ trong trẻo như chuông bạc vang lên.

La Thiên quay đầu lại, thấy hai đạo độn quang từ xa hạ xuống.

Đó chính là Nữ Oa và anh trai Phục Hy.

Họ cũng đang ở Bất Chu Sơn.

La Thiên giới thiệu Hi Hòa và Thường Hi cho hai người họ.

Dù sao sau này Nữ Oa sẽ tạo ra con người và thành Thánh, Phục Hy cũng là Thiên Hoàng đời đầu có quan hệ mật thiết với nhân tộc, cơ hội giao thiệp còn nhiều nên làm quen sớm vẫn tốt hơn.

La Thiên theo bản năng đã coi hai chị em Hi Hòa là người nhà mình rồi.

Sau vài câu khách sáo, họ kể cho nhau nghe chuyện gần đây.

Điều khiến La Thiên bất ngờ là anh em Đế Tuấn đã bắt đầu tiếp xúc với Nữ Oa và Phục Hy, đồng thời vẽ ra những viễn cảnh hoành tráng.

Đặc biệt là Phục Hy, đối với Đế Tuấn có vẻ rất ngưỡng mộ, chẳng biết đã bị cho uống bùa mê thuốc lú gì.

Chương 86

"Đế Tuấn đúng là biết cách nói chuyện, tâm tư kín kẽ thật, nhanh chóng hạ thủ chiêu mộ các đại năng, không chỉ hạ mình mà còn hứa hẹn đủ điều, chẳng trách có thể lên làm Thiên Đế." La Thiên cũng có chút bội phục.

Sau này Phục Hy và Nữ Oa gia nhập Yêu tộc, đặc biệt là Phục Hy vì thế mà vẫn lạc, sau đó mới đầu thai thành Thiên Hoàng trong Tam Hoàng nhân tộc.

Nhưng hiện tại, trong lòng La Thiên lại nảy ra một vấn đề nghiêm trọng hơn.

Đó là hễ thấy Nữ Oa là y như rằng thấy tên Phục Hy này, tên này đúng là một kẻ cuồng em gái tận xương tủy.

Chuyện này không ổn chút nào, vì sau này La Thiên còn phải cùng Nữ Oa tạo ra nhân tộc mà.

"La Thiên đạo hữu, đã lâu không gặp, Bàn Đào và Hoàng Trung Lý của anh đã chín chưa?" Sau khi trò chuyện xong, thấy ba người La Thiên định rời đi, Phục Hy liền vội vàng hỏi.

"Anh!" Nữ Oa có chút cạn lời trước vẻ mặt dày của anh mình.

Mười mấy cây Bàn Đào giống mà La Thiên đưa cho, dưới sự tưới tắm bằng khí tạo hóa của nàng nay đã xanh tốt, chỉ cần vài nghìn năm nữa là có quả ăn, rõ ràng anh trai nàng đã không đợi nổi rồi.

Đương nhiên La Thiên mượn thung lũng của Phục Hy, lại còn thỉnh giáo Nữ Oa về pháp tạo hóa, việc cho ăn Bàn Đào là chuyện thường, nhưng giờ hai bên chưa có liên hệ gì sâu sắc, bảo đưa không Bàn Đào thì La Thiên không muốn, có cho thì cũng chỉ cho Nữ Oa, chứ

tên cuồng em gái kia thì thôi đi.

"Bàn Đào thì tôi có một ít, nhưng Phục Hy đạo hữu cũng biết đó là Tiên Thiên Linh Căn, vô cùng trân quý." Phục Hy không phải kẻ ngốc, nghe liền hiểu ý La Thiên, lập tức lấy ra một đống Tiên Thiên Linh Bảo, ưỡn ngực nói: "Đương nhiên tôi sẽ không để đạo hữu chịu thiệt, anh thích món nào cứ việc lấy." La Thiên nhìn qua, quả không hổ là cư dân ở Bất Chu Sơn nhiều nguyên hội, thu thập được không ít linh bảo, trong đó có vài món cấp thượng phẩm.

Mắt hắn sáng lên: Trong đó có một chiếc rìu thượng phẩm!

Đúng thứ hắn đang tìm.

"Tôi lấy món này, hai người có món nào thích không?" La Thiên gọi cả Hi Hòa và Thường Hi.

"La Thiên đạo hữu, chỗ tôi có vài thứ hợp với hai vị tiên tử đây." Nữ Oa mỉm cười, cũng lấy ra không ít linh bảo.

Nhất thời cả ngọn núi rực rỡ bảo quang, vô cùng thu hút ánh nhìn.

"Cái này tặng cho Hi Hòa muội muội là hợp nhất." La Thiên chọn một chiếc ngọc trâm cài lên tóc nàng, khiến mặt nàng đỏ bừng nhưng khóe miệng lại nở nụ cười.

"Em cũng muốn, em cũng muốn." Thường Hi không nhịn được, cũng vội vàng chọn lựa chỗ Nữ Oa.

Nữ Oa nghe hắn gọi Hi Hòa và Thường Hi là muội muội, trong lòng có chút cảm giác khó tả, hình như hơi chua xót.

Sau khi chọn vài món linh bảo ưng ý từ chỗ Nữ Oa và Phục Hy, La Thiên lấy ra mười quả Bàn Đào từ Chư Thiên Khánh Vân đưa cho Phục Hy, khiến ông ta vui mừng khôn xiết.

Ông cũng biết điều, lúc trước La Thiên đòi Chuẩn Đề dùng cực

phẩm linh bảo để đổi Hoàng Trung Lý nên giờ ông không dám nhắc đến chuyện đó.

Có điều La Thiên nhìn tu vi của hai người không khác trước là mấy, cũng đoán được họ chưa ăn quả Hoàng Trung Lý hắn tặng lần trước, chắc là để dành lúc cần kíp.

Sau khi từ biệt Nữ Oa và Phục Hy, La Thiên dẫn hai người hướng về thánh địa Kỳ Lân dưới chân núi Bất Chu.

Lần này xuống Hồng Hoang, ngoài việc đi chơi với hai chị em, hắn còn thuận tiện thu lấy bảo khố của Tam tộc.

Dù sao nuôi ba tên kia ăn uống cũng tốn kém, không thu chút phí vất vả sao được.

Tam tộc thống trị Hồng Hoang bao nhiêu nguyên hội, bảo khố chắc chắn vô cùng phong phú, cơ hội này La Thiên không thể bỏ lỡ.

Sau khi lấy bảo khố Kỳ Lân, hắn sẽ đi về phía nam lấy bảo khố Phượng tộc, rồi sang Đông Hải.

Đợi sau khi thu sạch bảo khố Tam tộc, La Thiên dự định tìm kiếm Ngũ Thần Sơn chưa xuất thế.

Đông Hải có năm ngọn thần sơn: Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, Đại Tự, Viên Kiệu, mỗi ngọn sơn đều do ba con thần ngao thái cổ cõng trên lưng, ẩn mình trong Quy Khư.

Sau này Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu sẽ xuất thế, còn Đại Tự và Viên Kiệu thì bặt vô âm tín.

La Thiên định chọn một trong năm ngọn đó làm đạo trường sau này.

Tuy ở Thái Âm Tinh cũng tốt nhưng tương lai có khả năng phải nhường cho Đế Tuấn và Thái Nhất làm trận nhãn cho Chu Thiên Tinh

Đấu Đại Trận theo thiên cơ.

Trận pháp đó có hai trận nhãn chính, Thái Dương và Thái Âm, thiếu một trong hai sẽ không phát huy được toàn bộ uy lực.

Vốn dĩ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Tổ Vu đã mạnh hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một bậc, nếu thiếu Thái Âm Tinh nữa thì Yêu tộc sẽ bị đánh tơi bời.

Kết quả tốt nhất cho cuộc tranh chấp Vu - Yêu là lưỡng bại câu thương, rồi cả hai cùng rút khỏi vũ đài Hồng Hoang để Nhân tộc độc chiếm thiên mệnh, thuận lợi trỗi dậy.

Vì Nhân tộc, La Thiên nhường một ngôi sao Thái Âm thì đã sao.

Đương nhiên hắn sẽ không nhường không, chắc chắn phải trấn lột của Đế Tuấn và Thái Nhất một vố đau.

Sắp đến thánh địa Kỳ Lân rồi.

So với cảnh náo nhiệt trước đây, thánh địa giờ như một đống phế tích hoang tàn, không thấy bóng dáng một con thần thú Kỳ Lân nào.

Đúng như lời thề của Thủy Kỳ Lân: Kỳ Lân mang điềm lành không được xuất hiện, hậu duệ Kỳ Lân phải ẩn mình.

Nhưng chắc chắn vẫn có vài con Kỳ Lân canh giữ nơi này, vì dù sao đây cũng là thánh địa.

Họ đều ẩn mình dưới Tiên Thiên Đại Trận, nếu không có thần thông Đại La Kim Tiên thì rất khó phát hiện.

Đột nhiên!

"Uỳnh uỳnh!" Một tiếng động kinh thiên động địa vang lên khiến ba người La Thiên giật mình.

Ở trung tâm thánh địa Kỳ Lân, hỏa quang rực trời và pháp quang chói lòa bốc lên, chiếu sáng cả vùng vạn dặm.

Chương 87

Ngăn cản đống hỏa quang đó là một lớp màn sáng màu vàng đất.

La Thiên phóng thần thức ra xem, lập tức hiểu chuyện gì: Hóa ra một đám Đại La và Thái Ất Kim Tiên của các chủng tộc kỳ lạ đang tấn công điểm truyền thừa của Kỳ Lân tộc, cũng chính là nơi đặt bảo khố.

Chỉ có một con Kỳ Lân đang canh giữ, là Thái Ất Kim Tiên viên mãn nhưng diện mạo hơi kỳ lạ.

Thật thảm hại, lúc trước Đại La Kim Tiên của Kỳ Lân tộc có hàng trăm, Thái Ất Kim Tiên thì hàng triệu.

Vậy mà giờ đây, cả một tộc quần to lớn chỉ còn một con Thái Ất Kim Tiên thủ hộ mảnh đất tàn tạ này.

Sự bi lương này làm người ta không khỏi cảm thán về đại thế thiên địa, thiên đạo vô tình và sự đáng sợ của lượng kiếp.

May thay dựa vào trận pháp của thánh địa, con Kỳ Lân có diện mạo kỳ đặc đó vẫn tạm thời thủ vững được.

Nhưng đám người bên ngoài lại không ngừng la ó, hăm dọa: "Tứ Bất Tượng, ngươi còn ngoan cố thì khi trận pháp bị phá chính là lúc ngươi mất mạng!" "Đứa con duy nhất của Thủy Kỳ Lân, gánh vác hy vọng phục hưng của tộc, vậy mà hôm nay lại ngu xuẩn bỏ mạng để bảo vệ cái bảo khố rách này sao!" "Nếu biết hợp tác với ta, tuy không thể phục hưng Kỳ Lân tộc nhưng cũng đảm bảo cho ngươi hàng triệu năm không lo..." Không nói thì thôi, vừa nói là La Thiên không nhịn được nữa.

Hắn đã coi bảo khố Kỳ Lân là của mình rồi, đám tiểu nhân này

cũng dám dòm ngó sao?!

Không nói hai lời, hắn lật tay lấy Hỗn Độn Hồ Lô, một đạo hỗn độn thần quang mờ ảo quét tới.

Hỗn độn thần quang được ngưng luyện từ khí hỗn độn, đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh cũng phải dè chừng.

"Oanh long long!" Thần quang bắn ra mang theo khí tức hủy diệt, khiến đám người bên dưới kinh hãi nhưng nhanh chóng chuyển sang giận dữ: "Kẻ nào dám can thiệp vào chuyện hôm nay, không sợ đắc tội với...

Á!" "Thần thông gì thế này, trung phẩm linh bảo của ta cũng không đỡ nổi!" "Chết tiệt!" Tiếng la thét thảm thiết vang lên liên hồi, sương máu bay tứ tung, thương vong nặng nề.

La Thiên chỉ dùng một chiêu đã giải quyết sạch đám Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên đó.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám đi cướp bóc." La Thiên khinh bỉ một tiếng, rồi lấy Kỳ Lân Ấn ra, dõng dạc nói: "Tứ Bất Tượng, mau ra gặp ta." Trước khi đi, hắn đã xin ba vị tộc trưởng để lại một tia ý thức trên trấn tộc chi bảo để tiện việc thu thập bảo khố và nói chuyện với hậu duệ của họ.

"Tứ nhi!

Mau ra đây nghênh tiếp ngài La Thiên, chủ nhân của ta." Hư ảnh của Thủy Kỳ Lân từ trong ấn hiện ra hét lớn.

Không chỉ vậy, ông còn dùng Kỳ Lân Ấn mở các cấm chế trận pháp của thánh địa để La Thiên bước vào.

Tứ Bất Tượng trốn bên trong vừa kích động vừa hoài nghi, nhưng thấy trận pháp dễ dàng bị mở ra, lại cảm nhận đúng khí tức của Kỳ Lân Ấn nên mới lệ nóng doanh tròng chạy ra.

Vừa chạy vừa khóc lớn: “Phụ thân!

Con cứ tưởng...” “Đứa trẻ ngốc, khổ cho con rồi.

Cha nhờ có ngài La Thiên mới giữ được một tia nguyên thần này...” Thủy Kỳ Lân đau lòng xoa đầu con, rồi lập tức giới thiệu cho ba người La Thiên.

Ba người nhìn con tiểu Kỳ Lân này: Giống rồng mà không phải rồng, giống phượng mà không phải phượng, giống kỳ mà không phải kỳ, giống rùa mà không phải rùa, nhưng lại có uy của rồng, quý của phượng, dũng của kỳ và linh của rùa.

Quả nhiên là vật không tầm thường!

Nếu không có sự xuất hiện của La Thiên, Thủy Kỳ Lân sau này sẽ hóa thành Kỳ Lân Nhai ở cung Ngọc Hư để cầu xin Nguyên Thủy che chở cho Tứ Bất Tượng, để nó trở thành thú cưỡi cho Nguyên Thủy.

Tứ Bất Tượng cũng rất ngoan ngoãn và tinh anh, nghe lời cha dặn liền quỳ xuống chào hỏi La Thiên, khiến cả ba người đều nảy sinh hảo cảm.

Một lát sau, với sự giúp đỡ của Thủy Kỳ Lân, La Thiên dùng Kỳ Lân Ấn mở bảo khố.

Khi nhìn thấy đống bảo vật bên trong, hắn cũng có chút hoa mắt.

Không hổ là bá chủ Hồng Hoang thời trước, sưu tập bên trong thực sự quá phong hậu.

Toàn bộ bảo khố rộng tới hàng triệu trượng, bảo vật chất đống như núi, rực rỡ muôn màu.

La Thiên chẳng khách sáo chút nào, lập tức thu hết vào tiểu thế giới Hồng Mông trong Chư Thiên Khánh Vân.

“Con cứ tạm thời ở đây tu luyện đi, ta để lại Kỳ Lân Ấn cho con

hộ thân, có ba quả Bàn Đào và linh đan Nguyệt Quế này cầm lấy, lúc thăng cấp Đại La Kim Tiên sẽ dùng tới." La Thiên để lại cho Tứ Bất Tượng một số thứ.

Trong ấn có ý thức của Thủy Kỳ Lân, cộng với uy năng của cực phẩm linh bảo là đủ đối phó với Đại La Kim Tiên thông thường, cộng thêm đại trận ở thánh địa thì Tứ Bất Tượng tạm thời an toàn.

Giữa tiếng quỳ lạy cảm tạ của Tứ Bất Tượng, ba người La Thiên rời đi, hướng tới núi Bất Tử Hỏa.

Trong lúc La Thiên đang đi gom bảo khố Tam tộc, nhiều đại năng và cổ tộc đang ẩn cư cũng cảm ứng được thiên cơ, bắt đầu xuất thế mở rộng địa bàn hoặc đi ngao du tầm bảo, khiến Hồng Hoang sau lượng kiếp lại tràn đầy sinh khí.

Trong đó, Đế Tuấn và Thái Nhất là bá đạo nhất, bắt đầu chinh phục nhiều thế lực, đánh bại các đại năng khác để nhanh chóng phát triển thế lực của mình.

Ở phía Vu tộc, bên trong điện Bàn Cổ, tim của Bàn Cổ cũng bắt đầu có những biến hóa bất ngờ.

Dưới chân núi Bất Chu, trong điện Bàn Cổ.

Thập Nhị Tổ Vu tề tựu đông đủ.

Sau khi tế bái trái tim của phụ thần như lệ thường, họ bắt đầu cuộc họp bàn bạc về những thông tin mới nhất.

Sau khi kết thúc Long Hán Sơ Kiếp, Thập Nhị Tổ Vu không còn ẩn mình nữa mà thường xuyên ra ngoài du lịch để tìm hiểu tình hình Hồng Hoang.

Chỉ có điều Tổ Vu sinh ra đã không có nguyên thần, trừ Hậu Thổ và Huyền Minh là hai nữ giới, còn lại toàn là những kẻ tính tình bạo táo, hung tàn.

Vì thế, danh tiếng "Bàn Cổ chính tông" của họ tuy vang xa nhưng cũng đi kèm với ác danh, khiến nhiều tộc quần chán ghét và sợ hãi.

Qua những chuyến đi đó, họ cũng nhận ra một số vấn đề quan trọng của Vu tộc, nên tranh thủ lúc mọi người đông đủ để thảo luận tìm cách giải quyết.

Chương 88

Vấn đề quan trọng nhất chính là việc truyền thừa và mở rộng nòi giống.

Chỉ dựa vào 12 vị Tổ Vu thì không thể xưng bá Hồng Hoang được.

Nhìn cảnh Tam tộc tranh bá với hàng vạn vạn quân lính rợp trời, khí thế đó thực sự làm người ta rợn tóc gáy.

Các Tổ Vu khi ngồi trong điện Bàn Cổ quan sát trận đại chiến đó cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Tuy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vô song thiên hạ, là một trong ba đại sát trận tiên thiên, nhưng rốt cuộc sức người có hạn, tiêu hao quá lớn, không lợi cho việc chiến đấu lâu dài vì dễ bị đối phương dùng chiến thuật tiêu hao kéo chết.

Vì thế, việc phát triển tộc quần được đặt lên hàng đầu.

"Nhưng chuyện sinh đẻ con cái, em thực sự không hiểu chút nào." "Chuyện đó ở đời đều là một đực một cái phối cặp với nhau, mà trong chúng ta chỉ có em gái Huyền Minh và Hậu Thổ là giống cái, chẳng lẽ định bắt tụi em..." Chúc Dung đầu óc đơn giản, là kẻ lỡ lời nhất.

Hậu Thổ và Huyền Minh nghe vậy mặt lạnh tanh, nếu mà như thế thật thì đúng là thà chết không từ!

Thậm chí Hậu Thổ còn thầm nghĩ: Chẳng thà đi tìm người như La Thiên còn hơn.

Chúc Dung chưa kịp nói hết câu đã bị Đế Giang trừng mắt một cái, sợ đến mức nuốt ngược lời định nói vào trong.

"Về vấn đề này anh đã thỉnh cầu phụ thần, tuy câu trả lời mờ nhạt

nhưng sau nhiều năm suy diễn, anh đã tìm ra cách.

Hôm nay gọi mọi người đến để hoàn thành việc này, giúp Vu tộc chúng ta khai chi tán diệp, vĩnh viễn truyền thừa." Đế Giang dõng dạc nói, rồi tiến đến bên huyết trì, đưa một giọt tinh huyết vào trái tim Bàn Cổ.

"Thình thịch!" Trái tim Bàn Cổ vốn hơi rệu rã đột nhiên đập mạnh một cái, máu trong trì cuộn trào như sóng vỗ.

Theo chỉ dẫn của Đế Giang, các Tổ Vu khác cũng làm theo, đưa tinh huyết của mình vào tim Bàn Cổ để khởi động quá trình hóa sinh.

"Sùng sục!" Rất nhanh, huyết trì sôi lên sùng sục.

Mười hai cái kén máu lớn hiện lên trên mặt nước, tỏa ra huyền quang u tối.

Các Tổ Vu có thể thấy rõ bên trong kén đang hình thành những sinh mệnh mới, trưởng thành rất nhanh.

Một lúc sau, những chiếc kén vỡ ra, mười hai người quỳ trước mặt Tổ Vu, đồng thanh nói: "Bái kiến Tổ Vu đại nhân, cảm tạ phụ thần Bàn Cổ và Tổ Vu đại nhân đã ban cho chúng tôi sinh mệnh." Họ đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, có cả nam lẫn nữ.

"Từ nay ngươi tên là Khoa Phụ, là Đại Vu của tộc ta!" "Ngươi tên là Phong Bá." "Ngươi là Vũ Sư." "Ngươi là Cửu Phượng." "Ngươi là Hình Thiên!" Các Tổ Vu lần lượt đặt tên cho những hậu duệ vừa được tạo ra.

"Đại ca, cách này hay đấy, hay là chúng ta tiếp tục hiến tinh huyết để tạo thêm nhiều Đại Vu nữa, làm mạnh Tổ Vu tộc ta!" Chúc Dung lại gào lên, vẻ mặt hăm hở muốn thử lại lần nữa khiến Chúc Cửu Âm lườm một cái cháy mắt.

Nếu không bị mù thì ai cũng thấy trái tim phụ thần sau khi tạo ra

mười hai Đại Vu đã thu nhỏ lại một vòng lớn, làm sao chịu nổi đợt thứ hai như thế nữa.

Đế Giang cũng vội xua tay: "Trái tim phụ thần không chịu nổi kiểu đó nữa đâu, nhưng có thể tạo ra những người Vu khác." Nghe Đế Giang chỉ thị, Khoa Phụ và những người khác cũng tiến đến bên huyết trì, đưa một giọt tinh huyết vào tim phụ thần.

"Thình thịch!" Cũng như trước đó, rất nhanh sau đó có mười hai người Vu nữa xuất thế, chỉ có điều tu vi lần này giảm xuống một bậc, chỉ còn Kim Tiên sơ kỳ.

Đế Giang xếp họ vào hàng Tiểu Vu.

Lần này, trái tim Bàn Cổ thu nhỏ rất ít, hầu như không nhận ra.

Đế Giang tiếp tục để các Đại Vu nhờ vào tim phụ thần để tạo ra thêm các Tiểu Vu, cho đến khi tổng số đạt 129.600 người, đúng theo thiên số, ông mới cho dừng lại.

Đến lúc này, trái tim Bàn Cổ gần như cạn kiệt, nhịp đập không còn rõ ràng nữa.

Những Tiểu Vu và người Vu cấp thấp có thể kết hợp nam nữ để sinh con đẻ cái, tuy tỷ lệ thành công thấp hơn các sinh linh khác nhưng ít ra không phải khổ cực như Tổ Vu và Đại Vu.

Đế Giang nhìn trái tim phụ thần rồi thở dài, lại nhìn đám Đại Vu, Tiểu Vu đang quỳ phục bên dưới, rồi cả 12 người cùng đồng thanh tuyên cáo với trời đất: "Đại Đạo chứng giám, chúng tôi là hậu duệ của Bàn Cổ: Đế Giang (Chúc Cửu Âm, Cú Mang, Chúc Dung, Nhục Thu, Cộng Công, Huyền Minh, Hậu Thổ, Cường Lương, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi), nay lập Vu tộc, dùng điện Bàn Cổ để trấn áp khí vận của tộc... kế thừa di chí của phụ thần Bàn Cổ, thủ hộ Hồng Hoang..." "Oanh long long!" Theo lời tuyên cáo của Thập Nhị Tổ Vu, vô số

tiếng sấm nổ vang trời trên đại địa Hồng Hoang, vang vọng khắp các cõi.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh cũng cảm ứng được ngay lập tức, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Chuyện họ định làm bấy lâu nay cuối cùng lại bị đám Tổ Vu nhanh tay làm trước một bước!

Thật đáng hận!

Vu tộc lập tộc không chỉ chấn động thiên địa, Thiên Đạo còn chiêu cáo bát phương, thanh thế cực kỳ huyên náo.

Thiên Đạo đồng thời hạ xuống lượng công đức khổng lồ cho Thập Nhị Tổ Vu, giúp tu vi của bọn họ tiến thêm một bước.

Ngay cả trái tim của Bàn Cổ cũng nhận được sự tư dưỡng từ công đức, miễn cưỡng khôi phục được một chút dấu hiệu đập lại.

Đế Giang, với tư cách là đại ca của các Tổ Vu, có thể cảm ứng rõ ràng khí vận Vu tộc đang tăng vọt, khiến hắn vui mừng lộ rõ trên mặt.

Công đức vô lượng, khí vận vô địch!

Có công đức là có vô hạn khả năng, sở hữu đại khí vận sẽ được Thiên Đạo ưu ái, đại thế tại thân, không ai có thể ngăn cản!

Các Tổ Vu khác cũng hân hoan trước công đức Thiên Đạo ban xuống: chỉ cần sau này luyện hóa được phần công đức này, việc trở thành Chuẩn Thánh cơ bản không thành vấn đề!

"Vu tộc ta quả nhiên có đại khí vận, thống trị đại địa Hồng Hoang chắc chắn là Vu tộc ta!" Đế Giang có chút kích động nói, khiến các Tổ Vu khác cũng cao giọng hò hét.

Mười hai vị Chuẩn Thánh sẽ là sức mạnh cường đại nhất toàn cõi Hồng Hoang!

Đặc biệt là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do mười hai vị Chuẩn Thánh cấp Tổ Vu liên thủ thi triển...

Đế Giang cảm thấy hưng phấn, khó giữ được sự trầm ổn thường ngày.

Chương 89

Vu tộc lập tộc chiêu cáo thiên hạ, ngay cả La Thiên đang ở phương Nam Hồng Hoang cũng đã biết.

Hắn có chút ngạc nhiên: tiến trình này có chút sai lệch so với những gì hắn biết.

Trong tiến trình nguyên bản, Yêu tộc phải lập tộc trước, nhận được công đức nhiều nhất, nhưng hiện tại lại biến thành Vu tộc!

"Xem ra ta - một dị số xuyên không - đã khiến tiến trình Hồng Hoang có chút thay đổi, tuy nhiên không ảnh hưởng lớn đến đại thế và lượng kiếp." La Thiên thầm đoán, chắc hẳn Đế Tuấn đã nếm trái đắng chỗ Hi Hòa, khiến kế hoạch lập tộc của Yêu tộc bị trì hoãn.

Nếu không, lúc này Đế Tuấn có lẽ đã ở bên Hi Hòa, chờ sau lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân sẽ lập Thiên Đình, rồi nhờ Nữ Oa chủ trì Thiên Hôn, nghênh thú hai chị em Hi Hòa.

"La Thiên ca ca, tiếp theo chúng ta sẽ đi Đông Hải sao?" Thường Hi hỏi.

Lúc này ba người đang trên đường tới Đông Hải.

Sau khi lấy được bảo khố của Phượng tộc, do số lượng sinh linh Bất Tử Hỏa Phượng còn khá nhiều, La Thiên chỉ lấy đi một phần, để lại một phần cho bọn họ tu dưỡng sinh tức.

Dù sao khí vận Phượng tộc hiện nay cũng gắn liền với hắn, hắn cũng hy vọng Phượng tộc có thể tái hiện vinh quang của Tiên Thiên nhất tộc.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, La Thiên thấy Nguyên Phượng đã sinh ra một quả thần đản, hội tụ tinh khí Tiên Thiên Ngũ Hành, biết đó là

Khổng Tuyên - đệ nhất Chuẩn Thánh dưới tầm Thánh nhân sau này, nên cũng có ý điểm hóa.

Nếu là các đại năng đỉnh cấp khác thấy căn nguyên của Khổng Tuyên chắc chắn sẽ tranh nhau sứt đầu mẻ trán để thu làm môn hạ, đâu có ai dửng dưng như hắn.

Trước khi sinh Khổng Tuyên, Nguyên Phượng đã sinh ra một con Cửu Thiên Côn Bằng, thực lực kẻ đó cũng không dưới Khổng Tuyên, không lâu sau sẽ trở thành Yêu sư của Yêu tộc, sáng tạo ra Yêu văn.

Sau khi Đế Tuấn tử trận, kẻ này sẽ lấy đi Hà Đồ Lạc Thư, là kẻ có tâm cơ thâm trầm và kín kẽ nhất qua mấy lần lượng kiếp.

Qua thời gian gột rửa, sau đại kiếp, Hồng Hoang đã khôi phục không ít sinh cơ, dấu tích chiến tranh bị che phủ, khắp nơi lại thấy các loại sinh linh xuất hiện, tiên thảo thần thụ đâm chồi, một đại thế hiển hách khác sắp bắt đầu.

Sau đại thế đó, Nhân tộc sẽ long trọng đăng trường, trở thành nhân vật chính cuối cùng của thiên địa.

Trong đầu La Thiên hiện lên vài món bảo vật: Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Càn Khôn Đỉnh.

Nếu Nữ Oa thiếu đi mấy thứ này, việc tạo ra con người hoàn mỹ sẽ vô cùng khó khăn, gần như là không thể.

Nghĩ đến đây, La Thiên có chút ngượng nghịu: e rằng hắn sẽ có vướng mắc sâu nặng với Nữ Oa.

“La Thiên ca ca mau nhìn kìa!

Cầu vồng đẹp quá.” Thường Hi chỉ tay lên bầu trời hét lớn, khiến La Thiên bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ.

Phía trước cách đó vài trăm dặm, sau cơn mưa trời lại sáng, một dải cầu vồng thất sắc vắt ngang thiên không, rực rỡ đa sắc.

Phía dưới là Đông Hải hạo hãn, mặt biển vô tận sóng vỗ dập dềnh, tiếng sóng rì rào, một mùi mặn nồng phả vào mặt.

Chợt thấy cầu vồng, lại thấy cảnh biển trời bao la, tâm trạng La Thiên tốt lên hẳn.

Hi Hòa lười biếng ngồi bên tay trái hắn, tựa vào lan can thần liễn, hoàn toàn không để ý đến y phục hơi tán loạn lộ ra xuân quang mỹ hảo.

Nàng thỉnh thoảng liếc nhìn góc nghiêng của La Thiên, lại thấy Thường Hi quấn quýt bên cạnh, khóe miệng lộ ra ý cười khó nhận ra.

Những điều này không thoát khỏi cảm tri của La Thiên, hắn biết trong lòng Hi Hòa, vị trí của hắn đã khác biệt, có lẽ chỉ xếp sau muội muội ruột Thường Hi.

Trong lòng La Thiên không khỏi đắc ý: quả nhiên, thân cận với Thường Hi một chút có thể tăng thêm hảo cảm của Hi Hòa, tuy Thường Hi là kẻ cuồng chị gái, nhưng Hi Hòa cũng cực kỳ thương yêu muội muội.

Về phần khi nào có thể nước chảy thành dòng, tiến bước cuối cùng, La Thiên biết chỉ còn thiếu một cơ hội.

Thật sự mấy ngày nay hắn rất khó nhịn, bên cạnh có hai vị Thái Âm nữ thần như Hi Hòa và Thường Hi, tiếp xúc gần gũi, ngũ cảm lục thức lúc nào cũng bị dụ hoặc, thật sự là gợi người phạm tội.

Nhờ có Long Vương Châu chỉ dẫn, sau vài lần xé rách hư không độn hành, La Thiên đã đến phía trên Long Vương Đảo.

Nhưng lúc này, Long Vương Đảo dường như không mấy bình tĩnh, cũng giống như Kỳ Lân thánh địa, có một nhóm tiên nhân đang

tấn công hòn đảo.

Những tiên nhân này tu vi không thấp, đặc biệt là kẻ đứng đầu đội ngọc quán, thậm chí có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Đi cùng hắn còn có ba vị cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, những kẻ còn lại không phải Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ thì cũng là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Long tộc là tộc chịu thương vong thảm trọng nhất trong tam tộc ứng kiếp, bình thường Long tộc quá bá đạo, gây thù chuốc oán không đếm xuể, nay ứng kiếp thảm bại, những kẻ thù đó đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội, lần lượt mượn thế vây quét.

Thậm chí, hôm nay bọn chúng còn giết tới tổ đình của Long tộc.

Long Vương Đảo là căn cơ của Long tộc, những tu sĩ Long tộc sống sót sau kiếp nạn cũng biết không còn đường lui, nên liều mạng trấn thủ trận địa cuối cùng.

"Dừng tay!" Tuy La Thiên thấy Long tộc trước kia tội hữu ưng đắc, đáng bị kiếp này, nhưng hiện nay Long Vương là thần thú giữ cửa cho nhà hắn, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ.

Hơn nữa, những kẻ này chắc chắn nhắm tới bảo khố Long tộc, đây chẳng phải là công khai cướp đồ của hắn sao?

Không thể nhẫn!

Đương nhiên nếu bọn này biết điều thì tốt, bằng không kết cục sẽ giống như bọn ở Kỳ Lân thánh địa!

Tiếng quát của hắn khiến các tu sĩ đều khựng lại.

Vị tu sĩ đội ngọc quán kia chắc là thủ lĩnh nhóm nam tiên, đang hùng hổ thì thấy Hi Hòa liền sững sờ, khi nhìn sang La Thiên lại càng kinh hãi hơn.

Người này tên Mộc Công, còn gọi là Đông Hoa Đế Quân, do Tiên Thiên Dương Khí hóa ra, sau lần giảng đạo thứ nhất của Hồng Quân sẽ được ban danh Đông Vương Công, quản lý nam tiên thiên hạ.

Năm đó La Thiên cùng Hồng Quân và Dương Mi đại tiên hợp lực trừ ma, nhận được công đức lớn, lúc đó Đông Vương Công cũng ở trong liên quân trừ ma nên biết uy danh của La Thiên.

Chương 90

Nay gặp lại ở đây, lại bị quát dừng tay, tuy có chút ngơ ngác nhưng nào dám đắc tội La Thiên, vội vàng chắp tay chào hỏi: "Mộc Công bái kiến La Thiên thượng tiên." Nhóm tiên nhân đi cùng vốn định cho La Thiên một bài học vì dám ngăn cản, nhưng thấy đại ca của mình khách khí như vậy cũng đành cung kính hỏi thăm.

Uy danh của La Thiên thượng tiên tuy có sự cộng hưởng từ việc liên thủ diệt Ma tổ La Hầu, nhưng không quá hiển hách, vì khi đó Ma tổ tự bạo làm nổ tung núi Tu Di, giết sạch các tu sĩ trên núi ngoại trừ ba người La Thiên, Hồng Quân và Dương Mi, chỉ có một số đại thần thông mới nhìn thấy chân diện mục của hắn.

Những người này không nằm trong số đó.

Nghe đối phương tự báo gia môn, La Thiên thầm kinh hãi: hóa ra là Đông Vương Công sau này.

"Làm gì ở đây?

Long Vương không có nhà, các ngươi định bắt nạt con cháu hắn sao?" Sắc mặt La Thiên trầm xuống: "Long Vương đã đem đảo này gán cho ta, chuyện hôm nay ta có thể bỏ qua, nếu lần sau còn để ta bắt gặp, đừng trách ta không khách khí." "Long Vương bán Long Vương Đảo cho ngươi?

Đừng đùa nữa, coi ta là thằng ngu sao!

Hay là ngươi nhường hai vị tiên tử xinh đẹp bên cạnh cho ta làm đạo lữ, rồi lấy hòn đảo này đi!" Một kẻ đại năng Đại La Kim Tiên mới xuất thế sau mấy nguyên hội tiềm tu, không nhận ra La Thiên, lại có tính khí bạo táo liền bất mãn hét lên.

Thấy sắp chiếm được Long Vương Đảo mà La Thiên lại muốn nẫng tay trên, hắn làm sao nhịn được?

Hơn nữa ở Đông Hải này, ngoại trừ Long Vương ra hắn còn sợ ai!

Tiếc rằng La Thiên không phải hạng người dễ nói chuyện, nhất là khi chạm đến Hi Hòa và Thường Hi!

Càng không thèm đôi co với đối phương!

"La Thiên đạo hữu!" Đông Vương Công thấy ánh mắt La Thiên thay đổi, biết có chuyện chẳng lành, định ngăn cản.

"Oanh!" Nhưng trước khi hắn kịp mở miệng, La Thiên không nói lời nào, đấm ra một quyền!

Quyền này trông bình thường không gì lạ, chậm chạp vô cùng, dường như chẳng thể đe dọa được ai.

Nhưng!

Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn quyền của La Thiên đấm trúng đầu kẻ vừa thốt lời cuồng vọng kia!

Họ thấy vẻ mặt gã Đại La Kim Tiên đó từ khinh khỉnh chuyển sang kinh hãi tột độ!

Lúc này mọi người mới biết: quyền của La Thiên đã vượt qua giới hạn thời gian, đánh nát Đại La chân ý của đối phương, mới xuất hiện hiện tượng kỳ quái như vậy.

"Oanh!" "Bành!" Một tiếng động trầm đục, gã Đại La Kim Tiên hóa thành một làn sương máu, ngay cả nguyên thần cũng tan thành mây khói trong nháy mắt!

Quyền kình hung mãnh không dừng lại, tách mặt biển phía sau thành một con đường nước dài vạn dặm, rộng hơn trăm dặm.

"Tê!" Các tiên nhân hít ngược một hơi khí lạnh.

Gã Đại La Kim Tiên bị giết kia thực lực không kém Mộc Công, vậy mà bị giết chỉ bằng một quyền!

La Thiên này thật sự không phải Tiên Thiên Ma Thần giáng thế sao?!

"Ai còn ý kiến gì không?" La Thiên quét mắt nhìn quanh, ánh mắt đi tới đâu, các tiên nhân đều cúi đầu tới đó.

Loại sát thần hễ một lời không hợp là giết người này, ai dám chọc vào.

"Nếu không có ý kiến thì có thể cút đi được rồi!

Nhớ kỹ, kẻ nào còn dám tới đây gây sự, kết cục sẽ như hắn.

Tính khí La Thiên ta vốn không tốt, mong mọi người bao dung." La Thiên không chút khách khí đuổi khách.

"La Thiên đạo hữu quá lời rồi, tất cả là hiểu lầm, hiểu lầm thôi..." Đông Vương Công và những kẻ khác vội vàng ngượng ngùng cáo từ, chạy mất dạng.

Hi Hòa và Thường Hi nhìn La Thiên, có chút kinh ngạc trước sự tâm ngoan thủ lạt, sát phạt quả đoán của hắn, cũng chấn kinh trước sức mạnh khủng khiếp của một quyền kia, nhưng sâu trong lòng lại có một chút ngọt ngào thầm kín.

Dù sao bọn họ đều nghĩ vì gã kia xúc phạm đến mình nên La Thiên mới nổi giận ra tay độc thủ.

"Định xem đến bao giờ mới chịu ra?" La Thiên xoay người nhìn về một hướng, lạnh lùng nói.

Hi Hòa và Thường Hi đều kinh ngạc: cả hai đều không nhận ra có người ẩn nấp ở đó, sao La Thiên ca ca lại phát hiện ra được?

Trong lòng Hi Hòa không khỏi cảm thán: mới xa cách vài trăm

năm, hắn đã vượt qua mình rồi sao?

Rốt cuộc thiên phú và phúc duyên nghịch thiên đến nhường nào!

Tại nơi ánh mắt La Thiên khóa chặt, hư không dao động, một tu sĩ mặc áo đen bước ra.

Tu sĩ này diện mạo thanh tú nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ xảo quyệt, khiến người ta cảm thấy không dễ đối phó.

Cửu Thiên Côn Bằng, con trai cả của Nguyên Phượng, cũng chính là Yêu sư Côn Bằng tương lai, sở hữu độn tốc hàng đầu Hồng Hoang.

Sau khi gia nhập Yêu tộc không lâu, hắn sẽ sáng tạo ra Yêu văn, giáo hóa yêu chúng, nhận được không ít công đức.

Kẻ này là một tồn tại vô cùng tinh minh và nhẫn nhịn, trong Thiên Đình Yêu tộc có nhiều đại năng tuyệt đỉnh như vậy mà hắn vẫn cười đến cuối cùng, thậm chí còn cuỗm mất Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn.

Cửu Thiên Côn Bằng thiên sinh thích ăn rồng, vốn là khắc tinh của Long tộc, nhưng do thiên địa lượng kiếp diễn ra quá nhanh, Phượng tộc chưa đợi Côn Bằng trưởng thành đã quy ẩn Bất Tử Hỏa Sơn.

Cho nên La Thiên đoán kẻ này lảng vảng quanh Long Vương Đảo phần lớn là vì con trai Long Vương - Ngao Nguyệt, hai kẻ này sẽ có một câu chuyện diễn ra tại núi Bất Chu sau này.

“Côn Bằng kiến qua La Thiên thượng tiên.

Chương 91

Vừa rồi Côn Bằng đi ngang qua đây, thấy có đánh nhau nên đứng xem, không ngờ Đông Hoa Đế Quân lại quá thế lực khiến Côn Bằng không dám ra tay tương trợ, sớm biết La Thiên đạo hữu sẽ tới, ta... ai... nhà ta có chút việc, cáo từ." Côn Bằng lập tức hành lễ với La Thiên, vẻ mặt đầy hối lỗi.

La Thiên mà tin lời quỷ quái của hắn mới lạ, nhưng nể mặt hắn là con trai Nguyên Phượng, khi chưa đắc tội thì cũng nể mặt vài phần nên để hắn rời đi.

Tuy La Thiên đã đuổi được Đông Vương Công đi nhưng trận pháp cấm chế của Long Vương Đảo vẫn không dám mở ra.

Những ngày qua bọn họ sống trong lo âu, gần như ngày nào cũng có Đại La Kim Tiên nhắm vào hòn đảo này.

Nếu không có Tiên Thiên đại trận hộ trì, e rằng đảo này đã bị cạo sạch mấy tầng đất rồi.

Chờ đến khi La Thiên lấy Long Vương Châu ra, để tia ý thức của Long Vương hiển hóa, bọn họ mới vội vàng ra nghênh đón.

Có lão thần Long tộc thậm chí khóc rống lên tại chỗ, gào gọi Long Vương đại nhân!

Năm đó Long tộc hiển hách biết bao, tung hoành tám hướng, ngay cả Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng phải nhường nhịn ba phần, nay lại biến thành chó rơi xuống nước, ai ai cũng có thể chà đạp, mèo mả gà đồng cũng dám bắt nạt.

Nỗi uất ức này thật khó diễn tả bằng lời.

"Đã là nam nhi Long tộc, khóc lóc sướt mướt như đàn bà thì còn ra

thể thống gì, mau bái kiến chủ nhân La Thiên đại nhân của ta." Long Vương quát mắng, khiến tất cả vội vàng tiến lên tham kiến La Thiên.

Trong đó, La Thiên thấy một thanh niên cơ thể khôi ngô, chính là Ngao Nguyệt - kẻ vừa sinh ra đã mang thân hình rồng rực đỏ.

Dù rồng sinh chín con nhưng Ngao Nguyệt không nằm trong số đó, tuy thiên phú dị bẩm, căn nguyên phi phàm nhưng vì khi sinh ra đã làm tổn hại tu vi của Long Vương nên vốn không được Long Vương yêu thích.

Chuyện gia đình Long tộc La Thiên lười quản, nhưng hắn nhắc nhở đối phương phải chú ý Côn Bằng.

Ngao Nguyệt nghe La Thiên truyền âm thì sững người, sau đó vội vàng cảm tạ.

Các trưởng lão Long tộc khác không biết La Thiên đã nói gì nhưng ánh mắt nhìn về phía Ngao Nguyệt đã thay đổi.

Chủ nhân của Long Vương đại nhân, giữa bao nhiêu thanh niên tài tuấn Long tộc, thậm chí có cả vài người trong chín đứa con của Long Vương ở đây, lại chỉ truyền âm riêng cho Ngao Nguyệt, ý vị bên trong đã quá rõ ràng.

Nhất thời, tâm tư của các lão thần Long tộc liền thay đổi: có lẽ phải đổi ý định, ủng hộ Ngao Nguyệt mới được.

Đương nhiên, còn phải xem ý của Long Vương đại nhân thế nào.

Tuy những kẻ sống sót của Long tộc vô cùng nhiệt tình nhưng La Thiên không ở lại Long Vương Đảo lâu, hắn còn đang để ý mấy thứ tốt trên Ngũ Thần Sơn.

Nếu chậm một chút, đảo Bồng Lai sẽ bị Đông Vương Công chiếm mất, thậm chí cả Tam Thần Sơn cũng rơi vào tay kẻ đó.

Khoảng nửa ngày sau, lấy đi một nửa bảo vật trong kho của Long tộc và hỏi thăm về tình hình Quy Khư, La Thiên thong thả cùng Hi Hòa và Thường Hi rời đi.

Ngũ Thần Sơn do mười lăm con rùa thần thái cổ cõng trên lưng, đang ẩn trong Quy Khư chưa xuất thế.

La Thiên muốn thử vận may xem có tìm được lối vào Quy Khư để trực tiếp lên Ngũ Thần Sơn hay không.

Trong tay có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, hắn thực sự có thể tự tung tự tác trên đất Hồng Hoang, hoàn toàn không cần lo lắng nguy hiểm trong Quy Khư.

Từ tài liệu lấy được từ Long tộc, có thể biết Quy Khư là nơi trăm sông đổ về, cũng là vực thẳm không đáy dưới lòng biển, ở đó không chỉ có Nhất Nguyên Trọng Thủy mà còn có Thiên Hà Nhược Thủy, Nhâm Quý Thần Thủy cùng nhiều loại kỳ thủy khác, là một nơi vô cùng kỳ diệu.

Bản sự của La Thiên nay đã khác xưa, hắn không đợi Ngũ Thần Sơn xuất thế như những người khác mà muốn đi trước một bước tìm chúng!

Hi Hòa rất ngạc nhiên trước ý tưởng của hắn, việc này những Đại La Kim Tiên kỳ cựu ở Đông Hải đều đã thử qua nhưng đều thất bại, không ai làm nên chuyện.

Nhưng La Thiên có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay nên nàng cũng không khuyên can.

Biết đâu chuyện này lại thành công.

Dù sao bất ngờ mà La Thiên mang lại quả thực quá nhiều!

Vị trí chính xác của Quy Khư, ngay cả Long tộc xưng bá Đông Hải bao nhiêu nguyên hội cũng không thể biết rõ, các lão thần Long

tộc chỉ biết một lối vào.

Nhưng có đến được Quy Khư hay không thì không chắc.

Theo lời Long tộc, lối vào Quy Khư không khó tìm nhưng bên trong quá hung hiểm, không chỉ có thiên ngoại ma vật mà còn có một số Tiên Thiên Ma Thần hoặc tàn khu của bọn chúng xuất hiện, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó lòng bảo đảm an toàn.

Những thông tin này càng kích thích trí tò mò của La Thiên.

Cửu Chuyển Huyền Công của hắn đã đạt tới cảnh giới Lục Chuyển viên mãn, chỉ cần tích lũy thêm một chút là có thể đột phá Đệ Thất Chuyển, nhục thân thành Chuẩn Thánh.

Nếu trong Quy Khư có những Tiên Thiên Ma Thần với nhục thân cường hãn cực độ như vậy, chắc chắn là đối tượng lịch luyện tốt nhất, La Thiên cầu còn chẳng được.

Chỉ là hắn hơi lo cho Hi Hòa và Thường Hi, tuy đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ nhưng trước mặt Tiên Thiên Ma Thần vẫn có vẻ hơi yếu.

Thực tế này rất tàn nhẫn, dù trên đất Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên là tồn tại đỉnh cấp khi Chuẩn Thánh chưa ra mặt, nhưng trước những Tiên Thiên Ma Thần sinh ra từ hỗn độn, dù chỉ là tàn khu cũng vô cùng đáng sợ.

Thậm chí nếu đã thành Chuẩn Thánh mà không có linh bảo xịn trong tay thì cũng khó thắng được Tiên Thiên Ma Thần cùng cấp!

Nhưng có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo thủ hộ, hắn cũng yên tâm phần nào.

Hi Hòa có chút lo lắng về việc đi Quy Khư, Thường Hi lại nhảy cẫng lên vì vui sướng, liên tục thúc giục La Thiên nhanh lên.

Tính tình hiếu động, thích mạo hiểm như Thường Hi thì chuyện này đúng là hợp gu, nàng chỉ mong mau đến Quy Khư để xem Tiên Thiên Ma Thần trong truyền thuyết trông như thế nào.

Chương 92

Tuy có thông tin về lối vào Quy Khư do Long tộc tích lũy qua không biết bao nhiêu nguyên hội, nhưng ba người La Thiên cũng phải mất gần hai tháng mới tìm được một lối vào và tiến vào trong đó.

"Oa, đáng sợ quá!" Lối vào Quy Khư là một không gian không ổn định, nhưng đối với Đại La Kim Tiên đã nắm giữ không gian pháp tắc thì không thành vấn đề lớn.

Thanh Loan thần liễn lúc này như đang bay giữa bầu trời sao hỗn loạn, xung quanh không chỉ có tinh tú và thiên thạch mà còn có những luồng không gian loạn lưu không ngừng gào thét, cùng đủ loại sinh vật kỳ dị.

Nguy hiểm!

Thái Ất Kim Tiên đến nơi này cơ bản là nộp mạng, đâu dám vào tầm bảo.

"Ngao!" Có ma vật hóa sinh từ đằng xa, với số lượng hàng vạn hàng ức kéo đến như thủy triều, lao về phía ba người La Thiên.

Kể từ khi Ma tổ La Hầu lập huyết thệ trước khi tự bạo, trong cõi hư không thiên ngoại vô tận đã sinh ra Thiên Ma nhất tộc.

Thiên Ma biến hóa vạn đoan, không chỉ có thể hóa vô hình thành tâm ma làm ô nhiễm đạo tâm, mà còn có thể làm ô nhiễm đạo thể tu sĩ, biến họ thành quyến thuộc của thiên ma, làm nô lệ.

Đối với những đợt sóng thiên ma thông thường này, Hi Hòa chỉ cần dùng Nguyệt Tinh Luân là có thể tiêu diệt sạch sẽ.

"Rắc rắc!" Hi Hòa phóng Nguyệt Tinh Luân ra, ánh trăng sáng trong bao phủ bát phương, khí sâm hàn cuộn trào, những thiên ma lao

tới đều bị đóng băng thành từng khối.

“Bành bành bành!” Chớp mắt, những tảng băng trên không trung nổ tung, hóa thành bột mịn rơi xuống.

“Hay cho một chiêu Nguyệt Chiếu Bát Phương.” La Thiên vỗ tay khen ngợi.

Hi Hòa mỉm cười nói: “Tạ ơn La Thiên ca ca đã đặt tên.” Chiêu thức bộc phát của Nguyệt Tinh Luân vừa rồi Hi Hòa chưa đặt tên, nghe La Thiên gọi vậy nàng cảm thấy rất vừa ý.

“Oa!

Mau nhìn chỗ phía trước kìa!” Thường Hi chỉ tay về phía trước hét lớn.

Hi Hòa và La Thiên nhìn theo, cũng không kìm được thốt lên: “Oa!” Ở nơi sâu thẳm của bầu trời sao xa xôi kia, lúc này đang có một luồng chấn động không gian vô tận truyền tới, tại điểm trung tâm, một cột tinh quang màu tím khổng lồ đang phun trào, giống như một bông hoa tím khổng lồ nở rộ giữa không trung, rực rỡ lóa mắt.

Hi Hòa và Thường Hi kinh nghiệm còn non nớt, vẫn mang tâm tính thiếu nữ, thấy cảnh đẹp như vậy đương nhiên không nhịn được, lập tức điều khiển Thanh Loan thần liễn bay tới.

Cũng là nhân cơ hội này thu thập Tinh Quang Thần Thủy để La Thiên luyện chế Tam Quang Thần Thủy.

Đến khi Thanh Loan thần liễn bay tới nơi, ba người mới biết đã có những Đại La Kim Tiên vào Quy Khư tầm bảo từ trước ở đó, thậm chí bên ngoài còn có một số Thái Ất Kim Tiên.

Bọn họ cũng đang thu thập Tinh Quang Thần Thủy, chỉ có điều Tinh Quang Thần Thủy phun phát với lượng lớn như vậy không còn giới hạn ở việc nuốt chửng chân linh thức niệm mà còn tạo ra những

cú sốc nguyên thần cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả Đại La Kim Tiên khi muốn đến gần cũng có nguy cơ bị thương nguyên thần, Thái Ất Kim Tiên lại càng phải trốn thật xa, chỉ dám nhặt nhạnh vài tia nước bắn ra.

Thấy vậy, La Thiên không để Hi Hòa ra tay mà tế ra Tam Quang Hồ Lô, dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo này để thu lấy Tinh Quang Thần Thủy.

La Thiên không ra tay thì thôi, vừa ra tay là các Đại La Kim Tiên kia bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

Dùng linh bảo của bọn họ thu thập Tinh Quang Thần Thủy rất khó khăn, nhưng khi Tam Quang Hồ Lô của La Thiên xuất hiện, một người bằng tất cả bọn họ cộng lại, thậm chí còn nhanh hơn gấp mười mấy lần!

Thật khiến người ta vừa hâm mộ vừa đố kỵ!

"Tinh Quang Thần Thủy nhiều quá, một lần thu được hàng triệu giọt, sau này trong một thời gian dài không cần lo lắng về nguồn Tinh Quang Thần Thủy nữa." La Thiên mặc kệ bọn họ, trái lại còn tăng tốc độ thu thập của hồ lô.

Nhưng không lâu sau, La Thiên cảm thấy dường như có gì đó không ổn!

Điểm mà La Thiên cảm thấy không ổn chính là trong ngũ cảm lục thức dường như có một sự thay đổi rất khó nhận ra.

Sự thay đổi này ảnh hưởng đến căn nguyên, khiến La Thiên lập tức cảnh giác.

"Tinh Quang Thần Thủy gây ra, hay còn nguyên nhân khác?

Tinh Quang Thần Thủy có thể nuốt chửng chân linh thức niệm,

xuất hiện với số lượng lớn thế này có thần thông đặc dị cũng không lạ, nhưng trong lòng ta lờ mờ cảm thấy không ổn...

Hình như trong Tinh Quang Thần Thủy có một hơi thở quen thuộc." La Thiên thầm nghĩ, vội truyền âm cho chị em Hi Hòa.

Nhưng Hi Hòa truyền âm lại rằng lượng Tinh Quang Thần Thủy lớn như vậy tuy có thể lay động nguyên thần Đại La Kim Tiên nhưng chỉ cần giữ khoảng cách an toàn là không sao.

Nàng cũng đã gia nhập hàng ngũ thu thập, tuy không nhanh bằng La Thiên nhưng cũng mạnh hơn đám Đại La Kim Tiên tại đây.

Đám Đại La Kim Tiên lúc này cũng nhìn thấy hai chị em Hi Hòa, ai nấy đều sáng mắt lên.

Có người nhận ra thân phận của họ, không khỏi kinh ngạc: "Trời ơi, xinh đẹp động lòng người quá, nhìn mà đạo tâm Đại La của ta cũng không vững, chính là hai vị Thái Âm nữ thần trên Thái Âm Tinh!" "Thái Âm nữ thần quả nhiên danh bất hư truyền, không biết sẽ hời cho gã đàn ông nào." "Nghe nói Đế Tuấn muốn kết hợp Thái Dương và Thái Âm nhưng mỹ nhân vô ý, làm Đế Tuấn canh cánh trong lòng, ngay cả đại sự trong tay cũng không có tâm trí quan tâm." "Khẽ thôi, Đế Tuấn đã thu phục phương Bắc, sắp sửa Nam hạ, đệ đệ Thái Nhất của hắn quá lợi hại, Hỗn Độn Chung không ai địch nổi." Đám Đại La Kim Tiên bắt đầu xôn xao.

Dù là Thái Âm nữ thần hay Thái Dương nam thần đều là những tồn tại bọn họ phải ngước nhìn, nên bàn tán một chút cũng là thường tình.

"Gã đàn ông kia là ai?

Hình như không phải Đế Tuấn?" "Nếu không đoán sai chắc là La Thiên thượng tiên ở trên Thái Âm Tinh." "La Thiên thượng tiên, đó là

tồn tại ngang hàng với người đã giết Ma tổ La Hầu như Hồng Quân đạo nhân đó!" "Năm xưa hai đại chí bảo xuất thế chấn động thiên hạ, La Thiên thượng tiên thật sự là đệ nhất nhân Hồng Hoang!" "Thực lực đệ nhất thì còn phải xem lại, nhưng pháp bảo đệ nhất thì chắc chắn rồi." Thấy La Thiên, lại một tràng bàn tán xì xào.

Nhưng cũng có những âm thanh không hài hòa vang lên: "Thằng nhãi đó trông trắng trẻo yếu ớt, mặt mũi được chút thôi, sao xứng với Thái Âm nữ thần của ta." Mọi người nhìn sang, hóa ra là một con Thái Cổ Ma Tê tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Khi nhìn rõ nhân dạng kẻ đó, mọi người lại bật cười: hình dáng hóa hình của gã miệng rộng mắt tam giác, lông mày rậm tai to, cao hơn chục trượng, toàn thân đầy cơ bắp, nhìn như một kẻ ngốc.

Đương nhiên, so với thân hình La Thiên, gã đúng là "nhỏ bé", nhưng mọi người không nghĩ vậy: hình thái hóa hình của La Thiên và Hi Hòa là hoàn mỹ nhất, phù hợp với tu luyện nhất, cái vẻ ngoài cục mịch của gã thì kém xa!

Thế nhưng chưa kịp để mọi người cười xong, gã đã đỏ ngầu mắt lao tới, vung một thanh đại đao, miệng quát lớn: "Thằng nhãi kia, khôn hồn thì giao Thái Âm nữ thần cho bản đại gia!" Một gã Thái Ất Kim Tiên lại dám đi tìm chuyện với Đại La Kim Tiên, mọi người đều ngẩn ra.

Chẳng lẽ gã bị điên rồi?

Chương 93

“Huynh đệ nói đúng!

Bọn ta mới xứng sở hữu Thái Âm nữ thần!” Lại một danh Thái Ất Kim Tiên khác xông tới, muốn cùng Thái Cổ Ma Tê liên thủ đối phó La Thiên.

Chỉ tiếc rằng kêu to cũng vô dụng, La Thiên thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, chỉ búng tay hai phát, luồng khí kình vô bì đã đánh nổ hai kẻ đó thành hai đám sương máu.

Đừng nói Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên nếu không có linh bảo tốt cũng chẳng mấy người đỡ được một cái búng tay này.

Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ luyện ra nhục thân Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí có thể chiến cả Chuẩn Thánh!

Nhưng sự xuất hiện của hai đám sương máu dường như khiến khí cơ trong vòng trăm vạn dặm đột nhiên đanh lại, sau đó có một luồng hơi thở bí ẩn đang chảy tràn một cách khó nhận ra, khiến La Thiên hết sức cảnh giác.

“Hi Hòa muội muội, Thường Hi muội muội, đủ rồi, chúng ta rời khỏi đây thôi!” La Thiên không muốn đứng dưới bức tường sắp đổ, cảm giác tồn tại trong bóng tối kia rất khó đối phó, nên chọn rút lui trước rồi xem xét tình hình sau.

Trong thời gian ngắn vừa rồi, Tam Quang Hồ Lô đã thu được hàng triệu giọt Tinh Quang Thần Thủy, đủ để nuôi dưỡng Bàn Đào chín mười mấy lần, Hoàng Trung Lý mấy lần rồi, không cần thiết phải mạo hiểm.

Thế nhưng khi hắn gọi, chỉ có Thường Hi quay lại, còn Hi Hòa

không những không quay lại mà còn lao về phía suối phun Tinh Quang Thần Thủy.

"Thường Hi muội muội, ở lại trên Thanh Loan thần liễn?!" La Thiên lập tức phát hiện Thanh Loan kéo xe cũng không ổn, mắt lộ ra ánh quang đỏ rực, mang theo địch ý rõ rệt, y hệt như hai gã Thái Ất Kim Tiên không biết sống chết lúc nãy.

"Đều bị thất thủ đạo tâm rồi!" La Thiên chỉ tay phong ấn con Thanh Loan lại, rồi ném vào tiểu thế giới Hồng Mông bên trong Chư Thiên Khánh Vân.

Thường Hi trông có vẻ không thay đổi, một viên Thái Âm Thần Châu huyền phù trên đầu nàng, phát ra huyền quang đen kịt bao phủ hoàn toàn lấy nàng.

Thái Âm Thần Châu của Thường Hi hơi khác với Nguyệt Tinh Luân của Hi Hòa, La Thiên biết khả năng tấn công của nó kém hơn một chút nhưng khả năng hộ trì đạo tâm thì mạnh hơn Nguyệt Tinh Luân.

Vì thế Thường Hi không trúng chiêu, cộng thêm việc Hi Hòa nôn nóng thu thập Tinh Quang Thần Thủy lại ở quá gần suối phun nên đạo tâm thất thủ cũng là chuyện bình thường.

"Uỳnh!" Ánh sáng thanh trọc tỏa ra, một chiếc đại đỉnh mang theo khí tức chấn động đạo tâm Đại La Kim Tiên xuất hiện, huyền phù trên đầu Thường Hi.

Chuyện quan trọng, La Thiên biết kẻ thù lần này không tầm thường nên tế ra Càn Khôn Đỉnh để hộ vệ Thường Hi, rồi mới đi cứu viện Hi Hòa.

"Sưu!" Khi hắn lướt tới nắm lấy cánh tay Hi Hòa để kéo nàng lại, La Thiên thầm kêu không ổn.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Hi Hòa đỏ bừng, ánh mắt xuân tình mê ly.

Không chỉ vậy, cục diện vốn bình tĩnh vừa rồi đột nhiên đại loạn, một số Thái Ất Kim Tiên trước đó chỉ dám nhặt nhạnh tia nước Tinh Quang Thần Thủy đột nhiên lao vào giết chóc lẫn nhau, thậm chí còn lao vào các Đại La Kim Tiên.

Tất cả đều điên rồi!

Thái Ất Kim Tiên cũng dám tấn công Đại La Kim Tiên!

Cùng với số người chết ngày càng nhiều, ngay cả các Đại La Kim Tiên cũng bắt đầu đại chiến!

Không một ai còn lo thu thập Tinh Quang Thần Thủy nữa!

Điên hết rồi!

Thấy người là giết!

Không ít kẻ thấy Càn Khôn Đỉnh trên đầu Thường Hi phát ra khí tức của chí bảo liền lao về phía nàng.

Chỉ tiếc thực lực quá kém, nhị khí thanh trọc dễ dàng đánh nổ bọn chúng, Càn Khôn Đỉnh theo tâm niệm của La Thiên chấn động, hóa thành Thiên Địa Đại Ma Bàn, ngay cả Đại La Kim Tiên rơi vào trong đó nếu không có cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo chống đỡ cũng chỉ có con đường chết!

Uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo thật đáng sợ!

"Ở đó!" La Thiên đã tìm thấy kẻ đầu sỏ ẩn nấp trong bóng tối!

Kẻ đó ẩn nấp ngay dưới điểm phun trào của Tinh Quang Thần Thủy, mượn lượng lớn thần thủy nuốt chửng thần thức để che đậy, nhất thời không ai phát hiện được hắn.

Chỉ tiếc là hắn gặp phải La Thiên - một kẻ chuyên tu luyện thể,

ngũ cảm lục thức của La Thiên nhạy bén đến cực điểm, sự che giấu có chủ ý đó cơ bản không qua mắt được La Thiên.

"Oanh!" La Thiên lấy ra Hỗn Độn Hồ Lô, một luồng Hỗn Độn Quang oanh tới.

"Có thể phát hiện ra ta sao?

Hỗn Độn chi khí?!

Không đúng!" Vị đại năng đang ẩn nấp thấy La Thiên phát hiện ra mình, cũng nhận ra khí tức quen thuộc trong luồng huyền quang mà La Thiên oanh tới.

Tiếp theo, đến lượt La Thiên kinh ngạc.

Hắn thấy luồng Hỗn Độn Quang đó bị gã kia há miệng nuốt chửng.

"?!" La Thiên kinh hô, Hỗn Độn Hồ Lô tuy chỉ là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng sức sát thương của Hỗn Độn Quang là thứ mà một số cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chưa chắc đã bì kịp.

Vậy mà đối phương lại nuốt gọn!

Đùa sao!

"Chẳng lẽ là Tiên Thiên Ma Thần?!" La Thiên cảnh giác, tế ra thêm Chư Thiên Khánh Vân.

Ngũ sắc hào quang của Chư Thiên Khánh Vân chiếu diệu khắp trăm vạn dặm, cũng làm hiện ra thân hình của kẻ kia.

Hóa ra là một vị Tiên Thiên Ma Thần cao vạn trượng!

Hắn có một đầu sáu mặt, thần thái khác nhau, trên thân quấn quanh lục sắc kỳ quang.

Chương 94

Vừa xuất hiện, hư không vạn dặm liền trầm xuống, dường như không chịu nổi sự giáng lâm của hắn.

La Thiên lập tức dùng hệ thống quét thông tin đối phương: 【Tên】: Lục Dục Ma Thần 【Tu vi】: Nhục thân Chuẩn Thánh tiền kỳ, nguyên thần Đại La Kim Tiên đỉnh phong. 【Thần thông】: Lục Dục Trọc Lưu (viên mãn), Tâm Ma Hóa Sinh (viên mãn), Ma Nhiễm Quyến Thuộc (viên mãn)... 【Công pháp】: Lục Dục Thiên Công 【Pháp tắc】: Lục Dục Pháp Tắc (viên mãn).

"Chỉ là nhục thân Chuẩn Thánh tiền kỳ thì còn có thể đánh một trận." La Thiên đang định lấy Thí Thần Thương ra đánh lén một phát, nhưng cánh tay chợt nặng trĩu, cảm giác ôn nhuyễn bao quanh.

Nhìn lại, Hi Hòa thở ra hơi nóng, mắt mờ sương xuân, đang ôm chặt lấy một cánh tay hắn mà cọ xát nhẹ nhàng.

Thần trí nàng đã loạn, một Tiên Thiên Ma Thần cấp Chuẩn Thánh muốn làm một vị Đại La Kim Tiên trúng chiêu thì quá dễ dàng!

Đặc biệt là Hi Hòa vô tình trúng chiêu khi ở quá gần suối phun Tinh Quang Thần Thủy nên phát tác càng nhanh.

"Lục Dục Trọc Lưu!" La Thiên có chút đau đầu.

Đại chiến sắp tới mà tình hình của Hi Hòa lại không ổn.

Lục Dục Trọc Lưu?

Đó là thứ âm độc hàng đầu, gần như vô hình vô ảnh, vô hình vô chất, thân thể Kim Tiên không thể chống đỡ, chỉ có Đại La Kim Tiên mới có chút khả năng miễn nhiễm.

Lục dục là gì: Nhãn dục (thấy sắc đẹp mà tham), Nhĩ (nghe lời tán

tỉnh mà tham), Tị (tham mùi hương), Thiệt (tham vị ngon), Thân (tham sự thoải mái), Ý (tham ân ái, danh lợi).

Nhìn tình hình Hi Hòa, đa phần là đã động tới Ý và Thân dục.

Cũng có thể thấy Hi Hòa có tình ý với hắn nên mới trúng chiêu.

Khốn khiếp, kẻ gây ra chuyện này thật đáng chết!

Lúc này, "Trời ơi, Lục Dục Ma Thần!

Trong Tinh Quang Thần Thủy chắc chắn có lẫn Lục Dục Trọc Lưu, hèn gì ta trúng chiêu mà không biết!" "Tiên Thiên Ma Thần, sánh ngang Chuẩn Thánh!

Tiêu rồi, ta không chạy thoát được đâu!" "Làm sao bây giờ, ta khó khăn lắm mới tu luyện tới Đại La Kim Tiên, không muốn chết ở đây đâu!" "Chết tiệt, ta quên mất có một vị Ma Thần thích dùng Tinh Quang Thần Thủy để dụ dỗ sinh linh Hồng Hoang!

Đạo tâm không vững, đáng bị kiếp này!" Không ít người nhận ra thân phận của vị Ma Thần kia liền gào thét, khiến mọi người càng thêm kinh hoàng.

"Hắc hắc!" Lục Dục Ma Thần hiện thân, tay vung lên, không gian pháp tắc cấm cố, tóm lấy hai tên Đại La Kim Tiên ở gần đưa vào miệng.

Hai tên đó bị đưa vào miệng mới sực tỉnh, nhưng đã muộn, Đại La chân ý, thần thông và linh bảo đều vô dụng, chỉ kịp để lại một tiếng thảm thiết trước khi chết.

Lục Dục Ma Thần vừa nhai nuốt Đại La Kim Tiên, hai con mắt đỏ ngầu to như thùng nước vừa nhìn chằm chằm La Thiên vừa nhìn Càn Khôn Đỉnh.

La Thiên có thể phát ra Hỗn Độn Quang là chuyện chưa từng nghe

thấy, dù đã nuốt luồng sáng đó nhưng cái đau trong miệng mách bảo hắn rằng: không dễ nuốt trôi đâu.

Hỗn Độn chi khí không hại được hắn, ngược lại còn là thuốc bổ, nhưng luồng Hỗn Độn Quang đó thì khác!

Chiếc Càn Khôn Đỉnh trên đầu Thường Hi tỏa ra khí tức chí bảo cuồn cuộn, khiến hắn suýt chút nữa không kìm được mà muốn cướp đoạt.

Những Đại La Kim Tiên khác bị hắn coi như món mồi phụ, La Thiên và Càn Khôn Đỉnh mới là mục tiêu chính!

"Kiệt kiệt!

Hôm nay đúng là câu được cá lớn, thật là gặp vận may mà!

Một kẻ cũng đừng hòng chạy thoát!" Hắn há miệng cười lớn.

"Sưu!" Ngay khi Lục Dục Ma Thần còn đang đắc ý chọn mục tiêu, La Thiên đã lao tới!

Rồi đấm ra một quyền!

"Lũ kiến hôi ti tiện, lũ sinh linh Hồng Hoang thấp kém mà cũng dám đọ nhục thân với Tiên Thiên Ma Thần ta sao!" Thấy La Thiên không sợ chết lao tới, hắn khinh miệt cười một tiếng.

Ở cõi Hỗn Độn, vị Tiên Thiên Ma Thần nào mà nhục thân chẳng được tôi luyện bằng hỗn độn khí từ lúc mới sinh, sánh ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không ngoa!

La Thiên đòi đọ nhục thân khiến Lục Dục Ma Thần cười rụng răng: chẳng phải là tự nộp mạng sao?

Thật là hạng ngu xuẩn không biết trời cao đất dày!

Vì đã hoành hành ngang ngược trong Quy Khư quá lâu nên sự cảnh giác và cẩn thận của Lục Dục Ma Thần đã giảm sút nhiều.

Hắn nghĩ quyền của La Thiên chỉ cần một cái móng vuốt là phá được!

Thế nhưng!

"Oanh!" La Thiên đấm ra một quyền, khi vừa chạm vào móng vuốt mới phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Giống như vạn tiếng sấm cùng lúc nổ vang!

Không gian quanh nắm đấm lập tức vỡ vụn, hóa thành bụi phấn, quyền lực bùng nổ như dải ngân hà vỡ đê, khiến vạn dặm tinh không phía sau Lục Dục Ma Thần đều tan thành tro bụi!

Toàn thân La Thiên lúc này được bao phủ bởi bốn đạo pháp tắc thần hoàn, tứ sắc rực rỡ, tiên quang hạo hãn, vĩ lực thăng hoa vô hạn, khác hẳn với vẻ bình thường trước đó.

"A!" Khoảnh khắc tiếp theo, móng vuốt mà Lục Dục Ma Thần đưa ra cảm nhận được cơn đau kịch liệt, đau đến mức hắn suýt nhảy dựng lên.

Chương 95

“Sức mạnh Chuẩn Thánh trung kỳ?

Không thể nào!” Cảm nhận được sức mạnh từ cú đấm của La Thiên, đồng tử hắn co rút lại, tiếng thảm thiết vang lên.

Cánh tay đó đang bị quyền mang của La Thiên phá hủy với tốc độ cực nhanh!

Một quyền!

Nghiền nát tất cả!

Phấn toái chân không!

Vô thượng chi lực!

“Bành bành bành bành bành!” “A!” Trong chốc lát, Lục Dục Ma Thần nảy sinh ý định bỏ chạy.

Một kẻ có sức mạnh nhục thân đạt tầm Chuẩn Thánh trung kỳ như La Thiên không phải đối tượng hắn có thể địch nổi!

“Oanh long!” Hắn thi triển độn pháp, thân thể Ma Thần vạn trượng hóa thành luồng lục quang độn vào hư không.

Nhưng đã lộ diện rồi, liệu La Thiên có cho hắn chạy thoát?

“Sưu!” La Thiên xé rách hư không, chặn đường hắn!

“Oanh!” La Thiên lại đấm ra một quyền, vô thượng chi lực tràn ngập thiên không, trấn áp cả hư không!

Muốn xé rách hư không bỏ chạy thì phải đánh bại được La Thiên!

“Khốn kiếp!

Đừng coi thường ta!

Ta là Tiên Thiên Ma Thần!" Mang thân phận Tiên Thiên Ma Thần mà lại bị kẻ như La Thiên truy sát, Lục Dục Ma Thần cũng nổi giận, định dốc toàn lực chiến một trận sinh tử với La Thiên!

Hắn có thể bị đánh bại, nhưng cũng phải khiến La Thiên bị thương!

Chỉ cần Lục Dục Trọc Lưu xâm thực được La Thiên, hắn sẽ có cơ hội làm ô nhiễm đạo tâm đối phương.

Nếu La Thiên bị ma nhiễm thành công, trở thành quyến thuộc thiên ma, chẳng phải hắn sẽ có thêm một con rối cấp Chuẩn Thánh sao?

Sau này trở lại Hỗn Độn giới, sợ gì không đánh lại những Ma Thần xếp hạng đầu?

Lục Dục Ma Thần nhất thời sĩ khí đại chấn, thực sự quay lại đánh trực diện với La Thiên!

Hắn không tin nhục thân chỉ ở mức Đại La Kim Tiên viên mãn của La Thiên lại có thể bì được với thân thể Ma Thần được tôi luyện qua không biết bao nhiêu nguyên hội.

Thậm chí hắn còn đoán mò có lẽ La Thiên đang dùng bí pháp để tăng tu vi nhất thời.

Nhưng ngay khắc sau, hắn chợt đại hô không ổn.

Không biết từ lúc nào, tâm trí của hắn cũng đã bị che mờ!

"Bằng ngươi sao?!" La Thiên cười lạnh một tiếng, lần này không đấm nữa mà hai tay cầm một cây trường thương màu đen đâm tới.

Thương mang u ám mang theo sắc đỏ huyết tinh quỷ dị, một thương đâm ra, thiên địa quay cuồng, hư không tối sầm, tất cả đều mất đi màu sắc!

"Thí Thần Thương?

Linh bảo bản mệnh của Ma tổ đang ở trong tay hắn!

Không!

Nó đã biến thành Tiên Thiên Chí Bảo rồi!!" Mắt Lục Dục Ma Thần trợn ngược, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao tâm thần mình bị ảnh hưởng, bởi vì...

Thí Thần Thương!

Đệ nhất hung binh thiên hạ!

Sát khí huyết lệ mà nó mang theo cơ bản không hề dưới Lục Dục Trọc Lưu, thậm chí còn đáng sợ hơn, khó phòng bị hơn!

Những Tiên Thiên Ma Thần xếp hạng đầu như Hồng Quân đạo nhân trước kia thấy Ma tổ La Hầu cầm cây thương này đều phải tránh mặt!

Bởi vì cơ bản là không đánh lại!

"Dựa vào pháp bảo để thắng, bỉ ổi!

Vô sỉ!" Lục Dục Ma Thần nộ mạ, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, hắn chỉ đành miễn cưỡng tế ra một pháp bảo hình thoi mang theo sấm sét vô tận, định dựa vào lôi điện chi lực để chống đỡ Thí Thần Thương.

Nhưng Thí Thần Thương đã thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo đâu phải loại linh bảo thượng phẩm có thể chống lại, pháp bảo hình thoi kia còn chưa chạm tới mũi thương đã bị chấn bay xa vạn dặm.

"Xoẹt!" Thí Thần Thương sảng khoái đâm vào ngực Lục Dục Ma Thần, sát khí vô tận nhanh chóng phá hủy thân thể Ma Thần.

Không chỉ vậy, Thí Thần Thương còn nhanh hơn một bước công phạt nguyên thần, gần như xóa sổ nguyên thần của hắn trong nháy

mắt.

"Không hổ là Thiên Đạo đệ nhất hung binh!" Lục Dục Ma Thần cảm nhận sức mạnh trong cơ thể đang trôi đi nhanh chóng, pháp tắc cơ bản không còn tác dụng, chỉ kịp thốt ra lời cuối cùng trước khi ý thức tan biến.

Chương 96

La Thiên cũng không nói gì, Thí Thần Thương thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo thật khủng bố, giết Tiên Thiên Ma Thần như giết gà giết vịt, đơn giản nhẹ nhàng.

Nhưng cũng do Lục Dục Ma Thần này quá kém, tu vi nhục thân mới ở Chuẩn Thánh tiền kỳ, ngay cả sức mạnh nhục thân thuần túy của La Thiên cũng không thắng nổi, huống chi là có thêm Thí Thần Thương.

Sau khi một thương diệt sát hoàn toàn Lục Dục Ma Thần, La Thiên đột nhiên phát hiện một chuyện vô cùng kinh khủng.

La Thiên kinh ngạc nhìn Thí Thần Thương trong tay, nó đang thôn phệ thân thể của Lục Dục Ma Thần và những luồng Lục Dục Trọc Lưu đang tản mát trong tinh không.

Thậm chí, ngay cả Lục Dục Pháp Tắc cũng đang bị nó nuốt chửng vào trong?!

"Thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo, Thí Thần Thương lại có thần thông tuyệt thế này sao?!" La Thiên chấn kinh.

Ý nghĩa của việc này hắn hiểu rõ!

Hiện tại hắn thậm chí có thể cảm ứng được Lục Dục Pháp Tắc đang hình thành bên trong cây thương.

Nghĩa là sau này khi Thí Thần Thương tấn công, nó có thể mang theo uy năng của Lục Dục Pháp Tắc và cả Lục Dục Trọc Lưu!

Mỗi một thân thể Tiên Thiên Ma Thần đều là "đại dược" đỉnh tiêm của Hồng Hoang và Hỗn Độn giới qua hàng ức vạn năm tôi luyện!

Sau khi thôn phệ thân thể và tàn hồn của Lục Dục Ma Thần, luồng sát khí bạo liệt của Thí Thần Thương đột ngột tăng lên mấy thành, khiến người ta cảm nhận thôi cũng thấy tâm thần dao động.

Lúc này, Thí Thần Thương không cần tấn công, chỉ riêng luồng khí tức khủng bố đó cũng đủ để đại bộ phận Đại La Kim Tiên thất thủ đạo tâm, tinh thần hoảng hốt.

"Chỉ cần thôn phệ đủ nhiều thân thể Ma Thần, uy năng của nó chắc chắn sẽ tiến thêm một bước!

Lúc đó vượt qua Thái Cực Đồ hay Hỗn Độn Chung cũng không thành vấn đề." La Thiên thầm mừng rỡ.

"Ân?!

Sao im lặng thế này?" Chợt cảm ứng được sự quỷ dị xung quanh, La Thiên mới tỉnh thần khỏi sự chấn kinh về Thí Thần Thương.

Nhìn lại, thần thức quét qua một lượt, hắn phát hiện tình hình xung quanh đã khác biệt hoàn toàn.

Tinh Quang Thần Thủy và đám Đại La Kim Tiên kia không biết đã biến đi đâu, Tam Quang Hồ Lô bay trở lại, xung quanh tối đen thâm trầm, tinh không hỗn loạn trước đó hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Thường Hi và Càn Khôn Đỉnh cũng biến mất, nhưng liên kết với Càn Khôn Đỉnh vẫn còn ẩn hiện.

Còn Hi Hòa ở cách đó không xa, tình hình có vẻ càng tệ hơn, đôi mắt nhìn về phía La Thiên chứa đầy xuân tình, lộ rõ không chút che giấu.

"Làm sao bây giờ?" La Thiên thu hồi Tam Quang Hồ Lô và Thí Thần Thương, gãi gãi sau đầu.

Phương pháp giải quyết hắn cũng biết là gì, nhưng trong tình

huống vội vàng này khó tránh khỏi có chút thừa nước đục thả câu, mặc dù Hi Hòa cũng có hảo cảm với hắn.

La Thiên vốn định mượn Hồng Tú Cầu rồi tổ chức một buổi Thiên Hôn với Hi Hòa để kiếm ít công đức, ai ngờ hiện tại lại phải "đề thương thượng mã" thật sự.

Với tư duy của người hiện đại như La Thiên, việc "lên xe trước bổ vé sau" cũng không phải là vấn đề.

Có điều trong cái không gian nguy hiểm bất định này, lại lạc mất Thường Hi, La Thiên cũng không có tâm trí làm chuyện đó.

"Phải rời khỏi đây trước đã." La Thiên nghĩ vậy, nhưng trong lòng bỗng nhiên dâng lên một luồng nhiệt hỏa, máu huyết toàn thân đồng thời bắt đầu sôi trào.

"?!" Hắn mới nhận ra mình cũng đã trúng chiêu, chỉ là Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ quá lợi hại nên không khiến hắn bị hỗn loạn thần trí ngay lập tức như những người khác.

"Chết tiệt!" Hắn thầm mắng một tiếng.

Tinh Quang Thần Thủy kết hợp với Lục Dục Trọc Lưu có hiệu quả quá mạnh, nếu không có nguyên thần cấp Chuẩn Thánh thì căn bản không thể chống lại.

Trong lúc hắn đang thất thần, một đôi ngọc thủ từ phía sau ôm lấy hắn, sau lưng cảm nhận được sự ôn nhuyễn áp sát, cảm giác vô cùng tuyệt vời khiến hắn rùng mình, biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, từ phía sau tỏa ra hương thơm như lan, kèm theo giọng nói nóng bỏng như lửa: "La Thiên ca ca, muội khó chịu quá..." Hi Hòa dán sát vào người hắn, ôm chặt lấy, giống như một người đang khát cháy họng đột nhiên tìm thấy dòng suối mát vậy.

"Ai, nghiệt duyên mà." Thái Âm nữ thần ở ngay bên cạnh, bản

nguyên bị câu động mạnh mẽ, ai mà chịu cho thấu.

La Thiên chỉ đành thở dài một tiếng, rồi phóng Chư Thiên Khánh Vân ra, mang theo Hi Hòa vào trong tiểu thế giới Hồng Mông, độc chiếm một không gian riêng trong đó.

Vân khí thành giường, giai nhân như mộng, hai bên tình nguyện tự chẳng cần nói ra, chỉ cầu làm uyên ương không cầu làm tiên...

Sau mấy lần mây mưa, thần trí hai người mới thanh tỉnh hơn nhiều.

Có tầng quan hệ này, khoảng cách giữa hai người không còn nữa, quấn quýt như keo sơn.

Vì lo lắng cho Thường Hi, hai người không ôn tồn lâu, lập tức đi tìm nàng.

Hi Hòa đỏ bừng mặt, thầm tự trách mình: thật là, muội muội chưa rõ tung tích, an nguy chưa biết mà mình lại cùng La Thiên làm chuyện này ở đây, lại còn say đắm không dứt...

"Ai da!" Vừa mới bước ra, Hi Hòa ôm lấy phía dưới khẽ kêu đau một tiếng, rồi liếc xéo La Thiên đầy trách móc.

La Thiên tự nhiên hiểu ý, liền sảng khoái bế kiểu công chúa, Hi Hòa chỉ biết thẹn thùng vùi đầu vào lồng ngực hắn.

Nàng trong chuyện tình sự như một tờ giấy trắng, chân thể linh thai của Tiên Thiên thần linh thật sự không đỡ nổi mấy chiêu thức nhỏ của La Thiên.

Hai người dưới sự bao phủ của Chư Thiên Khánh Vân, bắt đầu bay về hướng có liên kết ẩn hiện với Càn Khôn Đỉnh.

Nhưng không lâu sau, trong thoáng chốc tất cả không gian đều thay đổi!

Ngay cả thần thức của Đại La Kim Tiên cũng bị ảnh hưởng!

Chương 97

Chợt có một tia sáng từ trên trời chiếu xuống.

Hai người nhìn lên, chỉ thấy nơi chân trời có một vầng thái dương mới mọc, sát na phóng ra ức vạn kim quang chiếu sáng thiên địa.

Theo thái dương lên cao mang lại ánh sáng, La Thiên và Hi Hòa mới hiểu ra nơi mình đang đứng là một thế giới có thật: trước mắt là sơn xuyên hà nhạc, phía trên là nhật nguyệt tinh thần, khắp nơi hoa cỏ cây cối tốt tươi, chim muông thú vật xuất hiện, linh khí vô biên tràn ngập... cứ như thể trong nháy mắt đã trở về đất Hồng Hoang!

Bên trong ẩn chứa huyền cơ, khiến La Thiên và Hi Hòa đều nhíu mày: quá quỷ dị, có những nơi trông rất quen thuộc!!

Cứ như trong một khắc, cả không gian đã được hoán đổi không tiếng động mà họ không hề hay biết!!!

"Chuyện gì vậy?

Tiên Thiên đại trận?

Hay vị Tiên Thiên Ma Thần khác?!" La Thiên ngạc nhiên.

Ngay cả thần thức Đại La Kim Tiên cũng bị làm nhiễu, không tìm thấy một chút dấu vết của thần thông nào, khiến hắn cảnh giác.

"Xung quanh không có quỹ tích vận hành của trận pháp." Hi Hòa ngẩng đầu, khẽ giọng nói.

Nàng là đại gia về trận pháp, tất nhiên có thể phân biệt được.

"Chẳng lẽ là dị bảo?!

Không thể nào, một món cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo thông thường không thể nhốt được ta.

Để ta thử!" La Thiên đặt Hi Hòa xuống, lấy Hỗn Độn Hồ Lô ra.

Hỗn Độn Quang của nó có thể phân giải vô số vật hậu thiên.

Cho dù hư thực thế nào, ta cứ một luồng sáng mà phá!

"Uỳnh uỳnh!" Sau một tiếng động lạ từ hồ lô, luồng huyền quang bay ra oanh thẳng về phía Kim Ô thái dương trên không trung.

"Oanh!" Kim Ô thái dương bị Hỗn Độn Quang oanh kích, nhất thời dường như nứt ra một khe hở đen ngòm, vô số Thái Dương Chân Hỏa bay tung tóe thành cơn mưa lửa rơi xuống, tàn phá ức vạn sinh linh đại địa, thiêu rụi mọi thứ, khắp nơi vang tiếng khóc than, tựa như tận thế giáng lâm.

"Không phải thật!" Hi Hòa hét lớn.

Thái Dương Tinh là do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, kiên cố vô cùng, dù Hỗn Độn Quang thần dị, công phạt lợi hại nhưng tuyệt đối không thể một kích đánh nổ Thái Dương Tinh thành thế này.

Quả nhiên, theo tiếng hô của Hi Hòa, Kim Ô thái dương lắc lư một chút rồi khôi phục trạng thái ban đầu, những sinh linh và sơn xuyên hà nhạc bị mưa lửa phá hủy cũng khôi phục nguyên trạng trong nháy mắt.

"Ngô?!" Trong đầu La Thiên lóe lên một tia sáng, hắn thu hồi Hỗn Độn Hồ Lô, nhắm mắt tĩnh tư.

Hi Hòa không hiểu chuyện gì, nhưng nhanh chóng kinh ngạc.

Kim Ô thái dương trên trời không biết từ bao giờ đã biến thành Thái Âm Tinh của nàng, đang tỏa ra những luồng thanh huy, tinh không vô tận cũng xuất hiện cạnh Thái Âm Tinh tạo thành cảnh chúng tinh củng nguyệt.

Hi Hòa thậm chí có thể nhìn rõ cây Nguyệt Quế bên trong Thái Âm

Tinh.

Khí tức của cây Nguyệt Quế đó quả nhiên là thật?!

"?" Tuy biết trong này có thần dị nhưng thấy một Thái Âm Tinh thật giả khó phân, Hi Hòa cũng thấy khó tin.

"Quả nhiên, chúng ta bị nhốt rồi, là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có tên Sơn Hà Xã Tắc Đồ." La Thiên mở mắt nhìn quanh, dõng dạc nói.

Theo lời hắn nói, Hi Hòa thấy vùng đất dưới chân đột nhiên cao lên, một ngọn núi cao ngất bình địa mọc lên đâm thẳng vào tầng mây vạn dặm, hai người tắm mình trong gió trời và sấm sét, không dứt.

Chính là ngọn núi dưới chân họ sinh ra!

Điểm lợi hại của Sơn Hà Xã Tắc Đồ là: như tứ tượng biến hóa, có vô cùng kỳ diệu; nghĩ đến núi có núi, nghĩ đến nước có nước, trước là trước, sau là sau...

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Vậy chúng ta làm sao ra ngoài?" Hi Hòa lo lắng.

Hèn gì khó phát hiện quỹ tích vận hành của trận pháp, hóa ra là ở trong một pháp bảo.

"Truyện rằng bảo vật này nhốt người cực kỳ lợi hại, Thánh nhân đến đây nếu trong tay không có chí bảo cũng bị nhốt mấy trăm năm, nếu có chí bảo cũng phải mất mười mấy năm mới thoát ra được, quả thực vô cùng lợi hại." La Thiên thao thao bất tuyệt khiến Hi Hòa đại kinh: "Thánh nhân?!

Đó chẳng phải là tồn tại vô thượng trên cả Chuẩn Thánh sao?!" La Thiên gật đầu, thầm nghĩ: lại lỡ lời tiết lộ thiên cơ rồi, suýt quên là Hồng Hoang lúc này chưa có Thánh nhân ra đời.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Hi Hòa lo âu.

Đến Thánh nhân cầm chí bảo còn khó đối phó, chẳng lẽ hai người bị nhốt trong này không ra ngoài được?

“Hi Hòa muội muội không cần quá lo lắng, nếu có người chủ trì bảo vật này thì có lẽ phiền phức, nhưng nó dường như chưa rơi vào tay ai, là vật vô chủ.” La Thiên đoán.

Nếu Sơn Hà Xã Tắc Đồ có chủ thì lúc họ mới sa vào đã gặp rắc rối rồi, đâu có bình yên thế này.

La Thiên lấy ra Tử Kim Hồ Lô, thứ này có thể thôn nạp thiên địa, dùng để làm lung lay căn bản của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, từ đó tìm ra mấu chốt thoát thân.

Tử Kim Hồ Lô được ném ra, gặp gió liền lớn nhanh thành trăm trượng, miệng hồ lô phóng ra tử quang đại phóng tạo lực hấp cực mạnh.

Chỉ cần nơi nào tử quang chiếu tới, mọi thứ đều bị thu vào trong.

Chương 98

Không chỉ vậy, La Thiên còn phóng thêm Hỗn Độn Hồ Lô, để nó thôn phệ mọi thứ xung quanh hóa thành hỗn độn khí.

Hai cái hồ lô Tiên Thiên cùng phát động lập tức khiến một phương thế giới này không ổn định.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Thái Âm Tinh trên trời đột nhiên rụng xuống, lao về phía Hi Hòa và La Thiên.

Không chỉ vậy, còn có cả bầu trời sao sa xuống!

Nhất thời như thiên địa đại kiếp giáng lâm!

Dưới đất cũng phun ra nham thạch và kỳ hỏa muốn thiêu rụi hai người.

"Hắc!" La Thiên vung Thí Thần Thương đâm về một hướng!

Thương mang như hắc long phi tung!

Do Hỗn Độn Hồ Lô và Tử Kim Hồ Lô quấy đảo khiến chân linh của Sơn Hà Xã Tắc Đồ tự nhiên phản kích, nhờ đó La Thiên đã tìm thấy tung tích của nó!

Có điều La Thiên hơi đánh giá thấp chân linh của bức đồ này, Thí Thần Thương đâm vào không trung!

"Oanh!" Nhưng lực tàn phá của Thí Thần Thương không phải chuyện đùa, nó biến vùng địa giới hàng tỷ dặm ở đó thành tro bụi!

"Hắc!" La Thiên lắc mình một cái, hiện ra Lục Chuyển Huyền Thể!

Hóa thành kim thân vạn trượng!

Hắn định dùng toàn lực hủy diệt một phương địa giới để ép chân

linh pháp bảo lộ diện.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy lợi hại nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khi không có cường giả chủ trì thì khó mà chịu nổi sự oanh kích mang sức mạnh Chuẩn Thánh trung kỳ của Thí Thần Thương.

Hoặc giả sức mạnh như vậy có thể khiến chân linh của nó hoảng sợ mà lộ sơ hở.

La Thiên quyết định dốc lực một phen, không được thì tính cách khác.

Hi Hòa đứng ở một bên quan sát, không khỏi kinh chấn vì sức mạnh này.

Trước đó khi hắn đánh nổ Lục Dục Ma Thần đã khiến người ta chấn động rồi, nhưng hiện tại hiện ra Lục Chuyển Huyền Thể, hỏa lực toàn khai, về mặt thị giác lại càng mang đến sức ép kinh người.

"Trời ạ, nhục thân Đại La Kim Tiên viên mãn, có thể sở hữu sức mạnh đáng sợ đến nhường nào!" Hi Hòa kinh chấn khôn nguôi, nhưng cũng có chút trầm túy.

Tuy rằng sở hữu sức mạnh bùng nổ cực kỳ đáng sợ, nhưng Lục Chuyển Huyền Thể của La Thiên lại hoàn toàn khác biệt với những tiên thiên thần thai có cơ bắp cuồn cuộn, đường nét của hắn thập phân hoàn mỹ, tăng một phân hay giảm một phân đều không được, mỗi cử động đều tràn đầy đạo vận và thiên địa chí lý.

"Oanh long long!" Sức mạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đã khiến địa giới bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ chấn động.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy rằng có thể ghi chép xu hướng sơn thủy địa mạch của Hồng Hoang, là một tấm bản đồ Hồng Hoang, nhưng chung quy vẫn có sự sai biệt quá lớn so với Hồng Hoang vô ngân thực

sự, làm sao chịu đựng nổi một La Thiên đang hỏa lực toàn khai.

Không, La Thiên bằng vào mức này mà muốn ra ngoài, e là còn thiếu một chút.

Bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ có đại thiên hoàn vũ, sinh diệt trong nháy mắt, dù La Thiên có thể tức khắc hủy diệt ức vạn tinh thần, vô số địa giới, nhưng trong một khoảng thời gian nhất định cũng không thể làm tổn thương đến căn bản của nó.

Chỉ là, chân linh của bức đồ này chưa từng thấy qua lực lượng kinh khủng như thế, có chút hoảng loạn, rốt cuộc là kinh nghiệm không đủ.

"Âm!" Một tia dị động sâu thẳm thoáng qua tức thì đã bị La Thiên bắt được.

"Oanh!" La Thiên lập tức đấm nát thiên trọng hư không, Thí Thần Thương hóa thành một đạo ô quang, lao thẳng về phía một tồn tại đã bị khóa định.

Càng đi trước mũi thương chính là sát lục thương ý, cấm cố một mảng lớn hư không!

Sự cấm cố hư không phát ra từ Thí Thần Thương, ngay cả Nguyên Thần thuấn di cũng không thể thoát khỏi!

"Âm âm!" Một đoàn kỳ quang trắng oánh khí tượng vạn thiên, trước mặt ô quang khủng bố của Thí Thần Thương đã phát ra cảm xúc sợ hãi, có ý thần phục.

"Ân?" Đối phương đã nguyện ý thần phục, La Thiên cầu còn không được, vội vàng cùng đối phương lập hạ Thiên Đạo thệ ước.

"Âm âm!" Thấy La Thiên yêu cầu lập Thiên Đạo thệ ngôn, linh tự hồ lại không quá nguyện ý, ngay cả khi hắn dùng Thí Thần Thương khua khoắng đe dọa, nó vẫn do dự.

La Thiên thấy trạng thái đó, trong lòng nảy sinh sát ý: Chân linh linh bảo không phải là duy nhất, linh bảo cao giai chỉ cần không chịu tổn thương lớn, dù có đánh tan một cái chân linh thì sau này vẫn có thể dựng dục ra cái thứ hai, thứ ba.

Đặc biệt là loại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, muốn dựng dục ra chân linh quả thực không quá dễ dàng, nhưng cũng không phải mỗi kiện Tiên Thiên Linh Bảo đều có thể có chân linh, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cũng có một tia chân linh manh nha, nhưng Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh và Tiên Thiên Hồ Lô thì lại không có.

Khi La Thiên đang cân nhắc có nên xóa sổ chân linh linh bảo này hay không, hệ thống lại vang lên: "Đinh!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ hãy lựa chọn!" "Một: Thần phục La Thiên, phần thưởng Tiên Thiên Thần Thai Cấm lục đạo." "Hai: Phản kháng La Thiên, hồn phi phách tán!" "Ba: Tự bạo bản thể đào thoát, nghiệp lực mười ức!" Đối mặt với những lựa chọn mà âm thanh Thiên Đạo đưa ra, chân linh của Sơn Hà Xã Tắc Đồ ngây người.

La Thiên lại có điểm không vui: Cái hệ thống rác rưởi này, lại xen ngang vào, rõ ràng ta sắp thu phục được chân linh rồi.

Tuy rằng chỉ cần là chân linh không ngốc sẽ chọn điều thứ nhất, nhưng ai biết được chứ, nó chỉ là một đoàn quang, ngay cả hình thái cũng không có, trí thương chắc cũng chẳng cao đến đâu.

Nếu không thì đã không bị dọa sợ như vậy.

"Đinh, do Sơn Hà Xã Tắc Đồ chọn phương án một, ký chủ nhận được phần thưởng gấp mười lần: sáu mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm.

Phần thưởng thêm: một thẻ trích xuất Nguyên Thần." Vật phẩm

phần thưởng của hệ thống khiến La Thiên có chút bất ngờ.

Thẻ trích xuất Nguyên Thần?

Trước đó đã cho một thẻ trích xuất pháp tắc, dùng để trích xuất Thổ chi pháp tắc của Hậu Thổ.

Chương 99

Cái thẻ trích xuất Nguyên Thần này là cái quỷ gì?

Ý niệm của La Thiên chuyển động trên thẻ trích xuất Nguyên Thần, sau đó xuất hiện phương pháp sử dụng chi tiết.

Thẻ trích xuất Nguyên Thần, có thể phục chế trích xuất cảnh giới Nguyên Thần của người khác (mục tiêu giới hạn cao hơn túc chủ một đại cảnh giới), khiến Nguyên Thần thăng tiến ngang bằng với tầng thứ cảnh giới của mục tiêu, về sau tu vi Nguyên Thần sẽ thủy cập thành đạo, ví dụ như những Tiên Thiên Ma Thần chuyển thế Nguyên Thần, có được nó liền có thể tiến nhập Chuẩn Thánh không chút trở ngại, độ kiếp không còn là vấn đề!

Sau khi xem kỹ hướng dẫn sử dụng, mục tiêu đầu tiên La Thiên nghĩ tới chính là Tam Thanh!

Tam Thanh là do Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành ba phần, cảnh giới Nguyên Thần không nghi ngờ gì chính là cấp bậc mạnh nhất.

Đương nhiên, Hồng Quân sắp thành Thánh nhân, cảnh giới Nguyên Thần sẽ không dưới Tam Thanh, thậm chí còn cao hơn một chút, nhưng hiện tại e là không kịp tìm lão.

Về điểm này, La Thiên có một ý tưởng: Nếu như có ba thẻ trích xuất Nguyên Thần, đem cảnh giới Nguyên Thần của Tam Thanh trích xuất rồi hợp lại làm một, liệu có đạt được cảnh giới Nguyên Thần hoàn chỉnh của Bàn Cổ đại thần không?!

Không biết cảnh giới Nguyên Thần của Bàn Cổ đại thần sẽ đạt đến đẳng cấp nào, nhưng không nghi ngờ gì là sẽ trên tầm Thánh nhân thông thường.

Ngoài niềm vui bất ngờ từ thẻ trích xuất Nguyên Thần, còn có sáu mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm.

Điều này khiến La Thiên có một loại ảo giác: Những pháp bảo trong tay hắn, e là sẽ có không ít cái đạt cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo!

Đến nay, trong tay hắn đã sở hữu một trăm mười lăm đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm.

Những thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay đều có thể thăng giai thành Tiên Thiên Chí Bảo!

Đương nhiên, cũng phải xem bản thân chất liệu pháp bảo có thể thừa thụ được sự chồng chất của bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm hay không.

Sau khi ký kết Thiên Đạo thệ ước với chân linh của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, La Thiên mới thu bức đồ lại.

"??" Hi Hòa ở một bên ngẩn ngơ.

Chẳng lẽ, cứ như vậy mà thu phục được một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này hiển nhiên cao hơn một đẳng cấp so với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường.

Mỗi khi thấy pháp bảo trong tay La Thiên, Hi Hòa lại có cảm giác như trông lên núi cao.

Chỉ tính riêng pháp bảo, nói nam nhân của mình là đệ nhất Hồng Hoang quả thực không ngoa!

Hoặc giả sau này, hắn sẽ trở thành đệ nhất nhân Hồng Hoang, đứng ở đỉnh phong nhất.

Đối với điểm này, Hi Hòa vô hạn tin tưởng và tràn đầy kỳ đãi.

Trước đó nàng cảm thấy La Thiên xứng đôi với mình, hiện tại chỉ

thấy có thể tìm được đạo lữ như La Thiên, thực tại quá tốt, thực sự là được vận mệnh ưu ái!

"Hi nhi, ta đi tìm muội muội thôi." Cho đến khi La Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ, nàng mới hồi thần, khuôn mặt lại đỏ bừng.

Tuy rằng thân tâm đều đã trao cho La Thiên, nhưng nàng vẫn chưa quen với sự chuyển đổi thân phận này.

Không có Sơn Hà Xã Tắc Đồ cản trở, La Thiên dễ dàng dựa vào liên hệ với Càn Khôn Đỉnh để tìm thấy Thường Hi.

Tiểu ni tử kia đang miệt mài thu thập Tinh Quang Thần Thủy, thấy La Thiên cùng tỷ tỷ mình tới, liền oán trách một hồi: "Tỷ tỷ cùng La Thiên ca ca chạy đi đâu vui vẻ rồi, để mình muội thu thập Tinh Quang Thần Thủy, mệt quá đi." Người nói vô tâm người nghe hữu ý, lúc này Hi Hòa đối với hai chữ "vui vẻ" thực sự có chút mẫn cảm, khuôn mặt nhỏ lại đỏ lên, thập phân kiều diễm khả nhân.

Nếu không có Thường Hi ở bên cạnh, La Thiên đã nhào tới thân mật một phen.

Thường Hi chiến quả phong phú: Một mình thu thập được gần năm triệu giọt Tinh Quang Thần Thủy, cộng thêm trong Tam Quang Hồ Lô của La Thiên, đại khái đã có khoảng mười triệu giọt.

Như vậy có thể trong thời gian dài không cần lo lắng về nguồn Tinh Quang Thần Hỏa nữa.

Nhưng, muốn lấy được Nhật Quang Thần Thủy từ phía Thái Dương Tinh thì sao?

Có chút khó khăn.

Đại địa Hồng Hoang ai cũng biết, Đế Tuấn vốn dĩ nhất quyết phải có được Hi Hòa, nhưng lại bị chen ngang một chân, suýt nữa thì bị cắm sừng.

Trong lòng Đế Tuấn nếu không có oán hận là điều không thể, bấy giờ hắn muốn mượn Thái Dương Thái Âm hòa hợp để tiến thêm một bước.

Về Nhật Quang Thần Thủy, La Thiên cảm thấy tự mình phải có phương pháp tốt mới hành.

Hiện nay, về vũ lực đã áp chế được Đế Tuấn và Thái Nhất, chỉ cần kiêng kỵ Hỗn Độn Chung, những biện pháp khác sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng chuyện đó cứ gác lại một bên, tìm Ngũ Thần Sơn trước đã.

Không có Sơn Hà Xã Tắc Đồ ngăn trở, hắn không tốn bao nhiêu sức lực đã tìm được nơi tọa lạc của thần sơn.

"Oa!

Ngũ Thần Sơn?

Đẹp quá đi!" Thường Hi khi nhìn thấy dị cảnh phía trước là người đầu tiên hét lên.

Từ một lối thông đạo không gian đi ra, phía trước bỗng nhiên khai lãng, dương quang xán lạn, tiên khí như sương như dịch, tường cầm thụy thú xuất hiện kêu vang, có năm tòa thần sơn khổng lồ vô cùng ẩn hiện phía xa, mỗi tòa từ chân núi đến đỉnh núi đều tỏa ra bảo quang oánh nhiên, thất thải diệu nhãn.

Ngũ Thần Sơn chưa xuất thế, khắp nơi đều là bảo vật tiên thảo, La Thiên trong lòng vui vẻ.

Đợi sau khi vơ vét Ngũ Thần Sơn một lượt, cộng thêm bảo khố Tam tộc, các loại tiên thiên linh căn, La Thiên cảm thấy tài nguyên tu hành sau này không cần lo lắng nữa, cho dù sau này có thêm hai chị em Hi Hòa hay các đệ tử khác, tài nguyên vẫn dư dả, lúc này La Thiên mới nhẹ nhõm đi nhiều.

Bởi vì Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện thực sự quá tốn tài nguyên, muốn tấn thăng Thánh giai thì lại càng không thể tính toán hết được!

Chương 100

Ba người vội vàng bay tới, đồng thời phóng thích thần thức.

Quả nhiên, trên năm tòa thần sơn chỉ có một số tường cầm thụy thú sinh ra từ tiên thiên nguyên khí, ngay cả thảo mộc tinh quái cũng không có.

Khắp nơi đều là tiên thảo linh nguyên liệu vạn năm, ngay cả người có nhãn quang không thấp như Hi Hòa và Thường Hi, mới thấy ở chân núi đã liên tục reo hò, mừng rỡ không thôi.

Khi ba người bay lên phía trên, phẩm tướng của các loại thiên tài địa bảo và tiên thảo càng cao.

Tuy nhiên, trên năm tòa thần sơn đều bao phủ một tầng trận pháp cấm chế, muốn đi vào phải tốn chút công phu.

Có lẽ là do chưa đến lúc xuất thế.

"Đúng là năm tòa bảo sơn cử thế vô song.

La Thiên ca ca quá lợi hại rồi, có thể ở đại địa Hồng Hoang tìm được năm tòa thần sơn như thế này." Thường Hi bội phục không thôi.

Đại năng Hồng Hoang vô số, đại địa Hồng Hoang rộng lớn vô biên, nhưng trải qua bao nhiêu nguyên hội tìm kiếm, rất khó có đỉnh cấp động thiên phúc địa nào còn sót lại bên ngoài.

Vậy mà đột nhiên xuất hiện thần sơn như thế này, lại còn năm tòa, không thể không kính bội La Thiên.

"Vận khí mà thôi." La Thiên xua tay, thần thức bắt đầu câu thông với mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao đang cõng Ngũ Thần Sơn!

Muốn đem Ngũ Thần Sơn to lớn vô cùng ra khỏi Quy Khư, phải

nhờ vào sức mạnh của mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao này.

"Oanh!" Mười lăm luồng thần thức mạnh mẽ lập tức phản hồi.

Đại ước là cấp bậc Thái Ất Kim Tiên viên mãn, đều không bằng thần thức Nguyên Thần Đại La Kim Tiên tiền kỳ của La Thiên.

Nhưng đó không phải là thực lực chân chính của Thái Cổ Thần Ngao.

Thực lực của mỗi con Thái Cổ Thần Ngao đều thể hiện ở nhục thân, nhục thân của chúng đều gần như tồn tại cấp Đại La Kim Tiên tiền kỳ, nếu không cũng không thể cõng nổi tòa thần sơn khổng lồ vô cùng kia.

Cho nên, ngay cả La Thiên, chúng cũng chưa chắc đã coi trọng!

Chúng không cho rằng La Thiên có tư cách chiếm giữ Ngũ Thần Sơn!

Con cầm đầu lại càng không mấy khách khí: "Thần sơn chưa đến lúc xuất thế, tu vi của các hạ còn khiếm khuyết, không phải là lựa chọn của chủ nhân thần sơn, mời mau chóng rời đi, miễn cho gặp điều bất trắc!" Tu vi không đủ, không phải là chủ nhân thần sơn?!

Hi Hòa và Thường Hi đưa mắt nhìn nhau, trước đó, La Thiên ca ca của họ có thể một mình nhẹ nhàng đánh nổ Lục Dục Ma Thần - một đại năng đỉnh cấp cấp Chuẩn Thánh.

Mười lăm cái gã mới chỉ là Đại La Kim Tiên tiền kỳ này mà dám bảo La Thiên ca ca tu vi không đủ, không phải là chủ nhân thần sơn?!

La Thiên nghe vậy, nhún vai một cái rồi mới nói: "Nói tu vi không đủ, là lấy cảnh giới làm tiêu chuẩn sao?!" Con Thái Cổ Thần Ngao cầm đầu truyền âm hồi đáp: "Không thể phá được đại trận liên thủ của mười lăm anh em ta, không thể giải khai tiên thiên hộ sơn đại trận, đều không có tư cách trở thành chủ nhân thần sơn!" La Thiên

cười lạnh hồi đáp: "Nguyên thần mới chỉ Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nhục thân mới chỉ Đại La Kim Tiên tiền kỳ, mười lăm anh em các ngươi cộng lại cũng không ngăn được một người Đại La Kim Tiên đỉnh phong đâu." "Hơn nữa, ta thấy tiên thiên hộ sơn đại trận cũng chỉ có vậy, có lẽ ngay cả một quyền của ta cũng không cản nổi." Thần ngao cầm đầu cười nhạo: "Ngươi mới Đại La Kim Tiên tiền kỳ, cộng thêm hai vị đồng loại giống cái bên cạnh, cũng không phải là đối thủ của mười lăm anh em ta liên thủ.

Huống hồ, thần sơn hộ sơn đại trận là do Thiên Đạo gia trì, nếu không phải đại năng đỉnh tiêm trên cấp Đại La Kim Tiên thì căn bản không thể phá giải được!" "Vậy sao?!

Thế thì ta thực sự phải để ngươi kiến thức thế nào là sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân!" Khí thế trên người La Thiên đột nhiên bùng nổ, uy áp tăng vọt theo từng bậc: Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

"Oanh!" Chuẩn Thánh tiền kỳ!

Uy áp Chuẩn Thánh tiền kỳ vừa ra, mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao đang cõng năm tòa thần sơn đều đột nhiên chìm xuống, chìm xuống đáy biển Quy Khư sâu tới mấy vạn trượng!

Ngay cả tiên thiên cấm chế trên thần sơn cũng đang bong tróc từng mảng!

Uy thế Chuẩn Thánh!

Chính là khủng bố như thế!

Nhưng La Thiên không dừng lại, một lần nữa đẩy uy áp lên Chuẩn Thánh trung kỳ!

“Oanh oanh oanh oanh oanh!” “Hoa lạp hoa lạp!” Năm tòa thần sơn một lần nữa lún sâu xuống nước vạn trượng, pháp trận cấm chế của thần sơn tan rã, băng diệt.

Mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao kia càng không cần phải nói.

Sớm biết La Thiên đáng sợ như thế, chúng đã không dám buông lời ngông cuồng, chiêu nạt nhân quả như vậy.

Con Thái Cổ Thần Ngao cầm đầu càng là gào thét cầu xin tha thứ: “Tiền bối xin hạ thủ lưu tình, vừa rồi lão ba ba này có mắt không tròng, có nhiều đắc tội, xin hãy nể tình lão ba ba này cõng thần sơn bấy lâu mà tha cho ta một mạng!” Mạng nhỏ của mười lăm anh em đều bị La Thiên nắm gọn trong tay, không thể không cúi đầu, ngay cả những từ tự hạ thấp mình như “lão ba ba” cũng thốt ra được, thực sự là bị dọa vỡ mật rồi.

Đối với câu trả lời này, La Thiên hài lòng, thấy chúng thần phục, để sau này chúng có thể tận tâm tận lực, hắn cũng ném ra một quả “táo ngọt”: “Ký kết Thiên Đạo khế ước, làm tay sai cho ta trăm vạn năm, ta cũng có thể bảo chứng cho Nguyên Thần của các ngươi tiến nhập cảnh giới Đại La Kim Tiên.” Mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao nghe vậy, không ai không kích động dập đầu bái lạy, hướng về La Thiên cảm ân không thôi: “Anh em chúng tôi bái kiến chủ nhân.” La Thiên gật đầu, sau đó để chúng lập thệ với Thiên Đạo.

Nhưng sau khi thề xong, La Thiên một lần nữa bố hạ Sơn Hà Xã Tắc Đồ ở lối vào.

Sau đó dẫn theo hai chị em Hi Hòa và Thường Hi, ở trên Ngũ Thần Sơn vơ vét một số tiên thảo và thiên tài địa bảo cực kỳ khó đắc.

Trước khi rời đi, La Thiên tổng hợp kinh nghiệm và phương pháp tấn thăng Đại La Kim Tiên mà Nữ Oa và Phục Hy đã cho, cải biên thành cách tu luyện phù hợp rồi truyền lại cho đám Thái Cổ Thần

Ngao để chúng tu luyện.

Có được phương pháp tấn thăng Đại La Kim Tiên, mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao lại một trận dập đầu bái lạy, cảm kích khôn cùng, thầm nghĩ đã đi theo được một chủ nhân tốt.

"Thần sơn chưa đến thời cơ xuất thế, hiện tại ở trong địa giới Quy Khư này an tâm tu luyện, đợi đến ngày xuất thế, ta sẽ lại tới." La Thiên dặn dò xong, liền cùng Hi Hòa và Thường Hi phiêu nhiên rời đi.

Có Sơn Hà Xã Tắc Đồ phong tỏa ở lối vào, La Thiên không sợ Đại La Kim Tiên nào trong thiên hạ xông vào được.

Nếu là Chuẩn Thánh, dựa vào liên hệ giữa La Thiên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hắn cũng có thể kịp thời chạy tới.

Chương 101

Tọa độ không gian bên trong, La Thiên đã đánh dấu vài cái, xé rách hư không không lo không có phương hướng chính xác.

Trên đường về, Thường Hi vui mừng khôn xiết, líu lo không ngừng, cứ bám lấy La Thiên hỏi đông hỏi tây, bất kể là chuyện gì cũng vô cùng hứng thú.

La Thiên vốn ngồi gần Hi Hòa trên thần liễn, da thịt chạm nhau, trong lòng ngứa ngáy, không nhịn được mà âm thầm dùng "vuốt sói" ăn không ít đậu hũ của Hi Hòa, thập phân thư sướng, nhưng bị Thường Hi bám lấy không có cách nào, đành phải uể oải ứng phó với các vấn đề của nàng.

Hi Hòa ở một bên nhìn thấy bộ dạng lúng túng đó, không khỏi "lạc lạc" cười lớn, nụ cười tuyệt mỹ đầy sức truyền cảm đó khiến thiên địa đều mất đi màu sắc.

La Thiên nhìn đến ngây người, thầm hận không thể đem cô em vợ đáng ghét này quẳng xuống thần liễn, sau đó cùng Hi Hòa trên thần liễn làm một trận "không chấn" (rung động không gian) dư vị vô cùng.

Không tốn bao nhiêu thời gian, ba người từ Quy Khư trở về Thái Âm Tinh, sau đó hai chị em Hi Hòa bắt đầu tiềm tâm tu luyện.

Qua chuyến đi này, Hi Hòa và Thường Hi đều hiểu rõ thực lực của mình so với một số đại năng đỉnh cấp còn kém một đoạn xa, cho nên tâm tư tu luyện cuồng nhiệt chưa từng có.

Khổ cho La Thiên, vốn đã nếm được vị ngọt, nhịn suốt cả quãng đường, đợi khi về Thái Âm Tinh định tìm cơ hội yêu thương Hi Hòa một phen, ai ngờ lại vồ hụt.

Nhưng hắn cũng có chút bất ngờ về sự khát cầu đối với chuyện này trong lòng mình, thậm chí hoài nghi không biết có phải tàn độc của Lục Dục chưa thanh lọc hết hay không.

Trong lúc cả ba đang tiềm tâm tu luyện, không bao lâu sau giữa thiên địa truyền đến luật động thiên cơ, chiêu cáo thiên hạ!

Yêu tộc, lập tộc rồi!

Tuy rằng Yêu tộc là tộc thứ hai lập tộc ở Hồng Hoang, nhưng thanh thế còn long trọng hơn nhiều so với Vu tộc.

Bởi vì những năm qua, Đế Tuấn và Thái Nhất đông chinh tây thảo, chiến vô bất thắng công vô bất khắc, hàng phục không ít Yêu Thánh Yêu Vương, thu nạp vô số cường giả Hồng Hoang.

Ngay cả Côn Bằng và Phục Hy Nữ Oa cũng bị động gia nhập, trực tiếp khiến Yêu tộc trở thành thế lực đệ nhất Hồng Hoang.

Nhưng vì Vu tộc đã đi trước, công đức Yêu tộc nhận được khi lập tộc không nhiều bằng Vu tộc, khiến Đế Tuấn uất ức, thầm ghi thêm cho La Thiên một món nợ mới.

May mà không lâu sau, Côn Bằng sáng tạo ra Yêu văn, đạt được không ít công đức, đồng thời khiến khí vận Yêu tộc tăng thêm một đoạn, Đế Tuấn mới bớt uất ức.

La Thiên đang bế quan, lười để ý tới những chuyện đó, hiện tại đang cân nhắc việc tu luyện Nguyên Thần.

Đừng thấy hắn nhẹ nhàng tu luyện nhục thân đến Đại La Kim Tiên viên mãn, lại dung nhập bốn đạo pháp tắc, nhưng nếu không có Nguyên Thần Đại La Kim Tiên viên mãn thì cũng không thể đột phá gông xiềng nhục thân để thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bởi vì dung nhập đạo pháp tắc thứ năm cần Nguyên Thần cấp Đại La Kim Tiên viên mãn, nếu không tỷ lệ thất bại rất cao.

Do ngũ hành pháp tắc đã tập hợp đủ, La Thiên quyết định tấn nhập cảnh giới Chuẩn Thánh, dùng Ngũ Hành Thần Thể để phá quan.

Tạo hóa làm căn bản, diễn hóa ngũ hành, ngũ hành tương sinh tương khắc, có thể hình thành Ngũ Hành Thần Hoàn ổn định, là lựa chọn tối ưu hiện tại.

Nhưng, tốc độ tu luyện Nguyên Thần so với nhục thân có Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công thì chậm đến mức khiến La Thiên có chút khó chấp nhận.

Cũng không có cách nào, tuy rằng trong tay La Thiên có mấy quả Hoàng Trung Lý và không ít Bàn Đào, nhưng không có phương pháp tu luyện Nguyên Thần tốt, chung cứu vẫn là xe nhỏ kéo xe lớn, chạy không nhanh được.

"Đúng rồi, hệ thống đã thưởng cho ta một thẻ trích xuất Nguyên Thần, có thể phục chế cảnh giới Nguyên Thần của người khác, tuy rằng không phục chế được tu vi Nguyên Thần, nhưng ta có Hoàng Trung Lý, sau khi có cảnh giới, không cần bao lâu cũng có thể đạt tới tu vi đó!" La Thiên cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Tiếp theo, phải đi Côn Luân Sơn một chuyến, nếu có thể gặp được Hồng Quân là tốt nhất, cảnh giới Nguyên Thần Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hồng Quân mà phục chế được thì quá sướng.

Nếu không gặp được Hồng Quân, thối lui tìm Tam Thanh cũng không tệ.

Đáng tiếc thẻ trích xuất Nguyên Thần chỉ có một tấm, nếu không phục chế Nguyên Thần của Tam Thanh, tam hợp nhất thành Nguyên Thần Bàn Cổ, khẳng định mạnh hơn Hồng Quân không ít!

Sau khi để lại lời nhắn cho hai chị em Hi Hòa đang bế quan, La Thiên lên đường, thẳng tiến Côn Luân Thần Sơn.

Côn Luân Thần Sơn, còn gọi là Vạn Thần Chi Hương, được thiên nhiên ưu đãi, linh mạch thượng phẩm có mặt khắp nơi, là thần sơn ở Hồng Hoang đại địa chỉ đứng sau thiên trụ Bất Chu Sơn.

Trên một tòa thần sơn kéo dài không biết mấy ức vạn dặm, có vô số thần linh cư ngụ, cũng như rất nhiều đại năng đỉnh cấp.

Sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, nơi này càng trở thành tổ đình của thần tiên, thánh địa được vạn chúng ngưỡng mộ, Nguyên Thủy và Lão Tử đều đặt đạo trường ở trên đó.

Trong đó, nổi danh nhất là Hồng Quân đạo nhân - người đã tiêu diệt Ma tổ La Hầu cứu giúp thiên hạ, tiếp theo là Tam Thanh đạo nhân tự xưng là Bàn Cổ chính tông, và Diêu Quỳnh tiên tử (Tây Vương Mẫu) sở hữu Bàn Đào cùng các loại tiên thiên linh căn khác...

Nơi ở của Hồng Quân đạo nhân tên là Ngọc Kinh Sơn, một tòa vô thượng tiên sơn áp đảo toàn bộ Côn Luân, nhưng sau khi La Thiên tới Côn Luân Sơn tìm kiếm hồi lâu, hỏi thăm các vị thần linh trên núi cũng không tìm thấy tung tích của Ngọc Kinh Sơn.

Sau đó mới tình cờ biết được: Hồng Quân đạo nhân đã sớm rời khỏi Côn Luân Sơn, không biết đi đâu, ngay cả Ngọc Kinh Sơn cũng bị ẩn giấu đi rồi.

"Hồng Quân sắp thành Thánh, không ở yên trong đạo trường của mình tĩnh tu, lại bôn ba bên ngoài làm gì nhỉ?" La Thiên có chút hiếu kỳ.

Không tìm thấy Hồng Quân, La Thiên đành chuyển hướng đi tìm Tam Thanh.

Như vậy, sau này Nguyên Thần thăng tiến sẽ phải chuyển sang hướng Nguyên Thần Bàn Cổ rồi.

Về điểm này, La Thiên có một loại ảo giác kỳ lạ: Tu luyện Nguyên

Thần theo hướng Nguyên Thần Bàn Cổ, nhục thân theo Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, chẳng lẽ sau này mình sẽ trở thành Bàn Cổ thứ hai?!

Lúc này danh tiếng của Tam Thanh rất lớn, đặc biệt là Thông Thiên thích "hữu giáo vô loại", môn hạ thu nhận không ít đồ đệ đủ loại, khiến nơi cư ngụ của Tam Thanh mở rộng không ít, náo nhiệt vô cùng.

Cho nên La Thiên dễ dàng tìm thấy đạo trường của họ.

Sau khi đệ tử môn hạ thông báo, Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều dừng việc đang làm, vội vàng ra tiếp đón La Thiên.

Lúc trước ở Phục Hy Cốc đã mời La Thiên đến Côn Luân Sơn làm khách, hiện tại La Thiên ứng mời, tự nhiên được nhiệt tình chiêu đãi.

Đặc biệt là Thông Thiên, đã kiếm được mấy chục triệu công đức từ chỗ La Thiên, gặp lại hắn liền muốn thử vận may, nhưng đáng tiếc lần này trên người La Thiên không kích phát Thiên Đạo tuyển hạng, khiến lão có chút thất vọng.

Nhưng La Thiên mang ba quả Bàn Đào làm lễ vật cũng khiến họ vui mừng.

Chương 102

La Thiên dâng lên Bàn Đào, phẩm tướng rõ ràng trên cả loại do Tây Vương Mẫu trồng, khiến ba người khi thưởng thức đều lộ nụ cười.

La Thiên mang theo lễ vật, Tam Thanh tự nhiên không bạc đãi, lập tức thiết yến khoản đãi, tuy đa phần là món chay rượu nhạt nhưng đều là vật phẩm không phàm, cũng thấy được thành ý.

Âm thầm, La Thiên khởi động thẻ trích xuất Nguyên Thần, khóa định mục tiêu là Lão Tử.

"Đinh!

Đang sử dụng thẻ trích xuất Nguyên Thần, mục tiêu Lão Tử, đang trích xuất Thái Thanh Nguyên Thần!" "Đinh!

Trích xuất Thái Thanh Nguyên Thần thành công, đang dung hợp vào Nguyên Thần của túc chủ... dung hợp thành công!" Nghe hệ thống gợi ý, La Thiên vội vàng kiểm tra xem Thái Thanh Nguyên Thần đó rốt cuộc thế nào.

Thái Thanh Nguyên Thần là một trong ba phần của Nguyên Thần Bàn Cổ, ít nhất cũng cấp bậc Chuẩn Thánh chứ?!

Quả nhiên, La Thiên thấy độ cao cảnh giới của Thái Thanh Nguyên Thần kia hách nhiên là Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Như vậy, tu vi Nguyên Thần của La Thiên từ Đại La Kim Tiên tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngoại trừ việc phải độ Chuẩn Thánh kiếp ở giữa ra thì cơ bản là lộ trình thông suốt, không còn trắc trở gì nữa.

Sau khi giải quyết được gông xiềng lớn nhất, La Thiên mới thở

phào một hơi.

Như vậy, hạn chế gông xiềng nhục thân cũng theo đó mà biến mất, việc đưa nhục thân tấn thăng Chuẩn Thánh cũng nằm trong tầm tay.

Tuy nhiên, nếu Nguyên Thần muốn tiến nhập kỳ Chuẩn Thánh thì có vài con đường để chọn: Giống như Long Vương, Nguyên Phượng hay Tiên Thiên Ma Thần thuần túy tích lũy pháp lực, dung hợp pháp tắc; hoặc đợi Hồng Quân giảng đạo truyền hạ phương pháp Trảm Tam Thi; hoặc trực tiếp dùng công đức đắp lên Công Đức Kim Thân.

Cảnh giới Chuẩn Thánh cũng giống như các phương pháp thành Thánh: Dĩ lực chứng đạo, Trảm Tam Thi chứng đạo, Công Đức chứng đạo.

Nói cách khác, cảnh giới Chuẩn Thánh là để chuẩn bị cho việc thành Thánh, một khi đã chọn con đường phía trước thì sau này pháp thành Thánh cơ bản không thể thay đổi.

Vì Tam Thanh sau này sẽ trở thành đệ tử Hồng Quân nên họ đi theo con đường Trảm Tam Thi, sau đó phụ thêm bằng Khai Thiên công đức cùng Lập giáo công đức để thành Thánh.

Nhưng pháp Trảm Tam Thi là do Hồng Quân truyền xuống, La Thiên không có hứng thú, hắn định tìm thêm hai thẻ trích xuất Nguyên Thần nữa, trích xuất nốt Ngọc Thanh Nguyên Thần của Nguyên Thủy và Thượng Thanh Nguyên Thần của Thông Thiên để dung hợp thành Nguyên Thần Bàn Cổ.

Trong lúc mọi người ăn uống đàm luận vui vẻ, lại có đệ tử báo: Tây Linh Thánh Mẫu (Tây Vương Mẫu) giá lâm.

"Ai da, khách quý nha, hai vị huynh trưởng, đệ đi nghênh tiếp." Thông Thiên vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Trong Tam Thanh, Lão Tử tính tình thích yên tĩnh, vô tranh, bạn bè cực ít; Nguyên Thủy nhãn quang rất cao, chọn bạn cũng có điều kiện cao nên tri giao không nhiều; nhưng Thông Thiên thì hoàn toàn ngược lại, cả Côn Luân Sơn hầu như một nửa thần linh đều quen biết lão.

Cho nên bình thường việc tiếp khách hay đi lại đều do lão làm.

Tây Linh Thánh Mẫu cũng là một tồn tại tiên thiên thần thai, căn nguyên cực kỳ bất phàm, Nguyên Thủy và Lão Tử cũng đứng dậy, đợi Thông Thiên dẫn khách vào liền cùng nhau vấn an.

La Thiên cũng đứng dậy hành lễ, đồng thời thầm khen một tiếng: Không hổ là Vương Mẫu, đẹp đến mức khiến người ta kinh tâm động phách.

Tây Linh Thánh Mẫu sinh ra từ Tiên Thiên Tây Hoa Chí Diệu chi khí, căn nguyên không kém hai vị Thái Âm nữ thần kia bao nhiêu, cũng da trắng mạo mỹ, thân hình lồi lõm linh lung, mạn diệu động nhân, tự có thần vận bất phàm.

Loại nữ thần này là đạo lữ trong mơ của vô số tu sĩ.

Từ sau khi cùng Hi Hòa song tu biết được tư vị trong đó, La Thiên nhìn thấy nàng cũng có chút tâm động.

Không biết Tiên Thiên Tây Hoa Chí Diệu chi khí khi hái lượm giao dung sẽ có tư vị thế nào, có gì sai biệt và khác biệt so với Thái Âm chi khí hay không.

Dù sao cùng Hi Hòa mấy lần, tu vi Nguyên Thần và nhục thân đều tăng lên thấy rõ, gần bằng hiệu quả của nửa quả Hoàng Trung Lý rồi.

Nếu lúc đó hai người có phương pháp song tu tốt, chỉ dựa vào phản ứng nguyên thủy, e là hiệu quả còn tốt hơn nhiều.

Sau khi hai bên tương hỗ trí lễ tọa lạc, Tây Linh Thánh Mẫu đôi mắt diệu kỳ đặt trên người La Thiên, môi hồng khẽ mở: “La Thiên

đạo hữu, cửu văn đại danh, Nữ Oa đạo hữu đối với ngài tán thưởng không dứt lời." La Thiên có chút kỳ quái, cũng không biết Nữ Oa đã nói gì, vội vàng xua tay: "Nữ Oa đạo hữu mậu tán rồi, luận về tạo hóa chi pháp, ta còn xa mới bằng nàng." "Không giấu gì La Thiên đạo hữu, hôm nay ta tới đây là muốn thỉnh giáo La Thiên đạo hữu.

Bàn đào ta trồng, làm sao mới có thể giống như loại đạo hữu trồng ra, phẩm chất cực ưu như vậy." Tây Linh Thánh Mẫu tính tình thẳng thắn, khiến Tam Thanh ở bên cạnh thầm kinh ngạc.

Lúc trước ở Phục Hy Cốc, họ cứ tưởng Hoàng Trung Lý là của chung Nữ Oa và La Thiên.

Hiện tại xem ra đa phần là của riêng La Thiên!

Lại thêm Bàn Đào nữa?!

Như vậy chẳng phải La Thiên một mình sở hữu hai đại Tiên Thiên Linh Căn?!

Tam Thanh đều vô cùng hâm mộ.

Hiện nay họ đều sắp đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy có Nguyên Thần Bàn Cổ trong tay không bị hạn chế nhưng mỗi bước tiến cũng cực kỳ không dễ dàng, đặc biệt cần Bàn Đào và Hoàng Trung Lý trợ giúp.

Trong tay La Thiên lại có cả hai loại!!

Bầu không khí hiện tại rõ ràng không thích hợp đàm luận chuyện này, La Thiên đành âm thầm truyền âm, hẹn với Tây Linh Thánh Mẫu sau yến tiệc sẽ bàn kỹ.

"Đa tạ La Thiên đạo hữu." Tây Linh Thánh Mẫu vội vàng tạ ơn, vô cùng có lễ mạo.

Qua đó cũng thấy được nàng khát cầu phương pháp gieo trồng của

La Thiên đến nhường nào.

Không có cách nào, ai bảo nàng đã nếm thử Bàn Đào do La Thiên trồng ở chỗ Nữ Oa, từ đó đến nay đã nhớ nhung mấy trăm năm rồi, hôm nay khó khăn lắm mới "tóm" được La Thiên, nàng sẽ không dễ dàng buông tha.

Vì đã trích xuất được Thái Thanh Nguyên Thần, La Thiên cũng không có tâm trí ở lại đạo trường Tam Thanh, sau khi tan tiệc liền từ biệt Tam Thanh, sau đó theo Tây Linh Thánh Mẫu về đạo trường của nàng để xem cách trồng Bàn Đào, thuận tiện giao lưu một hai.

Nơi tọa lạc đạo trường của Tây Linh Thánh Mẫu ở trên một tòa tiên sơn tại Tây Côn Luân, là một động thiên phúc địa hiếm có, tự thành một giới, có tiên thiên trận pháp uy lực bất phàm hộ trì.

Chương 103

Đã từng thấy Ngũ Thần Sơn, La Thiên đối với cảnh tượng tiên sơn bên trong không quá kinh ngạc.

Đạo trường của Tây Linh Thánh Mẫu so với Ngũ Thần Sơn hiển nhiên kém ít nhất một bậc, căn bản không thể so sánh.

Tuy nhiên, đây cũng là đạo trường hạng nhất trong Côn Luân, so với những danh sơn như Ngọc Kinh Sơn, Thủ Dương Sơn có thể kém chút ít nhưng tuyệt đối trên tầm các đạo trường khác.

Đặc biệt là những cây Bàn Đào bên cạnh tiên trì, tỏa ra từng trận tiên thiên chi khí, khiến linh khí trong không gian này chất lượng cao hơn không ít, cực kỳ hiếm có.

Nơi ở của Tây Linh Thánh Mẫu không quá hoa lệ mà lại giản phác, bên trong có vài thị nữ đều thanh tú, căn nguyên không tệ.

"La Thiên đạo hữu, mời vào bên trong." Do vừa tan tiệc, Tây Linh Thánh Mẫu cũng không thiết yến chiêu đãi nữa mà trực tiếp đưa La Thiên tới nơi Bàn Đào sinh trưởng để thảo giáo chuyện gieo trồng.

Vì đối phương đã hỏi Nữ Oa nên đại khái cũng biết một chút căn để, La Thiên cũng không ẩn giấu quá nhiều, trực tiếp nói mình dùng Tam Quang Thần Thủy để trồng Bàn Đào.

Câu trả lời này khiến Tây Linh Thánh Mẫu che miệng thốt lên: "Cái gì, Tam Quang Thần Thủy?!

La Thiên đạo hữu, như vậy chẳng phải quá tốn kém sao?!" Ai mà không biết Tam Quang Thần Thủy là đệ nhất thánh dược Hồng Hoang, đối với mỗi vị tu sĩ đều là thứ cực kỳ hiếm có.

Đặc biệt là những năm qua, không ít kẻ si tâm vọng tưởng thu

thập Nhật Nguyệt Tinh tam thần thủy để hòa hợp thành Tam Quang Thần Thủy đã bị nổ chết không ít!

Cực hiếm có trường hợp thành công.

Cho dù vậy, những kẻ đi sau vẫn tiền phó hậu kế, mạo hiểm cực lớn để hợp thành Tam Quang Thần Thủy chỉ vì giá trị của nó quá lớn!

Đương nhiên, La Thiên tự nhiên không thể nói: Tam Quang Thần Thủy ta thực sự quá nhiều, cộng thêm Tam Quang Hồ Lô có thể dựng dục hòa hợp, nhất thời căn bản dùng không hết, chỉ đành dùng tưới linh căn thôi.

Nếu nói ra như vậy, e là đả kích đối với nàng còn lớn hơn.

"Tây Linh đạo hữu lo xa rồi, ta cũng chỉ lúc Bàn Đào sắp chín mới tưới một ít Tam Quang Thần Thủy, bình thường không dùng." Miễn cho đả kích đối phương, La Thiên cũng không nói hết sự thật, cũng không đưa ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Quả nhiên là cần tạo hóa chi khí sao?!

Chỉ tiếc ta không thể tham ngộ được loại vô thượng pháp tắc đó!" Tây Linh Thánh Mẫu cuối cùng cũng từ bỏ.

Nếu chỉ có tạo hóa chi khí thì làm sao được!

Hoặc giả có thể bồi dục Bàn Đào như vậy, giá trị còn vượt qua bản thân Bàn Đào!

Hoàn toàn không cần thiết!

Tây Linh Thánh Mẫu nhìn La Thiên, ánh mắt biến đổi liên tục, bên trong có hâm mộ, có kinh chấn, lại có một tia gì đó khó diễn tả bằng lời.

Đúng lúc này!

"Đinh!

Tây Linh Thánh Mẫu hãy lựa chọn!" "Một: Trở thành đạo lữ của La Thiên, phần thưởng Tạo Hóa pháp tắc (cần tham ngộ)." "Hai: Trở thành đạo lữ của La Thiên, phần thưởng ba triệu giọt Tam Quang Thần Thủy." "Ba: Đem cơ duyên Hỗn Độn tặng cho La Thiên, phần thưởng một ức công đức." Giống như Hi Hòa lần đầu tiên, Tây Linh Thánh Mẫu cũng ngây người.

Nhưng hóa ra âm thanh Thiên Đạo này là chân thực, trong lòng nàng suy tính, kết quả đạt được cũng giống như vậy.

Nhất thời nàng khó mà hồi thần, không hiểu tại sao Thiên Đạo lại làm như vậy, cho đến khi âm thanh Thiên Đạo lại vang lên thúc giục đưa ra lựa chọn.

Tây Linh Thánh Mẫu nhìn ba lựa chọn đó, khó lòng quyết định.

Nàng tự nhiên biết ý nghĩa của đạo lữ, cho nên một và hai nàng đều không chọn, dù sao mới gặp La Thiên lần đầu.

Chọn phương án ba thì có chút đau lòng, đó là một đạo cơ duyên nàng đạt được năm xưa nhưng chưa từng mở ra, chỉ biết đạo cơ duyên đó chỉ thẳng tới Hỗn Độn giới ngoài ba mươi ba tầng trời, sau này cần mạo hiểm mới có thể đạt được.

Cơ duyên Hỗn Độn là loại cơ duyên quý hiếm, tuy rằng rủi ro đối với Đại La Kim Tiên là khá lớn, nhưng nếu có được nó thực lực tuyệt đối có thể tăng vọt một đoạn.

Có khi còn đạt được cơ hội đột phá cảnh giới Đại La.

Tây Linh Thánh Mẫu nghiến răng, cuối cùng lựa chọn phương án ba.

Đồng thời nàng cũng có chút hiếu kỳ: Nếu chọn một hoặc hai thì bên phía La Thiên sẽ thế nào?

Có thuận theo ý trời kết thành đạo lữ không?!

“Đinh!

Tây Linh Thánh Mẫu đã chọn phương án ba, túc chủ nhận được phần thưởng gấp mười lần: mười ức công đức; đồng thời đạt được phần thưởng thêm: một đạo cơ duyên cấp Thiên Đạo!” Tuy rằng La Thiên hy vọng đối phương chọn một hoặc hai để có được một đạo lữ tuyệt mỹ như vậy, nhưng chọn phương án ba cũng không phải không thể chấp nhận.

Hơn nữa, cơ duyên Hỗn Độn của Tây Linh Thánh Mẫu cũng không tệ, nhưng hiển nhiên phần thưởng thêm là cơ duyên cấp Thiên Đạo mới là tốt nhất!

Lần trước hệ thống thưởng đại cơ duyên đã giúp La Thiên có được Chư Thiên Khánh Vân, lần này trực tiếp là cấp Thiên Đạo, chứng tỏ giá trị còn trên cả Chư Thiên Khánh Vân!

Trong đầu La Thiên thực sự không tưởng tượng nổi thứ gì lợi hại hơn Chư Thiên Khánh Vân, cho nên cảm giác kỳ đãi bùng nổ.

Đương nhiên, giống như lần trước, khi một đạo cơ duyên chưa xuất thế thì cần phải kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khi Tây Linh Thánh Mẫu đưa ra lựa chọn, nàng lại có chút ngượng ngùng, không biết mở lời thế nào để đem cơ duyên Hỗn Độn trong tay tặng đi.

Cơ duyên Hỗn Độn phi thường, mạo muội tặng đi sẽ khiến nàng như đang muốn lấy lòng La Thiên vậy.

Nhưng không xoay xở lâu, nàng lấy đạo cơ duyên Hỗn Độn đó ra tặng cho La Thiên, lấy cớ là để cảm tạ sự chỉ điểm của hắn.

Người ta là phận nữ nhi đã dứt khoát như vậy, La Thiên đương nhiên không từ chối, còn hồi lễ một quả Hoàng Trung Lý.

Chương 104

Thấy món quà đáp lễ, Tây Linh Thánh Mẫu kinh ngạc đến mức cái miệng nhỏ xinh đẹp hầu như không khép lại được: "Hoàng Trung Lý?!

La Thiên đạo hữu chân thực phúc duyên thâm hậu, khí vận độc nhất vô nhị a!" Hoàng Trung Lý là tồn tại đứng nhất nhì trong thập đại linh căn, mạnh hơn nhiều so với linh căn Bàn Đào của nàng!

Trong lòng nàng nảy sinh không ít hảo cảm: Không chiếm tiện nghi của người khác, khảng khái đại phương, lại sinh ra tuấn mỹ, bân bân hữu lễ, hèn chi đại thần tiên thiên như Nữ Oa đạo hữu cũng hết sức suy tôn hắn.

Trong thoáng chốc, nàng cảm thấy nếu lúc nãy chọn phương án một hay hai thì dường như cũng không phải chuyện xấu?!

La Thiên lúc này nhìn đạo cơ duyên Hỗn Độn trong tay, tràn đầy hiếu kỳ.

Cơ duyên là thứ phiêu miểu bất định, vô hình vô tướng, khó lòng nắm bắt, theo lý là khó cụ hiện.

Đạo cơ duyên mà Tây Linh Thánh Mẫu đưa cho nhìn giống một đạo hỗn độn quang, nhưng chính xác là một chiếc "chìa khóa", có thể chỉ dẫn người sở hữu tiến về Hỗn Độn giới để mở ra một cấm chế viễn cổ nào đó.

Cho nên nó không giống với cơ duyên mà La Thiên nhận được từ hệ thống.

La Thiên thu lại, sau đó cáo biệt Tây Linh Thánh Mẫu.

Có được Thái Thanh Nguyên Thần sau đó, hắn nóng lòng muốn về

Thái Âm Tinh tu luyện ngay.

Cuộc chiến Vu Yêu sẽ không còn bao lâu nữa sẽ xảy ra, lúc đó sẽ xuất hiện không ít cường giả cấp Chuẩn Thánh, đặc biệt là hai anh em Kim Ô trong đó.

La Thiên không cho rằng việc cướp đi hai chị em Thái Âm sẽ khiến Đế Tuấn và Thái Nhất dễ dàng bỏ qua.

Chỉ là sự rời đi dứt khoát của hắn khiến Tây Linh Thánh Mẫu có chút thẫn thờ.

Cứ tưởng La Thiên sẽ nán lại thêm vài ngày chứ, ai ngờ lại đi nhanh như vậy.

"Chắc là đang nhớ nhung hai vị Thái Âm nữ thần kia nên mới gấp gáp trở về sao?" Tây Linh Thánh Mẫu thở dài một tiếng.

Lúc trước Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh - hai kiện chí bảo xuất thế, đã khiến cả đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang biết được quan hệ giữa La Thiên và Thái Âm nữ thần là không tầm thường.

Có khi Hi Hòa và Thường Hi đã là đạo lữ của hắn rồi.

"Ngay cả những Thái Âm nữ thần như Hi Hòa và Thường Hi cũng khuynh tâm vì hắn, lại được Thiên Đạo quyến luyến, ta lúc đó nên chọn phương án một hoặc hai!" Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến chính nàng cũng giật mình...

Rời khỏi Côn Luân Sơn trở về Thái Âm Tinh, trước khi tu luyện, La Thiên tiên chỉnh lý và chăm sóc các thứ bên trong Chư Thiên Khánh Vân.

Mấy trăm năm trôi qua, Hoàng Trung Lý bắt đầu nở hoa lần thứ hai, chỉ cần hơn một trăm năm nữa là có thể hái quả rồi.

Còn về Bàn Đào, thu hoạch nhanh và nhiều hơn Hoàng Trung Lý

nhiều.

Hiện tại La Thiên có tổng cộng hai mươi lăm cây Bàn Đào, hầu như ba bốn trăm năm thu hoạch một lần, mỗi lần ba mươi sáu quả.

Bàn Đào thu hoạch được có phẩm chất cao hơn một bậc so với loại chín nghìn năm thu hoạch một lần của Tây Linh Thánh Mẫu.

Đến nay, trong tay La Thiên đã tích lũy được hơn ba nghìn quả Bàn Đào, nếu không phải bình thường hai chị em Hi Hòa và hắn cùng ăn thì con số này e là phải tăng gấp đôi.

Không dừng lại ở đó, việc thu thập hạt để tiếp tục bồi dục cây Bàn Đào cũng đã có kết quả, những cây Bàn Đào con chưa trưởng thành hoàn tất có tới hơn ba trăm cây!

Tuy nhiên hắn sẽ không giống như Vương Mẫu nương nương sau này trồng tới mấy nghìn cây để hình thành Bàn Đào viên.

Đối với hắn, ba trăm sáu mươi cây theo số Chu Thiên là đủ rồi.

La Thiên muốn bồi dục nhất chính là Hoàng Trung Lý, dược lực của Hoàng Trung Lý không chỉ khiến Đại La Kim Tiên thèm khát mà ngay cả Chuẩn Thánh cũng vô cùng cần thiết, là vật đại trân quý, chỉ tiếc Hoàng Trung Lý không hạt nên không thể phồn diễm.

Bên trong, trạng thái của Tạo Hóa Thanh Liên khiến La Thiên kinh hỷ nhất.

Trải qua một thời gian không ngắn được Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng Tạo Hóa chi khí tư dưỡng, Tạo Hóa Thanh Liên hoàn toàn không còn vẻ héo úa như trước.

Lúc này tiên quang huy diệu, thần hi bao phủ, cành lá cứng cáp, vô cùng tinh thần, thậm chí còn mọc thêm một lá sen mới.

Đến nay, Tạo Hóa Thanh Liên đã có ba lá sen, tuy khoảng cách để

khôi phục thành Hỗn Độn Thanh Liên còn xa vời vợi.

"Tốt!

Bắt đầu tu luyện!" Sau khi kiểm tra một lượt, hắn bắt đầu tu luyện Nguyên Thần, xung kích Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Có cảnh giới Thái Thanh Nguyên Thần ở đó, việc thăng tiến tu vi Nguyên Thần trong cảnh giới Đại La Kim Tiên quả thực quá dễ dàng, chỉ cần một quả Hoàng Trung Lý nuốt xuống là có thể thăng cấp rồi.

Hiện tại trong tay còn lại hai quả Hoàng Trung Lý, lần bế quan xung kích Nguyên Thần này đều dùng hết cả.

"Oanh!" Hai quả Hoàng Trung Lý nhập phúc, dược lực hùng mãnh bên trong nhục thân La Thiên hoành hành ngang dọc, khiến từng đạo kinh mạch dường như muốn nổ tung ra.

Nhưng dược lực dù có hung mãnh thế nào cũng khó lòng lay động được nhục thân Đại La Kim Tiên đỉnh phong của La Thiên!

Theo dược lực được luyện hóa, tu vi Nguyên Thần của La Thiên bắt đầu tiến bộ vượt bậc.

Không biết qua bao lâu!

Nguyên Thần Đại La Kim Tiên trung kỳ đã thành!

Lại không biết qua bao lâu, Nguyên Thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ đã chạm tới!

Hai quả Hoàng Trung Lý, hầu như mỗi quả giúp thăng một cảnh giới!

Khi La Thiên định xuất quan, đột nhiên có một luồng khí tức cường tuyệt cực điểm tức khắc bao trùm toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Chương 105

Khí tức này ở trên cả Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Chẳng lẽ là khí tức Thánh nhân?!

Khí tức và uy áp trên tầm Chuẩn Thánh chỉ trong nháy mắt đã quét qua toàn bộ Hồng Hoang vô ngân!

Hạo đại, thương mang, vô viễn phất giới!

Uy áp giống như Thiên Đạo, không chỉ hoành hành khắp Hồng Hoang, ngay cả ba mươi ba tầng trời, ức ức vạn các giới ngoại thế giới, thậm chí Hỗn Độn giới đều bị luồng uy áp Thánh nhân này làm cho chấn động!

Chư thiên lại hiện tường thụy, tiên quang phổ chiếu, mặt đất nở hoa sen vàng, linh khí đột ngột tăng lên hàng chục hàng trăm lần, thậm chí có không ít cơ duyên và cơ hội đốn ngộ hóa sinh, khiến vô số sinh linh trực tiếp hưởng lợi.

Đây mới thực sự là thiên địa đồng khánh!

Ngay cả Thiên Đạo cũng lộ ra một mặt rạng rỡ để chúc mừng tân Thánh nhân xuất thế!

Vô số sinh linh trên đại địa Hồng Hoang lần lượt sụp xuống quỳ lạy, hướng về nguồn gốc của uy áp Thánh nhân mà dập đầu không thôi.

Ngay cả hai chị em Hi Hòa đang bế quan tu luyện cũng bị luồng uy áp Thánh nhân làm cho gián đoạn, lần lượt xuất hiện giống như La Thiên, thần thức ngay lập tức quan tâm đến nơi Côn Luân Thần Sơn đó.

Tại đó, những điều huyền diệu không thể diễn tả bằng lời đang

hóa sinh, khiến cả tòa Ngọc Kinh Sơn phát sinh biến hóa cực lớn, khí tím tràn ngập ba mươi nghìn dặm từ phía đông, khiến rất nhiều Đại La Kim Tiên đều thèm muốn không thôi.

Tuy nhiên, với tu vi của ba người La Thiên, thần thức thăm dò thêm được hai ba giây liền cảm thấy một sự "chói mắt" kỳ lạ, vô cùng khó chịu, nên đều vội vàng thu hồi lại.

Thánh nhân bất khả tra bất khả tham!

Nếu không phải Hồng Quân giữ lại một phần tình diện, e là tất cả thần thức hướng về Ngọc Kinh Sơn đều sẽ tức khắc bị đánh nổ, lây sang cả nguyên chủ.

Sau đó, một tiếng thiên âm vang dội đè bẹp cả bầu trời, chấn động toàn bộ thế giới Hồng Hoang: "Ta là Hồng Quân, nay đã chứng đắc Thánh nhân quả vị, nghìn năm sau sẽ tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời giảng đạo, bất luận kẻ nào có duyên ở Hồng Hoang đều có thể tới nghe." Sinh linh Hồng Hoang nghe thấy đều niệm tụng chân danh, cảm ơn vô cùng.

La Thiên lại khinh thường: A, quá thiên chân rồi, ngoài ba mươi ba tầng trời là địa giới Hỗn Độn, không có tu vi Đại La Kim Tiên thì sao tới được Tử Tiêu Cung mà nghe đạo?

Quá khó!

Đạo âm cuồn cuộn vang vọng khiến sắc mặt rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều biến đổi khác nhau.

Tam Thanh đạo nhân cũng ở Côn Luân Sơn, lúc này nhìn vạn thiên dị tượng trên Ngọc Kinh Sơn, đều có chút ghen tị lại có chút thở dài.

Họ đã tự mệnh là Bàn Cổ chính tông từ lâu, đều nghĩ rằng ba người nhất định sẽ là nhóm đầu tiên chứng đạo.

Ai ngờ ba người còn chưa chạm tới tầng thứ Chuẩn Thánh thì

người ta đã tiên khởi một bước thành Thánh.

Cảm xúc không vui tương tự cũng xuất hiện trên người hai anh em Đế Tuấn ở Thái Dương Tinh.

"Khốn kiếp!

Để lão chiếm tiên cơ rồi!" Thái Nhất đấm nát vạn thiên tinh thần.

Tính tình kiêu ngạo, sở hữu Hỗn Độn Chung, lại là Thái Dương tinh hoa hóa sinh, sau khi Yêu tộc lập tộc đạt được lượng lớn công đức, nửa bàn chân đã đạp vào Chuẩn Thánh, lão sao có thể coi các đại năng thiên hạ ra gì, ai ngờ hôm nay thiên ngoại hữu thiên.

Đế Tuấn cũng sắc mặt biến ảo không định.

Hiện nay Thánh nhân xuất thế, ảnh hưởng cực lớn tới đại thế sau này của Hồng Hoang, kế hoạch xưng bá Hồng Hoang mà lão đề ra e là phải thay đổi hoặc từ bỏ.

Dưới chân Bất Chu Sơn, bên trong Bàn Cổ Điện, mười hai vị Tổ Vu tập hợp, đều hướng về phương hướng Côn Luân Sơn, sắc mặt ngưng trọng.

Thành Thánh, đối với Phụ thần Bàn Cổ - người có thần thông áp đảo Hỗn Độn, cũng là một chuyện khó lòng với tới, tuy rằng Phụ thần Bàn Cổ sở hữu sức mạnh vô thượng vượt xa Thánh nhân thông thường.

"Đại ca, nghìn năm sau chúng ta có tới Tử Tiêu Cung đó không?" Chúc Dung tính tình nóng nảy hỏi Đế Giang.

"Tính sau đi!" Đế Giang nhíu mày.

Không bái thiên địa, chỉ tôn Bàn Cổ, ngay cả Thiên Đạo cũng không để vào mắt, nay các Tổ Vu lại phải tới đạo trường của người khác để nghe giảng đạo sao?

Khó!

Tổ Vu có sự kiêu ngạo của Tổ Vu!

Tuy nhiên lời của Thánh nhân cũng sẽ được cân nhắc một hai...

Tại Tu Di Sơn ở phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang thu dọn mọi thứ để biến nơi này thành đạo trường, khi nghe thấy thánh âm của Hồng Quân liền không khỏi tươi cười rạng rỡ: "Cả thiên hạ cùng chúc mừng, chúng ta cuối cùng cũng có lão sư rồi!" "Đại huynh, chúng ta mau chóng xử lý xong việc đang làm, sau đó sớm tới Tử Tiêu Cung chiếm một chỗ ngồi tốt." Ở cực địa phương Tây có một nơi huyết hải ô uế, còn gọi là U Minh Huyết Hải, không biết rộng mấy vạn vạn dặm, biển máu này do máu bẩn ở rốn của Bàn Cổ hóa thành, bên trong còn dựng dục ra một tiên thiên thần thai, tên là Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ sinh ra ôm theo hai đại tiên thiên sát phạt dị bảo là Nguyên Đồ và A Tỳ, đi theo sát phạt chi đạo, kế thừa di nguyện của Ma tổ La Hầu, hiệu xưng là kẻ giết trời giết đất giết chúng sinh.

Tuy nhiên lúc này Minh Hà Lão Tổ đang có chút mê mang về hướng tu hành, đặc biệt là sau khi Ma tổ La Hầu thân vẫn, có không ít đại năng Ma tộc đầu quân, sau khi tìm hiểu lý niệm tu hành Ma tộc thì lão càng thêm mê mang.

Cho nên khi Hồng Quân vang danh thiên hạ sẽ giảng đạo tại địa giới Hỗn Độn, lão vô cùng mừng rỡ và lập tức chuẩn bị cho việc đó!

Không chỉ vậy, ngay cả Nữ Oa và Phục Hy trên Bất Chu Sơn, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán và Hồng Vân ở Hỏa Vân Cung cùng rất nhiều đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang khác đều bị chuyện Hồng Quân giảng đạo sau nghìn năm làm cho dao động.

Trên Thái Âm Tinh.

“La Thiên ca ca, nghìn năm sau chúng ta có đi Tử Tiêu Cung nghe đạo không?” Thường Hi hỏi La Thiên.

La Thiên xoa cằm: “Đi chứ, dù không vì nghe đạo thì ta cũng muốn kiến thức xem Thánh nhân giảng đạo huyền diệu đến mức nào.” Tuy rằng La Thiên đã hạ quyết tâm đi theo con đường Nguyên Thần Bàn Cổ, nhưng đi nghe Hồng Quân giảng đạo cũng là một loại thu hoạch, xem có thể giúp ích gì cho tu vi Nguyên Thần hay không, để tu vi Nguyên Thần sớm ngày tiến vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sau đó có thể thuận tiện đưa nhục thân đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lần giảng đạo thứ nhất của Hồng Quân chắc là Đại La chi đạo; lần thứ hai là Chuẩn Thánh chi đạo; lần thứ ba mới giảng Thánh nhân chi đạo.

Chương 106

Vốn dĩ với số lượng Tiên Thiên Linh Bảo cao giai trong tay, La Thiên đi theo con đường Trảm Tam Thi chứng đạo sẽ thuận lợi hơn, nhưng đáng tiếc pháp này do Hồng Quân sáng tạo, trong lòng La Thiên có chút kiêng kỵ, sợ Hồng Quân để lại tay chân bên trong.

Thánh nhân Hồng Hoang đều đem Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo Hồng Hoang, chỉ cần Hồng Hoang chưa phá diệt thì có thể vĩnh sinh bất diệt, vạn kiếp bất ma, pháp lực vô hạn.

Nhưng rốt cuộc vẫn phải xem sắc mặt của Thiên Đạo Hồng Hoang và Hồng Quân sau khi hợp đạo, nếu không trong tay Hồng Quân cũng không có những thứ như Vẫn Thánh Đan có thể chế tài Thánh nhân.

Tuy nhiên La Thiên vì nguyên nhân hệ thống mà dường như có chút thân cận với Thiên Đạo Hồng Hoang trong u minh.

Có một điểm là, con đường Trảm Tam Thi chỉ đạo chỉ có một mình Hồng Quân thành công, sáu vị Thánh nhân sau này có thể đạt được Thánh nhân quả vị nhưng vẫn phải dựa vào lượng lớn công đức để bước ra bước cuối cùng.

Tổng hợp các yếu tố, La Thiên cảm thấy kiên trì theo con đường Nguyên Thần Bàn Cổ là tốt nhất, không cần nhìn sắc mặt người khác, cũng không có quá nhiều ràng buộc, dù hiện tại thứ hắn không thiếu nhất chính là công đức.

"Da!

Thế thì tốt quá, muội chưa từng tới địa giới Hỗn Độn bao giờ!" Thường Hi có chút hăm hở, Hi Hòa ở bên cạnh biết địa giới Hỗn Độn hiểm ác nên nhíu mày, có chút lo lắng.

Địa giới Hỗn Độn là thế giới được hình thành từ hỗn độn khí, tuy Đại La chân ý của Đại La Kim Tiên có thể ngăn cản sự tấn công của hỗn độn khí nhưng dấn thân vào đó áp lực không nhỏ, lại thêm Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện bên trong, nếu không có linh bảo tốt trong tay thì tự vệ không dễ.

Nhưng khi ánh mắt nhìn về phía La Thiên, nỗi lo lắng đó tan biến.

Phu quân của mình ngay cả Lục Dục Ma Thần còn có thể dễ dàng tiêu diệt, thì đi Hỗn Độn giới thì đã sao?!

Chuyện Hồng Quân thành Thánh qua đi, ba người La Thiên lại tiếp tục vùi đầu tu luyện để chuẩn bị cho chuyến đi Tử Tiêu Cung nghìn năm sau.

Trong thời gian nghìn năm này, cục thế trên đại địa Hồng Hoang lại thay đổi.

Hai tộc Vu Yêu liên tiếp chinh chiến khuếch trương, hai tộc dần có thế bình phân Hồng Hoang, các chủng tộc khác không phụ thuộc vào hai tộc này thì bị tiêu diệt, hoặc bị ép chạy tới vùng biên hoang Hồng Hoang mới có thể kéo dài hơi tàn.

Con trai của Nguyên Phượng là Khổng Tuyên cũng xuất thế trong thời gian này, bắt đầu hành tẩu Hồng Hoang, uy danh dần hiển lộ.

Khi ngày nghe đạo đến gần, tất cả đại năng Hồng Hoang đều bắt đầu chuẩn bị, dù sao tiến về địa giới Hỗn Độn không phải là chuyện nhẹ nhàng.

Ngay cả Đại La Kim Tiên nếu gặp phải hỗn độn phong bạo cũng có xác suất nhất định bị vẫn lạc.

Trên Thái Âm Tinh, La Thiên vẫn đang bế quan.

Hiện tại cách thời gian đi Tử Tiêu Cung nghe đạo chỉ còn hơn một trăm năm.

Từ mười mấy năm trước, tu vi Nguyên Thần của hắn đã đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Khi Nguyên Thần đã đạt đỉnh phong thì hạn chế đột phá nhục thân lên Chuẩn Thánh cũng biến mất, cho nên hắn dừng tu luyện để chuẩn bị tấn thăng nhục thân.

Tuy rằng không còn Hoàng Trung Lý, nhưng trong tay có phần thưởng hệ thống là ba giọt tinh huyết Bàn Cổ.

Lần này dùng để đột phá là vô cùng thích hợp.

Tinh huyết Bàn Cổ là vật chí thượng quý giá hơn Hoàng Trung Lý nhiều.

Đặc biệt đối với người tu luyện Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, đó là bảo vật phụ trợ tốt nhất, không có cái thứ hai!

Có ba giọt trong tay, La Thiên tràn đầy tự tin, lần này tuyệt đối phải đột phá lên Chuẩn Thánh chi cảnh!

Theo ý niệm của hắn động một cái, một giọt huyết dịch hiện ra trước mặt.

Giọt huyết dịch đỏ thẫm tươi tắn, tỏa ra ánh hào quang vô cùng, vừa xuất hiện đã khiến hư không xung quanh vặn vẹo mãnh liệt, dường như không chịu nổi sức nặng.

Lại có những dị tượng mờ ảo hóa sinh phía trên giọt máu: Dường như hình thành một vị cự hán cao chọc trời chống đỡ mặt đất.

Dị tượng này vừa xuất hiện, hư không xung quanh bắt đầu "dát lạp dát lạp" nứt vỡ, những vết nứt không gian nhanh chóng lan rộng ra, nếu không phải La Thiên kịp thời trấn áp thì mật thất hay thậm chí cả Quảng Hàn Cung cũng sẽ bị hủy trong chớp mắt!

Bất cứ vị Đại La Kim Tiên nào cũng có thể nhìn ra trong giọt máu

này ẩn chứa sức mạnh khủng bố bành trướng vô biên!

La Thiên há miệng nuốt lấy một giọt tinh huyết Bàn Cổ.

"Oanh!" Giống như hàng triệu đạo thần lôi nổ tung trong cổ họng, khiến nhục thân Đại La Kim Tiên đỉnh phong của hắn cũng phải run rẩy, nhất thời có chút không chịu đựng nổi!

"Hèn chi cần Nguyên Thần đỉnh phong mới có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!" La Thiên tâm thần rúng động, vội vàng điều động sức mạnh Nguyên Thần cộng thêm sức mạnh nhục thân để trấn áp và thu nạp luồng sức mạnh tinh huyết Bàn Cổ này!

"Oanh oanh oanh!" Tinh huyết Bàn Cổ chảy vào tứ chi bách hài và kinh mạch càng thêm hung mãnh, càng thêm hỗn loạn, dường như mang theo chân ý khai thiên tích địa và chiến đấu thiên địa của Bàn Cổ đại thần, không để cho La Thiên hàng phục!

La Thiên không hề cố ý luyện hóa và dẫn đạo luồng sức mạnh này.

Hắn tiên ngưng luyện Tạo Hóa pháp tắc, trong đan điền hóa sinh ra một đóa thanh liên còn nụ.

Quá trình này mất khoảng hơn một năm, sau đó mới để đóa thanh liên nở rộ!

Nuốt chửng lấy sức mạnh của giọt tinh huyết Bàn Cổ đó!

Giọt tinh huyết Bàn Cổ thứ nhất dùng để đặt nền móng Tạo Hóa căn bản!

Vì ngay từ đầu nhục thân đã dung nhập Tạo hóa pháp tắc, muốn đúc luyện Ngũ Hành Thần Thể thì chỉ có thể lấy Tạo hóa pháp tắc làm căn bản mới có thể chuyên chở được Ngũ hành pháp tắc!

Thông thường, Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ bảy

cần năm đạo pháp tắc nhập thể, nhưng hắn lại có sáu đạo, quá trình sẽ gian nan hơn không ít!

Đương nhiên, nếu thành công, chiến lực của hắn sẽ mạnh hơn tầng thứ bảy thông thường rất nhiều!

Đóa thanh liên trong đan điền mất tới bốn mươi chín năm mới hấp thu hết giọt tinh huyết Bàn Cổ, khiến hoa nở rực rỡ, tám lá sen xòe rộng.

Chương 107

Cho đến lúc này, Tạo hóa pháp tắc của La Thiên đã đạt tới 85%, một cảnh giới mà tất cả các đỉnh phong Chuẩn Thánh cả đời cũng khó lòng đạt tới!

Tạo hóa căn cơ đã đúc xong, La Thiên lại lấy ra giọt tinh huyết Bàn Cổ thứ hai.

Đồng thời bắt đầu tế xuất pháp tắc mới, tiến hành dung nhập vào nhục thân!

Sức mạnh của giọt tinh huyết Bàn Cổ thứ hai sẽ dùng vào việc này!

Trước đó trong nhục thân đã dung nhập Tạo hóa, Kim, Thổ và Hỏa, bốn loại pháp tắc, hiện tại cần dung nhập hai đạo pháp tắc Thủy và Mộc!

"Oanh!" Tinh huyết Bàn Cổ nhập phúc, sức mạnh vẫn bành trướng như trước nhưng La Thiên đã có thể nhẹ nhàng điều khiển.

Sự tinh tiến của Tạo hóa pháp tắc đã giúp hắn bước nửa chân vào giai đoạn Chuẩn Thánh, việc điều khiển một giọt tinh huyết Bàn Cổ không còn là chuyện khó.

"Hoa!" Xung quanh thân thể có các đạo văn sinh ra giữa không trung, nhảy động như nước sôi, hai luồng ánh hào quang màu đen và màu xanh khiến mật thất cũng bị chiếu thấu tức khắc, những đạo văn sôi trào đó dần dần hình thành hai đạo thần hoàn lấp lánh rực rỡ.

Hai đạo thần hoàn hình thành, La Thiên nghiến răng, sau đó để chúng từng cái một dung nhập vào cơ thể. "Hoa lạp!" Thủy chi pháp tắc nhập thể, mang theo khí tức thanh nhuận! "Tư lạp!" Mộc chi pháp

tắc nhập thể, mang theo sinh cơ vô hạn.

Tuy nhiên, khi khắc sâu vào từng tế bào, một sự biến hóa cực lớn đã xảy ra.

Ngũ hành có thể tương sinh, nhưng cũng có thể tương khắc!

Lúc dung nhập cũng chính là lúc tương khắc kịch liệt nhất!

Vì vậy trong sát na, La Thiên phải chịu đựng nỗi thống khổ cực lớn!

Nhục thân có dấu hiệu bất ổn, khoảnh khắc tiếp theo càng diễn biến dữ dội hơn.

May mắn thay có Tạo Hóa pháp tắc lót nền, có thể duy trì nhục thân không tan, đạo cơ không hỏng!

Tiếp đó, sức mạnh của giọt Bàn Cổ tinh huyết thứ hai phát huy tác dụng, bị La Thiên dùng để trấn áp bạo động của ngũ hành chi lực.

Theo sự khắc sâu của pháp tắc, dị động tương khắc ngày càng nhỏ, dần chuyển thành tương sinh, khiến La Thiên sảng khoái không thôi. "Oanh!" Một tiếng diệu hưởng tựa như thiên lại vang lên trong thần hồn của La Thiên.

Ngũ hành thần thể sơ bộ đúc luyện, hoàn thành!

Không, tiếp theo còn phải trải qua khảo nghiệm của Chuẩn Thánh chi kiếp!

Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công vốn không thuộc về pháp môn của Hồng Hoang, chỉ cần tài nguyên đủ là có thể tiến bước không chút trở ngại, trừ phi là một hai cảnh giới cuối cùng.

Nhưng nại hà La Thiên đang ở Hồng Hoang, vẫn bị Thiên Đạo Hồng Hoang giám sát, bất kể nhục thân hay nguyên thần đạt đến Chuẩn Thánh cảnh giới, Thiên Đạo đều cảm ứng được và giáng

xuống thiên kiếp.

Cảm ứng được thiên tâm dị động phía trên, La Thiên lách mình một cái, đi tới một sơn cốc cách Quảng Hàn Cung triệu dặm.

Hắn chuẩn bị độ Chuẩn Thánh chi kiếp tại đây, đồng thời truyền âm cho Hi Hòa và Thường Hi đang bế quan, để hai tỷ muội quan ma.

Các nàng cũng sắp độ Chuẩn Thánh chi kiếp, có thể tìm hiểu trước. "Oanh long long!" Chỉ trong vài nhịp thở, trên không trung La Thiên mây kiếp tím đặc nghẹt, lôi hỏa tung hoành, bên trong dường như có Hỗn Độn khí tinh thuần ẩn hiện.

Hi Hòa và Thường Hi cũng đã đến, khi nhìn thấy mây kiếp tím chưa từng thấy bao giờ, cả hai đều đại kinh thất sắc. "Chuẩn Thánh chi kiếp?

Tỷ phu thật lợi hại nha!" Thường Hi kinh hô, khiến mặt Hi Hòa lại đỏ bừng lên.

Quỷ mới biết khi đó La Thiên đã dạy các nàng xưng hô như thế nào. "Oanh!" Lúc này, thiên kiếp bắt đầu giáng xuống, vô số tử sắc lôi hỏa từ trong mây kiếp không ngừng oanh kích về phía La Thiên.

Những tử sắc lôi hỏa này mang theo khí tức hủy diệt, ngay cả Hi Hòa và Thường Hi cũng phải động dung, nhưng La Thiên lại nhẹ nhàng dùng nhục thân ngạnh kháng. "Không dựa vào pháp bảo độ kiếp, La lang không phải quá tự đại rồi sao?" Hi Hòa có chút lo lắng, Thường Hi lại không cho là vậy: "Tỷ tỷ đừng lo, tỷ phu đến Lục Dục Ma Thần còn có thể đối mặt trực diện, khu khu thiên kiếp này không đáng nhắc tới." Quả nhiên đúng như lời Thường Hi nói, La Thiên không tốn bao nhiêu thời gian đã độ xong Chuẩn Thánh kiếp. "Hưu!" Tiếp nhận thiên đạo quỹ tặng sau kiếp nạn, La Thiên ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu "tiêu hóa" những gì thu hoạch được.

Tuy độ kiếp dễ dàng, nhưng Chuẩn Thánh kiếp không phải vô dụng, ngược lại mang đến cho hắn lĩnh ngộ ở tầng thứ cao hơn, giúp hắn nhìn thấu không ít thiên địa chí lý của phương địa giới này.

Khiến Tạo Hóa pháp tắc lại tấn thăng 3%, đạt đến tầng thứ 88%.

Quan trọng nhất là 88% Tạo Hóa pháp tắc này có thể sản sinh liên hệ căn bản với Ngũ Hành pháp tắc!

Chỉ cần La Thiên không kiệt sức, hắn có thể dùng Tạo Hóa pháp tắc diễn hóa ngũ hành, duy trì sự ổn định của ngũ hành thần thể!

Khả năng duy trì chiến lực sẽ nhảy vọt lên một nấc thang lớn!

Hiện giờ La Thiên, cho dù đối diện với tám mươi tên Lục Dục Ma Thần vây công cũng có thể nhẹ nhàng chiến thắng!

Hơn nữa, theo sự tăng tiến của Ngũ Hành pháp tắc, ngũ hành thần thể có thể tấn thăng thành ngũ hành thánh thể!

Vọng nhìn La Thiên đang được ngũ sắc thần quang bao phủ, sâu trong lòng Hi Hòa nảy sinh một loại tình cảm khó tả.

Chương 108

Bất tri bất giác, phàm nhân không đáng chú ý rơi vào dục trì năm đó nay đã trưởng thành thành tồn tại vượt xa nàng.

May mắn thay, nàng đã nắm giữ được hắn.

Nghĩ đoạn, ánh mắt nàng liếc nhìn muội muội Thường Hi bên cạnh, thấy đôi diệu mục của muội muội gần như không rời khỏi La Thiên, trong lòng cũng hiểu rõ: Muội muội nhà mình e là một tấm chân tình cũng đã trao cho La lang rồi.

Đối với chuyện này, nàng không có cảm xúc kỳ quái nào, ngược lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Tình cảm với muội muội Thường Hi không cần bàn cãi, nếu có cơ hội cùng thờ một chồng, dường như cũng không phải chuyện xấu.

Trong lòng Hi Hòa thầm nghĩ: Sau này phải tìm cơ hội hỏi con bé này mới được.

La Thiên không biết Hi Hòa nghĩ gì, sau khi thu công xong xuôi lại vội vàng bắt đầu bế quan.

Do nhục thân đột phá Chuẩn Thánh tiền kỳ, nguyên thần cũng đạt Đại La Kim Tiên viên mãn, hạn mức tham ngộ pháp tắc không còn bị hạn chế ở 70% nữa mà có thể tham ngộ đến 75%, thuận tiện hắn động dụng một ức công đức để tấn thăng toàn bộ pháp tắc lần nữa.

Nhưng trong số nhiều pháp tắc, Không Gian pháp tắc mang theo Đại La chân ý lại không dễ thăng cấp như vậy, tối đa chỉ có thể đạt đến khoảng 50%, muốn tiến thêm bước nữa cần nguyên thần tu vi đề thăng mới dẫn động được.

Khi Hồng Quân Thánh nhân giảng đạo được hơn hai năm, La

Thiên cùng hai tỷ muội Hi Hòa cuối cùng cũng lên đường, tiến về Hỗn Độn địa giới ngoài ba mươi ba tầng trời!

Không chỉ họ, toàn bộ tu sĩ Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang đều bắt đầu quy mô lớn tiến quân ra ngoài ba mươi ba tầng trời.

Đại La chi pháp đối với những tu sĩ có căn nguyên phi phàm không khó tìm, nhưng Chuẩn Thánh chi pháp thì đại bộ phận đều chưa từng nghe qua, còn thành thánh chi pháp thì càng không cần nói tới!

Cho nên mỗi thời mỗi khắc, Hồng Hoang có hàng trăm thậm chí hàng ngàn Đại La Kim Tiên rời đi.

Nhưng họ không biết rằng, Tử Tiêu chi khách sớm đã có định số ba ngàn người, không phải ai đến Tử Tiêu Cung cũng có tư cách nghe giảng.

Tử Tiêu ba ngàn khách, ai nấy đều là những tồn tại có căn nguyên phi phàm nhất trong Hồng Hoang!

Cơ bản đều là tiên thiên thần thai linh, sở hữu đại thần thông, đại khí vận, đại phúc duyên.

Tại một nơi dưới chân núi Bất Chu, trong Bàn Cổ điện, mười hai Tổ Vu đều có mặt.

Sau một thời gian thảo luận, cuối cùng đã quyết định: Đi Tử Tiêu Cung thính đạo!

Không vì gì khác, chỉ vì nhận được tin tức: Yêu tộc Đế Tuấn cùng Thái Nhất cũng sẽ đi!

Nếu đối thủ cạnh tranh lớn nhất đã có thể hạ mình đi thính đạo, bọn họ tự nhiên không thể lạc hậu!

Những ngày qua, tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận có chút đình trệ, chính hảo có thể mượn cơ hội này xem có khế cơ đột

phá hay không.

Trên đường đi, nhóm ba người La Thiên thỉnh thoảng thấy tung tích của một số Đại La Kim Tiên.

Khi chưa ra khỏi ba mươi ba tầng trời, ai nấy đều tiêu sái vô cùng.

Nhưng khi ra khỏi đó, tiến vào Hỗn Độn địa giới, mọi chuyện bắt đầu gian nan.

Trong Hỗn Độn địa giới không chỉ tràn ngập Hỗn Độn khí đáng sợ, còn có hỗn hợp Hỗn Độn phong bạo, lôi bạo và những năng lượng kinh khủng khác quét qua bát phương.

Đại La Kim Tiên muốn vượt qua, nếu trong tay không có Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì rủi ro cực lớn!

Cộng thêm sự xuất hiện của các Tiên Thiên Ma Thần và Hỗn Độn ma vật như những thợ săn khát máu, có thể nói: Tu sĩ không có truyền thừa phi phàm hoặc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà tiến vào giới này đều là nộp mạng!

Ngay cả La Thiên cũng phải tế xuất Chư Thiên Khánh Vân để hộ vệ ba người.

Trong thời gian đó, La Thiên thấy những độn quang loé lên rồi tắt lịm trong sương mù Hỗn Độn, khí tức hoàn toàn biến mất.

Nếu ở gần, vì Hi Hòa và Thường Hi bên cạnh, La Thiên có lẽ sẽ ra tay cứu giúp đôi chút, nhưng ở xa thì lực bất tòng tâm, dù sao hắn cũng không phải hạng người nhân từ thái quá.

Dĩ nhiên còn một nguyên nhân khác, La Thiên muốn xem có thể thông qua giết chóc Ma vật Hỗn Độn để khắc thêm một hai đạo pháp tắc mới vào Thí Thần Thương hay không!

Chỉ tiếc những Ma vật Hỗn Độn tương đương cảnh giới Đại La

Kim Tiên đó đa phần là "phế liệu" của các Ma thần tử vong trong Khai Thiên đại kiếp hòa hợp với Hỗn Độn tinh khí mà sinh ra, tu vi pháp tắc nông cạn đến mức không đạt tiêu chuẩn của Thí Thần Thương, nó thậm chí còn chẳng buồn thôn phệ thi thể chúng!

So với tu vi của Lục Dục Ma Thần, La Thiên lờ mờ cảm thấy: Đa phần phải là tồn tại cấp Chuẩn Thánh mới đủ tư cách bị thôn phệ?

Không nhìn ra được, cái tên này lại kén ăn như vậy!

Nhưng cũng không hổ danh sát phạt dị bảo của Thiên Đạo. "Oanh long long!" Không lâu sau, có hắc sắc phong bạo từ thâm xứ cuồn cuộn kéo đến, che trời lấp đất, mang theo khí tức hủy diệt tất cả.

Hỗn Độn phong bạo!

Nhưng phong bạo đối với Chư Thiên Khánh Vân không phải thử thách lớn, ba người La Thiên không hề giảm tốc độ độn thuật, nhưng những Đại La Kim Tiên không có linh bảo hộ thể thì thảm rồi, gần như đợt đầu tiên đã tổn thất quá nửa.

Ngay cả Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trước mặt Hỗn Độn phong bạo cũng chỉ chống đỡ được mười mấy nhịp thở là bị hòa tan, không ít tiên thiên thần thai cấm rực rỡ bay ra từ linh bảo vỡ nát, rơi vào Hỗn Độn khí.

Tiên thiên thần thai cấm là vật tiên thiên, tuy rời khỏi vật dẫn nhưng vẫn có thể trường tồn rất lâu, thậm chí nếu gặp vận hóa đặc biệt còn có thể ngưng luyện với Hỗn Độn khí thành Tiên Thiên Linh Bảo mới.

La Thiên tuy không có ý định thu lượm nhưng dọc đường thuận tay cũng vớt được mười hai luồng tiên thiên thần thai cấm, vui mừng hớn hở: Đúng là phát tài rồi.

Nếu không phải thời gian không còn nhiều, hắn đã có ý định quay

lại tiếp tục vớt trong phong bạo. "Tỷ phu tỷ phu, bên kia có kìa!!" Thường Hi liến thoắng chỉ trỏ khắp nơi, nếu không có Hi Hòa ngăn cản, nàng có lẽ đã chạy ra khỏi phạm vi che chở của Chư Thiên Khánh Vân để nhặt rồi.

Tổng cộng nhặt được mười sáu luồng tiên thiên thần thai cấm, khiến La Thiên hô to sướng rền.

Chương 109

Đến nay, trong tay hắn đã có tổng cộng 131 tiên thiên thần thai cấm!

Nhìn số lượng này, ý định đoạt lấy Tru Tiên Kiếm Trận trong lòng La Thiên càng thêm mãnh liệt. "Thông Thiên lão ca, đừng trách đệ tham lam dòm ngó, thực sự Tru Tiên Kiếm Trận quá mê người." Hắn thầm nghĩ.

Chẳng mấy chốc, họ ra khỏi khu vực phong bạo, thấy phía xa có một vùng tử quang rực rỡ, cực kỳ chói mắt giữa Hỗn Độn khí.

Ba người định thần nhìn lại, thấy nơi cách đó ngàn vạn dặm có một tòa cung điện hùng vĩ đang lơ lửng.

Nó trấn áp Hỗn Độn khí trong vòng ức dặm, khiến chúng không còn hung bạo dị động.

Tất cả tu sĩ đến nghe giảng, chỉ cần vượt qua Hỗn Độn phong bạo là đã được coi là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, không cần trải qua thử thách khác.

La Thiên cảm thấy trận phong bạo đó không phải ngẫu nhiên, cho dù không phải Hồng Quân cố ý thì cũng là khảo nghiệm đã định trong thiên số.

Dù sao Tử Tiêu ba ngàn khách không tăng cũng không giảm!

Tiếp cận Tử Tiêu Cung, ba người mới cảm nhận được đạo trường của Thánh nhân đại khí bàng bạc, huyền ảo khắp nơi.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện toàn bộ cung điện được cấu trúc từ từng đạo pháp tắc, đang không ngừng diễn hóa chậm rãi, cho người ta cơ hội nhìn thấy chân lý trong đó.

Nhiều tu sĩ đã đến nơi, thấy cửa cung chưa mở liền trực tiếp tham ngộ pháp tắc ngay bên ngoài.

Phía ngoài cung điện tiên khí cuồn cuộn, nồng độ không nơi nào trong Hồng Hoang có thể sánh bằng.

Đúng là một Thánh nhân đạo trường, thật phi đồng phàm hưởng!

Độc thụ nhất xí!

Trước khi nhóm La Thiên tới, đã có không ít người đến, những người quen biết tụ tập thành từng nhóm nhỏ, trao đổi ngấm ngầm.

Trong đó, quanh hai vị Thái Dương tinh chủ Đế Tuấn và Thái Nhất là đông người nhất, thể hiện thế lực Yêu tộc hiện nay rất lớn.

Nhưng khi Đế Tuấn và Thái Nhất thấy La Thiên và hai tỷ muội Hi Hòa, sắc mặt đều trầm xuống, không còn vẻ cười nói phong sinh như trước.

Đối với địch ý của họ, La Thiên đến liếc nhìn cũng chẳng buồn.

Hiện tại Đế Tuấn và Thái Nhất đối với hắn quá yếu, chẳng có chút uy hiếp nào.

Tuy kiêng dè tiến trình Hồng Hoang và sự an bài của Thiên Đạo, La Thiên sẽ cố gắng không xung đột, nhưng nếu bọn họ chọc giận hắn, La Thiên không ngại cho một bài học nhớ đời.

Sự xuất hiện của ba người La Thiên khiến không khí tại hiện trường đông cứng lại, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất biến đổi liên tục, các Đại La Kim Tiên Yêu tộc khác sao có thể không nhìn ra, trong lòng thầm biết đây là cơ hội hiếm có để lấy lòng hai vị tinh chủ.

Nhưng e ngại uy danh lẫy lừng của La Thiên, không ít yêu tu nhẫn nhịn, không dám tiến lên tìm sự.

Chỉ cần không ngốc thì chẳng ai muốn đi gây phiền phức cho kẻ

sở hữu hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo. "La Thiên đạo hữu, biệt tích nhiều năm, thật là nhớ nhung nha." Nhưng Nữ Oa đứng bên cạnh Đế Tuấn lại không màng Phục Hy đang bí mật kéo tay, bước ra chào hỏi La Thiên.

Đối với La Thiên - người có tham ngộ về Tạo Hóa pháp tắc không nông cạn, Nữ Oa có hảo cảm theo bản năng.

Nhưng khi ánh mắt lướt qua hai tỷ muội Hi Hòa thân mật bên cạnh La Thiên, trong lòng nàng lại nảy sinh chút tình cảm lạ lùng.

Thật lòng mà nói, La Thiên cùng nàng đồng tham Tạo Hóa pháp tắc và đều có sở đắc, khiến nàng cảm thấy như gặp tri âm.

Cộng thêm La Thiên là con cưng của thiên địa, lại trồng được bàn đào và Hoàng Trung Lý...

Có thể nói cho tới hiện tại, La Thiên là nam tu mà nàng có hảo cảm nhất, trừ ca ca Phục Hy.

Cho nên, thấy La Thiên tả hữu ôm ấp, trong lòng nàng có chút không thoải mái. "Nữ Oa đạo hữu, gần đây vẫn khỏe chứ?" La Thiên vội vàng đáp lễ và giới thiệu Hi Hòa, Thường Hi.

Đúng lúc đó, từ phía xa bỗng nhiên có một luồng sát khí kinh người xông thẳng lên trời, chấn nhiếp bát phương!

Luồng sát khí đó kinh người cực độ, tinh thuần vô cùng, trong nháy mắt đã chấn động vạn dặm chung quanh.

Các tu sĩ có mặt lập tức nhận ra: Tiên Thiên Sát Khí!

Có người kinh hô: "Chẳng lẽ là Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc?" Tiên Thiên Sát Khí là một loại nguyên khí sát phạt cực kỳ lợi hại, nếu không có thể phách cực mạnh thì khó lòng nạp vào cơ thể tu luyện, trong Hồng Hoang rộng lớn không mấy ai có bản lĩnh đó, mà mạnh nhất chính là Thập Nhị Tổ Vu danh chấn thiên hạ.

Vu tộc những năm gần đây thế tới rất mạnh, gần như có thể chia đôi thiên hạ với Yêu tộc, nên không ai là không biết đến thủ lĩnh của họ.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên có mười hai thân hình xuất hiện ở phía xa, chính là Thập Nhị Tổ Vu. "Hanh!" Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, sắc mặt mười hai Tổ Vu cũng trực tiếp trầm xuống.

Hai tộc Vu Yêu vốn có thâm thù, tốc độ khuếch trương đều cực nhanh nên khó tránh khỏi xung đột, oán hận tích tụ lâu ngày.

Chỉ là khi hai bên chưa lật bài ngửa thì đều đang kiềm chế.

Tiếp theo, xem bên nào tiến vào Chuẩn Thánh kỳ trước.

Bên nào thăng cấp nhanh hơn sẽ nắm giữ ưu thế, thống nhất Hồng Hoang, chiếm lĩnh đại thế!

Tổ Vu không kính thiên địa, chỉ tôn Bàn Cổ, vốn dĩ không thèm nghe người khác giảng đạo, Đế Giang sở dĩ tranh một chuyến này là sợ bên phía Đế Tuấn chiếm được tiên cơ.

Chương 110

Tuy Tổ Vu không tu nguyên thần nhưng đại đạo tuy khác lối nhưng cùng đích đến, Đế Giang ôm hy vọng lần này có thể đắc được cơ duyên ngộ đạo tương ứng. "Hắc!

Không phải hai con chim lông lá trên Thái Dương tinh đó sao?

Không phải tự mệnh là Tiên Thiên Thái Dương chi tinh sao?

Cũng cần đến nghe đạo à?" Một trong mười hai Tổ Vu là Chúc Dung lên tiếng quát lớn, không nể mặt mũi chút nào.

Tính tình bạo táo hiếu chiến, hắn hận không thể ở đây đánh nhau một trận với Đế Tuấn, Thái Nhất để xả cơn bực tức trong lòng.

Hôm nay gần như toàn bộ đỉnh tiêm đại năng Hồng Hoang đều tề tựu, nếu có thể đánh bại Đế Tuấn và Thái Nhất trước mặt mọi người, Vu tộc có thể chính thức trở thành đệ nhất tộc Hồng Hoang, cưỡi trên đầu Yêu tộc!

Đây là kiểu đầu óc đơn giản, căn bản không cân nhắc xem nếu đánh thua thì sẽ thế nào. "Ta tưởng là ai?

Chẳng phải là Chúc Dung tiểu nhi lần trước bị ta đuổi cho chạy trối chết sao?

Hôm nay người đông, gan cũng lớn hơn, miệng cũng cứng hơn rồi đấy!" Ánh mắt Đế Tuấn trầm xuống nhưng chưa lên tiếng, Thái Nhất đứng bên cạnh đã bước ra cười nhạo.

Bên phía Yêu tộc nghe vậy đều cười rộ lên, phụ họa theo lời Thái Nhất. "Thái Nhất tiểu tử, có giỏi thì đừng dùng Hỗn Độn Chung, đừng tưởng Chúc Dung ta sẽ sợ, lão tử có Cửu Muội Chân Hỏa, chẳng sợ Thái Dương Chân Hỏa của ngươi đâu!" Bị khơi lại vết sẹo,

Chúc Dung suýt nữa nhảy dựng lên, chỉ tay mắng Thái Nhất.

Thất bại duy nhất trong đời chính là cái gai trong lòng hắn, không nổ tung mới lạ. "Xuy, ta không dùng Hỗn Độn Chung?

Thế chẳng phải để các huynh đệ ngươi vây đánh ta à?

Loại lời này mà cũng nói ra được, thật vô sỉ." Thái Nhất lãnh tiếu. "Nói nhiều vô ích, chi bằng hôm nay trước mặt Tử Tiêu Cung làm một trận, phân cao thấp!" Cộng Công Tổ Vu tính khí cũng không tốt, lập tức bước ra tuyên chiến.

Tâm tư của hắn cũng giống Chúc Dung: Nếu có thể đánh bại Đế Tuấn, Thái Nhất trước mặt quần hùng, Vu tộc ở Hồng Hoang sẽ không còn đối thủ, có thể đăng đỉnh chưởng khống đại khí vận Hồng Hoang.

Lợi ích lớn như vậy, hà lạc bất vi, tuy rằng có chút quấy nhiễu trước cửa Thánh nhân. "Chiến thì chiến, sợ gì!" Thái Nhất lật tay xuất hiện một chiếc chuông lớn màu vàng huyền hoàng, chuẩn bị tiếp chiến.

Thấy Thái Nhất trở mặt, bên phía Tổ Vu không khỏi mừng thầm: Đợi lúc thích hợp sẽ tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận trảm hắn luôn!

Chỉ cần Đế Tuấn hoặc Thái Nhất mất đi một người, Yêu tộc sẽ không còn là đối thủ của Vu tộc, cho dù bên Tổ Vu có thể tổn thất vài người đi chăng nữa.

Nhưng lúc này Đế Tuấn và Đế Giang đều bước ra ngăn cản huynh đệ mình.

Họ biết trước cửa Thánh nhân làm như vậy là không tốt.

Thấy cảnh này, chúng nhân vây xem không khỏi thầm than đáng tiếc, một trận tuyệt thế chi chiến cứ thế mà tan biến.

Nhưng đúng lúc đó, bên phía Tổ Vu lại có người đại khiếu: "Hắn?!" "Hắn!

Xú tiểu tử, mau chóng giao ra di trạch của Phụ thần ta, nếu không đừng trách ta quyền cước vô tình." Cường Lương và Hấp Tư cũng nhìn thấy La Thiên, đều hét lớn.

Thậm chí bọn họ còn xông lên muốn bắt lấy La Thiên.

Lần trước trên đỉnh Bất Chu Sơn, đại cơ duyên của Phụ thần xuất thế, ba Tổ Vu liên thủ vẫn bị La Thiên cướp mất, về nhà bị Đế Giang trách phạt rất thảm.

Hiện tại thấy chính chủ, cũng chẳng quản nhiều nữa, bắt lấy rồi tính sau.

Trước cửa Thánh nhân thì sao?

Tổ Vu không quản những thứ đó!

Thân thể Tổ Vu cường hãn vô cùng, tâm niệm vừa động, quãng đường mười dặm nháy mắt đã qua, tay hai người sắp bắt được vai La Thiên. "Hai vị huynh trưởng, khoan đã!" Hậu Thổ bên cạnh không ngờ hai vị huynh trưởng nói ra tay là ra tay ngay, ngăn cản không kịp. "Ngạch?

Cút!" Cường Lương và Hấp Tư thô bạo, cũng nằm ngoài dự kiến của La Thiên.

Trong truyền thuyết, Thập Nhị Tổ Vu ngoại trừ Hậu Thổ và Huyền Minh là nữ tính ra, cơ bản đều là hạng thô lỗ hung tàn, dễ nổi nóng, xem ra quả nhiên là vậy!

Nhưng La Thiên đâu có nể mặt, hai tay phất lên muốn gạt bọn họ ra. "Hắc hắc, tiểu tử thật tự đại, đến pháp bảo còn không thèm tế xuất, chắc không biết nhục thân Tổ Vu ta là thiên hạ đệ nhất đâu nhỉ!" Cường Lương nhe răng cười, lôi điện quanh tay cuồn cuộn muốn bắt

lấy tay La Thiên đang vung tới.

Trong thoáng chốc, dường như thấy Hi Hòa và Thường Hi bên cạnh La Thiên còn chưa kịp lộ ra biểu cảm biến hóa gì, khiến hắn có chút tự đắc: Lôi chi Tổ Vu, độn tốc khủng bố như vậy!

Hấp Tư cũng vậy, lôi điện trong tay bùng nổ dữ dội.

Cả hai đều nắm giữ Lôi chi pháp tắc, gần như là hai người có công kích mạnh nhất trong các Tổ Vu, lúc này muốn dằn mặt La Thiên, để tất cả mọi người có mặt biết được thủ đoạn thực sự của Tổ Vu.

Chỉ tiếc, người bọn họ đụng phải là La Thiên - một tồn tại còn biến thái hơn, tính toán có hay đến đâu cũng vô dụng!

Chương 111

"Oanh!" "A!" Nguyên khí bùng nổ, lôi điện tứ tán, hai tiếng rên rỉ vang lên, Cường Lương và Hấp Tư bay ngược trở lại với tốc độ nhanh gấp đôi lúc lao lên. "Oanh!" Họ nện trọng trọng xuống đất, cày nát quảng trường trước cửa Tử Tiêu Cung cả trăm dặm mới tiêu trừ hết dư lực. "?!" Mọi người đều trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Có tu sĩ thậm chí còn dụi mắt tưởng mình nhìn lầm.

Cường Lương Tổ Vu và Hấp Tư Tổ Vu bị người ta dùng nhục thân chi lực đánh bay, trông cực kỳ chật vật! "Khả ác!" Cường Lương và Hấp Tư bật dậy khỏi hố, toàn thân hiện lên đạo văn, thần hoàn bao quanh, chuẩn bị thi triển Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công.

Vừa rồi đại ý, chỉ dùng vài phần lực, tưởng rằng hai người ra tay có thể dễ dàng bắt được La Thiên, ai ngờ chịu thiệt lớn như vậy.

Chịu thiệt là một chuyện, mất mặt Vu tộc mới là nguyên nhân khiến bọn họ phẫn nộ tột cùng.

Nhưng lúc đó Đế Giang bước ra ngăn cản lần nữa, sau đó quay người chắp tay hỏi La Thiên: "Nếu ta không lầm thì La Thiên đạo hữu cũng đã đắc được luyện thể chi pháp của Phụ thần ta?!" Khi La Thiên đánh bay Cường Lương và Hấp Tư, Đế Giang đã nhận ra huyền cơ bên trong.

Khi La Thiên không phủ nhận, trong Tử Tiêu Cung vang lên tiếng chuông du dương, thiên âm cuồn cuộn, tiên nhạc vang lừng, đất mọc sen vàng, trời hiện tử khí, cảnh tượng huy hoàng.

Cửa cung Tử Tiêu vốn đóng chặt nay từ từ mở ra, bên trong có thất thải hà quang chiếu rọi, khiến tinh thần mọi người chấn động.

Đồng thời biến hóa, trời đất bên ngoài Tử Tiêu Cung bỗng chốc trở nên mê ly hư huyễn, vô số hình ảnh kỳ quái hiện ra như sóng cuộn, hách nhiên hình thành một dòng sông hạo hãn không thấy đầu không thấy cuối.

Mọi người ở trong đó, tùy tiện nhìn vào một đóa sóng nhỏ là thấy một Trung Tiểu Thiên thế giới sinh diệt, hoặc bản mệnh lạc ấn của một tôn Đại La Kim Tiên; sóng lớn hơn một chút là một Đại Thiên thế giới, thậm chí là Chuẩn Thánh!

Chính là Thời Gian Trường Hà trong truyền thuyết!

Một tồn tại khiến tất cả đều cảm thấy nhỏ bé!

Tấn giai Đại La Kim Tiên, lĩnh ngộ chút ít Đại La chân ý của hai đại pháp tắc Không Gian và Thời Gian mới có thể thấy được chút tung tích của Thời Gian Trường Hà.

Trong truyền thuyết, không có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong hoặc bán bộ Chuẩn Thánh thì căn bản không thể thấy được chân dung bộ phận của Thời Gian Trường Hà, hoặc tiến vào bên trong.

Vậy mà hôm nay Hồng Quân Thánh nhân lại dùng màn khai trường như thế để nghênh tiếp Tử Tiêu ba ngàn khách, thật là một thủ bút khổng lồ, thần thông vô lượng!

Một lát sau, có tiếng đồng âm trong trẻo vang lên từ phía trước: "Hạo Thiên (Dao Trì) bái kiến chư vị đạo hữu, lão gia đã đợi bên trong từ lâu, mời vào!" Theo tiếng đồng âm, Thời Gian Trường Hà đột nhiên biến mất như chưa từng xuất hiện.

Mọi người nhìn qua, thấy phía trước là một nam một nữ tiểu đồng mặc đạo bào, cả hai đều có tướng mạo tuấn mỹ, trắng trẻo đáng yêu, tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Nhưng khí tức trên người hai hài đồng này khiến mọi người động

dung: Đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong?!

Hồng Quân tọa hạ chỉ là hai tiểu đồng mà tu vi không thua kém bất cứ ai.

Căn nguyên gì, lai lịch gì, bối cảnh gì đây!

Nhất thời, ấn tượng của mọi người đối với Hồng Quân lại cao thêm vài phần.

Trước đó đa số chỉ xem việc Thánh nhân giảng đạo là cảnh tượng thế nào, nhưng giờ tâm ý đều thay đổi.

Hoặc giả, bái Hồng Quân làm thầy, hoặc bái vào môn hạ dường như cũng là cơ duyên không tồi.

La Thiên thầm nghĩ: Chưa vào cung mà đã tốn công sắp xếp như vậy, xem ra Hồng Quân cũng có chút tâm cơ.

Khi mọi người dưới sự dẫn dắt của Hạo Thiên và Dao Trì định tiến vào cung.

Đột nhiên! "Uỳnh!" Một tiếng dị hưởng phát ra, một luồng uy áp hung mãnh vô song từ trên trời trấn áp xuống, khiến hư không và vạn vật trong vòng mười tỷ dặm đều vỡ vụn và băng giải! "Hồng Quân lão nhi, ai cho ngươi cái gan khai tịch đạo trường giảng đạo trong Hỗn Độn địa giới?!

Biến đi cho ta!" Một luồng không gian phong bạo gào thét xuyên qua tầng tầng hư không, cuốn về phía Tử Tiêu Cung.

Hóa ra có Ma thần thấy cung được lập, Hồng Hoang chúng sinh lũ lượt kéo đến, Hồng Quân lại hiển hóa Thời Gian Trường Hà, nên bất mãn với công đức giáo hóa của ông ta, hãn nhiên ra tay giết chóc!

Một vị Ma thần hủy diệt, cũng gọi là Băng Thiên đạo nhân, là người quen cũ của Hồng Quân, cùng là số ít Hỗn Độn Ma Thần sống

sót sau Khai Thiên đại kiếp.

Năm đó Bàn Cổ khai thiên không chỉ đánh nát quá nửa Hỗn Độn giới, suýt chém chết bọn họ, còn luyện hóa nửa Hỗn Độn giới thành Hồng Hoang thế giới, đối với bọn họ chẳng khác nào bị chiếm mất nhà cửa.

Cho nên Ma thần trong Hỗn Độn đối với Hồng Hoang và sinh linh bên trong không có chút hảo cảm nào, trái lại đầy địch ý!

Vậy mà hôm nay lại lập đạo trường giảng đạo, giáo hóa chúng sinh?

Rõ ràng là khiêu khích!

Sau uy áp vô thượng và phong bạo không gian, đòn tấn công thực sự của Băng Thiên đạo nhân đã tới, một bàn tay đen kịt khổng lồ ức dặm phá vỡ vạn tầng hư không, ép xuống Tử Tiêu Cung.

Bàn tay đi tới đâu, hư không nát bấy đến đó, pháp tắc cũng băng hủy, khí tức hủy diệt tràn ngập không gian.

Ngay cả La Thiên trước một chưởng này cũng thấy đạo tâm bất ổn, có phần kỵ đạn. "Chẳng lẽ đây mới là thực lực chân chính của Hỗn Độn Ma Thần?!

Hoặc Ma thần này xếp hạng cực cao trong ba ngàn Ma thần?!" Nhục thân La Thiên tuy cường hãn không kém các cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng dưới uy thế một chưởng của Băng Thiên đạo nhân, hắn lờ mờ nảy sinh ý niệm khó lòng địch nổi.

Sức mạnh của Băng Thiên đạo nhân đã vô hạn tiếp cận tầng thứ Thánh nhân!

Chương 112

Nhưng dưới áp lực nặng nề, chiến ý của La Thiên cũng bùng phát!

Nếu Hồng Quân không ra tay, hắn sẽ không khách sáo!

Có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, hắn chẳng sợ Ma thần, trái lại những Ma thần này chính là con mồi của hắn!

Khi tim mọi người đều vọt lên tận cổ, Hồng Quân cuối cùng cũng ra tay! "Nhiều năm không gặp, Băng Thiên đạo hữu vẫn khỏe chứ?

Nếu đạo hữu không chê, hôm nay có thể cùng Hồng Quân giảng đạo luận đạo, tạo hóa chúng sinh." Theo một tiếng nói vang rền, vạn dặm tử khí thăng đằng, dị tượng băng thiên như tận thế phía trên bỗng chốc tan biến, mây tạnh gió lặng.

Chỉ trong nháy mắt, đòn tấn công khủng bố của Băng Thiên đạo nhân bị Hồng Quân hóa giải không tốn chút sức lực.

Thánh nhân chi pháp, vận hóa pháp tắc bên trong thực sự là diệu dụng đỉnh phong, bọn người La Thiên thấy được đôi chút cũng thấy thần trì và thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên! "Hồng Quân!

Trúng kế rồi!" Tiếng của Băng Thiên đạo nhân vừa dứt, dưới chân nhóm La Thiên bỗng cuồn cuộn như triều dâng, từng lớp Hậu Thổ chi khí tinh thuần nhất bao trùm, bên trong có sức mạnh địa từ hùng hồn bùng nổ, nháy mắt thôn phệ mọi người. "Thổ chi Ma Thần?!" Luồng Hậu Thổ chi khí này ngay cả núi Bất Chu cũng có phần kém cạnh, một số tu sĩ Ma thần chuyển thế lập tức nhận ra là thủ bút của ai, kinh khiếu lên.

Bốn chữ Thổ chi Ma Thần vừa ra, toàn trường tu sĩ đều biến sắc.

Thần uy hủy thiên diệt địa của Hủy Diệt Ma Thần ban nãy đã khiến họ biết thiên ngoại hữu thiên, mất sạch lòng tin, giờ lại có thêm một vị Tiên Thiên Ma Thần tập kích, tự nhiên trận cước đại loạn.

Lúc này mới thể hiện bản sự của Tử Tiêu ba ngàn hồng trần khách: Thái Nhất tế xuất Hỗn Độn Chung, ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, hộ vệ những người xung quanh.

Chỉ nghe một tiếng chuông vang, định đỉnh bát phương, ngay cả thời không cũng trì trệ, mặc cho vạn thiên Hậu Thổ chi khí, địa từ chi lực, Mậu Thổ Thần Lôi cũng khó lòng lay động được những đạo thanh quang rủ xuống từ Hỗn Độn Chung.

Phía Tổ Vu, mười hai Tổ Vu khí cơ liên kết, Tiên Thiên Sát Khí bùng nổ, đánh tan mọi đòn tập kích của nguyên thổ chi lực.

Phía Tây Bắc hiện ra một biển máu, mùi tanh hôi nồng nặc, bên trong có Nghiệp Hỏa nhảy múa, kiếm khí tranh vanh – chính là Minh Hà đạo nhân của phương Tây cực địa!

Phía Nam có một đóa hoa đăng trắng như hoa sen bay lên, tỏa sáng bát phương, vạn pháp bất xâm.

Phía Đông xuất hiện một cây diệu thụ thất thải, thần quang quét qua khiến chư thiên vỡ vụn, hư không nát bấy, chính là thủ đoạn đắc ý của Chuẩn Đề đạo nhân phương Tây.

Các tu sĩ khác cũng lần lượt tế xuất pháp bảo hoặc thần thông để tự vệ, nhưng so với các đại năng như Thái Nhất hay Tổ Vu thì có phần lực bất tòng tâm.

Bởi vì Hậu Thổ chi khí và địa từ chi lực hùng hồn này không phải Đại La Kim Tiên bình thường có thể ngăn cản, nhất là Thổ chi Ma Thần còn diễn hóa Mậu Thổ Thần Lôi trong đó, lại càng kinh khủng hơn.

Những tu sĩ không có pháp bảo lợi hại lập tức rơi vào nguy cơ, Hồng Quân lúc này vừa ra tay trấn tán đòn tấn công của Băng Thiên đạo nhân, trong sát na dường như không thể phân tâm cứu viện mọi người.

Nhưng tất cả cũng chỉ dừng lại ở đây!

Bởi vì La Thiên đã ra tay!

Nếu Băng Thiên đạo nhân chỉ tìm Hồng Quân trút giận thì hắn còn vui vẻ xem kịch, nhưng nếu liên lụy đến mình thì hắn không khách sáo!

Đặc biệt là tên Thổ chi Ma Thần này, vừa lên đã tung chiêu cuối, nhằm thẳng vào chỗ chết!

Không thể nhẫn nhịn!

Tế xuất Chư Thiên Khánh Vân hộ vệ hai tỷ muội Hi Hòa, La Thiên hiển hóa thất chuyển huyền thể xông ra ngoài.

Các Tổ Vu ở không xa thấy hắn hiện đạo văn, thần hoàn ẩn hiện, lại có khí tức của Phụ thần lộ ra, làm sao không xác định được pháp môn La Thiên tu luyện chính là Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công! "Đại cơ duyên xuất thế trên đỉnh Bất Chu Sơn ngày đó quả nhiên là di trạch thực sự của Phụ thần!

Đại ca, hay là chúng ta liên thủ tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận giết hắn đi, lấy lại cơ duyên của Phụ thần." Chúc Dung phẫn nộ quát. "Nếu thực sự phải ra tay, hiện tại là cơ hội tốt!" Ngay cả Chúc Cửu Âm vốn trầm ổn cũng có chút động tâm.

Khí tức Bàn Cổ trên người La Thiên không nói, nhưng Chư Thiên Khánh Vân đang hộ vệ Hi Hòa và Thường Hi mới thực sự khiến họ động dung.

Đó mới chính là di trạch thực sự của Bàn Cổ Phụ thần!

Lúc này Hậu Thổ lại lên tiếng: "Huynh trưởng vạn vạn bất khả, ngày đó Phụ thần chủ động lựa chọn La Thiên đạo hữu, cơ duyên này thuộc về hắn, chúng ta không thể cưỡng cầu." "Tiểu muội nói gì lạ vậy, đồ Phụ thần để lại không phải của Tổ Vu chúng ta sao?" Cộng Công có chút không vui với lời Hậu Thổ. "Tiểu muội nói đúng, ta đứng về phía con bé." Người lên tiếng là một nữ tử xinh đẹp mặc y phục huyền sắc, Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh!

Đế Giang đưa tay ngăn cản những người đang rục rịch, sắc mặt thâm trầm nói: "Không được, huyền thể thất chuyển, cho dù chúng ta tế xuất đại trận cũng chưa chắc đã làm gì được hắn!" Đế Giang đã đạt bán bộ Chuẩn Thánh, nhìn nhận vấn đề tự nhiên sâu hơn các Tổ Vu khác. "Cái gì?

Huyền thể thất chuyển!

Thế chẳng phải Chuẩn Thánh sao?!" "Không thể nào, không thể nào mạnh hơn Cửu Chuyển Huyền Công của đại ca được!" "Nếu không phải hắn trộm mất di trạch của Phụ thần thì làm sao mạnh thế này được?

Khả ác!" "Chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông!

Sao có thể dung thứ hắn cưỡi lên đầu mình, đại ca, tế xuất đại trận đi!

Thất chuyển huyền thể chắc chắn không đỡ nổi đâu!" Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương và Hấp Tư đều nhảy dựng lên.

Chương 113

Tính tình bọn họ là nóng nảy nhất, luôn muốn đâm sầm vào đánh giết.

Nhưng cũng khó trách, bọn họ luôn tự coi Cửu Chuyển Huyền Công là vô thượng công pháp, nay thấy La Thiên vượt xa mình, tâm tình đó có thể hiểu được.

Nhưng ngay sau đó, tiếng ồn ào bỗng im bặt, không gian vắng lặng như tờ.

Bởi vì La Thiên đã đánh lui Thổ chi Ma Thần!

Một ưu thế áp đảo! "Tê!" Có Tổ Vu không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Hỗn Độn Ma Thần bất kể vị nào, dù pháp tắc xếp hạng sau nhưng ít nhất cũng là tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Vậy mà một vị bị La Thiên đánh lui chỉ trong hai ba chiêu?!

Thế mà họ còn đòi tế đại trận giết người ta?!

Không chỉ họ, Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Phục Hy và các đại thần thông giả khác cũng lặng lẽ nhìn La Thiên đang đại phát thần uy, trong lòng mỗi người một ý nghĩ.

Trong hư không! "Oanh!" Một quyền của vạn trượng huyền thể La Thiên vung ra, đấm thẳng vào tên Thổ chi Ma Thần khổng lồ hàng triệu trượng khiến hắn bay ngược đi xa vạn dặm mới dừng lại được.

Thổ chi Ma Thần lúc này mặt mày bầm dập, khóe miệng thậm chí có tiên huyết chảy ra.

Hắn trúng ba quyền của La Thiên, mỗi quyền đều đau đến mức

suýt rơi lệ.

Hắn không ngờ một tu sĩ Hồng Hoang lại có nhục thân tu luyện đến mức vượt qua cả Hỗn Độn Ma Thần, chuyên môn khắc chế huyền công thuộc tính Mộc. "Đáng chết!

Pháp môn luyện thể này, đến nhục thân của Mộc chi Ma Thần cũng không sánh bằng!" Khuôn mặt xấu xí của Thổ chi Ma Thần sưng vù, vẻ phẫn nộ và kinh hãi đan xen, trông thật thảm hại.

May mắn lúc đó Băng Thiên đạo nhân ra tay, bàn tay khổng lồ phá hủy hư không lúc trước lại khóa chặt La Thiên.

La Thiên vẫn phong khinh vân đạm, không hề sợ hãi, trên người lập tức hiện lên năm đạo thần hoàn, vung ra một quyền!

Đánh Thổ chi Ma Thần hắn chỉ dùng một đạo Mộc chi pháp tắc, nhưng đối mặt Băng Thiên đạo nhân, hắn không dám khinh suất chút nào, huy động toàn bộ ngũ hành! "Oanh!" Hai luồng sức mạnh tuyệt cường va chạm, ngay cả trong Hỗn Độn giới cũng nháy mắt quét sạch Hỗn Độn khí và không gian chung quanh trong vòng ức dặm!

Tử Tiêu Cung nhờ có Hồng Quân hộ trì trước xung đột khủng bố này mới được bình an! "Oanh long long long!" Mọi thứ đều vỡ vụn, mọi thứ đều băng diệt, thực huyễn luân chuyển, đại bộ phận pháp tắc không chịu nổi sức mạnh va chạm này đều nát bấy!

Đột nhiên, một hắc động khổng lồ xuất hiện thôn phệ tất cả, tỏa ra khí tức tịch diệt, nhưng nhanh chóng bị La Thiên chấn nát!

Tuy nhiên hai đại Ma thần đã mượn cơ hội rút lui, khó lòng truy đuổi.

Trước Tử Tiêu Cung, mọi người im phăng phắc, ánh mắt đều đổ dồn vào La Thiên vừa từ xa trở về.

Trong những ánh mắt đó có ngưỡng mộ, có đố kỵ, có cảm kích, có

căm hận, và cả ái mộ...

Có thể nói là ngũ vị tạp trần, chúng sinh bách tướng.

Nhưng cảm xúc chung của mọi người đều là chấn kinh!

Trận chiến trước Tử Tiêu Cung này đã cơ bản xác định danh hiệu Hồng Hoang đệ nhất cường giả cho La Thiên, chỉ đứng dưới Hồng Quân Thánh nhân!

Nhưng cũng có đại năng thầm nhủ: La Thiên dường như đắc tội cả Vu và Yêu tộc, cho dù hiện tại thực lực siêu cường nhưng vận mệnh sau này khó nói.

Dù sao kẻ nắm giữ đại thế Hồng Hoang sẽ có vô thượng khí vận gia trì, sau này mới thực sự là cường giả số một.

Nhưng họ không biết rằng: Bất kể là Đế Tuấn, Thái Nhất hay bên Tổ Vu đều thầm khánh hạnh vì đã thấy La Thiên chiến đấu.

Nếu không, khó bảo đảm sau khi nghe đạo họ sẽ không làm gì hắn.

Trong thầm lặng, họ đã đưa La Thiên vào danh sách tuyệt đối không thể trêu chọc lúc này.

Trong số nhiều đại năng, người bình tĩnh nhất lại chính là hai đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì, thấy La Thiên trở về, Hạo Thiên lên tiếng: "Chư vị đạo hữu không cần quá kinh hoảng, cho dù La Thiên đạo hữu không ra tay cũng sẽ không có chuyện gì, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của lão gia." Nhưng lời này không làm mọi người phục hoàn toàn.

Xảy ra biến cố như vậy, tâm nghe đạo của mọi người cũng nhạt đi không ít.

Nếu không tiếc công sức lặn lội đến đây, chắc có tu sĩ đã bỏ về rồi.

Bên trong Tử Tiêu Cung, kiến trúc hùng vĩ đại khí, hương tiên lượn lờ, hoa sen khắp nơi, phía trên là vũ trụ tinh hà vô tận đang vận chuyển theo những quỹ đạo huyền diệu.

Trong cung có ba ngàn tấm bồ đoàn đã đặt sẵn, nhóm Tổ Vu tính khí nóng nảy vừa vào đã tranh nhau chiếm chỗ phía trước.

Thực tế hàng bồ đoàn đầu tiên không cần tranh cũng chẳng ai dám ngồi, đại bộ phận đại năng đều hiểu rõ phân lượng của mình: Hàng đó chỉ dành cho Đế Tuấn, Thái Nhất, La Thiên và Tổ Vu... những chí cường giả như vậy mới có tư cách ngồi, mạo muội lên đó chỉ tổ rước họa.

Gần ba ngàn hồng trần khách đã tọa định, tĩnh đãi Hồng Quân giáng lâm.

La Thiên đưa hai tỷ muội Hi Hòa ngồi ở hàng đầu tiên.

Chương 114

Thực ra lần giảng đạo thứ nhất và thứ hai ngồi đâu cũng không quan trọng lắm, lần thứ ba mới xuất hiện sáu tấm bồ đoàn thánh vị đặc biệt.

Vài nhịp thở sau, trên cao xuất hiện một đóa sen tím từ hư không hiện ra, tỏa ra vạn đạo thụy quang, giữa tâm sen xuất hiện một lão đạo nhân râu tóc bạc phơ.

Hồng Quân Thánh nhân!

Hồng Quân vừa xuất hiện liền ngồi xếp bằng, tâm bình khí hòa nói: "Các ngươi có thể vào Tử Tiêu Cung, tức là có duyên với ta.

Ta được Thiên Đạo rủ lòng thành thánh, có trách nhiệm giáo hóa, cho nên sẽ giảng đạo ba lần, mỗi lần ngàn năm, đây là lần thứ nhất, giảng về Đại La chi đạo." Giọng của Thánh nhân truyền thẳng vào thần hồn, vang vọng trong đạo tâm, khiến mọi người tâm duyệt thần phục, nhất thời ba ngàn khách trong cung đều bình tâm tĩnh khí.

Tuy nhiên trong lòng các tu sĩ đều có chút mê hoặc: Đại La chi đạo?

Cần phải giảng sao? "Hữu vật hỗn thành.

Tiên thiên địa sinh.

Tịch hề liêu hề.

Độc lập bất cải.

Chu hành bất đãi.

Khả dĩ vi thiên hạ mẫu.

Ngô bất tri kỳ danh.

Cường tự chi viết đạo.

Cường vi chi danh viết đại..." Một lát sau, vô số đại đạo văn tự theo lời giảng của Hồng Quân hiện ra, tỏa ra ánh kim rực rỡ, mỗi chữ đều như có linh tính sống động, tiên khí trong cung bùng phát gấp trăm lần, đất mọc sen vàng, các loại tường thụy kỳ quang chiếu thấu hư không.

Tuy mọi người cùng nghe đạo nhưng vẫn có sự khác biệt: Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, có ưu thế tiên thiên, số lượng đại đạo văn tự nhập vào cơ thể là nhiều nhất, khiến họ như được thể hồ quán đỉnh, cười tươi rạng rỡ, không ngừng minh ngộ.

Đương nhiên, La Thiên - người sao chép được Thái Thanh nguyên thần - cũng không hề kém cạnh.

Tiếp đó là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử... những Tiên Thiên đại thần thông tuệ nhất, lúc này cũng lúc thì hân hoan lúc thì trầm tư.

Sau đó là Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hồng Vân, Phục Hy, Minh Hà... những người này thỉnh thoảng nhíu mày suy nghĩ hoặc mỉm cười.

Nhưng hạng bét trong ba ngàn khách lại chính là mười hai Tổ Vu!

Ngoại trừ Hậu Thổ, số lượng đại đạo văn tự nhập vào người họ ít đến thảm thương, nửa ngày mới được một hai chữ. "Khả ác, nghe lão đạo này nói lảm nhảm cái gì không biết, rõ ràng là có ý kiến với Tổ Vu ta, lần sau ta không thèm đến nữa." Chúc Dung suýt nhảy dựng lên chửi bới, nếu cơn giận bốc lên đầu, hắn có khi xông lên đấm cả Hồng Quân.

Tuy nhiên sự dị động của hắn nhanh chóng bị một vĩ lực vô hình áp chế, không thể động đậy chút nào!

Cộng Công và Cường Lương cũng chịu chung số phận khi có ý định phản kháng.

Thủ đoạn của Thánh nhân lúc này hiển lộ rõ rệt.

Đế Giang tuy không phục sự thiên vị của Hồng Quân nhưng thấy muội muội Hậu Thổ nhận được đại đạo văn tự không kém gì các đại năng xung quanh, trong lòng cũng an ủi phần nào. "Đúng rồi, tim của Phụ thần từng đặc biệt ưu ái tiểu muội, xem ra tương lai của Vu tộc có lẽ nằm trên người con bé." Đế Giang suy nghĩ mông lung nhưng chưa tìm được điểm mấu chốt.

Cách tu luyện của Tổ Vu do nguyên thần yếu kém nên cũng bình thường thôi.

Theo sự thâm sâu của buổi giảng đạo, những nghi ngại của ba ngàn khách về việc tại sao Hồng Quân lại giảng đạo Đại La quen thuộc đều tan biến.

Đại La chi đạo mà Hồng Quân giảng hôm nay là để củng cố đạo cơ cho mọi người, giúp tu vi thêm viên dung hoàn mỹ, chuẩn bị bước vào Chuẩn Thánh.

Có lẽ các Đại La Kim Tiên đỉnh phong cảm nhận không sâu, nhưng những người ở tiền kỳ, trong ba ngàn năm này đã trực tiếp đột phá lên trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ!

Do có Thái Thanh nguyên thần trợ giúp, nguyên thần của La Thiên tăng tiến ngang ngửa Tam Thanh.

Những đại đạo văn tự nhập vào tử phủ không ngừng nuôi dưỡng và điều chỉnh nguyên thần, giúp hắn không ngừng minh ngộ.

Đồng thời hắn cũng thấy may mắn: Ba ngàn năm nghe đạo này thực sự xứng đáng, nếu không có chuyến này, nguyên thần của hắn muốn đột phá Chuẩn Thánh tiền kỳ ít nhất cũng phải tốn hàng triệu

năm!

Hiện tại chỉ cần lắng đọng thêm vài ngàn năm hoặc vạn năm nữa là có thể chuẩn bị cho nguyên thần độ Chuẩn Thánh kiếp.

Ba ngàn năm trôi qua nhanh chóng, buổi giảng đạo kết thúc, khiến mọi người đang chìm trong trạng thái ngộ đạo không khỏi hụt hẫng.

Lúc này Hồng Quân Thánh nhân lên tiếng: "Lượng kiếp đã qua nhiều năm, nay Hồng Hoang đổi mới sinh cơ, tu hành càng thịnh, kẻ thành tiên không biết bao nhiêu mà kể...

Tuy nhiên ai nấy đều tự ý hành sự, thường xuyên tương sát, không người quản thúc, điều này bất lợi cho chúng sinh Hồng Hoang...

Mộc Công, Kim Mẫu, hai ngươi lên đây." Ánh mắt Hồng Quân dừng lại ở Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Đông Vương Công nghe vậy mừng rỡ, vội vàng tiến lên, Tây Vương Mẫu tuy bất ngờ nhưng không dám chậm trễ. "Hai người sinh ra từ khí của trăm loài, do thuần dương thuần âm chi khí hóa sinh, nay giao cho quản quản quần tiên thiên hạ.

Chương 115

Mộc Công là nam tiên chi thủ, ban cho Long Đầu Quải Trượng, quản thúc phương Đông, phong làm Đông Vương Công; Kim Mẫu là nữ tiên chi thủ, ban cho Côn Luân Kính, quản thúc phương Tây, phong làm Tây Vương Mẫu.

Kẻ nào không nghe theo điều khiển, có thể dùng vật này đánh đó!" Hồng Quân nói đoạn liền lấy ra hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đưa cho họ.

Một là Long Đầu Quải Trượng, hai là một chiếc kính tiên cổ phác, hai kiện bảo vật vừa xuất hiện đã tỏa hào quang vạn trượng, khiến mọi người cảm nhận được sự chế hành ngầm từ trong u minh.

Hai kiện này chắc hẳn đã được Hồng Quân dùng đại thần thông luyện chế lại mới có thể tác động đến khí cơ của nhiều Đại La Kim Tiên hiện diện và áp chế họ ở phương diện nào đó!

Hai người vội vàng lên tiếp nhận và quỳ lạy tạ ơn. "Hai ngươi cần nỗ lực quản lý, công bằng xử sự, không được ức hiếp kẻ yếu, đả áp người thiện, trượng thế khi người, nếu không sẽ chiêu thiên địa trừng phạt, gặp tai họa lớn." Hồng Quân dặn dò, cả hai vội vàng ứng nặc.

Sự sắp xếp này của Hồng Quân lập tức khiến Tử Tiêu Cung xôn xao.

Tuy Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu có căn nguyên phi phàm, thực lực không yếu, nhưng so với ba ngàn khách ở đây thì chưa hẳn đã là hạng xuất chúng nhất.

Đừng nói đến Tam Thanh, Tổ Vu hay các đại thần tiên thiên như Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Hi Hòa, Thường Hi, Hồng Vân, Phục Hy... ai mà chẳng hơn Mộc Công và Kim Mẫu?

Thực sự là người người không phục!

Kim Mẫu thì còn đỡ, mạch của nàng ở Tây Côn Luân danh tiếng cực tốt, bản thân nàng lại khiêm tốn lễ phép, phóng khoáng.

Nhưng Mộc Công thì không ổn, danh tiếng của hắn ở Đông Hải khá tệ, thường xuyên tụ tập đám đông làm những việc hạ tác cướp đoạt cơ duyên người khác, thực sự là đức không xứng vị.

Nhưng vì là Thánh nhân đích thân điểm tên, mọi người cũng không dám nói gì, chỉ có thể chúc mừng ngoài mặt cho qua chuyện.

La Thiên nhìn Đông Vương Công đang tràn đầy vinh quang kiêu ngạo, Tây Vương Mẫu vui mừng lạ kỳ, rồi lại nhìn sang Hạo Thiên và Dao Trì, có chút cảm khái.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu chỉ là quân cờ thí cho hai tiểu đạo đồng của Hồng Quân mà thôi.

Sau này Đông Vương Công tử trận, Tây Vương Mẫu quy ẩn, rồi mới đến lượt Hạo Thiên và Dao Trì đăng lên ngôi Thiên Đế chí tôn.

Đặc biệt là Hạo Thiên kia, nhìn bề ngoài có vẻ nhu nhược, phải chịu nhục trước các Thánh nhân, nhưng lại một tay tạo ra Phong Thần lượng kiếp, khiến sáu vị Thánh nhân bị cuốn vào cuộc chiến, đệ tử các môn phái tan tác, cuối cùng khiến lục thánh bị Hồng Quân Đạo Tổ hạn chế, không thể tùy ý đặt chân vào Tam giới.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của La Thiên, Hạo Thiên nhìn sang mỉm cười lịch sự, ánh mắt lưu chuyển, thật là một vẻ thiên chân vô tà, thần tuệ trong sáng, khó ai có thể tưởng tượng sau này hắn lại có tâm cơ thâm trầm như thế. "Lần giảng đạo tiếp theo sẽ vào vạn năm sau, các ngươi lui đi..." Một lát sau, Hồng Quân Thánh nhân bắt đầu tiễn khách và ẩn thân. "Cung tống lão sư!" Tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều cúi người hành lễ, nhưng La Thiên và nhóm Tổ Vu không nằm

trong số đó.

Tổ Vu chỉ tôn Bàn Cổ, La Thiên chí tại đại đạo, đương nhiên cũng sẽ không nhận ai làm thầy.

Một buổi thịnh hội tiền sở vị hữu cứ thế kết thúc, ra khỏi Tử Tiêu Cung, các tu sĩ chia thành nhiều phái rõ rệt, nhưng trong đó Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là người có nhân khí cao nhất.

Vừa được Thánh nhân phong làm nam nữ tiên chi thủ, thực sự là ý khí phong phát. "La Thiên đạo hữu, khi nào rảnh rỗi mời đến Tây Côn Luân ngồi chơi, uống trà luận đạo, vườn đào chín ngàn năm của ta cũng sắp đến kỳ hái quả." Lúc này, Tây Vương Mẫu thấy La Thiên bước ra, mắt sáng lên, bỏ mặc những kẻ đang nịnh hót mình mà tiến lên mời mọc.

La Thiên biết tính nàng thích yên tĩnh, nếu không đã chẳng sống ở Tây Côn Luân, rất ít khi đi lại trong Hồng Hoang, chiếc mũ lớn "nữ tiên chi thủ" này thực sự khiến nàng có chút bàng hoàng.

Không chút do dự, nàng mượn tay La Thiên để thoát khỏi đám đông nịnh hót kia, thực sự là không quen với những cảnh tượng như vậy.

Đông Vương Công thì hoàn toàn khác, sau khi được phong, vẻ chỉ cao khí dương và tham vọng lớn lao hiện rõ trên mặt, chắc chắn sắp tới sẽ làm việc lớn.

Thấy Hi Hòa không có ý kiến, La Thiên cũng vui lòng giải vây, nhưng Thường Hi bên cạnh lại có ý kiến: "Không biết bàn đào của Tây Vương Mẫu đạo hữu so với thứ tỷ phu tôi trồng, cái nào ngon hơn nhỉ?" Tây Vương Mẫu mỉm cười, hoàn toàn không chút lúng túng: "Chắc chắn của La Thiên đạo hữu là nhất rồi." Lúc đó Nữ Oa và Phục Hy cũng tới, nghe chủ đề này đương nhiên lại khen ngợi La Thiên một phen, đã ăn bàn đào của cả hai bên, tự nhiên biết cao thấp.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng hàn huyên vài câu, dù sao mọi người cũng có duyên gặp gỡ.

Cảnh tượng này lọt vào mắt Hậu Thổ đang định cùng huynh trưởng rời đi, khiến nàng có chút cảm khái: Từ một Huyền Thiên bé nhỏ ngày nào, nay đã trưởng thành đến mức này, xung quanh lại có bao nhiêu nữ nhân xuất sắc...

Cảm khái xong, dường như lại thấy có chút trống trải.

Ba ngàn hồng trần khách trở về từ Tử Tiêu Cung, cục diện Hồng Hoang lại biến đổi.

Đông Vương Công ở Đông Hải treo biểu ngữ Thánh nhân khâm định nam tiên chi thủ, tụ tập một đám tiên nhân mưu cầu việc lớn.

Tây Vương Mẫu tuy về Tây Côn Luân không có động tĩnh gì nhưng vẫn có không ít nữ tiên mộ danh tìm đến, khiến Côn Luân sơn cũng náo nhiệt hẳn lên.

Đối với hành động của Đông Vương Công, La Thiên cũng có chút lo lắng và đã một mình rời Thái Âm tinh xuống núi.

Nếu tiến trình Hồng Hoang không sai thì ba tòa thần sơn Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu sẽ ứng thiên số xuất thế trong thời gian tới, và sẽ trở thành đạo trường của Đông Vương Công, thu nạp hàng triệu tiên nhân vào núi.

La Thiên vốn coi Ngũ Thần Sơn là đạo trường dự phòng của mình, đương nhiên sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

Kẻ nào dám chiếm thần sơn, hắn sẽ đánh kẻ đó, tuyệt không nói hai lời, bất kể là nam tiên chi thủ hay Thái cổ tiên thiên đại thần.

Thông qua dấu ấn không gian, La Thiên nhanh chóng đến Quy Khư.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ vẫn trấn giữ lối vào, không cho bất cứ kẻ ngoại lai nào xâm nhập.

Chân linh của nó thấy La Thiên, không còn vẻ câu nệ như trước mà có chút nhảy nhót, giống như thấy người thân.

La Thiên hiểu rõ uy lực của khế ước Thiên Đạo khiến vật không có linh trí này nảy sinh cảm giác ỷ lại khó hiểu với mình.

Sau khi an ủi chân linh của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, La Thiên tiến vào bên trong để gặp mười lăm đầu Thái Cổ Thần Ngao.

Chương 116

Mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao trong Quy Khư nhìn thấy La Thiên, con nào con nấy đều vui mừng khôn xiết.

Con Thần Ngao dẫn đầu vội vàng tiến lên bẩm báo tình hình gần đây: "A Đại bái kiến chủ nhân..." Vì La Thiên lười đặt tên, nên cứ theo thứ tự huynh đệ mà gọi là A Đại, A Nhị, A Tam...

Quả nhiên đúng như dự đoán, không gian Quy Khư phát sinh biến động cực lớn, mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao cũng cảm ứng được thiên cơ chiêu thị, biết rằng sắp phải cõng năm tòa thần sơn xuất thế! "Ừm, không ngại, cứ thuận ứng thiên cơ đi." La Thiên phất phất tay, thu lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang trấn thủ tại cửa vào Quy Khư.

Giờ đây không gian Quy Khư đã phát sinh biến hóa, không cần thiết phải trấn thủ cái cửa vào sắp không còn là duy nhất này nữa. "Tuân mệnh!" "Oanh long long!" Được La Thiên phê chuẩn, năm tòa thần sơn bắt đầu chậm rãi di động.

Dưới sự cõng vác của mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao, chúng rời khỏi Quy Khư, xuất hiện trước mặt thế gian. "Ừm đúng rồi, đạo trường của ta rốt cuộc nên đặt tên gì cho hay nhỉ?" La Thiên xoa cằm, có chút trầm tư.

Ngũ Thần Sơn xuất thế chấn động Đông Hải, có thể nhân cơ hội này tuyên cáo chủ quyền thần sơn, nên danh tự đạo trường là không thể thiếu.

Đạo trường của các đỉnh tiêm đại năng Hồng Hoang, bất kể vị nào, tên gọi đều rất hay và có ý cảnh.

Ví dụ như Tử Tiêu Cung của Hồng Quân, hay ba tòa vô thượng tiên cung sau này của Tam Thanh: Bát Cảnh Cung ở Huyền Đô Tử

Phủ, Ngọc Hư Cung ở Ngọc Kinh Kim Khuyết, Bích Du Cung ở Tiên Vực Chân Cảnh...

Đương nhiên cũng có Hỏa Vân Cung của Hồng Vân, Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử cũng rất quy củ. "La Thiên Tiên Cung?

Đại La Thiên Tiên Cảnh?...

Ừm?

Nghe đều có vẻ bình thường quá, hay là về thương lượng với Hi Hòa, Thường Hi một chút?" La Thiên quả thật không có thiên phú trong việc đặt tên.

Bỗng nhiên, hắn lóe lên tia sáng: "Nhục thân của ta lấy Tạo Hóa quy tắc làm nền móng, trong tay lại có Tạo Hóa Thanh Liên, nếu lấy danh nghĩa Tạo Hóa đặt tên cho đạo trường, cũng không tệ...

Tạo Hóa Tiên Cung?

Tạo Hóa Thiên Cung?

Thanh Liên Cung...

Thanh Liên Cung?

Cái tên này không tệ!

Quyết định vậy đi!" La Thiên chốt hạ, tuy rằng cái tên Tạo Hóa Tiên Cung cũng được, nhưng hắn không chọn vì sợ trong Hỗn Độn giới có tồn tại Tạo Hóa Ma Thần, trùng tên thì thật ngại ngùng.

Còn Thanh Liên thì tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Hơn nữa Thanh Liên cũng cực kỳ khế hợp với La Thiên.

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay hắn: Thí Thần Thương do căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, Càn Khôn Đỉnh là đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên.

Lại còn có một đóa Tạo Hóa Thanh Liên đang trong quá trình khôi phục nguyên khí. "Nếu là Thanh Liên Cung, thì có chút ý vị tranh phong tương đối với Hồng Quân Tử Tiêu Cung đấy." La Thiên chợt nhận ra một vấn đề.

Nhưng hắn tơ hào không hề kiêng kỵ, bởi hắn tin tưởng đạo quả mình đạt được tuyệt không dưới Hồng Quân!

Tuy nhiên, thần sơn xuất thế không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Vài ngày sau, phía Thái Cổ Thần Ngao truyền đến tín hiệu cầu cứu.

Thần sơn còn chưa ra khỏi khu vực Quy Khư đã bị một tên khổng lồ không rõ lai lịch tập kích.

May mà La Thiên cũng không lơ là, lúc ấy hắn đang tầm bảo ở sâu trong Quy Khư, nhận được tín hiệu liền lập tức chạy đến hiện trường. "Hả?" Khi xé rách không gian đứng trên thần sơn nhìn kẻ địch, hắn có chút bất ngờ.

Tập kích Ngũ Thần Sơn là một gã khổng lồ cao tới trăm vạn trượng, diện mục hung ác, toàn thân cơ bắp màu đồng xanh cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh bộc phát, trên da bao phủ một tầng thần hi, tay cầm một pháp bảo Tiên Thiên có hình dạng như cần câu.

Pháp bảo giống cần câu này dường như thiên khắc Thái Cổ Thần Ngao, cứ mỗi khi vung cần xuống là có một con Thái Cổ Thần Ngao bị câu lên.

Lúc La Thiên đến nơi, gã đã câu được sáu con Thái Cổ Thần Ngao, dùng một sợi dây thừng pháp bảo xâu chúng lại đeo sau lưng. "Thì ra là vậy." La Thiên nhớ lại một truyền thuyết về Ngũ Thần Sơn.

Tương truyền, phía bắc Côn Luân có tộc Long Bá, bẩm thừa di

trạch của Ma Thần mà sinh ra, ai nấy đều là cự nhân vạn trượng, thiên sinh sở hữu sức mạnh hiệp sơn siêu hải đáng sợ, sau khi trưởng thành thường là Đại La Kim Tiên!

Tộc nhân này thích câu rùa để ăn, bắt cá lớn.

Trong Ngũ Thần Sơn, hai tòa Đạm Nhĩ và Viên Kiệu sở dĩ không biết tung tích là do bị cự nhân Long Bá câu mất sáu con Thái Cổ Thần Ngao dẫn đến.

Nhưng hôm nay La Thiên kịp thời chạy tới, sẽ không để gã tùy ý làm bậy nữa. "Chủ nhân, xin hãy ra tay cứu các huynh đệ của chúng ta!" A Đại thấy La Thiên giáng lâm thì đại hỉ, liền cao giọng kêu gào.

Cự nhân Long Bá tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng cần câu quá lợi hại, Thái Cổ Thần Ngao chưa kịp bày ra đại trận đã bị câu mất một con, phá vỡ đại trận nên mới rơi vào cảnh thảm bại này.

Chương 117

"Cự nhân Long Bá quốc ở Côn Luân?

Tại sao lại câu Thần Ngao nhà ta?

Buông Thần Ngao xuống, mau chóng rời đi, ta có thể không truy cứu chuyện cũ." La Thiên mở lời.

Hắn biết đối phương có chỗ dựa hay không.

Côn Luân Sơn là vạn thần chi hương, Tiên Thiên đại năng bên trong quá nhiều, không biết vị nào che chở gã.

Đương nhiên, nếu có chỗ dựa, La Thiên cũng không ngại bưng cả ổ.

Kẻ có thể dung túng hạng man hoành bá đạo như cự nhân Long Bá này chắc cũng chẳng phải thứ tốt lành gì. "Không sai, ta là cự nhân Long Bá!

Đông Hải mênh mông, rùa rồng vô số, Thần Ngao là của nhà ngươi sao?" Gã khổng lồ nhe hàm răng rộng cười lớn, lại muốn vung cần xuống câu con Thần Ngao thứ bảy, hoàn toàn không để La Thiên vào mắt.

Cũng đừng trách gã mắt mù, sau khi nhục thân La Thiên đạt tới Chuẩn Thánh, việc thu liễm khí tức đã đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, lúc này trong mắt cự nhân Long Bá, hắn chỉ là một Đại La Kim Tiên tiền kỳ mà thôi. "Đúng là một gã man hoành không não." La Thiên lắc đầu, rồi lao lên tung một quyền. "Ha ha, con kiến hôi...

Hả?

Khoan đã!" Ban đầu cự nhân Long Bá không thèm để ý, nhưng nào ngờ quyền của La Thiên vừa tung ra đã sinh ra ảo giác không thể

kháng cự, gã vội vàng kêu dừng.

La Thiên nào thèm quản, sảng khoái một quyền đấm nát đầu gã.

Sau đó tay hắn xòe ra, hư không chi lực bộc phát, câu lấy nguyên thần của cự nhân Long Bá đang muốn chạy trốn, đồng thời sử dụng bí pháp nhanh chóng xem xét ký ức đối phương. "Ồ?" Một số thông tin thu được khiến La Thiên nhíu mày. "Tha mạng, đại nhân, ta nguyện phụng ngài làm chủ, đừng giết ta!" Nguyên thần cự nhân Long Bá cầu xin không thôi.

Sau khi nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, La Thiên không chỉ minh mẫn về yếu quyết tấn thăng Chuẩn Thánh của nguyên thần, mà còn học được không ít tiểu thần thông thực dụng, môn sưu hồn nguyên thần chi thuật này chính là như vậy.

Sau khi có được một mảnh ký ức của cự nhân Long Bá, hắn không khỏi kinh ngạc.

Thì ra tộc Long Bá có liên quan đến một số Hỗn Độn Ma Thần, tuy hiện tại chưa làm gì tổn hại đến Hồng Hoang nhưng tương lai chắc chắn là một ẩn họa không nhỏ.

Bởi lẽ những Hỗn Độn Ma Thần may mắn thoát mạng dưới thần rìu khai thiên của Bàn Cổ không thể nào có thiện ý với Hồng Hoang, số lượng Ma Thần muốn hủy diệt Hồng Hoang để quay về Hỗn Độn không hề ít.

La Thiên suy nghĩ một lát, quyết định thu phục gã này.

Một là có thể biết được dị động của tộc Long Bá, hai là có thể để gã canh giữ Ngũ Thần Sơn một thời gian.

Trước lời thề Thiên Đạo, cự nhân Long Bá do dự, nhưng thấy trong mắt La Thiên hiện lên sát ý, gã cũng không quản được nhiều, vội vàng làm theo, trở thành nô bộc của La Thiên.

Dù sao mỗi một kẻ ham ăn đều rất coi trọng cái mạng nhỏ của mình. "Tên là gì?" La Thiên bấy giờ mới hỏi. "Long Bá Nha." Cự nhân Long Bá hóa thành cự nhân trăm trượng, cung kính đáp.

Nhục thân gã tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, có lực trọng sinh nên lúc này đã tu phục được đầu lâu.

Thái Cổ Thần Ngao có chút khó hiểu khi La Thiên thu phục kẻ định câu chúng đi, nhưng chủ nhân đã làm vậy thì chúng không dám xen miệng, chỉ đành chấp nhận.

Không có cự nhân Long Bá cản trở, mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao tiếp tục cõng Ngũ Thần Sơn đi ra ngoài Quy Khư.

Thêm một thời gian nữa, cuối cùng cũng ra khỏi Quy Khư.

Ngũ Thần Sơn vừa lâm thế, lập tức hào quang chiếu rọi chư thiên, khiến toàn bộ Đông Hải đều cảm ứng được dao động thiên cơ tương quan.

Đặc biệt là các Đại La Kim Tiên, lập tức suy toán ra được động thiên phúc địa xuất thế, không ai không phân phân động thân, chạy tới ngọn nguồn dẫn động thiên cơ đó.

Nhưng khi hào hứng đến gần Ngũ Thần Sơn, phát hiện có La Thiên ở đó, ai nấy đều có chút thất vọng.

Nếu là Đại La Kim Tiên khác, hoặc giả có thể tranh đoạt một phen, nhưng với người từng đánh đuổi Hỗn Độn Ma Thần như La Thiên, mọi thứ chỉ có thể bỏ qua.

Thế nhưng Đông Vương Công lại không nghĩ vậy, gã suy toán ra trong năm tòa thần sơn này có ba tòa có liên quan đến cơ duyên của gã.

Kết quả lại bị La Thiên chiếm mất, khó tránh khỏi có chút không phục và không sướng.

Tuy La Thiên mạnh, nhưng gã dù gì cũng là Nam Tiên chi thủ do Thánh nhân khâm điểm, theo lý thuyết, La Thiên phải chịu sự thống hạt của gã.

Cộng thêm thời gian này thế lực dưới trướng bành trướng đáng sợ, khiến gã có thêm không ít tự tin.

Thế là gã tiến lên đứng ra. "Đông Vương Công kiến quá La Thiên đạo hữu, từ biệt tại Tử Tiêu Cung đến nay vẫn khỏe chứ?" Đông Vương Công bay tới bắt chuyện thân cận.

Nhưng lời chào hỏi cứng nhắc này lại khiến La Thiên nhíu mày.

Rõ ràng, Đông Vương Công đang lôi chuyện Tử Tiêu Cung ra để dùng Hồng Quân Thánh nhân ép người.

Chương 118

Nhưng đến cả Hồng Quân mà La Thiên còn chẳng gọi một tiếng lão sư, liệu hắn có thèm nể mặt chiêu này không? "Thì ra là Đông Vương Công đạo hữu, hôm nay cũng tới chúc mừng đạo trường mới của ta sao?" La Thiên đạm mạc đáp. "Mới?

Đạo trường mới?!" Đông Vương Công không ngờ La Thiên lại trực tiếp như vậy, căn bản không nể mặt Nam Tiên chi thủ chút nào, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Thật là khó xử, đánh thì đánh không lại, lại thêm trong tay La Thiên có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Đông Vương Công càng thêm tuyệt vọng: Dù có đem nhiều người đến thì cũng chỉ làm bia đỡ đạn mà thôi.

Nhưng đám tùy tùng sau lưng Đông Vương Công không được đi Tử Tiêu Cung, nào biết La Thiên lợi hại thế nào, chỉ biết Đông Vương Công thống lĩnh thiên hạ nam tiên, là Nam Tiên chi thủ, nên ai nấy đều hò hét: "Này tiểu tử kia, năm tòa tiên sơn này có duyên với Đông Vương Công đại nhân, ngươi sao dám chiếm làm của riêng?

Không mau quay đầu là bờ?

Bằng không thiên đại địa đại cũng không có chỗ cho ngươi dung thân đâu." "Chỉ là một Đại La Kim Tiên tiền kỳ, có đức có năng gì mà chiếm giữ năm tòa tiên sơn?!

Mau mau tránh ra, bằng không lúc ngũ lôi oanh đỉnh, thần vẫn đạo tiêu thì đã muộn!" "Không biết trời cao đất dày, Đông Vương Công đại nhân nhìn trúng chỗ này là phúc vận của ngươi!"...

La Thiên nhìn đám nam tiên đang kêu la này, có chút không còn gì để nói.

Long Bá Nha bên cạnh "hừ" một tiếng, muốn cầm cần câu linh bảo lên câu người, thay chủ nhân dạy bảo đám hỗn đản không có mắt này.

Lúc này, quả thực Đông Vương Công nhịn không được nữa, lập tức quay người, rồi mãnh liệt vung tay! "Bốp bốp bốp!" Mặt đám nam tiên đang hò hét lập tức bị một luồng vô hình lực phiến cho đỏ rực đau đớn.

Bọn chúng không ngờ Đông Vương Công lại ra tay với mình chứ không phải La Thiên, nhất thời đều ngây người.

Đông Vương Công nộ xích: "La Thiên đạo hữu có quan hệ mật thiết với ta, sao các ngươi dám tùy tiện bài xích, không mau xin lỗi La Thiên đạo hữu đi?!" La Thiên nghe vậy phất phất tay: "Kẻ không biết không có tội, nếu đã không phải tới chúc mừng thì rời đi đi, chúng ta còn phải tiếp đãi khách nhân khác nữa." Ý trong lời La Thiên rất rõ ràng: Mau cút đi, ta không rảnh tiếp!

Mặt Đông Vương Công hết xanh lại đỏ, nhưng cũng nghiến răng nhịn xuống, định phất áo rời đi.

Đúng lúc này, một giọng nói hơi âm trầm phiêu tới: "Thần sơn xuất thế, người thấy có phần, La Thiên đạo hữu cứ thế chiếm toàn bộ làm của riêng, e rằng quá tham lam bá đạo rồi.

Hồng Quân Thánh nhân từng dạy: Thiên đạo chí công, ăn mảnh không tốt." Đông Vương Công thấy có người ra mặt thì đại hỉ, vội vàng nhìn về phía đó, chỉ thấy nơi đó thất thải hoa quang huy diệu, một đạo nhân mặt vàng thân gầy, tay cầm một cành cây thất thải bước ra.

Chính là Chuẩn Đề phương Tây! "Chuẩn Đề phương Tây nổi danh là hạng mặt dày quát đất, hôm nay gã đến đây chắc chắn không để La Thiên độc chiếm năm tòa thần sơn, ta có thể kết minh với gã, gây áp

lực cho tên hỗn đản La Thiên kia, từ đó chia chút lợi lộc, chỉ cần lấy được một tòa thần sơn là chuyến này cũng không lỗ!" Đầu óc Đông Vương Công linh hoạt, lập tức đưa ra quyết định, tiến lên cười nói: "Chuẩn Đề đạo hữu nói rất đúng!

Bảo vật xuất thế, vốn nên người thấy có phần..." Nhưng không ngờ Chuẩn Đề liếc nhìn gã, rồi nhíu mày: "Ngươi là ai, ở đây có chỗ cho ngươi lên tiếng sao?!" "?!" Đông Vương Công suýt chút nữa tức đến hộc máu, gã là Nam Tiên chi thủ do Hồng Quân Thánh nhân khâm điểm, vậy mà đối phương cũng căn bản không để vào mắt.

Trước có La Thiên, sau có Chuẩn Đề, trước mặt bao nhiêu thủ hạ mà chẳng ai coi gã ra gì, khiến gã sắp tức nổ phổi!

Nam Tiên chi thủ, đứng trên chúng tiên, dưới một người trên vạn người, hôm nay thật sự trở thành trò cười lớn nhất!

Vì Đông Vương Công trước đó đã tát đám chó săn một trận, nên giờ không ai dám lên tiếng, hiện trường chìm vào một sự im lặng quỷ dị.

Những tu sĩ khác không thuộc phe Đông Vương Công thì đứng xa xa che miệng, sợ rằng sẽ cười thành tiếng.

Đường đường Nam Tiên chi thủ mà hôm nay lại mất mặt đến thế!

Cũng phải thôi, những tu sĩ bình thường vốn kiêng dè danh đầu Đông Vương Công, vốn bị khi áp, nay mới biết cái danh khâm điểm của Thánh nhân cũng chỉ là cái mác bên ngoài, cuối cùng vẫn phải nhìn vào thực lực!

Cơ mặt Đông Vương Công giật giật, mới gượng cười bồi tội: "Ta là Chuẩn Đề đạo hữu à, là Nam Tiên chi thủ Đông Vương Công do Hồng Quân Thánh nhân khâm điểm đây!" Chuẩn Đề tuy có chút khinh thường, nhưng đối phương đã lôi Hồng Quân ra nên cũng đành khách

khí ngoài mặt: "Thảo nào thấy mặt quen quen, hóa ra là Đông Vương Công đại nhân, vừa rồi đa hữu đắc tội, xin đừng để bụng." Đông Vương Công nghe vậy lại thêm một trận tức: Sắp bước vào Chuẩn Thánh rồi mà còn có chuyện hoa mắt nhìn lầm sao?

Sự đã đến nước này, gã chỉ đành quăng chuyện đó ra sau đầu, liên thủ với Chuẩn Đề để cướp lấy một tòa thần sơn từ tay La Thiên.

Gã nghĩ liên thủ với Chuẩn Đề, La Thiên dù mạnh cũng phải nể mặt mà nhường ra hai tòa thần sơn chứ! "Cút!" Nào ngờ, La Thiên căn bản không nể chút tình nghĩa bạn học trong Tử Tiêu Cung, trực tiếp quát mắng. "!" Da mặt Chuẩn Đề dù dày đến đâu, nhưng bị La Thiên quát mắng thô bạo ngay trước mặt như vậy cũng suýt không nhịn nổi.

Đông Vương Công vốn đang tức tối, nhưng thấy Chuẩn Đề cũng đụng bụi mũi thì suýt nữa bật cười.

La Thiên đúng là dầu muối không vào, gan lớn muốn ăn mảnh đây mà!

Gã âm thầm quan sát xung quanh, thấy tu sĩ tụ tập vì Ngũ Thần Sơn xuất thế ngày càng nhiều, lòng thầm cười lạnh.

Trước mặt bao nhiêu tu sĩ thế này, một mình La Thiên chiếm năm tòa thần sơn là điều không thể!

Khi Chuẩn Đề định phát hỏa, từ xa lại có một giọng nói trầm thấp đầy từ tính phiêu tới: "La Thiên đạo hữu, làm vậy e rằng có chút quá đáng rồi, động thiên phúc địa là người có năng lực mới được cư ngụ, một lần thần sơn xuất thế tới tận năm tòa, nếu một người chiếm hết thì về tình về lý đều không hợp." La Thiên nhìn lại, thấy hư không dao động, kim quang thấu ra chiếu sáng nửa bầu trời, một đạo nhân mặt mày từ bi bước ra.

Chính là Tiếp Dẫn đạo nhân!

Hóa ra hai người phương Tây này đang chạy tới Đông Hải để vét của.

La Thiên cười khẩy: "Động thiên phúc địa là người có năng lực cư ngụ sao?

Có lẽ các ngươi không biết khi năm tòa thần sơn này còn ở trong Quy Khư, chúng đã là của ta rồi." "Chủ nhân nói đúng!" Long Bá Nha cùng mười lăm con Thái Cổ Thần Ngao đồng thanh hét lớn, tiếng vang vạn dặm, sóng lớn ngàn thước cuộn trào.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác nhìn nhau, nhất thời không biết nói sao.

Ai mà ngờ La Thiên lại nhanh chân đến vậy, chiếm hữu thần sơn từ trước khi chúng xuất thế.

Nghĩ lại tiếng nói của Thiên Đạo năm xưa vang bên tai, Tiếp Dẫn trong lòng có chút muốn lùi bước.

Chương 119

La Thiên phúc duyên thâm hậu cực kỳ, lại có đại khí vận, tốt nhất là không nên gây hấn.

Đúng lúc này, La Thiên lại tiếp tục nói: "Hay là thế này đi, các ngươi với Chuẩn Đề ai có thể đỡ được ba chiêu của ta, ta sẽ cho một tòa thần sơn.

Những người khác nếu có lòng tin cũng có thể lên thử một lần!" La Thiên đồng thời nhìn về phía những người còn lại, khiến toàn trường tu sĩ lại một trận xôn xao.

Lời này thật có sức hấp dẫn!

Năm tòa thần sơn không chỉ thần quang ngút trời, khắp nơi bảo quang lấp lánh, chỉ nhìn thấy "phần nổi của tảng băng" thôi cũng có thể đoán được thiên tài địa bảo quý giá trên đó nhiều và tốt đến mức nào.

Sau một hồi tư tác, bọn họ bắt đầu rục rịch.

Thấy cảnh này, La Thiên thầm cười lạnh một tiếng.

Đúng lúc Ngũ Thần Sơn xuất thế, hắn lại muốn lập đạo trường, chi bằng lấy hai kẻ mạnh nhất phương Tây là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cộng thêm Đông Vương Công tự dẫn xác đến, thuận tiện dùng ba người này để lập uy!

May mà ba người không biết tâm tư của hắn, nếu không chắc sẽ tức đến nổ phổi. "Lời nói phải giữ lấy lời, lúc đó đừng có hối hận, huynh trưởng, để đệ hội hội hắn." Chuẩn Đề chiến ý thập túc, nắm chặt Thất Bảo Diệu Thụ xông lên.

Ban đầu ở Thung lũng Phục Hy đã ôm một bụng tức, gã vốn hẹp

hòi nên vẫn ghi hận đến giờ, thấy có cơ hội dằn mặt La Thiên thì tuyệt đối phải thử.

Tiếp Dẫn ẩn ẩn cảm thấy có chút bất ổn, nhưng lại khá tin tưởng đạo hạnh của Chuẩn Đề nên cứ để gã đánh tiên phong.

La Thiên thấy gã không chút do dự xông lên, Tiếp Dẫn cũng không ngăn cản, nên biết lòng tin của bọn họ nằm ở đâu: Chuẩn Đề vốn là căn nguyên của cây Bồ Đề Hỗn Độn, nhục thân cường hoành còn vượt xa Tiên Thiên Ma Thần thông thường, đã tiệm cận đẳng cấp Chuẩn Thánh, đặc biệt sau khi nhận được pháp môn Đại La viên mãn tại Tử Tiêu Cung, giờ đây nguyên thần đã là bán bộ Chuẩn Thánh.

Âm thầm dùng hệ thống quét qua thông tin thuộc tính của Chuẩn Đề, La Thiên cũng có chút kinh ngạc: "Tiến bộ nhanh thật đấy, Tam Thanh chưa chắc đã dám chắc thắng gã.

Nhưng đáng tiếc, hôm nay gã đụng phải ta rồi." La Thiên thầm cười lạnh.

Hôm nay chính là lúc dùng nhị thánh phương Tây tương lai này để lập uy!

Làm rạng danh đạo trường mới của ta! "Ta biết trong tay ngươi có Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực vô cùng, nhưng khắp thiên hạ này người có thể bại ta trong ba chiêu thì chỉ có một mình lão sư Hồng Quân Thánh nhân mà thôi, tới đi!" Chuẩn Đề rung nhẹ Thất Bảo Diệu Thụ, thất thải bảo quang lượn lờ, sương khói bốc lên, thăng hoa vạn dặm, hàng trăm đóa thanh liên từ bảo thụ bay ra, hình thành một đại trận bao bọc vững chắc lấy gã.

La Thiên cũng ngưng thần nghiêm nghị.

Hắn biết phòng ngự của Thất Bảo Diệu Thụ cực kỳ kiên cố, trong Phong Thần, Chuẩn Đề dùng ngàn đóa thanh liên phóng ra từ Thất

Bảo Diệu Thụ đã trấn áp được Tuyệt Tiên Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng Chuẩn Đề hiện tại ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa phải, chỉ có thể phóng ra ba bốn trăm đóa thanh liên, phòng ngự đương nhiên không thể so với trình độ Thánh nhân sau này. "Oanh long long!" Chuẩn Đề không chỉ phóng thanh liên hộ thân, ngay sau đó liền cầm Thất Bảo Diệu Thụ quẹt về phía La Thiên, ngàn vạn hư không dưới thất thải thần quang đều tan thành mây khói.

Tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất!

Chuẩn Đề trước tiên lập túc phòng thủ rồi mới tấn công, điều này không nằm ngoài dự liệu của La Thiên.

Có điều, bất kể vạn bàn diệu pháp, ngàn kế vạn sách, mọi thứ trước sức mạnh tuyệt đối đều chỉ là hổ giấy!

Chuẩn Đề bất kể nhục thân hay nguyên thần đều chưa đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, so với La Thiên là kém hẳn một đại tầng thứ!

La Thiên tu luyện Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, sức mạnh còn xa vượt lên trên Chuẩn Thánh cùng cấp!

Ba chiêu?

Thực ra La Thiên đã nương tay rồi!

Nếu muốn, một chiêu cũng có thể đánh bại Chuẩn Đề! "Uỳnh!" Trên người La Thiên hiện lên một đạo xích sắc thần hoàn, khí nóng rực quét sạch bát phương, có ngọn lửa vàng nhảy múa trong không trung, cháy hừng hực.

Chỉ trong sát na, những ngọn lửa vàng đó được La Thiên hội tụ vào một quyền, mãnh liệt oanh ra! "Chỉ là chân hỏa...

Thái Dương Chân Hỏa?!" Lúc đầu Chuẩn Đề tưởng là hạng thần

hỏa như Tam Muội Chân Hỏa, nào ngờ lại là Thái Dương Chân Hỏa cực kỳ đáng gờm!

Thái Dương Chân Hỏa là loại thần hỏa đứng đầu Hồng Hoang, không vật gì không đốt cháy, bá đạo vô cùng!

Công phạt chi lực mạnh nhất trong các loại hỏa! "Oanh!" La Thiên một quyền đấm vào thất thải diệu quang do Thất Bảo Diệu Thụ quẹt ra, đấm tan nát hào quang thất thải, lửa vàng cuộn trào đốt cháy hàng trăm đóa thanh liên trên đầu Chuẩn Đề, khiến chúng héo úa và rụng mất hơn trăm đóa! "Khốn kiếp!" Chuẩn Đề nổi gân xanh trên trán, nghiến răng nghiến lợi cầm Thất Bảo Diệu Thụ quẹt thêm một cái.

Cái quẹt này không hề giữ lại chút lực nào!

Nếu còn nương tay, e là ngay cả quyền thứ hai của La Thiên gã cũng không đỡ nổi. "Oanh long long!" Thất Bảo Diệu Thụ quẹt qua, không gian vỡ vụn, vạn dặm đều trở thành nơi loạn lưu không gian hoành hành!

Khoảnh khắc này, Chuẩn Đề vô hạn tiếp cận cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng cũng chỉ là tiếp cận mà thôi, khoảng cách này vẫn như thiên khảm không thể vượt qua!

Giống như dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, dù có tu luyện tới đỉnh phong Chuẩn Thánh, vô hạn tiếp cận Thánh nhân thì Thánh nhân cũng có thể dùng một ngón tay bóp chết dễ dàng!

Chương 120

"Oanh!" Quyền thứ hai của La Thiên vẫn lấy Thái Dương Chân Hỏa làm chủ công, nhưng uy năng tăng vọt gấp đôi, khiến Chuẩn Đề đại nộ: "Hắn nương tay nhiều thế sao!" Dưới một kích này, sao có thể đỡ được, Chuẩn Đề lập tức bị đấm bay ngược trở lại, mặt mũi bầm dập, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay suýt nữa thì tuột mất.

Đặc biệt là ngũ khí trong lồng ngực và tam hoa nơi cung nê hoàn đều bị một luồng chân ý thiêu đốt xâm nhập quấy nhiễu, khiến gã vô cùng khó chịu, nếu không phải Tiếp Dẫn đỡ lấy và dùng kim quang của Công Đức Kim Liên quét qua một lượt để dịch trừ chân ý Thái Dương Chân Hỏa, e rằng gã đã bị thương nặng rồi. "Đạo hạnh của hắn đã đạt tới mức độ khủng khiếp như vậy sao?

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên thực sự lớn đến vậy ư?!

Lần tới đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, ta phải để tâm hơn mới được, để sớm ngày tấn thăng Chuẩn Thánh chi cảnh." Chuẩn Đề mồ hôi đầm đìa, kinh hãi nhìn La Thiên.

Ngày đó ở Tử Tiêu Cung đứng xa, chỉ có thể loáng thoáng thấy La Thiên đánh Ma Thần, tuy cảm thấy La Thiên lợi hại nhưng tuyệt đối không nghĩ gã đứng trước mặt hắn mà ngay cả hai chiêu cũng không đỡ nổi.

Nghĩ kỹ lại, Chuẩn Đề không khỏi hít một hơi lạnh: Chỉ mới thấy La Thiên hiện lên một đạo thần hoàn, nếu hắn hiện đủ năm đạo thần hoàn thì cái tên Băng Thiên Đạo Nhân kia đã phải đối mặt với một tồn tại khủng khiếp đến nhường nào?

Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề bị La Thiên đánh cho tơi tả, mất mặt

trước bao nhiêu người, nhưng vẫn nghiến răng nhịn xuống.

Bởi lẽ thần thông của La Thiên quá khủng khiếp, lại là Chuẩn Thánh, gã xông lên cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu.

Huống chi nếu chỉ so chiến lực, gã thật sự không bằng Chuẩn Đề.

Đúng lúc này! "Đinh!

Tiếp Dẫn hãy lựa chọn!" "Một: Khiêu chiến La Thiên, phần thưởng 50 triệu công đức." "Hai: Khiêu chiến La Thiên, đánh bại đối phương, phần thưởng 300 triệu công đức." "Ba: Chiếm quyền khống chế Ngũ Thần Sơn, phần thưởng một hồ Cửu Chuyển Kim Đan!" "Lần này các lựa chọn có thể chọn tất cả." Tiếng Thiên Đạo lại vang lên trong đầu, khiến Tiếp Dẫn một lần nữa ngây người.

Giờ đây tu vi càng cao, gã càng thể hội được thiên tâm, hiểu rằng tiếng Thiên Đạo không có nửa điểm hư giả.

Nhưng lần này các lựa chọn thực sự khiến người ta động tâm: Có thể một lúc hoàn thành cả ba hạng!

Điều đó có nghĩa là: Chỉ cần đánh bại La Thiên, sau đó chiếm lấy Ngũ Thần Sơn là có thể hoàn thành tất cả các lựa chọn!

Phần thưởng hậu hĩnh như vậy khiến người vốn trầm ổn như gã thậm chí có chút điên cuồng.

Không chỉ gã điên cuồng, khi thấy các lựa chọn dành cho Tiếp Dẫn, La Thiên cũng suýt nhảy dựng lên: Bất kể Tiếp Dẫn đưa ra lựa chọn nào, phần thưởng hắn nhận được sẽ gấp mười lần Tiếp Dẫn!

Lần này, lần đầu tiên xuất hiện trường hợp có thể hoàn thành tất cả các lựa chọn!

Nếu phối hợp với Tiếp Dẫn diễn một màn kịch, hắn sẽ nhận được 3,5 tỷ công đức và 10 hồ Cửu Chuyển Kim Đan!

Cùng với ba loại phần thưởng bổ sung!

Mức độ phần thưởng này không thể đơn giản dùng hai chữ "hậu hĩnh" để hình dung nữa rồi.

Nhưng!

La Thiên của hôm nay không còn là La Thiên của ngày xưa, giờ đây hắn đã đứng vững vị trí Hồng Hoang đệ nhất nhân, muốn gì có nấy, ngay cả công đức cũng tích lũy gần 6 tỷ trong tay, lại có Hoàng Trung Lý còn tốt hơn Cửu Chuyển Kim Đan.

Tiên Thiên Thần Thai cấm?

Tạm thời không cần, trong tay có hơn một trăm đạo rồi.

Nghiệp lực?

Cũng có hơn 800 triệu.

Tu vi cũng đã là Chuẩn Thánh, trừ phi là Thánh nhân đạo quả mới có thể khiến hắn động tâm đôi chút mà nguyện ý bị đánh bại nhục nhã trước công chúng hôm nay...

Lại nói, giá trị của Ngũ Thần Sơn không nằm dưới phần thưởng của hệ thống kia!!

Càng không thể đem uy danh của mình ra đánh đổi!

Thậm chí là khí vận sau này! "Hệ thống rác rưởi, lại bày trò gì nữa đây!" La Thiên mắng thầm hệ thống một tiếng, rồi trong lòng tính kế thu thập Tiếp Dẫn. "Đinh!

Tiếp Dẫn đã chọn lựa chọn một." Xem ra Tiếp Dẫn cũng có chút tự biết mình.

Dưới ánh mắt của bao người, Tiếp Dẫn bước ra, lãng thanh nói: "La Thiên đạo hữu hảo thần thông, để Tiếp Dẫn cũng đỡ thử ba chiêu xem sao." Nhưng vì Chuẩn Đề bại quá nhanh, mọi người không còn

kỳ vọng nhiều nữa, ngược lại thầm thảo luận xem liệu Tiếp Dẫn có bị La Thiên đánh bại trong hai chiêu hay không.

Đông Vương Công trợn trắng mắt, rồi nhanh chóng chuồn mất, ngay cả trận giao thủ giữa Tiếp Dẫn và La Thiên gã cũng không xem.

Gã sợ La Thiên tính sổ sau này, chi bằng tẩu vi thượng sách.

Gã cảm thấy mình không còn chỗ đứng ở Đông Hải nữa nếu La Thiên lập đạo trường ở đây. "Khốn kiếp thật mà!" Đủ loại cảm xúc chán nản đan xen khiến đạo tâm cao ngạo của gã bắt đầu có những biến hóa khó nói. ...

Trước Ngũ Thần Sơn, Tiếp Dẫn xuất chiến, ngay sau đó lấy ra một đài sen.

Đài sen này có tổng cộng mười hai phẩm, tỏa ra kim quang vô lượng, xuyên thấu hư không, có hơi thở công đức cuồn cuộn bên trong, hách nhiên là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Chính là linh bảo bản mệnh của Tiếp Dẫn: Công Đức Kim Liên!

Chương 121

Tiếp Dẫn lấy ra Công Đức Kim Liên khiến mọi người đại kinh, ai nấy đều hy vọng.

Công Đức Kim Liên là pháp bảo cộng sinh của Tiếp Dẫn đạo nhân, lực phòng ngự kinh nhân, một khi tọa lạc bên trong có thể vạn pháp bất xâm, gió thổi không động.

Cũng nhờ có Công Đức Kim Liên mà Tiếp Dẫn mới có tự tin đỡ lấy ba chiêu của La Thiên.

Thấy Tiếp Dẫn lấy ra Công Đức Kim Liên, sắc mặt La Thiên cũng nghiêm lại.

Đài sen mười hai phẩm, bất kể là Diệt Thế Hắc Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên hay Công Đức Kim Liên này, lực phòng ngự đều có thể sánh ngang Chư Thiên Khánh Vân.

Lực phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân kinh người thế nào thì người làm chủ nhân như hắn hiểu rõ nhất.

Cũng may tu vi Tiếp Dẫn chưa tới Chuẩn Thánh, nếu không La Thiên thật khó lòng đánh bại gã trong ba chiêu.

Đánh nhau ở Hồng Hoang, dưới Thánh nhân thì thứ nhất là pháp bảo, thứ hai mới đến cảnh giới, rồi mới tới thần thông, đương nhiên Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công là loại công pháp trực chỉ đại đạo thì có chút ngoại lệ.

Tuy rằng sau khi lấy ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn tâm thần đại định, nhưng sau đó gã lại lấy ra thêm một xâu thần châu, tỏa ra từng trận thanh quang bao phủ lấy mình, bên trong đó Hỗn Độn Kim Liên bản nguyên ẩn hiện.

Tam trọng lực phòng hộ cực mạnh, Tiếp Dẫn tự tin có thể đỡ được ba chiêu của La Thiên.

Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn đã danh chấn phương Tây, thậm chí từng động thủ với Tam Thanh, thiên hạ ai mà không biết phòng ngự của nó kinh người, ngay cả Bàn Cổ Phiên có công phạt chi lực mạnh nhất trong các Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể làm gì được nó trong thời gian ngắn.

Giờ đây Công Đức Kim Liên tái hiện, các tu sĩ vây xem có chút sôi trào. "Cái khiên mạnh nhất" đã xuất hiện, vậy thì "ngọn giáo mạnh nhất" trong tay La Thiên - Thí Thần Thương thì sao?!

Liệu La Thiên có động dụng Thí Thần Thương trong truyền thuyết để đối phó Tiếp Dẫn không?

Đây là cảnh tượng mà đám tu sĩ mong chờ nhất.

Phải biết ngày đó ở ngoài Tử Tiêu Cung, La Thiên đại chiến hai đại Hỗn Độn Ma Thần còn chưa dùng tới Thí Thần Thương.

Chỉ tiếc, lần này La Thiên lại khiến họ thất vọng, hắn dường như định dùng sức mạnh nhục thân, Ngũ Hành Thần Thể để ngạnh hám Tiếp Dẫn. "Công Đức Kim Liên?

Thú vị!" Đáng tiếc hôm nay La Thiên đã quyết tâm dùng gã để lập uy cùng với Chuẩn Đề, nên sẽ không nương tay.

Chỉ trong một niệm, trên người La Thiên hiện lên ba đạo thần hoàn, lần lượt là Hỏa chi pháp tắc thần hoàn, Kim chi pháp tắc thần hoàn và Thổ chi pháp tắc thần hoàn.

Hách nhiên nhiều hơn hai đạo so với lúc đánh bại Chuẩn Đề, cũng cho thấy hắn coi trọng Tiếp Dẫn đạo nhân.

Nhưng đám tiên nhân vây xem lại có chút thất vọng: Thấy Tiếp Dẫn lấy ra Công Đức Kim Liên, về phòng ngự có lẽ kém Hỗn Độn

Ma Thần một chút. "Oanh!" La Thiên xuất quyền, quyền pháp đơn giản mà tinh tế, cổ phác trầm trọng, lấy Thổ chi pháp tắc làm nền, Kim Hỏa pháp tắc làm tiên phong, đánh ra một công kích cực mạnh!

Trong nháy mắt, đám tiên nhân chỉ cảm thấy La Thiên như một con Hỗn Độn hung thú đột nhiên tỉnh giấc và nổi điên, sức mạnh cuồn cuộn vô biên đó khiến lòng người sinh kính phục!

Chỉ một quyền này thôi đã áp phục được lòng đám tu sĩ.

Không ít người thầm nghĩ: Trước một vị chí cường giả thế này mà còn mong tranh đoạt thần sơn với người ta, thật nực cười! "Oanh!" Hộ tráo kim sắc do Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn dựng lên dưới một quyền này cũng rung lắc dữ dội, dường như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào. "Rắc rắc!" Tuy rằng đám tiên nhân vây xem cách xa hai người hàng ngàn dặm, nhưng vết nứt không gian kéo dài từ nơi giao thủ vẫn suýt chút nữa khiến họ trở thành cá chậu chim lồng.

Mau lùi lại nữa!

Lúc này, quyền thứ hai của La Thiên tiếp tục tới, trên người hắn lại hiện thêm một đạo thanh sắc pháp tắc thần hoàn!

Bốn đạo pháp tắc thần hoàn liệu có đánh vỡ được hộ tráo của Công Đức Kim Liên không?!

Đám tu sĩ nín thở chờ đợi, được chứng kiến đại chiến thế này ở Hồng Hoang quả thực quá sảng khoái và kích thích. "Oanh!" Lần này, Tiếp Dẫn đang tọa thiền không còn vững nữa, hộ tráo của Công Đức Kim Liên không chỉ xuất hiện vết nứt mà ngay cả xâu thần châu bên trong cũng mất đi hào quang và rơi xuống. "Công Đức Kim Liên khá lắm!" La Thiên cũng đại kinh, vốn tưởng hiện thêm một đạo thần hoàn nữa là có thể đánh vỡ hộ trì chi lực của nó, không ngờ lại bị đối phương đỡ được, tuy nhìn có vẻ đã lung lay sắp đổ. "Uỳnh!" Tâm niệm vừa động, đạo pháp tắc thần hoàn thứ năm tiếp tục hiện lên.

Tuy rằng Tiếp Dẫn có vẻ không đỡ nổi sức mạnh của bốn đạo pháp tắc, nhưng để chắc chắn, La Thiên đã hiện đạo thứ năm, hình thành Ngũ Hành pháp tắc thần hoàn!

Ngũ Hành pháp tắc thần hoàn vừa xuất hiện không chỉ đơn giản là một cộng một nữa, mà lập tức hình thành diệu lý thiên địa Ngũ Hành tương sinh tương khắc, khiến công kích và phòng ngự của La Thiên tăng vọt gấp đôi so với lúc bốn đạo, thậm chí còn hơn thế!

Một kích này, không chỉ đánh vỡ Công Đức Kim Liên, mà nếu Tiếp Dẫn hiện ra bản thể Hỗn Độn Kim Liên thì e rằng cũng sẽ bị trọng thương. "Ngũ Hành Thần Thể từng kháng cự Hủy Diệt Ma Thần Băng Thiên Đạo Nhân đây sao!

Cuối cùng cũng tái hiện!" "Nghe nói La Thiên thượng tiên chỉ bằng Ngũ Hành Thần Thể đã có thể lấy một địch hai, đánh bất phân thắng bại với Băng Thiên Đạo Nhân và Thổ chi Ma Thần." "Tiếp Dẫn đạo nhân sắp nguy rồi!" "Công Đức Kim Liên trước đó đã xuất hiện sơ hở, đòn tiếp theo uy lực tăng mạnh như vậy, Tiếp Dẫn không chết cũng phải trọng thương!

Căn bản không đỡ nổi!" Ngũ Hành pháp tắc thần hoàn của La Thiên vừa ra, tất cả đại năng đều chấn kinh, ai nấy đều đổ mồ hôi hột thay cho Tiếp Dẫn. "La Thiên đạo hữu khoan đã, ta nhận thua!" Thấy La Thiên hiện Ngũ Hành Thần Thể, Tiếp Dẫn vội vàng đứng dậy khỏi Công Đức Kim Liên, không dám sính cường nữa.

Mất mặt một chút còn hơn bị La Thiên đánh chết tại chỗ.

Nhưng khi nghe tiếng Thiên Đạo báo phần thưởng là 50 triệu nghiệp lực, mặt Tiếp Dẫn có chút méo xệch.

Chương 122

"Thừa nhượng rồi Tiếp Dẫn đạo hữu." La Thiên thu lại Ngũ Hành pháp tắc thần hoàn, phong khinh vân đạm chắp tay nói. "Đinh!

Vì Tiếp Dẫn thực hiện lựa chọn thất bại, bạn sẽ nhận được phần thưởng gấp mười lần: 500 triệu công đức, và phần thưởng bổ sung: Thời Gian pháp tắc (cần nguyên thần Chuẩn Thánh mới có thể tham ngộ)." "Cái gì?

Thời Gian pháp tắc!" La Thiên không ngờ từ trên người Tiếp Dẫn lại nhận được loại pháp tắc này.

Thời Gian pháp tắc tuy rằng chân ý Đại La của Đại La Kim Tiên cũng có thể chạm tới nhưng chỉ giới hạn ở ngoài da, nó đứng trong top 5 của ba ngàn pháp tắc, uy lực cường tuyệt, nếu thiên phú và thần thông không phù hợp, lại không có tu vi Chuẩn Thánh thì không thể nắm bắt được.

Đúng là một bất ngờ ngoài ý muốn!

Lúc này Tiếp Dẫn cúi người hồi lễ, rồi không nói lời nào dắt theo Chuẩn Đề đang phẫn uất rời đi.

Hôm nay hai người mất mặt quá nhiều ở đây, không còn mặt mũi nào ở lại nữa.

La Thiên vốn định giữ họ lại tham gia lễ khánh thành đạo trường mới, nhưng có vẻ như làm vậy hơi quá đáng nên thôi.

Đến cả hai kẻ mạnh nhất phương Tây còn không đỡ nổi ba chiêu của La Thiên, những người khác nào dám tiến lên chuốc họa vào thân.

Nhân lúc mọi người còn đang chấn kinh, La Thiên tuyên bố hai ngày sau Thanh Liên Cung sẽ tổ chức lễ khánh thành trên thần sơn

Bồng Lai, tất cả Đại La Kim Tiên trong thiên hạ đều có thể tới quan lễ, điều này khiến toàn bộ đại năng Hồng Hoang đều sôi sục!

Đối với họ, đây là một cơ duyên lớn!!

Một viên đá ném xuống nước làm gợn sóng ngàn lớp, đặc biệt là trong bối cảnh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không đỡ nổi ba chiêu của La Thiên, tin tức về lễ khánh thành của La Thiên tại Bồng Lai truyền khắp Đông Hải, ngay cả các đại năng đỉnh cấp ở Bất Chu Sơn và Côn Luân Sơn cũng biết.

Đối với những đại năng đỉnh cấp này, việc Ngũ Thần Sơn xuất thế hay lễ khánh thành đều không bằng một nửa tin tức Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thất bại dưới tay La Thiên!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là những tồn tại có thể đối đầu với Tam Thanh, ngay cả Tam Thanh cũng không thể chiếm được tiện nghi gì từ họ, thậm chí Thông Thiên năm xưa còn chịu thiệt không nhỏ dưới tay họ.

Những tồn tại như vậy mà ngay cả ba chiêu của La Thiên cũng đỡ không xong?!

Tin tức này đã đánh tan mọi nghi ngờ về thực lực của La Thiên.

Đến đây, không ai còn dám chất nghi danh đầu Hồng Hoang đệ nhất cường giả của La Thiên nữa, thậm chí không ít người còn tán tụng và truyền dương.

Những tu sĩ truyền tụng đó là những vị khách trong ba ngàn người ở Tử Tiêu Cung, họ vốn cảm kích La Thiên vì đã đánh lui Thổ chi Ma Thần cứu mạng mình, nay thấy La Thiên lập đạo trường mới đương nhiên là dùng phương pháp nhanh nhất để truyền khắp Hồng Hoang!

Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, mỗi ngày đều giãn nở, nếu không có bản sự Đại La Kim Tiên thì một tin tức e rằng mất 20-30 ngày cũng

chưa truyền ra khỏi Đông Hải.

Nhưng La Thiên giới hạn thời gian hai ngày và chỉ cho Đại La Kim Tiên tham dự nên cũng không quá náo nhiệt.

Uy thế đã lập, Ngũ Thần Sơn chắc không ai dám khinh dị đả chủ ý nữa, chỉ cần hai chị em Hi Hòa và Thường Hi có mặt ở đó là được.

Sau khi dặn dò Thần Ngao và Long Bá Nha, La Thiên lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ hóa vào trong Ngũ Thần Sơn, rồi mới yên tâm quay về Thái Âm Tinh.

Giờ đây nhục thân đạt tu vi Chuẩn Thánh tiền kỳ, dựa vào tọa độ không gian, thời gian quay về Thái Âm Tinh từ Đông Hải chỉ bằng một phần ngàn so với Đại La Kim Tiên.

Nhận được tin tức, Hi Hòa và Thường Hi vội vàng kết thúc bế quan để giúp đỡ chuẩn bị cho lễ lập đạo trường hai ngày tới.

Thực ra La Thiên muốn mọi thứ đơn giản, hành sự thấp điệu, ngay cả Tây Vương Mẫu và Nữ Oa mà hắn quen biết cũng không mời, cộng thêm Hi Hòa cũng không quen biết nhiều người nên chẳng mời mấy ai.

Sắp tới giờ khai phủ, La Thiên mới mở phong tỏa của Sơn Hà Xã Tắc Đồ và gỡ bỏ Tiên Thiên cấm chế của đảo Bồng Lai để các đại năng tới quan lễ có thể tiến vào.

Tuy La Thiên đã che giấu phần lớn cảnh tượng của ngọn núi này, nhưng vẻ uy nghi của thần sơn dù chỉ lộ ra một góc cũng đủ khiến khách mời không khỏi tán thán, cảm thấy nó chỉ thua kém Bất Chu và Côn Luân, thật là một động thiên phúc địa hiếm có.

Vì là hỷ sự hiếm thấy, La Thiên với tư cách chủ nhân cũng không tiếc đãi khách, thậm chí còn lấy Bàn Đào ra chiêu đãi, khiến mọi người lại một trận cảm khái khen ngợi, thật là có phúc phần.

Nhưng điều khiến La Thiên có chút không ngờ tới là: Hậu Thổ Tổ Vu lại đến. "Không ngờ Hậu Thổ đạo hữu hôm nay có thể tới, thật là rồng đến nhà tôm." La Thiên vội vàng thân tự chiêu đãi. "La Thiên đạo hữu khai phủ khánh điển là việc lớn, Hậu Thổ may mắn gặp được, cũng thấy vinh dự thay..." Hậu Thổ đãi người hòa ái ôn nhu, rất khác với các Tổ Vu khác, lại thêm La Thiên năm xưa cũng có nhiều sự giúp đỡ và tương giao với nàng, nên La Thiên không chỉ để nàng ngồi vào vị trí khách quý hàng đầu mà còn hỏi thăm xem lần này tới Đông Hải có việc gì để có thể giúp đỡ không.

Vì tộc Kỳ Lân đã quy ẩn, không có điềm lành thì không xuất hiện, giờ đây Bất Chu Sơn ở trung tâm Hồng Hoang đã trở thành thánh địa của Vu tộc, Vu tộc còn chưa phát triển tới mức đỉnh thịnh nhất nên các Tổ Vu chưa chia ra các bộ lạc riêng mà vẫn tụ cư tại điện Bàn Cổ.

Hậu Thổ rời khỏi trung tâm Hồng Hoang lặn lội tới Đông Hải, La Thiên đương nhiên không nghĩ nàng đặc biệt tới tham dự lễ khánh thành của mình. "Không giấu gì đạo hữu, chuyến này ta lặn lội tới Đông Hải không vì điều gì khác ngoài việc truy tìm đạo của mình..." Hậu Thổ không hề giấu diếm, nói ra lời chân thật.

La Thiên gật gật đầu.

Xem ra việc nghe đạo tại Tử Tiêu Cung đã giúp nàng ngộ ra điều gì đó, cộng thêm tâm địa thiện lương, thấy hồn linh Hồng Hoang không nơi nương tựa, kết cục thảm thương, nên chuyến này vất vả tìm kiếm, ngoài việc muốn tìm ra phương pháp giải quyết, còn là vì đạo của mình.

Nhưng La Thiên cũng hiểu sự tìm kiếm này sẽ phí công vô ích, đợi sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai mọi thứ mới sáng tỏ, lúc đó Âm giới mới ứng thiên số mà xuất hiện một góc.

Sắp đến lúc khách khứa thỏa thuê, lễ khánh thành khép lại, Hậu

Thổ từ chối lời mời ở lại của La Thiên, phiêu nhiên rời đi để tiếp tục tìm kiếm thứ mình cần. "Hừ!

Thấy người ta xinh đẹp nên muốn giữ lại sao?" Hi Hòa thấy sau khi Hậu Thổ rời đi, La Thiên có vẻ mặt nhược hữu sở tư, liền giả bộ hờn dỗi. "Làm gì có chuyện đó, có nàng ở đây, ta làm sao thèm người phụ nữ khác, chỉ là vì một Thổ chi Tổ Vu lại xuất hiện ở sâu trong Đông Hải khiến ta thấy hơi kỳ quái mà thôi." La Thiên biết nàng chỉ nhân cơ hội làm nũng nên vội vơ lấy vòng eo thon nhỏ của nàng mà ra sức an ủi.

Hi Hòa thấy trong mắt hắn nhảy múa tia tham ý quen thuộc, nào biết hắn định làm gì, liền thấp giọng nhắc nhở: "Phu quân, muội muội đang ở đây." Tuy bình thường nàng mặc cho La Thiên bày đủ tư thế để hái lượm và cũng rất tận hưởng sau khi tu luyện, nhưng trước mặt muội muội mình, nàng khó mà hoàn toàn buông thả. "À, khụ khụ." La Thiên mới nhớ ra trong Thanh Liên Cung rộng lớn này còn có cô em vợ Thường Hi, liền ho một tiếng, dắt Hi Hòa đi về tẩm thất phía sau: "Phu quân ta mới ngộ được một diệu pháp tu hành, phu nhân cùng ta tham ngộ, tất sẽ thu hoạch không nhỏ, sớm ngày đạt tới Đại La viên mãn." Với cái da mặt dày của phu quân, Hi Hòa chỉ có thể đỏ mặt bị dắt đi, không dám nhìn muội muội mình.

Chương 123

Thường Hi đang mải mê ăn uống thấy cảnh đó, trong lòng cũng có chút ngứa ngáy kỳ quái: Song tu thực sự khiến người ta nghiện đến vậy sao?

Ngay cả Đại La Kim Tiên không bị bụi trần làm phiền mà cũng vui vẻ không mệt mỏi như vậy.

Thật lòng mà nói, thường xuyên bị làm bóng đèn, lúc này trong đầu nhỏ của Thường Hi, sự tò mò về chuyện đó đang dâng trào mãnh liệt. "Hừ!

Chuyện hay như vậy mà tỷ tỷ chẳng bao giờ chia sẻ với muội, đợi có cơ hội, muội nhất định phải làm cho rõ ràng!

Không được, phải làm thế nào mới qua mắt được tỷ tỷ và tỷ phu đây..." Nghĩ đoạn, đầu nhỏ của nàng bắt đầu vận chuyển siêu tốc.

Đông Hải có mười đại động thiên phúc địa, lần lượt là mười châu: Tổ Châu, Doanh Châu, Tụ Quật Châu, Huyền Châu, Viêm Châu, Trường Châu, Nguyên Châu, Lưu Châu, Sinh Châu, Phượng Lân Châu...

Ngày trước mười châu đa phần là lãnh địa của Long tộc, Đông Vương Công nguyên bản chỉ chiếm Nguyên Châu làm phúc địa, nhưng sau khi Long tộc sa sút, gã đã thuận thế bành trướng, dựa vào bản lĩnh chiếm được mấy đại châu.

Sau khi được Hồng Quân khâm điểm là Nam Tiên chi thủ, gã càng mượn đại thế biến mười châu thành lãnh địa của mình.

Gần đây gã còn thi triển đại thần thông hợp mười châu làm một, hình thành một châu lục rộng tới ức vạn vạn dặm, đặt tên là Tử Phủ

Châu, đồng thời đặt tên cho cơ quan thống lĩnh tiên gia là Vạn Tiên Minh.

Trong tiến trình Hồng Hoang bình thường, ba tòa thần sơn Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu xuất thế cũng sẽ bị gã lấy mất để làm đạo trường chính.

Hiện tại, không chỉ mất mặt chỗ La Thiên, mà ngay cả một tòa trong Ngũ Thần Sơn gã cũng không giành được, lòng gã tức tối vô cùng, mấy ngày trời không nguôi, ngay cả tu luyện cũng bị đình trệ.

Nếu không phải tin mừng về Vạn Tiên Đại Trận gã dày công nghiên cứu bấy lâu cuối cùng đã có thể khởi động và phát huy uy lực không tầm thường truyền đến, chắc gã sẽ còn rầu rĩ uất ức mãi. "La Thiên ta không chọc vào được, nhưng những người khác thì Đông Vương Công ta có thể trấn áp, đợi sau này ta quét sạch đại địa Hồng Hoang, mang theo thiên địa đại thế quay lại thu phục tên hỗn đản La Thiên kia!" Bước ra khỏi phủ, gã bước lên một đài cao, nhìn về phía những tiên quang rạng rỡ đằng xa, lại tràn đầy chí khí.

Vạn Tiên Đại Trận lấy vạn tên Thái Ất Kim Tiên làm nòng cốt, trăm tên Đại La Kim Tiên làm trận nhãn nắm giữ then chốt.

Trận này có thể diễn hóa Thái Cực Lưỡng Nghi Tứ Tượng trong đó, trận trong trận, lớp lớp không dứt, uy lực có thể tích lũy vô cùng.

Nếu luận về uy lực trận pháp, Đông Vương Công cho rằng toàn bộ Hồng Hoang chỉ thua kém Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

Có đại trận này, gã mới có thêm tự tin.

Đương nhiên, La Thiên quá mạnh, lại có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay nên dù có Vạn Tiên Đại Trận gã cũng không dám vuốt râu hùm.

Vì bị La Thiên làm nhục, có khả năng trở thành trò cười cho giới tu sĩ Đông Hải, nên giờ đây Đông Vương Công cần gấp một "quả hồng mềm" để nắn.

Đương nhiên quả hồng mềm này không thể là kẻ vô danh tiểu tốt, phải là nhân vật có tiếng tăm trong Hồng Hoang.

Đông Vương Công đảo mắt một vòng, gọi tâm phúc đại tướng tới thương lượng. "Đế quân, những năm gần đây Vạn Tiên Minh chúng ta gần như đã thống nhất Đông Hải, những kẻ đối kháng đều đã chết hoặc đầu hàng rồi, không còn địch thủ xứng tầm nữa." Một thủ hạ nhắc nhở.

Điều này càng khiến Đông Vương Công chán ghét La Thiên hơn.

La Thiên lập đạo trường ở Đông Hải giống như đâm một cái gai vào trong lòng gã vậy. "Hay là chúng ta có thể tới ven Đông Hải, tính sổ với bộ lạc Đẳng Xà kia, lúc trước chúng dám tấn công Vạn Tiên Minh chúng ta..." Một thủ hạ đề nghị.

Đông Vương Công lập tức chốt hạ, hiện tại không chọc vào Vu Yêu lưỡng tộc và La Thiên được, nhưng một bộ lạc Đẳng Xà nhỏ nhoi ở ven Đông Hải thì chẳng lẽ không xử lý nhẹ nhàng được sao?!

Thế là, nhân quả lớn lao giữa Vạn Tiên Minh và Yêu tộc đã bắt đầu từ một ý niệm như vậy.

Nhưng đó cũng là chuyện sớm muộn, có những việc do đạo tâm bắt đầu dị biến mà không thể tự chủ được!

Sau khi âu yếm Hi Hòa mấy ngày ở Bồng Lai, La Thiên bắt đầu điều phái Long Vương của Ngũ Thần Sơn thực hiện nhiệm vụ trấn thủ.

Tuy Long Bá Nha cũng có chiến lực phi phàm nhưng so với cấp bậc chí cường giả Chuẩn Thánh như Long Vương thì còn kém xa vạn

dặm.

Sau bao nhiêu năm hưu dưỡng sinh tức ở động thiên phúc địa cực phẩm là Thái Âm Tinh, lại được La Thiên dốc toàn lực hỗ trợ khôi phục nguyên khí, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã sớm khôi phục tu vi Đại La Kim Tiên.

Đặc biệt lần trước Hoàng Trung Lý chín, La Thiên đã ban cho mỗi người một quả, khiến họ bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ còn cách đỉnh phong một bước chân!

Long Vương quay về Đông Hải còn có thể điều động những cao thủ Long tộc ở đảo Long Vương, lại thêm kinh nghiệm cai quản tứ hải Long tộc nhiều năm, để gã quản lý Ngũ Thần Sơn ở Đông Hải là hợp lý nhất.

Sau khi giao gánh nặng cho Long Vương, La Thiên phủi tay chuẩn bị bế quan.

Tu vi nhục thân của hắn tuy là Chuẩn Thánh nhưng nguyên thần thì chưa, nên không thể dung nạp đạo pháp tắc thứ bảy vào nhục thân.

Nhục thân Chuẩn Thánh sơ kỳ gánh vác sáu đạo pháp tắc, trung kỳ và hậu kỳ cũng như đỉnh phong thì mỗi tiểu cảnh giới có thể gánh thêm hai đạo pháp tắc nữa!

Bát chuyển thành thánh tổng cộng cần mười hai đạo pháp tắc!

Tức là số lượng của Tổ Vu!

Đặc biệt đạo pháp tắc thứ bảy hắn chọn là Sát Lục pháp tắc, công kích lực của Sát Lục pháp tắc đứng trong top 3 của ba ngàn pháp tắc!

Vốn dĩ Ngũ Hành Thần Thể đã có công kích lực cực mạnh, có thể ngạnh hám Hỗn Độn Ma Thần như Băng Thiên Đạo Nhân, nếu cộng thêm Sát Lục pháp tắc, chính La Thiên cũng cảm thấy đáng sợ và vô cùng mong đợi!

Nhưng việc thăng tiến tu vi nhục thân lại bị chế ước bởi nguyên thần đạo, khiến hắn có chút khó khăn trong lựa chọn.

Nếu không đi theo con đường trảm tam thi do Hồng Quân sáng tạo, thì chỉ còn cách dĩ lực chứng đạo hoặc công đức chứng đạo, và một phương pháp nào đó chưa chắc chắn lắm.

Phương pháp đó La Thiên nghe được từ Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân: Tích lũy pháp lực + khí vận tộc + công đức.

Chương 124

Công đức La Thiên không thiếu, cái thiếu là khí vận, tuy sở hữu 30% khí vận của Tiên Thiên Tam Tộc nhưng Tiên Thiên Tam Tộc không còn khả năng trỗi dậy, khí vận đó cũng chỉ như muối bỏ bể. "Nếu vậy thì phải đặt hy vọng lên Nhân tộc sao?" La Thiên nheo mắt.

Nhân tộc xuất hiện đại khái là vạn năm sau, cũng là sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, thời gian đó đối với La Thiên cũng chỉ như cái búng tay, chờ được.

Đương nhiên có lượng lớn công đức cũng có thể khiến nguyên thần thăng lên Chuẩn Thánh trong nháy mắt, nhưng đó là quân bài cuối cùng, không vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không cân nhắc.

Tuy nhiên trong lúc La Thiên bế quan tu luyện, Vu Yêu lưỡng tộc vì một sự việc làm mồi lửa đã bắt đầu trận đại chiến kinh thiên động địa lần thứ nhất!!

Vu Yêu lưỡng tộc từ khi sinh ra và hưng thịnh đến nay luôn có những mâu thuẫn không thể điều hòa.

Vu tộc dũng mãnh hiếu chiến, không lo sản xuất, đa phần lấy Yêu tộc làm thức ăn, thậm chí coi Yêu tộc là lương thực dự trữ.

Đối với Vu tộc, những tu sĩ Yêu tộc do thảo mộc tinh quái đắc đạo là tinh hoa của thiên địa hội tụ, hương vị thơm ngon vô cùng, có thể thỏa mãn dục vọng ăn uống của họ, khác hẳn với các chủng tộc khác, đơn giản là không thể cưỡng lại.

Nhưng Yêu tộc thế lực lớn mạnh, chủng loại phồn đa, từ khi Hồng Hoang sinh ra đến nay đã phồn diễn, số lượng nhiều gấp hàng vạn lần Vu tộc, một chủng tộc mới hưng thịnh vài nguyên hội, làm sao cam tâm làm lương thực.

Đặc biệt có hai vị đỉnh tiêm đại năng là Đế Tuấn và Thái Nhất làm người thống trị, lại có mười đại Yêu Thần phụ trợ, nên đã phát động hết trận chiến này đến trận chiến khác để phản kháng Vu tộc.

Hồng Hoang rộng lớn vô biên, Vu Yêu lưỡng tộc không biết có bao nhiêu vạn ức, những xung đột nhỏ vốn không đáng kể, mỗi lần xung đột chết đi hàng chục vạn hàng trăm vạn cũng chẳng là gì.

Nhưng trong một lần xung đột, phía Vu tộc lại bất ngờ có một vị Đại Vu vẫn lạc.

Đại Vu?

Đó là tồn tại chỉ đứng sau Thập Nhị Tổ Vu, gần như tương đương với mười đại Yêu Thần bên Yêu tộc!

Thế là các Tổ Vu đều xuất động báo thù, chỉ trong một hai ngày đã quét sạch hàng chục bộ lạc Yêu tộc, giết đến mức đầu rơi máu chảy, máu nhuộm vạn dặm.

Nhưng phía Đế Tuấn sao có thể để Tổ Vu tiếp tục làm loạn, gã lập tức điều binh khiển tướng, liên hợp với Yêu sư Côn Bằng cùng mười đại Yêu Thần dưới trướng phản sát trở lại.

Đại quân hai bên nhanh chóng gặp nhau trên một bình nguyên rộng lớn. "Đế Giang tiểu nhi, hôm nay Thái Nhất ta nhất định khiến ngươi có đi không có về!" Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, quanh thân trăm dặm đều là Thái Dương Chân Hỏa cháy hừng hực khiến hư không biến dạng.

Đế Tuấn thì lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, Hà Đồ hóa thành vòng tròn trên trời, Lạc Thư thành hình vuông dưới đất, bên trong có sơn xuyên hà lưu thượng cổ, chim muông cá trùng, đủ loại sâm la vạn tượng hiện ra, trong nháy mắt bày thành một đạo trận pháp bao trùm thiên địa, hách nhiên nhốt Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc vào bên trong.

Trận này có tên là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, là tuyệt phẩm đại trận do Đế Tuấn tham ngộ từ Hà Đồ Lạc Thư.

Điểm tuyệt diệu của trận này là: Nếu thân ở trong đó sẽ không biết thời gian trôi qua, có thể thấy núi tuyết biến thành đại dương, cũng có thể thấy thương hải tang điền, ảo ảnh sinh ra hàng vạn, trong sát na vạn vật sinh diệt, dường như đã trôi qua ức vạn năm, cũng giống như đã trải qua vô lượng lượng kiếp...

Nếu Tổ Vu không thể thoát khỏi loại ảo giác mê hoặc đạo tâm này, bị khốn trong đó vài vạn năm thậm chí vài triệu năm cũng là điều có thể.

Nếu Tổ Vu không thoát thân được trong thời gian ngắn, Yêu tộc đủ sức tiêu diệt toàn bộ Vu tộc, lúc đó mang theo thiên địa đại thế quay lại vây công Thập Nhị Tổ Vu thì đơn giản hơn nhiều.

Đây cũng là lần đầu tiên Đế Tuấn sử dụng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, không ngờ lại có kỳ hiệu như vậy, phía Tổ Vu liên phản ứng cũng không kịp, khiến lòng gã đại hỉ.

Đại sự có thể thành!

Thế nhưng, ngay khi Thập Nhị Tổ Vu rơi vào trận pháp, Đế Giang và Chúc Cửu Âm vốn tinh thông thời không pháp tắc đã phát hiện ra điều bất ổn: Hà Lạc Đồ Thư đã kết hợp cả hai pháp tắc thời gian và không gian, cực kỳ hóc búa.

Thế là Đế Giang lập tức hét lớn: "Anh chị em, việc này không hề nhỏ, lập tức hiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Mười một vị Tổ Vu còn lại lập tức hành động, hưởng ứng khí cơ của Đế Giang.

Tức thì Thập Nhị Tổ Vu kết nối với nhau, tiên thiên sát khí ngút trời, xé rách bầu trời tinh không vô tận, đại địa dưới chân cũng phân phân nứt toác!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận quả nhiên khủng bố, vừa mới phát động đã khiến Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận ẩn ẩn có dấu hiệu không vững.

Thấy huynh trưởng mình mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tỏ vẻ rất vất vả, Thái Nhất làm sao không biết Tổ Vu lại lấy ra cái trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đáng nguyền rủa đó, gã vội vàng tiến vào trong trận, rung mạnh Hỗn Độn Chung! "Đang!" Tiếng chuông vang lên như từ thuở khai thiên lập địa trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, từng đạo hỗn độn huyền hoàng khí rủ xuống, không chỉ ngưng tụ thời không mà còn gắn kết lại bầu trời và đại địa đang vỡ vụn bên trong.

Thái Nhất tay cầm chuông đứng giữa hư không, ngạo thị tất cả, quả là một vị đế vương chí tôn uy phong lẫm lẫm.

Thập Nhị Tổ Vu trong sát na cảm thấy trên người như có sức nặng ức vạn quân ép xuống, ngay cả vai cũng không nhịn được mà run rẩy.

Hỗn Độn Chung không hổ là một trong ba đại khai thiên chí bảo!

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu đang thi triển đại trận cũng bị áp chế nặng nề!

Nhưng lúc này Tổ Vu đã hiện ra hư ảnh Bàn Cổ, lập tức đáp trả Thái Nhất! "Oanh!" Hư ảnh Bàn Cổ cao trăm vạn trượng vừa xuất hiện, lật tay một cái đã vung rìu chém về phía Thái Nhất như lúc khai thiên lập địa!

Một rìu này không chỉ chém nát không gian mà ngay cả thời gian cầm cố cũng bị chém diệt theo! "Không thể đỡ được sao?!" Đối mặt với một rìu hung hãn vô cùng này, dù Thái Nhất có Hỗn Độn Chung hộ thân cũng thấy lòng run sợ. "Đang!" Gã gõ mạnh vào Hỗn Độn Chung, vô số hỗn độn huyền hoàng khí hình thành một đạo thái cổ

thần long màu vàng lao thẳng vào rìu.

Đế Tuấn đang chủ trì đại trận cũng dồn toàn bộ pháp lực vào Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Khiến vô số ngôi sao lớn trên bầu trời đại trận hóa thành lưu tinh rơi xuống, oanh kích hư ảnh Bàn Cổ. "Oanh!" Nhưng tất cả trước một rìu của hư ảnh Bàn Cổ đều mong manh như hoa trong gương trăng dưới nước.

Thái Nhất bị đánh bay, mồm miệng đầy máu, đã bị trọng thương, Đế Tuấn chủ trì Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận còn thảm hơn, đại trận bị phá, linh bảo bản mệnh Hà Lạc Đồ Thư chịu đòn nặng nề phản phệ lên chủ nhân, khiến gã thất khiếu lưu huyết, ngã quỵ xuống.

Chương 125

"Oanh!" Dư lực của một rìu còn quét sạch vài vạn dặm, tiêu diệt một nửa đại quân Yêu tộc, bên trong đó trừ Đại La Kim Tiên ra căn bản không một ai sống sót!

Mười đại Yêu Thần mặt mày xám xịt, run rẩy không thôi.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc danh tiếng đã lâu, nhưng không ngờ lại khủng bố đến mức độ này! "Ha ha!

Đế Tuấn Thái Nhất, hôm nay chính là ngày tử của các ngươi!" Phá tan Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, bọn người Đế Giang hiên ngang bước ra, mặt đầy vẻ đắc ý.

Sau khi giết Đế Tuấn Thái Nhất, Yêu tộc sẽ như rắn mất đầu, thiên hạ Hồng Hoang này sẽ thuộc về Vu tộc.

Tuy không thể tu nguyên thần đạo nhưng sau khi có được đại thế Hồng Hoang, Đế Giang tin rằng việc dựa vào đó để chứng đạo là không khó!

Sau này chỉ cần Vu tộc có một vị Thánh nhân thì sẽ không cần nhìn sắc mặt Hồng Quân, cũng không cần nhìn sắc mặt Thiên đạo Hồng Hoang nữa!

Vu tộc có thể trường tồn ở Hồng Hoang, trở thành bá chủ vĩnh cửu!

Ý niệm cuộn trào trong lòng khiến sát ý của Đế Giang bùng phát, gã lập tức muốn tiến lên kết liễu Thái Nhất và Đế Tuấn! "Đừng hòng làm hại huynh trưởng ta!" Thái Nhất định liều mạng.

Nhờ có Hỗn Độn Chung hộ thể gã chỉ bị trọng thương, vẫn còn một chiến lực.

Âm thầm chuẩn bị thiêu đốt đạo cơ, định hy sinh cả Hỗn Độn Chung để giết chết mấy vị Tổ Vu!

Đúng lúc này!

Đế Tuấn ngã quỵ trên mặt đất, trong lòng tràn đầy hối hận.

Nếu sớm biết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc lợi hại như thế, hắn đã đi mời Phục Hy cùng Nữ Oa đi cùng, không đến mức rơi vào kết cục hiện tại.

Đúng lúc này! "Oanh!" một tiếng thiên âm trong trẻo từ hư không xa xăm bay ra, trong nháy mắt có một đạo thanh quang rơi xuống, ngăn ở giữa Đế Giang Tổ Vu và Đế Tuấn, Thái Nhất.

Đạo phù chiếu kia mang theo khí tức Thánh nhân, vô số đại đạo văn tự trên đó hiện lên lưu động, hình thành nên những chí lý huyền diệu, hách nhiên là vô số Tiên Thiên Phù Lục, tạo thành tầng tầng Tiên Thiên Đại Trận.

Chỉ một đạo phù chiếu này đã vượt xa Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, sở hữu uy năng cực kỳ đáng sợ. "Các ngươi mau chóng lui ra, trong vòng vạn năm không được lại sinh sự thị phi." Từ trong phù chiếu truyền ra giọng nói của Hồng Quân Thánh Nhân, uy nghiêm công chính, chấn động tâm thần của vạn vật sinh linh trong vòng trăm vạn dặm, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Trong âm thanh đó rõ ràng mang theo một tia cảm xúc của Thánh nhân, khiến các tu sĩ cảm thấy áp lực như núi đè, đạo tâm ẩn ẩn bất ổn.

Thủ đoạn của Thánh nhân, quả nhiên thần thông tề thiên, thâm bất khả trắc. "Thánh nhân bất công!

Yêu tộc khi dễ Vu tộc ta, giết bao nhiêu con cháu Vu tộc, mà lại bắt ta dừng tay tha cho chúng?!" Chúc Dung phẫn nộ nhảy lên gầm

thét, ngay cả Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm ở bên cạnh cũng không ngăn nổi.

Vu tộc vốn không tôn thiên địa, tuy kính sợ Thánh nhân nhưng trong lòng vẫn tràn đầy sự bất phục.

Trước mắt có thể tự tay giết chết Đế Tuấn, Thái Nhất để thống nhất Hồng Hoang, vậy mà bị Hồng Quân ngang nhiên can thiệp khiến công bại thùy thành, Chúc Dung là người nóng nảy nhất trong các Tổ Vu, sao có thể nhịn được. "Hỏng bét!" Đế Giang vội vàng một lần nữa phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ xuất hiện để bảo vệ Chúc Dung.

Thánh nhân nhất nộ, Chuẩn Thánh cũng có thể tan thành mây khói trong một ý niệm, huống chi là hạng Đại La Kim Tiên như Chúc Dung.

Tuy nhiên, với tu vi hiện tại của các Tổ Vu, trong thời gian ngắn chỉ có thể triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ một lần, nên Đế Giang tái phát động chỉ có thể miễn cưỡng đem tiên thiên sát khí của mười hai Tổ Vu liên kết lại, mười hai loại pháp tắc vây quanh thân thể Chúc Dung!

Lúc này! "Oanh!" đạo Thánh nhân phù chiếu đột nhiên sáng rực, Đế Giang cùng mười hai Tổ Vu chỉ cảm thấy một luồng vĩ lực hạo hãn vô biên từ bát phương trong hư không ép xuống, trong nháy mắt khiến mười hai người phủ phục trên mặt đất.

Thất bại nhanh chóng và dứt khoát như vậy khiến các Tổ Vu kinh hãi không thôi: mười hai Tổ Vu liên hợp tiên thiên sát khí và mười hai đạo pháp tắc, trước một đạo Thánh nhân phù chiếu lại mỏng manh như băng mỏng.

Từ đó, trong Hồng Hoang bắt đầu lưu truyền một câu nói: Dưới Thánh nhân, tất cả đều là kiến hôi! "Thánh nhân xin thứ tội, ngũ đệ của ta tính tình nóng nảy, lại thêm các đệ tử bị giết hại nên mới..." Đế

Giang vội vàng cầu xin. "Mọi việc đều có định số, Vu tộc gặp họa này là do lòng ham muốn ăn uống dẫn đến, không oán được người, Yêu tộc cũng vì thế mà chịu trừng phạt, hai tộc hãy lui đi, trong vòng vạn năm không được động can qua, làm tổn thương thiên hòa." Trong phù chiếu lại truyền ra lời của Hồng Quân. "Cẩn tuân Thánh nhân pháp chỉ." Hồng Quân chỉ bằng một đạo phù chiếu từ trên trời rơi xuống đã trấn áp được các Tổ Vu đang phát động đại trận, trước thần thông của Thánh nhân, không ai dám làm trái, các tộc Vu Yêu có mặt đều khom người vâng lệnh.

Theo việc Vu Yêu hai tộc rút quân, những đại năng âm thầm quan sát trận chiến này mới thu hồi ánh mắt, trong lòng chấn động khôn cùng.

Quả nhiên dưới Thánh nhân đều là kiến hôi!

Đồng thời, họ càng bách thiết muốn lên Tử Tiêu Cung nghe đạo lần nữa để có thể đột phá đạo quả Đại La.

Có người suy đoán lần giảng đạo thứ hai sẽ là về đạo Chuẩn Thánh trên cấp Đại La, lại nghe nói Hồng Quân giảng đạo ba lần nên vô cùng hưng phấn: lần thứ ba có khả năng là đạo Thánh nhân!

Cũng có một số đại năng hiểu rằng: Hồng Quân là Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang nhưng không ngại phiền hà thực hiện ba lần giáo hóa, có khả năng là nhắm tới danh hiệu Thánh Sư.

Nếu Hồng Quân có thể dạy ra Thánh nhân, chỉ riêng danh hiệu Thánh Sư thôi cũng đủ để đạt được công đức và khí vận khổng lồ không thể đong đếm, trở thành tồn tại trên cả Thánh nhân cũng không phải không thể!

Trận chiến đầu tiên giữa Vu và Yêu đã hạ màn dưới sự ngăn trở của Hồng Quân Thánh Nhân như vậy.

Chương 126

Tuy Đế Tuấn và Thái Nhất trở thành trò cười cho không ít đại năng sau bữa trà nước, nhưng Yêu tộc không vì thế mà thương tổn nguyên khí, vẫn là đại tộc đứng đầu Hồng Hoang, không ai dám xem thường.

Sau khi có Thánh dụ của Hồng Quân, đại địa Hồng Hoang đón nhận một thời kỳ bình tĩnh hiếm có, không còn cảnh kiếm bạt nỗ trương và phân tranh khắp nơi như trước.

Đặc biệt sau sự kiện này, các đại năng Hồng Hoang đều thực sự kính sợ những vị đứng đầu tiên nam và tiên nữ được Hồng Quân chỉ điểm.

Trước đó, do Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu tu vi không phải đỉnh tiêm, tuy được Thánh nhân sắc phong nhưng các đại năng Hồng Hoang không mấy để tâm.

Nhưng nay Thánh nhân đột nhiên hiển uy, nhắc nhở ai mới là chủ tể Hồng Hoang, nên địa vị của hai người đại diện cho ý chí Thánh nhân cũng tự nhiên nước lên thuyền lên.

Vì vậy, một số đại năng thậm chí đã lên đường đầu quân cho Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, hy vọng có thể kịp thời bước lên con "đại thuyền" được Thánh nhân che chở.

Đế Tuấn vừa thoát nạn lại gặp chuyện không may, khi chạy về Thái Dương Tinh thì nhận được một tin xấu, suýt chút nữa không kìm nén được mà định đi giết sạch tên hỗn đản thừa cơ đục nước béo cò kia.

Nguyên lai là Đông Vương Công nhân lúc Yêu tộc và Vu tộc khai chiến đã dẫn theo đại đội nhân mã đến ven biển Đông Hải, tiêu diệt bộ

lạc Đẳng Xà vừa mới đầu quân cho Yêu tộc không lâu, còn dõng dạc tuyên bố Đẳng Xà làm nhiều việc ác, hắn thay trời hành đạo.

Nhưng trước thủ đoạn của Hồng Quân, Đế Tuấn chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, an ủi tộc Đẳng Xà đang quỳ lạy khóc lóc bên dưới.

Dù sao lúc này Đông Vương Công thực sự không thể đắc tội!

Không lâu sau khi Đẳng Xà lui xuống, Phục Hy dẫn theo một vị tiên thiên đại thần muốn gia nhập Yêu tộc đến kiến diện.

Vị tiên thiên đại thần này tên là Bạch Trạch, sinh ra ở vùng ven biển, hào xưng trên thông thiên văn địa lý, dưới tường tận mọi chuyện vụn vặt, nhìn thấu tương lai, thấu hiểu quá khứ.

Đế Tuấn thấy người này tay cầm vũ phiến, đội ngọc quan, mặc bạch y, là một mỹ nam tử xuất trần, quanh thân có tường thụy chi khí bao quanh, tu vi lại là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không khỏi tâm hỷ: lại có thêm một vị tuyệt thế đại tướng.

Tin vui mà Phục Hy mang đến không chỉ dừng lại ở đó.

Sau khi Phục Hy bẩm báo chi tiết, Đế Tuấn không kìm được sự cuồng hỉ, lớn tiếng nói: "Phục Hy huynh đệ đã giúp ta một việc lớn rồi!

Hai vị đúng là quý nhân trong mệnh của Đế Tuấn ta!" Trước đó, Đế Tuấn thỉnh thoảng có cảm ứng nhưng khó tìm ra ngọn cội, không chỉ hắn mà cả Thái Nhất cũng có cảm ứng huyền ảo này.

Vì xuất hiện không chỉ một lần nên hắn đã nói cho Phục Hy biết.

Không ngờ Phục Hy lại mang đến một bất ngờ lớn như thế.

Hắn thầm cảm thấy may mắn vì trước đây đã cực khổ chạy đến núi Bất Chu tốn bao công sức mời Phục Hy xuống núi.

Nói thực lòng, lúc đó hắn nhắm đến bản lĩnh của Nữ Oa vì uy

danh của nàng vang dội khắp núi Bất Chu, ngay cả Tiên Thiên Tam Tộc trước đây cũng không dám đắc tội.

Nhưng Nữ Oa đã từ chối dứt khoát, bù lại Phục Hy đã đồng ý. "Nếu ta và Bạch Trạch đạo hữu thôi diễn không lầm, sẽ có một thế giới mới rộng lớn vô biên xuất hiện, nằm giữa màng thế giới Hồng Hoang, phía trên tiếp giáp biển sao vô tận, phía dưới nhìn xuống đại địa Hồng Hoang, chiếm được nơi đó có thể nắm giữ bầu trời, độc tôn vô nhị!" Phục Hy nói với vẻ hưng phấn.

Từ khi gia nhập Yêu tộc, hắn tận mắt chứng kiến Yêu tộc đi đến đỉnh cao hưng thịnh, giờ đây trên đại địa Hồng Hoang, vật cản duy nhất trước mặt Yêu tộc chỉ còn Vu tộc và mười hai Tổ Vu!

Mười hai Tổ Vu sinh ra từ tâm huyết của Bàn Cổ hỗn hợp với địa trọc chi khí, nên chỉ cần chân đạp đại địa là sức mạnh sẽ tuôn trào không dứt, các đại vu tiểu vu của họ cũng có thần thông bẩm sinh.

Nếu Yêu tộc tiếp tục đặt đại bản doanh trên đại địa Hồng Hoang thì sẽ có yếu thế tự nhiên.

Nếu tìm được một thế giới mới trên bầu trời làm đại bản doanh mới, có thể chiếm vị trí trên cao nhìn xuống, tiến thoái tự như, chuyển yếu thành ưu!

Nhưng Phục Hy nói đến đây lại có chút ngập ngừng.

Đế Tuấn vốn là bậc hoàng giả, giỏi quan sát sắc mặt, liền lên tiếng: "Phục Hy huynh đệ, trước mặt ta, cứ việc nói thẳng, không cần khách khí." Thú thật, Đế Tuấn mở miệng là huynh đệ, ngậm miệng là huynh đệ, mới khiến Phục Hy có chút cảm động mà dốc lòng cho Yêu tộc.

Đế Tuấn bây giờ là tồn tại thế nào?

Hắn nắm giữ ít nhất một nửa đại thế Hồng Hoang, xưng là đệ

nhất Đế Tôn cũng không quá, dưới trướng Đại La Kim Tiên nhiều như mưa, ái tướng như vân, nhưng chỉ xưng huynh gọi đệ với Thái Nhất và Phục Hy, khiến Phục Hy cảm thấy đây là vinh dự đặc biệt. "Phục Hy cần mượn Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tôn để quan sát, mới có thể tiếp tục thôi diễn sâu hơn, thấu triệt thiên cơ thâm tàng kia." Phục Hy đánh bạo nói ra.

Hà Đồ Lạc Thư là linh bảo bạn sinh của Đế Tuấn, là hơi thở bản mệnh, sao có thể dễ dàng cho mượn, nếu rơi vào tay kẻ ác thì đủ để khiến Đế Tuấn rơi khỏi đỉnh phong Đại La. "Ta cứ ngỡ chuyện gì lớn lao?

Chuyện nhỏ thôi, làm phiền hai vị rồi." Đế Tuấn cười cười, lật tay lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, sảng khoái giao cho Phục Hy.

Phục Hy thực sự không ngờ Đế Tuấn lại dứt khoát như vậy, không một chút do dự, sự tín nhiệm này khiến hắn sinh ra cảm giác kẻ sĩ nguyện chết vì người tri kỷ. "Phục Hy tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của Đế Tôn." Phục Hy trịnh trọng nhận lấy Hà Đồ Lạc Thư, cảm ứng mối liên hệ huyền ảo giữa Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và minh minh trong đó, hận không thể lập tức bắt đầu thôi diễn.

Trên Thái Âm Tinh, La Thiên đang bế quan cũng thu hồi tâm thần, thầm cảm thán một tiếng: Thánh nhân rốt cuộc vẫn là Thánh nhân, dù mười hai Tổ Vu đều tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân có uy lực sánh ngang Thánh nhân, nhưng cũng chỉ là tiếp cận mà thôi, căn bản không làm gì được Thánh nhân. "Ta hiện tại có tạo hóa và ngũ hành pháp tắc trong người, nếu dung hợp thêm đạo pháp tắc thứ bảy là sát lục, không biết có thể giao phong một hai hiệp với Thánh nhân không?" Hắn thầm tính toán, sau đó tiếp tục bế quan tu luyện, tôi luyện nguyên thần Đại La đến tầng thứ hoàn mỹ, chỉ chờ lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân là bứt phá!

Trong khi tôi luyện nguyên thần, nhục thân của hắn đột nhiên nhảy vọt, phá khai tầng tầng thời không, rơi vào một dòng sông hạo hãn vô biên vô tế với vô số nhánh rẽ.

Đó chính là dòng sông thời gian mà Hồng Quân Thánh Nhân đã hiển hóa trước Tử Tiêu Cung!

Tuy nhiên, dòng sông thời gian mà La Thiên nhìn thấy không thuộc về dòng sông thời gian của thế giới Hồng Hoang, mà thuộc về một "nhánh rẽ" khá lớn, ở nơi cực xa còn có một dòng sông thời gian "trục chính" lớn hơn gấp ức vạn lần!

Nhưng trục chính đó hiện tại với tu vi của La Thiên nhìn qua chỉ thấy một mảnh hỗn độn mờ mịt, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được một góc băng sơn.

Dòng sông thời gian không có khởi đầu cũng không có kết thúc, rộng lớn vô biên, tràn ngập ba loại đạo ý vô thượng là quá khứ, hiện tại và vị lai, hiện hóa vạn tượng sâm la.

Cho dù dựa vào đạo quả Đại La có thể tiến vào trong đó, nhưng cũng không thể lưu lại lâu, nếu không đạo quả sẽ có nguy cơ bị tiêu tan.

Chương 127

Chỉ có Đại La Kim Tiên hậu kỳ hoặc đỉnh phong mới có thể miễn cưỡng để lại một tia ấn ký nguyên thần bên trong, coi như lưu lại một đường lui.

Chuẩn Thánh thì không cần lo lắng về phương diện này, không những có thể dừng chân lâu ngày trong dòng sông thời gian mà còn có thể tiến hành tham ngộ.

La Thiên hôm nay đưa nhục thân vào trong đó để tham ngộ pháp tắc thời gian mới nhận được, cũng như tiến thêm một bước nâng cao 75% pháp tắc không gian đã tham ngộ trước đó!

Đồng thời, hắn cần câu thông với quá khứ thân và vị lai thân trong dòng sông thời gian, cũng như để lại ấn ký hiện tại thân.

Đột phá Thất Chuyển, tiến vào cảnh giới Bát Chuyển không chỉ cần mười hai đạo pháp tắc nhập thể, mà còn cần tam thân quá khứ - hiện tại - vị lai hợp nhất, mới có thể chứng đắc hỗn nguyên đạo quả cuối cùng.

Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công ở những giai đoạn đầu có thể thăng tiến nhanh nhờ lượng lớn tài nguyên, nhưng khi tương đương với cảnh giới Thánh nhân ở Bát Chuyển, độ khó không hề kém cạnh việc tu luyện nguyên thần pháp, thậm chí còn vượt qua không ít.

Đương nhiên, một khi tiến nhập đệ bát chuyển, thực lực của La Thiên sẽ càng khủng bố, Thánh nhân bình thường căn bản không phải đối thủ! "Ngô?" "Thái Âm Tinh La Thiên!

Ta nhận ra hắn, không đúng, khí tức của hắn có vấn đề!" "Nhục thân tiến vào dòng sông thời gian?!" "Nhục thân?!

Sao có thể?!" "Cũng không lạ, lần trước ta thấy Đế Giang và Chúc Cửu Âm của Vu tộc cũng vào, nhưng không thể dừng lại lâu." Một số ấn ký của các đại năng Chuẩn Thánh ở "không xa" phát hiện tung tích của La Thiên, thần thức xôn xao kinh ngạc giao lưu.

La Thiên cũng không ngờ đại địa Hồng Hoang lại ẩn tàng nhiều cường giả cấp Chuẩn Thánh như vậy, không khỏi ngạc nhiên.

Nhưng ngay sau đó hắn cũng chợt hiểu: dù sao số lượng Hỗn Độn Ma Thần chuyển sinh tại Hồng Hoang rất nhiều, một số căn nguyên không hề thua kém La Hầu Ma Tổ hay Càn Khôn Lão Tổ, dựa vào linh bảo bạn sinh và pháp tắc bạn sinh để tiềm tu lên Chuẩn Thánh cũng không phải việc khó.

Đương nhiên, những chí cường giả cấp Chuẩn Thánh đang tiềm tu này, không ít người sẽ vì cuộc chiến Vu Yêu sắp tới mà xuất thế, từ đó bị cuốn vào lượng kiếp, thậm chí tan thành tro bụi.

Sau lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân, Hồng Hoang sẽ đón một thịnh thế Chuẩn Thánh như mây!

Sớm muộn gì Chuẩn Thánh cũng không còn là tồn tại quý hiếm nữa.

Do không có ai can nhiễu, La Thiên cũng mặc kệ sự kinh ngạc của họ, ngồi kiết già bắt đầu câu thông quá khứ thân và vị lai thân.

Quá trình này sẽ vô cùng trường kỳ. "Ngô?!" Không lâu sau, hắn phát hiện một chuyện lạ, không khỏi ngạc nhiên thốt lên.

Chuyện khiến La Thiên kinh ngạc là hắn phát hiện quá khứ thân của mình dường như rất hư ảo!

Bất kể hắn cảm ứng, truy vết, thậm chí động dụng tất cả sức mạnh, cũng chỉ thấy một tia cảm ứng nhược hữu nhược vô!

Không giống như vị lai thân vốn có một tia cảm ứng rõ ràng trong

minh minh.

Nói cách khác: quá khứ thân của La Thiên dường như có vấn đề!

Cảm ứng của La Thiên đối với nó dường như chỉ bằng một nửa vị lai thân, thậm chí còn ít hơn!

Một lát sau, La Thiên cũng hiểu ra một chuyện: vì xuyên không từ Trái Đất, một phần cấu thành của quá khứ thân đã lạc lại phía Trái Đất.

Phát hiện này khiến hắn hơi đau đầu.

Như vậy, nếu muốn tam thân hợp nhất thì cần ngược dòng hoặc xuyên qua dòng sông thời gian để tìm kiếm như mò kim đáy bể!

Thời gian và tinh lực bỏ ra, cùng với pháp lực tiêu hao sẽ là không thể đong đếm.

Tuy nhiên hắn không để chuyện đó làm chùn bước, dù không tam thân hợp nhất, nhưng sau khi dung hợp mười hai đạo pháp tắc, Thất Chuyển Huyền Thể có sức mạnh cực kỳ khủng bố, cũng sẽ không thua kém Thánh nhân là bao!

Tu luyện không biết năm tháng, gần vạn năm thời gian trôi qua, sắp đến lúc Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, vô số đại năng Hồng Hoang lên đường tới Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Vẫn là Hạo Thiên và Dao Trì hai đạo đồng ra đón tiếp, La Thiên thấy hai người dường như cao thêm không ít, đã có dáng vẻ thiếu niên.

Tọa định trong Tử Tiêu Cung, La Thiên quan sát xung quanh, thấy trong ba ngàn khách có thêm một số gương mặt lạ.

Trong vạn năm qua, có người trong đợt khách hồng trần trước đã vẫn lạc, nên mới có người khác bổ sung.

Mười hai Tổ Vu chỉ có Hậu Thổ đến dự.

Có lẽ họ vẫn phẫn nộ chuyện Hồng Quân ngăn cản giết Đế Tuấn lần trước, cảm thấy đi cũng vô ích nên không đến.

Không lâu sau, Hồng Quân xuất hiện từ hư không, vẫn tọa trên đài sen tím, sau khi quan sát một lượt, thậm chí lược bỏ cả lời khai trường mà bắt đầu giảng đạo: "Hôm nay ta khai giảng đạo Chuẩn Thánh, pháp môn Chuẩn Thánh có thể chia thành mấy loại như sau...

Ngoài việc lợi dụng công đức thăng cấp và dùng lực phá chướng, lão đạo còn có một phương pháp khác là pháp môn Trảm Tam Thi...

Tam thi là do thiện niệm, ác niệm, chấp niệm hóa thành, trảm khứ tam thi tức có thể đắc đạo, chứng đắc thánh vị...

Tam thi mang theo các loại thị dục, diễn hóa thành những phiền nhiễu của hồng trần, làm loạn đạo tâm, nếu trảm khứ chúng có thể thanh lọc bản nguyên, hòa hợp đạo chân, tiếp cận hơn với lý vận hành của đại đạo, cũng giữ được chân ngã không bị đồng hóa...

Tam thi là hư trung chi hư, cần tiên thiên linh vật để ký thác, nếu không có khả năng quay lại bản thể, một khi tam thi quay lại, cái ác của tam thi sẽ càng dữ dội hơn...

Có một điểm cần ghi nhớ, thiện thi không thể dùng vật mang sát phạt chi khí để ký thác, tương tự, ác thi cũng không thể dùng công đức chi khí, nếu không việc ký thác sẽ có rủi ro thất bại lớn, còn chấp thi thì không quá khắt khe...

Vật tiên thiên dùng để ký thác tam thi không dễ dàng bị tổn hủy, nếu không cũng sẽ liên lụy đến tam thi đã ký thác..." Hồng Quân giảng giải pháp môn Chuẩn Thánh một cách chậm rãi, nhưng không còn khí tượng vạn thiên huyền diệu như lần trước, mà lại đi sâu vào những điều đơn giản, từng chữ như châu ngọc.

Lần giảng này kéo dài ba ngàn năm mới kết thúc.

Đến đây, những bậc có căn nguyên tiên thiên cực giai như Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Côn Bằng đều đã viên mãn đạo ý Đại La, đột phá ngay trước mắt, chỉ cần trảm ra một thi.

Nhưng có một người còn nhanh hơn: đúng lúc Hồng Quân vừa giảng xong, nguyên thần của La Thiên đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chương 128

"Uỳnh!" Trên đầu La Thiên hiển hóa ba đóa hoa vàng, ánh kim rực rỡ, đóa ở giữa còn mang theo một tầng sắc tím nhạt nhược hữu nhược vô.

Dùng pháp lực thuần túy tích lũy để phá quan!

Hồng Quân trên đài sen tím nheo mắt, nhìn ra được căn nguyên: La Thiên đi theo con đường giống như Long Vương và Nguyên Phượng, tích lũy khí vận + lượng lớn công đức + pháp lực dồi dào!

Phương pháp chứng đắc Chuẩn Thánh này Hồng Quân không đánh giá tốt hay xấu, chỉ là một phương pháp cân bằng.

Không nghi ngờ gì, về chiến lực, pháp môn này đứng dưới Trảm Tam Thi.

Khi La Thiên thăng cấp, Lão Tử ở gần đó cũng tỏa ra thanh quang, sau đó Thái Cực Đồ xoay tròn trên đầu, âm dương nhị khí bao quanh, một lão đạo từ bi mục quang hiền lành bước ra, cúi chào Hồng Quân Thánh Nhân và bản thể Lão Tử.

Đạo nhân này diện mục giống Lão Tử tám chín phần, chính là Thiện thi của Lão Tử, được Lão Tử đặt tên ngay tại chỗ là Thái Thượng Lão Quân. "Tốt." Ngay cả Hồng Quân cũng không nhịn được khen một tiếng.

Không hổ là đại đệ tử tương lai.

Các tu sĩ cũng kinh hãi: người đứng đầu Tam Thanh quả nhiên tích lũy hùng hậu nhất.

Chỉ vài giây sau, Nguyên Thủy đột nhiên đứng dậy, tay hiện ra Bàn Cổ Phiên dùng lực rung động, dùng khai thiên khí nhận trảm ra

Ác thi, cũng một bước tiến vào Chuẩn Thánh tiền kỳ.

Sau đó, mọi ánh mắt ngưỡng mộ đều dồn vào Thông Thiên đạo nhân!!

Thông Thiên đạo nhân hơi cười khổ lắc đầu rồi đứng lên.

Linh bảo bạn sinh Lục Hồn Phiên không sánh được với Tiên Thiên Chí Bảo trong tay hai vị huynh trưởng, nhưng vẫn trảm được.

May mắn thay, ngay sau đó Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung trảm ra Thiện thi, phân tán sự chú ý của mọi người, nếu không Thông Thiên sẽ càng thêm bối rối.

Theo sát sau Thái Nhất là Nữ Oa, dùng Hồng Tú Cầu trảm ra Thiện thi.

Trong nhất thời có năm người tiến vào kỳ Chuẩn Thánh.

Trong số đó La Thiên nổi bật nhất, vì bốn người kia đều dùng pháp trảm thi, còn hắn dùng khí vận cộng công đức và pháp lực để thăng cấp, khiến người ta không hiểu nổi.

Cần biết rằng trong tay La Thiên có tới hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, gia tài vượt xa Tam Thanh, Thái Nhất và Nữ Oa, vậy mà lại chọn con đường thăng cấp này.

Lần giảng thứ hai của Hồng Quân kết thúc như vậy, các tu sĩ lần lượt rời Tử Tiêu Cung trở về Hồng Hoang, vội vàng bế quan để tham ngộ pháp Trảm Tam Thi.

Việc năm người nhóm La Thiên tiến vào Chuẩn Thánh ngay tại chỗ khiến họ cảm thấy bách thiết, đều nhận ra một thời đại của Chuẩn Thánh sắp tới, ai tụt hậu có khả năng sẽ bị đào thải!

Trong số các tu sĩ, Đế Tuấn là người sốt ruột nhất.

Với tư cách là Đế Tôn của Yêu tộc, không thể tiến vào Chuẩn

Thánh ngay lập tức, cảm giác lúc đó ở Tử Tiêu Cung cũng giống như Thông Thiên đạo nhân vậy. "Chỉ cần chiếm được Thiên Giới, đưa Yêu Đình lên đó, thành lập Thiên Đình thống ngự thiên hạ, ta cũng có thể trảm thi thành công!" Hắn dường như cảm ứng được khế cơ đột phá, càng thêm tâm huyết với việc tìm kiếm Thiên Giới.

Phục Hy đi cùng dường như biết tâm tư của hắn, liền nói: "Đế Tôn không cần lo lắng, ta và Bạch Trạch đạo hữu đã có phương hướng rõ ràng rồi, không quá ba trăm năm, Đế Tôn sẽ có được Thiên Giới, trở thành chủ nhân của Thiên Giới!

Thống ngự thiên hạ!" "Làm phiền huynh đệ!" Đế Tuấn cảm thán không thôi.

Sau đó Phục Hy lại nhắc đến một chuyện khiến hắn trợn mắt hốc mồm, ngay cả Thái Nhất bên cạnh cũng ngây người.

Đế Tuấn tu vi không dưới Thái Nhất, sở dĩ không bước lên Chuẩn Thánh ngay tại Tử Tiêu Cung là vì Hà Đồ Lạc Thư một thời gian dài nằm trong tay Phục Hy nên chưa ngộ được công phu trảm thi.

Không được vẻ vang trước mặt các tu sĩ nên trong lòng có chút buồn bực, nhưng nghe Phục Hy nói và xem Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa sự huyền ảo, hắn liền cười lớn: "Phục Hy huynh đệ, Yêu tộc sẽ thống ngự thiên hạ, xưng bá tuyệt thế, huynh và Yêu Sư xứng đáng ghi công đầu!" Yêu Sư Côn Bằng bên cạnh vội xua tay: "Đế Tôn quá khen, ta chỉ sáng tạo ra chút Yêu văn nhỏ bé, sao dám sánh ngang với Phục Hy đạo hữu." "Không phải đâu, chỉ riêng công tìm ra Thiên Giới đã vượt xa việc ta sáng tạo Yêu văn, nay Phục Hy đạo hữu còn từ Hà Đồ Lạc Thư tham ngộ ra Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Chi Trận, thực sự khiến người ta ngưỡng mộ, khó mà theo kịp!" Côn Bằng nhìn Hà Đồ Lạc Thư hóa ra một mảnh biển sao nhỏ, chân tâm khen ngợi.

Tuy trận pháp Phục Hy diễn hóa mới chỉ là phôi thai của Tiểu Chu

Thiên Tinh Thần Trận, nhưng ai cũng có thể thấy tiềm lực to lớn từ những quỹ đạo tinh tú phức tạp và tầng tầng lớp lớp pháp tắc trận pháp đó.

Một khi hoàn thiện, tuyệt đối đứng trên Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Yêu Sư Côn Bằng không khỏi kinh ngạc vì điều này.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận là tồn tại thế nào, hắn từng giao thủ với Đế Tuấn nên hiểu rất rõ!

Từ đó thoát thai ra một trận pháp mạnh hơn, chỉ mới là phôi thai đã khiến người ta cảm thấy vượt trội hơn Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận...

Côn Bằng không khỏi hít một hơi lạnh.

Sợ rằng sau khi hoàn thiện, trận này có tiềm năng tranh phong với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc! "Chúc mừng Đế Tôn!" Bạch Trạch, Côn Bằng và Thái Nhất lúc này mới định thần lại, đồng loạt chúc mừng Đế Tuấn. "Đồng hỷ đồng hỷ, chờ sau khi quét sạch Vu tộc, tộc ta sẽ được hưởng vô thượng vận của Hồng Hoang, lúc đó mọi người đều có hy vọng chứng đạo!" Đế Tuấn không quên hứa hẹn với cấp dưới.

Trong dòng sông thời gian Hồng Hoang, La Thiên đang ngồi kiết già tham ngộ sự huyền diệu của quá khứ và vị lai, nguyên thần tham ngộ chân ý thời gian lan tỏa trong đó.

Đến nay, vị lai thân của hắn tham ngộ được 5%, quá khứ thân 2%, pháp tắc thời gian đạt 18%.

Với tiến độ này, La Thiên có chút không hài lòng, dù sao hắn đã tu luyện trong đó tổng cộng gần vạn năm.

Nếu cứ đà này, chưa chắc đã thành thánh trước Nữ Oa.

Sau khi Hồng Quân giảng đạo lần ba, Nữ Oa sẽ tạo nhân thành thánh.

Đương nhiên, Nữ Oa muốn tạo nhân thành công thì phải xem sắc mặt của La Thiên.

Chương 129

Dù sao Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy, Càn Khôn Đỉnh và các vật phẩm quan trọng để tạo nhân đều nằm trong tay hắn.

Trong dự tính của La Thiên, trước tiên nhục thân phải thành thánh, sau đó mới tính đến nguyên thần.

Nhưng vấn đề quá khứ thân khiến hắn hơi do dự.

Dòng sông thời gian mênh mông vô tận, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tiến vào đây cũng khó mà dễ dàng tìm được thứ mình cần. "Tiên giải quyết pháp tắc không gian và pháp tắc thời gian đã!

Nếu không có chúng, càng đừng mong ngược dòng hay xuyên qua dòng sông thời gian." Một lát sau hắn đưa ra quyết định.

Trước tiên nhục thân thành thánh!

Đã định nguyên thần không đi theo con đường trảm tam thi, chỉ có thể chọn từng phương hướng một, không có lựa chọn khác.

Chờ sau khi nâng pháp tắc thời gian và không gian lên trên 70%, hắn sẽ thử tìm kiếm phần quá khứ thân còn thiếu.

Sau khi nguyên thần thăng lên Chuẩn Thánh sơ kỳ, hạn mức tham ngộ pháp tắc cũng nới lỏng lên 80%.

Nhưng hạn mức tham ngộ pháp tắc thời gian và không gian thực sự bị giới hạn ở 70%, cũng là do đó là các pháp tắc chí cao!

Có công đức giúp đỡ, La Thiên nhanh chóng hoàn thành hiệu quả tham ngộ mong muốn, nhưng tiêu tốn tổng cộng năm ức công đức, nhiều hơn hắn so với tham ngộ các pháp tắc khác. "70% pháp tắc thời gian?" Cảm ứng sự liên kết vừa thiết lập giữa bản thân và dòng sông

thời gian, La Thiên có chút không thể tin nổi.

Cảm giác sảng khoái dễ chịu như cá gặp nước đó khiến hắn không khỏi kinh thán. "?" Một số ấn ký Chuẩn Thánh phát ra tiếng kinh thán.

Vì lúc này La Thiên dường như ẩn vào dòng sông thời gian, trở thành một đạo thời gian, như thể một phần của dòng sông vậy. "Biến mất rồi?

Không, hắn đã tham ngộ pháp tắc thời gian đến cảnh giới cực thâm!

Ít nhất là trên bảy thành!

Có thể dung nhập vào dòng sông thời gian!" "Chết tiệt, có thể tham ngộ bảy thành pháp tắc thời gian chẳng phải cần tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ hoặc hậu kỳ sao?

Mà hắn mới chỉ là Chuẩn Thánh tiền kỳ!" Rõ ràng có thể nhìn thấy thân ảnh La Thiên, nhưng cảm ứng của nhiều Chuẩn Thánh lại kỳ quái gặp vấn đề, khiến họ xôn xao truyền âm giao lưu.

Những gì La Thiên mang lại quá đỗi chấn kinh. "Không đúng!

Pháp tắc không gian chắc cũng đạt tới tầng thứ tương tự, nếu chỉ bằng pháp tắc thời gian thì không thể khiến cảm ứng của ta sai lệch như vậy." Có đại năng chợt tỉnh ngộ. "Xoát!" Trong nháy mắt, thân ảnh La Thiên biến mất khỏi dòng sông thời gian, trở về Thái Âm Tinh.

Hắn định dùng nhục thân xung kích Chuẩn Thánh trung kỳ, sau đó dung nhập pháp tắc thời gian và không gian vào nhục thân!

Chờ sau khi hai đại pháp tắc thời không nhập thể, hắn sẽ ngược dòng thời gian để tìm lại phần quá khứ thân bị thất lạc.

Cũng chỉ khi pháp tắc thời không nhập thể, hắn mới dám tìm kiếm trong dòng sông thời gian.

Nếu không, rủi ro tan biến là cực đại.

Vì vậy, việc dung hợp pháp tắc sát lục vào cơ thể bị gác lại.

Sử dụng mười mấy quả Hoàng Trung Lý để nâng tu vi lên Chuẩn Thánh trung kỳ, La Thiên chỉ tốn vài trăm năm.

Nhưng việc dung nhập hai pháp tắc thời không lại tiêu tốn hơn ba ngàn năm, khiến hắn kinh ngạc: không hổ là hai đại pháp tắc đứng trong top 5 chí cao, thời gian tiêu tốn gấp trăm lần so với pháp tắc thông thường nhập thể! "Sắp đến lúc phải đi dòng sông thời gian rồi." La Thiên thở ra một hơi trọc khí, mắt hiện dị quang.

Sau khi dung nhập hai pháp tắc thời không, nhục thân của hắn đứng đầu hàng Chuẩn Thánh, hiếm có đối thủ, cộng thêm hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, dù dòng sông thời gian có hung hiểm đến mấy thì tự vệ vẫn không vấn đề gì. "Oanh long long!" Một lần nữa tiến vào dòng sông thời gian, lại thu hút những ánh mắt Chuẩn Thánh kia, và trong sự kinh ngạc của họ, hắn bắt đầu ngược dòng thời gian Hồng Hoang hướng về phía trục chính xa xăm. "Hắn định làm gì?!" "Điên rồi!

Một vị Chuẩn Thánh mà muốn rời khỏi dòng sông thời gian Hồng Hoang để đi nơi khác, đúng là tìm chết!" "Dù có thiên tài đến đâu mà đầu óc không tỉnh táo thì cũng chỉ là hoa nở chóng tàn." "Uổng công ta kỳ vọng hắn sẽ là người thứ hai thành thánh ở Hồng Hoang!

Xem ra thiên số không thắng nổi tính khí nông nổi!" "Chẳng phải càng tốt sao, chờ hắn vẫn lạc, ta cũng có thể kiếm chác chút đỉnh, nghe nói trong tay hắn có tới hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo!" "Nếu vậy thì đúng là cơ duyên trời ban, lúc đó mọi người cứ dựa vào bản lĩnh mà tranh đoạt!" "Haha, Thí Thần Thương ta lấy chắc rồi, ai phản đối?!" Vô số thần thức Chuẩn Thánh giao lưu đầy phấn khích, đều chờ đợi cảnh tượng La Thiên vẫn lạc.

Nhưng La Thiên trong dòng sông thời gian như cá vào đại dương, chim bay về trời, dù là ngược dòng về quá khứ cũng không gặp chút khó khăn nào, khiến họ thất vọng.

Chỉ bằng điểm này, bất kỳ tồn tại cấp Chuẩn Thánh nào cũng không thể làm gì được La Thiên! "Xem ra suy đoán của ta không sai, không chỉ tạo nghệ về pháp tắc thời gian lợi hại, mà pháp tắc không gian cũng đạt cảnh giới tương đương!

Ta kém xa hắn!" Một đại năng Chuẩn Thánh kinh hô.

Ngược dòng thời gian sẽ chạm đến quá khứ, trong dòng sông thời gian dù là một con sóng nhỏ không đáng kể cũng có thể là một thời điểm nào đó của một thế giới khổng lồ.

Nếu không vận dụng pháp tắc không gian tuyệt diệu mà bước lên đó, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến những thế giới đó, từ đó vướng vào nhân quả to lớn, nghiêm trọng có thể vẫn lạc ngay lập tức.

Chương 130

Nhưng rõ ràng, La Thiên đã đạt tới cảnh giới "vạn hoa tùng trung, phiến diệp bất triêm thân" (giữa bụi hoa vạn đóa, không một lá chạm thân)! "Hai pháp tắc thời không là hai trong số các pháp tắc chí cao, có thể tham ngộ khoảng bảy thành là hiếm có trên đời, lại còn song tu thì thật khó tưởng tượng..." "Mạnh như Hồng Quân, trước khi thành thánh có lẽ cũng chẳng bằng!" "Chẳng lẽ La Thiên là vị nào trong mười đại ma thần chuyển thế?" "Hắn cũng là một trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sẽ không để yên, e rằng vị thánh thứ hai của Hồng Hoang không ai khác ngoài hắn!" "Khốn khiếp, căn nguyên của ta không kém Hồng Quân bao nhiêu, nếu không phải hắn có được Tạo Hóa Ngọc Điệp thì ta đâu đến nỗi bước sai một bước là sai cả đời!" Cuộc giao lưu trở nên sôi nổi, trong đó có cả tiếng không cam lòng của một hai vị ma thần chuyển thế. "Đừng cãi nhau nữa, hắn đang ngược dòng tiếp cận dòng sông thời gian giới Hỗn Độn kìa?!" Lời nhắc nhở này khiến tất cả ngừng giao lưu, dán mắt vào bóng hình La Thiên ở phía xa. "Với tu vi của hắn, đến dòng sông thời gian giới Hỗn Độn tuyệt đối là tìm chết!" "Các ma thần ở đó đều sống sót sau đại kiếp khai thiên, không ai không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí có cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại!" "Rốt cuộc hắn vì cái gì mà phải ngược dòng đến đó?" "Chẳng lẽ là vì món chí bảo nào đó?

Hay là cơ duyên vô thượng?

Hắn không biết thiên cơ bị che lấp sao?

Tra xét như vậy chắc chắn sẽ bị nhân quả phản phệ cực lớn!" "Đây là cơ hội tốt, ta cũng nên chuẩn bị thôi!

Thời gian để lại cho ta có lẽ chỉ trong nháy mắt." Không ít Chuẩn Thánh bắt đầu rục rịch.

Nếu La Thiên vẫn lạc, họ sẽ ngay lập tức tranh đoạt Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh vô chủ, cùng với Chư Thiên Khánh Vân và các bảo vật tuyệt thế khác... "Dừng lại ở đó lâu như vậy, chẳng lẽ định can thiệp vào quá khứ?!" "Nực cười hết sức, ngay cả Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nếu can thiệp vào quá khứ cũng bị pháp tắc thiên đạo, thậm chí pháp tắc đại đạo chế ước..." "Không đúng, dường như hắn đang quan sát?" "Chết tiệt, ta không theo kịp nữa rồi!" Một vị Chuẩn Thánh rút khỏi việc truy tung quan sát. "Thôi thôi, pháp lực của hắn thâm bất khả trắc, ta định tính kế hắn đúng là nực cười." Từng vị đại năng Chuẩn Thánh dập tắt ý định trong lòng.

Tồn tại có thể dừng chân lâu như vậy trong quá khứ không phải hạng người có thể dòm ngó. "Đây thuộc về dòng sông thời gian giới Hỗn Độn sao?" La Thiên nhìn mọi thứ ở cực xa, vừa kinh tâm vừa tò mò nhưng không dám lại gần.

Dòng sông thời gian của Hỗn Độn khác xa Hồng Hoang, Hồng Hoang rực rỡ sắc màu, biến hóa vạn thiên, tạo hóa vô lượng; còn giới Hỗn Độn thì xám xịt một màu, có chút giống sự tĩnh lặng vĩnh hằng, cũng giống bóng tối không hoàn toàn.

Dòng sông thời gian giới Hỗn Độn chiếm ít nhất một nửa vị trí của dòng sông thời gian "trục chính", chứng minh địa vị của nó trong dòng sông thời gian. "Ngô!

Thời gian sắp hết rồi!

Ngược dòng đến đây, dù có tám đạo pháp tắc và nguyên thần Chuẩn Thánh ta cũng không cầm cự được lâu, chắc chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh nhân mới không sao.

Được rồi, thủ đoạn của ta đã bố trí xong..." Trong một ý niệm,

hắn xuôi theo dòng sông thời gian trở về thời điểm hiện tại. "Bá!" Sau đó thoát ly khỏi dòng sông thời gian.

Tại một mật thất trong Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh, hình bóng La Thiên xuất hiện.

Dáng vẻ hắn có chút tiều tụy, như vừa trải qua một đợt tổn thương nguyên khí lớn. "Quả nhiên, chỉ với nhục thân Chuẩn Thánh trung kỳ cộng thêm nguyên thần Chuẩn Thánh tiền kỳ là không đủ!" Dù trong tay có không ít Hoàng Trung Lý, không lo thiếu tài nguyên tu luyện, nhưng La Thiên không thể tiếp tục đột phá ngay lập tức, việc củng cố cảnh giới nhục thân Chuẩn Thánh trung kỳ cần ít nhất vài thiên niên kỷ!

Sau khi lên Chuẩn Thánh, mỗi bước tiến đều cực kỳ khó khăn, dù có tạo hóa lớn đến đâu cũng vậy!

Tuy có công đức là đường tắt, nhưng liên quan đến đạo cơ nhục thân lập mệnh, La Thiên không dám tùy tiện động dụng.

Công đức có thể khiến tu vi nhục thân tăng vọt, nhưng về phương diện chiến lực sẽ có khiếm khuyết!

La Thiên dùng hai quả bàn đào, hấp thu tiên khí từ đại trận trong phòng suốt nửa ngày mới khôi phục được vài phần tinh thần.

Nhưng đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, ánh mắt xuyên thấu tầng tầng hư không, nhìn về một nơi trên đại địa Hồng Hoang.

Tại đó, pháp tắc hỗn loạn, hào quang tỏa sáng, động tĩnh phi thường, hách nhiên là hai thế giới khổng lồ đang bắt đầu kết nối với nhau! "Thiên Giới!

Sắp xuất thế rồi, Yêu tộc chuẩn bị bước lên đỉnh cao của thế hệ này!

Thiên Đế lâm thế, Chuẩn Thánh xuất hiện hàng loạt, lượng kiếp

bắt đầu lộ ra một góc băng sơn..." Hắn thở dài một tiếng, ánh mắt u u uẩn.

Lượng kiếp vừa đến, ức vạn sinh linh sẽ vẫn lạc, vô số Chuẩn Thánh và hàng vạn Đại La Kim Tiên sẽ tan thành mây khói.

Vì đã chứng kiến sự kết thúc bi tráng của Tiên Thiên Tam Tộc, La Thiên không có quá nhiều cảm xúc dao động, tâm thần hắn nhanh chóng chuyển sang một chuyện khác!

Thiên Giới xuất thế, Đế Tuấn xưng đế, Thái Nhất vi hoàng, Vu Yêu sẽ có trận đại chiến thứ hai, nhưng kết quả khác với lần trước, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ tỏa sáng rực rỡ, hai bên sẽ đánh thành huề nhau.

Nhưng trong thời gian đó, nhân vật chính tương lai của thiên địa là Nhân tộc sẽ được Nữ Oa tạo ra! "Ta không cố ý can thiệp, nhưng việc cho mượn Càn Khôn Đỉnh và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thêm cả bầu hồ lô Tam Quang và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cũng đủ để ta chia sẻ không ít công đức tạo nhân rồi...

Biết đâu ta có thể cùng Nữ Oa thành thánh một lúc!" Mắt La Thiên hiện lên dị quang, trong lòng đã có chủ ý.

Chuyện Nữ Oa tạo nhân còn hơi xa, việc trước mắt cần đối diện là phía Đế Tuấn!

Đế Tuấn muốn hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì bắt buộc phải nhờ vào Thái Âm Tinh làm chủ trận nhãn mới có thể đại công cáo thành.

Nếu không chỉ có Thái Dương Tinh thì uy lực của trận pháp sẽ bị giảm sút ít nhất hai ba thành, khó lòng kháng cự lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Vì vậy, vì Nhân tộc sau này, La Thiên sẵn lòng nhường Thái Âm

Tinh cho Yêu tộc để họ đấu sinh tử với Vu tộc.

Tuy nhiên, Thái Âm Tinh hắn có thể "cho mượn", nhưng cái giá đối phương phải trả thì hắn sẽ không thu thiếu một xu.

Với những vật tuyệt thế như Quảng Hàn Cung và cây Nguyệt Quế, La Thiên đều sẽ dời chúng về Ngũ Thần Sơn, không để lại cho đối phương.

Chương 131

Đây là một thương vụ hời, vì sau lượng kiếp, khi Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn lạc, La Thiên có thể thu hồi Thái Âm Tinh bất cứ lúc nào.

Hơn nữa, hắn muốn lợi dụng việc này để tạo ra nhân quả với Thái Nhất.

Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất cũng là thứ khiến La Thiên hứng thú!

Sau khi La Thiên có được Khai Thiên Cửu Thức, trong tay hắn luôn thiếu một món binh khí thuận tay, tuy có một chiếc rìu lớn đã được nâng cấp lên Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng rốt cuộc vẫn không dùng tốt bằng Khai Thiên Thần Phủ.

Vì vậy mục tiêu cuối cùng của hắn là Khai Thiên Thần Phủ mà Bàn Cổ đại thần từng dùng để khai thiên lập địa!

Món Hỗn Độn Chí Bảo trong truyền thuyết!

Cũng chỉ có Khai Thiên Thần Phủ mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của Khai Thiên Cửu Thức!

Nếu có cơ hội, La Thiên tuyệt đối ưu tiên tái tạo Khai Thiên Thần Phủ làm bản mệnh chi khí!

Không lâu sau, nguyên khí của La Thiên đã khôi phục.

Nhờ có Tạo Hóa Đạo Cơ nên khả năng phục hồi của hắn rất mạnh.

Nhưng sau khi khôi phục, hắn không xuất quan ngay mà lấy ra chiếc rìu linh bảo nhận từ Phục Hy trước đó.

Nhờ những ấn ký Chuẩn Thánh siêu phàm nhìn thấy trong dòng

sông thời gian, La Thiên biết Hồng Hoang ngọa hổ tàng long, có rất nhiều đại năng lợi hại chưa xuất thế.

Vì vậy, thêm một thủ đoạn phòng thân bao giờ cũng tốt.

Một chiếc rìu lớn tỏa ra ánh đen thẫm, trên đó phủ đầy những phù văn huyền ảo, bên trong chứa tổng cộng hai mươi tám đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm, nơi cán rìu nối với thân rìu có hai chữ tiên thiên đạo văn sắc bén vô cùng: Toái Tinh!

La Thiên nắm chặt nhẹ nhàng vung lên, liền có một luồng hung khí đen phá toái vọt ra, nếu không dùng pháp tắc không gian triệt tiêu ngay lập tức thì sợ rằng Quảng Hàn Cung sẽ bị chém nát cả trăm dặm.

La Thiên ước lượng uy lực của luồng hung khí đó, chém rụng một ngôi sao không hề nhỏ cũng chẳng có áp lực gì!

Thật là một chiếc rìu thần sắc bén! "Không, tuy Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mạnh, nhưng với ta hiện tại vẫn còn chút khiếm khuyết." Việc chiếc rìu Thượng Phẩm này có chịu đựng được Khai Thiên Cửu Thức hay không cũng là một vấn đề.

Khai Thiên Cửu Thức là cực hạn của lực, trực chỉ đại đạo.

Tầng thứ của nó còn trên cả Thiên Đạo, e rằng một món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khó lòng gánh vác nổi.

Tâm niệm động, hắn định dùng thần cấm trong tay nâng cấp Toái Tinh Thần Phủ lên Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trước.

Nhưng hắn không dùng hơn một trăm đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm dự trữ trong hệ thống, mà nhắm vào Càn Khôn Đỉnh. "Phù!" Chỉ thấy hắn đưa tay phải ra, một chiếc đỉnh nhỏ xoay tròn trong lòng bàn tay, đón gió lớn lên tới hơn trăm trượng!

Thân đỉnh bao quanh bởi hai luồng khí thanh trọc, miệng đỉnh có ánh sáng hỗn độn mờ mịt, hít thở không định.

Đó chính là Càn Khôn Đỉnh.

Vừa tế ra Càn Khôn Đỉnh, La Thiên ném vào trong vài kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Một lúc sau, hắn điều khiển khí thanh trọc của đỉnh luyện hóa những linh bảo đó.

Bình thường nếu luyện hóa Tiên Thiên Linh Bảo mà không có diệu pháp thì thần thai cấm bên trong rất dễ bị tan vỡ.

Nhưng Càn Khôn Đỉnh mạnh ở chỗ đó, khí thanh trọc là bản nguyên của thiên địa, là khởi đầu của vạn vật, dùng để tiêu giải vạn vật và bảo vệ thần thai cấm là tốt nhất.

Càn Khôn Đỉnh không chỉ có thể biến hậu thiên thành tiên thiên, mà còn có thể phân rã linh bảo trung hạ phẩm, là vật tốt nhất để luyện khí luyện đan!

Thậm chí không có cái thứ hai!

Linh bảo trung phẩm La Thiên cũng có nhưng không nỡ dùng, để dành cho môn nhân hoặc đệ tử sau này.

Sau nửa tháng luyện hóa, những linh bảo trong Càn Khôn Đỉnh mới hóa thành hai phần: một là chất liệu thần thiết tiên ngọc đã được tinh luyện, hai là mười một đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm còn nguyên vẹn.

La Thiên tiếp theo ném Toái Tinh Thần Phủ vào trong, có chút căng thẳng.

Dùng Toái Tinh Thần Phủ làm nền để gánh thêm mười một đạo thần thai cấm dường như hơi khó.

Nhưng La Thiên có cách!

Vừa vào đỉnh, Càn Dương Chi Hỏa dâng lên bao bọc chiếc rìu để

tôi luyện.

Những vật liệu linh bảo tinh luyện trước đó dần bay tới, thấm vào Toái Tinh Thần Phủ, từ từ dung hợp.

Khắc sau, Khôn Âm Chi Hỏa dâng lên, khiến Càn Dương Chi Hỏa hơi nhường lối, cả hai cùng lúc tôi luyện chiếc rìu, Khôn Âm Chi Hỏa giúp loại bỏ tạp chất!

Không biết bao lâu trôi qua, công đoạn tôi luyện mới thành công.

La Thiên điều khiển khí thanh trọc trong đỉnh cuốn lấy những đạo thần thai cấm kia, bắt đầu ấn định vào Toái Tinh Thần Phủ!

Đạo thứ nhất, thành!

Đạo thứ hai, thành!

Đạo thứ ba, cũng thành!

Chương 132

Nhưng đến đạo thứ chín, khi định nâng cấp chiếc rìu lên Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì gặp phải khó khăn và trở ngại chưa từng có! "Ngô!

Quả nhiên chất liệu linh bảo thượng phẩm dù đã được nâng cấp, lại có Càn Khôn Đỉnh hộ trì cũng không dễ dàng lên được cực phẩm..." La Thiên lắc đầu, sau đó lấy ra một ức công đức từ hệ thống rót vào Càn Khôn Đỉnh để nâng cao đẳng cấp chất liệu của chiếc rìu. "Oanh!" Được bổ sung công đức, Toái Tinh Thần Phủ lập tức chuyển từ màu đen thẫm sang màu kim hắc, hung khí giảm bớt nhưng chất liệu lại thay đổi lớn, giúp đạo thần thai cấm thứ chín dung nhập không chút trở ngại. "Uỳnh!" Đạo thần thai cấm thứ chín gia trì khiến chiếc rìu tỏa hào quang rực rỡ, ngay cả Càn Khôn Đỉnh cũng không áp chế nổi ánh sáng đó, từ miệng đỉnh một luồng sáng vọt thẳng lên trời như suối phun.

Nhưng luồng sáng không phá thủng nóc nhà vì bị La Thiên dùng pháp tắc không gian thôn phệ, không để cho cả Hồng Hoang biết đến.

La Thiên thừa thắng xông lên, thêm nốt hai đạo thần thai cấm còn lại vào, thấy vẫn ổn thỏa liền lấy thêm vài đạo thần thai cấm nữa từ hệ thống, định một hơi nâng cấp chiếc rìu thành hàng top trong các Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Nhưng!

Toái Tinh Thần Phủ tuy được thêm một ức công đức, gần như trở thành công đức linh bảo, nhưng vẫn không thể gánh thêm thần thai cấm nào nữa.

La Thiên thử một hồi rồi đành bỏ cuộc.

Tuy có thể tiếp tục thêm công đức để tăng khả năng gánh vác, nhưng không cần thiết, càng về sau lượng công đức cần thiết càng tăng gấp bội, không đáng.

Hơn nữa công đức trong tay tuy nhiều nhưng cần dùng cho những việc quan trọng hơn, không phải là dư dả vô hạn.

Đến đây, La Thiên đã thêm tổng cộng mười hai đạo thần thai cấm mới, khiến số lượng Tiên Thiên Thần Thai Cấm trong chiếc rìu đạt tới con số bốn mươi!

Xong việc, hắn thu hồi Càn Khôn Đỉnh, nhìn chiếc rìu như vừa được tái sinh, trong lòng nảy sinh ý định thử nghiệm.

Dùng Toái Tinh Thần Phủ thi triển Khai Thiên Cửu Thức, uy lực có lẽ không thua kém gì Thí Thần Thương.

Tuy nhiên Khai Thiên Cửu Thức là quân bài tẩy quan trọng nhất, không phải lúc mấu chốt La Thiên sẽ không dễ dàng lộ ra. "Đúng rồi, ta hiện tại mới có chiêu thứ nhất, tám chiêu còn lại rốt cuộc giấu ở đâu?

Chiêu thứ nhất nằm trong Chư Thiên Khánh Vân, là di trạch thực sự của Bàn Cổ...

Nếu suy luận này đúng, tám chiêu còn lại có khả năng ở trong Bàn Cổ Điện, trên tim của Bàn Cổ, hoặc ở Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh, thậm chí là nguyên thần Tam Thanh?" Từ đó suy luận ra tim, mắt trái mắt phải, và nguyên thần của Bàn Cổ...

Hắn thầm cảm thấy khả năng này rất cao!

Thậm chí có thể một hai chiêu đang giấu trong núi Bất Chu, vì núi Bất Chu là cột sống của Bàn Cổ đại thần! "Tạm thời không quản nữa, ra ngoài hít thở không khí chút đã, dạo này cảm xúc có hơi căng thẳng." Hắn gác mọi chuyện sang một bên, thu hồi vũ khí, vươn vai

xuất quan để xem tình hình hai chị em Hi Hòa.

Vừa ra khỏi cửa, Nguyên Phượng - người phụ trách mọi việc vặt ở Quảng Hàn Cung - liền đón tiếp, báo cáo tình hình gần đây.

Nguyên Phượng tâm tư tinh tế, tuy có chuyện quan trọng cần báo nhưng lại báo cáo tình hình của hai chị em Hi Hòa trước tiên, khiến La Thiên mỉm cười gật đầu.

Thú thực, để một cựu tộc trưởng Tiên Thiên, một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ làm quản gia cho mình, trong lòng La Thiên có chút tự đắc.

Nhưng năng lực quản lý của Nguyên Phượng khiến hắn cảm thấy hơi phí tài năng.

Ngoài Nguyên Phượng còn có hai nhân tài như vậy bị lãng phí, La Thiên suýt nữa không kìm được tham vọng tranh bá...

Hai chị em Hi Hòa từ sau lần giảng đạo thứ hai vẫn bế quan tu luyện đến nay chưa ra, khi ra chắc cũng sắp trảm thi lên Chuẩn Thánh.

Vì La Thiên đi theo con đường nguyên thần Bàn Cổ không hợp với họ, nên hắn khuyên họ chọn pháp Trảm Tam Thi của Hồng Quân.

Dù sao phương pháp công đức thành thánh hay lấy lực chứng đạo đối với họ quá hư ảo và bất khả thi.

Thiên Giới xuất thế, Đế Tuấn chiếm được, liền cáo tri thiên hạ, chọn ngày lành lên ngôi Thiên Bảo, đồng thời phong Thái Nhất làm Đông Hoàng, sắc phong Yêu Sư và mười đại Yêu Thần, đổi Yêu Đình thành Thiên Đình, bắt đầu hành trình thống trị Thiên Giới.

Cả cục diện Hồng Hoang vì sự xuất hiện này mà trở nên khó lường.

Tại núi Bất Chu, Bàn Cổ Điện, bên bể máu tâm tạng Bàn Cổ,

mười hai Tổ Vu đều có mặt.

Ánh mắt Đế Giang vừa thu hồi từ hư không, sắc mặt không tốt.

Hắn dùng đại thần thông không gian để nhìn trộm hình mạo Thiên Giới, những gì nhìn thấy khiến hắn kinh tâm đảm chiến.

Thiên Giới nằm giữa màng thế giới và biển sao vô tận, rõ ràng là một phương thế giới rộng lớn gấp trăm lần bất kỳ đại thiên thế giới nào, nhưng lại không ai có thể tra ra được.

Từ đại địa Hồng Hoang nhìn lên chỉ thấy biển sao vô tận, không hề bị Thiên Giới che khuất chút nào.

Đúng là một đại giới vô thượng huyền diệu!

Nếu không phải thiên số đến lúc xuất thế thì thực sự không ai tìm thấy.

Đặc biệt trong Thiên Giới đó "ánh vàng muôn trượng cuộn mây hồng, khí lành ngàn luồng phun sương tím", bên trong có những lầu quỳnh gác ngọc bẩm sinh, cung điện bảo điện, gồm ba mươi sáu cung và bảy mươi hai điện, đều xây từ vàng bạc lưu ly tiên ngọc, long phượng kỳ lân và các loài linh thú ra vào, tiên quả thần thụ triệu năm có mặt khắp nơi...

Nhất thời, không chỉ Đế Giang mà mười một Tổ Vu khác đều có chút đố kỵ!

Một lúc sau, ai nấy đều phẫn nộ: Yêu tộc vốn là đại tộc hàng đầu Hồng Hoang, nay lại có được địa giới tuyệt thế như vậy, thế thì còn ra sao nữa?! "Khốn khiếp, nếu không phải ngày đó tên Hồng Quân kia..." Chúc Dung đấm mạnh vào lòng bàn tay tạo ra tiếng nổ như sấm.

Nhưng hắn cũng biết không được gọi thẳng tên Thánh nhân kẻo bị cảm ứng, nên đành nuốt lời định nói vào trong.

Chương 133

"Yêu tộc có được địa giới vô thượng như vậy, Vu tộc ta không thể không đấu!" Chúc Cửu Âm cũng trầm mặt xuống. "Mấy con chim sẻ kia sau này có phúc khí lớn quá nhỉ!" "Ai!

Tiếc thật!

Thả hổ về rừng!" "Nếu ngày đó...

Thiên đạo bất công!" "Sợ cái gì, chờ hết hạn cấm ta sẽ đánh lên Thiên Đình!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không gì cản nổi!" Không khí trong Bàn Cổ Điện có chút u ám.

Không phải họ tự ti mà là môi trường Thiên Giới vượt xa dự liệu, bất kể động thiên phúc địa nào cũng không bằng, Thiên Giới rộng lớn bao phủ gần nửa đại địa Hồng Hoang và vẫn đang mở rộng ra bốn cực. "Các huynh trưởng, Yêu tộc có Thiên Giới, Vu tộc ta lý ra cũng nên có một địa giới tương ứng." Lúc này, Tổ Vu Thổ là Hậu Thổ lên tiếng.

Để tìm kiếm sự chỉ dẫn của thiên đạo trong minh minh, nàng đã đi qua không biết bao nhiêu nơi ở Hồng Hoang, vượt qua hàng vạn vạn ức dặm đường.

Tuy không có nhiều manh mối, nhưng cảm giác liên kết giữa minh minh với nàng ngày càng rõ nét, giúp nàng biết được một số thông tin. "Địa giới?

Muội muội nói thật chứ?" "Vu tộc ta vốn từ tâm huyết của Phụ Thần và địa trọc chi khí hóa sinh, có thể đại diện cho đại địa, nếu có một địa giới thuộc về chúng ta thì cũng là hợp tình hợp lý!" "Muội

muội mau nói đi, địa giới đó hiện ở đâu?" "Bất kể giá nào ta cũng phải chiếm lấy địa giới đó!" "Haha!

Lúc đó Chúc Dung ta sẽ tiên phong đầu tiên!

Kẻ nào cản ta phải chết!" "Đại ca, việc này phải đặt lên hàng đầu!" Các Tổ Vu khác đều trở nên phấn khích.

Tuy không biết rõ về Địa giới, nhưng chỉ nghe qua tên gọi, dường như đó là một đại thế giới cùng cấp bậc với Thiên giới, sao có thể không khiến người ta hưng phấn?!

Cao đoan chiến lực của Vu tộc vốn đã áp đảo Yêu tộc, nếu có thêm Địa giới đối trọng với Thiên giới, bọn họ sẽ không còn phải lo lắng đối phương vượt qua mình nữa.

Ngay cả một Đế Giang vốn điềm tĩnh cũng phải động dung.

Nhưng câu trả lời sau đó của Hậu Thổ lại khiến hắn thất vọng.

Nàng chỉ có một tia cảm ứng, thiên cơ còn mờ mịt, hư ảo không thôi.

Nói cách khác, thời điểm Địa giới xuất thế vẫn còn là một định số chưa rõ ràng.

“Tiểu muội cứ tiếp tục đi tìm đi, chúng ta sẽ gia tăng tu luyện.

Nếu Địa giới vẫn chưa có manh mối, đợi đến khi thời gian ước thúc kết thúc, ta sẽ đánh lên Thiên đình!

Quyết không thể để bọn chúng lớn mạnh thêm nữa!” Đế Giang gầm lên, cuối cùng đưa ra quyết định.

Các Tổ vu khác không hề phản đối.

Hiện nay Yêu tộc nắm giữ Thiên giới, lại thêm số lượng áp đảo Vu tộc, nếu càng kéo dài thời gian thì Vu tộc sẽ càng bất lợi!

Hậu Thổ nhìn các huynh trưởng đang sục sôi chiến ý, thầm thở dài một tiếng...

Tại Tử Phủ Châu ở Đông Hải, trong đạo cung của Đông Vương Công, các cường giả Tử Phủ đều có mặt, nhưng sắc mặt của chủ sự là Đông Vương Công lại không mấy tốt đẹp.

Việc Đế Tuấn có được Thiên giới, chiêu cáo thiên hạ xưng Thiên Đế, Thái Nhất hiệu Đông Hoàng là những tin tức khiến hắn vô cùng khó chịu.

Vốn dĩ thực lực của Tử Phủ Châu đã không đuổi kịp Yêu tộc, nay Yêu tộc lại có thêm Thiên giới, cộng thêm mối thâm thù giữa hai bên từ trước.

"Đông Quân không cần lo lắng, tuy Yêu tộc thế mạnh, nhưng vẫn còn Vu tộc là kẻ thù mạnh hơn kiềm chế bọn họ, bọn họ căn bản không rảnh tay để đối phó Đông Hải chúng ta." Một tu sĩ tóc tím ngồi phía dưới lên tiếng, là Lôi Trạch thần quân, căn nguyên cực kỳ bất phàm, vừa mới đầu quân cho Đông Vương Công nhưng đã được coi là tâm phúc đại tướng.

"Lôi Trạch đạo hữu nói đúng, Vạn Tiên Đại Trận của ta chỉ cần tập hợp đủ vạn danh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong bố trận là có thể phát huy uy lực tối đa.

Dù Yêu tộc có sát tới, ta có gì phải sợ?!" Một vị thần nhân tai đeo hai con rắn vàng, mặt mũi hung ác lên tiếng.

Vị này là Ngu Hạo, một vị thần linh có tiếng ở Đông Hải, thần thông điều khiển biển cả không hề thua kém Long tộc, có danh xưng Hải Thần.

Ngu Hạo vừa dứt lời, các tâm phúc của hắn cũng đồng thanh phụ họa, cho rằng Vạn Tiên Minh vẫn có lực chiến đấu dù Yêu tộc thế

đại.

“Nói thì hay, nhưng việc cấp bách hiện nay là phải mau chóng tìm được một thế giới tương tự Thiên giới.

Nay Vu tộc chiếm đại địa, Yêu tộc nắm Thiên giới, Đông Hải lại có Ngũ Thần Sơn của La Thiên thượng tiên.

Đặc biệt là Long Vương trấn giữ Bồng Lai đã thu phục toàn bộ Long tộc về dưới trướng, không gian sinh tồn của Vạn Tiên Minh ta ở Đông Hải ngày càng chật hẹp...” Lời của Lôi Trạch khiến Đông Vương Công dần bình tĩnh lại.

Cục diện của Vạn Tiên Minh gần đây đúng là không mấy tốt đẹp.

Đặc biệt là việc Long Vương trấn tọa Bồng Lai đã tụ tập Thanh Long, Chúc Long và các Đại La Kim Tiên còn sót lại của Long tộc, khiến Bồng Lai thành trở thành tiên sơn số một số hai ở Đông Hải, khí vận bừng bừng.

Nếu không phải vì chiến tích của La Thiên quá đáng sợ, lại nắm giữ hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nói thật Đông Vương Công đã sớm nảy sinh ý đồ đối phó đối phương, nhất là khi Vạn Tiên Đại Trận đã luyện thành và hắn cũng đã trảm ra được Ác thi, đang cần lập uy để cứu vãn khí vận cho Vạn Tiên Minh.

“Hừ!

Nếu không phải Tây Vương Mẫu trở mặt với ta, ta đâu đến mức yếu thế mà phải nhìn sắc mặt của La Thiên!” Đông Vương Công có chút bất mãn.

Tây Vương Mẫu là người đứng đầu nữ tiên, nắm giữ Côn Luân Kính, dù không có hùng tâm tráng chí nhưng cũng tập hợp được một lực lượng không nhỏ ở Côn Luân.

Nếu có thể mượn lực lượng đó, cộng thêm sự hỗ trợ của linh căn

Bàn Đào, Đông Vương Công mới thực sự dám tranh phong với La Thiên.

Chương 134

"Có âm ắt có dương, có càn ắt có khôn, nay Thiên giới xuất thế, chắc chắn cũng có một phương Địa giới đang ẩn giấu.

Dường như Hậu Thổ Tổ Vu của Vu tộc luôn tìm kiếm thứ đó, thậm chí không tiếc đi khắp Hồng Hoang..." Ngu Hạo nói.

Hậu Thổ thậm chí đã từng tìm đến Hải Thần này để hỏi thăm.

"Địa giới!

Nếu thật sự có, Vạn Tiên Minh ta sẽ bất chấp tất cả để đoạt lấy!" Đông Vương Công nghiến răng.

Cục diện Hồng Hoang hiện nay buộc hắn phải tranh!

Nếu lùi bước nữa, danh hiệu đứng đầu nam tiên sẽ trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang!

"Tiếc là những kẻ giỏi thuật thôi diễn như Phục Hy và Bạch Trạch đều bị Thiên đình chiêu mộ rồi.

Nhân tài về mảng này của chúng ta không có ai nổi trội, muốn nắm bắt tia tiên cơ đó thật không dễ dàng." Lôi Trạch lắc đầu.

"Phải làm sao đây, nếu Địa giới kia lại rơi vào tay Yêu tộc, chẳng phải bọn chúng sẽ thống nhất Hồng Hoang, thành tựu vĩ nghiệp vô thượng sao?!" Ngu Hạo cũng lo lắng.

Đúng lúc này!

"Ha ha!

Một lũ hề nhảy nhót!

Đông Vương Công, với bản lĩnh của ngươi mà cũng mưu cầu Địa giới?

Thật khiến người ta cười rụng răng!

Hôm nay mọi chuyện kết thúc tại đây!" Một giọng nói sảng khoái cười lớn, đột nhiên từ thiên ngoại phá không truyền tới, khiến cả đạo cung rung chuyển.

Sắc mặt Đông Vương Công, Lôi Trạch, Ngu Hạo đều biến đổi!

Giọng nói này quá quen thuộc: Đông Hoàng Thái Nhất!

Người của Yêu tộc đã đánh tới tận cửa!

"Tế Vạn Tiên Đại Trận!

Ta cũng đã là Chuẩn Thánh, để xem Đông Hoàng Thái Nhất ngươi làm gì được ta?!" "Hơn nữa, ta là người đứng đầu nam tiên do Đạo Tổ khâm định, lẽ nào ngươi dám giết ta?!" Đông Vương Công lật tay lấy ra Long Đầu Quải Trượng, khí thế toàn thân bùng phát.

Người ta đã đánh tới tận cửa, còn gì để nói nữa, chiến một trận thôi!

Đông Vương Công nghĩ Đông Hoàng Thái Nhất tới đây chỉ để trút giận cho bộ lạc Đẳng Xà ngày trước, sẽ không có động thái quá lớn.

Cùng lắm thì hắn nhẫn nhịn một chút, cười bồi tội là xong.

Dù sao hắn cũng chưa giết con Đẳng Xà kia, đôi bên chưa có thâm thù đại hận.

Nào ngờ hắn đã hoàn toàn sai lầm.

Hôm nay Đông Hoàng Thái Nhất cùng các cường giả Yêu tộc tới đây là để dùng máu tế cờ cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới luyện thành!

Trên không trung Vạn Tiên Đạo Cung, lúc này mây yêu cuồn cuộn, như màn đêm buông xuống, không thấy được một tia nắng mặt trời.

Dưới đám mây yêu, Chuẩn Thánh Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, hư lập như một ma thần.

Đông Vương Công lúc này mới nhận ra: Đại quân Yêu tộc đã áp sát!

Trong sát na, thần thức cấp Chuẩn Thánh của hắn lại không bắt trúng được khí tức của đại quân Yêu tộc!

Dường như, đại quân Yêu tộc đã được một loại trận pháp cực kỳ huyền diệu che giấu.

Đông Vương Công định thần nhìn lại, phát động thiên nhãn thần thông, chỉ thấy trong đám mây yêu kia có tinh thần pháp tắc giăng lối, vận chuyển theo quỹ đạo, tinh lực hung dũng bành trướng.

Pháp nhãn của Chuẩn Thánh có thể nhìn thấu bề ngoài, nhắm thẳng vào lõi trận.

Trong thoáng chốc, hắn cảm thấy ánh quang chói mắt, pháp nhãn đau nhức, kinh hãi phát hiện vô lượng tinh tú đang ẩn giấu sau đám mây yêu!

Đông Vương Công cảm thấy như đang đứng dưới ức vạn tinh không, một áp lực không thể đong đếm ầm ầm ập đến.

Trước uy áp tinh thần cổ xưa này, ngay cả hắn là Chuẩn Thánh tiền kỳ cũng phải dao động tâm thần!

"Đây rốt cuộc là đại trận gì?!

Có thể ngự sử ức vạn tinh tú!

Ngay cả lực lượng của Thánh nhân cũng không đến mức này!" Đông Vương Công kinh hãi, khí cơ căng thẳng, ý niệm vừa chuyển đã thôi động Vạn Tiên Đại Trận bên dưới lên mức cao nhất.

"Uỳnh!" Phía dưới, hàng vạn trận kỳ tỏa sáng rực rỡ, vạn tầng

cấm chế lần lượt dâng lên, hoàn hoàn tương khấu, trận trung hữu trận, trùng trùng điệp điệp.

Kim quang tức khắc đại phóng, soi sáng ức vạn dặm!

Một luồng khí tức cường tuyệt chí cực đột nhiên nở rộ, hung mãnh lăng lệ, chấn động hư không vạn dặm phía trên, khiến nó vặn vẹo không thôi.

Áp lực tinh lực lúc trước bị quét sạch sành sanh!

Chương 135

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất đang lăng không lập cũng bị khí tức này làm cho chấn động, không khỏi gật đầu khen ngợi: "Vạn Tiên Đại Trận quả nhiên danh bất hư truyền!" "Cũng chỉ có Vạn Tiên Đại Trận cùng Đông Vương Công mới có tư cách để Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của tộc ta lần đầu thử phong mang!" Thiên Đế Đế Tuấn tay nâng một kiện linh bảo linh thư ngọc diệp, từ trong hư không bước ra, đứng song hàng với Đông Hoàng Thái Nhất, cúi xuống nhìn Đông Vương Công nói.

Sự xuất hiện của Đế Tuấn cũng khiến tầng tầng mây yêu tản ra, để lộ đại trận vô thượng phía sau.

Đó là một kỳ cảnh tráng lệ đến mức ngay cả Đông Vương Công trong khoảnh khắc đó cũng quên mất đôi bên đang giương cung bạt kiếm!

Chỉ thấy trên khung thương kia, ức vạn tinh tú hiện diện, quỹ đạo vạn thiên, như dải ngân hà nghiêng đổ, chu thiên vũ trụ đều nằm trong sự khống chế của Thiên Đế và Đông Hoàng!

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Có được từ trong Thiên giới sao?!!" Đông Vương Công biết hôm nay khó lòng yên chuyện, gương mặt có chút vặn vẹo.

Hắn nghe nói Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, còn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này là lần đầu tiên nghe thấy, trước đó khi Vu tộc suýt chút nữa đánh giết Yêu tộc cũng không thấy xuất hiện.

Rõ ràng trận này rơi vào tay Yêu tộc thời gian chưa lâu!

“Đúng vậy, Đông Vương Công, hôm nay ngươi chết tại đây cũng không làm nhục danh hiệu đứng đầu nam tiên.” Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh, linh hồn một gõ!

“Boong!” Tiếng chuông du dương như thiên âm vang vọng tứ phương, khiến hư không triệu dặm một lần nữa ngưng trệ.

Nếu không phải Đông Vương Công né nhanh, hắn đã bị Đông Hoàng Thái Nhất đỉnh trụ, sau đó chỉ có thể mặc người chém giết!

“Hảo hiểm, sau khi tiến vào Chuẩn Thánh, hắn khống chế Hỗn Độn Chung lại lên một tầm cao mới, thật đáng sợ!” “Chết tiệt, lần này e là lành ít dữ nhiều, phải làm sao đây?” Đông Vương Công quay lại Vạn Tiên Đạo Cung, lòng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, tiếng oanh minh trên không trung vang dội!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc phát động!

Vô số tinh tú trên không trung chuyển động theo quỹ đạo, từng cột sáng tinh quang rộng hàng trăm dặm đổ xuống, mang theo sức mạnh vô song, nện thẳng lên Vạn Tiên Đại Trận.

Vạn Tiên Đại Trận tuy là đỉnh cấp trận pháp, nhưng dưới sự oanh kích của các cột sáng tinh quang, lập tức có dấu hiệu sụp đổ, không ít kim quang bị đánh văng tứ tán, bàn trận phát ra tiếng “rắc rắc”.

Đây mới chỉ là đợt tấn công đầu tiên của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

E rằng chưa đầy ba đợt tấn công nữa, Vạn Tiên Đại Trận sẽ bị phá nát!

“Đông Quân, phải làm sao bây giờ?!” Lôi Trạch và Ngu Hạo cũng bắt đầu rối loạn, vội vàng thỉnh thị Đông Vương Công.

Đông Vương Công nghiến răng, sau đó quay người rời đi, chỉ để

lại một câu: "Cứ cầm cự trước đi, ta đi nghĩ cách!" Cầm cự trước, đi nghĩ cách?

Không lẽ định âm thầm đào tẩu sao.

Lôi Trạch và Ngu Hạo nhìn nhau, sau đó cũng tự đưa ra quyết định.

Nếu Đông Vương Công thân tiên sĩ tốt, có lẽ bọn họ sẽ liều mạng theo, nhưng trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc mà kẻ đứng đầu không dẫn dắt thì chỉ có kẻ ngu mới xông lên làm bia đỡ đạn!

Bọn họ đầu quân cho Đông Vương Công chưa được bao lâu, không đáng để vào sinh ra tử!

Oanh oanh oanh!

Đợt tấn công thứ hai của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ập tới, đánh cho Vạn Tiên Đại Trận lung lay sắp đổ, không ít trận bàn và trận kỳ vỡ nát, nhiều Thái Ất Kim Tiên trực tiếp bị trận pháp phản phệ, hóa thành những đám sương máu!

Kẻ nào không ngu đều biết Vạn Tiên Đại Trận không chống đỡ nổi đợt tấn công tiếp theo, không ít tu sĩ lập tức rút lui, phóng ra linh bảo độn hành, bay thẳng ra phía ngoài.

Tuy nhiên lúc này bên ngoài cũng có ức vạn tia tinh quang đổ xuống, tuy chỉ to bằng cánh tay nhưng đánh nổ bất kỳ Thái Ất Kim Tiên nào cũng vô cùng dễ dàng, ngay cả Đại La Kim Tiên sa vào đó cũng khó lòng bảo toàn tính mạng!

Chưa kể mọi tình huống trên chiến trường đều nằm trong sự khống chế của Đông Hoàng và Thiên Đế phía trên.

Tu sĩ Vạn Tiên Minh, ngoài hàng hoặc chết, không có lựa chọn thứ ba!

Những tu sĩ Vạn Tiên Minh chạy trốn ngay lập tức hóa thành hàng vạn đám sương máu, bị vô lượng tinh quang đánh nổ!

Không một ai may mắn thoát khỏi.

Tại ngọn núi nhỏ phía sau Vạn Tiên Đạo Cung, Đông Vương Công bò dậy từ dưới đất, quỳ lạy về hướng Tử Tiêu Cung, kêu cầu Hồng Quân Thánh Nhân cứu giúp, nhưng không nhận được bất kỳ phản hồi nào từ Hồng Quân!

"Ha ha ha!

Lão sư cũng không cứu ta, vậy thì đừng trách ta nhập ma!" Đông Vương Công cười lớn, tóc tai rũ rượi, hóa thành một đạo độn quang, rơi vào một thung lũng đen kịt khí ma cuồn cuộn.

"Ta đã nói rồi, ngươi chỉ là một quân cờ của tên khốn Hồng Quân đó thôi mà ngươi không tin, giờ thành ra thế này, ta cũng thấy khó xử đây." "Nếu là lúc trước, ta giết Đế Tuấn, Thái Nhất không vấn đề gì, nhưng nay bọn chúng đã thành khí hậu, hôm nay ta bảo toàn được mạng ngươi đã là tốt lắm rồi..." Từ trong thung lũng bay ra một thanh niên anh tuấn, sắc mặt âm lãnh, toàn thân mang theo ma khí rợn người, trên đầu hắn có một tòa đài sen đen mười hai cánh đang chậm rãi xoay tròn.

Nếu La Thiên và Dương Mi ở đây, nhìn thấy thanh niên anh tuấn này, chắc chắn sẽ phải kinh hãi thốt lên: Ma Tổ La Hầu!

Trên đỉnh Bồng Lai tiên sơn, La Thiên cùng Long Vương, Nguyên Phượng và các thuộc hạ của Thanh Liên Cung đều đang quan tâm đến tình hình ở Tử Phủ Châu.

"Tê!

Trong Thiên giới lại ẩn chứa kỳ trận như Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Vạn Tiên Đại Trận đã là đỉnh cấp đại trận, uy lực không kém Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, vậy mà ngay cả ba đợt tấn công của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không đỡ nổi!

Yêu tộc thực sự đã thành khí hậu, dựa vào lợi thế Thiên giới và số lượng, e rằng ngay cả Vu tộc cũng không phải đối thủ!" Long Vương kinh hô.

Vào thời kỳ Tiên Thiên Tam Tộc hoành hành, thắng phụ dựa vào thực lực bản thân, pháp bảo và số lượng chiến lực cao cấp.

Nay cuộc tranh bá giữa Vu Yêu lưỡng tộc và các thế lực mới nổi như Đông Vương Công lại khiến trận pháp đại đạo xuất hiện trước mắt ức vạn sinh linh, khai tịch thiên địa mới, khiến lòng người hướng tới, chấn động trầm mê.

Chương 136

"Thì đã sao?

Dù mạnh đến đâu, trước mặt chủ nhân cũng chỉ là gà đất chó sành, không đáng nhắc tới!" Long Bá Nha từ sau khi bị La Thiên thu phục, ngày càng giỏi nịnh hót, không biết là bản tính bộc lộ hay có ý gì khác.

Do đó hắn nhận không ít sự khinh bỉ từ Long Vương và Nguyên Phượng, nhưng vẫn chứng nào tật nấy, không hề thay đổi.

"Bản Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không hoàn chỉnh." La Thiên bình luận một câu, khiến Long Vương và Long Bá Nha một lần nữa kinh ngạc!

Bản không hoàn chỉnh đã lợi hại như vậy, nếu hoàn chỉnh thì còn thế nào nữa?!

"Nếu vậy, chỉ có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc mới có thể địch lại!" Long Vương hít một hơi khí lạnh.

"Nếu Yêu tộc công hạ Tử Phủ Châu, đối với chúng ta cũng không phải chuyện tốt!" Nguyên Phượng cau mày.

Vạn Tiên Minh của Đông Vương Công đối với Thanh Liên Cung không đáng ngại, nhưng Yêu tộc thì khác, sở hữu hai vị Chuẩn Thánh, có hàng ngàn Đại La Kim Tiên và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đủ sức đe dọa Thanh Liên Cung.

La Thiên cũng có chút lo lắng, tiến trình Hồng Hoang tuy không vấn đề gì, nhưng mọi chuyện đã thay đổi, nếu Yêu tộc nhất thời hứng chí, muốn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận áp chế mình, cũng cực kỳ khả năng.

Đột nhiên! [Đinh!

La Thiên xin hãy lựa chọn!] [Một: Thế thiên hành đạo, tiêu diệt tàn hồn Ma Tổ La Hầu!

Phần thưởng: 3 tỷ công đức!] [Hai: Giúp đỡ Đông Vương Công vượt qua kiếp nạn này, phần thưởng: 2 điều pháp tắc (ngẫu nhiên).] [Ba: Giúp đỡ Yêu tộc tiêu diệt Vạn Tiên Minh, phần thưởng: 1 thẻ trích xuất nguyên thần.] [Hãy đưa ra lựa chọn trong vòng 30 giây.] Hệ thống vang vọng trong não hải La Thiên, khiến hắn ngẩn người, căn bản không kịp phản ứng?!

Cái quỷ gì vậy?!

Lần đầu tiên cái hệ thống rách này yêu cầu mình lựa chọn?!

Chẳng phải xưa nay toàn bắt người khác chọn sao?

Hóa ra mình cũng có thể chọn?!

La Thiên nhất thời không biết nói gì. [Còn 10 giây, xin ký chủ nhanh chóng lựa chọn, nếu không các tùy chọn sẽ bị đóng lại.] Được rồi, La Thiên biết nếu mình không chọn sẽ bị trừng phạt thêm.

Nhưng hắn vẫn có chút hậm hực: Tự mình chọn tuy tốt nhưng lại không có phần thưởng gấp mười và phần thưởng thêm nữa, hình như lỗ vốn...

"Ta chọn phương án một." Tuy thẻ nguyên thần và pháp tắc cũng hấp dẫn, nhưng hiện tại La Thiên cần công đức hơn.

Trước đó hắn đã hỏi hệ thống, ngay cả khi tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn, muốn dựa vào công đức và khí vận để thành thánh, ít nhất cần 8 tỷ hoặc thậm chí hơn 10 tỷ công đức!

Nay sau nhiều lần tham ngộ pháp tắc và tế luyện pháp bảo, trong tay hắn chỉ còn 5,3 tỷ công đức, cách mức 8 tỷ còn xa.

Vậy nên có cơ hội kiếm công đức, La Thiên sao có thể bỏ qua.

Nếu kiếm được 3 tỷ này, hắn sẽ có tư cách tiến hành công đức thành thánh!

"Mà chỉ có 3 tỷ công đức thì thực lực tàn hồn La Hầu chắc cũng không mạnh, dù sao lúc trước đánh chết La Hầu thật cũng chỉ thưởng có hơn 10 tỷ công đức...

Tàn hồn La Hầu đa phần thực lực chỉ quanh quẩn Chuẩn Thánh sơ kỳ, với thực lực hiện tại của ta đi tiêu diệt hắn hoàn toàn không vấn đề gì..." La Thiên đưa ra lựa chọn xong, bước một bước vào hư không, để lại một câu: "Trông coi Ngũ Thần Sơn cho tốt, ta đi một chút sẽ về." Long Vương và Nguyên Phượng kinh ngạc nhìn nhau: Lẽ nào chủ nhân nhà mình muốn đi lội nước đục?

Đây không phải lựa chọn sáng suốt.

Dù sao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc uy năng quá đáng sợ!

Nhưng nghĩ lại chủ nhân có thể đối diện trực tiếp với Băng Thiên đạo nhân, dường như chuyện trước mắt cũng chẳng to tát gì...

Khi La Thiên quyết định gia nhập chiến cục, tiêu diệt tàn hồn La Hầu, Vạn Tiên Đạo Cung đã bị công phá.

Theo một tiếng nổ lớn chấn động trời đất!

Tòa đạo cung huy hoàng rộng hàng vạn dặm, cao nghìn trượng bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dễ dàng nghiền nát như băng mỏng thành từng mảnh vụn!

Cùng với ngọn thần sơn bên dưới và trăm vạn dặm đất đai xung quanh, trong tích tắc đều bị ép lún xuống vạn trượng, tạo thành một cái hố khổng lồ vô tận!

Không ít Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên trước vô lượng tinh thần thần quang kia đều biến thành những đám sương máu, ngay

cả nguyên thần cũng không kịp thoát ra.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hội tụ sức mạnh của gần nửa biển sao, đừng nói là Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh tiền kỳ đối diện trực tiếp cũng có thể bị đánh nổ!

Tuy nhiên sự phản phệ của Vạn Tiên Đại Trận lúc sụp đổ cũng khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đình trệ trong chốc lát, giúp một vài tồn tại trong Vạn Tiên Đạo Cung tìm thấy một tia sinh cơ.

"Vút!" Vài đạo thân ảnh xé rách hư không, tiến hành hư không chiết điệp để đào thoát.

Đông Hoàng Thái Nhất chịu trách nhiệm truy quét sao có thể để bọn họ có cơ hội, lập tức gõ Hỗn Độn Chung, thời không ngưng kết, vạn pháp bất tồn, hư không trở nên tĩnh lặng tuyệt đối!

"Hôm nay Vạn Tiên Minh không một kẻ nào thoát được!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, thân hình loé lên, từ trên mây xanh đáp xuống trước mặt một đạo thân ảnh.

Đó chính là Đông Vương Công đang bỏ chạy!

"Đông Vương Công, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Đông Hoàng Thái Nhất vung Hỗn Độn Chung muốn nện xuống, nghiền nát nhục thân, giam cầm nguyên thần đối phương để mang về lập uy cho Yêu tộc!

Đông Vương Công là người đứng đầu nam tiên do Hồng Quân Thánh Nhân chỉ định, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn tuy dám giết đối phương để lập uy nhưng cũng không dám làm tuyệt, chỉ cần kết thúc nhân quả là được.

"Kẹ kẹ!

Chương 137

Lũ súc sinh ba chân, cậy có Hỗn Độn Chung mà dám cuồng ngôn trước mặt bản tọa!" Nào ngờ trong mắt Đông Vương Công bỗng hiện lên huyết quang, quanh thân có ma khí cuồn cuộn trào ra, hình thành nên từng đạo pháp tắc thần liên, trong nháy mắt đâm xuyên qua thời không đang bị thanh quang của Hỗn Độn Chung phong tỏa.

"Cái gì?

Ma khí?

Đông Vương Công dám nhập ma!

Phen này Hồng Quân Thánh Nhân cũng không cứu nổi ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất không ngờ Đông Vương Công dưới sự chế hành của Hỗn Độn Chung lại có sức phản kích sắc bén như vậy, không khỏi hãi hùng, vội vàng tế Hỗn Độn Chung trên đầu không ngừng ngân vang, từng trận thanh quang như gợn sóng tản ra, khí huyền hoàng hỗn độn rủ xuống, bảo hộ hắn chu toàn.

Hỗn Độn Chung được xưng là treo trên đầu là có thể lập bất bại địa, trừ phi Thánh nhân thân tới.

"Uỳnh!" Nào ngờ!

Khi Đông Hoàng Thái Nhất vừa tế Hỗn Độn Chung, một tòa hắc liên mười hai cánh khổng lồ xoay tròn đâm tới, mang theo sát khí bạo ngược diệt thế, đâm cho Hỗn Độn Chung lung lay bất định.

"Diệt Thế Hắc Liên?

Ma Tổ La Hầu?!" Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi!

Danh tiếng Ma Tổ thực sự quá đáng sợ, năm xưa suýt chút nữa một mình tiêu diệt cả Hồng Hoang, nay xuất thế lần nữa, dù bá đạo

ngang tàng như Đông Hoàng cũng phải kinh tâm!

"Kẹ kẹ!

Lũ súc sinh ba chân, dựa vào cái Hỗn Độn Chung mà mục trung vô nhân, hôm nay ta sẽ thay ca ca dạy dỗ ngươi một chút, để ngươi biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!" "Đông Vương Công" cười lạnh, một đạo trận đồ hiện lên trên đỉnh đầu!

Đạo trận đồ này hình thái bất định, hình chất bất minh, phẫu như do sát khí tiên thiên hội tụ thành, nó vừa xuất hiện, có sát ý vô biên chấn động không gian, biến vạn dặm xung quanh thành sát vực khủng bố.

"Tranh tranh tranh!" Kiếm khí vô tận bùng phát, hòa quyện cùng sát khí lục tiêu trong hư không ngang dọc, sâm la mật bố, sát cơ trùng trùng!

Hung hiểm vạn phân!

Hách nhiên hình thành một đạo sát trận!

Nguyên bản trên bầu trời ức vạn tinh tú áp xuống, tinh quang rực rỡ che phủ hoàn vũ, nhưng đạo trận đồ này vừa xuất hiện đã phá vỡ tất cả, vô biên kiếm khí nghịch chuyển tinh không, cắt nát vô số tinh quang, sát khí đen đỏ cuồn cuộn như màn đêm, tấn công như liệt hỏa.

Trong nháy mắt đã đoạt được nửa bức giang sơn, chia cắt bầu trời triệu dặm thành hai lãnh địa khác biệt như nước với lửa!

"Tru Tiên Trận Đồ?

Đại ca!!" Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng đã nhận ra lai lịch của trận đồ, không khỏi gầm lên.

"Hiểu rồi!" Phía trên truyền đến lời hồi đáp lãng lãng của Đế Tuấn, sau đó hư không chấn động, tinh quang chói mắt, hỏa diễm

ngập trời, một ngôi sao khổng lồ uy nghiêm thoát khỏi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mạnh mẽ nện xuống.

Chính là chủ trận nhãn của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận: Thái Dương Tinh!

"Boong!" Đông Hoàng Thái Nhất đang bị Tru Tiên Trận Đồ tạm thời vây khốn cũng một lần nữa gõ vang Hỗn Độn Chung!

Nội ngoại giáp kích!

Hai anh em bọn họ trải qua không biết bao nhiêu nguyên hội đã hình thành sự phối hợp ăn ý, mỗi bước hợp kích đều vô cùng hoàn mỹ, gần như vô giải!

Nhưng!

Bọn họ đã đánh giá thấp thần thông của La Hầu!

"Đợi bản tọa sau này có rảnh sẽ chơi tiếp với hai con chim các ngươi." La Hầu phô trương thanh thế lớn như vậy, chỉ để bỏ chạy sao?!

"Không xong!" Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng gõ Hỗn Độn Chung lần nữa, tiếng chuông lần này vang dội hơn hẳn lần trước.

Chỉ đến lúc này hắn mới phát huy toàn bộ thực lực để giữ La Hầu lại.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận làm chỗ dựa, dù đối phương thủ đoạn siêu cường, hắn cũng có lòng tin chiến một trận!

Nhưng đã muộn, La Hầu đã phá khai sự phong tỏa của tinh quang, đồng thời tránh né Kim Ô rụng xuống, tiên phong một bước độn nhập hư không, chạy mất dạng.

La Hầu vừa đi, sát khí và sát ý đầy trời lập tức bị Kim Ô thiêu rụi, bầu trời vạn dặm tức khắc thanh khí trong lành.

Thân hình Đế Tuấn hiển hóa, con Kim Ô khổng lồ thu nhỏ thành một hòn lửa nhỏ rơi vào lòng bàn tay hắn.

Sắc mặt Đế Tuấn có chút trầm ngưng.

Tuy một lần tiêu diệt được Vạn Tiên Minh, đạt được mục đích lần này, nhưng để Đông Vương Công nhập ma chạy thoát, hậu quả lợi hại khó lường.

Không ai muốn có một kẻ thù ẩn nấp trong bóng tối, đặc biệt là cường giả tuyệt đỉnh như La Hầu.

Sau này rắc rối của Yêu tộc chắc chắn sẽ nhiều thêm!

"Sơ hở của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị hắn nắm thóp trong thời gian ngắn!" Sắc mặt Đế Tuấn không mấy tốt đẹp.

Trước đó Phục Hy có nói Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa hoàn thiện, ít nhất có vài chỗ sơ hở, muốn giết một Chuẩn Thánh mạnh mẽ là không chắc chắn.

Không ngờ lại ứng nghiệm lên người La Hầu.

Không hổ là Ma Tổ từng tung hoành Hồng Hoang, đối đầu trực diện với Hồng Quân Thánh Nhân!

"Đại ca đừng lo, đợi đệ trảm thêm một thi nữa, lúc đó La Hầu chưa chắc đã là đối thủ của đệ." Đông Hoàng Thái Nhất thấy sắc mặt huynh trưởng không tốt, vội vàng khuyên nhủ.

Chương 138

Càng tế luyện Hỗn Độn Chung sâu, hắn càng tiếp cận chân lý Thiên Đạo, mỗi ngày đều có lĩnh ngộ mới, thần thông cũng ngày một lợi hại.

Nếu trảm thêm một thi nữa, hắn tự tin có thể áp chế La Hầu của ngày hôm nay.

Tại một hư không sâu trong Đông Hải, đột nhiên nứt ra một khe không gian đen ngòm, từ bên trong rơi ra một người.

Chính là Đông Vương Công đã nhập ma!

Tình cảnh lúc này dường như không ổn, không chỉ vừa ra đã phun một ngụm tiên huyết, mà quanh thân còn có vô số ma diễm có thể thiêu tan hư không đang nhảy múa.

Dù thoát được khỏi tay Đông Hoàng và Đế Tuấn, Đông Vương Công cũng phải trả giá không nhỏ.

Nhưng điều khiến người ta kỳ lạ là: bản thân Đông Vương Công một bên tiên khí bốc hơi, một bên ma khí cuồn cuộn, dường như cả hai đang tranh giành quyền kiểm soát.

“Mộc Công, tại sao lại kháng cự ta?

Nếu hai ta hợp nhất, mối thù hôm nay tất sẽ được trả!

Lẽ nào ngươi không muốn giết Đế Tuấn, Thái Nhất sao?!

Hôm nay chúng đã tiêu diệt tâm huyết vạn năm của ngươi chỉ trong một lần!” “Đạo tâm của ta không vững mới để ngươi có cơ hội thừa cơ, ta đáng đời, nhưng muốn mượn đạo thể của ta để thành ma đồ độc Hồng Hoang thì đừng hòng!” “Ngươi điên rồi, dám thiêu đốt đạo cơ!

Làm vậy chỉ khiến ngươi không thể vào luân hồi!

Ta hiện là tâm ma chi tổ, vĩnh hằng bất diệt, ngươi dùng cách này để đồng quy vu tận với ta, e là quá ngây thơ rồi.

Kẹ kẹ!

Hãy nếm thử Tâm Ma bí pháp ta mới sáng tạo, để ngươi biết đạo cao một thước ma cao một trượng là thế nào!" Gương mặt Đông Vương Công vặn vẹo, âm tình bất định, tự nói tự trả lời.

"A a a!" Theo tiếng kêu thảm thiết, ma diễm trên người đột nhiên bùng phát, che trời lấp đất, luồng tiên khí đang ngoan cường chống trả lập tức bị tiêu diệt hoàn toàn.

Ma, đã trở thành chủ thể tuyệt đối của cơ thể này!

Một lát sau, "Đông Vương Công" đứng thẳng người, trong đôi mắt hiện lên huyết mang, ngưng tụ thành một đôi huyết đồng.

"Không hổ là Tiên Thiên Thuần Dương Chi Thể, hắc hắc!" Cảm ứng cơ thể mới linh hoạt như cánh tay, "Đông Vương Công" mỉm cười, sau đó trên đầu hiện ra ba đóa kim hoa, nhưng nhị hoa bên trong đều màu đen.

Trong đó có một đóa có một bóng dáng giống hệt Đông Vương Công đang xếp bằng, trên đầu treo một thanh bảo kiếm sát khí lẫm liệt.

Đó chính là Ác thi mà Đông Vương Công đã trảm ra trước đó!

Không biết La Hầu đã dùng bí pháp gì, hay là Ác thi bẩm sinh thân cận với La Hầu, mà đối với việc nguyên chủ bị "thôn phệ" lại hoàn toàn không màng tới.

Khi tam hoa trên đầu vừa tế ra, "Đông Vương Công" cau mày, toàn bộ ma diễm thu hồi, sau đó tiên khí cuồn cuộn quanh thân, ánh

mắt trong trẻo, lặp lại phong thái của Thuần Dương Tiên Tôn, dường như Đông Vương Công nguyên bản đã trở lại đoạt quyền.

"Uỳnh!" Hắn lấy ra Long Đầu Quải Trượng, thôi động pháp lực, khiến nó tỏa ra tiên quang rực rỡ, uy năng cuồn cuộn, rồi đột nhiên chém về phía một đóa kim hoa trên đầu!

Định trảm đệ nhị thi ngay tại đây?

Hoàn toàn không quan tâm đến bản thể đang bị thương nặng!

Cùng với sự vung vẩy của Long Đầu Quải Trượng, "Đông Vương Công" dễ dàng chém rụng một đóa kim hoa, dung nhập vào quải trượng.

Long Đầu Quải Trượng rung lên, hào quang tỏa sáng, sau đó hóa thành một nam tử mặc áo vàng, từ bi hiền hậu, giống Đông Vương Công đến bảy tám phần.

Nam tử áo vàng vừa xuất hiện đã mang khí tức Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Kiến bản tôn!" Nam tử áo vàng lập tức cúi người hành lễ với La Hầu, vô cùng khiêm cung.

"Gọi là Long Nguyên đi." "Đông Vương Công" nhìn Thiện thi được Long Đầu Quải Trượng gánh vác, đạm mạc nói.

Nam tử áo vàng chấp nhận cái tên đó, hóa thành một đạo kim quang quay về trên đỉnh đầu La Hầu, ngưng luyện thành kim hoa, chân hình ngồi xếp bằng trong nhị hoa, trên đỉnh đầu có một con kim long nhỏ di chuyển.

"Hảo một Hồng Quân, sáng tạo ra chứng đạo pháp bậc này, cảnh giới quả thực vượt xa ta!

Thánh nhân!!..." Tuy thuận lợi trảm ra Thiện thi, nhưng sắc mặt

“Đông Vương Công” lại có chút vặn vẹo.

Nghĩ năm xưa, kẻ mạnh như Hồng Quân cũng phải né tránh hắn ba phần, không dám đối đầu trực diện.

Nào ngờ sau thất bại đó, chưa đầy vài vạn năm, đối phương không chỉ thành Thánh nhân, giáo hóa vạn linh Hồng Hoang, có được khí vận và công đức chí cao vô thượng, mà giờ đây đã trở thành tồn tại mà hắn phải ngước nhìn.

Càng như vậy, hắn càng không cam tâm!

“Hừ!

Tâm ma chi đạo, nắm giữ thất tình lục dục cùng vô số chấp niệm, là căn bản của sinh linh, tương lai ta cũng có thể dựa vào đây chứng đạo!” Tuy nghĩ vậy nhưng trong lòng hắn vẫn không mấy chắc chắn.

Bởi vì chỉ cần Chuẩn Thánh trảm được tam thi, tiêu trừ hết thiện ác và chấp niệm, đạo tâm sẽ viên dung không tì vết, thất tình lục dục không thể xâm phạm, bí pháp tâm ma dù diệu đến đâu cũng khó phát huy tác dụng.

Nói cách khác, bí pháp tâm ma mới sáng tạo này chỉ có thể đối phó với những kẻ dưới Thánh nhân, còn với Thánh nhân thì hoàn toàn vô dụng!

“Bốp bốp!” “Không hổ là Ma Tổ, trảm đệ nhị thi như uống nước.” Lúc này, tiếng vỗ tay và lời nói sảng khoái vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Nhìn lại, chỉ thấy một nam tử áo xanh từ trong hư không bước ra, phiêu nhiên như tiên.

Cảnh giới của nam tử áo xanh này cực cao, bước ra từ hư không sâu thẳm nhưng không mang theo nửa điểm bụi trần, cũng không cần pháp bảo trợ giúp, dường như sự ngăn trở của tầng tầng hư không kia

hoàn toàn không tồn tại.

Chương 139

Thậm chí, hư không dường như biến thành y phục của hắn!

Theo mỗi bước chân, trong vòng vạn dặm vạn vật đều lấy hắn làm trung tâm!

Các pháp tắc đều phải nhường lối!

Khiến khu vực đó trở thành lãnh địa của riêng mình!

Hư không làm áo!

Pháp tắc tiêu biến!

Đây không phải thần thông mà một Chuẩn Thánh bình thường có thể sở hữu!

"La Thiên!" Vừa nhận ra người đó là ai, hắn không kìm được mà gầm lên.

Năm xưa nếu không phải sơ ý để La Thiên có cơ hội vây hãm Thí Thần Thương, làm sao hắn có thể bại dưới tay Hồng Quân và Dương Mi!

Cho nên, kẻ tội đồ khiến hắn thất bại lần trước, hắn xếp La Thiên ở vị trí số một!

"Săn đuổi ta sao?!" "Đông Vương Công" cười lạnh.

La Thiên xuất hiện lúc này chắc chắn không phải để mời rượu.

"Săn đuổi?

Ma Tổ La Hầu cũng biết mình mang theo lượng lớn công đức mà, vậy hãy nể mặt ta, mượn cái đầu trên cổ ngươi dùng một chút được không?" La Thiên cũng không nói nhiều, ngũ hành thần hoàn trên người tức khắc dung hợp, hình thành một đạo ngũ sắc thần hoàn rực

rỡ.

“Uỳnh!” Ngũ hành thần hoàn vừa thành, khí tức của La Thiên đã chấn động thiên địa, hào quang ngũ sắc soi sáng không gian, ngũ hành tương sinh tương khắc, tạo thành thế giới của riêng mình!

“Ha ha!

Thú vị thú vị, ngay cả Hồng Quân cũng không dám nói với ta như vậy, một kẻ chỉ là Chuẩn Thánh tiền kỳ mà đòi thắng ta là Chuẩn Thánh trung kỳ sao?!” “Đại La Kim Tiên, một tiểu cảnh giới là một tầng trời, lên đến Chuẩn Thánh, khoảng cách giữa các cảnh giới còn lớn hơn nhiều!” “Cho nên, La Thiên, hôm nay ngươi không thắng nổi ta đâu!” La Hầu cười vang, trên đầu đột nhiên hiện ra đạo trận đồ kiếm khí lúc trước, bốn loại kiếm khí sát ý đáng sợ tuôn ra, lập tức đánh tan lực lượng ngũ hành pháp tắc đang bao phủ.

Dưới chân hắn, một tòa hắc liên mười hai cánh xoay tròn, khí tức hủy diệt bạo ngược trào dâng, hòa quyện với sát ý kiếm khí lúc trước, hình thành một luồng kiếm khí khủng bố hủy thiên diệt địa!

Kiếm ý ở đẳng cấp này đã cực kỳ tiếp cận với cấp độ mà Tru Tiên Kiếm Trận năm xưa tỏa ra!

Đây là kết quả của việc La Hầu kết hợp Tru Tiên Kiếm Trận đồ với Diệt Thế Hắc Liên!

Hèn chi lúc trước Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn không ngăn được hắn.

Vạn Tiên Minh bị tiêu diệt nằm ngoài dự liệu của các đại năng đang quan tâm.

Từ khi Đông Vương Công có được Vạn Tiên Đại Trận, Vạn Tiên Minh đã thành khí hậu, có phong thái của người đứng đầu nam tiên.

Nào ngờ chỉ vì đắc tội Yêu tộc mà bị tiêu diệt trong một sớm một

chiều, thảm hại không để đâu cho hết.

Cũng nhờ vậy, các đại năng mới biết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc đáng sợ thế nào, một số đại năng cũng bắt đầu rục rịch ý đồ: "Yêu tộc có Thiên đình và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không cần kiêng kị Vu tộc, tài nguyên tu hành ở Thiên giới lại phong hậu như vậy, lúc này không đầu quân cho Thiên đình thì đợi đến bao giờ?!" "Cùng đi thôi!

Đế Tuấn xưng Thiên Đế, Thái Nhất hiệu Đông Hoàng, xứng làm chúa tể Hồng Hoang!" "Thập nhị Tổ Vu tính tình bạo táo, hành sự hung tàn, xa không bằng Thiên Đế và Đông Hoàng!" Các đại năng bàn tán xôn xao, nhìn đội quân Yêu tộc từ trên chín tầng trời đổ xuống như triều dâng mà không khỏi cảm thán.

Tử Phủ Châu từ nay về sau trở thành một phân đạo trường của Yêu tộc ở Đông Hải.

Đúng lúc này!

"Uỳnh!" Ở nơi cách xa ức vạn vạn dặm, bỗng nhiên có một luật động thiên cơ không tên khiến thần thức của nhiều đại năng phải run rẩy!

"Khí tức thật mạnh!" "Chuẩn Thánh tiền kỳ?

Không chỉ có thế!" "Rốt cuộc vị đại năng nào đang thỏa sức phóng thích uy áp vậy?" Trong lúc kinh ngạc, lại có một luồng khí tức còn mạnh hơn nữa bốc lên, khiến bọn họ ngay lập tức dời sự chú ý sang đó: "Trời ạ!

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Không chỉ vậy, đã tiếp cận hậu kỳ rồi!" "Rốt cuộc hai vị đại năng nào đang khai chiến?!" "Người vừa chạy thoát là Đông Vương Công!

Còn có, La Thiên!!" "La Thiên cũng ra tay sao?

Nhưng tại sao lại nhắm vào Đông Vương Công?

Lẽ nào La Thiên đã liên thủ với Yêu tộc?" "Đông Vương Công cũng thảm quá, vừa mới chạy thoát đã bị La Thiên hớt tay trên!" Không chỉ các đại năng đó, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng đồng thời nhìn nhau, sau đó song song xé rách hư không, chuẩn bị tới ngay nơi phát ra hai luồng khí tức Chuẩn Thánh đó!

Không chỉ vậy, một số đại năng cũng không kìm nén được nữa, thi nhau từ nơi cực xa chạy tới!

Trước đó khi La Hầu lộ thân phận thì thời gian quá ngắn khiến bọn họ trở tay không kịp, nay có La Thiên kiềm chế, tự nhiên phải đến trừ khử La Hầu!

Ai cũng biết: nếu có thể tiêu diệt tàn hồn La Hầu sẽ nhận được phần thưởng công đức khổng lồ từ Thiên Đạo!

Chỉ cần tham gia giúp đỡ, lợi ích cũng không hề ít!

Chuyện tốt như vậy, chỉ kẻ ngu mới bỏ qua.

La Thiên đối với những người tới đây không mấy quan tâm.

Những kẻ muốn chia phần, rình rập hay xem náo nhiệt đều mặc kệ.

Dù sao tranh đấu cấp Chuẩn Thánh động tĩnh cực lớn, khó mà giấu được các đại năng thiên hạ.

Chương 140

Nhưng, hôm nay nếu ai dám cướp Tru Tiên Trận Đồ và Diệt Thế Hắc Liên từ tay hắn, thì xin lỗi!

La Thiên sẽ đánh bạo kẻ đó ngay lập tức!

"La Thiên, hãy để ta xem bản lĩnh thật sự của ngươi!" La Hầu lại không nghĩ như vậy, việc các đại năng kéo tới liên thủ trừ ma chẳng khác nào dồn hắn vào đường cùng, hắn quyết không thể ngồi yên, liền gầm lên ra chiêu!

"Thương thương thương!" Kiếm khí tranh minh, bạo liệt cuồng mãnh, ức vạn mũi kiếm cuộn trào thành một làn sóng kiếm khí nghịch thiên, gào thét thiên địa!

Vô số mảnh vụn hư không không chịu nổi sự tàn phá của kiếm khí, thi nhau rơi rụng.

"Đến hay lắm!" La Thiên nắm chặt năm ngón tay, đấm ra một quyền!

Quyền mang ngũ sắc hạo hãn, hùng hồn cương chính, xuyên thẳng qua làn sóng kiếm khí, nhắm thẳng La Hầu!

"Cái gì?!" La Hầu vạn lần không ngờ, La Thiên chỉ có tu vi Chuẩn Thánh tiền kỳ mà chỉ bằng nhục thân đã có thể tung ra đòn tấn công khủng bố như vậy!

Lực tấn công này đã vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay cả năm xưa hắn cũng không dám hoàn toàn phớt lờ!

"Ngươi đã đạt được Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ!" Hắn gầm lên, Diệt Thế Hắc Liên dưới chân xoay tròn, một lớp hộ tráo đen hiện lên, đỡ được quyền mang ngũ sắc!

“Uỳnh!” Ngay cả Diệt Thế Hắc Liên vạn pháp bất xâm trong khắc đó cũng bị đánh văng lùi lại như chớp, phải xoay tròn cực tốc mới có thể triệt tiêu hoàn toàn sức mạnh đó.

Quyền mang của La Thiên không chỉ hùng hồn mà còn cực kỳ ngưng luyện, không ngoa khi nói đó là đòn tấn công cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ!

“Khốn kiếp!” La Hầu chưa kịp thở phào, La Thiên đã cầm một cây trường thương đen quen thuộc đâm tới, khiến hắn suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Cây trường thương đen đó chẳng phải là thiên đạo dị bảo Thí Thần Thương sao?!

“Ngươi đã tế luyện nó hoàn toàn rồi?” Cảm nhận được Thí Thần Thương không còn chút liên hệ nào với mình, La Hầu kinh hãi không thôi.

Thí Thần Thương vốn là pháp bảo cộng sinh, vậy mà lại dễ dàng bị La Thiên luyện hóa thành của riêng như thế, bảo sao hắn không phẫn nộ?!

Nhưng uy năng của Thí Thần Thương thì chủ nhân cũ như hắn quá rõ, dù có Diệt Thế Hắc Liên hộ thân cũng không dám chính diện nghênh tiếp.

Nào ngờ!

“Uỳnh!” La Thiên đâm một thương phá không, thương mang ngang dọc, sát ý lục tiêu sục sôi, khóa chặt bát phương của La Hầu.

“Rắc!” Hư không vạn dặm tức khắc sụp đổ, vô số phong bạo không gian hung dũng tràn ra, mang theo sức mạnh hủy diệt đáng sợ!

Ngay cả Diệt Thế Hắc Liên dưới từng đạo thương mang đen cũng phải run rẩy không thôi!

Không chỉ có sức công phạt hữu hình, Thí Thần Thương còn có uy năng tấn công nguyên thần!

Từng đạo thương mang đen mà chỉ thần thức mới thấy được gần như ngay lập tức công vào nguyên thần của La Hầu.

Chính lúc này La Hầu mới biết mình đã sai lầm đến mức nào: La Thiên không chỉ tế luyện pháp bảo cộng sinh mà còn nâng cấp nó lên cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo!

"Dù là Thánh nhân hay Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó lòng nâng cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thành Tiên Thiên Chí Bảo!

Không đúng!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc có thủ đoạn này!" Vô hình thương mang của Thí Thần Thương chỉ một đợt tấn công đã khiến hắn trọng thương, phun ra một ngụm máu lớn.

Nếu không phải trước đó dùng Đông Vương Công trảm ra Thiện thi, có tu vi trảm nhị thi, e rằng đã bị La Thiên một chiêu giải quyết rồi!

"Uy năng tấn công nguyên thần của Thí Thần Thương sau khi thăng cấp lên Tiên Thiên Chí Bảo đáng sợ vậy sao?!

Không xong, tên này không thể địch nổi!" La Hầu thu lại Tru Tiên Trận Đồ cùng Diệt Thế Hắc Liên hộ thân, rồi muốn độn thổ chạy trốn lần nữa!

"Tranh tranh tranh!" Tru Tiên Trận Đồ tuy không có tứ kiếm nhưng vẫn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tối đỉnh cấp, khi thu liễm uy năng, kiếm khí như cầu vồng chém ra một vùng chân không, nhất thời cũng có thể ngăn cản La Thiên!

"Cơ hội tốt!

La Hầu, nộp mạng đi!" Khi La Hầu định xé rách hư không để bỏ chạy, một đạo kỳ quang đột nhiên từ trên cao đổ xuống bao trùm lấy hắn.

Đó là một tấm lưới pháp bảo nhiều màu, mang theo sức mạnh phong lôi, tức khắc bùng phát mãnh liệt, đánh cho La Hầu đầu bù tóc rối.

Khi lưới pháp bảo vừa trùm lấy, có bốn đạo thân ảnh xuất hiện ở bốn phương cách đó hàng trăm dặm, cả bốn đều cầm một trận bàn khổng lồ, miệng niệm pháp chú, sau đó tám cột thần trụ hiện ra trấn áp bát cực, tỏa ra thần quang liên kết tạo thành một cái lồng vàng!

"Thành rồi!" "Hắc hắc!" "Bát Trụ Kim Lao là một trong những bảo vật vây hãm hàng đầu, cộng thêm Phong Lôi Pháp Võng, lưỡng trọng cấm tỏa, hắn lại đang trọng thương, nếu còn thoát được thì ta đi bằng đầu!" Bốn kẻ vừa xông ra đều nở nụ cười đắc thắng.

Chắc ăn rồi!

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của bọn họ đông cứng lại!

"Uỳnh!" Tấm pháp võng và kim lao vốn tưởng kiên cố vô cùng đã bị kiếm khí đen đánh tan trong tích tắc, ngay cả bọn họ cũng gặp họa, bị kiếm khí đen nghiền thành tro bụi, không sót một ai.

La Thiên đuổi tới, nhìn kiếm khí đen thôn phệ nhục thân và nguyên thần của bốn kẻ đó, trên mặt hiện lên một vẻ nghiêm túc.

Bốn kẻ ngu ngốc này định đục nước béo cò, kết quả lại trở thành vật tế cho La Hầu.

"Ợ!" Ức vạn kiếm khí đen như chim về tổ, sau đó ngưng luyện thành thân hình La Hầu, hắn còn ợ một cái rõ to.

"Ngươi không thừa cơ ra tay, là muốn cho ta một cơ hội quyết chiến công bằng sao?" La Hầu nhìn La Thiên với ánh mắt sâm lãnh.

Lúc hắn thôn phệ bốn người kia, La Thiên hoàn toàn có cơ hội ra tay.

Chương 141

Do bị Đế Tuấn và Thái Nhất làm trọng thương, cộng thêm việc dốc sức trảm thi nên hiện giờ hắn kiệt sức hoàn toàn, vì vậy mới mạo hiểm thôn phệ bốn người kia trước.

La Thiên không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Tất nhiên hắn không thể nói với La Hầu rằng: Làm vậy thì nghiệp lực trên người ngươi càng nặng, ta giết ngươi sẽ được nhiều công đức hơn.

Sau khi La Hầu giết bốn tên Đại La Kim Tiên đó, phần thưởng của tùy chọn đã tăng từ 3 tỷ lên 3,5 tỷ công đức.

Sự tăng trưởng này khiến La Thiên nảy ra ý định hay là cứ để La Hầu giết cho đã rồi mới ra tay.

La Thiên vốn không phải người từ bi, kẻ nào dám phá chuyện của hắn, La Hầu không giết thì hắn cũng sẽ một quyền đánh nổ!

"Chưa đủ!" La Hầu thấy La Thiên không nói gì, đưa tay chộp tới, bắt thêm mấy vị Đại La Kim Tiên không biết sống chết đứng gần đó rồi bóp nát ngay lập tức để bồi bổ.

La Thiên vẫn đứng yên không động đậy, mặc kệ hắn sát lục, cuối cùng khiến những cường giả đang đứng xem náo nhiệt phải khiếp sợ, thi nhau chạy nhanh hơn thỏ.

"Được rồi!

Chúng ta hãy chiến một trận sảng khoái!" La Hầu nhe răng cười.

"Vút!" La Thiên không nói một lời, đâm một thương nhắm thẳng trán La Hầu!

Trận đại chiến của hai người một lần nữa nổ ra.

Sau hàng chục hiệp, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn cùng một số đại năng Chuẩn Thánh khác cũng đã tới.

Nhưng bọn họ không ra tay mà đứng xem từ nơi cách xa ức vạn dặm.

Những kẻ tép riu lúc trước không có tư cách đục nước béo cò, nhưng bọn họ thì có.

Một nguyên nhân nữa là bọn họ kinh hãi phát hiện tu vi La Hầu đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, lại còn trảm được đệ nhị thi!

Nếu đánh tay đôi, bọn họ tự hỏi mình không phải đối thủ của La Hầu!

Vậy nên tốt nhất là đợi đôi bên lưỡng bại câu thương rồi mới nhảy vào!

Không lâu sau, chiến huống lại thay đổi, La Hầu bất ngờ tế ra Thiện Ác nhị thi, dùng Tam Tài Trận Pháp đối phó La Thiên.

La Thiên đối diện với ba kẻ liên thủ, lúc đầu rơi vào thế hạ phong, nhưng sau đó nguyên thần Chuẩn Thánh tiền kỳ của hắn bay ra, dùng Chư Thiên Khánh Vân hộ thể, Tam Quang Hồ Lô phóng ra Nhật Nguyệt Tinh Tam Thần Thủy, Hỗn Độn Hồ Lô bắn ra Hỗn Độn Thần Quang, dần dần xoay chuyển cục diện.

Đặc biệt khi La Thiên tung Càn Khôn Đỉnh ra, La Hầu lập tức lộ vẻ bại trận, khó lòng chống đỡ.

Thậm chí trong một thoáng sơ hở, Tru Tiên Trận Đồ đã bị Càn Khôn Đỉnh trấn áp chặt chẽ.

Dưới sự kẹp chọi của hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, dù thần thông La Hầu có mạnh đến đâu cũng chỉ đành ngậm ngùi thất bại!

“La Thiên, cùng chết đi!” Cuối cùng, La Hầu đang trọng thương một lần nữa dùng chiêu tự bạo, lần này còn lấy Diệt Thế Hắc Liên làm chất xúc tác!

“Uỳnh!!!” Ức vạn dặm hư không tức khắc vỡ vụn, không một nơi nào được bình yên!

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng phải né tránh chật vật, có chút đầu bù tóc rối.

Địa giới Hồng Hoang bên dưới may mà là biển cả mênh mông, nhưng nước biển cũng bị bốc hơi sâu hàng nghìn dặm, đáy biển bị lún xuống hàng trăm dặm!

Vô số hải đảo và sinh linh trong biển đều tan thành mây khói!

Trận chiến giữa La Hầu và La Thiên kéo dài suốt nửa ngày, đánh cho vô số tinh tú rơi rụng, trời nghiêng đất lệch, nơi nơi sụp đổ, ngay cả Đế Tuấn và những người ở xa cũng phải dời chỗ tránh né.

Vốn thấy La Hầu sắp bại trận, Đế Tuấn, Thái Nhất và các Chuẩn Thánh đều đã chuẩn bị ra tay hớt tay trên.

Nào ngờ La Hầu lại quyết liệt chọn cách tự bạo!

Không tiếp tục giãy giụa!

Hắn còn dùng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để kích nổ.

Vụ nổ này không chỉ quét qua chư thiên mà còn đe dọa nghiêm trọng đến nơi bọn họ ẩn núp.

Đợi khi bình tĩnh lại, La Thiên đã nắm được Tru Tiên Trận Đồ trong tay!

Chút lát sau, từ trên trời đổ xuống một lượng công đức hải lượng, khiến ai nấy đều đỏ mắt ghen tị.

Tuyệt đối không ngờ, La Hầu tự bạo mà La Thiên vẫn có thể nhận được nhiều công đức đến vậy, xưa nay chưa từng thấy!

Vốn thấy La Thiên cũng đầy thương tích, có vài Chuẩn Thánh đã nảy sinh ý đồ xấu, nhưng ý niệm đó lập tức bị dập tắt.

La Thiên sở hữu lượng công đức nhiều như vậy, gần như tương đương với nửa Thánh nhân công đức, không phải là đối tượng để bọn họ mưu đồ, trừ phi muốn đồng quy vu tận. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành tùy chọn một, thưởng thêm 5 tỷ công đức!] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành tùy chọn ba, thưởng thêm 1 thẻ trích xuất nguyên thần!] Trời đất, phần thưởng 3 tỷ công đức ban đầu đã tăng lên thành 5 tỷ, khiến La Thiên vô cùng ngạc nhiên.

Hơn nữa còn hoàn thành luôn tùy chọn thứ ba, đúng là hỷ thượng gia hỷ!

Dù cảm thấy cơ thể có chút rã rời, La Thiên vẫn nảy ra ý định thay đổi hình thức nhận thưởng công đức thành kiểu "làm màu": Thiên Đạo đổ xuống một lượng công đức khổng lồ!

Chương 142

Để khiến những kẻ khác không dám vọng động.

"Uỳnh!" Đám mây công đức từ 5 tỷ công đức tạo thành to lớn như một đại dương, rồi dưới ánh mắt thèm thuồng đỏ rực của nhiều đại năng, phải mất hàng chục giây mới hoàn toàn hội nhập vào đỉnh đầu La Thiên.

Những kẻ vất vả chạy tới, bàn mưu tính kế đủ đường rốt cuộc chẳng thu được chút lợi lộc nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn La Thiên độc chiếm toàn bộ phần thưởng và chiến lợi phẩm.

Nhưng cũng không ai dám đứng ra hay liên thủ đối phó với hắn.

Ai mà không biết từ thời Đạo Ma chi tranh, La Thiên đã nhận được không ít công đức, nay lại thêm một khoản lớn nữa nhập túi, hắn chẳng khác nào một Chuẩn Thánh Công Đức, ai dám đụng vào kẻ mang đầy nghiệp lực này để rồi chuốc lấy thiên phạt.

Hơn nữa, nhục thân La Thiên vô địch, trong tay lại nắm hai kiện chí bảo, Chuẩn Thánh bình thường xông lên chỉ có con đường chết!

Cảm giác nghẹn khuất tiến thoái lưỡng nan này khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất suýt chút nữa thổ huyết, đành hậm hực rời đi.

Những Chuẩn Thánh quen biết La Thiên thì lập tức tiến tới chúc mừng.

"La Thiên đạo hữu, chúc mừng chúc mừng!" "La Thiên đạo hữu xả thân thế thiên hành đạo, trừ ma phù chính, thật khiến người ta khâm phục." La Thiên thu hồi Tru Tiên Trận Đồ và các pháp bảo, nghe tiếng quay lại nhìn thì ra là Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, hai người quen cũ.

Hiện giờ bọn họ cũng đã trảm được một thi Chuẩn Thánh, nhưng vì tới muộn nên không giúp được gì cho La Thiên.

Do việc có được Hồng Trung Lý và Bàn Đào phần lớn là nhờ Hồng Vân, nên La Thiên đối với hai người rất khách sáo, lập tức đáp lễ và mời bọn họ tới Ngũ Thần Sơn tụ họp.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghe danh Ngũ Thần Sơn đã lâu nên không từ chối, đúng lúc muốn tới xem thử.

Những ngọn thần sơn bậc này không hề thua kém Côn Luân Sơn - nơi được mệnh danh là quê hương của vạn thần.

Sau khi chiêu đãi hai người chu đáo, La Thiên mới có thời gian kiểm tra tình hình của Thí Thần Thương.

Đúng là không tồi, lần giết La Hầu này không chỉ giúp hắn có được lượng công đức khổng lồ và thẻ trích xuất nguyên thần, mà Thí Thần Thương cũng thu được không ít lợi ích.

Hiện tại Thí Thần Thương đang hấp thụ bản nguyên của Diệt Thế Hắc Liên để tiến hành tiến hóa.

Trước đó, ngay khoảnh khắc La Hầu dùng Diệt Thế Hắc Liên tự bạo, Thí Thần Thương đã phát động thần thông thôn phệ của Lục Dục Ma Thần, nuốt chửng không ít tinh hoa bản nguyên của đóa sen đen đó.

Lúc này trong thức hải của La Thiên, Thí Thần Thương đang được bao phủ bởi một luồng diệt thế nguyên khí bạo ngược, dưới sự giám sát của nguyên thần La Thiên mà tiến hành thối luyện.

Trong thân thương dường như có một đạo pháp tắc kỳ lạ đang chậm rãi sinh ra, nhưng còn rất mờ nhạt, ngay cả La Thiên cũng chưa thể nhận định được đó là pháp tắc gì.

Chắc phải đợi Thí Thần Thương "tiêu hóa" hết bản nguyên của

Diệt Thế Hắc Liên thì pháp tắc đó mới hiện rõ!

Nhưng chỉ nhìn qua luồng khí tức dao động đó, La Thiên biết đạo pháp tắc này vô cùng lợi hại, không hề thua kém Sát Lục pháp tắc!

"La Hầu à La Hầu, cả hai lần ta đều phất lên nhờ ngươi, hy vọng lần thứ ba cũng vậy!" La Thiên không khỏi cảm thán.

Tuy La Hầu đã tự bạo nhưng hắn vẫn không chết, chỉ cần thế gian còn tu sĩ có tâm ma thì hắn vẫn trường tồn, là một loại bất tử bất diệt khác ngoài Thánh nhân.

Đợi Ma giới xuất thế, hắn sẽ một lần nữa trở thành cộng chủ của ức vạn thiên ma, thậm chí sẽ gây ra ma kiếp rúng động vào thời hậu Tây Du, tiêu diệt tất cả!

Sau khi tiễn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử rời đi trong mãn nguyện, La Thiên khởi hành quay về Thái Âm Tinh.

Hai chị em Hi Hòa và Thường Hi sắp xuất quan rồi.

Bọn họ sẽ tiến hành trảm thi ngay sau khi xuất quan để tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng điều La Thiên không ngờ tới là khi về tới Thái Âm Tinh, hắn không đợi được hai chị em xuất quan mà lại đợi được Đế Tuấn.

Khoảnh khắc thuộc hạ vào báo cáo, La Thiên đã biết vị Tân Thiên Đế này tới đây vì việc gì, trong lòng lập tức bắt đầu tính toán.

Để khiến Vu Yêu lưỡng tộc rút khỏi Hồng Hoang, nhường chỗ cho Nhân tộc của hắn trỗi dậy, Thái Âm Tinh chắc chắn phải nhường đi, nhưng phải để đối phương trả một cái giá tương xứng như thế nào, La Thiên cần phải tính toán thật kỹ mới được.

Ngoài Thái Âm Tinh, sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều không mấy tốt đẹp.

Dẫu là Thiên Đế và Đông Hoàng đích thân tới, nhưng La Thiên không những không ra nghênh tiếp, mà ngay cả tư cách đứng ngoài Quảng Hàn Cung chờ đợi cũng không có, chỉ có thể ở ngoài Thái Âm Tinh tĩnh hậu La Thiên tuyên triệu. "Đại ca, tên La Thiên này khinh người quá đáng, ta là hạng thân phận gì, đi Tử Tiêu Cung thính đạo, lão sư cũng không đối xử với ta như thế!" Đông Hoàng Thái Nhất tính tình bạo táo, suýt chút nữa nhịn không được. "Nhị đệ hãy bình tâm đừng nóng nảy, ta có việc cầu người, tạm thời nhẫn nại." Đế Tuấn thở dài một tiếng.

May mà hôm nay hai người tới Thái Âm Tinh đi đơn giản, không mang theo người thứ ba, nếu không mặt mũi thật sự không biết để đâu cho hết.

Chốc lát sau, hộ trì pháp trận của Thái Âm Tinh mở ra, một tu sĩ mặc hoàng y từ trong bước ra, chắp tay nói: "Hai vị, chủ nhân nhà ta có lời, chỉ gặp Thái Nhất các hạ." "?!

Thật quá ác độc!" Đông Hoàng Thái Nhất lật tay lấy ra Hỗn Độn Chung, định phát tác.

Sỉ nhục Đông Hoàng Thái Nhất thì có thể, nhưng sỉ nhục lên đầu huynh trưởng nhà mình thì không thể nhẫn nhịn!

La Thiên, Hồng Hoang đệ nhất cường giả, lực áp Băng Thiên Đạo Nhân, đấu một trận xem sao!

Nhưng lúc này Đế Tuấn đưa tay ngăn cản nhị đệ sắp bạo tẩu, âm thầm truyền âm: "Không thể!

La Thiên hiện tại thần thông tề thiên, không phải chúng ta có thể trêu chọc, nay ta lại có cường địch Vu tộc đang dòm ngó, tạm thời không thể rút dây động rừng!

Thái Âm Tinh bất luận phải trả giá bao nhiêu, ta đều phải có

được!" Đông Hoàng Thái Nhất tuy tính tình nóng nảy nhưng cũng không phải hạng vô não, biết đại cục vi trọng nên gật đầu.

Chỉ cần có được Thái Âm Tinh, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận có thể bổ sung khiếm khuyết cuối cùng, phát huy uy lực tối đại.

Khi đó, đối mặt với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc cũng có thể phân đình kháng lễ.

Chương 143

Việc này quan hệ đến tương lai Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất dẫu có khó chịu đến đâu cũng phải nhịn.

Thực ra, La Thiên không gặp Đế Tuấn, trong lòng Đế Tuấn cũng thở phào một cứu.

Dẫu sao nếu để y gặp lại Hi Hòa, quả thật có chút ngượng ngùng.

Khắc sau, tâm tư vạn thiên của Thái Nhất khi nhìn rõ dung mạo người hầu dẫn lộ trước mắt, cũng không nhịn được thất thanh: "Thủy, Thủy Kỳ Lân tiền bối?!" Tộc trưởng Tiên Thiên Tam Tộc năm đó quyền khuynh thiên hạ, bá đạo hoành hành ra sao, tư lịch còn xa trên cả Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hiện giờ nhân vật như thế lại trở thành một tên nô bộc của La Thiên?!

Đế Tuấn nhớ tới Long Vương trấn giữ Bồng Lai Tiên Đảo, trong lòng cũng hiểu ra.

Nguyên bản cứ ngỡ La Thiên chỉ cứu một mình Long Vương, giờ nhìn lại, e là tộc trưởng tam tộc đều đã được cứu và thu phục dưới trướng.

Nghĩ đến đây, phần không phục trước đó của Đế Tuấn chuyển thành kính sợ sâu sắc.

Thế nhân luôn nói Hồng Quân Thánh Nhân thâm bất khả trắc, nhưng căn cơ của La Thiên hiển nhiên không dưới Thánh Nhân!

Không thể đắc tội, vạn vạn lần không thể đắc tội!

Đế Tuấn âm thầm dặn dò Đông Hoàng Thái Nhất lần nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất trừ việc gật đầu thì còn có thể làm gì khác?!

Nhưng trong lòng y vẫn lấy làm lạ: Vì sao La Thiên lại kiến y mà cự tuyệt đại ca ở ngoài cửa, bên trong rốt cuộc có căn do gì mà y chưa biết. "Tiền bối gì chứ, đều đã qua rồi, nay tại hạ chỉ là một kẻ hộ viện nhỏ bé của La Thiên đại nhân, Thái Nhất đạo hữu, mời đi theo ta." Thủy Kỳ Lân cười cười, tự nhiên dẫn đường phía trước.

Thân phận trước kia đối với y hiện tại căn bản không đáng nhắc tới.

Chủ tử nhà mình không những bảo trụ tính mạng của y, còn chiếu cố đứa con duy nhất là Tứ Bất Tượng, nên đừng nói làm hộ viện nô bộc, La Thiên bảo y đi chết, y cũng không chớp mắt.

Thái Nhất theo sát phía sau, nhanh chóng vào trong Quảng Hàn Cung, gặp La Thiên tại chủ điện.

Sau khi khách sáo chào hỏi, hai người đi thẳng vào vấn đề, không có nửa điểm quanh co. "Thái Âm Tinh ta có thể đưa, nhưng Quảng Hàn Cung và cây Nguyệt Quế ta phải dời đi, các ngươi có thể đưa ra điều kiện trao đổi gì?" La Thiên sảng khoái vượt xa dự liệu của Thái Nhất.

Y liền dựa theo mức đáy mà Đế Tuấn đưa ra trước đó mà nói. "Một ngàn vạn giọt Nhật Quang Thần Thủy, năm trăm vạn giọt Thái Dương Thần Dịch, hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, mười kiện Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, hai trăm kiện Trung phẩm Tiên Thiên linh bảo..." Đối với cái giá mà Đế Tuấn đưa ra, La Thiên cũng có chút kinh ngạc.

Phải nói rằng Yêu tộc xưng bá bao năm qua, vật tốt thu thập được thật không ít, tùy tiện có thể đưa ra cái giá hậu hĩnh như vậy.

Nhưng La Thiên lại từ chối: "Ta chỉ cần một ngàn vạn giọt Nhật Quang Thần Thủy là được, phần còn lại xem như kết một thiện duyên với Thái Nhất đạo hữu." Trước đó La Thiên định khiến Đế Tuấn phải xuất huyết một phen, nhưng bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, như có sở cảm nên đã hạ thấp điều kiện xuống rất nhiều.

Lúc này nguyên thần và nhục thân của hắn đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh, lại có Thái Thanh nguyên thần gia trì, có thể lờ mờ suy đoán ra tâm huyết dâng trào đột ngột kia: E rằng cũng có người nhắm vào Hỗn Độn Chung!

Cho nên hắn quyết định ra tay từ phương diện nhân quả, tiên khiến Thái Nhất nợ một cái đại nhân tình trước.

Những thứ Thái Nhất dùng trao đổi so với Hỗn Độn Chung căn bản là một trời một vực, lấy cũng không có tác dụng lớn.

Huống hồ La Thiên hiện tại còn thiếu thứ gì chứ?! "La Thiên đạo hữu như vậy là quá chịu thiệt rồi, không được, không được..." Đông Hoàng Thái Nhất không ngờ La Thiên lại hào phóng như vậy, oán khí trước đó tức khắc tan thành mây khói.

Nhưng y cũng không ngốc, biết La Thiên tuyệt đối không chỉ đơn giản là kết thiện duyên, nhân quả trong đó có thể lớn có thể nhỏ.

Dẫu sao Thái Âm Tinh là mắt phải của Bàn Cổ hóa thành, giá trị cực lớn, còn trên cả Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo!

Vì thế y vẫn muốn bù đắp "chênh lệch" cho La Thiên. "Quyết định như vậy đi!

Thái Nhất đạo hữu còn lải nhải nữa là ta tiễn khách đấy." La Thiên giả vờ tức giận, Thái Nhất mới chịu thôi.

Bên ngoài, Đế Tuấn thấy đệ đệ hưng phấn bay ra báo hỉ, tuy vui mừng quá đỗi nhưng trong lòng cũng nảy sinh nghi ngờ. "Chuyện này

quay về bàn bạc với Phục Hy huynh đệ và Bạch Trạch xem bên trong có uẩn khúc gì không." Đế Tuấn tâm tư cẩn mật, không hoàn toàn tin lời bề ngoài của La Thiên.

Yêu tộc nay thế đại, nhưng La Thiên là ai, đó là cường giả đệ nhất Hồng Hoang cho tới giờ chưa ai dám vuốt râu hùm!

Tương lai rất có hy vọng thành vị Thánh Nhân thứ hai, cớ gì lại nể mặt hai huynh đệ y như thế?

Bảy ngày sau, dời về Ngũ Thần Sơn, để Thái Âm Tinh lại cho hai con quạ hôi hám Đế Tuấn và Thái Nhất?!

Tỷ phu, có lầm không vậy, Thái Âm Tinh đó là mắt phải của đại thần Bàn Cổ hóa thành, dẫu năm tòa thần sơn Bồng Lai cộng lại cũng chưa chắc mạnh bằng Thái Âm Tinh!

Hơn nữa hai chị em chúng ta tu luyện Thái Âm tâm pháp, cần Thái Âm chi lực, sau này biết tìm Thái Âm chi lực và Thuần Âm chi lực ở đâu?

Thường Hi bị La Thiên ngắt quãng tu luyện, đối với việc nhường ra Thái Âm Tinh có chút không hiểu.

Hi Hòa vội vàng trấn an, khiến nàng đỏ mặt và ngoan ngoãn chấp nhận thực tế này.

Không biết Hi Hòa đã nói gì với nàng, khiến nàng tu thành dáng vẻ như vậy, còn lén lút nhìn trộm mình một hai lần, La Thiên lấy làm hiếu kỳ, thầm nghĩ phải tìm cơ hội hỏi Hi Hòa.

Tiếp theo là chuẩn bị dời nhà, việc dời nhà không khó, chỉ cần thu cây Nguyệt Quế, sau đó thu Quảng Hàn Cung cùng một hai điều Thái Âm linh mạch đỉnh cấp là xong.

Chương 144

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất vừa đi khỏi, Tam Thanh Lão Tử liền tới cửa. "Muốn Long Đầu Quải Trượng?" La Thiên đối với yêu cầu của Lão Tử có chút kỳ quái. "La Thiên đạo hữu chớ hiểu lầm, ta chỉ muốn lấy một tia chân linh của Đông Vương Công trong quải trượng mà thôi." Lão Tử vội xua tay. "Thì ra là thế." La Thiên bừng tỉnh đại ngộ, vội lấy ra Long Đầu Quải Trượng.

Trong tiến trình Hồng Hoang nguyên bản, Đông Vương Công tuy thân tử nhưng lưu lại một tuyến sinh cơ, sau đó tia chân linh kia được Lão Tử đưa vào luân hồi, sau này chuyển thế thành ký danh đệ tử Lữ Thuần Dương.

Lữ Thuần Dương cũng chính là Lữ Động Tân trong Bát Tiên. "Hôm nay lão đạo nợ đạo hữu một nhân tình, sau này đạo hữu nếu có nhu cầu xin cứ mở lời, đừng thấy xa lạ." Sau khi lấy ra tia chân linh trong quải trượng, Lão Tử mới phiêu nhiên rời đi. "Cái nhân tình này coi như chiếm được hời rồi." La Thiên vui mừng, nhìn Long Đầu Quải Trượng trong tay, thầm tán thưởng thần thông của Hồng Quân.

Những thủ đoạn ẩn giấu mà Hồng Quân để lại trong quải trượng, đến giờ hắn mới phát hiện ra.

Đối với việc tranh giành cờ xí, Hồng Quân vẫn lưu lại một tuyến sinh cơ, không phải hoàn toàn vô tình.

Nghĩ đến đây, La Thiên nhìn về hướng Tây Vương Mẫu ở Côn Luân Thần Sơn, bỗng cảm thấy Tây Vương Mẫu cũng không đơn giản.

Đông Vương Công từng đến tận cửa mời Tây Vương Mẫu cùng quản lý nam nữ tiên Hồng Hoang nhưng đều bị bà kiên định từ chối,

nhờ đó mà tránh được một kiếp. "Những người tĩnh tâm tu luyện như Tây Vương Mẫu, không bị ngoại sự quấy nhiễu, thực ra có không ít, như Tử Quang phu nhân trên Tử Vi Tinh, Huyền Quy Bắc Hải..." "Phu quân đang nghĩ gì vậy?" Bỗng nhiên, hương thơm đạm nhã xộc vào mũi cùng cảm giác mềm mại ấm áp sau lưng khiến tâm thần La Thiên dao động.

Thấy bốn bề không người, Hi Hòa thân cận nhẹ nhàng ôm hắn.

Hi Hòa từ sau khi Hồng Quân giảng đạo lần hai trở về đã mấy ngàn năm không gặp La Thiên, tự nhiên nhớ nhung khôn xiết.

La Thiên sao không hiểu tâm ý nàng, lật tay thu hồi Long Đầu Quải Trượng rồi xoay người ôm lấy mỹ nhân: "Nghĩ chứ, đã lâu không cùng phu nhân song tu rồi." Hi Hòa nghe vậy đỏ mặt, hờn trách: "Phu quân suốt ngày không làm chính sự...

Nay phu quân là Chuẩn Thánh đệ nhất Hồng Hoang, mọi người đều mong ngài sớm chứng đạo thành vị Thánh thứ hai...

Ngô!" Lời chưa dứt đã bị La Thiên dùng miệng chặn lại, sau đó bế ngang eo nàng sải bước đi về phía hậu điện. "Phu quân?" Hi Hòa biết phong ba sắp tới, nhưng thấy hắn bế nàng mà không đi về tẩm thất thì có chút kỳ lạ. "Hôm nay đi tới nơi lần đầu chúng ta gặp gỡ." La Thiên cười xấu xa. "Phu quân hư hỏng quá." Tai Hi Hòa đỏ bừng lên, vô cùng khả ái, nhưng đôi mắt lưu chuyển đã sớm phủ một tầng sương mù như xuân thủy.

Nàng dường như cũng có chút hướng vãng, ở nơi sơ ngộ, cảm giác chắc chắn sẽ càng tuyệt diệu hơn.

Trong bể tắm Thái Âm, sóng xuân trào dâng hồi lâu cuối cùng cũng mây thu mưa tạnh.

Hi Hòa có chút mệt mỏi rã rời, lười nhác tựa trên người La Thiên,

vẽ những vòng tròn nhỏ trước ngực hắn, vừa thỏa mãn lại vừa oán trách La Thiên cường hãn, quá khinh người.

Tuy là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhưng nàng vẫn có chút chịu không nổi.

Nhìn dáng vẻ vẫn còn thèm thuồng của La Thiên, nàng nghĩ tới Thường Hi, không nhịn được quay đầu nhìn về một góc bể tắm.

Nếu có Thường Hi chia sẻ phương diện này, chắc hẳn nàng sẽ nhẹ nhõm hơn, phu quân cũng có thể tận hứng, một mũi tên trúng hai đích.

Nếu La Thiên biết ý nghĩ này, định sẽ khen ngợi một tiếng là hiền thê đệ nhất Hồng Hoang.

Hi Hòa tâm niệm vừa động liền phất tay một cái, khiến trận pháp ở một phía khác của bể tắm tiêu biến, lộ ra phong cảnh tuyệt mỹ bên trong.

Thường Hi cảm thấy hôm nay là ngày khó chịu nhất từ trước tới nay.

Thật sự không ngờ lúc nàng đang tắm trong bể, La Thiên lại bế tỷ tỷ vào trong đó hưng phong tác lãng lâu như thế, khiến nàng nhìn mà tình đậu sơ khai, khó chịu vô cùng.

Nhưng nàng cũng tò mò không thôi: Việc giao vĩ phồn diễn giữa các sinh linh đều như vậy sao?

Nếu đổi lại là nàng, sẽ là tư vị thế nào?

Ngay lúc nàng đang thả hồn xa xăm nhất, trận pháp che chắn lại bị tỷ tỷ giải khai, khiến thân hình không mảnh vải của nàng hiện ra. "Tỷ tỷ!" Thường Hi kinh kêu, không ngờ tỷ tỷ lại bán đứng mình, trong lúc lúng túng ngay cả việc che chắn cơ bản cũng quên mất, để thân thể mỹ lệ đến cực điểm trình diện trước mắt La Thiên.

Nàng cứ ngỡ nhờ trận pháp che chắn nên La Thiên nhất thời không phát giác ra, chỉ có tỷ tỷ biết.

Nào ngờ La Thiên đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

La Thiên vốn đã có tâm, nay thấy Hi Hòa lại giúp đỡ, nếu không biết phải làm gì tiếp theo thì thật là não vào nước.

Nhìn La Thiên tiến lại gần, Thường Hi thẹn thùng tột độ, có chút mong chờ lại có chút sợ hãi, nhưng không hề bỏ chạy.

Ai bảo nàng cũng thực tâm thích vị tỷ phu này chứ!

Nước trong bể tắm sau một tiếng rên khẽ đau đớn, nhanh chóng lay động lần nữa, tiếng rên rỉ khổ tận cam lai bắt đầu vang vọng.

Bên phía Đế Tuấn rõ ràng nôn nóng hơn La Thiên, vừa đến ngày hẹn liền dâng lên hai ngàn vạn giọt Nhật Quang Thần Thủy để yêu cầu tiếp quản Thái Âm Tinh ngay lập tức.

La Thiên không làm khó, sảng khoái nhường lại.

Dù sao đợi sau khi hai người bọn họ vẫn lạc, Thái Âm Tinh sẽ quay về tay hắn, coi như Thái Âm Tinh tạm thời cho thuê vậy.

Chương 145

Tiền thuê chính là Hỗn Độn Chung!

Nơi dừng chân cho hai chị em Hi Hòa cùng cây Nguyệt Quế và Quảng Hàn Cung được chọn trên đảo Doanh Châu.

Trên Doanh Châu Thần Sơn có Huyền Âm linh mạch và Băng Tuyền phẩm tướng cực giai, đối với Hi Hòa và cây Nguyệt Quế đều có lợi ích lớn, cực kỳ phù hợp.

Không lâu sau, Tứ Bất Tượng tu luyện thành Đại La Kim Tiên, dưới sự khẩn cầu hết mực của Thủy Kỳ Lân đã trở thành tọa kỵ của La Thiên.

Đối với chuyện này, La Thiên có chút suy đoán: Chẳng lẽ Thủy Kỳ Lân sợ ta bắt y làm tọa kỵ nên mới đẩy con trai mình ra chịu trận?

Về phần tọa kỵ, La Thiên không mấy để tâm, cũng không ham thích, nếu không đã sớm cưỡi Nguyên Phượng ngự tỷ ra ngoài khoe khoang rồi.

Nhưng sau này các Thánh Nhân trong Hồng Hoang dường như đều có tọa kỵ, nên hắn cũng thu nạp Tứ Bất Tượng cho đủ bộ.

La Thiên và mọi người ở Ngũ Thần Sơn trải qua những ngày bình tĩnh an ổn, tu luyện không quản ngày đêm, nhưng hình thế đại địa Hồng Hoang theo thời gian Hồng Quân Thánh Nhân ước thúc Vu Yêu lưỡng tộc kết thúc, lại đón chờ một cơn bão tố mới!

Yêu tộc có được Thiên giới, lại có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận trong tay, từ lâu đã khiến Vu tộc ngủ không yên.

Cho nên vừa lúc thời gian ước thúc của Hồng Quân kết thúc, Vu tộc liền khua chiêng múa trống sát lên Thiên giới.

Lần này thề phải phúc diệt Yêu tộc, tuyệt không nương tay!

Đương nhiên, tiền đề là Hồng Quân Thánh Nhân sẽ không ra tay ngăn cản lần nữa!

Yêu chưởng Thiên, Vu chấp Địa, sẽ trở thành lịch sử sau trận chiến này! "Sát!" Trong tiếng hò hét của ức vạn sinh linh, kẻ đầu tiên sát lên Thiên giới lại là Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung!

Cửu Muội Chân Hỏa dưới sự vận chuyển của Hỏa chi pháp tắc gần như tức khắc thiêu rụi Nam Thiên Môn.

Nam Thiên Môn của Yêu tộc thiết lập ngay trên đỉnh Bất Chu Sơn, thánh sơn của Vu tộc, dụng ý cực kỳ rõ ràng, các Tổ Vu từ lâu đã chướng mắt.

Cho nên Chúc Dung Tổ Vu lập tức phá hủy bộ mặt này của Yêu tộc để giáng một đòn mạnh vào sĩ khí đối phương. "Chúc Dung tiểu nhi, hưu được phóng tứ!" Một tiếng quát tháo từ trên không truyền xuống, một thân hình che trời lấp đất rơi xuống, còn nhanh hơn trước đó là vô biên thôn phệ chi lực, thình lình thôn hấp hết Cửu Muội Chân Hỏa đang oanh hướng Nam Thiên Môn. "Ợ!" Đạo thân hình to lớn kia nấc lên một cái, cười nhạo: "Cửu Muội Chân Hỏa vị đạo không tồi!" Mọi người nhìn lại, hóa ra là một con đại bàng khổng lồ thân dài vạn trượng, thần dị phi thường, bễ nghễ bát phương, toàn thân mang theo một luồng hôi sắc nguyên khí thôn thổ bất định, khiến hư không đảo lộn lung tung! "Côn Bằng?!" Thấy thần hỏa bị thôn hấp, Chúc Dung cũng nhận ra kẻ đó là ai.

Yêu sư Côn Bằng!

Thứ vừa thôn phệ Cửu Muội Chân Hỏa chính là bản mệnh đại thần thông của đối phương: Thôn Phệ! "Ăn ta một quyền!" Thân hình Chúc Dung lay động, hóa ra Tổ Vu chân thân, mình thú đầu người, mình phủ vảy đỏ, tai đeo hỏa xà, chân đạp hỏa long, hãn nhiên oanh

một quyền về phía Côn Bằng.

Trong lúc Chúc Dung và Côn Bằng chiến thành một đoàn, các Tổ Vu khác cùng Đế Tuấn, Thái Nhất cũng phân phân đuổi tới.

Đế Tuấn nộ hống với Đế Giang: "Đế Giang, Vu tộc các ngươi khinh người quá đáng, Thiên Đình ta vạn năm qua không trêu chọc Vu tộc, nay các ngươi lại đánh tận cửa, thật là nhẫn nhục hết mức!

Yêu tộc tử đệ nghe lệnh, bố Chu Thiên Tinh Đấu đại trận!" Thực ra vạn năm qua, trong lòng Đế Tuấn luôn nghẹn một cục tức!

Trận Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất Yêu tộc thua quá thảm, thậm chí có thời gian trở thành trò cười cho Hồng Hoang.

Hôm nay phải dùng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đòi lại mặt mũi! "Rõ!" Theo tiếng nộ hống của Đế Tuấn vang vọng, khắp nơi đều có tiếng đáp lại, vô số Yêu tộc đại năng tay cầm Tinh Thần Phiên xuất hiện giữa hư không, kết thành một phương chiến trận.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm chủ trận nhãn, cần ba trăm sáu mươi lăm cán Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ.

Sau đó cần một vạn bốn ngàn tám trăm cán Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên tương ứng với một vạn bốn ngàn tám trăm ngôi sao phụ.

Lại phối hợp với sức mạnh của ức vạn thần ma, triệu hoán tinh lực của vũ trụ, hình thành uy lực của ức vạn tinh thần.

Uy lực đó đủ để hủy thiên diệt địa.

Trong sát na, Vu tộc chỉ cảm thấy trước mắt huyễn biến không ngừng, thiên địa mê ly, Thiên Đình tức khắc tiêu ẩn, hiện ra trước mắt là tinh không vô tận, tinh hải hạo hãn.

Tinh lực dồi dào tung hoành bát phương, phong tỏa hết thảy, trấn

áp hết thảy, âm dương ngũ hành đều bị điên đảo trong đó! "Bành bành bành bành bành!" "A a a!" Trận này vừa xuất hiện đã ngạnh sinh đánh nổ không ít tiểu Vu phía sau các Tổ Vu!

Khiến bọn họ thảm khiếu hóa thành những đoàn huyết vụ tử vong!

Ngay cả Đại Vu cũng rên hừ một tiếng, thất khiếu chảy máu, mắt thấy không chống đỡ nổi.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận thật lợi hại! "Huynh đệ tỷ muội, bố Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận!" Đế Giang kinh tâm, lập tức đại hống.

Thập nhị Tổ Vu tâm ý tương thông, Đế Giang vừa hạ lệnh liền lập tức đồng khí liên chi, sinh ra một luồng tiên thiên sát khí cường tuyệt vô cùng xông thẳng lên tinh thần hải trên không trung, đồng thời hình thành một tầng sát khí hộ tráo bảo vệ Vu tộc đang sát phạt Thiên Đình.

Chỉ là nay đã khác xưa, có được Thái Âm Tinh bổ khuyết mắt xích cuối cùng, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã có thể cùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận so tài cao thấp!

Thậm chí còn thắng hơn một bậc! "Oanh!" Luồng tiên thiên sát khí kia vừa bay lên không trung liền bị ức vạn tinh quang rủ xuống ép cho không thể tiến thêm, run rẩy không thôi!

Chương 146

"Đáng chết!

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lại tiến thêm một tầng!

Huynh đệ tỷ muội, không cần giấu giếm thực lực nữa!" Đế Giang đại hống, gân xanh trên trán nổi lên, lấy ra một cán kỳ tử.

Thập nhị Tổ Vu hiện giờ đều đã luyện hóa công đức lập tộc, thảy đều là Chuẩn Thánh tiền kỳ.

Những năm này luyện chế Thập Nhị Phiên Đô Thiên Thần Sát Kỳ càng có thể phát huy uy lực của đại trận, cho nên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận lúc này uy lực cường tuyệt hơn lần trước rất nhiều.

Đặc biệt là luồng tiên thiên sát khí kia tức khắc chuyển thành tiên thiên thần thai sát chi khí, lực sát thương tăng vọt!

Lại có Đô Thiên Thần Lôi gào thét bộc phát bên trong, mang theo khí tức hủy diệt khủng khiếp! "Hống!" Một đạo thân ảnh vĩ ngạn vô cùng đang nhanh chóng ngưng thực trong thần sát chi khí, tay cầm một chiếc đại phủ.

Thập nhị Tổ Vu lần này không phải triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ mà hóa ra Bàn Cổ chân thân chân chính!

Bàn Cổ chân thân vừa xuất hiện liền nộ hống một tiếng chấn động hoàn vũ, không ít tiểu tinh thần trên không suýt chút nữa bị tiếng hống làm chấn rụng, phân phân chao đảo! "Sát!" Bên phía Đế Tuấn cũng vừa lúc súc lực hoàn thành, phát động đòn tấn công mãnh liệt nhất.

Trong khoảnh khắc phát động, trong tinh hải vô tận hiện ra thế tinh thần bố liệt: Thái Dương Thái Âm ở giữa, được Thượng Viên Thái Vi, Trung Viên Tử Vi, Hạ Viên Thiên Thị Viên ủng hộ.

Tầng ngoài nữa là Tứ Tượng thánh hình phân phân hiện hóa, trận này có thể mượn lực của tứ cực thiên địa Hồng Hoang.

Lại có Nhị Thập Bát Tinh Túc bố liệt, Huỳnh Hoặc thủ tâm, Bắc Đẩu Thất Tinh đại phóng quang mang, hình thành chân ý trấn áp hoành vĩ vô cùng rủ xuống.

Khắc này, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận gần như sánh ngang với Thiên!

Dưới sự áp chế vô thượng đó, thế gian căn bản không có vật gì có thể cản nổi!

Không có sức mạnh nào có thể kháng lại!

Không có nơi nào có thể trốn thoát!

Hết thảy mọi vật chỉ có thể bị nghiền nát thành bụi phấn.

Nhưng Bàn Cổ chân thân mà Vu tộc ngưng luyện ra lại là sự tồn tại chí vĩ khai thiên tích địa, Thiên, Địa trong mắt y đều là vật có thể trảm!

Nếu Thiên ép xuống, vậy thì trảm luôn Thiên! "Hống!" Bàn Cổ chân thân gầm nhẹ một tiếng, sau đó dốc sức vung cự phủ trong tay, cơ bắp cuồn cuộn trên người căng cứng, hung hăng trảm về phía luồng tinh quang vô tận đang ép xuống kia!

Y muốn trảm khai mảnh tinh không vô tận này!

Tại Doanh Châu Thần Sơn, trong Thanh Liên Cung, La Thiên ngồi xếp bằng trong mật thất, nhưng mục quang của hắn xuyên thấu hư không, thu hết trận chiến Vu Yêu vào mắt. "Bản đại thành của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận quả nhiên là hai đại trận mạnh nhất Hồng Hoang, ta hiện tại nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thể, e là cũng khó toàn mạng." La Thiên thầm kinh hãi.

Lúc này tại nơi giao chiến, không chỉ Nam Thiên Môn hóa thành tro bụi, mà ngay cả một số bảo điện và tiên sơn phía sau cũng thành bụi phấn.

Hai đại trận vô thượng va chạm khiến Thiên Giới trực tiếp sụp đổ một góc, ức vạn lý cương vực tan thành hư vô, vô số bùn đá núi lớn như lưu tinh rơi xuống, đập mạnh lên Bất Chu Sơn, mang tới sự hủy diệt như tận thế.

Thiên Giới bị đánh nát một góc khiến Yêu tộc phẫn nộ vô cùng, càng thêm liều mạng ép Vu tộc xâm nhập rơi xuống Bất Chu Sơn, dời chiến trường, thiêu đốt chiến hỏa lên thánh sơn của Vu tộc. "Thứ duy nhất có thể phân đình kháng lễ, thậm chí uy năng còn trên cả hai đại trận này chính là Thiên Đạo đệ nhất sát trận - Tru Tiên Kiếm Trận.

Không biết sau lần giảng đạo thứ ba, định thánh vị phân bảo, Hồng Quân có giống như tiến trình nguyên bản phân Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên hay không." "Không, Tru Tiên trận đồ hiện tại đang ở trong tay ta, Thông Thiên dẫu có được tứ kiếm thì tối đa cũng chỉ phát huy được khoảng bảy thành uy lực..." La Thiên thầm tính toán, lật tay lấy ra một tấm trận đồ.

Trận đồ đó hình thái bất định, hỗn hỗn mông mông, kiếm khí sâm nghiêm, sát phạt lệ khí cực trọng, có năng lực trảm thiên.

Chính là Tru Tiên trận đồ đoạt được từ tàn hồn La Hầu. "Ngô?

Hồng Quân sắp ra tay rồi sao?

Quả nhiên Vu Yêu lưỡng tộc phải đợi sau lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân mới có thể liều chết một trận." Một lát sau, tâm thần La Thiên rúng động, cảm ứng được một sự tồn tại chí cao vô thượng đang giáng lâm! "Oanh!" Khi Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận một lần nữa va chạm, làm nổ tung một vùng lớn Thiên Giới và vô số hư không, Hồng Quân Thánh Nhân

đã ra tay.

Nếu không để bọn họ cứ đánh như vậy, Thiên Giới và đại địa Hồng Hoang ít nhất phải tan vỡ một nửa, ức vạn sinh linh đồ thán!

Nhưng lần va chạm này của hai đại trận vô thượng không phải là thứ mà một đạo Thánh Nhân phù chiếu có thể trấn áp, nên Hồng Quân không tiếc chân thân giáng lâm để tách hai bên đang tử đấu ra.

Thánh Nhân thần thông vẫn có thể hoành tảo vô địch, vừa xuất hiện, tất cả nguyên khí và pháp tắc hỗn loạn bạo liệt, cùng vô số không gian phong bạo đều bị dẹp yên, không còn tồn tại.

Ngay cả sự vận chuyển của hai đại trận cũng bị thần thông Thánh Nhân cưỡng ép đình chỉ.

Khắc này, Hồng Quân chính là Thiên Đạo, pháp lực vô cùng, bao phủ vạn dặm hư không, thế gian căn bản không có bất kỳ sự tồn tại nào có thể trái nghịch, hết thảy đều phải tuân theo tâm niệm của y diễn hóa.

Hồng Quân xuất hiện, ngoài việc lệnh cho hai tộc mười vạn năm không được tái chiến, còn quy định phạm vi thống trị: Yêu chưởng Thiên, Vu chấp Địa!

Lần này Vu tộc là bên cảm thấy may mắn vì trận chiến dừng lại.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận tuy uy lực có phần thắng hơn Chu Thiên Tinh Đấu, nhưng triệu hoán Bàn Cổ chân thân cực kỳ tốn sức, không thể duy trì lâu dài.

Chương 147

Nếu ba búa không phá được Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, tiếp tục đánh nữa thì thế yếu của Vu tộc sẽ lộ rõ, lúc đó tất hung đa cát thiểu.

Một trận tuyệt thế đại chiến cứ thế bị Hồng Quân ngăn cản, khiến các đại năng Hồng Hoang phân phân thầm nghị luận, không mấy hiểu được cách làm của Hồng Quân.

Lần thứ nhất Hồng Quân rõ ràng thiên hướng Yêu tộc, nhưng lần thứ hai lại thiên hướng Vu tộc.

Hồng Quân chế hành hai tộc như vậy, chẳng lẽ chỉ vì sự phát triển bình tĩnh của Hồng Hoang sao?

Nếu vậy, tại sao không đổi kỳ hạn đình chiến thành vĩnh viễn không được tái chiến?

Cũng có một số đại năng lờ mờ cảm giác được mười vạn năm sau, nếu Vu Yêu tái chiến, có khả năng Hồng Quân sẽ không ra tay nữa.

Chẳng mấy chốc tâm tư của các đại năng đều dồn vào việc giảng đạo lần thứ ba tại Tử Tiêu Cung.

Thời gian giảng đạo lần thứ ba của Tử Tiêu Cung sắp tới rồi!

Lần thứ hai giảng về đạo Chuẩn Thánh đã khiến Hồng Hoang hiện tại xuất hiện thêm hàng trăm Chuẩn Thánh, con số đó vẫn đang tăng nhanh.

Lần thứ ba về đạo Thánh Nhân quan hệ tới thánh vị chí cao vô thượng, khiến ai nấy đều coi trọng chưa từng có!

Lần này tới Tử Tiêu Cung, dọc đường đều có hỗn độn ma thần quấy nhiễu, nguy cơ trùng trùng, cũng phải liều chết sát ra một con

đường.

Triêu văn đạo tịch khả tử!

Sau khi Vu Yêu hai tộc đình chiến, La Thiên cũng chuẩn bị khởi hành tới Tử Tiêu Cung lần nữa.

Đối với buổi giảng đạo lần này hắn rất tò mò, không biết Hồng Quân thu đồ đệ có phải là bảy người không.

Lúc đó, Côn Bằng và Hồng Vân liệu có nhường ghế cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hay không.

Những cảnh điển tích đó khiến La Thiên có chút mong chờ diễn biến.

Tuy La Thiên sẽ không bái Hồng Quân làm sư, nên thiên địa thánh vị và Hồng Mông Tử Khí chắc chắn không có phần của hắn.

Nhưng chuyến này La Thiên sẽ ủy thác Hồng Quân Thánh Nhân một chuyện, coi như để Hồng Quân trả nợ nhân tình trước đó.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, Tử Tiêu ba ngàn khách một lần nữa xuất phát từ Hồng Hoang tiến về Tử Tiêu Cung.

La Thiên cũng đưa Hi Hòa và Thường Hi đi cùng, ngồi trên Thanh Loan thần liễn, phù dao trực thượng tam thập tam thiên.

Nhưng trên đường đi, nhóm người La Thiên tình cờ gặp Tam Thanh.

Hai bên cũng là người quen cũ, quan hệ không tệ, liền kết bạn cùng đi, thuận tiện luận đạo, kiểm chứng phương pháp tu hành của nhau, dọc đường khá dung hòa, không khí vui vẻ.

La Thiên nhân cơ hội sử dụng Nguyên Thần Đề Thủ Tạp mới nhận được, sao chép lấy Ngọc Thanh nguyên thần của Nguyên Thủy.

Tiếc là trừ tàn hồn La Hầu ra chỉ nhận được một tấm thẻ đề thủ nguyên thần, nếu không gom đủ Bàn Cổ nguyên thần, tiến thêm một bước chứng đạo thành thánh ngay tại Tử Tiêu Cung cũng có khả năng.

Điều khiến hắn bất ngờ là Ngọc Thanh nguyên thần sao chép được đã khiến tu vi nguyên thần của hắn phá vỡ Chuẩn Thánh tiền kỳ, tăng vọt lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhảy vọt hai cảnh giới.

Nguyên Thủy và Thông Thiên mới trảm một thi có lẽ không cảm ứng được tu vi bùng nổ của La Thiên, nhưng Lão Tử đã trảm hai thi lại bắt được một tia động tĩnh nhỏ, khiến lòng hãi hùng không thôi: Thiên ạ, cứ thế luận đạo ngoài mặt mà cũng có thể thăng cấp dễ dàng vậy sao?!

Phải biết tu vi Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh là hai cảnh giới khác biệt, mỗi bước tiến đều tốn vô vàn thời gian tâm lực, thậm chí có người bị kẹt ở một cảnh giới hàng triệu năm.

La Thiên lại ở ngay trước mặt y thăng liền hai cảnh giới Chuẩn Thánh, sao y không kinh hãi cho được?! "Ôi, cứ ngỡ ta sẽ dẫn đầu một bước chứng đạo thành thánh, xem ra không bằng La Thiên đạo hữu rồi, đạo hữu không hổ là đệ nhất nhân Hồng Hoang." Giữ vững đạo tâm vô vi, Lão Tử nhanh chóng bình ổn cảm xúc, không nảy sinh đố kỵ như các tu sĩ khác.

Lúc này tâm niệm duy nhất của y là sớm gặp Hồng Quân lão sư thỉnh giảng thánh nhân đạo.

Chẳng bao lâu, nhóm người đã ra khỏi tam thập tam thiên, nhưng tình hình tại Hỗn Độn địa giới khiến ai nấy đều nhíu mày.

Lần này dường như không dễ vào Tử Tiêu Cung như vậy.

Ra khỏi tam thập tam thiên không xa, vừa vào đến rìa Hỗn Độn giới, phía trước xa xa đã có Hỗn Độn phong bạo hung mãnh thổi tới,

một mảnh hỗn độn mịt mù, hung hiểm khôn lường.

La Thiên thấy cảnh này liền hiểu ra: Hồng Quân lần này định phân thánh vị, e là sẽ không để mọi người tới Tử Tiêu Cung dễ dàng như vậy, ai tới trước mới có thánh vị bồ đoàn.

Về việc này La Thiên có chút thắc mắc: "Nếu luận thực lực, Đế Tuấn có thể không vào được top 7, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất thì dư sức!" Đông Hoàng Thái Nhất có lẽ không áp được Tam Thanh, nhưng có Hỗn Độn Chung, áp chế các Chuẩn Thánh khác chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?!

Uẩn khúc bên trong, La Thiên cũng lười suy tính.

Tam Thanh vốn là Chuẩn Thánh, thấy cảnh này âm thầm suy đoán cũng hiểu ra đại khái, phân phân cáo từ La Thiên rồi mỗi người đi một hướng tiến vào Hỗn Độn phong bạo.

Nhìn Tam Thanh rời đi, La Thiên vẫn đưa Hi Hòa và Thường Hi đi cùng, không hề tách ra.

Bản tâm hắn không đặt vào thánh vị và Hồng Mông Tử Khí, lại phải chăm sóc hai chị em Hi Hòa nên càng không thể bỏ mặc họ để tranh đoạt bảy vị trí dẫn đầu.

Thấy ngay cả Tam Thanh cũng phải tách ra hành động, Hi Hòa dẫu năng lực thôi diễn không mạnh nhưng sao không hiểu nguyên do bên trong, lòng cảm động khôn xiết: Đúng là Thiên Đạo quyến luyến nên mới tìm được một người phu quân tốt như vậy.

Cảm động xong nàng lại có chút tự trách: Nguyên bản xuất quan định trảm thi tấn thăng Chuẩn Thánh, nhưng hiềm nỗi thiếu mất một tia khế cơ u minh nên trì hoãn tới giờ.

Nếu không theo kịp bước chân phu quân, sau này sao có thể trường tương tư thủ...

Nàng âm thầm tự cổ vũ, không dám giải đãi thêm nữa.

Để chống đỡ Hỗn Độn phong bạo, La Thiên tùy tay phóng ra Chư Thiên Khánh Vân bao phủ Thanh Loan thần liễn, hộ trì vững vàng.

Chương 148

Dẫu đã có Chư Thiên Khánh Vân nhưng La Thiên không hề chủ quan, toàn bộ tâm thần đều cảnh giác.

Khảo nghiệm Hỗn Độn phong bạo này đối với Chuẩn Thánh không khó, nhưng nếu coi đó là khảo nghiệm thánh vị thì hoàn toàn sai lầm.

Bên trong chắc chắn có nguy cơ khác, đa phần là các sinh vật hỗn độn và hỗn độn ma thần.

La Thiên mong gặp được một hai hỗn độn ma thần để Thí Thần Thương có thêm vài đạo pháp tắc, nhưng tiếc là chỉ có vài sinh vật hỗn độn cấp Đại La Kim Tiên xuất hiện, không đủ để Hi Hòa và Thường Hi ra tay trấn sát.

Đi sâu vào Hỗn Độn phong bạo thậm chí có thể thấy Hỗn Độn lôi bạo mà ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không chống đỡ nổi, còn thấy không ít lối vào của các đại thiên thế giới.

Một trận Hỗn Độn đại phong bạo chưa từng có đã lật tung mọi thứ vốn ẩn dưới Hỗn Độn khí.

Nếu không phải thời gian eo hẹp, La Thiên đã muốn vào những đại thiên thế giới đó xem thử xem có bảo vật gì không.

Dẫu sức hộ trì của Chư Thiên Khánh Vân cường tuyệt, nhưng do không gian hỗn loạn nên khi ba người tới Tử Tiêu Cung đã thấy có không ít tu sĩ đến trước rồi.

Vào trong Tử Tiêu Cung nhìn kỹ, sáu cái bồ đoàn thánh vị màu tím ở hàng đầu đều đã có chủ.

Lần lượt là: Tam Thanh, Nữ Oa, Côn Bằng, Hồng Vân.

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đứng cạnh Hồng Vân, diễn kịch, làm ra đủ vẻ thê thảm để ép Hồng Vân nhường chỗ.

Mọi người đều đã tới Tử Tiêu Cung hai lần, đối với những bồ đoàn màu tím đột nhiên xuất hiện đương nhiên biết không đơn giản, nên dù Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có khóc thảm thiết đến đâu, Hồng Vân cũng có chút lưỡng lự, không lập tức nhường chỗ.

La Thiên ngay từ đầu đã không muốn can thiệp vào chuyện thánh vị, thấy cảnh này liền coi như không thấy.

Cũng do Hồng Vân mệnh trung có đại kiếp số, nếu có kẻ không biết trời cao đất dày nào đứng ra can ngăn, tất nhiên sẽ dính phải nhân quả không nhỏ.

Hơn nữa quan hệ giữa La Thiên và Hồng Vân cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè, tình cảm không mấy sâu đậm nên tự nhiên không lộ diện.

Chẳng mấy chốc, hai vị ảnh đế phương Tây cậy vào bài khóc lóc nháo loạn đòi đâm đầu vào tường khiến Hồng Vân lòng dạ thiện lương không đành lòng, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của Trấn Nguyên Tử bên cạnh mà đứng dậy nhường chỗ.

Nhường chỗ thì thôi đi, không ngờ lòng tốt thái quá lại bảo Côn Bằng bên cạnh cũng nhường ra để hai kẻ tội nghiệp được ngồi cùng nhau.

Côn Bằng nghe vậy đại nộ: Ngươi nhường thì nhường, liên quan quái gì tới ta!

Nhưng thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ánh mắt không thiện, y đành nén giận: "Ta sinh tính ngu muội, nếu ngồi phía sau sợ là thính đạo minh ngộ sẽ ít hơn, xin hai vị thể lượng." Chuẩn Đề hứ một tiếng, không khách khí nói: "Loại phi mao đái giác, thấp sinh noãn hóa kia, có đức có năng gì mà ngồi hàng đầu thính lão sư giảng đạo?

Không mau cút xuống phía sau đi?!" Tiếp Dẫn cũng phụ họa: "Năm đó Nguyên Phượng từng hướng Thiên Đạo phát thệ, Phượng Hoàng nhất tộc vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, con trai Nguyên Phượng kia không ở yên đó, sao lại chạy tới Tử Tiêu Cung?

Thật là bất hiếu?!" Chỉ luận mồm mép, Côn Bằng lão tổ ngay cả Tiếp Dẫn cũng đấu không lại, sao chống đỡ được sự trào phúng kép của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, câu nào cũng đâm trúng tử huyệt khiến các tu sĩ có mặt đều xôn xao.

Không ít người thầm khinh bỉ sự trơ trẽn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thật sự quá đáng rồi.

Lúc này Nguyên Thủy bên cạnh cũng mở miệng giúp lời: "Loại thấp sinh noãn hóa nên có giác ngộ, không mau nhường đi?!" Nguyên Thủy đối với loại đẻ trứng này quả thực không thích, nếu không sau này cũng chẳng vì nhìn không thuận mắt đám đệ tử của Thông Thiên mà làm nên chuyện Tam Thanh phân gia.

Thấy Nguyên Thủy cũng nói vậy, Côn Bằng sao ngồi yên cho nổi, mặt già tối sầm lại, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay rời đi, nhường ra bồ đoàn màu tím.

Nhưng lúc rời đi, ánh mắt y âm hiểm trừng Hồng Vân một cái.

Lúc này y đã nảy sinh sát tâm.

Nếu không có Hồng Vân lắm chuyện, sao y phải nhường vị trí, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề y trêu không nổi, nhưng Hồng Vân thì y chẳng sợ.

Hồng Vân thấy ánh mắt đầy sát khí đó chỉ có thể khổ cười lắc đầu, thầm mắng một tiếng đa sự.

Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đổi mặt mắng nhiếc Côn Bằng, không còn vẻ đáng thương trước đó, Hồng Vân cũng biết mình đã rơi

vào bẫy của người ta.

Chí hữu Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng đau đầu.

Yêu sư Côn Bằng là hạng tồn tại nào chứ, đó là chí cường giả thứ tư của Thiên Đình sau Đế Tuấn, Thái Nhất và Nữ Oa, tự dưng kết thù với y quả thực không khôn ngoan.

Mọi người nhanh chóng ngồi định chỗ, rồi Hồng Quân lại xuất hiện giữa hư không phía trước.

Hồng Quân xuất hiện, trước khi mở lời liền nhìn La Thiên một cái, sau đó mới nhìn sáu người trên bồ đoàn màu tím, rồi lãng thanh: "Lần này chủ giảng về đạo Thánh Nhân." Khi Hồng Quân vừa dứt lời, ba ngàn khách liền xôn xao.

Việc liên quan đến thành thánh nên không thể không thất thái.

Tuy đều không biết thành Thánh Nhân sẽ ra sao, nhưng chỉ nhìn sức mạnh mà Hồng Quân Thánh Nhân thể hiện khi hai lần ngăn cản Vu Yêu hai tộc là biết có thể dễ dàng nghiền nát nhiều Chuẩn Thánh liên thủ, đặc biệt là khi hai bên Vu Yêu đều có đại trận gia trì!

Trước sức mạnh Thánh Nhân vẫn vô dụng! "Cảm vấn lão sư, thế nào là Thánh Nhân?" Thông Thiên mở miệng hỏi.

Thông Thiên tính tình thẳng thắn hỏi ngay, lập tức khiến Tử Tiêu Cung im phăng phắc, các đại năng đều nín thở lắng nghe, sợ bỏ lỡ bất kỳ chữ nào.

Hồng Quân đáp: "Thánh Nhân, thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đạo quả, nguyên thần có thể ký thác hư không, hợp cùng Thiên Đạo, có thể siêu thoát dòng sông thời gian, lịch vạn kiếp không hỏng, không dính bất kỳ nhân quả nào..." "Thánh Nhân thông suốt vạn sự vạn vật, nhìn thấu quá khứ, hiện tại, tương lai, trong tay diễn hóa thời không, sinh diệt, luân hồi.

Ý niệm vừa động, tự có Thiên Đạo biến hóa, vô cực vô lượng, vô sinh vô diệt, quy tịch hư không...

Không lấy thời không luân hồi làm bản, vĩnh hằng vĩnh tồn." "Dưới Thánh Nhân, thảy đều là kiến hôi!

Dù có bao nhiêu Chuẩn Thánh liên thủ cũng không phải đối thủ của Thánh Nhân." Hồng Quân nói xong, Tử Tiêu Cung một mảnh hít khí lạnh.

Thần thông Thánh Nhân mà Hồng Quân mô tả thực sự quá khủng khiếp, giản trực là vô lượng vô thượng!

Siêu thoát tất cả!

Chương 149

Gần như đã tới cực hạn của Đạo!

Lão Tử tiếp tục hỏi: "Cảm vấn lão sư, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân có gì bất đồng?" Hồng Quân đáp: "Thánh Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không nhất định là Thánh Nhân, dẫu cả hai đều có Hỗn Nguyên đạo quả vạn kiếp không ma diệt.

Chỉ là trong thế giới mà Thánh Nhân thành đạo, Thánh Nhân có thể gia trì sức mạnh Thiên Đạo, pháp lực vô lượng vô biên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng cấp khó lòng chống đỡ Thánh Nhân." Nguyên Thủy hỏi: "Cảm vấn lão sư, có bao nhiêu phương pháp thành thánh?" Hồng Quân nói: "Đại đạo tam thiên, thảy đều có thể chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả.

Nguyên thần chi đạo đại trí có thể chia làm ba loại, cũng là từ các phương pháp Chuẩn Thánh ta đã nói trước đây tiến giai lên: Công đức chứng đạo, Dĩ lực chứng đạo, Trảm tam thi chứng đạo." "Công đức chứng đạo: Công đức là do bản nguyên Thiên Đạo hóa thành, dung hợp vô lượng công đức có thể đạt được cảm ngộ Thiên Đạo chân thực nhất, nhưng cần nguyên thần câu thông Thiên Đạo." "Trảm tam thi chứng đạo: Do lão đạo ta sáng tạo, lần trước đã nói chi tiết, lát nữa ta sẽ nói về tam thi hợp nhất." "Dĩ lực chứng đạo: Thực ra không chỉ giới hạn ở nguyên thần chi đạo, cũng thích hợp với luyện thể chi đạo, đều dùng sức mạnh phá vỡ rào cản Thiên Đạo để siêu thoát, cuối cùng hợp chân cùng Đại Đạo!

Trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng đạo này cực kỳ gian nan, thành công chỉ một phần ức vạn, năm đó Bàn Cổ đại thần cũng đã

thân vẫn trên con đường chứng đạo này..." "Nguyên thần làm sao câu thông Thiên Đạo?

Nếu không thể câu thông Thiên Đạo, liệu có thể đắc Hỗn Nguyên đạo quả?" La Thiên hỏi.

Nguyên thần của hắn không trảm tam thi, cũng khó dùng sức mạnh phá vỡ, muốn xem chọn công đức chứng đạo thế nào nên hỏi vấn đề này. "Cần Hồng Mông Tử Khí làm cầu nối liên kết cả hai.

Ba loại phương pháp trên nếu không có Hồng Mông Tử Khí làm nền tảng đại đạo thì không thể thành thánh." Câu trả lời của Hồng Quân khiến La Thiên có chút bất ngờ, cứ ngỡ chỉ cần lượng công đức khổng lồ cùng với nguyên thần của Nhị Thanh là có thể khiến nguyên thần dễ dàng bước lên vị trí Thánh Nhân. "Công đức chứng đạo cần Hồng Mông Tử Khí mới chứng được Hỗn Nguyên đạo quả, Trảm tam thi chứng đạo và Dĩ lực chứng đạo thì không cần Hồng Mông Tử Khí, tu luyện đến cực điểm cũng có thể chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả." Lời giải thích sau đó của Hồng Quân lại khiến La Thiên và mọi người có thêm hy vọng.

Thật lòng mà nói, Hồng Hoang có từ bao nhiêu nguyên hội qua đi, ngoài Hồng Quân Thánh Nhân ra có ai từng thấy Hồng Mông Tử Khí - thứ hư ảo cực điểm đó - trông như thế nào, càng không biết tìm ở đâu.

Cho nên việc không cần nó cũng có thể chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả khiến ai nấy đều phấn chấn.

Tuy Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang chiến lực không bằng Thánh Nhân, nhưng ra khỏi Hồng Hoang thì mọi người đều đánh được, thần thông và uy năng các mặt đều cùng một đẳng cấp.

Vạn kiếp không hỏng, siêu thoát hết thảy, vĩnh sinh vĩnh hằng, gần như sánh ngang với Đạo...

Những từ ngữ đó hiện lên trong đầu mọi người, khiến lòng họ ngứa ngáy tột độ.

Thấy không còn ai hỏi gì nữa, Hồng Quân bắt đầu giảng giải chi tiết về ba loại nguyên thần chứng đạo.

Một lần giảng này lại mất gần ba ngàn năm.

Sau khi giảng xong ba loại nguyên thần chứng đạo, Hồng Quân tiếp tục giảng về phương pháp thứ tư: Pháp tắc chứng đạo! "Ngoài ba loại trên, còn một loại phương pháp lưu truyền trong Hỗn Độn giới gọi là Pháp tắc chứng đạo, cũng tức là luyện thể chi pháp, nay Vu tộc và các hỗn độn ma thần đều đi theo con đường này." "Pháp tắc luyện thể lấy thân làm căn bản vũ trụ, hợp nhất cùng pháp tắc thiên địa, hướng thẳng tới chân lý đại đạo.

Nếu tu luyện ra Hỗn Nguyên đạo quả, giơ tay nhấc chân đều là sức mạnh pháp tắc đại đạo, chiến lực cùng giai mạnh nhất cũng không ngoa..." "Đạo này và Dĩ lực chứng đạo thù đồ đồng quy, khó phân cao thấp, cũng gian nan như nhau!

Bởi vì nếu không có nhục thân đỉnh cấp thì căn bản không thể chứa đựng pháp tắc dung nhập, tham ngộ pháp tắc tới cảnh giới cực thâm cần nguyên thần cực mạnh..." "Hơn nữa đạo này đối với những hỗn độn ma thần có thân thể vạn kiếp không hỏng, lại thiên sinh chưởng khống một điều đại đạo pháp tắc thì xác suất chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả cao hơn..." "Ngay cả Thập nhị Tổ Vu kế thừa luyện thể chi pháp của Bàn Cổ đại thần cũng phải tu luyện tới cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, mười hai người hợp nhất mới có khả năng chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, cho nên đạo này ta không nói chi tiết." Hồng Quân tiết lộ bí mật về hỗn độn ma thần khiến mọi người đều kinh hãi.

La Thiên từ đó bắt gặp một số thông tin khác: Phương thức chứng

đạo của Bàn Cổ đại thần rõ ràng có hai loại, là Pháp tắc chứng đạo và Dĩ lực chứng đạo.

Bàn Cổ khi khai thiên, mười hai đạo pháp tắc nhập thể đáng lẽ đã chứng được Hỗn Nguyên đạo quả, nhưng y vẫn chết, có khả năng y muốn tiến thêm một bước, dùng sức mạnh chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân rồi mới thất bại...

Nghĩ tới đây La Thiên có chút lo lắng: Gom đủ nguyên thần Tam Thanh, đúc luyện Thập nhị pháp tắc Bàn Cổ chân thân cũng là đang đi theo con đường cũ của Bàn Cổ.

Dù có thể sánh ngang với Bàn Cổ thời toàn thịnh cũng khó lòng chứng đắc vị trí Đại Đạo Thánh Nhân!

Trong lúc La Thiên trầm tư, Hồng Quân lại lên tiếng, y nói với Tam Thanh: "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên là do nguyên thần Bàn Cổ đại thần chia ba, thừa hưởng di trạch khai thiên của Bàn Cổ, ứng hưởng ba tôn thánh vị, ba người có nguyện bái ta làm sư?" Đối mặt với hỉ sự như vậy, Tam Thanh sao dám chậm trễ, vội vàng tiến lên quỳ lạy: "Lão sư ba lần truyền pháp, chỉ rõ tiền lộ, ơn đức như tái tạo, nay được ân sủng, không thắng hoàng khủng, đồ nhi bái kiến lão sư!" Hồng Quân mỉm cười lấy ra ba đạo huyền khí tím vàng rực rỡ ban cho ba người: "Ban cho ba đạo Hồng Mông Tử Khí, dụng tâm tham ngộ, chắc chắn có thể chứng đắc thánh vị." "Tạ lão sư!" Tam Thanh vội vàng nhận lấy rồi lui xuống, ba người nhìn nhau, vui mừng không xiết.

Ánh mắt mọi người nhìn Tam Thanh thảy đều là ngưỡng mộ đố kỵ hận. "Nữ Oa, có nguyện làm quan môn đệ tử của ta không?" Ánh mắt Hồng Quân rơi lên người Nữ Oa, mỉm cười nói.

Nếu luận căn nguyên, Nữ Oa cực kỳ bất phàm nhưng không bằng Tam Thanh, cũng khó lòng áp chế Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thậm chí là

Đế Tuấn, Thái Nhất, vậy mà Hồng Quân lại điểm danh nàng làm quan môn đệ tử!

Điều đó sao không khiến Nữ Oa kinh hỉ đến ngẩn người, vội vàng tiến lên quỳ bái.

Những khách hồng trần khác cũng sững sờ, suýt chút nữa không kìm được kêu thành tiếng: Không phải chứ!

Có người thầm nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Quả nhiên, sắc mặt hai người lúc này cực kỳ khó coi.

Hai người là Đế và Hoàng của Yêu tộc, là hai kẻ mạnh nhất nhưng lại không được Hồng Quân để mắt, bị Nữ Oa đi trước một bước, thất vọng và bất bình thế nào có thể biết được.

Nhưng kẻ bất bình hơn cả hai người chính là Chuẩn Đề, nếu không phải đại huynh ra hiệu bằng ánh mắt thì y đã nhảy ra bày tỏ sự bất mãn rồi.

Khoan đã!

Quan môn đệ tử?!

Chốc lát sau, nhiều đại năng lập tức bừng tỉnh.

Chẳng lẽ Hồng Quân chỉ thu bốn đệ tử, ban xuống bốn tôn thánh vị sao?! "Cảm vấn lão sư, Hồng Hoang nên có bao nhiêu vị Thánh Nhân?" Đợi Nữ Oa lui xuống, Đế Tuấn lấy can đảm hỏi.

Hồng Quân đáp: "Dưới Thiên Đạo, thánh nhân quả vị có chín, cũng là con số cực hạn của Thiên Đạo, nhưng dưới Thiên Đạo kỵ nhất là sự viên mãn nên chỉ có tám tôn thánh vị." Mọi người vui mừng: Nếu vậy còn ba tôn thánh vị nữa, chưa chắc đã hết cơ hội!

Ngay lúc đó, Tiếp Dẫn bi khổ gào khóc bái lạy: "Xin lão sư thương xót phương Tây bần tích khốn khổ của con, thu hai huynh đệ

con làm đồ đệ, ban cho cơ duyên để chúng con hảo hảo tạo phúc cho phương Tây." Chuẩn Đề thấy huynh trưởng như vậy cũng lập tức bái lạy khóc lóc, kể lể những năm qua không dễ dàng ra sao, bị các đại năng khác khinh khi thế nào.

Nhất thời Tử Tiêu Cung chỉ còn tiếng khóc than kể khổ của hai người phương Tây.

Lại thêm chuyện Côn Bằng trước đó, mọi người càng nhận thức sâu sắc hơn về sự mặt dày vô sỉ của hai người này.

Chương 150

Nhiều đại năng thầm cười lạnh: Chuyện Côn Bằng vừa rồi Thánh Nhân chắc chắn đã nhìn thấy, làm sao có thể bị hai kẻ tiểu nhân này lừa gạt.

Nào ngờ!

Hồng Quân mặt hơi động đậy, sau đó lấy ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí: "Thôi vậy, lão đạo thu hai người làm ký danh đệ tử, hy vọng ghi nhớ lời hôm nay, hảo hảo tạo phúc cho phương Tây.

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí này cầm lấy đi." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy đại hỉ, dập đầu chín cái thật kêu rồi mới lên nhận Hồng Mông Tử Khí, cảm tạ không thôi.

Thấy cảnh này không ít đại năng muốn rớt cả mắt: Như vậy cũng được sao?!

Vậy thì chờ gì nữa!

Nhất thời không ít đại năng tiến lên bái lạy, kể lể đủ kiểu ai hào tố khổ, lớp này đến lớp khác, vô cùng hùng vĩ.

Trước Hồng Mông Tử Khí và thánh vị thì mặt mũi đáng giá gì chứ! "Không cần như vậy, thiên định thánh vị có sáu, mỗi cái đều có chủ, sau khi ta hợp đạo cũng sẽ trống ra một tôn thánh vị, cho nên giữa thiên địa có hai tôn thánh vị, người hữu duyên có thể chứng được." Mọi người mới tỉnh ngộ, hối hận không thôi: Thiên định thánh vị là sáu sao?

Hóa ra là sáu cái bồ đoàn màu tím xuất hiện đột ngột kia! "Lão đạo còn dư một đạo Hồng Mông Tử Khí, để xem trong các ngươi ai có phúc duyên đó." Hồng Quân bảo mọi người bình tĩnh, rồi lấy ra một

đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng.

Chỉ thấy đạo khí đó dài ba thước ba tấc ba phân, ánh tím rạng rỡ, uẩn hàm vô số đại đạo huyền cơ khiến người ta nhìn mà tâm động. "Đi đi!" Hồng Quân thả đạo Hồng Mông Tử Khí ra để nó tự tìm chủ nhân trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Mông Tử Khí bay ra, mọi người sao nhịn được, đủ loại thần thông thủ đoạn, thậm chí cả bản mệnh linh bảo đều dùng hết để chặn đạo tử khí đó lại.

Nhưng hiềm nỗi Hồng Mông Tử Khí vạn bảo bất xâm, vạn pháp bất nhiễm, phớt lờ hết thảy, bay đi như điện, cuối cùng lượn một vòng trên đầu Hồng Vân rồi chui tọt vào não cung, nhận chủ! "Đáng chết!" Côn Bằng trực tiếp mắng ra tiếng, Hồng Vân làm mất thánh vị của y, giờ lại lấy đi đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng khiến sát ý của y đối với Hồng Vân lên đến cực điểm. "Lão sư, đệ tử là chủ Thiên Giới, có công lao to lớn đối với thế giới Hồng Hoang, cũng xin lão sư thương xót ban cho cơ duyên thành thánh." Thấy đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã vô duyên, Đế Tuấn không nhịn được nữa, vội vàng quỳ lạy. "Thánh Nhân tuy có quyền hành giáo hóa nhưng chủ Thiên Giới sẽ trở thành chúa tể thiên địa, nắm giữ hình pháp trật tự, cả hai không phân cao thấp, nhưng cũng vì vậy: Thánh Nhân không thể làm Thiên Đế, Thiên Đế không thể thành Thánh." "Tuy nhiên sau này vị trí Thiên Đế sẽ là nghiệp vị đệ nhất của Hồng Hoang, không dưới thánh nhân quả vị, cũng có cơ hội chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả." "Ta sắp hợp đạo, thời gian không còn nhiều, chuyện thành thánh không bàn nữa, sau khi ta hợp đạo, những linh bảo thu thập thuở sớm đã vô dụng, nay ban cho các ngươi dùng để trảm thi hoặc hộ thân, sau khi Tử Tiêu Cung đóng cửa có thể tới Phân Bảo Nham tùy duyên mà lấy." Hồng Quân nói xong, khí tức trên người bắt đầu biến hóa huyền diệu, tán phát ra khí tức Thiên Đạo chí huyền.

Lại có ngọc điệp tàn khuyết bay ra, phát ra ba ngàn huyền quang chứa đựng ba ngàn đại đạo thăng trầm, sau đó hóa thành một vòng quay Thiên Đạo hiển hóa sau đầu Hồng Quân, chậm rãi xoay chuyển.

Mọi người lúc này mới biết hành động của Hồng Quân là để bổ toàn Thiên Đạo Hồng Hoang, khiến nó viên mãn, giúp thế giới Hồng Hoang có khả năng tiến thêm một bước!

Nghĩa cử đại thiện chưa từng có khiến ba ngàn khách hồng trần thảy đều tâm phục khẩu phục, không kìm được bái lạy, cao hô Đạo Tổ. "Cảm vấn Đạo Tổ, sau khi hợp đạo, Đạo Tổ có còn là Hồng Quân?" Có người không nỡ hỏi.

Hồng Quân đáp: "Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải Hồng Quân.

Đi đi." Câu nói của Hồng Quân vừa dứt, mọi người chưa kịp hoàn hồn thì cảm giác điên đảo bỗng sinh ra, khi tỉnh lại đã thấy mình đứng ngoài cửa Tử Tiêu Cung. "Uỳnh!" Toàn bộ Tử Tiêu Cung lúc này đều tán phát khí tức Thiên Đạo Hồng Hoang, có thể nói thiên uy như núi, pháp tắc như biển, nhìn ngay trước mắt nhưng Đại La hay Chuẩn Thánh đều không thể chạm tới!

Sự đã đến nước này, mọi người đành chuyển hướng sang Phân Bảo Nham kia để xem phúc duyên thế nào.

La Thiên vốn định mở miệng xin Hồng Quân làm người chứng hôn, nhưng mọi chuyện quá gấp gáp, ngay cả cơ hội mở lời cũng không có, chỉ biết thầm thở dài: Quả nhiên chuyện Thiên Hôn phải đợi sau khi Nữ Oa thành thánh mới được!

Một lúc sau hắn cũng không dám chậm trễ, lập tức kéo hai chị em Hi Hòa đi tới Phân Bảo Nham thử vận may.

Trong Tử Tiêu cung, Hạo Thiên và Dao Trì quỳ mạp trước mặt

Hồng Quân đang tỏa ra vô lượng huyền quang, vẻ mặt đầy sự không nỡ.

"Lão gia, Hạo Thiên từ khi sinh ra đã luôn hầu hạ bên cạnh ngài, nay ngài hợp đạo, Hạo Thiên biết phải làm sao?" Giọng nói của Hạo Thiên lộ rõ vẻ nghẹn ngào.

Tuy đã là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn, nhưng mất đi chỗ dựa lớn nhất là Hồng Quân, hắn vẫn cảm thấy lòng đầy mông lung.

Dao Trì ở bên cạnh cũng không cầm được nước mắt: "Dao Trì không muốn rời xa lão gia, Dao Trì muốn tiếp tục hầu hạ ngài." Hồng Quân thấy vậy cũng có chút cảm khái, dù sao hai người này đã bầu bạn bên mình không biết bao nhiêu năm tháng.

Nhưng vì sắp hợp đạo, không được để vướng bận tình cảm, ngài lập tức dập tắt cảm xúc đó, rồi nhàn nhạt nói: "Hai đứa đứng dậy đi, ta đã có sắp xếp.

Trong mười vạn năm tới, hãy tiếp tục ở lại Tử Tiêu cung tu luyện, khi cơ duyên tới mới được xuất cung." "Tạ lão gia!" Hai người nghe vậy mới định tâm lại, vội vàng dập đầu bái tạ....

"Phân Bảo Nham sao?" Nhìn khối đá khổng lồ trước mắt như một tiểu thế giới tỏa ra hào quang, La Thiên có chút kinh ngạc, hoàn toàn không giống với những gì hắn từng biết.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, nếu không như thế sao có thể chứa được nhiều Tiên thiên linh bảo đến vậy.

Tiên thiên linh bảo món nào cũng có linh tính, thậm chí có cả sự kiêu ngạo, đương nhiên sẽ không cắm ngay ngắn trên một khối đá chờ người khác đến nhặt.

Khi ba người vừa hạ xuống Phân Bảo Nham, liền cảm nhận được

một luồng từ lực cực mạnh kéo lại, dù là Đại La Kim Tiên ở trong đó cũng phải chịu không ít hạn chế.

Trong đầu La Thiên chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ: Xem chừng phẩm giai của Phân Bảo Nham này cũng cực kỳ bất phàm, chờ sau khi các đại năng lấy hết bảo vật, nếu không ai lấy khối đá này, xem mình có thể thu nó đi không!

Dù sao Hồng Quân cũng đã hợp đạo, linh bảo với ngài đã không còn tác dụng nên mới đem chia cho chúng nhân.

Ý niệm này của La Thiên tuyệt đối không phải vô căn cứ, mà là sự thôi thúc của tâm huyết đối với người tu hành có thành tựu, là sự chỉ dẫn và cảnh báo trong minh minh....

"Ồ?" Không lâu sau khi đáp xuống Phân Bảo Nham, Hi Hòa là người đầu tiên có cảm ứng.

"Xem ra vận khí của đại phu nhân tốt hơn một chút." La Thiên cười nói, khiến Thường Hi đứng bên cạnh hừ một tiếng đầy ngạo kiều.

Tuy đã cùng La Thiên "gạo nấu thành cơm", nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với thân phận mới, đôi khi không tránh khỏi có chút hờn dỗi.

Chương 151

Vì tỷ tỷ mình cũng là "đồng phạm" giúp sức, nàng cũng chẳng thể trách cứ La Thiên thêm được nữa.

Theo cảm ứng của Hi Hòa, ba người thâm nhập vào lòng đất, xuyên qua mê cung địa đạo, tốn không ít sức lực mới tìm thấy món đồ đó.

Nhìn phương huyền kỳ màu đen bị Hi Hòa thu phục trong tay, La Thiên lộ ra nụ cười: "Phu nhân quả là phúc duyên thâm hậu, đây chính là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trong Tiên thiên ngũ phương kỳ, vốn là một trong năm cánh sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, là tồn tại đỉnh cấp nhất trong cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Phu nhân có vật này trong tay, sau này sẽ càng thêm thuận lợi." "Chúc mừng tỷ tỷ." Thường Hi mừng rỡ nói, nhưng trong mắt cũng hiện lên một tia hy vọng.

La Thiên thấy ánh mắt đó, biết nàng cũng muốn tìm thấy cơ duyên trong Phân Bảo Nham.

Nhưng những cơ duyên này cơ bản đã được Hồng Quân định sẵn, đâu có dễ dàng đạt được như vậy.

Hảo bảo bối trong Phân Bảo Nham phần lớn đều bị bốn vị đệ tử Đạo Tổ là Tam Thanh và Nữ Oa lấy đi, sau đó là hai đệ tử ký danh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn được chia một phần.

Những người khác cao lắm cũng chỉ lấy được thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, Hi Hòa lấy được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ quả là niềm vui ngoài ý muốn.

Quả nhiên, cho đến khi Phân Bảo Nham đóng lại, trục xuất các đại

năng ra ngoài, Thường Hi cũng chỉ thu được hai kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo phẩm chất bình thường.

Một số đại năng không đạt được cơ duyên vừa ý vẫn chưa rời đi, trong đó có kẻ có ý đồ giống La Thiên, nhắm vào chính khối đá Phân Bảo Nham.

Chỉ cần không mù đều biết Phân Bảo Nham này không tầm thường!

Có điều, dù là Đại La Kim Tiên đỉnh phong hay Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng bị đòn phản kích tự phát của Phân Bảo Nham làm cho chật vật.

Lúc này họ mới hiểu cấm chế của Thánh nhân lợi hại thế nào, đành phải chọn cách từ bỏ.

"Địa từ thần thông quá lợi hại, ngay cả Chuẩn Thánh cũng bị khắc chế!" "Cấm chế của Thánh nhân quả thực không thể xem thường!" "Dù sao cũng là đồ của nhà Thánh nhân, ta không nên tham lam."...

Khi mọi người từ bỏ, La Thiên lại bắt đầu động thủ.

Năm đạo Ngũ hành thần hoàn bay lên, hợp thành một đạo đại thần hoàn, sau đó thiên vạn trượng pháp tướng hiển hóa, lao lên đánh mạnh vào cấm chế của Phân Bảo Nham.

"Oanh!" Một tiếng động kinh thiên địa thu hút mọi ánh nhìn của các đại năng chưa rời đi, thấy là La Thiên, ai nấy đều kinh ngạc: "La Thiên!

Cựu đệ nhất cường giả của Hồng Hoang!" "Hắn định làm gì?

Để chứng minh bản thân sao?" "Có khả năng là vì không được chia thiên định thánh vị và Hồng Mông tử khí, lại không lấy được linh bảo vừa ý trong Phân Bảo Nham, nên lấy nó ra trút giận?" "Ha ha, nói không sai, không được chia phần nên nổi giận lôi đình cũng là thường

thôi!" "Cấm chế của Thánh nhân không thể bị Chuẩn Thánh phá vỡ đâu, nhìn xem, hắn sắp mất mặt rồi!" Một số đại năng không ưa La Thiên, nhất là tàn dư của Vạn Tiên Minh, thầm cười nhạo chờ xem hắn bêu xấu.

La Thiên không có thánh vị và Hồng Mông tử khí, tuy mang danh đệ nhất cường giả năm xưa nhưng không còn khiến họ quá kiêng sợ.

Hi Hòa và Thường Hi cũng có chút lo lắng, dù sao cũng đã thấy vài vị Chuẩn Thánh phải chịu thiệt trước Phân Bảo Nham.

"Oanh!" Nhưng sức mạnh La Thiên thể hiện sau đó đã khiến nỗi lo lắng đó tan biến hoàn toàn.

La Thiên tung một quyền xuống, trong nháy mắt đã phá hủy gần phân nửa cấm chế của Phân Bảo Nham!

Không gian xung quanh vỡ vụn, khiến Phân Bảo Nham như nằm giữa một hố đen khổng lồ!

Xem chừng chỉ cần thêm vài quyền nữa, La Thiên có thể phá tan hoàn toàn cấm chế!

Mọi đại năng đứng xem đều không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

So với những vị Chuẩn Thánh ra tay trước đó, họ mới thấy thực lực của La Thiên khủng khiếp đến mức nào.

Có người thầm ngưỡng mộ: Con đường Nguyên pháp tắc quả thực lợi hại!

Cũng có kẻ cười khổ: Dù La Thiên không thể chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng sở hữu sức mạnh vô thượng thế này, dưới Thánh nhân ai dám đụng vào hắn?!

Tam Thanh, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng các đại năng đỉnh

cấp khác cũng đang quan tâm và kinh động: Sức mạnh La Thiên thể hiện đã vượt xa hiện tại của họ.

"Chưa thành Thánh mà trước mặt đạo hữu La Thiên cũng chẳng khác gì sâu kiến." Nguyên Thủy than thở, mức độ sức mạnh này không phải Tiên thiên chí bảo có thể bù đắp được.

"Pháp tắc thần hoàn!

Nhưng làm sao có thể dung luyện nhiều pháp tắc vào cơ thể như vậy?

Thật không thể tin nổi!" Một đại năng vốn là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế càng thêm kinh hãi, không hiểu vì sao.

"Đạo hữu La Thiên đã dung luyện tám đạo pháp tắc vào người!

Trong đó có tới ba đạo chí cao pháp tắc?

Thật quá kinh người!!" Chỉ có Hậu Thổ nhìn ra bí mật thực sự bên trong của La Thiên!

Người khác có lẽ không thấy được sự huyền diệu trong từng quyền của La Thiên, nhưng Hậu Thổ cũng tu luyện Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công nên thấy rất rõ: Nếu không có hai đại pháp tắc Thời gian và Không gian tham gia vào, sức mạnh của La Thiên dù có dồi dào đến đâu cũng không thể mài mòn được cấm chế do Thánh nhân bố hạ.

Nhưng La Thiên còn chưa dùng tới thần hoàn của hai đại pháp tắc này, chứng tỏ hắn vẫn còn dư lực, điều này khiến Hậu Thổ líu lưỡi: Đạo hữu La Thiên quả thực thâm bất khả trắc!

"Mới qua bao lâu đâu chứ, mà hắn đã đạt tới mức khiến người ta không thể với tới rồi." Hậu Thổ nhìn bóng lưng vĩ ngạn của La Thiên, trong lòng nảy sinh những gợn sóng lạ kỳ.

Lúc này nàng lờ mờ cảm thấy: Có lẽ nơi địa giới mà nàng khổ công tìm kiếm bấy lâu sẽ tìm thấy manh mối trên người La Thiên....

"Oanh!" Không lâu sau, mọi người chứng kiến La Thiên phá vỡ cấm chế Thánh nhân, rồi nhẹ nhàng thu lấy Phân Bảo Nham vào túi riêng.

Nhưng không một ai dám đứng ra ngăn cản, sự chấn động mà La Thiên mang lại quá lớn.

Thậm chí khi đối mặt với sức mạnh vô thượng này, họ có một cảm giác bất lực sâu sắc, giống như đang đối mặt với Thánh nhân vậy!

Chương 152

Thu dọn Phân Bảo Nham xong, La Thiên phớt lờ mọi ánh nhìn, dắt hai tỷ muội Hi Hòa rời đi, để lại một đám đại năng vẫn còn đang xuýt xoa không ngớt.

"Phu quân cũng quá lợi hại rồi, nhưng cứ thế lấy luôn Phân Bảo Nham của Đạo Tổ, liệu ngài ấy có trách phạt không?" Đôi mắt Hi Hòa lấp lánh sự sùng bái xen lẫn chút lo lắng.

"Đạo Tổ nếu không muốn cho ta lấy, thì ta cũng chẳng lấy được.

Cấm chế của ngài bị ta tấn công, ngài lẽ nào lại không biết?" La Thiên cười đáp.

Hồng Quân không những không trách phạt, mà cấm chế sau đó còn thu liễm vào bên trong Phân Bảo Nham, biến nó thành một thủ đoạn khắc địch sau này.

Từ khía cạnh đó, Hồng Quân đã mặc định cho phép hắn lấy đi Phân Bảo Nham.

Ngay lúc đó, giữa thiên địa lại có những chấn động kỳ dị truyền ra từ Tử Tiêu cung!

Những nhịp điệu thiên cơ cực kỳ hung mãnh không chỉ làm nhiễu loạn pháp tắc thiên địa, mà còn khiến khí hỗn độn bên ngoài đạo trường bình phục lại, rồi diễn hóa thành thiên ngoại tiên cảnh!

"Uống!" Một tiếng vang dội vào tâm khảm của các đại năng, khiến họ kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trên Tử Tiêu cung hiện lên một đạo thần luân, tỏa ra cửu thải huy hoàng!

Hào quang cửu thải đi tới đâu là tường thụy hiện ra tới đó, thải vân hóa sinh, kim liên nở rộ, tử khí tung hoành!

Lại có các đại đạo văn tự nhảy múa bên trong, hình thành nên những chương nhạc hào hùng, minh chứng cho các loại pháp môn, khiến người ta đốn ngộ.

Bên trong cửu thải hào quang còn có ba ngàn đại đạo thăng trầm, huyền diệu vô cùng.

Hào quang quét qua ức vạn dặm, biến vùng hỗn độn nguy hiểm thành phúc địa thiên ngoại.

Không chỉ vậy, hào quang còn rủ xuống Hồng Hoang đại địa, lan tỏa khắp nơi, khiến cả thế giới được hưởng lợi lớn, linh khí bùng nổ, cơ duyên nảy sinh, các linh vật ẩn giấu lần lượt xuất thế.

Lại có tiếng đạo âm vang vọng khắp vạn giới: "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần.

Nhất đạo truyền tam hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân." Bất kể là ba ngàn hồng trần khách trước Tử Tiêu cung hay các Ma Thần trong hỗn độn đều biết Hồng Quân đã thành công hợp đạo!

Từ nay về sau, Hồng Quân là Hồng Hoang Thiên Đạo, nhưng Hồng Hoang Thiên Đạo không phải là Hồng Quân!

"Đạo Tổ!" Ba ngàn hồng trần khách đều quỳ xuống hướng về Tử Tiêu cung, ngay cả La Thiên đang đứng cũng cung kính cúi người hành lễ, lòng đầy kính phục.

Hành động này của Hồng Quân là đại thiện đại nghĩa, xả thân bổ toàn Thiên Đạo, khiến thế giới trở nên hoàn thiện hơn, có khả năng thăng tiến trong tương lai.

Nhất thời, ba ngàn hồng trần khách đều tụng niệm chân danh Đạo Tổ, dập đầu bái tạ.

Tuy nhiên, đột nhiên có một giọng nói âm lãnh truyền tới: "Hay cho một Hồng Quân!

Nhưng cũng thật ngu ngốc!

Hợp đạo xong cũng chỉ dừng lại ở tầng thứ Thiên Đạo Thánh nhân, sau này muốn tiến thêm bước nữa là chuyện không thể!" "Ngươi nghĩ hợp đạo xong là có thể thủ hộ được Hồng Hoang sao?

Thật là ngây thơ!" Giọng nói đắc ý đó vang vọng khắp vạn giới, ba ngàn hồng trần khách tuy phẫn nộ nhưng không tìm được nguồn gốc âm thanh.

Ngoại trừ La Thiên!

Nhưng lúc này La Thiên cũng cau mày.

Vị Hỗn Độn Ma Thần đang truyền âm giễu cợt kia rõ ràng nắm giữ Không gian pháp tắc vượt xa hắn, dù mạnh như hắn lúc này cũng chỉ tìm thấy một vài dấu vết mờ nhạt, không thể nhìn thấu chân thân đối phương.

"Thật khiến người ta phẫn nộ!

Vốn cũng là Hỗn Độn Ma Thần, sau khi chuyển sinh vào Hồng Hoang lại quên sạch những tội nghiệt mà tên ác tặc Bàn Cổ đã gây ra cho chúng ta, ngược lại còn muốn hộ trì Hồng Hoang!

Thật nực cười mà cũng thật bi thảm!" "Thôi được, hôm nay Thời Thần ta sẽ tiêu diệt ba ngàn đệ tử của ngươi, để công lao giáo hóa ngươi khổ cực tích cóp bấy lâu tan thành mây khói!" Lại có một giọng nói hơi sắc bén vang lên.

Lần này, ba ngàn hồng trần khách đã nhìn thấy chủ nhân của giọng

nói, nhưng ai nấy đều lộ vẻ hãi hùng!

"Oanh!" Chỉ thấy một dòng sông thời gian từ hư không xa xăm chảy tới, cuồn cuộn mãnh liệt, trên đầu dòng sông đó đứng một vị Ma Thần không rõ mặt mũi, y phục bay phấp phới, dáng người hiên ngang, đầy phong thái.

Nhưng dòng sông thời gian này mang theo sát cơ khủng khiếp, khiến ba ngàn hồng trần khách đều căng thẳng.

Có thể ngự trị dòng sông thời gian, thần thông này quả thực vượt xa tưởng tượng của mọi người, kẻ này ít nhất cũng là chí cường giả cấp bậc Thánh nhân!

Dòng sông thời gian vừa xuất hiện, đủ loại cảnh tượng kỳ quái lập tức hóa sinh, mỗi đóa sóng là một thế giới, thời gian nghịch loạn, nghiền nát mọi hư không, không ít đại thiên thế giới ẩn trong hỗn độn cũng tan thành tro bụi trong chớp mắt, ức triệu sinh linh mất mạng.

Trước loại thần thông vô thượng cấp Thánh nhân này, cường giả cấp Chuẩn Thánh cũng chỉ biết đứng nhìn chờ chết!

Nhất thời, lòng ba ngàn hồng trần khách lạnh ngắt như nước, trên người La Thiên bỗng rực sáng bát sắc kỳ quang, trong mắt có ngọn lửa nhảy múa.

Dù đối mặt với thần thông cấp Thánh nhân, hắn vẫn tràn đầy chiến ý, muốn thử xem nông sâu thế nào!

Nhưng hắn không lập tức ra tay mà chờ phản ứng của Hồng Quân.

Hồng Quân không đời nào ngồi yên nhìn ba ngàn đệ tử của mình bị tiêu diệt.

"Uống!" Quả nhiên, Thiên Đạo Chi Luân phía trên Tử Tiêu cung đột nhiên bay lên, trấn áp bát cực, định đoạt tứ phương!

Chương 153

Nó phát ra từng đạo thanh quang cuốn về phía Hỗn Độn Ma Thần đang ngự trị dòng sông thời gian kia, trong nháy mắt xuyên thủng vạn trọng hư không và bình chướng thời gian, đánh rơi hắn xuống khỏi dòng sông!

"Đáng chết!" Vị Hỗn Độn Ma Thần đó chửi thề một tiếng, rồi dòng sông thời gian cuốn lấy cơ thể hắn co lại, cả hai biến mất vào hư vô như chưa từng tồn tại.

Ngay cả vị Ma Thần ẩn mình giễu cợt ban nãy dường như cũng đã rời đi.

Im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ.

Mọi người lại một lần nữa quỳ lạy, hô vang danh hiệu Đạo Tổ.

La Thiên lại cau mày lần nữa.

Đạo cơ duyên hỗn độn nhận được từ Tây Vương Mẫu lúc này phát ra ánh sáng và có dị động!

Cơ duyên này rốt cuộc cũng sắp xuất thế!

La Thiên vốn tưởng rằng để khai mở một đạo hỗn độn cơ duyên phải tốn rất nhiều thời gian, không ngờ sau buổi nghe đạo hôm nay đã bắt đầu có biến chuyển!

Có lẽ do đã tiến vào hỗn độn giới?

Hay việc Hồng Quân hợp đạo đã gia tốc quá trình này?

Nhưng nó cũng chỉ dừng lại ở mức dị động, chưa có chỉ dẫn hướng đi rõ ràng, khác hẳn với đại cơ duyên lần trước.

Có khả năng thời cơ chưa tới.

Nhưng nếu thời cơ đã tới, La Thiên cũng sẽ ưu tiên đưa hai tỷ muội Hi Hòa về Ngũ Thần Sơn trước.

Dù sao hai vị Hỗn Độn Ma Thần cấp Hỗn Nguyên vừa xuất hiện cũng khiến La Thiên thấy rờn rợn.

Hắn chưa chắc đã sợ đối phương, nhưng hai tỷ muội Hi Hòa còn kém xa, căn bản không phải là đối thủ của họ.

Cho nên hắn không thể bỏ mặc sự an nguy của họ mà chạy đi tìm cơ duyên được.

Trong lúc bí mật phát động nguyên thần thôi diễn, hắn phát hiện đạo cơ duyên này mới chỉ lộ ra manh mối, khoảng cách đến lúc xuất thế còn một thời gian nữa.

Hiện tại có cả nguyên thần của Thái Thanh và Ngọc Thanh, khả năng thôi diễn nguyên thần của hắn đứng nhất Hồng Hoang cũng không quá lời, thậm chí bỏ thêm chút thời gian, hắn có thể biết chính xác khoảng mười năm nữa đạo cơ duyên này sẽ xuất thế.

Đúng lúc này!

"Âm!" Thiên Đạo Chi Luân treo trên đỉnh Tử Tiêu cung lại một lần nữa chuyển động, vô số thanh quang bắn ra, mở toang hư không phía trước, hình thành một đường thông không gian dẫn đến Tam Thập Tam Thiên.

Mọi người lại bái tạ Hồng Quân Đạo Tổ rồi mới lần lượt tiến vào đường thông không gian đó để trở về Hồng Hoang.

Trước khi đi, La Thiên nhìn kỹ Thiên Đạo Chi Luân một lần nữa.

Nếu không lầm, Thiên Đạo Chi Luân đó chính là do Tạo Hóa Ngọc Điệp hóa thành, hắn cảm nhận được hơi thở chí thuần của Tạo Hóa đại đạo trên đó.

“Không biết Tạo Hóa Ngọc Điệp giờ đã không còn hoàn chỉnh nữa hay sao?

Việc Hồng Quân lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp để hợp đạo liệu có ảnh hưởng đến một kẻ lấy Tạo Hóa làm nền tảng như mình không?” Hắn thầm nghĩ.

Tuy ba ngàn đại đạo đều có thể chứng đắc Hỗn Nguyên, nhưng ai biết được mỗi một con đường đại đạo có giới hạn chỉ một vị chứng đạo hay không.

Bởi vì nhìn từ các Ma Thần chuyển thế, họ đều mang theo lĩnh ngộ pháp tắc từ kiếp trước, vùng hỗn độn này chưa từng sinh ra vị Ma Thần thứ hai có cùng pháp tắc tương tự?

Bí mật ẩn chứa bên trong cần La Thiên thâm cứu thêm....

Sau khi đưa hai tỷ muội Hi Hòa về Ngũ Thần Sơn, La Thiên không lập tức quay lại hỗn độn giới tìm cơ duyên, mà tĩnh tâm lại để đúc kết những gì thu hoạch được sau lần nghe đạo thứ ba.

Ở Tử Tiêu cung, hắn cũng từng có ý định dùng công đức chứng đạo, vì hiện tại hắn sở hữu 113 tỷ công đức, là người có nhiều công đức nhất Hồng Hoang, nhưng Hồng Quân lại nói muốn dùng công đức chứng đạo thì cần Hồng Mông tử khí làm đạo cơ mới chứng được Hỗn Nguyên đạo quả, mà trong tay hắn không có Hồng Mông tử khí, nên đành loại trừ phương pháp này.

“Nếu không trảm tam thi, thì chỉ có thể lực chứng đạo thôi!

Nay ta có hai đạo nguyên thần, lực lượng nguyên thần đứng đầu Hồng Hoang cũng không quá lời, nguyên thần của Thượng Thanh tạm thời chưa có được, nhưng chỉ cần tích lũy đủ, chưa chắc không thể phá vỡ gông xiềng thành thánh.” Hắn tỉ mỉ suy tính, bắt đầu thôi diễn trong hồn hải.

“Nguyên thần dĩ lực chứng đạo!

Đạo thể pháp tắc chứng đạo!

Trăm tỷ công đức làm quân bài cuối cùng!” Cuối cùng, hắn định ra con đường tu hành sau này.

Tuy quyết định đi lại con đường của Bàn Cổ, nhưng hắn có thêm ít nhất một quân bài dự phòng!

Đó là lượng công đức khổng lồ!

Và một quân bài tuyệt đối cho tương lai: Tạo Hóa Thanh Liên!

Khi La Thiên chuẩn bị khởi hành, đột nhiên cảm nhận được khí tức dao động bên phía Hi Hòa, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười.

Cuối cùng, Hi Hòa cũng trảm được Thiện thi, linh bảo nàng dùng để trảm thi là Nguyệt Tinh Luân.

Sau khi từ biệt hai nữ, La Thiên quay trở lại hỗn độn giới, tiến về vùng đất huyền bí đó để truy tìm đạo hỗn độn cơ duyên.

Tuy đã thấy vị Thời Thần Ma Thần kia lợi hại thế nào, nhưng La Thiên cậy trong tay có hai kiện Tiên thiên chí bảo và đạo Hỗn Độn Thần Lôi hệ thống ban thưởng nên cũng chẳng e ngại đối phương.

Đương nhiên, nếu cơ duyên đó xuất thế quá kinh thiên động địa, thu hút nhiều Ma Thần cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, La Thiên sẽ rút lui không nhúng tay vào.

Chương 154

Dù sao còn sống là còn hy vọng, hiện tại tài sản của hắn cực kỳ phong hậu, không cần thiết phải vì một đạo cơ duyên mà liều mạng, quá mạo hiểm....

"Oanh long!" Tại một nơi trong hỗn độn giới, trên đầu La Thiên treo một cái hồ lô màu đen, hắn phiêu nhiên bước đi.

Cái hồ lô đen đó chính là Hỗn Độn Hồ Lô, chuyến này vào hỗn độn dùng thần thông thôn phệ khí hỗn độn để khai đường là hợp lý nhất, một công đôi việc.

Cũng vì Chư Thiên Khánh Vân mang khí tức của Bàn Cổ, mà năm xưa Bàn Cổ đại thần đã trảm diệt ba ngàn Ma Thần khiến họ phải chuyển thế, kết thù sâu hận nặng, nếu mang theo một món di vật của Bàn Cổ đi lại trong hỗn độn thì quá lộ liễu!

Hỗn độn giới mênh mông vô tận, không trên dưới không tám phương, tất cả đều là thế giới của khí hỗn độn, luồng khí hỗn độn hỗn loạn hung bạo chưa bao giờ yên ổn, ngay cả Chuẩn Thánh di chuyển trong đó cũng gặp rủi ro cực lớn, chỉ có Ma Thần cấp Hỗn Nguyên mới có thể đi lại như đi trên đất bằng.

La Thiên theo chỉ dẫn của đạo hỗn độn cơ duyên, dọc đường gặp không ít hiểm nguy, nếu không phải pháp tắc Thời - Không đều đã đại thành thì có lẽ đã bị thương.

"Cơ duyên nằm trong một hố đen khổng lồ?

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn xuất thế!" Bên cạnh một hố đen rộng tới hàng ức dặm, La Thiên cuối cùng cũng tìm thấy nơi ẩn giấu cơ duyên.

Hố đen trong hỗn độn giới không giống với hố đen thông thường trong các thiên hà, bên trong không chỉ có bóng tối thực sự mà còn tràn ngập ý nghĩa hỗn loạn và hủy diệt khủng khiếp.

Ở trong đó, mức độ nguy hiểm cao gấp mười lần những gì La Thiên gặp trước đây, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng không dám bén mảng tới.

Lúc này, một tia sáng màu xanh hiện ra mờ ảo ở nơi cực sâu của hố đen, vẫy gọi đạo hỗn độn cơ duyên trong tay La Thiên, dường như đang triệu hoán hắn vào trong, khiến hắn mừng thầm.

Từ tia sáng xanh đó, La Thiên dường như cảm nhận được một tia hơi thở cực kỳ quen thuộc.

Một tia hơi thở mờ ảo đó, rõ ràng là khí tức Tạo Hóa.

La Thiên lấy Tạo Hóa pháp tắc làm đạo cơ nên đương nhiên cực kỳ nhạy cảm với nó, hắn đã nhận ra ngay.

Tia sáng xanh đó không biết phát ra từ vật gì, nhưng nhìn từ đẳng cấp thì không hề thua kém Tạo Hóa pháp tắc mà La Thiên đang nắm giữ!

Phải biết hiện tại nhục thân của La Thiên đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, nguyên thần hậu kỳ, đã nâng tầm Tạo Hóa pháp tắc quan trọng nhất lên 85%, có thể nói ngoại trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra, con đường Tạo Hóa của hắn là độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang, xứng đáng đứng đầu!

Cho nên, hắn mới kinh ngạc đến thế.

"Rốt cuộc là vật gì?" Sự hiếu kỳ của hắn ngày càng mãnh liệt.

Hắn lờ mờ cảm thấy: Nếu lấy được vật phát ra ánh sáng xanh kia, Tạo Hóa pháp tắc có thể tiến thêm một bước dài!

Tuy hố đen hỗn độn hiểm nguy vô cùng, nhưng lòng hắn vẫn rực cháy, lập tức chuẩn bị tiến vào, không sợ hãi bất cứ điều gì.

Lấy Tạo Hóa pháp tắc làm đạo cơ chính là căn bản của nguyên thần và đạo thể, nếu Tạo Hóa pháp tắc tiến bộ, tu vi nguyên thần và nhục thân cũng sẽ nước nổi thuyền lên, hưởng lợi kép.

Vì vậy, ngoài sự kinh ngạc, hắn còn vô cùng khát khao.

Hắn thậm chí còn tế ra Càn Khôn Đỉnh, để nó tỏa ra từng đạo thanh trọc nhị khí hộ thân, rồi bay vào bên trong.

"Oanh long long!" Ngay khi La Thiên vừa vào tới bên trong, ý nghĩa hỗn loạn và hơi thở hủy diệt trong hố đen ập tới như bầy cá mập đánh hơi thấy mùi máu, cắt chém vào lớp bảo vệ thanh trọc nhị khí của Càn Khôn Đỉnh.

Hỗn loạn và hủy diệt là hai loại nguyên khí có uy lực hàng đầu trong hỗn độn giới, chúng mang theo sức mạnh pháp tắc đáng sợ, có thể xé nát cả nhục thân cấp Chuẩn Thánh, thượng phẩm Tiên thiên linh bảo cũng khó lòng chống đỡ, chỉ có cực phẩm Tiên thiên linh bảo mới có thể bảo hộ an toàn ở trong này.

"Oanh long long!" Có Càn Khôn Đỉnh hộ trì và pháp tắc Thời - Không trong tay, việc La Thiên tiến sâu vào trong đơn giản hơn nhiều, hắn đang nhanh chóng tiếp cận tia sáng xanh kia.

"Uống!" Khi càng gần tia sáng xanh, đạo hỗn độn cơ duyên trong tay hắn càng rực rỡ, hô ứng ngày càng chặt chẽ!

Sự hỗn loạn và hủy diệt xung quanh...

Cuối cùng!

"Hoa lạt!" Như tiếng nước vỡ ra, La Thiên để đạo hỗn độn cơ duyên trong tay biến thành một luồng huyền quang, hòa vào tia sáng xanh đó.

Khi tới gần, La Thiên mới nhìn rõ thứ phát ra ánh sáng xanh: hình như là một mảnh vỡ bằng ngọc?!

Một cảm giác quen thuộc ập đến khiến hắn giật mình!

Cùng một nguồn gốc với Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân Đạo Tổ!

Không sai, là một mảnh vỡ, mảnh vỡ!

Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh vốn là Hỗn Độn chí bảo, nhưng đã biến mất sau trận đại kiếp khai thiên không rõ tung tích, sau này Hồng Quân tìm được phần lớn nhất ở núi Côn Luân và nhờ đó trở thành Thánh nhân.

Phần nằm ở đây không biết chiếm bao nhiêu phần trăm so với nguyên bản, bên trong ẩn chứa đại đạo chí lý gì.

"Uống!" Một tiếng vang trong trẻo, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp sau khi dung hợp hoàn toàn với huyền quang cơ duyên đã phát ra hào quang rực rỡ vô cùng, chiếu thấu cả nửa hố đen hỗn độn!

Chỉ trong khoảnh khắc, Tạo Hóa pháp tắc tràn ngập, không chỉ nhấn chìm khí hỗn loạn và hủy diệt mà còn nhanh chóng hình thành sông núi, sự sống lan tỏa, thảo mộc hóa sinh, sau khi dung luyện hội tụ thêm đã rục rịch sinh ra sinh linh...

Thật kinh ngạc, từng phương tiểu thế giới đang dần hình thành.

Điều khiến La Thiên càng ngạc nhiên hơn là cùng với sự hình thành của các tiểu thế giới, các pháp tắc Kim, Mộc, Thủy, Thổ, Hỏa cũng diễn hóa và lớn mạnh bên trong!

Tạo Hóa pháp tắc không chỉ có thể chứa đựng phần lớn pháp tắc mà thậm chí còn có thể diễn hóa sinh ra các pháp tắc khác?!

Đương nhiên bên trong dường như có một số điểm mấu chốt mà

La Thiên vẫn chưa hiểu rõ!

Nhưng không nghi ngờ gì nữa, đây mới thực sự là con đường Tạo Hóa chân chính!

Cũng là tầng thứ Tạo Hóa pháp tắc cấp Thiên Đạo mà Hồng Quân đã thể hiện khi hợp đạo!

Chương 155

Chút lát sau, La Thiên bừng tỉnh khỏi sự say mê đó: "Không ổn!" Thanh thế mà mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp tạo ra quá lớn, không chỉ chiếu sáng cả vùng không gian mà còn đồng hóa được một nửa hố đen hỗn độn.

Nhìn những phương tiểu thế giới sắp bị khí hỗn độn hủy diệt, La Thiên chỉ biết thở dài một tiếng, rồi đưa tay thu lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Âm!" Mảnh vỡ dường như cảm nhận được ý định của hắn, ánh sáng xanh lại bùng lên, sinh ra sức mạnh hùng hồn định đánh bay hắn.

"Oanh!!" Thanh trọc nhị khí của Càn Khôn Đỉnh lại một lần nữa chặn được luồng sáng xanh đó, nhưng cũng bị chấn động nhẹ.

Uy năng phát ra từ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đủ để đối kháng với Càn Khôn Đỉnh, khiến La Thiên mừng rỡ: Có khả năng mảnh vỡ này cũng là tồn tại cấp Tiên thiên chí bảo!

"Nó đang kháng cự ta, nếu dùng cứng có khả năng sẽ làm nó bay mất.

Phải ra tay thế nào đây?" La Thiên suy nghĩ nhanh như điện, quyết định dùng Tạo Hóa pháp tắc thử xem.

"Hoa!" La Thiên dốc toàn lực tung ra một đạo Tạo Hóa chi khí cực kỳ tinh thuần về phía mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Uống!" Mảnh vỡ thấy Tạo Hóa chi khí thì như kẻ đói thấy thức ăn ngon, lập tức thu hút và "thôn phệ" lấy nó!

"Như vậy thì dễ rồi!" La Thiên thu hồi Càn Khôn Đỉnh, Tạo Hóa thần hoàn bay lên, hiện ra Tạo Hóa chi thân lao tới, vươn tay chộp lấy

mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Uống!" Mảnh vỡ tuy có phản kháng, nhưng khi La Thiên cuồn cuộn rót Tạo Hóa chi khí vào, dị động dần bình sáp, không còn kháng cự nữa.

Cuối cùng cũng lấy được!

Cảm nhận chân ý mạch động truyền từ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lan tỏa khắp cơ thể, La Thiên cuồng hỷ khôn xiết.

Có mảnh vỡ này, con đường phía trước đã rộng mở hơn phân nửa!

Ít nhất, tỷ lệ chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả đã tăng lên không ít!

Đột nhiên!

"Sưu!" "Gát lạp!" Một tiếng xé gió cực mạnh truyền tới, lại có những tiếng động lạ từ khắp tám phương dồn về, kèm theo đó là cái lạnh thấu xương!

"Vị đạo hữu này, bảo vật đó không thuộc về mệnh của ngươi, tốt nhất đừng chạm vào để tránh tai họa!

Bây giờ buông xuống, ta có thể tha cho ngươi một mạng!" "Ngươi nghĩ có khả năng đó sao?" La Thiên khinh khỉnh đáp lại.

Xuyên không vào Hồng Hoang bao lâu nay, chưa từng có ai dám bắt hắn nôn miếng thịt trong miệng ra!

Dù đang ở hỗn độn giới, hắn cũng không hề sợ hãi, ai dám đụng vào hắn sẽ đánh nổ đầu chó kẻ đó!

Kẻ vừa xuất hiện là một thanh niên áo trắng tóc trắng, ngũ quan tuấn mỹ nhưng mang theo một luồng hàn khí túc sát lạnh lẽo.

Nơi hắn đứng, hàn khí cuồn cuộn đóng băng ức dặm, ngay cả hư không cũng bị đông cứng, thậm chí thời gian trôi qua nơi đó cũng chậm lại.

Ban đầu La Thiên hơi xem thường, nhưng thấy cảnh này liền trở nên lẫm liệt.

Kẻ này có khả năng là Tiên thiên Ma Thần cấp Hỗn Nguyên.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đối đầu với cường địch ngay khi vừa lấy được cơ duyên khiến La Thiên có chút bất ngờ và căng thẳng.

"Một kẻ bán bộ Hỗn Nguyên quèn như ngươi mà trước mặt Băng Chi Ma Thần ta cũng dám ăn nói ngông cuồng?

Chết đi!" Thanh niên áo trắng cười lạnh, rồi hư trảo một cái, hào quang trắng xóa bùng nổ, bàn tay đó như bao trùm cả tám phương, đóng băng cả thời gian và không gian, tất cả chỉ nằm gọn trong một cái chộp tay.

Hàn ý vô tận tràn tới, La Thiên như một ngư dân trên chiếc thuyền đơn độc giữa biển khơi bão tố, một ý nghĩ không thể chống cự nảy sinh trong lòng!

"Băng Chi Ma Thần?!" La Thiên chấn động toàn thân, bát đạo thần hoàn bay lên, ngũ đạo ngưng luyện thành Ngũ hành thần hoàn, lại có pháp tắc Thời - Không xuyên suốt, chống đỡ một vùng thần thông thanh sắc.

"Oanh!" "Gát lạp!" Cái chộp tay của Băng Chi Ma Thần không phá vỡ được vùng Thời - Không của La Thiên, chỉ khiến khí huyết của hắn có chút sôi trào.

Sức mạnh cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quả nhiên khác hẳn với Chuẩn Thánh, chỉ một cái trảo tùy tiện cũng khiến La Thiên thấy vất vả.

"Pháp tắc Thời - Không?

Đã đại thành rồi!

Ngươi ngộ được từ đâu?!" Thấy vùng Thời - Không của La Thiên không tầm thường, Băng Chi Ma Thần không khỏi kinh ngạc, liền lớn tiếng hỏi.

La Thiên chẳng thèm trả lời, thu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lại, rồi tám đạo thần hoàn hợp làm một, lao thẳng lên, một quyền phá tan vạn trọng huyền băng, khóa chặt Băng Chi Ma Thần.

Hiếm khi có cơ hội, La Thiên muốn dùng toàn lực để kiểm chứng: Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công và Ma Thần thể của Hỗn Độn Ma Thần có gì khác biệt!

"Tám đạo pháp tắc nhập thể?

Ngươi không phải Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần, rốt cuộc là vị nào chuyển thế?" Băng Chi Ma Thần cau mày nói, nhưng đối với hành động lao lên kiểu tự sát của La Thiên, hắn không khỏi cười lạnh.

Bán bộ Hỗn Nguyên mà đòi cận chiến nhục bác với Ma Thần đã chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả?

Đầu óc chắc có vấn đề!

Hắn nghĩ chỉ cần ba chiêu là có thể đánh bại La Thiên!

Nếu không muốn thăm dò căn cơ của La Thiên, có lẽ chỉ cần một chiêu!

Đúng như lời đồn ở Hồng Hoang, dưới Thánh nhân đều là sâu kiến, ở hỗn độn giới này dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tất cả cũng chỉ là tro bụi!

Chương 156

Thế nhưng!

"Oanh!" Sau một cú đối hám với La Thiên, hắn đã phải rút lại lời đó.

Sức mạnh của La Thiên tiếp cận vô hạn cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đâu có chỗ nào giống bán bộ Hỗn Nguyên!

Băng Chi Ma Thần do khinh địch đã bị La Thiên chấn lùi liên tiếp mấy bước!

Đối với một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bị kẻ bán bộ Hỗn Nguyên bức lui quả thực là mất mặt lớn!

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này Băng Chi Ma Thần trong hỗn độn giới thực sự khó mà ngẩng đầu lên được!

"Không biết sống chết!" Băng Chi Ma Thần nổi giận, toàn thân bạch quang luân chuyển chiếu sáng ức vạn dặm, trực tiếp đông cứng hư không và thời gian, rồi một bàn tay như bạch ngọc chộp về phía yết hầu của La Thiên.

Hắn muốn bóp gãy cổ La Thiên để trút giận.

Nào ngờ!

"Oanh!" La Thiên lại tung thêm một quyền, giải phóng thời gian và không gian bị đóng băng, không chỉ vậy, pháp tắc Thời - Không thấm vào bên trong, giành lấy quyền kiểm soát vùng không gian đó!

La Thiên hiểu rõ, hôm nay muốn không bại trước một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn phải thao túng tinh diệu hai đại pháp tắc Thời gian và Không gian!

Sơ hở một chút là bại cục ngay!

Bởi vì nếu Ngũ hành pháp tắc chưa đạt 100% thì khó lòng gây thương tích cho Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Sức mạnh của ngươi tuy đáng kinh ngạc, nhưng khoảng cách về cảnh giới không phải sức mạnh có thể bù đắp được." Băng Chi Ma Thần vung tay một cái, tất cả pháp tắc chi lực của La Thiên tan thành mây khói!

Không còn bị đóng băng như trước nữa.

Hỗn Nguyên đạo quả, vạn pháp bất xâm!

Cũng có thể tiêu diệt vạn pháp!

Pháp tắc chi lực thông thường không làm gì được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trừ khi đạt tới mức 100%.

Hoặc giả là trên 90% của chí cao pháp tắc.

La Thiên có bốn đạo chí cao pháp tắc trong tay, ở hỗn độn giới đầy rẫy cường giả này cũng là kinh thế hãi tục, độc bộ thiên hạ.

Nhưng ngặt nỗi hắn chưa tham ngộ đến mức 90%.

Vì vậy, La Thiên muốn dựa vào pháp tắc chi lực để đánh lui Băng Chi Ma Thần là cực kỳ khó!

"Oanh!" Hai bên đối hám một nhát, sức mạnh cấp Hỗn Nguyên quét qua, trực tiếp biến cái hố đen hỗn độn nguy hiểm kia thành tro bụi!

"Không hổ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Hiện tại ta còn kém không ít, xem ra chỉ có thể dùng Tiên thiên chí bảo!" La Thiên bị chấn lùi nhanh như điện, sắc mặt trầm ngưng, liền lấy Thí Thần Thương ra.

Sức mạnh của hắn tiếp cận vô hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng khoảng cách về cảnh giới và thần thông với đối phương vẫn là một rào cản khó vượt qua.

Ví dụ như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ cần tiêu diệt vạn pháp là có thể lập tức bất bại và áp chế tất cả!

Giống như Thánh nhân vậy, dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên toàn là sâu kiến!

Đương nhiên, cũng là vì La Thiên chưa tập hợp đủ mười hai đạo pháp tắc, nếu có mười hai đạo pháp tắc nhập thể, đúc thành Bàn Cổ chân thân cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, đủ để vượt cấp phá cục!

"Thí Thần Thương?!

Sát Lục Ma Thần chuyển thế sao?" Băng Chi Ma Thần vốn tưởng mọi thứ đã nằm trong tầm tay, La Thiên không lối thoát, nay lại lộ vẻ mặt đại biến và đầy sự kiêng dè.

Tồn tại như Sát Lục Ma Thần La Hầu, hắn hiểu rõ hơn ai hết, nói trong lòng vẫn còn bóng ma tâm lý cũng không quá lời!

Năm xưa Sát Lục Ma Thần muốn dùng con đường sát lục để chứng đạo, đã trảm lạc không biết bao nhiêu Ma Thần, quấy đảo hỗn độn giới thành một vùng mưa máu gió tanh, khiến bao Ma Thần nghe danh đã mất mật, không dám đối diện.

Từng có Hỗn Độn Ma Thần nói: Nếu Bàn Cổ không khai thiên, chỉ cần tên La Hầu đó còn đó, chẳng bao lâu nữa ba ngàn Ma Thần ít nhất cũng phải rụng mất một nửa!

Băng Chi Ma Thần từng thảm bại dưới tay La Hầu, suýt chút nữa là vẫn lạc.

Nhưng cũng nhờ thế mà thoát được trận đại kiếp khai thiên, rồi dựa vào dưỡng phân từ thi thể các Ma Thần khác mà trưởng thành

thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lúc này, tâm tình hắn cực kỳ mâu thuẫn: Một là vì bóng ma tâm đạo mà lao lên tiêu diệt La Thiên; hai là dừng tay tại đây, bỏ chạy thật xa?!

Thực lực của La Thiên không tầm thường, nhưng hắn lại kiêng dè cây Thí Thần Thương trong tay La Thiên!

Cây Thí Thần Thương đó là Thiên Đạo dị bảo có thể làm tổn thương cả nguyên thần của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Ai cũng biết Hỗn Độn Ma Thần có Tiên thiên đạo thể cực mạnh, sinh ra từ hỗn độn đã có tu vi Chuẩn Thánh, sau đó hầu như đều lấy nhục thân để thành Hỗn Nguyên đạo quả, nhưng phương diện nguyên thần lại có khiếm khuyết.

Cho nên Băng Chi Ma Thần dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đối mặt với Thí Thần Thương có thể công phạt trực tiếp nguyên thần, hắn vẫn cực kỳ kiêng kỵ.

"Không thể nào!

Ta nghe nói tên La Hầu đó đã chuyển sinh vào Hồng Hoang rồi, trên người tên này không có nửa điểm Sát lục pháp tắc...

Ơ?!" Băng Chi Ma Thần đang thầm tính toán thì bị luồng sát khí bùng phát đột ngột từ La Thiên làm kinh động.

Chương 157

Khí tức lạnh lẽo do Sát lục pháp tắc mang lại không hề kém cạnh Băng chi pháp tắc, thậm chí còn ảnh hưởng đến đạo tâm khiến hắn cảm thấy áp lực.

"Đáng chết!

Sát lục pháp tắc cấp viên mãn?!

Như vậy hắn có thể phát huy tuyệt đại bộ phận uy năng của Thí Thần Thương!" Băng Chi Ma Thần vẫn chưa rút lui.

Thí Thần Thương cộng thêm bảo vật bất phàm lúc trước, giá trị này đủ để hắn mạo hiểm một trận chiến.

Trả giá một chút cũng không tiếc!

"Gát lạp!" Ý niệm vừa chuyển, hư không quanh La Thiên lập tức bị đóng băng!

Hắn muốn dốc toàn lực trấn áp!

La Thiên chỉ cảm thấy chí hàn chi khí tập kích từ tám phương, phớt lờ mọi không gian và phòng ngự.

Dù có tám đạo thần hoàn hộ thân, hắn cũng suýt bị đông cứng, khiến hắn hãi hùng: Pháp tắc mạnh mẽ thế này, đời này hắn mới thấy lần đầu!

Nhưng hắn đâu ngồi chờ chết, lập tức dùng Thí Thần Thương khóa chặt Băng Chi Ma Thần rồi đâm mạnh ra!

Từng đạo thương mang màu đen lập tức che trời lấp đất!

Có Sát lục pháp tắc gia trì, thương mang đen nhạy bén vô cùng, trong chớp mắt đã xuyên thủng vạn trọng huyền băng ngăn cách!

Phá hủy thiên trọng hư không!

Đây là toàn lực nhất kích của La Thiên!

“Cái gì?

Không hổ là Tiên thiên chí bảo!” Băng Chi Ma Thần không ngờ uy lực của Thí Thần Thương lại khủng khiếp đến thế, không chỉ xé toang lớp bao vây từ 99% Băng chi pháp tắc mà luồng thương mang vô hình công phạt nguyên thần đã áp sát chân mày!

“Nực cười!

Hiện tại ta đã chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, nguyên thần tịch nhiên bất động, vĩnh hằng bất hủ, Thí Thần Thương tuy lợi hại nhưng làm gì được ta?!...

Ồ?!” Băng Chi Ma Thần cười lạnh, mi tâm hiện ra bạch sắc huyền quang định chặn đứng thương mang vô hình kia, nhưng!

“Đốc!” Thương mang vô hình đâm xuyên qua sự ngăn trở, tức thì sát nhập vào tử phủ hồn hải, suýt chút nữa khiến đạo nguyên thần đang tọa trấn trên hồn hải bị chém rơi xuống.

Trong khoảnh khắc đó, hắn dường như quay lại thời kỳ viễn cổ bị La Hầu trấn áp!

“Thí Thần Thương thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo rồi sao?

Không thể nào?!

Việc nâng cấp lên Tiên thiên chí bảo ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó lòng làm được.” Cơn đau nhức nhối ở nguyên thần khiến Băng Chi Ma Thần kinh hãi.

Nhưng phía trên nguyên thần lập tức hiển hóa một viên đạo quả màu trắng tỏa hàn quang, khiến nguyên thần hồi phục như cũ, thương thế tan biến.

La Thiên không có sức mạnh cấp Hỗn Nguyên hoặc 100% pháp tắc chi lực, nên không thể gây thương tích đủ lớn cho Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Tuy nguyên thần đã hồi phục trong tích tắc, nhưng dư âm vẫn còn khiến Băng Chi Ma Thần có chút kiêng dè.

Tuy Thí Thần Thương tạm thời chưa giết được hắn, nhưng hắn cũng không thể trấn áp nó trong thời gian ngắn, nếu để nó liên tục gây tổn thương nguyên thần như vậy, e rằng đạo tâm sẽ bị chấn động!

Trong hỗn độn giới, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chưa phải là đích cuối, việc tu hành đạo tâm liên quan mật thiết đến việc thăng tiến cảnh giới sau này.

"Bành!" Trong lúc hắn đang do dự, một tiếng nổ lớn vang lên khiến hắn thầm kêu không ổn.

La Thiên vừa dùng Thí Thần Thương quét sạch Băng chi pháp tắc trong phạm vi trăm tỷ dặm, rồi xé rách hư không bỏ chạy.

Băng Chi Ma Thần thấy hắn lấy Thí Thần Thương ra tưởng là muốn tử chiến một trận, ai ngờ lại là để chạy trốn!

Thật là xảo quyệt!

"Khốn kiếp!

Ngươi không thoát được đâu!" Băng Chi Ma Thần lập tức đuổi theo sau, nhưng nhanh chóng phát hiện một sự thật: Trình độ pháp tắc Thời - Không của La Thiên không hề thua kém hắn.

Cho nên, muốn bắt kịp ngay lập tức là chuyện khó!

Hai bên một đuổi một chạy trong hỗn độn giới.

Không lâu sau, Băng Chi Ma Thần thấy từ phía xa có tử quang lấp lánh, một phương đạo trường hiện ra mờ ảo, tiên âm lượn lờ, đạo

vận thâm trường.

“Thì ra muốn tìm Hồng Quân tí hộ sao?

Đáng tiếc, không còn cơ hội nữa đâu!” Băng Chi Ma Thần cười lạnh, hóa ra ức trượng Ma Thần thể, Băng chi pháp tắc quấn quanh hội tụ vào tay phải, rồi xuyên phá hư không chộp về phía đầu La Thiên.

Trong nháy mắt, không chỉ không gian bị đông cứng mà ngay cả thời gian cũng không ngoại lệ!

Đoán được ý đồ của La Thiên, cuối cùng hắn cũng không còn giữ sức!

Mọi thứ trở nên chậm chạp, La Thiên như sa vào vũng bùn, động tác chậm lại, đòn tấn công từ Thí Thần Thương cũng bị đối phương né tránh dễ dàng.

Chương 158

Đây mới là thực lực chân chính của Băng Chi Ma Thần.

Hắn cười gằn, mắt thấy sắp trấn áp được La Thiên.

Đúng lúc này, tay kia của La Thiên lại lấy ra một cây đại phủ màu kim hoàng, Bàn Cổ chân thân hiển hóa đỉnh thiên lập địa, khí tức hung mãnh bùng phát chấn động hư không!

Luồng khí tức hung hãn tột cùng này khiến Băng Chi Ma Thần cảm thấy quen thuộc, theo bản năng mà run sợ!

"Bàn Cổ?!" Cuối cùng, ký ức bị phong ấn hiện về khiến hắn kinh hoàng tột độ.

Sự sợ hãi đối với đệ nhất Ma Thần Bàn Cổ năm xưa gấp mười, gấp trăm lần so với La Hầu!

Đó là tồn tại vô thượng một mình trảm lạc gần hết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần mà vẫn còn dư lực khai thiên!

Trong phút chốc, hắn như quay lại thời đại khai thiên khi cả hỗn độn giới đều nhuốm máu Ma Thần.

"Chẳng lẽ là Bàn Cổ chuyển thế?

Dù Bàn Cổ chuyển thế, hôm nay cũng phải nằm xuống đây cho ta!" Phía trên đầu Băng Chi Ma Thần hiện ra đạo quả màu trắng, Băng chi pháp tắc hình thành hàng ức vạn sợi thần liên bay ra xuyên vào hư không, trấn áp tất cả, tiêu mòn tất cả, đóng băng tất cả.

Cái lạnh vô tận bao phủ mọi thứ!

Ngay cả dòng thời gian nơi La Thiên đứng cũng bắt đầu gặp vấn đề.

La Thiên phát hiện thời gian xung quanh đột nhiên đứng khựng lại, rồi cây Toái Tinh Thần Phủ từ từ bị thu hồi, bản thân hắn hoàn toàn không khống chế được.

"Thời gian đảo lưu sao?!

Thần thông của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quả thật đáng sợ!" "Đáng tiếc, ta cũng có thủ đoạn cuối cùng!" La Thiên tâm niệm động, kích hoạt đạo Hỗn Độn Thần Lôi mà hệ thống ban thưởng trước đó!

Hỗn Độn Thần Lôi là một trong vài loại lôi điện mạnh nhất trong hỗn độn giới, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có thể bị thương!

Năm đó ở Phục Hy cốc, hệ thống dùng Hỗn Độn Thần Lôi giết Ngao Càn chỉ là bản suy yếu, nay La Thiên kích hoạt là bản hoàn chỉnh!

Uy lực mạnh hơn gấp trăm lần!

"Oanh!" Mắt thấy sắp bóp nát được La Thiên, Băng Chi Ma Thần đang định cười lớn sảng khoái thì đột nhiên tâm huyết dâng trào, khiến tâm thần hắn lạnh toát, quay đầu nhìn về một nơi.

"Phanh phanh phanh!" Chỉ thấy nơi đó pháp tắc hỗn loạn, một vĩ lực chí thượng xé rách hư không bị đông cứng, mây tím cuồn cuộn sinh ra, bên trong có ức vạn đạo văn bay múa, chí cao pháp tắc hội tụ, trong nháy mắt ngưng luyện ra một con mắt màu tím đang trừng mắt nhìn hắn đầy lạnh lẽo.

Đó là loại nhãn đồng gì?

Bên trong dường như có hàng vạn pháp tắc khác nhau hòa trộn!

Chí vĩ chí thượng!

Không mang theo một tia cảm xúc, lại có những tia sét màu tử kim

khủng khiếp vây quanh biến hư không thành hư vô thực sự.

“Thiên Đạo Chi Nhãn?!

Tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ muốn ngăn ta giết tên khốn này sao?!

Ta sẽ không để các ngươi đạt ý nguyện đâu!” Băng Chi Ma Thần gào thét trong lòng, lập tức muốn bóp nát La Thiên.

Là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn không còn sợ Thiên Đạo nữa!

Nhưng!

“Oanh!” Thiên Đạo Chi Nhãn chớp một cái, một đạo tử kim thần lôi bay xuống, oanh mạnh lên người hắn!

“Hỗn Độn Thần Lôi!” Mạnh như Băng Chi Ma Thần lúc này cũng phải gào lên đau đớn, nhục thân Ma Thần cực mạnh của hắn gần như ngay lập tức biến thành than đen, da dẻ nứt toác, máu Ma Thần bắn ra tung tóe.

Đạo Hỗn Độn Thần Lôi này đã khiến hắn trọng thương!

Đương nhiên, với Hỗn Nguyên đạo quả, chỉ cần chút thời gian hắn có thể dựa vào chân ý vĩnh hằng bất hủ để khôi phục hoàn toàn.

Chỉ một đạo Hỗn Độn Thần Lôi không giết được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Chết đi!” Vì thế, hắn vẫn chộp về phía La Thiên!

Nhưng khoảnh khắc sau, hắn thấy mình không thể bóp được nữa, La Thiên từ lúc nào đã tế ra một chiếc đỉnh cổ hai tai ba chân trên đầu, đỉnh cổ tỏa ra một tầng hào quang thanh trọc nhị sắc chặn đứng cú bóp đó!

“Gát gát!” Tuy cú bóp đó cũng làm hào quang rung chuyển, nhưng có thể thấy không thể phá vỡ lớp bảo vệ trong thời gian ngắn.

Bởi chiếc đỉnh cổ đó cũng là một kiện Tiên thiên chí bảo!

“Lại thêm một kiện Tiên thiên chí bảo?

Ta mẹ nó chứ, một tên Chuẩn Thánh Hồng Hoang lấy đức hạnh gì mà sở hữu tận hai kiện Tiên thiên chí bảo!” Băng Chi Ma Thần thầm chửi rủa trong lòng, rồi định rút lui.

Hắn không quên lúc nãy La Thiên đã lấy ra cây cự phủ kim sắc mang theo khí tức Bàn Cổ!

Nhưng đã muộn!

La Thiên nhân lúc đối phương bị Hỗn Độn Thần Lôi đánh trúng, đã tung ra một nhát rìu cực kỳ hung mãnh!

Chương 159

Khai Thiên Cửu Thức - Đệ nhất thức: Trảm Hỗn Độn!

Phủ quang màu vàng hủy diệt tất cả!

Dù là pháp tắc hay gì đi nữa, trước phủ quang che trời lấp đất này cũng mỏng manh như băng mỏng!

"Khốn kiếp!" Băng Chi Ma Thần dốc toàn lực tung một quyền hy vọng có thể chặn lại.

Lúc này trong lòng hắn vô cùng hối hận: Giá mà trong tay có một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo thì tốt biết mấy.

Hỗn Độn Ma Thần nhục thân mạnh mẽ, sinh ra đã ngang ngửa cực phẩm Tiên thiên linh bảo nên thường xem thường pháp bảo, nếu có cực phẩm Tiên thiên linh bảo họ cũng ưu tiên dung nhập vào cơ thể để biến sức mạnh pháp bảo thành của mình.

Cho nên Băng Chi Ma Thần lúc này không có lấy một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo nào!

Chỉ có thể tay không tiếp chiêu của La Thiên!

"Cá sát!" Cơn đau kịch liệt từ nắm đấm truyền đến khiến hắn hít một hơi lạnh, nhưng sức mạnh cấp Hỗn Nguyên bùng nổ cuối cùng cũng chặn đứng được phủ quang vàng.

Nhưng hắn cũng bị chấn bay vào hư không sâu thẳm.

Đến lúc này hắn mới biết chuyện gì vừa xảy ra: Ma Thần thể vốn tự hào của hắn đã bị người ta chém đứt lìa cổ tay!

Hắn đã mất đi bàn tay phải!

"Ta phải giết ngươi!" Trong đôi mắt hắn có ngọn lửa kỳ lạ nhảy

múa, trên người cũng bốc lên từng luồng lửa đen khiến hắn lập tức biến thành một hỏa nhân.

Ngọn lửa đen này uy năng khủng khiếp, chỉ cần vài tia cũng có thể thiêu cháy vạn dặm hư không!

"A a a!!" Băng Chi Ma Thần ôm đầu rên rỉ đau đớn, rồi "oanh" một tiếng xé rách trăm tầng hư không lao vào đó, không dám quay đầu nhìn lại!

Hắn sợ rồi!

Dù là hai kiện Tiên thiên chí bảo, hay phủ pháp kế thừa từ Bàn Cổ, hay con mắt Thiên Đạo và Hỗn Độn Thần Lôi xuất hiện đột ngột, tất cả đều khiến hắn cảm thấy nguy hiểm chưa từng có.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là căn bệnh cũ do túc địch để lại trên người hắn đã tái phát!

Nếu không, chỉ riêng mối thù chặt tay, dù La Thiên có hai kiện Tiên thiên chí bảo hắn cũng sẽ chiến đến cùng.

Dù sao hai bên đã kết thù, vướng vào nhân quả lớn, nếu hôm nay không dứt điểm thì sớm muộn cũng là cục diện bất tử bất hưu.

Đối phương bỏ chạy, La Thiên không truy đuổi, đối mặt với sức mạnh cấp Hỗn Nguyên hắn cũng đã kiệt sức, nếu không có Tạo Hóa pháp tắc chống đỡ thì đã không cầm cự nổi.

"Không ngờ Khai Thiên Cửu Thức của Bàn Cổ lại lợi hại đến thế, ngay cả bàn tay của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chém rụng được." Thu lại Toái Tinh Thần Phủ, nhìn bàn tay Ma Thần đang lơ lửng trong không gian, La Thiên thở hắt ra một hơi trọc khí.

Chiêu Trảm Hỗn Độn về sức tấn công thậm chí còn vượt qua Thí Thần Thương không ít!

Đương nhiên trong đó cũng có công lao của Hỗn Độn Thần Lôi và việc vết thương cũ của Băng Chi Ma Thần tái phát.

"Nếu có được tám thức còn lại, sau này đối mặt với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay Thánh nhân cũng chẳng có gì phải sợ." "Không, Khai Thiên Cửu Thức tiêu hao nguyên khí và pháp lực quá khủng khiếp, với sức mạnh hiện tại ta tối đa chỉ tung được hai rìu...

Xem ra phải sớm dung nhập bốn đạo pháp tắc còn lại, để nhục thân mười hai đạo pháp tắc viên mãn, nâng cao sức mạnh nhục thân để gánh được mức tiêu hao này..." Trong lúc hắn đang thầm tính toán, Thí Thần Thương trong tay đột nhiên có dị động, thể hiện ý muốn thôn phệ bàn tay Ma Thần kia một cách mãnh liệt.

La Thiên buông tay để nó bay đi thôn phệ bàn tay đó.

Khi nó bay lại vào tay, La Thiên cảm nhận được bên trong thương thân dường như đang ngưng luyện thêm một đạo pháp tắc mang theo hàn khí lạnh lẽo.

"Chẳng lẽ là Băng chi pháp tắc?

Thí Thần Thương quả thực diệu dụng vô cùng!" La Thiên đại hỷ.

Nay nhục thân đã dung nhập tám đạo pháp tắc, Sát lục pháp tắc chưa dung nhập nên còn thiếu ba đạo nữa, trong Thí Thần Thương đã có Lục Dục pháp tắc, một đạo pháp tắc chưa rõ tên, nếu cộng thêm Băng chi pháp tắc này thì vừa đủ!

Không cần phải đi đâu tìm kiếm cơ duyên tham ngộ nữa.

Thu hồi Thí Thần Thương, hắn cũng vội vàng rời đi, không dám ở lại lâu.

Có lẽ nhờ ở gần đạo trường Tử Tiêu cung của Hồng Quân nên trên đường về, ngoại trừ vài sinh vật hỗn độn cấp Chuẩn Thánh, La Thiên không đụng phải Ma Thần nào khác, an nhiên trở về Ngũ Thần

Sơn.

Sau khi về Ngũ Thần Sơn, La Thiên bắt đầu bế quan, chuẩn bị tế luyện mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Lần giao thủ với chí cường giả cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này khiến hắn cảm thấy cấp bách.

Tuy Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công uy lực vô cùng, có thể vượt cấp tác chiến, nhưng ở cảnh giới cao hơn, ưu thế vượt cấp không còn rõ rệt như trước nữa.

Hắn cần tăng cường thêm sức mạnh!

Vốn dĩ hắn còn nguyên thần của Ngọc Thanh cần tham ngộ dung hợp hoàn toàn, và đột phá nhục thân hậu kỳ cùng những việc quan trọng khác, nếu không vì đạo hỗn độn cơ duyên kia xuất thế, hắn chưa chắc đã mạo hiểm vào hỗn độn.

Nay trở về, hắn quyết định đóng cửa một chuyến thật dài để đột phá cả nguyên thần lẫn nhục thân đạo thể!

Trong mật thất Thanh Liên cung, La Thiên đang khoanh chân tọa thiền, tham ngộ Ngọc Thanh nguyên thần.

Vừa lấy được Ngọc Thanh nguyên thần, tu vi nguyên thần của hắn đã nhảy vọt từ Chuẩn Thánh sơ kỳ lên hậu kỳ, nếu tham ngộ hoàn toàn có thể tiến thêm bước nữa, thậm chí là... thành thánh!

Đương nhiên, để thành thánh, La Thiên cần tham ngộ hoàn toàn phương pháp dĩ lực chứng đạo.

Chương 160

Phương pháp này sau khi có được hai đạo nguyên thần đã dần trở nên rõ nét, nhưng dường như vẫn chưa hoàn chỉnh...

La Thiên đoán có khả năng còn thiếu Thượng Thanh nguyên thần nơi Thông Thiên!

Chỉ có tam thanh nguyên thần hợp nhất mới có được hoàn chỉnh dĩ lực chứng đạo chi pháp.

Không, dù có một phần pháp môn dĩ lực chứng đạo cũng chưa chắc hoàn toàn chính xác, nếu không Bàn Cổ đại thần năm xưa đã không vẫn lạc.

Nhưng cũng không thể sai được, Bàn Cổ đại thần đã dựa vào pháp môn này để chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, thậm chí vượt trên cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứng tỏ phần phía trước không có vấn đề gì.

La Thiên quyết định dùng pháp này để chứng đạo Hỗn Nguyên, phần sau này cứ để tương lai tìm tòi sau.

Tu luyện không kể ngày đêm, mất gần hai vạn năm, La Thiên mới tham thấu hoàn toàn Ngọc Thanh nguyên thần, nâng tầm tu vi nguyên thần từ hậu kỳ lên đại viên mãn, chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên đúng một bước chân.

Nhưng bước chân này như một vực thẳm, muốn nhảy qua cần có đại cơ duyên, đại minh ngộ, đại khí vận và đại công đức... thiếu một thứ cũng không được!

La Thiên lờ mờ cảm thấy mấu chốt nằm ở Thượng Thanh nguyên thần!

Có đủ tam thanh nguyên thần thì việc chứng đạo Hỗn Nguyên mới nắm chắc.

Đương nhiên, cũng có thể dùng lượng công đức khổng lồ để đẩy thêm một bước, hiện tại hắn có trăm tỷ công đức, phương diện này không thành vấn đề, chỉ là hắn muốn dùng công đức phụ trợ để có một màn dĩ lực chứng đạo thuần túy nhất.

Lúc này hắn cần một tấm Thẻ trích xuất nguyên thần, nhưng hệ thống chưa kích hoạt nhiệm vụ nên hắn đành dồn tâm trí vào nhục thân đạo thể trước.

Nhờ tu vi nguyên thần đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong nên việc nâng cấp nhục thân không còn rào cản, có thể dung nhập thêm nhiều pháp tắc hơn.

Nhưng trước khi nâng cấp nhục thân, hắn phải luyện hóa hoàn toàn mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cái đã!

Dù sao đạo cơ của nhục thân hắn là con đường Tạo Hóa, tế luyện xong mảnh vỡ này sẽ giúp đạo cơ mạnh thêm bội phần, giúp việc dung hợp các pháp tắc khác trở nên dễ dàng và nhục thân sẽ càng mạnh mẽ hơn.

"Uống!" Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện ra trước mặt theo ý muốn của hắn, tỏa ra ánh sáng xanh dịu nhẹ, khí tức Tạo Hóa cuồn cuộn.

Vì đã tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc tới 80%, việc tế luyện căn bản không có áp lực, nhưng hắn không vội vã luyện ngay mà dùng công đức để tiếp tục tham ngộ, nâng tầm nó lên nữa.

Không chỉ Tạo Hóa pháp tắc, mà tất cả các pháp tắc khác hắn cũng muốn nâng lên 85% - mức giới hạn tối đa mà cảnh giới Chuẩn Thánh có thể đạt tới.

Ở mức Chuẩn Thánh đỉnh phong đại viên mãn, có thể tham ngộ chí cao pháp tắc tới 85%, các pháp tắc khác tới 89%!

Có công đức giúp đỡ, tốc độ tham ngộ cực nhanh, không lâu sau hắn đã đưa tất cả pháp tắc lên mức giới hạn phần trăm đó, rồi mới bắt đầu tế luyện mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Oanh!" Khi nguyên thần và mảnh vỡ giao hòa, trước mắt hắn như mở ra một thế giới mới, một biển đại đạo vô tận hiện ra, ba ngàn đại đạo thăng trầm trong đó tỏa ra hào quang rực rỡ, đạo vận hùng hồn, mọi chân lý thiên địa đều nằm ở đây.

Biển đại đạo vô tận này vốn mang sắc xanh, tỏa ra từng luồng Tạo hóa đạo vận, gọi là biển Tạo Hóa thì đúng hơn.

"Oanh!" La Thiên biết ba ngàn đại đạo kia chỉ là hình thức bên ngoài, biển Tạo Hóa mới là căn nguyên thực sự của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nên hắn dìm nguyên thần vào trong lòng biển đó.

Khi nguyên thần đã chìm sâu vào trong, La Thiên mới biết được diện mạo thực sự của mảnh vỡ này: Bản nguyên Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Ẩn chứa Tạo Hóa tổng cương!

Phần Hồng Quân có được là ba ngàn đại đạo bên trong Ngọc Điệp, còn phần La Thiên có được là Tạo Hóa tổng cương!

Xét về ngắn hạn, có lẽ Hồng Quân được lợi nhiều hơn, nhưng thứ La Thiên có được lại cực kỳ phù hợp với hắn, dù đổi lấy phần của Hồng Quân hắn cũng chưa chắc đã đổi lấy bản nguyên Tạo Hóa này!

Khi nguyên thần thấm vào càng sâu, việc tham ngộ tế luyện và giao dung diễn ra, nhục thân La Thiên bắt đầu tỏa ra từng luồng thanh sắc nguyên khí, chúng bao quanh và thấm vào từng tế bào, cũng như các dấu ấn Tạo Hóa pháp tắc bên trong. 80%, 81%... 85%, 85.1%...

"Ồ?

Có thể phá vỡ giới hạn 85% rồi sao?!" Phát hiện này suýt làm La Thiên thoát khỏi trạng thái tế luyện, nhưng biết đây là cơ hội hiếm có không được phép phân tâm, hắn lập tức thu liễm tâm thần, tiếp tục tế luyện!

Quá trình tế luyện kéo dài đúng chín ngàn chín trăm chín mươi chín năm mới hoàn thành!

"Oanh!" Ngay khoảnh khắc hoàn thành, phía trên Thanh Liên cung có thanh quang xung thiên chấn động cả bầu trời, dẫn động thiên cơ như thủy triều, thông báo cho cả Hồng Hoang đại địa khiến vô số đại năng phải chú ý.

Phía trên Thanh Liên cung, một đóa thần liên màu xanh khổng lồ nở rộ tỏa ra thần quang thanh khiết, nơi thần quang đi qua đều hiện ra sự diệu kỳ của tạo hóa, vô số tiên thảo trên Ngũ Thần Sơn nhờ ánh sáng này chiếu rọi mà tiến hóa thêm một bậc, ngay cả mặt biển bên ngoài núi cũng mọc đầy thần thực trải dài vạn dặm, khiến các sinh linh trong vòng ức dặm đều dập đầu bái lạy, không ngừng tán tụng chân danh La Thiên.

Trong chốc lát, nhiều đại năng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra: Là tu vi đột phá chứng đắc cảnh giới mới dẫn đến thiên địa cộng minh, hay là Thiên Đạo quyến luyến, hay là tế luyện thành công chí bảo nên thần quang dật ra ngoài?

Trong lúc các đại năng còn đang suy đoán, họ lại chứng kiến một cảnh tượng kinh động tiếp theo!

Các đại năng trông thấy ngoài chín tầng trời có tử quang rực rỡ, sau đó một con mắt khổng lồ hình thành từ văn tự Đại Đạo hóa sinh bên trong, lập tức hướng về Thanh Liên cung mà nhìn.

Con mắt khổng lồ vừa xuất hiện, có vô thượng thiên uy giáng lâm, trấn áp hư không, khiến lòng người run rẩy.

“Thiên Đạo Chi Nhãn?!” “Thiên Đạo Chi Nhãn!

Trừ lần Hung Thú đại kiếp xuất hiện một lần, ngay cả Đạo Ma chi tranh cũng không hiển hóa, hôm nay lại vì La Thiên thượng tiên mà tái hiện?

Chẳng lẽ La Thiên thượng tiên muốn chứng đạo Hỗn Nguyên?!” “Không thể nào!

Đạo Tổ đã nói rồi, trong Hồng Hoang muốn chứng đạo thành công thì không thể thiếu Hồng Mông Tử Khí!” “Đúng vậy!

Chương 161

Không có Hồng Mông Tử Khí thì không thành được Thánh nhân!" Trong sự chấn kinh, các đại năng nhao nhao giao lưu thảo luận, đồng thời tràn đầy mong chờ tình huống tiếp theo.

La Thiên có chứng đạo hay không, sẽ sớm biết thôi.

Tại núi Tu Di ở phương Tây, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn đã dừng việc tu luyện, cũng đang quan sát phía Ngũ Thần Sơn.

"Không có Hồng Mông Tử Khí, cũng không có thiên định Thánh vị, không thể nào chứng đạo Hỗn Nguyên!" Chuẩn Đề cười lạnh nói.

Nhiều lần ăn quả đắng trong tay La Thiên, gã đối với La Thiên không có cảm tình gì tốt, đương nhiên không hy vọng tu vi của La Thiên có đột phá lớn.

Trong thâm tâm, gã định sau này khi chứng đạo thành Thánh sẽ tìm cơ hội trả lại những khuất nhục trước kia.

"Không phải vậy, đây là dị tượng khi pháp bảo tế luyện thành công, nếu sư đệ cảm ứng kỹ hơn sẽ phát hiện ra sự huyền diệu bên trong!" Tiếp Dẫn với vẻ mặt bi khổ nói.

Chuẩn Đề nghe vậy liền làm theo.

Hiện nay Chuẩn Đề đã chém được Ác thi, thực lực tăng mạnh, phần lớn huyền diệu giữa thiên địa đều không thể che giấu được nhãn lực của gã.

Sau khi quan sát kỹ, gã nhanh chóng phát hiện ra căn nguyên: khí tức của đóa sen thần màu xanh kia dường như cực kỳ tương đồng với vô thượng khí tức tỏa ra khi Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo!

"Chẳng lẽ La Thiên đắc được chân truyền của Đạo Tổ?!

Không thể nào, không thể nào!" Chuẩn Đề bị suy đoán của mình làm cho giật mình!

"Chắc là không phải, không có thiên định Thánh vị, pháp bảo đạt được chắc hẳn có quan hệ lớn với Đạo Tổ, nếu không thì qua bao nhiêu nguyên hội cũng không xuất hiện, ngay cả Thiên Đạo Chi Nhãn cũng bị kinh động mà hiển hóa." Tiếp Dẫn lắc đầu phủ định.

Hồng Quân Đạo Tổ hiện nay đã hợp Thiên Đạo, Thiên Đạo Chi Nhãn cũng tương đương với con mắt của Ngài, sự chú ý này mang theo thâm ý sâu xa.

Tiếp Dẫn ẩn ẩn cảm thấy: chẳng lẽ trong tay La Thiên lại có thêm một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thậm chí là Tiên thiên chí bảo liên quan đến Tạo Hóa đại đạo?

Nghĩ đến đây, mặt Tiếp Dẫn càng thêm đau khổ.

La Thiên trước đó phúc duyên ngút trời, chiếm cứ linh sơn, chưởng khống hai kiện Tiên thiên chí bảo đã khiến người ta hâm mộ không thôi, nhưng lần thứ ba giảng đạo lại không được Đạo Tổ để mắt, không có Hồng Mông Tử Khí cùng Thánh vị, điều này khiến các Tử Tiêu hồng trần khách khác cảm thấy cân bằng tâm lý hơn.

Bây giờ lại có thêm một kiện Tiên thiên chí bảo sao?!

Nhất thời Tiếp Dẫn không biết nói gì cho phải.

Nhưng Chuẩn Đề lại không nghĩ vậy, gã cười lạnh: "Có thêm một kiện Tiên thiên chí bảo thì đã sao?

Không thành Thánh nhân, cuối cùng vẫn là sâu kiến!

Sau này cũng không biết ba kiện Tiên thiên chí bảo đó sẽ thuộc về tay ai đâu!" Không chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Tam Thanh ở núi Côn Luân, huynh muội Nữ Oa ở núi Bất Chu, Thập Nhị Tổ Vu, cùng Đế Tuấn và Thái Nhất của Thiên Đình đều bị dị tượng Thanh Liên và

Thiên Đạo Chi Nhãn kinh động.

Sắc mặt mỗi người mỗi khác, trong lòng đều có toan tính riêng.

Trên không trung Ngũ Thần Sơn, Thiên Đạo Chi Nhãn xuất hiện, nhìn đóa Thanh Liên dị tượng kia khoảng một khắc sau thì tiêu biến, không có hành động gì thêm.

Trong Thanh Liên cung tại núi Bồng Lai, La Thiên thu hồi từng luồng khí tức Tạo Hóa, cũng khiến dị tượng Thanh Liên ẩn đi.

Khoảnh khắc Thiên Đạo Chi Nhãn xuất hiện, thực tế hắn cũng rất căng thẳng, dù sao phía Hồng Quân cũng thiếu một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Nói thẳng ra, nếu Hồng Quân hiện tại cứng rắn muốn cướp, hắn cũng không có cách nào.

Hồng Quân bây giờ mạnh hơn Thánh nhân một bậc, dưới uy áp đó, bất kỳ phương pháp nào cũng vô dụng.

Đương nhiên, xác suất chuyện đó xảy ra là rất nhỏ.

Bởi vì Hồng Quân đã hợp Thiên Đạo, Thiên Đạo chí công vô tư, nếu Hồng Quân nảy sinh tham niệm, công đức hợp đạo trước đó sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát, thậm chí sẽ khiến Hồng Quân là Hồng Quân, Thiên Đạo là Thiên Đạo.

Kết quả đúng như suy đoán khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng tâm tư chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả lại càng trở nên cấp bách.

Một ngày chưa đắc Hỗn Nguyên đạo quả, rốt cuộc vẫn là sâu kiến!

Cho dù trong tay có bao nhiêu Tiên thiên chí bảo đi chăng nữa!

Đặc biệt là sau khi giao thủ với những tồn tại đã chứng đắc Hỗn Nguyên như Băng Chi Ma Thần, hắn mới biết cấp bậc sức mạnh đó

đáng sợ đến mức nào.

Ngày đó nếu không phải Băng Chi Ma Thần đột nhiên tự thân bất ổn, khí cơ hỗn loạn, hắn không nghĩ rằng việc chém đứt một bàn tay của đối phương lại có thể dễ dàng thoát thân như vậy.

Hiện tại phải thừa thắng xông lên: Pháp tắc Tạo Hóa sau khi tế luyện mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã tăng vọt lên 90%, phá vỡ hạn chế thường thức.

Pháp tắc Tạo Hóa đột phá kéo theo Tạo Hóa đạo cơ cũng nước lên thuyền nổi, cộng thêm tu vi Nguyên thần Chuẩn Thánh đại viên mãn, hắn lập tức quét sạch chướng ngại để dung nhập bốn đạo pháp tắc mới!

Thu hồi mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vào Tử Phủ hồn hải để ôn dưỡng, La Thiên bắt đầu dung nhập pháp tắc mới.

Lựa chọn hàng đầu đương nhiên là Pháp tắc Sát Lục.

Nếu không phải do sự việc ở dòng sông thời gian, hắn đã sớm dung nhập Pháp tắc Sát Lục vào nhục thân rồi.

"Hô!" Hắn thở ra một ngụm trọc khí, lấy ra một quả Hoàng Trung Lý nuốt xuống, sau đó mới bắt đầu dung nhập pháp tắc.

Với tu vi Nguyên thần và nhục thân hiện tại, hắn chỉ mất chín trăm năm đã thành công!

"Oanh!!" Hắn hướng về hư không đấm ra một quyền, quyền lực sắc bén hung lệ tức khắc xuyên thủng vạn trùng hư không, đánh thẳng vào một nơi hỗn độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Một tiếng "Bành" vang lên, một đầu Vực Ngoại Thiên Ma đỉnh phong Đại La Kim Tiên bị đánh nổ, quyền lực hung mãnh xóa sạch tất cả, khiến đầu Thiên Ma kia ngay cả tro bụi cũng không còn.

Chương 162

"Chỉ với một phần mười sức mạnh của ta đã có thể dễ dàng cách không đánh nổ một tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong." La Thiên cảm nhận được sức sát thương mà Pháp tắc Sát Lục mang lại, không khỏi kinh ngạc.

Nhưng trọng điểm không phải ở đây, điều đáng sợ hơn là sức mạnh Sát Lục gia trì trên Thí Thần Thương!

Uy lực tuyệt đối sẽ tăng gấp bội!

Nếu bây giờ đối mặt với Băng Chi Ma Thần, chưa chắc hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Dung nhập thành công Pháp tắc Sát Lục vẫn chưa khiến La Thiên thỏa mãn, hắn tiếp tục dung nhập đạo pháp tắc thứ hai: Pháp tắc Lục Dục!

Tiếp theo là đạo thứ ba: Pháp tắc Băng!

Riêng về đạo thứ tư thì có chút vấn đề.

Hiện tại trong Thí Thần Thương tổng cộng có bốn đạo pháp tắc: Pháp tắc Sát Lục, Pháp tắc Lục Dục, Pháp tắc Băng, Pháp tắc Diệt Thế!

Pháp tắc Sát Lục và Pháp tắc Lục Dục đều đã đạt đến giá trị cực hạn, có thể dung nhập nhục thân không ngại, nhưng Pháp tắc Băng mới hiển hóa cách đây không lâu, chỉ đạt 18%.

Đương nhiên với lượng công đức khổng lồ của La Thiên thì không thành vấn đề, hắn có thể nhanh chóng tham ngộ để thăng lên cảnh giới viên mãn.

Nhưng Pháp tắc Diệt Thế nguồn gốc từ Diệt Thế Hắc Liên lại

không dễ dàng như vậy!

La Thiên phát hiện: cho dù có công đức gia trì, việc tham ngộ Pháp tắc Diệt Thế cũng cực kỳ khó khăn, công đức tiêu tốn gấp nhiều lần các loại khác, thậm chí so với Thời Không và Sát Lục còn nhiều hơn không ít.

Chỉ từ điểm này có thể thấy, thứ hạng của Pháp tắc Diệt Thế trong các chí cao pháp tắc hẳn phải trên cả Thời Không và Sát Lục, điều này khiến La Thiên vô cùng kinh ngạc.

Dường như có chút khác biệt so với những gì hắn biết.

Mặc dù trong các thường pháp tắc thì Thời Gian vi vương, Không Gian xưng tôn, cả hai đều là chí cao pháp tắc, nhưng trong tất cả các pháp tắc, chúng chưa chắc đã là mạnh nhất, thứ hạng có phần hơi lùi sau.

Trong ấn tượng của La Thiên, dường như Sáng Thế, Vận Mệnh, Vô Lượng, Hỗn Độn, Diệt Thế mới là những pháp tắc xếp hạng cực cao trong thập đại chí cao pháp tắc, đứng trước cả hai đại pháp tắc Thời Không.

Đặc biệt là ngũ đại chí cao pháp tắc dưới sự bồi dục của Đại Đạo, đã ngưng luyện ra ngũ đại Hỗn Độn chí bảo trong Hồng Mông, lần lượt là: Sáng Thế Thanh Liên (Hỗn Độn Thanh Liên), Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu, Khai Thiên Thần Phủ, Diệt Thế Đại Ma Bàn.

Trước đó La Thiên không xác định Hồng Hoang và Hỗn Độn giới ở đây có giống trong ký ức hay không, nhưng hiện tại xem ra, ít nhất Pháp tắc Diệt Thế có tồn tại và thứ hạng cực cao.

La Thiên nhanh chóng thu liễm tâm thần, Nguyên thần phát lực, toàn tâm toàn ý tham ngộ Pháp tắc Diệt Thế.

Công phạt chi lực mà Pháp tắc Diệt Thế mang lại rõ ràng vượt trên Pháp tắc Sát Lục, nếu có thể đạt đến cấp độ Đại thành, thậm chí là Viên mãn, cùng với Pháp tắc Sát Lục gia trì lên Thí Thần Thương, La Thiên cảm thấy uy lực đó thật khủng khiếp.

Lúc đó, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đối mặt e rằng cũng phải lui bước ba phần, không dám đương đầu trực diện!

Ngoài những điều đó, La Thiên còn một nghi vấn sâu sắc: tu luyện Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công đã cận kề bước chứng đạo Hỗn Nguyên, tại sao lại không tham ngộ được Pháp tắc Sức Mạnh!

Pháp tắc Sức Mạnh đứng đầu ba ngàn pháp tắc, cũng thuộc về chí cao, là tồn tại có công phạt mạnh nhất!

Đó cũng là bản nguyên pháp tắc của Bàn Cổ đại thần, vậy mà khi tu luyện Nguyên thần Bàn Cổ và nhục thân Bàn Cổ, hắn lại không thấy một tia dấu hiệu nắm bắt được nó.

Điểm này khiến La Thiên đôi khi nghi ngờ mình có phải đang tu luyện chân truyền Bàn Cổ giả hay không.

"Cơ duyên mấu chốt nằm ở đâu?!" Ngoài lúc tham ngộ Pháp tắc Diệt Thế, La Thiên còn phân ra một tia tâm thần để suy tư.

Hiện nay Nguyên thần của hắn không phải tầm thường, sở hữu Nhị Thanh Nguyên thần, có thể coi là Nguyên thần mạnh nhất và có khả năng thôi diễn đứng đầu trong Hồng Hoang.

Theo sự thôi diễn chuyên sâu qua thời gian, La Thiên cũng nhanh chóng tìm thấy một tia manh mối: sở dĩ chưa chưởng khống được Lực chi pháp tắc, có khả năng do thiếu huyết mạch Bàn Cổ.

Lực chi pháp tắc thậm chí có khả năng không dưới Pháp tắc Diệt Thế!

Nếu vậy, không nắm bắt được Lực chi pháp tắc cũng là chuyện

bình thường.

Dùng công đức khí tham ngộ Pháp tắc Diệt Thế mà tiến độ còn chậm như vậy, nếu không có căn nguyên Lực chi pháp tắc thì lại càng khó hơn.

"Huyết mạch Bàn Cổ, trong tay ta có một giọt tinh huyết Bàn Cổ chưa luyện hóa, nhưng chắc hẳn là xa xa không đủ." La Thiên dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng lại không nắm bắt được, khiến hắn có chút khổ não.

Có lẽ là do sức mạnh Nguyên thần đầu tư vào thôi diễn chưa đủ.

"Bỏ đi, trước tiên không quản chuyện Lực chi pháp tắc nữa, hãy nâng cấp Pháp tắc Diệt Thế lên cảnh giới Đại thành, sau đó dung nhập vào nhục thân!" "Mười hai đạo pháp tắc nhập thể, cộng thêm Khai Thiên Cửu Thức, hoặc là Thí Thần Thương, cho dù Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đứng trước mặt, ta cũng có thể đánh một trận!" La Thiên gạt bỏ tạp niệm, tiếp tục toàn lực tham ngộ Pháp tắc Diệt Thế.

Việc tham ngộ Pháp tắc Diệt Thế đã tiêu tốn của La Thiên gần vạn năm thời gian mới đột phá được cảnh giới Tiểu thành, bước vào cảnh giới Đại thành, đạt mức 55%.

"Tốt, có thể dung nhập rồi!" Ngay khi Pháp tắc Diệt Thế vừa thành, La Thiên cấp thiết đem nó dung nhập vào nhục thân, tiến hành dung luyện đạo pháp tắc thứ mười hai.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, La Thiên chỉ cảm thấy Nguyên thần rung động, vô số tế bào trong nhục thân đang xao động, một luồng sức mạnh chưa từng có tràn ngập toàn thân.

Một luồng sức mạnh công phạt vô cùng khủng bố, mang theo chân ý hủy diệt, bóng tối, tan vỡ hợp nhất lại, hình thành một loại pháp tắc lực "nhất pháp phá vạn pháp".

Ngay cả Pháp tắc Sát Lục lạc ấn trong tế bào dường như cũng phải cam bái hạ phong, khó lòng tranh phong.

Pháp tắc Diệt Thế triệt để dung nhập suýt chút nữa khiến Tạo Hóa đạo cơ của La Thiên sụp đổ.

Đúng vậy, Tạo Hóa đạo cơ của hắn có vẻ ẩn ẩn không ổn, nếu không có mười một đạo pháp tắc khác gánh vác luồng sức mạnh Diệt Thế kia, e rằng Tạo Hóa đạo cơ đã bị ảnh hưởng!

Tạo Hóa có thể chứa đựng ba ngàn pháp tắc, nhưng Pháp tắc Diệt Thế lại có thể hủy diệt vạn thiên thế giới do Tạo Hóa đại đạo diễn hóa ra, có thể coi là khắc tinh.

Bây giờ La Thiên bất chấp thuộc tính tương khắc mà mạo nhiên dung luyện nhập thể, xảy ra chuyện này cũng là bình thường.

Tuy nhiên Pháp tắc Tạo Hóa của La Thiên đã đạt trên 90%, việc gánh vác 55% Pháp tắc Diệt Thế áp lực không quá lớn, sau khi trải qua chấn động ban đầu thì về sau khá thuận lợi.

Chương 163

Khi Pháp tắc Diệt Thế hoàn toàn dung nhập vào nhục thân, trong thần hồn của La Thiên đột nhiên có một tia linh quang màu đen xẹt qua, mang theo khí tức nghiền ép vô thượng, phá toái vô thượng, khiến Nguyên thần tức khắc nảy sinh cảm giác nghẹt thở.

Trước đạo linh quang màu đen đó, Nguyên thần Chuẩn Thánh đỉnh phong đại viên mãn dường như cũng phải run rẩy và sợ hãi!

"Rốt cuộc là cái gì?!" La Thiên kinh hãi, suýt chút nữa đứng bật dậy chấm dứt tu luyện.

Linh quang đột ngột sinh ra chỉ thoáng qua như kinh hồng nhất miết, nhưng lại không thể nắm bắt được nửa điểm dấu vết để lại, khiến La Thiên phải suy ngẫm.

Có lẽ là do tu vi chưa đủ.

Nếu Nguyên thần hoặc nhục thân có một cái chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, chắc chắn có thể thôi diễn ra căn nguyên của đạo linh quang màu đen kia.

Hiện tại chỉ có thể đứng nhìn mà thở dài.

Tuy nhiên, khi cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn vô biên, vô cùng vô tận trong nhục thân, La Thiên cũng xóa đi tia tiếc nuối vì không bắt giữ được tia linh quang kia.

"Mười hai đạo pháp tắc nhập thể, cho dù đối mặt với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay Thánh nhân, ta cũng không có gì phải kiêng kỵ!" La Thiên thở ra một ngụm trọc khí, chuẩn bị xuất quan.

Đột nhiên!

"Đinh!" Tại núi Bất Chu, thung lũng Phục Hy.

Từ sau khi lần thứ ba giảng đạo trở về, Nữ Oa đã bế quan hơn hai vạn năm, toàn bộ tâm trí đều đặt vào việc tham ngộ thành Thánh chi đạo và Hồng Mông Tử Khí.

Cho đến nay, nàng đã có thu hoạch, trong thời gian đó cũng đã chém ra Ác thi, chỉ có Chấp thi cuối cùng là không dễ chém xuống như vậy, cần một số cơ duyên hiếm có.

Nữ Oa thấy mãi không thể đột phá, lại có cảm giác tâm huyết triều dâng mờ mịt sinh ra, liền gạt bỏ ý niệm tu luyện, chuyển sang xuất quan để thay đổi không khí, đi dạo trên đại địa Hồng Hoang xem có thu hoạch gì không.

Do Phục Hy đã đầu quân cho Thiên Đình, dốc hết tâm lực cho đại nghiệp của Yêu tộc dưới trướng Đế Tuấn, suốt ngày ở trên Thiên Đình, nên hiện giờ thung lũng Phục Hy chỉ còn lại một mình Nữ Oa.

Bước ra từ mật thất tu luyện, Nữ Oa nhìn mấy chục cây Bàn Đào trĩu quả, một chút cô tịch bỗng nảy sinh trong lòng.

Huynh trưởng bận rộn việc Thiên Đình, ngay cả món Bàn Đào yêu thích cũng không còn để tâm tới.

"Yêu tộc nắm giữ Thiên Đình, được đại thế, là phúc hay họa, phải đợi sau này mới biết được.

Huynh trưởng à, đó chưa chắc đã là lựa chọn minh trí." Sau khi chém nhị thi, Nữ Oa cũng có thể lờ mờ cảm nhận được một chút biến hóa của thiên cơ tương lai: đại thế thiên địa sau này, cả Yêu tộc và Vu tộc đều không thể hoàn toàn nắm giữ, bên trong ẩn chứa những biến hóa khác.

Nhưng do hạn chế về tu vi, sự biến hóa ẩn tàng đó nàng nhìn thấy rất mờ mịt, căn bản không thể phát hiện ra.

Nữ Oa nhanh chóng gác lại chuyện lo lắng đó sang một bên.

Chỉ cần nàng có thể thành Thánh, chứng đạo Hỗn Nguyên, thì vận mệnh của huynh trưởng dù có tệ đến đâu, nàng cũng có thể xoay chuyển càn khôn, cải thiên hoán mệnh!

"Mặc dù Chấp thi khó chém, nhưng gần đây Pháp tắc Tạo Hóa của ta tiến bộ vượt bậc, đã đạt cảnh giới viên mãn, ít nhất đã chưởng khống hơn tám thành pháp tắc này.

Tâm huyết triều dâng cho thấy cơ duyên tiến thêm một bước không nằm ở thung lũng hay ngọn núi này, có lẽ ta nên xuất sơn đi dạo một chút." Tâm niệm vừa động, nàng phất tay thu mấy chục cây Bàn Đào vào không gian khai tịch, sau đó thong thả rời khỏi thung lũng Phục Hy.

Tuy nhiên, khi vừa bước ra khỏi cửa thung lũng, trong não hải bỗng vang lên một âm thanh kỳ lạ: "Đinh!

Nữ Oa xin hãy lựa chọn!" "Một: Trở thành đạo lữ của La Thiên.

Phần thưởng ba tỷ công đức." "Hai: Tìm kiếm La Thiên, tìm thấy cơ duyên thành Thánh, phần thưởng năm mươi triệu công đức." "Ba: Giúp đỡ La Thiên hoàn thành Thiên Hôn, phần thưởng ba trăm triệu công đức." "Lần này có thể chọn nhiều phương án, xin hãy đưa ra quyết định." Âm thanh của Thiên Đạo sau mấy vạn năm lại vang lên một lần nữa khiến Nữ Oa sững sờ.

Nàng phản ứng rất nhanh, không hề mơ hồ mà lập tức đưa ra quyết định: "Ta chọn hai và ba!" Tuy có hảo cảm với La Thiên, nhưng khoảng cách đến quan hệ đạo lữ còn xa lắm.

"Haizz!

Đó là ba tỷ công đức lận!" Trong thâm tâm, nàng cũng thấy tiếc nuối.

Ba tỷ công đức đối với một vị Chuẩn Thánh chém nhị thi cũng là

một khoản "khổng lồ" ngoài tầm với!

Hồng Hoang trải qua Hung Thú đại kiếp và Đạo Ma đại chiến, hiện nay đang phát triển phồn vinh, vạn linh hưng thịnh, mọi sự ổn định, lại có Hồng Quân Đạo Tổ ba lần giảng đạo, làm rõ con đường tu hành và hợp đạo bổ khuyết Thiên Đạo, hoàn thiện Hồng Hoang.

Thế nên, muốn có được đại công đức từ chỗ Thiên Đạo là một việc không hề dễ dàng.

Không nói đến ba tỷ, ngay cả tám chín trăm triệu cũng là con số mà hiện tại Nữ Oa không dám nghĩ tới.

Nữ Oa chỉ có thể tiếc nuối trong lòng và tự an ủi: nếu không thể có được ba tỷ, thì ba trăm năm mươi triệu công đức cũng không tệ, đáng để đi một chuyến.

"La Thiên đạo hữu chắc đang ở Ngũ Thần Sơn!" Tâm niệm vừa động, nàng bước vào hư không, thực hiện hư không chiết điệp để đến Đông Hải.

Do không có tọa độ chính xác, việc hạ lâm trực tiếp xuống Ngũ Thần Sơn có chút khó khăn, cần phải trung chuyển một phen.

Nhưng đối với một vị chém nhị thi thì đó không phải chuyện khó.

Phía La Thiên cũng ngay lập tức biết được sự lựa chọn của nàng, liền ra ngoài chuẩn bị nghênh tiếp.

Trong lòng, La Thiên có chút tiếc nuối: giá như Nữ Oa chọn hết thì tốt biết mấy, nếu hàng chục tỷ công đức đó về tay, sau này không còn phải lo chuyện công đức nữa, cứ tiêu xài thoải mái.

"Nhưng, tiếp theo ta nên chỉ điểm thế nào đây?" La Thiên có chút đau đầu về vấn đề này.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Càn Khôn Đỉnh cùng các chí bảo khác

có thể cho Nữ Oa mượn để tạo người, nhưng những chuyện liên quan đến việc tạo người không được tiết lộ quá nhiều thiên cơ cho đối phương, tránh việc phần thưởng công đức sau khi tạo người bị sụt giảm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc tạo người phải bắt đầu từ Pháp tắc Tạo Hóa.

Hiện tại trình độ Pháp tắc Tạo Hóa của La Thiên có thể nói là độc bộ Hồng Hoang, việc chỉ điểm Nữ Oa về phương diện này không khó.

Chương 164

La Thiên còn lo lắng chuyện khác: nếu ngay cả vật liệu tạo người hắn cũng cung cấp, chắc chắn các khí vật đó cũng sẽ chia đi không ít công đức, đặc biệt là Tiên thiên Hồ Lô Đằng kia sẽ tiến thêm một bước trở thành Hậu thiên công đức chí bảo, còn có tên gọi là Tạo Nhân Tiên, uy năng pháp bảo có thể vượt qua đại bộ phận Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Không lâu sau, Nữ Oa đã tìm thấy Ngũ Thần Sơn, đến bái phỏng.

Khi thấy La Thiên dường như đã dự liệu trước mà đứng nghênh tiếp ngoài đạo tràng, nàng có chút hiếu kỳ.

"Sáng sớm nay đã có chim hỷ tước kêu vang bên ngoài, ta còn tự hỏi vị quý khách nào sẽ ghé thăm hàn xá, thì ra là Nữ Oa đạo hữu, mời vào bên trong." La Thiên mỉm cười dẫn đường phía trước.

Nữ Oa nhìn hắn, trong mắt thoáng hiện vẻ khác lạ.

Tâm trạng nàng hiện tại cũng giống như Hi Hòa lúc trước: năm xưa La Thiên chỉ là một tiểu tiên không đáng chú ý, giờ đây lại trở thành đệ nhất đại năng Hồng Hoang, ngay cả các vị Tiên thiên đại thần khác, thậm chí là Bàn Cổ chính tông cũng không đuổi kịp bước chân hắn, phúc vận cùng khí vận thật là kinh người.

Chỉ khi nghĩ đến thân phận thiên định Thánh nhân của mình, tâm trạng Nữ Oa mới khá hơn một chút.

Với thân phận thiên định Thánh nhân, Nữ Oa lại có điểm không thông: vì sao Hồng Quân Đạo Tổ không chia một tôn Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí cho La Thiên?

Theo lý mà nói, La Thiên mới là người có tư cách nhất để làm thủ

tịch đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, chứ không phải là người đứng đầu Tam Thanh là Lão Tử.

Chẳng lẽ có liên quan đến việc La Thiên đạo hữu sau ba lần giảng đạo đều không quỳ lạy Hồng Quân Đạo Tổ, cũng không tôn xưng là lão sư?

Nghĩ đến đây, nàng càng thêm hiếu kỳ: La Thiên đạo hữu rốt cuộc chọn con đường nào để chứng đạo?

Nguyên thần tam pháp?

Hay là pháp tắc chứng đạo?

Hay là tìm con đường riêng biệt khác?

Những câu hỏi này hiện lên trong tâm trí khiến nàng tò mò không thôi.

Dưới sự dẫn dắt của La Thiên, hai người nhanh chóng tiến vào núi Bồng Lai.

Nhìn xuống từ trên cao, mọi thứ của thần sơn đều thu vào tầm mắt, khiến Nữ Oa không khỏi tâm khoáng thần di: thật là một ngọn thần sơn hiếm có!

Đừng nói đến những tiên thảo linh dược vạn năm, chỉ tính riêng về mức độ đậm đặc của linh khí, Bồng Lai không hề thua kém núi Bất Chu!

Thậm chí dường như còn nhỉnh hơn một bậc!

Nhắc tới núi Bất Chu, Nữ Oa có chút cảm khái: cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, từ hơn hai vạn năm trước, mọi thứ ở núi Bất Chu dường như đang suy thoái, đặc biệt là những năm gần đây biểu hiện càng rõ rệt.

Hiện nay, núi Bất Chu không những không sánh được với thần

sơn Côn Luân, ngay cả Ngũ Thần Sơn trong tay La Thiên cũng kém hơn vài phần, khiến một người đặt động phủ trên đó như Nữ Oa cảm thấy có chút thương cảm.

Di trạch lớn nhất của Bàn Cổ đại thần trên đại địa Hồng Hoang rốt cuộc cũng sắp tan biến giữa thiên địa.

Tại đại điện Thanh Liên cung, La Thiên thiết yến khoản đãi, các món khách quý đều chủ yếu là Hoàng Trung Lý và Bàn Đào, khiến Nữ Oa vô cùng yêu thích.

Quả Hoàng Trung Lý nhận được trước kia nàng đã dùng hết vào tu luyện, vẫn luôn nhớ mãi hương vị tuyệt thế đó, giờ đây La Thiên hào phóng dâng lên một đĩa ba quả, cùng với hàng chục quả Bàn Đào, khiến Nữ Oa có chút ngưỡng mộ và ghen tị với hai chị em Hi Hòa: thật là tìm được một đạo lữ tốt!

Sau khi tàn tiệc, Nữ Oa mới có chút thắc thỏm trình bày ý định của mình.

Tuy có duyên xưa không nhỏ với La Thiên qua huynh trưởng, nhưng chung quy cũng đã tách ra hơn hai vạn năm, mỗi người tìm đường riêng.

La Thiên tự lập đạo trường, nàng cũng chưa từng ghé thăm chúc mừng, giờ đây lại đến cửa có chuyện cầu xin.

Tâm tình Nữ Oa có chút phức tạp, nhưng nhiều hơn là sự kỳ vọng.

Hiện nay ai mà không biết La Thiên có được một kiện Tạo Hóa chí bảo, đến mức ngay cả Đạo Tổ hợp đạo cũng bị kinh động.

“Chút chuyện nhỏ này, Nữ Oa đạo hữu cũng quá khách sáo rồi.

Năm đó ở núi Bất Chu, ta cũng nhận được không ít sự giúp đỡ của nàng và Phục Hy đạo hữu.” La Thiên đương nhiên cầu còn không được.

Pháp tắc Tạo Hóa tuy đã đạt mức 90%, nhưng có thể cùng với pháp tắc của Nữ Oa bổ khuyết lẫn nhau, ấn chứng qua lại, có khả năng sẽ tiến thêm một bước.

Lần trước luận đạo Tạo Hóa với Nữ Oa, hắn đã hưởng lợi không ít.

"Nữ Oa tạ ơn La Thiên đạo hữu!" Sự nhiệt tình của La Thiên khiến Nữ Oa cảm động đôi chút: mấy vạn năm không gặp, địa vị và đạo hạnh nay đã khác xưa, vậy mà La Thiên vẫn nhiệt tình như vậy, giống như người anh trai hàng xóm cũ.

Lát sau, tiệc rượu được dẹp đi, hai người trực tiếp bắt đầu luận đạo ngay tại đại điện.

Cả hai đều là những nhân vật Chuẩn Thánh đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, một cuộc luận đạo nổ ra thực sự khiến hào quang rực rỡ vạn dặm, dị tượng đầy trời, sen xanh tuôn trào, vẻ đẹp của Tạo Hóa hiển hiện, mang lại lợi ích cho vô số chúng sinh ở Đông Hải.

Trong quá trình luận đạo, Nữ Oa có thể cảm nhận rõ ràng sự lĩnh ngộ về Pháp tắc Tạo Hóa càng thêm sâu sắc.

E rằng không lâu nữa có thể đạt đến mức chưởng khống chín thành!

"Không ngờ sự lĩnh ngộ về Pháp tắc Tạo Hóa của La Thiên đạo hữu lại vượt xa ta như vậy, cùng với pháp Tạo Hóa của ta tương trợ lẫn nhau, bổ sung khiếm khuyết, coi hắn là quý nhân trong mệnh của ta cũng không quá đáng.

Hoặc là, trước kia ta nên chọn trở thành đạo lữ của hắn thì hơn." Một ý nghĩ không đâu nảy ra khiến mặt Nữ Oa đỏ lên, không dám nghĩ tiếp nữa.

Rõ ràng từ khi nàng sinh ra trên đời này, La Thiên là tồn tại duy

nhất khế hợp với nàng, thậm chí không có người thứ hai!

Nếu hai người cùng tham ngộ Tạo Hóa đại đạo, hỗ trợ lẫn nhau, cùng dắt tay nhau chứng đạo Hỗn Nguyên thì không phải là chuyện viển vông!

Tuy nhiên La Thiên đang đắm chìm trong tham ngộ Tạo Hóa đại đạo, không hề chú ý đến sắc hồng trên gương mặt Nữ Oa, bản thân hắn cũng đang kinh ngạc trước sự tiến bộ của Pháp tắc Tạo Hóa.

Đúng vậy, mức 90% Pháp tắc Tạo Hóa trước đó, sau vài tháng luận đạo với Nữ Oa đã tăng thêm 1%, đạt mức 91%!

Chương 165

Sau khi chưởng khống pháp tắc đạt 90%, mỗi một bước tiến nhỏ đều phải trả cái giá gian nan khó có thể tưởng tượng.

Ngay cả khi chứng đắc Hỗn Nguyên cũng khó lòng tham ngộ hoàn toàn 100% một quy luật pháp tắc.

Băng Chi Ma Thần năm xưa cũng là một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lâu đời, nhưng Pháp tắc Băng lại dừng lại ở mức 99%, không thể tiến thêm, giống như bị Đại Đạo hạn chế vậy!

"Nếu ta và Nữ Oa kết thành đạo lữ, song tu Tạo Hóa, thì Tạo Hóa đại đạo chắc chắn có thể tiến thêm một bước!" Ý nghĩ đột nhiên nảy ra khiến đáy lòng La Thiên cũng có chút bất ngờ.

Khát vọng sức mạnh chưa bao giờ dừng lại, nay có cơ hội vươn lên tầm cao mới, tự nhiên hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

"Chỉ tiếc là nàng không chọn phương án kết thành đạo lữ, quan hệ giữa ta và nàng chung quy vẫn còn thiếu hụt một chút." La Thiên thầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng không gạt bỏ ý niệm đó, đợi thời cơ thích hợp, có khả năng hắn sẽ trực tiếp đề nghị với Nữ Oa.

Chẳng có gì phải ngại ngùng, đại địa Hồng Hoang hiện nay luân lý lễ giáo chưa lập, việc tìm đạo lữ có thể tùy miệng đề cập, hai bên thấy hợp mắt thì kết thành đạo lữ, không thành cũng chẳng sao, mà có thành thì cũng không có ràng buộc gia đình như sau này.

Tuy nhiên, sau Thiên Hôn, mọi chuyện sẽ không còn tự do như thế nữa.

Cuộc luận đạo giữa La Thiên và Nữ Oa kéo dài liên tục hơn một

nghìn năm mới dừng lại.

Đến lúc này, Tạo Hóa chi đạo của hai người không thể tiến thêm được nữa, đã đạt đến cực hạn bình cảnh.

La Thiên đạt 93%, nhưng Nữ Oa cũng đã có 90%!

Điều này khiến La Thiên kinh ngạc: đối phương không hổ là Thánh mẫu tạo người được thiên mệnh định sẵn, bẩm sinh đã có căn bản Tạo Hóa, chưởng khống Pháp tắc Tạo Hóa có thêm gia thành, nếu hắn không có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp thì e rằng khó lòng bì kịp nàng.

"Đinh!

Nữ Oa hoàn thành lựa chọn hai, nhận được phần thưởng gấp mười lần: năm trăm triệu công đức.

Đồng thời nhận thêm phần thưởng: một thẻ trích xuất Nguyên thần!" Đột nhiên hệ thống thông báo khiến La Thiên suýt chút nữa nhảy cẫng lên.

Không ngờ như thế này cũng khiến Nữ Oa hoàn thành lựa chọn, lại càng không ngờ có phần thưởng thêm là thẻ trích xuất Nguyên thần mà hắn hằng mong ước!

Như vậy có nghĩa là hắn có thể thu thập đủ Nguyên thần của Tam Thanh!

Việc thu thập đủ Nguyên thần Tam Thanh có ý nghĩa gì, La Thiên hiểu rất rõ!

Sau khi có được thẻ trích xuất Nguyên thần, La Thiên có thể tập hợp đủ Nguyên thần Tam Thanh, hoàn thành việc ngưng luyện hoàn chỉnh Nguyên thần Bàn Cổ!

Tuy chưa chắc đã mạnh mẽ như Nguyên thần Bàn Cổ nguyên bản,

nhưng lạc ấn Nguyên thần đã hoàn chỉnh, sau này chăm chỉ tu luyện, khôi phục lại trình độ đó không phải là chuyện viển vông!

Không còn nghi ngờ gì nữa: Nguyên thần Bàn Cổ chắc chắn là cấp bậc Hỗn Nguyên!

Nghĩa là chỉ cần La Thiên lấy được Thượng Thanh Nguyên thần trên người Thông Thiên, Nguyên thần của hắn có thể chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả!

Trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Vốn dĩ nhục thân của La Thiên sau khi tập hợp đủ mười hai đạo pháp tắc sẽ chứng đạo bằng pháp tắc, ai ngờ phía Nguyên thần lại có thể đi trước một bước, tập hợp đủ Nguyên thần Tam Thanh!

Như vậy thì phải đến núi Côn Luân một chuyến, tìm gặp Thông Thiên đạo nhân rồi.

Phải cảm thán một câu: Nữ Oa thật đúng là quý nhân trong mệnh của hắn.

Sau khi luận đạo hoàn tất, hắn hỏi thăm Nữ Oa, thấy nàng nhất thời chưa biết đi đâu, La Thiên liền mời nàng cùng đi núi Côn Luân.

Lúc này Nữ Oa đang có chút mơ hồ về cơ duyên thành Thánh, đang sầu não không biết làm sao bắt lấy điểm linh quang hiếm có đó, nàng cũng không muốn rời xa La Thiên ngay lập tức nên đã nhận lời.

Hai người nhanh chóng rời khỏi tiên đảo Bồng Lai, hướng về phía núi Côn Luân.

"Chà chà, chủ nhân thật lợi hại, ngay cả vị Tiên thiên đại thần như Nữ Oa cũng bị chiết phục dưới đạo bào của ngài." Nhìn bóng dáng hai người xé rách hư không đi xa, Long Bá phụ trách canh giữ đảo Bồng Lai liền ngưỡng mộ thán phục.

Lúc này không chỉ gã lộ diện, mà ngay cả Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng xuất hiện.

Nữ Oa luận đạo cùng La Thiên, dù mạnh như bọn họ nghe xong cũng được lợi không ít, vì thế bọn họ không tiếc ngồi ở quảng trường lớn trước cửa Thanh Liên cung lắng nghe suốt hơn một nghìn năm.

Dù sao cả ba đều không có tư cách đến Tử Tiêu cung nghe đạo, Chuẩn Thánh chi đạo của bản thân chưa hoàn mãn, hôm nay đã bù đắp được không ít.

Lúc này Long Vương vuốt râu ngắn, thở dài nói: "Haizz, cũng chỉ có những Tiên thiên nữ thần căn nguyên phi phàm như Nữ Oa và Hi Hòa mới xứng với chủ nhân!

Không biết mấy đứa cháu gái không nên thân nhà ta, sau này chủ nhân có thèm để mắt tới không nữa." Nguyên Phượng đứng gần đó trực tiếp cười thành tiếng: "Nếu luận về tư sắc, đám Long nữ nhà ông sao bì được với Phượng nữ nhà tôi, Long Vương đạo hữu nên dẹp bỏ ý định đó đi." Long Vương hừ một tiếng: "Cái đó chưa chắc, ít ngày nữa tôi sẽ sắp xếp cho chúng lên núi Bồng Lai hầu hạ chủ nhân, bà cũng có thể sắp xếp vài Phượng tộc chi nữ để phân cao thấp!" "Haizz, thật ngưỡng mộ, giờ đây Kỳ Lân nhất tộc chúng tôi chỉ có thể ẩn mình giữa thiên địa, ngay cả xuất thế cũng phải hết sức cẩn thận." Thủy Kỳ Lân thở dài.

Ông ta chỉ có một đứa con trai, hiện cũng bặt vô tín âm, không thể cùng hai tộc Long Phượng tranh sủng với chủ thượng.

Nhanh chóng, mọi người đều câm như hến, vội vàng cúi người hành lễ: "Bái kiến chủ mẫu." Hi Hòa bước ra.

Long Vương và Nguyên Phượng đều lo lắng trong lòng, sợ Hi Hòa trách mắng.

Hi Hòa bây giờ đã chém được một thi, nếu luận thực lực thì so với bọn họ vừa mới khôi phục tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ thì cao hơn không chỉ một bậc, nên lời nói vừa rồi khả năng cao là nàng đã nghe thấy.

Tuy nhiên Hi Hòa lại mỉm cười nói: "Chuyện vừa bàn bạc thì hãy khẩn trương thực hiện đi, Thanh Liên cung từ khi lập đạo tràng đến nay hơi lạnh lẽo, thêm người vào cho náo nhiệt một chút." "Tuân lệnh!" Long Vương và Nguyên Phượng đâu dám chậm trễ, vội vàng chắp tay vâng lời, nhưng trong lòng đều có chút thỏm.

Khi đi núi Côn Luân, La Thiên và Nữ Oa xé rách hư không, dùng không gian chiết điệp để di chuyển nên không mất nhiều thời gian, chỉ khoảng nửa nén nhang đã hạ lâm xuống núi Côn Luân.

Với tu vi của hai người, nếu muốn hạ lâm nhanh hơn cũng không khó, chỉ là có chút vội vã, trên đường không thể thong thả trò chuyện.

"Xem ra Tam Thanh đã thu không ít đồ đệ rồi." Trước động phủ Tam Thanh, Nữ Oa và La Thiên đứng giữa không trung nhìn xuống thấy lầu gác san sát, ruộng thuốc khắp nơi, các loại động phủ được khai tịch cùng với tiên quang bảy màu rực rỡ kéo dài ít nhất hàng chục vạn dặm, vô cùng náo nhiệt.

Chương 166

Bên trong ít nhất có vài vạn chúng sinh, những người có tư cách cư trú dưới động phủ Tam Thanh chỉ có thể là đệ tử của họ.

La Thiên lắc đầu: trong số vài vạn người đó, e rằng tuyệt đại bộ phận là đệ tử của Thông Thiên, còn Lão Tử và Nguyên Thủy thì thu đệ tử rất khắt khe.

Đặc biệt là Lão Tử, phải đợi đến khi Nhân tộc ra đời, sau đó vì Nhân Giáo mới thu Huyền Đô của Nhân tộc làm đại đệ tử.

Nguyên Thủy cũng vậy, thân truyền đệ tử chỉ có mười hai người, sau này được gọi là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Nhìn đám tạp tiên đang ồn ào náo nhiệt bên dưới, thậm chí còn có đánh nhau làm trước cửa Tam Thanh có chút ô yên chướng khí, La Thiên thở dài một tiếng: e rằng không lâu nữa Tam Thanh sẽ phân gia thôi.

Tam Thanh vô cùng kinh ngạc trước sự ghé thăm của La Thiên và Nữ Oa, vội vàng nhiệt tình nghênh đón, trực hô rồng đến nhà tôm.

Cả năm người đều là khách trong ba nghìn người ở Tử Tiêu cung, lại cùng nghe đạo ba lần, bình thường cũng có qua lại, quan hệ tự nhiên không tầm thường.

Mặc dù La Thiên không tôn Hồng Quân làm thầy, nhưng Nữ Oa lại là quan môn đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, mang thân phận tiểu sư muội thực sự, nên ba người đâu dám có nửa điểm chậm trễ.

Nhân lúc bày tiệc khoản đãi, La Thiên đã sử dụng thẻ trích xuất Nguyên thần kia, sao chép và trích xuất Thượng Thanh Nguyên thần của Thông Thiên thành công.

“Oanh!” Ngay khi vừa trích xuất được Thượng Thanh Nguyên thần, trong đầu La Thiên vang lên một tiếng nổ mạnh khiến Nguyên thần chấn động không thôi.

Thượng Thanh Nguyên thần mới trích xuất nhanh chóng dung nhập vào Nhị Thanh Nguyên thần, ba cái hợp nhất tạo thành Nguyên thần Bàn Cổ hoàn chỉnh.

Nhất thời tu vi Nguyên thần của La Thiên lại bùng nổ, trên người bắt đầu có loại khí tức huyền chi hựu huyền lúc ẩn lúc hiện, suýt chút nữa không áp chế nổi, khiến Nữ Oa và Tam Thanh đang ngồi đó đều đại kinh thất sắc: không lẽ nào?!

Chỉ uống chén rượu nhạt, ăn chút tiên hào mà cũng đột phá được sao?

Rốt cuộc là loại phúc duyên nghịch thiên gì đây?!

La Thiên thấy mọi người đều nhìn mình với vẻ chấn kinh, vội vàng đè ép luồng khí tức huyền bí kia xuống, thu liễm lại.

Nhưng lúc này Nguyên thần Tam Thanh đang dung hợp và phát sinh những biến hóa cực kỳ huyền diệu, không chỉ khiến tu vi Nguyên thần tăng vọt mà còn có một số thông tin u tối huyền ảo hiện ra từ đó, tỏa ra sắc thái hỗn độn, nhưng đều mang theo khí tức hung dũng bành trướng, vô cùng vô tận nhưng lại ngưng luyện đến cực điểm!

“Lực Chi Đại Đạo?!” La Thiên chấn kinh, không ngờ Nguyên thần Tam Thanh hợp nhất lại có sự hóa sinh huyền diệu như vậy.

Có khả năng đây cũng chính là di trạch thực sự của Bàn Cổ!

Điều khiến La Thiên đại kinh thất sắc chính là phần di trạch thực sự của Bàn Cổ mang lại sau khi Nguyên thần Tam Thanh hợp nhất: Lực Chi Đại Đạo!

Cũng khoảnh khắc đó, La Thiên mới hiểu vì sao phải hợp nhất

Nguyên thần Tam Thanh thì Lực Chi Đại Đạo mới xuất hiện!

Bởi vì dùng sức mạnh chứng đạo thực sự quá khó khăn!

Sau khi Nguyên thần Tam Thanh hợp nhất, đó chính là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên, căn bản không cần phải chứng đạo Hỗn Nguyên nữa.

Nhưng nếu tiếp tục dùng đạo này để chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, sức mạnh đạt được sẽ vượt xa Hỗn Nguyên đạo quả cùng cấp!

Đặc biệt là dùng Pháp tắc Sức Mạnh đứng đầu ba ngàn pháp tắc để chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, điều đó lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, cũng chỉ có Nguyên thần Bàn Cổ hoàn chỉnh sau khi hợp nhất mới có thể chịu đựng được việc dùng Pháp tắc Sức Mạnh chứng đạo!

Tuy nhiên La Thiên cần không ít thời gian để tham ngộ Pháp tắc Sức Mạnh mới này.

Do Pháp tắc Sức Mạnh được tách ra từ Nguyên thần Tam Thanh, mang theo sự tự tham ngộ của Bàn Cổ, lúc này công đức lại không hỗ trợ được gì, đành để nó diễn ra từ từ, không thể vội vàng.

"Đúng rồi tiểu sư muội, việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí tiến triển thế nào rồi?" Lão Tử đúng lúc lên tiếng hỏi.

Tu vi của La Thiên thế nào lão không quá quan tâm, điều lão quan tâm nhất lúc này là việc chứng đạo thành Thánh.

Một ngày chưa thành Thánh, rốt cuộc vẫn là sâu kiến.

Mặc dù tính cách của Lão Tử là vô vi tiêu dao, nhưng câu nói của Hồng Quân Đạo Tổ tại Tử Tiêu cung ngày đó khiến lão không thể không khẩn trương.

“Hồi đại sư huynh, trong lòng sư muội cũng đã có một hai tâm đắc, hay là nhân lúc hôm nay ba vị sư huynh đều ở đây, đại gia cùng thảo luận một chút?” Nữ Oa thấy hỏi liền trả lời.

Hồng Mông Tử Khí vốn là “cây cầu” kết nối với Thiên Đạo Hồng Hoang, muốn chứng được thánh vị thì việc tham thấu nó là điều tất yếu, cũng giống như phương pháp chém tam thi, không thể thiếu được.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng cầu còn không được, thế là bốn người bắt đầu thảo luận, tiến hành cuộc luận đạo kéo dài ròng rã mấy tháng trời.

La Thiên đứng bên cạnh lắng nghe cũng thu được một số thông tin cốt lõi về Thiên Đạo Hồng Hoang, hưởng lợi không ít.

Sau này chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng muốn đứng vững trong Hồng Hoang thì cần có một sự “thỏa hiệp” với Thiên Đạo Hồng Hoang.

Dù sao Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không cho phép sức mạnh cấp Hỗn Nguyên ngoài Thánh nhân xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang.

Hạn chế này xuất hiện khi Bàn Cổ hóa thân thành vạn vật trên đại địa.

Nếu không, thiên địa Hồng Hoang đã sớm bị những Hỗn Độn Ma Thần sống sót sau Khai Thiên đại kiếp đánh thành mảnh vụn để trả thù rồi.

Có lẽ vì đều là thân truyền đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ nên Tam Thanh khá quan tâm và chiếu cố tiểu sư muội Nữ Oa, không chỉ chia sẻ giao lưu về tham ngộ Hồng Mông Tử Khí mà còn tiếp tục luận đạo, ấn chứng những thiếu sót trong đạo của mỗi người.

Thực lòng mà nói, trước đó việc giao lưu về Hồng Mông Tử Khí không làm La Thiên hứng thú lắm, nhưng khi đạo của Thái Thanh, Ngọc Thanh và Thượng Thanh được giảng ra, hắn lại nghe đến say mê!

Có được những chân lý của Tam Thanh, Nguyên thần trong Tử Phủ hồn hải của hắn đang dung hợp với tốc độ nhanh hơn.

Trước kia có lẽ phải mất hàng nghìn năm công phu, nhờ cuộc luận đạo này mà rút ngắn được nghìn năm, thậm chí còn ngắn hơn.

La Thiên cảm thấy vô cùng may mắn: chuyến đi này thật đúng đắn!

Chương 167

Một lúc sau, hắn cũng gia nhập vào cuộc luận luận của bốn người và dùng pháp của Tam Thanh để thảo luận.

Ban đầu Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên có chút không coi trọng việc La Thiên gia nhập như vậy, nhưng không lâu sau, cả ba đều vô cùng chấn kinh, trên mặt đều lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Đúng vậy, trình độ của La Thiên về đạo của Tam Thanh không hề kém cạnh bọn họ!

Thậm chí có những lĩnh vực hắn còn đứng ở tầm cao nhìn xuống, cấp bậc dường như vượt trội hơn hẳn!

"Không thể nào!

Ngay cả đạo của Tam Thanh mà hắn cũng tinh thông như vậy!

Chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông thực sự mà!

Vì sao lại như vậy?!" Nguyên Thủy gầm thét trong lòng nhưng không tìm ra đáp án.

"Chẳng lẽ vì cơ duyên lần đó?

Đúng rồi, chắc chắn là cơ duyên nghịch thiên đó!

Không hổ là thiên quyến chi tử!" Lão Tử nghĩ đến việc trên đỉnh núi Bất Chu, La Thiên được Chư Thiên Khánh Vân cuốn đi và nhận được cơ duyên từ Phụ Thần, thầm thở dài một tiếng.

Nếu quả thực là cơ duyên đó mà không rơi vào tay ba sư huynh đệ bọn họ thì thật quá đáng tiếc.

Nếu cơ duyên đó thuộc về ba sư huynh đệ thì việc chứng đắc Hỗn Nguyên tuyệt đối là chuyện chắc chắn mười mươi.

“Không hổ là La Thiên đạo hữu, bội phục, bội phục!” Suy nghĩ của Thông Thiên đơn giản hơn nhiều, tràn đầy sự kính trọng.

Cuộc luận đạo nhờ có sự gia nhập của La Thiên mà Tam Thanh mỗi người một ý nhưng đều vô cùng phấn chấn.

Đây là một cơ hội hiếm có!

Cuộc luận đạo này kéo dài ròng rã hơn hai trăm năm mới kết thúc.

Nhóm năm người La Thiên đều hài lòng, mỗi người đều có thu hoạch riêng, nhưng các sinh linh khác ở núi Côn Luân lại cảm thấy bàng hoàng hụt hẫng.

Năm người luận đạo hơn hai trăm năm, huyền âm lan tỏa khắp núi Côn Luân, đạo vận hoành hành vạn dặm, những tinh túy kỳ diệu lan tỏa khắp nơi, mang lại một cuộc tạo hóa không nhỏ cho núi Côn Luân.

Hàng vạn sinh linh ngoài động phủ Tam Thanh là những người hưởng lợi nhiều nhất, không ít người trong hơn hai trăm năm đó đã đột phá tu vi lên một đại cảnh giới!

Thậm chí có người chứng đắc Thái Ất đạo quả ngay tại chỗ.

Sau khi từ biệt Tam Thanh, hai người La Thiên và Nữ Oa không lập tức quay về Ngũ Thần Sơn mà đi dạo trên đại địa Hồng Hoang để tìm kiếm tia cơ duyên kia.

Sau khi có được Thượng Thanh Nguyên thần, La Thiên và Nữ Oa đang tìm kiếm cơ duyên thành Thánh đều đang tìm một thứ gần như giống nhau.

Hai người đi qua nhiều nơi, quan sát nhật thăng nguyệt lạc, tinh thần chuyển động, bách thái sinh linh, núi sông dòng chảy, dường như có một sự minh ngộ khác lạ về Tạo Hóa chi đạo.

Một tia minh ngộ khác lạ đó không thể có được khi bế quan khổ

tu, mà phải tiếp cận các sinh linh Hồng Hoang ở cự ly gần như thế này mới có thể đạt được.

Nhưng những gì hai người thấy trên đường đi không phải lúc nào cũng là cảnh non xanh nước biếc, sinh linh hạnh phúc, mà là những cuộc chiến tranh khắp nơi khiến sơn hà tàn phá, máu và lửa hiện lên vô cùng nhức mắt.

Mặc dù Yêu nắm giữ trời, Vu cai quản đất, hai tộc phân chia đại địa Hồng Hoang, nhưng cuộc chiến giữa hai tộc chưa bao giờ dừng lại, thậm chí có xu hướng gia tăng.

Chỉ là lực lượng chiến đấu cấp cao của hai tộc bị Hồng Quân Đạo Tổ ước thúc không thể ra tay, đành để các tầng lớp thấp hơn tiêu hao lẫn nhau.

Việc hủy diệt của hai tộc Vu Yêu nhiều hơn là sáng tạo, tạo ra không ít nghiệp lực, những tia nghiệp lực màu đỏ sẫm pha đen bốc lên giữa thiên địa thật chướng mắt.

Lượng kiếp đã lộ ra một góc hung dữ.

Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể phát hiện ra dấu hiệu, cấp cao của hai tộc Vu Yêu không thể không biết, nhưng đều cho rằng đối phương sẽ là người phải gánh chịu lượng kiếp này.

Hơn nữa cái mà hai tộc tranh giành chính là đại thế Hồng Hoang, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ!

Kẻ thắng cuộc có thể thống trị toàn bộ khí vận vô thượng của Hồng Hoang, cực kỳ có khả năng trở thành vị Thánh nhân thứ bảy! (Sau khi Hồng Quân hợp đạo đã trống ra một vị trí Thánh nhân).

Những gì La Thiên và Nữ Oa nhìn thấy dọc đường khiến cả hai có chút cảm khái.

Hai người đi từ núi Côn Luân hướng về phía núi Bất Chu, những

nơi họ đi qua vốn là những vùng đất thanh bình không bị Hung Thú đại kiếp và Đạo Ma đại chiến làm ảnh hưởng, lẽ ra phải là non xanh nước biếc, vật kiệt địa linh.

Giờ đây lại vì chiến tranh mà trở nên hoang tàn, mười nhà thì trống đến chín, nơi nơi đều là thương đau.

Hai tộc Vu Yêu cho rằng cấp chiến lực đỉnh cao không ra tay, mặc kệ cấp trung thấp giết hại lẫn nhau, tranh giành địa bàn, tiêu hao sinh lực đối phương thì không vi phạm ước thúc của Hồng Quân Đạo Tổ.

Nào ngờ thông minh lại bị thông minh hại.

Đi suốt quãng đường, cả La Thiên và Nữ Oa đều nảy sinh cảm giác chán ghét hai tộc này, hai người còn gặp không ít sự khiêu khích vô lý của hai tộc Vu Yêu khiến họ cạn lời.

Nữ Oa càng lẩm bẩm: "Chẳng lẽ thiên địa Hồng Hoang sau này sẽ do hai chủng tộc chỉ biết đòi hỏi mà không biết báo đáp này thống trị sao?

Nhưng còn chủng tộc nào có thể thay thế được?

Có lẽ hàng tỷ chủng tộc của Hồng Hoang đến nay vẫn còn chịu ảnh hưởng độc hại của Hung thú để lại, dù sao Hung thú cũng kế thừa ý chí của Hỗn Độn Ma Thần." Nhìn vẻ mặt thất vọng của Nữ Oa, tâm trí La Thiên lay động, lên tiếng nói: "Hay là Nữ Oa đạo hữu sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới?" "Sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới?" Được gợi ý, trong não hải Nữ Oa lóe lên một tia linh quang, giống như tiếng sấm nổ vang.

Tu sĩ một khi bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên đã có thể khai tịch đại thế giới riêng, lật tay tạo ra vạn thiên tinh tú, tạo vật sống từ hư không, huống chi là Chuẩn Thánh trên cả Đại La Kim Tiên, thần thông càng khỏi phải nói.

Chương 168

Nữ Oa chưởng khống chín thành Pháp tắc Tạo Hóa, cơ bản bất kỳ vật chết nào trong tay nàng cũng có thể biến thành vật sống!

Thế nên việc sáng tạo ra một chủng tộc không phải là chuyện khó.

Nhưng nếu không làm rõ được đầu đuôi thì cũng không thể tạo ra bừa bãi.

Hơn nữa, ai có thể đảm bảo chủng tộc được tạo ra sẽ khác biệt với hai tộc Vu Yêu, đều có lòng dạ lương thiện, không cướp đoạt thiên địa, thuận ứng thiên số mà sinh sản, thúc đẩy Hồng Hoang phát triển?!

Thêm vào những điều kiện đó thì không hề dễ dàng.

Thấy mỹ nhân đang cau mày khổ sở suy tư, La Thiên mỉm cười, không hề làm phiền mà vẫy tay dựng lên hai ngôi nhà đất đơn giản.

Hiện tại hai người đang ở trong một thung lũng, trước mặt là hồ nước trong vắt thấy đáy, xung quanh là núi non ôm ấp, non xanh nước biếc, cách xa chiến hỏa, đúng là một nơi thế ngoại đào nguyên thích hợp để tĩnh tâm tham ngộ.

"Ào ào!" Một lúc sau, Nữ Oa dường như đã có chút đầu manh mối, nàng đưa tay chộp lấy một ít đất bùn ẩm ướt bên hồ, sau đó bắt đầu nặn.

Hình ảnh của hàng loạt chủng tộc Hồng Hoang lướt qua não hải nàng khiến đất bùn trong tay biến hóa khôn lường.

Không lâu sau, một số con vật giống như các tộc động vật Hồng Hoang đã ra đời trong tay nàng.

Trong đó có con giống Phượng tộc, có con giống Yêu Lang tộc, có

con giống Ma Ngưu tộc.

Những thứ giống này sau này chính là chó, lợn, bò thuộc lục súc của Nhân tộc.

Sau khi nặn xong, Nữ Oa thổi từng luồng khí Tạo Hóa vào cơ thể chúng khiến chúng lập tức sống lại.

Những động vật này tuy chỉ là sản phẩm thử nghiệm nhưng cũng đạt được yêu cầu sơ bộ trong lòng nàng: chúng không có sự tham lam hung tàn và lệ khí của Yêu tộc.

"Như vậy hướng đi của ta không sai!" Nữ Oa vui mừng nói.

Chỉ cần vật liệu tạo vật không bị nhiễm các luồng khí phức tạp của Vu, Yêu hay Hung thú là được!

"Thật đúng là vận khí tốt mới tìm được một nơi phương ngoại phúc địa không vướng bụi trần như thế này." Nữ Oa thán phục.

Nàng đâu biết nơi này là do La Thiên đặc ý tìm kiếm.

"Oanh!" Lúc này trên bầu trời có tiếng sấm vang dội, đồng thời một đoàn công đức kim vân giáng xuống, thưởng cho việc tạo ra những sinh vật chưa từng có ở Hồng Hoang.

Mặc dù công đức không nhiều nhưng đủ để làm Nữ Oa phấn chấn.

Tiếp theo, nàng ở bên hồ nước này suốt mấy tháng, tạo ra một đống lớn động vật không có ở đại địa Hồng Hoang, khiến chúng hình thành các tộc quần sinh tồn trong thung lũng này.

La Thiên mặc kệ nàng tùy ý thi triển, còn hắn thì ngồi xếp bằng trong một ngôi nhà đất để tiến hành dung hợp Nguyên thần Tam Thanh, tham ngộ Lực chi pháp tắc.

Nếu không có gì bất ngờ, chậm thì nghìn năm, nhanh thì vài chục

năm là có thể hoàn thành việc dung hợp Nguyên thần Tam Thanh, sau đó Nguyên thần của hắn sẽ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nói cách khác, hắn có khả năng sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên trước cả Nữ Oa!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã hơn hai mươi năm.

Bỗng một ngày!

"Uỳnh!" Thiên cơ luật động, tức khắc vang dội khắp vạn dặm!

Khảnh khắc tiếp theo truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang!

Thiên Đạo chiêu cáo thiên hạ!

Nhưng lần thiên cơ luật động này lại chưa từng nghe thấy, thông tin chứa đựng trong đó khiến người ta không thể đoán định: không hẳn là tường thụy, cũng không hẳn là tai ách, rõ ràng là thuộc tính thiện ác bất minh.

Thiện ác bất minh, chính tà bất phân?

Nhưng lại chấn động toàn bộ Hồng Hoang?

Nhiều đại năng không hiểu nổi.

Nhưng cũng có một số cường giả Chuẩn Thánh phát hiện ra những thứ sâu xa hơn bên trong luồng thiên cơ luật động đó: "Vượt qua Chuẩn Thánh, hỗn nguyên như một, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?!" "Không sai!

Khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà Đạo Tổ đã nói!

Tiếc là thiên cơ không hiển thị tung tích, ngay cả cơ hội đi tham bái cũng không có." "Đừng đi, Thiên Đạo chiêu cáo như vậy chứng tỏ Thiên Đạo không thích vị cường giả này!" "Trời ạ!

Có người dám chứng Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang, không sợ bị Thiên Đạo tiêu diệt sao?!" "Nhưng không có thiên kiếp giáng xuống trục xuất, chứng tỏ Thiên Đạo cũng không kháng cự, chắc là mặc kệ không quản thôi." "Muốn biết vị đó là ai, dễ thôi!

Chỉ cần đi vào dòng sông thời gian là được!" "Đúng, chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả chắc chắn sẽ xuất hiện lạc ấn Nguyên thần trong dòng sông thời gian, không giấu được đâu!" "Đi thôi!

Ta cũng vô cùng muốn biết vị đó là ai!" Nhiều vị Chuẩn Thánh đều lần lượt đi vào dòng sông thời gian nhưng đều phải thất vọng: trong dòng sông thời gian không hề xuất hiện lạc ấn Nguyên thần Hỗn Nguyên đạo quả thứ hai!

Trong ngôi nhà đất ở thung lũng, La Thiên bước ra khỏi trạng thái bế quan, cảm nhận sức mạnh vô biên vô tận, hung mãnh cuộn trào trong Nguyên thần, hắn kinh ngạc lẩm bẩm: "Sức mạnh cấp Hỗn Nguyên?!" Nguyên thần của hắn, trong tình huống đại bộ phận Nguyên thần Tam Thanh đã dung hợp, rốt cuộc cũng thuận theo tự nhiên mà bước vào cấp bậc Hỗn Nguyên, sánh ngang Thánh nhân, nhưng lại chưa chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả.

"Tạm thời không quản những chuyện đó, Nữ Oa chắc cũng đã đến thời khắc mấu chốt, để ta chỉ điểm bước cuối cùng cho nàng!" La Thiên bước ra khỏi phòng, đi về phía Nữ Oa ở bên hồ.

Nữ Oa từ khi bắt đầu tạo vật đến nay đã hơn hai mươi năm không dừng lại, những sinh vật được tạo ra không chỉ tràn ngập thung lũng mà ngay cả mấy ngọn núi lân cận cũng có bóng dáng chúng.

Do những loài lợn gà bò chó này không có sức mạnh, sinh tồn ở Hồng Hoang cơ bản là cầm chắc cái chết, nên Nữ Oa đã xua đuổi dã thú quanh mấy ngọn núi và khoanh vùng thành cấm địa để lục súc sinh sôi nảy nở.

Hồng Hoang vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé, Nữ Oa cũng không biết vì sao mình lại phí tâm sức cho những loài sâu kiến này.

Chương 169

Lúc này La Thiên xuất hiện khiến nàng thoát khỏi trạng thái nặn đất tạo vật để chào hỏi.

"Đã có đầu manh mối chưa?" La Thiên đáp lễ, thấy ánh mắt nàng không còn mê mang như trước liền lên tiếng hỏi.

Thấy lục súc đầy thung lũng và núi đồi, La Thiên cũng biết đã đến bước mấu chốt.

Tiếp theo, đại khái là bắt đầu tạo người!

"Có rồi, nhưng vẫn còn chút mờ mịt, ta định dùng Tiên thiên Đạo thể làm đạo cơ để sáng tạo ra một chủng tộc tương tự như mình!

Nhưng dường như không dễ dàng, vật liệu thích hợp hiện tại ta chưa có trong tay." Nữ Oa nhìn hình ảnh phản chiếu dưới mặt hồ, nhàn nhạt nói.

Hơn hai mươi năm suy ngẫm kỹ lưỡng, nàng đã quyết định: dùng Tiên thiên Đạo thể của Tiên thiên đại thần làm bản mẫu để sáng tạo chủng tộc mới.

Nhưng Tiên thiên Đạo thể của Tiên thiên đại thần có căn nguyên cao quý nhường nào, trân quý nhường nào, đâu phải muốn sáng tạo là sáng tạo được?

Nếu không có vật phẩm Tiên thiên cực phẩm làm cơ sở thì sinh linh được tạo ra căn bản không thể chạm tới ngưỡng đó.

La Thiên gật đầu: Tiên thiên Đạo thể của Tiên thiên đại thần thực sự là hình mẫu nguyên bản của con người, cũng là hình thể thích hợp nhất để tu luyện giữa thiên địa.

Có những Tiên thiên đại thần khi sinh ra không phải hình người

nhưng sau này cũng sẽ hóa hình.

Nữ Oa đã nhìn ra điểm này chứng tỏ việc tạo người không còn chướng ngại gì nữa, chỉ còn vấn đề vật liệu thôi!

Hắn giả vờ có chút kinh ngạc nói: "Tiên thiên Đạo thể sao?

Nữ Oa đạo hữu thật đúng là hào phóng.

Trong tay ta vừa hay có vài món bảo vật Tiên thiên có thể giúp ích được." La Thiên lấy ra một phần Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng Tiên thiên Hồ Lô Đằng, còn có hồ lô chứa lượng lớn Tam Quang Thần Thủy và Càn Khôn Đỉnh.

Quá nhiều bảo vật Tiên thiên cấp cao được lấy ra khiến cả thung lũng nhỏ nhất thời tỏa sáng lung linh, mây mù lượn lờ, đạo vận vô danh trào dâng như triều cường, một chút lan tỏa ra khiến cả vùng thiên địa cũng được hưởng lợi không ít.

"Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh?

Còn có đất bùn này!

Tam Quang Thần Thủy!!" Nữ Oa kinh hãi, mỗi món đồ La Thiên lấy ra đều không tầm thường, ngay cả nàng cũng thấy hoa mắt.

"Không hổ là thiên quyến chi tử, cho dù không có Hồng Mông Tử Khí cùng Thánh vị, ở Hồng Hoang này hắn cũng chắc chắn có một vị trí không kém gì Thánh nhân." Nữ Oa thầm cảm khái.

La Thiên sở hữu tới ba kiện Tiên thiên chí bảo, ngay cả Tam Thanh chính tông cộng lại cũng không bằng, phúc duyên thâm hậu như vậy dùng từ thiên quyến chi tử để hình dung nàng còn thấy chưa đủ!

"Nữ Oa tạ ơn La Thiên đạo hữu." Nữ Oa cúi người nhận lấy bốn món bảo vật, chuyện liên quan đến thành Thánh nên nàng cũng không khách sáo nữa.

Cảm ứng kỹ bốn món bảo vật, trên mặt nàng dần hiện lên nụ cười.

Bốn kiện bảo vật này dường như sinh ra là để dành cho việc sáng tạo chủng tộc mới, có chúng trong tay, nàng có thể tạo ra chủng tộc hoàn mỹ trong lòng mình chỉ trong chớp mắt.

"Nữ Oa đạo hữu, xin hãy ghi nhớ một điều: Thiên Đạo kỵ nhất là sự viên mãn hoàn mỹ!" La Thiên nhắc nhở.

Có Càn Khôn Đỉnh, Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng những vật phẩm hiếm có khác, cộng thêm Pháp tắc Tạo Hóa của Nữ Oa, đủ để sáng tạo ra một chủng tộc cực kỳ kinh thiên động địa.

Khoan hãy nói đến chuyện Thiên Đạo kỵ sự viên mãn, hiện tại hai tộc Vu Yêu đang thống trị thiên địa là nhân vật chính của Hồng Hoang cũng sẽ không ngồi yên nhìn một chủng tộc mới có khả năng đe dọa mình xuất hiện.

Nữ Oa tâm tư thông minh, nghe La Thiên nhắc nhở liền đại khái hiểu ra, nàng khẽ gật đầu rồi mới bắt đầu tạo người!

"Uỳnh!" Đầu tiên nàng tế ra Càn Khôn Đỉnh, sau đó cho Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng vào bên trong để hai món bảo vật hòa hợp.

Tam Quang Thần Thủy cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng thông qua Càn Khôn Đỉnh hóa hợp lập tức tỏa ra hào quang rực rỡ ngất trời, chấn động vạn dặm, mang theo thanh thế vô cùng lớn.

Đợi sau khi hai thứ đã dung hợp, Nữ Oa tràn đầy tự tin bắt đầu nặn.

Đứng bên cạnh, La Thiên bỗng thấy có chút mong chờ và kích động.

Xuyên việt đến đây, là con người duy nhất giữa thiên địa, giờ đây

có thể thấy những con người thứ hai, thứ ba đản sinh, nói không kích động là giả.

Theo thao tác của Nữ Oa, nhanh chóng có rất nhiều người bùn nhỏ cỡ nửa bàn tay hình thành, lần lượt bay lơ lửng trên không trung.

Trong đó có đạo thể thuộc tính Dương và đạo thể thuộc tính Âm, mỗi loại có sáu vạn bốn nghìn tám trăm người, tổng cộng là mười hai vạn chín nghìn sáu trăm người, đúng bằng một con số Nguyên!

Sau khi nặn xong người bùn nhỏ, Nữ Oa thở ra một ngụm khí Tạo Hóa lớn, chia thành từng tia sấm nhập vào cơ thể những người bùn nhỏ đó khiến bề mặt cơ thể chúng hiện lên sinh cơ trong trẻo.

Tuy nhiên vẫn chưa thành công, Nữ Oa tiếp tục lấy ra Tiên thiên Hồ Lô Đằng và ép ra một giọt tinh huyết Chuẩn Thánh nhỏ vào bên trong.

Tinh huyết là bản nguyên sinh mệnh, muốn chủng tộc được tạo ra có linh trí và thiên phú vượt xa các chủng tộc khác ở Hồng Hoang thì phải dùng tinh huyết phi phàm làm lạc ấn sinh mệnh.

Nữ Oa là Tiên thiên đại thần có danh tiếng, tinh huyết của nàng dùng vào việc này là quá thừa thãi.

Giọt tinh huyết Chuẩn Thánh thông qua Tiên thiên Hồ Lô Đằng tẩy luyện đã loại bỏ bản nguyên Yêu tộc trong máu, hóa thành tinh hoa thuần khiết không chút tỳ vết.

Sau đó Nữ Oa dùng sợi dây leo hồ lô đâm vào rốn của từng người bùn nhỏ, truyền tinh hoa máu vào bên trong.

Một giọt tinh huyết Chuẩn Thánh chia thành mười hai vạn chín nghìn sáu trăm phần, tuy nhỏ nhưng Nữ Oa dù sao cũng là Chuẩn Thánh đã chém nhị thi, mỗi phần máu đó vẫn sở hữu sức mạnh có thể áp đảo một vùng thiên địa!

Nhưng thay vì dùng sức mạnh của tinh hoa máu, Nữ Oa lại chuyển nó thành lợi ích về tâm linh và thiên phú.

Chủng tộc mới mà Nữ Oa sáng tạo không trọng nhục thân mà trọng linh trí cùng thiên phú tu hành.

Chương 170

Theo sự truyền nhập tinh hoa máu của Nữ Oa, trên người những người bùn đó tỏa ra hào quang năm sắc, biến thành kích thước người thường và trở nên sống động, từng người một quỳ xuống trước mặt Nữ Oa, đồng thanh hô vang: "Bái kiến Mẫu Thần!" Thành quả lần này vô cùng hoàn mỹ, những nam nam nữ nữ này khiến Nữ Oa vô cùng yêu quý, nàng cũng không nén được nụ cười, giơ tay nói: "Mọi người đứng lên đi, không cần đa lễ." Sau đó nàng quay đầu nhìn La Thiên ở bên cạnh: "La Thiên đạo hữu, ngài có thể đặt tên cho chủng tộc của những người con này của ta không?" Nàng vô cùng hài lòng với sinh mệnh mới được tạo ra, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của La Thiên thì không thể làm được, vì thế nàng muốn giao việc đặt tên chủng tộc cho La Thiên để hắn cùng hưởng thêm một phần công đức.

Đột nhiên!

Khi Nữ Oa ngộ đạo, trong Tử Phủ hồn hải, luồng Hồng Mông Tử Khí kia đột nhiên nhảy động, vô lượng tử quang nở rộ.

Vô số đại đạo huyền ảo từ đó lưu chuyển ra, thấm vào linh thần của nàng, vang lên một tiếng "oanh" lớn, như mở ra một cánh cửa chưa từng có, chỉ thẳng tới "Bỉ Ngạn"!

Trong khoảnh khắc ấy, linh thần của nàng đã chạm tới Thiên Đạo!.....La Thiên không có ý định giành công, cũng không tiện ngoài mặt từ chối, liền sang sảng nói: "Nữ Oa đạo hữu lần này tạo ra sinh linh, ai nấy đều thông minh linh tuệ, độc chiếm tạo hóa.

Họ do vị Thánh nhân thiên định tạo ra, vậy hãy lấy một chữ 'Nhân' trong hai chữ Thánh nhân để đặt tên cho chủng tộc, gọi là Nhân tộc đi!" Những người mới sinh nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ hân hoan,

nhưng vì không biết La Thiên là ai nên nhất thời chưa biết xưng hô thế nào cho phải, sợ thất lễ. "Còn không mau tạ ơn Thánh Phụ đại nhân." Nữ Oa thấy thế liền vội vàng nhắc nhở, khiến tất thảy đều quỳ xuống bái tạ La Thiên.

Sau đó, họ lại chuyển sang bái tạ Nữ Oa, gọi là Thánh Mẫu đại nhân.

Tiếng xưng hô này khiến khuôn mặt Nữ Oa đỏ bừng như quả táo chín, tâm huyền thầm rung động, dâng trào một cảm giác lạ kỳ vừa thẹn thùng vừa vui sướng.

La Thiên đang vui mừng vì Nhân tộc ra đời, nhìn thấy khuôn mặt thẹn thùng kinh diễm của nàng, trong lòng cũng nảy sinh một ý vị khó tả.

Chuyển mắt, hắn chú ý đến luồng nhân uân tử quang phát ra trên người Nữ Oa.

Trong tử quang có đạo vận cuồn cuộn liễu nhiễu, mơ hồ khiến người ta cảm thấy nàng đã thân hợp thiên địa, cao tận cửu tiêu, rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng lại xa tận chân trời, không thể chạm tới!

Cao xa!

Vô thượng!

Là Thiên Địa!

Là Đạo!

Ngay cả thời gian pháp tắc quanh thân cũng ngừng trôi, thậm chí là nghịch lưu! "Chạm tới Thiên Đạo, lĩnh ngộ chân nghĩa, sắp thành Thánh rồi.

Chỉ chờ công đức tạo người hạ xuống là có thể lâm môn nhất cước." La Thiên cảm khái không thôi.

Vị Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang!

Từng có lúc, hắn cũng có thể trở thành Thánh nhân thứ hai, dù sau đó hắn chọn con đường tốt hơn và tiến vào Hỗn Nguyên chí cảnh trước Nữ Oa một bước, nhưng rốt cuộc đó không phải là Thánh vị. "Oanh long long!" Lúc này, trên không trung sấm thiên lôi nổ vang chấn động ức vạn dặm, sau đó là vô lượng kim quang trút xuống, chiếu rọi khắp Hồng Hoang.

Giữa những luồng kim quang ấy, điềm lành hiện ra dồn dập: Long Phượng trình tường, Kỳ Lân ngậm cỏ, sen vàng hóa sinh, thiên hoa phiêu tán, đạo âm vang vọng... tạo nên một cảnh tượng thiên hạ thái bình, khắp nơi chúc mừng.

Cảnh tượng này từng xuất hiện một lần khi Hồng Quân Đạo Tổ thành Thánh, nay lại tái hiện, khiến đông đảo đại năng đều biết: Sợ rằng lại có người sắp thành Thánh rồi!

Vô số ánh mắt của các đại năng lập tức xuyên thấu vạn trùng hư không, dừng lại ở một sơn cốc nọ..... "Yêu tộc Nữ Oa?

Đáng chết!!" Trong Bàn Cổ điện, thập nhị Tổ Vu đều có mặt.

Khi thấy Nữ Oa dẫn động thiên địa dị tượng, Đế Giang không khỏi phẫn nộ.

Vốn dĩ Yêu tộc sau khi chiếm được Thiên giới và Chu Thiên trận đã có thế áp đảo Vu tộc, nay lại thêm một vị Thánh nhân, lập tức đứng vào thế bất bại, Vu tộc làm sao tranh phong?

Ban đầu Đế Giang định chờ kỳ hạn mười vạn năm của Hồng Quân kết thúc sẽ quyết tử chiến với Yêu tộc, quét sạch đối phương.

Hiện giờ thập nhị Tổ Vu đều đã là Chuẩn Thánh, có thể thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận chân chính, triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân, uy lực mạnh hơn hư ảnh trước kia gấp trăm ngàn lần, đủ

sức đánh sập Thiên giới.

Nào ngờ hôm nay Nữ Oa thành Thánh, dập tắt hoàn toàn ý định đó! "Đại ca!

Hay là bây giờ chúng ta ra tay, tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, nhân lúc nàng ta chưa ngưng luyện ra Hỗn Nguyên đạo quả mà đánh tan linh thần!" Chúc Dung lại không nhịn được, xúi giục ra tay.

Cộng Công ở bên cạnh hiếm khi đồng ý kiến: "Đúng thế!

Tuyệt đối không thể ngồi nhìn nàng ta thành Thánh, nếu không Vu tộc ta vĩnh viễn không có ngày xoay mình!" Chúc Cửu Âm sắc mặt âm trầm, không nói lời nào.

Huyền Minh thở dài một tiếng, các Tổ Vu khác đều nhìn về phía Đế Giang, chỉ cần đại ca ra lệnh một tiếng là sẽ động thủ.

Hậu Thổ lúc này mới lên tiếng khuyên can: "Các vị ca ca, vạn vạn lần không thể.

Nữ Oa đạo hữu là Thánh nhân thiên định, cũng là thiên số.

Hồng Quân Đạo Tổ sẽ bảo giá hộ hàng, nếu chúng ta liều lĩnh nghịch thiên, e rằng tai kiếp diệt tộc của Vu tộc sẽ ập xuống ngay lập tức!" Lời của Hậu Thổ phân tích rõ ràng lợi hại, khiến các Tổ Vu khác đều im lặng. "Cái này cũng không được cái kia cũng không xong, chẳng lẽ trời muốn diệt Vu tộc ta sao?!" Chúc Dung tức đến mức khuôn mặt méo mó. "Đúng vậy!

Tại sao ông trời lại ưu ái Yêu tộc như thế, không chỉ cho họ Thiên giới, mà còn để Nữ Oa thành Thánh!

Chương 171

Thật uổng công Thiên Địa này do Phụ thần hóa ra..." Cộng Công cũng lớn tiếng chửi rủa. "Im miệng!" Đế Giang vội vàng quát dừng, việc tiết độc Thiên Đạo không những vô ích mà còn làm suy giảm khí vận của Vu tộc, hắn không dám để Cộng Công hồ ngôn loạn ngữ.

Tất nhiên, hắn cũng không cho rằng lời của Cộng Công là sai!

Hồng Hoang là do Phụ thần hóa ra, thập nhị Tổ Vu tự xưng là Bàn Cổ chính tông, vậy mà Thiên Đạo lại không thân cận với Vu tộc, khiến lòng hắn đau thắt. "Tiểu muội, nơi Nữ Oa thành Thánh gần bộ lạc Hậu Thổ, muội hãy đi xem sao.

Quan hệ giữa Nữ Oa và Yêu tộc không mấy thân thiết, nếu không bao năm qua nàng ta đã chẳng ẩn cư ở Phục Hy cốc núi Bất Chu, đến Thiên Đình cũng chưa từng đặt chân tới.

Có lẽ chúng ta có thể kết giao một phen." Chúc Cửu âm lúc này mới nói với Hậu Thổ.

Mặt ngoài là kết giao, thực chất là muốn Hậu Thổ đi thám thính tình hình.

Thấy Đế Giang cũng gật đầu không phản đối, Hậu Thổ đành chắp tay từ biệt rồi lui xuống.

Đế Giang xua tay để các Tổ Vu khác lui ra, chỉ giữ lại Chúc Cửu Âm. "Đại ca định động dùng di trạch của Phụ thần?" Chúc Cửu Âm đoán được ý định, không nhịn được thở dài. "Hiện nay Yêu tộc có Thánh nhân, thập nhị Tổ Vu chúng ta dù là Chuẩn Thánh cũng khó lòng chống đỡ, hạ sách này thực sự là bất đắc dĩ." Đế Giang lộ vẻ sầu muộn hơn cả trước.

Hắn chuẩn bị động dùng Khai Thiên công đức do Phụ thần để lại, kết hợp với dư trạch của Bàn Cổ và khí vận Vu tộc, một hơi nâng cao tu vi của thập nhị Tổ Vu lên Chuẩn Thánh trung hậu kỳ.

Đây là át chủ bài cuối cùng!

Được ăn cả ngã về không!

Nếu không thể diệt được Yêu tộc, khí vận Vu tộc sẽ tuột dốc không phanh, không còn cách nào xoay mình, thậm chí sẽ biến mất khỏi hàng ngũ tranh hùng ở Hồng Hoang. "Hoặc là tiểu muội tìm được địa giới..." Chúc Cửu Âm lầm bầm.

Trong lòng hắn cũng không chắc chắn, vì Hậu Thổ đã tìm kiếm hàng vạn năm vẫn chưa có chút manh mối nào. "Thời gian không còn nhiều, chỉ vài vạn năm nữa thôi!" Đế Giang chắp tay đứng bên huyết trì, nhìn trái tim Bàn Cổ đã thu nhỏ còn hơn mười trượng, lại thở dài.

Trái tim Phụ thần để lại tối đa cũng chỉ trụ được vài vạn năm nữa!

Cho nên, Vu tộc bắt buộc phải tìm ra cách phá cục, dù phải trả giá đắt đến đâu!

Trái ngược với sự lo âu của Vu tộc, Yêu tộc ở Thiên giới lại chìm trong cuồng hoan.

Đặc biệt là anh trai của Nữ Oa là Phục Hy, hận không thể loan tin khắp Thiên giới ngay lập tức để ức vạn sinh linh Yêu tộc đều hay biết.

Có một vị Thánh nhân là chuyện cực kỳ cổ vũ sĩ khí đối với Yêu tộc.

Dù họ chiếm cứ Thiên giới, có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, khí vận đang thịnh, nhưng nỗi nhục và hận thù mà Vu tộc gây ra vẫn luôn khắc sâu trong lòng mỗi sinh linh Yêu tộc.

Nay Thánh nhân xuất thế, khiến cán cân lực lượng giữa hai tộc nghiêng hẳn về một phía, nhìn thấy tương lai thắng lợi, hỏi sao không chấn phấn cho được?!

Trong cung Lăng Tiêu, Đế Tuấn và Thái Nhất vội vã bước ra, định đến chúc mừng Nữ Oa, nhưng Đế Tuấn đột nhiên dừng lại!

Thái Nhất không hiểu: "Huynh trưởng?" Đế Tuấn lắc đầu không nói.

Thái Nhất cũng hiểu ra: "Hay là để đệ đi một chuyến, thay huynh trưởng chúc mừng Nữ Oa Thánh nhân." Đế Tuấn suy tính một hồi rồi gật đầu đồng ý, để Thái Nhất hóa thành một luồng xích kim lưu diễm bay ra khỏi cung Lăng Tiêu, hướng về phía Hồng Hoang.

Lúc này Đế Tuấn tâm trạng rất phức tạp.

Tuy Nữ Oa là vị Thánh đầu tiên của Yêu tộc, nhưng hắn là Yêu tộc chi chủ, vì giữ thể diện nên đích thân đi thì có chút gượng gạo.

Đến hôm nay, khí vận Yêu tộc như cầu vồng, đang lên như diều gặp gió, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã bổ sung khiếm khuyết, đủ sức đối địch với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận.

Chỉ cần chờ thời hạn của Hồng Quân Đạo Tổ kết thúc, hắn sẽ phất cờ quyết chiến với Vu tộc!

Chỉ cần đánh bại Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang, Đế Tuấn hắn sẽ có được quả vị ngang hàng với Thánh nhân, không cần phải quỳ lạy như hiện tại.

Ngay cả quỳ một gối, hắn cũng không cam lòng!

Thiên Đế uy nghiêm, không dung nhục nhã!

Dù vậy, hắn biết việc lôi kéo Nữ Oa Thánh nhân là cực kỳ quan trọng, có thể quan hệ đến thắng bại của cuộc quyết chiến.

Chợt cảm ứng được điều gì, hắn quay đầu nhìn về một nơi nào đó trên Thiên giới, khóe miệng lộ ra ý cười: "Cuối cùng cũng không nhịn được sao?!" Như vậy, kế hoạch tiếp theo có thể tiến hành rồi.....

Trong khi đó, cũng mang tâm trạng ngũ vị tạp trần như Đế Tuấn chính là Tam Thanh trên núi Côn Luân!

Tam Thanh luôn tự nhận là Bàn Cổ chính tông, không chỉ căn nguyên nhất đẳng, thân mang Khai Thiên công đức, tay nắm Tiên Thiên Chí Bảo, thực sự là những đại năng đỉnh cấp nhất Hồng Hoang.

Thế nhưng, nhìn Hồng Quân thành Thánh, rồi đến một tồn tại không rõ danh tính tiến vào Hỗn Nguyên chí cảnh, nay lại chứng kiến Nữ Oa thành Thánh, trong lòng họ tự nhiên trăm mối ngổn ngang, không dễ chịu chút nào.

Hồng Quân Đạo Tổ thu sáu đồ đệ, Tam Thanh và Nữ Oa là chân truyền, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là ký danh, thảy đều là Thánh nhân thiên định.

Vậy mà nay tiểu sư muội lại dẫn trước một bước chứng đắc Thánh vị! "Đi thôi, xuống chúc mừng tiểu sư muội nào." Lão Tử phóng khoáng, nhanh chóng gạt bỏ chút muộn phiền.

Chương 172

Khoảnh khắc Nữ Oa thành Thánh, nguyên thần của hắn cũng thôi diễn được một chút thiên cơ, biết rằng cơ hội thành Thánh của mình có lẽ cũng nằm ở chỗ Nữ Oa. "Đệ không đi đâu, huynh đi đi." Nguyên Thủy không chút do dự từ chối.

Thông Thiên thì không có ý kiến, đi cùng Lão Tử.....

Tại Hỏa Vân cung, Hồng Vân thu hồi ánh mắt, lòng vừa có chút mê mang, vừa có chút hưng phấn.

Thánh vị thiên địa vốn có chín, mất đi một còn tám.

Hồng Quân Đạo Tổ chiếm một nhưng sau khi hợp đạo đã nhường ra, Thánh vị thiên định là sáu, vậy còn hai Thánh vị bên ngoài chưa có chủ.

Không nghi ngờ gì, để có được hai Thánh vị trống đó, Hồng Mông Tử Khí – vốn là cơ sở của đại đạo – chính là viên gạch gõ cửa!

Nếu không có nó, chỉ có thể đi con đường khác để chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong tay đang nắm giữ một viên "gạch gõ cửa" như vậy, hy vọng thành Thánh của Hồng Vân là rất lớn.

Nghĩ đến đây, Hồng Vân vui mừng khôn xiết. "Ái chà, thèm nhân sâm quả quá, hay là đi Ngũ Trang quán một chuyến thăm Trấn Nguyên Tử đạo hữu, sau đó về sẽ đóng cửa tu luyện, tham ngộ Hồng Mông Tử Khí!" Hồng Vân chợt nảy ra ý định, liền vỗ mông đi ra ngoài.

Tính tình của vị này chính là phóng khoáng tùy ý như mây trôi trên trời, nổi tiếng là ngồi không yên.

Không ngờ chuyến đi này một khi rời đi, lại khó có ngày trở

lại!.....

Trên đỉnh một ngọn núi cao ở Thiên giới, có một kiến trúc hùng vĩ tên là cung Yêu Sư, toàn bộ cung điện tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Nhưng hiện tại, cả cung điện bị bao phủ bởi một bầu không khí lạnh lẽo, túc sát khó tả, khiến đám nô bộc bên trong run rẩy sợ hãi.

Trên đại điện cung Yêu Sư, Yêu Sư Côn Bằng khó khăn lắm mới thu hồi được sát ý vô tình tiết lộ ra ngoài, ánh mắt trầm như nước. "Hồng Vân đáng chết!

Ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!" Hắn lầm bầm chửi rủa.

Vốn dĩ Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí đều có phần của hắn, ai ngờ bị tên ngốc Hồng Vân kia phá đám, khiến hắn đánh mất cơ hội.

Mối thù này, dù có dùng nước của ngũ hồ tứ hải cũng khó lòng rửa sạch!

Một lát sau, dường như đã hạ quyết định, hắn đứng dậy đuổi hết nô bộc ra ngoài, rồi vung tay thu nhỏ cung Yêu Sư lại còn vài tấc trong lòng bàn tay, hóa thành một luồng lưu quang bay về một nơi ở phương Tây.

Việc Nữ Oa thành Thánh đã kích động hắn, hắn sợ nếu còn chờ đợi, Hồng Vân sớm muộn cũng thành Thánh!

Nếu để Hồng Vân thành Thánh thì báo thù cái nỗi gì!..... "Oanh long long!" La Thiên nhìn thiên lôi tung hoành trên không trung nhưng không hề có chút ý vị túc sát nào.

Nữ Oa tắm mình trong tử quang, được thần kiều màu vàng nâng đỡ, bay cao lên trên, tiếp nhận ánh mắt sùng kính của ức vạn sinh linh.

Phía trên cao hơn nữa, hàng ngàn dặm kim quang cuồn cuộn tụ lại, tỏa ra lực lượng công đức, hình thành những đám mây công đức

(Công Đức Kim Vân) cực kỳ đậm đặc. "Công Đức Kim Vân này còn nhiều hơn cả khi trừ khử La Hầu ở núi Tu Di!

Công đức tạo người lại khoa trương đến vậy sao?

Biết thế ta tự làm cho xong." La Thiên nhìn đám mây công đức mà không khỏi kinh ngạc.

Lượng công đức này chắc phải đến ba bốn trăm ức!

Tất nhiên hắn chỉ nói đùa, mọi việc ở Hồng Hoang hiện nay đều nằm dưới sự giám sát của Hồng Quân Đạo Tổ, việc tạo ra nhân chủng quan trọng thế này, Hồng Quân và Thiên Đạo tuyệt đối không để người khác nhúng tay!

Thế nên La Thiên không tham gia sâu vào là lựa chọn đúng đắn, vả lại hắn bây giờ cũng chẳng thiếu công đức.

Một lát sau, hàng ngàn dặm kim quang thu lại thành vài chục dặm mây công đức, nhanh chóng chia thành mấy phần rơi xuống.

Khoảng sáu phần rơi vào người Nữ Oa, hai phần rơi vào người La Thiên.

Hai phần còn lại, một phần rưỡi rơi vào Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Càn Khôn Đỉnh, cùng với Tam Quang Hồ Lô và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nửa phần còn lại phần lớn rải xuống mười hai vạn chín ngàn sáu trăm con người đầu tiên, một phần nhỏ rơi vào gia súc. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được bảy mươi ức công đức." Tiếng thông báo của hệ thống khiến La Thiên cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Như vậy, tổng lượng công đức Thiên Đạo ban xuống khoảng 350 ức!

Ngoài ra, không chỉ nhận được bảy mươi ức công đức, các bảo

vật như Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng nhận được không ít.

Nếu quy đổi từ hai phần đó, mấy món bảo vật kia cũng được chia năm mươi hai ức công đức.

Đặc biệt là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tam Quang Hồ Lô, chúng trực tiếp trở thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có thêm những biến hóa huyền diệu, uy lực tăng vọt một bậc, vượt xa phần lớn Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng vẫn chưa bằng Tiên Thiên Chí Bảo.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng hấp thu công đức ít nhất trong bốn món bảo vật nên biến hóa không lớn, chỉ có linh quang đậm đặc hơn một chút.

Kỳ lạ nhất là Càn Khôn Đỉnh: Nó lưu giữ phần công đức đó chứ không hề hấp thu.

Chương 173

Không biết có phải vì nó là Tiên Thiên Chí Bảo, loại bảo vật cực hạn nhất giới này hay không?

Như vậy, hơn năm mươi ức công đức chia cho các bảo vật tạo người cũng coi như rơi vào tay La Thiên.

Việc tạo người quả không hổ là một trong những đại sự mang lại nhiều công đức nhất Hồng Hoang!

Đúng lúc này!

La Thiên dường như cảm ứng được điều gì, liền ngẩng đầu nhìn Nữ Oa giữa không trung. "U u!" Ngay sau đó, một tiếng vang trầm mặc của Thiên Đạo lan tỏa khắp Hồng Hoang, hàng tỷ ngoại giới và vô lượng hư không.

Ngay cả giới Hỗn Độn cũng có một nửa khu vực nghe thấy.

Tiếng vang của Thiên Đạo chính là lời cáo tri: Hồng Hoang lại có Thánh nhân xuất thế!

Sau tiếng vang ấy, Nữ Oa – người đã dung hợp lượng lớn công đức – chính thức ngưng luyện thành Hỗn Nguyên đạo quả, bước lên Thánh vị!

Tức thì, tử khí từ phương Đông kéo đến ba vạn dặm, một luồng thanh mang tạo hóa lao thẳng vào dòng sông thời gian!

Trong dòng sông thời gian của Hồng Hoang, một dấu ấn nguyên thần màu xanh ngưng luyện ra Hỗn Nguyên đạo quả và từ từ bay lên.

Vô lượng thần quang chiếu sáng cả một vùng mặt sông rộng lớn, khiến dấu ấn nguyên thần của tất cả Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên đều không thể nhìn trực tiếp.

Trong dòng sông thời gian: Dấu ấn nguyên thần của Đại La Kim Tiên lênh đênh trên "nước sông", vẫn có nguy cơ bị "sóng dữ" tấn công; Chuẩn Thánh thì đứng trên "mặt sông", chỉ có "cuồng phong bão táp" mới lay động được.

Nhưng Hỗn Nguyên đạo quả của Thánh nhân thì gần như bay lên điểm cao nhất của dòng sông thời gian, gửi gắm vào hư không, quan sát chúng sinh!

Thời gian không thể chạm đến!

Gió bão không thể lay chuyển!

Dòng sông thời gian Hồng Hoang còn, Thánh nhân còn mãi!

Một lát sau, viên đạo quả Thánh nhân màu xanh tỏa ra một đạo tiên quang, ban phát ân trạch của Thánh nhân, khiến nhiều dấu ấn đại năng trong dòng sông thời gian được hưởng lợi không ít.

Họ đều đồng thanh hô vang chân danh của Thánh nhân để tạ ơn.

Nhìn viên đạo quả rực rỡ như mặt trời kia, La Thiên không khỏi cảm khái và thầm nghĩ: Không biết khi mình chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, liệu có giống Nữ Oa treo trên sông thời gian Hồng Hoang chiếu diệu tám phương, hay là sẽ treo trên sông thời gian của giới Hỗn Độn?

Trong lòng hắn cũng tự nhủ một điều: May mà mình không lấy Tạo Hóa pháp tắc làm gốc đạo quả, nếu không sau này có khả năng phải tranh giành quả vị Tạo Hóa Đại Đạo với Nữ Oa!

Một quy tắc có thể được hàng tỷ sinh linh tham ngộ và kiểm soát, nhưng để tu thành Pháp Tắc Đại Đạo từ đó thì chỉ có một vị trí duy nhất!

Ba ngàn pháp tắc tương ứng với ba ngàn Hỗn Nguyên đạo quả, không tăng không giảm!

Trong đó, mười đại chí cao pháp tắc nếu tu luyện đến đại viên mãn thì có thể vượt qua cả Hỗn Nguyên đạo quả!.....

Nữ Oa thành Thánh, ngoài việc ban ơn cho các đại năng trên sông thời gian, còn rải vô vàn điểm lành xuống đất mẹ Hồng Hoang, cùng với cơn mưa linh khí tinh thuần kéo dài chín ngày chín đêm, nâng linh khí của Hồng Hoang lên một bậc, mang lại lợi ích cho ức vạn sinh linh.

Đây là thần thông đặc hữu của Tạo Hóa Đại Đạo, nếu là Thánh nhân khác chưa chắc đã làm được như vậy.

Sau khi cố định quả vị Thánh nhân trên sông thời gian, Nữ Oa lập tức quay trở lại Hồng Hoang.

Bởi vì hai vị sư huynh và hai vị sư đệ của nàng đã tới, ngoài ra còn có rất nhiều đại năng đỉnh cấp khác. "Chúc mừng sư muội đắc chứng Thánh vị!" Lão Tử và Thông Thiên bước ra từ hư không, vội vàng chắp tay chúc mừng.

Tiếp đó là Thái Nhất và Phục Hy cùng tới, sau khi chúc mừng liền chuyển đạt ý chỉ của Thiên Đế.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng theo sau, hai người cười rạng rỡ, gọi Nữ Oa là sư tỷ vô cùng nhiệt tình như người một nhà.

Các đại năng khác thì cung kính gọi một tiếng Nữ Oa nương nương, không dám gọi là đạo hữu như trước.

Nữ Oa không hề chậm trễ, mỉm cười đáp lễ từng người.

Sau đó, nàng tuyên cáo khắp Hồng Hoang: "Ta!

Nữ Oa, hôm nay chứng đắc Thánh vị, sẽ khai tịch đạo trường Oa Hoàng cung tại địa giới Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Ngàn năm sau sẽ giảng đạo, ai có duyên đều có thể tới nghe."

Đông Hoàng Thái Nhất nghe thấy vậy, nỗi lo trong lòng mới vơi đi phần nào, chắc chắn hơn.

Oa Hoàng là tôn hiệu mà Thiên Đế phong cho Nữ Oa cách đây không lâu vì những đóng góp to lớn của nàng và anh trai Phục Hy cho Yêu tộc (Phục Hy được phong là Hy Hoàng), cùng với Thiên Đế và Đông Hoàng liệt vào Yêu tộc Tứ Hoàng!

Nữ Oa nhận tôn hiệu Oa Hoàng và dùng nó đặt tên cho đạo trường, chứng tỏ trong lòng nàng, Yêu tộc là quan trọng nhất! "Đám Tổ Vu đáng chết, ngày tàn của các ngươi sắp tới rồi." Đông Hoàng Thái Nhất thầm nghiến răng.

Có Thánh nhân chống lưng, việc diệt tộc Vu tộc chỉ là chuyện trong phút chốc!

Sau khi tuyên cáo với thiên địa, Nữ Oa đi thẳng ra ngoài ba mươi ba tầng trời, không nán lại Hồng Hoang lâu.

Tuy đã chứng Thánh nhưng nàng cần ổn định cảnh giới, hơn nữa cần mượn Hỗn Độn khí nên mới rời đi vội vàng.

Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác có chút hụt hẫng, vốn tưởng có thể hỏi được chút bí quyết thành Thánh từ miệng Nữ Oa.

Xem ra buổi giảng đạo ngàn năm tới tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Chương 174

Cũng có không ít đại năng thầm tranh thủ quan sát Nhân tộc sơ sinh, nhưng thấy cơ thể họ yếu ớt, dù thông tuệ linh căn đặc biệt nhưng rốt cuộc không thuộc hàng thượng đẳng.

Không!

Trong vạn tộc ở Hồng Hoang, họ thậm chí còn không xếp vào hàng trung đẳng!

Một chủng tộc yếu nhỏ như vậy, nếu không có đại năng che chở, liệu có tồn tại được trăm năm giữa chốn Hồng Hoang này hay không vẫn còn là một dấu hỏi lớn.

Một số đại năng thầm nghĩ: Tạo ra chủng tộc yếu kém thế này mà cũng được nhiều công đức vậy, nếu về mình cũng tạo một cái, chẳng phải là kiếm bộn công đức sao?.....

Khi nhân vật chính Nữ Oa rời đi, các đại năng cũng nhanh chóng giải tán, để lại La Thiên cùng Nhân tộc mới sinh đang ngơ ngác nhìn nhau.

Một lát sau, La Thiên mới sực tỉnh: Cái danh Thánh Phụ mà Nữ Oa tặng cho, e là không dễ gánh đâu!

Nữ Oa trước khi đi cũng đã bí mật dặn dò La Thiên nhờ chăm sóc Nhân tộc.

Nay nàng đã là Thánh nhân, tuy không dính nhân quả nhưng mỗi lời nói hành động đều ảnh hưởng đến thiên ý, có thể đổ lên đầu Nhân tộc do mình tạo ra.

Nhân tộc vừa sinh ra đã vô cùng yếu ớt, không thể chịu nổi dù chỉ một chút nhân quả từ Thánh nhân, nếu không cẩn thận sẽ dẫn đến diệt

tộc, nên nàng mới phải đến giới Hỗn Độn, không dám chiếu cố quá nhiều.

Còn một điểm nữa: Sau khi thành Thánh, nàng nhìn thấu được nhiều thiên cơ.

Tuy có Thiên Đạo can nhiễu không nhìn rõ hoàn toàn, nhưng nàng biết Nhân tộc sẽ ảnh hưởng lớn đến khí vận của hai tộc Vu và Yêu...

Nếu lúc này cố ý nâng đỡ Nhân tộc, sợ rằng sẽ thu hút thêm ánh mắt của các đại năng và sự thù địch của hai tộc Vu Yêu, gây bất lợi cho họ.

Dù sao, một chủng tộc được Thánh nhân nâng đỡ quá mức sẽ trở thành kẻ thù chung của vạn tộc.

Thánh nhân dù mạnh đến đâu, dưới sự chế ước của Thiên Đạo cũng không thể một mình chống lại cả vạn tộc Hồng Hoang.

Nhưng có lời hứa của La Thiên, Nữ Oa cũng yên tâm rời đi.

La Thiên không có ý kiến gì.

Hắn cũng tham gia tạo người, có danh hiệu Thánh Phụ, lại được toàn bộ Nhân tộc bái lạy công nhận, khiến khí vận của hắn và Nhân tộc gắn liền với nhau, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục!

Về khoản khí vận, La Thiên chưa bao giờ chê ít.

Hắn cũng lờ mờ đoán được việc mình tiến vào Hỗn Nguyên chí cảnh mà không bị Thiên Đạo bài xích, ngoài công đức trừ ma trước đó, chắc chắn còn nhờ khí vận của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Trên người La Thiên đang gắn liền với 30% khí vận của tam tộc tiên thiên.

Hiện nay Phượng tộc và Long tộc đang hồi phục nguyên khí, khiến khí vận của hắn cũng lên như nước lên thì thuyền lên.

Những khí vận này giống như một tấm "giấy tạm trú" của La Thiên ở Hồng Hoang vậy!

Nghĩ đến đây, La Thiên thầm kiểm tra bảng hệ thống, phát hiện khí vận Nhân tộc gắn kết với hắn đạt hệ số 35%! "Tê!

Khí vận khổng lồ quá!" Nghĩ đến việc sau này Nhân tộc đại hưng, trở thành nhân vật chính tuyệt đối của Hồng Hoang, La Thiên hít một hơi khí lạnh. 30% khí vận của tam tộc tiên thiên cộng lại cũng không bằng 1% khí vận của Nhân tộc sau này!

Phen này lãi lớn rồi!

Bỏ ra chút tâm tư và công sức thì thấm vào đâu?

Tất nhiên, La Thiên cũng có thể dùng thực lực cấp Hỗn Nguyên để kháng cự Thiên Đạo, cưỡng ép ở lại thế giới này mà không cần khí vận che đậy, nhưng hiện tại chưa cần thiết.

Dù sao đạo trường của hắn cũng phát triển ở Hồng Hoang, tương lai không xa, có lẽ hắn sẽ chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả ngay tại đây!

Một lát sau, hắn nén lại những suy tư, chuẩn bị đón tiếp một muội tử Vu tộc sắp tới, trong lòng đã có chủ ý.

Nhân tộc vừa hay có thể tạm thời ủy thác cho nàng.

Còn bước tiếp theo đi thế nào, La Thiên cần tính toán kỹ lưỡng.

Bởi vì Nhân tộc sau này liên quan đến việc chứng đạo của năm vị Thánh nhân khác, việc can thiệp để thu lợi lớn nhất không phải chuyện đơn giản.....

Không lâu sau, Tổ Vu Hậu Thổ xinh đẹp như thiên tiên đã tới.

Nàng mang tu vi Chuẩn Thánh tiền kỳ, đi sau các đại năng khác một chút.

La Thiên đoán chắc nàng không muốn chạm mặt Nữ Oa, vì thù oán giữa Vu và Yêu rất sâu, đôi bên đều có đại thần thông giả, gặp mặt thật sự rất gượng gạo. "Hậu Thổ kiến qua La Thiên đạo hữu." Hậu Thổ chào hỏi, đồng thời liếc nhìn Nhân tộc, trong lòng thấy kỳ quái: Những sinh linh Nhân tộc này trông rất yếu ớt, tuy linh tính sung túc, linh căn đặc biệt, nhưng muốn tồn tại trên đất mẹ Hồng Hoang e là rất khó.

Dù có số lượng một nguyên, nhưng trước mặt một đầu yêu thú cấp Địa Tiên thì cũng chỉ là chuyện thổi bay trong một nốt nhạc!

Tại sao trời lại ban nhiều công đức cho Nữ Oa đạo hữu khi tạo ra một chủng tộc yếu ớt như vậy?

Trong lúc Hậu Thổ đang thắc mắc...

Đột nhiên! "Oanh!" Trên không trung sấm nổ vang, khí cơ nhảy động, hơi thở công đức trút xuống khiến Hậu Thổ kinh ngạc nhìn lên.

Chương 175

Chỉ thấy một đám mây công đức rộng hơn trăm trượng rơi xuống, nhập vào người một nữ tử thanh tú, khiến nàng tỏa ra huyền quang, tức khắc từ phàm thể thăng cấp thành Kim Tiên chi thể. "?!" Hậu Thổ kinh hãi.

Đám mây công đức trăm trượng đối với nàng cũng là sự tồn tại to lớn, vậy mà lại giáng xuống một sinh linh mới ra đời, thật không hiểu nổi.

Nhìn kỹ lại, nàng thấy nữ tử đó đang quấn trên người những bộ y vật đơn giản kết từ lá và vỏ cây.

Những bộ đồ đó cũng nhận được không ít công đức, lúc này hóa thành một bộ y phục màu vàng rực rỡ sức mạnh công đức.

Bộ đồ đó chính thức trở thành Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo!

Hóa ra, nữ tử này thấy La Thiên và Nữ Oa mặc đồ, còn mình thì trần truồng nên sinh lòng xấu hổ, liền dùng vỏ cây lá cây kết lại che thân, từ đó dẫn động thiên giáng công đức. "Như thế mà cũng được nhiều công đức vậy sao?!

Chẳng lẽ Thiên Đạo thấy Nhân tộc yếu ớt nên đặc biệt ưu ái họ?!" Biết được nguyên nhân, Hậu Thổ vô cùng kinh ngạc.

La Thiên bước tới nói với nữ tử Nhân tộc còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì: "Sau này ngươi gọi là Truy Y Thị, là một trong ba thủ lĩnh của Nhân tộc." "Truy Y Thị tạ ơn Thánh Phụ ban tên." Truy Y Thị lập tức quỳ lạy. "Bái kiến thủ lĩnh!" Những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống hô lớn. "Những người này khá thông tuệ, đáng tiếc ở Hồng Hoang, căn nguyên mới là quan trọng nhất." Hậu Thổ thầm than. "Đúng rồi Hậu Thổ đạo hữu, ta có một việc muốn bái thác." La Thiên

đi thẳng vào vấn đề. "Về Nhân tộc này sao?" Với bản lĩnh của La Thiên, trên đời có chuyện gì phải nhờ vả người khác?

Hậu Thổ lập tức đoán ra.

La Thiên gật đầu: "Hy vọng Hậu Thổ đạo hữu có thể tìm cho họ một vùng đất để sinh sôi nảy nở, bảo đảm vạn năm bình an." Hậu Thổ kỳ quái: "La Thiên đạo hữu cứ đưa họ về Ngũ Thần Sơn là xong, việc nhỏ như trở bàn tay, hà tất phải phiền phức thế?" La Thiên mỉm cười không giải thích, chỉ nói một chuyện khác: "Giúp ta việc này, ta sẽ giúp muội tìm thấy Địa Giới." "?!

Huynh biết Địa Giới ở đâu sao!" Hậu Thổ nghe vậy lập tức biến sắc.

Tuy nàng đã tìm kiếm hàng vạn năm nhưng luôn giữ kín miệng, không hề lộ ra ngoài. "Sao nào?" La Thiên không giải thích thêm. "Được!" Chăm sóc Nhân tộc với Hậu Thổ bây giờ chỉ là việc nhỏ, nếu đổi lại được tung tích Địa Giới, nàng cảm thấy mình lãi lớn.

Nhưng nàng đâu biết rằng...

Đừng nhìn Hậu Thổ tưởng mình vớ bở, thực ra nàng không biết nhân quả to lớn bên trong.

La Thiên tất nhiên không nói toạc ra.

Hậu Thổ dù sau này hóa thân thành Bình Tâm nương nương thành Thánh ở Địa Giới và bị kẹt lại đó, nhưng cũng nhờ duyên cớ của hắn mà Vu tộc cũng giữ lại được một chút huyết mạch, không đến mức bị diệt sạch trong trận chiến Vu Yêu.

Sau khi thác phó Nhân tộc cho Hậu Thổ, La Thiên rời đi, nhưng thầm để lại một tia nguyên thần trong hư không để lặng lẽ quan sát tình hình Nhân tộc.

Hắn có chút lo lắng Nhân tộc gặp phải đại nạn khó giải quyết.

Dù sao hiện tại nhân vật chính của thiên địa là hai tộc Vu Yêu, sự ra đời của Nhân tộc báo hiệu sự kết thúc bá quyền của hai tộc đó, tất nhiên sẽ chịu sự phản phệ từ khí vận của họ.

Không ít Yêu tộc coi Nhân tộc là thức ăn, thậm chí sau này nghiêm trọng đến mức Yêu tộc vì tế luyện Đồ Vu Kiếm mà tàn sát vô số người, khiến Nhân tộc đứng trước nguy cơ diệt tộc!

Tuy tiến trình lịch sử Hồng Hoang hiện tại chưa thay đổi, nhưng Nhân tộc vừa mới ra đời, chỉ cần một thay đổi nhỏ cũng dẫn đến kết quả không thể cứu vãn, La Thiên không muốn thấy cảnh đó.

Tất nhiên, sau khi trải qua mọi tai kiếp, Nhân tộc mới triệt để trỗi dậy, bước lên vũ đài lớn của Hồng Hoang thành nhân vật chính tuyệt đối.

Muốn đội vương miện phải chịu được sức nặng của nó!

Đó là trải nghiệm bắt buộc của Nhân tộc!.....

La Thiên vừa về tới Ngũ Thần Sơn không lâu, Long Vương đã tới báo cáo một sự việc gần đây khiến hắn nhíu mày.

Tên Chuẩn Đề kia gần đây cứ lởn vởn quanh Tứ Hải, nhiệt tình kết giao với một số thành viên Long tộc, không những tặng đồ tốt, truyền thụ đạo pháp mà còn gọi huynh gọi đệ rất rôm rả, không biết đang ấp ủ âm mưu gì.

Vì Chuẩn Đề có danh tiếng không nhỏ nên Long Vương coi đây là chuyện trọng điểm để bẩm báo. "Ừm, ta biết rồi." La Thiên gật đầu, ra hiệu cho Long Vương lui xuống.

Long Vương cung kính lui ra, lòng thầm kinh hãi: Chủ nhân mỗi lần trở về, thực lực lại tăng lên một tầng thứ!

Chẳng lẽ đã chứng đắc Thánh vị truyền thuyết, hay là thành Hỗn Nguyên đạo quả?

Tu vi của hắn đã khôi phục đỉnh phong Đại La Kim Tiên nên cảm ứng rất nhạy bén, lại thêm La Thiên không cố ý che giấu, nên hắn bắt được một tia khí tức Hỗn Nguyên từ người La Thiên.

Tia khí tức ấy chỉ thoáng qua nhưng khiến Long Vương chấn động sâu sắc, trong lòng nảy sinh ý kính ngưỡng bao la cao viễn.

Cảm giác này chỉ xuất hiện khi Hồng Quân Thánh nhân và Nữ Oa Thánh nhân chứng đạo thành công.

Tất nhiên đối với hắn, đây là chuyện đại hỷ!

Thực lực chủ nhân ngang ngửa Thánh nhân, vậy thì Ngũ Thần Sơn ở Hồng Hoang sẽ vững như Thái Sơn, trở thành một đạo trường Thánh nhân chân chính!

Việc không theo kịp ba lần giảng đạo của Hồng Quân Đạo Tổ luôn là nỗi canh cánh trong lòng hắn, nay chủ nhân chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, không chỉ việc khôi phục tu vi Chuẩn Thánh có hy vọng, mà ngay cả phương hướng chứng đạo cũng không còn mịt mờ nữa.

Chương 176

"Thật may năm đó đã chọn đi theo chủ nhân." Hắn thầm nghĩ một cách mỹ mãn.

Nhận được bẩm báo, La Thiên có chút trầm tư.

Không cần nói cũng biết, tên Chuẩn Đề đó đi kết giao Long tộc phần lớn là để thực hiện việc tẩy não.

Sau này khi Tây Phương Giáo được xây dựng, trong Thiên Long Bát Bộ, đám Thiên Long và Long Thần từ đâu mà ra?

Chẳng phải đều do Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn "phổ độ" từ những tinh anh của Tứ Hải Long tộc sao.

Tây Phương Giáo vì vùng Tây Vực nghèo nàn nên không chỉ đi vơ vét tài nguyên mà còn không tha cho nhân tài của các tộc Hồng Hoang.

Hai tộc Vu Yêu hiện tại họ không dám đụng vào, nhưng với Long tộc đã sa sút thì không cần kiêng dè.

Tất nhiên không chỉ dừng lại ở đó, sau khi thành Thánh, cái sự "vơ vét" đó mới gọi là trắng trợn.

Thấy đồ tốt hay nhân tài là cứ một câu "Vật này (người này) có duyên với Tây Phương ta", rồi ngang nhiên mang đi.

Sau này đồ đệ chân truyền của Xiển Giáo và Tiệt Giáo cũng bị đào góc tường không ít... "Cái tên Chuẩn Đề da mặt dày này, dám vươn tay vào chỗ của ta, không sợ ta cho một trận nhớ đời sao?" La Thiên nhếch môi cười.

Vì những chuyện trước đó, hắn và hai vị Thánh phương Tây tương lai cũng có nhân quả dây dưa, nay Chuẩn Đề tự tìm đến cửa cũng vừa hay, nên hắn không thấy bất ngờ. "Ngô?!" Đột nhiên!

Từ sâu trong lòng hiện lên một cảm ứng rõ rệt, khiến hắn gác chuyện Chuẩn Đề sang một bên, bấm ngón tay tính toán. "Xem ra không nhịn nổi nữa rồi." Hắn thở dài một tiếng rồi ẩn mình vào hư không.

Với sức mạnh ngang hàng Thánh nhân, hắn thấu hiểu được tia thiên cơ tai ách đó, biết Hồng Vân sắp gặp kiếp nạn.

Tuy quan hệ với Hồng Vân không sâu, chuyến này hắn cũng không định ra tay cứu giúp.

Nhưng luồng Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân thì hắn phải tranh một chuyến!

Dù theo tiến trình nguyên tác, Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân không rơi vào tay Đế Tuấn hay Côn Bằng mà sẽ chia làm ba, sau này trở thành căn cơ chứng đạo của Nhân tộc Tam Hoàng, nhưng La Thiên cảm thấy tốt nhất nên nắm lấy trước để tránh xảy ra bất ngờ.....

Tại Ngũ Trang quán, Hồng Vân đạo nhân đang từ biệt Trấn Nguyên Tử.

Dù đã dặn dò trong yến tiệc, Trấn Nguyên Tử vẫn có chút lo lắng: "Hồng Vân lão đệ đừng có mải mê rong chơi nữa, tâm tính bất định.

Mau chóng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, bước lên Thánh vị mới là việc chính!" Hồng Vân cười nói: "Đại ca yên tâm, đệ về sẽ an tâm bế quan, không đạt được gì tuyệt không xuất quan!" Trấn Nguyên Tử đại cười: "Thế thì tốt, mau mau về đi!" Hai người từ biệt, Hồng Vân hóa thành một luồng hồng quang bay đi, hướng về phương Đông, chớp mắt đã đi vạn dặm.

Lời của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đã nghe lọt tai, cũng chuẩn bị về Hỏa Vân cung tĩnh tâm tu luyện.

Tất nhiên phải ghé qua Ngũ Thần Sơn đã rồi mới về!

Hồng Vân đổi hướng tới Ngũ Thần Sơn một chuyến, cảm thấy nhân sâm quả vẫn không bằng bàn đào của La Thiên trồng.

Nói thật, không ăn vài quả bàn đào đó để thỏa mãn cái miệng thì bế quan cũng không toàn tâm toàn ý được!

Thế nhưng, một vị đại năng đã rình rập ngoài Ngũ Trang quán suốt mấy tháng trời, thấy bóng dáng hắn rời đi liền lập tức bám theo.

Chờ đến khi tới vùng đất mà Trấn Nguyên Tử không thể lập tức cảm ứng được, vị đại năng đó liền hãn nhiên ra tay! "Oanh long long!" Như thiên hà trút xuống, luồng hắc sắc thần thủy áp đảo hàng triệu dặm, hàn khí cực kỳ kinh người, khiến cả hư không cũng đóng băng, ép cho luồng độn quang của Hồng Vân vỡ tan, lộ ra thân hình. "Bắc Minh Thần Thủy?

Côn Bằng!" Hồng Vân nhận ra luồng áp lực ấy, không khỏi kinh hãi.

Bắc Minh Thần Thủy là loại thần thủy cực hàn giữa thiên địa, Đại La Kim Tiên không thể luyện hóa, nếu không nguyên thần sẽ bị đóng băng!

Nhưng đồng thời nó cũng là loại nước cực nặng, một giọt nặng hàng vạn cân!

Phủ thiên cái địa như thế này, sức nặng hàng tỷ tỷ quân cũng không ngoa!

Người sở hữu thần thông lớn như vậy ở Hồng Hoang chỉ có một: Yêu Sư Thiên Đình, Côn Bằng ở Bắc Hải! "Yêu Sư, ta và ngươi không oán không thù, tại sao lại ra tay ám toán ta?!" Hồng Vân lật tay lấy ra Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, mở nắp lắc mạnh, khiến hồ lô phun ra một vùng thần sa đỏ rực, thiêu cháy một lỗ hổng rộng ngàn dặm trên màn nước Bắc Minh Thần Thủy phía trên.

Hồng Vân hóa thành độn quang định lao ra khỏi lỗ hổng đó. "Kệ kệ!

Không oán không thù?

Thật ngây thơ!

Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí của ta đều vì ngươi mà mất đấy!" Phía trên hiện ra một bóng dáng Kim Sắc Đại Bằng che lấp cả bầu trời.

Kim sắc phong cương từ người hắn cuồn cuộn đổ xuống, bùng phát dữ dội như một tấm lưới vàng lập thể, nhanh chóng xé nát vạn dặm hư không, một lần nữa trấn áp Hồng Vân vừa định bay ra xuống dưới.

Uy thế của Côn Bằng có thể nuốt chửng cả thiên địa!

Nếu luận về pháp lực hùng hậu, trong cùng đẳng cấp, thật không có mấy người sánh kịp!

Chương 177

Chỉ có điều, Hồng Vân là đám mây hồng đầu tiên giữa thiên địa, tụ tán tùy tâm, cực kỳ dẻo dai.

Côn Bằng muốn dùng pháp lực vô thượng để ép ngã Hồng Vân trong vài hiệp là chuyện không thể nào! "Oanh!" Hồng Vân một lần nữa rơi vào trong "thủy lao" do Bắc Minh Thần Thủy tạo thành. "Xoát!" Đúng lúc này, từ trong màn nước Bắc Minh Thần Thủy bên cạnh đột nhiên lao ra một bóng người đỏ như máu, kiếm khí vô cùng tận bùng phát trong nháy mắt, mang theo hơi thở ô trọc, tử vong và hung lệ tập kích Hồng Vân!

Trong đó, có hai luồng hàn quang ẩn hiện, sát khí lẫm liệt, sắc bén vô cùng!

Linh bảo bạn sinh của Minh Hà Đạo Nhân: Nguyên Đồ và A Tỳ nhị kiếm, đều là thiên đạo sát kiếm, giết người không dính nhân quả! "Minh Hà Đạo Nhân?!" Hồng Vân không kịp đề phòng, chỉ đành một lần nữa dùng Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô tỏa ra hồng sa hộ thân, rồi vỗ nhẹ sau gáy, một vị Thiện thi nhảy ra, điều khiển kỳ hỏa cuồn cuộn, tay cầm một thanh kỳ giản lao về phía Minh Hà. "Đốc đốc đốc đốc đốc đốc!" Nhưng kiếm khí của Minh Hà Đạo Nhân không phải dạng vừa, ngay đợt tấn công đầu tiên đã đánh cho hồng sa hộ thân của Hồng Vân rung chuyển không thôi, bắn ra tứ phía.

Cứ đà này, Hồng Vân không trụ nổi mười chiêu! "Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô cũng chỉ đến thế thôi!

Để xem đỡ được mấy kiếm Nguyên Đồ A Tỳ của ta!" Minh Hà đại cười, trong mắt hắn, Hồng Vân đã là con mồi không thể chạy thoát!

Lớp ngoài có Bắc Minh Thần Thủy phong tỏa hư không, tu vi Hồng Vân lại dưới tầm Côn Bằng, xem ra mười phần chắc chín rồi.

Vả lại, hắn còn át chủ bài Nghiệp Hỏa Hồng Liên chưa đem ra. "Ta nói lại một lần nữa: Giao Hồng Mông Tử Khí ra, Côn Bằng ta có thể thề với trời, hôm nay tha cho ngươi một mạng!" Côn Bằng từ trên cao đáp xuống, hóa thành hình người, là một đạo nhân mặc đạo bào hắc kim, đầu đội triêu thiên quan, dáng vẻ âm trầm. "Đừng có mơ!" Hồng Vân làm sao mà đồng ý, Hồng Mông Tử Khí liên quan đến Thánh vị, một khi mất đi sẽ mãi mãi dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cùng lắm là một con kiến lớn hơn chút mà thôi!

Cho nên dù chết cũng không thể giao ra! "Tìm chết!" Thấy vậy, Côn Bằng nổi giận, lập tức tung ra cung Yêu Sư!

Cung Yêu Sư cũng là một trong những linh bảo đắc ý nhất của Côn Bằng!

Khi Côn Bằng sáng tạo ra yêu văn và tuyên cáo thiên hạ, món đồ này cũng nhận được công đức khen thưởng của Thiên Đạo, từ đó biến thành Thượng Phẩm Công Đức Linh Bảo.

Đặc biệt là Côn Bằng đã khắc ấn yêu văn mình sáng tạo lên đó, ngày đêm hấp thu khí vận Thiên Đình, tích lũy uy năng vô thượng.

Hiện nay, món bảo vật này có uy lực ngang hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Một tòa cung Yêu Sư đập xuống, lập tức khiến không gian sụp đổ, hư không nứt toác, ngay cả Minh Hà Đạo Nhân cũng phải né tránh vì sợ bị vạ lây! "Úng úng!" Hồng Vân chỉ thấy cung Yêu Sư tỏa hào quang rực rỡ, như một ngọn núi lớn vạn trượng, nhưng uy thế mang lại thì vượt xa ngàn lần!

Một đòn này, Chuẩn Thánh tầm thường dù có linh bảo tốt cũng

không đỡ nổi!

Vô nại, hắn đành triệu hồi Thiện thi đang đánh nhau với Minh Hà quay về, hai hợp làm một để chống lại đòn của Côn Bằng. "Oanh!" Hồng sa quanh người Hồng Vân tan rã, một lần nữa bị đánh rơi vào vết nứt hư không, luồng Bắc Minh Thần Thủy cuồn cuộn cùng băng hàn chân ý ập tới khiến linh thần của hắn cũng có chút trì trệ.

Lúc này trong lòng hắn tràn ngập hối hận: Nếu trước đây dành tâm trí vào việc tế luyện Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, biết đâu nó đã trở thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đâu đến nỗi hôm nay bị áp chế khắp nơi. "Thương!" Tiếng kiếm ngân như mưa rào, kiếm khí huyết hắc sắc chém tới, đánh tan nốt chút hồng sa còn lại của Hồng Vân, hãn nhiên sát vào. "Khốn kiếp!" Liên quan đến tồn vong, Hồng Vân đâu dám lơ là, Thiện thi một lần nữa tế ra đỡ lấy nhị kiếm Nguyên Đồ A Tỳ, nhưng bị đánh tới mức thất khiếu chảy máu.

Nguyên Đồ A Tỳ là sát đạo kỳ bảo, không phải thứ mà Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Thiện thi của Hồng Vân có thể chống đỡ. "Trấn Nguyên Tử đại ca, cứu đệ!" Cuối cùng, Hồng Vân cũng không màng mặt mũi nữa, vội vàng dùng bí pháp cầu cứu Trấn Nguyên Tử.....

Tại Ngũ Trang quán núi Vạn Thọ!

Tiễn Hồng Vân đi xong, Trấn Nguyên Tử đang định đóng cửa tu luyện, đột nhiên sắc mặt biến đổi, nộ quát: "Lũ chuột nhắt vô liêm sỉ, các ngươi dám?!" Bước tiếp theo, hắn xé rách hư không, định một bước băng qua tới nơi Hồng Vân bị vây sát.

Thế nhưng, vừa bước vào hư không, hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, ngũ quan bị mê hoặc.

Trong hư không đã xảy ra những biến hóa khó lòng nhận ra, ngay cả Địa Thư cũng nhất thời mắc bẫy.

Trấn Nguyên Tử định thần nhìn lại, không gian quanh thân đâu phải hư không ban nãy, mà là một nơi xa lạ, phía trên sao đêm lấp lánh, phía dưới núi non trập trùng, sông ngòi uốn lượn, vô cùng lạ lẫm. "Hỏng rồi!

Hà Lạc Đồ Thư?!" Một lát sau, Trấn Nguyên Tử lập tức nhận ra mình đã lọt vào trận pháp, vội vàng lật mở Địa Thư. "Thiên Đế, không biết đệ đệ Hồng Vân của ta đã đắc tội Thiên Đình lúc nào?

Xin hãy nói cho người làm đại ca là ta biết để còn kịp thời bù đắp!" Hắn lớn tiếng nói, thái độ hạ thấp nhưng không nhận được bất kỳ phản hồi nào. "Muốn nhốt ta lại sao?

Để mặc cho Côn Bằng và Minh Hà vây sát Hồng Vân!" Trấn Nguyên Tử nhíu chặt mày, tiếp tục lớn tiếng chất vấn: "Thiên Đế, hôm nay kiên quyết kết hạ nhân quả này, không sợ sẽ gặp báo ứng sao?!" Trấn Nguyên Tử cũng nổi giận rồi.

Dù sao hắn cũng thuộc nhóm đại thần tiên thiên đỉnh cấp nhất, dù Yêu tộc hiện nay thế lực lớn, nhưng nếu bị ép quá, hắn cũng không ngại làm một trận cho đối phương biết tay. "Oanh long long!" Đúng lúc này, vô lượng tinh thần phía trên bắt đầu chuyển động, từng đạo tinh quang rủ xuống, khiến Trấn Nguyên Tử cảm thấy như có trăm ngọn núi lớn đè nặng lên thân!

Chương 178

"Đế Tuấn tiểu nhi, khinh người quá đáng!" Khí thế của Trấn Nguyên Tử lập tức bùng nổ như núi lửa!..... "Phốc xuy!" Dưới sự kiềm chế của Minh Hà Đạo Nhân, cung Yêu Sư của Côn Bằng ra sức đập một phát, suýt chút nữa làm Hồng Vân hồn phi phách tán, máu tươi phun xối xả, ngay cả Thiện thi cũng bị Minh Hà Đạo Nhân chém làm hai đoạn.

Hồng Vân lập tức cuồng nộ: "Muốn ta chết, ta cũng không để các ngươi yên ổn!" Trong nháy mắt, hơi thở toàn thân bùng nổ mãnh liệt.

Côn Bằng Lão Tổ vốn định tung chiêu kết liễu Hồng Vân, chợt cảm thấy tim đập thình thịch, linh cảm thấy nguy hiểm đáng sợ, liền gầm lên một tiếng: "Rút!" Nhưng đã muộn!

Hồng Vân cùng Thiện thi đồng loạt tự bạo! "Oanh!" Một vị Chuẩn Thánh trảm nhất thi tự bạo đáng sợ đến mức nào, Côn Bằng Lão Tổ và Minh Hà Đạo Nhân trong khoảnh khắc đó đã thấu hiểu sâu sắc!

Không chỉ hư không bị hủy diệt, hắc động hiện ra, vạ lây xuống địa giới phía dưới khiến hàng vạn dặm hóa thành tro bụi, hàng ức sinh linh chịu tai họa diệt vong.

Nếu không phải ba người họ giao thủ trong hư không, e là sẽ vạ lây tới đất mẹ Hồng Hoang gấp ngàn vạn lần!

Trong khoảnh khắc đó, Côn Bằng Lão Tổ lập tức bị nổ trọng thương, Minh Hà Đạo Nhân trái lại không sao vì kịp thời tế ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên, chỉ chịu chút phản chấn nhẹ, không đáng kể. "Hắc!

Hồng Mông Tử Khí thuộc về ta rồi!" Minh Hà Đạo Nhân chẳng thèm quan tâm Côn Bằng sống chết ra sao, nhưng lúc này thời không hỗn loạn cực độ, ngay cả một Chuẩn Thánh trảm nhất thi cũng khó

lòng kiểm soát hoàn toàn tình hình bên trong, làm sao mà mò được tàn hồn của Hồng Vân và Hồng Mông Tử Khí.

Đột nhiên, một tiếng chuông trầm hùng vang lên từ sâu trong hắc động.

Tiếng chuông mang theo thần thông lực vô thượng, khiến thời không cả triệu dặm đều ngưng trệ. "Đông Hoàng Thái Nhất?!" "Khốn khiếp!" Cả Côn Bằng Lão Tổ và Minh Hà Đạo Nhân đều giận dữ chửi thề.....

La Thiên đang xem kịch trong hư không, nghe thấy tiếng chuông liền nhướng mày, khóe miệng lộ ra ý cười.

Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước sau lưng!

Thế nhưng, bọ ngựa xem ra cũng hơi nhiều quá rồi đấy.

Theo lẽ thường, Hồng Vân không gặp nạn nhanh như vậy, đáng lẽ phải sau khi lục thánh xuất thế, Hậu Thổ hóa thân luân hồi, Côn Bằng mới vì giận quá mất khôn mà tìm đến Hỏa Vân cung sát hại hắn.

La Thiên cảm thấy có lẽ việc mình tiến vào Hỗn Nguyên chí cảnh đã mang lại một số thay đổi.

Nhưng thâm tâm hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Mà thôi không quản được nhiều thế, Đông Hoàng Thái Nhất đã ra tay rồi! "Đang!

Đang!" Tiếng chuông Đông Hoàng vang vọng giữa hư không tan tác.

Tiếng đầu tiên định trụ triệu dặm hắc động hư không, khiến một đạo thần quang đỏ nhỏ bé hiện ra từ sâu trong hắc động.

Đạo thần quang đó bị tiếng chuông Đông Hoàng định hình, sau đó rung lắc dữ dội, phun ra không ít hồng sa, có thể mơ hồ thấy một cái

hồ lô đỏ hơi tàn phá.

Tiếng chuông thứ hai tiếp nối, tỏa ra những vòng gợn sóng trong suốt!

Những vòng sóng đó là dị tượng khi thời gian và không gian dung hợp dưới vĩ lực của chuông Đông Hoàng.

Cái hồ lô đỏ tàn phá bị những vòng sóng quét qua, không chỉ hồng sa bị diệt sạch mà ngay cả bản thể hồ lô cũng bắt đầu nứt vỡ. "Đông Hoàng Thái Nhất!

Thiên Đình hôm nay thật sự muốn đuổi cùng giết tận Hồng Vân ta sao?!

Ta một đời nhiệt tâm làm việc thiện, vậy mà lại nhận lấy kết cục này sao..." Lúc này, từ trong hồ lô đỏ vang lên giọng nói phẫn nộ xen lẫn bi lương của Hồng Vân! "Giao Hồng Mông Tử Khí ra, bản hoàng có thể tha cho ngươi không chết!" Một giọng nói hơi có từ tính vang lên từ hư không, một nam tử mặc kim bào, đầu đội ngọc quan, kiếm mi tinh mục, vẻ tuấn lãng xen lẫn bá khí xuất hiện.

Tay phải hắn cầm một tôn cổ chung màu huyền hoàng hỗn độn, bao quanh bởi nhật nguyệt tinh thần và địa hỏa phong thủy.

Đông Hoàng Thái Nhất!

La Thiên ẩn mình trong bóng tối nheo mắt: Quả không hổ là cường giả đệ nhất dưới tầm Thánh nhân, Đông Hoàng Thái Nhất đã trảm nhị thi, khí cơ viên mãn, chỉ cần có đủ thời gian chắc chắn sẽ trảm được tam thi, trở thành Chuẩn Thánh mạnh nhất!

Trong khoảnh khắc đó, La Thiên bỗng nảy ra một ý nghĩ: Sau này Khổng Tuyên cũng giống như Đông Hoàng Thái Nhất, được xưng là đệ nhất dưới tầm Thánh nhân, ngũ sắc thần quang quét sạch thiên hạ, ngay cả Thánh nhân nếu không cẩn thận cũng dính đòn, không biết so

với Đông Hoàng Thái Nhất thời đỉnh phong thì ai mạnh hơn.

Không cần phải nói, nếu Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân rơi vào tay Đông Hoàng Thái Nhất, rất có thể hắn sẽ chứng đắc Thánh vị.

Căn nguyên và tư chất của Đông Hoàng Thái Nhất không hề thua kém Tam Thanh, khi hắn càng tế luyện chuông Đông Hoàng sâu sắc thì thần thông và uy năng càng thêm vô lượng khủng bố! "Hồng Vân đạo hữu đừng sợ, đưa Hồng Mông Tử Khí cho ta, Chuẩn Đề ta cũng có thể bảo đảm ngươi toàn mạng, giúp ngươi khôi phục nhục thân Chuẩn Thánh." Đúng lúc này, có một luồng thất thải thần quang quét tan hắc động, chặn đứng vòng sóng trong suốt, ngang nhiên chen vào.

Người vừa tới chính là Chuẩn Đề với thân hình gầy gò, đôi mắt sáng quắc.

Vì Đông Hoàng Thái Nhất đã trảm nhị thi nên tu vi cao hơn một bậc, Chuẩn Đề vừa vào đã phóng ra Thiện thi Tu Bồ Đề, tay cầm Gia Trì Thần Xử, muốn liên thủ kiềm chế Đông Hoàng Thái Nhất.

Gia Trì Thần Xử là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Hồng Quân Đạo Tổ ban tặng trên Phân Bảo Nham, công dụng hàng yêu phục ma vô cùng lợi hại, thần uy to lớn, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ sau này trong trận Phong Thần cũng bị Thần Xử đánh rơi khỏi lưng Quỳ Ngưu.

Có một món bảo vật có thể đánh rơi cả Thánh nhân, thảo nào hôm nay Chuẩn Đề mới dám lội vùng nước đục này, trực diện đối kháng với Đông Hoàng Thái Nhất và chuông Đông Hoàng. "Chuẩn Đề, đừng có mà không biết trời cao đất dày!" Ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất chuyển sang lạnh lẽo, sát ý sôi sục.

Chương 179

Thiên Đình độc tôn Hồng Hoang, cao thủ như mây, hiện nay Chuân Thiên Tinh Đấu đại trận đã thành, cộng thêm chuông Đông Hoàng, hắn có thể tùy ý tiêu diệt bất kỳ vị Chuẩn Thánh nào, dù hai người phương Tây có phi phàm đến đâu, Đông Hoàng Thái Nhất cũng chưa chắc đã để vào mắt!

Huống hồ chuyện này liên quan đến Thánh vị, kẻ nào xen vào kẻ đó chết! "U u!" Đúng lúc này, cái hồ lô đỏ tàn phá rung lên một cái, rồi rơi vào một vết nứt không gian vừa đột ngột xuất hiện và biến mất tăm. "?!" Cả Đông Hoàng Thái Nhất và Chuẩn Đề đều kinh hãi, một người rung chuông Đông Hoàng, một người vung Thất Bảo Diệu Thụ định chặn cái hồ lô đó lại, nhưng đã chậm nửa bước! "Rốt cuộc là ai?

Dám phá hỏng chuyện tốt của Thiên Đình ta!" Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận!

Vô cùng tận Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn tuôn ra, thiêu cháy hàng vạn dặm hư không.

Trong tích tắc đó, một chút viêm ý thoát ra ngoài không gian tan tác, khiến hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang cảm thấy như có thêm một vầng mặt trời Kim Ô trên đầu.

Phía bên ngoài, Yêu Sư Côn Bằng và Minh Hà Đạo Nhân định lao vào hư không tan tác, nhưng đều bị luồng Thái Dương chân ý hung mãnh ép phải dừng bước.

Thực tế, từ khi tiếng chuông Đông Hoàng vang lên, Côn Bằng ngoài kinh ngạc và phẫn nộ đã có ý định từ bỏ.

Việc hắn định lao vào cùng Minh Hà chỉ là để xem có chút cơ hội mong manh nào không.

Thiên Đế và Đông Hoàng đã nhúng tay vào, hắn làm thuộc hạ thì chẳng còn cách nào khác, đành phải nhẫn nhịn.

Là Yêu Sư, hắn hiểu quá rõ uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và chuông Đông Hoàng, chưa kể Thái Nhất đã trảm nhị thi!

Nhưng trong lòng hắn từ đó cũng nảy sinh một hạt mầm lạ lùng, lòng trung thành với Thiên Đình không còn như trước nữa! "Oanh!!" Một lát sau, từ trong hư không tan tác truyền ra những tiếng nổ vang dội, luồng không gian loạn lưu hung mãnh hơn tràn ra, khiến Côn Bằng và Minh Hà phải né tránh.

Bên trong đó, Đông Hoàng Thái Nhất và Chuẩn Đề đã bắt đầu đánh nhau. "Côn Bằng đạo hữu, rốt cuộc là chuyện thế nào?

Không phải chỉ có hai chúng ta biết sao?

Sao họ cũng có tin tức vậy." Minh Hà Đạo Nhân cũng đoán được đại khái, biết mình là bọ ngựa, kẻ khác là hoàng tước, nhưng vẫn trách móc Côn Bằng để đòi bồi thường.

Nhưng Côn Bằng lúc này đang cực kỳ khó chịu, thấy bị trách móc liền hừ lạnh một tiếng, rồi hóa thành đại bằng bay đi, chẳng thèm giải thích lấy một câu.

Hồng Mông Tử Khí cầm chắc trong tay nay đã bay mất, lại còn bị người ta coi như quân cờ, chẳng được chút thù lao nào, khiến sắc mặt Minh Hà Đạo Nhân cũng vô cùng khó coi, xoay người bỏ đi, thầm ghi hận Côn Bằng.

Thế nhưng, "Đang!" Một tiếng chuông cao vút, mang theo ý vị hỗn độn viễn cổ đột nhiên vang vọng khắp vùng, phong tỏa thời không xung quanh, không chỉ Minh Hà, mà cả Côn Bằng đã bay xa cũng bị cưỡng ép giữ lại.

Giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất vang lên ngay sau đó: "Hai

vị, xin dừng bước!

Có vài chuyện ta cần phải xác định rõ ràng." "Lấy một địch ba?

Đông Hoàng Thái Nhất quá ngông cuồng rồi!" Tiếng gào thét của Chuẩn Đề truyền ra từ hư không tan tác, chiến ý bừng bừng.

Bị coi thường thế này, thật sự không dễ chịu chút nào! "Ở đây này!" "Lại là hắn!" Một lát sau, cả Đông Hoàng Thái Nhất và Chuẩn Đề đều hét lớn.

Chính chủ lộ diện rồi!

La Thiên thật sự có chút cạn lời.

Nhân lúc Chuẩn Đề cùng Đông Hoàng Thái Nhất động thủ, hắn định âm thầm nhiếp đi Hồng Hồ Lô, với trình độ Thời Không Pháp Tắc của hắn thì việc này vốn không quá khó khăn.

Nhưng không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất và Chuẩn Đề đã sớm để lại dấu ấn trên Hồng Hồ Lô từ trước, khiến chân thân của hắn bị phát hiện chỉ sau một hai giây.

La Thiên cũng cảm thấy, phải chăng sau khi tiến vào Hỗn Nguyên Chí Cảnh, mình đã hơi xem thường hai vị đại thần Hồng Hoang lẫy lừng này?

Hay là đã xem nhẹ Hỗn Độn Chung kia!

Vừa rồi Hỗn Độn Chung quét qua Hồng Hồ Lô, e rằng lúc đó đã bị đánh dấu, Đông Hoàng Thái Nhất này nhìn thì thô bạo suất tính, nhưng cũng là người thô trung hữu tế.

“La Thiên?

Đạo hữu...” Khi thấy La Thiên, Chuẩn Đề đạo nhân ngẩn người.

Đã nhiều lần nếm trái đắng dưới tay La Thiên, lão đối với hắn tự nhiên không có ấn tượng tốt đẹp gì.

Đông Hoàng Thái Nhất mục quang u lãnh, nhưng chiến ý lại hừng hực.

Chiến ý này không liên quan đến việc La Thiên tranh đoạt đạo lữ của huynh trưởng hắn, mà thuần túy là muốn cùng La Thiên phân cao thấp!

Từ trước đến nay, y luôn tự nhận là kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân, là đệ nhất cường giả trong miệng các đại năng Hồng Hoang, vậy mà giờ đây La Thiên lại xuất hiện, thậm chí còn coi y như không khí mà muốn đoạt lấy Hồng Hồ Lô!

Một trận chiến này, không thể tránh khỏi!

"Giao ra Hồng Hồ Lô kia, chuyện hôm nay ta sẽ không truy cứu nữa.

Nếu không..." Đông Hoàng Thái Nhất nhấc Đông Hoàng Chung lên, Hỗn Độn Huyền Hoàng khí cuộn trào, ngũ sắc hào quang chiếu rọi hư không, một luồng uy năng cường tuyệt trấn áp tất cả.

Chuẩn Đề cau mày: Trước đó y còn giữ sức sao?

Chương 180

"Nếu không thì sao?

Hôm nay muốn Hồng Vân và Hồng Mông Tử Khí, cứ dựa vào bản lĩnh mà lấy." La Thiên cũng chẳng nể nang gì, vừa hay hắn cũng đang ngứa tay, muốn thử uy lực của Hỗn Độn Chung.

Do có Khai Thiên Cửu Thức và Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, hắn có phương pháp đối phó với Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và cả Hỗn Độn Chung.

Nếu có thể đoạt lấy ba đại Tiên Thiên Chí Bảo để trọng tổ Khai Thiên Thần Phủ, đối với La Thiên mà nói, đó không nghi ngờ gì là lựa chọn pháp bảo tối ưu nhất.

Khai Thiên Thần Phủ tấn công vật lý mạnh nhất, cộng thêm Thí Thần Thương công phạt nguyên thần sắc bén, La Thiên cảm thấy tổ hợp chí bảo này thậm chí có thể giúp hắn hoành hành không trở ngại trong Hỗn Độn giới!

"La Thiên đạo hữu, lời không thể nói quá." Chuẩn Đề giơ Thất Bảo Diệu Thụ lên.

Thấy có lợi mà không chiếm thì không phải là kẻ khôn ngoan.

La Thiên dù mạnh, lẽ nào có thể một địch hai?

Có được Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí trong tay, tâm khí của Chuẩn Đề tăng cao, không còn sợ hãi La Thiên như trước nữa.

"Thái Nhất đạo hữu, hà tất phải âm thầm truyền âm, cứ quang minh chính đại mà gọi bọn họ tới, chỉ sợ dẫu có một địch bốn, các ngươi cũng chưa chắc thắng được ta." La Thiên không thèm nhìn Chuẩn Đề, trực tiếp vạch trần âm mưu khiến lão đại kinh hãi: Hắn

biết sao?!

Tuy lúc này La Thiên chưa chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả nhưng thực lực đã ở Hỗn Nguyên Chí Cảnh, chút truyền âm giữa các Chuẩn Thánh thực sự không giấu nổi hắn.

"Bớt nói nhảm đi!" Đông Hoàng Thái Nhất bị vạch trần, giận dữ từ tâm, linh lực dồn vào Đông Hoàng Chung rồi mạnh mẽ rung lên.

Y vốn định để Yêu sư Côn Bằng và Minh Hà đạo nhân trấn thủ hư không để ngăn La Thiên bỏ chạy, giờ bị hắn nói thành lấy đông hiếp ít, với tính khí thô bạo của y, không nổi giận mới là lạ.

"Đang!

Đang!

Đang!" Tiếng chuông trong trẻo dồn dập, trong nháy mắt đã phong tỏa trấn áp hư không mấy ức dặm.

Ngay cả Chuẩn Đề cũng chịu ảnh hưởng.

Chuẩn Đề tưởng Đông Hoàng Thái Nhất sẽ liên thủ với mình, nhưng lại đánh giá thấp sự tự phụ của đối phương, trong lòng thầm mắng chửi vài câu, vội vàng vung Thất Bảo Diệu Thụ quét ra một mảnh không gian tự thân.

Nhưng!

"Uông uông!" Đông Hoàng Chung lại vang lên, ngay cả thời gian cũng bị ảnh hưởng nặng nề, Chuẩn Đề như người thường lún trong vũng bùn, mỗi nhất cử nhất động đều tốn không ít khí lực.

Cấm cố thời gian!

Thời không lập tức phát sinh biến hóa, trước tiếng chuông hạo đãng kia, phảng phất càn khôn đang dao động, vũ trụ đều mất đi màu sắc.

Đây chính là uy lực của đệ nhất Tiên Thiên Chí Bảo!

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn, mang theo sức mạnh của nhật nguyệt tinh thần và địa thủy hỏa phong, Đông Hoàng Chung được Thái Nhất ném ra, mãnh liệt đâm về phía La Thiên!

"Chỉ mình Đông Hoàng Chung thì không đánh bại được ta đâu!" La Thiên cười lạnh một tiếng, Thí Thần Thương hiện ra trong tay, một thương đâm thủng thời không cấm cố, hóa thành vạn ngàn hắc sắc thương mang nghênh tiếp Đông Hoàng Chung.

"Oanh!" Thương và Chung đối hám, khiến thời không ức vạn dặm bị cấm cố khôi phục lại như cũ, nhưng ngay sau đó lại vỡ vụn, khí tức hỗn độn quét qua, khiến ngay cả Chuẩn Đề cũng có chút chật vật.

"Chết tiệt!

Uy lực Tiên Thiên Chí Bảo thật bá đạo!

Tu vi của La Thiên lại tiến bộ, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất đã trảm nhị thi cũng phải thua kém một bậc!

Kẻ này thật nghịch thiên, may mà Thánh vị không có phần của hắn!" Chuẩn Đề chỉ có thể tự an ủi như vậy, khắc tiếp theo cũng gia nhập chiến đoàn, cùng Đông Hoàng Thái Nhất đối phó La Thiên.

Không chỉ vậy, Côn Bằng và Minh Hà đạo nhân cũng không nhàn rỗi.

Lập tức biến thành cục diện bốn người vây công La Thiên.

Vì Hồng Mông Tử Khí, liều mạng thôi.

Ba người Chuẩn Đề gia nhập thực sự mang đến cho La Thiên không ít áp lực.

Nhưng cũng chỉ là áp lực mà thôi, khi các đạo pháp tắc thần hoàn của La Thiên kịch liệt thăng hoa, mảnh hư không tan vỡ này dường

như không chịu nổi trận chiến của bốn người.

Tam nhân liên thủ cộng thêm Đông Hoàng Chung là Tiên Thiên Chí Bảo cũng chẳng làm gì được La Thiên, theo chiến ý của hắn dâng cao, hắn thậm chí thu lại Thí Thần Thương, chỉ dùng nhục thân đối kháng bốn người, khiến họ tức đến mức suýt thổ huyết: La Thiên quá coi thường người khác rồi!

"Oanh oanh oanh!" Trận chiến kịch liệt biến hư không đổ nát thành hư vô, bắt đầu ảnh hưởng đến đại địa Hồng Hoang.

Để không nhiễm thêm nhân quả và nghiệp lực, La Thiên nhảy ra khỏi Hồng Hoang, vượt qua Tam Thập Tam Thiên, đi vào Hỗn Độn giới ứng chiến bốn người.

"Có dám vào Hỗn Độn giới chiến một trận không?!" La Thiên đột nhiên rời đi, nhưng lời thách thức khiến bốn người không chút do dự đuổi theo.

Những động tĩnh lớn liên tiếp khiến trận chiến khó lòng che giấu, gần như ánh mắt của tất cả đại năng Hồng Hoang đều chú ý tới.

Tuy không rõ đầu đuôi nhưng thấy bốn người Đông Hoàng Thái Nhất vây công La Thiên mà không chiếm được nửa điểm thượng phong, ai nấy đều kinh hãi.

Họ biết La Thiên mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, ngay cả Yêu Hoàng Thái Nhất, Yêu Sư Côn Bằng cùng Chuẩn Đề và Minh Hà lấy đông địch ít cũng không làm gì được hắn.

Mạnh đến mức quá đáng rồi, bốn người kia có ai không phải là Tiên Thiên đại thần đỉnh tiêm xưng bá một phương, vậy mà chỉ bằng nhục thân La Thiên đã chống đỡ được tất cả!

"Nhìn kỹ xem, La Thiên chỉ mới dùng đến sáu đạo thần hoàn!

Chương 181

Hắn chưa tận toàn lực đâu!" "Còn có thể mạnh hơn nữa sao?

Ta có cảm giác, La Thiên đối mặt với Thánh nhân cũng có sức đánh một trận!" "Phải đi hỏi Nữ Oa Thánh nhân mới được!" "Đi!

Ta cũng vào Hỗn Độn xem thử!" Vì trận chiến dời vào Hỗn Độn giới, thần thức bị ngăn trở nhiều hơn, không ít đại năng rời khỏi động phủ, lục tục tiến vào Hỗn Độn giới để quan khán trận đại chiến lớn thứ hai trong lịch sử Hồng Hoang!

Chỉ đứng sau Đạo Ma chi chiến!

Trong hỗn độn vô tận, có một nơi đang khai thiên lập địa, một tòa cung điện huy hoàng nguy nga sừng sững tọa lạc bên trong.

Thế giới này chính là Thái Tố Thiên do Nữ Oa Thánh nhân khai tịch.

Tòa cung điện kia chính là Oa Hoàng Cung.

Do nắm giữ Tạo Hóa Pháp Tắc, thế giới này không tốn bao nhiêu thời gian đã được hình thành.

Lúc này Nữ Oa đang thấy hơi buồn chán, cảm thấy Thái Tố Thiên có chút quạnh quẽ, đang định đi Hồng Hoang tìm vài đồng tử hoặc đệ tử.

Bỗng nhiên, nàng cảm ứng được động tĩnh tại một mảnh hư không trong hỗn độn, sự chú ý liền dời qua đó.

"Cấm cố thời không, trọng diễn phong hỏa thủy thổ, Hỗn Độn Chung?!

Đông Hoàng?

La Thiên đạo hữu!

Còn có Yêu Sư Côn Bằng, Chuẩn Đề và Minh Hà đạo nhân?

Vì sao lại giao thủ?!" Nữ Oa Thánh nhân vội vàng bấm ngón tay tính toán, lập tức biết rõ tiền căn hậu quả, đại kinh thất sắc: "Lựa chọn của Hồng Mông Tử Khí đối với Hồng Vân đạo hữu cũng là do thiên mệnh, Đông Hoàng đạo hữu bọn họ dám hạ độc thủ như vậy, không sợ vướng phải đại nhân quả sao?" Một lát sau, nàng lại phát hiện ra chuyện còn kinh chấn hơn: "La Thiên đạo hữu tiến nhập Hỗn Nguyên Chí Cảnh rồi?

Nhưng vì sao lại không chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả?

Không có đạo quả, sao có thể tiến vào cảnh giới này?" Trong dòng sông thời gian của Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân Thiên Đạo ở trên cao, chỉ có duy nhất một loại Thánh Nhân Đạo Quả, cho nên nàng vốn tưởng dị động của khí cơ hỗn nguyên hôm đó là do một sinh linh hỗn độn nào đó chứng đạo quanh vùng Tam Thập Tam Thiên.

Không ngờ lại là La Thiên!

Sự thăng tiến của hắn thật khiến người ta không sao hiểu nổi.

"Không có Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại đi trước ta một bước!" Ánh mắt Nữ Oa xuyên thấu hư không, dừng lại trên người La Thiên hồi lâu.

Tuy Thánh nhân chi tâm không nhiễm hồng trần, không bị thất tình lục dục xâm chiếm, bất hỉ bất bi, nhưng tại khoảnh khắc này, trong lòng nàng cũng dâng lên một tia gợn sóng.

Rất nhanh, Nữ Oa cũng nhận ra một điểm không đúng: "Ta thành thánh được hưởng lợi quá nhiều, ràng buộc cũng không nhỏ, e là không dễ chém đứt." Đương nhiên, Thánh nhân vô sở bất năng, phương diện này cũng có thể xử lý được, nhưng Nữ Oa nhất thời lại

có chút không đành lòng.

“Thôi vậy!

Thật náo nhiệt nha.

Trận đại chiến này xem ra không dễ kết thúc như vậy đâu...

Ngô, có Đạo Tổ chú ý rồi, ta không cần nhúng tay nữa.” Nữ Oa cảm ứng được mười mấy đạo khí tức mạnh mẽ khác đột nhiên xuất hiện, khẽ lắc đầu.

“Ngô?

Cuối cùng vẫn không tránh được!

Cũng đành vậy, dẫu sao cũng nể tình Yêu tộc một chút, sau này hắn cũng không tiện cầu tình chuyện kia nữa.” Thấy có người đang hướng về Thái Tố Thiên, Nữ Oa khẽ thở dài.

Tại một nơi trong Hỗn Độn giới.

La Thiên cùng bốn người Đông Hoàng Thái Nhất đã đánh ra hỏa khí.

Không đúng, là Đông Hoàng Thái Nhất phát hỏa!

Một vùng hỗn độn bị đánh thành địa hỏa thủy phong hỗn loạn, phong bạo không gian do hỗn độn khí hình thành tàn phá bát phương, ngay cả Chuẩn Thánh tầm thường ở trong đó cũng khó lòng tự bảo vệ.

La Thiên vẫn duy trì sáu đạo thần hoàn, lấy Ngũ Hành làm chính, Tạo Hóa làm phụ, nhẹ nhàng ngăn cản bốn người, thành thạo điêu luyện.

Thuần túy dùng nhục thân đối kháng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Mười hai đạo pháp tắc nhập thể khiến nhục thân mạnh hơn cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy chưa bằng Tiên Thiên Chí Bảo nhưng cũng không còn xa lắm!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn cùng các đại năng chạy tới sau khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại không khỏi dâng lên cảm giác bất lực.

Thực lực của La Thiên càng lúc càng thâm sâu không thấy đáy, hùng hồn vô lượng, vốn dĩ sau khi có Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí, họ tưởng rằng sau này có thể dễ dàng vượt qua La Thiên, nhưng những gì nhìn thấy hôm nay đã khiến niềm tin đó bị dao động.

"Được rồi, không chơi với các ngươi nữa!" La Thiên thấy hiệu quả đã hỏa mãn, tung ra một quyền, quyền mang màu lục bao quanh, trong nháy mắt đánh bay Đông Hoàng Chung đang tỏa ra huyền hoàng hỗn độn khí, khiến Đông Hoàng Thái Nhất rên rỉ liên hồi, thối lui vào hư không.

Đồng thời hắn tung một cước hư không, vĩ lực vô lượng bộc phát, khiến Chuẩn Đề cùng Thất Bảo Diệu Thụ lăn lộn trong hư không, đè sập ức dặm không gian, cực kỳ chật vật.

Côn Bằng và Minh Hà còn thảm hơn, La Thiên chỉ chấn động nguyên lực toàn thân, hai kẻ đó đã bị hất văng mấy vạn dặm, hai tay run rẩy bủn rủn.

Đến lúc này, thực lực chân chính của La Thiên mới lộ ra một góc băng sơn, khiến tất cả đại năng đều há hốc mồm, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Đông Hoàng Thái Nhất là tồn tại hạng nào, Chuẩn Đề cường hãn ra sao, vậy mà trước mặt La Thiên lại như đứa trẻ không sức kháng cự, mặc hắn khi dễ.

"Lẽ nào, đại năng tiến vào Hỗn Nguyên ngày hôm đó chính là La

Thiên đạo hữu?!" Có người đại ngộ kêu lên.

Chương 182

"Chỉ thăng sáu đạo pháp tắc thần hoàn đã có sức mạnh như vậy, nếu không phải Hỗn Nguyên Chí Cảnh thì là gì?

E rằng chém sạch Tam Thi cũng không bằng một góc!" Một đại năng vội vàng phụ họa.

"La Thiên đạo hữu quả là La Thiên đạo hữu, dẫu không có Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí vẫn có thể trấn áp Hồng Hoang!" Một vị đại năng sùng bái La Thiên đã lâu cảm thán.

"Ai!

Không thành thánh thì đừng hòng đuổi kịp La Thiên, sợ là ngay cả bóng lưng cũng khó mà thấy được!" "Khen ngợi cái gì, làm mất mặt Yêu tộc chúng ta, cũng làm mất mặt phương Tây!" Có người kêu lên, đầy vẻ bất bình.

Nhiều đại năng cảm thán liên tục, một lần nữa nhận rõ sự thật: La Thiên, không thể địch nổi!

Nhưng không lâu sau, có người không nhịn được tiến lên can ngăn: "La Thiên đạo hữu xin hãy hạ thủ lưu tình, sư đệ ta có mắt không tròng, mạo phạm đạo hữu..." Đó là Tiếp Dẫn đạo nhân, thấy sư đệ mình bị đánh quá thảm, nếu không ngăn lại e rằng sẽ bị đánh thành đầu heo, mặt mũi mất sạch.

Ngay cả Thiên Đế Đế Tuấn cũng tới, mang theo khẩu dụ của Nữ Oa Thánh nhân, nếu chậm một bước, e rằng Hỗn Độn Chung kia cũng bị La Thiên thuận tay cầm đi mất.

Còn về Minh Hà và Côn Bằng không có ai đứng ra can ngăn thì thảm rồi, bị La Thiên đấm thêm mấy phát, một kẻ bị đánh hiện ra

nguyên hình Côn Bằng thổ huyết không ngừng, một kẻ bị đánh thành một vùng huyết hải nửa ngày không khôi phục nổi, thảm hại vô cùng.

La Thiên vốn chỉ muốn trút giận cho Hồng Vân và lập uy, thấy Tiếp Dẫn và Đế Tuấn lên tiếng can ngăn, lại nể tình Nữ Oa một chút, liền thuận nước đẩy thuyền tha cho bốn người, phiêu nhiên rời đi.

Một trận đại chiến cứ thế hạ màn.

Trên đảo Bồng Lai, trong mật thất tại Thanh Liên Cung, La Thiên vừa tiễn Trấn Nguyên Tử xong liền khoanh chân ngồi xuống, nhìn luồng tử khí dài ba thước ba thốn ba phân trước mặt cùng một đạo nguyên thần vô cùng yếu ớt.

Đó là Hồng Mông Tử Khí và nguyên thần của Hồng Vân.

Với tu vi Hỗn Nguyên Chí Cảnh hiện tại của La Thiên, luyện hóa Hồng Mông Tử Khí không khó, nhưng hắn không muốn vướng bận với Thiên Đạo Hồng Hoang nên tạm thời gác lại ý niệm đó.

Dẫu sao luồng tử khí này sinh ra từ Hồng Hoang, là vật phụ trợ Thánh vị, ràng buộc cực sâu, không giống như loại sinh ra từ hỗn độn.

Hắn dời tầm mắt sang nguyên thần của Hồng Vân.

Bị Đông Hoàng Thái Nhất và Chuẩn Đề liên tục tấn công, tia tàn hồn này của Hồng Vân như đèn trước gió, không chỉ mất hết ký ức linh thần mà ngay cả ấn ký bản nguyên cũng gần như sụp đổ.

Hồng Vân cả đời hành thiện, giáo hóa chúng sinh, vậy mà lại nhận lấy kết cục này, ngay cả La Thiên cũng thấy bùi ngùi.

Đây cũng là thiên số, bình thường tích lũy bao nhiêu thiện đức cũng không chống lại nổi một cuộc nhân quả giữa các đại năng.

Nhưng cũng không hẳn là Thiên Đạo bất công, sau khi Luân Hồi mở ra, Hồng Vân sẽ chuyển sinh thành Vân Trung Tử của Xiển Giáo,

một vị Phúc Đức Kim Tiên có đại khí vận bao quanh.

La Thiên đánh một luồng Tạo Hóa Chi Khí vào tia tàn hồn kia để ổn định tình hình, sau đó dùng Tụ Lý Càn Khôn thu lại, đợi sau khi Hậu Thổ mở ra Luân Hồi sẽ tiễn y đi chuyển thế.

Còn Hồng Mông Tử Khí, hắn cũng thu lại để sau này tính tiếp.

Tiếp đó, hắn lôi ra một vật, chính là Phân Bảo Nham, thuận tay luyện hóa nó.

Trong Phân Bảo Nham có tổng cộng bốn mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai cấm chế, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sở hữu sức mạnh Nguyên Từ độc đáo cùng thần thông ôn dưỡng bảo vật.

La Thiên luyện hóa nó không chỉ để chứa và dưỡng các linh bảo trong tay, mà còn để tham ngộ Nguyên Từ thần thông, từ đó khống chế Nguyên Từ Pháp Tắc!

Tuy hiện tại đã có đủ mười hai đạo pháp tắc cần thiết để nhục thân thành thánh, nhưng để tiếp tục tiến bước trên con đường pháp tắc, hắn cần nắm giữ nhiều hơn nữa.

Vì vậy, pháp tắc trong tay không bao giờ là thừa.

Với nguyên thần ở Hỗn Nguyên Chí Cảnh, việc luyện hóa Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không tốn chút sức lực nào, chỉ mất chưa đầy một ngày hắn đã luyện hóa hoàn toàn món linh bảo đặc biệt này, nắm giữ 35% Nguyên Từ Pháp Tắc và luyện ra một đạo xám mịt Nguyên Từ Thần Quang.

Nhìn đạo thần quang xoay quanh lòng bàn tay như con rồng nhỏ, La Thiên cảm nhận kỹ sự biến hóa bên trong.

Sau đó, trong lòng bàn tay hắn lại hiện ra năm loại kỳ quang, mỗi loại là một hệ trong Ngũ Hành Pháp Tắc.

Nhưng Ngũ Hành kỳ quang trước mặt Nguyên Từ Thần Quang giống như gặp phải thiên địch, không lâu sau đã bị Nguyên Từ Thần Quang phân giải hoàn toàn, hóa thành nguyên khí mịt mờ.

La Thiên lẩm bẩm: "Nguyên Từ Pháp Tắc quả nhiên có thể khắc chế Ngũ Hành và nhiều loại pháp bảo trong thiên hạ!

Không biết Ngũ Sắc Thần Quang của con khổng tước đầu tiên giữa trời đất kia lợi hại hơn hay Nguyên Từ Thần Quang của ta mạnh hơn." Sau khi luyện hóa Phân Bảo Nham, hắn liền xuất quan để bàn bạc chuyện Thiên Hôn với Hi Hòa và Thường Hi.

Hai chị em nàng nhờ có La Thiên chỉ điểm và giúp đỡ, hiện tại đều đã trảm ra một đạo Thiện thi, trở thành Trảm Thi Chuẩn Thánh danh phó kỳ thực.

Lúc này cả ba đều rảnh rỗi, La Thiên định tổ chức lễ Thiên Hôn luôn để tránh bị tên Đế Tuấn kia phỗng tay trên.

Nghe nói Đế Tuấn đang qua lại mật thiết với Tử Quang Phu Nhân ở Tử Vi Tinh, kết thành đạo lữ có lẽ là chuyện sớm muộn.

Tử Quang Phu Nhân cũng là vị Tiên Thiên đại thần có xuất thân phi phàm, sinh ra từ Tử Vi Tinh.

Tử Vi Tinh là vua của các vì sao, là ngôi sao trung tâm của biển sao vô tận, cùng với Nhật Nguyệt song tinh là ba ngôi sao cao quý nhất, không phân cao thấp.

Nàng bẩm sinh chấp chưởng kinh vĩ, nhật nguyệt tinh thần và bốn mùa tiết khí, tôn quý vô cùng, nên còn được gọi là Tử Vi Đế Tinh!

Yêu tộc hiện nay thế mạnh, khí vận ngút trời khiến Thái Dương Tinh nổi bật nhất trong biển sao, Tử Vi Tinh chưa gặp thời nên tự nhiên không áp chế nổi, nhưng vị thế cực tôn thiên sinh khiến nàng có khả năng trấn áp tất cả tinh tú sau này.

Cho nên, Đế Tuấn không có được Hi Hòa và Thường Hi liền chuyển sang theo đuổi Tử Quang Phu Nhân cũng là một kế sách thay thế tối ưu.

Tuy nhiên, La Thiên cũng không sợ đối phương tranh mất vì đã báo tin cho Nữ Oa.

Nếu không có Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa, lễ Thiên Hôn sẽ không thể hoàn thành...

Hai chị em Hi Hòa và Thường Hi đã là người của hắn, bình thường vốn đã ân ái, ba người ở bên nhau lúc nào cũng như keo sơn gắn bó, vừa nghe đến chuyện này ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Chương 183

Tuy Hồng Hoang hiện nay chưa thịnh hành danh phận nam nữ như sau này, nhưng có thể danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhân của La Thiên và chiêu cáo thiên hạ, các nàng đều rất hạnh phúc.

Thường Hi tiểu nha đầu vui mừng xong liền chu môi nói: "Hừ!

Sau này ta và tỷ tỷ đều phải hầu hạ chàng, thật là hời cho tên tiểu tử chàng rồi!" Nhìn dáng vẻ ngạo kiều đáng yêu đó, La Thiên chỉ biết cười, lập tức bế nàng về tẩm thất để "dạy dỗ" một trận.

"Phu quân..." Hi Hòa chỉ biết đỏ mặt đuổi theo.

Tại Thái Tố Thiên, trong hậu điện của Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh nhân với nhan sắc tuyệt mỹ nhất Tam giới đang lười biếng nằm trên ngũ thải vân sàng, nghịch ngợm chiếc Hồng Tú Cầu, dáng vẻ có chút tâm tư hỗn độn.

"Hắn biết Hồng Tú Cầu của ta có tác dụng này sao?

Chuyện nhân duyên ta còn chưa nói cho huynh trưởng biết, sao hắn có thể hay được?

Lẽ nào thuật thôi diễn của hắn còn trên cả ta và huynh trưởng?" "Nương nương, con đã tra rồi, danh tự của La Thiên thượng tiên không nằm trong sổ nhân duyên, lần Thiên Hôn này e là sẽ không thuận lợi như vậy." Bên cạnh ngũ thải vân sàng là một nữ tử mặc hồng y, thanh lệ vô song, sau khi lật xem một cuốn sổ màu đỏ liền cung kính thưa.

Nữ tử này dung mạo giống Nữ Oa đến bảy tám phần, chính là Thiện thi Hồng Nương do Nữ Oa dùng Hồng Tú Cầu trảm ra, nàng chấp chưởng Hồng Tú Cầu và sổ nhân duyên, sau này sẽ quản lý

chuyện nhân duyên của Tam giới.

"Chúng sinh Hồng Hoang trừ Thánh nhân ra, chân danh đều có trong sổ nhân duyên, tên của La Thiên thượng tiên không có, rất có thể hắn không phải sinh linh Hồng Hoang!" Hồng Nương tiếp tục nói khiến chân mày Nữ Oa khẽ nhíu lại.

Nếu vậy thì La Thiên thực sự có khả năng là sinh linh từ Hỗn Độn giới tiến vào Hồng Hoang.

Đối với sinh linh hỗn độn, Thiên Đạo Hồng Hoang chín phần mười sẽ giáng xuống thiên phạt để tiêu diệt.

Nhưng vì sao La Thiên lại là đứa con của thiên quyến?

Hai lần lựa chọn rõ ràng là do Thiên Đạo đưa đẩy...

Nhất thời Nữ Oa cũng không lý giải nổi sự hỗn loạn này.

Hiện nay nàng đã là Thánh nhân, sở hữu thần thông vô thượng thông suốt mọi việc trong Hồng Hoang, vậy mà riêng về La Thiên thì mọi thứ đều mịt mờ.

Ngay cả nàng cũng khó lòng nhìn thấu hắn.

Nhưng có một điểm cực kỳ rõ ràng: La Thiên sau này sẽ vô cùng nổi bật, không dưới Thánh nhân!

"Thôi kệ đi, coi như trả cái ân tình lần trước vậy." Nữ Oa cuối cùng cũng hạ quyết định, nhưng Thiện thi Hồng Nương có chút lo lắng: "Xin nương nương tam tư." Nữ Oa xua tay: "Ta ý đã quyết." Tin tức La Thiên tổ chức Thiên Hôn và Nữ Oa Thánh nhân đích thân làm chứng hôn nhanh chóng truyền khắp Hồng Hoang, khiến tất cả sinh linh đều xôn xao.

Biết là lễ Thiên Hôn nên không ít đại năng lần lượt lên đường đến Ngũ Thần Sơn ở Đông Hải để quan lễ.

Về phần thiệp mời của La Thiên thì không cần phải nói, thậm chí nó còn được coi là một thứ vốn liếng để khoe khoang.

Trong chốc lát, Ngũ Thần Sơn trở thành tâm điểm chú ý của các tu sĩ Hồng Hoang, đại năng tề tựu đông đảo.

Tuy nhiên, ở trên Thiên Đình, có một vị đại năng sau khi biết tin thì tức đến mức suýt nhảy dựng lên.

Đế Tuấn thực sự rất giận, chuyện của y và Tử Quang Phu Nhân ở Tử Vi Tinh vốn đã thuận lợi, chỉ thiếu một hôn lễ để mọi người chứng kiến, không ngờ lại bị La Thiên phỗng tay trên.

"Tên La Thiên này thực sự xung khắc với mệnh của ta!

Hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt của ta!" Ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói.

Chuyện tốt bị phá hỏng, không biết hậu quả ra sao nhưng chắc chắn là y cảm thấy sẽ mất đi không ít công đức.

Nhờ vào Hà Đồ Lạc Thư cộng thêm Bạch Trạch và Phục Hy thôi diễn mới tìm ra cách dùng Thiên Hôn để tích lũy công đức, ai ngờ giờ lại thành công dã tràng, làm sao không uất ức cho được.

"Bệ hạ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của chúng ta đã thành, Đạo Tổ lệnh chúng ta không được tranh đấu với Vu tộc nhưng dùng để đối phó một tên La Thiên chắc là không vấn đề gì." Kẻ lên tiếng là Yêu Sư Côn Bằng, tuy đã thảm bại dưới tay La Thiên một thời gian rồi nhưng trên mặt vẫn còn lờ mờ vết thương, có chỗ còn sưng lên.

Bao nhiêu mưu đồ với Hồng Vân chẳng những thành công cốc mà còn bị đánh một trận tơi bời, nên đối với La Thiên, y đầy bụng lửa giận.

"Các vị ái khanh thấy sao?" Đế Tuấn chau mày nhìn về phía Bạch Trạch và Phục Hy.

La Thiên mạnh như vậy, y không ngu gì nghe lời Côn Bằng mà mạo muội đi đối đầu với hắn.

"Huynh trưởng vạn vạn không thể, La Thiên kia là đứa con của thiên quyến, chúng ta không thể động vào." Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng quyết định nói ra chuyện kỳ quái trước đó.

"Đứa con của thiên quyến?!" Đế Tuấn và Phục Hy kinh hãi, sau khi nghe Thái Nhất chậm rãi kể lại, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Trách không được hắn có thể có được Hồng Mông Tử Khí." Đế Tuấn thở dài: "Hy Hoàng, một lần nữa phiền ông đại diện Thiên Đình đi một chuyến tới Ngũ Thần Sơn." Phục Hy hiểu ý, vội vàng chắp tay nhận lệnh.

Đợi Phục Hy lui xuống, Đế Tuấn mới hằn học nói: "Đứa con của thiên quyến sao, đợi khi ta thống nhất Hồng Hoang thì Hồng Hoang cũng chẳng còn chỗ cho hắn dung thân đâu!" Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu phụ họa, trong mắt lóe lên sát ý nồng đậm.

Việc bị La Thiên sỉ nhục trước đám đông khiến kẻ cao ngạo như y đến giờ vẫn không thể nguôi ngoai, cục tức này sắp làm y nghẹt thở rồi.

Phục Hy chuẩn bị trọng lễ, đi từ Nam Thiên Môn xuống.

Vì Nam Thiên Môn của Thiên giới nằm ngay trên đỉnh núi Bất Chu nên y thấy hai vị Đại Vu đang canh giữ ở đó.

Một người cao chín trượng, cơ bắp cuồn cuộn, ở trần, tay cầm một cây quyền trượng làm từ gỗ đào thần, chính là Đại Vu Khoa Phụ.

Người còn lại thì có chút gầy yếu không mấy nổi bật, chỉ cao bảy tám thước nhưng đầu có sừng, mặc quần áo vân báo, sau lưng có một cái đuôi giống như đuôi rắn.

Đại Vu Phong Bá!

Thấy Phục Hy – một trong Tứ Hoàng – từ Nam Thiên Môn đi xuống, cả hai đều vô cùng căng thẳng.

Cả hai đều là Đại La Kim Tiên nhưng so với Trảm thi Chuẩn thánh Phục Hy thì kém quá xa, căn bản không phải đối thủ của y.

Chương 184

Phục Hy chẳng thèm để ý, thậm chí một cái liếc mắt cũng không cho, lướt đi như một đạo độn quang về hướng bộ lạc Hậu Thổ.

"Phục Hy không ở yên trên Thiên Đình, xuống hạ giới làm gì?

Mau báo cáo cho Tổ Vu đại nhân!" Khoa Phụ vội vàng bảo Phong Bá đi báo tin.

Hiện nay quan hệ giữa hai tộc Vu Yêu đang căng thẳng như nước với lửa, thấy đối phương có động tĩnh lớn như vậy, cả hai không dám lơ là.

Phục Hy xuống hạ giới không đến Ngũ Thần Sơn ngay mà tranh thủ ghé qua bộ lạc Hậu Thổ để xem Nhân tộc do muội muội mình tạo ra giờ ra sao.

Không xem thì thôi, xem một cái liền giật mình.

Nhờ có lời hứa bảo hộ mười vạn năm của Tổ Vu Hậu Thổ, Nhân tộc sống rất tốt tại mảnh đất tổ tiên như đào nguyên này, qua bao nhiêu năm, số lượng đã phát triển lên đến hàng nghìn vạn.

"Lúc mới sinh ra mới chỉ có một Nguyên chi số, vậy mà qua bao lâu đã lên đến hàng nghìn vạn, năng lực sinh sôi của Nhân tộc cũng quá đáng sợ rồi!" Phục Hy kinh ngạc xong liền chú ý đến những biến hóa khác của Nhân tộc.

Ví dụ như họ đã bầu ra ba vị thủ lĩnh có công lớn là Truy Y Thị, Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị.

Truy Y Thị tạo ra quần áo phù hợp cho Nhân tộc để không còn chịu cảnh rét lạnh và côn trùng đốt, hiện tại thậm chí còn phát triển được bì giáp có thể chống đỡ đao kiếm tầm thường.

Hữu Sào Thị thì tạo ra nhà cửa che chở cho Nhân tộc.

Toại Nhân Thị thì phát hiện ra cách đánh lửa từ gỗ, mang lại ánh sáng cho Nhân tộc, kết thúc lịch sử ăn lông ở lỗ.

Cả ba đều nhận được không ít công đức, lập tức trở thành Kim Tiên, việc thăng lên Thái Ất Kim Tiên cũng là chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay.

Đặc biệt là đóa bất diệt tân hỏa trong tay Toại Nhân Thị có thể sánh ngang với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại mang theo đại khí vận của Nhân tộc, khiến Phục Hy cũng phải nhìn với con mắt khác, thậm chí có chút thèm muốn.

Phục Hy âm thầm quan sát một hồi rồi thở dài: "Không hổ là chủng tộc do muội muội tạo ra, ai nấy đều tràn đầy linh khí và trí tuệ, tốt hơn nhiều so với những kẻ chỉ biết đánh giết tranh đoạt như hai tộc Vu Yêu.

Chỉ tiếc là thân thể hơi yếu ớt, nếu mất đi sự che chở của Vu tộc thì khả năng diệt tộc là không nhỏ." "Có lẽ mình có thể giúp!" Một lát sau, Phục Hy nảy ra một ý định.

Cả Hồng Hoang đều biết Hậu Thổ Tổ Vu chỉ bảo hộ Nhân tộc mười vạn năm, nếu hết thời hạn đó, trước sự dòm ngó của vạn tộc Hồng Hoang, tiền đồ của Nhân tộc thật khó nói.

Đặc biệt là sau khi Nữ Oa chứng đạo thành công, nàng khai tịch đạo trường Thái Tố Thiên bên ngoài Tam Thập Tam Thiên rồi dời cả Oa Hoàng Cung lên đó mà không đoái hoài gì đến Nhân tộc nữa, khiến các chủng tộc Hồng Hoang đều lầm tưởng rằng Nhân tộc có lẽ chỉ là công cụ để Nữ Oa Thánh nhân chứng đạo, nay dùng xong thì vứt bỏ.

Lúc này Phục Hy nảy ra ý định đưa Nhân tộc lên Thiên giới để chăm sóc, dẫu sao y cũng là một trong Tứ Hoàng, việc này vốn dễ

dàng.

Sắp xếp một ít Nhân tộc vào đạo trường của mình, bất kể linh khí hay tài nguyên đều tốt hơn hàng trăm hàng nghìn lần so với cái nơi hẻo lánh do bộ lạc Hậu Thổ quản lý này.

Ý niệm đã định, y hiện thân, tỏa ra khí tức không chút che giấu rồi tiến về phía ba vị thủ lĩnh Nhân tộc.

Khí tức Trảm thi Chuẩn thánh vừa xuất hiện khiến ba người Toại Nhân Thị vội vàng từ trong nhà chạy ra nghênh đón.

Thấy Phục Hy, cả ba trực tiếp quỳ lạy, gọi là Hy Hoàng bệ hạ.

Đối với anh trai của Thánh mẫu Nữ Oa, Nhân tộc cũng vô cùng tôn sùng.

"Mau đứng lên đi, không cần khách sáo." Phục Hy vội vàng đỡ họ dậy rồi nói rõ ý định của mình.

"Đưa Nhân tộc chúng con lên Thiên giới sao?

Quy tụ về đạo trường của Hy Hoàng ngài?" Ba vị thủ lĩnh nghe vậy thì kinh ngạc, sau đó vui mừng khôn xiết.

Nhưng Toại Nhân Thị nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mặt lộ vẻ lo âu: "Hy Hoàng bệ hạ, Yêu tộc hung tàn con đã sớm lĩnh giáo, e là lên Thiên giới đó, số người chúng con còn không đủ cho vài con đại yêu dắt răng." Nhân tộc tuy được Hậu Thổ Tổ Vu che chở để nghỉ ngơi hồi phục và âm thầm phát triển, nhưng những ma sát nhỏ giữa hai tộc Vu Yêu chưa bao giờ dừng lại, nên vùng đất của Nhân tộc ở biên giới cũng bị Yêu tộc tập kích mấy lần, chết không ít người.

Điều đáng sợ nhất là...

Sau một lần bắt cóc Nhân tộc, phía Yêu tộc phát hiện ra thịt của Nhân tộc ai nấy đều tươi ngon, mức độ mỹ vị vượt xa các chủng tộc

Hồng Hoang khác.

Còn một điểm nữa: Do Nhân tộc có Tiên Thiên Đạo Thể, được hình thành từ tinh túy của vạn linh, nên việc ăn thịt họ càng mang lại lợi ích to lớn, đặc biệt là những người ở cấp Địa Tiên, Thiên Tiên.

Đối với những cường giả Yêu tộc từng nếm qua thì đây quả thực là món thực phẩm bổ dưỡng nhất trên đời.

Thậm chí trong một số bộ lạc Yêu tộc, Nhân tộc bị bắt làm tù binh đã trở thành món hàng có giá trị cao nhất để khoe khoang và đãi khách quý trong giới quý tộc và cao tầng.

Theo bí mật này lan truyền ra, số lượng Yêu tộc dòm ngó Nhân tộc ngày càng nhiều, những năm gần đây tần suất tập kích ngày càng cao.

Nếu không nhờ Hậu Thổ Tổ Vu phái các Đại Vu đến trấn giữ bảo vệ Nhân tộc thì hậu quả thực sự không lường trước được.

Vì vậy, ba vị tổ Nhân tộc dù khao khát tài nguyên ở Thiên giới nhưng trong lòng cũng cực kỳ lo âu và kiêng kỵ.

Thiên giới là đại bản doanh của Yêu tộc, nếu lên đó chẳng khác nào mỡ dâng miệng mèo, Hậu Thổ Tổ Vu dù mạnh, Vu tộc dù chấp chưởng đại địa nhưng Yêu tộc vẫn có thể gây ra đe dọa không nhỏ cho Nhân tộc...

Nghĩ đến sự hưng vong của tộc quần, họ không dám hoàn toàn tin vào lời của Phục Hy.

Dẫu sao kẻ thống trị Thiên giới là Thiên Đế và Đông Hoàng, Phục Hy dù là một trong Tứ Hoàng nhưng thực chất cũng là thần tử của Thiên Đế, nếu Thiên Đế cũng thèm muốn mỹ vị của Nhân tộc thì...

Nghĩ đến đây, ba vị tổ Nhân tộc toát mồ hôi lạnh.

Sự hung tàn tham lam của Yêu tộc đã ăn sâu vào tâm trí họ, nếu lên

đó mà bị Thiên Đế hạ lệnh giam giữ nuôi lấy thịt thì...

Phục Hy thấy ánh mắt họ né tránh, do dự không quyết liền thấy hơi lạ, định mở miệng hỏi thì có một giọng nói thanh lãnh nhưng êm tai truyền đến: "Phục Hy đạo hữu không ở trên trời mà đến bộ lạc Hậu Thổ của ta làm gì?" Cách đó không xa, một luồng hoàng quang lóe lên, Tổ Vu Hậu Thổ bước ra, nhìn chằm chằm Phục Hy.

Hậu Thổ tính tình tốt, nếu đổi lại là các Tổ Vu khác thấy trọng thần Thiên Đình như Phục Hy xông vào lãnh địa của mình thì đã sớm vác vũ khí lên đánh một trận rồi.

Phục Hy cười nói: "Hậu Thổ đạo hữu đừng hiểu lầm, ta chỉ tiện đường xem qua tình hình chủng tộc do muội muội tạo ra thôi, không có ý gì khác." Đã trảm một thi, y cũng không sợ Hậu Thổ đang ở tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chương 185

"Phục Hy đạo hữu đi từ Nam Thiên Môn xuống, đến nơi này mà cũng gọi là tiện đường sao?" Hậu Thổ lạnh lùng đáp lại.

"Hậu Thổ đạo hữu, Nhân tộc không phải chủng tộc phụ thuộc của Vu tộc!

Họ là do muội muội ta tạo ra, hôm nay ta muốn đưa họ đi đâu là quyền của ta!

Ta đưa họ lên trời, không cần các ngươi bảo hộ nữa!" Phục Hy sắc mặt cũng lạnh xuống.

"Hừ!

Yêu tộc các ngươi chẳng biết đã ăn thịt bao nhiêu người rồi, ông định đưa họ lên trời để hiến cho Thiên Đế và Đông Hoàng thưởng thức sao?!" Hậu Thổ nộ xích.

Chuyện Yêu tộc tập kích và ăn thịt người Phục Hy cũng có nghe qua, nghe vậy liền quay sang hỏi ba vị tổ Nhân tộc.

Tuy nhiên, sau khi biết sự thật, y cũng không yếu thế: "Chuyện của Nhân tộc, họ tự quyết định!

Ngay cả ta cũng không quản được!" Nói đoạn, y dùng thần thông thông cáo khắp mấy trăm vạn dặm: "Ta là Phục Hy, huynh trưởng của Thánh mẫu Nữ Oa, hôm nay hạ giới để đưa các ngươi lên trời, ai đi theo đều có thể thăng tiên!

Trường sinh bất tử, pháp lực thông thần, ta cho các ngươi một trăm ngày để suy nghĩ, sau một trăm ngày ta sẽ quay lại!" Nói xong, Phục Hy xé rách hư không, phủi mông rời đi.

Hậu Thổ chưa kịp trở tay, nhất thời cũng không có cách nào, chỉ

đành hy vọng Nhân tộc không bị cám dỗ mà tỉnh táo nhận ra sự hung tàn của Yêu tộc.

Phải thừa nhận rằng chỉ qua một cuộc đấu khẩu nhỏ, Hậu Thổ đã cảm nhận sâu sắc sự xảo quyệt và cơ trí của Phục Hy – một quân sư Thiên Đình, trọng thần của Thiên Đế.

"Vu tộc ta đã chăm sóc các ngươi nhiều năm, đánh chết không biết bao nhiêu cường giả Yêu tộc, sự hung tàn của chúng các ngươi chắc hẳn rõ nhất.

Tuy nhiên nếu các ngươi chọn dời lên Thiên giới, Hậu Thổ ta cũng sẽ không ngăn cản nửa điểm." Hậu Thổ có vẻ hơi uất ức trước sự dao động của ba vị tổ Nhân tộc nên nói thẳng thừng.

"Tổ Vu đại nhân!" Ba người cảm thấy hổ thẹn đáp lại.

Họ hạ quyết tâm không lên trời nhưng những người khác trong tộc thì chưa chắc.

Tại Ngũ Thần Sơn ở Đông Hải, khi ngày Thiên Hôn cận kề, trong vòng nghìn dặm tường thụy hiện ra, tử khí ngút trời, linh khí kinh nhân, cùng với đủ loại dị tượng thiên địa, đạo văn diễn hóa, xuất hiện những đạo lý đại đạo hiếm thấy khiến người ta nhìn vào là có thể đốn ngộ liên tục.

Lần náo nhiệt này của Ngũ Thần Sơn thực sự là đệ nhất Hồng Hoang, không ít đại năng tiềm tu vạn vạn năm cũng phải xuất quan để đến chúc mừng La Thiên cùng Hi Hòa, Thường Hi.

Đương nhiên, với La Thiên thì họ chẳng có giao tình gì, cơ bản là đều nhắm đến Bàn Đào.

Nghe nói khách mời tham dự Thiên Hôn lần này, mỗi người đều nhận được một quả Tử Văn Tế Hạch Bàn Đào, loại chín nghìn năm một lần, phẩm chất tốt nhất!

Bàn Đào do Tây Vương Mẫu trồng đã được coi là linh quả mỹ vị nhất thế gian, vậy mà theo lời đồn, Bàn Đào của La Thiên còn vượt xa một bậc!

Vì vậy, làm sao mà họ không đổ xô đến cho được.

Tuy nhiên, Ngũ Thần Sơn không dễ vào như vậy, trong vòng năm trăm dặm quanh núi, đệ tử Thanh Liên Cung đã bố trí nhiều tầng pháp trận cấp độ không hề thấp, đại năng nào không có thiệp mời thì phải phá được trận mới có thể tham gia.

Đương nhiên nếu bị kẹt trong trận cũng không phải là không có lợi, họ vẫn có thể thu được không ít ích lợi từ đó, chỉ là không bằng được vào tận nơi thôi.

Trên đỉnh đảo Bồng Lai thuộc Ngũ Thần Sơn, tại quảng trường Thanh Liên Cung, từng đạo tiên quang liên tiếp hạ xuống, quần tiên tề tựu.

La Thiên cùng Hi Hòa và Thường Hi đích thân ra nghênh tiếp khách khứa.

Hắn mặc đại hỉ hồng bào, anh tuấn tiêu sái, hai nàng thì diễm tuyệt thiên hạ, lấn át tất cả nữ tiên, khiến người ta thầm hô đúng là trời sinh một cặp, La Thiên thật có diễm phúc, ai nấy đều vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng điều khiến các đại năng kinh ngạc hơn cả là tộc trưởng của Tiên Thiên Tam Tộc đều là đệ tử môn hạ Thanh Liên Cung, lúc này họ đang làm những việc như tiếp đón, chạy vặt, chẳng còn chút uy phong nào của ngày xưa.

Ánh mắt nhiều đại năng nhìn về phía La Thiên thay đổi liên tục.

Tiên Thiên Tam Tộc đã tàn phá Hồng Hoang, gây ra tội nghiệt ngất trời, vậy mà La Thiên dám bảo lãnh toàn bộ, hơn nữa giờ ai nấy đều sắp chứng đạo Chuẩn Thánh, những chuyện này khiến họ vừa mơ hồ

vừa kinh tâm...

"Tam Thanh của Côn Luân Thần Sơn đến..." "Thải Phượng tiên tử của Phượng tộc đến..." "Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán hiến tặng hạ lễ chín quả Nhân Sâm, chúc Thiên Hôn viên mãn!" "Minh Hà đạo nhân từ phương Tây hiến tặng một kiện cực phẩm linh bảo, chúc Thiên Hôn viên mãn!" La Thiên nghe những lời này cũng không khỏi mỉm cười.

Phải thừa nhận rằng có thực lực và thân phận địa vị thì kết hôn đúng là một hỉ sự đại phát tài.

Biết thế này đã cưới hai chị em Hi Hòa thành hai lần rồi!

Kiếm thêm được một mẻ!

Đúng lúc này, trong hư không có khí tức vô thượng giáng lâm, ngay sau đó là uy áp của Thánh nhân cuồn cuộn, nhiếp phục toàn trường khiến tất cả đại năng đều im bặt.

Nữ Oa Thánh nhân đến rồi!

Thánh nhân giáng lâm không để lại dấu vết, cũng không chút khói bụi, nếu không có chiếc vân hà hương xa do kim long kéo xuất hiện giữa hư không cùng uy nghi Thánh nhân đi trước một bước thì ngoại trừ La Thiên ra, căn bản không có ai phát hiện Nữ Oa đã đến.

Chỉ một góc băng sơn này thôi cũng đủ để các vị Chuẩn Thánh có mặt tại đó phải rùng mình: Thần thông của Thánh nhân quả nhiên thâm bất khả trắc.

Chiếc vân hà hương xa mà Thánh nhân đang ngồi cũng cực kỳ phi phàm, nó được luyện từ tinh túy của mây mù cùng với chín tầng thải hà, cổ nhã phiêu dật mà lại mỹ luân mỹ hoán.

Chỉ thấy hoa cái do ngũ sắc vân khí hình thành có chín tầng, cao tám trượng một thước, trang trí bằng kim trảo vũ bảo, lại có kim chi

ngọc diệp hóa sinh, từng đóa tiên hoa nở rộ, tất cả đều vây quanh một đóa thanh liên trên đỉnh hoa cái.

Trong hương xa có Định Phong Châu, Tịch Thủy Châu, Tị Trần Châu... từng viên thần châu kết thành rèm rủ xuống, che đi phần nào dung nhan Thánh nhân, nhưng chỉ một thoáng nhìn qua, mọi người vẫn bị nhan sắc cực hạn của nàng làm cho kinh diễm, những kẻ đạo tâm tu vi kém một chút thậm chí còn có dấu hiệu thần hồn điên đảo.

Bên ngoài xa, từng đóa kim liên hóa sinh vây quanh, phía ngoài kim liên là tử khí đông lai ba vạn dặm.

Màn xuất hiện của Thánh nhân thật phi phàm, khiến các đại năng có mặt đều vội vàng cúi người chào: "Bái kiến Thánh nhân!" Không ít đại năng âm thầm chú ý đến đóa thanh liên trên đỉnh hoa cái của hương xa.

Chương 186

Đóa thanh liên đó không biết có liên quan gì đến đóa thanh liên khổng lồ của La Thiên thượng tiên từng làm kinh động Đạo Tổ không...

Hoặc có lẽ quan hệ giữa Nữ Oa Thánh nhân và La Thiên thượng tiên còn sâu đậm hơn những gì họ tưởng!

La Thiên cùng Hi Hòa, Thường Hi vội vàng lên nghênh tiếp thánh giá.

Nữ Oa Thánh nhân cũng rất dứt khoát, sau khi đáp lễ liền lấy ra Hồng Tú Cầu có thắt dải lụa hồng, bảo La Thiên và hai chị em mỗi người cầm một đầu, chiếc cầu lơ lửng trước mặt tỏa ra ánh hồng quang dịu nhẹ.

Ngay sau đó, Nữ Oa phất tay một cái, dưới chân bốn người mọc lên một tòa tế đài cao vút.

"Thiên Đạo ở trên, nay có La Thiên cùng Hi Hòa, Thường Hi thuận ứng thiên đạo, kết thành liên lý, lập nên hôn nhân, làm rõ âm dương, bổ khuyết thiên số...

Thiên Hôn, lập!" Theo tiếng hô vang của Nữ Oa, Hồng Tú Cầu đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, ba người La Thiên không chỉ cảm nhận được một số thông tin được khắc sâu vào trong Hồng Tú Cầu mà còn có một cảm giác liên kết chặt chẽ với nhau.

"Nhất bái Thiên Địa!" Nữ Oa tiếp tục hô, ba người hướng về phía núi Bất Chu cúi người hành lễ.

Lễ bái Thiên Địa này thực chất cũng là bái Bàn Cổ đại thần, cảm tạ người đã khai sinh thế giới, hóa sinh vạn vật.

“Nhị bái Thiên Đạo!” Ba người tiếp tục hướng về thiên không cúi người bái.

Muốn thành Thiên Hôn thì Thiên Đạo cũng phải bái, cả ba đều từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung nên lễ này càng thêm đương nhiên!

“Phu thê đối bái!” Sau khi ba người đối bái, nàng tiếp lời: “Lễ tất, Thiên Hôn thành!” Giọng nói vừa dứt, sấm sét trên trời hóa sinh nhưng không mang ý hủy diệt mà mang theo khí tường thụy, một đám mây công đức vàng rực rộng hơn trăm dặm từ trên trời giáng xuống.

Nhiều đại năng quan lễ đều ghen tị không thôi: Lượng công đức Thiên Đạo giáng xuống này chắc phải đến một trăm tám mươi ức mất!

Thiên Hôn thật lợi hại!

Ngay cả nhiều Chuẩn Thánh bình thường có tích lũy đến chết cũng khó kiếm được một hai triệu công đức, đừng nói đến con số hàng ức xa vời này!

Số công đức đó, bảy phần bay về phía ba người La Thiên, hai phần rơi vào người Nữ Oa, còn một phần thì chui tọt vào Hồng Tú Cầu – vật làm chứng hôn.

Đúng lúc này, La Thiên làm một việc khiến tất cả đại năng kinh ngạc: Hắn không nhận số công đức đó mà nhường hết cho hai vị thê tử của mình.

“Phu quân, chàng?!” “Tỷ phu!” Hi Hòa và Thường Hi đều ngẩn ngơ, không hiểu vì sao hắn làm vậy.

“Phu quân ta không thiếu nhất là công đức, chút công đức này các nàng cứ giữ lấy mà tu luyện cho tốt để sớm ngày đột phá, cùng phu quân ta đồng chứng Hỗn Nguyên, bên nhau mãi mãi.” La Thiên mỉm cười đáp lại, sự dịu dàng trong sát na đó khiến lòng Hi Hòa và

Thường Hi ấm áp vô cùng.

Có phu quân như vậy, còn cầu gì hơn!

Màn khoe ân ái này khiến các nữ tiên bên dưới không nhịn được vỗ tay khen ngợi, ngưỡng mộ không thôi: Hàng chục ức công đức mà nhường cho vợ không chớp mắt, đúng là người chồng tuyệt thế!

"Đinh!

Do Nữ Oa hoàn thành lựa chọn ba, ký chủ nhận được phần thưởng gấp mười lần: Ba mươi ức công đức.

Và phần thưởng thêm: Lôi chi Pháp tắc." Hệ thống nhắc nhở khiến La Thiên hơi ngạc nhiên: Lôi chi Pháp tắc vốn là sở trường của Tổ Vu Cường Lương.

Nhưng hiện tại tâm trí hắn đều dồn vào những đạo pháp tắc chí cao kia nên đối với pháp tắc hệ Lôi này cũng không mấy bận tâm.

Thiên Hôn đã thành, cả thiên hạ cùng vui, Thanh Liên Cung đãi mỗi vị quan lễ thêm một quả Bàn Đào, tiên tửu thượng hạng cũng được phục vụ không giới hạn khiến ai nấy đều mãn nguyện.

Ngay cả Nữ Oa Thánh nhân sau đó cũng tham gia yến tiệc, và tại đây nàng đã nhận Thải Phượng tiên tử và Thải Thước tiên tử của Phượng tộc làm thị nữ bên mình.

Phục Hy đi thay Thiên Đế cũng tranh thủ trò chuyện riêng với muội muội mình, hỏi han một số tình hình và nhận được sự cho phép về một vài việc.

Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn và những người có Thánh vị thiên định chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, nhân lúc kính rượu liền liên danh thỉnh cầu Nữ Oa Thánh nhân giảng đạo một phen.

Mãi mà không chứng đạo được khiến họ thực sự bắt đầu sốt ruột

rồi.

Dẫu sao dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, một ngày chưa thành thánh là một ngày còn cảm giác nguy cơ.

Không có gì khác, chỉ vì tấm gương của Hồng Vân vẫn còn đó.

Nữ Oa thấy Tam Thanh khẩn cầu cũng không tiện từ chối, liền nhận lời giảng đạo ngay tại Thanh Liên Cung, diễn giải lý lẽ của Thánh nhân và bí mật của Thiên Đạo.

Điều này khiến tất cả đại năng có mặt đều thầm hô chuyến này không uổng công, thật quá bất ngờ.

Buổi khánh điển long trọng cũng dần kết thúc, Phục Hy ở lại Ngũ Thần Sơn vài ngày, đợi muội muội trở về Oa Hoàng Cung xong y cũng vội vã quay lại vùng đất của Nhân tộc.

Nữ Oa không phản đối việc đưa Nhân tộc lên Thiên giới nhưng yêu cầu phải tôn trọng ý nguyện của họ, không được cưỡng ép.

Kỳ hạn một trăm ngày đã đến, Phục Hy quay lại khiến ba vị tổ Nhân tộc trong lòng có chút thấp thỏm.

Sau khi bàn bạc, ba người vốn quyết định không đi nhưng các bộ lạc và nhánh khác của Nhân tộc lại có ý kiến khác.

Hiện nay Nhân tộc có hơn nghìn vạn người, đã sớm phân tán ra tạo thành hàng trăm bộ lạc, tuy các thủ lĩnh bộ lạc vẫn tôn sùng ba vị tổ nhưng do hoàng quyền chưa xuất hiện nên sự hạn chế quyền lực chưa rõ ràng.

Vì vậy số lượng bộ lạc chọn lên Thiên giới thực sự không ít.

Dẫu sao lời hứa ai cũng có thể thành tiên của Phục Hy thật sự quá khó để từ chối!

Không còn cách nào khác, chỉ cần ai từng trải qua những trận tập

kích bắt bớ của Yêu tộc đều sẽ khao khát sức mạnh.

Ngoài ba vị tổ ra thì những người khác trước một Yêu tộc có nhục thân mạnh mẽ bẩm sinh thực sự quá yếu ớt, căn bản không thể kháng cự.

Tuy thời gian qua cũng có người thông hôn với Vu tộc, học được một số luyện thể pháp khiến thể chất tăng lên không ít nhưng vẫn chưa đủ!

Chương 187

Quan trọng nhất là một bộ phận Nhân tộc đã bị uy thế hung bạo của Yêu tộc nhiếp phục, cho rằng Yêu tộc mạnh hơn Vu tộc, Thiên Đình sẽ sớm thống nhất Hồng Hoang, nên sớm đầu quân cho Thiên Đình sẽ tránh được tai kiếp diệt tộc.

Kẻ yếu thường nảy sinh sự sùng bái mù quáng đối với kẻ mạnh từng ức hiếp mình, hoặc có thể nói là các bộ lạc này đã bị đánh cho sợ rồi, dẫu có huyết hải thâm thù nhưng trước sức mạnh chưa từng có của Yêu tộc, họ đã từ bỏ hy vọng báo thù mà chỉ muốn sống sót qua ngày.

Cộng thêm mối quan hệ giữa Phục Hy và Thánh mẫu Nữ Oa, chọn Thiên giới cũng là lẽ thường!

"Nhân tộc ta tuy yếu nhưng không phải không có vị thế, cũng không cần dựa dẫm vào kẻ khác để sống!" Toại Nhân Thị dõng dạc nói.

"Yêu tộc bắt giết hàng triệu hài nhi của tộc ta như lợn chó, thâm thù đại hận này ta vạn vạn lần không thể nguôi ngoai, cho nên ba vị tổ chúng ta quyết định không lên Thiên giới." Lời của Truy Y Thị mang theo chút lửa giận, khiến các thủ lĩnh bộ lạc có mặt ở đó đều hổ thẹn cúi đầu: Đại nam nhi mà khí tiết còn thua cả một nữ lưu!

"Nhưng ai muốn lên Thiên giới, ta cũng sẽ không ngăn cản." Hữu Sào Thị tiếp lời khiến những bộ lạc đã định chí ra đi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ba vị tổ giữ được người nhưng không giữ được tâm, sau này chắc chắn sẽ có kẻ lén lút dời lên Thiên giới vì sự cám dỗ đó quá lớn.

Và còn một điểm nữa: Nếu hết kỳ hạn vạn năm mà Vu tộc không

bảo hộ nữa thì nguy cơ Nhân tộc phải đối mặt thật quá đáng sợ, không chừng sẽ bị diệt tộc chỉ trong một sớm một chiều.

Hoặc giả để một bộ phận lên đó cũng là chừa cho Nhân tộc một đường lui?

Rất nhanh, Nhân tộc đã phân chia xong, bộ phận theo Phục Hy lên trời, bộ phận không đi tiếp tục ở lại đất tổ phát triển.

Những việc Phục Hy làm không thoát khỏi tai mắt La Thiên.

Sự xuất hiện của Phục Hy là một biến số, trong tiến trình lịch sử nguyên bản không có chuyện này, La Thiên không tiện can thiệp, cộng thêm không biết hôm Thiên Hôn Nữ Oa và Phục Hy đã nói gì nên hắn cũng mặc kệ.

Muốn trở thành chủng tộc nhân vật chính của trời đất, Nhân tộc chắc chắn phải chịu sự phản phệ khí vận từ hai tộc Vu Yêu, sóng gió trắc trở sẽ không thiếu.

La Thiên tuyệt đối sẽ không cái gì cũng nhúng tay vào làm bảo mẫu, hắn chỉ ra tay vào những thời khắc then chốt.

"Tại thời điểm này chắc Lão Tử cũng sắp đi du ngoạn núi Thủ Dương rồi lập Nhân giáo, sau đó Tam Thanh lần lượt thành thánh, nhị thánh phương Tây cũng nối gót theo sau...

Thời đại chư thánh cuối cùng cũng sắp đến rồi!" "Theo sự chứng đạo thành công của các thánh nhân, Nhân tộc với tư cách là căn cơ cũng sẽ nhận được đại khí vận và nhanh chóng mạnh lên." "Theo Phục Hy lên trời có khả năng sẽ không được hưởng công đức giáo hóa của Thánh nhân, lựa chọn nào tốt hơn thì phải đợi nghìn năm, vạn năm nữa mới có kết luận được..." "Ngô?

Sức mạnh nguyên thần của ta cũng tích lũy gần đủ rồi, đang chờ đợi một cơ duyên đột phá để chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả." La

Thiên gạt chuyện của Nhân tộc sang một bên, kiểm tra thực lực nguyên thần, thấy thời gian chứng đạo không còn xa nữa.

"Dùng lực chứng đạo, đạo quả Hỗn Nguyên ngưng luyện ra rốt cuộc sẽ kinh khủng đến mức nào đây?!" "Thật khiến người ta mong chờ nha!" Đang thầm cảm thán thì bên tai vang lên giọng nũng nịu êm ái, sau lưng cảm nhận được một thân thể mềm mại ấm áp dán vào khiến tâm thần lay động: "Tỷ phu đang nghĩ gì vậy?

Đến giờ con luyện tập rồi!" Là Thường Hi, tiểu nha đầu này từ sau khi nếm được vị ngọt thì chẳng biết thẹn thùng là gì nữa, tính cách thậm chí còn sảng khoái chủ động hơn cả tỷ tỷ Hi Hòa hay đỏ mặt của nàng!

"Được rồi, luyện tập thôi.

À đúng rồi, sau này nàng đừng gọi ta là tỷ phu nữa, gọi là phu quân giống tỷ tỷ được không?" La Thiên không từ chối, nhưng có chuyện này phải nói rõ, dù thỉnh thoảng Thường Hi gọi là tỷ phu mang lại cảm giác khá lạ lẫm và thú vị.

Phải thử qua La Thiên mới biết Thái Âm Thần Thể tuyệt diệu đến mức nào, thực sự là đệ nhất trong các nữ thân.

Dùng để song tu, ngay cả kẻ mạnh như Hỗn Nguyên Chí Cảnh, mỗi lần nguyên thần và nhục thân song trọng hòa hợp tu luyện xong đều thu được ích lợi không nhỏ.

Đương nhiên Hi Hòa và Thường Hi nhận được lợi ích càng nhiều hơn, vì nhục thân của La Thiên ở cấp Hỗn Nguyên Thánh giai, mỗi một phân một hào đều là tinh hoa trời đất hội tụ, là vật đại bổ, thậm chí còn hơn cả Hoàng Trung Lý.

La Thiên quay người, khi cả hai thẳng thắn đối diện, tâm thần hắn rạo rực, không nhịn được xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, khiến nàng

đột nhiên phát ra tiếng "póc", trên đầu hiện ra hai cái tai thỏ lông xù đang khẽ vẫy vẫy tỏ vẻ vui sướng, miệng phát ra những tiếng kêu khe khẽ.

Định lực của Thường Hi không bằng Hi Hòa, hễ được xoa đầu thấy thoải mái là không nhịn được hiện tai thỏ ra vẫy vẫy như chú cún nhỏ đang mừng chủ.

"Phu quân cũng xoa con nữa!" Hi Hòa ở bên cạnh lúc này cũng ghé sát vào.

Bỗng nhiên La Thiên nghĩ đến một vấn đề, cả hai đều ngẩn người.

Hi Hòa và Thường Hi lúc này đều đã trảm một thi, Thiện thi đó đều ở trong tử phủ hồn hải, sở hữu thực lực gần bằng bản tôn, theo lý mà nói chuyện song tu kịch liệt này khó mà giấu được lâu.

Với tính cách của Thường Hi, chắc chắn sẽ không có chuyện che giấu gì đâu.

Vậy thì có chút ngượng ngùng nha...

Nghĩ đến đây, La Thiên lại thấy may mắn: May mà mình không tu luyện cái pháp trảm Tam thi kia, nếu không thì ba cái xác đó đều phải bị đuổi ra khỏi tử phủ hồn hải, chứ ai dám để chúng ở lại bên trong mà nhìn...

Tại phía đông vùng đất tổ của Nhân tộc có một dãy núi phi phàm tên là núi Thủ Dương.

Hôm nay, núi Thủ Dương đón tiếp một lão giả quắc thước có phong thái tiên phong đạo cốt, lão vừa du ngoạn vừa âm thầm quan sát mọi thứ của Nhân tộc, dường như có sở ngộ, lại như có sở đắc.

Lão giả quắc thước này không phải ai khác, chính là người đứng đầu Tam Thanh – Lão Tử.

Trong Tam Thanh, tích lũy của lão là hùng hồn nhất, thậm chí lão đã trảm được Tam thi, tham ngộ Hồng Mông Tử Khí cũng đã được bảy tám phần, nhưng mãi vẫn chưa bước ra được bước cuối cùng khiến lão có chút u uất.

Không lâu trước đó, tại lễ Thiên Hôn của La Thiên thượng tiên, lão nghe Nữ Oa Thánh nhân giảng đạo, như có cảm ứng nên mới đi đến nơi Nhân tộc cư ngụ để tìm kiếm cơ duyên đột phá trong cõi u minh đó.

Ngày đó, Nữ Oa Thánh nhân tại Bồng Lai đã chỉ điểm cho Huyền Môn Đại sư huynh, bảo y đi đến chỗ nhân tộc để tìm kiếm khế cơ then chốt.

Thực tế, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề khi thấy Nữ Oa tạo nhân thành Thánh, cũng từng lén lút thử nghiệm con đường sáng tạo chủng tộc nhưng đều thất bại, tổn thất không ít thiên tài địa bảo, thậm chí suýt chút nữa gặp phải thiên khiển.

Do đó, Lão Tử lúc này đối với lời chỉ điểm của Nữ Oa vô cùng tâm đắc.

Trên đường đi, y không dùng thần thông hay cảm ứng, mà thu liễm hồn phách như người phàm, cùng với chúng sinh bình thường bước đi để tiếp địa khí, đích thân trải nghiệm những chuyện phàm trần.

Tuy nhiên, điều này khiến y có chút thất vọng: vẫn không tìm thấy tia khế cơ kia!

Bước cuối cùng mãi không thực hiện được, khiến đạo tâm vốn tĩnh lặng như nước suốt nghìn vạn năm của y nảy sinh một tia phiền muộn.

Đúng lúc này!

Chương 188

"Hắc cáp!" Phía trước đột nhiên vang lên giọng nam trung khí mười phần, khiến y hiếu kỳ dừng chân nhìn qua.

Chỉ thấy trên một khoảng đất trống, một tráng hán nhân tộc đang dạy đám trẻ con tập quyền, rèn luyện thân thể, khiến bụi đất bay mù mịt.

Ngày nay, nhân tộc và Vu tộc qua lại mật thiết, có nhân tộc thông hôn với Vu tộc sinh ra thế hệ mới là Vu Nhân.

Nhờ đó, nhân tộc có được một số công pháp luyện thể cơ bản của Vu tộc.

Nhân tộc luôn sống dưới bóng ma của Yêu tộc nên vô cùng khao khát sức mạnh, đặc biệt trân quý những phương pháp có thể tăng cường thể phách, thậm chí bắt đầu rèn luyện từ khi còn nhỏ.

"Nhân tộc sinh ra thông tuệ, nguyên thần mang tính chất tiên thiên, vốn được ưu ái, nhưng nhục thân lại tiên thiên bất túc!

Không nên trọng luyện thể, mà phải chuyển sang tu luyện Nguyên thần đạo mới đúng!" Lão Tử đối với việc người trung niên kia dạy trẻ nhỏ luyện thể cảm thấy khó hiểu: "Chẳng lẽ Nữ Oa Thánh nhân cùng La Thiên Thượng tiên đều không truyền xuống phương pháp tu luyện nguyên thần?

Phục Hy cũng từng là nhân tộc, mang một bộ phận nhân tộc lên trời, chẳng lẽ cũng không để lại công pháp thích hợp cho nhân tộc ở dưới đất sao?" "Nếu nhân tộc tu luyện nguyên thần, kết quả sẽ thế nào?" Nghĩ đến đây, Lão Tử chợt thấy hứng thú, liền sải bước đi tới.

"Lão nhân gia, đứng sang một bên đi, kẻo bụi bặm làm ngạt thở."

Người đàn ông vạm vỡ thấy Lão Tử liền hảo tâm nhắc nhở.

Lão Tử giả vờ kinh ngạc nói: "Bụi đất?

Ở đâu?

Chỗ này có bụi đất sao?" Người đàn ông bật cười, y sở hữu sức mạnh ngàn cân, dù chỉ dùng một phần lực đánh quyền cũng dễ dàng cuốn lên cát bụi...

Nhưng nụ cười của y nhanh chóng đóng băng.

Bởi vì y phát hiện mặt đất dưới chân không biết từ lúc nào đã trở nên rắn chắc như một khối thiết thạch khổng lồ, lấy đâu ra bụi đất mà bay.

Y âm thầm dùng sức giậm chân xuống, phát hiện dù dùng hết sức cũng không thể làm lung lay mặt đất!

Gặp phải cao nhân rồi!

Người đàn ông vội vàng cúi người ôm quyền: "Tiểu nhân có mắt không tròng, không nhận ra cao nhân." Lão Tử cười xua tay: "Chút tài mọn mà thôi, muốn học không?

Ta có thể dạy." Người đàn ông gật đầu lia lịa như giã tỏi, khổ luyện nhục thân bao nhiêu năm mà trước mặt thần thông của đối phương lại chẳng có tác dụng gì, đúng là hạ thừa.

"Không, muốn học chiêu Chỉ Địa Thành Cương này hiện tại chưa được, cần phải tu luyện nguyên thần nhập môn mới có thể thực hiện." Lão Tử vuốt râu cười nói.

Người đàn ông đâu dám chậm trễ, lập tức quỳ xuống dập đầu, khẩn cầu Lão Tử thu làm đồ đệ.

Lão Tử lắc đầu: "Ta và ngươi không có duyên phận thầy trò, hãy tĩnh tâm nghe cho kỹ, ta chỉ giảng một lần." Một lát sau, y truyền thụ

các pháp môn nhập môn như dẫn khí vào cơ thể, tĩnh tâm dưỡng thần cho người đàn ông và đám trẻ con đang hiếu kỳ vây quanh.

Trong quá trình đó, sự dao động trong tâm trí Lão Tử càng lúc càng mạnh, sau đó bộc phát, tại Tử Phủ hồn hải hóa thành một đạo linh quang rực rỡ chiếu sáng cả linh đài, khiến y nhớ lại lời Hồng Quân Đạo Tổ nói với Thiên Đế Đế Tuấn tại Tử Tiêu Cung năm đó: "Thiên Đế nắm giữ trật tự hình phạt, Thánh nhân nắm giữ quyền hành giáo hóa!..." Khắc này, Lão Tử cuối cùng đã hiểu rõ mấu chốt để thành Thánh nằm ở đâu: "Thánh nhân, nên gánh vác trách nhiệm giáo hóa chúng sinh thiên hạ..." Sự minh ngộ ập đến như triều dâng, khế cơ thành Thánh hiện ra, khiến tâm tình y vô cùng kích động.

Lúc này, người đàn ông và đám trẻ sau khi nhận được nguyên thần diệu pháp liền rơi vào trạng thái tu luyện yên tĩnh, tiếng hít thở trầm ổn nhất trí, phảng phật mang theo một vận luật khó hiểu.

"Quả nhiên là chủng tộc được thiên đạo ưu ái!

Lần này, ta chứng đạo không còn trở ngại!" Lão Tử cảm ứng được linh khí xung quanh đang không ngừng đổ dồn tới, không kìm được mà vui mừng khôn xiết.

Y âm thầm căn cứ vào thể chất nhân tộc, sáng tạo ra một loại phương pháp tu luyện nguyên thần gọi là Kim Đan Đại Đạo, chia làm bốn bước: Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần phản hư, luyện hư hợp đạo.

Kim Đan Đại Đạo chính là xem cơ thể người như một viên đại dược để rèn luyện, gạn đục khơi trong, cuối cùng thăng tiên.

Lão Tử kiên nhẫn truyền bá Kim Đan Đại Đạo tại tổ địa nhân tộc, truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc, ban phúc cho nhân tộc, khiến không ít người trong thời gian ngắn đã tu luyện thành công, thậm chí trở thành Nhân Tiên.

Việc này chấn động đến cả Nhân Tộc Tam Tổ, họ đồng loạt tôn Lão Tử làm lão sư, dành cho y sự đãi ngộ cao nhất.

Cùng với việc Nhân Tiên không ngừng xuất hiện, Lão Tử lại truyền xuống pháp môn Địa Tiên cùng các tầng phía sau, cùng với Thiên Cang Ba Mươi Sáu Pháp, Địa Sát Bảy Mươi Hai Thuật, thiết lập một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh.

Đến đây, nhân tộc khi đã nắm giữ tu luyện pháp và thần thông pháp thuật, cuối cùng cũng có vốn liếng để chống lại Yêu tộc!

Nhận được đại khí vận của nhân tộc, Lão Tử lúc này cũng hoàn toàn dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, cảm ngộ chí lý Thiên Đạo một cách trực tiếp.

Nhưng có vẻ như vẫn thiếu một bước cuối cùng!

Bước cuối cùng để nước chảy thành sông này tự nhiên không làm khó được Lão Tử, y dõng dạc thông báo với thiên địa: "Ta là Thái Thanh Lão Tử, hôm nay tại đây lập ra Nhân Giáo, giáo hóa chúng sinh, dẫn người hướng thiện, độ nhân thành đạo, dùng Thái Cực Đồ trấn áp khí vận!" "Nhân Giáo, lập!" Theo tiếng hô vang vọng khắp Hồng Hoang của Lão Tử, trên không trung cuồn cuộn mây vàng công đức khổng lồ, chiếu sáng ức vạn dặm.

Ngay lập tức, mây vàng công đức rộng hàng chục dặm rơi xuống, chìm vào Tử Phủ hồn hải của Lão Tử, khiến Thái Thanh nguyên thần và Hồng Mông Tử Khí tiến hành dung hợp cuối cùng!

Đồng thời, đạo Khai Thiên công đức ẩn giấu sâu trong hồn hải cũng hòa quyện vào.

"Uống!" Một tiếng động vang dội chấn động thiên địa đột nhiên sinh ra, vô biên đạo vận bao quanh thân thể Lão Tử, phát ra kim quang vô lượng, tử khí mịt mù bốc thẳng lên chín tầng mây.

Sau đầu y hiện lên hư ảnh Thái Cực Đồ luân chuyển không ngừng, nhanh chóng hóa thành Thiên Đạo Chi Luân, chiếu sáng bát hoang lục hợp và ức vạn thế giới.

Dị tượng thành Thánh của Lão Tử thậm chí còn chấn động hơn cả Nữ Oa.

Dù sao y cũng là Trảm Tam Thi Thánh nhân, còn Nữ Oa mới chỉ trảm nhị thi.

Việc Lão Tử thành Thánh làm kinh động thiên địa, nhưng những người phản ứng sớm nhất lại là hai vị trong Tam Thanh.

Khi Lão Tử thành Thánh, Nguyên Thủy và Thông Thiên, vốn cùng nguồn gốc, lập tức cảm ứng được.

"Sư huynh làm sao có được cơ duyên thành Thánh đó, chẳng lẽ cũng giống Đạo Tổ, tam thi hợp nhất mới có thể chứng đạo thành công?" Nguyên Thủy kinh hãi.

"Không phải kiểu thành Thánh của Đạo Tổ, khí tức có chút khác biệt, e rằng sư huynh có pháp môn khác.

Chương 189

Ta đi xem thử sẽ rõ.” Thông Thiên đứng dậy xé rách hư không, Nguyên Thủy cũng vội vàng đi theo, hai người nhanh chóng giáng lâm xuống tổ địa nhân tộc.

Hai người thần thông quảng đại, chỉ cần tra xét một chút và âm thầm suy diễn là biết được ngọn ngành.

Vừa biết rõ, khế cơ thành Thánh vốn ẩn phục bấy lâu nay trong nguyên thần của họ liền trở nên linh động, tỏa sáng lấp lánh.

“Thì ra là thế!” Dưới chân Nguyên Thủy sinh ra từng đóa khánh vân vàng óng nâng y lên không trung, sau đầu hiện lên huyền quang rực rỡ như minh nguyệt, ánh sáng thậm chí che lấp cả mặt trời trên thương khung.

Y dõng dạc tuyên bố, giọng vang thấu ức vạn dặm: “Ta, Nguyên Thủy, hôm nay tại đây cũng lập một giáo, tên là Xiển Giáo.

Xiển có nghĩa là rõ ràng, xiển minh đạo nghĩa, xiển phát thiên cơ, khai tịch vạn tượng, ta là Xiển Giáo Giáo chủ, dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận bản giáo, giáo hóa chúng sinh, giúp chúng sinh biết rõ thiện ác, phân biệt hung cát, thuận ứng thiên mệnh, siêu phàm thoát tục...

Phàm là người nhập môn hạ Xiển Giáo của ta đều có thể đắc Ngọc Thanh chân truyền!” “Xiển Giáo, lập!” Vô lượng huyền quang từ thân thể Nguyên Thủy phát ra, điềm lành tràn ngập chư thiên, chấn động y hệt như lúc Lão Tử thành Thánh.

Mây vàng công đức khổng lồ rơi xuống, giúp Nguyên Thủy ngay lập tức đứng vững thánh vị, siêu thoát khỏi dòng trường hà thời gian, đạt được đạo quả vĩnh hằng.

Thấy hai vị sư huynh như vậy, Thông Thiên làm sao không hiểu, y cũng đạp thần kiều bước ra, đứng giữa hư không, dõng dạc nói: "Ta là Thông Thiên, hôm nay tại đây cũng lập một giáo, tên là Tiệt Giáo, dùng Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận bản giáo.

Đại đạo có năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, bỏ đi số một, số một này chính là sinh cơ.

Tiệt có nghĩa là đoạt lấy một tia sinh cơ, thần thông chống lại thiên số, làm việc cải hoán thiên mệnh, nhân định thắng thiên...

Người nhập Tiệt Giáo của ta có thể đắc Thượng Thanh chân truyền!" "Oanh!" Lời Thông Thiên vừa dứt, dị tượng chư thiên lại chồng chất thêm một tầng, trong phút chốc, cả Hồng Hoang đều bao trùm trong điềm lành vô lượng, kim quang đầy trời.

Việc Tam Thanh liên tục chứng đạo thành Thánh đã làm chấn động toàn bộ đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh hướng về phía tổ địa nhân tộc mà bái lạy, tụng niệm chân danh Thánh nhân, cảm ơn sự ban phước.

Bất kể là Nhân Giáo, Xiển Giáo hay Tiệt Giáo, đều lấy việc giáo hóa chúng sinh làm nhiệm vụ, mang đại công đức đại trách nhiệm, xứng đáng để ức ức vạn chúng sinh Hồng Hoang sùng bái kính ngưỡng.

Đang ở cung Thanh Liên, La Thiên cũng bị làm cho kinh động, nhưng hắn không có hứng thú với phương thức chứng đạo này, sự chú ý của hắn lại đặt vào giáo nghĩa của Nguyên Thủy và Thông Thiên: "Chẳng trách Tam Thanh phải phân gia, Lão Tử thì vô vi nhi trị, nhưng hai người kia: một kẻ muốn thuận ứng thiên đạo, một kẻ lại muốn cải thiên hoán mệnh, giáo nghĩa hoàn toàn tương phản." Hắn cười cười, rồi tiếp tục bế quan.

Với việc Tam Thanh nguyên thần dung hợp, Hỗn Nguyên đạo cũng

sắp nước chảy thành sông, e rằng hắn cũng sẽ chứng đạo trong không lâu nữa!

Việc Tam Thanh liên tiếp thành Thánh chấn động cả Hồng Hoang và chư thiên.

Trên núi Tu Di ở phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đứng xa nhìn về phía tổ địa nhân tộc, ánh mắt tràn đầy sự nhiệt huyết.

Việc Tam Thanh thành Thánh đã kích thích họ, họ cũng cảm nhận được ánh mắt "quan tâm" cố ý hoặc vô ý từ các đại năng khác.

Thiên định thánh vị có sáu, nay bốn vị đã thành Thánh, còn lại hai người, nếu không thể nhanh chóng theo sau thì thực sự mất mặt.

Đặc biệt ở tầng thứ này, họ càng coi trọng thể diện.

"Sư huynh, ba vị sư huynh Tam Thanh đều lập giáo thành Thánh, chúng ta chắc cũng có thể!" Chuẩn Đề nói, Tiếp Dẫn gật đầu tán thành.

Hai người suy diễn một hồi, kết hợp với những gì đã ngộ được, hiểu rằng muốn giải quyết triệt để sự nghèo nàn của phương Tây, nguyên nhân chính không nằm ở tài nguyên mà ở nhân tài.

Nếu lập đại giáo, quảng nạp nhân sĩ có tâm trong thiên hạ, truyền đạo giải hoặc, diễn hóa thành một phương nhạc thổ, lo gì phương Tây không hưng thịnh?!

Hai người đồng thời lên tiếng thông báo thiên hạ: "Ta, Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề), thấy chúng sinh đều khổ, tội nghiệt quấn thân, khó lòng siêu thoát, nay lập Tây Phương Giáo, dùng Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận, phổ độ chúng sinh, đắc pháp môn của ta, tất cả chúng sinh hữu tình đều có thể chứng Bồ Đề, hưởng phúc đức tự tại vô lượng..." Một lát sau, hai người với dáng vẻ trang nghiêm tỏa ra phật quang vô lượng chiếu thấu chư thiên, nhưng thanh thế có phần kém hơn Tam

Thanh một bậc.

Công đức lập giáo rơi xuống, đẩy tu vi của họ lên đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, nhưng bước cuối cùng vẫn không thể bước ra, Hồng Mông Tử Khí không thể hoàn toàn dung hợp.

Hai người tâm linh tương thông, nhận ra sai sót ở đâu: Tam Thanh mỗi người lập một giáo, còn hai người họ lại chung một giáo, công đức không đủ để cả hai cùng thành Thánh!

Họ dường như đã quyết định, nhìn nhau một cái, rồi đồng thanh phát ra bốn mươi tám đại hoành nguyện: "Nếu tôi đắc đạo thành Phật, trong nước có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh thì tôi không lấy ngôi Chính Giác.

Nếu tôi đắc đạo thành Phật, thiên nhân trong nước sau khi mạng chung còn phải sa vào ba đường ác thì tôi không lấy ngôi Chính Giác.

Nếu tôi đắc đạo thành Phật, thiên nhân trong nước thân không có màu vàng ròng thì tôi không lấy ngôi Chính Giác.

Nếu tôi đắc đạo thành Phật, thiên nhân trong nước hình sắc khác nhau có người đẹp kẻ xấu thì tôi không lấy ngôi Chính Giác...

Nếu tôi đắc đạo thành Phật, các chúng Bồ Tát ở các phương thế giới nghe danh hiệu tôi mà không đắc được Nhất, Nhị, Tam Pháp Nhẫn, đối với phật pháp mà không đắc được Bất Thối Chuyển thì tôi không lấy ngôi Chính Giác." Bốn mươi tám đại hoành nguyện vừa phát ra, một lượng công đức khổng lồ giáng xuống, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức dung hợp Hồng Mông Tử Khí, ngưng kết Hỗn Nguyên đạo quả, tại chỗ thành Thánh!

Trong tích tắc, phương Tây tràn ngập hoa sen vàng mọc lên từ đất, hoa trời rơi loạn xạ, tiếng tụng kinh vang vọng, vô số thiên nữ múa hát giữa hư không, rồng phượng hiện điềm lành.

Nơi nào phật quang của hai vị Thánh nhân phương Tây chiếu tới đều trở thành tịnh thổ trang nghiêm, linh khí tràn trề, không còn bệnh tật đau khổ, tai ách tan biến, mọi người đều nhận được diệu pháp, đạo tâm trong sáng, trừ bỏ tà ác, sinh khởi thiện căn.

Nhiều đại năng phát hiện: Tiếp Dẫn đã đem công đức dư thừa ban phúc cho chúng sinh và vùng đất phương Tây!

Hành động này khiến không ít đại năng cảm thán y có lòng đại từ đại bi, phật tâm lương thiện, thậm chí vô cùng bội phục.

Trong thời gian ngắn ngủi, ngũ thánh tề chứng, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều sôi sục.

Những tu sĩ có xuất thân hoặc căn cơ không quá xuất sắc vốn thấy con đường tu hành mù mịt, đa phần chọn đầu quân cho Vu tộc hoặc Yêu tộc, nhưng nay các Thánh nhân lập ra bốn giáo, khiến họ có thêm nhiều lựa chọn, ai nấy đều hân hoan không ngớt.

Dòng trường hà thời gian cũng náo nhiệt không kém Hồng Hoang!

Năm vị Thánh nhân liên tiếp chứng đạo trong thời gian ngắn đã khiến dòng trường hà thời gian xuất hiện năm loại thánh quang, chiếu thấu vô tận năm tháng!

Thậm chí, ngay cả dòng sông vận mệnh thần bí cũng thấp thoáng hiện ra phía trên đạo quả của các Thánh nhân.

Trường hà thời gian chứa đựng trường hà vận mệnh, nhưng trường hà vận mệnh lại mang một đẳng cấp cao hơn, nhân quả mà chúng sinh khó lòng kháng cự chính là sinh ra từ dòng sông vận mệnh này.

Chỉ có Thánh nhân mới có thể thấu thị vận mệnh, thay đổi vận mệnh, không nhiễm nhân quả!

Cường giả Chuẩn Thánh đại viên mãn nếu cưỡng ép tiến vào

trường hà vận mệnh cũng sẽ có nguy cơ bị đồng hóa và ngã xuống.

Chương 190

Ngay cả Thánh nhân khi tiến vào nơi sâu thẳm của trường hà vận mệnh cũng cần một khế cơ nhất định, thậm chí còn tiềm ẩn rủi ro!

Ví dụ như Vô Lượng Lượng Kiếp cũng sinh ra từ trong trường hà vận mệnh, là vận mệnh của thế giới Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân đối diện với nó cũng khó lòng hóa giải, chỉ có thể trì hoãn hoặc dùng cách khác để chuyển hóa lượng kiếp thành sát kiếp, tiêu diệt một số thực thể để kết thúc kiếp nạn.

Sáu luồng nguyên thần cấp Hỗn Nguyên tỏa sáng, khiến dòng sông vận mệnh thần bí lộ ra một góc nhỏ.

Những đại năng Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh có nguyên thần ký thác trên trường hà thời gian đều ngưỡng mộ nhìn vào những dấu ấn Hỗn Nguyên rực rỡ như mặt trời kia.

Đó chính là sự tồn tại vĩnh hằng vạn kiếp không mòn, không dính nhân quả, trường tồn cùng thiên đạo và sở hữu pháp lực vô biên.

Lục Thánh quy vị, chiếu sáng trường hà thời gian và đang thay đổi một số thứ bên trong đó.

Ngay cả những góc tối tăm của trường hà thời gian cũng bị sáu luồng thánh quang chiếu tới, lộ ra một phần bí ẩn.

Nhiều đại năng nhanh chóng nhận ra sự huyền diệu giữa sáu đạo nguyên thần của các Thánh nhân: dù đều là Thánh nhân, nhưng giữa họ vẫn có sự cao thấp!

Không cần nói cũng biết, Hồng Quân Đạo Tổ hóa thành một vùng mây tím Tử Tiêu ở vị trí cao nhất trên trường hà thời gian chính là người đứng đầu!

Dưới Đạo Tổ là dấu ấn nguyên thần của Thái Thanh Lão Tử.

Dưới Lão Tử lần lượt là Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Thông Thiên, Nữ Oa và Chuẩn Đề.

Sự sắp xếp cao thấp này cũng thể hiện rõ thực lực thực sự giữa lục thánh.

Phát hiện ra sự ảo diệu này, nhiều đại năng không khỏi cảm thán: Thái Thanh Thánh nhân quả không hổ danh là đại đồ đệ của Huyền Môn, thực lực quả nhiên mạnh nhất!

Đúng lúc đó, một luồng chấn động khó hiểu đột nhiên truyền tới từ sâu trong trường hà thời gian, mang theo một sức mạnh kinh khủng khiến nhiều đại năng phải rùng mình.

Vô số thiên cơ trong phút chốc trở nên hỗn độn, mặt sông thời gian gợn sóng liên tục, chấn động vạn giới.

Đã chứng kiến năm vị Thánh nhân đăng đỉnh, nhiều đại năng làm sao không biết chuyện gì đang xảy ra: động tĩnh khi Thánh nhân xuất thế, e rằng vị Thánh thứ bảy sắp xuất hiện!

“Khoan đã!

Hồng Quân Đạo Tổ chẳng phải chỉ định ra sáu vị thánh vị sao?

Vị Thánh thứ bảy từ đâu ra?” “Không phải, không phải, Đạo Tổ từng nói thế giới Hồng Hoang nên có tám vị thánh vị, một vị thánh vị nữa e rằng thuộc về La Thiên Thượng tiên, người đã nhận được Hồng Mông Tử Khí!” “La Thiên Thượng tiên, đệ nhất nhân Chuẩn Thánh, nếu luyện hóa Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh cũng là lẽ đương nhiên!” “Chỉ không biết sau khi La Thiên Thượng tiên thành Thánh, trong bảng xếp hạng thực lực chư thánh sẽ đứng ở vị trí nào.” “Ta cảm thấy không vượt qua được Thái Thanh và Ngọc Thanh, nhưng sẽ không thua Chuẩn Đề Thánh nhân và Nữ Oa Thánh nhân

đâu!" "Nếu La Thiên Thánh nhân cũng đứng thứ nhất thì sao?" "Vẫn chưa siêu thoát thành công mà, phải biết La Thiên có... ta cảm thấy có khả năng là Đông Hoàng Thái Nhất, kẻ mạnh nhất Yêu tộc!

Có Hỗn Độn Chung, nếu đắc đạo chưa chắc đã không thể chứng đạo!" "Liệu có khả năng là Đế Giang trong Thập nhị Tổ Vu dùng lực chứng đạo không?

Nếu không, sao có thể vang dội từ sâu trong trường hà thời gian như vậy, phải biết Tam Thanh Thánh nhân và Tây Thánh đều siêu thoát ngay trên mặt sông!" "Mọi người cứ nhìn đi sẽ rõ!" Các đại năng bàn tán xôn xao, ai nấy đều mong chờ được thấy nhân vật chính!

Trên đại địa Hồng Hoang, Lục Thánh đã quy vị, các dị tượng điềm lành đang diễn hóa, đại đạo diệu lý ban phúc cho chúng sinh.

Đột nhiên, một luồng khí tức Hỗn Nguyên cao quý, hùng hậu và vĩ đại không thể diễn tả bằng lời trong phút chốc quét qua bát hoang lục hợp và biển sao vô tận.

Lại có thêm một vị Thánh nhân xuất thế!

Không đúng!

Khí tức không đúng!

Luồng khí tức vô thượng này hùng hồn và sắc bén hơn nhiều so với khi ngũ thánh quy vị lúc trước!

Cả Hồng Hoang dường như đang run rẩy dưới luồng khí tức bộc phát này!

Giống như một Ma Thần Hủy Diệt thời viễn cổ đang thức tỉnh trong Hồng Hoang!

Đại địa Hồng Hoang dường như không thể chịu đựng nổi nguồn gốc của luồng khí tức này!

“Phương thức chứng đạo gì vậy?!” “Sức mạnh thật kinh khủng, hoàn toàn đảo lộn hiểu biết của ta!” “Loại sức mạnh này khiến người ta phải đắm say!” “Không lẽ có Hỗn độn Ma thần nào lọt vào thế giới Hồng Hoang của chúng ta sao?” “Chắc là không, Thiên Phạt không xuất hiện, hơn nữa có Đạo Tổ và Lục Thánh ở đây, một Hỗn độn Ma thần thì đã sao?!” Chúng sinh Hồng Hoang đều có chút kinh hãi!

Tại lăng tiêu điện trên Thiên giới, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đứng sát cánh bên nhau, ánh mắt xuyên thấu tầng tầng hư không, nhìn chằm chằm vào núi Ngũ Thần.

Với tu vi của họ, tự nhiên có thể tìm ra nguồn gốc của luồng khí tức Hỗn Nguyên kia!

“La Thiên!” Ánh mắt Đế Tuấn trở nên sâu thẳm.

Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa vàng óng nhảy múa, sát ý còn đậm hơn cả Đế Tuấn!

Họ đều cho rằng La Thiên hôm nay có thể chứng đạo là nhờ vào đạo Hồng Mông Tử Khí cướp từ tay họ năm xưa.

Đúng lúc này, Phục Hy vào báo: “Thiên Đế, Thái Âm Tinh và Tử Vi Tinh đều đã tế luyện hoàn tất.” “Tốt!

Hy Hoàng thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn chỉnh liệu có thể ngăn chặn được Thánh nhân không?” Đế Tuấn nghe tin thì nhướng mày, rồi hỏi một câu kỳ quái.

Phục Hy nhíu mày: “Sức mạnh vô hạn tiếp cận, trong thời gian ngắn có lẽ có thể!” “Nếu cộng thêm Hà Lạc Đồ Thư của ta và Hỗn Độn Chung của hoàng đệ thì sao?” Đế Tuấn hỏi tiếp.

Phục Hy lắc đầu: “Không được, ở trong Hồng Hoang, pháp lực của Thánh nhân là vô cùng, chống đỡ được một lúc chứ không thể chống đỡ mãi mãi.” Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, rồi không nhịn

được mà thở dài một tiếng.

"Xem ra phải đi tìm đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng thôi!" Đế Tuấn lẩm bẩm.

Đột nhiên!

"Oanh!" Toàn bộ Thiên giới run rẩy, khiến một số sinh linh không phòng bị lập tức ngã nhào.

Chương 191

Một luồng sức mạnh vô thượng còn mạnh hơn trước không chỉ chấn động đại địa Hồng Hoang, mà ngay cả Thiên giới ở trên cao cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng!

Hỗn Nguyên đạo quả của La Thiên đã thành!

Tại Bàn Cổ Điện dưới chân núi Bất Chu, Đế Giang cùng mười một Tổ Vu khác nhìn chằm chằm về phía cung Thanh Liên ở núi Ngũ Thần ngoài Đông Hải.

Theo sau một đợt chấn động rung chuyển cả Hồng Hoang bao la, thông báo với thiên địa rằng Hỗn Nguyên đạo quả đã ngưng luyện thành công, Đế Giang không nhịn được mà nghiến răng gầm lên: "Phụ Thần Dĩ Lực Chứng Đạo!" Dĩ lực chứng đạo!

Phương pháp chứng đạo bằng nguyên thần của Phụ Thần Bàn Cổ!

Trong nhiều truyền thuyết về Hỗn độn Ma thần, Phụ Thần vì dùng lực chứng đạo không thành mà ngã xuống.

Vì vậy, việc La Thiên dùng con đường này để chứng Hỗn Nguyên khiến Thập nhị Tổ Vu đều kinh ngạc tột độ, không thể tin nổi.

Hơn nữa, việc Hồng Hoang có thể chịu đựng được phương thức chứng đạo này hay không vẫn là một ẩn số!

Nếu không, cũng chẳng gây ra động tĩnh lớn như thế này!

Thiên giới, đại địa Hồng Hoang vào lúc này đều đang run rẩy như gặp phải tai họa diệt thế.

"Đại ca, có lầm không vậy?

Dĩ lực chứng đạo, chẳng phải mười hai Tổ Vu chúng ta đều phải tu luyện đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, sau đó vận hành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đến cực hạn, cộng thêm Hỗn Độn Chung mới có thể chứng được Hỗn Nguyên đạo quả sao?!" Chúc Dung kinh hãi, không thể tin nổi.

"Đúng vậy!

Trên đời làm sao có sự tồn tại nghịch thiên như thế, một mình hắn bằng mười hai Tổ Vu chúng ta, lại không cần Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Hỗn Độn Chung hỗ trợ?

Không thể nào, không thể nào!" Cộng Công dao động, cho rằng Đế Giang đã phán đoán sai lầm.

"Tứ ca nói đúng!

Dĩ lực chứng đạo là bí mật không truyền lại mà Tổ Vu chúng ta thừa kế từ Phụ Thần, người ngoài làm sao có cơ hội đạt được!

La Thiên có khả năng đi con đường khác để chứng đạo!" Hấp Tư cũng cảm thấy có chút không khả thi.

Mặc dù hai lần sau họ không đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, nhưng Hậu Thổ đã đi và mang về một số thông tin về chứng đạo.

Từ miệng Hậu Thổ có thể thấy, Hồng Quân biết rất ít về dĩ lực chứng đạo và cũng không truyền thụ cho ba ngàn vị khách.

Vì vậy họ suy đoán La Thiên căn bản không thể ngộ ra pháp môn dĩ lực chứng đạo!

"Hãy cảm ứng kỹ lại xem." Đế Giang lắc đầu, giữ vững ý kiến của mình.

Tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ sắp đạt đến viên mãn của y tự nhiên cảm ứng chuẩn xác hơn nhiều so với Cộng Công hay Chúc Dung mới

ở Chuẩn Thánh trung kỳ, y có thể phát hiện được những thứ sâu sắc hơn.

Chúc Cửu Âm cũng gật đầu: "Đại ca nói không sai, trên người La Thiên có khí tức của Phụ Thần!" Đế Giang nói tiếp: "Chính xác là khí tức nguyên thần của Tam Thanh, không dùng nhục thân dĩ lực chứng đạo, mà là dùng nguyên thần chứng đạo!" "?" Mười Tổ Vu còn lại chấn động.

Trong ấn tượng của họ, dĩ lực chứng đạo chỉ có thể thực hiện bằng nhục thân, làm sao có chuyện dùng nguyên thần được.

Không chỉ họ, mà hầu hết các đại năng ở Hồng Hoang đều có chung nhận định này!

Dùng lực chứng đạo, tức là dùng sức mạnh để chứng đạo, mà chỉ có nhục thân mới đại diện rõ ràng nhất cho sức mạnh!

Việc La Thiên dùng nguyên thần để dĩ lực chứng đạo, thậm chí sắp thành công, đã hoàn toàn đảo lộn quan niệm bấy lâu nay của các Tổ Vu, khiến họ khó lòng tin nổi.

"Bảy thánh vị đã xuất hiện hết, thời gian không chờ ta nữa, từ hôm nay, mọi người hãy gác lại mọi việc, tất cả bế quan cho ta để đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Hậu Thổ muội muội có thể tiếp tục tìm kiếm địa giới, để lại một con đường lui cho Vu tộc chúng ta." Đế Giang trầm tư một hồi rồi đưa ra quyết định.

"Tuân lệnh đại ca." Các Tổ Vu khác đều ôm quyền cung kính.

Cùng với việc các thánh vị lần lượt được xác định, việc chứng được Hỗn Nguyên đạo quả càng trở nên khó khăn, bởi Hồng Hoang có giới hạn chịu đựng số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nếu vượt quá chín vị, e rằng sẽ bị đạo trục xuất!

Cách duy nhất để phá cục là để Vu tộc trở thành chủ tể giữa thiên địa, thống trị khí vận để chứng đạo!

Dù không thể chứng đạo bằng khí vận, nhưng cũng có thể bảo vệ Vu tộc hưng thịnh, huyết mạch kéo dài, chỉ cần Vu tộc trường tồn thì vẫn còn vô hạn khả năng!

Đảo tiên Bồng Lai, cung Thanh Liên.

Lúc này, trên không trung cung Thanh Liên đang bị ba luồng thanh khí mờ mịt chiếm giữ, đang trộn lẫn và dung hợp với nhau.

Ba luồng thanh khí đó chính là Thái Thanh chi khí, Ngọc Thanh chi khí, Thượng Thanh chi khí; còn gọi là: Thái Thanh huyền khí, Ngọc Thanh thủy khí, Thượng Thanh nguyên khí!

Dị tượng kinh thiên này ngay lập tức thu hút sự chú ý của Lục Thánh.

Trong đó, Tam Thanh Thánh nhân là kinh ngạc nhất: việc xuất hiện Tam Thanh chi khí trên cung Thanh Liên giống hệt với bản nguyên của Tam Thanh!

Do đó, họ không tiếc công sức thúc động khả năng suy diễn của Thánh nhân để thấu thị quá khứ vị lai, tận cùng mọi biến hóa và nhân quả, nhưng vẫn không tài nào hiểu rõ: La Thiên rốt cuộc lấy được bản nguyên của Tam Thanh từ đâu!

Hay có lẽ do họ mới nhập thánh cảnh nên chưa hoàn toàn làm chủ được khả năng suy diễn cấp Thánh nhân?

"Chẳng lẽ là di trạch của Phụ Thần?" Thông Thiên chỉ có thể nghĩ đến việc hôm đó trên đỉnh núi Bất Chu, La Thiên đã nhanh chân hơn một bước lấy được đại cơ duyên của Bàn Cổ.

"Muốn tam thanh hợp nhất sao?!" Ánh mắt Nguyên Thủy lạnh lẽo, mang theo một tia sát khí.

Chương 192

Thấy La Thiên sở hữu bản nguyên của Tam Thanh, y vừa kinh ngạc vừa có chút phẫn nộ.

La Thiên!

Hắn dựa vào cái gì mà có được chứ!

"La Thiên đạo hữu thực sự khiến người ta không thể nhìn thấu." Lão Tử thì tỏ ra không mấy bận tâm.

Nếu La Thiên có thể tam thanh hợp nhất, y vừa vặn có thể tham ngộ và học hỏi đôi chút.

Sau khi khai thiên, nguyên thần Bàn Cổ chia làm ba, trong Tam Thanh y là người có linh thần sớm nhất, lúc đó đã âm thầm giữ lại một chút bản nguyên Ngọc Thanh và Thượng Thanh.

Nay La Thiên diễn hóa cái diệu kỳ của tam thanh hợp nhất, chẳng khác nào mở ra cho y một cánh cửa chưa từng thấy.

Tâm tư của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây lại không đặt ở đó, họ quan tâm hơn đến việc diễn hóa tịnh thổ phương Tây và các phật quốc.

Những việc này liên quan đến căn bản lập thân của Tây Phương Giáo, họ muốn nhân cơ hội thành Thánh này để hoàn thành trong một lần, đặt nền móng cho Tây Phương Giáo và mở rộng khí vận.

Khắc tiếp theo!

"Oanh!" Đỉnh cung Thanh Liên, ba luồng huyền khí đang quấn quýt dung hợp cuối cùng đã hòa làm một!

Hóa thành một vùng hỗn độn nguyên khí mờ mịt, ảo diệu khôn

lường.

Trong mơ hồ, Lục Thánh dường như thấy một quả trứng khổng lồ bình dị xuất hiện trong vùng hỗn độn đó.

"Rắc rắc!" Quả trứng khổng lồ đột nhiên nứt ra, một gã vạm vỡ có khuôn mặt cực kỳ giống La Thiên từ bên trong bước ra.

Gã vạm vỡ như là hóa thân của sức mạnh, vô cùng vạm vỡ cường tráng, nhưng tỉ lệ cơ thể và các đường nét lại cực kỳ hoàn mỹ.

Gã vừa xuất hiện chưa có động tác gì, hư không vô tận phía trên đã bắt đầu sụp đổ, núi Ngũ Thần dưới chân cũng rung chuyển dữ dội, vô số tiên thiên cấm chế trên núi bắt đầu tan vỡ, cả Đông Hải cũng nổi lên vô số sóng dữ cuồn cuộn không ngừng.

Một vùng trời này căn bản không thể chịu đựng nổi sự xuất hiện của người này!

"Âm!" Lúc này, một tiếng động lạ vang lên, trên bầu trời hiện ra một con mắt màu tím khổng lồ!

Thiên uy hạo đãng, cuồn cuộn như triều dâng ép xuống, đối kháng trực tiếp với đạo quả mới xuất thế của La Thiên!

Thiên Đạo Chi Nhãn!

Lại xuất hiện một lần nữa!

Và nhắm thẳng vào Hỗn Nguyên đạo quả sắp hình thành của La Thiên!

"La Thiên sắp gặp rắc rối rồi, Thiên Đạo Hồng Hoang căn bản không cho phép ngưng thành Hỗn Nguyên đạo quả bên trong Hồng Hoang!

E rằng Thiên Đạo sắp giáng xuống thiên phạt!" Nguyên Thủy Thánh nhân đắc ý nói.

“Dùng lực chứng đạo đều phải nghịch thiên mà hành sao?

Nhưng La Thiên đạo hữu không phải là đứa con được thiên đạo ưu ái sao?

Tại sao Thiên Đạo lại bài xích hắn?!” Thông Thiên có chút căng thẳng, dù sao y cũng có thiện cảm với La Thiên.

“Không phải thiên phạt, mà là khảo nghiệm.

La Thiên đạo hữu mang đại khí vận, gắn bó mật thiết với Hồng Hoang, lại có không ít công đức tùy thân, dù có chứng Hỗn Nguyên đạo quả ở Hồng Hoang thì Thiên Đạo cũng sẽ không gây khó dễ quá nhiều.” Thái Thanh Thánh nhân có tu vi cao nhất trong Lục Thánh, càng thấu hiểu thiên tâm, nên có thể nhìn ra được ẩn tình bên trong.

“Mang đại khí vận?

Ồ!

Khí vận của ba tộc tiên thiên Long, Phượng, Kỳ Lân và cả Nhân tộc đều có liên quan đến hắn sao?

Sự liên kết với tứ tộc này không hề bình thường chút nào...

Ta đã đánh giá thấp hắn rồi!” Ngọc Thanh Thánh nhân nghe vậy, âm thầm suy diễn một hồi, lập tức nhận ra chân tướng bên trong.

“Tử Tiêu Thần Lôi?!

Sức mạnh Thiên Đạo như thế này, e rằng khảo nghiệm cũng chẳng khác gì thiên phạt là bao.” Lúc này, lôi đình từ Thiên Đạo Chi Nhãn phát ra khiến Thượng Thanh Thánh nhân có chút kinh ngạc.

“Dù sao cũng là dĩ lực chứng đạo!

Hỗn Nguyên đạo quả không dễ ngưng luyện như vậy đâu, lần này có khả năng phải trực tiếp đối mặt với sức mạnh của Thiên Đạo!

Hai vị sư đệ hãy tĩnh tâm quan sát, đạo của La Thiên đạo hữu sẽ có ích cho Tam Thanh chi đạo của chúng ta!" Trong mắt Thái Thanh Thánh nhân hiện lên vẻ dị thường, y nhìn chăm chằm vào không trung cung Thanh Liên.

Lúc này trạng thái nguyên thần của La Thiên có chút huyền bí, dị tượng sinh ra từ nguyên thần đạo quả giống hệt như khi đại thần Bàn Cổ sinh ra.

Khi phá vỡ vỏ trứng, nguyên thần của hắn còn lĩnh ngộ được một thức rìu pháp!

Có một đạo quy luật khó có thể diễn tả!

Khai Thiên Cửu Thức đệ nhị thức: Định Càn Khôn!

Định Càn Khôn khác hoàn toàn với đòn tấn công cực mạnh là Trảm Hỗn Độn: nếu Trảm Hỗn Độn là chiêu thức tấn công thuần túy, thì Định Càn Khôn là chiêu thức hỗ trợ, tương tự như đại thần thông chuyên hữu của Hỗn Độn Chung, có thể đóng băng thời không và tất cả vật chất hữu hình hữu chất!

Chương 193

Trong mơ hồ, La Thiên cũng hiểu ra một số huyền cơ bên trong: Khai Thiên Cửu Thức thực sự cần có Khai Thiên Thần Rìu mới có thể phát huy hoàn toàn uy lực vô thượng.

Ví dụ như chiêu Trảm Hỗn Độn kia, nếu không có lưỡi rìu Bàn Cổ Phiên của Khai Thiên Thần Rìu thì không thể phát huy toàn lực...

Ngược lại cũng có thể nói: bất kể là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên hay Hỗn Độn Chung, nếu không có Khai Thiên Cửu Thức thì uy năng phát huy ra cũng không được mười phần!

"Đúng vậy, tam thanh nguyên thần hợp nhất được Khai Thiên đệ nhị thức, không biết sau khi tam thanh nguyên thần hoàn toàn dung hợp có được thêm bảy thức còn lại không...

Đạo quy luật kia, chẳng lẽ là Sức Mạnh Pháp Tắc?!" Oanh!

Trong lúc La Thiên đang suy nghĩ, trên không trung đột nhiên vang lên một tiếng sấm chấn động chư thiên!

Khí tiêu sát cuồn cuộn rơi xuống, bao trùm phạm vi ức vạn dặm.

Lúc này, Thiên Đạo Chi Nhãn trên không trung chớp một cái, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi to lớn hiện ra từ hư không, giáng thẳng vào nguyên thần của La Thiên!

Đạo quả mà nguyên thần La Thiên ngưng luyện quá kinh người, trong Lục Thánh không ai có thể sánh bằng.

Hồng Hoang sau khi Lục Thánh xuất hiện mà còn phải gánh chịu thêm một tồn tại như vậy dường như có chút bất ổn, hơn nữa đây lại là một dị số nằm ngoài Thiên Đạo.

Do đó, Thiên Đạo không tiếc hiển hóa, đích thân ra tay giáng xuống

Tử Tiêu Thần Lôi để trấn áp sức mạnh đạo quả của La Thiên, làm yếu đi sức mạnh đó.

Nhưng La Thiên sao có thể cam tâm bị Thiên Đạo tước đoạt sức mạnh?!

"Oanh!" Gã vạm vỡ tung ra một quyền đấm thẳng vào đạo Tử Tiêu Thần Lôi to lớn kia!

Một quyền của gã vạm vỡ trông thì bình thường, nhưng thực chất sức mạnh ẩn chứa bên trong đã đạt đến mức kinh khủng, không chỉ nghiền nát Tử Tiêu Thần Lôi thành tro bụi, mà kình lực còn đánh ngược lên, nhắm thẳng vào Thiên Đạo Chi Nhãn!

"Bành bành bành!" Trên đường đi có không ít Tử Tiêu Thần Lôi liên tục giáng xuống nhưng đều không ngăn nổi một đạo quyền lực vô thượng, tất cả đều bị đánh tan thành những đạo nguyên khí mờ mịt.

Thiên Đạo Chi Nhãn dường như cảm thấy bị đe dọa, con ngươi đột nhiên mở to, tử quang rực rỡ bên trong, vô số văn tự đại đạo hiện lên, hình thành bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm.

Trong tích tắc, bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm và nhiều văn tự đại đạo ngưng thành một thanh trường kiếm màu tím, mang theo thiên uy cuồn cuộn chém xuống.

Một thanh Thiên Đạo Chi Kiếm không chỉ chém tan sức mạnh của cú đấm kia, mà còn chém ngược về phía gã vạm vỡ!

Thiên Đạo Chi Kiếm là một trong những thiên phạt mạnh nhất, đại diện cho sự hủy diệt, bị nó chém trúng thì vạn vật đều phải trở về nguyên bản!

Thậm chí hóa thành hư vô!

Nhất kiếm này chém xuống, nếu La Thiên không đỡ được thì núi Ngũ Thần bên dưới sẽ phải chịu vạ lây!

“Hắc!” Nguyên thần La Thiên lúc này ngưng luyện ra một thanh thần rìu trong tay phải, hai tay nắm chặt, từ trên xuống dưới chém xuống một đường thẳng, hoàn toàn không thèm để ý đến Thiên Đạo Chi Kiếm đang chém tới.

Định Càn Khôn!

“Uống!” Một tiếng nổ lớn vang lên, rìu quang chẻ đôi hư không, không chỉ khiến hư không hoàn toàn vặn vẹo, xuất hiện dấu hiệu hỗn độn hóa, mà còn có một dòng sông khó diễn tả bằng lời hiện ra lờ mờ bên cạnh La Thiên, cuộn trào chảy xiết, chính là trường hà thời gian lộ ra một góc nhỏ tại đây.

Thiên Đạo Chi Kiếm ở cách đó hơn trăm mét bị sức mạnh thời không bộc phát tấn công, bị đóng băng, rồi tan rã trở lại thành bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm, tiếp tục vụn vỡ thành vô số văn tự đại đạo.

Quy luật thời gian cực mạnh bao trùm Thiên Đạo Chi Kiếm, thực hiện đảo ngược thời gian, khiến Thiên Đạo Chi Kiếm trở lại thành văn tự đại đạo, quy luật không gian lại đóng băng nó hoàn toàn, không cho phép tái cấu trúc lần nữa.

Trong khoảnh khắc đó, La Thiên cũng có chút say mê.

Tuyệt đối không sai: hai đại pháp tắc thời không dưới sự gia trì của chiêu Định Càn Khôn đã bùng phát từ 89% lên 95%!

Việc thi triển đồng thời hai đại pháp tắc càng trở nên hoàn mỹ và trôi chảy hơn!

“Không đúng, uy lực của Thiên Đạo Chi Kiếm không chỉ dừng lại ở đây!

Hay là đang đợi bước tiếp theo của ta?

Không đúng, hiện tại là Hồng Quân!” La Thiên cảm ứng sự thay

đổi của Thiên Đạo Chi Kiếm và một số khí cơ của Thiên Đạo Chi Nhãn, không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ.

Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải Hồng Quân!

Lúc này, Thiên Đạo Chi Nhãn đã chuyển sang do Hồng Quân làm chủ.

"Uống!" Nhát chém Định Càn Khôn của La Thiên không chỉ đóng băng Thiên Đạo Chi Kiếm, mà còn làm lắng dịu toàn bộ biển Đông Hải đang sôi sục, khiến mọi thứ vốn đang sụp đổ do không chịu nổi sức mạnh trước đó đều dừng lại.

"Âm!" Lúc này có luồng sáng xanh từ giữa chân mày nguyên thần La Thiên bay ra, hóa thành một vầng mặt trời xanh giữa hư không, trong nháy mắt chiếu rọi ức vạn dặm, mang theo khí tạo hóa thuần khiết nhất rải xuống, sửa chữa và ban phúc cho toàn bộ biển Đông Hải!

Chỉ trong chớp mắt, linh khí của cả Đông Hải tăng lên ngàn lần!

Trở thành nơi đứng đầu Hồng Hoang!

Vầng mặt trời xanh đó chính là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp chứa đựng tổng cương của Tạo Hóa Đại Đạo!

"Hoắc!" Nguyên thần La Thiên tiếp tục bay lên, dung hợp với vầng mặt trời xanh đó!

Khi mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, Thiên Đạo Chi Nhãn chớp mắt một cái, lộ ra một tia thần sắc thấu hiểu, sau đó mờ dần rồi biến mất.

Lục Thánh còn lại khi thấy vầng mặt trời xanh đó đều kinh ngạc thốt lên: "Tạo Hóa Ngọc Điệp?!!" Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Lục Thánh biết rất rõ: đó chính là vật chứng đạo của Hồng Quân Đạo Tổ!

Dù nó bị sứt mẻ, không còn nguyên vẹn, nhưng suy cho cùng vẫn là Tiên Thiên Chí Bảo, La Thiên hôm nay cũng lấy ra một mảnh!

Chương 194

Nguyên thần dường như muốn dung hợp với một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp để nó trở thành vật chứng đạo?

Trong phút chốc, Lục Thánh đều có chút mờ mịt: dĩ lực chứng đạo nhưng lại lấy tạo hóa làm đạo cơ, phương pháp này xem ra thật không hợp lý!

Dùng lực chứng đạo chẳng phải nên dùng sức mạnh pháp tắc phá vỡ mọi xiềng xích để siêu thoát sao?!

Đặc biệt là Nữ Oa trong cung Oa Hoàng ở cõi Thái Tố, lúc này đôi mắt đẹp càng dán chặt vào người La Thiên.

Cũng giống như La Thiên, nàng lấy tạo hóa pháp tắc làm đạo cơ, việc La Thiên nắm giữ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp khiến nàng vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng hiểu ra: hèn gì tạo hóa pháp tắc của hắn lại đứng trên cả nàng!

Trong cõi u minh, nàng cảm ứng được một số thông tin: đúng là nàng có khả năng sẽ có mối liên hệ chặt chẽ hơn với La Thiên.

Đột nhiên, nàng nhớ tới một truyền thuyết lưu truyền trong giới Hỗn Độn, sắc mặt thay đổi liên tục.

Nếu đúng như vậy thì nàng chẳng phải sẽ...

Thực ra, Lục Thánh đều không biết, La Thiên sau khi đạt được Khai Thiên đệ nhị thức mới có được sức mạnh pháp tắc, pháp tắc mới nắm giữ nên không kịp dùng để chứng đạo.

Nhưng La Thiên dù không lấy sức mạnh pháp tắc làm nền tảng mà vẫn muốn dĩ lực chứng đạo, thực chất là nhờ vào pháp lực vô thượng từ nguyên thần Bàn Cổ hoàn chỉnh, cộng với Tạo Hóa Ngọc Điệp và

tạo hóa pháp tắc làm trụ cột, khiến sức mạnh bộc phát cũng thuộc hàng nhất nhì.

Lúc này, La Thiên dung hợp với tổng cương Tạo Hóa Ngọc Điệp, khiến toàn bộ thiên địa Hồng Hoang lại rung chuyển mạnh mẽ!

Ngay sau đó, toàn thân hắn bùng phát thanh quang vô lượng, trở thành sự tồn tại rực rỡ nhất giữa trời đất.

Đột nhiên!

"Hoa lạt lạt!" Trường hà thời gian bao la xuất hiện trên không trung La Thiên!

Nó muốn tiếp dẫn La Thiên, để nguyên thần hắn ký thác trên hư không của trường hà thời gian, đứng ngang hàng với Lục Thánh!

Không có Thiên Đạo Hồng Hoang ngăn cản, bước đi của La Thiên tự nhiên nước chảy thành sông!

Nguyên thần lập tức hóa thành một viên đạo quả xanh bay lên dòng trường hà thời gian bao la đó.

"Trường hà thời gian tiếp dẫn!!" "Không hổ danh là La Thiên đạo hữu!" "Đứa con của trời, tự có đại khí vận đại thần thông!".

Lục Thánh từ kinh ngạc chuyển sang thở phào nhẹ nhõm.

Dù hôm nay ngũ thánh quy vị, mỗi người mỗi vẻ, khí tượng vạn thiên, ban ơn cho trời đất, chúng sinh ngưỡng mộ khôn cùng, nhưng trước mặt La Thiên lại rõ ràng rơi vào thế yếu.

Bởi vì năm người chứng đạo thành Thánh đều không làm kinh động đến trường hà thời gian, họ cần phải gửi dấu ấn đạo quả vào trường hà thời gian để siêu thoát.

Việc La Thiên chứng đạo đã chứng minh sự mạnh mẽ của hắn: dù ở trước mặt chư thánh, hắn cũng là người mạnh nhất.

Trong trường hà thời gian.

“Oanh!” Một tiếng nổ kinh động cả dòng sông vang lên.

Nhiều đại năng chỉ thấy một viên đạo quả xanh từ từ bay lên, tỏa ra ánh hào quang chiếu sáng cả dòng sông, gần như nhuộm xanh dòng trường hà thời gian tráng lệ.

Luồng thanh quang này được ngưng luyện từ ý chí tạo hóa thuần khiết nhất, ngay cả những đại năng Chuẩn Thánh cũng cảm nhận được lợi ích.

“La Thiên Thượng tiên!” “Đạo quả của hắn siêu thoát trường hà thời gian, sắp lưu lại dấu ấn ở lãnh địa Thánh nhân, không nên gọi là Thượng tiên nữa, phải gọi là La Thiên Thánh nhân!” “Nhưng trong thiên định thánh vị dường như không có hắn...” “Ngu ngốc!

Đạo Tổ chẳng phải đã nói rồi sao: ngoài sáu thiên định thánh vị, còn có hai vị trí nữa, La Thiên Thánh nhân lấy được đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân thì tự nhiên cũng có thánh vị rồi!” “Mau nhìn kìa, đạo quả của La Thiên Thánh nhân sắp vượt qua Chuẩn Đề Thánh nhân rồi!” “Vượt qua Chuẩn Đề Thánh nhân chắc là chuyện bình thường thôi, dù sao La Thiên Thánh nhân cũng là đệ nhất Chuẩn Thánh, năm đó chỉ với thân xác Chuẩn Thánh mà có thể đại chiến với Hỗn độn Ma thần.” Có đại năng khẽ thốt lên, cũng có người thấy đó là lẽ đương nhiên.

Các đại năng khác nhìn lại: quả nhiên, đạo quả của La Thiên đã bay cao hơn viên Bồ Đề đạo quả kia.

Lúc này, Bồ Đề đang diễn hóa tịnh thổ ở phương Tây cũng không nhịn được mà dừng lại, sắc mặt khó coi.

Tiếp Dẫn Thánh nhân biết y đang để tâm nên khẽ truyền âm khuyên giải.

“Đa tạ sư huynh, đạo lý đệ hiểu, nhưng dù đã thành Thánh nhân, đệ vẫn khó lòng rộng lượng trong chuyện thể diện, huống hồ trước đó đệ còn có nhân quả đó với hắn.” Chuẩn Đề Thánh nhân có chút hậm hực lầm bầm.

Vốn dĩ hôm nay thăng cấp thành Thánh nhân là chuyện đại hỷ, y đang định tìm cơ hội tốt mượn tay người khác thu thập La Thiên một phen để kết thúc nhân quả trước đó và lấy lại thể diện.

Dù sao trước đó bị mất mặt trước toàn thể đại năng Hồng Hoang như vậy, dù đã thành Thánh y vẫn thấy lấn cấn trong lòng.

Nhưng không ngờ La Thiên lại chứng thành Hỗn Nguyên đạo quả nhanh như vậy, lại còn dễ dàng vượt qua y, khiến y có chút bực bội.

“Ồ?!

Ha ha, cũng vượt qua Nữ Oa luôn rồi!” Một lát sau, Chuẩn Đề cười lớn, quét sạch sự bực bội trước đó, khiến Tiếp Dẫn không khỏi lắc đầu: sư đệ thật là...

Trong trường hà thời gian, nhiều đại năng Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên đều nhìn viên đạo quả xanh tiếp tục thăng hoa và siêu thoát.

“Vượt qua Nữ Oa Thánh nhân rồi, trông tư thế này vẫn còn sung sức lắm!” “Cảm giác vượt qua Thông Thiên Thánh nhân và Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng không phải chuyện khó, nhưng để áp đảo Thái Thanh Thánh nhân và Ngọc Thanh Thánh nhân thì có chút khó khăn rồi.” “Đúng vậy, dù sao Thái Thanh Thánh nhân tích lũy đứng đầu Huyền Môn, là người duy nhất trảm được tam thi trước khi thành Thánh!” “Không nhất định, ta có lòng tin vào La Thiên Thánh nhân!”.

“Quả nhiên!

Thông Thiên Thánh nhân và Tiếp Dẫn Thánh nhân đều bị vượt qua rồi!” “Hôm nay ta có thể chứng kiến đệ nhất Thánh nhân ra đời

không?" "La Thiên Thánh nhân thăng hoa siêu thoát rất vững vàng, khác hẳn với các Thánh nhân khác." "Đúng vậy!

Hậu kình mười phần!".

Trước sự "chiêm ngưỡng" của nhiều đại năng, La Thiên không chỉ vượt qua Chuẩn Đề và Nữ Oa, vượt qua Thông Thiên và Tiếp Dẫn, mà còn dần thu hẹp khoảng cách với Nguyên Thủy.

"Vượt rồi!" "Quả nhiên mạnh hơn Nguyên Thủy Thánh nhân!" "Sẽ là Thánh nhân mạnh nhất sao?" Một lát sau, tâm tình của nhiều đại năng đều trở nên căng thẳng, họ nhìn chằm chằm vào viên đạo quả xanh để chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng đó.

Chương 195

Khắc tiếp theo, các dấu ấn nguyên thần đều xôn xao, họ quên bẵng rằng trong trường hà thời gian không được gây ra động tĩnh lớn: "Không hổ danh là La Thiên Thánh nhân!" "Đệ nhất Thánh nhân Hồng Hoang!

Chỉ dưới quyền Hồng Quân Đạo Tổ!" "Dùng lực chứng đạo?!

Quả nhiên là phương pháp chứng đạo mạnh nhất trong truyền thuyết!" "Thật khiến người ta ngưỡng mộ, chỉ không biết cung Thanh Liên kia có thu đệ tử không nhỉ!" "Điên rồi sao, đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi mà còn muốn đi bái sư?!" "Sáng nghe đạo chiều chết cũng cam lòng, người đạt được thành tựu trước là thầy, có gì mà xấu hổ?!" "Mau nhìn kìa, vẫn chưa dừng lại!" Một tiếng kinh hô khiến các cuộc trao đổi nguyên thần đều im bặt, sau đó rơi vào một khoảng lặng im phăng phắc.

Đúng vậy!

Im lặng đến đáng sợ!

Nhưng tình hình phía trên còn đáng sợ hơn!

Trong phút chốc, cả trường hà thời gian im lặng một cách quỷ dị, vô số đại năng nhìn cảnh tượng trên bầu trời trường hà thời gian, trong lòng đều thầm mong đợi.

Lúc này, ấn ký đạo quả của La Thiên đã vượt qua Lão Tử, nhưng vẫn không dừng lại, đang tiến về nơi cao nhất!

Tại nơi cao nhất đó là một vùng tử khí chí huyền bao phủ, giống như thần tiêu, đó là biểu tượng của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng là "trần nhà" cao nhất của thế giới Hồng Hoang!

La Thiên có thể đi lên đó, đứng ngang hàng với Hồng Quân Đạo Tổ không?

Thậm chí là vượt qua Hồng Quân Đạo Tổ?

Nghĩ đến đây, trong lòng nhiều đại năng dâng lên một nỗi khiếp sợ mãnh liệt.

Trong lòng họ, Hồng Quân Đạo Tổ là sự tồn tại vô thượng, nay xuất hiện La Thiên thách thức, bảo sao họ không hưng phấn và kỳ vọng.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến họ có chút thất vọng: lúc này ấn ký đạo quả của La Thiên đã dừng lại, nó cao hơn ấn ký đạo quả của Lão Tử không ít, nhưng vẫn còn một đoạn khoảng cách mới chạm tới vùng mây tím Tử Tiêu đó.

"Tiếc thật!" "Ai!

Thiếu một chút nữa thôi, nhưng La Thiên Thánh nhân vừa chứng đạo đã có uy thế kinh người như vậy, sau này chưa chắc đã không có cơ hội vượt qua Đạo Tổ!" "Dùng lực chứng đạo sao?

Trông không giống lắm!

Ngược lại có chút giống con đường tạo hóa chi đạo." "Thái Thanh Thánh nhân đã lợi hại như vậy rồi mà hắn còn vượt qua một đoạn lớn, đúng là biến thái." "Nay Hồng Hoang đã có bảy thánh vị rồi, vị trí còn lại bao giờ mới xuất thế đây?" "Ta cảm thấy có hai vị trí, La Thiên lấy một vị chắc không phải thánh vị, chỉ là Hỗn Nguyên đạo quả thôi!" "Đúng vậy, nhưng Hồng Hoang chỉ có thể chứa được tám tồn tại cấp Thánh nhân, tuy còn thánh vị trống nhưng e rằng đều khó xuất thế rồi!" "Nói đúng lắm, Đạo Tổ từng nói: thánh vị chỉ có tám!

La Thiên tuy không phải Thánh nhân nhưng suy cho cùng cũng đã chiếm một chỗ, có khả năng sẽ khiến một trong hai Thánh nhân sau

này không thể xuất thế!”.

Các vị đại năng thần thức trao đổi nhanh chóng, nhưng trong lời nói đều mang theo chút lo âu.

Trước đó có hai thánh vị trống, La Thiên chứng thành Hỗn Nguyên đạo quả đã chiếm mất một, vậy chỉ còn lại một thánh vị.

Nào biết rằng lần này La Thiên chứng đạo thành công thực chất là dị số của Thiên Đạo, không liên quan nhiều đến thánh vị, hiện tại vẫn còn hai thánh vị.

Điều này các đại năng kia khó mà nhận ra ngay lập tức, nhưng Lục Thánh thì biết rất rõ.

Tuy nhiên La Thiên quá mạnh mẽ khiến họ đều cảnh giác, dù thế nào đi nữa cũng phải để hai người ngồi vào hai thánh vị đó mới được.

Nếu không, sau này làm sao kháng cự lại La Thiên!

Một ngày xuất thế năm vị Thánh nhân, một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ơn trạch của Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lan tỏa, khiến trình độ tu hành của cả Hồng Hoang nâng lên một bậc, mang lại lợi ích to lớn.

Chiến tranh giữa hai tộc Vu - Yêu phần lớn cũng tạm dừng lại, ai nấy đều tranh nhau hấp thu ơn trạch của Thánh nhân, tham ngộ các loại đạo lý hiếm có, khiến Hồng Hoang bước vào một thời kỳ hòa bình.

Nhưng tầng lớp cao nhất của hai tộc Vu - Yêu thì không thể bình thản: mười một Tổ Vu bế quan không ra để nâng cao thực lực, Hậu Thổ đẩy nhanh việc tìm kiếm địa giới; trên Thiên đình, Đế Tuấn tiến hành dung hợp cuối cùng giữa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hà Đồ Lạc Thư, còn Đông Hoàng Thái Nhất thì ra vào các vùng đất hiểm trở, thậm chí cả giới Hỗn Độn để tìm kiếm hai đạo Hồng Mông Tử

Khí còn lại.

Họ đều hiểu rằng, khi hạn định mười vạn năm kết thúc, hai tộc Vu - Yêu chắc chắn sẽ tiến hành trận chung chiến cuối cùng để quyết định ai là nhân vật chính của Hồng Hoang!

Kẻ thắng có tất cả, kẻ thua sẽ muôn đời không thể ngóc đầu lên nổi!

Trong cung Thanh Liên trên núi Bồng Lai.

La Thiên sau khi chứng đạo thành công đang tu luyện trong mật thất.

Mặc dù nguyên thần đã chứng được Hỗn Nguyên đạo quả, nhưng La Thiên còn nhiều việc phải làm.

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng việc tham ngộ Sức Mạnh Pháp Tắc cũng đủ khiến hắn đau đầu.

Sức Mạnh Pháp Tắc được mệnh danh là đứng đầu ba ngàn pháp tắc, là pháp tắc mạnh nhất!

Nhưng đồng thời nó cũng là pháp tắc khó tu luyện nhất!

Ngay cả khi nguyên thần của La Thiên đã chứng được Hỗn Nguyên đạo quả, cộng thêm sự hỗ trợ của công đức, việc tham ngộ Sức Mạnh Pháp Tắc cũng chỉ đạt mức 55%.

Nếu muốn đạt trên 90% như các pháp tắc khác thì cần không ít thời gian.

Nhưng sức mạnh của Sức Mạnh Pháp Tắc thật sự vượt xa dự tính của La Thiên!

Nếu lại sử dụng chiêu Trảm Hỗn Độn trong Khai Thiên Cửu Thức, uy lực ít nhất có thể tăng lên vài trăm lần, thậm chí ngàn lần trở lên!

Lực tấn công cực kỳ ngưng luyện, khả năng sát thương tăng vọt so với uy lực đơn thuần!

"Không biết Thánh nhân chịu một rìu của ta liệu có trụ vững không?" La Thiên thầm tính toán, đồng thời vỡ lẽ: hèn gì phải chứng được Hỗn Nguyên đạo quả mới có thể tham ngộ Sức Mạnh Pháp Tắc, danh hiệu đứng đầu ba ngàn pháp tắc không phải là danh hão!

"Nếu cộng thêm hai pháp tắc Hủy Diệt và Sát Lục thì sao?" La Thiên có chút rục rịch muốn thử.

E rằng Thánh nhân cũng phải bị thương thôi!

Chương 196

Tuy Thánh nhân vĩnh hằng vĩnh tồn, không bị vật phàm chạm tới hay làm hại, dù có bị thương cũng sẽ hồi phục trong nháy mắt, ở trong Hồng Hoang pháp lực vô cùng vô tận.

Nhưng một khi đụng đến đại đạo pháp tắc, vốn là căn bản của thế giới, Thánh nhân dù không chết thì cũng phải khốn đốn một phen!

Thực ra, để đối phó với Thánh nhân còn có phương pháp thâm hiểm hơn: phá hủy đại địa Hồng Hoang, khiến nó trở lại trạng thái Địa, Hỏa, Phong, Thủy, tái diễn hỗn độn.

Làm như vậy có thể gây ra ảnh hưởng cực lớn đến trường hà thời gian của Hồng Hoang, từ đó khiến nguyên thần ký thác của Thánh nhân không ổn định, rồi tìm ra sơ hở rõ ràng!

Nhưng để phá hủy toàn bộ Hồng Hoang cần sức mạnh cấp Thiên Đạo, cũng chính là đẳng cấp của Hồng Quân.

Một lúc sau, La Thiên dừng tu luyện, nhìn vào đóa Tạo Hóa Thanh Liên trong mây lành chư thiên, thấy nó đã mọc được sáu chiếc lá, lớn thật nhanh.

Về phần Quả Hoàng Trung Lý và Bàn Đào lại đón thêm một mùa thu hoạch, khiến khóe miệng hắn nhếch lên: hai con bé Hi Hòa và Thường Hi lại có cái để ăn rồi.

"Đúng rồi, đạo Hồng Mông Tử Khí đó hãy để cho Hi Hòa tu luyện đi, dù sao giữ ở chỗ ta cũng chẳng có tác dụng gì." La Thiên nghĩ ngợi rồi quyết định một chuyện.

Đáng lẽ đạo Hồng Mông Tử Khí này sẽ chia làm ba đoạn rồi đưa cho Tam Hoàng của nhân tộc, giúp họ trở thành Chí Nhân dưới quyền

Thánh nhân.

Chí Nhân dù pháp lực và thần thông không bằng Thánh nhân, nhưng cũng thuộc dạng bất diệt ở Hồng Hoang, có thể vĩnh hằng vĩnh tồn, vạn kiếp không mòn, một loại trường sinh có hạn chế.

La Thiên cho rằng nhân tộc sẽ trỗi dậy, Tam Hoàng dù không có đạo Hồng Mông Tử Khí thì nhân tộc vẫn có thể quật khởi như thường, thậm chí có khả năng còn mạnh mẽ hơn!

Hơn nữa, La Thiên cảm thấy với thực lực hiện tại, việc tìm ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại dường như không phải chuyện khó khăn.

Về phần nhân tộc, La Thiên hiện đang chờ một thời cơ, chờ sau khi hai tộc Vu - Yêu ứng kiếp xong, hắn sẽ đích thân phò tá nhân tộc, khiến khí vận nhân tộc tăng vọt, lẽ đương nhiên bước lên ngôi vị nhân vật chính giữa trời đất.

Nhưng trước đó, phải giúp đỡ Hậu Thổ muội tử giải quyết một số nhân quả đã.

Trong những ngày La Thiên bế quan, năm vị thánh nhân mới chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả cũng lần lượt tiến vào Hỗn Độn giới để khai tịch thế giới của riêng mình.

Thái Thanh thánh nhân khai tịch Thái Thanh cảnh Đại Xích Thiên; Ngọc Thanh thánh nhân khai tịch Ngọc Thanh cảnh Vũ Dư Thiên; Thượng Thanh thánh nhân khai tịch Thượng Thanh cảnh Thanh Vi Thiên; Tây Phương nhị thánh thì hợp lực khai tịch Cực Lạc Thiên.

Đồng thời, Thái Thanh thánh nhân tại Thủ Dương Sơn thu nhận một người tộc có lòng thành tâm làm đồ đệ, đặt tên là Huyền Đô.

Sau khi chư thánh khai tịch đạo trường, họ bắt đầu giảng đạo giáo hóa chúng sinh.

Do chư thánh hữu ý tách biệt thời gian giảng đạo để tránh xung đột, nên chúng sinh Hồng Hoang có thể trong vòng một vạn tám ngàn năm liên tục lắng nghe sáu trận giảng đạo của thánh nhân.

Thêm vào đó, các đạo trường của chư thánh nằm ở khu vực biên duyên của Tam Thập Tam Thiên, không nguy hiểm như khi đến Tử Tiêu Cung, nên người tìm đến đông như mây, thịnh huống vượt xa thời điểm Hồng Quân đạo tổ giảng đạo năm xưa.

Nhất thời, Hồng Hoang nghênh đón một thời kỳ thịnh thế, các tân tấn Đại La Kim Tiên hiện ra lớp lớp, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chứng đắc không ít.

Tại Thiên Đình, Đế Tuấn nhìn Phục Hy cầm một chiếc hồ lô màu vàng, có chút kỳ quái hỏi: "Hy Hoàng?".

Phục Hy hưng phấn đáp: "Bẩm bệ hạ, đây là Chiêu Yêu Hồ Lô do Nữ Oa thánh nhân luyện chế, có thể triệu hoán ức vạn sinh linh Yêu tộc, hễ rung động là không ai không phục tùng".

Ngay lập tức, y lắc nhẹ chiếc hồ lô vàng, miệng hồ lô thăng lên một đạo bạch tuyến cao hơn bốn năm trượng, ánh hào quang trắng tỏa ra, phía trên hiện ra một lá đại phiên kỳ dị.

Lá cờ lớn này được bao quanh bởi ngũ sắc kỳ quang, thụy khí ngàn điều.

Đế Tuấn và mọi người chỉ thấy cán cờ lớn như xà nhà, mặt cờ xòe ra, bên trên mờ mờ mịt mịt, có hai luồng khí đen trắng quấn quýt, giữa hai luồng khí đó là những văn tự nhỏ hình nòng nọc màu xanh biếc chuyển động.

Ngay cả những người mạnh như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đứng trước mặt lá cờ này cũng cảm thấy tâm thần dao động, dường như bị một sức mạnh vô hình kiềm chế. "Đây là vật gì?" Đế

Tuấn đại kinh, vội vàng hỏi. "Thử phiên này gọi là Chiêu Yêu Phiên.

Có nó, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình ta có thể phát huy mười thành uy lực.

Cộng thêm Hà Lạc Đồ Thư của bệ hạ và Đông Hoàng Chung, chúng ta có thể chống lại sức mạnh của thánh nhân!" Phục Hy giải thích, khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mừng rỡ khôn xiết.

Tuy nhiên, khi Phục Hy nói về cách dùng Chiêu Yêu Phiên, tất cả đều im lặng.

Hóa ra để dùng cờ này hiệu lệnh các yêu thần và tinh thần thần linh, đạt đến mức độ vận chuyển tối ưu, thì phải trói buộc một tia nguyên thần chân linh vào trong cờ, để mặc người cầm cờ nắm giữ sinh tử. "Đại ca, việc này cứ để đệ làm".

Đông Hoàng Thái Nhất biết Đế Tuấn có chút kiêng kỵ nên lên tiếng trước.

Việc nắm giữ tính mạng của thuộc hạ để ép họ liều chết, đối với bất kỳ vị đế hoàng nào cũng là hạ sách, sơ sẩy một chút thì nước có thể lật thuyền. "Thôi vậy".

Đế Tuấn thở dài một tiếng, đành để Đông Hoàng Thái Nhất thực hiện.

Nếu trước đây sáu thánh chưa xuất hiện, hắn có lẽ sẽ không cân nhắc, nhưng hiện tại đã có đến bảy vị thánh nhân, Yêu tộc tuy chiếm đại thế thiên địa nhưng vẫn cảm thấy không yên, lòng có chút hoàng khủng.

Chừng nào chưa sở hữu sức mạnh cấp thánh nhân, chừng đó chưa thể yên tâm.

Bởi lẽ, dưới thánh nhân đều là kiến cỏ, dù quý vi Thiên Đế cũng vậy!

Trong khi Đế Tuấn phát Thiên Đế lệnh triệu tập các cường giả Yêu tộc, tại một vùng cực địa ở phương Tây cũng xảy ra đại sự.

Vùng đất đó do máu bẩn từ rốn của Bàn Cổ hóa thành, danh gọi U Minh Huyết Hải.

Nơi đây thiên sinh tàng ô nạp cấu, tự động hấp thu uế khí thế gian, ủ thành huyết sát lệ khí khủng bố, có thể làm bẩn linh đài của Kim Tiên, ngay cả Thái Ất Kim Tiên ở lâu cũng gặp nguy hiểm.

Chương 197

Minh Hà đạo nhân được dựng dục từ huyết hải này, có Nguyên Đồ và A Tỳ hai kiếm bạn sinh, sau lại tìm được Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nếu chỉ luận chiến lực, Minh Hà có thể xếp trong top hai mươi của Hồng Hoang.

Do căn nguyên phi phàm lại là đỉnh tiêm tiên thiên đại thần, Minh Hà luôn mang dã tâm lớn, đặc biệt sau khi khắc tinh là La Hầu ma tổ vẫn lạc, y càng muốn thành thánh.

Đáng tiếc, lần trước vây công La Thiên để tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, y bị La Thiên đánh cho mặt mũi bầm dập như đầu heo trước mặt bao nhiêu đại năng, khiến y nhận rõ hiện thực, quyết định tìm con đường chứng đạo khác.

Dù sao tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí là quá bất khả thi, không nói đến sát thần La Thiên thì Vu Yêu hai tộc cũng có thể dễ dàng diệt y.

Hơn nữa, hiện tại thánh nhân lâm lập, thu đồ đệ rất nhiều, cũng không dễ để cơ duyên lọt vào tay người ngoài.

Sau này mỗi đạo Tử Khí xuất thế, chắc chắn sẽ là trận chiến giữa các thánh nhân, Chuẩn Thánh không còn tư cách nhập cuộc.

Vì vậy, trong vạn năm qua, Minh Hà không bỏ lỡ trận giảng đạo nào của lục thánh, đặc biệt là ở chỗ Nữ Oa, y đã hỏi rất nhiều về việc tạo ra sinh linh.

Vì trong huyết hải có không ít tàn hồn, y tâm hữu sở ngộ, liền bắt chước Nữ Oa sáng tạo ra một chủng tộc.

Thậm chí y còn đến bái phỏng các Tổ Vu để tìm hiểu bí mật đản

sinh của Vu tộc, trả cái giá không nhỏ để có thông tin hữu dụng.

Có lẽ thiên đạo đền đáp người cần cù, hôm nay y đã thành công.

Chỉ là tộc Tu La y tạo ra có điểm kỳ quái: nam thì xấu xí khôn cùng, nữ lại cực kỳ diễm lệ.

Những người Tu La này đều có tu vi Huyền Tiên, chiến lực không thấp.

Minh Hà không quan tâm điều đó, y vội nhìn lên bầu trời xem phản ứng của Thiên Đạo. "Oanh!".

Thiên lôi vang dội, công đức kim vân hội tụ khiến y vui mừng khôn xiết.

Y không dám xa vọng thành thánh ngay, chỉ hy vọng công đức này có thể đẩy tu vi lên Chuẩn Thánh viên mãn, sau này mới từ từ đồ mưu thành thánh.

Chốc lát, một luồng công đức kim vân rộng hàng trăm trượng rơi xuống, giúp Minh Hà trảm ra Thiện thi.

Trước đó y đã trảm Ác thi, nên giờ đã là Nhị thi Chuẩn Thánh, trong người còn dư lại không ít công đức, xem ra sau này trảm Chấp thi cũng không phải là ảo tưởng!

Đang lúc đắc ý định nói vài câu với hàng vạn tộc nhân Tu La, một luồng tâm huyết triều dâng lên rồi biến mất, khiến y sững sờ.

Một đại cơ duyên!

Gợi ý này rất yếu ớt, không rõ ràng, chỉ cho biết có cơ hội tranh đoạt nhưng hy vọng không lớn.

Cùng lúc đó, tại bộ lạc Hậu Thổ xa xôi, Hậu Thổ Tổ Vu cũng nhận được gợi ý cơ duyên tương tự!

So với Minh Hà, cảm ứng của Hậu Thổ mạnh hơn nhiều!

Thậm chí nàng còn lờ mờ cảm nhận được phương hướng.

Đó là sự chỉ dẫn từ bản nguyên, khiến nàng hiểu rằng việc chứng đạo có liên quan mật thiết đến cơ duyên này. "Địa Giới!

Cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi!".

Hậu Thổ lập tức bàn giao công việc cho các đại vu, vội vàng rời bộ lạc đi về hướng mình cảm ứng được.

Minh Hà đạo nhân cũng ra lệnh cho hàng triệu tân sinh Tu La lùng sục khắp vùng đất ức vạn dặm để tìm dấu vết cơ duyên.

Ngay cả bốn đại ma vương từ chỗ La Hầu đầu quân sang cũng bị y xua đi.

Thậm chí y còn phái ra 480 triệu Huyết Thần Tử phân thân.

Động tĩnh lớn của Minh Hà bị hai thánh phương Tây biết được, họ liền bí mật thôi diễn.

Kết quả mờ mịt khiến cả hai cũng thấy nóng lòng. "Một phương Địa Giới mới chắc chắn tài nguyên phong phú, nếu Tây Phương giáo ta có được, có thể giải quyết triệt để vấn đề nghèo nàn của phương Tây!

Sư huynh trấn giữ Phương Thốn Sơn, sư đệ đi thám đường trước".

Chuẩn Đề không ngồi yên được nữa định đi ngay, nhưng bị Tiếp Dẫn cản lại: "Sư đệ, hiện nay đã có thánh nhân, không thể tùy tiện ra tay để tránh nhân quả lớn rơi lên đầu giáo chúng.

Nếu chúng ta ra tay, Tam Thanh cũng có lý do can thiệp". "Tam Thanh...

đệ hiểu rồi".

Chuẩn Đề nghe xong đành thôi.

Tam Thanh là những tồn tại không thể trêu vào, dù là thời Chuẩn Thánh hay thời Thánh Nhân bây giờ.

Nhưng vì cơ duyên hiển lộ ở đất phương Tây, nếu chỉ cử đệ tử đi tìm mà nhị thánh không động thủ thì theo lý thường, Tam Thanh có lẽ cũng không tự mình can thiệp.

Vì vậy, Tây Phương nhị thánh tạm thời án binh bất động, chỉ phái đệ tử mạnh trong giáo đi thám thính.

Chương 198

Tại Đông Hải, trong Thanh Liên Cung trên đảo Bồng Lai, Hi Hòa nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí mà La Thiên đưa ra, không thể tin nổi: "Phu quân, đưa cho thiếp sao?

Nó quá quý trọng rồi!".

Thường Hi ở bên cạnh bĩu môi: "Tỷ phu, còn của muội đâu?

Không lẽ chỉ cho tỷ tỷ?

Muội cũng gả cho huynh, phục thị tận tâm tận lực như vậy mà...".

Nghĩ đến hai chữ phục thị và những chuyện xấu hổ, mặt nàng đỏ lên, thầm mắng một tiếng quỷ sứ. "Đưa cho tỷ tỷ trước, còn muội phải xem biểu hiện sau này".

La Thiên nói đầy ẩn ý, rồi nhét Tử Khí vào tay Hi Hòa.

Hi Hòa không dám nhận, nàng yêu nhất là muội muội này, nhưng Thường Hi không cần, cộng thêm La Thiên ép buộc nên nàng đành cầm lấy.

Thường Hi chỉ nói đùa thôi, nàng sao có thể thực sự thu lấy Tử Khí đó, là một người cuồng tỷ tỷ, nàng chỉ mong tỷ mình lập tức thành thánh, vạn kiếp bất diệt. "Yên tâm đi, ta sẽ khiến cả hai chị em đều thành thánh.

Các nàng đều là thê tử của ta, dù Hồng Hoang có phá diệt, ta cũng muốn chúng ta mãi bên nhau".

La Thiên dang tay ôm cả hai vào lòng, tận hưởng sự mềm mại và hương thơm quyến rũ. "Phu quân...".

Hi Hòa cảm động ôm chặt lấy hắn, lòng đầy ngọt ngào.

Thường Hi tinh nghịch không quản phong hoa tuyết nguyệt, tay nhỏ thò xuống dưới tập kích một cái khiến La Thiên hít một ngụm khí lạnh, giả vờ hung dữ: "Muội ép ta!". "Hi hi, muội sợ quá cơ~".

Gương mặt đỏ ửng của Thường Hi đã bán đứng suy nghĩ thật trong lòng.

La Thiên bế quan mấy ngàn năm khiến nàng đã tương tư thành bệnh.

Không cần nói nhiều, La Thiên đương nhiên lấy một địch hai, thực thi gia pháp tại chỗ.

Sau khi mây thu mưa tạnh, La Thiên tinh thần sảng khoái định ở lại ôn tồn với hai nàng thêm vài ngày rồi mới đi tìm Hậu Thổ, nhưng vì cơ duyên sắp xuất hiện nên hắn vội vàng lên đường đến bộ lạc Hậu Thổ để thực hiện lời hứa.

Trước khi đi, hắn mang theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ngũ thần sơn.

Hiện nay tu vi nguyên thần của La Thiên chỉ dưới Hợp Đạo Hồng Quân, một khi thôi diễn, thông tin hắn có được vượt xa các thánh nhân khác.

Ngay cả chủ nhân định sẵn của cơ duyên là Hậu Thổ cũng chưa chắc đã rõ ràng bằng hắn. "Không phải ở phương Tây!".

Thông tin có được khiến La Thiên nhíu mày, sau đó hắn xé rách hư không, giáng lâm xuống bộ lạc Hậu Thổ.

Sự xuất hiện của hắn khiến Hậu Thổ đang định ra ngoài mừng rỡ khôn xiết.

Có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giúp đỡ, nàng không cần sợ các thánh nhân ra tay cướp đoạt Địa Giới nữa!

Nhưng khi La Thiên chỉ hướng, Hậu Thổ có chút mê mang.

Tin tưởng thần thông của La Thiên, nàng nén nghi ngờ đi theo sau.

Đương nhiên, Địa Giới xuất thế dưới sự che đậy của Thiên Đạo, ngay cả thánh nhân muốn biết chính xác vị trí cũng khó.

Nếu không nhờ có nguyên thần Bàn Cổ thôi diễn, La Thiên cũng sẽ như Chuẩn Đề mà tưởng rằng Địa Giới ở phương Tây.

Dù mạnh như La Thiên, muốn biết lối vào chi tiết của Địa Giới cũng không dễ, hắn và Hậu Thổ chỉ có thể tìm kiếm trong một khu vực đại khái.

Đông Lục rộng bao la, tìm một lối vào không gian bị thiên cơ che giấu chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng việc này không làm khó được La Thiên, hắn lật tay lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ để thôi diễn.

Bên trong đồ có đại thiên hoàn vũ, ghi lại mọi mạch núi sông của Hồng Hoang.

Địa Giới xuất thế chắc chắn ảnh hưởng đến bức họa này.

Vì vậy, dùng biến hóa trong đồ để tìm lối vào Địa Giới là phương pháp chính xác nhất.

Không lâu sau, La Thiên đã tìm ra lối vào thật sự: tại một nơi nào đó trên núi Đông Sơn Thái Sơn! "Đông Sơn Thái Sơn?

Trong truyền thuyết, ngọn núi này do đầu của Bàn Cổ hóa thành!

Trên núi có một vị tiên thiên đại thần cư ngụ, tên gọi Kim Hồng Thị, hay còn gọi là Đông Sơn Đại Đế!

Ngài ấy thống ngự ngũ nhạc thần sơn, thần thông vô cùng lợi hại!".

Hậu Thổ có chút kinh ngạc.

Chương 199

"Đi thôi".

La Thiên thu hồi bức đồ, nắm tay Hậu Thổ xé rách hư không, giáng lâm trên không trung Thái Sơn.

Thái Sơn này không phải là ngọn núi nhỏ cao nghìn mét ở Trái Đất, mà cao tới hàng triệu dặm, như một cột trụ kình thiên giữa trời đất.

Thân núi kéo dài hàng chục tỷ dặm, khí thế hùng vĩ, linh thực biến địa, tiên cầm thụy thú hiện hữu khắp nơi, linh khí cuồn cuộn như sương dịch, là một phúc địa tiên gia hiếm có.

La Thiên và Hậu Thổ vừa giáng lâm, Đông Sơn Đại Đế đã cảm ứng được.

Chỉ thấy một thanh niên mặc thanh bào, ngũ quan tuấn lãng nhưng mang vẻ uy nghiêm bước ra từ hư không.

Thấy La Thiên và Hậu Thổ, y vội vàng hành lễ, vẻ mặt cầu khẩn: "Nguyên Đạo Tôn sư huynh và Hậu Thổ sư tỷ đại giá quang lâm, sư đệ có lỗi vì không đón tiếp từ xa, xin hãy lượng thứ".

Đông Sơn Thái Sơn là vạn sơn chi thủ, thống ngự sơn thần thiên hạ, Đông Sơn Đại Đế cũng là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung.

Tuy La Thiên và Hậu Thổ không thân thiết với y, nhưng một tiếng sư huynh sư tỷ đã kéo gần khoảng cách.

La Thiên và Hậu Thổ đáp lễ, La Thiên tò mò hỏi tại sao lại gọi hắn là Đạo Tôn sư huynh.

Hóa ra, vì La Thiên không có thánh vị nhưng thực lực đã là Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên, để bày tỏ sự tôn sùng ngang hàng thánh nhân, các đại năng gọi hắn là Đạo Tôn.

Thấy y định bày tiệc chiêu đãi, La Thiên cười xua tay: "Không cần đâu, chúng ta hôm nay đến đây có việc yếu sự, thời gian hơi gấp, lát nữa muốn mượn bảo địa của đệ dùng một chút".

Kim Hồng Thị kinh ngạc: "Mượn bảo địa của đệ?".

La Thiên mỉm cười không giải thích, ai biết y có quan hệ gì với Tam Thanh hay Tây Phương nhị thánh không, hiện tại phải chiếm tiên cơ, không thể đánh mất ưu thế.

Thấy La Thiên không trả lời, Kim Hồng Thị vội nói: "Sư huynh sư tỷ yên tâm, sư đệ nhất định sẽ canh giữ cẩn thận, không để người lạ vào".

Thấy y hiểu chuyện, La Thiên và Hậu Thổ hàn huyên vài câu rồi bắt đầu tìm lối vào Địa Giới.

Một lúc sau, trạng thái của Hậu Thổ có chút biến hóa vi diệu.

Từ khi giáng lâm Thái Sơn, nàng cảm thấy sự liên kết trong u minh ngày càng rõ nét, như thể bản nguyên trong máu thịt đang thức tỉnh.

Lúc này, nàng cũng hiểu rằng việc Địa Giới xuất thế là thiên số không thể tránh khỏi.

Nhưng nàng không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng đến thế.

Đợi La Thiên và Hậu Thổ xé rách hư không biến mất, Kim Hồng Thị có chút phân vân.

Là một Nhị thi Chuẩn Thánh, y tuy không thể biết ngay lập tức mọi thiên cơ nhưng cũng đoán được La Thiên và Hậu Thổ đến vì cơ duyên.

Có nên thông báo cho các thánh nhân khác để kiếm chút lợi lộc không? "Thôi vậy, đắc tội La Thiên Đạo Tôn còn đáng sợ hơn các thánh nhân khác.

Ta đi nơi khác lánh tạm, coi như hôm nay không thấy gì".

Chốc lát, y đưa ra quyết định, tẩu vi thượng sách.

Một đại thế giới mới xuất thế tuyệt đối là miếng mồi ngon khiến thánh nhân cũng động lòng, xông vào đó là không khôn ngoan.

Cũng may y đi nhanh, vài chục nhịp thở sau, ánh mắt của các thánh nhân khác đã đổ dồn về Thái Sơn.

Bởi vì dị động tại nơi "tiếp giáp" giữa thế giới mới và Hồng Hoang ngày càng mạnh mẽ, mạnh đến mức Thiên Đạo cũng không che giấu nổi! "Lối vào Địa Giới?".

Nhìn vòng xoáy hư không đen ngòm trước mặt, tỏa ra hơi thở khô bại, ám ảnh và âm hàn, Hậu Thổ rùng mình.

Nhưng toàn thân bản nguyên và Thổ chi pháp tắc của nàng lại sôi sục vì những hơi thở tương đồng.

Sâu bên trong đó có hơi thở chí tinh chí thuần của Thổ chi tổ nguyên!

Không chỉ nàng cảm nhận được, La Thiên cũng vậy.

Thổ chi pháp tắc của La Thiên đã đạt cấp thánh nhân 95%, thậm chí cao hơn Hậu Thổ (91%) không ít. "Không hổ là Địa Giới, Thổ chi tổ nguyên hùng hồn thế này, nếu Hậu Thổ tu luyện bên trong thì dù không có Hồng Mông Tử Khí, e rằng cũng có cơ hội chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả".

La Thiên thầm nghĩ, đồng thời vung tay đấm thủng vòng xoáy hư không.

Nếu tu vi chỉ ở Chuẩn Thánh đại viên mãn, phá giải vòng xoáy này ít nhất mất nửa nén nhang, nhưng hiện tại hắn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể nhìn thấu mọi hư thực.

Một quyền phá tan vòng xoáy, đâm thẳng vào sâu bên trong, hiện ra một cánh cửa địa phủ u ám.

Cánh cửa đó không phải vật chất bình thường mà được đúc từ Thổ chi pháp tắc, mộc mạc không hoa văn, nhưng phía trên có hai đạo văn viễn cổ: Địa Giới.

La Thiên bảo Hậu Thổ mở cửa.

Hậu Thổ do dự một chút rồi đặt tay lên, dùng Thổ chi pháp tắc mở cửa. "Oanh!".

Cửa địa phủ mở toang, Thổ chi tổ nguyên cuồn cuộn tuôn ra khiến cả hai rúng động.

Chương 200

Trong khoảnh khắc đó, Hậu Thổ minh ngộ thiên số và túc mệnh của mình.

La Thiên tu vi thông thiên, thấy cảnh này cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thở dài một tiếng: "Dù định số có sẵn, nhưng vẫn có thể lựa chọn".

Hậu Thổ không nói lời nào, lẳng lặng bước vào trong.

La Thiên đi theo sau, đồng thời dùng thần thức cấp thánh nhân quét qua toàn bộ Địa Giới.

Hắn phát hiện Địa Giới không rộng lớn vô tận như Thiên Giới, chỉ bằng khoảng một phần năm hay sáu.

Trái ngược với thanh khí nhẹ nhàng của Thiên Giới, nơi đây đầy rẫy trọc khí nặng nề, phân thành Mậu Thổ chi khí và Kỷ Thổ chi khí, lắng đọng lại thành những luồng Thổ chi tổ nguyên.

Đây là vùng đất vô thượng mà mọi sinh linh tu luyện Thổ chi pháp tắc đều mơ ước! "Hóa ra là vậy?!".

Chẳng mấy chốc, La Thiên phát hiện việc Địa Giới xuất thế có liên quan đến mình.

Nếu theo tiến trình nguyên tác, Địa Giới không ra đời nhanh thế này, ít nhất sẽ không làm gián đoạn việc Minh Hà lập giáo A Tu La. "Oanh long long!".

Có lẽ cảm ứng được thần thức của La Thiên, cả Địa Giới rung chuyển dữ dội khiến người ta khó đứng vững.

Một tồn tại cực mạnh, tự coi mình là chúa tể Địa Giới, đang phẫn nộ vì sự xâm nhập của La Thiên và Hậu Thổ.

Sự phẫn nộ của tồn tại đó khiến Địa Giới chấn động, làm cho sự "va chạm" giữa Địa Giới và Hồng Hoang mạnh lên gấp trăm lần. "Oanh!".

Ngọn núi Thái Sơn hùng vĩ trong phút chốc cũng rung chuyển, hàng triệu đỉnh núi chao đảo, vô số sinh linh sợ hãi!

Động tĩnh này giúp các thánh nhân đang thôi diễn tìm ra mục tiêu!

Đặc biệt là Tây Phương nhị thánh, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên: "Chạy đến Đông Đại Lục rồi!".

Giống như Minh Hà, họ đã huy động toàn bộ Tây Phương giáo để lật tung Tây Đại Lục, ai ngờ cơ duyên lại ở Đông Đại Lục.

Từ dị động kinh thiên này, có khả năng đã có người tiên phong vào thế giới mới, làm sao không bực bội cho được. "Địa Giới!

Có La Thiên!

Chết tiệt, nếu là hắn, ta tranh thế nào?".

Chuẩn Đề có chút tức giận mất bình tĩnh.

Nếu là Tam Thanh, có lẽ còn chia được một chén canh, nhưng với kẻ như La Thiên, e rằng một sợi lông cũng khó nhổ.

Trong tay La Thiên, Chuẩn Đề đã nếm mùi thất bại vài lần, lần nào cũng là đòn đánh không nể mặt!

Hắn kỵ đạn La Thiên!

Nhưng nghĩ đến việc thánh nhân có thể điều động sức mạnh Thiên Đạo trong Hồng Hoang, tương đương với pháp lực vô hạn, hắn lại lấy lại tự tin, thầm tính toán có nên đấu với La Thiên một trận không.

Tiếp Dẫn lúc này lắc đầu: "Sư đệ đừng nóng nảy, Địa Giới này rơi vào tay La Thiên đối với Tây Phương giáo ta không phải việc xấu, ngược lại còn có lợi".

Y đã thôi diễn được chút tin tức: Tây Phương giáo sau này có thể chia một phần lợi ích và khí vận trong Địa Giới. "Ngô!".

Chuẩn Đề thôi diễn không bằng Tiếp Dẫn, thấy sư huynh nói vậy đành nén hỏa khí.

Chốc lát, cả hai phát hiện ra một sự tồn tại khác, kinh hãi thốt lên: "Cái gì?

Hỗn Độn Ma Thần?!".

Tam Thanh và Nữ Oa cũng lập tức tập trung thánh ý vào Thái Sơn.

Đặc biệt là sự tham gia của Hậu Thổ khiến Nữ Oa có chút bối rối.

Hiện tại nàng là thánh nhân của Yêu tộc, vận mệnh gắn liền với Yêu tộc.

Một mặt nàng mong Yêu tộc thắng trong cuộc chiến Vu Yêu, mặt khác lại mong cả hai tộc lưỡng bại câu thương để Nhân tộc nàng tạo ra trỗi dậy!

Nàng thấy được tương lai Nhân tộc trỗi dậy là tất yếu, nhưng mức độ thế nào thì bị Thiên Đạo che phủ nên không rõ.

Còn Tam Thanh cũng có tư tâm, Địa Giới tượng trưng cho tài nguyên và khí vận mới, nếu nắm bắt được sẽ rất tốt.

Thánh nhân vạn kiếp bất diệt, nhưng vẫn phải tranh khí vận, bằng chứng là ở lượng kiếp Phong Thần và Tây Du sau này họ đều tham gia.

Lão Tử thì không mấy hứng thú, chỉ có một đồ đệ Huyền Đô nên không cần lo lắng nhiều.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thì khác, họ lập đại giáo, thu đồ đệ nhiều nên phải mưu cầu cơ duyên.

Nhưng cả ba ngay lập tức nhận ra điều bất thường: bị người ta

phổng tay trên rồi?

Chương 201

Hỗn Độn Ma Thần!

Chốc lát, Nguyên Thủy và Thông Thiên cực kỳ khinh miệt, đồng thời cũng thở dài cho Ma Thần đó: Thật đen đủi, đụng vào ai không đụng, lại đụng ngay sát thần La Thiên!

Đúng là số kiếp! "Oanh long long!".

Cả Địa Giới rung chuyển, Thổ chi pháp tắc hùng hồn xuyên qua đại bộ phận Địa Giới để giành quyền kiểm soát!

Hàng vạn ngọn núi lớn gào thét lao về phía La Thiên và Hậu Thổ, Mậu Thổ và Kỷ Thổ chi khí sinh ra âm dương thần lôi trút xuống như mưa.

Nhưng lợi hại nhất là lực địa từ bùng phát dưới chân!

Lực địa từ đặc quánh hóa thành những đạo thần quang xám xịt quét qua, có thể xé nát nhục thân của Chuẩn Thánh thông thường!

Sự tấn công cuồng mãnh này khiến Hậu Thổ - người giỏi về Thổ chi pháp tắc - nhất thời không thể chống đỡ, cảm thấy vô lực!

Đến lúc này nàng mới hiểu Thổ chi pháp tắc của mình không chỉ thua xa La Thiên mà còn kém cả Hỗn Độn Ma Thần đang ẩn nấp kia! "Hảo một Thổ chi ma thần, dùng cách này lẻn vào Hồng Hoang, bội phục bội phục.

Cho ta: ĐỊNH!".

La Thiên vẫn vân đạm phong khinh, quát lên một tiếng.

Theo tiếng quát, cả Địa Giới quỷ dị đình trệ, những ngọn núi khổng lồ bao quanh Hậu Thổ, thần lôi và nguyên từ thần quang đều

không thể nhúc nhích phân hào! "Thánh nhân ngôn xuất pháp tùy?".

Hậu Thổ nghĩ đến một thần thông đáng sợ của thánh nhân.

Theo truyền thuyết, thánh nhân có thể ra lệnh là thiên hạ tuân theo, tài quyết chúng sinh.

Đó là đặc quyền dùng quyền hành Thiên Đạo.

Nàng không đoán sai, nhưng lần này La Thiên dùng pháp thần thông diễn hóa từ Khai Thiên đệ nhị thức - Định Càn Khôn, tuy chỉ có được một hai phần thần diệu nhưng đối phó Chuẩn Thánh là đủ. "La Thiên, lần nào cũng phá hỏng việc tốt của ta!

Thật sự tưởng ta không làm gì được ngươi sao, ngày đó nếu không có Hồng Quân ở bên cạnh...".

Một lỗ đen xuất hiện giữa hư không, một đạo nhân áo đen bước ra, nhìn La Thiên bằng ánh mắt u lãnh đầy sát ý.

Chính là Băng Thiên đạo nhân mà hai người đã gặp trước Tử Tiêu Cung! "Chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả rồi?

Quả nhiên những năm qua mọi người không ai nhàn rỗi".

La Thiên nhìn thấu tu vi đối phương, thầm kinh ngạc: Hai tên Hỗn Độn Ma Thần này rốt cuộc đã làm gì trong Địa Giới mà lần lượt giáng lâm mà không bị Thiên Đạo Hồng Hoang áp chế.

Có huyền cơ gì đây, hay là Hồng Quân đang bị tồn tại mạnh mẽ nào đó kìm chân? "Tu vi của ta vốn vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hôm nay chứng đắc có gì lạ?

Ngô!".

Băng Thiên đạo nhân vốn đang đắc ý, nhưng chợt nhận ra tu vi thật của La Thiên, y trợn tròn mắt không thể tin nổi: "Xú tiểu tử, mấy vạn năm trước mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ, giờ cũng đã chứng đắc

Hỗn Nguyên...

Không thể nào!".

Một nỗi thất lạc chưa từng có dâng lên trong lòng kẻ kiêu ngạo như y. "Ta không muốn động thủ ở Địa Giới này, mau rời khỏi đây, nhường lại Địa Giới, ta có thể tha cho một mạng".

La Thiên lười nói nhảm. "Láo xược!".

Băng Thiên đạo nhân suýt nhảy dựng lên.

Sự ngạo mạn của La Thiên khiến Băng Thiên đạo nhân suýt không nhịn được mà ra tay.

Y vốn sinh ra từ Hủy Diệt pháp tắc, tính tình hung tàn bạo liệt, dù đã chứng đạo nhưng vẫn không thay đổi nhiều.

Nhưng y biết kéo dài thời gian sẽ có lợi cho mình nên cố nén sát ý.

La Thiên dường như nhìn thấu kế hoạch, cười lạnh: "Dù Thổ chi ma thần có thôn phệ Địa Giới này thì sao, ta cũng có thể bắt nó nhả ra". "La Thiên!

Ta của hôm nay không giống Thổ chi ma thần ngày đó!".

Nghe lời khinh miệt của La Thiên, Thổ chi ma thần đang dung hợp với Địa Giới gầm lên.

Hắn nhớ lại cảnh bị La Thiên đánh tơi bời trước mặt ba ngàn khách Tử Tiêu Cung.

Chương 202

Đặc biệt sau đó còn bị các Ma Thần ẩn nấp trào phúng, khiến hắn cực kỳ căm hận La Thiên, coi đó là nỗi nhục lớn nhất đời.

Nay La Thiên lại xông vào phá hỏng việc tốt, sao hắn nhịn được?! "Phanh phanh phanh!".

Lớp đất đá bên dưới rung chuyển như bị ai đó hất tung chăn, vô số luồng sáng xám bay lên, hóa thành thiên la địa võng bao trùm lấy La Thiên.

Những ngọn núi khổng lồ bị định trụ trước đó lập tức bị nghiền thành bụi cám dưới ánh sáng xám.

Hư không vạn dặm trong nháy mắt bị nghiền nát thành hỗn loạn, không gian phong bạo gào thét như ngày tận thế.

Đối mặt với nguyên từ thần quang hạo hãn như thủy triều, sắc mặt Hậu Thổ biến đổi.

Đối phương vẫn còn giấu nhiều dư lực như vậy!

Nguyên từ thần quang có thể khắc chế ngũ hành, phân giải vạn vật, là thần thông đỉnh cấp không kém gì Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Hậu Thổ buộc phải hiện ra Tổ Vu chân thân để đối kháng, ngoài ra không còn cách nào khác. "Không ngờ nguyên từ thần quang của ngươi đã tu luyện đến mức này, ta cũng tự nhận không bằng, chỉ tiếc là...".

La Thiên cảm thán, rồi vẫy tay áo, một đạo kỳ quang bay ra, xoay tròn trên không, hiện ra một khối đá khổng lồ, hơi thở thương mang nặng nề trấn áp bát phương.

Phân Bảo Nham!

Vật này năm xưa chứa hàng vạn linh bảo, lúc này phát huy thần thông độc đáo: như cá voi hút nước, hút sạch luồng nguyên từ thần quang đang che lấp bầu trời! "Cái gì?!".

Thổ chi ma thần đang ẩn nấp suýt cắn phải lưỡi.

Nguyên từ thần quang đó có uy lực tiếp cận cấp Hỗn Nguyên, vậy mà bị một khối đá không bắt mắt hóa giải dễ dàng. "Phân Bảo Nham của tiểu nhi Hồng Quân!

Không ngờ có thần diệu như vậy".

Băng Thiên đạo nhân cười lạnh, bước tới một bước, vung trảo ra. "Để ta xem ngươi tiến bộ được bao nhiêu!".

Một trảo của y như bóng tối vô biên bao trùm, hơi thở hủy diệt quét qua khiến đạo tâm người khác bất ổn.

Hủy Diệt đại diện cho tuyệt vọng, tăm tối, tịch diệt, không chỉ công kích nhục thân mà còn xâm nhiễm nguyên thần.

Sau khi chứng đạo, Hủy Diệt pháp tắc của y đạt đến 99%, nơi nào có vật chất và hư không, nơi đó y có sức mạnh vô tận.

Đặc biệt Hỗn Nguyên Đạo Quả của y chiếu rọi trên dòng sông Hỗn Độn, có thể hấp thu khí hỗn độn bất cứ lúc nào, về điểm này y mạnh hơn La Thiên - người không thể điều dụng sức mạnh Hồng Hoang! "Kiệt kiệt!

Địa Giới này, Thổ chi ma thần ta ăn chắc rồi!

Đạo Tổ đến cũng vô dụng!".

Thấy Băng Thiên đạo nhân áp chế La Thiên, Thổ chi ma thần cười ngạo nghễ.

Chỉ cần dung hợp Địa Giới, hắn sẽ thăng tiến, chứng đạo Hỗn

Nguyên!

Lúc đó có thể dùng Địa Giới làm bàn đạp đưa thêm nhiều Ma Thần vào Hồng Hoang, nghiền nát thế giới này!

Đáng tiếc, đó chỉ là suy nghĩ của hắn! "Hủy diệt pháp tắc chín thành chín mà chỉ có mức độ này?

Hơi yếu!".

Trên người La Thiên hiện ra mười hai đạo pháp tắc thần hoàn, sức mạnh vô song như một tôn Thái Cổ Ma Thần tỉnh giấc, đánh tan bàn tay bóng tối của Băng Thiên đạo nhân, quét sạch khí hủy diệt, thậm chí chấn bay y.

Không chỉ vậy, dư lực còn đánh trúng một góc, khiến Thổ chi ma thần đang dung hợp phải rên rỉ. "Cái gì?!

Chỉ bằng sức mạnh nhục thân mà chống lại được đòn đánh cấp Hỗn Nguyên của ta!".

Dù Băng Thiên đạo nhân chưa dốc toàn lực nhưng sức mạnh nhục thân của La Thiên khiến y kinh hãi.

Cú đấm đó thực sự mang sức mạnh cấp Hỗn Nguyên!

Bàn tay vừa va chạm với La Thiên lúc này đang run rẩy.

Điều đó chứng tỏ nhục thân của La Thiên không hề kém cạnh y! "Chết tiệt, nhục thân của hắn sao mạnh thế... mười hai đạo pháp tắc thần hoàn...

Chương 203

lẽ nào luyện thành Bàn Cổ chân thân?!".

Chốc lát, Băng Thiên đạo nhân chợt hiểu ra và lại kinh ngạc.

Năm xưa, Bàn Cổ chân thân có ba mươi sáu đạo thần hoàn quanh thân, mỗi khi giết một Ma Thần là lại thêm một đạo!

Giờ đây, tiểu tử này được truyền thừa của Bàn Cổ sao?!

Hai chữ Bàn Cổ đối với các Ma Thần còn sống sót như một đám mây đen không bao giờ tan!

Đúng!

Là một bóng ma!

Bàn Cổ vẫn lạc, thân hóa vạn vật, nhưng chừng nào Hồng Hoang còn đó, đạo tâm của nhiều Ma Thần khó mà viên mãn.

Vì vậy họ sẵn sàng trả giá đắt để hủy diệt Hồng Hoang, xóa sạch mọi dấu vết của Bàn Cổ!

Thấy người kế thừa Bàn Cổ chân thân, sát ý của Băng Thiên đạo nhân bùng phát. "Tranh!".

Y rút ra một thanh trường kiếm màu đen cổ phác, hơi thở hung lệ cực kỳ khủng bố.

Kiếm vừa xuất, cả hư không, núi non và đất đá của Địa Giới đều bắt đầu tiêu giải.

Kiếm bạn sinh của y: Hủy Diệt chi kiếm!

Thanh ma kiếm này có bốn mươi tám đạo cấm chế, uy lực vô hạn tiếp cận Tiên Thiên Chí Bảo, công kích không kém Bàn Cổ Phiên là bao.

La Thiên cũng rút ra Thí Thần Thương, quay sang hỏi Hậu Thổ: "Nàng đã suy nghĩ kỹ chưa?".

Bước vào đây, Hậu Thổ hẳn đã biết sứ mệnh của mình, nên La Thiên mới hỏi vậy.

Hậu Thổ gật đầu, quả quyết đáp: "Nếu cái chết của Hậu Thổ có thể giúp những linh hồn phiêu dạt có nơi quy về, bảo tồn huyết mạch Vu tộc, ta nguyện ý".

La Thiên thở dài: "Đi đi, nàng sẽ không chết đâu".

Hậu Thổ nghe vậy mỉm cười, nụ cười có chút luyến tiếc và thê lương.

Nàng nhìn sâu vào mắt La Thiên, rồi đưa tay chỉ một cái, một giọt tâm đầu huyết bay ra đưa cho hắn: "Hôm nay ta ứng thiên số hóa thân luân hồi, thế gian không còn Hậu Thổ Tổ Vu.

Xin Đạo Tôn mang giọt máu này về Vu tộc để tạo ra vị Tổ Vu thứ mười ba, bù đắp vị trí của ta".

La Thiên thu nhận giọt máu, gật đầu: "Đi đi".

Hậu Thổ cúi người hành lễ sâu sắc với La Thiên, rồi hóa thành luồng huyền quang rực rỡ như mặt trời, chiếu sáng cả Địa Giới.

Một luồng chân ý vô thượng từ sâu trong Địa Giới bùng phát, tương ứng với nàng, cả hai khí cơ liên kết, hoàn toàn dung hợp. "Băng Thiên đạo nhân mau ngăn nàng lại!

Nàng sắp dung hợp Địa Giới rồi!".

Thổ chi ma thần hét lên kinh hãi.

Hắn cứ tưởng mình đã dung hợp được đại bộ phận, nhưng khi Hậu Thổ hóa thân, hắn mới thấy mình nực cười thế nào: Hắn chưa từng thực sự dung hợp, những gì hắn làm chỉ là bề nổi.

Lõi của thế giới vẫn luôn ẩn giấu, đến giờ mới lộ diện!

Nói cách khác, vị nữ Tổ Vu kia mới là "chân mệnh" của thế giới này, còn hắn chỉ là một kẻ ngoài lề không quan trọng!

Nhưng vẫn còn cơ hội, Hậu Thổ mới bắt đầu dung hợp, chỉ cần giết chết nàng là Địa Giới sẽ đổi chủ.

Đúng lúc đó, La Thiên ra tay! "Vút!".

La Thiên ném mạnh Thí Thần Thương vào hư không, biến mất không dấu vết! "Không xong!".

Băng Thiên đạo nhân quát lớn, Hủy Diệt chi kiếm hóa thành ô quang bay ra ngăn chặn Thí Thần Thương! "Tự lượng sức mình!".

La Thiên cười lạnh, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Băng Thiên đạo nhân, đấm ra một quyền: "Vừa rồi ngươi đánh sướng rồi, giờ đến lượt ta!". "Oanh!".

Quyền của La Thiên mang theo hơi thở hủy diệt và tăm tối, giống hệt trảo ảnh lúc trước của đối phương!

Băng Thiên đạo nhân cứ ngỡ mình đang đối đầu với một đại năng tinh thông Hủy Diệt pháp tắc. "Không đúng!

Trong đó còn có hơi thở phá toái và tịch diệt!

Chương 204

Là Diệt Thế pháp tắc!

Sao ngươi có được?!".

Nhận ra sự thật, y kinh hãi hét lên.

Diệt Thế pháp tắc là pháp tắc chí cao, đứng trên Hủy Diệt và Hắc Ám pháp tắc, là cấp trên của chúng!

Diệt Thế pháp tắc có thể khắc chế tuyệt đối Hủy Diệt pháp tắc! "Oanh oanh oanh oanh!".

Chỉ bằng sức mạnh nhục thân, La Thiên áp đảo Băng Thiên đạo nhân, khiến y vô cùng chật vật.

Lúc này, thanh kiếm đen bay về tay y, run rẩy không thôi.

Nó không ngăn được Thí Thần Thương, suýt chút nữa bị hư hại. "A!".

Một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Thí Thần Thương đã trọng thương Thổ chi ma thần!

Thí Thần Thương hiện tại là Tiên Thiên Chí Bảo, cộng thêm nguyên thần La Thiên cũng là cấp Hỗn Nguyên, muốn giết một kẻ chưa đạt tới cảnh giới đó là quá dễ dàng.

Dưới thánh nhân đều là kiến cỏ!

Nếu không nhờ Địa Giới che chở, đòn đó đã đóng đinh hắn chết tươi!

Dù vậy, hắn cũng bị đánh bật ra khỏi sự kiểm soát Địa Giới, để Hậu Thổ bắt đầu tiếp nhận quyền năng. "Chết tiệt La Thiên!".

Thổ chi ma thần nguyền rủa định chạy trốn, nhưng phát hiện hư không đầy nguyên từ thần quang, đường lui bị phong tỏa!

Một khối đá thất thải từ trên trời giáng xuống, mang theo lực địa từ vô tận ép hắn gục xuống như một cây cung đại.

Không chạy thoát được rồi!

Trong khi Hậu Thổ đang tiếp quản Địa Giới, một đạo tinh quang hùng vĩ xuyên phá hư không rơi xuống trấn áp bát phương, sức mạnh tinh thần bùng phát khiến nhiều nơi trở lại trạng thái hỗn độn địa thủy phong hỏa.

Đó là Thiên Đình vận hành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ngưng tụ sức mạnh tinh tú cấp thánh nhân để ngăn cản việc dung hợp Địa Giới.

Địa Giới tuy mạnh nhưng trước có trận chiến giữa hai Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau bị tinh quang trấn áp nên lung lay sắp rời khỏi Hồng Hoang, trôi dạt vào hư không vô tận.

Nếu rơi vào đó, Địa Giới sẽ bị nghiền nát thành các thế giới nhỏ hoặc bị hủy diệt hoàn toàn.

Đế Tuấn và Thái Nhất thà để nó bị diệt chứ không muốn Vu tộc có được thế giới này.

Nhưng các thánh nhân đang quan sát chắc chắn không để họ làm vậy.

Một chiếc cầu vàng bạch ngọc phá không xuất hiện, chặn đứng luồng tinh quang, định trụ địa thủy phong hỏa.

Thái Thanh thánh nhân ra tay, dùng đạo khí chứng đạo: Thái Cực Đồ!

Thái Cực Đồ là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng là Khai

Thiên Chí Bảo đứng đầu, ngay cả Thí Thần Thương hay Càn Khôn Đỉnh của La Thiên cũng kém nó nửa phần.

Thái Cực Đồ mang sức mạnh thánh nhân dễ dàng chặn đứng tinh quang của Thiên Đình, rồi một luồng thất thải diệu quang quét qua, đánh tan luồng tinh quang đó.

Đế Tuấn và Thái Nhất thầm kêu không ổn, định thu tay.

Trước đó chỉ có La Thiên hộ vệ Hậu Thổ nên họ còn dám phá rối, giờ cả Thái Thanh và Chuẩn Đề đều ra tay, họ đâu dám xen vào.

Xen vào là chê mạng dài.

Đúng lúc đó, hư không lại biến đổi, một luồng hồng quang bay ra đánh tan thất thải diệu quang, một chiếc hồng tú cầu tỏa thánh quang hạo hãn lao thẳng về phía cầu vàng Thái Cực Đồ.

Nữ Oa thánh nhân cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay!

Dù các thánh nhân đều biết thiên số là Địa Giới thuộc về Hậu Thổ, nhưng Nữ Oa vẫn ra tay để tranh một tia khế cơ cho Yêu tộc.

Sau này cuộc chiến Vu Yêu cuối cùng thế nào nàng sẽ không can thiệp nữa, hoàn toàn tùy thiên số. "Sư muội, làm vậy là thừa rồi".

Một tiếng thở dài vang lên từ hư không.

Đi kèm là một đạo khí nhận khai thiên chém về phía hồng tú cầu!

Ngọc Thanh thánh nhân cũng ra tay!

Sự ra tay của Ngọc Thanh đại diện cho thái độ của Tam Thanh: không để bất kỳ ai ngăn cản Hậu Thổ dung hợp Địa Giới.

Cộng thêm Chuẩn Đề lúc nãy, nghĩa là năm vị thánh nhân đứng về phía Hậu Thổ.

Nhưng họ cũng hiểu Nữ Oa ra tay chỉ là để làm tròn trách nhiệm

với Yêu tộc.

Chương 205

Quả nhiên, sau khi khí nhận của Bàn Cổ Phiên quét bay hồng tú cầu, Nữ Oa không động tĩnh gì nữa.

Thấy thánh nhân nhà mình dừng tay, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng vội vàng thu hồi đại trận.

Cả Địa Giới yên tĩnh lại phần nào, chỉ còn tiếng đánh nhau của La Thiên và Băng Thiên đạo nhân vẫn vang dội. "Khốn kiếp!".

Thấy các thánh nhân can thiệp, Băng Thiên đạo nhân biết không thể cứu vãn, liền xé rách hư không bỏ chạy. "Băng Thiên đạo hữu, cứu ta với!".

Thổ chi ma thần bị Phân Bảo Nham đè đến nghẹt thở, thấy đồng bọn bỏ chạy liền sợ hãi kêu cứu.

Nhưng Băng Thiên lo thân không xong, làm sao quản nổi.

Hơn nữa, La Thiên muốn giết hắn không hề dễ dàng!

Vì khó có thể giết chết đối phương ngay trong Địa Giới, La Thiên không truy kích Băng Thiên mà tập trung vào Thổ chi ma thần.

Hắn cười gằn: "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không giết được ta!

Ta đã biết cách vào Hồng Hoang, ta sẽ không tha cho bất kỳ đệ tử Thanh Liên Cung nào!".

Lời hắn không sai, nguyên thần hắn ký thác trên dòng sông thời gian Hỗn Độn chứ không phải Hồng Hoang, muốn xóa sổ hắn hoàn toàn thì phải đến đó.

Sinh linh Hồng Hoang vào đó sẽ bị hạn chế, không tự tại như ở

đây.

Lời đe dọa này đủ để răn đe La Thiên, vì đệ tử của hắn không mạnh bằng hắn, sao phòng được một Ma Thần rình rập! "Ta vốn không định giết ngươi, nhưng đã nói vậy thì để ta thử xem".

La Thiên cười nhẹ, nắm tay lại khiến thân thể ma thần của đối phương nổ tung thành một làn sương máu.

Thân thể được tôi luyện qua bao nhiêu nguyên hội, dù linh bảo cực phẩm cũng khó thương tổn, vậy mà trước mặt La Thiên lại mỏng manh như băng mỏng trên mặt nước.

Bóp nát thân thể hắn xong, La Thiên bước vào hư không.

Lúc này, các thánh nhân đang quan sát cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

Không dùng pháp bảo mà tay không bóp chết Thổ chi ma thần, họ tự hỏi mình có làm được không.

Nhất là Chuẩn Đề, y thầm may mắn vì không lỗ mãng ngăn cản Hậu Thổ để rồi phải đối đầu với La Thiên.

Chốc lát, hư không nơi La Thiên xé rách hiện ra dị trạng khiến họ càng kinh ngạc! "Oanh long!".

Tiếng sóng vỗ rì rào vang lên từ vết nứt hư không, sức mạnh thời gian khủng bố lan tỏa khiến vạn dặm Địa Giới đình trệ.

Bên trong là khí hỗn độn cuồn cuộn, diễn hóa ra các đại thiên thế giới kỳ ảo.

La Thiên thực sự đã lần theo liên kết để đuổi giết, giáng lâm xuống dòng sông thời gian Hỗn Độn hung hiểm! "La Thiên đạo hữu thật là gan dạ".

Một lúc sau, Thông Thiên thánh nhân mới nuốt nước bọt lẩm bẩm.

"Hay là chúng ta cũng đi xem thử?".

Nguyên Thủy cũng tò mò.

Từ khi thành thánh, họ mới chỉ thám hiểm rìa Hỗn Độn chứ chưa vào dòng sông thời gian. "Đạo Tổ từng nói nơi đó có đại khủng bố, ngay cả thánh nhân cũng khó tự vệ, chúng ta nên củng cố tu vi đã, sau này có cơ hội hãy đi".

Thái Thanh không tán đồng.

Thấy sư huynh nói vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên đành thôi.

Việc cường giả Hồng Hoang vào đó sẽ bị áp chế và dễ bị các Ma Thần khác vây giết.

Từ khi Bàn Cổ giết gần hết Ma Thần để lập ra Hồng Hoang, ân oán giữa hai bên không thể hóa giải.

Các thánh nhân giờ còn chiếm Hỗn Độn để tu luyện, chẳng khác nào cướp thức ăn của Ma Thần, bị coi là cái gai trong mắt.

Nếu họ vào đó mà gặp phải cường giả cấp Thiên Đạo thì nguy. "Nhưng chúng ta có thể tách ra một tia thần niệm đi quan sát trận chiến tuyệt thế này".

Thái Thanh đề nghị, khiến hai người kia tán thành ngay.

Không chỉ họ, cả Tây Phương nhị thánh và Nữ Oa cũng cử một tia thánh niệm đi theo La Thiên.

Dòng sông thời gian Hỗn Độn khác hẳn Hồng Hoang, nó xám xịt, không quy luật, không gian và thời gian cực kỳ bất ổn, đầy rẫy sự băng diệt và gia tốc hồi tố hỗn loạn.

Vừa vào tới nơi, các thánh nhân đã thấy La Thiên cầm Thí Thần Thương đối đầu với Băng Thiên đạo nhân.

Chương 206

Tay trái La Thiên đang giữ một ấn ký nguyên thần màu vàng, chính là Thổ chi ma thần đang quỳ lạy cầu xin.

Thấy Ma Thần kiêu ngạo giờ như một con sâu đáng thương, các thánh nhân không khỏi buồn cười.

Đồng thời họ cũng chấn động trước thần thông của La Thiên: Tìm một nguyên thần ký thác trong dòng sông Hỗn Độn khó như lên trời, vậy mà hắn làm được chỉ dựa trên ấn ký nhục thân! "La Thiên, buông hắn ra, có gì từ từ nói.

Ngươi muốn gì ta cũng đưa".

Băng Thiên đạo nhân lúc này cũng cuống cuồng.

Y bỏ chạy vì nghĩ La Thiên không làm gì được nguyên thần của thuộc hạ, ai ngờ La Thiên lại bắt được chính xác đến thế.

Thổ chi ma thần là tâm phúc bao năm qua của y, lại sắp đạt cấp Hỗn Nguyên, mất đi hắn là tổn thất cực lớn.

Nhưng lời nói đó không lay chuyển được La Thiên.

Hắn bóp chặt tay, nguyên thần đó thét thảm rồi hóa thành một luồng huyền quang vàng xoay quanh tay hắn.

Đó là luồng pháp tắc Thổ tinh túy đến mức làm rung động cả dòng sông thời gian.

Thổ chi ma thần đã bị La Thiên luyện hóa thành một đạo Thổ chi pháp tắc cấp độ 97%!

Thế gian không còn Thổ chi ma thần nữa, hắn đã bị xóa sổ hoàn toàn! "La Thiên!

Ta với ngươi không đội trời chung!".

Băng Thiên đạo nhân giận dữ tung đòn chí mạng, vô số trảo ảnh đen kịt rơi xuống khiến một vùng hư không vỡ vụn.

Dù phải chịu phản phệ, y cũng phải xả cơn giận này. "Hét lớn không giúp thực lực tăng lên đâu".

La Thiên lắc đầu, mười hai đạo thần quang bùng nổ, một quyền đánh tan vạn thiên trảo ảnh.

Hai bên va chạm làm nổ tung các đợt sóng thời gian dưới chân.

Tuy thánh nhân không nhiễm nhân quả nhưng vẫn bị ảnh hưởng đến khí vận.

Sau đòn đó, Băng Thiên dù căm hận nhưng cũng phải rút lui.

Y biết đối đầu với kẻ cầm Tiên Thiên Chí Bảo như La Thiên là tự chuốc lấy thất bại.

La Thiên thấy y biết điều nên không truy kích, Hậu Thổ cũng sắp chứng đạo nên hắn nhắm mắt cảm ứng thiên cơ.

Hắn muốn tìm tung tích của mình trên dòng sông thời gian Hỗn Độn mà bấy lâu nay tìm ở Hồng Hoang không thấy.

Để nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn cần ba thân hợp nhất.

Hiện giờ hắn chỉ thiếu bước cuối này. "Vẫn không có sao?

Hay là do tu vi nguyên thần của ta chưa đủ?".

Kết quả khiến hắn lắc đầu.

Dòng sông Hỗn Độn quá rộng lớn, muốn tìm thấy trong thời gian ngắn là điều không thể. "Thôi vậy!

Về trước đã".

Cảm nhận được những ánh mắt của các tồn tại cực mạnh đang đổ

dồn về đây, La Thiên nhíu mày rồi xé hư không rời đi.

Sáu vị thánh nhân cũng vội vã thu hồi ý niệm.

Ngay sau khi họ đi, dòng sông thời gian dậy sóng dữ dội: "Chạy nhanh thật!", "Bọn Hồng Hoang đó!", "Tiếc thật, miếng mồi ngon thế mà...".

Vừa về tới Địa Giới, giọng nói hào hùng của Hậu Thổ đã vang vọng: "Thiên Đạo chứng giám, ta là Hậu Thổ hậu duệ Bàn Cổ, cảm thương chúng sinh Hồng Hoang chết đi không nơi nương tựa, hôm nay nguyện dùng thân mình diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, tạo cơ hội chuyển thế trọng sinh cho chúng sinh". "Oanh!".

Lời vừa dứt, cả Địa Giới rung động.

Hậu Thổ hoàn toàn dung hợp với chân ý Luân Hồi.

Địa Giới cũng nhanh chóng sáp nhập vào Hồng Hoang và thăng hoa.

La Thiên đưa tay, đạo pháp tắc Thổ chiếm được từ Ma Thần bay vào người Hậu Thổ. "Hậu Thổ tạ ơn Đạo Tôn".

Nàng cúi đầu, ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Chương 207

Đạo pháp tắc này giúp ích rất nhiều cho việc nàng diễn hóa Luân Hồi.

Nàng hiện ra Tổ Vu chân thân cao hàng triệu trượng, tỏa kim quang vô lượng rồi bắt đầu tan biến, hóa thành sáu vòng xoáy khổng lồ. "Ta - Hậu Thổ, nay lập Lục Đạo Luân Hồi.

Một là Tam Thiện Đạo: Thiên Đạo, Nhân Đạo, Tu La Đạo, người làm thiện sẽ được đầu thai vào đây.

Hai là Tam Ác Đạo: Địa Ngục Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo, kẻ ác sẽ vào đây!". "Lục Đạo Luân Hồi, LẬP!".

Sau chữ lập, chân thân nàng biến mất, sáu vòng xoáy mở rộng.

Cả Địa Giới rung chuyển dữ dội để hoàn tất việc dung hợp với Hồng Hoang.

Giọng nói của nàng truyền khắp thế gian, khiến vô số sinh linh quỳ lạy, ca tụng lòng từ bi của Hậu Thổ nương nương.

Giờ đây họ đã có nơi để về sau cái chết, không còn phải lo lắng tiêu tan vào hư vô.

Các thánh nhân cũng cảm phục trước sự hy sinh này.

Chỉ riêng Minh Hà đạo nhân ở Huyết Hải là nhảy dựng lên, vì một phần Địa Giới đã sáp nhập luôn vào Huyết Hải của y.

Minh Hà Đạo nhân vốn đang tràn đầy hy vọng tìm kiếm cơ duyên bất thế để tiến thêm một bước, nào ngờ hậu viện lại bốc cháy. "Hậu Thổ!" Cảm ứng thấy Huyết Hải của mình không ngừng dung hợp với Địa Giới, khiến không ít sức mạnh Huyết Hải bị rút đi, Minh Hà Đạo nhân nổi gân xanh trên trán, suýt nữa thì bạo tẩu.

Không chỉ có Huyết Hải, toàn bộ nguyên khí thuộc tính âm trọc trên Hồng Hoang đại địa đều đang bị Địa Giới thu hút.

Đặc biệt là những cô hồn dã quỷ vất vưởng sau khi chết, ngay lập tức bị một lực lượng vô hình kéo về phía trên Huyết Hải. "Khả ác!" Minh Hà Đạo nhân dưới chân hiện ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm lưỡng kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ, thần quang lượn quanh, trong nháy mắt đã bay đến nơi Huyết Hải và Địa Giới giao nhau.

Tại đây, âm trọc chi khí và Hậu Thổ chi khí sôi trào, sóng lớn ngợp trời, giữa không trung hiện ra sáu cái vòng xoáy hắc động khổng lồ, huyền diệu chấn động cả bầu trời khiến tâm thần người ta run rẩy.

Minh Hà Đạo nhân ban đầu hùng hổ xông đến định ngăn cản tất cả, nhưng khi thấy sáu vòng xoáy hắc động sâu thẳm ấy, lại cảm ứng được thiên cơ dược động, giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, hoàn toàn sững sờ.

Đừng nhìn Hậu Thổ dung hợp một phần Huyết Hải mà lầm, đây là chuyện ứng với ý trời, nếu không biết thiên số mà xông lên quấy rối, chỉ e thiên phạt sẽ giáng xuống ngay lập tức!

Đúng lúc đó, một đạo nhân áo xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt không một dấu hiệu báo trước, khiến tâm thần lão lại một phen kinh hãi, may mắn là lão đã không lỗ mãng ra tay.

Chính là La Thiên!

Có vị cường giả đệ nhất dưới trướng Đạo Tổ này hộ pháp, lại thêm Hậu Thổ thuận ứng thiên số, Hồng Hoang này làm gì có kẻ nào không có mắt mà dám đến quấy rầy?

Nhưng trong lòng Minh Hà Đạo nhân vẫn nghẹn một cục tức, không hề thoải mái.

Trước kia tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, lão bị La Thiên đánh cho

một trận, trở thành trò cười và đề tài đàm tiếu trong miệng các đại năng Hồng Hoang, danh vọng rơi xuống ngàn trượng, Minh Hà sớm đã coi đó là kỳ sỉ đại nhục, đến nay vẫn không thể nguôi ngoai.

Nhưng ngặt nỗi La Thiên chứng Hỗn Nguyên dễ như uống nước, nhảy vọt lên đứng đầu chư thánh, dưới trướng Đạo Tổ, lão sợ rằng dù mình có chứng được Hỗn Nguyên cũng còn lâu mới bằng được La Thiên, lấy đâu ra nửa điểm hy vọng báo thù, cho nên cục tức này chỉ có thể vĩnh viễn nghẹn lại...

Trong Bàn Cổ Điện, mười một Tổ Vu cảm ứng được khí tức của Hậu Thổ đột nhiên tụ tập lại một chỗ, tất cả đều nhìn về phía Huyết Hải ở phương Tây, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ trầm thống.

Lúc này khí tức của Hậu Thổ đã tịch diệt!

Điều này khiến lòng họ đau thắt, giống như vừa đánh mất một thứ vô cùng trân quý. "Tiểu muội!

Đại ca không nên để muội đi tìm cái Địa Giới quỷ quái kia!" Đế Giang đỏ hoe mắt. "Đại ca, đó cũng là mệnh!" Cường Lương khuyên nhủ. "Phóng tí!

Vu tộc ta chiến thiên đấu địa, chỉ tôn Thần Tổ!

Từ khi nào lại tin vào mệnh rồi!" Chúc Dung nộ hống. "Đại ca, chúng ta đi, báo thù cho tiểu muội!" Cộng Công cũng mang sát khí đằng đằng hét lên. "Sát!

Kẻ nào hại tiểu muội ta, định phải để hắn tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục!" Huyền Minh toàn thân phát ra hàn khí khủng khiếp. "Đừng vội, tiểu muội còn một tuyến sinh cơ," Chúc Cửu Âm vốn tinh thông thời gian pháp tắc đã nhìn thấy một tia khả năng, vội vàng nói.

Lúc này, mười một Tổ Vu dường như cũng cảm ứng được gì đó, vội vàng nhìn về phía U Minh Huyết Hải một lần nữa...

Tại U Minh Huyết Hải. "Oanh long long!" Một đợt chấn động kịch liệt truyền đến, chỉ thấy phía sau sáu vòng xoáy hắc động đột nhiên xuất hiện một luân bàn khổng lồ rộng hàng vạn vạn lý, trên đó khắc đầy Luân Hồi pháp tắc và Thổ chi pháp tắc, cổ phác thâm viễn, huyền ảo thương mang.

Cự đại luân bàn vừa xuất hiện, sáu hắc động kia bắt đầu dung nhập vào bên trong.

Đây chính là luân bàn khổng lồ do Tổ Vu chân thân của Hậu Thổ dung hợp hai đạo Thổ chi pháp tắc, cộng thêm Luân Hồi pháp tắc và Địa Giới nguyên khí ngưng luyện thành Luân Hồi Thiên Bàn!

Chương 208

Uy lực và thần thông của bảo vật này đã vượt xa cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí không thua kém một số Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Hư ảnh thân hình Hậu Thổ xuất hiện ở trung tâm Luân Hồi Thiên Bàn, nàng kinh hỉ nhìn quanh, may mắn vì còn giữ lại được một tia nguyên thần, sau đó mới dõng dạc nói: "Từ hôm nay, Địa Giới đổi tên thành Minh Giới, Hậu Thổ là Bình Tâm, không còn là Tổ Vu, không dính nhân quả, không rời khỏi Minh Giới." Lời vừa dứt, trên trời sấm nổ đùng đùng, công đức chi khí hội tụ hóa thành mây vàng khổng lồ hạ xuống.

Lần thiên giáng công đức này thậm chí còn lớn hơn cả lúc Nữ Oa tạo người!

Khiến vô số đại năng đang quan sát đều đỏ mắt thèm muốn.

Sáu phần công đức rơi xuống thân Bình Tâm nương nương, hai phần rơi vào Luân Hồi Thiên Bàn, một phần bay đến trên đầu La Thiên rồi bị hắn thu đi.

Nhưng các đại năng khác đều không ngờ tới: có một phần công đức lại rơi xuống người Minh Hà Đạo nhân, khiến lão nhận được lợi ích không nhỏ. "?!" Minh Hà Đạo nhân hơi ngơ ngác, nhưng nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân: hóa ra trong Lục Đạo có A Tu La Đạo liên quan đến tộc A Tu La do lão sáng tạo, cộng thêm việc Thiên Đạo bù đắp cho việc Huyết Hải bị chiếm dụng. "Một phần công đức, cũng xấp xỉ với lúc ta sáng tạo tộc A Tu La sao?!

Hậu Thổ trước đây là Tổ Vu, đại năng Chuẩn Thánh, giờ đắc được sáu phần công đức như vậy, tuy không phải Thánh nhân nhưng

chỉ e cũng chẳng kém bao nhiêu!" Minh Hà Đạo nhân vốn định sau này tìm cơ hội tách Huyết Hải ra khỏi Minh Giới, nhưng thấy Bình Tâm có khả năng nhờ đó mà thành thánh, chỉ đành nén ý định đó xuống, trong lòng cảm thấy đắng chát.

Sau khi tiếp nhận công đức kim vân, Bình Tâm nương nương thu lại Luân Hồi Thiên Bàn, đi sâu vào Minh Giới ngưng luyện ra một tòa Luân Hồi Cung.

Cùng lúc đó, khí tức của nàng tăng vọt, nguyên thần hư ảnh dần ngưng thực, một đạo hư ảnh Luân Hồi Thiên Bàn sau đầu phát ra minh quang rực rỡ, lục sắc luân chuyển, ngưng luyện thành một viên Hỗn Nguyên đạo quả phù trầm trên đỉnh đầu.

Đồng thời, trong dòng sông thời gian của Hồng Hoang, vị trí Thánh nhân của Bình Tâm cũng siêu thoát khỏi dòng sông thời gian, thăng hoa lên cho đến khi đứng ngang hàng với Chuẩn Đề!

Chỉ là, nguyên thần ấn ký của nàng hơi mông lung, không hiển hách như lục thánh khác.

Đó là do Thiên Đạo hạn chế: Bình Tâm cần phải ở trong Minh Giới mới có sức mạnh Thánh nhân, không thể rời khỏi đây... "Chúc mừng đạo hữu đắc chứng Hỗn Nguyên." La Thiên trở lại Minh Giới, tiến lên chúc mừng. "Lần này đa tạ Đạo Tôn ra tay tương trợ, Bình Tâm không có gì báo đáp, chỉ xin ghi nhớ trong lòng, sau này Đạo Tôn có việc cần, xin đừng khách sáo." Bình Tâm nương nương mỉm cười thi lễ với La Thiên, đôi mắt đẹp lưu chuyển trên người hắn, hoàn toàn không còn khoảng cách như trước. "Nương nương khách khí rồi, nương nương lòng mang đại từ bi đại liên mẫn, xả thân lập hạ Lục Đạo Luân Hồi, khiến linh hồn vạn linh có nơi quy túc và chuyển sinh, việc đại phúc đức thế này, ta có thể góp một phần sức là vinh hạnh của ta." La Thiên cười nói, khiến Bình Tâm nương nương lộ ra ý

cười: "Ta không phải người ngoài, không cần nói những lời khách sáo bề ngoài đó." Hai người đang trò chuyện thì Bình Tâm nương nương chợt nhíu mày.

Có Chuẩn Thánh muốn xông vào Minh Giới.

Hiện giờ tại Minh Phủ, nàng sở hữu sức mạnh Thánh nhân, dù bất kỳ vị nào trong lục thánh đến cũng chưa chắc đã chiếm được ưu thế.

Một kẻ Chuẩn Thánh cỏn con, nếu không có linh bảo cực tốt thì nàng lật tay là diệt được! "Là Trấn Nguyên Tử đại tiên, nương nương hãy cho ông ấy vào, ta và ông ấy có một việc muốn cầu nương nương giúp đỡ." La Thiên biết đó là ai, vội vàng nói.

Bình Tâm nương nương đại kỳ: "Với thần thông của Đạo Tôn, thế gian này còn việc gì cần ta giúp sao?" Một lát sau, Trấn Nguyên Tử hiện diện trước mặt hai người, sau khi chào hỏi, La Thiên mới nêu ra việc nhờ vả.

Nhìn đạo chân linh mà La Thiên lấy ra, Bình Tâm nương nương cười sảng khoái: "Ta tưởng chuyện gì?

Đây là việc trong phận sự của ta, Đạo Tôn và đại tiên quá khách sáo rồi." Nói xong nàng tiếp nhận tia chân linh của Hồng Vân, đưa vào Nhân Đạo tiến hành chuyển sinh.

Hồng Vân sau khi chuyển sinh sẽ trở thành phúc đức chân tiên Vân Trung Tử của Xiển Giáo, đắc hưởng đại phúc vận đại công đức, kiếp số bình thường không thể chạm đến, đó cũng là sự bù đắp của Thiên Đạo đối với một đời đại thiện nhân.

Sau khi Hồng Vân chuyển thế, phía trên Minh Phủ lại có dị động khiến ba người La Thiên hơi ngạc nhiên: hóa ra Minh Hà Đạo nhân đã lập ra A Tu La Giáo, lại nhận được một phần công đức, và lập ra tông chỉ: sát thiên sát địa sát chúng sinh, lấy sát chứng đạo.

Có lẽ vì sở hữu hai thanh sát kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ giết người không dính nhân quả, hoặc có lẽ kế thừa đạo của Ma Tổ La Hầu nên mới lập ra tông chỉ như vậy.

Nhưng cũng vì thế mà sau này mới dẫn đến việc Địa Tạng Bồ Tát của Tây Phương Giáo trở thành kẻ thù không đội trời chung, ngày ngày ngồi khổ hạnh bên bờ Huyết Hải để độ hóa người tộc A Tu La.

Chuyện đời vốn có nhân quả, La Thiên cũng lười quản, mặc kệ Minh Hà thích làm gì thì làm.

Thật ra, Minh Hà cực khổ lập ra A Tu La Giáo để lấy sát chứng đạo, nhưng sau này giáo chúng lại bị Minh Phủ và Tây Phương Giáo chia nhau quản lý, khiến khí vận của giáo chủ khó bền lâu.

Do Bình Tâm nương nương còn phải sơ lý Minh Giới, La Thiên và Trấn Nguyên Tử không quấy rầy lâu, phân phó rồi cáo từ.

Nhưng lúc La Thiên định rời đi, Bình Tâm nương nương lại gọi hắn lại: "Địa Phủ lạnh lẽo cô quạnh, một mình ta ở lâu cũng buồn chán, nếu Đạo Tôn rảnh rỗi, xin hãy đến cùng Bình Tâm luận đạo..." Cuối cùng, vành tai nàng đỏ ửng rồi quay người trở vào Luân Hồi Cung, để lại một La Thiên đang hơi ngẩn ngơ.

Bình Tâm nương nương giờ đã là Thánh nhân, vậy mà còn có dáng vẻ thiếu nữ e thẹn như vậy, khiến La Thiên có chút cảm khái: nàng thành thánh bằng cách đó, tuy trong Minh Giới có sức mạnh Thánh nhân nhưng đạo tâm chỉ e hỏa hầu còn hơi thiếu, chưa đạt đến đại viên mãn.

Nhưng thì đã sao?

Chẳng lẽ lại đi nhắc nhở người ta không được thích mình?

La Thiên chỉ có thể thở dài một tiếng, sau đó rời khỏi Địa Giới, đến Bàn Cổ Điện ở chân núi Bất Chu giao giọt Tổ Vu tâm đầu huyết

cho Vu tộc.

Trước khi đi, hắn tâm hữu sở cảm, đưa mắt nhìn xuyên thấu hư không về phía U Minh Huyết Hải.

Nơi đó tuy ô trọc nhưng cũng là di trạch của Bàn Cổ, không biết bên trong có ẩn giấu Khai Thiên Cửu Thức hay không.

Có lẽ có thể chờ một thời cơ tốt để trao đổi với Minh Hà Đạo nhân.

Tại một chỗ hư không trên núi Thái Sơn, La Thiên vừa bước ra từ lối vào Minh Giới thì thấy Đông Sơn Đại Đế đang đứng chờ ở gần đó, vừa thấy hắn liền vội vàng hô to Đạo Tôn, nhiệt tình nghênh đón.

Gã này khá biết xem thời thế, thấy đại cục đã định liền quay lại.

La Thiên cũng không làm khó gã, dặn dò một câu bảo gã có thể dựa vào Bình Tâm nương nương.

Minh Giới và Lục Đạo Luân Hồi đã lập, từ nay ngoài U Minh Huyết Hải ra, lối vào ở Thái Sơn này cũng sẽ là một trong những con đường để vong hồn vào Minh Giới, sau này Đông Sơn Đại Đế có thể dựa vào đó chưởng quản một phần sinh tử, trị quỷ, thành một tồn tại chỉ dưới Bình Tâm nương nương.

Nhưng Đông Sơn Đại Đế có biết điều hay không thì La Thiên không rõ.

Chương 209

Dù sao Vu Yêu lượng kiếp sắp bùng nổ, lúc đó kẻ nào dưới trướng Thánh nhân mà không có chỗ dựa, dù thân phận tôn quý đến đâu cũng có khả năng hóa thành tro bụi.

Đặc biệt là Thái Sơn đại thần, vị đứng đầu vạn sơn ngũ nhạc, đa phần sẽ là mục tiêu mà hai tộc Vu Yêu muốn tranh thủ trước trận chiến cuối cùng.

Nếu Kim Hồng nghe lời La Thiên dựa vào Minh Giới, nhờ vào uy danh của Thánh nhân Bình Tâm, gã đa phần sẽ sống sót qua lượng kiếp.

Tại Bàn Cổ Điện chân núi Bất Chu.

La Thiên trao giọt tâm đầu huyết của Hậu Thổ vào tay Đế Giang nhưng không rời đi.

Trước đó ở U Minh Huyết Hải không cảm ứng được sự liên hệ minh minh, vậy mà ở đây lại tìm thấy!

Quả nhiên, trong Bàn Cổ chi tâm ẩn giấu cơ duyên hắn cần, một cơ duyên không nhỏ, không biết có phải Khai Thiên Cửu Thức hay bảo vật kỳ diệu nào khác của Bàn Cổ hay không.

Nghĩ đến đây, La Thiên lật tay lấy ra một đoàn Tạo Hóa chi khí cực kỳ tinh thuần, hơn trăm giọt Tam Quang Thần Thủy cùng hai quả Hoàng Trung Lý, giao hết vào tay Đế Giang. "Trọng tố đệ thập tam Tổ Vu cần không ít vật quý, chỗ ta có một số thần vật hữu dụng, xem có dùng được không." Sự đại phóng của La Thiên khiến bọn Đế Giang kinh ngạc, nhưng cũng thấy không có gì không ổn, dù sao La Thiên đã hộ trì tiểu muội của họ thành thánh, thậm chí đánh đuổi và trấn sát Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu không có hắn, tiểu muội sớm đã vẫn lạc rồi, làm gì có Bình Tâm nương nương giữ lại một con đường lui cho Vu tộc.

Trên đời làm gì có chuyện hiến ân cần vô cớ, La Thiên chắc chắn có gì đó với tiểu muội mình!

Các Tổ Vu thầm nghĩ như vậy. "Đạo Tôn đại ân với Vu tộc, Đế Giang cùng các đệ muội nguyện ghi lòng tạc dạ." Đế Giang chân thành cúi chào.

Kẻ đứng đầu Vu tộc đã cung kính như vậy, mười Tổ Vu còn lại sao dám chậm trễ. "Đế Giang đạo hữu không cần như thế, làm vậy là khách sáo rồi.

Vu tộc đã chiếu cố Nhân tộc ta bao năm, chút vật mọn này coi như lễ tạ nhỏ thôi." La Thiên vội vàng đỡ đối phương, dõng dạc nói.

Đó là lời thật lòng của hắn, Nhân tộc nợ Vu tộc một ân tình.

Tất nhiên, với ân tình này, Vu tộc mới có khả năng kéo dài huyết mạch.

Đế Giang cảm kích, liền sai Chúc Dung bày yến tiệc chiêu đãi La Thiên.

Trên bàn tiệc, nhìn những vị Tổ Vu thường ngày thô bạo nóng nảy giờ đây lại sảng khoái nhiệt tình, hoàn toàn là những người tính tình trung thực, La Thiên thầm cảm khái, cũng có chút tiếc nuối.

Nhưng lượng kiếp vô tình, lại liên quan đến sự trỗi dậy của Nhân tộc sau này, dù La Thiên có năng lực xoay chuyển đất trời cũng sẽ không ra tay.

Sau khi La Thiên đi, bọn Đế Giang nóng lòng chọn ra Tổ Vu thứ mười ba.

Thiếu Hậu Thổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể

triển khai, không thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Họ đã thấy sự lợi hại của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, nếu không có Bàn Cổ chân thân, Vu tộc không thể chống đỡ nổi.

Chuyện này quan hệ đến sinh tử tồn vong nên không ai dám lơ là. "Ta đề cử Đại Nghệ của bộ lạc Nhục Thu, tiễn thuật của hắn có thể sát thần, là một trong những Đại Vu mạnh nhất." Cú Mang Tổ Vu lên tiếng.

Đế Giang lắc đầu: "Vị trí của tiểu muội cần thân thể thuộc tính Thổ, nếu không sẽ không thể bù đắp được." "Nếu vậy chỉ có thể chọn trong bộ lạc của tiểu muội, ta có một ứng cử viên rất tốt!

Người này cũng thuộc tính Thổ!" Chúc Cửu Âm nheo mắt nói tiếp: "Nhưng người này không phải đệ tử Vu tộc bình thường, muốn hắn trở thành Tổ Vu thứ mười ba thì mọi người cần cân nhắc kỹ." "Ta biết là ai rồi, chẳng phải là vị Vu Nhân đầu tiên trong thiên địa: Xi Vưu sao!" Cộng Công kêu lên. "Thằng nhóc đó ta thích, dũng mãnh lại có trí mưu, thiên phú Vu tộc cực mạnh, tuổi còn trẻ mà tu vi nhục thân đã đạt Thái Ất Kim Tiên cảnh, quan trọng nhất là: tư chất nguyên thần tốt hơn hẳn các đệ tử Vu tộc khác!" Chúc Dung giải thích thêm khiến các Tổ Vu khác tò mò.

Vị Vu Nhân đầu tiên, có nguyên thần ưu việt, Vu thân lại kinh tài tuyệt diễm như vậy, chắc chắn tiền đồ vô lượng.

Chỉ tính tư chất, hắn đủ tư cách thành Tổ Vu thứ mười ba, chỉ là tu vi hiện tại mới ở Thái Ất Kim Tiên! "Cho hắn đến Bàn Cổ Điện, ta xem qua, nếu đủ tư cách thì cũng phải được Phụ Thần chi tâm thừa nhận mới có thể đúc thành Tổ Vu chi thân." Đế Giang quyết định ngay.

Khoảng thời gian đình chiến giữa Vu và Yêu không còn bao lâu, phải bồi dưỡng ra một Tổ Vu trong vài ngàn năm là chuyện không hề

dễ dàng.

Tại Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng các trọng thần đang bàn bạc đại sự. "Thập Nhị Tổ Vu đã thiếu một, chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta, khi hạn kỳ đến, nhất định phải toàn lực diệt sát!" Đế Tuấn đầy tham vọng.

Có Chiêu Yêu Phiên trợ lực, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã hoàn mỹ, có thể phát ra uy lực cấp Thánh nhân bất cứ lúc nào, bên Vu tộc lại mất đi một Tổ Vu, khó lòng triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này thì thật là ngu ngốc. "Bệ hạ, làm vậy có mạo hiểm quá không?

Hậu Thổ của Vu tộc đã thành thánh, chúng ta lỗ mãng diệt Vu tộc, sợ rằng nàng sẽ không ngồi yên đứng nhìn." Bạch Trạch có chút lo lắng. "Ha ha, Bạch Trạch khanh gia lo xa rồi, ta đã có tin tức xác thực, Bình Tâm nương nương không thể rời khỏi Minh Giới, bị Thiên Đạo hạn chế.

Nàng chỉ có sức mạnh Thánh nhân khi ở trong Minh Giới mà thôi.

Cho nên việc bên ngoài nàng không quản được!

Hơn nữa nếu nàng dám làm trái thiên ý mà ra tay, Nữ Oa Thánh nhân của tộc ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Ánh mắt Đế Tuấn rực cháy thần quang.

Vu tộc có Thánh nhân thì đã sao!

Chương 210

Lúc đó nếu Bình Tâm dùng thủ đoạn giúp Vu tộc, chẳng lẽ Nữ Oa bên Yêu tộc lại nhẫn nhịn không ra tay?

Nên biết cuộc tranh giành giữa hai tộc Vu Yêu là cuộc tranh giành khí vận của cả Hồng Hoang, thắng thua có thể ảnh hưởng cả đến Thánh nhân!

Lời của Đế Tuấn được Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy tán đồng, các trọng thần khác cũng vội vàng biểu thị không có ý kiến.

Nhưng trong lòng họ vẫn có chút thắc thỏm, sợ sẽ vẫn lạc trong đại chiến.

Dù sao trong số họ chỉ là Đại La Kim Tiên, khó tránh khỏi việc bị các đại năng Chuẩn Thánh trở lên truy ngược dòng thời gian xóa bỏ hoàn toàn nguyên thần lạc ấn, thực sự hồn phi phách tán.

Các Đại Yêu Thần đa số là Chuẩn Thánh, điều họ lo nhất là Thánh nhân ra tay.

Trước kia Hồng Hoang chưa có Thánh nhân, Chuẩn Thánh là đỉnh phong, khó mà vẫn lạc, giờ đây có quá nhiều Thánh nhân, dù mạnh như Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể sống trong lo sợ.

Đế Tuấn thấy thần sắc họ không kiên định, liền dõng dạc nói: "Chư vị ái khanh đừng lo, ngày đó ta mời chân linh của các khanh vào Chiêu Yêu Phiên chính là vì trận chiến cuối cùng này, chỉ cần Bản Đế không chết, Chiêu Yêu Phiên không hủy, các khanh sẽ không vẫn lạc trong trận chiến này!" Lời này khiến đám cao tầng Thiên Đình thở phào nhẹ nhõm, không còn e dè nữa.

Chỉ cần không chết là tốt rồi, dù có phải xung phong lên trước!

Đế Tuấn nói tiếp: "Trận này chỉ cần các ái khanh tận lực giúp ta diệt Vu tộc, sau này ta thống ngự khí vận Hồng Hoang thành thánh, tất sẽ mở rộng thánh lộ, chỉ dẫn diệu pháp Hỗn Nguyên cho các khanh cùng chứng đạo!" "Tạ Bệ hạ!

Chúng thần thề tử chiến với Vu tộc!" Đám thần tử đồng thanh hô.

Sau khi thuộc hạ lui xuống, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang định bàn kế hoạch công phạt Vu tộc thì có một Yêu Thần xông vào, vẻ mặt vội vã nhưng đầy hưng phấn.

Dường như có chuyện đại sự bẩm báo.

Ba người nhìn lại, hóa ra là Yêu Sư Côn Bằng. "Yêu Sư có chuyện gì?" Đế Tuấn kinh ngạc. "Thiên Đế, Đông Hoàng, thần đã tìm ra cách phá Vu thân tuyệt diệu rồi." Côn Bằng kể lại chuyện thuộc hạ mình phát hiện, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất sững sờ.

Một hồi lâu sau, Đế Tuấn mới nắm chặt vai Côn Bằng: "Yêu Sư, có thật không?!" Côn Bằng gật đầu: "Thần đã thử nghiệm vài lần, không sai!" Đế Tuấn vỗ tay cười lớn: "Nếu vậy thì Yêu tộc ta thắng chắc rồi!" Nguyên do là một yêu tiên dưới trướng Côn Bằng tình cờ phát hiện ra linh hồn của Nhân tộc sau khi chết, kinh qua oán khí và lệ khí dung luyện, nếu gia trì vào binh khí có thể phá hủy Vu thân của sinh linh Vu tộc.

Còn vì sao phát hiện ra thì lão giấu đi không tiện nói.

Dù sao Nhân tộc là chủng tộc chứng đạo của Nữ Oa Thánh nhân, mà Yêu tộc mình lại ngày ngày tìm cách ăn thịt người, coi đó là món ngon nhất thế gian, tên yêu tiên kia giết người quá nhiều nên mới có phát hiện này. "Hồn phách Nhân tộc có diệu dụng như vậy sao?

Thế thì tốt quá, ta có thể dùng lượng lớn hồn phách Nhân tộc luyện binh khí, sau đó chém chết đám Tổ Vu đáng chết kia!" Đông

Hoàng Thái Nhất xoa hai tay, không nén nổi phấn khích. "Nhưng hiện tại Nhân tộc đang được Vu tộc che chở, muốn có số lượng lớn không dễ, có nguy cơ xé bỏ thỏa thuận đình chiến." Côn Bằng cau mày.

Nhưng Thái Nhất xua tay: "Yêu Sư bế quan mấy ngàn năm nên không rõ chuyện Thiên Giới là bình thường.

Hy Hoàng mấy ngàn năm trước từng đưa hàng triệu người từ hạ giới lên, tìm nơi tốt cho họ sinh sôi, hiện tại đã có hàng tỷ người rồi!" "Hàng tỷ người?!" Côn Bằng chấn kinh.

Yêu tộc ở hạ giới thèm thịt người, thường xuyên tập kích, nên cũng nắm rõ số lượng.

Nhân tộc ở hạ giới cùng lắm cũng chỉ vài trăm triệu.

Thiên Giới lại có hàng tỷ, gấp mười mấy lần hạ giới.

Nên biết hạ giới mới là nơi phát nguyên của Nhân tộc.

Từ khi nào Thiên Giới lại có nhiều người như vậy?! "Phải cảm ơn Hy Hoàng, luôn chăm sóc đám người đó chu đáo, tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên cho họ." Thái Nhất cười nhạo.

Côn Bằng hơi lo lắng: "Nhưng Nhân tộc do Oa Hoàng Thánh nhân tạo ra, bình thường hai tộc giết chóc nhỏ lẻ thì thôi, nếu chúng ta lỗ mãng động vào nhiều người như thế, chỉ sợ..." Đế Tuấn gật đầu tán thành: "Đúng vậy, Hy Hoàng bình thường rất quan tâm Nhân tộc, ngay cả Yêu tộc ta có kẻ nào không có mắt dám động vào họ cũng bị trừng phạt nghiêm khắc.

Những năm qua không biết bao nhiêu Yêu tộc bị chém đầu vì chuyện này rồi..." "Đúng là nan đề, thượng giới thì Hy Hoàng không cho động, hạ giới thì có Vu tộc canh giữ, phải làm sao đây?" Côn Bằng hỏi. "Chuyện đó tự nhiên có cách, cứ giao cho ta." Thái Nhất mỉm cười đầy tự tin.

Đế Tuấn biết gã định làm gì, liền dặn dò: "Hoàng đệ, đại chiến không còn xa, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến đại cục." Lão tưởng Thái Nhất định dùng sức mạnh thời không của Đông Hoàng Chung để thúc đẩy Nhân tộc sinh sản.

Đông Hoàng Chung có uy trấn áp thế giới Hồng Mông, cũng có thể xoay chuyển thời không, Thái Nhất hiện giờ ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong viên mãn, có thể dễ dàng khai tịch ra những thế giới có dòng chảy thời gian khác biệt với Hồng Hoang.

Sau đó chỉ cần đưa một ít người vào cùng tài nguyên là có thể sinh ra hàng chục, hàng trăm tỷ người!

Nhưng làm vậy hơi tốn sức, Thái Nhất lười làm.

Bồi dưỡng ra một số người cấp Thái Ất Kim Tiên, dù tài nguyên phong hậu đến đâu, số lượng cũng khó như ý, huống chi là Đại La.

Dù sao mỗi tầng kiếp là một tầng trời, tài nguyên nhiều mấy mà không độ kiếp thành công cũng chỉ là nắm cát bụi.

Chi bằng nhắm vào đám người mà Phục Hy đang chăm sóc cho rảnh nợ.

Đám người dưới trướng Phục Hy không thiếu Thái Ất, thậm chí có cả Đại La Kim Tiên!

Nghe Thái Nhất trình bày kế hoạch, Đế Tuấn và Côn Bằng nghĩ: nếu sau này Phục Hy biết được, e là khó ăn nói.

Hiện giờ địa vị của Phục Hy trong Yêu tộc chỉ dưới Đế Tuấn và Thái Nhất, là vị hoàng thứ ba, rất được lòng dân, nếu làm lão nổi giận thì Đế Tuấn cũng e ngại. "Biết được thì đã sao?

Chương 211

Có tiêu diệt hết đâu, cùng lắm lấy đi hai ba phần thôi.

Lão chắc không vì lũ người đó mà bỏ mặc đại nghiệp của Yêu tộc chứ?

Nên nhớ trong người lão cũng chảy dòng máu Yêu tộc!" Thái Nhất không thèm để tâm.

Đế Tuấn và Côn Bằng cũng bắt đầu nhiệt huyết sôi trào, nếu dùng tinh huyết và hồn phách của đám cao giai Nhân tộc thối luyện thần binh, số lượng đủ nhiều thì e là Tổ Vu cũng bị trảm lạc! "Đế Giang!

Ngày tận số của ngươi đến rồi!" Đế Tuấn tràn đầy tự tin.

Vu tộc không thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân, bên này lại phát huy uy lực Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ở mức cao nhất, vốn đã nắm chắc phần thắng, giờ có thêm Đồ Vu thần binh thì càng ổn.

Tại đảo Bồng Lai, La Thiên từ Bàn Cổ Điện trở về bắt đầu bế quan không ra ngoài để tham ngộ Khai Thiên đệ nhị thức.

Đồng thời hắn cũng xem xét việc chuẩn bị cho nhục thân thành thánh.

Hiện giờ nguyên thần đã chứng Hỗn Nguyên, tuy nguyên thần Tam Thanh chưa hoàn toàn dung hợp nhưng chỉ cần dung hợp xong, sau đó tam thân hợp nhất thì nhục thân cũng có thể chứng Hỗn Nguyên đạo quả!

Chờ nhục thân và nguyên thần đều là Hỗn Nguyên, quay về làm một, La Thiên cũng không dám tưởng tượng thực lực của mình lúc đó!

Có lẽ lúc ấy dù là Hồng Quân đích thân đến cũng chưa chắc áp chế

nổi?

Tuy nhiên bên trong có chút tỳ vết khó viên dung, đó là ký ức hơn hai mươi năm ở Trái Đất, muốn dung hợp phần đó có khả năng phải quay về Trái Đất một lần.

Tất nhiên, ký ức ngắn ngủi đó nếu dùng thánh pháp trảm đi cũng không vấn đề gì lớn.

Trong lúc La Thiên đang tiềm tâm tĩnh tu, tại núi thần Côn Luân đã xảy ra một chuyện đại sự.

Chuyện giữa Tam Thanh!

Cùng với việc núi Bất Chu ngày càng suy yếu, linh khí giảm sút, núi Côn Luân dần trở thành đệ nhất thần sơn của Hồng Hoang, là nơi ức vạn tu sĩ hướng về.

Tất nhiên, danh tiếng và sức hút của Côn Luân đa phần nhờ vào ba vị Thánh nhân Tam Thanh.

Hiện tại Tam Thanh chưa phân gia, tuy đều đã khai tịch đạo trường riêng ngoài tầng trời thứ ba mươi ba nhưng vẫn thường xuyên xuất hiện giảng đạo tại Côn Luân để ban phúc cho chúng sinh và môn hạ.

Tuy nhiên, do Lão Tử theo đuổi vô vi chi đạo, môn hạ chỉ có một truyền nhân duy nhất là Huyền Đô, nên Thái Thanh nhất môn thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ, tu sĩ tìm đến nghe đạo khó mà thấy bóng dáng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thì may ra còn gặp được, nên đa số tu sĩ đều hướng về hai vị này.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyển đệ tử cực kỳ nghiêm ngặt, nếu căn nguyên không tốt thì khó mà vào cửa, đặc biệt lão không thích lũ "mang lông đội sừng, sinh ra từ nơi ẩm ướt hay từ trứng", trong

đám chân truyền chỉ có mỗi Hoàng Long Chân Nhân là thuộc loại đó.

Cho nên những yêu tu mộ danh đến bái sư đều bị Nguyên Thủy bày trận ngăn cản, triệu người không chọn được một.

Ngược lại với Nguyên Thủy, Thông Thiên Giáo Chủ theo đuổi giáo lý "hữu giáo vô loại", không những thu nhận môn đồ rộng rãi mà còn chăm chỉ giảng đạo, khiến nơi đây vạn tiên triều bái, náo nhiệt vô cùng.

Nhưng người đông thì loạn, đám đệ tử của Thông Thiên đa phần là lũ mang lông đội sừng, bản tính dã man khó dạy bảo, lại thích giết chóc tranh đoạt, hoàn toàn không có khái niệm trật tự.

Vì thế đạo trường của Thông Thiên và xung quanh lúc nào cũng ô yên chướng khí, ngày nào cũng có đánh nhau và cướp bóc xảy ra.

Trước khi Tam Thanh thành đạo đã như vậy, sau khi Thông Thiên đắc đạo, tình hình còn tệ hơn gấp trăm ngàn lần.

Đặc biệt vào một ngày nọ, chuyện này đã hoàn toàn chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hôm đó, Nguyên Thủy và Lão Tử ứng lời mời của Thông Thiên đến Thượng Thanh đạo trường làm khách.

Cưỡi tường vân giữa không trung, nhìn thấy cảnh sắc Côn Luân tiên gia khí phái với các loài linh cầm thụy thú, hai người rất hài lòng.

Lão Tử tiên phong đạo cốt vuốt râu cười: "Mấy năm trước ta có đến núi Bất Chu một chuyến, thấy linh khí nơi đó xa không bằng Côn Luân ta, giờ đây Côn Luân xứng danh đệ nhất thần sơn." Nguyên Thủy gật đầu: "Sư huynh nói đúng, linh khí Bất Chu suy giảm nhanh đến kinh ngạc, không biết Vu tộc đã làm gì mà tiêu hao cả khí vận tộc quần và di trạch Bàn Cổ vào một trận chiến như vậy." Do "tội khôi họa thủ" La Thiên cũng đã tấn thăng Hỗn Nguyên, hai người suy tính

không ra nguyên nhân thật sự nên đều đổ lỗi cho đám Tổ Vu. "Thiên số đã như vậy, không tranh thì càng thảm, tranh thì may ra còn một tuyến sinh cơ, làm vậy cũng phù hợp giáo nghĩa của tiểu sư đệ." Lão Tử đang nói thì chợt nhíu mày nhìn xuống một chỗ bên dưới.

Hai người đã đến rìa đạo trường của Thông Thiên, nhưng phía trước là một mảnh ô yên chướng khí, giết chóc không ngừng, đủ loại lời lẽ thô tục lọt vào tai.

Thậm chí có không ít yêu tu chưa nhập cảnh giới, nửa tiên nửa yêu, hiện nguyên hình chạy loạn, làm bụi mù mịt, hoa cỏ cây cối nát bét, linh mạch bị tàn phá.

Thậm chí có những kẻ chưa khai hóa còn thản nhiên hành lạc giữa thanh thiên bạch nhật trong rừng sâu.

Tuy những kẻ này ở ngoài đạo trường, chưa chắc là đệ tử của Thông Thiên, nhưng những hình ảnh ô uế đó đập vào mắt hai vị Thánh nhân khiến ánh mắt họ lạnh lẽo.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, lão tức giận mắng một tiếng: "Một lũ mang lông đội sừng, súc sinh chưa khai hóa!" Nộ khí vừa sinh ra, một chút uy áp Thánh nhân tỏa xuống đã khiến đám yêu tu ồn ào đó tan thành mây khói.

Cơn giận của Thánh nhân dù chỉ một chút cũng khiến Đại La Kim Tiên phải tan biến, huống chi đám yêu tu cao nhất mới Thái Ất này. "Oanh!" Cơn giận của Thánh nhân không phải chuyện đùa, trong nháy mắt đã quét sạch vùng ngoại vi đạo trường hàng chục vạn lý, những yêu tu bên trong bất kể là ai đều hóa thành tro bụi!

Không một kẻ nào sống sót!

Lúc này, Nguyên Thủy cũng chẳng quan tâm mình có giết nhầm hay không!

Trong mắt lão, những sinh linh khiến lão chán ghét đó chẳng qua chỉ là lũ kiến hôi có thể bóp chết bất cứ lúc nào! "Oanh long long!" Cơn giận của Thánh nhân phi bỉ tầm thường, nhất thời trời đất tối sầm, mây sấm cuồn cuộn, vô số điện xà trút xuống như mưa, thiên hỏa nhảy múa, đại địa rung chuyển kịch liệt như thể tận thế giáng xuống vùng này. "Sư huynh!

Chương 212

Huynh làm gì vậy?

Tại sao vô duyên vô cớ giết môn nhân của ta!!" Đúng lúc đó, một tiếng hô vang lên đầy phẫn nộ.

Một lát sau, một thanh niên đạo nhân mặt mày nghiêm nghị xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy và Lão Tử.

Chính là Thông Thiên Giáo Chủ!

Đòn tấn công vừa rồi của Nguyên Thủy không chỉ giết hàng triệu yêu tu mà còn làm một số môn nhân của Thông Thiên bị tịch diệt, nên Thông Thiên mới đến chất vấn. "Sư đệ còn dám hỏi ta?

Nhìn xem đệ thu nhận toàn hạng đệ tử gì, đứa nào đứa nấy ti liệt bất kham, dã tính chưa thoát, thu một đống rác rưởi làm ô nhiễm cả núi thần Côn Luân!" Thông Thiên không hỏi thì thôi, vừa hỏi Nguyên Thủy liền không nhịn được, suýt nữa thì nhảy dựng lên: "Hữu giáo vô loại thì cũng phải có mức độ, phải lập môn hạm, đừng có hạng oai qua liệt tảo nào cũng nhét vào đạo trường!

Bàn Cổ chính tông chúng ta không thu đồng nát, lũ không chút công đức, mang lông đội sừng này có đức có năng gì mà đòi bái nhập Tam Thanh, nghe thánh đạo?" Thông Thiên không phục: "Sư huynh nói sai rồi, sở dĩ chúng ti liệt, ngoan cố chưa khai hóa là vì chưa được dạy bảo, nếu ta giảng đạo giáo hóa, chúng nhất định sẽ biết lễ nghĩa, hiểu thiên đạo, thoát dã tính..." Nguyên Thủy thiếu kiên nhẫn ngắt lời: "Đủ rồi!

Tóm lại còn có Nguyên Thủy ta ở đây ngày nào, núi Côn Luân sẽ không dung thứ cho lũ mang lông đội sừng này vào, đứa nào dám đến là cho hôi phi yên diệt!" Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn khẩu hàm

thiên hiến, ngôn xuất pháp tùy, định hạ Thánh nhân dụ lệnh! "Oanh long long long!" Trên trời sấm nổ đùng đùng, ứng hòa với dụ lệnh của Nguyên Thủy, hình thành một đạo thiên đạo chuẩn tắc trên núi Côn Luân!

Đạo chuẩn tắc này vừa hình thành, những kẻ thuộc loại mang lông đội sừng trên núi đều cảm thấy có một thanh lợi kiếm vô hình treo lơ lửng trên đầu, sẵn sàng chém xuống bất cứ lúc nào! "Ngô nãi Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thượng thiên có đức hiếu sinh, phàm hạng mang lông đội sừng, nếu không bái nhập Côn Luân, ta hạn trong một ngày phải rời khỏi đây, kẻ nào vi phạm sẽ bị trảm!" Tiếng nói của Nguyên Thủy vang vọng khắp núi Côn Luân, sinh linh nào cũng nghe thấy. "Sư huynh, hôm nay sư đệ không tranh luận với huynh nữa!" Ánh mắt Thông Thiên lạnh lẽo, đạo trường phía sau lão bỗng nhiên nhổ rễ bay lên.

Đạo trường rộng vạn mẫu bay lên không trung che kín bầu trời, thanh thế cực kỳ lớn.

Đồng thời Thông Thiên cũng lên tiếng: "Ngô nãi Thông Thiên Giáo Chủ, lập ra Tiệt Giáo, hữu giáo vô loại, không phân xuất thân, phàm kẻ nào có tâm hướng đạo đều có thể nhập giáo ta, theo ta rời khỏi Côn Luân!" Lời vừa dứt, vô số huyền quang từ núi Côn Luân bay lên như trăm chim về tổ, nhập vào đạo trường của Thông Thiên.

Nguyên Thủy vừa đuổi đi, Thông Thiên lại mở rộng sơn môn đón nhận, cơ hội hiếm có này đương nhiên không ai bỏ qua. "Sư đệ!

Đệ định đối đầu với ta sao?!" Ánh mắt Nguyên Thủy lạnh lùng.

Lúc này Lão Tử bước ra: "Hai vị sư đệ đừng tranh cãi nữa, sư huynh ta cũng định dời đạo trường đến núi Thủ Dương, sau này núi Côn Luân giao cho nhị sư đệ quản lý." Cả Nguyên Thủy và Thông Thiên đều không ngờ tới, đặc biệt là Nguyên Thủy: "Sư huynh, tại

sao?

Nguyên Thủy làm gì sai sao?" Trong lòng lão cũng hối hận vì lúc nãy hỏa khí quá lớn.

Lão Tử cười lắc đầu: "Không phải, thực ra Huyền Đô đã dời đạo trường đi từ mấy hôm trước rồi, hôm nay ta đi cho tiện thôi." "Hai vị sư huynh, cáo từ." Thông Thiên phất tay thu lại đạo trường cùng vạn đạo huyền quang, một mình rời khỏi núi Côn Luân. "Hừ!" Nguyên Thủy thấy lão đi dứt khoát như vậy, liền dập tắt tia áy náy trong lòng.

Chuyện Tam Thanh phân gia vì quá rầm rộ nên không thể giấu được các đại thần tiên thiên khác, tin tức nhanh chóng truyền khắp Hồng Hoang.

Trong đó nhị thánh phương Tây là vui mừng nhất, Tam Thanh vốn đồng khí liên chi, sức mạnh ngưng tụ là trở ngại lớn nhất cho việc tranh giành khí vận.

Giờ đây họ phân gia, quan hệ có vết nứt, việc tranh giành khí vận sau này sẽ dễ dàng thao tác hơn nhiều.

Thông Thiên rời Côn Luân đi về phía Đông, tìm kiếm khắp nơi cho đến khi vào biển Đông mới thấy một hòn đảo tiên ẩn thế để trú chân.

Đảo này tên là Kim Ngao.

Việc Thông Thiên đến biển Đông, thực ra La Thiên cũng không hoan nghênh lắm.

Dù sao dưới sự hỗ trợ của hắn, Long tộc hiện nay đã khôi phục được vài phần uy phong, Long Vương cũng đã chứng Chuẩn Thánh, toàn bộ Long tộc đứng đầu chuỗi thức ăn ở biển Đông, thống trị nơi này một cách ổn định.

Việc Thông Thiên đưa đệ tử và đạo trường đến đây cắm rễ có chút không phù hợp lợi ích của La Thiên.

Nhưng La Thiên không phải kẻ có dã tâm, cộng thêm đảo tiên tốt nhất là Ngũ Thần Sơn đã ở trong tay mình, Thông Thiên lại chưa đụng chạm gì nên hắn cũng mặc kệ.

Nếu là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có ý đồ độ hóa Long tộc làm hộ pháp thì La Thiên chắc chắn sẽ ra tay đuổi cổ ngay lập tức.

Chuyện của Thông Thiên hắn không quản, nhưng tình hình Nhân tộc và Vu Yêu thì hắn luôn chú ý.

Không lâu sau, Đế Tuấn và Tử Quang phu nhân tổ chức hôn lễ, mời chư thần thiên hạ, là sự kiện rầm rộ nhất Hồng Hoang.

Sau khi kết hôn vài trăm năm, họ sinh hạ mười con Kim Ô nhỏ, khiến khí vận Thiên Đình tăng vọt.

Bên Vu tộc cũng bồi dưỡng ra Tổ Vu thứ mười ba là Xi Vưu, tuy thực lực không bằng Hậu Thổ lúc trước nhưng cũng đã bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ, giúp Vu tộc tái lập Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Nhờ vậy Đế Giang mới yên tâm toàn lực bị chiến.

Khi không khí quyết chiến giữa hai tộc ngày càng căng thẳng theo thời gian, có một số người từ Thiên Giới xuống Nhân tộc tổ địa để khuyên bảo.

Tại Nhân tộc tổ địa.

Nhân tộc Tam Tổ nhìn những tiên nhân từ trên trời rơi xuống mà mắt nóng lên.

Tuy có Thái Thanh Thánh nhân ở núi Thủ Dương, họ cũng thường xuyên nghe giảng đạo nhưng do thiếu tài nguyên, Tam Tổ chỉ đạt Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, chưa thể đột phá Đại La.

Vậy mà đám người từ trên trời xuống này ít nhất cũng là Thái Ất

đỉnh phong, đặc biệt kẻ cầm đầu là Bạch Hà Thị còn là một Đại La Kim Tiên.

Tam Tổ đều kinh ngạc: Bạch Hà Thị thuở đầu chỉ là một thủ lĩnh nhỏ, tu vi Nguyên Anh, giờ đã chứng Đại La, tiến độ thật kinh người!

Chương 213

Thật khủng khiếp! "Kiến Tam Tổ!" Có lẽ vì tu vi cao nên Bạch Hà Thị không còn giữ lễ tiết như trước, chỉ hơi chắp tay, hoàn toàn mất đi sự cung kính thuở xưa.

Tuy thế giới này coi trọng kẻ đạt trước là tiên, nhưng thái độ thay đổi chóng mặt như vậy khiến các trưởng lão khác không chịu nổi, quát lớn: "Kiến Tam Tổ mà không mau quỳ xuống!" Những năm qua Tam Tổ đức cao vọng trọng, là những kẻ mạnh nhất Nhân tộc ở mặt đất, che chở cho các bộ lạc, cống hiến to lớn nên mọi người đều sùng kính, không chấp nhận được sự vô lễ này. "Ha ha, lão lú lẫn rồi sao?

Ta là Đại La Kim Tiên, gặp lũ Thái Ất hèn mọn này đáng lẽ chúng phải quỳ lạy ta mới đúng!" Bạch Hà Thị vốn đang bình thường bỗng lật mặt, khí tức Đại La bùng nổ chấn động hàng tỷ lý khiến Nhân tộc ở mặt đất đều cảm ứng được, rồi lão dõng dạc: "Ta là đại trưởng lão Nhân tộc ở Thiên Giới - Bạch Hà Thị, lần này xuống đây để đưa mọi người lên Thiên Giới hưởng cảnh tiên, làm lớn mạnh Nhân tộc.

Phàm ai theo ta lên trời, không chỉ thành Nhân Tiên mà còn có thể chứng Địa Tiên, Thiên Tiên!" Lời của Bạch Hà Thị mang theo một loại âm pháp cổ hoặc khiến lòng người dao động.

Trước kia Phục Hy cũng từng đưa một số người đi, giờ lại có một vị Đại La từ trên trời xuống cùng đám Thái Ất đỉnh phong này, sức thuyết phục thật không vừa. "Bạch Hà Thị, ngươi quá phóng tứ rồi!" Toại Nhân Thị không nhịn được nữa, đứng ra ngăn cản. "Toại Nhân Thị đừng trách ta, ta đang mưu cầu tương lai cho Nhân tộc!" Bạch Hà Thị lắc đầu nhưng thầm cảnh giác.

Lão biết Toại Nhân Thị có một ngọn lửa huyền diệu có thể thiêu

rụi cả Hậu Thiên cực phẩm linh bảo thành tro, gọi là Bất Diệt Tân Hỏa, rất lợi hại. "Oanh long long!" Đúng lúc đó, trên không trung bỗng có tiếng nổ lớn, mọi người ngẩng đầu nhìn lên thấy hàng chục nghìn kiếm khí bay ra từ hư không như khổng tước xòe đuôi, vô cùng lộng lẫy.

Chớp mắt sau, Bạch Hà Thị và đám người đi cùng đã bị những kiếm khí đó đóng đinh xuống đất. "A a a!" Bọn chúng đau đớn kêu khóc, những kiếm khí này sắc lẹm vô cùng mang theo sức mạnh vĩ đại, dù Bạch Hà Thị mạnh như Đại La cũng bị trấn áp cứng ngắc. "Bạch Hà Thị cùng đồ đảng bất kính với Tam Tổ, đặc biệt đóng đinh trước Nhân Tộc Thánh Điện ba ngàn năm để răn đe!

Nếu không hối cải, dù là Đại La cũng thành tro bụi." Một giọng nói vừa lạ vừa quen truyền đến khiến Tam Tổ vội vàng quỳ xuống hô to Thánh Phụ, nước mắt tràn trề.

Tuy La Thiên mang danh Thánh Phụ nhưng chưa bao giờ quản chuyện, mặc họ tự sinh tồn trên đất Hồng Hoang hung hiểm, nếu không có Thánh Điện để thờ phụng tượng hắn thì có lẽ họ đã quên mất vị Thánh Phụ này rồi.

Sau khi dặn dò vài câu, La Thiên lại biến mất như chưa bao giờ xuất hiện.

Tại Bát Cảnh Cung trên núi Thủ Dương, Thái Thanh Thánh nhân đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt, lầm bầm: "Đến rồi, cuối cùng cũng mở màn rồi!" Màn cuối của cuộc chiến Vu Yêu cuối cùng cũng bắt đầu!

Trong cảm ứng vô thượng của Thánh nhân, nghiệp lực và kiếp lực giữa trời đất đang bốc cao, đã tích lũy đến mức nhất định.

Nếu nhìn bằng Đại La Pháp Nhãn, chắc chắn sẽ thấy trời đất như bị bao phủ bởi một lớp huyết quang đỏ rực, có những nơi đậm đặc

còn ẩn hiện mồi lửa nghiệp hỏa.

Trong lúc lão còn đang cảm thán thì trời đất bỗng vang lên một tiếng "ba", giống như một sợi dây thừng bị căng quá mức bỗng đứt đoạn!

Một tiếng động chỉ Thánh nhân mới nghe thấy và hiểu được: Vô lượng lượng kiếp cuối cùng cũng bắt đầu thanh tẩy Hồng Hoang!

Hai tộc Vu Yêu giết chóc bao năm, sát nghiệp tích lũy đã quá khủng khiếp, không có cách nào ngăn cản hay trì hoãn được nữa.

Không chỉ Lão Tử, năm vị Thánh nhân còn lại cũng gác lại mọi việc để quan sát lượng kiếp này.

Sau khi thôi diễn thiên cơ, họ biết Nhân tộc mới là nhân vật chính của trời đất trong tương lai nên cũng dành sự quan tâm cho phía này.

Nhờ có đạo trường ở Thủ Dương, Nhân tộc tổ địa được các Thánh nhân chú ý nhiều nhất, sau đó mới đến Nhân tộc ở Thiên Giới.

Tuy nhiên khi họ nhìn về Thiên Giới, tất cả đều phẫn nộ: "Đế Tuấn và Thái Nhất dám dùng hồn phách hàng tỷ người để luyện tà binh, thật là tội lỗi tày đình!" "Gieo nhân nào gặt quả nấy, khí vận Yêu tộc bị bại hoại thế này, vị trí chúa tể Thiên Giới chắc chắn sẽ đổi chủ!" "Là hoàng đế Thiên Giới mà vì một tuyến sinh cơ lại đánh mất nhân đức như vậy, xem ra Yêu tộc đã đến ngày tận số, tuyến sinh cơ đó không thể nào đạt được." "Phúc họa nương nhau, Nhân tộc không trải qua đại kiếp này thì cũng khó đoạt lấy đại khí vận của Yêu tộc..." Lượng kiếp lực khuếch tán, sinh linh Hồng Hoang cũng trở nên bạo lệ.

Đặc biệt là hai tộc Vu Yêu, va chạm ngày càng nhiều, ngày nào cũng có hàng vạn sinh linh ngã xuống.

Thù hận giữa hai tộc tích lũy cực nhanh.

Trên Thái Dương Tinh có một nơi thánh địa tên là Thang Cốc, nơi đó có một loại linh thực bất thế: Phù Tang Thụ.

Cây này là một trong mười đại linh căn tiên thiên, trông như hai cây dâu lớn nương tựa vào nhau.

Đây là nơi quan trọng nhất và linh khí đậm đặc nhất trên Thái Dương Tinh, dưới gốc cây còn có không ít thái dương thần dịch và nhật quang thần thủy hội tụ thành một hồ nước lớn.

Lúc này trong hồ có mười con Kim Ô ba chân nhỏ đang nô đùa.

Chúng là con của Đế Tuấn và Tử Quang phu nhân.

Sinh ra đã có dị bẩm, kế thừa tu vi Kim Tiên của cha, dưới sự bồi dưỡng của cha mẹ, mới mấy ngàn năm chưa trưởng thành hoàn toàn mà con cả và con thứ đã chứng Đại La!

Tám đứa em cũng không kém cạnh, tương lai chắc chắn cũng sẽ đạt tới cảnh giới đó.

Thiên phú của chúng dường như dung hợp ưu điểm của cha mẹ, không thua kém Đế Tuấn và Thái Nhất là bao.

Việc Đế Tuấn rắp tâm luyện Đồ Vu Kiếm cũng chủ yếu là vì mười đứa con này.

Vì lão nghĩ dù sau này có bị thiên khiển, chỉ cần mười đứa con trưởng thành thì Yêu tộc không phải lo gì cả!

Chỉ cần trận chiến với Vu tộc này thắng là được!

Lúc này mười con Kim Ô chơi mãi cũng thấy chán: "Mấy ngày rồi không được ăn thịt người, chán quá đi mất!" một con lầm bầm. "Nếu không phải vì lén ăn thịt người, ta cũng không bị nhốt ở đây, lão Phục Hy đáng chết dám đi cáo trạng, chờ mười anh em ta có đứa kế vị phụ hoàng, nhất định phải để lão nếm mùi lao tù!" "Thôi đi lão thất, nghe

mẫu hậu nói bên Hy Hoàng đang nổi lôi đình, thậm chí vì chuyện này mà thanh lọc không ít bộ hạ đấy." "Hừ!

Lão Phục Hy thật không biết điều, trên Thiên Đình này ai mà chẳng biết cơ chứ?

Vậy mà lão cứ tự xưng thần tử trước mặt cha, mà chẳng có dáng vẻ thần tử gì cả, đáng giết!" "Lão ngũ đừng nói bậy, Hy Hoàng cống hiến lớn cho Yêu tộc, phụ hoàng luôn tôn trọng lão." "Đó là chuyện của ngày xưa rồi!

Chương 214

Những năm qua lão chỉ lo bảo vệ lũ người hạ đẳng đó, lúc nào mới thực sự vì Yêu tộc đâu!

Giờ còn vì lũ kiến hôi đó mà giết bao nhiêu thần tử của Yêu tộc chúng ta!" "Đúng vậy!

Bao năm qua không một lần thảo phạt Vu tộc, chỉ sợ lão đã có dị tâm." "Ôi, thịt người ngon quá, ta sắp chảy nước miếng rồi!

Tại sao trời đất lại có thứ ngon như Nhân tộc nhỉ!" "Đúng thế!

Nhân tộc không chỉ ngon mà còn tăng cường yêu thể cho chúng ta, nhất là đám Thái Ất Kim Tiên, vị đó thật là... tặc tặc..." "Hừ!

Anh ba chứng được Đại La chẳng phải là nhờ ăn mấy tên Thái Ất đỉnh phong của Nhân tộc sao!

Tiếc là ta không có vận may đó." "Đóng mồm hết đi, đừng nhắc đến chuyện Nhân tộc nữa, kẻo phụ hoàng và mẫu hậu lại phạt!" Con Kim Ô cả quát lớn.

Sở dĩ chúng bị cấm túc ở đây là vì trước đó lén ăn hàng triệu người bị Phục Hy phát hiện và báo lên Đế Tuấn. "Ơ?!

Mắt ta không hoa chứ?

Nhìn kìa, có ánh sáng thất thải quét qua phải không?" Đột nhiên một con chỉ về phía xa kêu lên. "Hình như có, hình như không... không, cấm chế ở đó biến mất rồi?!" Những con khác nhìn theo và phát hiện ra sự lạ. "Tốt quá rồi, bị nhốt ở đây bao năm ta sắp chết ngạt rồi!" "Đi thôi, chúng ta ra ngoài chơi chút, hít thở không khí, chỉ cần không đi quá lâu chắc phụ hoàng và mẫu hậu không biết đâu." "Thế đi đâu thì tốt?

Thiên Giới chắc chắn không được rồi, chúng ta đang bị cấm túc, bị phát hiện là rắc rối to." "Thế chúng ta xuống Hồng Hoang!

Ăn thịt người...

à không, giết Vu tộc!" "Đúng!

Giết sạch mấy trăm bộ lạc Vu tộc lấy công chuộc tội, biết đâu phụ hoàng vui quá lại giải lệnh cấm túc cho chúng ta!" "Ý hay đấy, Vu tộc là tử địch của chúng ta mà, giết nhiều lập chiến công!" "Thế thì đi thôi!" Mười con Kim Ô lập tức quyết định, lao ra từ chỗ lỗ hổng cấm chế bị ánh sáng lạ quét phá, nhắm thẳng hướng Hồng Hoang đại địa mà bay xuống.

Thực ra chúng đều hiểu, giết Vu tộc chỉ là cái cớ, sâu thẳm bên trong là vì thèm thịt người mà thôi.

Tuy mười con Kim Ô cuồng vọng nhưng không phải hạng lỗ mãng, chúng lén lút lẻn qua Thiên Môn rồi mới hiện thân giữa vùng cư ngụ của Vu tộc và Nhân tộc.

Sau khi ăn thịt một số người và diệt vài bộ lạc nhỏ của Vu tộc, chúng bắt đầu lộ nguyên hình, nôn nóng muốn tìm Đại Vu để giết lập công.

Rất nhanh, mười mấy bộ lạc nhỏ của Vu tộc bị thiêu rụi, hàng vạn người trở thành oan hồn.

Cảnh báo của Vu tộc lập tức truyền đến tai Đại Vu đang trấn giữ vùng đó! "Lũ Yêu tộc đáng chết!

Đền mạng đi!" Đầu tiên là một gã khổng lồ cơ bắp cuồn cuộn, tay cầm đào mộc thần trượng, thân hình cao trăm trượng xông đến ngăn cản mười con Kim Ô.

Chính là Đại Vu Khoa Phụ!

Mười con Kim Ô thấy Khoa Phụ đến, khí tức Đại La Kim Tiên hậu kỳ quét qua làm hư không rung động, nhưng chúng không sợ mà còn mừng rỡ: "Tốt quá, Đại Vu của Vu tộc!" "Giết một Đại La hậu kỳ chắc chắn là đại công!" "Đến đúng lúc lắm, anh em ơi, kết Phần Thiên Đại Trận!" "Giết chết hắn!" Mười con Kim Ô lập tức dàn trận, Thái Dương Chân Hỏa hòa làm một, vận hóa huyền diệu hình thành một hỏa trận khổng lồ.

Lúc này không thấy bóng dáng chúng đâu nữa, chỉ thấy một hỏa trận che trời với mười vòng tròn lồng vào nhau, thần hỏa hừng hực có uy lực thiêu trời nấu đất!

Phần Thiên Đại Trận là do Đế Tuấn và Phục Hy dựa trên đặc tính Thái Dương Chân Hỏa và dị tượng hỏa diễm lúc chúng sinh ra mà thôi diễn thành.

Trận này uy lực cực mạnh, chỉ dưới Chu Thiên Tinh Đấu Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Trận, là đệ tam đại trận của Thiên Đình!

Đặc biệt khi mười anh em chúng tổ chức chiến trận thì uy lực còn đáng sợ hơn!

Nếu xoay chuyển vận mệnh, tiếp dẫn tinh lực chư thiên, uy lực có thể chống lại Chuẩn Thánh sơ kỳ trong chốc lát!

Đó là lý do chúng không sợ Khoa Phụ dù tu vi thấp hơn!

Trong mắt chúng, Khoa Phụ cũng chỉ là con mồi ngon thôi.

Tuy nhiên vì ngại nhục thân Vu tộc lợi hại, chúng không dám cận chiến mà bay cao trên không, dội Thái Dương Chân Hỏa xuống thiêu đốt Khoa Phụ, định dùng cách này để giết lão với cái giá thấp nhất!

Khoa Phụ biết rõ âm mưu đó, nhưng ngặt nỗi Kim Ô có thuật hóa hồng, tốc độ cực nhanh mà bản lĩnh của lão lại thiên về cận chiến nên không đuổi kịp mười con súc sinh đó.

Trong quá trình đó, lão định gọi cứu viện nhưng hễ thấy lão không truy đuổi, chúng lại dùng hỏa thiêu các bộ lạc xung quanh, khiến Khoa Phụ nổi giận lôi đình lại tiếp tục truy đuổi.

Cuộc rượt đuổi kéo dài, mười mặt trời treo trên không, hỏa vũ rơi xuống thiêu cháy hàng ngàn dặm đất, sinh linh chết sạch.

Địa Tiên ở trong vùng này nếu không có bảo vật hộ thân cũng sẽ tan biến trong vài giây.

Động tính lớn như vậy khiến các Đại Vu khác đều biết, họ vừa chửi rủa Yêu tộc độc ác vừa cảm thấy hưng phấn vì cơ hội lập công!

Yêu tộc cấp Đại La đã lâu không xuống Thiên Giới, đây là cơ hội hiếm có để lập chiến công và nhận thưởng từ Tổ Vu, thậm chí là sự ban phúc của Tổ Thần Chi Tâm.

Khoa Phụ đuổi theo hàng tỷ lý, bị thiêu đến mức uống sạch nước của sông Hoàng Hà và sông Vị.

Dù vậy nhục thân vẫn không chịu nổi, da dẻ nứt nẻ, máu không kịp chảy ra đã bốc hơi thành sương rồi đóng vảy, nhưng vết thương không chịu nổi sức nóng lại tiếp tục nứt ra.

Chương 215

Cơn đau khiến Khoa Phụ dần mất lý trí, gầm thét liên hồi. "Hắn sắp kiệt sức rồi, anh em ơi cố thêm chút nữa!" Con Kim Ô cả reo hò, lúc này Thái Dương Chân Hỏa đã thiêu cháy cả tóc tai khiến Khoa Phụ thành một người lửa. "Rõ!" Chín con còn lại đồng thanh, Thái Dương chi lực bùng nổ, tiếp dẫn tinh thần chi lực khiến uy lực trận pháp tăng thêm một tầng.

Khoa Phụ vốn đang vắt kiệt sinh mệnh lực, giờ trận pháp tăng mạnh sao chịu thấu, toàn thân bốc cháy, nhục thân cường đại khô héo thấy rõ, không giữ nổi pháp tướng nữa. "A a a!

Muốn ta chết thì các ngươi cũng đừng hòng sống yên!" Khoa Phụ gầm lên rồi bắt đầu tự bạo nhục thân! "Không xong rồi!" Thấy thân hình Khoa Phụ phình to, mười con Kim Ô biết lão định đồng quy vu tận liền vội vàng nâng cao trận pháp nhưng đã muộn! "Oanh!" Một Đại La hậu kỳ tự bạo còn khủng khiếp hơn cả một ngôi sao nổ tung, hàng tỷ lý đất đai tan thành tro bụi, hư không sụp đổ, Phần Thiên Đại Trận bị đánh tan xác, mười con Kim Ô đều bị thương nặng.

Lúc này chúng mới thực sự biết sự lợi hại của chiến sĩ Vu tộc, đứa nào cũng kinh hãi, không còn vẻ kiêu ngạo như trước. "Khoa Phụ!" Đúng lúc đó, một tiếng gầm vang lên từ xa, cùng với đó là một điểm hàn mang vàng kim xuyên thấu hư không! "Sưu!" "Phập!" Chín con Kim Ô chưa kịp định thần đã thấy một người anh em bị mũi tên vàng bắn trúng, nổ tung thành một đám sương máu, ngay cả nguyên thần cũng không kịp thoát ra! "Lão cửu!" "Ta phải giết ngươi!" "Lũ Vu tộc đáng chết!" "Giết!" Trong cơn giận dữ vì anh em vẫn lạc, chúng hoàn toàn mất cảnh giác. "Sưu!" "Bành!" Một điểm hàn mang nữa lóe lên, thêm một con Kim Ô ở gần đó nổ tung! "Là Đại La đỉnh

phong, chạy mau!" Con cả cảm nhận được khí tức, sợ đến mức giục các em tháo chạy.

Đại La đỉnh phong, bán bộ Chuẩn Thánh, lại không còn trận pháp hộ thân thì chúng không thể chống đỡ nổi!

Những con còn lại trong bóng tối của cái chết không dám quản gì nữa, hóa thành vệt sáng đỏ liều chết bay về Thiên Giới, đồng thời kích hoạt bùa cầu cứu của Đế Tuấn.

Nhưng đã muộn, Đại Vu kia đang trong cơn thịnh nộ, bắn tiễn liên hồi, chỉ trong thoáng chốc đã bắn hạ chỉ còn lại một con.

Khi vị Đại Vu đó bắn ra mũi tên cuối cùng định kết liễu nốt con Kim Ô cuối cùng thì phía trên Thiên Giới cuối cùng cũng có động tĩnh.

Động tính này không hề đơn giản, giống như thiên nộ, tinh thần chư thiên hiện rõ giữa ban ngày, tinh quang rực rỡ lấn át cả ánh mặt trời, hàng tỷ quân tinh lực vô hình đổ xuống khiến không gian nơi này ngưng trệ.

Tinh tú vô ngần, tựa như đại dương cuộn trào, vô cùng diễm lệ đa tư, tinh quang hạo hãn trút xuống, khiến thiên địa Hồng Hoang chìm trong sắc trắng bạc.

Trong những vì sao chư thiên kia, lúc này hiển hóa ra một vị vương giả tuyệt thế đầu đội đế quan, kình thiên trụ địa, pháp thân nguy nga cao không biết bao nhiêu ức trượng, thân mặc tử kim đế bào.

Đế quan vương giả vừa xuất hiện, ánh mắt liền khóa định vị Đại Vu đang bắn hạ chín Kim Ô kia.

Ánh mắt của Đế giả tựa như thực chất, ẩn chứa tinh lực vô tận vô cùng, hư không dọc đường đều quy về hư vô, không chỉ mẫn diệt mũi tên vàng của Đại Vu, mà còn bao phủ lấy thân hình gã, định mẫn diệt theo luôn.

Nhưng đúng lúc đó, một tiếng gầm vang lên từ không trung phía trên Đại Vu, ở đó, một đạo hư không chi môn khổng lồ đang nhanh chóng mở ra.

Rất nhiều đại năng chỉ thấy một tên cự nhân cao hàng ngàn vạn trượng, toàn thân tỏa ra hỗn độn quang, tay cầm một thanh cự phủ sắc bén cực điểm, ngang nhiên bước ra từ hư không chi môn, sau đó hướng về vị thiên thượng đế hoàng kia mãnh liệt chém xuống một búa!

Đó hách nhiên là Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ!

"Oanh!" Nhất thời, thiên địa băng liệt, vạn tượng tịch diệt, vô số hư không sụp đổ, thời không loạn lưu gào thét như vạn rồng quấy đảo, tựa như tận thế giáng lâm.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận va chạm kịch liệt!

Chỉ là, khi hai bên đang định tiếp tục giao thủ, thì bị Cửu Tiêu Thần Lôi từ ngoài ba mươi ba tầng trời đột ngột giáng xuống ngăn cản!

"Oanh long long!" Tử Tiêu Thần Lôi khổng lồ như thần long, mang theo Thiên Đạo chi lực hùng hồn, khuấy đảo chư thiên, chấn hãm thương khung, dễ dàng đánh tan Tinh Thần Đại Đế và Bàn Cổ Chân Thân, khiến các đại năng Vu - Yêu tham chiến đều rên khẽ một tiếng, chịu một chút khinh thương.

Nhưng có Thiên Đạo ngăn cản, không phục không được, chỉ đành hậm hực minh kim thu binh, không dám tái chiến.

Hiện tại, cách kỳ hạn đình chiến do Hồng Quân Đạo Tổ định ra còn một trăm năm!

Tại Thiên Đình, Đế Tuấn mắt hổ hàm lệ, an ủi Tử Quang phu

nhân đang gần như khóc ngất, nhưng Tử Quang phu nhân nào nghe lọt tai, vừa khóc vừa mắng, trách gã chỉ biết đắm mình tu luyện, đối với hài nhi không quản không hỏi, dẫn đến ác quả ngày hôm nay, căn bản không xứng làm cha.

Tu vi Đế Tuấn bậc nào, sau khi sự việc xảy ra, cũng lờ mờ đoán được tuy có nhân quả với Vu tộc, nhưng khả năng cao là do việc tế luyện Đồ Vu Kiếm!

Có một tia thiên cơ không thể thôi diễn.

Hoặc có thể nói: Báo ứng!

Nếu không phải khí vận Yêu tộc đang hưng thịnh, lại là tộc trưởng, e rằng đứa con cuối cùng cũng không giữ được.

Nhất thời, tâm Đế Tuấn như tro tàn, hùng tâm tráng chí cải thiên hoán mệnh đều bay biến đâu mất.

Hoặc giả, dưới Thánh nhân đều là sâu kiến, dù vùng vẫy thế nào cũng không thể thay đổi được vận mệnh!

Một chủng vô lực cảm không tên lan tỏa trong cơ thể gã, nhưng đồng thời cũng kích thích một loại cảm xúc khác!

Gã đưa ra quyết định cuối cùng.

Dưới chân núi Bất Chu, trong điện Bàn Cổ, Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm cùng thập nhị Tổ Vu sắc mặt cũng âm trầm, cực kỳ khó coi.

Sau khi va chạm lại với Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, họ phát hiện dù đã tiêu tốn rất nhiều tài nguyên lên người Tổ Vu thứ mười ba Xi Ưu, nhưng Xi Ưu so với Hậu Thổ vẫn kém một chút.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận bên Yêu tộc rõ ràng đã được tăng cường mỗ chủng, uy lực tăng lên một tầng thứ.

Chương 216

Hiện tại, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc tuy hơi kém Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận một chút, nhưng về khả năng duy trì, nó có thể tiếp dẫn tinh thần hải vô tận, điểm này lại thắng Thập Nhị Đô Thiên.

Nếu quyết chiến, nếu không giải quyết được Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Vu tộc tất bại nghi nghi!

"Đại ca, hay là ta mượn sức mạnh từ trái tim của Phụ Thần?!" Chúc Dung đề nghị!

"Đúng vậy!

Trái tim của Phụ Thần ngày càng suy nhược, dù dùng thiên tài địa bảo gì cũng khó cứu vãn, chi bằng để Phụ Thần phát huy hào quang cuối cùng, giúp ta thắng trận này, để Vu tộc đăng lâm đỉnh cao Hồng Hoang!" Cộng Công cũng phụ họa.

Các Tổ Vu khác đều trầm ngâm không nói.

Đề nghị này không phải không khả thi, nhưng là kế sách rút củi dưới đáy nồi.

Có trái tim Bàn Cổ, Vu tộc có vô hạn khả năng, nhưng nếu trận này dùng đến, khả năng sẽ tiêu hao hết sức mạnh trái tim Bàn Cổ, sau này sẽ không còn vật trấn tộc nữa!

"Đề nghị này ta và Nhị đệ cũng đã thảo luận, nếu thực sự không còn cách nào, cũng chỉ đành vậy." Đế Giang thở dài một tiếng, chậm rãi nói, coi như mặc nhận đề nghị của Cộng Công và Chúc Dung.

"Đại ca, việc này cần tam tư, không thể lỗ mãng." Cường Lương dường như phản đối.

Nhưng các Tổ Vu khác không lên tiếng.

Trái tim Bàn Cổ quan trọng thế nào với Vu tộc, ai ngồi đây cũng hiểu.

Không có trái tim Bàn Cổ, Vu tộc sau này sẽ không thể sinh ra Đại Vu nữa.

Tất nhiên, hoặc giả sau này, có thể sinh ra Đại Vu từ trong Vu nhân.

Chỉ là mười một vị Tổ Vu đối với sự hiện diện của Vu nhân "hỗn chủng", vẫn không coi đó là chính thống Vu tộc, dù đã tiếp nhận một dị số như Xi Ưu.

Trong lòng họ, Đại Vu sinh ra từ trái tim Bàn Cổ mới là chính thống!

"Việc này cần bàn bạc thêm, xem có cách khác tăng cường uy lực đại trận không, nếu không, chỉ đành thực hiện đề nghị này." Cuối cùng, Đế Giang chốt lại, các Tổ Vu khác mặt đều túc mục.

Trận tử chiến cuối cùng sắp đến rồi!

Do có Hồng Quân Đạo Tổ can thiệp, Vu - Yêu hai tộc tạm thời đón nhận hòa bình, các hoạt động giao chiến đều dừng lại.

Nhưng ai cũng biết đây là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Chỉ cần thời gian đến, hai tộc sẽ liều chết chung chiến!

Tại bộ lạc Nhục Thu.

Đại Vu Đại Nghệ, người bắn hạ chín con Kim Ô nhỏ, trở thành anh hùng của bộ lạc, lúc này đang được đông đảo người dân Vu tộc vây quanh, tổ chức lửa trại, cả bộ lạc mấy chục vạn người đang hoan ca nhảy múa, ca ngợi anh hùng, ăn uống linh đình, cực kỳ náo nhiệt.

Sự uy vũ của anh hùng khiến nhiều cô gái Vu tộc sinh lòng ái mộ,

từng đôi mắt đẹp đều đổ dồn lên thân Đại Nghệ.

Thậm chí có người bạo dạn, mượn lúc tặng vòng hoa hoặc cơ hội khác để thổ lộ tình cảm, làm Đại Nghệ đỏ bừng mặt, liên tục xua tay từ chối, nói mình đã có người trong mộng.

Đại Vu Đại Nghệ lúc này đã có ý trung nhân: một thiếu nữ tên là Thường Nga trong bộ lạc.

Nhưng vẫn có những cô nương không ngại, muốn làm người phụ nữ của gã, dù làm người hầu hạ cũng nguyện ý.

Cũng khó trách, Đại Nghệ sinh ra mày thanh mục tú, khí vũ hiên ngang, là nam tử tuấn mỹ nhất nhì bộ lạc, nay lại cứu cả bộ lạc, làm sao không khiến người ta ái mộ thêm.

Trong đám người, có một thanh niên tướng mạo có phần xấu xí, nhìn Đại Nghệ đang được vây quanh như sao vây quanh mặt trăng, đôi mắt lóe lên một tia âm độc, nhưng cũng có một tia mừng rỡ.

Phùng Mông, đệ tử của Đại Nghệ, đã theo Đại Nghệ tu tập tiễn thuật nhiều năm, hy vọng Đại Nghệ có thể chấp nhận một cô gái nào đó, rồi nhân cơ hội này đến chỗ Thường Nga đặt điều.

Đúng vậy, hắn cũng thích Thường Nga, nhưng Thường Nga dường như cũng có hảo cảm với Đại Nghệ.

Vì vậy đố kỵ trong lòng tích tụ bấy lâu nay, gần như hóa thành độc dược thù hận, khiến hắn nhìn Đại Nghệ không vừa mắt chút nào, mặc cho Đại Nghệ dạy hắn tiễn thuật, trên danh nghĩa còn là sư phụ!

"Kặc kặc, không vui sao?" Đột nhiên, một giọng nói âm trầm vang lên trong lòng hắn, khiến hắn nhịn không được quát lớn: "Ai?!" khiến các Vu giả xung quanh nhìn sang, làm hắn vội vàng lẩn tránh đến nơi yên tĩnh.

"Ta có thể giúp ngươi thoát ly khổ hải, tâm tưởng sự thành!"

Giọng nói âm trầm kia thản nhiên đáp.

“Mau ra mặt đi, nếu không ta không khách khí đâu.” Phùng Mông lạnh giọng nói.

“Thật xấu xí làm sao, đối diện với nội tâm thực sự của mình, khó lắm sao?

Thường Nga là một cô gái tốt, lại xinh đẹp như thế, nếu bị Đại Nghệ lấy mất, thì thật là đáng tiếc.” Giọng nói trong bóng tối tiếp tục mê hoặc, lại có những cảm xúc khó chịu vô danh nảy sinh trong lòng, khiến Phùng Mông bắt đầu dao động.

Phải nói rằng, giọng nói trong bóng tối nắm thóp rất chuẩn, đánh trúng vào tử huyệt sâu trong thâm tâm hắn.

Đúng vậy, vẻ đẹp của Thường Nga thực sự là thứ mà Phùng Mông nghìn năm qua mới thấy, hiện tại, hắn cũng không dám tin nữ tử Nhân tộc có thể đẹp đến mức ấy, so với những nữ tiên trên thiên giới, Thường Nga còn hơn xa.

Có lẽ, chỉ có Nữ Oa nương nương trong truyền thuyết, hay hai vị nữ thần Thái Âm Tinh, Tây Vương Mẫu mới có thể áp đảo Thường Nga một bậc.

Vì vậy, vì Thường Nga, hắn thậm chí nảy sinh ý niệm giết chết sư tôn Đại Nghệ!

Vốn dĩ, hắn thấy Thường Nga chỉ có chút hảo cảm với Đại Nghệ, hắn vẫn còn cơ hội, nhưng giờ Đại Nghệ thành anh hùng của cả Vu tộc và Nhân tộc, hắn cảm thấy mất tự tin.

“Vậy ta phải làm gì!” Phùng Mông nghiến răng đáp.

“Ha ha...

Chương 217

Tốt!”.

Phía nam bộ lạc Nhục Thu có một bộ lạc Nhân tộc tên là Y Phụ.

Nơi cư ngụ của bộ lạc Nhân tộc này dựa núi gần sông, môi trường không tệ.

Do có Thường Nga, bộ lạc Nhân tộc này bình thường rất náo nhiệt, thường có những người Nhân tộc và Vu tộc mộ danh từ bên ngoài đến để chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt thế của nàng.

Vẻ đẹp của Thường Nga hiện nay đã truyền khắp phương viên ngàn vạn dặm, ẩn ẩn có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân bộ lạc Nhục Thu, khiến không ít thanh niên thần hồn nát thần tính, ái mộ không thôi.

Ngưỡng cửa nhà Thường Nga gần như bị các thanh niên nhiệt huyết đạp bằng.

Nhưng lúc này Thường Nga lại đang phiền não vì một chuyện khác.

Cách đây không lâu, Đại Nghệ từ chỗ Tây Vương Mẫu ở Thần Sơn Côn Luân cầu được một viên Bất Tử Dược tặng cho nàng, khiến nàng có chút lúng túng.

Trong Hồng Hoang linh khí nồng hậu vô cùng, Nhân tộc tuy có pháp môn tu luyện nhưng thọ mệnh cũng chỉ khoảng vài trăm tuổi, trường sinh bất tử đối với Thường Nga vẫn có sức hấp dẫn lớn.

Nhưng Thường Nga lại có chút phân vân, nàng chỉ có hảo cảm với Đại Nghệ, chưa đạt đến mức lưỡng tình tương duyệt, nếu nhận Bất Tử Dược thì quan hệ giữa hai người sẽ không còn là bạn bè bình

thường nữa.

Khi Thường Nga đang do dự có nên trả lại Bất Tử Dược cho Đại Nghệ hay không, thì cửa bỗng nhiên "chi nha" một tiếng bị tông mở.

Thường Nga nhìn lại, hóa ra là đại đồ đệ của Đại Nghệ, Phùng Mông.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của đối phương xông vào, Thường Nga cũng sinh lòng cảnh giác, nhưng nàng ngay cả Kim Đan cũng chưa kết, làm sao là đối thủ của Phùng Mông, trong lúc hoảng hốt, nàng vội bước tới bên bức tường, lấy xuống một chiếc hồ lô nhỏ màu vàng, từ đó lấy ra một viên đan dược tiên quang rạng rỡ.

Bất Tử Dược!

Nàng định mượn sức mạnh của Bất Tử Dược để chống lại hành vi ác độc của Phùng Mông.

Nhưng nàng không biết rằng, viên đan dược đã sớm bị người ta âm thầm đánh tráo.

Phùng Mông thấy nàng dường như nuốt thứ gì đó nhưng không để ý, đưa hai tay vươn tới.

Hôm nay Đại Nghệ đi săn yêu ở nơi xa, đây là cơ hội nghìn năm có một, không thể bỏ lỡ!

Hắn định bắt cóc Thường Nga lên Thiên Giới, sau này dù Đại Nghệ có truy tìm cũng không sợ.

"Bất Tử Dược" vào miệng liền tan, khiến Thường Nga ngẩn người, sau đó mới quay đầu nộ xích: "Phùng Mông, vô cớ tông cửa phòng ta, để làm gì?" Phùng Mông đâu có khách khí, cười lạnh nói: "Hôm nay Đại Nghệ không có nhà, ở đây không ai ngăn được ta, thức thời thì theo ta đi, miễn cho ta phải dùng biện pháp mạnh, không tốt cho cả hai, Phùng Mông ta tự vấn là một nam nhân biết thương hoa

tiếc ngọc.” Đối với sự tự thổi phồng vô liêm sỉ này, Thường Nga làm sao tin được, nàng đang định vận chuyển chân khí toàn thân để hóa giải dược lực của “Bất Tử Dược”, thề cùng ác tặc quyết tử một trận.

Đừng nhìn Thường Nga xinh đẹp tuyệt trần khiến người ta vừa thấy đã yêu thương, nhưng tính cách nàng cũng rất cương liệt, nếu Phùng Mông ép quá, nàng thà cá chết lưới rách chứ không để đối phương chiếm lợi!

Tuy nhiên, không vận chuyển chân khí thì thôi, vừa vận chuyển, “Bất Tử Dược” kia liền hóa thành một luồng âm hàn chi lực, khiến toàn thân nàng tỏa ra ánh trăng bạc, sau đó cuốn lấy cả người nàng bay vọt lên, phá thủng mái nhà.

“?!” Phùng Mông vội vàng đuổi theo, nhưng phát hiện trên không trung mặt trời đã sớm biến mất, một vầng trăng tròn treo lơ lửng, tỏa ra vô số ánh trăng, trong đó có một luồng sáng rực rỡ nhất bao phủ lấy Thường Nga đang lơ lửng, đang với tốc độ cực nhanh tiếp dẫn nàng lên Thái Âm Tinh.

“Không!” Phùng Mông không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn biết hôm nay tuyệt đối không thể để Thường Nga chạy thoát, nếu không chuyện hôm nay bộ lạc sẽ biết, khi đó khả năng cao sẽ bị trục xuất, trở thành chó hoang nơi rừng sâu núi thẳm!

Nhưng hắn chưa kịp đuổi tới nơi, đột nhiên có ngọn lửa đen từ trong cơ thể hắn bùng cháy từ trong ra ngoài, khiến hắn trong nháy mắt hóa thành tro bụi, chết không thể chết hơn!

Dị tượng tinh không đột ngột xảy ra, khiến Đại Nghệ đang ở cách đó hàng triệu dặm cũng phát hiện, gã dùng pháp nhãn Đại La nhìn qua liền thấy tình trạng kỳ lạ của Thường Nga, vội vàng tức tốc chạy về.

Chỉ là tốc độ phi thăng của Thường Nga cực nhanh, lại có thần trụ ánh trăng ngăn cản, tinh thần chi lực trấn áp, dù gã có tu vi Đại La

Kim Tiên đỉnh phong cũng chỉ có thể đuổi theo Thường Nga trong thời gian ngắn ngủi.

"Đại Nghệ!

Mau quay lại!

Đây là âm mưu!" Thấy Đại Nghệ đuổi theo, Thường Nga không kêu cứu, mà ngược lại bảo gã quay về.

Mọi chuyện hôm nay quá quỷ dị, Thường Nga thông minh nên lập tức nhận ra điều bất thường.

"Đừng sợ, có ta đây!" Thấy ý trung nhân bị bắt đi, Đại Nghệ làm sao nghe lọt tai, vẫn tiếp tục truy đuổi, tiến thẳng vào Thiên Giới!

Trên một ngọn núi gần bộ lạc Thường Nga, một người mặc áo xám nhìn Đại Nghệ và Thường Nga trên bầu trời, lộ ra nụ cười lạnh lẽo vì âm mưu đắc thắng.

Yêu Sư Côn Bằng!

Mọi chuyện hôm nay đều do lão sắp đặt.

"Mưu kế của Hy Hoàng thật lãng phí thời gian." Lão có chút bất mãn.

Nếu muốn Đại Nghệ lên trời, cứ trực tiếp bắt Thường Nga đi là xong, hà tất phải vòng vo như vậy.

Trong Thiên Giới, tinh tú hàng tỷ, rực rỡ đa tư, Đại Nghệ đuổi theo Thường Nga tiến vào tinh hải vô ngần.

Sắp rồi, Đại Nghệ thấy Thường Nga rơi xuống Thái Âm Tinh, bất kể gã hô hoán thế nào nàng cũng không nghe thấy, gã dùng thần tiễn bắn tới cũng không thể phá vỡ hộ tinh đại trận của Thái Âm Tinh.

"Khốn kiếp!" Đại Nghệ hóa ra chân thân Vu tộc cao triệu trượng, thần thông bùng nổ, trong nháy mắt gấp khúc không gian, định cưỡng

ép xông vào Thái Âm Tinh.

Nhưng đúng lúc đó, hàng tỷ ngôi sao bỗng nhiên chuyển động, vận hành theo tinh quỹ không tên, tinh lực bùng nổ mạnh mẽ, trấn áp từng thốn hư không, cưỡng ép đẩy Đại Nghệ ra khỏi hư không!

Phá vỡ chiêu thức không gian của gã.

Lúc này, Đại Nghệ mới hiểu mình đã rơi vào đại trận của người ta!

"Định bắt ta như vậy sao?!" Đại Nghệ nghệ cao nhân đạm đại, tuy thân hãm tinh thần pháp trận nhưng không hề hoảng hốt, vội lấy ra Xạ Nhật Thần Cung, ngưng thần đối diện!

Chương 218

Đồng thời, gã cũng chuẩn bị phát tín hiệu cầu cứu các Tổ Vu.

Đúng lúc đó, một giọng nói âm trầm vang lên trong hư không: "Nếu dám cầu cứu Tổ Vu, ta sẽ giết Thường Nga." Đại Nghệ định thần nhìn về phía giọng nói, thấy bóng dáng Côn Bằng mờ ảo, mang theo hơi thở vô lượng, đóng băng vạn tầng hư không.

Phía trên bóng dáng Côn Bằng, xuất hiện Thái Âm Tinh, trong đó có một đạo thiến ảnh đang hoàng sợ kinh hãi, không phải Thường Nga thì còn là ai nữa?!

"Yêu Sư Côn Bằng!" Đại Nghệ nghiến răng nói, cuối cùng cũng hiểu tất cả là âm mưu của đối phương.

Nhưng gã không hiểu Yêu Sư Côn Bằng là Chuẩn Thánh trảm thi, muốn tiêu diệt gã chỉ cần lật tay, tại sao phải tốn công dẫn dụ gã lên trời.

"Giao ra bí quyết bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, ta sẽ thả Thường Nga, để các ngươi đoàn viên." Lúc này, Yêu Sư Côn Bằng mới tiết lộ mục đích, khiến Đại Nghệ sửng sốt, sau đó đại nộ: "Mơ tưởng!

Huống hồ ta căn bản không biết cách bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận!" Yêu Sư Côn Bằng cười cười, không phủ nhận cũng chẳng khẳng định.

Bí mật của Thập Nhị Đô Thiên đại trận chỉ là cái cớ tạm thời.

Tác dụng của Đại Nghệ chẳng qua là làm mồi nhử mà thôi.

Chỉ là thời gian hơi lệch một chút, chưa kịp biến gã thành mồi nhử hoàn chỉnh.

Việc Đại Nghệ truy đuổi Thường Nga lên trời chẳng bao lâu đã truyền đến điện Bàn Cổ, khiến mười hai vị Tổ Vu tụ họp.

Họ không hiểu tại sao Đại Nghệ vì một nữ tử Nhân tộc nhỏ bé mà xông vào Thiên Giới, chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới.

Nhưng sự đã rồi, họ buộc phải thương lượng đối sách cứu Đại Nghệ.

Đại Nghệ là người xuất sắc nhất trong các Đại Vu, khi chọn Tổ Vu thứ mười ba, gã là người duy nhất có thể cạnh tranh với Xi Ưu.

Đặc biệt sau khi bắn hạ chín mặt trời, danh tiếng của gã trong Vu tộc ngày càng cao, thậm chí có người gọi gã là Tổ Vu thứ mười bốn.

Vì vậy, dù lệnh cấm của Hồng Quân vẫn còn, mười hai Tổ Vu vẫn phải hao tâm tổn trí, tìm mọi cách cứu gã ra.

Tuy nhiên, Chúc Dung và Cộng Công lại cực kỳ bất mãn với sự lỗ mãng của Đại Nghệ, họ phản đối: "Đại ca, việc này cần bàn bạc kỹ, chúng ta không thể mạo nhiên lên trời, nếu không sẽ trúng kế của Đế Tuấn và Thái Nhất!" "Đúng thế đại ca, hiện nay hạn kỳ sắp đến, chúng ta không thể vọng động, nếu không một bước sai là nghìn bước sai." "Đại Nghệ thật ngu ngốc, sau này dù thăng cấp Chuẩn Thánh cũng không có tư cách làm Tổ Vu!

Kẻ vướng bận nhi nữ tình trường không thể thành đại sự!".

Các Tổ Vu khác nhìn về phía Đế Giang, đợi gã quyết định.

Sắc mặt Đế Giang cũng không tốt.

Lựa chọn này quá khó.

Nếu không cứu Đại Nghệ, gã chắc chắn chết.

Nếu đi, mười phần chắc chắn là bẫy.

Ngay lúc đại chiến sắp đến lại xảy ra chuyện này, thật đau đầu.

Nhưng với tư cách tộc trưởng, gã phải có quyết đoán: “Tiếp tục chuẩn bị đại chiến, chuyện của Đại Nghệ gác sang một bên.” Trận chiến Vu - Yêu quan hệ đến vận mệnh cả tộc, sự tồn vong của hàng tỷ tỷ con dân Vu tộc, Đế Giang không thể vì Đại Nghệ mà mạo nhiên tiến vào địa bàn đối phương cứu người.

“Rõ!” Các Tổ Vu khác đồng thanh đáp.

Trong tinh hải vô ngần!

“Oanh long long!” Đại Nghệ không biết đã dùng Xạ Nhật Thần Cung bắn nổ bao nhiêu ngôi sao khổng lồ lao tới, nhưng vẫn không thể tiếp cận Thái Âm Tinh.

Nhìn Thường Nga trong Thái Âm Tinh từ hoảng hốt chuyển sang cẩn thận tìm tòi, cô đơn bàng hoàng, đau lòng nhớ nhung, rồi sau đó thản nhiên chấp nhận sinh tồn trong đó, lòng Đại Nghệ như lửa đốt.

Lúc đầu, Thường Nga còn gọi tên gã, lo cho sự an nguy của gã, nhưng sau đó, dường như đã hoàn toàn quên lãng.

Đại Nghệ vừa mệt vừa đói, tâm trí rối bời, chân thân Vu tộc bắt đầu khó duy trì.

Trong hư không vô tận, tinh lực tiêu hao quá lớn lại không có đại địa hỗ trợ, thời gian dài trôi qua, dù mạnh như Đại Nghệ cũng cảm thấy mệt mỏi, hậu lực bất tòng tâm.

“Ha ha!

Thời gian đến rồi, Đại Nghệ, Đế Tuấn ta tiễn ngươi lên đường!” Đúng lúc đó, một vị vương giả đội đế quan đột nhiên xuất hiện trước mặt, dung mạo tuấn lãng, khí vũ hiên ngang, mặc kim bào, uy nghi vô thượng, mang khí khái vương giả.

Chủ nhân Thiên Đình: Đế Tuấn!

Bên cạnh gã là người em trai có diện mạo giống tám phần, bá khí sắc sảo lộ rõ: Đông Hoàng Thái Nhất.

Thấy hai người này trước mặt, Đại Nghệ biết hôm nay khó thoát kiếp này, chỉ đành thở dài: "Giết ta cũng được, nhưng chuyện này không liên quan đến Thường Nga, xin cao thủ quý tay tha cho nàng, nàng chỉ là một nhược nữ tử, không có nửa điểm đe dọa đến các ngươi." "Ha ha!

Đại Nghệ!

Ngươi giết chín con ta, sau khi ta báo thù sẽ để nữ tử yêu dấu của ngươi sinh cho ta chín đứa con!" Đế Tuấn lại không nghĩ vậy, khuôn mặt có phần dữ tợn nói.

"Khốn kiếp!" Câu nói này đánh trúng tử huyệt của Đại Nghệ, khiến khí tức toàn thân gã bùng nổ, lao thẳng lên.

"Thiêu thân lao đầu vào lửa!" Đế Tuấn lật tay đè xuống, tinh thần chi lực khủng bố như ngân hà vỡ đê ập tới, Đại Nghệ chỉ trong nháy mắt "bành" một tiếng hóa thành một đám sương máu!

Trước mặt chí cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, cường giả cấp Đại La Kim Tiên mong manh như một đóa hoa, huống chi Đế Tuấn còn có tinh hải vô ngần gia trì.

Đại Nghệ bị giết nhưng chân linh vẫn còn, định nhân lúc xuất khiếu mà thuấn di chạy thoát, nhưng trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, khoảnh khắc sau chân linh đã bị Đế Tuấn nắm trong tay, lập tức mẫn diệt!

"Hống!" Ngay khi chân linh Đại Nghệ bị mẫn diệt, phía dưới truyền đến một tiếng gầm chấn thiên động địa.

Chương 219

"Đại huynh, đến rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất lật tay lấy ra Đông Hoàng Chung, vẻ mặt có chút căng thẳng nhưng hưng phấn nhiều hơn, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong phù trầm tựa đạo vận, dị tượng vạn thiên.

Nhờ dung luyện Đông Hoàng Chung cực sâu, gã đã chạm tới một hai phần ảo diệu của Hỗn Nguyên Đại La, hiện nay xưng là đệ nhất cường giả dưới Thánh nhân cũng không ngoa!

Trừ Thánh nhân ra, căn bản không có ai là đối thủ của gã!

"Oanh long long!" Cả Thiên Giới chấn động, khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng nhìn xuyên qua tầng tầng hư không, xuống dưới chân núi Bất Chu, điện Bàn Cổ.

Ở đó, chỉ thấy một vị viễn cổ cự nhân cao hàng ức vạn trượng, toàn thân tỏa ra hỗn độn quang vô lượng, đang cầm một thanh cự phủ xung thiên, phá tan tầng tầng cấm chế Thiên Giới, hăn nhiên giết lên.

Bàn Cổ Chân Thân!

"Đại ca, Bàn Cổ Chân Thân này dường như có chút khác biệt!

Phải cẩn thận!" Đông Hoàng Thái Nhất tu vi cao nhất, lập tức phát hiện Bàn Cổ Chân Thân có điểm không ổn, vội vàng nhắc nhở.

Lúc này, Yêu Sư Côn Bằng cùng Phục Hy, Bạch Trạch và các trọng thần Thiên Đình, Thập Đại Yêu Thần, vạn thiên Yêu tộc Đại La Kim Tiên đều xuất hiện sau lưng Đế Tuấn và Đông Hoàng.

Tay họ đều cầm Tinh Thần Phiên, khí cơ trong nháy mắt liên kết với tinh hải, hợp thành một thể.

Khi Phục Hy xuất hiện, sắc mặt có chút phức tạp nhìn Đế Tuấn,

cuối cùng thầm thở dài.

Đại địch ập tới, Yêu tộc cận kề sinh tử, dù có bao nhiêu bất mãn và oán khí cũng chỉ đành gác lại, vượt qua kiếp nạn này đã.

"Oanh!" Ngay khi Yêu tộc vừa bố trí xong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Bàn Cổ Chân Thân của Vu tộc đã giết tới!

Bàn Cổ Chân Thân cao ức vạn trượng, tỏa ra hỗn độn quang vô lượng, vô số đại đạo văn tự nhảy múa quanh thân, lại có một loại chí cường pháp tắc chi lực quấn quýt trên đầu búa, khiến gã dễ dàng giết vào Thiên Giới, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu đại trận trong tích tắc cũng làm hàng tỷ ngôi sao trầm xuống, dường như không chịu nổi sự giáng lâm của Bàn Cổ Chân Thân.

"Loại pháp tắc chi lực này!

Không tầm thường, chẳng lẽ là Lực chi pháp tắc trong truyền thuyết?!" Đông Hoàng Thái Nhất cau mày, trong lòng nảy sinh một tia điềm báo không lành.

Bàn Cổ Chân Thân gã không phải thấy lần đầu, nhưng so với hôm nay, ít nhất cũng kém một đẳng cấp.

Bàn Cổ Chân Thân ngày hôm nay, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ nhìn một cái đã cảm thấy đối phương ngay cả thiên khung cũng có thể chẻ đôi, thế gian căn bản không có gì có thể ngăn cản!

"Không thể nào!

Hậu Thổ Tổ Vu không phải đã thân hóa luân hồi sao?!

Tổ Vu thứ mười ba bù vào rất yếu mà!

Tại sao Bàn Cổ Chân Thân lại thăng cấp?!" Đông Hoàng Thái Nhất đại hoặc bất giải.

Đế Tuấn với tư cách là tổng xu của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận,

thấy Bàn Cổ Chân Thân giết tới, vội vàng huy động Chiêu Yêu Phiên hét lớn: "Tất cả nghe lệnh, vận chuyển Tinh Thần Phiên!

Hóa Tam Viên!" "Rõ!" Các Yêu thần tuân lệnh, lập tức phát động Tinh Thần Phiên, mỗi người về vị trí, vận chuyển tinh thần, khiến tinh hải vô ngần đột nhiên biến đổi!

Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh lúc này xuất hiện ở trung tâm tinh hải, vận chuyển theo kiểu phụ âm bão dương, ẩn ẩn hình thành một bức Thái Cực Đồ, thống ngự khí cơ hàng tỷ ngôi sao.

"Hừ!" Thấy đối phương định bố trận, Bàn Cổ Chân Thân đâu dám chậm trễ, lao lên chém mạnh một búa.

Một búa vừa vung ra, tinh tú trong hư không thi nhau rơi rụng, hóa thành tro bụi.

Sức mạnh cuồng bạo chí cường càn quét bát phương, xuyên thấu hư không, tranh đoạt quyền chúa tể thiên địa với luồng sức mạnh kia!

Tùy theo Thái Âm và Thái Dương hình thành lưỡng nghi chi thái, lại có một ngôi sao lớn hóa sinh phía trên hai tinh cầu, tạo thành hình chữ Phẩm.

Đó hách nhiên là Tử Vi Đế Tinh!

Chủ của muôn vì sao!

Tử Vi Đế Tọa lúc này thống ngự cả Thái Dương và Thái Âm, hình thành một phương dị tượng kỳ diệu.

Dị tượng này chia làm ba phần thượng trung hạ, lần lượt là: phía trên Thái Vi Viên, ở giữa Tử Vi Viên, phía dưới Thiên Thị Viên.

Thái Vi Viên trong nháy mắt hóa thành chí cao Thiên Đình: Chỉ thấy kim quang vạn đạo cuộn hồng nghê, thụy khí thiên điều phun tử vụ, quỳnh lâu ngọc vũ liên miên, không chỉ hiển hóa ba mươi sáu thiên

cung mà còn có Nam Thiên Môn sừng sững...

Phảng phất cả Thiên Đình đều được đưa vào tinh hải.

Thiên Đình có trật tự, ngũ thống tam lập, pháp thức thành chương.

Các tinh tú hộ vệ, Tây Tinh là vị tướng, Đông Tinh là vị tướng, Trung chấp pháp, Nam hai sao là Đoan Môn...

Thoắt cái liền có tinh binh tinh tướng như triều dâng tuôn ra, dàn trận giết chóc, khí cơ hòa làm một thể chấn hãm thiên khung.

Thiên Thị Viên lại là một phái thị tập phồn vinh, bên trong tinh chúng lần lượt ngưng thực nhuận trạch, tiếng huyên náo tận trời...

Thiên Thị chủ tụ chúng, tích lũy, cũng chủ quyền hành, cũng là cờ xí của Thiên tử, đấu lượng chi lực quán triệt hư không!

Lại có nhị thập bát tinh tú diễn hóa Tứ Tượng, hòa ứng với sự biến hóa của Tam Viên.

Lại nghe một tiếng nộ quát "Sát" truyền ra từ Tử Vi Đế Tọa, hàng tỷ tinh binh tinh tướng liền lao về phía Bàn Cổ Chân Thân, chấn động thiên địa!

Vô số tinh thần thú khổng lồ được diễn hóa bên trong: Giác Mộc Giao, Kháng Kim Long, Tất Nguyệt Ô...

Những tinh thần thú này khi xung sát thậm chí tổ thành Tứ Đại Thánh Thú: Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, uy lực tăng lên gấp trăm ngàn vạn lần!

Chương 220

Thái Vi Viên không phá, tinh binh tinh tướng tinh thần thú tuyệt không cạn kiệt, hóa sinh miên miên; Thiên Thị Viên không hủy, đế tọa vững vàng, âm dương lưu chuyển không ngại, đạo tắc chi lực đủ để đấu lượng thiên hạ, quyền hành gia không...

Đây chính là cực hạn uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận!

Nếu chỉ tính về khả năng duy trì, Bàn Cổ Chân Thân thua xa.

Nhưng Bàn Cổ Chân Thân mạnh ở sức bùng nổ, bất kể bao nhiêu tinh binh tinh tướng hay tinh thần thú, chỉ cần vung một phủ liền phá diệt hàng tỷ, chỉ thẳng vào Tử Vi Viên!

"Oanh!" Chỉ một phủ, đại bán tinh hải gần như bị chém thành hai đoạn, phảng phất như một tấm da thú bị cắt rời đang nhanh chóng phân ly, trong đó vô số vì sao tịch diệt, khiến cả tinh hải đột ngột ảm đạm.

Nhưng uy lực một phủ cũng tiêu ma gần hết, Tam Viên không chịu tổn thương quá lớn, chỉ dao động kịch liệt.

Chỉ thấy tinh quang từ Tam Viên rạng rỡ tỏa ra, quét sạch chư thiên, khiến tinh hải lập tức khôi phục nguyên trạng.

"Hống!" Đế Giang cùng các Tổ Vu thâm tri không thể dây dưa quá lâu, sau khi thử một phủ liền lập tức ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, chém mạnh phủ thứ hai.

Phủ này, Tổ Vu ngưng tụ đỉnh phong chi lực của Bàn Cổ Chân Thân, trong một tích tắc đã đạt đến Thánh nhân chi lực!

Lúc này, phảng phất như đệ nhất Hỗn Độn Ma Thần Bàn Cổ tái hiện!

Dưới Thánh nhân, trước một phủ này đều mong manh như sâu kiến, trừ khi có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thể, nếu không chỉ có một con đường chết!

Phủ này xuất ra, không chỉ vạn tượng câu diệt, thiên địa cũng muốn nứt ra, hỗn độn xuất hiện, một phủ không chỉ trảm tận vạn vật vạn tinh, mà còn trảm nát hư không chân không.

Phảng phất trong sát na đó, trước mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện cảnh tượng khai thiên, khiến tâm thần dao động, sinh ra ý nghĩ không thể chống đỡ.

Trong Tử Vi Đế Tọa, Đế Tuấn mặt mày xanh mét, Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh vội vàng vung Đông Hoàng Chung, đánh vang mạnh mẽ, ngũ sắc hào quang rạng rỡ, trấn áp chư thiên, nữu chuyển thời không, trong đó lại có huyền hoàng chi khí cuộn trào, hình thành tầng tầng bình chướng, định hóa giải một phủ này!

Nhưng đạo phủ quang hoàng hoàng kia, đi tới đâu đều hóa thành hỗn độn, ngay cả uy năng Đông Hoàng Chung trước mặt nó cũng chỉ chống đỡ được một khắc đồng hồ!

Sau đó tuyên cáo phá diệt!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy thế không ổn, thậm chí ném Đông Hoàng Chung ra, hóa thành cao vạn trượng, trên thân chuông nhật nguyệt sơn hà lưu chuyển, địa thủy phong hỏa tứ khí bao quanh, đâm sầm vào phủ quang kia!

"Đang!" Ngay cả Đông Hoàng Chung vốn đứng trên đầu là có thể bất bại, dưới phủ này cũng bị chém đến mức huyền hoàng khí tứ tán, kêu loạn xạ, bay ngược trở lại, hoa quang pháp bảo minh diệt liên tục, Đông Hoàng Thái Nhất huyết mạch tương liên với nó, nhất thời chỉ cảm thấy ngực đau thắt, cổ họng ngọt lịm, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Ở trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận có vô lượng tinh lực hộ trì còn như vậy, nếu ở bên ngoài, e rằng một chiêu đủ để trọng sang!

Đây mới thực sự là Bàn Cổ Chân Thân, kham bỉ Thánh nhân!

"Tốt!" Có Đông Hoàng Thái Nhất ngăn cản, Đế Tuấn cũng có thời gian phát động uy lực mạnh nhất của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

"Âm!" Một tiếng ngân trầm đục từ Tam Viên truyền ra, chỉ thấy một tôn đế quan hoàng giả nguy nga ức vạn trượng, tắm mình trong tinh quang vô tận, bước ra từ Tử Vi Đế Tọa, Tứ Tượng Thánh Thú chia ra bốn phương củng vệ, Bắc Đẩu Thất Tinh ngưng luyện thành kiếm cầm trong tay, chân ý sát phạt tràn ngập!

Hà Đồ Lạc Thư hóa thành thiên phương địa viên, trên dưới gánh vác một tôn Đế giả!

Đó chính là Tinh Thần Đế Hoàng pháp thân do Tử Vi Đế Tướng hóa ra!

Chín thành sức mạnh của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đều ngưng tụ trên Tinh Thần pháp thân này!

"Oanh!" Tinh Thần Đế Hoàng vung kiếm tiếp lấy một phủ của Bàn Cổ Chân Thân, nhưng bị chấn lùi số bộ, trên thân có không ít tinh quang bắn ra rồi tan biến, thân hình ẩn ẩn tan vỡ, nhưng có tinh hải vô ngần làm nguồn sức mạnh, chỉ trong nháy mắt liền khôi phục.

"Oanh!" Tuy nhiên, Bàn Cổ Chân Thân lại chém ra phủ thứ hai, uy thế tăng thêm một tầng!

"Oanh!!!" Tinh Thần Đế Hoàng lần nữa tiếp lấy một phủ, không chỉ Thất Tinh Kiếm bị phá diệt, ngay cả hai cánh tay cũng bị chấn tán, thân hình cũng đang biến thành hư vô!

"Hắc!!" Tinh Thần đế giả gầm lên một tiếng, vô lượng tinh quang từ bát phương hư không ùa tới, khiến hình thái khôi phục, nhưng so

với trước đó rõ ràng không còn ngưng thực như vậy nữa!

Sức mạnh của Bàn Cổ Chân Thân thực sự quá khủng bố!

Nhưng cũng rõ ràng cảm ứng được khí tức Bàn Cổ Chân Thân đang giảm nhanh.

Dù mạnh như Thập Nhị Tổ Vu, muốn liên tục phát ra công kích kham bỉ Thánh nhân cũng khó!

Theo tính toán của Đế Tuấn, tối đa họ chỉ có thể chém ra ba phủ!

Chỉ cần trụ vững phủ cuối cùng, Yêu tộc sẽ chiến thắng!

Phía Đế Giang làm sao không biết tính toán của Đế Tuấn, nhất thời mười hai vị Tổ Vu đều liều mạng vận chuyển Tổ Vu chi lực, thậm chí mỗi vị Tổ Vu tế ra chín giọt Tổ Vu tinh huyết để tăng phúc sức mạnh Bàn Cổ Chân Thân.

"Bành bành bành!" Đặc biệt là tại nơi trái tim Bàn Cổ Chân Thân, lúc này truyền ra tiếng đập kịch liệt.

Tiếng đập mạnh mẽ vô cùng, những nơi tiếng vang đi qua, tinh thần rung chuyển, những ngôi sao nhỏ không trụ vững trực tiếp rời khỏi tinh quỹ rơi rụng!

Hóa ra tinh huyết của mười hai Tổ Vu lúc này hội tụ về trái tim Bàn Cổ, nuôi dưỡng và tăng phúc trái tim Bàn Cổ, khiến nó tạm thời khôi phục một hai phần vinh quang trước đây!

"Sát!" Đông Hoàng Chung cũng bay về rơi vào tay Tinh Thần Đế Hoàng, gã cầm lấy rồi mãnh liệt lao tới.

Thấy sự dị thường của trái tim Bàn Cổ, Đế Tuấn đâu dám để họ tích lực thêm!

"Chết!" Đế Giang cùng mười hai Tổ Vu cũng gầm lên một tiếng, điều khiển Bàn Cổ Chân Thân hai tay nắm phủ, lần nữa chém ra dị

tượng khai thiên!

Hóa tận hỗn độn!

“Oanh long long long!” Hai bên va chạm cực mạnh, khiến đại bán tinh thần trong tinh hải vô ngần đều hóa thành tro bụi, dù mạnh như Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh và Tử Vi Tinh, trong nháy mắt cũng bị thổi bay!

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận liền tan rã!

Chương 221

Sức mạnh Bàn Cổ Chân Thân lúc này phát huy đã vượt qua Thánh nhân chi lực thông thường.

Tất nhiên, muốn giết một vị Thánh nhân thì không thể.

"Khốn kiếp!" Dù có Hỗn Độn Chung hộ trì, trong tích tắc, các Yêu thần cầm Tinh Thần Phiên quanh Đế Tuấn đều tịch diệt, lũ lượt vẫn lạc, không ít Đại La Kim Tiên còn không kịp thoát nguyên thần, thậm chí bị sức mạnh vô thượng thuận theo bản nguyên nghịch phản dòng sông thời gian, mạt sát sạch dấu ấn nguyên thần trong dòng sông thời gian!

Chết tiệt hoàn toàn, ngay cả cơ hội chuyển sinh cũng không có!

Một phủ mạnh nhất của Bàn Cổ Chân Thân thật quá khủng bố!

Không chỉ tinh hải vô ngần tan hoang một mảng lớn, mà ngay cả đại địa Hồng Hoang phía dưới cũng chịu tác động chí mạng.

Dù sao hai luồng sức mạnh cấp Thánh nhân không chút bảo lưu va chạm, dư lực phủ khắp, đại địa Hồng Hoang khó lòng gánh vác.

"Oanh long long!" Nhất thời, vô số đại địa Hồng Hoang rạn nứt, nham thạch phun trào, nguyên từ hỗn loạn, ngũ hành tịch diệt, đại địa bắt đầu phân liệt, hách nhiên là tai nạn diệt thế.

May mắn thay, các Thánh nhân đang âm thầm quan sát lúc này cũng lần lượt ra tay, dùng thần thông vô thượng ổn định đại địa Hồng Hoang!

Tại Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, một quyển Địa Thư tỏa hào quang xanh biếc cũng bay ra, bao phủ đại địa, hóa thành một tầng địa thai mô hộ trì chúng sinh.

Tuy đã phá được Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nhưng chiến lực chủ chốt bên Đế Tuấn không chịu tổn thất lớn, Tổ Vu bên kia vì cưỡng ép điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, tiêu hao không ít tinh huyết, nay nguyên khí đại thương.

Vì vậy, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận bị phá, nhưng trong tình huống Bàn Cổ Chân Thân cũng tan biến, Đế Tuấn lại lấy lại tinh thần, lao lên tấn công.

Mệnh lệnh Thiên Đế lúc này truyền khắp Thiên Đình, khiến binh tướng Yêu tộc đã chỉnh đốn xong xuôi lũ lượt kéo ra như thủy triều, giết hướng về các trọng địa của Vu tộc dưới hạ giới.

Nhất thời, bầu trời bị vô số binh tướng Yêu tộc che kín, đâu đâu cũng thấy pháp quang lung linh, đen kịt một mảng.

Các Đại Vu của Vu tộc cũng lần lượt dẫn theo hàng tỷ tiểu Vu và Vu nhân nghênh chiến!

"Sát!" Hai bên vừa tiếp xúc, vô số sinh mệnh đã vẫn lạc, bầu trời mưa máu nhạt nhòa, cả núi sông dưới đất cũng nhanh chóng biến thành màu đỏ tươi.

Trận chung chiến này đánh đến nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc, mỗi giây đều có mấy triệu sinh mệnh tiêu thệ!

Hồng sắc nghiệp lực bốc lên giữa thiên địa theo sự chém giết sâu hơn dần biến thành màu đỏ thẫm, đẩy lượng kiếp lên đỉnh điểm!

Các tuyệt thế cường giả như Tổ Vu và Đế Tuấn trong tinh hải cũng nhanh chóng rơi vào cảnh cận chiến nhục bác, liều mạng chém giết.

Hai bên khi không còn đại trận hộ trì đều bắt cặp chiến đấu.

Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung kìm chân sáu vị Tổ Vu, đánh bất phân thắng bại.

Đế Tuấn thì đối đầu với Đế Giang.

Phục Hy cùng Bạch Trạch, Yêu Sư Côn Bằng, Tử Quang phu nhân và các Chuẩn Thánh Yêu tộc khác lần lượt kìm chân năm Tổ Vu còn lại.

Độ khủng bố của trận chiến này vượt qua cả chiến tranh Đạo - Ma năm xưa, người tham chiến không ai không phải chí cường giả cấp Chuẩn Thánh.

Không có tu vi Chuẩn Thánh trảm thi thì căn bản không có tư cách gia nhập!

"Oanh oanh oanh oanh!" Các vì sao trong tinh hải vô ngần lần lượt rơi rụng, lần lượt bị mẫn diệt, hóa thành vô số lưu tinh hỏa vũ rơi xuống đại địa Hồng Hoang, diệt sát không biết bao nhiêu sinh linh vô tội.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, lục Thánh đều quan tâm đến diễn hóa của lượng kiếp này, tuy sớm biết kiếp số sẽ giết chết vô số sinh linh, nhưng chứng kiến cảnh tượng này, lông mày vẫn cau lại.

Lượng kiếp Vu - Yêu rõ ràng khủng bố hơn Đạo - Ma tranh đấu, gây thương hại cho đại địa Hồng Hoang cũng lớn hơn.

Vì vậy họ đều nghĩ đến một khả năng: Lần lượng kiếp tiếp theo có khi nào còn lợi hại hơn lần này, thậm chí mẫn diệt chúng sinh?

Trọng luyện địa hỏa phong thủy?

Dù hai tộc tử thương thảm trọng, sinh linh Hồng Hoang đồ thán, nhưng các Thánh nhân đều không dám mạo nhiên ra tay.

Vô lượng lượng kiếp là do Thiên Đạo phát ra, tích lũy nghiệp lực và tội nghiệt cực kỳ khủng bố, ngay cả họ cũng không thể ngăn cản, tối đa chỉ có thể trì hoãn.

Trì hoãn lượng kiếp thì ngay cả Thánh nhân cũng phải trả cái giá không nhỏ.

Một lúc sau, họ chú ý đến một tình huống khiến tất cả đều ngoái nhìn: La Thiên, vị Thánh nhân không phải Thánh nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia cuối cùng đã ra tay!

Nhân tộc thấy lưu tinh trên trời rơi xuống như mưa, mỗi ngôi sao đều to lớn vô cùng, lại mang theo thần diễm hùng hừng cùng vĩ lực vô thượng, liền nghĩ lần này chắc chắn phải chết.

Ngay cả ba vị tổ tiên Nhân tộc có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong thấy thiên tai rơi xuống như vậy cũng mặt mày tái mét, trực hô Nhân tộc vong rồi!

Bản thân họ có lẽ thoát được một mạng, nhưng Nhân tộc dưới thiên tai này chắc chắn sẽ diệt vong chín phần mười!

Trong lúc hoảng loạn, không ít người bắt đầu quỳ xuống cầu nguyện, cầu xin giáo chủ mình thờ phụng cứu Nhân tộc qua kiếp này, hoặc phát tín hiệu cầu cứu bản môn, triệu hoán viện quân.

Bao nhiêu năm qua, Huyền môn Tam giáo và Tây Phương giáo đều có đệ tử truyền đạo trong Nhân tộc, làm công việc giáo hóa, tuy chọn đồ đệ cực nghiêm, người thường khó vào môn đình, nhưng bấy nhiêu năm cũng thu được một số ký danh đệ tử.

Nhưng Nhân tộc phát hiện lời cầu nguyện và cầu cứu của mình lúc này dường như không nhận được nửa điểm phản hồi!

Điều này khiến Nhân tộc cảm thấy thất vọng: Chẳng lẽ Thánh nhân vô sở bất tri vô sở bất hiểu, ngay cả Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, chỉ cần niệm chân danh là đối phương có thể biết ngay, xé rách hư không tới ngay.

Đối phương không muốn cứu!

Hay có lẽ không muốn dây dưa vào nhân quả!

Lúc này, chỉ có đạo trường Thủ Dương Sơn của Thái Thanh Thánh nhân tỏa hào quang vài trăm dặm, hộ trụ tổ địa Nhân tộc.

Chương 222

"Ta tới tổ địa Nhân tộc!

Tới Thủ Dương Sơn!" Người ta hoảng hãn gào thét, chạy về phía tổ địa và Thủ Dương Sơn.

Nhưng lúc này rõ ràng đã muộn, mọi người đều nghe thấy tiếng rít chói tai trên không trung, bóng tối giáng lâm, ngay cả hư không cũng bị những ngôi sao rơi khủng bố kia ép cho gợn sóng, khiến tất cả những người đang chạy như sa vào vũng bùn, dù có sức mạnh Huyền Tiên cũng khó lòng thoát khỏi!

Lại có tầng tầng thần diễm rưới xuống, hình thành mạng lưới lửa dày đặc, trên không trung có loài chim Huyền Tiên lướt qua, chỉ dính một chút tàn lửa đã bị đốt thành tro bụi ngay tức khắc.

"Mạng ta tiêu rồi!" "Thật đáng hận!

Tại sao Thánh nhân không cứu ta?!" "A!

Ta ngày ngày triều bái, thực hành giáo nghĩa, truyền bá mỹ danh của ngài, tại sao... tại sao..." "Nhân tộc Tam Tổ đâu?

Họ ở đâu?!

Đáng lẽ phải có năng lực ngăn cản đại tai nạn này chứ!" "Nhân tộc Tam Tổ ra tay rồi!" "Không được, chỉ có thể hộ trụ một nơi, ngay cả tổ địa cũng không bảo vệ toàn vẹn được!" "Trời muốn diệt Nhân tộc ta sao!" Mọi người đều tuyệt vọng.

Đúng lúc đó, trên không trung vang lên tiếng chuông ngân trong trẻo, Tam Tổ Nhân tộc chỉ thấy một phương cự đỉnh thần quang lấp lánh trấn áp trên không trung tổ địa Nhân tộc, tỏa ra cuồn cuộn Càn Khôn nhị khí, hóa thành quang tráo nhạt nhạt bao phủ phương viên

hàng trăm ức dặm tổ địa.

Tầng quang tráo này cực kỳ kiên cố, dù tinh cầu hàng trăm ức dặm đâm xuống cũng không thể phá vỡ, ngược lại bị khí tức thanh trọc quấn lấy mẫn hóa trong nháy mắt.

Còn những thần diễm kia thậm chí chưa kịp tiếp cận đã bị thanh khí đánh tan, hóa thành khói loãng!

"Thái Thanh Thánh nhân ra tay sao?" "Thanh trọc nhị khí, chẳng lẽ là Thái Cực Đồ của Thái Thanh Thánh nhân?" "Rõ ràng là một cái đỉnh, sao lại là Thái Cực Đồ?

Không phải Thái Thanh Thánh nhân, chẳng lẽ là Huyền Đô Đại Pháp Sư môn hạ của ngài?!" "Cái đỉnh này dường như mang một tia khí tức khiến ta thấy gần gũi, cảm giác thật dễ chịu!" "Hình như là... hình như là...".

Mọi người thoát khỏi bóng tối tử vong, trong lòng đại hỉ, cấp thiết muốn biết vị đại năng nào đã ra tay cứu giúp.

Nhưng tại phía tổ địa Nhân tộc lại truyền ra tiếng nói sang sảng của Tam Tổ, vang khắp hàng trăm ức dặm: "Hài nhi đa tạ Thánh Phụ ra tay tương cứu...".

Thánh Phụ?!

Cái tên này có chút quen thuộc nhưng cũng xa lạ, hiện lên trong ký ức của hàng tỷ người Nhân tộc với cảm xúc mơ hồ.

Vị Thánh Phụ trong truyền thuyết này cùng Thánh Mẫu Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, cả hai sau khi thành Thánh đều đối xử lạnh nhạt với Nhân tộc, bình thường coi như không tồn tại, thậm chí tồn tại cảm còn không bằng Thái Thanh Thánh nhân ở Thủ Dương Sơn.

Vì vậy Nhân tộc đều quên mất sự tồn tại của ngài, thậm chí trong lòng có chút oán hận: Rõ ràng Nhân tộc có hai vị Thánh nhân, nhưng

tại sao lại phải khổ sở sinh tồn giữa khe hở của Vu - Yêu hai tộc, nơm nớp lo sợ, chịu đủ khi áp...

Thánh nhân vô tình!

Nay tại thời khắc sinh tử tồn vong của tộc quần, vị Thánh Phụ bình thường hay bị oán trách lại ra tay tương trợ, giúp Nhân tộc vượt qua tai họa diệt đỉnh, họ mới biết: Vị Thánh Phụ này vẫn luôn thủ hộ bên cạnh họ!

"Thánh Phụ!" Tất cả mọi người lần lượt quỳ xuống, theo hướng Tam Tổ quỵ bái, dập đầu lia lịa.

"Bành bành bành!" Dù trên không tinh thần vẫn rơi rụng hàng vạn hàng thiên, bao nhiêu thần diễm và lôi điện, thời không phong bạo, nhưng hàng tỷ người Nhân tộc đều tâm thần đại định, không còn kinh hãi.

Bởi vì, có Thánh Phụ ở đây!

Tuy nhiên, các chủng tộc Hồng Hoang khác không có vận may như vậy, bị một làn sóng dư ba không phân biệt ập tới, trực tiếp bị diệt tộc!

Cả đại địa Hồng Hoang gần như chìm trong tiếng ai oán, rất ít nơi có thể miễn trừ tai ách lần này.

Đông Hải Ngũ Thần Sơn lúc này cũng hiện lên từng đạo Tiên Thiên cấm chế, ngăn cản tinh thần rơi rụng từ Thiên Giới bên ngoài.

La Thiên lơ lửng trên đỉnh Thanh Liên Cung, nhìn trận chiến trên Thiên Giới, nheo mắt lại: "Sắp xong rồi!" Cái "nhân" gieo trước đó, giờ có thể thu hoạch "quả thực".

Không chỉ vậy, lúc này sáu vị Thánh nhân khác cũng động tâm...

Trận Vu - Yêu sắp phân thắng bại rồi.

Dù là Đông Hoàng Chung của Thái Nhất, trái tim Bàn Cổ của Tổ Vu, hay những báu vật quý giá khác...

đều là những thứ khiến chư Thánh động tâm!

Nhưng muốn quyết định quyền sở hữu, đa phần phải đánh một trận!

Tất nhiên là trong điều kiện Hồng Quân Thiên Đạo không đặc biệt can thiệp mới có thể tiến hành tranh đoạt!

Dù lục Thánh siêu thoát dòng sông thời gian, vạn kiếp bất ma, vĩnh hằng vĩnh tồn, nhưng vẫn chịu sự chế ước của Hồng Quân Thiên Đạo.

Tất nhiên đối với chuyện này, Hồng Quân sau khi hợp đạo đã bao nhiêu năm không hiển thánh trước mặt người đời, việc này đa phần cũng sẽ không can thiệp.

Vì vậy lục Thánh siêu nhiên vật ngoại lúc này cũng nảy sinh một tia nóng bỏng trong đạo tâm không tì vết.

Dù sao Hỗn Độn Chung là một trong Khai Thiên Tam Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo mạnh nhất, cũng là vật có thể nương tựa để chứng đạo giai vị cao hơn, lục Thánh tự nhiên muốn chiếm lấy.

Hỗn Nguyên cảnh giới có tổng cộng ba bậc: Hỗn Nguyên Đại La, Hỗn Nguyên Thái Cực, Hỗn Nguyên Vô Cực.

Hồng Quân hợp đạo là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Còn gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chương 223

Nhưng Hỗn Nguyên không phải điểm cuối, trên Hỗn Nguyên còn có cảnh giới cao hơn!

Hoặc có thể nói: Hỗn Nguyên Thánh Nhân chỉ là điểm bắt đầu của con đường vĩnh hằng, chứ không phải điểm cuối!

Trong tinh hải vô ngần, mười hai Tổ Vu cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng đã đánh đến mức đỏ mắt!

Dư ba ảnh hưởng đến đại địa Hồng Hoang, gây ra nhân quả và tội nghiệt không nhỏ, họ cũng cảm nhận được, vì vậy càng liều mạng chém giết.

Đây là con đường không thể quay đầu, chỉ có thể kiên quyết đi tiếp, hoặc là diệt vong!

Chỉ có trở thành chủng tộc duy nhất thống ngự Hồng Hoang mới có thể dựa vào đại khí vận mà áp chế những nhân quả kia!

"Đang đang" Đông Hoàng Chung dồn dập ngân vang, khiến sáu Tổ Vu đang vây công như sa lầy, nhưng nhanh chóng bị Chúc Cửu Âm tinh thông Thời Gian pháp tắc phá giải.

"Bành!" Thân hình vạn trượng của Cường Lương đấm một quyền lên lưng Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi chi pháp tắc bùng nổ khủng bố, đánh cho Đông Hoàng Thái Nhất phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng gã cũng vung chuông đánh nát một cánh tay của đối phương.

"Hắc!" Huyền Minh Tổ Vu tiến lên tung một quyền, Đông Hoàng Thái Nhất đón đỡ, nhưng sau khi chạm thực, mới phát hiện từ nắm đấm đối phương đột nhiên nhô ra một cái gai nhọn.

"Phốc xuy!" Một cánh tay của Đông Hoàng Thái Nhất bị trọng

thương ngay lập tức.

"Hừ!" Nhưng Thái Dương Chân Hỏa bùng nổ mãnh liệt cũng thiêu cánh tay kia của Huyền Minh Tổ Vu thành tro bụi!

"Đủ ác!

Chúc Dung ta công nhận!

Thử xem Chân Hỏa của ta, xem Thái Dương Chân Hỏa của ngươi lợi hại, hay Cửu Vị Chân Hỏa của ta đỉnh hơn!" Chúc Dung hóa thân thành vạn thiên hỏa diễm lao tới.

"Oanh oanh!" Hai bên không màng thương thế, liều mạng cận chiến nhục bác, đánh cho chư thiên tan nát, tinh thần chìm nghỉm, tinh hải vô ngần trong thời gian ngắn ngủi có xu hướng "biển cạn đá mòn", khó khôi phục vẻ rực rỡ muôn sao như trước.

"A!" Đúng lúc đó, Đế Giang phát ra một tiếng hét thảm.

Hóa ra một cánh tay của Đế Giang đã bị Đế Tuấn chém hạ, không chỉ cánh tay hóa thành tro bụi, mà vết thương còn có loại pháp tắc độc hại quỷ dị bám vào thôn phệ, khiến gã không thể lập tức diễn sinh huyết nhục mọc ra cánh tay mới.

"Ha ha!

Đây gọi là Đồ Vu Kiếm, bản đế chuyên môn chế tạo cho Vu tộc các ngươi!" Đế Tuấn thấy Đồ Vu Kiếm hiệu quả, uy lực kinh người, quả nhiên khắc chế chân thân Tổ Vu, không nhịn được cười dữ tợn.

Có kiếm này, lo gì không thể chém rụng từng Tổ Vu!

Nhất thời, Đế Tuấn phảng phất đã thấy cảnh tượng Yêu tộc chiến thắng, sát ý càng thêm sôi sục!

"Ta liều với ngươi!" Dù Đế Giang trọng thương, nhưng gã là Tổ Vu không gian cực tốc, nếu dùng tốc độ kìm chân Đế Tuấn, gã nghĩ là

làm được.

"Nghĩ nhiều rồi, trong tinh hải này, không có chuyện cho Vu tộc đâu!" Đế Tuấn thấy gã định độn tẩu, không cận chiến nữa, cũng đoán được ý đồ của đối phương, cười lạnh nói.

"Oanh long long!" Theo lời gã, phía trên xuất hiện thanh khí cuộn trào vô cùng, hóa thành một con Long Mã thần tuấn, trên lưng có thiên thư lấp lánh bát huyền chi quang, pháp tắc hóa sinh bao quanh, trấn áp toàn bộ hư không!

Phía dưới có trọc khí ngưng luyện, một con Thần Quy bò ra, trên mai rùa có địa phù chi thư, tỏa ra huyền hoàng chi khí cuộn trào, khiến hư không trong tích tắc trở nên nặng nề gấp vạn lần!

Hà Đồ Lạc Thư!

Bảo vật này xuất hiện, Đế Giang vốn có thể độn hành trong hư không liền giống như con gà bị nắm cổ, chỉ có thể hét lớn một tiếng: "Đáng chết!" Gã định sức thoát ra nhưng chậm rồi, Đế Tuấn lăng không chém một kiếm xuống, lại lấy đi một cánh tay nữa của gã!

Do Đồ Vu Kiếm có sức mạnh khắc chế cường đại, Đế Giang muốn mọc lại hai cánh tay trong thời gian ngắn là điều không thể, vì vậy khi bị trọng thương, tính mạng nguy kịch, Đế Giang chọn cách tự bạo!

Dù không đánh lại Đế Tuấn, gã cũng muốn đối phương trọng thương, thậm chí đồng quy vu tận.

Vì vậy, khi Đế Tuấn đâm một kiếm tiếp theo vào ngực, gã chọn không phòng thủ, để mặc Đồ Vu Kiếm đâm xuyên qua người, nhưng sát na đó không gian chi lực bùng nổ, khóa chặt Đồ Vu Kiếm và Đế Tuấn lại!

"?!" Đế Tuấn thầm cảm thấy nguy cơ, nhưng sát na đó không thoát

ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đế Giang tự bạo ngay trước mặt!

"Oanh!" Đế Giang là chí cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, một cú tự bạo này đủ để quét sạch hàng ức dặm tinh hải!

Lúc này, không chỉ Đế Tuấn bị trọng thương, mà các trận chiến khác cũng bị ảnh hưởng, một số Chuẩn Thánh tiền kỳ ở gần bị phong bạo không gian mạnh mẽ thổi bay, chịu khinh thương.

"Hoa lạt!" Một con Kim Ô ba chân bay ra từ hư không đổ nát, toàn thân đầy những vết thương sâu thấy xương, thần huyết vàng óng bắn ra như suối, một cánh còn dường như bị gãy.

Đế Tuấn!

Gã trực tiếp bị cú tự bạo của Đế Giang đánh cho hiện nguyên hình, bị thương cực trọng.

"Đại ca!" Thấy đại ca mình ngay cả chân linh cũng không thoát ra được, các Tổ Vu khác lập tức đỏ mắt!

Đặc biệt là Nhục Thu ở gần đó, ngay lập tức dùng Kim chi pháp tắc ngưng luyện trường thương đâm xuyên qua Đế Tuấn!

"Phốc xuy!" Nhưng Đế Tuấn trong lúc phản kích cũng phun ra một kiếm, bắn trúng não môn!

Lập tức khí tuyệt!

Kiếm này chính là Đồ Vu Kiếm, nó chuyên phá chân thân Tổ Vu, cộng thêm Tổ Vu vốn thiên sinh nguyên thần bất túc, Đồ Vu Kiếm đâm vào mi tâm, đạo chân linh đó lập tức bị xóa sổ, chết không thể chết hơn!

"Oanh!" Nhưng Nhục Thu lúc lâm chung cũng nghị nhiên chọn tự bạo!

Một cú tự bạo này khiến Đế Tuấn đang trọng thương không thể

chống đỡ nổi nữa, lập tức bị nổ cho nhục thân và nguyên thần tan nát, hách nhiên đồng quy vu tận!

"Thiên Đế!" Yêu Sư Côn Bằng nộ hống, hóa ra thân hình Côn Bằng cao triệu trượng, đánh bay Xi Ưu đang dây dưa, rồi lao tới cứu vãn nguyên thần Đế Tuấn.

Chương 224

Trong làn khói đặc và nguyên khí hỗn loạn, một đạo thanh quang và một đạo trọc quang bay ra, bị hai vuốt của Côn Bằng nắm lấy.

Sau đó!

Lão xé rách không gian, chạy mất dạng!

Côn Bằng, cầm theo Hà Đồ Lạc Thư chạy rồi!!!

"Côn Bằng!" Đông Hoàng Thái Nhất cùng đám cường giả Yêu tộc đang bị cường địch kiềm chế, muốn đuổi theo mà không được, tức giận đến mức sắp nổ tung!

Lâm trận phản bội, trộm đi Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, mọi người thật sự không ngờ Côn Bằng lại vô sỉ đến mức này!

"Còn tâm trí mà quản chuyện người khác sao!" Thân ảnh Cộng Công xuất hiện trên không trung, vung tay ép xuống một luồng Nhất Nguyên Trọng Thủy cuồn cuộn, đem ba ngàn chư thiên Thái Dương Chân Hỏa của Đông Hoàng Thái Nhất từng cái một dập tắt!

Nhất Nguyên Trọng Thủy là mẹ của muôn vàn thần thủy, âm hàn cực độ, một giọt nặng trăm vạn quân.

Cộng Công đánh tới, ngay cả hư không cũng không chịu nổi mà vỡ vụn.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất bị đánh trúng, không chỉ Thái Dương Chân Hỏa bị khắc chế, mà ngay cả thần thể cũng sẽ bị phong cấm.

"Oanh long!" Cùng lúc đó, Cường Lương lại tế ra quy tắc lôi điện, muốn một quyền đánh thủng lồng ngực Đông Hoàng Thái Nhất.

Tuy nhiên, còn chưa kịp áp sát đã bị Đông Hoàng Thái Nhất cầm

Hỗn Độn Chung đập một nhát.

Một cú đập này của Đông Hoàng Thái Nhất sử dụng cả đại thần thông chiết xếp hư không, phong cấm hư không và hồi tố thời gian, diễn hóa sức mạnh thần thông của Hỗn Độn Chung đến cực hạn.

Cường Lương trong lúc vội vã làm sao phòng thủ được, đầu bị đập vỡ nát, mất mạng tại chỗ!

Đông Hoàng Chung quá mức bá đạo!

Thậm chí trước khi chết, Cường Lương còn không kịp tự bạo!

Tuy nhiên, Nhất Nguyên Trọng Thủy của Cộng Công lúc này cũng đánh trúng thân hình Đông Hoàng Thái Nhất, biến hắn thành một khối huyền băng khổng lồ.

"Đang đang đang!" "Bành bành bành!" Đông Hoàng Chung vang lên ba tiếng liên tiếp, lập tức phá tan huyền băng.

Nhưng vừa thoát ra, hắn đã bị vô số vũ tiễn quy tắc nhỏ li ti bắn trúng cánh tay hữu đang cầm chuông, suýt chút nữa làm rơi Hỗn Độn Chung.

Đó là vũ tiễn quy tắc của Huyền Minh!

"Hoa lạp!" Khắc sau, thân hình Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên trở nên hư ảo, tiến không được lùi không xong, không thể siêu thoát vào luân hồi, mọi khí cơ dường như đều bị một sức mạnh vô hình trong cõi u minh khống chế.

Thực tế, nửa khắc trước Đông Hoàng Thái Nhất đã vượt qua ức vạn hư không, nhưng đều bị hạn chế trở lại điểm ban đầu.

Đó là quy tắc thời gian của Chúc Cửu Âm!

Chỉ là, có Đông Hoàng Chung trong tay, Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không để quy tắc thời gian vào mắt.

Hắn chỉ gõ nhẹ vào chuông, phá tan hạn chế thời gian, ngay sau đó chiếc chuông bay ra xuyên qua thời không, dễ dàng đánh ngã Chúc Cửu Âm.

Cũng may Chúc Cửu Âm kịp thời sử dụng quy tắc thời gian để tá lực, nếu không chỉ sợ đã đi gặp Đế Giang và Cường Lương rồi.

Đông Hoàng Chung của Đông Hoàng Thái Nhất sau khi được tế luyện sâu sắc, đạt đến cảnh giới nhân bảo hợp nhất, uy lực thật sự quá kinh người!

Dưới Thánh nhân căn bản không ai có thể cản nổi!

"Phốc phốc phốc!" Vũ tiễn quy tắc của Huyền Minh lại bắn tới, vạn tiễn tề phát, đinh chặt tứ chi Đông Hoàng Thái Nhất.

Thân hình hắn rung lên, Thái Dương Chân Hỏa quanh người bùng phát, trong nháy mắt thiêu rụi đám vũ tiễn quy tắc kia!

"Đều phải chết!" Đôi mắt Đông Hoàng Thái Nhất đỏ ngầu, vung Hỗn Độn Chung lên đỉnh đầu Huyền Minh, một chuông đập chết nàng.

Bất kể chân thân Tổ Vu mạnh đến đâu, trước mặt Đông Hoàng Chung cũng yếu ớt như đậu hũ, không chịu nổi một kích.

Nhưng lần này Huyền Minh đã chuẩn bị sẵn việc tự bạo, lập tức nổ tung khiến Đông Hoàng Thái Nhất và không gian xung quanh tịch diệt, hắn bị đánh cho nhếch nhác vô cùng!

"Oa!

Sao có thể?!" Đông Hoàng Thái Nhất nôn ra một ngụm máu lớn, sau đó một bàn tay từ phía sau đâm xuyên qua lồng ngực hắn!

Hấp Tư đã nắm bắt được thời cơ!

Bản thân Hấp Tư vốn không có sức sát thương khủng bố như

vậy, nhưng bàn tay còn lại của hắn lúc này đang nắm giữ một trái tim không rõ lai lịch, chính trái tim ấy đã cung cấp sức mạnh vô tận để hắn một kích đắc thủ!

"Tim của Bàn Cổ!" Đông Hoàng Thái Nhất nhận ra chân thân Bàn Cổ tuy bị đánh tan, nhưng trái tim Bàn Cổ vẫn tồn tại, có thể cung cấp Quy tắc Lực hùng hồn như vậy cho Hấp Tư để trọng thương hắn!

Vốn dĩ có huyền hoàng chi khí của Hỗn Độn Chung hộ thể, lực phòng ngự của hắn vượt xa các Tổ Vu hiện diện, nhưng không ngờ...

Ngay lập tức, hắn nổi trận lôi đình, trong nháy mắt tự bạo!

Vu tộc biết chiêu này sao?!

"Oanh!" Sức mạnh vô biên mang theo Thái Dương Chân Hỏa quét sạch bát phương, nổ bay nửa thân xác của Hấp Tư, trái tim Bàn Cổ cũng rơi khỏi tay hắn.

"Chết đi!" Nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất điều khiển Đông Hoàng Chung mãnh liệt lao về phía Hấp Tư.

Hấp Tư bị hủy đi nửa thân người, biết khó thoát kiếp nạn này, cũng nhẫn tâm tự bạo!

Chương 225

"Oanh long long!" Một cú tự bạo nữa không chỉ đánh văng Đông Hoàng Chung, mà còn thổi bay một kẻ đen đủi đang đứng gần đó!

Phục Hy vạn lần không ngờ mình lại phải hứng chịu dư ba từ vụ tự bạo của Huyền Minh, bị nổ đến mức thổ huyết.

Khi Hấp Tư và Đông Hoàng Thái Nhất đồng quy vu tận, Hấp Tư tự bạo càng khiến linh bảo cộng sinh Phục Hy Cầm văng khỏi tay, khiến Phục Hy lập tức suy sụp.

"Phục Hy lão tặc, mưu tính nửa đời người, không ngờ lại chết ở đây chứ gì!" Ngay lúc đó, một đạo thân ảnh mờ ảo xuất hiện trên đầu hắn, một chưởng mãnh liệt vỗ xuống!

Là Chúc Cửu Âm!

"Rắc!" Phục Hy giơ tay đỡ, nhưng nhục thân của hắn trước mặt Tổ Vu mỏng manh như vỏ trứng, trực tiếp bị đánh cho tan nát.

"Hưu!" Nguyên thần Phục Hy vội vàng độn tẩu, muốn chạy trốn, nhưng bị Chúc Cửu Âm dùng pháp hồi tố thời gian định trụ, một quyền đánh tan.

Đúng lúc này!

Từ ngoài ba mươi ba tầng trời đột nhiên có một đạo thanh quang xé rách hư không trùm xuống, cuốn đi một tia nguyên thần của Phục Hy!

Nữ Oa Thánh nhân đã ra tay!

Nàng muốn giữ lại một tia chân linh cho đại ca để có cơ hội chuyển thế.

“Oanh!” Cách đó không xa, Đông Hoàng Thái Nhất (nguyên thần) điều khiển Đông Hoàng Chung đánh văng Xi Vưu xuống tinh hải vô tận, sau đó khóa chặt Chúc Cửu Âm, muốn tiếp tục trận chiến vừa rồi!

Xi Vưu bị đánh rơi, rơi thẳng về cực Tây, cắm đầu vào biển máu ô uế.

Trên biển máu, lúc này có Lục Đạo Luân Hồi hiện ra, cuốn đi Xi Vưu đang trọng thương.

Nếu Nữ Oa ra tay cứu Phục Hy, thì Hậu Thổ cũng không cam lòng tụt hậu, nàng che chở cho vị Tổ Vu thứ mười ba này để giữ lại huyết mạch cho Vu tộc.

Không chỉ vậy, lúc này có không ít người Vu tộc đang ở một nơi nào đó tại Thái Sơn, thông qua cửa Địa phủ đi vào Minh giới.

Đây là sự sắp xếp của mười hai Tổ Vu, hy vọng Hậu Thổ có thể giúp Vu tộc giữ lại một ít huyết mạch ưu tú, tránh bị diệt sạch trong trận chiến này.

Tại một không gian hư không khác, bảy tồn tại chí cao vô thượng đang vây quanh một vật tranh luận, thậm chí sắp sửa ra tay tranh đoạt!

Trong hư không!

“Vật này người có đức sẽ được!” “Tam Thanh ta là chính tông Bàn Cổ, đương nhiên là chủ nhân của trái tim Bàn Cổ, lũ ngoại nhân các ngươi có tư cách gì mà đòi lấy?” “Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lời này sai rồi, đây là cơ duyên Thiên đạo, ai được vật này còn phải xem phúc duyên của mỗi người!” “Nói nhiều làm gì, đi ra giới Hỗn Độn chiến một trận, kẻ thắng là chủ nhân của trái tim Bàn Cổ!” “Ta lại thấy có chút không thỏa đáng, hai tộc Vu Yêu đang liều mạng, chúng ta lại phân chia vật trấn tộc của người ta, dường như có chút quá

đáng.” “Nữ Oa Thánh nhân từ bi, nhưng sâu kiến rốt cuộc vẫn là sâu kiến, Thánh nhân chúng ta cần gì quan tâm đến cảm nhận của chúng!

La Thiên Đạo Tôn, ngài thấy sao?” “Ta thấy sao à?

Trái tim Bàn Cổ hôm nay ta lấy chắc rồi, không chỉ trái tim Bàn Cổ, mà cả Hỗn Độn Chung kia nữa!” La Thiên vừa dứt lời, sáu vị Thánh nhân còn lại đều im lặng.

Khẩu khí thật lớn, một mình muốn nuốt sạch, bộ ngài có cái bụng lớn như vậy sao?!

“Xem ra phải làm một trận rồi?” “Đi thôi!

Hẹn gặp ở Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời!” “Ai thắng sẽ được trái tim Bàn Cổ và Hỗn Độn Chung!” “Như vậy đi, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất có vẫn lạc không?

Nếu hắn không vẫn lạc, hạn chế bởi thiên số, ta cũng không thể cưỡng đoạt Hỗn Độn Chung được!” “Cho nên Chuẩn Đề ngươi là kẻ có cảnh giới thấp nhất trong sáu Thánh nhân chúng ta, cũng có nguyên nhân cả đấy!

Ha ha ha!” “Thông Thiên tiểu nhi, đừng khinh người quá đáng!

Có giỏi thì ra giới Hỗn Độn, ta dạy ngươi cách làm người!” Trong Thiên giới, vô số đại năng liên tục ngã xuống, mưa máu trút xuống, một nửa Thiên giới đã bị đánh sụp.

Đại địa Hồng Hoang cũng một mảnh hỗn độn, tiếng chém giết vẫn vang vọng thấu trời xanh, cường giả và binh sĩ hai tộc lao vào nhau cấu xé, núi non sông ngòi đều nhuộm một màu đỏ thẫm của máu.

Một lần Vô Lượng Lượng Kiếp này thảm liệt hơn đại chiến Long Phượng Kỳ Lân gấp nhiều lần!

Do có không ít Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên gia nhập, sự tàn

phá đối với đại địa Hồng Hoang và Thiên giới vượt xa trận chiến của ba tộc Tiên thiên năm xưa.

Trong tinh hải vô tận.

Trận chiến giữa các Tổ Vu và Đông Hoàng Thái Nhất cùng đám đại năng Yêu tộc cũng đã đi đến hồi kết.

Trong khoảng thời gian này, mười hai Tổ Vu liên tiếp ngã xuống, đến nay chỉ còn lại Chúc Cửu Âm, Cộng Công và Chúc Dung.

Phía Yêu tộc, thập đại Yêu Thần cũng mất đi sáu bảy phần, ba trăm sáu mươi lăm lộ Yêu Thánh cũng vẫn lạc đến chín thành, có thể nói là thảm liệt cực độ.

Bất kể tộc nào giành chiến thắng, cũng chỉ có thể là thảm thắng!

Nhưng, chỉ cần trở thành chủng tộc độc tôn trong thiên địa, tất cả đều xứng đáng!

"Hôm nay các ngươi đều phải chết!" Thấy chị dâu Tử Quang Phu Nhân và Thiên Ngô Tổ Vu đồng quy vu tận, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này nộ hỏa che mờ đạo tâm, thậm chí không tiếc đốt cháy nguyên thần, cưỡng ép thúc vận Đông Hoàng Chung, nâng cao uy năng của nó lên tối đa.

Trong khoảnh khắc ấy, nhân chung hợp nhất, dường như hắn đã hòa làm một với Đông Hoàng Chung.

Chiếc chuông tỏa ra hào quang năm màu rực rỡ, từng luồng huyền hoàng chi khí rủ xuống, đâm xuyên vô số hư không.

Tiếng chuông trầm hùng mà thanh thúy vang lên, khiến thời gian ngưng đọng!

Thậm chí là hỗn tố, hỗn loạn!

Thậm chí còn có một hư ảnh dòng sông thời gian xuất hiện trên

Đông Hoàng Chung, quấn quýt xung quanh.

"Cái thứ chết tiệt!" Chúc Cửu Âm vốn đang ẩn mình trong mảnh vỡ thời gian, bị uy lực của Đông Hoàng Chung ép phải hiện thân!

Chương 226

Đông Hoàng Chung trời sinh khắc chế tất cả những tồn tại tinh thông quy tắc thời gian và không gian!

Trừ khi tu luyện hai loại quy tắc này đến mức chín mươi chín phần trăm, tức là cảnh giới Hỗn Nguyên, mới có thể thoát khỏi sự khắc chế thiên định này.

"Bành!" Một tiếng nổ lớn vang lên từ xa, khiến Chúc Cửu Âm đang phẫn nộ phải gào lên: "Không!" Chúc Dung bị Đông Hoàng Chung đánh nổ tung!

Tiếp theo đó chính là Cộng Công!

"Hưu!" Toàn thân Chúc Cửu Âm bùng cháy ngọn lửa kỳ lạ, sau đó hóa thành một hư ảnh dòng sông thời gian, mãnh liệt lao thẳng vào Đông Hoàng Chung!

Hắn muốn dùng thân xác Tổ Vu làm vật tế, đốt cháy toàn bộ đạo cơ để đồng quy vu tận với Đông Hoàng Thái Nhất!

Trong khoảnh khắc này, thời gian xung quanh Đông Hoàng Thái Nhất mất đi quyền chủ tể, quyền hạn bị thay đổi, phản phệ ngược lại!

"Vô dụng thôi, chỉ cần Đông Hoàng Chung còn trong tay ta, ta chính là tồn tại vô địch dưới Thánh nhân!" Mặc dù Đông Hoàng Thái Nhất cũng kinh ngạc trước uy thế của đối phương, nhưng vẫn tràn đầy tự tin.

Chỉ cần diệt sạch Chúc Cửu Âm và Cộng Công, hắn có thể nhờ vào Đông Hoàng Chung mà đông sơn tái khởi, kế thừa di chí của đại ca, đưa Yêu tộc thống ngự thiên hạ!

Tuy nhiên!

"?!" Đợi đến khi dòng sông thời gian do Chúc Cửu Âm hóa thành lao tới, hắn mới cảnh giác phát hiện mình đã đánh giá sai lầm về Chúc Cửu Âm!

"Oanh!" Mạnh như Đông Hoàng Chung, dưới sự va chạm của hư ảnh dòng sông thời gian, cũng phát ra những tiếng ong ong liên hồi, dường như không chịu nổi.

Không đúng!

Là Đông Hoàng Thái Nhất không chịu nổi!

Các quy tắc thời không của Đông Hoàng Thái Nhất đều là mượn nhờ sức mạnh của chuông phát ra, về căn bản, quy tắc thời gian của hắn kém xa Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm thân hóa dòng sông thời gian, đòn đánh này bỏ qua mọi vật chất, đánh thẳng vào phương diện thời gian, né tránh lực phòng ngự mạnh nhất của Đông Hoàng Chung.

Đông Hoàng Thái Nhất lại đang trong trạng thái trọng thương, lập tức bị đánh trúng!

Nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất bị Chúc Cửu Âm đánh tan tành, ngay cả ấn ký nguyên thần gửi gắm trong dòng sông thời gian cũng bị tịch diệt theo!

Chúc Cửu Âm đốt cháy đạo cơ triển hiện ra Thời Gian Chi Đạo thật sự quá khủng bố!

"Đang!" Cảm ứng được chủ nhân đã vẫn lạc, Đông Hoàng Chung lúc này tự vang lên một tiếng, tiếng chuông vang dội tẩy rửa, đem Chúc Cửu Âm đang xâm nhập hóa thành tro bụi!

Ngay sau đó, nó hóa thành một đạo thanh quang, bay về phía ngoài

ba mươi ba tầng trời.

Ở đó, bảy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang giao thủ để định đoạt bến đỗ cuối cùng của nó.

Ngoài ba mươi tầng trời, tại một nơi nào đó trong giới Hỗn Độn, Hồng Hoang Lục Thánh và La Thiên đang chuẩn bị đại chiến vì trái tim Bàn Cổ.

"Thiện tai!

Hôm nay có thể một lần nữa lĩnh giáo thần thông của La Thiên Đạo Tôn, thực sự là vinh hạnh vô cùng." Chuẩn Đề Thánh nhân cầm Thất Bảo Diệu Thụ, nhìn La Thiên cười nói.

Các Thánh nhân khác, trừ Tiếp Dẫn Thánh nhân ra, đều nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái.

Đối thủ không dễ tìm, lại đi tìm kẻ mạnh nhất là La Thiên, Chuẩn Đề ngứa đòn sao?!

Nhưng nhanh chóng, các Thánh nhân cũng hiểu ra: nơi này tuy ở giới Hỗn Độn nhưng cách ba mươi ba tầng trời không xa, Chuẩn Đề có thể mượn sức mạnh của Thiên đạo Hồng Hoang để tăng phúc thực lực.

Cho nên hắn mới có chút tự tin đi khiêu chiến La Thiên?

Hắn cho rằng đối phó với La Thiên đơn thương độc mã dễ hơn đối phó với Tam Thanh nhiều?

Các Thánh nhân đều tỉnh ngộ: Trước đây Chuẩn Đề từng chịu thiệt dưới tay La Thiên, nay đã thành Thánh, có sức mạnh Thiên đạo gia trì, muốn tìm lại thể diện là chuyện bình thường.

Đồ vật thì Thánh nhân có thể không tính toán, nhưng thể diện lại là thứ họ coi trọng nhất!

Cho nên, Chuẩn Đề muốn giải tỏa cục tức đã kìm nén bấy lâu nay cũng là lẽ thường!

Ngay cả Thánh nhân cũng cần ý niệm thông suốt!

Các Thánh nhân khác lại thấy đây là chuyện tốt, không cần ra tay cũng có thể biết được thực lực hiện tại của La Thiên!

"Cũng có tiến bộ đấy, dám mở miệng khiêu chiến ta." La Thiên thấy Chuẩn Đề là kẻ đầu tiên nhảy ra chỉ đích danh đòi đấu với mình, nhất thời cảm thấy buồn cười: Có sức mạnh Thiên đạo gia trì nên tưởng là ổn áp được ta sao?!

Chuẩn Đề này, thành Thánh rồi mà tâm tính chẳng tiến bộ được bao nhiêu.

Lời nói mang theo sự khinh miệt rõ ràng vừa thốt ra, sắc mặt Chuẩn Đề trầm xuống, hắn cầm Thất Bảo Diệu Thụ chắp tay: "Đạo hữu, mời!" Ngay cả hai chữ Đạo Tôn cũng không thèm gọi nữa.

"Mời!" La Thiên ngưng thần đối đãi.

Dù sao mọi người đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nguyên thần đã gửi gắm vào dòng sông thời gian rồi, chỉ cần nguyên thần không diệt, đạo thể có thể vĩnh hằng, sẽ không còn sự khác biệt quá lớn về căn bản.

"Xoát!" Giọng La Thiên vừa dứt, Chuẩn Đề đã vung cây thụ lên, Thất Bảo Diệu Quang quét rách hư không, quét sạch hỗn độn, khiến La Thiên trong nháy mắt rơi vào hố đen vỡ nát.

"Úng!" Trên người La Thiên hiện ra mười hai đạo vòng thần quy tắc, rực rỡ lóa mắt, hội tụ thành mười hai tầng thần quang như bánh xe thần xoay tròn, dễ dàng ngăn chặn mọi khí cơ suy bại tịch diệt bên ngoài.

La Thiên chỉ bằng đạo thể cường đại cấp Thánh nhân, nếu Chuẩn

Đề không có tuyệt kỹ sở trường thì khó mà đánh bại được.

"Hắc!" Sau một hồi thử thách, Chuẩn Đề kinh hãi, tay trái lại lấy ra một thanh kim xử huyền ảo.

Chương 227

Thanh kim xử đó nhìn có vẻ không bắt mắt, nhưng uy lực không hề kém cạnh chứng đạo pháp bảo Thất Bảo Diệu Thụ.

Một xử kích xuống không chỉ làm nát hư không mà còn có thể chiết xếp hư không, phá tan mười hai tầng thần quang.

"Gia Trì Thần Xử?!" La Thiên nhíu mày.

Gia Trì Thần Xử là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo mà Hồng Quân Đạo Tổ để lại trên Phân Bảo Nham, cũng là tồn tại số một số hai trong cùng cấp bậc.

Trong Lượng kiếp Phong Thần, nó thậm chí có thể đánh rơi Khuê Ngưu của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng La Thiên dùng nhục thân đạo thể kháng cự, một quyền đánh văng thần xử, không hề sợ hãi!

"Đạo Tôn hảo bản sự!" Chuẩn Đề bị vĩ lực bùng nổ đánh bay vạn dặm, không khỏi tán thưởng.

Đồng thời, trên người hắn bỗng nhiên có một luồng khí tức chí cao chí vĩ bùng phát, khiến các Thánh nhân giật mình: Chuẩn Đề muốn gia trì sức mạnh Thiên đạo.

Thánh nhân Hồng Hoang là tồn tại được thiên địa Hồng Hoang thừa nhận, Hỗn Nguyên đạo quả của họ có thể gia trì sức mạnh thiên địa Hồng Hoang, pháp lực vô cùng vô tận!

Các Thánh nhân lần lượt nhìn về phía La Thiên, lòng đầy kinh hãi: Không ngờ La Thiên chỉ bằng sức mạnh bản thân, tay không tấc sắt đã có thể đấu ngang ngửa với Chuẩn Đề.

Nếu La Thiên dùng đến Tiên thiên chí bảo hoặc Tạo Hóa Ngọc

Điệp, e rằng Chuẩn Đề dù có gia trì sức mạnh Thiên đạo cũng không thắng nổi!

Nhưng họ lại có niềm tin: Chuẩn Đề gia trì sức mạnh Thiên đạo sẽ đứng ở vị thế bất bại, một trận tuyệt thế đại chiến này có cái để xem rồi!

Đúng lúc đó!

"Nguyên Thủy sư huynh, xin chỉ giáo." Tiếp Dẫn hướng Nguyên Thủy khiêu chiến.

"Ha ha!

Thật không ngờ Tiếp Dẫn sư đệ lại chọn ta, tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp lấy ra Bàn Cổ Phiên.

Thực lực của Tiếp Dẫn là mạnh nhất trong nhị Thánh phương Tây, Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám khinh suất, trực tiếp dùng đến chứng đạo pháp bảo.

Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thanh Thánh nhân cũng có chút bất ngờ.

Ban đầu Chuẩn Đề tìm La Thiên, họ cứ ngỡ Tiếp Dẫn sẽ tìm Nữ Oa, vì Nữ Oa và La Thiên có quan hệ khá thân thiết, có khả năng là minh hữu.

Ai ngờ hắn lại tìm Nguyên Thủy.

"Đắc tội rồi!" Tiếp Dẫn cũng không khách sáo, Tiếp Dẫn Bảo Tràng và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ lần lượt hiện ra trên hai tay, dưới chân hiện lên một đóa kim liên, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Đi đầu là Tịch Diệt Phật Quang và Tịch Diệt Phật Lôi.

Phật quang và Phật lôi trong nháy mắt bao trùm khu vực hàng ức

dặm, khiến Thái Thanh Thánh nhân và Nữ Oa Nương Nương cùng những người khác đều phải lánh vào chân không để tránh bị vạ lây.

Tiếp Dẫn nhìn có vẻ hòa nhã, hiền lành, nhưng hễ động thủ lại bạo liệt như vậy, không nể tình chút nào, khiến các Thánh nhân ngoài ý muốn.

Trong tay Tiếp Dẫn không có Tiên thiên chí bảo, nhưng ba món bảo vật này bất kể món nào cũng là kiệt tác trong hàng Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đặc biệt là Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, dù có va chạm với Tiên thiên chí bảo cũng không hề hấn gì, uy lực gần tương đương.

"Đánh hay lắm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy đối phương bày trận thế như vậy cũng nghiêm mặt lại, hai tay nắm chặt Bàn Cổ Phiên.

Theo pháp lực vô thượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn rót vào, Bàn Cổ Phiên tỏa ra hào quang năm màu chói mắt thấu vào hư không, mang theo khí tức sắc bén vô cùng.

Phù lục Khai Thiên bên trong lá cờ hóa thành một đạo quang mang, phảng phất như rìu Bàn Cổ tái hiện thế gian.

Sự thúc động của phù lục Khai Thiên khiến La Thiên cũng không khỏi phân tâm chú ý.

"Lập!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ hai tay xuống, cắm Bàn Cổ Phiên trước mặt.

Áo nghĩa 'Lập' của Bàn Cổ Phiên có thể diễn hóa vô tận Địa Thủy Hỏa Phong!

Phật lôi và Phật quang của Tiếp Dẫn Thánh nhân trong nháy mắt đều bị diễn hóa đi mất.

Địa Thủy Hỏa Phong cuồn cuộn vô tận khiến cả một vùng hỗn độn chấn động, thời không bất ổn, gần như trở thành vùng đất tịch

diệt.

"Phá!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục huy động Bàn Cổ Phiên.

Chỉ thấy phù lục Khai Thiên trên cờ tỏa sáng rực rỡ, "Tranh tranh tranh..." Chín đạo khí nhận Khai Thiên xám xịt bay ra, xé rách thời không, chém xuống đầu Tiếp Dẫn.

Áo nghĩa 'Phá' của Bàn Cổ Phiên!

"Bành bành bành!" Dù lực phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên vô song, nhưng nhất thời Tiếp Dẫn cũng bị khí nhận Khai Thiên chém cho rên rỉ liên hồi, bị đập lún vào hư không.

"Bàn Cổ Phiên, không hổ là một trong Khai Thiên Tam Bảo!" Tiếp Dẫn Thánh nhân cười khổ, vung Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, lập tức có bạch khí lơ lửng, vạn đạo kim quang chặn đứng đòn sát phạt của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đồng thời, kim quang trên người bùng phát, thân hình biến ảo, hóa ra Trượng Lục Kim Thân đã khổ tu nhiều năm!

Có Trượng Lục Kim Thân và Công Đức Kim Liên song tầng hộ trì, Tiếp Dẫn tạm thời đứng ở vị thế bất bại, bất kể Bàn Cổ Phiên có lợi hại đến đâu cũng vậy.

"Đại sư huynh, mong không tiếc chỉ giáo." Tại một vùng hư không khác, Nữ Oa Nương Nương đột nhiên chắp tay cúi chào Thái Thanh Thánh nhân.

"Được rồi, tiểu sư muội nương tay nhé, sư huynh ta già rồi, xương cốt không chịu nổi giày vò đâu." Thái Thanh Thánh nhân tự nhiên hiểu vì sao Nữ Oa tìm mình: Người ta sáng tạo ra Nhân tộc, hắn lại lập ra Nhân giáo, về tình về lý đều có chút không phải.

Cho nên hôm nay làm một trận là điều tất yếu!

Ngoại trừ La Thiên ra, trong số các Thánh nhân lập giáo, Thái Thanh Thánh nhân là người lấy đi khí vận của Nhân tộc nhiều nhất, nên Nữ Oa Nương Nương tìm đến hắn cũng là hợp tình hợp lý.

Chương 228

Hoặc giả, trận chiến này cũng liên quan đến vị Nhân giáo đệ nhị đại giáo chủ trong tương lai!

Nếu theo tiến trình nguyên tác, Nữ Oa Nương Nương sẽ trở thành Nhân giáo đệ nhị đại giáo chủ.

Lão Tử sau khi lập Nhân giáo sẽ tuyên dương Đạo giáo vào lúc Nhân tộc hưng thịnh nhất, truyền bá tư tưởng thanh tĩnh vô vi, các vị đế vương sau này đều có thể coi là nửa đồ đệ.

Dùng công lao giáo hóa để đoạt lấy công đức tạo người vô thượng của Nữ Oa, hưởng khí vận vô thượng, đó là nhân quả.

Sau này Nữ Oa Nương Nương tiếp quản vị trí Giáo chủ Nhân giáo từ Lão Tử, trở thành giáo chủ đời thứ hai, đó là kết quả tất nhiên!

Vì vậy, hôm nay Nữ Oa Nương Nương thỉnh giáo Lão Tử cũng là để hóa giải những vướng mắc trong tương lai.

"Đại sư huynh cẩn thận!

Hồng Tú Cầu của ta đã được công đức tôi luyện, ngay cả Thánh thể cũng có thể đánh trúng." Nữ Oa Nương Nương lật tay một cái, một quả tú cầu màu đỏ rộng hơn một thước xuất hiện trên bàn tay ngọc ngà, hạt châu rủ xuống, tiếng leng keng vang lên mang theo một loại uy năng khác biệt.

Trước đó, Hồng Tú Cầu đã là món mạnh nhất trong mười đại Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nay lại được gia trì bởi công đức Thiên Hôn, uy lực càng thêm khủng bố, trực bức Tiên thiên chí bảo.

Nếu sau này Nữ Oa Nương Nương hoàn thành thêm Địa Hôn và Nhân Hôn, chứng đủ tam hôn Thiên - Địa - Nhân, công đức tụ hội,

quả Hồng Tú Cầu này dù không thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo thì cũng chẳng kém bao nhiêu.

Nữ Oa Nương Nương vừa ra tay đã dùng linh bảo tấn công mạnh nhất, khiến Thái Thanh Thánh nhân có chút cay đắng, đành phải tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp treo lơ lửng trên đầu.

Từng luồng huyền hoàng chi khí rủ xuống hộ trụ thân mình, trước tiên lập ra thế bất bại!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là một tòa bảo tháp vô thượng được ngưng luyện từ công đức khai thiên của Bàn Cổ đại thần kết hợp với khí huyền hoàng của thiên địa.

Nó là Hậu thiên công đức chí bảo, uy năng không dưới Tiên thiên chí bảo, thậm chí còn được mệnh danh là đệ nhất phòng ngự trong các loại bảo vật!

Ngay cả Hỗn Độn Chung nổi tiếng là công phòng nhất thể, treo trên đầu là bất bại, nhưng nếu chỉ xét riêng về lực phòng ngự thì vẫn kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp một bậc.

Thái Thanh Thánh nhân không dùng Thái Cực Đồ mà chỉ dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp để đối phó, chứng tỏ hắn không muốn thực sự đánh nhau sống chết với Nữ Oa Nương Nương.

Nhưng Nữ Oa Nương Nương không quản nhiều như vậy, tay rung một cái, Hồng Tú Cầu đánh tan hư không, trong nháy mắt đập thẳng vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, khiến khí huyền hoàng bị đánh cho tán loạn từng luồng.

Ngay cả bảo tháp cũng chấn động mạnh.

Chuyện chưa từng thấy này khiến Thái Thanh Thánh nhân kinh ngạc: “Tiểu sư muội, quả Hồng Tú Cầu nhỏ bé này lại có lực công

kích như vậy sao?!" Nữ Oa Nương Nương mỉm cười: "Đại sư huynh đừng giấu nghề nữa, nếu không sẽ mất mặt đấy, sư muội không gánh nổi đâu." Đang nói chuyện, trên đầu nàng hiện lên một ngọn thần đăng giống như sen trắng, hào quang thanh khiết tỏa ra, chiếu rọi ức vạn hư không.

Đó là một món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo khác của Nữ Oa Nương Nương: Bảo Liên Đăng!

Bảo Liên Đăng đứng đầu tứ đại linh đăng, uy lực cực mạnh, không kém gì Hồng Tú Cầu.

Vừa tế ra, ngay cả Thái Thanh Thánh nhân vốn có gương mặt bình thản cũng phải nhướng mày, vội vàng luân chuyển Thái Cực Đồ ra ngoài.

Hào quang vạn đạo, thụy khí thiên điều, sau đó hóa thành một cây cầu vàng trắng muốt, Thái Thanh Thánh nhân đứng trên đầu cầu.

Đầu kia của cây cầu vàng đâm thẳng vào hư không, nối liền với thiên đạo!

Thấy Nữ Oa Nương Nương đã có chút nổi nóng, hắn cũng không dám chậm trễ, kẻo lại mất mặt.

Vốn dĩ Thái Thanh Thánh nhân đã trảm được ba xác, pháp lực đứng đầu các Thánh nhân, nay lại động dụng Thái Cực Đồ để tiếp dẫn sức mạnh Thiên đạo, càng tăng phúc thêm lợi hại, cảnh giới lúc này đã không chỉ là mạnh hơn các Thánh nhân khác một bậc.

Nếu đánh giá thực lực cảnh giới: Thái Thanh Thánh nhân vốn ở Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ, lúc này thực lực trực tiếp vọt lên Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong!

Hơn nữa có Thái Cực Đồ tiếp dẫn sức mạnh Thiên đạo, rõ ràng có thể mượn được sức mạnh Thiên đạo mạnh hơn và nhiều hơn, về

phương diện này cũng thắng Nữ Oa Nương Nương!

"Không hổ là Đại sư huynh!" Nữ Oa Nương Nương tán thán.

Lúc này, một luồng khí tức âm dương đại đạo không thể địch nổi từ trên người Thái Thanh Thánh nhân quét ra, đánh thẳng vào không gian, chấn động vũ trụ, suýt chút nữa khiến tất cả Thánh nhân phải dừng tay để quan sát uy phong của hắn.

Vô hạn tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực, thậm chí gọi là nửa bước Hỗn Nguyên Thái Cực cũng không sai!

"Không ngờ Đại sư huynh đã đạt đến cảnh giới này!" "Thái Cực Đồ trong việc tiếp dẫn sức mạnh Thiên đạo có công hiệu độc đáo, ta xa không bằng!" "Không chỉ vậy, Thái Cực Đồ mang theo đạo ý Thái Cực, có liên hệ mật thiết với cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực!

Không khéo Đại sư huynh sẽ là người đầu tiên trong sáu Thánh nhân chúng ta chứng đạo Hỗn Nguyên Thái Cực!" "Đại sư huynh rốt cuộc vẫn là Đại sư huynh!

Chúng ta không đuổi kịp rồi!" "Đại sư huynh rốt cuộc cũng áp chế được La Thiên!

Không hổ là đứng đầu Tam Thanh, thủ đồ Huyền Môn!" Tâm tư các Thánh nhân xoay chuyển, nhưng tay chân không hề chậm trễ!

Tuy nhiên, trong số các Thánh nhân, có một vị lại cảm thấy hơi lúng túng, chỉ có thể nấp ở vùng hư không xa xôi quan sát đại chiến.

Đó chính là Thông Thiên Giáo Chủ!

"Ai!

Thật vô vị, La Thiên đạo hữu mau đánh bại Chuẩn Đề tên kia đi, để ta được lĩnh giáo thần thông vô thượng của ngài." Lúc này, hắn lại hy vọng Chuẩn Đề thua trận để mình nhảy vào thay thế.

Người muốn đánh trận nhất là hắn, nhưng Chuẩn Đề lại chạy đi tìm La Thiên.

Rõ ràng Chuẩn Đề đánh không lại La Thiên, nếu Chuẩn Đề thua rồi, hắn cũng ngại không muốn nhảy vào đánh chó mù.

Quả nhiên đúng như dự đoán, sau khi La Thiên lấy ra Thí Thần Thương, hắn đã đâm cho Chuẩn Đề (kẻ đã gia trì sức mạnh Thiên đạo) phải kêu rên liên tục!

Dấu hiệu bại trận đã hiện rõ!

Trước sức mạnh song trọng từ nguyên thần và nhục thân của La Thiên, dù Chuẩn Đề có gia trì sức mạnh Thiên đạo, pháp lực vô cùng vô tận, vẫn không phải là đối thủ!

Chương 229

Thí Thần Thương đã thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo, đòn tấn công nguyên thần thậm chí có thể làm tổn thương nguyên thần của Thánh nhân!

Dù nguyên thần Thánh nhân là bất diệt, nhờ có Hỗn Nguyên đạo quả mà trong thời gian ngắn có thể khôi phục, nhưng rốt cuộc vẫn mang lại nỗi đau kịch liệt, khiến Chuẩn Đề tức giận nhưng cũng bất lực!

"Sưu sưu sưu!" Thương mang che trời, phảng phật như hắc long diệt thế thời hỗn độn sơ khai, phá nát ức vạn dặm hỗn độn.

Thất thải diệu quang chợt lóe rồi tắt, thần quang gia trì căn bản không ngóc đầu lên nổi.

Chuẩn Đề bị áp chế thực sự đau khổ không thôi, không chỉ nguyên thần bị tấn công, mà Thánh thể còn đầy rẫy những lỗ thủng đen ngòm, khó lòng khôi phục ngay lập tức.

Đến lúc này hắn mới biết, thực lực của mình cách La Thiên xa đến nhường nào!

Dù có sức mạnh Thiên đạo gia trì đi nữa, sự chênh lệch về đẳng cấp là thứ mà số lượng không thể bù đắp nổi!

"Chẳng lẽ... hắn đã đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực?!" Chuẩn Đề trong lòng hoảng sợ.

Đúng lúc đó!

"Chuẩn Đề không phải đối thủ của Đạo Tôn, lui xuống đi, để sư huynh ta hội kiến Đạo Tôn." Thấy Chuẩn Đề nhếch nhác, Thông Thiên Giáo Chủ cầm hai thanh trường kiếm đi tới, hào hứng nói.

“Ngươi!” Thấy Thông Thiên gọi thẳng tên mình, Chuẩn Đề giận dữ, nhưng đây cũng là một cơ hội xuống đài hiếm có, hắn vội vàng hừ lạnh một tiếng: “Ta còn chưa đánh đã tay đâu!

Nếu không phải sư huynh vội vàng như vậy, ta đã không nhường!” Nhưng Tam Thanh và nhị Thánh phương Tây vốn không ưa nhau, có những ân oán cũ, khiến Thông Thiên Giáo Chủ lập tức mỉa mai ngược lại: “Chuẩn Đề sư đệ, đã bị thương thành thế này rồi, xuống dưới nghỉ ngơi đi, đừng có cố quá.” “Hừ!” Chuẩn Đề bị nói như vậy, trên mặt nhất thời không còn chút ánh hào quang nào, nhưng cũng không quản được nhiều nữa, vội vàng lui xuống.

Chuyến này đại bại, hắn đã bị tước mất tư cách chia phần bảo vật, khiến hắn buồn bực không thôi.

Việc liên tục chịu nhục trong tay La Thiên khiến hắn thầm nghĩ La Thiên đúng là khắc tinh trong mệnh của mình.

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ cầm hai thanh trong bộ Tru Tiên Tứ Kiếm muốn lên khiêu chiến, La Thiên cũng nghiêm mặt lại.

Tru Tiên Tứ Kiếm, trong truyền thuyết là sự tồn tại cực hạn mà nếu không đủ bốn vị Thánh nhân thì không thể phá nổi!

Mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ chưa dùng hết bốn kiếm, nhưng uy lực của hai kiếm này cũng không kém gì Thất Bảo Diệu Thụ và Gia Trì Thần Xử trong tay Chuẩn Đề, thậm chí về phương diện sát phạt sắc bén còn hơn một bậc.

“Trong tay ta có hơn một trăm đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm, nếu dùng lên Tru Tiên Tứ Kiếm, nâng cấp cả bốn thanh kiếm lên cấp bậc Tiên thiên chí bảo, thì uy lực của tứ kiếm lúc đó rốt cuộc sẽ khủng bố đến mức nào?!

Không cần phải bàn cãi, tuyệt đối có thể vượt qua bất kỳ món

Khai Thiên Chí Bảo nào!" La Thiên khi nhìn thấy Tru Tiên Tứ Kiếm, liền nảy ra ý nghĩ đó từ những phần thưởng Tiên Thiên Thần Thai Cấm nhận được trước đây.

Mặc dù hắn khao khát thu thập đủ Khai Thiên Tam Đại Chí Bảo để luyện lại Khai Thiên Thần Phủ, nhưng sức hút của Tru Tiên Tứ Kiếm cũng không nhỏ.

Vô thượng kiếm trận được bố trí bởi bốn món Tiên thiên chí bảo?

Đừng nói là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên cũng chắc chắn bị chém chết tại chỗ!

"Sau này phải tìm cách lấy được Tru Tiên Kiếm Trận mới được." "Tru Tiên Tứ Kiếm không thích hợp để trấn áp khí vận đại giáo, có lẽ ta có thể dùng một món Tiên thiên chí bảo khác để trao đổi với Thông Thiên Giáo Chủ?" La Thiên vừa nghĩ đến đây, lòng nóng như lửa đốt.

Hiện tại Tạo Hóa Đại Đạo của hắn đã đại thành, lại sắp đạt tới Bát Chuyển, thứ hắn thiếu nhất chính là thủ đoạn sát phạt mạnh nhất.

Mặc dù Thí Thần Thương đủ lợi hại, nhưng hắn vẫn thấy chưa đủ.

Dù sao ở ngoài giới Hỗn Độn còn có những Hỗn Độn Ma Thần lợi hại, một bộ phận không nhỏ Hỗn Độn Ma Thần không an phận, đều đang âm mưu thôn tính mảnh thiên địa Hồng Hoang này.

Để tiêu diệt triệt để Hỗn Độn Ma Thần cấp Hỗn Nguyên, cần có thêm nhiều Tiên thiên chí bảo mang tính tấn công!

Bởi vì những Hỗn Độn Ma Thần đó đều gửi gắm đạo quả nguyên thần trong dòng sông thời gian của Hỗn Độn, muốn nghịch thiên chém giết cần có thêm nhiều sức mạnh hơn nữa!

"Thông Thiên đạo hữu, mời." La Thiên cầm thương chỉ tới, chiến ý hừng hực.

Lúc này Thí Thần Thương đã quán thông mấy đại quy tắc: Quy tắc Sát Lục, Quy tắc Lục Dục, Quy tắc Băng Hoại, Quy tắc Hủy Diệt, và Quy tắc Diệt Thế!

Chỉ xét riêng về lực sát phạt, Thí Thần Thương lúc này không hề kém cạnh Tru Tiên Tứ Kiếm hiện tại.

Nếu Thông Thiên chỉ dùng hai kiếm để chiến đấu, sẽ sớm tự chuốc lấy nhục nhã.

Thông Thiên Giáo Chủ đứng ngoài quan chiến bấy lâu nay, làm sao không rõ điều đó.

Ngay lập tức, quanh thân hắn có kiếm quang nhảy múa, hai thanh kiếm còn lại lập tức xuất hiện, sau đó hắn ném hai thanh kiếm trong tay ra.

Bốn thanh kiếm phân lập chiếm giữ bốn phương vị Đông, Nam, Tây, Bắc.

Lại có một đạo trận đồ xuất hiện trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ, chính là Tru Tiên Trận Đồ!

Tứ kiếm vừa xuất hiện, hồng quang tràn ngập, sát khí ức vạn, đâm thủng vạn trọng hư không, lay động khí hỗn độn vô lượng.

Vô thượng kiếm vực trong nháy mắt hình thành, mọi quy tắc đều bị hạn chế, thậm chí bị xóa bỏ.

Đúng là: Phi đồng phi thiết diệc phi cương, tằng tại tu di sơn hạ tàng.

Bất dụng âm dương điên đảo luyện, khởi vô thủy hỏa thối phong mang?

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ xứ hồng quang.

Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm

thường.

Ngay cả kẻ mạnh như Đại La Kim Tiên, hễ vào trận này cũng sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt!

Chương 230

Chuẩn Thánh có lẽ còn chống đỡ được một vài hơi thở!

Chỉ có Thánh nhân mới có thể được miễn trừ phần nào, nhưng nếu không có bốn vị Thánh nhân hợp lực, lún sâu vào đây cũng sẽ bị vây khốn nhiều năm, không có cách nào thoát ra, cuối cùng chỉ có thể chịu cảnh nhếch nhác thảm bại trở về.

Ý đồ của Thông Thiên Giáo Chủ rất rõ ràng: không phải để đánh bại La Thiên, mà là để vây khốn hắn, sau đó bắt La Thiên phải rút khỏi cuộc tranh giành trái tim Bàn Cổ và Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung là một trong Khai Thiên Tam Bảo, hắn quyết tâm phải có được.

Như vậy, Khai Thiên Tam Bảo đều rơi vào tay Tam Thanh bọn họ, cũng coi như vật về chủ cũ, mọi chuyện viên mãn.

"Hảo một cái Tru Tiên Kiếm Trận!" La Thiên cười vang, hoàn toàn không sợ bị Tru Tiên Kiếm Trận nhấn chìm, bước chân tiến vào kiếm vực bốn phương.

Tuy Tru Tiên Kiếm Trận nói là 'phi tứ Thánh bất năng phá', nhưng La Thiên cũng tự thấy mình không phải Thánh nhân tầm thường.

Đặc biệt là nguyên thần 'Dĩ Lực Chứng Đạo' của hắn, về mặt sức mạnh vượt xa nguyên thần cấp Hỗn Nguyên thông thường.

Qua nhiều năm tu luyện, cùng với việc nguyên thần Tam Thanh dung hợp đại thành, tu vi nguyên thần của hắn đã nhảy vọt lên Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ.

Chỉ cần nguyên thần Tam Thanh hoàn toàn dung hợp, tu vi nguyên thần có thể trực tiếp từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thăng lên Hỗn

Nguyên Thái Cực!

Lúc này La Thiên lại có thêm Quy tắc Sức mạnh gia trì, đánh với Chuẩn Đề (kẻ có sức mạnh Thiên đạo gia trì) dễ như trở bàn tay, dù có hai Chuẩn Đề cũng không phải đối thủ của hắn.

Thậm chí, hắn có thể nhờ vào Tiên thiên chí bảo mà phát huy ra sức mạnh tầm cỡ Hỗn Nguyên Thái Cực!

Cho nên, dù Thông Thiên Giáo Chủ có dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, La Thiên cũng không coi đó là chuyện lớn.

Dù sao Tru Tiên Tứ Kiếm hiện tại chưa phải là Tiên thiên chí bảo, mặc dù khi bố trận, lực sát phạt là đệ nhất đương thế, không Tiên thiên chí bảo nào có thể so bì được.

Ngay cả món có lực tấn công đơn thể mạnh nhất là Bàn Cổ Phiên cũng phải kém hơn nửa bậc!

"Bá bá bá!" La Thiên vừa vào trận, Tru Tiên kiếm khí cuồn cuộn đổ xuống đầu, ánh trắng chói mắt, sắc bén vô song.

Tru Tiên kiếm khí trong bốn loại kiếm khí đặc biệt mạnh ở chữ 'Lợi' (Sắc bén)!

Nó là loại kiếm khí sắc bén nhất!

Thông Thiên lấy nó làm tiên phong để dò xét thực lực của La Thiên.

Không ngờ, La Thiên đơn thương độc mã chỉ nhẹ nhàng quét một cái đã dập tắt Tru Tiên kiếm khí, trên người mười hai tầng thần quang xoay chuyển, hình thành lớp bảo hộ.

"Hoa lạp!" Tru Tiên kiếm khí vừa bị đánh lui, ngay sau đó lại có vô số kiếm khí khác quét tới, trong sắc xám mang theo tử khí nồng đậm.

Loại tử khí này không hề kém cạnh Quy tắc Tử Vong, còn mang theo chân ý tịch diệt, héo tàn!

Thực sự là Diệt Vong đạo ý!

Sức mạnh thần thông tuyệt đối vượt xa Quy tắc Tử Vong!

Đó là Lục Tiên kiếm khí!

Nó đặc biệt ở chữ 'Vong' (Diệt vong)!

Tiêu diệt tất cả!

Có điểm tương đồng với Tịch Diệt chân ý của Phật môn nhưng uy lực còn mạnh hơn!

Chuẩn Thánh nếu trúng một luồng kiếm khí này, dù nguyên thần có gửi gắm trong dòng sông thời gian cũng phải diệt vong!

Không thể sống sót!

"Úng!" Trên đầu La Thiên bừng sáng thanh quang, một đóa thanh liên xoay tròn bay ra, trong nháy mắt hóa thành kích thước vài trượng, tỏa ra sức sống cuồn cuộn.

Tạo Hóa Thanh Liên!

Do Quy tắc Tạo Hóa của La Thiên hóa thành!

Hắn muốn dùng Tạo Hóa để đối kháng Diệt Vong, dùng sức sống để áp chế Hủy Diệt!

"Oanh!" Hai luồng khí tức vô song nhưng lại tương sinh tương khắc va vào nhau, triệt tiêu lẫn nhau, tiếp đó hình thành một cơn bão không gian khổng lồ quét sạch bát phương.

"Không hổ là Đạo Tôn!" Trong bóng tối, Thông Thiên Giáo Chủ hết lời tán thưởng.

Thanh liên do Quy tắc Tạo Hóa hóa thành đã chặn đứng đòn hợp

kích của Lục Tiên kiếm và Tru Tiên kiếm.

Mặc dù nó đã trung hòa và đánh tán kiếm khí, nhưng cũng nhanh chóng biến thành hư ảnh rồi biến mất.

Thông Thiên Giáo Chủ đối với La Thiên không có nửa điểm khách sáo, hắn lập tức tung ra hai loại kiếm khí sát phạt mạnh nhất của Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong tứ kiếm, Tru Tiên kiếm và Lục Tiên kiếm có lực sát thương lớn nhất, nhưng hai loại kiếm khí này vẫn không thể công phá phòng ngự của La Thiên, điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ có chút không thoải mái.

Theo ý niệm của hắn xoay chuyển, Tru Tiên kiếm khí và Lục Tiên kiếm khí dung hợp làm một, hình thành nên những đạo kiếm khí xám trắng, một lần nữa quét tới.

"Âm âm!" Lần này, La Thiên không tế ra Quy tắc Tạo Hóa nữa.

Hắn muốn thử độ lợi hại của hai luồng kiếm quang này.

Không ngờ đối phương thực sự đã làm rung động hộ thể thần quang của hắn!

Chương 231

“Ân?!” La Thiên nhíu mày.

Hóa ra Tru Tiên Kiếm Trận có thể vận hóa theo cách này sao?!

Nếu cứ thế này, khi bốn loại kiếm khí dung hợp, sức mạnh bùng phát đủ để gây đe dọa cho hắn.

“Nếu bốn thanh bảo kiếm này nằm trong tay ta thì tốt quá.” La Thiên càng thêm hứng thú với Tru Tiên Kiếm Trận.

Hắn tu luyện Quy tắc Sát Lục, Quy tắc Diệt Thế, lại có Quy tắc Sức mạnh, bất kể cái nào cũng là quy tắc sát phạt cực mạnh.

Nếu gia trì vào Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực chắc chắn sẽ bùng nổ!

Thánh nhân cũng có thể dễ dàng quét ngang!

“Cũng được, trước tiên phá trận, sau đó mới mặc cả.

Thông Thiên tên này không có chí bảo trấn áp khí vận Tiệt giáo, mới dẫn đến việc sau này Tiệt giáo gần như bị quét sạch trong Lượng kiếp Phong Thần.

Nếu ta dùng Tiên thiên chí bảo có khả năng trấn áp khí vận để trao đổi với hắn, chắc không khó!” La Thiên suy tính, khóe miệng lộ ra một tia cười.

Đương nhiên, trước đó phải phá được kiếm trận của đối phương, đập tan huyền thoại 'Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ Thánh bất khả phá', hạ thấp địa vị của nó trong lòng Thông Thiên, sau đó mới dễ mặc cả!

Thực ra, trong tay Thông Thiên còn có một món thiên đạo dị bảo, uy lực không kém gì Tru Tiên Kiếm Trận, đó là Lục Hồn Phiên lừng danh có thể bái gục cả Thánh nhân!

Nếu có Tiên thiên chí bảo trấn áp khí vận để trao đổi, chưa chắc Thông Thiên đã quá coi trọng Tru Tiên Kiếm Trận.

"Âm âm!" Khi La Thiên định ra tay, lại có thêm hai đợt kiếm khí với thuộc tính hoàn toàn khác biệt quét tới.

Đợt thứ nhất là kiếm khí màu tím nhạt, kỳ quỷ vạn biến, đánh vào chỗ trống!

Nó khiến hộ thể thần quang của La Thiên vặn xoắn cực độ, sau đó thừa cơ thâm nhập.

Tuyệt Tiên kiếm khí!

Đợt thứ hai là kiếm khí màu đỏ mang theo lực ăn mòn khủng bố, quét thẳng vào hộ thể thần quang của La Thiên, ăn mòn sạch sẽ lớp bảo hộ rồi thừa cơ thâm nhập.

Hãm Tiên kiếm khí!

Trên đầu La Thiên lúc này có mây lành (khánh vân) màu vàng bốc lên, các dải ngọc rủ xuống như rèm nước, tiếng đinh đông thúy hưởng, hiên ngang chặn đứng cả hai luồng kiếm khí bên ngoài.

Tuyệt Tiên kiếm khí và Hãm Tiên kiếm khí mặc dù lợi hại, nhưng trước một đóa khánh vân này cũng hoàn toàn vô vọng, khó lòng đột phá trong thời gian ngắn.

Chư Thiên Khánh Vân!

Phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân tương đương với Hỗn Độn Chung, chỉ dựa vào Tuyệt Tiên kiếm thì khó mà công hãm được.

"Đang đang đang đang!" Kiếm khí tung hoành, hồng quang và tử quang thay nhau nổi dậy, chém giết lên Chư Thiên Khánh Vân, nhưng vẫn bất lực trước nó.

"Hảo một cái Chư Thiên Khánh Vân!

Đạo Tôn xin đừng nương tay, ta sẽ tung ra cả tứ kiếm!" Phía trước vang lên một tiếng tán thán, thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện.

Tru Tiên kiếm và Lục Tiên kiếm hóa thành hai đạo lợi mang lượn lờ quanh thân hắn như rồng, tiếng tranh minh không dứt.

La Thiên thậm chí có thể cảm nhận được một tia cảm xúc ẩn hiện của hai thanh bảo kiếm này: chúng vô cùng bất mãn với hắn.

Có lẽ là vì trước đó đòn tấn công không có hiệu quả chăng?!

"Tru Tiên Tứ Kiếm đúng là rất có linh tính, món đồ tốt." Khóe miệng La Thiên lộ ra một tia cười.

Mặc kệ chúng, cứ phá trận trước đã.

Bên ngoài còn mấy trận chiến đang chờ hắn giải quyết đây.

Thấy La Thiên một lần nữa nắm chặt Thí Thần Thương, khí thế mãnh liệt bùng phát, từ Hỗn Nguyên Đại La tiền kỳ vọt thẳng lên Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ, thấp thoáng đột phá đến cấp bậc đỉnh phong, Thông Thiên không khỏi giật mình.

Hắn biết La Thiên không còn bảo lưu thực lực nữa, sắp dốc toàn lực rồi.

"Hát!" Hắn cũng ngưng thần chỉ kiếm một cái, từ xa chỉ thẳng vào La Thiên.

Theo ngón tay hắn chỉ, Lục Tiên kiếm và Hãm Tiên kiếm cũng hóa thành hai đạo kỳ quang, hội hợp với hai kiếm kia, dung hợp thành một luồng kiếm khí chí cường có thể hủy diệt thiên địa!

Không chỉ vậy, Tru Tiên Trận Đồ còn rút lấy lượng lớn nguyên khí hung bạo từ trong hỗn độn vô lượng, rót vào tứ kiếm đang hội hợp.

“Oanh!” Cuối cùng, sức mạnh Thiên đạo gia trì khiến uy lực của đệ nhất sát trận Thiên đạo tăng thêm một tầng nữa!

Đến mức này, Thông Thiên tự tin rằng trong số các Thánh nhân, ngoại trừ Đại sư huynh Thái Thanh Thánh nhân ra, không vị Thánh nhân nào có thể trực diện chống đỡ nổi một kiếm này!

Tất cả đều chỉ có thể tạm tránh mũi nhọn!

“Hắc!” Lúc này, La Thiên chấn động Thí Thần Thương.

Quy tắc Hủy Diệt, Quy tắc Sát Lục, cùng Quy tắc Diệt Thế hình thành nên ba luồng kỳ quang màu sắc khác nhau lưu chuyển trên thương, và có xu hướng dung hợp.

Bên ngoài ba luồng kỳ quang đó, lại có thêm ba loại quy tắc khác hiện lên, chính là Quy tắc Băng Hoại, Quy tắc Lục Dục, và Quy tắc Hỏa!

“Thông Thiên đạo hữu, tiếp chiêu!” La Thiên đâm ra một thương, thương mang đi đến đâu, không gian đều băng liệt, thời gian hoàn toàn đình chỉ.

Chương 232

Trong khoảnh khắc này, tu vi nguyên thần của La Thiên được gia trì không giới hạn!

"Oanh!" Thương mang và kiếm quang va chạm nhau, giống như cú đánh khai thiên lập địa, đem ức vạn vạn dặm hư không hỗn độn nghiền nát thành từng mảnh.

Vô số thế giới ký sinh trong hư không bị băng hủy, đồng thời cũng có vô số thế giới hư không mới được sinh ra từ trong sự hủy diệt cực điểm.

Chấn động do hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sử dụng pháp bảo cấp Tiên thiên chí bảo va chạm với nhau mang lại, trong nháy mắt lan khắp giới Hỗn Độn, khiến những tồn tại cổ xưa phải chú ý.

Nhưng tất cả đều bị một tầng tử quang mông lung ngăn cách tầm mắt, khiến một số tồn tại cổ xưa gầm thét: "Hồng Quân tiểu nhi!

Đừng có cản trở!" "Cái tên phản đồ của Ma thần nhất tộc này!" "Ngươi tưởng hợp đạo Hồng Hoang là có thể thủ hộ Hồng Hoang sao?

Không quá một nguyên hội nữa, ta chắc chắn sẽ đập nát Hồng Hoang, trấn áp tên phản đồ ngươi!" Nhiều tồn tại cổ xưa gầm thét liên hồi, nhưng không dám bước qua ranh giới nửa bước.

Dù sao Hồng Quân hiện tại đã là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, sau khi hợp đạo Hồng Hoang, sức mạnh của hắn càng thêm khủng bố, không thể địch nổi.

Trừ phi có thể mời được vài vị Đại Ma Thần ở nơi sâu thẳm nhất của Hỗn Độn!

“Rắc!” Đúng lúc đó, một tiếng động thanh thúy vang lên khắp không gian, kèm theo một tiếng rên rỉ!

Các Thánh nhân khác đều dừng cuộc chiến, nhìn về một hướng.

Không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ có Tru Tiên Kiếm Trận mà lại thua nhanh đến thế!

Mặc dù trước đó các Thánh nhân chưa từng tận mắt thấy uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng khi Thông Thiên ra tay, họ đều cảm nhận được kiếm trận này có uy lực vô cùng, thậm chí có thể làm lay động Thánh tâm.

Họ biết đây là trận pháp vô thượng có thể khiến Thánh nhân phải nhếch nhác thảm bại, cứ ngỡ có thể đấu ngang ngửa với La Thiên.

Ai dè thua nhanh như vậy!

Trong khi các Thánh nhân còn đang ngẩn ngơ, đột nhiên có một tiếng “Đinh” thanh thúy vang lên đồng thời trong não hải của họ.

Theo hệ thống một lần nữa phát động, không chỉ khiến các Thánh nhân tại trường kinh ngạc, mà ngay cả trong Tử Tiêu Cung ở nơi cực xa lúc này cũng truyền ra một tiếng hô khẽ, phá vỡ sự tĩnh lặng không biết bao nhiêu năm qua.

Trong khoảnh khắc này, Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi tĩnh tọa trong mật thất sâu thẳm của Tử Tiêu Cung cũng cảm ứng được điều gì đó, khiến ông ta kinh ngạc vô cùng và cúi nhìn xuống!

Chốc lát sau, ông ta đã đưa ra một quyết định.

Tiếng “Đinh” vang lên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Thông Thiên không còn xa lạ gì, họ biết đó là Thiên Đạo Chi Âm.

Nhưng Thái Thanh Thánh nhân, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy là lần đầu tiên nghe thấy, không khỏi ngẩn ngơ.

Nhất thời, họ tưởng là sư tôn đang dặn dò, nhưng nghe giọng điệu lại không giống.

Vì trước đó Thông Thiên Giáo Chủ và Tiếp Dẫn đã từng trải qua, chớp mắt họ đều hiểu ra, thầm lắc đầu cười khổ: Đúng là chuyện lạ.

Nếu La Thiên là đứa con cưng của trời, thì dù là Thánh nhân cũng khó lòng tranh giành với hắn!

Chưa kể đối phương còn có thực lực áp đảo toàn trường.

"Đinh!

Nữ Oa (Nguyên Thủy/Chuẩn Đề/...) xin hãy lựa chọn!" "1.

Rút khỏi cuộc tranh giành Hỗn Độn Chung và Trái tim Bàn Cổ, phần thưởng là hai mươi ức công đức." "2.

Liên thủ đánh bại La Thiên, phần thưởng là Hỗn Nguyên Thái Cực chi pháp." "Xin hãy đưa ra lựa chọn trong vòng ba hơi thở!" Nhất thời, các Thánh nhân nhìn nhau, không khí có chút quỷ dị.

Nay đã là Thánh nhân, họ càng có khả năng tra xét những chuyện không bị thiên cơ che đậy, chớp mắt liền hiểu ra sự lựa chọn này sáu vị Thánh nhân có mặt đều phải thực hiện.

La Thiên cũng có chút bất ngờ.

Từ sau khi chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, cái Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp này đã lâu không xuất hiện.

Không ngờ hôm nay lại xuất hiện, mà còn xúi giục lục Thánh liên thủ đối phó hắn?!

"Đinh!

Nữ Oa đã lựa chọn phương án 1, Ký chủ nhận được phần thưởng gấp mười lần của nàng: hai trăm ức công đức, phần thưởng thêm: Quy tắc Hắc Ám." Thấy Nữ Oa lựa chọn như vậy, La Thiên cảm thấy

chút an ủi: Quả nhiên Nữ Oa muội tử vẫn hướng về phía mình.

Mặc dù có khả năng phải đối mặt với nhị Thánh phương Tây và Tam Thanh, nhưng La Thiên lại có chút háo hức.

Nhị Thánh phương Tây hiện giờ hơi yếu đối với hắn, nên hắn ngó lơ luôn, chỉ mong được giao thủ với Tam Thanh.

Bởi vì mười hai Tổ Vu có đòn hợp kích như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, La Thiên nghi ngờ trên người Tam Thanh cũng có đòn hợp kích tương tự.

Tổ Vu mạnh ở nhục thân, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hoán chân thân Bàn Cổ, lấy sức mạnh làm trọng, tấn công vật lý vô song.

Tam Thanh mạnh ở nguyên thần, đòn hợp kích của họ đa phần sẽ tập trung vào tấn công nguyên thần và tinh thần.

Nếu hôm nay có thể lĩnh giáo một hai từ Tam Thanh, nắm bắt được điều gì đó để biến nó thành tuyệt kỹ của mình thì sau này đối phó cường địch sẽ có thêm một thủ đoạn.

Đương nhiên, nếu Tam Thanh giấu nghề, La Thiên cũng có cách lấy được, vì rốt cuộc nguyên thần Tam Thanh sắp được hắn dung hợp hoàn toàn rồi, lúc đó mọi bí mật của Bàn Cổ đều sẽ lộ ra.

"Đinh!

Thông Thiên đã lựa chọn phương án 1, nhận được phần thưởng gấp mười: hai trăm ức công đức, cùng phần thưởng thêm: một đạo cơ duyên Hỗn độn." "Đinh!

Chương 233

Chuẩn Đề đã lựa chọn phương án 1, nhận được phần thưởng gấp mười: hai trăm ức công đức, cùng phần thưởng thêm: Quy tắc Điện." Việc Chuẩn Đề và Thông Thiên lựa chọn phương án 1, La Thiên không thấy lạ, vì vừa rồi hắn đã đánh bại họ, khiến họ mất đi tư cách tranh giành bảo vật rồi!

"Đinh!

Lão Tử đã lựa chọn phương án 1, nhận được phần thưởng gấp mười: hai trăm ức công đức, phần thưởng thêm: Quy tắc Âm." "Đinh!

Nguyên Thủy đã lựa chọn phương án 1, nhận được phần thưởng gấp mười: hai trăm ức công đức, phần thưởng thêm: Quy tắc Tinh Thần!" "Đinh!

Tiếp Dẫn đã lựa chọn phương án 1, nhận được phần thưởng gấp mười: hai trăm ức công đức, cùng phần thưởng thêm: Quy tắc Gió." La Thiên thấy chỉ trong chốc lát, các Thánh nhân khác cũng dứt khoát đưa ra lựa chọn, tiếng chuông hệ thống reo liên hồi trong đầu.

Không một ai chọn liên thủ vây công La Thiên để lấy cái gọi là Hỗn Nguyên Thái Cực chi pháp kia cả!

La Thiên có chút cảm động: Đột nhiên ai cũng tốt bụng thế sao?

Vừa nãy còn đòi đánh đòi giết mà!

Chẳng lẽ bị thực lực của mình dọa sợ rồi?!

Chốc lát sau, cảm ứng được vài sự thay đổi, hắn cũng lập tức hiểu ra vấn đề: Hóa ra, mối liên hệ giữa lục Thánh và Thiên đạo Hồng Hoang lúc này đã bị ngắt đoạn!

Đúng vậy, không biết phía Hồng Quân Đạo Tổ xảy ra vấn đề gì

mà mối liên kết giữa lục Thánh và Thiên đạo đã bị cắt đứt!

Nói cách khác: Hiện tại lục Thánh căn bản không thể gia trì sức mạnh Thiên đạo.

Hèn gì ai nấy đều chọn ngay phương án 1, không dám đối đầu với hắn.

Hơn nữa, vì chuyện này mà lục Thánh càng tin rằng La Thiên là đứa con cưng của trời, thậm chí là con của Thiên đạo, con của Đại đạo!

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng đứng về phía hắn.

Cho nên, trận chiến này còn đánh đấm gì nữa?!

Nhào vô để cho người ta đập à?!

La Thiên có thể dễ dàng phá Tru Tiên Kiếm Trận thì đương nhiên cũng có thể dễ dàng đánh bại họ, đặc biệt là Thí Thần Thương trong tay La Thiên đâm cho Chuẩn Đề đau đớn không thôi khiến người ta cực kỳ kiêng kị.

Họ không muốn chịu khổ thêm, lại còn mất mặt ngay tại chỗ.

Hơn nữa, chọn phương án 1 chẳng cần làm gì cũng có được hai mươi ức công đức, tội gì không làm?!

Vừa có lợi, vừa có thể khiến La Thiên nợ một nhân tình, xem ra vụ này rất hời.

La Thiên nhếch môi, nhìn về phía Tử Tiêu Cung, không biết Hồng Quân đang mưu tính chuyện gì.

Nhưng không nghi ngờ gì nữa: Làm như vậy thì hắn cũng nợ Hồng Quân một nhân tình.

Tuy nhiên La Thiên không bận tâm.

Dù sao muốn lấy được những thứ bất thế như trái tim Bàn Cổ và Hỗn Độn Chung ngay trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ và lục Thánh mà không phải trả giá chút gì thì là điều không thể!

Lúc này Nữ Oa lại tò mò ngắm nhìn trái tim Bàn Cổ đang trôi lơ lửng kia.

Bàn Cổ thân hóa vạn vật, đạo hóa vô số, tự nhiên là bậc thầy về Quy tắc Tạo Hóa.

Nếu có được trái tim nguyên bản của ông, Nữ Oa cảm thấy Quy tắc Tạo Hóa của mình chắc chắn sẽ đột phá đến cảnh giới mười thành trọn vẹn.

Ngay lúc đó!

"Úng!" Hỗn Độn Chung đột nhiên từ hạ giới xuyên qua vạn trọng thời không bay tới, rơi vào tay La Thiên, tiếng chuông ngân vang không dứt khiến lục Thánh chợt hiểu ra: Hóa ra tên này đã sớm bố cục rồi.

Hai anh em Đế Tuấn, Đông Hoàng rõ ràng đã kết nhân quả không nhỏ với hắn, hèn gì Hỗn Độn Chung lại tìm đến hắn ngay lập tức.

Còn trái tim Bàn Cổ thì càng không phải bàn, hắn sắp đạt tới Huyền Công Bát Chuyển, chắc chắn là thứ hắn phải có được.

"Cảm tạ chư vị đạo hữu hôm nay đã không tranh giành, La Thiên vô cùng cảm kích.

Mấy món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo này, mọi người có thể chọn mỗi người một món.

Còn có mười tám quả Hoàng Trung Lý, sáu trăm quả Bàn Đào chín vạn năm...

Đều là chút lòng thành của tại hạ, xin chư vị đạo hữu nhận cho.

Sau này có việc gì xin cứ dặn dò, trong khả năng của mình, tại hạ tuyệt không dám từ chối.” La Thiên lấy ra sáu món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cùng một đống bảo vật khác, khiến lục Thánh đỏ mắt: Ra tay một cái là một món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thật hào khí!

Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo có thể họ không coi vào đâu, nhưng Cực phẩm thì khác.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo thậm chí có thể kháng cự Tiên thiên chí bảo trong thời gian ngắn, không dễ dàng bị hư tổn, là pháp bảo hộ thân tốt nhất cho các đệ tử đắc ý.

Không chỉ tăng khí vận cho bản giáo, mà còn có thể dùng để trảm thi.

Thánh nhân có thể chế tạo Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng cần đủ nguyên liệu là các món Tiên thiên linh bảo cấp thấp để lót nền, việc hợp thành cũng có rủi ro nhất định, nên nhặt được đồ có sẵn vẫn tốt hơn.

Cuộc tranh đoạt này, dưới sự can thiệp có ý hoặc vô ý của Thiên đạo Hồng Quân, đã kết thúc như vậy.

Tuy không phải tất cả đều vui vẻ nhưng cuối cùng cũng không có quá nhiều lời oán thán.

Đương nhiên, lục Thánh tuy nhận vật bồi thường của La Thiên, nhưng cũng đưa ra thêm một số thỏa thuận.

Chương 234

Mặc dù có Thiên đạo che đậy, nhưng họ cũng đã suy diễn và nhìn thấy đôi chút về Lượng kiếp Phong Thần sắp tới, chuẩn bị sớm là tốt nhất.

Các thỏa thuận đưa ra đều liên quan đến phương diện này.

Đối với việc này, La Thiên không có ý kiến gì.

Dù sao Lượng kiếp Phong Thần chủ yếu là cuộc tranh giành giữa Tiệt giáo và Xiển giáo, phương Tây giáo đứng ngoài hưởng lợi, không liên quan gì đến Thanh Liên Cung của hắn.

Khi mọi người chuẩn bị dời sự chú ý về lại Hồng Hoang, Lão Tử và Tiếp Dẫn đột nhiên thốt lên: "Không xong!" Nguyên Thủy Thiên Tôn càng giận dữ quát mắng: "Thằng ranh con, ngươi dám!" Hồng Hoang!

Đông Hoàng Thái Nhất cùng Chúc Cửu Âm đồng quy vu tận, một vị Tổ Vu khác là Cộng Công thì thân thụ trọng thương, rơi rụng từ trên cao xuống, va mạnh vào bên cạnh núi Bất Chu, khiến vạn lý đất đai tận thành tro bụi.

Đông Hoàng Chung mang theo sức mạnh thôi phạt của thời không pháp tắc vô cùng khủng bố, dù cường đại như Cộng Công, lúc này vu thân cũng bị phá toái, chỉ còn lại một hơi tàn.

Cộng Công rơi xuống núi Bất Chu, căn bản không biết tình huống trong vô ngân tinh hải, cứ ngỡ Đông Hoàng Thái Nhất vẫn còn sống.

Hắn cố gắng giãy dụa đứng dậy, nhìn tình cảnh bốn phía ức vạn lý, phát hiện cả Vu tộc và Yêu tộc đều tử thương thảm trọng.

Vu tộc đang bại thối!

Yêu tộc nhờ vào hiệu suất sinh sản vượt xa Vu tộc, cộng thêm tài nguyên Thiên giới phong hậu, kinh qua nhiều năm phồn diễn, số lượng so với Vu tộc dưới mặt đất phải là vạn chọi một!

Hiện giờ cao giai chiến lực hai tộc không chênh lệch mấy, nhưng trung đê giai chiến lực đã dựa vào số lượng mà quyết định thắng phụ, Vu tộc bại lui là lẽ thường.

Nhìn thấy trên Thiên giới vẫn có yêu binh yêu tướng nguyên nguyên bất tuyệt giết xuống, trong lòng Cộng Công dâng lên một cỗ ngoan ý quyết tuyệt!

Trong nháy mắt, hắn cưỡng ép vận chuyển sức mạnh cuối cùng, khiến vu thân tái độ bành trướng, tịnh hóa ra từng đạo Nhất Nguyên Trọng Thủy quấn quanh chu thân.

Nhưng thương khẩu trên vu thân bắt đầu bốc ra hỏa diễm, khiến hắn biến thành một thực thể thủy hỏa cộng tồn.

Hắn muốn thiêu đốt tiềm lực cuối cùng!

Ngay lập tức, hắn mãnh liệt lao về phía núi Bất Chu không xa, vừa gầm thét: "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi giết bao nhiêu huynh đệ tỷ muội của ta, ta liền khiến Thiên giới sụp đổ!" Thiên giới là căn bản của Yêu tộc, chỉ cần hủy đi Thiên giới, thì Vu tộc đang bên bờ chiến bại mới có một ti sinh cơ!

"Oanh!" Cộng Công như tự bạo lao thẳng vào núi Bất Chu, mãnh liệt tông đoạn ngọn thần sơn nguy nga vô tận này.

Thiên giới đột nhiên mất đi cột chống trời, lập tức bắt đầu từ từ nghiêng lệch.

Tại lối vào Nam Thiên Môn tiếp giáp với núi Bất Chu, một khe nứt khổng lồ dài cả ngàn vạn dặm vỡ toác ra, vô số đất đá lớn nhỏ từ trên không trung trụy lạc, mang theo liệt diễm bừng bừng, phảng phất như

một trận mưa hỏa lưu tinh.

"Hoa lạp!" Nhược Thủy trong Thiên Hà đổi dòng, cuồn cuộn đổ về nơi vốn nối liền với núi Bất Chu, nghiêng xuống Hồng Hoang.

Nhược Thủy trong Thiên Hà tuy không bằng Nhất Nguyên Trọng Thủy do thủy chi pháp tắc của Cộng Công diễn hóa, nhưng cũng là kỳ thủy cực kỳ hiếm thấy, một giọt nặng tới trăm vạn cân, hạo hạo đãng đãng, vô lượng vô cùng, khi đổ xuống không trung gặp phải Hồng Hoang nguyên khí, càng có thể một giọt hóa thành trăm vạn giọt thủy dịch thông thường.

"Oanh long long long!" Chỉ trong vài hơi thở, hồng thủy đã nhấn chìm vạn ức dặm đất đai Hồng Hoang, đè chết và cuốn trôi không biết bao nhiêu sinh linh, nhà cửa, động phủ cùng sơn nhạc phân phân sụp đổ.

Nhưng bên phía Nhân tộc, nhờ có Càn Khôn Đỉnh – một kiện Tiên thiên chí bảo hộ trì nên miễn được một kiếp thiên tai.

Không ít Vu tộc có quan hệ mật thiết với Nhân tộc cũng chạy vào tị nạn, nhờ đó bảo toàn được tính mạng.

Cảm ứng được Cộng Công tông đổ núi Bất Chu, khiến thiên khung phá toái nghiêng lệch, thao thao Nhược Thủy đổ xuống, Lục Thánh cùng La Thiên cũng ngay lập tức chạy đến hiện trường, phát hiện không chỉ thiên trụ gãy, địa duy nghiêng về phía tây nam, mà Thiên giới cũng đang hạ hàng.

Lục Thánh cùng La Thiên nhìn cảnh tượng mênh mông như biển cả trước mắt, sau đó nhìn nhau, nhất thời cũng chưa có đối sách.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân lúc đó âm thầm thu lấy một đoạn thân núi Bất Chu.

Đoạn núi này về sau sẽ được luyện chế thành pháp bảo ném người

lừng danh – Phiên Thiên Ấn.

“Nên làm thế nào cho tốt?

Thiên khung phá ra cái lỗ lớn như thế?

Ta có thể tạm thời dùng Thái Cực Đồ ngăn lại, nhưng về lâu dài chung quy không phải cách.” Thái Thanh Thánh nhân hỏi, đồng thời tế ra Thái Cực Đồ, trước tiên chặn lại hơn phân nửa lỗ thủng kia.

Ngoại trừ Nữ Oa Thánh nhân, các Thánh nhân khác đều vuốt cằm trầm ngâm.

Thánh nhân có thể trọng diễn địa thủy phong hỏa, khai tịch hỗn độn, việc bổ thiên không khó, nhưng bên trong dường như có đại huyền cơ, thiên cơ nhược ẩn nhược hiện chỉ thị rằng: việc này không nên để họ làm.

“Thiên khung phá, có thể vá, nhưng việc này nên lạc trên người Nữ Oa nương nương.” La Thiên dứt khoát nói ra huyền cơ bên trong.

La Thiên vừa nói, chư thánh đều hiểu: “Trận đại công đức này, cần tiểu sư muội (sư tỷ) làm!” “Ta hiểu rồi, Đạo Tôn, nhu yếu mượn Càn Khôn Đỉnh dùng một chút!” Nữ Oa Thánh nhân gật đầu, sau đó hướng La Thiên mượn Càn Khôn Đỉnh.

La Thiên đưa tay ra, dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp thay thế Càn Khôn Đỉnh hộ trì Nhân tộc, thu lấy Càn Khôn Đỉnh đang bao phủ Nhân tộc giao cho Nữ Oa.

Nữ Oa nhận lấy, sau đó lấy ra một ít Ngũ Thải Thần Thạch bỏ vào trong đỉnh, bắt đầu luyện chế vật bổ thiên.

Ngũ Thải Thần Thạch là thần vật cực phẩm ngưng luyện từ chí thuần chi khí như Khai Thiên Thanh Khí và Huyền Hoàng Chi Khí, do Nữ Oa Thánh nhân đắc được từ Phân Bảo Nham.

Một khi luyện hóa, dùng để bổ thiên là thích hợp nhất.

La Thiên lấy ra một ít Tức Nhưỡng bỏ vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Chỉ có Ngũ Thải Thần Thạch là không đủ, cần đặc tính không đoạn sinh trưởng của Tức Nhưỡng dung hợp với thần thạch mới có thể vá chặt lỗ thủng Thiên giới.

Nữ Oa Thánh nhân cảm kích nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục vận chuyển Càn Khôn Đỉnh.

Trong lòng nàng bỗng dưng nảy sinh một tia tình cảm mà trước nay chưa từng có, khiến chính nàng cũng kinh ngạc.

Chương 235

Tâm của Thánh nhân không vướng hồng trần, không nghĩ thất tình, vốn trong suốt như lưu ly, nhưng khoảnh khắc này lại có chút xao động.

Nữ Oa Thánh nhân chưởng quản Hồng Tú Cầu cùng nhân duyên của sinh linh thiên hạ, chứng kiến nhiều tình ái thế gian, tự nhiên biết tia tình cảm này là thế nào.

"Không lý nào, ta là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không nên xuất hiện tình cảm phương diện này mới đúng?

Không, La Thiên đạo hữu xác thực có đại ân với ta, năm đó nếu không có hắn trợ giúp thì ta khó lòng tạo nhân thành thánh.

Hôm nay việc bổ thiên, hắn lại mở miệng làm rõ thiên ý, khiến các Thánh nhân khác dừng tay để ta độc chiếm công đức, ân tình này thực sự quá sâu, ta là Thánh nhân cũng phải bị nhân quả khiên liên." Đạo tâm của Thánh nhân mẫn diệt tạp niệm chỉ trong nháy mắt, Nữ Oa nhanh chóng thu thập tâm tư, chuẩn bị bổ thiên.

Nhưng trước khi bổ thiên, Nữ Oa lại phát hiện một việc khiến lông mày nhíu lại: mất đi núi Bất Chu chống đỡ, Thiên giới dường như có chút nghiêng lệch và đang từ từ hạ xuống.

Tuy rằng Thiên giới cách Hồng Hoang không biết bao nhiêu ức vạn dặm, nhưng ai biết được liệu có xảy ra ý ngoại hay không.

Thiên giới rộng lớn bằng nửa diện tích đại địa Hồng Hoang, nếu tông vào Hồng Hoang thì đại địa chắc chắn sẽ phá diệt.

Nghĩ đoạn, Nữ Oa nương nương thánh niệm quét ngang chỉnh cái Hồng Hoang, nhanh chóng tìm cách.

Khắc sau, Nữ Oa Thánh nhân xuất hiện tại một vùng hư không nơi cực Bắc Hải.

Phía dưới có một hòn đảo vô cùng khổng lồ.

Hòn đảo này có chút kỳ quái, ở giữa đột ngột có một thung lũng sâu dài phân hòn đảo làm hai nửa, giống như từng bị một chiếc cự phủ mãnh liệt chém xuống.

Khi Nữ Oa nương nương vừa giáng lâm, liền có một đạo thần thức truyền âm: "Ai!

Hợp bạt mệnh ta trung có kiếp này, nương nương không cần khách khí, trên thân Huyền Quy ta có thể phái thượng dụng trường, cứ việc dùng." Nữ Oa Thánh nhân đáp: "Thiện!

Huyền Quy đạo hữu xả thân bổ thiên có công, đương hưởng bất thế công đức." "Tạ nương nương, xin nương nương đợi một chút, ta hóa ra chân thân." Đạo thần niệm kia hồi đáp, sau đó hòn đảo khổng lồ bắt đầu chấn động, hải thủy cuộn trào tạo thành những trận hải khiếu khủng bố.

Nhanh chóng, một tôn cự quy gần như có thể chống đỡ thiên địa hiện ra thân hình.

Đây là một con Huyền Quy, sinh mệnh tiên thiên tồn tại từ thời khai thiên tích địa, sở hữu phòng ngự mạnh nhất thế gian.

Nếu nó không đáp ứng, Nữ Oa nương nương muốn giải quyết cũng cần một chút thời gian.

Nguyên lai, vào lúc Bàn Cổ khai thiên, nó bị một đạo khí nhận từ Khai Thiên Thần Phủ chém trúng trọng thương, nguyên thần và nhục thân thương tổn đến nay chưa lành, cộng thêm khai thiên khí nhận lưu lại trong mai rùa, trái lại khiến cái mai rùa phòng ngự mạnh nhất trở thành một lồng giam kiên cố.

Do không thể thoát ra, nên nó tu luyện đầu và tứ túc càng thêm lợi hại, Nữ Oa nương nương tìm nó lấy tứ túc chống trời là thích hợp nhất.

Nếu đời này không có ý ngoại khác, con Tiên thiên Huyền Quy này sẽ tiếp tục tồn tại trong thống khổ như vậy, xác suất hóa hình và đắc đạo cực thấp!

Không chừng ngày nào đó sẽ bị một cường giả có tư tâm nào đó bắt đi tế luyện.

Cho nên, Nữ Oa nương nương hiện tại tuy lấy tính mạng của nó, nhưng nếu có thể đạt được một mối nhân quả với Thánh nhân, nó cũng nguyện ý!

"Đạo hữu đại nghĩa!" Nữ Oa Thánh nhân tán thưởng một tiếng, sau đó lấy ra một thanh bảo kiếm Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, phí một chút công phu mới chém đứt bốn cái chân của Huyền Quy.

Huyền Quy bị chém chân, đau đến mức hít khí lạnh, nói không nên lời: "Nương nương, ta là sinh linh tiên thiên, một thân tu vi đều nằm trên đạo thể, nay tứ túc bị chém, thân này lưu lại cũng vô dụng, xin cho Huyền Quy được chuyển sinh, nhờ nương nương chiếu cố một hai." Nữ Oa nương nương gật đầu: "Có nhân có quả, Huyền Quy đạo hữu cứ đi không ngại." "Tạ nương nương!" Huyền Quy tạ ơn, thân thể to lớn bị Nữ Oa nương nương điểm hóa, hóa thành một đạo lưu quang đi về phía U Minh Huyết Hải ở cực Tây đầu thai luân hồi.

Nhật sau chuyển sinh sẽ trở thành Bắc Phương Chân Võ Đại Đế, một trong Tứ Ngự Ngũ Đế của Thiên Đình – Bắc Phương Hắc Đế, chủ quản ngũ hành thủy, tự có một phen đại tạo hóa cùng vô hạn khả năng.

Nữ Oa nương nương có được tứ túc Huyền Quy, luyện chế một phen rồi dùng để chống đỡ bốn góc thiên địa, ổn định Thiên giới đang

hạ trầm.

"Oanh!" Thiên giới đang từ từ hạ xuống được tứ cực chống đỡ, dần dần ổn cố.

Thấy Thiên giới đã ổn, Nữ Oa nương nương bắt đầu bổ thiên!

Vật bổ thiên do Ngũ Thải Thần Thạch cùng Tức Nhưỡng dung hợp phát ra thất thải huyền quang, được nàng dùng để tu bổ phá khẩu của Thiên giới.

Trước đó, phá khẩu Thiên giới bị vô lượng Nhược Thủy của Thiên Hà tông trúng nên không ngừng sụp đổ và khoách đại tấn tốc.

Nữ Oa nương nương tuy có thần vật trong tay và thánh nhân thần thông nhưng cũng mất khá nhiều thời gian mới tu bổ xong hoàn toàn.

Sau khi vá trời, Nữ Oa phát hiện còn dư lại một viên Ngũ Thải Thần Thạch, tâm có cảm ứng, liền ném nó về phía Đông phương.

"Oanh long long!" Ngay khi Nữ Oa bổ thiên xong, thượng thiên lại giáng xuống hải lượng công đức, trong đó một thành chia cho Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh vì đã hiệp trợ, một thành lạc trên người La Thiên, Nữ Oa nương nương tự mình đắc lục thành, hai thành còn lại thì rơi vào chân linh huyền quang của Huyền Quy tại U Minh Huyết Hải.

Tuy Thiên giới đã ổn, lỗ thủng đã vá, nhưng Hồng Hoang lúc này là một mảnh hỗn độn, sinh linh đồ thán, mười không còn một, vô cùng thê lương.

Trong vạn tộc Hồng Hoang, Nhân tộc được La Thiên tí hộ nên hạnh tồn hoàn hảo, không có tổn thất.

Các Thánh nhân khác nhìn về phía tổ địa Nhân tộc, trong lòng thầm than: quả nhiên đại thế bất khả vi, sau lượng kiếp này, Nhân tộc tưởng chừng yếu ớt sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Không lâu sau, chư thánh cùng La Thiên xử lý xong hậu quả ở Hồng Hoang.

Lúc này, trên không trung truyền đến thiên đạo chi âm của Hồng Quân Đạo Tổ: "Các ngươi tới Tử Tiêu Cung gặp ta." Đạo Tổ có tuyên triệu, chư thánh không dám chậm trễ, lập tức đi Tử Tiêu Cung.

La Thiên biết Hồng Quân muốn lập Thiên Đế và Thiên Hậu mới, tâm niệm động đậy, cũng đi theo xem thử.

Trong Tử Tiêu Cung.

Lục Thánh cùng La Thiên đều có mặt, nhưng lễ nghi khác biệt.

Đối với Hồng Quân Đạo Tổ, Lục Thánh đều cung kính cúi người, hành đệ tử lễ.

La Thiên thì ôm quyền chào hỏi theo lễ nghi đồng bối.

Chương 236

Vốn dĩ Lục Thánh có chút để ý, nhưng thấy sư tôn nhà mình không phản đối nên cũng thôi.

Điều này khiến Lục Thánh lại có một phen suy nghĩ, thầm may mắn vì trước đó không động thủ.

Có lẽ tu vi La Thiên chưa đạt đến cảnh giới của sư tôn bọn họ, nhưng thân phận của hắn không phải thứ họ có thể trêu chọc!

Nhất thời, Chuẩn Đề trong lòng hậm hực: vậy mấy lần mất mặt trước đó, khởi không phải là không đòi lại được diện tử sao?

Nghĩ đến sau này có khả năng trở thành trò cười trong miệng các chí cường giả, Chuẩn Đề lại một trận buồn bực.

Hồng Quân Đạo Tổ đoan tọa trên tử liên, thấy mọi người đã đông đủ liền khai khẩu: "Lượng kiếp đã qua, nghiệp lực đã tiêu, nhưng Hồng Hoang phá toái, chúng sinh thương vong thảm trọng, khắp nơi điêu linh, cần gấp việc tái sơ lý sơn hà đại địa, chế định trật tự mới, để vạn linh tu sinh dưỡng tức, trở lại quỹ đạo." "Điều quan trọng nhất là trọng lập Thiên Đình, tái lập Thiên Đế, trấn áp khí vận Hồng Hoang, đại diện thiên chức, thống ngự Tam Giới.

Các ngươi có nhân tuyển nào không?" Hồng Quân Đạo Tổ hỏi khiến chư thánh đều có chút nhiệt huyết dâng trào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, vị trí Thiên Đế là người sở hữu khí vận lớn nhất thiên địa!

Tuy trước đó Hồng Quân Đạo Tổ định ra Thánh nhân và Thiên Đế quyền hạn khác biệt, kính vị phân minh, Thánh nhân tự nhiên vô duyên với đế vị, nhưng nếu để môn hạ đệ tử ngồi lên vị trí đó thì sao?!

Như vậy, khí vận Thiên Đình cũng có thể phân được vài phần!

Hơn nữa, có khí vận Thiên Đình phù trì trợ ích, khí số của bản giáo tự nhiên sẽ tử khí ức vạn, phù dao trực thượng, khôi hoằng vô biên, sẽ không còn cần kỵ đạn lượng kiếp hàng lâm.

Mấu chốt trong đó chư thánh đều hiểu, lần đế vị chi tuyển này không thể không tranh!

Khí vận là một trong những thứ huyền diệu nhất thiên địa, cũng là tồn tại mà Thánh nhân khó lòng lờ đi.

Thánh nhân giáo hóa chúng sinh, lập hạ đại giáo, được hưởng đại khí vận, tự có đại công đức.

Nhưng khí vận thiên địa không phải vô hạn, trong tình huống Hồng Hoang không khoách sung thì nó lưu động có hạn, chỗ này nhiều thì chỗ kia sẽ thiếu.

Cho nên Thánh nhân lập giáo đều sẽ chọn một kiện pháp bảo mạnh mẽ để trấn áp khí vận bản giáo, tránh để khí vận ngoại dật, ví dụ như Lão Tử dùng Thái Cực Đồ, Nguyên Thủy dùng Bàn Cổ Phiên.

Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên là thiên đạo đệ nhất sát trận, công phạt vô song, nhưng việc trấn áp khí vận lại có tiên thiên bất túc, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tiệt giáo có nhiều giáo chúng lên Phong Thần Bảng.

Vì thế, vị trí Thiên Đế, chư thánh đều hy vọng đệ tử đắc ý của mình tọa thượng.

Thái Thanh Thánh nhân chỉ có Huyền Đô là đệ tử, hiểu tính cách của hắn nên quyết định không tranh.

Các Thánh nhân khác thì không bỏ qua cơ hội này.

Chuẩn Đề mặt dày đứng ra trước: "Hồi sư tôn, đệ tử có một nhân

tuyển tốt.

Tây Phương giáo có một đệ tử tên là Dược Sư, nhân hậu từ bi, nhiều năm đi lại Hồng Hoang tích lũy không ít thiện đức...” Đề cử này là Chuẩn Đề đã bàn bạc ngầm với Tiếp Dẫn.

“Sư tôn, con cũng có nhân tuyển hợp thích.” Nguyên Thủy cùng Thông Thiên thấy Chuẩn Đề đứng ra, đâu dám chậm trễ, cũng liền mang nhân tuyển trong lòng đề cử.

Nguyên Thủy đề cử đại đệ tử Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử là người đánh chuông khánh trong Ngọc Hư Cung, rất được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích.

Thông Thiên đề cử đệ tử cũng rất yêu thích là Đa Bảo Đạo Nhân.

Hồng Quân Đạo Tổ vi vi gật đầu, sau đó nhìn về phía Nữ Oa nương nương.

Nữ Oa nương nương hiểu ý, cũng đề cử hai nhân tuyển khiến chư thánh kinh ngạc: nàng đề cử Bạch Trạch đại thần và Kim Ô thái tử còn sót lại là Lục Áp!

Bạch Trạch trong số các trọng thần Yêu tộc có danh vọng chỉ dưới Phục Hy, vốn nổi tiếng nhân hậu, Nữ Oa đề cử là chính thường.

Nhưng Lục Áp... một Kim Ô thái tử ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa tới, lại còn bị tội nghiệp của phụ thân khiên liên, hà đức hà năng ngồi lên đế vị?

Chư thánh chuyển niệm liền hiểu: Nữ Oa nhìn thì đề cử hai người, nhưng thực tế chỉ đề cử Bạch Trạch!

Lục Áp kia chỉ là đi cùng cho có.

Đa phần Nữ Oa nương nương nể mặt Đế Tuấn đã khuất nên mới tranh cho hắn một chút, dù hy vọng mong manh.

“La Thiên đạo hữu ý hạ thế nào?” Hồng Quân Đạo Tổ không trực tiếp chọn Thiên Đế từ danh sách đề cử, mà hỏi La Thiên trước, khiến Lục Thánh lại kinh ngạc lần nữa!

Một tiếng xưng hô của sư tôn đã minh chứng rõ ràng thân phận của La Thiên: thật sự ngang hàng với sư tôn bọn họ.

Chư thánh không khỏi nhớ lại lần nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, La Thiên quả thật không hành đệ tử lễ với sư tôn!

Trước kia có người cho rằng La Thiên tự đại, nhưng biểu hiện sau đó khiến họ càng ngày càng phải nhìn bằng cặp mắt khác.

Không cần thánh vị vẫn thành Hỗn Nguyên, có chiến lực đệ nhất dưới Hồng Quân Đạo Tổ, giờ đây Đạo Tổ lại trực xưng đạo hữu.

Nhất thời, ánh mắt Lục Thánh nhìn La Thiên lại thay đổi lần nữa.

Hoặc giả, sư tôn đã nhìn thấy điều gì đó rõ ràng chăng?

“Hồi đạo hữu, ta cũng có một nhân tuyển.” La Thiên mỉm cười, khiến Lục Thánh biến sắc: thật sự không khách khí mà xưng sư tôn là đạo hữu.

Vậy sau này bọn họ có thể xưng hô đạo hữu với người ngang hàng sư tôn không?

Điểm này khiến tứ thánh (trừ Nữ Oa và Thái Thanh) trong lòng bắt đầu tính toán.

Chương 237

Hắn cũng có nhân tuyển, sư tôn lại coi trọng như vậy, e là nhân tuyển hắn đưa ra có khả năng thành Thiên Đế không nhỏ.

Nghĩ đến đây, tứ thánh có chút kích động, chỉ chờ La Thiên mở miệng là chuẩn bị tranh thủ ngay.

Vị trí Thiên Đế không thể trơ mắt nhìn nó rơi ra ngoài Huyền Môn!

Để đạo thống ngoài Huyền Môn đoạt mất đại khí vận Hồng Hoang.

Câu trả lời của La Thiên cũng hơi ngoài dự liệu của Hồng Quân, khiến lão mỉm cười: "Đạo hữu không cần khách sáo, mời nói." La Thiên cũng không khách sáo: "Tử Tiêu Cung: Hạo Thiên." "Hả?" Lục Thánh ngẩn người, hắn không đề cử đệ tử Thanh Liên Cung mà lại đề cử đồng tử dưới tòa sư tôn.

Đây là diễn trò gì vậy?

Nhưng Nguyên Thủy và Chuẩn Đề trong lòng đánh thót một cái: La Thiên hay lắm, chiêu này khiến tất cả mọi người khỏi tranh!

"Ha ha, La Thiên đạo hữu đúng là diệu nhân." Hồng Quân Đạo Tổ vuốt râu cười đáp.

Hồng Quân vốn không hay cười nói, Lục Thánh bình thường khó thấy lão cười, nay cùng La Thiên đối thoại ngắn ngủi lại cười hai lần, hơn nữa còn phát tự nội tâm.

Giống như đang tán gẫu với một lão hữu tri tâm.

Điều này cũng ấn chứng suy đoán trước đó: sư tôn từ tận đáy lòng đã công nhận La Thiên.

Đã như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chuẩn Đề đâu còn kiên trì nhân tuyển của mình, liền phân phân phụ họa: "Đệ tử cũng cảm thấy đề nghị của Đạo Tôn La Thiên là hợp thích nhất." Người thành thánh không ai là không thông tình đạt lý hay ngu ngốc, mỗi vị Thánh nhân đều là nhân tinh, vừa thấy manh mối liền lập tức chuyển hướng.

Chư thánh cũng hiểu: an bài này của sư tôn không phải vì tư tâm, mà là muốn Thiên Đình vận hành độc lập bên ngoài các giáo, phát huy tác dụng lớn hơn.

Nếu để đệ tử chân truyền của các giáo ngồi lên đế vị, e là sự khiên xả cùng nhân quả sẽ trở nên vặn vẹo phân nhiễu.

Điểm này khiến chư thánh có chút ngượng ngùng: đề nghị vừa rồi lộ rõ tư tâm quá...

Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu: "Nếu không dị nghị, vậy liền do Hạo Thiên chấp chưởng Thiên Đình." Lời lão vừa dứt, Hạo Thiên và Dao Trì liền từ một bên bước ra, quỳ phục dưới đất nghe tuyên.

"Hạo Thiên làm Thiên Đế, chấp chưởng Thiên Đình, quản lý chu thiên tinh đấu.

Dao Trì làm Thiên Hậu, hiệp trợ Thiên Đế quản lý Thiên Đình." "Đây là Hạo Thiên Kính, có thể soi thấu thiên địa, động tất hết thảy, ngoài ra còn nhiều chỗ diệu dụng, nhật sau tế luyện sẽ biết." Hồng Quân Đạo Tổ lấy ra một tấm gương cổ phác giao cho Hạo Thiên, sau đó lại lấy ra một lá cờ tỏa vân khí nhân uân cho Dao Trì: "Đây là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tự có đại thần thông, nhật sau cũng có thể dùng để tụ tiên." Hai kiện pháp bảo đều là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo hiếm thấy, ngay cả Thánh nhân thấy cũng có chút đỏ mắt.

"Tạ lão gia." Hạo Thiên và Dao Trì nhận lấy bảo vật, vội vàng bái tạ, cảm kích khôn cùng.

Họ vạn vạn không ngờ lão gia lại tặng một trận đại tạo hóa cho cả hai.

Chư thánh cũng hiểu tại sao sư tôn để đồng tử xuất nhiệm Thiên Đế và Thiên Hậu, thầm than một tiếng: quả nhiên giáo hóa và trật tự phân minh, nước sông không phạm nước giếng.

Hạo Thiên và Dao Trì chấp chưởng Thiên Đình thì thế lực Thánh nhân khó mà đưa tay vào.

Phương pháp duy nhất là phái người gia nhập Thiên Đình để chiếm chức vị trọng yếu, nhưng phương pháp đó chư thánh không tình nguyện cho lắm.

Dù sao ai muốn phái đệ tử của mình đi cho người khác sai bảo.

Sau khi phân phong chủ và hậu Thiên Đình, Hồng Quân Đạo Tổ tiếp tục: "Hiện tại Hồng Hoang gặp kiếp, đại địa phá toái, ẩn ẩn bất ổn, ta sau này sẽ trọng luyện gia cố, nhưng cần một người sơ lý sơn hà, bình định địa mạch..." "Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên chi tổ, có thể hành việc giáo hóa, Hồng Hoang một ngày không diệt thì có thể vĩnh hằng tồn tại!" Nhân tuyển lần này Hồng Quân đã định sẵn, không cần Lục Thánh đề cử.

Theo thánh dụ của Đạo Tổ, trên Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán lập tức tử khí di mạn, tường thụy hiện ra, ở giữa tử khí có kim quang y sam, một đạo Thiên Đạo phù lục lạc xuống, được chủ nhân Ngũ Trang Quán là Trấn Nguyên Tử tiếp lấy.

"Trấn Nguyên Tử khấu tạ Đạo Tổ ân điển." Trấn Nguyên Tử nhận phù lục xong liền bái đảo, cung kính hô lớn.

Đây là phần thưởng của Thiên Đạo cho việc hắn tế ra Địa Thư ổn định địa mạch năm đó và tí hộ ức vạn sinh linh.

Chỉ là phần thưởng này quá phong hậu, vượt xa dự liệu của hắn.

Phần thưởng này tương đương với việc cho hắn đãi ngộ trường sinh như Thánh nhân!

Như vậy Trấn Nguyên Tử không cần sợ sau này sẽ vẫn lạc nữa.

Chỉ cần Hồng Hoang còn, hắn không chết được!

Một loại vĩnh hằng bất diệt khác.

Đương nhiên, tối đa cũng chỉ là đãi ngộ như Chí Nhân sau này, kém Thánh nhân một chút.

Thánh nhân tuy nguyên thần ký thác Hồng Hoang Thiên Đạo, nhưng sau khi Hồng Hoang phá diệt, chỉ cần Thiên Đạo còn thì vẫn có thể trường tồn, thậm chí tái tạo Hồng Hoang!

Trấn Nguyên Tử thì không được, nếu Hồng Hoang phá diệt, hắn không có bất hủ bất diệt, một khi vẫn lạc là thật sự vẫn lạc, không thể vãn hồi.

Phân phong Trấn Nguyên Tử xong, Hồng Quân Đạo Tổ phất tay chiêu một vật từ hư không tới.

Chư thánh nhìn qua, hóa ra là một thanh trường kiếm tỏa ra hung quang hắc hồng sắc.

Đồ Vu Kiếm!

Khi đó chư thánh cũng có ý tìm kiếm một thanh tuyệt thế hung binh nhưng không thấy tung tích, hóa ra lạc vào tay Đạo Tổ.

Đạo Tổ tiếp tục: "Đồ Vu Kiếm vì đồ lục mấy chục ức nhân tộc, dùng hồn phách luyện chế thành, tạo hạ tội nghiệt tày đình, có hại thiên hòa.

Nay lượng kiếp đã qua, Yêu tộc cũng chịu báo ứng, thanh kiếm này nên trả về cho Nhân tộc, tùy ý Nhân tộc xử lý." Nói xong, lão giao Đồ Vu Kiếm cho La Thiên.

“?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chuẩn Đề có ý kiến, nhưng lời Đạo Tổ ai dám phản bác, chỉ đành nuốt lời vào trong.

Như vậy, Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Tâm Tạng cùng Đồ Vu Kiếm đều nằm trong tay La Thiên!

Chương 238

Khiến chư thánh đỏ mắt: Đạo Tổ cũng quá thiên vị rồi!

Hảo xứ của lượng kiếp lần này đều thuộc về La Thiên!

Hơn nữa bảo vật của La Thiên đã sớm độc bộ chư thánh, giờ lại cấp thêm nhiều vật tuyệt thế như vậy.

Chuẩn Đề và Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ rõ vẻ đố kỵ trong mắt.

Như vậy, e là pháp bảo trong tay chư thánh cộng lại cũng chưa chắc áp chế được La Thiên.

Thân thể Bàn Cổ chân truyền của La Thiên khiến họ sinh ra ảo giác cao sơn ngưỡng chỉ.

Có lẽ, sư tôn xưng một tiếng đạo hữu cũng không sai!

"La Thiên tạ Đạo Tổ." La Thiên không từ chối, sảng khoái thu hạ Đồ Vu Kiếm.

Nhật sau hắn sẽ trọng luyện thanh kiếm này và đổi tên thành Hiên viên kiếm, phát huy quang mang rực rỡ trong trận Nhân Vu đại chiến.

"Tốt, việc hôm nay dừng tại đây.

Ta muốn trọng luyện Hồng Hoang đại địa, chư thiên tinh thần, nếu có hứng thú có thể quan ma." Một lát sau, Hồng Quân Đạo Tổ đứng dậy, muốn giáng lâm Hồng Hoang.

Cơ hội hiếm có này chư thánh đâu thể bỏ lỡ.

Tại đại địa Hồng Hoang.

"Oanh long long!" Khắp nơi đại địa phá toái dưới sự trọng luyện của Hồng Quân Đạo Tổ được phân thành Tân Tứ Đại Châu: Đông Thắng Thần Châu; Tây Ngưu Hạ Châu; Nam Bộ Chiêm Châu; Bắc

Câu Lô Châu.

Những tinh thần bị phá toái cũng được đại thần thông tế luyện, trở lại tinh quỹ vận hành.

Khi một ngôi sao nào đó được ngưng luyện thành, chư thánh có lẽ không phát hiện nhưng tâm thần La Thiên mãnh nhiên nhảy dựng, dường như trong minh minh đã kiến lập một liên kết nào đó.

"Cái gì?

Địa cầu sau này ư?

Nhưng bây giờ cũng quá hoang vu đi." Ánh mắt La Thiên xuyên qua ức vạn trọng hư không, lạc trên một tiểu tinh cầu như hạt bụi trong vô ngân tinh hải.

"Có lẽ, khi ta hoàn thiện bản thân sẽ lạc trên tân sinh địa cầu này!" La Thiên thầm nghĩ.

Nếu nhục thân cũng chứng đắc Hỗn Nguyên, thực lực sẽ tái độ tiêu thăng, với sự gia trì của song trọng Hỗn Nguyên sức mạnh nguyên thần và nhục thân, hắn thậm chí có tín tâm chiến một trận với Hỗn Nguyên Thái Cực cường giả!

Hồng Quân trọng luyện và phân định Thiên Địa Nhân Tam Giới: Thiên Giới (Thiên), Minh Giới (Địa), Địa Tiên Giới (Nhân).

Tuy chia làm Tam Giới, nhưng không gian và địa vực phá toái cũng đồng thời được luyện thành các thế giới phụ thuộc Hồng Hoang, tổng cộng có ba ngàn chi số.

Phải nói rằng Thiên Đạo cấp cho Thánh nhân thần thông thật kinh thế hãi tục, trọng luyện một phương đại giới và vô ngân tinh không chỉ trong mười mấy hơi thở, không chút khói lửa.

Trong lúc chư thánh thu hoạch không ít từ việc này và đang minh

ngộ, Đạo Tổ lại lãng thanh nói: "Các Thánh nhân dời đến Hỗn Độn đạo trường cư trụ, lượng kiếp không tới, chân thân không được hiển thánh tại Hồng Hoang." "Sư tôn, tại sao?!" Chư thánh không ngờ Hồng Quân lại ước thúc như vậy, thảy đều ngẩn ngơ, không ai đáp ứng ngay.

Gần như tương đương với cấm túc, dù thánh niệm vẫn có thể giáng lâm nhưng chung quy vẫn có chút không thoải mái.

"Cẩn tuân thánh dụ." Nữ Oa nương nương là người đầu tiên dứt khoát đáp ứng.

Thấy Nữ Oa dẫn đầu, các Thánh nhân khác dù bất cam bất nguyện cũng chỉ đành đáp ứng trước.

Việc Hồng Quân hạn chế như vậy khiến trong lòng một số Thánh nhân nảy sinh ý nghĩ khác.

Vốn dĩ tưởng rằng sau khi thành thánh, sư tôn lại hợp đạo, chỉ cần biết thiên số không nghịch thiên số thì đại địa Hồng Hoang không còn tồn tại chế hành nào, ai dè hôm nay Hồng Quân xuất hiện khiến họ cảm thấy bị hạn chế và cấm cố ở phương diện nào đó.

Siêu thoát như vậy có thực là siêu thoát?

Trường sinh như vậy có ý nghĩa gì?

Sau khi dặn dò xong, Hồng Quân nhanh chóng ẩn nhập hư không, trở về Thiên Đạo.

Còn lại chư thánh và La Thiên, cùng Hạo Thiên Dao Trì trong hư không.

Một lát sau, chư thánh mới từ biệt nhau, đều chuẩn bị về Hồng Hoang đạo trường dặn dò đệ tử, sau đó dời lên thánh nhân đạo trường ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời.

Đúng lúc này, Hạo Thiên đột nhiên lên tiếng giữ chư thánh lại, có việc cầu xin.

Hạo Thiên và Dao Trì hiện giờ cũng có tu vi Chuẩn Thánh tiền kỳ, với thân phận Thiên Đế và Thiên Hậu, lại thêm địa vị đồng tử dưới tòa Hồng Quân Đạo Tổ gia trì, tự nhiên không thể so với ngày trước.

Đặc biệt Đạo Tổ từng nói minh: vị trí Thiên Đế ở Hồng Hoang có thể sánh ngang Thánh nhân, phân chấp quyền hành.

Cho nên Hạo Thiên mở miệng mời "chư vị sư huynh sư tỷ" dừng bước, khiến Nguyên Thủy và Chuẩn Đề nhíu mày.

Tuy Hạo Thiên và Dao Trì ở bên sư tôn nhiều năm, lại có thân phận Thiên Đế Thiên Hậu, nhưng trong mắt chư thánh, họ không thể đứng ngang hàng luận bàn.

Vì vậy, cách xưng hô đó khiến họ không thoải mái.

Tuy nhiên Nữ Oa nương nương cùng Thái Thanh Thánh nhân, và Tiếp Dẫn Thánh nhân lại không để ý, liền hỏi có chuyện gì.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Thánh nhân biến sắc, Hạo Thiên thầm kinh hãi, nghĩ bụng quả nhiên quan hệ không dễ bám víu, nhưng thấy Nữ Oa nương nương không kiến ngoại, liền mang sự tình nói ra.

Nguyên lai, Hạo Thiên thấy Thiên Đình phá diệt, tử thương thảm trọng, một mảnh điêu linh, muốn mượn sức mạnh đệ tử dưới trướng chư thánh để trọng kiến Thiên Đình.

Chương 239

Dù sao hai người vừa từ Tử Tiêu Cung ra, lấy đâu ra nhân thủ và thuộc hạ giúp đỡ.

Thực tế yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng Thánh nhân hiểu rõ vị trí của mình, biết Thiên Đình sớm muộn sẽ thống ngự Tam Giới, là chính thống Hồng Hoang, sau này có nhiều việc liên quan cũng cần giữ quan hệ với Thiên Đình.

Bất quá, lượng kiếp sau này, Thiên Đình sẽ đóng vai trò quan trọng.

Cho nên nể mặt một chút, Thánh nhân sẽ cho.

Chỉ là về nhân tuyển, cần về thương lượng lại, Thánh nhân không đưa ra quyết định ngay tại chỗ.

Thấy có lời hứa, Hạo Thiên và Dao Trì liên mang tạ ơn không ngớt, mặt mũi vẻ vang vô hạn.

Chưa chính thức ngồi lên vị trí Thiên Đế Thiên Hậu mà đã khiến Thánh nhân bán diện tử như vậy, nhật sau khi Thiên Đình trọng lập, khí vận Hồng Hoang trong tay, khởi không thể sánh vai cùng Thánh nhân?

Hạo Thiên và Dao Trì tuy ở bên Hồng Quân không biết bao nhiêu năm, nhưng vì ít rời Tử Tiêu Cung nên phương diện nhân tình thế cố còn kém chút, hôm nay mạo muội thỉnh cầu Thánh nhân mà không biết đã rước lấy nhân quả dây dưa, việc Thiên Đế đổi người sau này cũng có cái nhân của ngày hôm nay.

Bất quá, dường như vì Hồng Quân xưng hô La Thiên là đạo hữu nên Hạo Thiên hai người không dám làm phiền Thanh Liên Cung.

La Thiên cũng lười quan tâm, lập tức trở về Ngũ Thần Sơn, chuẩn bị tham nghiên Bàn Cổ chi tâm, đồng thời tế luyện Hỗn Độn Chung cùng Đồ Vu Kiếm.

Việc Bàn Cổ chi tâm được La Thiên đặt lên hàng đầu.

Hiện giờ nguyên thần đã chứng đắc Hỗn Nguyên, nhưng nhục thân thì chưa, nhưng tích lũy đã đủ, cho nên bước nhảy cuối cùng này rất quan trọng.

Bàn Cổ chi tâm hoặc giả có thể giúp hắn hoàn thành bước nhảy đó!

Tâm tư của chư thánh cũng gần giống La Thiên.

Nay bị Hồng Quân cấm túc, chân thân không được ra ngoài, không được can nhiễu Hồng Hoang quá nhiều khiến họ có chút khẩn bách, cảm thấy không thể quá an dật.

Chứng đạo Hỗn Nguyên Thái Cực để đạt được đại tự do, chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực để sánh vai với sư tôn mới là vương đạo cuối cùng!

Tại Ngũ Thần Sơn, trong một mật thất của Bồng Lai Thanh Liên Cung, La Thiên bàn tọa trên một bồ đoàn Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhìn trái tim Bàn Cổ lơ lửng trước mắt.

Việc đầu tiên hắn làm là tế luyện trái tim Bàn Cổ.

Muốn nhục thân tấn nhập Hỗn Nguyên cảnh thì cần dung luyện mười hai đạo pháp tắc vào thể nội, đồng thời phải thực hiện Tam Thân hợp nhất mới thành công.

Bất quá, trái tim Bàn Cổ trước mắt dường như có chút khác biệt so với tưởng tượng: sinh cơ dường như đã mất đi tám chín thành, tinh hoa còn sót lại rất ít, nếu không kịp thời tế luyện e rằng không lâu sau sẽ tro phi yên diệt.

Có lẽ do các Tổ Vu cưỡng hành khu động lần cuối để tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận gây ra.

La Thiên lắc đầu: hà khổ chứ, mất đi trái tim Bàn Cổ – căn nguyên trọng khí của Vu tộc, Vu tộc nhật sau khó mà xuất hiện thêm đại năng cấp Đại Vu, khí vận sẽ tụt dốc không phanh, muốn quật khởi trở lại thật khó vô cùng!

Không!

Nên nói là vĩnh viễn không còn hy vọng, tương lai Vu tộc dưới sự tí hộ của Hậu Thổ họa chăng có thể cẩu diên tàn suyễn, sau này vị Tổ Vu thứ mười ba là Xi Vưu có lẽ có thể tranh một chuyến, nhưng chung quy không địch nổi bánh xe lịch sử và đại thế Nhân tộc, cũng sẽ thảm nhiên vẫn lạc.

"Hô!" La Thiên gạt bỏ tạp niệm, thở ra một ngụm trọc khí, bắt đầu vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công.

Sau khi mười hai đạo pháp tắc nhập thể, Cửu Chuyển Huyền Công của hắn đã đạt tới Thất Chuyển đỉnh phong, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Bát Chuyển tức là Thánh!

Nhưng Thánh này không phải Thánh nhân, mà là Thánh thể!

Nếu Cửu Chuyển thì có khả năng đạt Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, thậm chí Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh.

Dù sao Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ công kích lực cực mạnh, chỉ với Thất Chuyển đỉnh phong đã có thể ngạnh hám Thánh nhân không chút thua kém, Bát Chuyển tuyệt đối lăng giá trên Thánh nhân, Cửu Chuyển càng khỏi bàn.

Năm đó Bàn Cổ khai thiên chém giết ba ngàn Ma Thần cấp bậc Đạo Tắc chi chủ, tuy tu vi không hẳn lăng giá trên Thiên Đạo cấp

Thánh nhân nhưng công kích lực tuyệt đối vượt xa, nói là bán bộ Đại Đạo cũng không sai!

Cho nên La Thiên rất kỳ đãi sau khi Cửu Chuyển Huyền Công đại thành sẽ là cảnh giới gì!

Theo sự vận chuyển của Cửu Chuyển Huyền Công, quanh thân La Thiên có mười hai đạo huyền quang luân chuyển, dường như có một liên hệ minh minh nào đó với trái tim Bàn Cổ đang lơ lửng.

Thú thật, dù La Thiên đã thực hiện nhiều lần thôi diễn và thánh niệm tham tra nhưng vẫn không cách nào nhìn thấu trái tim Bàn Cổ.

Hiện giờ chỉ có thể dựa theo pháp môn tế luyện thông thường phối hợp với Cửu Chuyển Huyền Công mà thử nghiệm.

"Hô!" Lúc này, La Thiên nhả ra một ngụm tinh huyết rơi lên trái tim Bàn Cổ, bắt đầu tế luyện.

"Úng!" Được tinh huyết của La Thiên tưới lên, trái tim Bàn Cổ lập tức có dị động.

Nguyên bản trông có vẻ héo úa, sinh cơ điêu linh, nhưng sau khi nhận được tinh huyết Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của La Thiên lại lấp lánh phát quang.

"Thình thịch!

Thình thịch!" Nhịp đập từ chỗ không thể nhận ra đã trở nên bành phái kịch liệt, hùng hồn mãnh liệt, đồng thời có một cỗ đạo vận khó diễn tả bằng lời nhanh chóng khoách tán ra ngoài.

Dù mật thất của La Thiên có trọng trọng trận pháp phong cấm nhưng đạo vận cổ xưa đó vẫn tràn ra ngoài, nháy mắt cộng minh cùng thiên địa.

"Thình thịch!

Thình thịch!" Nhịp đập mang theo đạo vận bành phái khiến cả thiên địa Hồng Hoang có chút dị thường.

Nhiều đại năng có thể cảm ứng rõ ràng huyền cơ bên trong: tiếng đập đó là nguyên điểm, giống như tổng xu của thiên địa Hồng Hoang, có hệ trọng đại với thế giới này, có thể khiến thiên địa dị biến!

Chương 240

Sự dị biến khác thường này khiến các đại năng Hồng Hoang vô cùng chấn kinh, bàn tán xôn xao.

“La Thiên Đạo Tôn đang làm gì vậy?

Dẫn phát thiên địa cộng minh!” “Dị tượng như thế, e là La Thiên Đạo Tôn lại sắp tấn thăng!” “Đạo Tôn đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu tấn thăng nữa khởi không phải là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên?!” “Tê!

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên rốt cuộc là cảnh giới gì?” “Cảnh giới này ta cũng chỉ ngẫu nhiên nghe Thái Thanh Thánh nhân nhắc tới, e là trừ Lục Thánh ra căn bản không ai biết nó ra sao.” “Có cảm ứng được không?” “A!” Các đại năng đang nghị luận bỗng cảm tri được một sự thực đáng sợ: nhịp điệu đạo vận kỳ dị kia dường như có liên hệ phương diện nào đó với thiên địa Hồng Hoang!

Không chỉ đại địa Hồng Hoang có chút rung động mà Thiên Giới và Minh Giới cũng vậy.

Tam Giới đều đang chấn động!

Nguyên điểm của Tam Giới trong khắc này đã rõ ràng, dường như nằm trong Thanh Liên Cung kia!

Trong khoảnh khắc đó, tất cả đại năng Hồng Hoang đều sinh ra ảo giác: dường như có một tôn Thái Cổ Ma Thần ngủ say từ thuở hỗn độn sơ khai đang thức tỉnh trong Thanh Liên Cung!

Một loại chấn hám và kinh quý chưa từng có khiến đạo tâm của họ dao động, muốn quỳ bái về phía Thanh Liên Cung.

Đó là bản năng từ sâu trong nội tâm!

Nhịp điệu đạo vận kỳ dị đó không chỉ khiên chế Tam Giới mà còn khiên chế cả sinh linh Tam Giới!

Các đạo pháp tắc thiên địa đột nhiên trở nên rõ ràng và vận chuyển, phụ họa, thậm chí giao dung theo nhịp điệu đạo vận đó!

Nhưng!

"Úng!" Một tiếng dị hưởng trầm đục truyền đến từ ức vạn hư không, vô số pháp tắc thiên địa vốn đang hòa ứng với đạo vận lập tức bị cắt đứt!

Cuồn cuộn thiên uy chưa từng có quét qua đại địa Hồng Hoang, hư không Tam Giới và ức vạn dị thế giới ký sinh trên Hồng Hoang, khiến chúng sinh kinh cụ kính ngưỡng.

Thiên Đạo ý chí hiển hóa!

Thiên Đạo ý chí hiển hóa lập tức khiến nhịp điệu đạo vận kỳ diệu kia thu liễm.

Sau một khắc, nó phảng phất như chưa từng xuất hiện, hoàn toàn biến mất.

"Đạo Tôn thành công rồi?" "Không lẽ nào, nếu thành công sao không có Thiên Đạo gia thưởng?" "Phế thoại, vừa rồi rõ ràng là đang tranh phong cùng Thiên Đạo, tranh đoạt quyền chấp chưởng Tam Giới, Thiên Đạo không giáng xuống trừng phạt mạt trừ Thanh Liên Cung là tốt rồi, ở đó mà đòi thưởng!" "La Thiên Đạo Tôn rốt cuộc đã làm gì?

Tranh phong với trời, cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên chăng?" "Kỳ quái, Thiên Đạo dường như không có tình cảm rõ ràng đối với cử động của La Thiên Đạo Tôn, tuy rằng đã mạt sát ảnh hưởng của đạo vận." "Đúng!

Chẳng lẽ Thiên Đạo không giới ý chút nào đối với cử động lần

này của Đạo Tôn?

Đó là đang tranh đoạt quyền chấp chưởng Tam Giới, sao có thể dễ dàng bỏ qua như thế?" "Đạo Tổ rốt cuộc đang nghĩ gì?

Đối với hắn, vị miễn cũng quá nhân từ rồi!" "Suỵt!

Muốn chết à, chuyện của Thánh nhân không thể thảo luận quá mức!" "Đúng!

Mọi người thận ngôn!" Các đại năng giản trực sôi sục, chuyện nghịch thiên như thế văn sở vị văn kiến sở vị kiến.

Lục Thánh tại thánh nhân đạo trường ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời lúc này đối với động tĩnh lớn mà La Thiên tạo ra lại có thần tình khác nhau.

Họ đều biết La Thiên đang tế luyện trái tim Bàn Cổ để đắc Bàn Cổ chân truyền.

Tam Thanh tự nhận là Bàn Cổ chính tông đương nhiên trong lòng có chút dị dạng, Thái Thanh và Thông Thiên còn đỡ, nhưng hạng người cực kỳ coi trọng diện tử như Nguyên Thủy Thiên Tôn thì có chút nghiến răng nghiến lợi.

Tây Phương nhị thánh thì nhìn nhau cười khổ lắc đầu.

Còn Nữ Oa nương nương, tâm tư lúc này lại đặt trên việc huynh trưởng chuyển thế.

Tại Minh Giới.

Trong Luân Hồi Cung, Bình Tâm nương nương nhìn về phía Thanh Liên Cung, tâm tư vạn thiên.

Trái tim Bàn Cổ – di trạch quan trọng nhất của Bàn Cổ phụ thần, nay bị La Thiên hoàn toàn tế luyện, thì phúc trạch cuối cùng của Bàn Cổ phụ thần đối với Vu tộc cũng theo đó biến mất, không còn tồn tại.

Nếu nàng không thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, có đại công đức với thiên địa, e rằng khó mà tí hộ được một vị Tổ Vu thứ mười ba như Xi Vưu cũng như bảo tồn "mồi lửa" cho Vu tộc.

"Nương nương!" Đúng lúc này, Xi Vưu xông vào, mặt đầy phẫn nộ: "La Thiên kia tế luyện trái tim của phụ thần, tội không thể tha!" Bình Tâm nương nương lắc đầu: "Xi Vưu, nay ngươi là Tổ Vu duy nhất, gánh vác trách nhiệm phục hưng Vu tộc, hành sự phải cân nhắc nhiều mặt, không được quá lỗ mãng!" "Đạo Tôn có uyên nguyên không nhỏ với Vu tộc ta, tu hành cũng là Cửu Chuyển Huyền Công của Vu tộc ta, kế thừa trái tim Bàn Cổ là lẽ đương nhiên." "Lại nữa, dù ngươi là Chuẩn Thánh cũng không được tùy ý niệm tụng chân danh của Đạo Tôn, kẻo nhiễm phải đại nhân quả, thân vẫn mà không tự biết." Bình Tâm nương nương trả lời, Xi Vưu không phục, nhưng cái sự không phục này lại chĩa vào La Thiên.

Hắn thầm giận: "Ta không làm gì được La Thiên nhưng Nhân tộc thì chưa chắc!" Mười một vị Tổ Vu đều vẫn lạc khiến hắn vừa kích động vừa điên cuồng, dù biết đại thế Nhân tộc nhưng vẫn muốn tranh một chuyến!

Thánh vị vô vọng, Vu tộc nếu không muốn trầm tịch thì chỉ có thể dựa vào khí vận Hồng Hoang để trở mình!

Tại Tử Tiêu Cung.

Thân hình Hồng Quân Đạo Tổ từ từ hiển hiện, đoan tọa trên tử liên, ánh mắt u u lập tức lạc trên Ngũ Thần Sơn.

Vừa rồi lão đã minh xác lập trường và để tuyến với La Thiên.

Khi trái tim Bàn Cổ bị tế luyện, khoảnh khắc đó nó câu động thiên địa, phong mang chỉ thẳng vào hạch tâm của Thiên Đạo khiến Thiên Đạo bản năng xuất thủ.

Hồng Quân là Thiên Đạo nhưng Thiên Đạo không phải Hồng Quân!

Nếu không phải ý của Hồng Quân thì Thiên Đạo Hồng Hoang e là đã trở mặt với La Thiên và tiến hành khu trục!

Dù sao khoảnh khắc đó La Thiên hoặc dư trạch của Bàn Cổ đã tranh đoạt quyền chấp chưởng Tam Giới với Thiên Đạo.

Chương 241

Tuy sự tranh phong của hai bên chỉ chạm vào là tách ra nhưng chung quy đã chạm đến để tuyến của Thiên Đạo.

Hồng Quân thở dài: "Hy vọng những gì ta làm hôm nay là chính xác...

Bàn Cổ đạo hữu, những gì ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu!" Tại Ngũ Thần Sơn, trong Thanh Liên Cung.

La Thiên nhìn đoàn quang mang kỳ dị ngưng luyện từ trái tim Bàn Cổ trước mắt, sau đó bắt đầu dung hợp cuối cùng.

Để tế luyện trái tim Bàn Cổ, hắn đã bỏ ra chín ngụm bản mệnh tinh huyết mới có thể hoàn toàn tế luyện thành công.

Bước dung hợp tiếp theo là bước cực kỳ quan trọng.

Dù có mười hai đạo pháp tắc hộ trì nhưng hắn vẫn có chút lo lắng.

Uy năng của trái tim Bàn Cổ dù còn lại không nhiều nhưng vì đẳng cấp cực cao nên vẫn cực kỳ khủng bố.

Đặc biệt trong trạng thái chín ngụm tinh huyết kích hoạt hoàn toàn, một số cơ năng của nó gần như khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Cho nên muốn dung hợp nó là việc không hề dễ dàng!

Vào sát na dung hợp với trái tim Bàn Cổ, dù cường đại như La Thiên cũng cảm thấy trong nguyên thần vang lên những âm thanh kỳ lạ, phảng phất như đang khai thiên tích địa trong nguyên thần khiến Hỗn Nguyên đạo quả cũng ẩn ẩn dao động.

"Trái tim Bàn Cổ lợi hại như thế sao?!" La Thiên đại kinh, biết mình đã thấp thỏm khả năng của nó, liền tăng cường sức mạnh

nguyên thần phối hợp với nhục thân chi lực trấn áp âm thanh khai thiên kia xuống.

Lúc này nguyên thần của La Thiên bị âm thanh đó chấn động lại có biến hóa mạc danh!

"Úng!" Hải lượng tin tức đột nhiên tràn ra từ nguyên thần khiến hắn minh ngộ liên tục, huyền quang đại phóng.

Hiện giờ nguyên thần của hắn đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, những tin tức bành phái vô lượng này tuy đủ để làm nổ tung nguyên thần của một vị Chuẩn Thánh nhưng đã nhanh chóng bị hắn hấp thu tiêu hóa, sau đó đắc được một thiên vô thượng công pháp: những tin tức bành phái đó hách nhiên là một thiên Khai Thiên Đạo Âm vận hóa chi pháp!

Khai Thiên Đạo Âm là tiếng quát lớn của Bàn Cổ đại thần trước khi khai thiên năm xưa, có thể kích phá hỗn độn, gột rửa chư tà, trấn áp ba ngàn Ma Thần, là bí thuật công phạt nguyên thần thượng đẳng nhất.

Nó cần nhục thân Hỗn Nguyên làm cơ sở mới có thể phát động, nếu không sẽ bị phản phệ nhất định, dù là Chuẩn Thánh cũng khó lòng thừa thụ!

"Âm pháp hạng này không chỉ độc bộ Hồng Hoang mà ngay cả trong Hỗn Độn giới cũng là tồn tại chí cường đếm trên đầu ngón tay!

Có nguyên thần công phạt thuật này cộng thêm Thí Thần Thương thì Ma Thần trong Hỗn Độn cũng chẳng mấy kẻ cản nổi ta!" "Duy nhất đáng tiếc là pháp này cần nhục thân đạt Hỗn Nguyên mới có thể thi triển." "Có khả năng đây cũng là sát thủ giản mạnh nhất trong thuật hợp kích của Tam Thanh!" La Thiên thầm tính toán, nhanh chóng tập trung vào việc dung hợp trái tim Bàn Cổ.

Theo thời gian trôi qua, không mất bao lâu hắn đã dung hợp xong.

Nguyên bản quá trình này ít nhất cần vài vạn năm thậm chí vài chục vạn năm, nhưng vì Vu tộc đã thấu chi sinh cơ của trái tim Bàn Cổ khiến nó cực kỳ suy nhược nên việc luyện hóa của La Thiên diễn ra sự bán công bội.

Khi việc dung hợp sắp hoàn thành, tâm đầu La Thiên rúng động, thần hồn chấn đãng.

Trong nguyên thần lại có tin tức kỳ lạ phù hiện: lần này không phải Khai Thiên Đạo Âm mà là Khai Thiên Cửu Thức!

Cùng với một số tin tức văn sở vị văn về Hỗn Độn giới.

Khai Thiên Đệ Tam Thức: Lý Thanh Trọc!

Đáng lẽ phải là thức thứ hai sau khi Trảm Hỗn Độn mới đúng, trảm phá hỗn độn xong thì phân lý thanh trọc.

Thức này nếu liên quán thi triển cùng Trảm Hỗn Độn có thể chém phá nhục thân cấp Hỗn Nguyên!

Nhưng La Thiên ẩn ẩn cảm thấy: Định Càn Khôn vị tất là thức thứ ba trong cửu thức, hoặc là thức thứ tư hoặc thứ năm.

Sau khi phân thanh trọc còn có một thức khác!

Theo tin tức đó, nếu sử dụng liên tiếp bốn thức Trảm Hỗn Độn, Lý Thanh Trọc, XXX, Định Càn Khôn thì thậm chí có thể giết chết Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nói cách khác: pháp trảm thánh La Thiên gần như đã nắm giữ được rồi!

Chỉ thiếu một thức!

Không, dù thiếu thức đó nhưng sau này gia thêm Khai Thiên Đạo Âm hắn cũng có thể trảm thánh!

“Oanh!” Sức mạnh khổng lồ từ trái tim Bàn Cổ khiến nhục thân La Thiên sản sinh một loại thuế biến huyền diệu.

Đồng thời cũng ảnh hưởng cực lớn đến Khứ, Hiện Tại, Vị Lai tam thân trong dòng thời gian.

Đặc biệt là Hiện Tại Thân lập tức viên mãn, Vị Lai Thân cũng đang viên mãn với tốc độ cực nhanh.

Vị Lai Thân liên quan mật thiết đến nguyên thần mà nguyên thần của hắn đã đạt Hỗn Nguyên Đại La cảnh nên việc viên mãn chỉ là vấn đề thời gian.

Tiến cảnh của Khứ Thân cũng cực kỳ khả quan, trừ việc khuyết thiếu điểm kia ra thì cũng đang tiếp cận viên mãn.

Hỗn Nguyên trong tầm mắt!

Công phu mài sắt này tốn mất mấy ngàn năm mới hoàn thành.

Ngoại trừ Khứ Thân có chút khuyết hãm thì Tam Thân chi pháp sắp viên mãn, hợp nhất trong gang tấc.

Đương nhiên nếu La Thiên không để ý điểm khuyết hãm đó của Khứ Thân thì cũng có thể cưỡng hành dùng công đức thực hiện Tam Thân hợp nhất để nhục thân nhất cử tấn nhập Hỗn Nguyên Đại La cảnh.

Đối với việc này La Thiên không vội, hắn biết khế cơ tấn thăng nằm ở đâu.

Hiện giờ với thân phận Thánh Phụ Nhân tộc, hắn cũng có không ít việc phải làm.

Chương 242

Sau lượng kiếp Vu Yêu, Nhân tộc sẽ bước lên vũ đài Hồng Hoang, trở thành nhân vật chính duy nhất của thiên địa.

Bất luận là Tam Hoàng trị thế hay Ngũ Đế xuất thế đều cần hắn tham dự toàn trình.

Hơn nữa Lục Thánh vì khí vận đại giáo chắc chắn cũng sẽ nhúng tay vào.

Ở một số phương diện La Thiên phải châm chước và kiềm chế, không để các Thánh nhân phân đi quá nhiều khí vận Nhân tộc.

Nhưng cũng khó mà độc chiếm, cần phải chia sẻ một chút cho các Thánh nhân khác.

"Nhân tộc đại hưng, sau đó là Phong Thần lượng kiếp, tuy Phong Thần lượng kiếp không liên quan nhiều đến Thanh Liên Cung nhưng cũng không thể hoàn toàn đứng ngoài cuộc." La Thiên thầm tính toán, quyết định có sự chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.

Dù sao khi lượng kiếp đến ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng ngăn cản hay thay đổi.

La Thiên xuất quan nhưng không lập tức tới tổ địa Nhân tộc mà triệu tập tất cả đệ tử Thanh Liên Cung ở Ngũ Thần Sơn.

Vì hắn không mở rộng sơn môn nên dưới trướng không có đệ tử chân truyền nào, Hi Hòa và Thường Hi thì có thu mấy đệ tử ký danh.

Nhưng nhờ Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân quản lý nên thanh thế Thanh Liên Cung không hề kém cạnh các đại giáo khác, đặc biệt là tinh anh tam tộc được hưởng sái mà tu luyện tại Ngũ Thần Sơn.

Hiện giờ Ngũ Thần Sơn hân hân hướng vinh, tràn đầy triều khí, La Thiên cũng cảm ứng rõ ràng khí vận tăng lên.

Hắn vốn nhàn vân dã hạc, ít quản việc đời, mọi chuyện cơ bản do Hi Hòa và Thường Hi ra mặt xử lý, nên lần đại triệu tập này khiến mọi người tò mò.

Hắn nghe Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân bẩm báo tình hình rồi gật đầu tán hứa mới bắt đầu chính sự.

Những việc hắn dặn dò Long Vương và Nguyên Phượng đều không thấy bất ngờ, vì La Thiên là Thánh Phụ Nhân tộc nên có chiếu ứng thêm cho họ cũng là lẽ đương nhiên.

Sau khi dặn dò xong xuôi, thấy Hi Hòa và Thường Hi đều đang bế quan, La Thiên lên đường tới Nhân tộc.

Tại đó không lâu sau, ít nhất thánh niệm của Nữ Oa nương nương và Thái Thanh Thánh nhân sẽ giáng lâm để thương thảo về chuyện Tam Hoàng.

Tại tổ địa Nhân tộc, khi đại thế của hai tộc Vu - Yêu đã lùi xa, những tàn dư sức mạnh còn sót lại dần tiêu biến, Nhân tộc nghênh đón thời kỳ đại hưng.

Từ đó, tổ địa Nhân tộc cũng trở nên khác xưa, không chỉ Thánh miếu được xây dựng nguy nga tráng lệ, hương hỏa thịnh vượng, mà không ít cường giả Nhân tộc từ khắp phương xa cũng tìm đến triều bái Thánh Mẫu và Thánh Phụ, đồng thời chiêm ngưỡng tôn vinh của Nhân tộc Tam Tổ.

Thế nhưng hôm nay, trước Thánh miếu Nhân tộc lại xuất hiện một ác khách, lớn tiếng đòi đánh đòi giết.

Kẻ này vận trường bào vàng rực như lửa, anh tuấn tiêu sái, tóc dài ngang vai, phong thái bất phàm, giữa lông mày toát lên vẻ ngạo nghễ.

Tuy nhiên, khi nhận ra tu vi của Nhân tộc Tam Tổ, hắn liền quay người rời đi, hướng thẳng về phía Thủ Dương sơn.

"Khổng Tuyên?

Chẳng lẽ là Khổng Tuyên đánh khắp Đại La không đối thủ sao?" Toại Nhân Thị nhìn theo bóng dáng ấy, trong lòng có chút kinh ngạc.

Danh tiếng của Khổng Tuyên từ nhiều năm trước đã bắt đầu lưu truyền khắp bốn châu, thậm chí có lời đồn rằng: Dù là Đại La Kim Tiên, dưới tay Khổng Tuyên cũng không quá một chiêu!

Toại Nhân Thị cho rằng lời đồn này có lẽ là thật.

Bởi lẽ hôm nay Khổng Tuyên đến tổ địa Nhân tộc là để tìm một cao thủ cấp Chuẩn Thánh, thấy ba người bọn họ chỉ mới là Đại La Kim Tiên hậu kỳ nên không thèm để vào mắt?!

"Nhưng Huyền Đô pháp sư dường như đã là Đại La Kim Tiên viên mãn, vẫn chưa đạt Chuẩn Thánh, hắn đi Thủ Dương sơn e rằng cũng chỉ tốn công vô ích.

Nếu làm loạn khiến Thánh nhân nổi giận, hừ hừ, chắc chắn sẽ bị thu phục một trận!" Hữu Sào Thị lầm bầm, có chút không phục.

Dù sao Khổng Tuyên cũng quá kiêu ngạo, nếu không phải Toại Nhân Thị ngăn cản, hắn thật sự muốn giáo huấn đối phương một phen.

"Khổng Tuyên dường như là con của Nguyên Phượng, nay Nguyên Phượng đang làm việc dưới trướng Thánh Phụ, tuy hắn cuồng ngạo nhưng chắc sẽ không làm gì quá đáng với chúng ta đâu, chuyện này cứ thế bỏ qua đi." Truy Y Thị khuyên bảo.

"Cũng được, ta cũng đang bận, Thánh Phụ đã hạ thánh dụ, ta phải chuẩn bị cho tốt, những chuyện vụn vặt này cứ gác lại một bên." Một lát sau, Toại Nhân Thị nhắc nhở.

“Tuân lệnh!” Truy Y Thị và Hữu Sào Thị vội vàng chắp tay, trong mắt ba người đều bùng lên ngọn lửa nhiệt huyết, tràn đầy quyết tâm.

Tuy lời lẽ trong thánh dụ còn mập mờ, nhưng họ cũng đoán được phần nào: Chuyện này có khả năng liên quan đến sự trỗi dậy của Nhân tộc trên đại địa Hồng Hoang, không được phép có nửa điểm sơ suất!

Nhân tộc đã sống sót trong khe hở giữa hai tộc Vu - Yêu suốt bao nhiêu năm, tai họa diệt tộc luôn treo lơ lửng trên đầu, hôm nay cuối cùng cũng sắp nghênh đón thời đại huy hoàng, Tam Tổ tự nhiên tâm triều bành trướng, khó lòng tự kiềm chế...

Tại Thủ Dương sơn, nơi này trước đây chỉ là một tiên gia phúc địa bình thường trong các dãy núi ở Hồng Hoang, ngay cả tư chất thượng phẩm cũng miễn cưỡng mới đạt tới.

Nhưng sau khi Thái Thanh Thánh Nhân lập đạo tại đây, nhờ vào công đức lập giáo, linh khí của ngọn núi này bùng nổ, nay đã trở thành nơi hiếm có ở Hồng Hoang.

Thái Thanh Thánh Nhân lập hạ Nhân giáo, thực hiện việc giáo hóa chúng sinh, thế nhân đều biết rõ, cho nên mỗi ngày đều có không ít người lên Thủ Dương sơn, mưu cầu vượt qua trùng trùng trận pháp để gia nhập môn hạ Thái Thanh, tu hành Thái Thanh tiên pháp.

Tuy nhiên, những kẻ may mắn thực sự lại quá ít, suốt bao năm qua dường như chỉ có vài người mới lọt được vào mắt xanh của Thánh nhân để trở thành đệ tử ký danh hoặc tạp dịch trong đạo tràng.

Thánh nhân chọn đồ đệ vô cùng khắt khe, lại có đại trận ngăn cản, nên những năm qua Thủ Dương sơn không còn náo nhiệt như trước, trái lại thanh tịnh hơn nhiều.

Thế nhưng hôm nay lại có một vị khách không mời mà đến, chẳng

những phá tan hàng loạt đại trận ngăn cản mà còn tiến thẳng vào đạo tràng của Thánh nhân.

Huyền Đô đại pháp sư phụ trách trông coi đạo tràng lập tức bị kinh động, vừa ra ngoài nhìn thấy Khổng Tuyên, không khỏi có chút phẫn nộ: "Khổng Tuyên, vô duyên vô cớ làm loạn đạo tràng của Thánh nhân, cẩn thận bị Thánh nhân trách phạt, con đường tu hành bị trắc trở!" Hắn và Khổng Tuyên từng gặp nhau một hai lần ở Bắc Hải nhưng không có giao tình, miễn cưỡng chỉ là người quen biết sơ qua.

"Huyền Đô đạo hữu, nghe danh ngươi là thân truyền đệ tử duy nhất của Thái Thanh Thánh Nhân, hôm nay Khổng Tuyên ta tới để lĩnh giáo, mong đạo hữu không ngại chỉ điểm." Khổng Tuyên sảng khoái cười nói, khiến Huyền Đô nhíu mày: Rõ ràng là tới tìm chuyện.

Chỉ là danh tiếng của Khổng Tuyên những năm gần đây quá thịnh, khiến Huyền Đô cũng có chút kiêng kỵ.

Là thân truyền duy nhất của Thái Thanh Thánh Nhân, nếu thắng thì tốt, nhưng nếu thua thì sẽ làm mất mặt Thánh nhân, điều đó không thể tha thứ.

Chương 243

Nhưng nghĩ lại, dạo trước mình đã trảm thi thành công, tấn thăng lên Trảm Thi Chuẩn Thánh, còn đối phương mới chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn, lá gan của hắn liền lớn thêm: "Khổng Tuyên đạo hữu, chúng ta phẩm trà luận đạo là được rồi, không cần phải đánh đánh giết giết làm thương hòa khí." Dưới sự dạy dỗ của Thái Thanh Thánh Nhân, Huyền Đô pháp sư cũng kế thừa mấy phần đạo vô vi không tranh giành, dù Khổng Tuyên có chút ý tứ khiêu khích nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn được.

Khổng Tuyên lại không chấp nhận điều đó.

Năm xưa, hắn bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đã lâu, khổ sở suy nghĩ mà không tìm ra cách đột phá, lần này tới tổ địa Nhân tộc và Thủ Dương sơn, ngoài mặt có vẻ kiêu căng hống hách, nhưng thực chất là muốn bái nhập môn hạ Thánh nhân để cầu lấy pháp môn Chuẩn Thánh.

Nhưng bản tính cao ngạo khiến hắn muốn Thánh nhân thấy rõ thực lực của mình trước, thực sự muốn đứng trên cả đệ tử của Thánh nhân!

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc hắn đánh khắp thiên hạ không đối thủ suốt nhiều năm qua!

Ngay cả Chuẩn Thánh, dưới Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cũng khó lòng chống đỡ, đều sẽ bị quét sạch!

"Uống trà cái gì, bớt nói lời vô ích đi, tới đây!" Khổng Tuyên xua tay, bày ra tư thế chuẩn bị khai chiến.

"Khổng Tuyên, hay cho ngươi, ta đã nói năng tử tế nhưng ngươi lại cứ muốn vô lễ, xem Huyền Đô ta thu thập ngươi thế nào." Thấy

đối phương hống hách ngay tại đạo tràng Thánh nhân, Huyền Đô cũng nổi giận.

Chẳng lẽ một Trảm Thi Chuẩn Thánh như hắn lại sợ đối phương sao?!

"Haha!" Khổng Tuyên thấy sắc mặt đối phương không tốt, không nhịn được mà cười lớn: "Đệ tử đại giáo các ngươi có một điểm không tốt, đó là vẻ ngoài quá làm bộ làm tịch!" Huyền Đô không nói gì, chỉ bắt quyết mặc niệm, từng đạo huyền quang từ trên người hắn tỏa ra, kết nối với khí cơ trận pháp xung quanh, khiến cảnh tượng quanh đạo tràng đột nhiên biến đổi.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã lợi dụng không gian trận pháp để cùng Khổng Tuyên dịch chuyển ra ngoài hư không cách xa hàng triệu dặm.

Tuy đạo tràng của Thánh nhân không phải Chuẩn Thánh bình thường có thể phá hoại, nhưng Huyền Đô không muốn bị làm phiền, dù sao bên trong cũng có khả năng tồn tại thánh niệm hoặc quân cờ của sư tôn.

"Ta cứ tưởng ngươi muốn bố trận bắt ta, hóa ra chỉ là dịch chuyển đơn thuần.

Huyền Đô, đỡ của ta một chiêu!" Khổng Tuyên hơi khựng lại một chút, rồi vung tay ra một chưởng Hư Không Đại Thủ Ấn.

Một chiêu này nhìn thì uy lực mãnh liệt nhưng thực chất chỉ là thăm dò, chưa dùng đến năm thành sức mạnh, coi như nể mặt Huyền Đô một chút.

Đến chiêu thứ ba, hắn sẽ tế ra Ngũ Sắc Thần Quang để quét ngã Huyền Đô.

Chỉ cần ba hai chiêu đánh bại đệ tử duy nhất của Thái Thanh Thánh Nhân, lo gì Thái Thanh Thánh Nhân không chú ý đến hắn?

Khổng Tuyên tính toán rất hay, nhưng thực tế lại không dễ dàng như vậy.

Bởi vì Huyền Đô cũng muốn thu phục hắn trong vòng vài chiêu để thể hiện uy phong đệ tử Thánh nhân.

Vì vậy, sau khi hai bên giao thủ vài chiêu để thăm dò nông sâu, họ bắt đầu dốc toàn lực.

"Oanh!" Huyền Đô và Khổng Tuyên va chạm hai lần, đánh cho hư không vỡ vụn từng mảnh, hàng vạn dặm chìm trong tan hoang, nhưng vẫn chưa phân cao thấp.

Điều này khiến Huyền Đô kinh hãi: Khổng Tuyên chẳng phải chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ viên mãn sao, về mặt pháp lực thế mà không thua kém Trảm Thi là bao.

"Không hổ là hậu duệ của Nguyên Phượng, căn nguyên quá đỗi hùng hậu." Huyền Đô có chút hâm mộ thở dài một tiếng.

Tuy hắn là một trong những thiên tài ưu tú nhất của Nhân tộc, nhưng so với những huyết mạch Thái Cổ ở Hồng Hoang thì vẫn kém một chút.

Ngay lập tức, Huyền Đô vung tay, tế ra một tôn thần lô.

Thần lô vừa xuất hiện liền nghiêng mình, từ miệng lô phun trào Tử Kim Tiên Quang như biển cả, trong nháy mắt bao trùm hàng triệu dặm hư không, vô tận sức mạnh không gian phong tỏa tám phương, tạo thành một lực hút khủng khiếp.

Bảo vật này do Thái Thanh Thánh Nhân ban tặng, tên gọi Tử Kim Lô, là một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chuyên dùng để luyện chế và trấn áp.

Với pháp lực của một Trảm Thi Chuẩn Thánh như Huyền Đô khởi động, Chuẩn Thánh thông thường đều phải tạm tránh mũi nhọn.

Huyền Đô tế ra bản mệnh pháp bảo cũng là muốn Khổng Tuyên biết khó mà lui, không tiếp tục dây dưa.

Nào ngờ Khổng Tuyên chỉ chờ có thế, trái lại cười vang: "Tốt lắm, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao?

Khổng Tuyên ta cuối cùng cũng gặp được một đối thủ ra hồn rồi!" Trong lúc nói, trên người hắn tỏa ra ngũ sắc kỳ quang, xoay chuyển như thần luân, một vĩ lực khổng lồ đang rục rịch.

Ngay khi ngũ sắc kỳ quang xuất hiện, Khổng Tuyên vốn đang bị Tử Kim Lô hút đến mức thân hình lay động liền lập tức đứng vững trong hư không, không còn dao động nữa.

"U u!" Ngũ hành kỳ lực trong nháy mắt đánh nát hư không, quét sạch từng tầng Tử Kim Tiên Quang đang đè ép!

Khắc tiếp theo!

"Xoạt!" Năm đạo thần quang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng từ trên người Khổng Tuyên bay ra, quét rách hư không, tiêu diệt Tử Kim Tiên Quang, thậm chí muốn quét cả Huyền Đô và Tử Kim Lô đi.

Ngũ Sắc Thần Quang!

Đây là bản mệnh thần quang của Khổng Tuyên, là Tiên Thiên Ngũ Hành Chi Khí tinh thuần nhất trong hỗn độn, ẩn chứa đại đạo chí lý, ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng hiếm có thứ nào chống đỡ nổi một lần quét này.

Rõ ràng, Tử Kim Lô hiện tại không nằm trong số đó!

Có lẽ sau này khi Phục Hy chuyển sinh thành Thiên Hoàng, tham ngộ ra Bát Quái, rồi lò này được Thái Thanh Thánh Nhân luyện lại thành Bát Quái Tử Kim Lô thì mới có khả năng chống lại Ngũ Sắc Thần Quang!

“Ầm ầm ầm!” “Không xong!!” Vô tận ngũ hành kỳ quang quét tới, chẳng những áp chế Tử Kim Lô mà còn làm rung chuyển tiên quang hộ thể của Huyền Đô, khoảnh khắc tiếp theo, Ngũ Hành pháp tắc hiển hóa, bên trong tương sinh tương khắc, xoắn chặt lấy nhau!

Suýt chút nữa khiến Huyền Đô mất đi khả năng phản kháng.

“Hát!” Trong khoảnh khắc đó, Huyền Đô tế ra Thiện thi, cầm một thanh kiếm là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lao ra.

Chỉ là, bản tôn cùng Tử Kim Lô còn không chịu nổi một chiêu của Khổng Tuyên, khu khu một Thiện thi thì làm được gì.

Trước mặt Ngũ Sắc Thần Quang, ngay cả Thánh nhân như Chuẩn Đề nếu không cẩn thận cũng bị quét ngã, huống chi Huyền Đô chỉ là một Trảm Thi Chuẩn Thánh.

Chương 244

Do đặc tính của Ngũ Sắc Thần Quang, dù có hàng trăm Thiện thi của Huyền Đô ở đây cũng vô dụng, chỉ bị quét đi từng cái một mà thôi!

"Mệnh ta lẽ nào phải gặp kiếp nạn này?!" Tâm thần Huyền Đô dao động, có chút hối hận: Nếu lúc đầu không bị Khổng Tuyên kích tướng, không động thủ thì tốt rồi!

Nhưng trên đời làm gì có thuốc hối hận!

Thực tế hắn không phát hiện ra, lúc này trên đỉnh đầu cao vài chục trượng, có những điểm sáng huyền hoàng đang ẩn hiện.

"U u!" Khi Huyền Đô bị Ngũ Sắc Thần Quang cuốn đi, sắp bị bắt giữ, thì một đạo kỳ quang xám xịt đột nhiên từ hư không bên cạnh bay ra, cũng cuốn lấy Huyền Đô!

Đạo thần quang xám xịt đó dường như tương khắc với Ngũ Hành Thần Quang, đi đến đâu Ngũ Hành tan rã đến đó, Ngũ Hành sụp đổ, ngay cả pháp tắc cũng không chống lại được lực xé rách kia!

"?!" Một loại khủng hoảng chưa từng có nảy sinh trong lòng Khổng Tuyên.

Một khắc trước, hắn còn đang hớn hở muốn một hơi đánh bại Huyền Đô, nhưng chớp mắt đã bị khắc chế, không còn nửa điểm sức phản kháng.

Đạo tâm của hắn trước đạo thần quang màu xám kia dường như có dấu hiệu dao động.

Hắn hiểu rõ đây là sự khắc chế từ bản nguyên!

Điều này khiến hắn vô cùng khó hiểu: Trên đời này thật sự có thứ

khắc chế được Ngũ Sắc Thần Quang sao?!

"Oanh!" Khi thần quang màu xám đánh tan Ngũ Sắc Thần Quang, hư không phía trên lại có biến động, chỉ thấy một đạo huyền hoàng chi khí rủ xuống, bao phủ lấy Huyền Đô, không cho thần quang màu xám kia tiếp cận.

"Oanh!" Thần quang màu xám và huyền hoàng chi khí va chạm một phát, không phân cao thấp.

"Âm!" Đồng thời, phía trên Khổng Tuyên đột nhiên xuất hiện một đôi âm dương ngư trắng đen, bơi lội như điện, hai sắc kỳ quang tỏa xuống định bao phủ lấy hắn, nhưng bị thần quang màu xám quay đầu chặn lại.

"Hoắc!" Liên tiếp nghênh chiến với thần quang màu xám, cuối cùng lực lượng cũng tiêu tán, lộ ra chân diện mục.

Khổng Tuyên và Huyền Đô định thần nhìn lại: Hóa ra là một khối cự nham rực rỡ sắc màu đang xoay tròn vù vù, bao phủ bởi một tầng thần quang màu xám trôi lơ lửng.

Khổng Tuyên biết chủ nhân của khối cự nham kia đã giúp hắn một tay, nếu không với sự lợi hại của hai sắc kỳ quang kia, hắn vạn lần không chống đỡ nổi.

Đến lúc này, hắn mới hiểu thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Đương nhiên, hắn cũng biết có khả năng hai vị Thánh nhân đã giáng lâm!

Nếu không đoán sai, hai sắc kỳ quang kia chính là chứng đạo pháp bảo Thái Cực Đồ của Thái Thanh Thánh Nhân!

Còn chủ nhân của khối cự nham kia là vị Thánh nhân nào thì hắn có chút đoán không ra.

Bởi vì hắn thực sự chưa từng thấy pháp bảo nào như vậy.

Không, thần quang màu xám kia có thể khắc chế Ngũ Sắc Thần Quang, khiến Khổng Tuyên kinh ngạc xong lại nảy sinh một tia kính phục.

Dù sao thì mục đích của chuyến đi này đã đạt được, sau đó bị xử trí thế nào Khổng Tuyên cũng thấy không sao, cam tâm tình nguyện chịu phạt.

"Thái Thanh thánh pháp vẫn khiến người ta thần phục như vậy." La Thiên từ trong hư không bước ra, vẫy tay thu hồi Phân Bảo Nham.

"Đạo Tôn luyện chế Phân Bảo Nham đến mức này, ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng có thể áp chế, thần thông đúng là độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang, lão đạo bội phục." Thái Thanh Thánh Nhân cũng từ hư không bước ra, thu hồi Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nhưng khi nhìn về phía Khổng Tuyên, trong mắt lão lóe lên một tia dị sắc.

Trong lòng lão có chút hối hận: Sớm biết La Thiên sẽ ra tay, lão đã không để Huyền Đô thử thách Khổng Tuyên, trực tiếp thu vào môn hạ thì tốt biết mấy!

Tư chất của Khổng Tuyên khiến một vị Thánh nhân đạm bạc nhất như lão cũng thấy động lòng.

Đáng tiếc, hiện tại đã bị La Thiên nhanh chân hơn một bước!

Không, dường như vẫn có thể tranh giành một phen!

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên vốn thiên bẩm siêu phàm, hướng thẳng tới Ngũ Hành Đại Đạo, sau này dù không chứng được Hỗn Nguyên đạo quả thì cũng sẽ là đệ nhất cường giả dưới trướng Chuẩn Thánh!

Nếu có được một đệ tử như vậy, trong cuộc tranh giành lượng kiếp sắp tới cũng sẽ có thêm nhiều trợ lực, bảo hộ sư môn, chăm sóc các đệ tử khác.

Vì vậy, Thái Thanh Thánh Nhân đã động lòng, không còn giữ vẻ đạm bạc không tranh giành như trước.

Thực ra, trong chuyện này cũng có nguyên nhân từ La Thiên.

La Thiên quá mạnh mẽ, áp chế cả Lục Thánh, hướng thẳng tới Đạo Tổ, khiến tâm không tranh giành của Thái Thanh Thánh Nhân hiện giờ có chút không phục như trước.

Thực tế, đạo vô vi của Thái Thanh Thánh Nhân không phải là vô vi trên bề mặt, mà là đạo pháp tự nhiên, biến hóa vô cùng, cái gì cũng có quy luật riêng.

Hoặc âm hoặc dương, hoặc nhu hoặc cương, hoặc mở hoặc đóng, hoặc chậm hoặc nhanh.

Thánh nhân nắm giữ các cánh cửa đó, xem xét cái gì trước cái gì sau, đo lường quyền hạn và năng lực, dạy bảo kỹ xảo và sở đoản... coi đó là vô vi!

Có đôi khi, vô vi cũng là không gì không làm được!

Lần này liên quan đến khí vận của Nhân giáo, nên Thái Thanh Thánh Nhân cũng muốn tranh một phen!

Chỉ là La Thiên dường như đã đoán được tâm tư nhỏ mọn đó, trực tiếp vung tay, Nguyên Từ Thần Quang lại một lần nữa cuộn lấy Khổng Tuyên, thu hắn đi.

Thái Thanh Thánh Nhân không làm gì được, khựng lại một chút mới cười nói: "Đạo Tôn cũng nhìn trúng tư chất của tên tiểu tử này sao?" La Thiên mỉm cười, không nói toạc ra: "Nguyên Phượng muốn gặp con, ta thuận tay đưa đi một đoạn thôi." Đương nhiên đây chỉ là

cái cớ, Thái Thanh Thánh Nhân cũng không tiện truy cứu.

Chương 245

Lúc này, phía trên lại có dị động, một cánh cửa hư không mở lớn, một hóa thân của Thánh nhân bước ra, rạng rỡ bốn phương, khiến không gian xung quanh tràn đầy sinh cơ.

Chính là Nữ Oa nương nương.

Phía dưới Thủ Dương sơn cũng xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp mặc áo vàng rực rỡ, khí tức luân hồi quán thông núi rừng, dày nặng và thâm trầm.

Đó là thân ngoại hóa thân của Bình Tâm nương nương.

Các Thánh nhân đều tề tựu, lại có Đạo Tôn thân chinh!

Tuy bị hạn chế bởi thánh dụ của Hồng Quân Đạo Tổ, bốn vị Thánh nhân chỉ có thể xuất hiện bằng thân ngoại hóa thân, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để các đại năng Hồng Hoang chấn động, thần thức thi nhau phóng tới, tràn đầy hiếu kỳ.

Tuy nhiên, thần thức của bọn họ cũng chỉ dám dừng lại ở khoảng cách hàng vạn dặm, không dám có nửa điểm vượt quá hay mạo phạm.

Nhưng họ cũng biết chư Thánh tụ tập chắc chắn liên quan đến xu hướng đại thế của Hồng Hoang, nên trong lòng đều có chút thấp thỏm, không nỡ thu hồi thần thức do thám.

Dù sao trước đó hai tộc Vu - Yêu cường thịnh như thế, đại năng nhiều như mây, vậy mà trong một trận lượng kiếp đều lần lượt ngã xuống, hiện tại càng rơi rụng thành chủng tộc hạng hai ở Hồng Hoang và bị bắt nạt, thậm chí có Yêu tộc bị đại năng thu làm tọa kỵ, cả đời không ngóc đầu lên nổi...

Bài học nhãn tiền đó khiến họ không lo lắng mới lạ.

Lượng kiếp thực sự quá vô tình và khủng bố!

Ai mà ngờ được Thiên giới huy hoàng như thế lại sụp đổ, Đế Tuấn cai quản Thiên đình và Đông Hoàng Thái Nhất sở hữu Hỗn Độn Chung đều sẽ vẫn lạc...

"Đạo Tôn." Nữ Oa nương nương không hỏi chào Thái Thanh Thánh Nhân trước mà nghiêng mình hành lễ với La Thiên, sau đó mới chào Thái Thanh Thánh Nhân với tư cách đại sư huynh.

Thái Thanh Thánh Nhân mỉm cười đáp lại, nhưng từ trong đó nhìn ra một tia dị dạng: "Tiểu sư muội nhìn Đạo Tôn bằng ánh mắt dường như có chút khác thường, chẳng lẽ..." Không lâu sau, thân ngoại hóa thân của Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tới.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương giáo lần này lại không xuất hiện, hiện giờ bọn họ đang tìm cách xâm nhập vào Huyết Hải của Minh Hà Lão Tổ và Minh giới để độ hóa Tu La và ác quỷ, tăng cường thực lực Tây Phương giáo, đối với chuyện của Nhân tộc không mặn mà lắm.

Cứ như thế, các vị Thánh nhân và La Thiên bắt đầu bàn bạc về chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc tại đạo tràng Thủ Dương sơn của Thái Thanh Thánh Nhân.

Trong Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương sơn.

"Nhân tộc nên có Tam Hoàng xuất thế để dẫn dắt Nhân tộc đại hưng, vị trí Tam Hoàng vô cùng quan trọng, lần này mời mọi người tụ hội tại Thủ Dương sơn cũng là ý của Đạo Tổ.

Không biết các sư đệ, sư muội và Đạo Tôn có nhân tuyển nào tốt không?" Thái Thanh Thánh Nhân chắp tay hướng lên trời, sau đó mới lên tiếng.

Nữ Oa nương nương và La Thiên đã có ước định từ trước, tự

nhiên ngay lập tức đề xuất vị trí Thiên Hoàng nên do Phục Hy chuyển thế đảm nhiệm.

Chuyện này không chỉ hai người bọn họ quyết định là xong, mà còn phải được sự đồng ý của Bình Tâm nương nương, người cai quản luân hồi.

Nếu không có Bình Tâm nương nương giúp đỡ, tia chân linh kia của Phục Hy muốn đầu thai chính xác vào Nhân tộc là điều không thể.

Hơn nữa Phục Hy thuộc Yêu tộc, còn Bình Tâm nương nương trước khi hóa Thánh lại thuộc Vu tộc, ân oán trong đó không phải lượng kiếp kết thúc là có thể xóa bỏ hoàn toàn.

Đặc biệt La Thiên còn nghe nói: Khi đó các Tổ Vu đều vẫn lạc sạch, chỉ còn lại mỗi Xi Vưu, Bình Tâm nương nương hóa Thánh nhưng đạo tâm kia vẫn sẽ vì thế mà rung động, nỗi đau buồn chợt trỗi dậy...

Sự hưởng ứng của Bình Tâm nương nương khiến tâm của La Thiên và Nữ Oa nương nương nhẹ nhõm hẳn: Đối với chuyện Phục Hy chuyển sinh thành Nhân tộc, trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, nàng không hề phản đối.

Tuy Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều rất coi trọng các vị trí khác ngoài Thiên Hoàng và cũng muốn để đệ tử môn hạ chuyển thế đảm nhiệm, nhưng thấy La Thiên đích thân mở lời, lại có hai vị Thánh nhân Bình Tâm và Nữ Oa hỗ trợ nên cũng đành thôi.

Trong thâm tâm, Tam Thanh đều có chút hậm hực: Tại sao Đạo Tổ không hạn chế vị Đạo Tôn này, để hắn có thể dùng chân thân tự ý tồn tại ở Hồng Hoang, dù hôm nay họ không đồng ý chuyện Phục Hy làm Thiên Hoàng thì sau này cũng không thể ngăn cản.

Chỉ là chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế liên quan đến sự hưng

thịnh của Nhân tộc, đối với Tam giáo cũng có lợi ích to lớn, làm sao để nó diễn ra thuận lợi là lợi ích chung, nên cuộc hội ngộ hôm nay cũng chỉ là làm thủ tục cho xong.

La Thiên và Nữ Oa chỉ quan tâm Thiên Hoàng là Phục Hy, còn việc sắp xếp các nhân tuyển khác thì họ không quản nữa.

Sự sảng khoái của La Thiên và Nữ Oa khiến cuộc thảo luận cấp Thánh nhân nhanh chóng hoàn thành, các Thánh nhân đều mãn nguyện rời đi.

La Thiên và Nữ Oa đi cùng Bình Tâm, ba người muốn cùng lên đường tới Minh giới để thực hiện việc chuyển sinh cho Phục Hy.

Nhưng trước đó, La Thiên muốn đứng ra hòa giải một chuyện.

"Côn Bằng?!" Nữ Oa nghe chuyện La Thiên đề xuất, đôi lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại.

Năm đó khi Đế Tuấn gặp nạn, Côn Bằng đã lấy trộm Hà Đồ Lạc Thư rồi bỏ chạy, tuy không trực tiếp hại chết anh trai Phục Hy của nàng nhưng nếu truy cứu thì đó cũng là một trong những nguyên nhân.

Dù sao vào thời khắc mấu chốt, phe Yêu tộc thiếu mất một vị Chuẩn Thánh như Côn Bằng, sự thay đổi này ảnh hưởng cực kỳ lớn đến cục diện.

Đặc biệt là hành vi phản bội của Côn Bằng khiến Nữ Oa vô cùng khinh bỉ, dẫn đến việc sau này Côn Bằng mang theo Hà Đồ Lạc Thư đến cung Oa Hoàng nhận tội và quỳ lạy suốt chín ngàn năm nhưng vẫn không được Nữ Oa phản hồi.

Tuy nhiên Nữ Oa hiện đã là Thánh nhân, thấy La Thiên mở lời, âm thầm suy tính một chút cũng biết nguyên do La Thiên làm vậy nên đã gật đầu đồng ý chuyện này.

Phía Nữ Oa không còn vấn đề gì nữa, La Thiên gọi Côn Bằng vào

kiến diện Nữ Oa và bảo hắn dâng lên Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư liên quan đến công đức tạo hóa Nhân tộc sau này của Phục Hy, vạn lần không thể thiếu.

Côn Bằng vừa bước vào Bát Cảnh Cung liền phủ phục trước La Thiên và Nữ Oa, cung kính hết mực, thậm chí có phần hèn mọn.

Năm đó thấy cơ hội chiếm lấy Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện, hắn nhất thời nóng nảy đã cướp lấy rồi chạy mất, dẫn đến chiến sự của Yêu tộc bị liên lụy.

Tuy dù có hắn hay không Yêu tộc cũng sẽ thất bại, nhưng rốt cuộc hắn đã làm phật ý Thánh nhân, chín ngàn năm quỳ lạy không được Nữ Oa nương nương tha thứ khiến hắn biết rằng trong mảnh thiên địa này, hắn khó có chỗ dung thân.

Những năm qua, hắn ẩn cư ở nơi thâm sâu nhất của Bắc Hải, hiếm khi ra ngoài đi lại, dù bế quan tĩnh tu như vậy nhưng tu vi tiến triển cực kỳ chậm chạp, đồng thời thường xuyên kinh hồn bạt vía, phiền não nảy sinh.

Hắn biết tất cả đều bắt nguồn từ sự chán ghét của Thánh nhân.

Chương 246

Cơn giận của Thánh nhân cũng đại diện cho cơn giận của thiên hạ.

Thiên địa chán ghét thì sẽ ảnh hưởng đến khí vận của kẻ đó, khiến gia sự không thuận, kẻ có khí vận suy kiệt nghiêm trọng thậm chí còn gặp đủ loại tai kiếp quấn thân, kẻ chưa đạt Hỗn Nguyên thậm chí có nguy cơ vẫn lạc.

Vì vậy, lần này có thể được Nữ Oa nương nương tha thứ, trong lòng Côn Bằng vui mừng khôn xiết, tôn nghiêm và mặt mũi đều quẳng ra sau đầu, trước tiên cầu xin sự tha thứ cái đã.

Qua một lần này hắn mới hiểu ra: Trảm Thi Chuẩn Thánh trước mặt Thánh nhân cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút mà thôi, ngay cả khi Thánh nhân không ra tay, chỉ bằng một ý niệm cũng có thể khiến Trảm Thi Chuẩn Thánh không được yên ổn!

Trong lúc suy nghĩ mông lung, hắn cảm kích liếc nhìn La Thiên một cái.

Lần này có thể vào Bát Cảnh Cung thỉnh tội, hiến ra Hà Đồ Lạc Thư để cầu sự tha thứ của Nữ Oa Thánh nhân thực chất là do mẹ hắn mở lời cầu xin đối phương mới có được cơ hội này.

Nữ Oa nương nương nhận lấy Hà Đồ Lạc Thư từ tay Côn Bằng, khẽ nói một câu: "Ừm, chuyện này cứ thế bỏ qua đi." La Thiên biết nàng nể mặt hắn nên không làm khó Côn Bằng, nhưng hắn cũng không để Côn Bằng thoát tội dễ dàng như vậy, liền lên tiếng: "Côn Bằng, nương nương tuy đã tha thứ cho những việc ngươi làm, để ngươi trở về Yêu tộc, nhưng ngươi cần phải đến Nhân tộc để thực hiện công lao bảo hộ và giáo hóa, bù đắp sai lầm, trợ giúp Nhân tộc

đại hưng.” Sở dĩ La Thiên sai khiến Côn Bằng đến Nhân tộc hộ đạo cũng là vì một việc: Thương Hiệt tạo chữ sau này chính là đồ đệ mà Côn Bằng thu nhận ở Nhân tộc, quan hệ rất sâu đậm.

Việc Thương Hiệt tạo chữ cũng là nhờ cảm hứng từ Yêu văn mà Côn Bằng sáng tạo ra mới ứng vận mà sinh.

“Cẩn tuân thánh dụ của Đạo Tôn và nương nương, Côn Bằng sẽ đến Nhân tộc.” Côn Bằng cung kính dập đầu rồi mới lui xuống, lên đường tới Nhân tộc.

Tuy Nhân tộc sắp đại hưng nhưng hai tộc Vu - Yêu vẫn còn không ít tàn đảng, bọn chúng vô cùng căm ghét Nhân tộc được hưởng lợi nên thường xuyên tập kích các bộ lạc Nhân tộc, mang đến nhiều nhân tố bất ổn.

Do Thánh nhân nếu không phải lượng kiếp thì không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, La Thiên có thể ra tay nhưng không thể chuyện gì cũng làm, như một bảo mẫu vậy.

Vì vậy, có một hộ đạo giả như Côn Bằng là vô cùng cần thiết, sẽ giúp Nhân tộc ổn định hơn nhiều.

Sự sắp xếp này của La Thiên khiến sắc mặt Nữ Oa dịu đi, nụ cười ẩn hiện.

Nhưng Bình Tâm nương nương ở một bên lại âm thầm nhíu mày.

Đối với vẻ thân cận giữa Nữ Oa và La Thiên, nàng bản năng có chút kháng cự.

Nữ Oa nương nương dường như cũng cảm nhận được bầu không khí bất hòa đó, vội vàng nói: “Đạo Tôn, Bình Tâm nương nương, chúng ta khởi hành chứ?” Bình Tâm nương nương gật đầu, ba người bước ra khỏi Bát Cảnh Cung, sau đó xé rách hư không, trực tiếp giáng lâm Minh giới Địa phủ.

Chuyện tiếp theo rất đơn giản, chỉ cần dùng Hà Đồ Lạc Thư bảo vệ tia chân linh kia của Phục Hy, để hắn chuyển sinh là được.

Sau khi bận rộn xong chuyện chuyển sinh của Phục Hy, La Thiên mới có thời gian đi gặp Khổng Tuyên.

Trước đó hắn vung tay cuốn Khổng Tuyên đi là trực tiếp đưa hắn về Ngũ Thần Sơn chỗ Nguyên Phượng để hai mẹ con gặp nhau.

Khổng Tuyên là một kẻ vô cùng tự phụ, năm đó việc bị Nguyên Phượng bỏ rơi ở bên ngoài khiến hắn có không ít oán hận với bà.

Còn việc hắn có làm hòa với Nguyên Phượng hay không thì La Thiên lười quan tâm, dù sao hắn cũng đã thu Khổng Tuyên làm đệ tử đầu tiên của mình...

Tại đảo Viên Kiệu ở Ngũ Thần Sơn, Đông Hải.

Ngọn núi này được La Thiên phân chia cho Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và tộc nhân cư trú.

Trong cung Nguyên Phượng, La Thiên vừa bước vào đã thấy hai mẹ con đang trò chuyện hòa nhã, biết hai người đã làm hòa nên chút lo lắng trong lòng cũng tan biến.

"Bái kiến Đạo Tôn." Thấy La Thiên vào, hai người vội vàng đứng dậy hành lễ.

La Thiên cũng không vòng vo tam quốc, trực tiếp hỏi Khổng Tuyên có nguyện ý bái vào môn hạ của hắn không.

Nếu Khổng Tuyên không chịu, La Thiên cũng không miễn cưỡng, thiên địa Hồng Hoang không thiếu nhân tài, ví dụ như Tam Tiêu chưa bái vào Tiệt giáo, hay những kẻ chưa bái sư như Xiển giáo Kim Tiên sau này.

Nói thật, với thân phận địa vị hiện tại của La Thiên, một khi thông

báo rộng rãi việc thu đồ thì e rằng toàn bộ đại năng Hồng Hoang sẽ sôi sục, tranh nhau sứt đầu mẻ trán để được đến Ngũ Thần Sơn bái sư, sức hút vượt xa cả Lục Thánh.

Nghe La Thiên mời gọi, Khổng Tuyên đâu dám chậm trễ, lập tức quỳ sụp xuống, dập đầu chín cái thật kêu xuống đất, sau đó vang vọng nói: "Đệ tử Khổng Tuyên bái kiến sư tôn!" La Thiên đã cứu mạng mẹ hắn lại còn đối xử không tệ, Khổng Tuyên sớm đã cảm kích trong lòng, nay lại được thu làm đồ đệ thì đúng là hỷ thượng gia hỷ, khiến hắn cảm thấy như đang trong mơ, tự nhiên là cầu còn không được.

"Tốt, tốt!" Thấy hắn hiểu chuyện như vậy, La Thiên vội vàng đỡ dậy, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Nguyên Phượng ở một bên không nhịn được mà lau nước mắt, gương mặt đầy vẻ an ủi.

Khổng Tuyên là con thứ của bà, được sinh ra do Tiên Thiên Ngũ Hành Bản Nguyên Chi Khí nhập thể khi bà đại chiến với Long Vương ở ngoài Hỗn Độn giới, lúc đó ngay cả trứng của Khổng Tuyên rơi ở đâu bà cũng không biết, bấy lâu nay vẫn cứ ngỡ Khổng Tuyên đã chết rồi.

Sau này Khổng Tuyên xuất thế, ngao du thế gian, danh tiếng lẫy lừng nhưng bà lại phải quản lý Ngũ Thần Sơn, giúp Long Vương thống ngự vùng Đông Hải nên không hề biết về đứa con thứ này.

Nếu không nhờ La Thiên nói cho biết sự thật, e là bà vẫn bị mông muội.

Nay Khổng Tuyên bái nhập môn hạ của vị chủ nhân đáng kính nhất, làm mẹ như bà chỉ cảm thấy đời này viên mãn, cộng thêm việc La Thiên ra tay giúp đỡ Côn Bằng, sự kính trọng trong lòng Nguyên Phượng đang âm thầm chuyển biến thành một loại cảm xúc khiến chính bà cũng thấy hoảng loạn...

Sau khi thu nhận Khổng Tuyên, La Thiên bắt đầu buổi giảng đạo đầu tiên tại Thanh Liên cung.

Trước đó do lượng kiếp Vu - Yêu cũng như nhu cầu bế quan, nên Thanh Liên cung vẫn chưa chính thức giảng đạo.

Hôm nay đúng lúc có thời gian, La Thiên tùy hứng quyết định, nếu không đợi đến khi bắt đầu luyện chế Hỗn Độn Chung thì lại không biết ngày nào mới rảnh.

Tin tức Đạo Tôn sắp mở đàn giảng đạo lập tức truyền khắp Ngũ Thần Sơn, khiến các sinh linh nơi đây đều reo hò hướng tới không thôi.

Khi Thanh Liên Đạo Tôn bắt đầu giảng đạo tại Ngũ Thần Sơn thì ở Cực Lạc Thiên ngoài ba mươi ba tầng trời, hiện giờ Cực Lạc Thiên đã được hai vị Thánh nhân Tây Phương diễn hóa thành một phương đại thế giới, bên trong tịnh thổ hiện ra, nối dài bất tận, là căn bản khí vận của Tây Phương giáo.

Ở đó thấp thoáng hình dáng của ba mươi ba tầng trời, còn gọi là Dục giới lục thiên, Sắc giới thập bát thiên, Vô sắc giới tứ thiên, Thanh tịnh thiên...

Tam mươi ba tầng trời của Tây Phương tuy đã hiện hình nhưng do công trình đồ sộ, liên quan đến căn bản Tây Phương giáo nên ngay cả hai vị Thánh nhân Tây Phương mạnh mẽ cũng phải cẩn thận xây dựng và hoàn thiện, sợ xảy ra sai sót.

Tuy nhiên, cùng với khí vận Tây Phương giáo tăng cao, diện tích tịnh thổ mở rộng, việc hoàn thiện ba mươi ba tầng trời cũng ngày càng nhanh hơn.

Ở giữa tịnh thổ có một tòa bảo trì công đức, ánh kim quang ẩn hiện, chính là một trong những căn bản lập đạo của Tây Phương: Bát

Bảo Công Đức Trì.

Chương 247

Hiện tại nước trong hồ Bát Bảo Công Đức Trì trong vắt, minh chứng cho việc khí vận Tây Phương giáo đang trong thế đi lên, nếu nước hồ vẩn đục thì khí vận sẽ có nguy cơ sụt giảm.

Hai vị Thánh nhân Tây Phương lúc này đang ngồi xếp bằng bên cạnh hồ Bát Bảo Công Đức Trì, nhìn vào trong hồ để suy tính tương lai của Tây Phương giáo.

Không lâu sau, Chuẩn Đề Thánh nhân đột nhiên nhảy dựng lên và hét lớn: "La Thiên!

Hỏng việc tốt của Tây Phương giáo ta rồi!" Hóa ra, ông ta biết La Thiên đã thu Khổng Tuyên làm đồ đệ, và cũng ngay khoảnh khắc đó ông ta biết Khổng Tuyên sẽ quan trọng như thế nào đối với Tây Phương giáo!

Ngay cả Tiếp Dẫn Thánh nhân luôn điềm tĩnh, lúc này khuôn mặt khổ sở càng thêm rõ rệt: "Đạo Tôn thật là cao tay!" Việc La Thiên thu Khổng Tuyên làm đồ đệ vốn không nằm trong thiên số ban đầu.

Nói cách khác: Việc La Thiên thu Khổng Tuyên làm đồ đệ là một biến số, hoặc có lẽ là hứng chí nhất thời.

Nhưng hai vị Thánh nhân vạn lần không ngờ chuyện này lại liên lụy đến Tây Phương giáo và ảnh hưởng đến khí vận!

"Cũng đành vậy, xưa kia ta độ hóa tộc nhân Long tộc, nay hắn chặn lấy quả của Khổng Tuyên." Lúc này Tiếp Dẫn Thánh nhân đã thấu rõ nhân quả trong chuyện này, không khỏi thở dài một tiếng.

Chuẩn Đề Thánh nhân vẫn không thấy thoải mái: "Mấy cái tên Long tộc đó cộng lại cũng không bằng một sợi lông của Khổng

Tuyên!

Lần này ta lỗ nặng rồi!" Chuẩn Đề Thánh nhân nói không sai, những cao thủ Long tộc đã độ hóa trước đó tuy cũng có cường giả cấp Đại La Kim Tiên nhưng so với Khổng Tuyên cấp độ phó giáo chủ thì còn kém xa!

Nhưng biết làm sao được, hai vị Thánh nhân đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói nên lời.

Hơn nữa, họ cũng cảm thấy bất lực trước việc La Thiên nẫng tay trên một cách chính xác: Đạo Tôn La Thiên dường như có thể nhìn thấu một số thiên cơ đã bị che đậy về tương lai.

"Xem chuyện ở U Minh Huyết Hải và Minh giới, ta phải đi trước một bước rồi." Một lát sau, Chuẩn Đề Thánh nhân dường như đã hạ quyết tâm nói.

Tiếp Dẫn Thánh nhân vô cảm gật đầu...

Tại đảo Bồng Lai, trong Thanh Liên cung.

Lúc này khắp Bồng Lai đều tràn ngập sen vàng, thụy khí lan tỏa, vạn đạo tường quang, từng luồng tiên khí bản nguyên lơ lửng, có tạo hóa nảy sinh bên trong, đủ loại đại đạo chí lý lúc ẩn lúc hiện.

Chỉ khi Thánh nhân giảng đạo mới xuất hiện dị cảnh này!

Kể từ khi Đạo Tôn La Thiên giảng đạo đến nay, dị tượng này đã kéo dài hơn chín mươi chín năm.

Khi kỳ hạn chín mươi chín năm kết thúc, La Thiên ngừng giảng đạo và tuyên bố ngàn năm sau sẽ mở lại diễn đàn để giảng thuật pháp môn Chuẩn Thánh.

Hắn cũng học theo Hồng Quân Đạo Tổ: Giảng đạo Đại La Kim Tiên trước, sau đó mới giảng pháp môn Chuẩn Thánh.

Chuyện giảng đạo vừa xong, hắn lại bắt đầu bế quan để luyện chế Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung sau này liên quan đến Khai Thiên Cửu Thức, La Thiên không dám lơ là.

Còn Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh Thánh Nhân và Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau này có cơ hội La Thiên chắc chắn phải đoạt lấy.

Tái tổ hợp Khai Thiên Thần Phủ là việc La Thiên nhất định phải làm.

Tuy vô địch ở Hồng Hoang, đối thủ duy nhất chỉ còn lại Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng hắn vẫn cảm thấy tương lai đầy rẫy những điều bất định.

Đặc biệt là những Tiên Thiên Ma Thần suốt ngày lăm le muốn hủy diệt Hồng Hoang kia khiến hắn đau đầu.

Nếu không đoán sai thì trong Hỗn Độn giới chắc chắn có những Hỗn Độn Ma Thần như Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, thậm chí là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

La Thiên sợ một ngày nào đó, những Hỗn Độn Ma Thần này sẽ xâm lăng thế giới Hồng Hoang và mang lại tai kiếp.

Không nói đâu xa, chỉ nhìn vào tình cảnh của tộc Long Bá cũng thấy một số Hỗn Độn Ma Thần đã sớm bày bố cục diện.

Còn về việc bao giờ chúng ra tay thì thật khó nói.

Lúc trước Băng Thiên Đạo Nhân cùng Thổ Chi Ma Thần mưu đồ chiếm đoạt địa giới, La Thiên có cảm giác thời gian không chờ đợi mình.

Tuy ở thế giới Hồng Hoang, Tiên Thiên Chí Bảo là pháp bảo mạnh

nhất, nhưng ở Hỗn Độn giới dường như không phải vậy, ở đó tồn tại Hỗn Độn Linh Bảo, thậm chí là Hỗn Độn Chí Bảo trên cả Tiên Thiên Chí Bảo!

Năm xưa Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng Hỗn Độn Thanh Liên, có Khai Thiên Thần Phủ và Hỗn Độn Châu đều là Hỗn Độn Chí Bảo!

Nếu có Hỗn Độn Ma Thần cầm Hỗn Độn Linh Bảo giết tới, thế giới Hồng Hoang thực sự có chút khó lòng chống đỡ, tuy Khai Thiên Tam Bảo về uy lực có thể ngang ngửa với Hỗn Độn Linh Bảo thông thường.

La Thiên lập tức gạt bỏ mọi tạp niệm, phất tay một cái, một đạo huyền hoàng kỳ quang xuất hiện trước mặt, lộ ra một chiếc chuông cổ kính bao quanh bởi nhật nguyệt tinh thần và địa hỏa phong thủy.

Một trong Khai Thiên Tam Bảo: Hỗn Độn Chung!

Do Chúc Cửu Âm trước khi chết đã dùng bí thuật thời gian xóa sạch ấn ký nguyên thần mà Đông Hoàng Thái Nhất để lại trong Hỗn Độn Chung, nên hiện giờ việc luyện chế chiếc chuông này đối với La Thiên khá đơn giản.

Tuy nhiên để La Thiên hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung thành pháp bảo của mình, quá trình này cũng phải mất tới vài trăm năm!

Trong thời gian La Thiên luyện chế Hỗn Độn Chung, bên phía Nhân tộc cũng xảy ra biến hóa lớn.

Phía tây Hoa Sơn thuộc Đông Thắng Thần Châu có một bộ lạc Nhân tộc họ Phong, là một trong những bộ lạc lớn nhất bấy giờ.

Trong bộ lạc có một nữ tử tên là Hoa Tư Thị, một ngày nọ đi chơi ở vùng ngoại ô, tiến vào một nơi gọi là Lôi Trạch, đột nhiên thấy một dấu chân khổng lồ nên tò mò dẫm lên, nào ngờ về nhà liền có mang.

Mang thai suốt mười hai năm mới sinh hạ được một đứa con trai

mình người đuôi rắn.

Sự việc kỳ lạ như vậy khiến mọi người kinh hãi, nếu không phải bộ lạc hiện đang tế bái Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương và mọi người đều biết Nữ Oa nương nương cũng có hình dáng như vậy, thì e là họ đã đánh chết đứa trẻ ngay lập tức.

Hoa Tư Thị đặt tên cho đứa bé là Phục Hy.

Chương 248

Khi Phục Hy dần khôn lớn, hắn dần thể hiện trí tuệ và tài năng vượt xa những người cùng lứa, thậm chí là cả bộ lạc.

Bất kể là thuần dưỡng săn bắn hay đánh đuổi và phòng ngự ngoại địch, hắn đều dẫn dắt mọi người làm tốt nhất, nên danh tiếng ngày càng vang xa, chưa đến hai mươi tuổi đã được toàn thể bộ lạc suy tôn làm thủ lĩnh.

Bỗng một ngày nọ, có một thanh niên tiên nhân mặc trường bào vàng rực như lửa lướt tới, muốn thu Phục Hy làm đồ đệ.

Thanh niên mặc trường bào vàng rực anh tuấn tiêu sái, tự có khí độ thượng tiên, khi tới bộ lạc Hoa Tư Thị lập tức thu hút nhiều người vây xem.

Hoa Tư Thị được thần linh phù hộ, lại có phúc trạch của Phục Hy, nay cũng đã là một Kim Tiên, có tuệ nhãn nhưng lại không nhìn thấu được thanh niên này chút nào, biết là gặp được cao nhân liền vội vàng dắt Phục Hy cung kính quỳ xuống.

Khổng Tuyên vội vàng đỡ dậy và cho biết danh tính của mình, khiến người vây xem lại một phen kinh ngạc.

Đệ tử dưới trướng Thanh Liên Đạo Tôn, chẳng phải là vị Khổng Tuyên đạo nhân đánh khắp Đông Hải không đối thủ, trong truyền thuyết là con của Nguyên Phượng sao?!

Do La Thiên ngày trước giảng đạo đã công bố thân phận mới của Khổng Tuyên nên người trong thiên hạ đều biết Đạo Tôn thu được một đồ đệ tốt.

La Thiên là Thánh Phụ của Nhân tộc, địa vị ngang hàng với Thánh

Mẫu Nữ Oa, đặc biệt khi trời nghiêng đất lệch năm xưa đã hiển thánh cứu vãn toàn bộ Nhân tộc, nên địa vị trong lòng ức vạn Nhân tộc còn vượt qua cả Thánh Mẫu và ba vị Thánh nhân kia.

Tại địa phương, hương hỏa ở điện miếu Thánh Phụ còn nhiều hơn cả ở điện miếu Thánh Mẫu.

Vì vậy Khổng Tuyên vừa lộ danh tính, ngay cả tộc trưởng cũng gác lại việc quan trọng để chạy tới tham kiến, đồng thời ra lệnh tổ chức yến tiệc linh đình để tẩy trần cho Khổng Tuyên.

Theo thời gian trôi qua, dưới sự chỉ điểm và giúp đỡ của Khổng Tuyên, Phục Hy không gặp trắc trở trên con đường tu hành, nhanh chóng thăng lên Nhân Tiên, vài năm sau thậm chí trở thành Kim Tiên.

Sau khi trở thành Kim Tiên, Phục Hy cuối cùng cũng giải phong được Hà Đồ Lạc Thư bị phong ấn trong cơ thể, có hai món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hỗ trợ, tu vi của hắn tiến triển một cách đáng sợ.

Khổng Tuyên phụ trách giáo đạo thấy hắn nhanh chóng từ Kim Tiên bước vào Thái Ất Kim Tiên mà tốc độ tu hành vẫn không có dấu hiệu chậm lại, trong lòng âm thầm kinh hãi: Quả đúng như lời sư tôn nói, Phục Hy là người có thiên mệnh, tự có đại khí vận đại phúc duyên.

Đặc biệt khi hai món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện, Khổng Tuyên càng cảm nhận được rõ ràng, tim hắn không khỏi đập nhanh: Một chuyến công lao giáo hóa này chắc chắn thành công!

Quả nhiên không ngoài dự tính, vài năm sau, Phục Hy toàn tâm toàn ý luyện chế và tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, cuối cùng từ đó ngộ ra Tiên Thiên Bát Quái!

Khi Tiên Thiên Bát Quái xuất thế, trên trời đổ xuống vô số công

đức kim vân, trực tiếp đẩy tu vi của Phục Hy lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Không chỉ dừng lại ở đó, Tiên Thiên Bát Quái xuất thế còn làm chấn động cả đại địa Hồng Hoang, chư thiên đều kinh ngạc.

Ngay cả Thiên Đạo lúc này cũng phát sinh những biến hóa diệu kỳ, dường như sự xuất hiện của Tiên Thiên Bát Quái đã hoàn thiện một phương diện nào đó, khiến vận hành Thiên Đạo hướng tới sự hoàn mỹ, và vì thế đã ban xuống đủ loại hiện tượng chúc mừng khắp thế gian.

Sau khi ngộ ra Tiên Thiên Bát Quái từ Hà Đồ Lạc Thư, Phục Hy bắt đầu dùng nó để diễn giải các đạo lý mầu nhiệm của trời đất, giáo hóa chúng sinh, giúp con người hòa hợp với thiên nhiên, thấu hiểu thiên tâm dễ dàng hơn, tạo ra lợi ích vô cùng.

Kim Đan Đại Đạo của Nhân tộc vốn có thể hướng thẳng tới chân lý tu hành, là pháp môn tu hành phù hợp nhất, nay lại có Tiên Thiên Bát Quái suy luận bổ sung, hỗ trợ thiên nhân hợp nhất, khiến hiệu quả tu hành của Nhân tộc lên một tầm cao mới!

Nhân tộc vốn đang trong đà hưng thịnh mạnh mẽ, việc Phục Hy suy luận ra Tiên Thiên Bát Quái giống như đổ thêm dầu vào lửa, khiến ngọn lửa hưng thịnh bùng lên ngút trời, thế của Nhân tộc từ nay không chủng tộc Hồng Hoang nào có thể ngăn cản nổi!

Ngay cả các chủng tộc liên hợp lại cũng không xong!

Cống hiến của Phục Hy cho Nhân tộc không chỉ có vậy, hắn còn xây dựng một hệ thống chính trị hợp lý, bổ nhiệm quan viên quản lý xã hội, giúp việc trị lý Nhân tộc hiệu quả hơn.

Hắn còn quy định các lễ tiết hôn nhân, chuyển từ kết hôn cùng huyết thống sang kết hôn ngoài tộc, đồng thời phát minh ra các nhạc

khúc như Đào Huân, Cầm Sắt...

Dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, khí vận Nhân tộc bùng nổ như núi lửa không gì cản nổi, dần trở thành chúa tể tuyệt đối của Đông Thắng Thần Châu, ngay cả ở các châu khác, Nhân tộc cũng áp đảo các chủng tộc khác, trở nên nổi bật nhất.

Do đó, Phục Hy được ức vạn bộ lạc Nhân tộc tôn làm vị vua chung, sau khi tế trời tại Thái Sơn, hắn chính thức trở thành Thiên Hoàng!

Trong thời gian đó, Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương còn dùng thân ngoại hóa thân xuống trần gian, chọn cho Phục Hy một nữ tử có đại khí vận trong Nhân tộc để kết hôn.

Thiên Hoàng Phục Hy tại vị hơn một ngàn chín trăm năm, cần mẫn làm việc, nỗ lực trị vì, giúp Nhân tộc trỗi dậy hoàn toàn, làm chủ Hồng Hoang, trở thành nhân vật chính tuyệt đối, và cũng nhờ khí vận Nhân tộc phản hồi, hắn đã tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, nếu có được một tia cơ duyên vạn năm có một kia thì chưa biết chừng có thể thành Thánh!

Chỉ là sứ mệnh của hắn cũng gần như hoàn thành, sau Thiên Hoàng sẽ đến lượt Địa Hoàng đăng đài để tiếp tục làm hưng vượng Nhân tộc...

Địa Hoàng Thần Nông Thị và Nhân Hoàng Hiên Viên Thị là những nhân tuyển được bên Tam Thanh lựa chọn, La Thiên và Nữ Oa không can thiệp, chỉ quan tâm đến phương hướng lớn của Nhân tộc.

Tam Hoàng xuất thế đã đẩy khí vận Nhân tộc lên cực cao, sau khi họ quy ẩn, Ngũ Đế tiếp theo sẽ củng cố sự thống trị của Nhân tộc, loại bỏ các biến số, nắm chặt lấy đại khí vận của Hồng Hoang...

Nhân tộc hưng thịnh khiến khắp nơi ở Hồng Hoang đều tràn đầy

sức sống, nhiều tu sĩ đi lại trên thế gian thường xuyên hơn, đặc biệt là Tây Phương giáo ở Tây Ngưu Hạ Châu có động tĩnh lớn nhất, phái đệ tử đi khắp nơi độ hóa sinh linh, bắt họ quy y Tây Phương giáo.

Các đệ tử đời thứ nhất và thứ hai của Xiển giáo và Tiệt giáo cũng lần lượt nhập thế, hoặc thực hiện công lao giáo hóa, hoặc tìm kiếm nhân tài trong Nhân tộc để thu nhận vào môn hạ...

Một đại thế tạm thời không có tranh chấp, chỉ trừ vùng U Minh Huyết Hải ở cực tây!

Tại nơi thâm sâu nhất của U Minh Huyết Hải có một cung điện khổng lồ tên là cung U Minh, là đạo tràng của Minh Hà Đạo Nhân.

Lúc này toàn bộ cung U Minh đang bị bao phủ bởi một tầng khí lạnh đáng sợ, sát ý ẩn hiện bên trong!

Trong cung điện, Minh Hà Lão Tổ đang vô cùng giận dữ ngồi trên ghế chủ vị.

Phía dưới là Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng, trước cơn giận ngút trời của Minh Hà Lão Tổ, không ai dám nói nửa lời.

Họ biết lão tổ phát nộ vì chuyện gì: Cách đây không lâu, ở phía đông U Minh Huyết Hải đột nhiên xuất hiện một tăng nhân tên là Địa Tạng Vương Bồ Tát, suốt ngày ngồi niệm kinh ở Huyết Hải, độ hóa không ít oán hồn lệ quỷ, phật quang chiếu rọi khiến một vùng rộng lớn ở Huyết Hải bên đó trở nên trong sạch hơn nhiều.

Chuyện này chạm đến căn cơ chứng đạo của mình khiến Minh Hà Lão Tổ suýt chút nữa lật mặt, định dẫn binh đánh lên Tây Phương giáo để đòi lại công bằng.

Nhưng nghĩ tới việc dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, Tây Phương giáo lại có hai vị Thánh nhân trấn giữ nên Minh Hà Lão Tổ đành phải nuốt cục tức đó vào trong.

Đáng tiếc lão không biết chân thân của Thánh nhân đã bị Hồng Quân Đạo Tổ cấm túc, nếu không phải lượng kiếp thì không được xuất hiện, không thể dễ dàng xuống Hồng Hoang.

Vì vậy, Minh Hà Lão Tổ lúc này tiến thoái lưỡng nan, làm gì cũng không được, chỉ có thể trốn trong cung U Minh mà sinh bực tức.

Chương 249

Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng nhìn nhau, nhất thời cũng không biết làm sao.

Dạo trước có một ma tướng mới thăng chức lỡ lời vài câu, xúi giục lão tổ ra tay, kết quả là bị lão tổ bóp chết trong chớp mắt, cảnh tượng hung tàn đó vẫn còn vang vọng trong đầu nên họ đương nhiên không dám đem tính mạng ra làm trò đùa.

Đúng lúc đó, một giọng nói âm u vang lên trong hư không, chỉ có Minh Hà Lão Tổ mới nghe thấy: "Haha, hèn nhát như vậy mà cũng đòi dùng sát đạo để chứng đạo sao?" Minh Hà Lão Tổ hiện giờ cũng đã trảm được Thiện ác nhị thi, pháp lực siêu phàm, là một trong số ít những Chuẩn Thánh hàng đầu.

Thế nhưng kẻ này lại dùng thần thông truyền âm mà không lộ chân thân ở đâu, khiến lão không thể phát giác hay truy lùng ngay lập tức, sắc mặt lão lại lạnh thêm một tầng.

Ngay sau đó, lão xua tay cho Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng lui xuống.

"Tại U Minh Huyết Hải này có một thứ có thể giúp ngươi xả giận." Ma vương và ma tướng vừa mới lui xuống, giọng nói kia đột ngột dừng lại và để lại một tọa độ không gian mờ nhạt trong hư không.

Tọa độ không gian này tuy mờ nhạt nhưng đối với Minh Hà Lão Tổ thì không thành vấn đề, chỉ cần dựa theo dấu vết suy luận một hồi là có được tọa độ hoàn chỉnh.

"La Hầu!

Quả đúng như lời đồn năm xưa: Tâm ma không chết thì hắn cũng không chết!" Minh Hà Lão Tổ lập tức nhận ra thân phận của kẻ truyền âm, trong lòng lại kinh hãi một phen.

"Hắn tranh thủ lúc mình đang tức giận để tiếp cận, Thiên Ma chi pháp đúng là huyền diệu vô cùng, hơn hẳn những pháp môn Chuẩn Thánh thông thường." Minh Hà Lão Tổ thầm nghĩ, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.

La Hầu tuy chân thân đã vẫn lạc nhưng hóa sinh thành Tâm Ma đạo, lại có thể xuất quỷ nhập thần như vậy, thật khó phòng bị, sau này nếu để hắn chứng đạo bằng cách này thì e rằng những Chuẩn Thánh có đạo tâm không vững chắc đều sẽ có nguy cơ bị ma tính xâm nhiễm!

"Haizz!

Không hổ là người hiếm hoi đạt đến đỉnh cao trong các Hỗn Độn Ma Thần, tự mở ra một con đường riêng để thành đại đạo." Minh Hà Lão Tổ thở dài, hiện giờ lão vẫn đang kẹt ở cảnh giới Trảm nhị thi, tâm trạng càng thêm ảm đạm.

"Bất kể thế nào, cứ đi xem thử đã!" Một lát sau, lão đứng dậy, xé rách không gian để đi đến tọa độ kia.

Nếu Tây Phương giáo đã bắt nạt người khác như vậy thì lão cũng không ngồi yên chịu trận mà không có chút phản kháng nào.

"Vút!" Bóng dáng Minh Hà Lão Tổ xuất hiện tại một nơi sâu thẳm ở khu vực tây bắc U Minh Huyết Hải.

"?!" Vừa tới nơi, Minh Hà Lão Tổ mới biết bên trong U Minh Huyết Hải đang nuôi dưỡng một số thứ và sự việc không ai biết đến.

Chỉ thấy ở đó có một quả trứng đen kỳ lạ đang kết kén sinh trưởng.

Vô số sợi kén đen từ quả trứng đó vươn ra, đâm sâu vào Huyết Hải khắp bốn phương tám hướng, kéo dài vô tận.

Tuy sợi kén cực kỳ mỏng manh nhưng nó bao trùm cả một vùng Huyết Hải rộng tới hàng triệu dặm.

Những sợi kén này mỗi giờ mỗi khắc đều đang hút lấy tinh hoa và khí uế tạp trong Huyết Hải, tốc độ hấp thu cực nhanh.

"Hóa ra là vậy, hèn gì Huyết Hải của ta ngày càng trong sạch, ngoài tên Địa Tạng Vương Bồ Tát đáng chết kia ra thì còn có vật tà ác này đang giở trò!" Minh Hà Lão Tổ sắc mặt âm trầm nhìn quả trứng đen, sát ý bùng lên, lập tức đóng băng cả một vùng vạn dặm xung quanh thành một khối huyền băng khổng lồ!

Đối với một quả trứng đen kỳ lạ có thể hút lấy tinh hoa Huyết Hải để dùng cho mình lại còn né tránh được cảm tri của lão, lão muốn tiêu diệt nó ngay lập tức.

Còn về việc đối phó Tây Phương giáo, lão vẫn rất tỉnh táo: Nếu Chuẩn Thánh mà đi tìm hai vị Thánh nhân Tây Phương thì đúng là đường chết.

Đúng lúc đó, giọng nói của Ma Tổ La Hầu lại vang lên: "Đây là con muỗi đầu tiên của đất trời, vốn có mệnh xuất thế.

Nếu ngươi lỗ mãng giết chết nó thì không chỉ trái thiên mệnh mà còn mang thêm nhân quả nghiệp lực không nhỏ, nghiệp lực quấn thân thì e rằng không chỉ đơn giản là tộc A Tu La bị Tây Phương giáo độ hóa đâu." "Thậm chí A Tu La giáo sẽ bị Tây Phương giáo nhổ tận gốc đấy!" Giọng nói của La Hầu vang vọng trong hư không, mang theo ý vị dụ dỗ mập mờ.

"La Hầu!" Mắt Minh Hà Lão Tổ lóe sáng, trong lòng lão đang đấu tranh dữ dội, khó lòng quyết định.

Nếu hôm nay làm theo lời La Hầu thì chắc chắn sẽ vướng vào nhân quả với hắn, đối với tương lai chưa biết, Minh Hà Lão Tổ cũng có chút lo lắng.

Dù sao hợp tác với hạng người như Ma Tổ chẳng khác nào chơi với hổ, bị chơi xỏ lúc nào không hay.

Nhưng hiện giờ không có cách nào phá cục, lão đành nghiến răng đưa ra quyết định!

Lão quyết định dùng sức mạnh Huyết Hải để nuôi dưỡng quả trứng đen này, giúp nó sớm phá kén chui ra để đi gieo rắc tai họa cho Tây Phương giáo.

Đương nhiên trước đó lão phải ký kết một số khế ước thiên đạo với con muỗi đầu tiên của đất trời này.

Nếu không lão thà chọn cách hủy diệt nó!

"U u!" Minh Hà Lão Tổ dùng thần niệm để giao tiếp với đối phương, lập tức nhận được phản hồi: Đối phương không đồng ý!?

"Muốn chết sao?

Xem ra ngươi chưa biết rõ tình hình hiện tại rồi!" Minh Hà Lão Tổ cười lạnh, sau đó luồng hắc hồng lệ quang lóe lên, Nguyên Đồ và A Tỳ song kiếm xuất hiện trên tay, lão định ra tay!

Vì vật này là thứ đầu tiên của thiên địa nên Minh Hà Lão Tổ không chỉ tế ra song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ mà dưới chân còn xoay tròn ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Để tiêu diệt một cách sạch sẽ, Minh Hà Lão Tổ tuyệt đối không để đối phương có cơ hội trốn thoát.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên vừa xuất hiện đã tỏa ra một khí tức khó tả lan khắp tám phương, mang đến sự rung động

khiến bất kỳ sinh linh nào dưới Thánh nhân đều phải kinh sợ.

Có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay, Minh Hà Lão Tổ thực sự không mấy lo lắng về việc nghiệp lực quấn thân.

Chỉ cần có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ, khi giết người gần như khó có thể vướng vào nhân quả nghiệp lực.

Dù có vướng phải cũng có thể dùng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên để tiêu trừ phần lớn, tuy rằng việc này khá tốn thời gian và tinh lực.

Khi sát ý bùng nổ, chuẩn bị hủy diệt quả trứng đen thì nó lại chịu khuất phục!

Không biết bên trong có nguyên nhân gì từ La Hầu hay không.

Chương 250

"Hừ!

Đúng là đồ hèn!" Minh Hà Lão Tổ nhổ một bãi nước bọt, khiến quả trứng đen bất mãn mà lay động.

Địa Tạng Vương Bồ Tát suốt ngày độ hóa tộc A Tu La và quỷ hồn ở U Minh Huyết Hải để bắt họ quy thuận Tây Phương giáo, không chỉ Minh Hà Lão Tổ phẫn nộ mà ngay cả Bình Tâm nương nương ở Minh giới cũng có chút bất bình.

Việc đối phương nẫng tay trên các quỷ hồn ở U Minh Huyết Hải cũng đồng nghĩa với việc nẫng tay trên ở Minh giới, làm tổn hại đến lợi ích của Minh giới.

Nhưng Bình Tâm nương nương nay cũng đã là Thánh nhân, tự nhiên biết rõ những liên hệ sâu xa trong đó, dù có bất mãn cũng đành nhẫn nại.

Bởi vì còn có những việc quan trọng hơn đang chờ nàng làm.

Tộc Vu có hưng thịnh được hay không phải dựa vào sự vận hành tích cực của nàng.

Trong đại thế này, muốn giành lấy một tia cơ duyên là không hề dễ dàng, nàng không dám khinh suất để lỡ mất.

Cho nên những hành động nhỏ nhặt kia của Tây Phương giáo, nàng tạm thời không thèm để ý tới.

Tại Thanh Liên cung ở Ngũ Thần Sơn.

La Thiên đang luyện chế Hỗn Độn Chung.

Hiện giờ tu vi nguyên thần của hắn đã là Hỗn Nguyên Đại La cảnh

viên mãn, chỉ còn cách Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh một bước chân, nên hiệu quả luyện chế Hỗn Độn Chung cực kỳ cao.

Không giống như Đông Hoàng Thái Nhất phải mất mấy nguyên hội mới luyện hóa được một phần, hắn chỉ mất hơn trăm năm đã luyện chế xong bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai cấm chế bên trong Hỗn Độn Chung một cách như ý.

Hiện tại chỉ còn thiếu bước cuối cùng!

Đó là bước luyện hóa chân linh của Hỗn Độn Chung!

Lợi ích lớn nhất của việc luyện hóa Hỗn Độn Chung là giúp hai đại pháp tắc Thời gian và Không gian của La Thiên một lần nữa đột phá, đạt tới cảnh giới 99%.

Một lợi ích khác là giống như việc luyện chế Sơn Hà Xã Tắc Đồ năm xưa: Bên trong Hỗn Độn Chung ẩn chứa núi sông Hồng Hoang cũng như vạn tộc vạn linh, giống như một phiên bản thu nhỏ của thế giới Hồng Hoang.

Vì vậy trong khi luyện hóa, La Thiên đã tham chiếu những điều mầu nhiệm của Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hỗn Độn Chung để kiểm chứng lẫn nhau, giúp hắn có cái nhìn sâu sắc hơn về cấu thành của thế giới Hồng Hoang cũng như vận hành của Thiên Đạo.

Sự minh ngộ và nắm bắt này sẽ giúp hắn hoạt động tự tại hơn trong thế giới Hồng Hoang sau này, những sự chế ước thông thường của Thiên Đạo không thể chạm tới thân hắn.

"Boong!" Kèm theo một tiếng chuông vang vọng từ Thanh Liên cung truyền ra, vang dội khắp chư thiên vạn giới, vô số đại năng đều giật mình, ánh mắt thi nhau đổ dồn về phía Thanh Liên cung!

Tiếng chuông Hỗn Độn của Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa!

Trận chiến Vu - Yêu suýt chút nữa đã đánh vỡ đại địa Hồng

Hoang, mọi người vẫn còn nhớ như in tiếng chuông thần thông của món vô thượng bảo vật đó!

Tiếng chuông này có thể cầm cố thời gian, trấn áp không gian, vô cùng huyền diệu...

Trong nháy mắt, các đại năng đều gào thét trong lòng: Giá như Hỗn Độn Chung nằm trong tay mình thì tốt biết mấy!

Lúc này, có ngũ sắc hào quang từ Thanh Liên cung vút lên trời xanh, chiếu rọi chư thiên, xuyên thấu qua các tầng pháp tắc, khiến ngay cả thời không cũng có những biến đổi khác lạ.

Đặc biệt là dòng sông thời gian Hồng Hoang mờ mịt kia cũng vì một tiếng chuông này mà khựng lại trong nháy mắt.

Thanh thế đó giống như Hỗn Độn Chung tái thế lần hai, khiến tam giới đều chấn động.

Thật oai hùng thay uy lực của Khai Thiên Chí Bảo!

Không biết có bao nhiêu đại năng nhìn về phía đó với ánh mắt nóng rực.

Hiện giờ trong tay Đạo Tôn La Thiên đã có bốn món Tiên Thiên Chí Bảo!

Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Chung!

E là Thánh nhân một chọi một cũng không chống đỡ nổi chứ?!

Xứng danh là cường giả số một dưới trướng Đạo Tổ!

Rất nhanh, La Thiên đã thu lại những dị tượng do Hỗn Độn Chung phát ra, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Vạn lần không ngờ sau khi luyện hóa hoàn toàn Hỗn Độn Chung, hắn lại nhận được một thức khác trong Khai Thiên Cửu Thức từ chân

linh của nó!

Chính xác thì đó là thức thứ ba.

Chính là trảm Hỗn Độn và phân định thanh trọc, sau đó phân định âm dương!

Đến nay, La Thiên đã sở hữu bốn thức đầu tiên trong Khai Thiên Cửu Thức!

Bốn chiêu liên hoàn sử dụng đủ để trảm Thánh!

Những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thông thường khó mà chống đỡ nổi bốn chiêu này.

Đương nhiên, Lục Thánh Hồng Hoang có Thiên Đạo Hồng Hoang hộ trì, dù có bị tiêu diệt sạch nguyên thần và nhục thân thì cũng không thể xóa bỏ sự tồn tại của họ.

Chỉ cần Thiên Đạo Hồng Hoang còn tồn tại thì Lục Thánh vĩnh hằng bất diệt, cùng lắm chỉ có thể trấn áp họ mà thôi.

Đó là ưu điểm của Thánh nhân so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên...

"U u!" La Thiên cầm Hỗn Độn Chung trên tay, khẽ lắc lư để cảm nhận sự mầu nhiệm trong công kích và phòng ngự, không khỏi đại hỷ.

Chương 251

Khai Thiên Tam Bảo đã lấy được một món, còn lại hai món sau này có cơ hội chắc chắn cũng phải lấy cho bằng được.

Chỉ là với tính cách của Thái Thanh Thánh Nhân thì cơ hội lấy được là rất thấp.

Còn đối với Nguyên Thủy vốn hay nóng nảy, chỉ cần Hồng Quân Đạo Tổ không can thiệp, La Thiên tin rằng mình có cơ hội lấy được Bàn Cổ Phiên.

"U!" Sau khi luyện chế xong, La Thiên thu Hỗn Độn Chung vào tử phủ để ôn dưỡng.

Sau đó ý niệm chuyển động, hắn thả ra Chư Thiên Khánh Vân, rồi hóa thành một đạo độn quang đi vào thế giới Tiểu Hồng Mông bên trong Chư Thiên Khánh Vân để xem tình hình sinh trưởng của các loài linh thực.

Những thứ như Hoàng Trung Lý hay Bàn Đào thì không phải bàn, được nuôi dưỡng bởi những kỳ vật hiếm có như Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nay càng thêm tươi tốt gấp bội so với trước, sinh cơ và khí tiên dược cuồn cuộn, biến không gian nơi đây thành một vùng tiên dược hiếm thấy.

Kim Tiên bình thường không cần làm gì, chỉ cần ở trong này khoảng tám trăm đến một ngàn năm, hàng ngày ngửi mùi dược hương từ các Tiên Thiên linh căn tỏa ra thì việc thăng lên Thái Ất Kim Tiên là chắc như đinh đóng cột.

Tâm tư của La Thiên không nằm ở Hoàng Trung Lý hay Bàn Đào, lần này hắn vào là vì Tạo Hóa Thanh Liên!

Tạo Hóa Thanh Liên đang có biến đổi lớn!

So với vẻ khô héo lụi tàn lúc ban đầu, hiện tại Tạo Hóa Thanh Liên tựa như được tái sinh.

Căn cơ của nó không những cường tráng hơn gấp trăm lần, mà lá sen cũng đã mọc ra tới bảy phiến.

Sáng Thế Thanh Liên bản hoàn chỉnh vốn có mười hai phiến lá sen to nhỏ khác nhau, nở ra hai mươi bốn cánh hoa, dựng dục bên trong năm hạt sen.

Tạo Hóa Thanh Liên này mới chỉ mọc ra bảy phiến lá, ngay cả lá lớn cũng chưa phân tách đủ, thậm chí còn chưa có nụ hoa, rõ ràng cần thêm nhiều thời gian và các loại thiên tài địa bảo thích hợp để bồi dục, cộng thêm cơ duyên hiếm có mới có thể tái hiện vinh quang của mẫu thân nó.

Nhưng đóa Tạo Hóa Thanh Liên này là căn cơ chân chính của La Thiên, là một trong những điểm tựa để hắn chứng đắc Đại Đạo sau này, không hề thua kém Bàn Cổ Thánh Pháp.

La Thiên sẵn sàng dốc hết khả năng và mọi tài nguyên để giúp nó trưởng thành hoàn toàn.

Hôm nay La Thiên tiến vào xem xét tình hình sinh trưởng, lại phát hiện một phương diện linh tính dao động, gần đây dường như nó đang biểu đạt nhu cầu: Hỗn Độn khí!

Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng Tam Quang Thần Thủy dường như không còn đủ thỏa mãn nó nữa!

Đây cũng là nguyên nhân khiến tốc độ trưởng thành gần đây có phần chậm lại.

Sáng Thế Thanh Liên vốn được Hỗn Độn vô lượng tuế nguyệt dựng dục ra, cần Hỗn Độn khí là điều bình thường.

Nếu không có Hỗn Độn chi khí tư dưỡng, Tạo Hóa Thanh Liên muốn biến thành Sáng Thế Thanh Liên cơ bản là chuyện không thể nào.

"Đây là một vấn đề lớn, xem ra ta cũng cần phải khai tịch đạo trường ở ngoài Tam Thập Tam Thiên rồi." La Thiên xoa cằm suy tính, sau đó quyết định một việc.

Từ trước đến nay, đạo trường của hắn đều đặt tại Ngũ Thần sơn, chưa từng tới ngoài Tam Thập Tam Thiên để khai tịch đạo trường cấp Thánh Nhân.

Dù sao hắn không phải Thánh Nhân, không cần tuân theo lệnh của Đạo Tổ phải tới đó trấn thủ Hồng Hoang.

Các đại năng tưởng rằng Thánh Nhân tới ngoài Tam Thập Tam Thiên khai tịch đạo trường là để di thế độc lập, tránh xa phàm trần nhiễu loạn, nhưng lại không biết đó là lệnh của Đạo Tổ.

Lục Thánh trấn thủ ngoài màng thai Hồng Hoang, có trách nhiệm trấn sát những Hỗn Độn Ma Thần muốn nhòm ngó Hồng Hoang, gánh vác trọng trách không hề nhẹ.

La Thiên không dựa vào Hồng Mông Tử Khí của Hồng Quân Đạo Tổ phát xuống, mà dựa vào sức mạnh của chính mình để độc lập chứng đạo, đồng thời trước đó đã đập tan âm mưu của Băng Thiên đạo nhân và Thổ chi Ma Thần đối với Địa giới, lập đại công cho thế giới Hồng Hoang nên tự nhiên không có trách nhiệm này.

Nhưng vì Tạo Hóa Thanh Liên, La Thiên buộc phải đưa việc này vào lịch trình.

Chỉ là hắn vẫn chưa thể quyết định nhanh chóng.

Bởi lẽ căn nguyên của Tạo Hóa Thanh Liên là đệ nhất Hỗn Độn, nếu thoát ly khỏi sự che chở của thế giới Hồng Hoang, có xác suất bị

những Hỗn Độn Ma Thần cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên phát giác.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã gần như toàn năng, mà kẻ đứng trên đó thì thần thông chắc chắn còn vượt xa hơn một bậc.

Ban đầu La Thiên không nghĩ rằng có những Hỗn Độn Ma Thần như vậy tồn tại, vì khi Bàn Cổ khai thiên đã trảm lạc chín thành chín Ma Thần.

Dù có bí thuật chuyển sinh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi của Hỗn Độn, La Thiên không tin chúng có thể dễ dàng khôi phục thực lực năm xưa, thậm chí là tiến thêm một bước.

Mãi đến hôm đó, vì truy sát Thổ chi Ma Thần mà xâm nhập vào dòng thời gian của Hỗn Độn giới, hắn mới lờ mờ phát hiện ra những tồn tại vĩ đại kia.

Tuy nguyên thần lạc ấn của chúng ẩn giấu ở nơi cực cao và xa trong dòng thời gian Hỗn Độn giới, cộng thêm sự nhiễu loạn cực độ của dòng thời gian khiến tung tích không thể bị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tầm thường phát hiện, nhưng La Thiên – người dùng nguyên thần dĩ lực chứng đạo – lại phát hiện ra những dấu vết đó.

Nếu không, hôm ấy La Thiên cũng không vội vàng rời đi, không dám nán lại lâu trong dòng thời gian Hỗn Độn giới.

Vì vậy, khi La Thiên chưa chứng đắc Hỗn Nguyên bằng nhục thân, hắn không dám để Tạo Hóa Thanh Liên lộ diện bên ngoài Chư Thiên Khánh Vân.

Tất nhiên, dù không tới ngoài Tam Thập Tam Thiên, La Thiên tạm thời cũng có cách giải quyết cơn nguy khẩn cấp.

Đó là lợi dụng Hỗn Độn Hồ Lô sinh ra Hỗn Độn khí để Tạo Hóa Thanh Liên hiện tại không phải lo lắng.

Nhưng theo sự trưởng thành của sen, khi nó mọc ra nhiều lá hơn, thậm chí ra nụ hoa, e rằng lượng Hỗn Độn khí từ hồ lô sẽ không đủ dùng.

Bởi vì Hỗn Độn Hồ Lô tự sinh Hỗn Độn khí không nhiều, chủ yếu dựa vào việc thôn phệ vạn vật Hậu Thiên để chuyển hóa.

May mà hiện tại La Thiên gia đại nghiệp đại, vật phẩm Hậu Thiên có thừa, nên không sợ sau này bị "đứt lương".

"Đạo thể tất yếu phải chứng đạo Hỗn Nguyên, chỉ là nhục thân vẫn còn chút không viên mãn, cần phải bù đắp khiếm khuyết này, ta cần phải về Trái Đất một chuyến để kết thúc nhân quả!" Nhắc tới điểm này, chân mày La Thiên nhíu lại, trong lòng có chút khó quyết đoạn.

Với tu vi hiện tại, muốn trở về Trái Đất kia là việc dễ như trở bàn tay.

Có điều, trong lòng hắn có một cảm giác kỳ lạ: dường như bây giờ chưa phải lúc tốt nhất.

Chương 252

Phải đợi một tia khế cơ, đợi ức vạn thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang thành hình, khi phôi thai Trái Đất sơ hiện mới có cơ hội khác.

Cảm ứng tâm huyết của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cực kỳ chuẩn xác, La Thiên tạm thời nén lại ý định xuyên không trở về, xem tình hình thế nào đã.

Có một điểm: Sau Phong Thần, Thông Thiên muốn luyện lại Địa Hỏa Phong Thủy, lại phá hủy một mảng tinh không rộng lớn, nên Trái Đất lúc này chưa hẳn đã là Trái Đất sau này.

Điểm này quan hệ tới việc nhục thân có viên mãn hay không, La Thiên không thể sơ suất, nhất định phải làm tốt nhất!

Vì vậy, thời điểm nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên tốt nhất chính là sau trận Phong Thần!

Trong lúc La Thiên bế quan tế luyện Hỗn Độn Chung, khí tượng trên Thiên Đình cũng thay đổi.

Hạo Thiên và Dao Trì phụng mệnh Hồng Quân Đạo Tổ tiếp quản Thiên Đình, tuy cũng là Chuẩn Thánh trảm thi, nhưng khi nhìn thấy Thiên Đình tàn phá, họ cũng không nhịn được mà thở dài vài hơi.

Yêu Đình vô thượng năm xưa có ba mươi sáu thiên cung, bảy mươi hai bảo điện, vô số động thiên phúc địa, thảy đều được Tiên Thiên trận pháp bao phủ, chiếm giữ linh mạch tốt nhất thiên giới để xây dựng, là nơi chung linh lưu tú nhất, vậy mà giờ đây chỉ còn là đống gạch vụn hoang tàn, không một nơi nào nguyên vẹn, chẳng khác gì phế tích.

Sự thảm khốc của cuộc chiến Vu Yêu vượt xa dự tính của Hạo

Thiên và Dao Trì.

Tuy nhiên, cả hai đều là Chuẩn Thánh trảm thi, tự có đại thần thông, lại thêm các Thánh Nhân phái đệ tử tới giúp đỡ, việc khôi phục Thiên Đình không mất quá nhiều thời gian.

Dù đã khôi phục được kiến trúc, nhưng vấn đề mới lại nảy sinh: Thiên Đình thiếu hụt nhân sự trầm trọng, không chỉ những thần chức quan trọng, mà ngay cả tiên nhân bình thường cũng khó tìm được người thích hợp.

Hạo Thiên và Dao Trì định nhắm tới những đệ tử của các đại giáo đến giúp đỡ, nhưng đều bị từ chối.

Thậm chí một tiểu Huyền Tiên cũng không nguyện ý gia nhập Thiên Đình để làm thần tử.

Điều này cũng bình thường, đệ tử đại giáo tuy có giáo quy hạn chế nhưng chỉ cần tôn sùng Thánh Nhân giáo chủ, không vi phạm giáo quy thì có thể tiêu dao tự tại, không giống như ở Thiên Đình phải chịu gông xiềng quy tắc, thậm chí phải nghe lệnh điều động.

Hạo Thiên và Dao Trì bất đắc dĩ đành phải tìm người khác.

May thay, họ cũng tìm được một số nhân viên bổ sung.

Những người này đều là những nhân tộc từng lên trời để may mắn thoát khỏi kiếp nạn Đồ Vu Kiếm.

Những nhân tộc sống sót đó đều có tu vi Huyền Tiên, trong đó cũng có Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, chiêu thu họ làm thiên binh thiên tướng, thậm chí là chính thần Thiên Đình cũng đủ tư cách.

Có nhân tộc liên tục bổ sung nhưng Hạo Thiên và Dao Trì vẫn không thỏa mãn.

Thân là Thiên Đế và Thiên Hậu, địa vị cực tôn, là tồn tại thứ nhất

thứ hai trong Tam Giới trừ Thánh Nhân, lẽ nào lại chỉ hài lòng với một đám thuộc hạ cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Các vị trí Cửu Đại Đế Quân như Thiên Định Tứ Ngự Ngũ Đế vẫn chưa tìm được người phù hợp.

"Phải nghĩ cách thôi." Hạo Thiên cau mày nhìn Dao Trì, họ bắt đầu hướng ý định về phía lão gia của mình.

Đợi khi việc nhà của Thiên Đình ổn thỏa, hắn phải tới Tử Tiêu Cung tìm lão gia một chuyến.

Thiên Đình nếu không có Đại La Kim Tiên tọa trấn, chỉ dựa vào hai Chuẩn Thánh thì e rằng thực lực còn không bằng A Tu La giáo ở cực địa phương Tây, nói gì đến thống ngự Tam Giới.

Nhưng trước đó, Hạo Thiên và Dao Trì quyết định làm một việc: Đó là để Nhân tộc Cộng chủ tế Thiên!

Tất nhiên, cái "Thiên" này không giống với cái "Thiên" khác, năm xưa Thiên Hoàng Phục Hy tế tự Thiên Địa không phải là Thiên Đình này.

Nếu việc này thành công, có thể danh chính ngôn thuận nạp Nhân tộc vào sự quản hạt của Thiên Đình.

Lợi ích đằng sau đủ để Hạo Thiên và Dao Trì mạo hiểm.

Dù sao, việc này quan hệ tới sáu vị Thánh Nhân và vị La Thiên Đạo Tôn còn đứng trên cả Lục Thánh!

Nhân tộc hiện tại khí vận đang lúc hưng thịnh như mặt trời ban trưa, kéo theo khí vận của các đại giáo cũng nước lên thuyền nổi, nếu Thiên Đình đột ngột muốn hái quả ngọt thì...

Hạo Thiên và Dao Trì đều toát mồ hôi lạnh.

Hiện nay lão gia của họ đã hợp đạo, thiên đại địa đại cũng chỉ có

bảy vị đại lão kia là lớn nhất, hai người trước mặt họ cũng chỉ như loài sâu kiến lớn hơn một chút, lỡ lời một câu là có thể bị bóp chết ngay.

Tuy nhiên, việc họ tiếp chưởng Thiên Đình, thống ngự Tam Giới là thánh dụ của Hồng Quân Đạo Tổ.

Tại nhân gian, Thiên Hoàng Phục Hy tại vị hơn một nghìn chín trăm năm, dốc lòng trị quốc, đóng góp to lớn cho sự phát triển của nhân tộc.

Trong thời gian đó còn có Thương Hiệt tạo chữ, công đức vô lượng, được tôn là Văn Tổ của nhân tộc.

Thiên Đạo cảm phục công tích của Phục Hy, một lần nữa giáng xuống hải lượng công đức, giúp tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của hắn thăng tiến, trở thành một Chí Nhân có địa vị ngang hàng với Thánh Nhân.

Chí Nhân cũng giống Thánh Nhân, chỉ cần Thiên Đạo không diệt là có thể vĩnh sinh bất tử, vạn kiếp không mòn!

Chỉ là Chí Nhân không thể huy động sức mạnh Thiên Đạo như Thánh Nhân, cũng không thể chạm tới quyền hành của Thiên Đạo.

Sau khi Phục Hy chứng đạo Chí Nhân, hắn lập tức nhường ngôi cho Thanh Long thị, đưa thê tử quy ẩn tại Hỏa Vân động để trấn áp khí vận nhân tộc.

Hắn tự biết mình là Nhân tộc Cộng chủ, lập công tích cực kỳ vĩ đại, danh vọng cao gần bằng Thánh Phụ, lại trở thành Chí Nhân có thể sánh ngang Thánh Nhân.

Nếu còn tham luyến vị trí Cộng chủ, tiếp tục hưởng phúc trạch khí vận nhân tộc, tất yếu sẽ xảy ra biến cố.

Không nói tới Thiên Đạo, ngay cả Lục Thánh cũng sẽ không để

hắn ngồi yên vị trí đó.

Nhân tộc hiện là nhân vật chính của Hồng Hoang, khí vận ngút trời, nếu Phục Hy cứ tiếp tục nắm quyền và hưởng khí vận đó, e là có khả năng chứng đạo bằng khí vận.

Vì vậy, nếu không nhường ngôi, kết cục đa phần là vẫn lạc!

Chương 253

Hơn nữa, vị trí Địa Hoàng và Nhân Hoàng đời sau đã được Lục Thánh thương thảo và chọn người phù hợp, đại thế này Phục Hy không thể nghịch lại!

Người tiếp nhận quyền hành và Không Động Ấn từ Phục Hy là Thần Nông thị, cũng là một bậc đại tài.

Ông nếm thử bách thảo, viết ra Đan Thư, nhân hậu yêu dân, trong thời gian tại vị đã đẩy mạnh nông canh, khiến ngũ cốc được trồng trọt khắp nơi, giải quyết cảnh thiếu lương thực của nhân tộc khi chỉ dựa vào săn bắn.

Nhưng Thần Nông thị tại vị cũng không quá lâu, nhờ khí vận nhân tộc và công tích trị lý mà chứng đắc vị trí Chuẩn Thánh, cảm ứng thấy nên nhường ngôi cho Nhân Hoàng, liền gác lại việc triều chính, giao cho các đại thần xử lý để tập trung tìm kiếm Nhân Hoàng.

Tại nhân tộc lấy Trần Đô làm trung tâm chính trị, ở khu vực ngoại vi có một bộ lạc tên là Hữu Hùng.

Bộ lạc Hữu Hùng sinh sống bên dòng Cơ Thủy, nên đa số người dân đều mang họ Cơ.

Dân số của họ lên tới hàng triệu, là một đại bộ lạc trong số các bộ lạc nhân tộc.

Thủ lĩnh của họ là Thiếu Điển thị, có hai người phu nhân là Nữ Đăng và Phụ Bảo, hai phu nhân là chị em.

Một ngày nọ, Phụ Bảo nhìn thấy một đạo huyền quang từ trên trời rơi xuống, ánh sáng sao Tử Vi rực rỡ bao trùm cả bầu trời, sau đó bà có mang.

Bà mang thai suốt hai mươi bốn tháng cuối cùng mới sinh hạ một người con trai, đặt tên là Hiên Viên.

Đứa trẻ này vừa chào đời đã có đệ tử của đại giáo tìm đến nhận làm đồ đệ.

Hiên Viên bẩm thừa thiên mệnh Nhân Hoàng mà sinh, Địa Hoàng Thần Nông thị cũng lập tức cảm ứng được, vội vã tìm đến bộ lạc Hữu Hùng và dặn dò thủ lĩnh một phen.

Tuy nhiên, việc Thần Nông thị muốn truyền ngôi Cộng chủ cho Hiên Viên thị lại không hề dễ dàng.

Theo thời gian, ở phía tây bắc Trần Đô, một bộ lạc do Vu nhân hợp thành một ngày nọ đã đón tiếp các Tổ Vu từ Minh giới trở về, bắt đầu công cuộc trung hưng chủng tộc!

Bộ lạc đó chính là Cửu Lê.

Bộ lạc Cửu Lê là một bộ lạc phương nam gồm Vu tộc và Vu nhân.

Do vốn không quen sản xuất, hung hãn hiếu chiến lại tính tình bạo táo, tuy bình thường vẫn giao lưu với nhân tộc nhưng ngầm lại bị nhân tộc bài xích, không hòa hợp.

Có điều, do thực lực bộ lạc mạnh mẽ nên những nhân tộc bị bắt nạt thường ngày cũng chỉ biết nhẫn nhịn, không dám lật mặt.

Từ trước đến nay, bộ lạc Cửu Lê luôn chèn ép các bộ lạc xung quanh, cướp đoạt tài sản, sống rất tự tại.

Nhưng từ khi Thần Nông thị lên ngôi, nhân tộc phát triển thần tốc, tu hành pháp được truyền bá rộng rãi, thực lực các bộ lạc đều tăng vọt.

Vì vậy, nhân tộc quanh Cửu Lê bắt đầu phản kháng, không để

chúng tự ý cướp đoạt lương thực tài sản nữa.

Sau vài cuộc tranh chấp lớn, Trần Đô đã phái Thái Ất Kim Tiên tới trấn thủ khiến Cửu Lê không dám manh động, đành phải thu mình lại.

Tuy nhiên, khi Xi Vưu dẫn theo một nhóm tử dân Vu tộc từ Minh giới trở về tìm đến Cửu Lê, hình thế lập tức thay đổi.

Xi Vưu sau cuộc chiến Vu Yêu may mắn giữ được mạng, trốn trong Minh giới dưỡng thương nhiều năm, gần đây mới dần khôi phục.

Lần này rời Minh giới, không chỉ vì tham vọng mà còn được sự cho phép của Bình Tâm nương nương.

Bởi vì vị trí Nhân Hoàng kia, hắn phải tranh một chuyến!

Với thân xác Vu nhân, mang trong mình một nửa huyết mạch nhân tộc, hắn tự nhiên có tư cách.

Chỉ là phía sau hắn chỉ có một mình Bình Tâm nương nương là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ủng hộ, rõ ràng yếu thế hơn so với Thần Nông thị và Hiên Viên thị sau này được Tam Giáo ủng hộ.

May mắn thay, Tây Phương giáo biết chuyện hắn rời Minh giới đã phái Di Lặc đạo nhân tới bày tỏ lập trường ủng hộ, khiến hắn tăng thêm khí thế!

Như vậy, mọi người đều ở cùng vạch xuất phát, dựa vào bản lĩnh để đoạt lấy vị trí rồng.

Xi Vưu không nghĩ Thần Nông thị và Hiên Viên thị là đối thủ của mình.

Tuy nhiên, bộ lạc Cửu Lê hiện tại có phần hỗn loạn, vô kỷ luật, chưa thể hình thành chiến lực vượt trội ngay lập tức.

Xi Vưu tạm thời nén lòng tham thắng, lo chỉnh đốn bộ lạc, đợi

thời cơ chín muồi mới khởi binh.

Xi Vưu trong trận chiến Vu Yêu đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nay thương thế lành hẳn, lại được Bình Tâm nương nương chỉ điểm nên tu vi tiến thêm một bước, đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cộng thêm thân thể Tổ Vu và bí pháp Vu tộc, hắn xứng đáng là đệ nhất dưới trướng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Vì vậy, hắn gần như tin chắc lần này mình sẽ thắng.

Phía Thần Nông thị thì dồn toàn lực vào Hiên Viên thị, bao nhiêu đồ tốt tích trữ, thậm chí là chí bảo nhân tộc cũng mang ra để tinh tâm bồi dưỡng.

Hiên Viên thị cũng không hổ là thánh thai tiên thiên chuyển thế, trong thời gian ngắn đã trưởng thành thành Đại La Kim Tiên, chỉ cần kế thừa quyền hành Cộng chủ và lập đại công tích là chắc chắn sẽ trở thành Chuẩn Thánh.

Nhưng Xi Vưu sẽ không cho hắn cơ hội đó.

Khi Hiên Viên thị chưa trưởng thành hoàn toàn chính là lúc tốt nhất để Xi Vưu tranh đoạt Nhân Hoàng, hắn đâu có ngu mà chờ đợi.

Do đó, khi thực lực Cửu Lê đủ mạnh để chống lại Thần Nông thị, hắn đã phát động chiến tranh!

Lần này Xi Vưu không chỉ muốn đoạt vị trí Nhân Hoàng mà còn ngầm muốn Vu tộc phục hưng lần thứ hai, chia sẻ khí vận nhân tộc.

Chỉ cần Vu tộc có thể đứng vững chân tại Hồng Hoang, cộng thêm Bình Tâm nương nương chấp chưởng Đại Địa và Luân Hồi, đại sự ắt thành!

Những toan tính nhỏ nhặt đó đương nhiên không qua mắt được phe Thần Nông thị.

Chương 254

Ngay lập tức, các đệ tử thân truyền dưới trướng Tam Thanh nhận thánh dụ của sư tôn, đồng loạt ra sức giúp đỡ phe Thần Nông thị.

Một trận chiến Trục Lộc cứ thế vén màn.

Trận đại chiến này tuy chỉ có hai vị Chuẩn Thánh tham dự nhưng vẫn gây ra tàn phá nặng nề cho khu vực nam bộ Hồng Hoang.

Ban đầu phe Thần Nông thị ở thế yếu, chiến lực của Vu tộc và Vu nhân quá dũng mãnh, nhân tộc khó lòng chống đỡ, may nhờ có Đa Bảo đạo nhân và Huyền Đô pháp sư cùng các đệ tử thân truyền đại giáo ổn định thế trận nên phe nhân tộc mới không bị tan rã.

Theo thời gian, với vô số sức mạnh mới sinh của nhân tộc gia nhập, cục diện dần được lật ngược.

Vu tộc tuy mạnh nhưng số lượng ít hơn hẳn, không chịu nổi cuộc chiến tiêu hao.

Mãi đến khi Khổng Tuyên xuất hiện, trao thanh Hiên Viên Thần Kiếm được luyện từ Đồ Vu Kiếm vào tay Hiên Viên thị, trận chiến mới phân thắng bại với kết quả bộ lạc Cửu Lê đại bại rút lui.

Xi Vưu tuy không bị chém giết nhưng cũng bị thương nặng, trong cơn điên cuồng phát tác không ai có thể ngăn cản, ngay cả Thần Nông thị cũng bị trọng thương, suýt chút nữa là tử trận tại chỗ.

Việc không thể giết chết kẻ cầm đầu Xi Vưu khiến mọi người không vui, nhưng bộ lạc Cửu Lê đã tổn thất thảm trọng, các Đại Vu lần lượt vẫn lạc, không còn sức chiến đấu, từ đó Vu tộc hoàn toàn rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, không còn thực lực tranh hùng.

Tại một hang động u ám trong dãy núi Nam Man.

“Hô hô!

Đồ Vu Kiếm chết tiệt!

Tên khốn nào đã chọn ra tay giúp đỡ nhân tộc!

Đã bảo là Thánh Nhân không can thiệp cơ mà!” Xi Vưu mình đầy máu, ôm vết thương khủng khiếp trước ngực, gương mặt vặn vẹo giận dữ.

Lần này hắn thua, không phải thua dưới tay Thần Nông thị hay Đa Bảo đạo nhân, mà thua dưới thanh thần kiếm trong tay Hiên Viên thị!

Hắn không kịp phòng bị đã bị chém một kiếm, ngay cả thân thể Vu tộc được tôi luyện ngàn lần có thể kháng lại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không chống đỡ nổi, lúc đó mới biết đó là thanh Đồ Vu Kiếm trảm lạc Tổ Vu năm xưa!

“Vu tộc năm xưa vinh quang biết bao, chỉ tôn Bàn Cổ, không bái Thiên Địa, không quản Thánh Nhân, là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang...

Ai, giờ đây đường đường là Tổ Vu lại bị lũ nhân tộc yếu ớt truy đuổi như chó nhà có tang.” Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên, không rõ phương hướng khiến Xi Vưu dựng tóc gáy, hét lớn: “Ai?!” Xi Vưu đã đạt tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ nhưng ngay lập tức không tìm ra nơi ẩn thân của đối phương khiến hắn kinh hãi, ngỡ là chí cường giả cấp bậc Thánh Nhân.

“Kiệt kiệt, ngươi nên biết ta là ai!

Lần này, ta có thể giúp ngươi xoay chuyển tình thế, thắng trận chiến này!” “Tất nhiên, ta không bao giờ làm việc không có báo đáp.” Giọng nói âm lãnh tiếp tục khiến Xi Vưu cau mày.

Là Chuẩn Thánh, đối phương không phải Thánh Nhân nên không thể hoàn toàn ẩn nấp trước mặt hắn quá lâu, lúc này hắn cũng phát

hiện ra nơi phát ra âm thanh: một không gian tràn ngập ma khí âm u kỳ quái.

Không gian đó chỉ hé lộ một góc nhỏ bên trong cũng đủ khiến hắn rùng mình: Trong Chư Thiên lại có nơi ma khí sâm nghiêm như vậy!

Ở trong đó, dù chỉ ở lâu một chút cũng khó lòng giữ vững đạo tâm an ổn, hoàn toàn không thể thoát khỏi sự ma nhiễm.

"Ma Tổ La Hầu!" Xi Vưu hừ lạnh một tiếng, vạch trần thân phận kẻ đó.

"Kiệt kiệt, đúng vậy, bản tọa không có kiên nhẫn đâu, nếu ngươi đồng ý, ta lập tức giúp ngươi, nếu không đồng ý, ta sẽ luyện ngươi thành phân thân của ta." Một vị đạo nhân áo đen từ không gian kia chậm rãi bước ra, diện mạo tuấn tú, thân hình cao gầy nhưng mang theo ma khí sát uy kinh người.

Hư không làm áo, hư thực bất định, tựa như hình chiếu nhưng lại mang theo vĩ lực vô thượng, ngay cả kẻ mạnh như Xi Vưu trước sức mạnh này cũng cảm thấy hai chân bủn rủn.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?!" Xi Vưu kinh hãi.

Kẻ có thể khiến Chuẩn Thánh như vậy, trừ chí cường giả cấp Thánh Nhân ra thì còn ai?

Hắn không ngờ năm xưa La Hầu bị Hồng Quân và các cường giả Tiên đạo liên thủ diệt trừ lại có thể dựa vào Ma đạo chứng đạo Hỗn Nguyên.

Xem ra, Ma đạo và Tiên đạo cực kỳ có khả năng là hai con đường tu hành song hành, không có cao thấp!

Tương tự, trong ba ngàn đại đạo có lẽ có sự phân biệt về uy lực mạnh yếu nhưng không có sự phân biệt về cao thấp.

“Bản tọa không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, việc đó không liên quan đến chuyện ta giúp ngươi hôm nay.” La Hầu nhìn Xi Vưu trước mắt, trong lòng nảy sinh một tia tham lam.

Xi Vưu mang thân xác Vu nhân, hội tụ sở trường của hai nhà, vừa có nhục thân cường hãn của Vu tộc, vừa có nguyên thần vô thượng của nhân tộc.

Trên người Xi Vưu, Ma Tổ La Hầu nhìn thấy vô hạn khả năng.

Nếu có được một phân thân như vậy, Đại Đạo của hắn chắc chắn sẽ tiến thêm một tầng lầu!

Ma Tổ La Hầu thầm tính toán, khiến ý định đó càng thêm mãnh liệt.

Thực chất, hiện tại hắn chưa đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, tuy đã cực kỳ tiếp cận, thậm chí thoát ly tầng thứ Chuẩn Thánh, nhưng hắn cần một số thứ đặc biệt!

Xi Vưu trước mắt chính là một trong số đó.

Nếu điều kiện đủ, cộng thêm Ma Giới sắp xuất thế, việc chứng đạo Hỗn Nguyên sẽ dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến những uất ức trước đó, sát ý trong lòng La Hầu cũng trỗi dậy, suýt chút nữa không khống chế được.

“La Thiên!

Hồng Quân!” Chỉ cần chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn sẽ tiến vào Hỗn Độn giới để lấy thêm một số thứ, khi đó có thể dùng để đối phó Hồng Quân và La Thiên!

Xi Vưu nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của đối phương, không biết lão đang tính toán gì, nhưng hắn biết mưu tính với hổ tuy có thể toại nguyện nhưng cũng không có kết cục tốt đẹp.

Có điều, hắn có lựa chọn sao?!

Chương 255

Hắn cảm thấy mình không có!

Vu tộc hôm nay trong trận Trục Lộc đã tiêu hao hết sức mạnh tích lũy bấy lâu, số Đại Vu và chiến binh Vu tộc may mắn sống sót trở về Minh giới e là không còn nổi một phần mười!

"Được!

Ta nguyện ý cùng ngươi lập Thiên Đạo thệ ước!" Xi Vưu gầm lớn.

Dù có nhập ma, hắn cũng phải giết sạch những chí cường giả nhân tộc kia!

Để tranh thủ một tia hy vọng cuối cùng cho Vu nhân.

Tuy tia hy vọng đó cực kỳ mong manh!

La Hầu vỗ tay: "Không hổ là Thập Tam Tổ Vu, quyết đoán như vậy, bản tọa bội phục!".

Tại Trần Đô của nhân tộc.

Sau khi liên quân nhân tộc đánh bại đại quân Cửu Lê, khắp nơi đang hân hoan chúc mừng.

Lần này gần như đã xóa sổ bộ lạc Cửu Lê khỏi Đông Thắng Thần Châu, truyền thừa Vu tộc coi như đoạn tuyệt tại đây, mối họa lớn nhất đã bị loại bỏ, phe nhân tộc tự nhiên vui mừng khôn xiết, quy mô ăn mừng lớn chưa từng có.

Đồng thời, Thần Nông thị nhân cơ hội cử hành lễ nhường ngôi, trao vị trí Nhân tộc Cộng chủ cho Hiên Viên thị.

Hiên Viên thị mang theo uy thế vừa đánh bại Xi Vưu, các cường

giả nhân tộc không ai không phục, thảy đều hô vang tôn hiệu Nhân Hoàng.

Đa Bảo đạo nhân, Huyền Đô pháp sư và Khổng Tuyên cùng các đệ tử thân truyền đại giáo thấy Hiên Viên thị chính thức tiếp quản quyền hành nhân tộc đều cảm thấy vui mừng và thở phào nhẹ nhõm: Cuối cùng cũng hoàn thành ủy thác của sư tôn.

Ngày hôm đó, Hiên Viên thị tay trái cầm Hiên Viên Thần Kiếm, tay phải tiếp nhận Không Động Ấn từ Thần Nông thị, chính thức trở thành Nhân Hoàng.

Nhờ khí vận nhân tộc phù trì trợ giúp, hắn lập tức trở thành Chuẩn Thánh tại chỗ.

Hiên Viên Kiếm khi Hiên Viên thị thành Nhân Hoàng cũng phát sinh biến hóa vi diệu, một mặt hiện hình nhật nguyệt tinh thần, một mặt hiện hình sơn hà bách tính, chính thức trở thành Nhân Đạo Thánh Kiếm, Nhân Đạo Thiên Tử Kiếm.

Từ đó, Nhân tộc Cộng chủ ngoài Không Động Ấn còn cần có Hiên Viên Thần Kiếm làm Thiên Tử Kiếm thì đế vị mới đoan chính, ngai vàng mới vững chắc.

"Hống!" Vào ngày thứ chín của buổi lễ, khi sắp kết thúc, từ cực phương nam vang lên một tiếng gầm chấn thiên động địa.

Hiên Viên thị và mọi người nhìn theo hướng tiếng vang, chỉ thấy nơi đó ma khí ngập trời, che lấp nhật nguyệt, tỏa ra hơi thở khủng bố.

"Xi Vưu nhập ma!" Nhìn thấy một gương mặt khổng lồ hiện ra trong những tầng ma vân kia, Hiên Viên thị trầm giọng nói.

Mọi người đều kinh hãi: Không ngờ Xi Vưu thoát được mạng lại không cam tâm, ngược lại còn nhập ma quay lại giết chóc, cái tính huyết khí thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành này thực khiến

người ta động dung.

Nhưng vì trước đây Vu tộc đều như vậy nên họ cũng hiểu rõ, liền vội vàng ngưng thần chuẩn bị chiến đấu.

"Đệ tử nhân tộc, theo ta chém giết ma đầu!" Hiên Viên thị vung thần kiếm, Không Động Ấn rực rỡ hào quang, hắn bay vút lên thương khung đối diện với Xi Vưu đã nhập ma.

Xi Vưu lúc này hiện ra chân thân Tổ Vu, cao lớn hàng vạn trượng, đầu đội trời chân đạp đất, cơ bắp cuồn cuộn bao quanh bởi ma khí sâm lãnh.

Chỉ trong mỗi bước đi, sơn hà đã băng liệt, thành trì tan nát, khiến nhân gian như thể tận thế lâm đầu.

Ma khí quanh người hắn không ngừng tán phát, diễn hóa thành ma vật tàn sát sinh linh.

Khổng Tuyên chứng kiến cảnh này, thầm lắc đầu: "Quả nhiên đúng như lời sư tôn nói, tuy có Bình Tâm nương nương ngầm giúp đỡ nhưng Xi Vưu không tránh khỏi kết cục nhập ma." Hắn có thể điềm tĩnh nhưng Đa Bảo đạo nhân và Huyền Đô pháp sư bên cạnh thì có chút loạn nhịp.

Xi Vưu sau khi nhập ma, tu vi tăng vọt lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, không phải là đối thủ mà họ có thể địch lại.

Tuy Hiên Viên thị cầm trong tay Hiên Viên Kiếm vốn hóa thân từ Đồ Vu Kiếm có thể khắc chế Vu thân của Xi Vưu, nhưng lúc này Xi Vưu rõ ràng là sự tồn tại song hành của cả Vu thân và Ma thể, Hiên Viên Kiếm có còn vô đối hay không vẫn là ẩn số.

"Vị trí Nhân Hoàng của Hiên Viên thị có vững chắc hay không, phải xem trận chiến này!" Đôi mắt Khổng Tuyên loé lên dị sắc.

Hiên Viên thị từ khi sinh ra đã có danh sư chỉ lối, thuận buồm xuôi

gió, ngoài trận đại chiến với Cửu Lê trước đó ra thì chưa từng trải qua rèn luyện gian khổ.

Vì vậy hôm nay mới có kiếp số thử thách này, nếu vượt qua được thì vị trí Nhân Hoàng vô ưu, bản thân cũng có thể trở thành tồn tại như Chí Nhân.

Nếu không qua được, hôm nay có khả năng tử trận là cực cao.

"Oanh!" Ở phía bên kia, Hiên Viên thị hóa ra Pháp Tượng Thiên Địa, đấu trực diện với Xi Vưu nhập ma.

Xi Vưu cầm một thanh trường đao cực kỳ tà dị, tỏa ra ma sát khí nồng nặc, chặn đứng thanh Hiên Viên Thần Kiếm vốn vô địch bấy lâu!

"Đao?!" Đối mặt với dư chấn khủng khiếp giữa hai bên, Đa Bảo đạo nhân và các đại thần thông giả vội vàng tế ra pháp bảo, chống đỡ từng tầng hộ tráo để bảo vệ đại quân nhân tộc.

"Oanh!" Ngay cả kẻ mạnh như Đa Bảo đạo nhân lúc này cũng cảm thấy khí huyết sôi trào, suýt chút nữa không chống đỡ nổi, nếu không có Khổng Tuyên kịp thời ra tay thì e là đã gặp họa.

"Đi trước đã." Khổng Tuyên phất tay áo, đưa Đa Bảo đạo nhân cùng đại quân nhân tộc vào một không gian thông đạo.

Các thần thông giả biết Khổng Tuyên thần thông quảng đại nhưng không ngờ đã đạt đến cảnh giới này, chỉ biết thở dài một tiếng.

Nhưng họ cũng biết: Có Khổng Tuyên ở đây, Hiên Viên thị dù bại trận cũng không mất mạng.

Khổng Tuyên nhìn đại chiến ở phía xa, ánh mắt biến hóa bất định.

Thực lực của Xi Vưu sau khi nhập ma thực sự khiến hắn kinh ngạc.

May nhờ sư tôn chỉ điểm, giờ đây hắn cũng đã trảm nhị thi Chuẩn Thánh, cộng thêm bản mệnh thần thông Ngũ Sắc Thần Quang nên có thể thu phục được Xi Vưu.

Chương 256

Tuy nhiên, phía Hiên Viên thị có vẻ hơi nguy.

"Không ổn!" "Hoa!" Khổng Tuyên một lần nữa ra tay, Ngũ Sắc Thần Quang cuộn trào, cuốn đi những cường giả nhân tộc đang bị đám thiên ma vây công.

Những cường giả này rất quan trọng với nhân tộc, không thể để họ mất mạng vô ích trong cuộc chiến cấp Chuẩn Thánh.

Đúng lúc này, đất trời chợt biến đổi, mặt trời biến mất, mây đen phủ kín, sương mù dày đặc bốc lên từ mặt đất, tám hướng mịt mù, hư không bị nhiễu loạn cực lớn.

"Đại trận?!" Khổng Tuyên cau mày.

Mạnh như hắn mà trong khoảnh khắc cũng khó phân định phương hướng, thần thức bị mê hoặc.

Có thể vây hãm được Khổng Tuyên – người mạnh nhất dưới cấp Thánh Nhân – thì trận này chắc chắn có thể sánh ngang với những kỳ trận như Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Tuy nhiên, Khổng Tuyên không ngồi chờ đối phương tấn công, hắn tiên phát chế nhân, dùng Ngũ Sắc Thần Quang mạnh nhất quét ngang.

Đại quân nhân tộc đã được đưa đi, hắn không cần nương tay nữa, có thể tùy ý phát huy.

"Oanh oanh oanh oanh oanh!" Năm đạo thần quang từ người hắn bay ra, trong chớp mắt quét ngang thiên địa như khổng tước khai bình.

Thần quang hùng vĩ sắc bén quét sạch mây đen và sương mù, cũng quét tan vô số thiên ma khiến chúng vang lên những tiếng thảm thiết.

Thương khung trong tích tắc lộ ra một góc, những tia nắng vàng sái lạc mang lại một tia sáng cho đất trời u tối.

“Thái tốt rồi, chúng ta có thể thoát khốn rồi, không hổ là Đế sư!” “Ngũ Sắc Thần Quang!

Quá lợi hại!” “Mau đi thôi!

Không thì lại bị nhốt mất!” “Không được, Bệ hạ đang tử chiến với Xi Vưu, sao chúng ta có thể rút lui!” “Nhưng chúng ta cũng không giúp được gì, chỉ sợ sẽ làm vướng chân Bệ hạ!” Các cường giả nhân tộc phấn khởi bàn tán.

“Không đi được đâu, nơi đó là huyễn cảnh.” Khổng Tuyên cau mày nói.

Là Chuẩn Thánh trảm nhị thi, hắn đương nhiên nhìn ra được vùng ánh sáng rực rỡ kia.

Nơi đó tuy trông có vẻ rực rỡ không có ma vân che phủ, nhưng sâu bên trong lại có Thiên Ma Vương ẩn nấp, đang chờ đợi con mồi đột phá tới.

Mỗi một đầu Thiên Ma Vương đều cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Nhờ có ma trận, thực lực của chúng tăng lên không ít.

“La Hầu lần này ra tay thật nặng!” Ngay cả Thiên Ma Vương cũng phái ra bảy tám vị, lại không sợ bị Thiên Đạo giới này giáng xuống thiên phạt, Khổng Tuyên chấn kinh đồng thời cũng cảm thấy lo ngại về mưu đồ của La Hầu.

La Hầu bỏ vốn lớn như vậy chắc chắn không chỉ đơn giản là ma nhiễm Xi Vưu, dường như lão đang toan tính điều gì lớn lao hơn.

Nghĩ tới đây, Khổng Tuyên có chút lo lắng, nhưng nghĩ tới sư tôn mình, tia lo lắng đó lập tức tan biến.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên La Hầu dù có thông thiên triệt địa thì làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của sư tôn được chứ?!

Tâm thần định lại, Khổng Tuyên không manh động nữa mà chuyển sang dưỡng tinh súc duệ, sẵn sàng cho một đòn sấm sét.

Trận pháp này tuy tinh diệu nhưng với Khổng Tuyên cũng không phải là hoàn toàn không có cách, khi Ngũ Sắc Thần Quang bùng phát toàn lực thì dưới cấp Thánh Nhân không ai cản nổi.

Lúc này hắn vẫn đang giữ vài phần thực lực!

"Oanh long long!" Ngay sau đó, cuộc chiến giữa Hiên Viên thị và Xi Vưu nhập ma đã lên đến mức da diết.

Có thể thấy Hiên Viên Thần Kiếm bị thanh trường đao tà dị kia chặn lại, Hiên Viên thị không còn ưu thế.

Xi Vưu sau khi nhập ma tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, xét về pháp lực đã hoàn toàn áp đảo Hiên Viên thị.

May thay, ngoài Hiên Viên Thần Kiếm ra hắn còn có chí bảo nhân tộc Không Động Ấn.

Trong Hồng Hoang khi đấu với kẻ đồng cấp, thứ đáng tin cậy nhất chính là pháp bảo, ngay cả giữa các Thánh Nhân cũng vậy.

Không Động Ấn xuất thế khi Thiên Hoàng Phục Hy thành Cộng chủ, được ức vạn nhân tộc khí vận gia trì, từ lâu đã là một kiện Hậu Thiên khí vận chí bảo, uy lực sánh ngang với Hậu Thiên công đức chí bảo.

Lúc này Không Động Ấn lơ lửng trên đầu Hiên Viên thị, tỏa ra ngàn luồng thụy khí, vạn đạo hà quang, bất kể ma vụ và ma vân cuộn trào thế nào cũng khó lòng xâm phạm nửa phân.

Trên ấn có chín con kim long bay lượn, hào quang rực rỡ, bất kỳ thiên ma nào dám tiếp cận đều bị một trảo tát chết.

"Không Động Ấn!" Nhìn thấy ấn tỳ hiện ra hư ảnh Ngũ Phương Thiên Đế, mắt Xi Vưu đỏ rực, lòng tham trỗi dậy.

Không Động Ấn là chí bảo nhân tộc, có được nó tức là thành Nhân Hoàng, thống lĩnh nhân tộc thiên hạ, hưởng khí vận vô cùng.

"Hắc!" Thân hình hắn rung lên, chân thân Vu tộc vạn trượng hóa thành làn khói đen cuồn cuộn hòa vào trong đại trận.

Hiên Viên thị có Không Động Ấn hộ thân, pháp thuật thường khó phá, phải tìm diệu pháp khác.

Tuy nhiên trên cửu thiên lúc này sấm sét vang dội, hình phạt chi khí bao trùm mang theo ý vị tiêu sát bí ẩn.

Thiên Đạo giám sát thấy ma vật và ma khí xuất hiện với số lượng lớn đã bắt đầu khởi động thiên phạt để quét sạch.

Lúc này, Minh giới bỗng đón một vị khách hiếm thấy, khiến Bình Tâm nương nương đang lo lắng quan sát trận chiến Vu – Nhân đại kinh thất sắc.

"Bình Tâm kiến quá Đạo Tôn." Bình Tâm nương nương thấy người tới liền vội vàng thi lễ.

Người đó không phải ai khác, chính là La Thiên Đạo Tôn.

Chương 257

Hắn đến một cách thầm lặng không tiếng động, ngay khi hạ xuống cả Minh giới chỉ có mình Bình Tâm nương nương nhận ra.

"Bình Tâm đạo hữu khách khí rồi, ta lần này đến đột ngột, mong đạo hữu lượng thứ." La Thiên xua tay.

Chuyến đi này có chút gấp rút, hắn cũng thấy hơi ngại.

Dù sao đối phương cũng là một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực thụ.

Nhưng sự việc khẩn cấp nên hắn cũng không quản nhiều được nữa.

"Đạo Tôn đến có phải vì chuyện Xi Vưu?" Bình Tâm nương nương hỏi, giọng nói có chút run rẩy.

Bà không ngờ Xi Vưu lại biến thành thế này, vốn tưởng hắn dẫn các Đại Vu trở lại nhân gian sẽ yên ổn phát triển Vu tộc, tạo nền móng vững chắc.

Ngờ đâu Xi Vưu tham vọng quá lớn, vừa muốn phát triển Vu tộc lại vừa muốn nắm giữ nhân tộc, tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, cuối cùng bị La Hầu ám toán, sai một li đi một dặm, giờ đây không còn đường quay lại.

Bình Tâm nương nương lúc này cũng không bảo vệ được Xi Vưu, nếu có thể giữ lại một tia chân linh cho hắn sau khi chết thì bà đã vô cùng cảm kích rồi.

Ban đầu Xi Vưu kinh doanh Cửu Lê bộ lạc có vẻ hưng vượng, vậy mà chớp mắt đã thành không khiến Bình Tâm cũng thấy mệt mỏi.

Dù sao ở địa phủ bà cũng đã bỏ không ít công sức chỉ điểm bồi

dưỡng cho hắn và đám Đại Vu sống sót.

Vậy mà hôm nay tất cả đều tan tành.

"Nương nương không cần lo lắng, Vu tộc hưng thịnh không phải ở hôm nay, sau này Vu tộc sẽ có một trận đại cơ duyên." La Thiên thấy vẻ u sầu trên mặt bà liền lên tiếng an ủi.

"Đa tạ Đạo Tôn." Bình Tâm nương nương lại thi lễ.

Là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bà cũng có thể tra cứu thiên cơ tương lai, nhưng việc Vu tộc tái hưng lại mờ mịt không rõ, rõ ràng đã bị Thiên Đạo che đậy, không biết là phúc hay họa.

Lời nhắc nhở của La Thiên hôm nay khiến trái tim treo lơ lửng của bà được nhẹ nhõm phần nào.

Tuy không còn là Hậu Thổ nhưng bà vẫn không thoát khỏi nhân quả của Vu tộc, nếu sau này có thể đại hưng thì nhân quả đó mới hoàn toàn kết thúc.

"Đạo Tôn hôm nay tới đây, có phải vì Xi Vưu không?" Bình Tâm nương nương hỏi tiếp, lời nói của La Thiên khiến bà nảy sinh một niềm vui khó tả.

Đối với người đàn ông đã giúp mình thành thánh, bà không rõ vì sao lại nảy sinh những cảm xúc lạ lùng này.

Thánh nhân đáng lẽ đạo tâm phải sáng như gương, không bị hồng trần tình cảm quấy nhiễu, nhưng Bình Tâm nương nương phát hiện ra đạo hạnh của mình ở phương diện này dường như còn kém xa.

Ít nhất là trước mặt La Thiên, bà không thể giữ được vẻ tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Có lẽ cũng liên quan đến việc bà đạt tới vị trí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đạo quả của Bình Tâm không hề tầm thường, vừa là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng lại thiếu đi Hồng Mông Tử Khí trợ giúp nên khả năng kết nối với Thiên Đạo kém xa Lục Thánh, chưa có thánh vị thiên định, nhưng Địa giới lại cực kỳ quan trọng đối với Hồng Hoang, sánh ngang Thiên giới.

Địa vị của bà phải đợi sau này khi tu vi tiến thêm một bước mới có thể thực sự định hình.

La Thiên gật đầu đáp: "Hôm nay ta tới vì chuyện này, nhưng có một việc cần Bình Tâm đạo hữu giúp đỡ." Bình Tâm nương nương tò mò: "Với năng lực của Đạo Tôn mà còn có việc cần ta giúp sao?

Xin ngài đừng khách sáo." Thấy thái độ của bà cực tốt, giống như hảo hữu lâu năm nhưng lại xen lẫn chút tình cảm cá nhân, La Thiên có chút lúng túng.

Hậu Thổ vốn dĩ đã xinh đẹp tuyệt trần, nay hóa thân Bình Tâm chứng đắc Hỗn Nguyên, hoàn mỹ không tì vết, nhan sắc không kém gì Hi Hòa và Thường Hi, lại có khí tức mẫu tính của đại địa bao quanh càng khiến người ta thấy gần gũi.

"Không đúng!" Một lúc sau, La Thiên cũng phát hiện ra có gì đó không ổn: chuyện này đại có huyền cơ, có liên quan lớn đến hắn!

"Chẳng lẽ là...

Địa Hôn?!" La Thiên nghĩ đến một khả năng, không khỏi kinh hãi.

Trước đó cùng Hi Hòa thành hôn đã chiếm được công đức Thiên Hôn, tạo hóa Hồng Hoang, nay khế cơ Địa Hôn lại rơi xuống người mình khiến La Thiên có chút không biết nói gì.

Lẽ nào tồn tại đứng trên cả Lục Thánh cũng không thoát khỏi sự sắp đặt của Thiên Đạo Hồng Hoang?

Thật là vô lý!

La Thiên không sợ hai "con hổ cái" ở nhà, vì Hi Hòa và Thường Hi hiện tại đều nghe lời hắn.

Chỉ là hắn đã thành Hỗn Nguyên, từ lâu đã không còn vướng bận chuyện gia đình, thất tình lục dục không còn lưu tâm, thực sự không có hứng thú với chuyện này.

Khi tâm tư của Bình Tâm đang dao động, bà dường như cũng cảm ứng được, lập tức hai má ửng hồng, đôi mắt như nước mùa xuân long lanh, quả thực diễm lệ động nhân vô cùng.

Trong chốc lát, ngay cả Luân Hồi Cung cũng như trở nên ấm áp hẳn lên.

"Hỏng bét, nàng cũng nhận ra rồi, ta hôm nay tới đây có chút sai lầm." La Thiên hơi đau đầu.

Nếu phía Bình Tâm không có vấn đề gì thì không sao, dù sao mọi người đều là cấp bậc Hỗn Nguyên cả rồi, những chuyện này cũng có thể cầm lên buông xuống được.

Nhưng nếu Bình Tâm thực sự động lòng thì có chút gượng gạo rồi!

"Rốt cuộc là từ lúc nào nàng bắt đầu có hảo cảm với ta, cứ thấy có gì đó không đúng?" La Thiên thầm nghĩ.

May mắn thay, trận chiến giữa Xi Vưu và Hiên Viên thị leo thang khiến tâm trí của La Thiên và Bình Tâm thoát khỏi bầu không khí mập mờ kia, quay lại chú ý tới chiến trường.

"Bình Tâm nương nương định làm thế nào?" La Thiên hỏi.

Tuy không rõ La Hầu lần này định làm gì nhưng hắn lờ mờ đoán được việc này liên quan đến việc Ma Giới xuất thế.

Chương 258

Hiện nay Tam Giới ổn định, vạn vật xương vinh, khí vận Hồng Hoang đang lúc đỉnh cao, chính là thời cơ tốt để Địa giới xuất thế.

Ngoài Tam Giới còn có Ma Giới, Phật Giới, Yêu Giới lần lượt xuất thế.

Những địa giới này tuy không sánh được với Thiên – Địa – Nhân tam giới nhưng cũng vượt xa các Đại Thiên thế giới, cực kỳ quan trọng đối với Hồng Hoang.

Đợi sau khi sáu giới xuất thế hoàn toàn, khung giá Hồng Hoang mới thực sự ổn định, từ đó có thể tìm cầu sự viên mãn cho thế giới Hồng Hoang.

Đây cũng chính là trọng trách mà Lục Thánh phải gánh vác.

Tuy nhiên, số lượng Thánh Nhân sẽ không chỉ dừng lại ở sáu, số Thánh Nhân Hồng Hoang sẽ là chín.

Một thế giới Hồng Hoang viên mãn có thể chứa đựng mười lăm vị Thánh Nhân, gồm chín vị Thiên đạo và sáu vị Địa đạo, tổng cộng là mười lăm!

Khi Hồng Hoang viên mãn, mười lăm vị Thánh Nhân hợp lực có thể giúp Hồng Hoang thăng tiến lên tầng thứ cao hơn.

Hỗn Độn vô biên vô tế, tuy Hồng Hoang to lớn hùng vĩ nhưng cũng chỉ là một góc nhỏ trong Hỗn Độn mênh mông mà thôi.

Nghĩ tới đây, La Thiên cảm thấy con đường tu hành còn dài lắm.

"Đạo Tôn, ta muốn giữ lại một tia chân linh cho Xi Vưu." Thấy La Thiên trầm ngâm, lúc này Xi Vưu đã bị Hiên Viên thị bộc phát sức mạnh áp chế, chiến cục đảo chiều khiến Bình Tâm nương nương

không nhịn được nữa.

“Hắn đã hoàn toàn nhập ma, bị ý thức Thiên Đạo khóa chặt, bất tử bất hưu.

Tuy nhiên với thân phận của nương nương, muốn giữ lại một tia chân linh cũng không phải không thể, nhưng phải xem Tam Thanh Thánh Nhân và Tây Phương nhị thánh có đồng ý hay không.” La Thiên đáp.

Cùng với Bình Tâm, hắn cũng chú ý tới những dấu vết thánh ý của các Thánh Nhân ngoài Tam Thập Tam Thiên đang dõi theo nơi này.

Dù sao cuộc chiến cấp Chuẩn Thánh cũng quá kinh người.

Nếu không phải đại địa Hồng Hoang đã được Hồng Quân Đạo Tổ luyện lại thì e rằng Đông Thắng Thần Châu đã bị đánh vỡ một phần rồi.

Không chỉ vậy, trận đấu của hai người khiến sinh linh trong vòng vạn dặm đều bị tiêu diệt, tan hoang đổ nát.

Nếu không phải nơi này là vùng hoang vu hẻo lánh lại có Bình Tâm trấn giữ đại địa thì hậu quả thật khôn lường.

Hiên Viên thị thắng trận này cũng sẽ gánh một phần nhân quả không nhỏ.

Tuy nhiên dưới sự gia trì của Không Động Ấn và thần kiếm, lại thêm bản Bát Cửu Huyền Công dành riêng cho nhân tộc do La Thiên sáng tạo bộc phát, hắn cuối cùng cũng chiếm thế thượng phong, đánh cho Xi Vưu lùi bước.

Thậm chí sau vài chiêu, Hiên Viên thị một kiếm chém ngang lưng Xi Vưu cùng với thanh đao của hắn làm hai đoạn!

“A!” Xi Vưu gầm lên giận dữ, định cầm tàn đao đánh trả, nhưng

đúng lúc đó từ trong tử phủ của hắn đột nhiên mọc ra một đóa mặc liên đen kịt, hút cạn toàn bộ tinh khí thần của hắn.

"La Hầu!" Xi Vưu biết ai đã giở trò, nhưng lúc này không còn kịp nữa, chỉ có một tia chân linh thoát ra nhưng cũng ngơ ngác rồi tan biến ngay lập tức.

Đóa mặc liên đó chính là ma chủng mà Ma Tổ La Hầu đã gieo trong tử phủ của hắn, lúc này đã chín muồi viên mãn, La Hầu tự nhiên thu hoạch!

"Hoa!" Mặc liên đen xé toạc hư không, rơi vào một phương địa giới kỳ dị.

Hiên Viên thị tay cầm thần kiếm, đầu đội Không Động Ấn định truy kích, nhưng khi thấy một góc của địa giới kia lộ ra, hắn hơi lưỡng lự.

Một khoảnh khắc lưỡng lự đó đã khiến hắn mất đi cơ hội đuổi theo mặc liên!

Phương địa giới kia mở ra, tốc độ mở rộng cực nhanh như miệng của một con Hỗn Độn hung thú viễn cổ.

Cảnh tượng khủng bố kỳ quái hiện ra trong nháy mắt khiến Chuẩn Thánh sơ kỳ như Hiên Viên thị cũng phải chấn kinh mà dừng bước.

"Thế gian lại có ma khí khủng bố như vậy?

Chẳng lẽ đó chính là Ma Giới trong truyền thuyết?!" Hiên Viên thị kinh ngạc nói.

"Không sai, đó chính là Ma Giới nơi Ma Tổ La Hầu cư ngụ.

Ngươi mau rút lui đi, tránh làm liên lụy tới sư tôn." Lúc này bên tai Hiên Viên thị vang lên giọng nói của Khổng Tuyên, sau đó hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, một trận hư không na di diễn ra.

Khi dừng lại, hắn đã ở cách đó hàng triệu dặm.

Tuy na di cực nhanh nhưng cả Hiên Viên thị và Khổng Tuyên đều phát hiện: tốc độ na di của mình dường như không nhanh bằng tốc độ mở rộng của lối vào địa giới kia!

"Chết tiệt, là trận pháp!" Khổng Tuyên gầm lên.

Mạnh như hắn mà trong ma trận vẫn đang vận hành kia cũng cảm thấy bị kiềm chế.

Khi Khổng Tuyên đang cân nhắc có nên dùng Ngũ Sắc Thần Quang hay không thì đột nhiên!

"Oanh long long!" Phía trên thiên phạt cũng mạnh mẽ giáng xuống, vô số đạo tử sắc thần quang thô tráng đánh mạnh vào "cái miệng lớn" của địa giới kia khiến tốc độ mở rộng chậm lại.

"Đi!" Khổng Tuyên đưa Hiên Viên thị na di một lần nữa, rời khỏi nơi hung hiểm.

Ngay khi họ vừa đi, từ lối vào địa giới khủng bố kia đã tuôn ra vô số ma vật, gào thét lao thẳng vào đất trời.

Vô số ma vật tuôn ra từ địa giới kia, ban đầu ma khí chỉ bao phủ vài vạn dặm, nay chúng tràn ra như cá gặp nước, không gì kiêng dè.

"Oanh long long!" Tuy lôi kiếp trên cao vẫn nổ vang nhưng khí thế dường như giảm đi không ít.

Có lẽ do hơi thở của Xi Vưu đột ngột biến mất.

Chương 259

Lần này thiên kiếp giáng xuống chủ yếu để tiêu diệt Xi Vưu, khi hắn mất đi, ý thức Thiên Đạo nhất thời không khóa được mục tiêu nên có chút trì trệ.

Tuy nhiên sau khi điều chỉnh, lôi kiếp chuyển sang tiêu diệt đám ma vật tuôn ra từ Ma Giới.

Tuy đám ma vật đó có ma khí che chở, ở bên trong gần như bất tử bất diệt, hóa sinh vô hạn, nhưng thiên lôi là chí dương chí cương, là khắc tinh của ma vật.

Vì vậy mỗi khi thiên lôi đánh trúng, chúng đều bị hủy diệt tận gốc, mất đi mọi khả năng hóa sinh.

Chỉ trong nháy mắt, hàng vạn ma vật đã tro bay yên diệt dưới sự oanh kích của thiên lôi.

"Hống!" Đúng lúc đó, từ lối vào Ma Giới vang lên một tiếng gầm kinh thiên, thêm những ma vật khác nhảy ra.

Những ma vật lần này lớn gấp triệu lần đợt trước, mỗi con to lớn như một vì sao.

Tổng cộng có chín tôn đại ma vật bay ra, ma diễm ngút trời, thần thông vô lượng, mỗi quyền tung ra đều đánh tan thiên lôi trên không.

Không dừng lại ở đó, chúng há miệng phun ra những đạo huyền quang đen kịt đánh xuống đại địa Hồng Hoang, biến từng mảng khu vực thành ma vực.

Cùng với sự ra đời của ma vực, mối liên hệ giữa lối vào Ma Giới và Hồng Hoang càng trở nên khăng khít.

Chín đại Chuẩn Thánh chí cường giả, chính là Cửu Đại Ma Tôn ra

đời khi Ma Giới sơ khai, là những kẻ mạnh nhất dưới trướng Ma Tổ, mỗi kẻ đều có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, không hề sợ hãi thiên lôi tầm thường này.

Thậm chí gặp phải Tử Tiêu Thần Lôi chắc chúng cũng dám đối đầu vài phát.

Sự xuất hiện của chúng khiến ý thức Thiên Đạo trên cao bỗng khựng lại rồi khí thế tăng vọt.

Một lúc sau, một con mắt màu tím ẩn hiện trong mây sấm.

Con mắt màu tím đó chứa đựng ba ngàn đại đạo, hình thành từ những văn tự đại đạo chí cao, huyền ảo vô cùng.

Nó không mang theo chút cảm xúc nào, lạnh lùng băng giá, vừa xuất hiện đã tỏa ra uy nghiêm tiêu sát của hình phạt cuồn cuộn lan tỏa.

Luồng tiêu sát chi khí này không giống với bất kỳ sát khí nào trên thế gian, dường như không gì ngăn nổi, chỉ trong tích tắc đã giết sạch đám tiểu ma vật lọt lưới.

Ngay cả Cửu Đại Ma Tôn khí thế cũng lập tức sụt giảm, bị luồng tiêu sát chi khí vô tận này trấn áp, không dám gào thét nữa!

Chỉ bằng sát ý thôi đã khiến ma vực vừa hình thành trở nên im bặt và bị áp chế mạnh mẽ, không còn bành trướng vô hạn như trước.

La Thiên đương nhiên biết con mắt màu tím đó: Thiên Đạo chi Nhãn!

Lại xuất hiện rồi!

Thiên Đạo chi Nhãn không chỉ xuất hiện mà còn mang theo Tử Tiêu Thần Lôi có thể tiêu diệt Chuẩn Thánh.

Chỉ thấy mây sấm xung quanh đột nhiên chuyển sang màu tím, tỏa ra một luồng khí tức vô thượng.

Thiên Đạo chi Nhãn điều khiển Tử Tiêu Thần Lôi có thể tiêu diệt mọi sinh linh dưới cấp Thánh Nhân!

Chín vị Ma Tôn thấy Tử Tiêu Thần Lôi xuất hiện thì đâu dám ở lại, lập tức quay đầu nhảy ngược vào lối vào Ma Giới, chạy càng nhanh càng tốt.

Mục đích của chúng đã đạt được, không chạy thì chỉ có chết uổng.

Trong Luân Hồi Cung.

La Thiên và Bình Tâm nương nương chứng kiến cảnh này đều lắc đầu.

Tên La Hầu này quá cẩn thận, nếu vừa rồi hắn dám lộ diện thì biết đâu có thể dựa vào việc Ma Giới dung nhập vào hệ thống Hồng Hoang để lấy công đức, có cơ hội chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nhưng để chín vị Ma Tôn ra mặt thì hiệu quả kém hơn nhiều.

Có lẽ do trước đây thất bại quá nhiều lần nên đã khiến một Ma Tổ vốn kiêu ngạo ngang tàng trở nên thận trọng hơn.

Việc đưa Ma Giới dung nhập Hồng Hoang trở thành một đại giới trong hệ thống là việc có công đức vô lượng, tuy rủi ro không nhỏ nhưng thu hoạch chắc chắn vượt trên rủi ro.

La Hầu là hạng người nào chứ, hắn đương nhiên biết điều đó nhưng vẫn chọn để chín vị Ma Tôn ra tay thực hiện việc dung hợp.

Tất nhiên, việc thúc đẩy Ma Giới dung hợp và phụ thuộc vào thế giới Hồng Hoang thì hắn vẫn chiếm hơn nửa công lao.

"Dù vậy, hắn cũng có bảy tám phần cơ hội bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên." La Thiên thở dài.

Tam Giới đã định thì Lục Giới cũng phải có, ngoài Thiên – Địa – Nhân tam giới thì Yêu Giới, Ma Giới, Phật Giới cũng phải ra đời.

Chỉ có điều ba phương địa giới này phụ thuộc vào đại thế giới Hồng Hoang nên cấp bậc không bằng Thiên – Địa – Nhân tam giới.

"Đạo Tôn, tiếp theo ta nên..." Lúc này Bình Tâm nương nương thi triển thần thông thánh nhân giữ lại được một tia chân linh của Xi Vưu, nhưng bước tiếp theo phải làm gì thì bà không chắc chắn.

Dù sao so với La Thiên, tu vi của bà vẫn kém hơn, nhìn thiên cơ không được rõ ràng nên không dám tùy tiện ra tay.

"Cứ để mặc nó đi, vị trí Hỗn Nguyên đã định sẵn sẽ có một chỗ dành cho hắn, đây là thiên số, ta không ngăn được." La Thiên mỉm cười đáp nhưng không nói hết sự thật.

Nếu muốn ngăn cản thì vẫn có khả năng.

Tất nhiên ngăn cản được La Hầu thành Hỗn Nguyên thì cũng sẽ có sinh linh Ma đạo khác thành Hỗn Nguyên thôi.

Thế giới Hồng Hoang khi lục giới xuất hiện đầy đủ, ba ngàn đại thế giới diễn hóa xong sẽ đạt tới cục diện viên mãn, khi đó sẽ có chín vị Thánh nhân Thiên định và sáu vị Thánh nhân Địa đạo, hợp lại thành số Thiên Cửu Địa Lục.

Quá trình này nói khó không khó, nói dễ không dễ.

Chương 260

Không cần nói cũng biết, đám Ma Thần ở Hỗn Độn giới sẽ không ngồi yên nhìn Hồng Hoang thăng cấp lên tầng thứ viên mãn.

Hồng Hoang viên mãn chắc chắn sẽ chiếm đoạt không ít khí vận của Hỗn Độn giới.

Khí vận Hỗn Độn liên quan mật thiết tới bọn chúng, chúng sẽ không đứng nhìn.

Lúc đó cục diện sẽ thế nào, La Thiên cũng có chút lo lắng.

Dù sao lúc trước khi vào dòng thời gian Hỗn Độn giới, hắn đã cảm ứng thấy vài tồn tại vô thượng đứng trên cả Thánh Nhân!

"Vậy nghe theo Đạo Tôn." Bình Tâm nương nương gật đầu.

"Bình Tâm đạo hữu không cần lo lắng, Vu tộc sau này chắc chắn sẽ có một cơ hội trung hưng..." La Thiên lại nhắc lại một lần nữa khiến Bình Tâm yên tâm hơn.

"Ta đi hàn huyên với Ma Tổ một chút, xong việc sẽ lại tới đàm đạo với đạo hữu." La Thiên tâm ý chuyển động, chào tạm biệt Bình Tâm.

Hôm nay tới Luân Hồi Cung, ngoài chuyện Xi Vưu và La Hầu, hắn còn nhận thấy tâm ý của Bình Tâm có chút xao động.

Bình Tâm hiện tại tuy là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng lại bị hạn chế trong Địa giới, chân thân không thể ra ngoài, giống như chim trong lồng mất đi tự do.

Nếu Bình Tâm có thể tiến thêm một bước, trở thành một trong sáu vị Thánh nhân Địa đạo thực thụ thì có khả năng lớn sẽ thoát khỏi xiềng xích này, thực sự tiêu dao trong Hồng Hoang!

Không chỉ La Thiên và Bình Tâm quan tâm đến mọi thứ trong Ma giới, mà Lục Thánh ngoài ba mươi ba tầng trời lúc này cũng có những suy tính riêng.

Những kẻ biết được thiên số đều hiểu rằng mọi thứ rất khó nghịch chuyển, việc Ma giới xuất thế đã được định đoạt từ khi La Hầu lập hạ trọng thệ.

Nhưng Ma giới xuất thế lại đứng đối lập với Tiên đạo, cũng chính là Huyền môn, khiến các Thánh nhân có chút khó chịu.

Họ không hiểu vì sao sư tôn của mình lại để một địa giới như vậy xuất hiện, ảnh hưởng đến đạo thống truyền thừa của Huyền môn.

Từ nay về sau, hoặc là đạo cao một thước ma cao một trượng, hoặc là đạo trưởng ma tiêu, đôi bên xoay vần, bên này tắt bên kia thịnh.

Nếu khí vận Tiên đạo suy kiệt, đạo thống bị tổn hại là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Thực tế, không chỉ Tam Thanh phiền não, mà Tây Phương nhị thánh lại càng đau đầu hơn.

Họ mập mờ nhìn thấy thiên cơ liên quan, bởi vì chiếm giữ núi Tu Di vốn là linh địa của La Hầu năm xưa, thay thế La Hầu chấp chưởng phương Tây nên đã kết hạ nhân quả.

Từ phương diện nào đó, nhân quả này sẽ khiến Tây Phương giáo đối lập với Ma đạo còn gay gắt hơn cả Tam Thanh, cộng thêm sự dây dưa giữa Huyền môn và Ma đạo, chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu.

Vì vậy, lúc này tại thế giới Cực Lạc, Tây Phương nhị thánh đang theo dõi sự biến hóa của Ma giới với tâm trạng căng thẳng.

Họ hy vọng La Hầu không thể nhân cơ hội này chứng đạo Hỗn Nguyên, tốt nhất là vĩnh viễn dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh đại

viên mãn.

Tuy nhiên, theo việc La Hầu khu sử Ma giới xuất thế, dung nhập vào Hồng Hoang, công đức từ trên trời rơi xuống khiến hy vọng của họ tan vỡ. "Không ổn rồi sư huynh, cứ đà này La Hầu có khả năng sẽ chọn đối phó chúng ta đầu tiên." Chuẩn Đề nhíu mày, vô cùng lo lắng.

Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu: "Mọi sự tự có định số, sư đệ hãy bình tĩnh." Chuẩn Đề xua tay: "Sư huynh, giữa chúng ta không cần nói lời khách sáo đó, việc cấp bách là phải tìm ra một vạn toàn chi kế." Tiếp Dẫn trầm ngâm hồi lâu: "Có lẽ ta nên quyết định một số việc rồi." Chuẩn Đề nhướng mày: "Sư huynh nên sớm quyết đoán mới phải.

Sư tôn đã hợp với Thiên đạo, không còn là lĩnh tụ Huyền môn, hiện nay vị trí đó nên thuộc về đại sư huynh..." Những gì Chuẩn Đề nói Tiếp Dẫn đều hiểu.

Tam Thanh còn ở Huyền môn ngày nào thì khí vận Huyền môn họ chiếm phần lớn, phần chia cho hai người họ tương đối ít so với thân phận Thánh nhân.

Dù sao hai người cũng chỉ là đệ tử ký danh của Đạo Tổ, trên phương diện nào đó vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận.

Muốn tranh được nhiều khí vận hơn, phải tác động vào thân phận trong Huyền môn.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo, không còn quản chuyện hồng trần, muốn Hồng Quân nhận họ làm đệ tử chính thức là điều không thể.

Khí vận nhận được ít, cộng thêm sau này bị Ma đạo dây dưa, Tây Phương nhị thánh không thể không tìm lối thoát.

Về vấn đề này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã thương lượng và đưa ra phương án tốt nhất: thoát khỏi Huyền môn, tự lập môn hộ! "Việc này

cần thương lượng và hoàn thiện thêm, lúc này chưa phải thời cơ tốt nhất, khí vận của các sư huynh đang quá thịnh." Tiếp Dẫn phẩy tay bảo Chuẩn Đề bình tĩnh.

Hiện nay Nhân tộc có Thiên Địa Nhân Tam Hoàng đều đã xuất thế, khí vận đỏ rực, kéo theo khí vận của ba giáo Nhân - Xiển - Tiệt cũng hưng thịnh không thôi.

Sau Tam Hoàng sẽ có Ngũ Đế trị thế, đưa Nhân tộc đạt đến đỉnh cao huy hoàng chưa từng có.

Trong thời gian này, Tiếp Dẫn tuyệt đối không dám làm chuyện tự lập môn hộ để tranh giành khí vận với Tam Thanh. "Sư đệ đã hiểu." Chuẩn Đề chắp tay đáp.

Thời cơ tốt nhất để tự lập môn hộ chính là khoảnh khắc trước khi một phương thiên định chi giới xuất thế!

Lúc đó thuận ứng Thiên đạo, đại thế đưa đẩy, không ai có thể ngăn cản hay can thiệp được.

Phía Tam Thanh và Nữ Oa cũng tiến hành liên lạc, thảo luận về việc Ma giới xuất thế.

Sự xuất hiện của đại địch Huyền môn khiến họ tràn đầy thù thịnh với mọi thứ liên quan đến Ma đạo, nếu không phải vì thiên mệnh, họ đã ra tay can thiệp vào sự dung hợp của Ma giới.

Dù sao khi Ma giới chưa hoàn toàn dung nhập Hồng Hoang, vẫn thuộc phạm vi chân thân có thể ra tay. "Sau ngày hôm nay, trong giáo nghĩa của chúng ta phải thêm vào một điều: trừ ma vệ đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn đề nghị. "Đề nghị này rất hay." Thông Thiên Giáo Chủ phụ họa.

Chương 261

Lão Tử và Nữ Oa cũng không phản đối.

Cuộc giao lưu giữa bốn vị Thánh nhân nhanh chóng kết thúc.

Giáo nghĩa trừ ma vệ đạo lập tức được truyền xuống cho đệ tử Huyền môn.

Nhưng việc La Thiên đột ngột xuất hiện trong Ma giới khiến bốn vị Thánh nhân vốn định ngắt liên lạc đều kinh ngạc.

Chẳng lẽ La Thiên Đạo Tôn muốn ngăn cản Ma giới dung nhập Hồng Hoang sao?

Trong Ma giới, Ma Tổ La Hầu nhìn xuống vực thẳm ma vực sâm nghiêm, vạn ma phủ phục hô vang chân danh của mình, trong lòng dâng lên một trận hào tình.

Đến nay, việc Ma giới dung hợp vào đại địa Hồng Hoang đã gần đi đến hồi kết, đại cục đã định.

Hắn chỉ chờ công đức Thiên đạo rơi xuống để thực hiện bước nhảy vọt cuối cùng.

Hắn có niềm tin tuyệt đối rằng dưới sự thúc đẩy của lượng công đức khổng lồ này, mình sẽ chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả!

Thực tế cũng đúng như hắn dự đoán, công đức Thiên đạo ban thưởng còn nhiều hơn những gì hắn nghĩ! "Đủ rồi!

Hỗn Nguyên Đạo Quả đã ở ngay trước mắt!" La Hầu nhìn đám mây công đức vàng rực đang rơi xuống mà cuồng hỉ.

Chỉ cần chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, hắn sẽ thân chinh đến giới Hỗn Độn tranh hùng, lấy lại những thứ mạnh mẽ nhất.

Đến lúc đó, dù là Thiên định Lục Thánh hay tên La Thiên Đạo Tôn đáng chết kia, hắn đều không cần kiêng kị!

Thậm chí ngay cả Hồng Quân hợp đạo cũng phải nể hắn vài phần! "Kiệt kiệt!

Không ngờ đâu, La Hầu ta cũng có ngày đông sơn tái khởi!" Lúc này đây, nghĩ lại chặng đường gập ghềnh gian nan, La Hầu có cảm giác muốn rơi lệ.

Năm xưa chỉ kém một chút so với đối thủ Hồng Quân, để đối phương trở thành Thiên đạo, chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cao không thể với tới.

Ngày nay bao phen khổ cực cũng chỉ chứng được cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, kém người ta hai đại cảnh giới, thật khiến hắn uất ức. "Hừ!

Đợi đến khi Hỗn Nguyên đại thành, ta sẽ trở lại giới Hỗn Độn, lúc đó ta sẽ có cơ hội đuổi kịp Hồng Quân!" La Hầu thầm nhủ trong lòng đầy hằn học.

Chỉ cần trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn không cần cố kỵ quá nhiều, sẽ tiến vào giới Hỗn Độn thu hồi món vô thượng chí bảo kia.

Lúc đó có cơ hội, sợ rằng ngay cả thế giới Hồng Hoang hắn cũng có thể chôn vùi! "Hồng Quân chung quy cũng chỉ là đá kê chân trên con đường ta tiến tới cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân!" Nghĩ đến cảnh giới chí cao vô thượng đó, La Hầu cảm thấy nhiệt huyết sục sôi.

Thế nhưng ngay lúc này, hắn bỗng phát hiện có điều không ổn.

Có kẻ ngang nhiên tiến vào Ma giới, lại là một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Khi nhận ra đó là ai, hắn suýt nữa sợ đến mức nhảy dựng lên: "La

Thiên?!" Sự xuất hiện không báo trước của La Thiên khiến lòng hắn lạnh toát.

Tên đối thủ cũ, tên ôn thần khắc tinh này gần như đã trở thành tâm ma ác mộng của Ma Tổ.

La Hầu vốn là nhân vật cao ngạo, không coi ai ra gì, nhưng lại liên tiếp bại dưới tay La Thiên, không có bóng ma tâm lý là điều không thể.

Dù không biết hôm nay La Thiên đến vì việc gì, nhưng vào thời khắc quan trọng này, La Hầu cảm thấy chắc chắn không phải chuyện tốt.

Hắn lập tức ra lệnh cho Cửu Đại Ma Tôn, đồng thời thao túng các pháp tắc của Ma giới để kìm hãm kẻ dám ngang nhiên xông vào.

Hiện nay đang thừa tiếp lượng lớn công đức, hắn thật sự không sợ La Thiên tập kích, có gan trở mặt với đối phương!

Cửu Đại Ma Tôn tu luyện thành đạo trong Ma giới, do bị Thiên đạo hạn chế nên trước khi Ma giới dung nhập Hồng Hoang, họ căn bản chưa từng tiến vào địa giới Hồng Hoang, biết rất ít về La Thiên.

Thậm chí vào lúc này, họ cũng không biết La Thiên là vị Đạo Tôn đứng trên cả Lục Thánh.

Vì vậy, theo lệnh của Ma Tổ La Hầu, họ lập tức kết thành Cửu Cung Chiến Trận, đồng khí liên chi lao lên sát phạt!

Không chỉ vậy, nhờ vào ma khí và uế khí dồi dào trong Ma giới, cùng sự vận hóa của huyết sát và lệ khí, lực công kích của họ tăng vọt trong nháy mắt, vô hạn tiếp cận cấp bậc Thánh nhân.

Đòn tấn công này, dưới cấp Thánh nhân, có lẽ chỉ xếp sau Ngũ Sắc Thần Quang. "Oanh!!" Cửu Cung Ma Trận vừa xuất, bầu trời nơi này lập tức vỡ vụn vạn dặm, các loại hắc tuyến tung hoành dày đặc

như một bàn cờ hiện hóa.

Bên trong Cửu Cung vận chuyển biến ảo khôn lường, hiện hóa ra một con Thái Cổ Ma Quy.

Con rùa này mang theo ý nghĩa của Cửu Cung: hai bốn là vai, sáu tám là chân, trái ba phải bảy, đội chín đạp một, năm ở trung ương!

Cửu Đại Ma Tôn liệt trận hình thành con Thái Cổ Ma Quy hoành hành một phương, gào thét chư thiên, một chân dẫm mạnh về phía La Thiên!

Ma khí cuồn cuộn bao phủ chân rùa rơi xuống, hư không tan nát, nhưng ẩn sâu trong đó là ma ý hùng hồn, công kích cả hư lẫn thực, phòng không nổi, đây mới là sát chiêu đáng sợ nhất. "Hôm nay ta đến không mang theo quà mừng, La Hầu đạo hữu chiêu đãi ta như thế này có phải là quá nhiệt tình rồi không?!" La Thiên mỉm cười.

Dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, câu nói này không hề đơn giản.

Chương 262

Dù là chín tên Ma Tôn hay chín trăm, chín vạn tên tổ thành đại trận nghịch thiên đến đâu, trước mặt La Thiên và Lục Thánh cũng chỉ là đứng chờ chết! "Lạc!" La Thiên khẽ thốt lên một tiếng, Thái Cổ Ma Quy do Cửu Đại Ma Tôn hình thành đột nhiên tắt ngấm huyền quang, tiếp đó rơi thẳng từ hư không xuống.

Mỗi khi rơi xuống một trượng, hào quang trên người nó lại ảm đạm đi một phần.

Chỉ trong nháy mắt, Thái Cổ Ma Quy đã rơi xuống vạn trượng, từ chỗ huyền quang chiếu rọi ức vạn giới trở thành một đống mảnh vụn mai rùa, cơ thể gần như nứt toác.

Cửu Đại Ma Tôn chủ trì ma trận đều lộ vẻ mặt khô héo, cơ thể suy sụp như gặp phải kiếp số Thiên Nhân Ngũ Suy, hơi thở cũng trở nên yếu ớt.

La Thiên chỉ thốt ra một chữ, không cần làm gì nhiều đã định đoạt sinh tử của họ.

Đến lúc này, họ mới thực sự hiểu được khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân đáng sợ đến mức nào.

Dưới thánh vị đều là kiến cỏ, câu này quả không sai!

Không chỉ vậy, ngay cả đám mây công đức sắp nhập thể La Hầu lúc này cũng khựng lại.

Điều này khác hẳn với thần thông của Thánh nhân trong tưởng tượng của hắn.

Lẽ ra trong Ma giới, với tư cách là Ma Tổ, nguồn gốc của mọi ma đầu, hắn phải có sự gia trì vô thượng, mọi pháp tắc Ma giới đều do

hắn tùy ý thao túng.

Cửu Cung Ma Trận do Cửu Đại Ma Tôn tổ thành cũng có sức mạnh Ma giới gia trì.

Nói cách khác, đòn đánh vừa rồi của Cửu Đại Ma Tôn đã hội tụ sức mạnh của cả Ma giới.

Sức mạnh của một giới cộng với sức mạnh của chín tên Ma Tôn mà lại không làm gì được La Thiên, ngược lại còn bị hắn dùng một chữ xóa sạch.

Thần thông cỡ này tuyệt đối không phải Thánh nhân tầm thường có thể làm được! "Ngươi không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên?!" La Hầu nuốt nước bọt, khó khăn hỏi.

Khi lời này của La Hầu thốt ra, Lục Thánh đang quan chú động tĩnh Ma giới từ Thiên Ngoại Thiên và Bình Tâm nương nương ở Minh giới lập tức sững sờ.

Họ đều biết tu vi La Thiên cao, nhưng không ngờ lại cao hơn cả một đại cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực!

Ban đầu cứ ngỡ La Thiên kịch kim chỉ là Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ hoặc viên mãn, không ngờ thời gian ngắn ngủi lại tiến thêm một tầng lầu.

Nhưng cũng có chút kỳ lạ: dường như khí tức của La Thiên không có biến hóa căn bản, chẳng lẽ cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực chỉ là một cấp độ tăng cường của Hỗn Nguyên Đại La?

La Thiên nhanh chóng trả lời: "La Hầu đạo hữu quá khen rồi, ta mới chỉ bước ra nửa bước mà thôi, hỏa hầu còn kém xa lắm." La Hầu khàn giọng đáp: "Nửa bước?

La Thiên, ngươi đúng là thiên tài không ai bì kịp, ba ngàn Ma Thần

cũng không bằng ngươi!" La Thiên cười nói: "Ma Tổ quá khen, Hồng Quân Đạo Tổ và Bàn Cổ đại thần đều đứng trên ta...

Được rồi, lời khách sáo nói xong rồi, hãy quay lại chính đề đi.

Ngươi hẳn phải biết vì sao ta đến đây." Lời vừa dứt, trên người La Thiên bùng phát một luồng khí tức đáng sợ, chớp mắt bao trùm toàn bộ Ma giới, khiến cả Ma giới rung chuyển.

Thậm chí, trong phạm vi ức vạn dặm lấy La Thiên làm trung tâm, không gian bắt đầu sụp đổ!

Trong luồng khí tức đáng sợ đó chứa đựng các pháp tắc hỗn loạn vô cùng như băng diệt, hắc ám, tĩnh tịch, cuồng bạo, nhưng lại có thể ngưng luyện thành một loại chân ý pháp tắc vô thượng!

La Hầu đương nhiên nhận ra loại pháp tắc chí thượng này: Diệt Thế Pháp Tắc!

Hắn nheo mắt đáp: "Vì tung tích của Diệt Thế Đại Ma sao?" Sau khi La Thiên đánh nổ Diệt Thế Hắc Liên và nắm giữ Diệt Thế Pháp Tắc, hắn biết chắc chắn việc này có liên quan đến Diệt Thế Đại Ma.

Lúc này lòng La Hầu lạnh lẽo vô cùng.

Tên La Thiên này quá đáng sợ!

Trước đây hắn coi La Thiên là đối thủ truyền kiếp, giờ mới thấy suy nghĩ đó nực cười biết bao.

La Thiên trên suốt chặng đường gần như đã bắt thóp hắn hoàn toàn, gọi là khắc tinh mệnh định cũng không sai.

Nếu hôm nay hắn khuất phục, giao Diệt Thế Đại Ma cho đối phương, thì sau này vĩnh viễn không còn cơ hội trở mình!

La Hầu ác gan dâng trào, lập tức thúc động công đức dung giới để tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chỉ cần La Thiên chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực, hắn vẫn còn cơ hội phản kháng.

Thông tin về Diệt Thế Đại Ma hắn sẽ không dễ dàng giao ra!

La Thiên gật đầu: "Đợi sau khi ngươi dùng công đức chứng Hỗn Nguyên, ta sẽ nói chuyện tiếp với ngươi." La Hầu không ngờ đối phương lại trả lời như vậy, không thừa cơ lúc hắn đang nhận công đức để uy hiếp, khiến hắn vô cùng ngạc nhiên. "Hoa!" Lượng lớn công đức từ hư không rơi xuống, nhanh chóng nhập vào cơ thể La Hầu mang lại vô số lợi ích.

Đồng thời, hắn cũng đang dung hợp Ma chủng có được từ Xi Vưu cùng tinh khí thần Ma chủng của vài vị Chuẩn Thánh khác...

Lần chứng đạo Hỗn Nguyên này, nếu không có ngoại lực vô thượng cản trở, cơ bản là chắc chắn mười mươi. "La Thiên, ngươi đừng hối hận!" Công đức đã vào tay, La Hầu cười lớn.

Sau khi chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, tuy tự nhận đánh không lại La Thiên, nhưng hắn tin rằng việc chạy trốn là không có áp lực.

Dù sao Ma giới đã dung nhập Hồng Hoang, La Thiên không thể đánh nát nó, chỉ cần Ma giới và Tâm Ma còn đó, hắn vẫn có thể vô pháp vô thiên, pháp tắc thông thường không thể vây hãm hắn.

Muốn hắn giao ra manh mối Diệt Thế Đại Ma?

Chương 263

Cứ nằm mơ đi! "Uống!" Khi La Hầu dùng công đức dung giới thúc đẩy tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, thiên cơ giữa trời đất đột ngột biến hóa lớn.

Toàn bộ Hồng Hoang đang chấn động.

Các loại tường thụy lũ lượt xuất hiện, linh khí cuồn cuộn, sen vàng nở rộ, phù văn Đại Đạo thoắt ẩn thoắt hiện trong hư không mang theo không ít cơ duyên minh ngộ...

Ngay cả những giới ám đạm như Minh giới và Ma giới, địa khí cũng thăng hoa, ma khí cuồn cuộn khiến sinh linh bên trong được hưởng lợi lớn.

Động tĩnh trời đất lớn như vậy, chúng sinh Hồng Hoang không phải chưa từng trải qua, đều hiểu rõ một điều: lại có người chứng đạo Hỗn Nguyên, dẫn đến thiên địa cộng minh!

Các đại năng cấp Chuẩn Thánh, sau Lục Thánh và Bình Tâm nương nương, là nhóm thứ hai biết Ma Tổ La Hầu sắp chứng đạo Hỗn Nguyên.

Về việc này, tâm tư mọi người vô cùng phức tạp và lo ngại.

Bởi vì trong cõi u minh, họ cảm nhận được mọi thứ có lẽ sẽ liên quan đến Ma Tổ đã chứng đạo ma đạo thành công.

Chấp niệm thi của Chuẩn Thánh là khó chém nhất, ngoài Thái Thanh Thánh Nhân ra, căn bản không có người thứ hai có thể chém ra Chấp thi.

Vốn dĩ, Đại La Kim Tiên đã nhảy ra khỏi ngũ hành, không còn ở trong Tam giới, không bị phàm trần quấy nhiễu, Chuẩn Thánh lại càng

đứng trên cả Đại La Kim Tiên, tâm đạo sáng suốt như lưu ly.

Thế nhưng ngày hôm nay La Hầu chứng đạo, pháp tắc Thiên đạo thay đổi, tự có một sợi dây liên kết vô hình rơi xuống tâm đạo của rất nhiều Chuẩn Thánh.

Kẻ nào không chém được chấp niệm sẽ có khả năng bị ma nhiễm!

Vì vậy, tất cả các đại năng Chuẩn Thánh đều phẫn nộ.

Nếu biết việc La Hầu chứng đạo sẽ mang lại sự kìm kẹp như vậy, họ vạn lần không để Ma giới dung nhập Hồng Hoang, thà chết cũng phải kháng tranh một phen.

Nhưng họ cũng không hiểu vì sao quy tắc Thiên đạo lại biến hóa như vậy, không chỉ Đại La Kim Tiên không thể miễn nhiễm mà ngay cả Chuẩn Thánh cũng gặp họa...

Sau này, Chuẩn Thánh muốn tiến thêm một bước sẽ càng khó hơn, nói gì đến việc thành Thánh.

Sự biến hóa Thiên đạo này có lẽ các đại năng không rõ, nhưng Lục Thánh và La Thiên lại biết mười mươi: sức mạnh Lượng Kiếp lại bắt đầu nhen nhóm rồi!

Chỉ là lần này còn tàn khốc hơn lần trước, bao quát cả Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh vào trong.

Không, Lục Thánh và La Thiên dường như lại cảm thấy có gì đó không ổn: Lượng Kiếp lần này dường như không đơn giản như vậy.

Thiên cơ mà Lục Thánh biết được có lẽ do Thiên đạo can thiệp nên không quá rõ ràng, không nhìn thấy được quá xa.

La Thiên, người biết rõ tiến trình lịch sử, lại đoán ra được những biến hóa mà việc La Hầu chứng đạo thành công mang lại.

Biết đâu chừng, lần Lượng Kiếp do La Hầu khơi mào này sẽ kéo

dài qua mấy thời kỳ Lượng Kiếp!

Phong Thần, Tây Du... rồi cuối cùng rơi vào người Vô Thiên, lại dẫn phát Ma Đạo Lượng Kiếp.

Cũng bắt đầu từ Ma, kết thúc tại Ma. "Oanh!" La Hầu hóa thân thành huyền quang, chiếu rọi chư giới, một viên Đạo quả màu đen thoắt ẩn thoắt hiện, trong chớp mắt đã phá vỡ ức vạn thời không, thăng hoa vào dòng sông thời gian của Hồng Hoang. "Ân?!" Biến hóa này không chỉ khiến Lục Thánh đại kinh thất sắc, mà ngay cả La Thiên cũng có chút kinh ngạc.

Tên La Hầu này rốt cuộc định làm gì, muốn ký thác nguyên thần vào dòng sông thời gian của Hồng Hoang sao?!

Làm như vậy không sợ bị Hồng Quân - người là Thiên đạo - áp chế sao?!

Vì Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo nên mọi đại năng trong dòng sông thời gian Hồng Hoang đều phải chịu sự chế ước.

Tuy Thiên đạo chí công, Hồng Quân sẽ không còn những toan tính cá nhân, mọi hành vi đều tuân theo vận hành của Thiên đạo, nhưng trên đầu chư Thánh lúc nào cũng có một gông xiềng vô hình.

Hôm nay La Hầu lại muốn ký thác ấn ký nguyên thần vào đó, lẽ nào chấp nhận sự quản lý của Hồng Quân Thiên đạo?

Nhưng cũng bình thường: dù sao La Hầu cũng nhận được công đức của thế giới Hồng Hoang, thế giới chứng đạo của hắn là Ma giới giờ đây cũng đã dung nhập vào Hồng Hoang, trở thành một trong lục giới quan trọng.

Về tình về lý, việc ký thác ấn ký Đạo quả vào dòng sông thời gian Hồng Hoang là điều hết sức bình thường. "Không đúng!" La Thiên lập tức phát hiện ra điểm bất thường, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Nếu nhìn không lầm, La Hầu không hoàn toàn ký thác ấn ký nguyên thần lên dòng sông thời gian Hồng Hoang, dường như chỉ ký thác một nửa.

Vì vậy, vị trí ấn ký Đạo quả của La Hầu trong chư Thánh trên dòng sông thời gian là thấp nhất!

Và cũng ảm đạm nhất.

Điều này có chút kỳ lạ, tuy La Hầu không có Hồng Mông Tử Khí nên Hỗn Nguyên Đạo Quả ngưng luyện ra không bằng Lục Thánh, nhưng đến mức kém cả Bình Tâm nương nương thì rõ ràng ấn ký Đạo quả của La Hầu có sự giữ lại.

Chẳng lẽ hắn thực sự chỉ ký thác một nửa?! "Diệu pháp Ma đạo quả nhiên lợi hại." La Thiên thầm khen một câu.

Cũng chỉ có những Tiên Thiên Ma Thần như La Hầu mới có truyền thừa và thần thông phi phàm để đi quân cờ hiểm này...

Không chỉ La Thiên, Lục Thánh cũng chấn kinh: "Chẳng lẽ một nửa ấn ký Đạo quả còn lại ký thác ở giới Hỗn Độn sao?!" Đối với cảm ứng này, La Thiên cũng thấy vô cùng hoang đường.

Chương 264

Một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả nếu có thể ký thác vào dòng sông thời gian của hai thế giới cấp cao, thì quả thật vượt xa tưởng tượng, khiến người ta phải tán thán kinh ngạc.

Huyền cơ bên trong đó, ngay cả một tồn tại sắp tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực như La Thiên cũng vô cùng khao khát muốn biết và nắm giữ! "Xem ra thứ có giá trị trên người La Hầu vượt xa những gì ta liệu tính..." La Thiên nhìn La Hầu đang biến hóa căn bản, ánh mắt thâm trầm.

Đến đây, La Hầu đã tấn thăng thành công, một luồng khí tức vô thượng quét qua tứ giới, trấn áp bát phương, khiến vô số sinh linh không nhịn được mà quỳ lạy, niệm tụng chân danh và cầu nguyện cho hắn.

Trong Ma giới, La Hầu cười vang không dứt.

Lúc này Hỗn Nguyên Đạo Quả đã thành, hắn không còn phải kiêng kị La Thiên nữa, cùng lắm đánh không lại thì chạy.

Trong thế giới Cực Lạc ở ngoài ba mươi ba tầng trời, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bỗng nhiên giật mình, hai người nhìn nhau, thầm kêu không ổn.

Họ vạn lần không ngờ sau khi La Hầu chứng đạo lại có liên quan đến Tây Phương giáo, mối liên hệ này quả thực không phải điềm lành. "Đã như vậy, ta sẽ sớm thoát ly Huyền môn, tự lập môn hộ." Tiếp Dẫn cuối cùng cũng đưa ra quyết định cuối cùng.

La Hầu chứng đạo thành công, vì ân oán với Hồng Quân Đạo Tổ nên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Huyền môn do Hồng Quân lập ra.

Lục Thánh tự nhiên không sợ, nhưng đệ tử dưới trướng rất nhiều, khó mà tránh khỏi nguy hiểm bị ma nhiễm.

Đặc biệt là sau khi Tam Thanh phát ra thánh dụ trừ ma vệ đạo, sự tranh đấu giữa Tiên và Ma sẽ ngày càng kịch liệt.

Nếu sớm thoát thân ra ngoài thì không mất đi một nước cờ hay.

Chuẩn Đề vỗ tay vui mừng: "Sư huynh nói rất phải!" Khi hạ quyết tâm, trong lòng bỗng nhiên có một tia cảm ứng kỳ lạ, khiến cả hai vừa nhướng mày vừa mừng rỡ.

Manh mối về đại giới có liên quan mật thiết đến bản thân hai người cuối cùng đã xuất hiện!

Cứ đà này, không bao lâu nữa thế giới đó cũng có thể xuất thế!

Chỉ cần thế giới đó xuất thế thì đó chính là thời cơ tốt nhất để thoát ly Huyền môn, lúc đó ai cũng không ngăn cản nổi!

Khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang vui mừng thì tình hình trong Ma giới lại thay đổi!

Khiến họ vội vàng quan sát tiếp.

Dường như La Thiên và La Hầu sắp đánh nhau. "Giao thủ cấp bậc Thánh nhân đã lâu không thấy, không biết hôm nay La Thiên Đạo Tôn và La Hầu Ma Tổ có khiến chúng ta được mở mang tầm mắt không." Chuẩn Đề hắc hắc cười nói, đôi mắt tràn đầy vẻ mong chờ.

Không chỉ họ, Tam Thanh cũng vậy.

Họ muốn biết tu vi của La Thiên rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào.

Dù sao trước đó cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực của La Hầu đã quá chấn động, cho dù La Thiên tự xưng là bán bộ Hỗn Nguyên Thái Cực đi chăng nữa!

Nhưng một khắc sau, tất cả đều không nhịn được mà đứng bật dậy, không tiếp tục ngồi trên bồ đoàn hay sen vàng nữa.

Bởi vì La Thiên lúc này đã lấy ra một pháp bảo khiến người ta chấn kinh đối phó La Hầu: Diệt Thế Đại Ma!

Diệt Thế Đại Ma, trong truyền thuyết là Hỗn Độn Chí Bảo!

Là pháp bảo vô thượng có thể hủy diệt hoàn toàn thế giới Hồng Hoang cùng ức vạn thế giới khác!

Thậm chí có thể ma diệt cả Thánh nhân! "Thì ra là thế!

Thảo nào hắn lại đột nhiên xuất hiện trong Ma giới, chẳng chút lo sợ sẽ chọc giận Thiên đạo..." Chư Thánh cũng hiểu vì sao La Thiên xuất hiện vào lúc Ma giới dung nhập Hồng Hoang.

Cần biết rằng dù mạnh như Thánh nhân cũng không thể nghịch thiên.

La Thiên lại không sợ hãi mà giáng lâm Ma giới, thậm chí không hề bị ý thức Thiên tâm kìm kẹp hay chịu thiên phạt.

Chứng tỏ sư tôn của họ dành cho La Thiên sự đặc cách ngoại trừ! "Thật khiến người ta khó chịu mà, sư tôn tại sao chỉ cấm túc chúng ta, còn đối với hắn lại không có nửa điểm hạn chế." Trong cung Ngọc Hư, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút nghiến răng nghiến lợi.

Tu vi La Thiên đứng trên Lục Thánh nhưng lại không bị cấm túc, có thể tùy ý đi lại trong các giới Hồng Hoang, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn.

Nữ Oa trong cung Oa Hoàng thì đôi mắt đẹp long lanh, dường như cũng có tính toán, thầm lẩm bẩm: "Phải tìm cách mời hắn đến cung Oa Hoàng một chuyến mới được..." Tâm tư của nàng không nằm ở chuyện ngày hôm nay, còn Diệt Thế Đại Ma thì hoàn toàn tương phản với Tạo Hóa chi đạo của nàng, nên nàng chẳng mảy may hứng thú.

Ngoại trừ chuyện của ca ca mình, Oa Hoàng vốn xưa nay không tranh giành chuyện trong Hồng Hoang, nàng quan tâm hơn đến đạo của mình và một số tâm tư thầm kín sâu thẳm...

Trong Ma giới.

La Hầu nhìn La Thiên, khóe miệng nhếch lên: "Xin lỗi nhé Đạo Tôn, ta thực sự không biết tung tích của nó đâu." Vừa rồi, La Thiên đã trực tiếp hỏi về tung tích của Diệt Thế Đại Ma.

Đương nhiên, có điên hắn mới kể cho La Thiên.

Diệt Thế Đại Ma là Hỗn Độn Chí Bảo, uy lực vượt trên cả Khai Thiên Tam Bảo, tuy chưa đến lúc xuất thế nhưng hắn cũng không tiết lộ nửa lời cho La Thiên.

Nếu không, với thực lực của La Thiên, hắn căn bản không tranh lại được. "Ngươi tưởng chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả rồi thì ta không làm gì được ngươi sao?" La Thiên thấy sự tự tin của đối phương có chút buồn cười.

Chương 265

Hắn chỉ mới vừa bước vào Hỗn Nguyên Đại La cảnh tiền kỳ mà thôi, so với Lục Thánh còn chưa bằng, chứ đừng nói đến Bình Tâm nương nương. "Đạo Tôn cậy mạnh hiếp yếu, có còn thiên lý không?

Có còn vương pháp không?!" La Hầu cười nói, giọng điệu có chút phiêu hốt. "Vương pháp?" La Thiên cũng mỉm cười, rồi đưa một bàn tay ra, chỉ thấy bàn tay đó được bao phủ bởi một lớp huyền quang đen kịt.

Lớp huyền quang này vô cùng đáng sợ, chỉ một tia nhỏ chiếu ra đã khiến ức vạn dặm Ma giới sụp đổ, biến thành tro bụi.

Chỉ cần La Thiên muốn, việc hủy diệt một phương Ma giới chỉ nằm trong một ý niệm. "Diệt Thế...

Có thể sao?

Làm sao ngươi có được nó!!" La Hầu kinh hãi kêu lên, rồi lập tức như hiểu ra: "Đúng rồi, là tham ngộ từ Diệt Thế Hắc Liên sao?

Không thể nào, cùng lắm ngươi chỉ mang đi ba phẩm Diệt Thế Hắc Liên, sao có thể tham ngộ đến trình độ Diệt Thế Pháp Tắc như thế này!" Lúc này cảm thấy như toàn thân bị lột trần, La Hầu nhất thời hoảng hốt.

Diệt Thế Pháp Tắc là quân bài tẩy của hắn, ngay cả hắn đến nay cũng chưa tham ngộ nổi ba phần.

Nhưng không ngờ, tạo hóa của La Thiên trong lĩnh vực này còn cao hơn hắn bao nhiêu!

Trong chốc lát, một tia tuyệt vọng dâng lên trong lòng.

La Thiên đúng là khắc tinh mệnh định của hắn! "Thực ra ngươi

cũng chỉ có được cơ duyên thôi, chứ không phải chắc chắn nắm giữ được đâu.

Giao chín phẩm Diệt Thế Hắc Liên còn lại ra, ngươi vẫn làm Ma Tổ của ngươi, tận hưởng mọi thứ." Ánh mắt La Thiên lạnh lùng.

Hắn đã phí lời với đối phương đủ rồi, nếu đối phương không biết điều như vậy thì cũng không cần nương tay nữa.

Không đưa thì cướp!

La Hầu cười lớn: "Được lắm La Thiên, để ta xem kẻ mạnh nhất dưới quyền Hồng Quân rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Đánh bại được ta, chín phẩm Diệt Thế Hắc Liên ta sẽ dâng bằng hai tay!" Nói xong thân ảnh hắn chìm vào hư không, biến mất không dấu vết.

La Thiên mỉm cười, rồi cũng độn vào hư không.

Cả hai đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ trong nháy mắt đã xé toạc vạn tầng hư không, giáng lâm xuống một vùng thuộc giới Hỗn Độn. "Ngươi tưởng ở giới Hỗn Độn, dựa vào bản mệnh thần thông của Hỗn Độn Ma Thần là có thể biến khu vực này thành lãnh địa thần thông của mình, rồi trấn áp ta sao?" La Thiên vạch trần tâm tư của La Hầu.

Nhưng thâm tâm, La Thiên cũng có chút tán thưởng La Hầu: nếu thay bằng một Thánh nhân khác, chắc chắn không thể chế phục được tên Ma Đạo chi tổ này!

Cũng chính vì vậy, La Thiên mới xác định chắc chắn: La Hầu quả thực đã dùng Đạo quả để ký thác vào dòng sông thời gian của hai thế giới.

Cũng chính vì vậy, trong giới Hỗn Độn, La Hầu có lợi thế sân nhà.

Hơn nữa, La Hầu là Hỗn Độn Ma Thần chuyển sinh, bẩm sinh đã có bản mệnh thần thông hấp thu khí Hỗn Độn để sử dụng cho bản thân.

Hai yếu tố có lợi này gia trì, hèn chi La Hầu lại chọn nơi này để phân cao thấp với hắn. "Chỉ là La Hầu cũng đánh giá thấp ta rồi." La Thiên nheo mắt, chuẩn bị xem La Hầu có chiêu bài cuối cùng nào.

Đánh bại đối phương hắn thấy không vấn đề gì, nhưng muốn trấn áp thì khó!

Dù sao đối phương đã chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, chỉ có Hồng Hoang Thiên đạo mới có thể thực hiện việc trấn áp đó.

Ngay cả Hồng Hoang Thiên đạo muốn trấn áp một vị Thánh nhân đã ký thác vào dòng sông thời gian cũng không phải chuyện dễ, cần tiêu hao sức mạnh không nhỏ.

Biết đâu chừng sẽ ảnh hưởng đến vận hành của Hồng Hoang Thiên đạo.

Đương nhiên, nếu dùng Vẫn Thánh Đan trong nguyên tác thì đơn giản hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, La Thiên có chút tò mò: viên Vẫn Thánh Đan đó rốt cuộc được luyện chế từ thứ gì mà ngay cả Thánh nhân cũng có thể khắc chế, thậm chí xóa sổ!

Ở điểm này, La Thiên cảm thấy mọi thứ về thế giới Hồng Hoang có chút lạ lẫm, không phải cứ trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là có thể thấu triệt tất cả.

Nước bên trong sâu lắm!

La Thiên và La Hầu giáng lâm giới Hỗn Độn, lập tức bị một số đại năng trong giới Hỗn Độn phát hiện.

Bởi vì khí tức của họ lúc này không hề được che giấu, rạng rỡ như mặt trời chói lọi.

Giới Hỗn Độn vô cùng nguy hiểm, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng đi lại tự tại bên trong.

Thậm chí Thánh nhân muốn tiến sâu vào cũng sẽ gặp nguy hiểm nhất định.

Đương nhiên, những kẻ đã ký thác ấn ký Đạo quả vào dòng sông thời gian sẽ không có nguy hiểm mất mạng, cùng lắm chỉ mất mặt thôi.

Hôm nay đột nhiên có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thuộc giới Hỗn Độn giáng lâm, khiến các cường giả cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở đây vô cùng hiếu kỳ.

Khi chú ý kỹ, họ nhận ra La Hầu, tất cả đều chấn kinh.

Chương 266

"Vị kia trông quen mắt quá?

Không đúng!

Là La Hầu!" "Sát Lục Ma Thần La Hầu!

Năm xưa ta còn có một món nợ với hắn đây!" "Chẳng phải hắn đã chết dưới Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ rồi sao?

Chẳng lẽ đã chuyển sinh?" "Cũng đạt tới Hỗn Nguyên Đại La cảnh rồi, tuy hơi muộn một chút nhưng cuối cùng cũng bước lên cảnh giới chí thượng." "Những tội nghiệt lẫy lừng mà Sát Lục Ma Thần gây ra năm xưa, hôm nay sợ là phải thanh toán rồi!" Đối với La Thiên, họ có chút không rõ lai lịch: "Kẻ chuẩn bị đối quyết với La Hầu là ai vậy?" "Dường như không phải Lục Thánh của Hồng Hoang!" "Không phải Lục Thánh thì là ai?!

Hồng Hoang xuất hiện vị Thánh thứ bảy rồi sao?!" "La Thiên, vị tồn tại có Đạo quả ký thác vào dòng sông thời gian Hồng Hoang, áp chế cả Lục Thánh sao?" "Ma da, hóa ra lời đồn là thật sao?!" "Lần đầu ta nghe nói có tồn tại áp chế được Lục Thánh, quả thực đáng kinh ngạc!" "Hắc hắc, lần này chắc La Hầu gặp hạn rồi." Vô số thần niệm của các đại năng giới Hỗn Độn đang trao đổi, dõi theo trận đại chiến sắp tới.

La Hầu nổi tiếng với sát lục vô tận, năm xưa để chứng đạo đã chém không ít Hỗn Độn Ma Thần dưới thương, gây thù chuốc oán với nhiều Ma Thần còn sống sót.

Nếu hôm nay hắn bị mất mặt, bị La Thiên đánh cho một trận, các đại năng giới Hỗn Độn sẽ rất hả hê.

Hơn nữa, giao tranh cấp Hỗn Độn Đại La cũng là chuyện hiếm thấy ở giới Hỗn Độn, họ hy vọng trận đại chiến này có thể mang lại những điều mới mẻ.

Giới Hỗn Độn chết tiệt này đã quá trầm mặc trong thời gian dài rồi!

Đúng như mong đợi, La Hầu và La Thiên không hề dài dòng, vừa giáng lâm đã lập tức khai chiến! "Oanh long long!" La Hầu thuần túy dùng nhục thân đối kháng với La Thiên, kết hợp với Diệt Thế Pháp Tắc và Sát Lục Pháp Tắc, đòn tấn công vô cùng khủng khiếp.

Vô số khí Hỗn Độn bị quét sạch, nhiều đại thế giới ẩn giấu bên trong cũng bị xóa sổ.

La Thiên cũng dùng nhục thân đối chọi, các vòng thần quang thăng hoa, sức mạnh pháp tắc hoành hành khiến những đại năng đang quan sát thầm thấy quen mắt, nhưng nhất thời chưa nhớ ra loại luyện thể chi pháp tương tự đã thấy ở đâu.

Nhưng ngay lập tức có Hỗn Độn Ma Thần nhận ra, điên cuồng gào thét: "Chết tiệt, tên La Thiên đó tu luyện Bàn Cổ Chân Thân!" "Cái gì?

Không nhìn lầm chứ?

Bàn Cổ Chân Thân lại xuất thế lần nữa sao...

Không sai!

Mười hai đạo pháp tắc thần hoàn hợp thành nền tảng của Bàn Cổ Chân Thân!" "Dung hợp nhiều pháp tắc vào cơ thể như vậy, đúng là Bàn Cổ Chân Thân không nghi ngờ gì nữa, nhưng dường như có chút chưa viên mãn, không biết có phải Bàn Cổ chuyển thế hay không?!" "Bàn Cổ đạo hóa vạn vật, theo lý thì Bàn Cổ không nên hoàn toàn tử vong, không biết ngày nào đó sẽ tỉnh lại, tái nắm giữ sức mạnh kinh

khủng đó." "Thiên cơ trong việc này không thể suy diễn, Bàn Cổ!!..." Bàn Cổ Chân Thân của La Thiên hiện hóa, mười hai đạo thần hoàn kinh thiên động địa khiến một vùng giới Hỗn Độn sôi sục.

Bàn Cổ từng là chúa tể của vùng trời đất này, đã trảm diệt không biết bao nhiêu Hỗn Độn Nguyên Khí và Hỗn Độn Ma Thần, sở hữu sức mạnh khủng bố của bán bộ Đại Đạo cảnh.

Trong phạm vi lớn của giới Hỗn Độn mà họ biết, Bàn Cổ vẫn là đệ nhất chí cường giả, không một vị đại năng thời kỳ đầu nào có thể chính diện chống đỡ nổi Khai Thiên Cửu Thức! "Oanh oanh!" La Thiên đấm ra như rồng bay, chấn động không gian, tung ra các đạo pháp tắc thần long ép cho La Hầu nổi gân xanh, liên tục bại thoái!

Đối với La Hầu, đây là một sự sỉ nhục cực lớn!

Bởi vì hắn phát hiện: La Thiên căn bản không động dụng tu vi nguyên thần để giao thủ với hắn, mà chỉ dùng thuần túy sức mạnh nhục thân!

Thật quá coi thường người khác! "La Thiên, hôm nay Ma Tổ ta sẽ cho ngươi thấy thế nào gọi là Hỗn Độn Chân Thân!" "Hoa!" Y phục trên người La Hầu rách tung tóe, trên da thịt xuất hiện các đạo văn tự Đại Đạo màu đen, tựa như được phủ một lớp giáp đen quỷ dị mỏng như da thịt.

Bên trong đó, Diệt Thế Pháp Tắc và Sát Lục Pháp Tắc cùng Ma Đạo Pháp Tắc đan xen thành những vân văn tam sắc kỳ dị bao phủ toàn thân.

Ma khí và sát khí hùng dũng cuồn cuộn tuôn ra từ người hắn.

Vô số khí Hỗn Độn từ xa và từ hư không ập đến, đều bị hắn sử dụng.

Không chỉ vậy, pháp tắc của một vùng giới Hỗn Độn lập tức bị

Ma Tổ La Hầu tiếp quản.

Trong vùng đó, hắn là chủ nhân, là chúa tể, ngay cả nhiều pháp tắc cường hãn cũng phải cúi đầu để hắn sử dụng!

Sức mạnh Thiên đạo gia trì! "Hỗn Độn Chân Thân?!

Luyện thành rồi sao?

La Hầu đúng là một trong số ít những Hỗn Độn Ma Thần lợi hại!!" Có đại năng giới Hỗn Độn cảm thán. "Hỗn Độn Chân Thân lấy Sát Lục Pháp Tắc và Diệt Thế Pháp Tắc làm cốt lõi trên nền tảng Ma Đạo Pháp Tắc, rốt cuộc sẽ lợi hại đến mức nào?!" "Dù sao ta cũng không phải đối thủ của hắn!" "Không phải đâu, Hỗn Độn Chân Thân của La Hầu không phải vô khuyết, mà vẫn có chỗ khiếm khuyết, hãy nhìn kỹ xem." "Đúng vậy!

Không biết Thiên đạo Hỗn Độn có công nhận hay không, do nguyên nhân tu vi cá nhân nữa." Một lát sau, có đại năng phát hiện ra khiếm khuyết, tỏ vẻ tiếc nuối.

Nếu là Hỗn Độn Chân Thân hoàn chỉnh thì đủ tư cách đối phó với Bàn Cổ Chân Thân, nhưng nếu có khiếm khuyết thì sợ rằng sẽ bị Bàn Cổ Chân Thân đánh nổ.

Dù sao Bàn Cổ Chân Thân cũng quá bá đạo, ngưng luyện ít nhất mười hai đạo pháp tắc vào cơ thể, mạnh đến mức không tưởng nổi. "Không đúng!

Bàn Cổ Chân Thân của tên La Thiên kia so với những gì ta biết dường như cũng có chút khác biệt?!" Cũng có Hỗn Độn Ma Thần phát hiện ra điểm bất thường của La Thiên. "Kỳ lạ, rõ ràng là mười hai đạo pháp tắc thần hoàn, sao lại có chỗ chưa hoàn thiện nhỉ?" "Như vậy chẳng phải tốt sao, cả hai đều không hoàn mỹ, chính là kỳ phùng địch thủ, không phân cao thấp!" "Một màn kịch hay!" "Tuyệt quá!

Đã bao nhiêu năm rồi mới có kịch hay để xem, giới Hỗn Độn gần đây quá yên bình, buồn chán chết đi được!" "Nực cười, nếu chán thì đi chinh chiến vùng đất chưa biết đi!" "Hừ!

Ta chán thì chán thật nhưng không có ngu mà đi tìm chết." "Ha ha, chán chết đi!

Chương 267

Vậy chán thì đi chết đi!" "Đừng cãi nữa, bắt đầu rồi!".

Không chỉ các đại năng giới Hỗn Độn, ngay cả Lục Thánh và Bình Tâm nương nương lúc này cũng vô cùng căng thẳng quan sát.

Họ tha thiết muốn biết: La Thiên rốt cuộc có thực lực nghiền áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay không!.

Theo việc La Hầu hiện ra Hỗn Độn Chân Thân, trận chiến với La Thiên cũng chính thức bùng nổ.

Tuy nhiên, bất kể chân thân của La Hầu mạnh đến đâu, biến hóa pháp tắc nhiều thế nào, trước nắm đấm của La Thiên, tất cả vẫn thật yếu ớt!

Sức mạnh của La Thiên đã đạt đến mức kinh người!

Chỉ một cú đấm nhẹ nhàng tung ra cũng có thể dễ dàng đánh tan một vùng Hỗn Độn, hủy diệt ức vạn tinh không!

Mọi thứ bị đánh đến mức quay về nguyên thủy.

La Hầu tuy có pháp tắc giới Hỗn Độn gia trì, nhưng trước mặt La Thiên vẫn bị đánh cho lùi bước liên tục, căn bản không xoay chuyển được cục diện.

Nói cách khác, hiện tại La Hầu chỉ có thể chịu đòn!

Đường đường là Ma Tổ mà chỉ có thể chịu đòn, căn bản không có sức chống trả!

La Thiên chỉ bằng nhục thân đã mạnh đến mức này! "Khốn kiếp!

La Thiên hiếp người quá đáng!" Nhanh chóng, La Hầu phát hiện ra huyền cơ: Không chỉ là hắn không có sức phản kháng, mà đối phương

đang đùa giỡn, căn bản chưa dùng toàn lực!

Đúng vậy, La Thiên căn bản không dùng toàn lực!

Suốt quá trình đều thực hiện một cách nhẹ nhàng, ung dung tự tại. "Ta hiếp người quá đáng sao?

Biết làm sao được?!

Có nhiều đại năng giới Hỗn Độn đang dòm ngó bên cạnh, đương nhiên ta phải bảo tồn thực lực, tránh để những kẻ không biết điều xen vào." La Thiên cười nói, vẫn từng bước ép sát khiến La Hầu bắt đầu trở nên thảm hại.

Nhìn điệu bộ của hắn, nào có vẻ gì là kiêng kị những kẻ đang thầm dòm ngó kia. "Vậy thì đừng trách ta!" La Hầu nghiến răng, cuối cùng quyết định động dụng tuyệt kỹ mạnh nhất của mình! "Hoắc hoắc hoắc!" Khi khí tức của La Hầu lại một lần nữa tăng vọt, một đạo bóng đen xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, mang theo khí tức Diệt Thế khủng khiếp.

Đạo bóng đen nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một chiếc cối xay khổng lồ!

Chiếc cối xay cổ phác, đơn giản vô cùng, hư thực bất định, nhưng không ai dám coi thường nửa phần!

Bởi vì đó chính là Hỗn Độn Chí Bảo: Diệt Thế Đại Ma!

Là kỳ bảo vô thượng có thể khiến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoàn toàn tử vong! "A!!

Diệt Thế Đại Ma!" "Quả nhiên nó nằm trên người La Hầu!" "Diệt Thế và Sát Lục có liên quan mật thiết với nhau, thêm nữa Diệt Thế Hắc Liên là pháp bảo cộng sinh của La Hầu, Diệt Thế Đại Ma có quan hệ với hắn cũng là chuyện thường!" "Đúng vậy!

Thật không ngờ!" "La Hầu cũng là kẻ đại khí vận, không chỉ có Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương là những thiên đạo dị bảo, mà còn sở hữu được cả Diệt Thế Đại Ma!" "Không đúng!

Chỉ là một đạo bóng hình của Diệt Thế Đại Ma thôi!" "Dù là tàn ảnh nhưng vẫn sở hữu sức mạnh sát thương cấp Tiên Thiên Chí Bảo!" "Diệt Thế Pháp Tắc gia trì có thể khiến sức mạnh sát thương của một đạo tàn ảnh vượt xa các Tiên Thiên Chí Bảo khác." "Lần này La Hầu có thể gỡ lại một bàn rồi chứ!" "Diệt Thế Đại Ma!!" Các đại năng đang ẩn mình đều xôn xao, vô số thần niệm nóng rực bao phủ, thể hiện sự thèm khát của chủ nhân chúng.

Chỉ cần sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo như Diệt Thế Đại Ma, cơ bản có thể tồn tại vĩnh viễn trong giới Hỗn Độn, ngay cả Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hay Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cũng khó lòng giết chết! "Xem ra ngươi cũng đánh giá thấp ta một chút rồi." Sự xuất hiện của tàn ảnh Diệt Thế Đại Ma khiến sắc mặt La Thiên cũng trở nên nghiêm túc. "Hoa lạp!" Trên đỉnh đầu hắn hiện ra một món chí bảo, hào quang vạn trượng, khí thế không hề thua kém Diệt Thế Đại Ma của La Hầu..

La Hầu hiện hóa Diệt Thế Đại Ma để thực hiện đòn tấn công cuối cùng phân thắng bại với La Thiên.

Nhưng thủ đoạn của La Thiên thực sự nhiều không kể xiết.

Không nói những thứ khác, chỉ riêng Tiên Thiên Chí Bảo hắn đã có vài món trong tay.

Để chống đỡ đòn sấm sét này của La Hầu không hề khó.

Hiện tại, Tiên Thiên Chí Bảo mà La Thiên hiện hóa ra chính là Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh sau khi trải qua những sự kiện lớn như tạo người

và bổ thiên đã dung hợp không ít công đức, giờ đây uy lực thần thông của nó mang thêm vài phần huyền diệu của công đức diễn hóa.

Dường như những khuyết điểm trước đây đã được bù đắp, khiến uy lực của Càn Khôn Đỉnh càng thêm đáng sợ.

La Thiên từ sớm đã phát hiện ra điểm này nên càng rót thêm lượng lớn công đức vào bên trong, giúp nó tiến thêm một bước dài!

Có thể nói hiện tại pháp bảo phòng ngự mạnh nhất Hồng Hoang không phải là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, cũng không phải Hỗn Độn Chung hay Thái Cực Đồ, mà chính là Càn Khôn Đỉnh trong tay La Thiên!

Hôm nay, La Thiên định dùng Bàn Cổ Chân Thân kết hợp với Càn Khôn Đỉnh để thực hiện việc phòng ngự, chống đỡ đòn Diệt Thế của La Hầu!

Lúc này La Hầu được bao quanh bởi Diệt Thế Hắc Viêm như một Ma Thần diệt thế, trấn áp hư không, hủy diệt mọi thứ, ngay cả sức mạnh Thiên đạo trước đó cũng biến thành hư không.

Chương 268

Thậm chí ý thức của trời đất cũng nảy sinh sự thù địch mãnh liệt với hắn!

Bởi lẽ những Hỗn Độn Chí Bảo như Diệt Thế Đại Ma có khả năng hủy diệt cả giới Hỗn Độn!

Không nảy sinh thù địch mới là lạ.

Điều huyền bí là ngay trước đó sức mạnh Thiên đạo của giới Hỗn Độn còn gia trì rất nhiều, giờ đây lại biến thành trời ghét đất hận, suýt chút nữa đã giáng thiên phạt xuống La Hầu. "Không ngờ Diệt Thế Đại Ma lại kỳ dị như vậy, ngay cả Thiên đạo của giới Hỗn Độn cũng không thể dung chứa được những dị bảo như vậy!" La Thiên thầm tính toán.

Đúng lúc này, La Hầu đã tích lực xong, tung ra đòn tấn công mãnh liệt!

Đòn này được gọi là Diệt Thế Nhất Kích!

Bên trong đó hội tụ Sát Lục Pháp Tắc, Diệt Thế Pháp Tắc cùng Hủy Diệt Pháp Tắc - ba loại sức mạnh tàn phá kinh khủng nhất, lại thêm ức vạn biến hóa huyền diệu bên trong, khiến ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng phải ngước nhìn.

Sức mạnh như vậy tuy không đủ để hủy diệt một vùng giới Hỗn Độn nhưng có thể phá hủy hơn nửa thế giới Hồng Hoang đã được luyện chế lại!

Ngọn lửa Diệt Thế Hắc Viêm hung mãnh như ức vạn ma long tuôn ra theo tâm niệm của La Hầu, đánh tan vạn tầng hư không, trong nháy mắt đã ập tới người La Thiên.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả đại năng giới Hỗn Độn đều bị hào quang của ma long làm "tổn thương" thần niệm và đạo tâm, không ai không rên rỉ một tiếng.

Chỉ có vài vị tuyệt thế đại năng là thoát nạn! "Uống!" Càn Khôn Đỉnh dường như cũng cảm ứng được sự khủng bố của luồng khí Diệt Thế này, tự động phát ra một tiếng vang trầm hùng, ngay lập tức có nhị khí Thanh - Trọc thăng giáng, lại có Càn Cửu Khôn Lục hóa sinh, Chí Dương Chí Âm hòa hợp hình thành một lớp màng bảo vệ màu đen trắng luân chuyển, lúc lại hóa thành hào quang đỏ trắng bao bọc chặt chẽ lấy La Thiên!

Uy năng của Càn Khôn Đỉnh bùng phát toàn bộ trong khoảnh khắc này, Càn Khôn nhị khí quấn quýt biến hóa, mang theo đại thần thông trời che đất chở, dù là vạn vật hay vạn lực đều có thể gánh vác mà không hề hấn gì!

Càn Khôn vô lượng, Càn Khôn vô hạn!

Chân ý bên trong đó tồn tại vĩnh hằng, không bao giờ phai nhạt, ổn định như pháp tắc chí cao! "Oanh!" Ức vạn ma long diệt thế tụ thành một dòng thủy triều đen mênh mông đâm sầm vào lớp bảo vệ Càn Khôn, phát ra những tiếng nổ vang trầm đục! "Rắc!" Một vùng không gian đang nhanh chóng sụp đổ.

Ngay cả pháp tắc kiên cố của giới Hỗn Độn lúc này cũng không chịu nổi sự va chạm kịch liệt của hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Không gian sụp đổ với tốc độ hàng triệu dặm mỗi giây, mọi thứ đều biến thành tro bụi, không còn tồn tại.

Sức mạnh thần thông của hai người đã vô hạn tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên!

Đó là lý do họ có thể đánh sụp giới Hỗn Độn kiên cố đến mức này.

Tại một nơi nào đó trong hư không, một đạo nhân mặc áo đen chứng kiến cảnh này, sắc mặt vốn đã không tốt giờ càng trở nên thâm trầm lạnh lẽo.

Là Băng Thiên Đạo Nhân!

Hắn liên tục chịu thiệt dưới tay La Thiên nên vô cùng căm ghét đối phương, khiến đạo tâm có những biến hóa cực kỳ dị thường.

Ban đầu hắn lo sợ việc này sẽ trở thành gông xiềng ngăn cản mình tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Nhưng sau đó hắn phát hiện sự biến hóa này khiến tốc độ tu hành tăng vọt mười mấy lần, thậm chí còn nhiều hơn, khiến hắn không thể dừng lại.

Giờ đây hắn cũng đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn cho rằng mọi biến hóa của đạo tâm đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, không thể nào bị ma nhiễm hay đọa lạc trầm luân.

Chỉ là đến lúc này hắn mới phát hiện hình như mình đã sai?!

Hắn nhận ra sự biến hóa đạo tâm của mình không chỉ liên quan đến La Thiên mà còn có một sợi dây liên kết mờ nhạt với La Hầu!

Một mình La Thiên đã đủ đau đầu rồi, giờ lại dính dáng đến cả Ma Tổ là tổ tiên của tâm ma!

Hắn có thể quay đầu lại được không?!. "Uống!" Bên trong Càn Khôn Đỉnh, sắc mặt La Thiên trầm xuống.

Càn Khôn Đỉnh tương liên với tâm mạch, những trọng kích mà nó phải chịu đựng cũng phản hồi một phần lên người hắn.

Hắn cũng mới biết đòn Diệt Thế Nhất Kích của La Hầu đáng sợ

đến mức nào!

Ngay cả Càn Khôn cũng không thể gánh vác nổi luồng sức mạnh vô thượng đó! "Chỉ là một tàn ảnh của Diệt Thế Đại Ma mà uy năng e rằng chưa tới một phần mười, thậm chí một phần trăm, Hỗn Độn Chí Bảo quả nhiên xứng danh pháp bảo mạnh nhất giới Hỗn Độn!" Hắn thầm tính toán với chút đau đầu.

Nếu không phải pháp lực của La Thiên vượt xa La Hầu thì e rằng đã bị đòn đánh đó làm trọng thương! "Diệt Thế Pháp Tắc phải dùng Diệt Thế Đại Ma mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất." La Thiên lại phát hiện ra một điểm vi diệu, có chút ngạc nhiên.

Lực tấn công hiện tại của La Hầu đã vượt qua cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trực chỉ cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Nếu La Thiên không có Càn Khôn Đỉnh thì e rằng ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Tàn ảnh của Hỗn Độn Chí Bảo đã đáng sợ như vậy, nếu là bản thể chí bảo thân lâm, do Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hay Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên thúc động thì chẳng phải còn khủng khiếp hơn gấp trăm ngàn lần sao?!

Trong thoáng chốc, La Thiên cảm thấy hiểu biết của mình về giới Hỗn Độn vẫn chỉ dừng lại ở ấn tượng khi Bàn Cổ khai thiên.

Bàn Cổ đứng đầu ba ngàn Ma Thần, Lực chi Pháp Tắc vang danh thiên hạ.

Chương 269

Nhưng trong giới Hỗn Độn mênh mông vô biên không thấy bến bờ này, có lẽ đó chỉ là một phương chúa tể tồn tại, sâu trong giới Hỗn Độn hoặc những vùng đất chưa tên khác chắc chắn có những chí cường giả có thể sánh ngang với Bàn Cổ tồn tại! "Được lắm!" La Thiên lúc này thu hồi Càn Khôn Đỉnh, đối diện bằng Bàn Cổ Chân Thân, đồng thời tay nắm một chiếc rìu lớn màu vàng kim.

Ngay khi chiếc rìu xuất hiện, khí thế của La Thiên lại bùng nổ tăng thêm mấy chục lần, tựa như một vị Thái Cổ Ma Thần ngủ say bấy lâu nay vừa tỉnh giấc!

Luồng khí tức này cổ xưa, thâm viễn, huyền ảo, thậm chí có trước cả Tiên Thiên, là sự nguyên thủy của khởi đầu Hỗn Độn!

Những luồng khí Hỗn Độn đang lượn lờ xung quanh chạm phải luồng khí Thái Cổ này cũng rùng mình một cái, lũ lượt tản ra không dám chạm vào!

Trong nháy mắt, vùng không gian ức vạn dặm trở nên trống rỗng sạch sẽ, không còn một tia khí Hỗn Độn nào! "Hừ?

Ngươi đang tìm cái chết!" La Hầu lúc này không quản được nhiều như vậy, thấy La Thiên thu hồi Càn Khôn Đỉnh thì trong lòng mừng rỡ, sức mạnh còn lại không chút bảo lưu mà tung ra toàn bộ, muốn đánh bại La Thiên chỉ trong một đòn.

Hắn không nghĩ La Thiên với Bàn Cổ Chân Thân sẽ bị đòn Diệt Thế này giết chết, nhưng chỉ cần đánh bại được La Thiên là đủ.

Nhưng lúc này tâm hắn bỗng nhiên thắt lại, một dự cảm bất tường dâng lên: "Chẳng lẽ?!" Không chỉ hắn, các đại năng giới Hỗn Độn khác cũng kinh hãi thốt lên: "Chiếc rìu đó?

Bàn Cổ Chân Thân?" "Trời ơi!

Không lẽ nào!

La Thiên quả thực đã nhận được chân truyền của Bàn Cổ!" "Hôm nay lại có cơ hội được tận mắt chứng kiến Khai Thiên Cửu Thức, thật là vinh hạnh." "Khai Thiên Cửu Thức là công pháp chiêu thức có sức tàn phá lớn nhất!

Diệt Thế Nhất Kích là sức mạnh hủy diệt mạnh nhất, rốt cuộc cái nào mạnh hơn, hôm nay chắc chắn có cơ hội biết rõ cao thấp rồi." "Khai tịch và diệt thế, màn kịch này đúng là quá hay!" "Ha ha, hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt." "Không biết hắn có thể dùng được bao nhiêu thức trong Khai Thiên Cửu Thức?!" "Có sức mạnh pháp tắc không?" "Nếu không có sức mạnh pháp tắc thì sao gọi là Bàn Cổ chân truyền được!".

Các đại năng giới Hỗn Độn đều nín thở theo dõi.

Khi Bàn Cổ Chân Thân của La Thiên xuất hiện, Tam Thanh Thánh Nhân đã kinh ngạc và thảo luận riêng với nhau, giờ đây chiếc rìu vàng kim xuất hiện, khí tức Bàn Cổ quét qua chư thiên, bộ dạng chuẩn bị thi triển Khai Thiên Cửu Thức khiến họ không thể ngồi yên được nữa.

Tại sao La Thiên lại có tư cách nhận được sự truyền thừa vô thượng đó, trong khi ba người họ vốn là nguyên thần của Bàn Cổ lại không có!

Thái Thanh Thánh Nhân vốn thanh tĩnh vô vi, lúc này đạo tâm cũng có chút biến hóa, suy nghĩ trở nên phức tạp.

Trước sức mạnh vô thượng này, Tam Thanh Thánh Nhân cũng khó lòng giữ được tâm tĩnh như nước để đứng ngoài quan sát.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn bật dậy khỏi bồ đoàn,

hai tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt lạnh băng.

Xem ra truyền thừa trọn vẹn của Bàn Cổ thực sự nằm trong tay La Thiên rồi.

Sau này, ba anh em vốn tự hào là Bàn Cổ chính tông phải đối diện với La Thiên như thế nào, quả là một vấn đề có chút ngượng ngùng. "Ai!" Một lát sau, hắn khẽ thở dài, nắm đấm đang siết chặt cũng dần buông ra.

Trong cung Oa Hoàng, Nữ Oa Thánh Nhân cũng đang quan tâm đến trận chiến giữa La Thiên và La Hầu.

Thấy La Thiên hiện ra Bàn Cổ Chân Thân, định dùng Khai Thiên Cửu Thức để đối phó La Hầu, nàng có chút thất vọng nhỏ.

Nàng vốn tưởng La Thiên sẽ dùng đến Tạo Hóa Ngọc Điệp, dùng Tạo Hóa chi đạo để hóa giải sức mạnh Diệt Thế. "Ai, mệnh trung đã định như vậy, ta không nên dũng cảm hơn một chút sao?!" Nghĩ đến con đường của mình, Nữ Oa Thánh Nhân cũng có chút tâm loạn.

La Thiên, người nắm giữ cương lĩnh tổng quát của Tạo Hóa, sẽ trở thành trở ngại duy nhất để nàng trở thành Đạo Chủ!

Ba ngàn đại đạo nên có ba ngàn Đạo Chủ.

Mỗi một pháp tắc chỉ có thể có một vị Đạo Chủ!

Nữ Oa muốn tiến thêm một bước thì bắt buộc phải dùng Tạo Hóa chứng đạo, trở thành Chủ của Đại Đạo!.

Trong giới Hỗn Độn! "Hắc!" La Thiên quát lớn một tiếng, chiếc rìu vàng kim tỏa ra ức vạn hào quang chiếu sáng một vùng giới Hỗn Độn, không một góc hư không hay chân không nào có thể ẩn giấu được!

Một luồng khí tức viễn cổ chí thượng bùng phát trên người La

Thiên, mười hai đạo pháp tắc thần hoàn trong chớp mắt hợp lại làm một! "Uống!" Bàn Cổ Chân Thân của La Thiên lại to lớn thêm mấy phần, sức mạnh pháp tắc bắt đầu gia trì khiến khí tức của hắn tăng vọt không giới hạn.

Chỉ riêng khí thế đã đánh tan ngọn lửa Diệt Thế bao phủ bên ngoài! "Sức mạnh pháp tắc!" "Hiểu rồi!" "Quả nhiên!" "Toàn bộ bản lĩnh của Bàn Cổ đều được kế thừa rồi!" "Vậy chúng ta thì sao?

Vây giết hắn đi!" "Đúng!

Mối thù với Bàn Cổ, chúng ta nhất định phải báo!" "Tuyệt đối không thể để một Bàn Cổ thứ hai xuất thế!" Khi chiếc rìu vàng kim trong tay La Thiên chuẩn bị bổ xuống, những đại năng giới Hỗn Độn đang ẩn mình thèm khát bỗng nhiên sôi sục hơn bao giờ hết.

Khi Bàn Cổ Chân Thân của La Thiên xuất hiện, thiên địa biến sắc.

Sức mạnh pháp tắc hiển hóa, khí thế hung mãnh cực hạn tràn ngập không gian, chấn động vạn vật, nhìn xuống thế gian với uy nghiêm vô thượng.

Chứng kiến cảnh này, các đại năng vừa hận vừa hâm mộ, lòng tham cùng sự kính sợ bắt đầu bùng cháy.

Cùng lúc đó, khí thế của La Hầu cũng tăng vọt.

Tâm trí của các đại năng Hỗn Độn giới không ngừng dao động, dù là cừu hận, tham niệm hay nghi kỵ, tất cả những cảm xúc đó đều trở thành nguồn sức mạnh cho Ma Tổ.

Chương 270

Với ưu thế là tổ tiên của tâm ma, dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó thoát khỏi việc bị thất tình lục dục lợi dụng.

Bởi vậy, lần chứng đạo này của La Hầu quả thực phi đồng tiểu khả, thực lực vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thông thường.

Nói cách khác, La Hầu lúc này đã đủ lông đủ cánh.

Nếu hôm nay La Thiên không nhân lúc hắn vừa mới chứng đạo mà ra tay, chỉ sợ sau vài thiên niên kỷ nữa sẽ càng khó đối phó.

Ức vạn thiên ma và tâm ma cùng tôn hắn làm chủ!

Đạo quả ký sinh giữa Hỗn Độn giới và Hồng Hoang giới, ánh chiếu huyền ảo, khế hợp với Thiên Đạo của cả hai giới.

Ngay cả La Thiên muốn hoàn toàn trảm diệt hắn cũng là chuyện không thể.

Tuy nhiên, hôm nay La Thiên có thể cho hắn một giáo huấn đau đớn.

La Hầu chứng đạo thành công trở nên vô cùng gai góc, La Thiên đương nhiên không để hắn tiếp tục lớn mạnh!

Nếu để đại ma diệt thế này hoành hành, Hồng Hoang đại địa sẽ bị bóng tối bao trùm, vĩnh viễn không được yên bình.

"Khá lắm, không hổ danh là Ma Tổ!

Đạo quả treo giữa hai giới, ánh chiếu vĩnh hằng bất hủ.

Tuy nhiên hôm nay, ta sẽ khiến nó phải ảm đạm đi vài phần!

Ăn ta một rìu!" La Thiên trầm giọng quát lớn, quán chú sức mạnh của mười mấy đạo pháp tắc vào một rìu, nghịch chuyển đòn diệt thế

của La Hầu mà bổ xuống!

Trảm Hỗn Độn!

Đây là thức thứ nhất trong Khai Thiên Cửu Thức, cũng là chiêu thức hùng hồn, bàng bạc nhất!

"Oanh long long!" Không gian Hỗn Độn kiên cố vô cùng vào lúc này sụp đổ hoàn toàn, hỗn độn chi khí rút lui tán loạn.

Dù có Thiên Đạo vĩ lực giáng xuống muốn ngăn cản nhát rìu khai thiên tích địa này cũng vô dụng, tất cả đều bị rìu quang phá diệt!

Vô số mảnh vụn pháp tắc bắn tứ tung, cuốn theo cơn bão khủng khiếp quét sạch thiên địa.

Thời gian và không gian tại khu vực này mất đi hiệu lực, chỉ còn lại sự phá diệt, phấn toái và phân ly!

"Oanh!" Ức vạn ma long và hắc viêm từ đòn diệt thế của La Hầu chỉ trong nháy mắt đã bị rìu của La Thiên chém thành tro bụi!

Một rìu này có thể trảm thiên phá địa.

Sức mạnh cực hạn thể hiện rõ ràng, trước mặt nó căn bản không có gì cản nổi!

Uy nghiêm, hạo miểu, chí cao vô thượng!

Trong phút chốc, tâm trí La Hầu bị nhát rìu này chấn hám sâu sắc, căn bản không sinh ra nổi ý niệm kháng cự.

Dưới nhát rìu ấy, hắn đánh mất chiến ý, mất đi tín tâm, chỉ còn lại cảm giác vô lực thâm sâu.

Không thể cản!

Căn bản không cản nổi!

"Bàn Cổ!" La Hầu trợn mắt gầm lên nhưng cũng vô vọng!

Những ký ức đau thương trong quá khứ lại ùa về, trong lúc hốt hoảng, hắn như trở lại thời kỳ Hỗn Độn sơ khai, đối mặt với bóng dáng cao lớn vĩ đại kia.

Tuy kiếp trước hắn vẫn lạc là do có Đại Đạo giáng xuống Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp, nhưng nhát chém chí mạng của Bàn Cổ mới là nguyên nhân chủ chốt.

Nếu không, với tư cách là một trong những Hỗn Độn Ma Thần mạnh nhất, lại nắm giữ Sát Lục pháp tắc, sao hắn có thể dễ dàng vẫn lạc như vậy!

Thế nhưng!

Rìu quang màu vàng kim đã nhấn chìm tất cả, nhấn chìm cả tiếng gào thét bất cam.

Lịch sử lặp lại, tất cả triệt để vỡ vụn!

"Hoắc!" Như gió thổi tro tàn, Hỗn Độn chân thân của La Hầu ngay lập tức nổ tung, tiêu tán khắp bầu trời.

La Hầu ngay cả một rìu của La Thiên cũng không tiếp nổi?!

Thậm chí còn bồi thêm cả Hỗn Độn chân thân!

Sức mạnh pháp tắc vẫn đáng sợ như vậy, công phạt đệ nhất!

La Thiên một chiêu diệt gọn chân thân của La Hầu, khiến đám đại năng Hỗn Độn giới đang rục rịch kia phải triệt để im lặng.

Khoảnh khắc đó, họ như quay lại thuở ban đầu, chứng kiến cảnh tượng vô địch của người ấy.

Ba nghìn Ma Thần đều không phải đối thủ!

Ba nghìn Ma Thần gần như bị sát tận.

Máu của Ma Thần đổ xuống như mưa, tưới đẫm mọi ngõ ngách

của Hỗn Độn giới.

Chương 271

Trận đại kiếp xưa nay chưa từng có ấy cũng là đám tang lớn nhất của các sinh mệnh tiên thiên, từ đó Ma Thần mạch điêu linh, không còn cảnh phồn vinh như trước.

Chỉ dựa vào sức một người, vừa khai thiên tích địa vừa chém giết ba nghìn Ma Thần!

Vô địch đến nhường nào, khủng bố đến nhường nào, vô thượng đến nhường nào!

Vào khoảnh khắc đó, ngay cả Đại Đạo cũng phải run rẩy, thề phải ngăn cản người đó tiến thêm bước nữa!

Cuối cùng, người đó không thể bước ra bước cuối cùng để sánh ngang Đại Đạo, đành phải vẫn lạc, thân thể hóa thân thành vạn vật, tạo ra một giới mới mang tên Hồng Hoang!

"Không!" Một tia nguyên thần còn sót lại của La Hầu phát ra tiếng gầm chấn thiên động địa, chứa đựng sự bất cam, phẫn nộ và cả tuyệt vọng khiến người nghe phải động lòng!

La Hầu quả là một nhân vật bi kịch.

Thuở đầu định sát lục chứng đạo, đánh bại bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần, nhưng lại đụng phải sát tinh Bàn Cổ khiến thân xác tiêu tan.

Nay tiến thêm một bước chứng đạo Hỗn Nguyên, đạo quả ký thác vào dòng thời gian của hai giới, thế nhưng lại bị La Thiên một rìu chém nát chân thân, tổn hại nặng nề đến bản nguyên!

Lẽ nào tất cả đều là mệnh trời chú định?

Tiếng gầm của La Hầu chấn động Hỗn Độn giới, mang theo sự thê thảm khiến nhiều đại năng phải cau mày.

Thần thông mà La Hầu vừa triển hiện nghịch thiên đến thế, khiến ai cũng chấn động, đa số tự thấy không bằng, lại thêm uy năng của Diệt Thế Đại Ma gia trì, cuối cùng cũng thừa nhận một Hỗn Độn Ma Thần đã trở lại đỉnh phong.

Ai ngờ, La Thiên chỉ tung một rìu đã diệt đi chân thân của hắn, thậm chí hủy hoại cả đạo cơ!

"Oanh!" Kim quang vô lượng mang theo chân ý hung mãnh tuyệt luân càn quét vạn giới, chém một vùng không gian Hỗn Độn thành trạng thái bán hồng mông.

Trong khoảnh khắc, nơi này suýt nữa trở lại thời kỳ sơ khai của vũ trụ, không gian không tồn tại, chỉ còn thấp thoáng dấu vết của thời gian!

Nếu thực lực La Thiên tăng thêm một tầng, thậm chí có thể chém một rìu đưa vạn vật trở về cảnh giới nguyên sơ không có cả thời không!

Khai Thiên Cửu Thức đáng sợ đến mức nào?!

Nhiều đại năng Hỗn Độn giới không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Họ bị dư uy của Bàn Cổ dọa cho khiếp vía, nếu La Thiên thực sự có bản lĩnh đó, hắn cũng chẳng cần kiêng kỵ Hỗn Độn giới làm gì.

Trảm Hỗn Độn là chiêu mạnh nhất trong Khai Thiên Cửu Thức, các chiêu thức sau tuy liên quán nhưng uy lực không bằng, chủ yếu mạnh ở thần thông và biến hóa pháp tắc.

"Ta diệt chân thân ngươi, cũng có thể trọng thương đạo quả của ngươi tại Hồng Hoang giới, nếu còn chấp mê bất ngộ, đừng trách ta vô tình." La Thiên lạnh lùng nói với tia nguyên thần tàn dư của La Hầu.

"Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành!

Ra tay đi.” La Hầu cũng cứng rắn, không hề chịu khuất phục!

“Tốt!

Không hổ là Ma Tổ!” La Thiên lộ vẻ tán thưởng, một rìu trảm diệt tia nguyên thần cuối cùng của La Hầu!

Khi chân thân bị phá, nguyên thần của La Hầu cơ bản đã rút về ấn ký đạo quả trong dòng thời gian.

Dù hôm nay La Thiên trảm chân thân của hắn ở đây thì cũng chỉ khiến hắn trọng thương, không thể triệt để xóa sổ mọi dấu vết ở Hồng Hoang giới.

Có một điểm: Vì đạo quả của La Hầu huyền chiếu trên dòng thời gian Hồng Hoang giới, nên việc La Thiên trảm diệt chân thân hắn cũng khiến dòng thời gian Hồng Hoang phản phệ không nhẹ.

“Ngạch!” Lòng La Thiên chợt dâng lên cảm giác chán ghét kỳ lạ, khí tức toàn thân chấn động bất ổn khiến hắn không nhịn được mà rên khẽ một tiếng.

Hồng Hoang Thiên Đạo đang chế hành hắn vì tội trảm diệt La Hầu!

So với việc chân thân La Hầu bị diệt, chút cái giá này chẳng đáng là bao.

Trước khi tia nguyên thần của La Hầu biến mất, hắn há miệng phun ra một đóa hắc liên tam phẩm, nó nhanh chóng lớn dần, thôn phệ nguyên khí trong hư không đổ nát.

Sau đó, La Thiên thu hồi hắc liên, thân hình nhoáng lên một cái rồi biến mất.

Hắn rời đi vô cùng dứt khoát, không cho các đại năng Hỗn Độn giới cơ hội phản ứng.

Một lát sau, đám đại năng Hỗn Độn giới mới xôn xao: "Khốn kiếp, để hắn chạy mất rồi!" "Rút lui thật dứt khoát, về điểm này ta không bằng hắn!" "Các vị đừng bốc phét nữa, hắn mà không đi, ai trong các ngươi dám xông lên?

La Hầu là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà còn không đỡ nổi một rìu của hắn!" "Nhưng cũng không ngờ Hỗn Độn chân thân lại yếu ớt trước Khai Thiên Cửu Thức đến vậy!" "Đó không phải trọng điểm, các ngươi không chú ý sao, cây rìu vàng kia dường như xuất hiện một hai vết rạn?" "Ta cũng thấy rồi, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên linh bảo cũng không chịu nổi sự phản phệ sức mạnh của Khai Thiên Cửu Thức!" "Đáng tiếc là chỗ đó xảy ra biến động lớn, các nguyên sơ đại năng đều tới đó cả rồi, nếu không thì hôm nay La Thiên chắc chắn gặp rắc rối." "Hừ, truyền thừa Bàn Cổ dù sao cũng là công pháp mạnh nhất!

Truyền thuyết kể rằng có cơ hội chứng đắc Đại Đạo vô thượng pháp." "Không biết năm đó nếu không có chúng ta quấy nhiễu, Bàn Cổ có thể bước ra nửa bước cuối cùng, từ bán bộ Đại Đạo Thánh Nhân tấn thăng thành Đại Đạo Thánh Nhân hoàn chỉnh hay không?!" "Khó lắm, mỗi vị nghịch đạo giả đều không có kết cục tốt, phía sau chắc chắn có Đại Đạo nhúng tay, nếu không Bàn Cổ sao dễ dàng vẫn lạc như vậy!" Chẳng bao lâu sau, các cuộc trao đổi dần im lặng, chỉ còn lại một vùng Hỗn Độn giới tiếp tục sụp đổ, bong tróc rồi lại tái sinh...

Một trận đại chiến khoáng thế cứ thế hạ màn.

Lục Thánh và Bình Tâm nương nương đang quan sát từ xa đều không khỏi cảm khái.

Từ khi thành Thánh, được Thiên Đạo gia trì, họ cứ ngỡ tu vi của mình đã không còn cách La Thiên bao xa.

Cùng lắm cũng chỉ chênh lệch chút ít, vẫn chung một tầng thứ.

Ai ngờ trận chiến hôm nay khiến tâm trạng họ trở nên ảm đạm: Khoảng cách với La Thiên còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng!

Sự mạnh mẽ của La Thiên cũng khiến một số việc họ còn đang do dự trở nên kiên định hơn.

Tuy nhiên, việc Hồng Hoang Thiên Đạo chế hành La Thiên cũng làm họ an tâm phần nào.

Chương 272

Nếu có bị La Thiên đánh, thì La Thiên cũng phải chịu phản phệ, không đến mức bị mất mặt trắng trợn.

Trong chốc lát, các đạo trường của Thánh nhân ngoài ba mươi ba tầng trời đều rơi vào một sự tĩnh lặng kỳ quái theo tâm tư của chủ nhân họ.

Tại Hồng Hoang, Ngũ Thần Sơn, trong Thanh Liên cung.

La Thiên đang chăm chú quan sát Toái Tinh Thần Phủ, có chút ngoài ý muốn.

Hắn không ngờ rằng Toái Tinh Thần Phủ dù mạnh như vậy, là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo với ba mươi chín điều Tiên Thiên thần thai cấm gia trì, nhưng sau khi toàn lực tung ra chiêu Trảm Hỗn Độn vẫn xuất hiện hư tổn.

Lúc này trên mặt rìu có hai vết nứt rõ rệt, nếu cứ tiếp tục thế này, Toái Tinh Thần Phủ không trụ nổi mười rìu nữa!

Nhưng như vậy cũng đủ rồi!

Dù sao người có thể khiến hắn phải dùng đến Trảm Hỗn Độn cũng không có mấy ai.

Sự việc này nhắc nhở La Thiên: Cần sớm tìm đủ các món Khai Thiên chí bảo rồi đúc lại Khai Thiên Thần Phủ!!

Có lẽ chỉ có Khai Thiên Thần Phủ mới chịu nổi toàn bộ uy năng của Khai Thiên Cửu Thức!

Có một cách là dùng Tiên Thiên thần thai cấm để nâng cấp Toái Tinh Thần Phủ một lần nữa!

Nâng cấp nó thành Tiên Thiên chí bảo!

Có lẽ Tiên Thiên chí bảo mới chịu nổi sự gia trì kép của Khai Thiên Cửu Thức và sức mạnh pháp tắc.

Đương nhiên, Hỗn Độn chí bảo Khai Thiên Thần Phủ vẫn là lựa chọn hàng đầu của La Thiên.

"Hơi khó đây, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đều đang được dùng để trấn áp khí vận của các giáo.

Muốn họ nhường ra trừ phi có vật gì khiến họ động tâm, nhưng biết tìm đâu ra thứ khiến Thánh nhân động tâm đây?" "Trong tay ta có một trăm điều Tiên Thiên thần thai cấm, nếu bỏ chút công sức thì tạo ra hai ba món Tiên Thiên linh bảo không khó, nhưng loại này không bì được với Khai Thiên tam chí bảo..." La Thiên suy tính đủ cách, nhất thời cũng chưa có chủ ý gì hay.

Tuy nhiên, vài chuyện không cần cân nhắc ngay lúc này, việc thăng tiến của phu nhân mới là quan trọng nhất!!

Hi Hòa từ khi có được Hồng Mông Tử Khí thì tu hành tiến triển vượt bậc, liên tục phá quan, việc trảm đệ tam thi cũng đã ở ngay trước mắt.

Đột nhiên một ngày, phía trên Thanh Liên cung tường vân hội tụ, tử khí lan tỏa chín vạn dặm, vô số kim liên mọc lên, thiên hoa loạn trụy.

Đó là khi Hi Hòa trảm xuất Chấp thi – đệ tam thi, tạo nên động tĩnh lớn lao như vậy.

La Thiên nhìn nơi phu nhân bế quan, đạo tâm cũng có chút dao động.

Thú thực, tuy Hi Hòa đã trảm được đệ tam thi nhưng La Thiên vẫn thấy nàng tu hành hơi chậm.

Dù sao trong tay nàng cũng nắm giữ một đạo Hồng Mông Tử Khí kia mà!

Đương nhiên Hi Hòa tiến cảnh chậm là vì nàng muốn ép nén cảnh giới Chuẩn Thánh của mình cho thật vững chắc.

Cùng với việc Chấp thi được trảm ra, tu vi Hi Hòa bước một bước tới cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn cách Thánh nhân một bước chân.

Bước chân này tựa như hào sâu vạn trượng, nếu không khéo Hi Hòa có thể cả đời không vượt qua nổi.

Nhưng đối với người sở hữu lượng công đức khổng lồ như La Thiên, bước cuối cùng của phu nhân không phải vấn đề, chỉ cần thời cơ đến, hắn sẽ dùng công đức giúp Hi Hòa thực hiện cú nhảy cuối cùng, trở thành Hồng Hoang Thánh nhân.

Thời cơ này cần La Thiên hoàn thành một số việc, trong đó phải có thỏa hiệp với Hồng Quân và Thiên Đạo.

Dù sao ban đầu Hồng Quân đã định ra sáu vị Thánh nhân, đó cũng là ý của Thiên Đạo.

Nếu muốn tăng thêm một tôn vị Thánh nhân thiên định, chắc chắn gã Hồng Quân kia sẽ gây khó dễ.

Trong lòng La Thiên lại có sự cân nhắc: Rốt cuộc nên để Hi Hòa thành Hồng Hoang Thánh nhân thiên định, hay để nàng thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thoát khỏi sự hạn chế của Thiên Đạo.

Rất nhanh hắn đã đưa ra quyết định: "Thôi vậy, trở thành Thánh nhân thiên định cũng không phải chuyện xấu." Hi Hòa đã dùng Hồng Mông Tử Khí do Hồng Hoang Thiên Đạo diễn hóa, muốn thoát khỏi liên hệ với đối phương, La Thiên sẽ phải tốn không ít công phu.

Đặc biệt là việc Hi Hòa luyện hóa Hồng Mông Tử Khí năm xưa đã

giúp ích rất nhiều cho việc Thiên Đạo chấp nhận La Thiên ở thế giới này, công nhận hắn là một hộ pháp ngoại giới của sinh linh Hồng Hoang, cho phép hắn tự do đi lại.

"Âm!" Lúc này, một tiếng đạo âm thanh thúy vang lên ngắt quãng dòng suy nghĩ của La Thiên.

Hắn thấy một luồng hàn quang thanh lãnh bay ra từ đỉnh mật thất, đứng lơ lửng giữa hư không.

Một nữ tử áo xám có dung mạo giống Hi Hòa tới bảy tám phần hiện ra, thần sắc nàng phức tạp, chấp niệm hiện rõ trên mặt khiến đôi mắt không ngừng biến đổi màu sắc.

Sau đó, một món Tiên Thiên pháp bảo bay tới nâng đỡ nàng.

Hi Hòa dùng món pháp bảo trảm Chấp thi là Tiên Thiên Thủy Hỏa Hồ Lô do La Thiên tặng, hồ lô này đã được La Thiên thêm vào đủ số Tiên Thiên thần thai cấm, thăng cấp thành cực phẩm Tiên Thiên linh bảo!

Đủ sức gánh vác một bộ Chấp thi.

"Hoa!

Hoa!" Sau hai tiếng động khẽ, thêm hai bóng người đội pháp bảo bay ra, chính là Thiện và Ác nhị thi của Hi Hòa.

Tam thi cùng hiện, một luồng khí tức bùng nổ, pháp lực dồn dập như đại dương cuộn trào khiến các dị tượng tường thụy biến mất, chỉ còn lại pháp lực sắc bén vô cùng!

Ngay cả thần thức của một số Chuẩn Thánh ở gần đó cũng bị luồng pháp lực vô thượng này đánh cho tan tác, phải chịu thiệt thòi nhỏ!

Pháp lực sau khi trảm tam thi hùng hồn vô lượng đến mức khiến

các đại năng cấp Chuẩn Thánh phải kinh hãi.

Chương 273

Mức độ pháp lực này đã tiệm cận tầng thứ của Thánh nhân, có thể dễ dàng nghiền ép các Chuẩn Thánh khác.

Rất nhanh, Hi Hòa thu hồi tam thi, bắt đầu quá trình dung hợp.

Nhưng bước này dường như đã xảy ra vấn đề!

Không lâu sau, một tiếng động trầm đục phát ra từ mật thất, La Thiên vội vàng lao tới, dùng pháp lực áp chế biến động trong cơ thể Hi Hòa.

Quả nhiên, tam thi hợp nhất không dễ dàng như vậy.

Tuy nhiên cũng tại Hi Hòa hơi vội vàng, muốn dựa vào Hồng Mông Tử Khí để lập tức thành Thánh.

"Phu quân, thiếp làm chàng thất vọng rồi." Hi Hòa ho nhẹ hai tiếng, thở dốc rồi nhìn La Thiên với vẻ áy náy.

"Thất vọng gì chứ, nàng làm được đến mức này đã khiến phu quân kinh hỉ lắm rồi." La Thiên vội vỗ nhẹ lên tấm lưng mềm mại của nàng để an ủi.

"Tỷ tỷ, muội nỗ lực như vậy mà đến nay mới trảm được một thi, tỷ mạnh hơn muội nhiều lắm." Thường Hi cũng chạy tới, thấy Hi Hòa tự trách, cô nàng có chút không vui.

Đồng thời, cô cũng có chút hâm mộ, mắt trông mong nhìn La Thiên.

La Thiên biết ý nàng: Hồng Mông Tử Khí!

Đối với yêu cầu của cô em vợ, La Thiên đương nhiên sẽ tận lực thỏa mãn.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí đâu có dễ kiếm như vậy, Hồng Hoang thế giới chỉ diễn sinh chín đạo, trừ đi đạo đã độn ẩn thì còn tám đạo, nay đã dùng mất bảy đạo, chỉ còn lại một đạo cuối cùng.

Ngay cả La Thiên và Lục Thánh cũng không thể suy diễn ra tung tích của đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại.

Chắc chắn có sự che đậy cố ý của Thiên Đạo, có khả năng thời cơ xuất thế chưa tới.

La Thiên thậm chí đoán rằng đạo cuối cùng có thể giấu ở một nơi ngoài Hồng Hoang.

Nghĩ đến đây, hắn sực nhớ ra một chuyện, không khỏi kinh ngạc: "Lẽ nào nó quan hệ với việc các địa giới khác xuất thế?" Có khả năng đạo Hồng Mông Tử Khí này phải đợi đến khi Phật giới, Ma giới và các đại giới khác xuất thế mới lộ ra manh mối!

Theo sự hưng thịnh của trào lưu tu hành, khi khí vận Tiên đạo lên đến đỉnh điểm, Ma giới sẽ hoành không xuất thế để ngăn chặn Tiên đạo, trở thành kẻ thù của Tiên đạo, dùng vô hình tâm ma quấy nhiễu đạo tâm đệ tử.

Tích tụ lâu ngày sẽ dẫn đến cục diện ma tăng đạo giảm.

Còn Phật giới cũng sẽ xuất thế sau khi Tây Phương giáo thoát khỏi Huyền môn, tự lập môn hộ.

Tuy nhiên, các địa giới tân sinh này khác hẳn Thiên giới và Địa giới trước đó, chúng không phải do Hồng Hoang thiên địa trực tiếp dựng dục, mà do Ma Tổ và Tây Phương nhị thánh dung hợp nhiều đại thiên thế giới mà thành.

Do đó, các đại giới này không bì kịp Thiên giới và Địa giới, về tầng thứ kém hẳn một bậc.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Cực Lạc Thế Giới.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau gật đầu, sau đó vận dụng Thánh nhân chi lực.

Ma giới đã ứng cơ mà xuất, cơ hội để họ xuất thế cũng tới rồi.

Trước đó họ đã gieo nhiều hạt giống, chiếm lĩnh nhiều đại giới phụ thuộc Hồng Hoang để hoằng dương giáo nghĩa Tây phương, biến nơi đó thành đất của Tây phương.

Nay thời cơ chín muồi, họ động dụng Thánh nhân chi lực bắt đầu dung hợp các đại giới đó để khai sinh Phật giới!

Sau khi Phật giới xuất thế, hai người sẽ chiêu cáo thiên hạ, chính thức thoát ly Huyền môn, lập môn hộ riêng.

Còn về phía Tam Thanh và Nữ Oa, họ cũng chẳng quản nổi nữa.

Phụ thuộc dưới trướng Huyền môn chỉ là đệ tử ký danh, khí vận Tây Phương giáo hằng ngày bị chia sẻ không ít, họ đã sớm đau lòng không thôi.

Cũng chính vì thế, dù sở hữu hai vị Thánh nhân nhưng Tây Phương giáo vẫn không bì kịp bất kỳ giáo nào trong Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo.

Nay độc lập ra ngoài, uy thế và khí vận của Tây Phương giáo sẽ không kém cạnh Huyền môn tam giáo.

"Hắc!" Chuẩn Đề quát lớn, pháp lực vô lượng xé toạc hư không, lôi ra một phương đại giới.

"Oanh long long!" Một đại giới rời khỏi Hồng Hoang địa giới, không còn phụ thuộc nữa, thanh thế khủng bố biết bao, cả Hồng Hoang đại địa đều hay biết.

Trên bầu trời dị tượng vạn thiên, hư không rung chuyển dữ dội làm các tinh tú trở nên mờ ảo.

Chuẩn Đề vừa ra tay, Tiếp Dẫn cũng theo sau lôi ra một đại giới khác.

Sau đó hai phương đại giới dung hợp trong chiều sâu hư không!

Sinh linh ở hai giới đó không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cảm nhận được biến hóa khủng bố, chỉ biết quỳ xuống cầu nguyện hai vị Thánh nhân.

Hai vị Thánh nhân đương nhiên hiện ra kim thân hình chiếu, soi sáng hai giới và ban xuống kim quang vô lượng, khai mở trí tuệ cho chúng sinh, giúp họ minh ngộ và tăng tiến tu vi.

Đồ đệ Tây Phương giáo cũng khẩn trương hành động, giúp Thánh nhân an phủ chúng sinh, giải thích nguyên nhân thiên địa cự biến.

Nhờ có hình chiếu Thánh nhân ổn định lòng người, việc dung hợp diễn ra thuận lợi.

Nhưng không chỉ dừng lại ở đó, Chuẩn Đề tiếp tục kéo thêm các đại giới nhỏ hơn gia nhập.

Ba giới dung hợp!

Không!

Chương 274

Còn phương thứ tư, thứ năm, thứ sáu...

Tổng cộng là chín giới, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mới dừng tay, tập trung toàn lực vào việc dung hợp.

Đa số đại năng Hồng Hoang đều kinh ngạc không thôi.

Chín phương đại giới dung hợp thành một thế giới?

Thế giới như vậy chỉ đứng sau Thiên, Địa, Nhân giới, gần như ngang hàng Ma giới!

Hai vị Thánh nhân Tây phương định làm gì?!

Lẽ nào muốn khai tịch một đại thế giới sánh ngang Ma giới?!

Làm việc lao tâm khổ tứ như vậy có ý nghĩa gì?!

Đương nhiên, nhị thánh ra tay tất có thâm ý.

Đại năng khác không đoán ra, nhưng các Thánh nhân ngoài ba mươi ba tầng trời lúc này đều cảm ứng được, ai nấy sắc mặt đại biến.

Hai tên Tây phương này to gan thật!

"Thật hồ đồ!" Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân vốn không màng thế sự lúc này cũng không ngồi yên được nữa, ngài thoát khỏi trạng thái thần du thái hư, đi tới Cực Lạc Thế Giới tìm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Với tư cách là đại sư huynh Huyền môn, ngài không thể ngồi nhìn hai người thoát ly lánh lập môn hộ.

Biến động ở Tây Phương giáo không chỉ khiến Thái Thanh Thánh nhân lộ diện, mà nhị thanh còn lại cũng lần lượt tới theo.

Tam Thanh vừa giáng lâm Cực Lạc Thế Giới đã muốn chất vấn nhị thánh Tây phương.

Thấy Tam Thanh tới, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thừa hiểu là vì chuyện gì, vội vàng tiến lên nghênh đón, miệng gọi sư huynh ngọt xớt.

"Thôi đi, hôm nay các ngươi làm chuyện này có xứng với ta?

Có xứng với sư tôn lão nhân gia không?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tính khí xưa nay vẫn nóng nảy, là người đầu tiên lên tiếng trách móc.

Tiếp đó Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Lánh lập môn hộ, phân tán khí vận Huyền môn, đó là điều ta không thể dung thứ.

Nếu còn chấp mê bất ngộ, e rằng phải đánh một trận." Ý của Thông Thiên rất rõ ràng: Muốn lập môn hộ riêng cũng được, nhưng phải ăn đòn trước đã!

Thái Thanh Thánh nhân với gương mặt sầu khổ nói: "Nhị vị sư đệ, vì cớ gì phải làm vậy?

Mọi người đều là căn bản của Huyền môn, không cần thiết phải rơi vào cảnh can qua như thế này." Thực tế ngay cả Thái Thanh cũng đang đe dọa.

Không còn cách nào khác, với tư cách thủ đồ Huyền môn, ngài hưởng khí vận nhiều nhất trong Lục Thánh, nay nhị thánh lập môn hộ riêng, ngài thiệt hại nặng nhất.

Tuy tu Vô Vi đạo, nhưng không có nghĩa là không tranh, cái gọi là vô vi là không tranh những chuyện không đâu, nhưng liên quan đến lợi ích thì phải đại tranh, chính là "vô bất vi"!

Chuẩn Đề cũng là kẻ nóng tính, thấy Tam Thanh đều mở miệng đe dọa thì không nhịn nổi nữa, phẫn nộ phản pháo: "Tam Thanh cũng thật biết nói, Tây Phương giáo ta dù lưu lại khí vận Huyền môn, thì các ngươi hưởng cũng nhiều hơn hai giáo chủ chúng ta!

Các người lấy tư cách gì chỉ trích ta?!" "Hôm nay ta quyết tâm lập môn hộ riêng!

Ai cản ta chính là kẻ thù, muốn đánh thì đánh!

Chuẩn Đề ta sợ gì chứ?!" Tiếp dẫn với vẻ mặt từ bi nói: "Chư vị sư huynh, hôm nay ý Tiếp Dẫn đã quyết, không cần khuyên nhủ thêm." Tuy Tam Thanh chiếm ưu thế về số lượng, nhưng nhị thánh tự tin vào lợi thế đạo trường, nếu chuyên tâm phòng ngự, họ tin rằng Tam Thanh liên thủ cũng chưa chắc đã làm gì nổi mình.

"Hắc hắc, xem ra cũng tự tin gớm nhỉ?

Một ngày là sư huynh, cả đời là sư huynh, bớt lời vô ích, chiến thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra Bàn Cổ Phiên, toàn thân kim quang cuồng dũng, trên đầu có huyền quang hiển hóa ra một phương tiên cảnh.

"Hừ, sợ gì chứ, hôm nay để Chuẩn Đề ta lĩnh giáo cái gọi là Bàn Cổ chính tông rốt cuộc có bản lĩnh gì!" Chuẩn Đề tay phải cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay trái nắm Hàng Ma Xử, chiến ý lẫm liệt.

Thú thực, tính khí hắn cũng chẳng khác Nguyên Thủy là bao, hai bên vốn đã ngứa mắt nhau từ lâu, hôm nay mượn thời cơ này phân thắng bại một trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không cần phải nói, cũng muốn thanh toán món nợ cũ năm xưa Tam Thanh bị nhị thánh Tây phương ngầm tính kế.

Tiếp Dẫn thì ngồi xếp bằng trên ao công đức bát bảo, điều động sức mạnh của Cực Lạc Thế Giới để chống lại sự tấn công của hai vị Thánh nhân còn lại.

Tuy nhiên, khi trận chiến sắp bắt đầu, họ chợt cảm ứng được một vị Thánh nhân khác giáng lâm nên tạm thời dừng tay.

Chỉ thấy từ hư không xa xăm, Nữ Oa Thánh nhân chậm rãi bước ra.

Sự xuất hiện của Nữ Oa khiến nhị thánh Tây phương rùng mình, còn Tam Thanh thì vui mừng.

Tam Thanh cho rằng tiểu sư muội cuối cùng đã chọn đứng về phía mình.

Họ nghĩ Nữ Oa sẽ đứng về phía Huyền môn.

Dù sao Nữ Oa cũng như Tam Thanh, đều là đệ tử chân truyền, không giống hai kẻ Tây phương kia chỉ là đệ tử ký danh!

Nhị thánh Tây phương thấy Nữ Oa thì sắc mặt đại biến, suy nghĩ cũng giống như Tam Thanh.

Tuy nhiên, tất cả đều nhầm, lần này Nữ Oa giáng lâm không đứng về phe nào mà chỉ muốn khuyên can dừng tay.

"Sư muội, không giúp thì thôi, nhưng cũng đừng giúp hai kẻ kia.

Hôm nay nhất định phải cho chúng một trận tơi bời!

Chương 275

Tránh ra một bên mà xem sư huynh thu thập lũ phản đồ này." Nguyên Thủy Thiên Tôn không khách khí bảo Nữ Oa tránh ra.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng nói: "Tiểu sư muội, đừng nhúng tay vào vũng nước đục này kẻo bẩn thân." Thấy vậy, Nữ Oa chỉ biết thở dài rồi lùi lại.

Dù việc ba vị sư huynh lập giáo thành Thánh được hoàn thành nhờ Nhân tộc do nàng tạo ra, nhưng dường như họ chẳng hề nể tình, một chút mặt mũi cũng không cho.

Tuy nhiên, việc này liên quan đến khí vận Huyền môn, Nữ Oa biết mình lời nhẹ ý mỏng, đã tận nhân sự, còn lại cứ mặc kệ vậy.

Không còn Nữ Oa cản trở, cuộc giao đấu giữa ngũ thánh không còn vấn đề gì nữa.

Chỉ có điều, khi định ra tay, hư không lại rung chuyển một lần nữa khiến họ suýt chút nữa thổ huyết.

Một người xuất hiện khiến họ không thể không dừng tay.

La Thiên Đạo Tôn!

Hắn dẫn theo hai vị đạo lữ tới đây, không biết ý đồ gì?!

Nhưng chuyện của Huyền môn, một kẻ ngoài Huyền môn như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên định xen vào làm gì?!

Tức giận nhất chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Họ đã dày công kinh doanh đạo trường Cực Lạc Thế Giới bao năm, vậy mà bất kể Nữ Oa hay La Thiên, ai nấy đều coi lớp lớp Tiên Thiên cấm chế như không khí!

Giống như hai người đang ngồi ăn cơm trong nhà mà cứ có người lạ tự ý mở cửa xông vào xông ra vậy.

Thật quá đáng!

Chỗ cốt lõi của đạo trường người ta, chẳng lẽ không biết "gõ cửa" chào chủ nhà một tiếng sao?!

Tuy nhiên, nhị thánh còn chưa kịp nổi giận thì La Thiên đã lên tiếng.

Sau khi chào hỏi chư thánh, hắn thả ra Chư Thiên Khánh Vân, cùng hai vị đạo lữ ngồi xuống, bày biện mỹ tửu tiên hào, ra vẻ chuẩn bị xem kịch.

Không chỉ vậy, hắn còn mời cả Nữ Oa Thánh nhân ngồi cùng!!

Coi ngũ thánh chúng ta là phường hát tuồng sao?!

Thấy Tam Thanh và nhị thánh Tây phương ai nấy sắc mặt khó coi, La Thiên cũng biết mình hơi quá đáng, vội giải thích: "Chư vị Thánh nhân đừng trách, phu nhân ta đang kẹt ở bước tam thi hợp nhất, hôm nay dẫn nàng tới đây chứng kiến thủ đoạn của các vị để tìm cách đột phá, xin hãy lượng thứ cho." "Cứ coi như ta không tồn tại là được, à, cũng đừng lo cho ta, tạm thời các vị không làm ta bị thương được đâu." La Thiên không bổ sung thì thôi, bổ sung xong suýt làm Nguyên Thủy và Chuẩn Đề thổ huyết.

Tạm thời không làm bị thương được?!

Thằng nhóc này cậy thế khinh người quá!

La Thiên thật quá quắt!

Nhưng dù biết hắn quá quắt, Tam Thanh và nhị thánh cũng đành bất lực.

Thú thực, được La Thiên mời cùng ngồi với đạo lữ của hắn, lòng

Nữ Oa cũng có chút gợn sóng.

Nhưng nếu cứ thế rút lui thì cũng không cam lòng, nên nàng nhận lời mời, bước vào Chư Thiên Khánh Vân ngồi xuống.

Hi Hòa và Thường Hi nhìn Nữ Oa diễm lệ vô cùng cũng không khỏi cảm khái: Không hổ là nhan sắc cực hạn của Tam giới.

Hi Hòa là người hiểu và gần gũi La Thiên nhất, tâm tư thông tuệ, đương nhiên phát hiện ra chút ý tứ của Nữ Oa Thánh nhân dành cho lang quân mình.

Nhưng nàng không hề ghen tuông mà lại có chút hy vọng.

Nàng không cho rằng La Thiên chỉ thuộc về hai chị em mình, lang quân định sẵn sẽ sánh ngang Đạo Tổ, Thánh nhân còn phải kém một bậc, việc hắn thích bao nhiêu phụ nữ nàng cũng không phản đối.

Nếu không, năm xưa thấy muội muội mình thích La Thiên, nàng đã chẳng hào phóng đẩy muội muội sang cho hắn.

Chỉ là Nữ Oa Thánh nhân có lẽ vì vướng bận thân phận nên chưa chắc đã chủ động.

Hi Hòa đột nhiên nghĩ đến chuyện mình hiến thân, không khỏi đỏ mặt, thầm mắng: Lục dục lão tặc hại chết người ta mà!

Sự gia nhập đột ngột của La Thiên và đạo lữ khiến ngũ thánh lâm vào cảnh khó xử, đánh cũng không xong, mà không đánh cũng chẳng được.

Dù sao vừa rồi đã mạnh miệng tuyên bố phải làm một trận, tuyệt đối không thể né tránh.

Nhưng đánh ở đây thì đúng là diễn kịch cho La Thiên xem...

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, có giỏi thì ra Hỗn Độn giới chiến một trận." Thông Thiên Giáo Chủ nhanh trí định dời chiến trường ra Hỗn

Độn giới.

Như vậy dù La Thiên có đứng xem cũng đỡ ngượng hơn.

“Bớt nói nhảm đi, đánh thì đánh ở đây, đừng có bày trò.” Nhưng Chuẩn Đề lại không chịu.

Đùa sao, ra Hỗn Độn giới thì làm gì còn lợi thế chủ trường, cứ ở đây mà đối đầu trực diện.

“Không biết tốt xấu!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi nóng, vung mạnh Bàn Cổ Phiên.

“Sưu sưu sưu!” Vô số Khai Thiên khí nhận bay ra, mang theo sức mạnh khai tịch đáng sợ, trảm diệt không gian, phá hủy mọi thứ, lập tức ập xuống đầu Chuẩn Đề.

Khai Thiên khí nhận chính là thần thông vô thượng mà Bàn Cổ đại thần năm xưa dùng Khai Thiên Thần Phủ chém rách Hỗn Độn, nó có sức mạnh hủy diệt mọi thứ, vạn vật thế gian trừ một số ít linh vật tiên thiên ra thì không gì chịu nổi sức công phá này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa ra tay đã dùng Bàn Cổ Phiên mạnh nhất, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vội vàng tế xuất bảo vật mạnh nhất của mình.

Chương 276

Chỉ thấy một tòa Công Đức Kim Liên mười hai phẩm xoay tròn dưới chân Tiếp Dẫn Thánh nhân, tỏa sáng rực rỡ, kim quang vô lượng lấp đầy Cực Lạc Thế Giới.

Tiếp Dẫn ngự trên đài sen chống đỡ Khai Thiên khí nhận.

Những luồng khí nhận chém lên chỉ làm kim quang rung động chứ không phá vỡ được lớp phòng hộ.

Chuẩn Đề thì hóa ra Bồ Đề pháp tướng để tăng cường công kích, Thất Bảo Diệu Thụ quét ra từng đạo thất thải kỳ quang có thể diệt sạch mọi thứ, quét ngang không gian.

Đặc biệt là Hàng Ma Xử trong tay hắn còn đáng sợ hơn, xuất quỷ nhập thần, ra đòn sắc bén, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng đề phòng thường trực.

Lúc này Chuẩn Đề mới thể hiện bản lĩnh thực sự, ngăn cản được Thông Thiên Giáo Chủ.

Tiếp Dẫn Thánh nhân lúc này cũng hóa ra Trượng Lục Kim Thân, tay trái cầm Tiếp Dẫn Bảo Tràng phát ra kỳ quang, tay phải vung Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, bạch khí treo trên không, kim quang lấp lánh.

Thanh mộc chi khí từ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ rót vào Cực Lạc Thế Giới, khiến nơi đây mọc lên từng gốc thần thụ mang hơi thở của Bồ Đề và Kim Liên, gia trì cho thế giới này.

Có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ gia cố, dù là thủ đoạn của Thánh nhân muốn đánh nổ thế giới này cũng không thể.

Chuẩn Đề Thánh nhân lắc mình một cái, hiện ra tướng ba đầu sáu tay, một tay cầm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, một tay cầm Tịch Diệt

Bảo Luân, tay cầm kim cung, tay cầm ngư tràng... dưới chân có một đóa bạch liên xoay tròn.

Chư thánh thấy vậy không khỏi kinh ngạc: Thì ra đóa Tịnh Thế Bạch Liên mất tích bấy lâu nay lại nằm trong tay Chuẩn Đề, Tam Thanh không khỏi có chút phẫn nộ.

Tịnh Thế Bạch Liên cũng do một hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, giống như các đài sen khác, nó là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo sở hữu năng lực phòng ngự cực mạnh.

Một khi ngồi trên đó sẽ vạn pháp bất xâm, vạn tà bất nhiễm, có thể tịnh hóa vạn vật, thanh lọc tâm trí con người trong nháy mắt.

Theo một nghĩa nào đó, Tịnh Thế Bạch Liên rơi vào tay Tây Phương giáo chuyên đi tẩy não người khác còn đáng sợ hơn các đài sen còn lại.

Đương nhiên, hôm nay đấu với các cường giả cấp Thánh nhân thì khả năng thanh lọc tâm trí khó lòng có tác dụng.

"Tốt lắm!

Không thấy quan tài không đổ lệ!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Chuẩn Đề tung hết thủ đoạn, ra vẻ thề sống chết một trận, cũng nổi giận lôi đình, tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm.

"Thương thương thương thương!" Tiếng kiếm reo vang dội chư thiên, một luồng kiếm ý và kiếm khí hung lệ cực điểm lập tức tràn ngập không gian, không gì không quét sạch, không gì không phá vỡ!

Màn sương mù ảm đạm lập tức che phủ nửa bầu trời Cực Lạc Thế Giới, bên trong kiếm khí sắc bén ngang dọc, trận pháp nghiêm ngặt, biến hóa vô cùng, những luồng kiếm quang ẩn hiện khiến ngay cả Thánh nhân nhìn thấy cũng phải cảm thán.

Tru Tiên Kiếm Trận chính thức được bố hạ.

Lúc này, chân mày La Thiên chợt nhướng lên.

Việc Thông Thiên Giáo Chủ tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm khiến Tru Tiên Kiếm Đồ trong tay hắn đột ngột có phản ứng.

Phản ứng này cộng với sự liên kết thầm kín bên trong, dù là Thánh nhân cũng khó lòng che đậy.

Thế nên Thông Thiên Giáo Chủ cũng quay đầu nhìn về phía La Thiên.

Khoảnh khắc đó, ngài cũng biết vật chủ chốt còn thiếu của Tru Tiên Kiếm Trận đang nằm trong tay La Thiên.

Ngài có chút đau đầu.

La Thiên Đạo Tôn quả thực không dễ đối phó.

Không nói đâu xa, ngay trận chiến cuối cùng của Vu Tộc và Yêu Tộc, trái tim Bàn Cổ và Hỗn Độn Chung vốn là vật mà Lục Thánh đã bàn bạc để chia nhau, nhưng La Thiên xen vào lấy đi cả hai món chí bảo, hành động cực kỳ bá đạo.

Tuy hắn có để lại một số thứ hậu hĩnh, nhưng làm sao sánh được với những chí bảo vô thượng như Hỗn Độn Chung và trái tim Bàn Cổ.

Hiện tại đại chiến đang cận kề, Thông Thiên cũng gạt phắt suy nghĩ đó đi, tập trung toàn lực vào nhị thánh Tây phương.

Trận chiến hôm nay liên quan đến danh tiếng Huyền môn, không thể phân tâm, phải dốc toàn lực.

"Tốt!" Thái Thanh Thánh nhân lúc này cũng tế ra Thái Cực Đồ, trong màn sương mông lung khí lành bốc lên, một cây cầu bạch ngọc kim ngân vươn dài ra, sau đầu ngài có âm dương ngư không ngừng xoay chuyển.

Âm dương nhị khí một lần nữa trấn áp hư không, cuồn cuộn ép về

phía Cực Lạc Thế Giới.

"Cực Lạc Thế Giới!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quát lớn, vận hành ao công đức và bát bảo lâm, phát ra những luồng phật quang và phật lôi tịch diệt vô lượng.

"Oanh long long!" Ngũ thánh tung hết thủ đoạn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vận dụng sức mạnh thế giới tích lũy bao năm, trong nhất thời thực lực dường như tương đương với việc có thêm một vị Thánh nhân nữa.

Tương đương với sức mạnh của sáu vị Thánh nhân đối kháng trực diện trong Cực Lạc Thế Giới, lực lượng kinh khủng tàn phá mọi thứ.

Ngay cả Chư Thiên Khánh Vân ẩn giấu trong hư không của La Thiên cũng bị váng vất!

"Đinh linh!

đinh linh!" Kim hoa và chuỗi ngọc trên Chư Thiên Khánh Vân rơi rụng như nước chảy trước hiên nhà, đồng thời mọc ra vô số kim hoa để chống đỡ những đợt tấn công hung mãnh.

Dù vậy, Chư Thiên Khánh Vân cũng rung lắc dữ dội, khiến La Thiên phải phất tay một cái mới trấn tĩnh được biến động.

Sức mạnh Thánh nhân quả nhiên không tầm thường!

Nữ Oa Thánh nhân kinh thán không thôi, nhưng nàng không kinh ngạc vì trận đấu của ngũ thánh mà vì cái phất tay của La Thiên.

Cái phất tay đó nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng lại kích phát sức mạnh của các tầng không gian bên trong Chư Thiên Khánh Vân, khiến xung quanh nó trở thành các lớp không gian chồng chất, sức mạnh Thánh nhân nhất thời không thể thấm vào, tất cả đều bị thôn tính.

Chương 277

Thánh nhân khi bung hết sức mạnh đáng sợ đến mức nào, trong nháy mắt có thể hủy diệt hàng vạn tiểu thế giới phụ thuộc Hồng Hoang, vậy mà Chư Thiên Khánh Vân vẫn chống đỡ được.

Bên trong đó là sức mạnh Thánh nhân với thuộc tính khác nhau, pha lẫn thần thông vô thượng của hai trong Khai Thiên tam bảo, thậm chí có cả lực sát thương của thiên đạo đệ nhất sát trận.

Chư Thiên Khánh Vân đều cản lại được hết!

Chứng tỏ cảnh giới của La Thiên dường như lại tiến thêm một tầng nữa.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa có chút cảm giác vô lực: La Thiên Đạo Tôn phúc vận khí vận cực lớn, có thể sánh ngang Thiên Đạo và Đạo Tổ, tuyệt đối không chỉ dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nàng có ảo giác: Chẳng bao lâu nữa tu vi của La Thiên sẽ ngang hàng với Hồng Quân Đạo Tổ!

Nghĩ vậy lòng nàng lại chùng xuống.

Nàng đã biết chuyện về chủ nhân của Ba nghìn Đại Đạo, nếu La Thiên mạnh mẽ như vậy thì vị trí Đạo chủ của Tạo Hóa đạo chỉ có thể thuộc về hắn, nàng có tranh cũng vô vọng.

"Lẽ nào đời ta chỉ dừng lại ở Hỗn Nguyên Đại La cảnh sao?" Nàng thầm thở dài.

"Oanh!" Trong lúc Nữ Oa đang phân tâm, tình hình phía dưới lại biến đổi.

Hôm nay Tam Thanh đánh tới đạo trường Tây Phương giáo, bề

ngoài là ngăn cản họ thoát ly Huyền môn, nhưng thực chất chỉ là để trút giận.

Cả ba đều hiểu việc Tây phương thoát ly là xu thế tất yếu, là tiến trình của Thiên Đạo, dù là Thánh nhân cũng không thể nghịch thiên.

Nhưng sự phản kháng mạnh mẽ của nhị thánh Tây phương khiến họ hơi đau đầu.

Nếu hạ thủ quá nặng tay thì có vẻ tuyệt tình, dù sao cũng từng là sư đệ.

Nhưng nếu nương tay thì căn bản không thể trấn áp nổi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngay tại đây.

Nếu kéo dài thời gian, các đại năng cấp Chuẩn Thánh sẽ phát hiện ra chuyện gì đang xảy ra trong Cực Lạc Thế Giới.

Cậy đông hiếp yếu mà vẫn bất lực thì danh tiếng Tam Thanh sau này sẽ bị dị nghị, đó là điều họ không muốn.

Hiện tại đại thế thiên hạ nằm trong tay Huyền môn, ngay cả Hạo Thiên cai quản Thiên Đình cũng nhìn Huyền môn mà hành sự.

Nếu uy danh Tam Thanh bị tổn hại sẽ liên lụy đến khí vận Huyền môn.

Nếu không, Thánh nhân việc gì phải để tâm đến cái gọi là mặt mũi, thực chất nó liên quan trực tiếp đến đại khí vận của bản thân.

Bởi vậy!

Tam Thanh dường như sắp dốc toàn lực rồi!

Nhị thánh Tây phương cũng thấy rõ ý đồ đó, họ thu hẹp phạm vi, dựa vào ao công đức và bát bảo lâm vận hóa khí vận bàng bạc của Tây Phương giáo làm nguồn tiếp ứng.

Lần này họ cũng muốn liều một phen, khiến Tam Thanh vô công

mà hưởng, phải xám xịt trở về, mất hết nhan diện.

Chỉ cần hôm nay chặn đứng được uy phong của Tam Thanh thì chút khí vận tổn hao có thể dễ dàng bù đắp lại.

"Oanh oanh oanh!" Lúc này Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn vận chuyển đến cực hạn, mỗi lần vung lên là một đạo Khai Thiên khí nhận màu đen bay ra.

Loại khí nhận này đáng sợ hơn trước gấp nhiều lần, mang theo áo nghĩa diệt thế!

Chỉ một tia nhỏ cũng đủ làm một phương đại thế giới sụp đổ, thiên địa đồng thương!

Nay Nguyên Thủy tung ra chiêu này, không khác gì muốn biến một phương thế giới thành tro bụi.

Thực tế nơi này cũng không chịu nổi uy năng của Bàn Cổ Phiên, ít nhất một phần trăm địa giới đã sụp đổ ngay lập tức.

Nếu không có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và ao công đức hộ trì, e rằng thế giới này đã vỡ tan một phần tư hoặc một phần năm rồi.

Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh cũng vận hóa đến cực điểm, không còn thấy âm dương ngư xoay chuyển nữa, chỉ thấy hai luồng thanh trọc nhị khí bốc lên, biến mọi thứ thành hư vô.

Tốc độ phá hoại tuy kém Bàn Cổ Phiên một chút nhưng cũng chẳng thua bao nhiêu!

Còn Thông Thiên Giáo Chủ thì tuyệt hơn, lúc này ngài cũng hoàn toàn giải phóng uy năng của Tru Tiên Tứ Kiếm!

Tru Tiên Tứ Kiếm được xưng tụng là thiên đạo đệ nhất sát trận!

Nơi sở hữu công phạt mạnh nhất.

Chỉ bàn về sức công phá, ngay cả Bàn Cổ Phiên đứng trước nó

cũng phải kém vài phần!

Thế nên tốc độ phá hoại thế giới của Thông Thiên gần bằng Nguyên Thủy và Thái Thanh cộng lại!

"Tam Thanh các người không nể tình cũ, thật khi người quá đáng!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy tình thế nguy cấp, đạo trường đang sụp đổ nhanh chóng, nếu không có thủ đoạn mạnh mẽ hơn thì chỉ trụ được thêm chưa đầy nửa nén nhang nữa!

"Úng!" Hai người liên thủ, nâng lên một luồng Tịch Diệt Pháp Luân, phật quang và phật lôi tuôn ra ào ạt đánh về phía Tam Thanh.

Một người hiện Trượng Lục Kim Thân, một người hiện Bồ Đề Kim Thân, tay cầm chí bảo lao thẳng lên xáp lá cà.

"Dát lạp!" Trong lúc lao tới, ao công đức và bát bảo lâm vốn là nền tảng đạo trường cũng bắt đầu vỡ vụn!

Nước công đức bắn tung tóe, bảo thụ khô héo với tốc độ cực nhanh!

Sức mạnh liên hợp của Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm quá khủng khiếp, dù là thánh địa nhị thánh Tây phương dày công xây dựng cũng không chịu nổi, bắt đầu tan rã từ gốc rễ!

Chương 278

Nhị thánh không còn trấn áp đạo trường nữa mà xông lên nhục bác liều chết, khiến Tam Thanh cũng có chút kiêng kỵ.

Nếu chỉ luận nhục thân, Tam Thanh không bằng nhị thánh Tây phương, họ mạnh hơn ở nguyên thần.

Nhưng ba đánh hai thì sợ gì chứ?!

Thái Thanh Thánh nhân lúc này tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, từng luồng huyền hoàng khí rủ xuống hộ vệ chu toàn.

Tòa tháp này được xưng là vật có lực phòng ngự mạnh nhất thiên địa, là hậu thiên công đức chí bảo với uy năng không kém Khai Thiên tam chí bảo bao nhiêu, đủ để ngăn cản đòn tấn công của bất kỳ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào!

Nếu cộng thêm Thái Cực Đồ, Thái Thanh thậm chí có thể tự vệ trước mặt Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Đương nhiên, với điều kiện là không đụng phải loại biến thái như La Thiên.

"Oanh long long!" Năm người cận chiến kịch liệt, đánh đến đỏ cả mắt, đầu tóc rối bù.

Thậm chí Thánh nhân chi thể cũng bị thương, máu Thánh nhân rỉ ra!

Nữ Oa thấy cảnh này thì không biểu cảm gì, nhưng Hi Hòa và Thường Hi thì lần đầu thấy Thánh nhân bị thương.

Chỉ thấy một giọt máu Thánh nhân rơi xuống cũng đủ phá hủy không biết bao nhiêu tầng hư không!

Máu Thánh nhân đỏ rực như bản tướng Kim Ô của Thiên Đế năm xưa!

Rực rỡ không thể nhìn trực diện!

Thế giới này căn bản không thể chứa nổi nó!

Nếu không phải La Thiên âm thầm ra tay ngăn chặn ở ngoài ba mươi ba tầng trời, e rằng Hồng Hoang đại địa cũng phải gặp vạ lây!

"Oanh long long long!" Ngũ thánh bắt đầu nhục bác khiến La Thiên cũng tập trung quan sát.

Hắn thầm hy vọng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có thể ép được Tam Thanh tung ra hợp kích chi thuật!

Tuy hắn đã nghe được đạo âm khai thiên, nhưng vẫn muốn xem Tam Thanh triển khai như thế nào!

Tuy nhiên, nhị thánh Tây phương dù có thêm sức mạnh thế giới hỗ trợ dường như vẫn không đủ để ép Tam Thanh dùng đến vô thượng thần thông liên thủ.

Hiện tại họ đang ở thế hạ phong rõ rệt.

Hôm nay cái mặt mũi này dường như sắp mất sạch rồi!

Không thể né tránh!

"Hợp kích chi thuật của ba vị sư huynh đáng sợ lắm." Nữ Oa nhìn cục diện, khẽ cảm thán một tiếng.

Nàng biết ưu thế của Tam Thanh là nhiều năm đồng khí liên chi, thường xuyên cùng nhau du lịch, gặp địch mạnh đều liên thủ nên vô cùng mặc khế.

Hơn nữa họ vốn là nguyên thần của Bàn Cổ chia ba, tự nhiên có sự cảm ứng tương hỗ.

“Oanh long long long!” Nhị thánh Tây phương dựa vào kim thân kiên cố và hai đài sen, cộng thêm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hộ trì mới cầm cự được một lát, không bị Tam Thanh đánh bại ngay lập tức.

Nhưng thế giới đạo trường của họ thì khó mà giữ được, mới qua nửa nén nhang mà đã sụp đổ gần một phần năm, xu thế ngày càng nhanh!

Chỉ cần nửa canh giờ nữa, thánh địa vô thượng này sẽ tan thành mây khói.

Không ít đệ tử Tây Phương giáo đang khổ sở chống chọi, trong đó có cả Đại La Kim Tiên, nhưng trước sức mạnh Thánh nhân, họ cũng chỉ yếu ớt như kiến cỏ, không thể chống đỡ nổi nửa phần!

Thân thể tịch diệt, chân linh thành tro, ngay cả cơ hội vào luân hồi cũng không có.

Đại La Kim Tiên vốn xưng là vĩnh hằng bất diệt, không bị thời không mài mòn, vậy mà trước Thánh nhân lại vô lực đến thế.

Ngay cả các cường giả cấp Chuẩn Thánh của Tây Phương giáo lúc này cũng như ngọn đèn sắp tắt trước cơn sóng dữ, nếu không có sức mạnh đạo trường gia trì, họ cũng sẽ như đám Đại La kia mà triệt để tịch diệt.

Hi Hòa và Thường Hi chứng kiến cảnh này không khỏi chấn động.

Nguyên bản họ cứ ngỡ thành Chuẩn Thánh, thậm chí trảm được tam thi là có thể so tài với Thánh nhân.

Nào ngờ cảnh tượng hôm nay lại khiến người ta tuyệt vọng đến vậy.

“Là do Khai Thiên chí bảo sao?!” Hi Hòa trảm tam thi xong đương nhiên nhìn ra mấu chốt.

Dù đã nghe danh Tiên Thiên chí bảo từ lâu, nhưng khi tận mắt thấy uy năng toàn khai khủng bố như vậy, nàng vẫn vô cùng kinh ngạc.

Tu vi Thánh nhân có cao thấp, nhưng chiến lực lại gắn liền trực tiếp với pháp bảo.

Ví dụ Tiếp Dẫn tu vi Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ, mạnh hơn Thông Thiên Giáo Chủ ở trung kỳ một bậc.

Nhưng Thông Thiên có Tru Tiên Tứ Kiếm công phạt quan tuyệt thiên hạ, khiến Tiếp Dẫn chỉ biết phòng ngự, gần như không có cơ hội phản đòn.

Thậm chí uy thế của Thông Thiên còn không kém Nguyên Thủy cầm Bàn Cổ Phiên hay Lão Tử vận chuyển Thái Cực Đồ!

"Nếu ta thành Thánh mà trong tay không có Tiên Thiên chí bảo, e là cũng không bằng họ..." Hi Hòa thầm nghĩ, lòng có chút cảm khái.

Nhưng nàng cũng biết, đến lúc đó lang quân sẽ cân nhắc chuyện này cho mình.

Vì La Thiên đã nói với nàng, Hồng Hoang chỉ là một cái ao lớn, thế giới bên ngoài còn rộng lớn hơn nhiều, hắn sẽ cần nàng và muội muội hỗ trợ một tay...

Chương 279

"Phong quang Hỗn Độn giới sẽ động lòng người đến nhường nào?" Hi Hòa thầm mơ mộng.

Dù có dã tâm nhưng nàng không tò mò về phụ nữ bên ngoài, chỉ là lang quân đã lập chí chinh phục Hỗn Độn, nàng phải bắt đầu chuẩn bị để theo bước hắn đến cùng...

Thấy cục diện không thể cứu vãn, nhị thánh Tây phương gào lên một tiếng, Tiếp Dẫn không còn vẻ bi khổ thường ngày, lớn tiếng chất vấn: "Ba vị sư huynh, thật sự muốn làm đến mức này sao?!

Nếu đạo trường Tây Phương giáo của ta không còn, thì đạo trường của các người sau này cũng nên cẩn thận một chút!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng đáp: "Đạo trường của các người vốn dựa vào khí vận Huyền môn mà thành, nay muốn thoát ly Huyền môn thì không nên tồn tại nữa!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng khinh bỉ: "Hai kẻ phản bội, lấy tư cách gì mà mặc cả với ta, hôm nay đạo trường này nhất định phải tan thành tro bụi!" Thái Thanh Thánh nhân xướng: "Nhất ẩm nhất trác đều do trời định, nhân ngày trước chính là quả ngày nay!" Chuẩn Đề Thánh nhân hét lớn: "Tam Thanh khinh người quá đáng, đừng trách ta sau này tuyệt tình!" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh: "Với bản lĩnh của các người, sau này làm gì được ta?!

Thật nực cười!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vung mạnh Bàn Cổ Phiên tung ra phá diệt áo nghĩa, khí nhận phủ đầu quát: "Đã không nể mặt nhau thì không cần nói nhiều, đánh tiếp đi!" Hôm nay Tam Thanh quyết tâm tiêu diệt đạo trường này, đánh nát thánh địa Tây phương để chứng minh cho ức vạn chúng sinh Hồng Hoang thấy: Nhị thánh Tây phương muốn thoát ly Huyền môn cũng phải bị Tam Thanh trấn áp,

không phải muốn đi là đi được!

"Khốn kiếp!" Dưới áp lực trùng trùng của Tam Thanh, Chuẩn Đề nổi gân xanh đầy mặt, không chỉ pháp lực bị trấn áp mà thần thông cũng khó thi triển.

Đặc biệt là Thái Thanh Thánh nhân – kẻ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La đại viên mãn khủng bố, thực sự là khắc tinh của mọi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không ai ở đây có thể sánh ngang.

Ngài lại còn có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không thua kém Thái Cực Đồ là mấy!

Hai món pháp bảo vô thượng cấp Tiên Thiên chí bảo ép xuống khiến cả đạo trường rên rỉ không thôi.

"Đạo Tôn!

Nếu hôm nay ngài chịu giúp Tây Phương giáo ta một tay, sau này nhất định hậu tạ gấp mười!" Đúng lúc này, Tiếp Dẫn hét lên một tiếng khiến bọn người La Thiên kinh ngạc không thôi.

Tiếp Dẫn vốn là người ít lời nhất trong nhị thánh phương Tây, cũng gần như chưa từng cầu xin ai, nhưng hôm nay lại gạt bỏ thể diện để cầu trợ La Thiên.

Thậm chí, lão không tiếc lập hạ thề ước Thánh nhân, hứa sẽ báo đáp gấp mười lần công lao ngày hôm nay, phần thành ý này quả thực không nhỏ!

La Thiên khẽ cười: "Chuyện hôm nay ta không thể nhúng tay, nếu sau này có chuyện, Tiếp Dẫn đạo nhân có thể tìm ta." Chuyện này liên quan đến ân oán giữa Tây Phương Giáo và Huyền Môn, La Thiên tự nhiên sẽ không vì chút lợi lộc mà mạo muội can thiệp.

Trận chiến Phong Thần và Tây Du sau này cũng liên quan mật thiết đến ân oán hôm nay.

Nếu nhúng tay bừa bãi làm hỏng hết tiến trình lịch sử thì phải làm sao?

La Thiên hiện tại chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy chiến lực có thể sánh ngang Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, nhưng chưa tự đại đến mức cho rằng mình có thể sánh vai cùng Hồng Quân Đạo Tổ để nghịch thiên hành sự.

Hồng Quân Đạo Tổ là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, bất kể tầng thứ hay thần thông đều vượt xa La Thiên, hắn cảm thấy tốt nhất đừng can nhiễu vào tiến trình của Thiên Đạo, đặc biệt là các đại sự kiện chính!

"Ai!" Nghe La Thiên trả lời, Tiếp Dẫn Thánh nhân chỉ có thể thầm than một tiếng, sau đó lớn tiếng nói: "Như Đại sư huynh đã nói hôm nay, một uống một mổ đều do trời định.

Hôm nay Huyền Môn hủy thế giới đạo trường của ta, phá căn bản Tây Phương Giáo, tiêu diệt giáo chúng quan trọng của ta, vậy Tây Phương Giáo ta cũng không còn quan hệ gì với Huyền Môn nữa.

Từ nay về sau Tây Phương Giáo đổi tên thành Phật Giáo, không phục danh xưng phương Tây!

Thiên Đạo giám chứng!" Lời của Tiếp Dẫn Thánh nhân vang dội, tức thì dẫn tới vô số thiên lôi oanh minh, thiên cơ cuồn cuộn như cầu vồng, khiến cả Hồng Hoang đại địa và chư thiên vạn giới đều chấn động.

Trên Hồng Hoang đại địa, các đại năng đang âm thầm quan sát chiến cục đều tâm thần run rẩy, cảm nhận được luật động thiên cơ chưa từng có, thấy được một vài vết tích vận hành của thiên cơ khiến ai nấy đều phải suy ngẫm.

"Thoát khỏi Huyền Môn, lập riêng Phật Giáo!

Khí phách thật lớn!" "Phật Giáo?

Vậy thì phương giới mà phương Tây nhị thánh sắp dung hợp xuất thế sẽ được gọi là Phật giới!" "Phật giới và giáo nghĩa Tây Phương Giáo không biết có gì khác nhau không." "Không ổn!

Phật giới có lưu ly chi quang, ý vị từ bi, chỉ cần cảm ứng một chút là có thể khiến tâm thần ninh tĩnh, đạo tâm trấn định, huyền diệu bên trong quả thực không tầm thường!" "Phạm âm và thiền xướng truyền ra từ Phật giới có vẻ còn lợi hại hơn thế giới đạo trường trước kia vài phần!" "Vốn dĩ Tây Phương Giáo dựa vào việc thống trị vùng đất phương Tây, nay lại có Phật giới xuất thế, chẳng phải khí vận của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sẽ tăng vọt sao!" "Hừ, đừng nhìn hiện tại thoát ly Huyền Môn khiến khí vận đại giáng, nhưng có Phật Giáo ở đó, sau này muốn quật khởi lại chắc không cần nhiều thời gian đâu." "Phép độ hóa của Tây Phương Giáo quá lợi hại, Huyền Môn căn bản không có gì sánh bằng.

Hôm nay Tam Thanh Thánh nhân đến hỏi tội cũng không phải không có lý." Trong khi các đại năng Hồng Hoang đang bàn tán xôn xao, thì tại phía ngoài Tam Thập Tam Thiên, đạo trường đã bị phá hủy hơn nửa, hình thành thế sụp đổ không thể vãn hồi!

"Oanh long long!" Tiếng động lớn chấn thiên động địa vang vọng khắp mọi ngõ ngách của Hồng Hoang, mang theo uy thế khiến người ta kinh hãi.

Bên trong, Chuẩn Đề Thánh nhân gầm lên một tiếng giận dữ: "Tam Thanh, chúng ta cứ chờ xem!" Phương Tây nhị thánh cuối cùng cũng từ bỏ giãy dụa, lập tức đưa Công Đức Trì bị rạn nứt, Bát Bảo Lâm cùng những đệ tử Tây Phương Giáo còn sót lại vào trong Phật giới.

Sự đã đến nước này, chỉ có thể mặc cho Tam Thanh Thánh nhân

hủy diệt thế giới đạo trường, để mặc cho mặt mình bị đánh đến đau rát.

Dẫu sao cũng đánh không lại người ta, còn biết làm thế nào nữa?

"Oanh!" Thế giới đạo trường bị Tam Thanh Thánh nhân trực tiếp tồi hủy là một sự kiện cực kỳ chấn động đối với Hồng Hoang đại địa, chư thiên vạn giới, thậm chí là cả Hỗn Độn giới.

Một phương đạo trường vốn được phương Tây nhị thánh kinh doanh nhiều năm, trở thành một đại giới vô cùng ổn cố, có nguyện lực của ức vạn đệ tử gia trì, có thể coi là Kim Cương giới vạn pháp khó xâm.

Nhưng hôm nay, dưới sức mạnh của Thánh nhân và uy năng vô thượng của Khai Thiên Chí Bảo, nó lại mỏng manh như đậu hũ, chưa đầy nửa canh giờ đã hóa thành tro bụi.

Trước đó, cùng với sự hủy diệt này còn có ít nhất mười vị Đại La Kim Tiên thề chết bảo vệ đạo trường!

Có thể nói, ân oán giữa Phật Giáo và Huyền Môn sau này đã được định đoạt từ đây!

Ngay cả những người đứng ngoài cuộc như La Thiên khi thấy thế giới Cực Lạc mỹ lệ như thiên đường của tu sĩ rơi vào kết cục như vậy, trong lòng cũng không khỏi dâng lên sự chấn động.

Nhưng La Thiên vui mừng nhiều hơn: có vẻ như Hi Hòa và Thường Hi đã thu được một số thông tin hữu ích từ sự sụp đổ của đại giới này.

Vậy là không uổng công chuyến này rồi!

Chỉ là hôm nay mạo muội tọa sơn quan hổ đấu, đứng bên này sông ngắm lửa cháy đối với năm vị Thánh nhân đã gạt bỏ mặt mũi dùng hết thủ đoạn mà nói thì không phải chuyện tốt.

Không chừng đã gieo nhân hôm nay, ắt phải kết quả mai sau.

Ngũ Thánh sẽ tính toán Thanh Liên cung như thế nào, La Thiên có thể không để tâm, nhưng hiện tại hắn đã nhận Khổng Tuyên làm đồ đệ, lại có những gia phó như Long Vương, ngộ nhỡ sẽ bị liên lụy.

"Chuyện đó cứ gác lại một bên, ta phải nhanh chóng tìm ra tung tích của hai đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại mới được." Ánh mắt La Thiên u trầm, nhìn thấu chư thiên, tìm kiếm một tia thiên cơ trong cõi u minh kia, nhưng đáng tiếc là không hề dễ dàng.

Chương 280

Dù hiện tại hắn là cường giả đệ nhất dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ!

"Kỳ lạ, đạo trường sụp đổ, Phật giới xuất thế, vạn giới cũng theo cơ hội mà ra, tại sao Hồng Mông Tử Khí vẫn bặt vô âm tín?

Cơ duyên rốt cuộc rơi vào nơi nào?" La Thiên cau mày, có chút khó hiểu.

Xem ra hôm nay có chút tốn công vô ích.

Sau khi Tam Thanh Thánh nhân hủy diệt thế giới đạo trường cũng không thèm để ý đến La Thiên mà ai về nhà nấy, chỉ để lại một đống hoang tàn.

Chân trước vừa đi, chân sau đã có thánh âm vang dội từ Phật giới vừa thành hình truyền ra khắp chư thiên: "Ta, Tiếp Dẫn đạo nhân, nay thoát khỏi Huyền Môn, lập riêng Tây Phương Giáo thành Phật Giáo, truyền pháp vạn giới, phổ độ chúng sinh.

Chúng sinh nhập vào Phật Giáo ta sẽ được tự tại, cũng được giải thoát!" "Từ hôm nay, ta là A Di Đà Phật, Vạn Phật Chi Tổ!" "Từ hôm nay, ta là Chuẩn Đề Phật Mẫu, Vạn Phật Chi Mẫu!" Theo thánh âm truyền ra, vô lượng Phật quang và phạm xướng tràn ngập khắp Phật giới, khiến tất cả đệ tử Tây Phương Giáo như được tắm trong mưa xuân, mọi tai ách bệnh tật đều tiêu tán, được hưởng phúc duyên, ai nấy đều bái lạy xưng tụng hai vị giáo chủ.

Không chỉ vậy, ngay cả phía Thiên Đạo cũng giáng xuống vô số tường thụy, kim liên và tử khí tuôn trào, đạo văn như hát, chân lý như thơ.

Trong nhất thời, Phật giới trở thành nơi vô thượng mà chúng sinh vạn giới đều hướng tới!

Chỉ trong nháy mắt, vạn thiên sinh linh trong chư giới đã được Phật quang và Phật âm độ hóa, đồng loạt quy y thành đệ tử Phật Giáo mới.

Tam Thanh Thánh nhân ở trong hư không ngoài Tam Thập Thập Thiên, thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngồi trên đài sen, đạo kế (búi tóc) tan biến, ba nghìn sợi phiền não rơi sạch, hóa thành khói nhẹ lững lờ.

Đạo kế tan đi, phiền não ty rơi rụng chính là tượng trưng cho việc nhị thánh cắt đứt với Huyền Môn.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên đỉnh đầu của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều nổi lên các cục thịt, những sợi tóc xanh nhanh chóng mọc ra kết thành từng nhục kế, trông giống như xá lợi tử vậy.

Phật kế tượng trưng cho sự tân lập của Phật môn!

"Tâm đối tâm vô thủ, tùy tâm tâm vô quải, niệm quan niệm vô xá, tùy niệm niệm bất mê, vô đắc diệc vô sinh, phiền não tức bồ đề, gia huyễn tính viên mãn, vô diệc vô khứ, sinh tử tính chân như, vô sinh diệc vô diệt, nhất tâm hiển tam tàng, tam tàng tính tịch nhiên, danh tịch diệt niết bàn!" Tiếp dắt Thánh nhân lớn tiếng nói, huyền quang sau não viên chuyển, hóa thành một luân phật luân như vầng trăng sáng, tỏa ra chân ý tịch diệt niết bàn.

"Tự tâm giác tự tâm, tâm tâm vô sở trụ, sinh diệt tâm vô quải, thân tâm huyễn tức diệt, vô quải bản vô sinh, vô trụ bản vô diệt, sinh diệt tính viên mãn, giác viên không vô sắc, pháp không biến thập phương, chư pháp vô ngã." Chuẩn Đề Thánh nhân cũng lớn tiếng hô, sau não cũng hiện ra chư pháp vô ngã phật luân chiếu diệu Phật giới.

Hai vị Thánh nhân phương Tây, một người nắm giữ Tịch Diệt

Niết Bàn, một người nắm giữ Chư Pháp Vô Ngã, trong ba pháp ấn cốt lõi nhất của Phật Giáo thì hôm nay đã đắc chứng được hai ấn, đúc nên căn cơ bất thế cho Phật Giáo, sau này chỉ cần thêm Chư Hành Vô Thường pháp ấn nữa là phật pháp có thể đại viên mãn!

Khi đó, dù Tam Thanh Thánh nhân có hợp sức cả ba giáo cũng không thể tùy ý lật đổ căn cơ Phật Giáo như hôm nay được nữa.

"Hay cho một Tiếp Dẫn, hay cho một Chuẩn Đề!" Chứng kiến cảnh này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn tâm cao khí ngạo lúc này cũng phải thốt lên một lời khen ngợi chân thành!

"Phải, thoát khỏi Huyền Môn lại thành ra đại khí hậu." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, dường như cảm ứng được điều gì, trong lòng thoáng qua một tia kinh hãi xen lẫn cảm giác khó chịu không rõ tên.

Hình như việc thành lập Phật Giáo có chút can nhiễu đến vị thế của y?

Thông Thiên Giáo Chủ đè nén ý định dòm ngó thiên cơ, chỉ có thể đợi chuyện này xong xuôi rồi mới tính tiếp.

Hiện tại Phật Giáo xuất thế, ý chí Thiên Đạo tập trung cao độ, cưỡng ép dòm ngó thiên cơ dù mạnh như y cũng là chuyện không ổn.

Thái Thanh Thánh nhân khi thấy sự trỗi dậy và tiền đồ rạng rỡ của Phật Giáo, sắc mặt cũng biến hóa liên tục.

Nhân Giáo của lão tuy hiện tại chỉ có một đệ tử thân truyền, nhưng lại có vô số đệ tử ký danh, lão cũng ẩn ẩn cảm giác thấy Nhân Giáo chắc chắn sẽ có dây dưa không nhỏ với Phật Giáo mới lập này.

"Ai, việc làm hôm nay tốt hay xấu, sau này mới biết được." Lão khẽ thở dài.

Nhưng hôm nay phương Tây nhị thánh thoát khỏi Huyền Môn, với

tư cách là Đại sư huynh của Huyền Môn, lão không thể không ra mặt, dù hai bên đã xé rách mặt mũi thì cũng phải làm một trận...

Sau khi Phật giới xuất thế, La Thiên cùng Nữ Oa, Hi Hòa cũng sắp trở về đạo trường của mình.

Trước khi đi, Nữ Oa Thánh nhân đã gửi lời mời La Thiên lúc nào rảnh thì qua Oa Hoàng cung một chuyến, lý do cũng rất đầy đủ: về Tạo Hóa Chi Đạo có một số điểm muốn thỉnh giáo La Thiên.

La Thiên nghe xong liền gật đầu đồng ý.

Dẫu sao hắn cũng nợ Nữ Oa Thánh nhân không ít nhân tình.

"Hừ!

Chắc chắn là nhìn trúng rồi!

Tuy nàng ta đẹp hơn tỷ tỷ và muội một chút xíu, nhưng chàng không được hoa tâm như thế, có lỗi với tỷ tỷ muội!" Trên đường về, Thường Hi có chút phẫn nộ bất bình, nhưng nhanh chóng bị Hi Hòa dùng ánh mắt ngăn lại, nàng chỉ có thể hậm hực bĩu môi sang một bên hờn dỗi.

Nàng cũng không hiểu tại sao tỷ tỷ mình lại hào phóng đến thế.

Rốt cuộc tỷ tỷ và tên họ La kia cũng là đạo lữ mà.

"Đang ghen sao?" La Thiên cười hỏi.

Thần thông của hắn trên cả Lục Thánh, chút tâm tư nhỏ mọn của Thường Hi làm sao qua mắt được hắn?

Phát hiện này khiến hắn nảy sinh một cảm giác thành tựu lạ lùng.

Trước kia tiểu tử này trăm phương nghìn kế không vừa mắt hắn, dù bị Hi Hòa kéo vào "hố" nhưng vẫn ngạo kiều không thôi, đối với hắn luôn gọi là tỷ phu.

Nhưng gần đây không biết có phải bị Hi Hòa xúi giục không mà cũng đã gọi phu quân mấy tiếng rồi.

"Muội mới không có!" Thường Hi bị nói trúng tim đen, mặt lập tức đỏ bừng như ráng chiều, liền kéo Hi Hòa: "Tỷ tỷ, xem chàng kìa!" Hi Hòa cười nói: "Muội muội đã là Chuẩn Thánh trảm thi rồi, mấy chuyện này còn nhìn không thấu sao?

Chỉ e sau này khó mà trảm ra Chấp thi nha." "Hừ!

Muội thấy tỷ tỷ cũng bị độ hóa rồi, một lòng hướng về chàng!" Thường Hi dẩu môi nhỏ.

Chương 281

La Thiên mỉm cười không nói gì thêm, nắm lấy đôi ngọc thủ của hai nàng, cùng nhau trở về Thanh Liên cung.

Tuy ba người sau đó đã trải qua một khoảng thời gian tươi đẹp, nhưng theo sự luật động của thiên cơ, nghiệp lực dâng trào, kiếp khí ủ mầm, thiên số biến hóa, La Thiên cũng bắt đầu hành động.

Đầu tiên, hắn cân nhắc xem có nên khai tịch đạo trường riêng ngoài Tam Thập Tam Thiên hay không.

Lục Thánh đều đã khai tịch đạo trường ở đó, chỉ có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là vẫn lưu trú tại Hồng Hoang đại địa.

Việc khai tịch đạo trường cấp Thánh nhân ngoài Tam Thập Tam Thiên đối với La Thiên bây giờ cũng là chuyện cần đưa vào chương trình nghị sự.

Trong tiểu thế giới Hồng Mông của Chư Thiên Khánh Vân, Tạo Hóa Thanh Liên trưởng thành cực nhanh, hiện tại cần nhiều Hỗn Độn khí tinh thuần hơn để bồi dục.

Tạo Hóa Thanh Liên liên quan đến căn bản đại đạo của La Thiên nên hắn không dám chậm trễ chút nào!

Còn có một việc nữa, Thánh thể của hắn khi đúc thành cũng cần luyện hóa một lượng lớn Hỗn Độn khí.

"Thôi được, nhân lúc chưa có việc gì khác, cứ khai tịch trước đã." Tâm niệm vừa chuyển, hắn đã quyết định.

Dù sao có thể tiếp xúc với Hỗn Độn giới cũng là chuyện cực tốt đối với Hi Hòa và Thường Hi.

Nhưng việc khai tịch đạo trường không giống như Lục Thánh

khác là chiêu cáo thiên hạ, hắn lặng lẽ khai tịch, ngoại trừ Lục Thánh ngoài Tam Thập Tam Thiên và vài vị Chuẩn Thánh hiếm hoi thì thực sự không ai biết.

Lục Thánh và vài vị Chuẩn Thánh kia đều ngạc nhiên trước sự thấp điệu này, có chút không hiểu nổi.

Nhưng khoảnh khắc La Thiên hoàn thành, họ cũng lần lượt đến chúc hạ.

Một nơi đạo trường ngoài Tam Thập Tam Thiên, La Thiên không lấy tên Thanh Liên mà gọi là Đại La Thiên!

Việc lấy chính tên mình đặt tên cho một phương địa giới lại khiến Lục Thánh vô cùng khó hiểu.

Khi Đại La Thiên lạc thành, ngay cả Ngọc Đế Thiên Đình cũng đưa Vương Mẫu Nương Nương đích thân đến chúc mừng.

La Thiên cùng Hi Hòa, Thường Hi nhiệt tình tiếp đãi những vị đại năng này.

Nữ Oa, Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh cũng nhân cơ hội này tiến vào Đại La Thiên để tham cứu xem sao.

Thánh nhân khai tịch đạo trường ngoài Tam Thập Tam Thiên tuy thời gian không dài, nhưng Đại La Thiên của La Thiên dường như chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành, khiến họ tò mò: đẳng cấp của đạo trường này rốt cuộc có gì khác biệt.

Vừa vào Đại La Thiên, chư thánh đã thấy: u u minh minh con đường thanh tĩnh, mịt mờ hư không thái hư.

Nơi nơi đều là ánh sáng thanh tịnh, hư bạch lãng diệu.

Cảm giác huyền diệu vô cùng trong tâm trí chư thánh cũng chỉ thoáng qua, ngay sau đó là thần sơn tiên khí, đạo tắc như biển, chân lý

như mưa, ngay cả những vệt dấu đại đạo cũng hóa thành từng đóa tường vân tồn tại trong thế giới này, từng luồng kim quang phổ chiếu mang theo những trận minh ngộ.

Chỉ là phương thế giới này vừa mới khai tịch nên bên trong chưa có sinh linh xuất hiện.

Đương nhiên có khả năng chỉ là La Thiên đơn thuần không muốn cho xuất hiện mà thôi, nếu không với thần thông vô thượng nắm giữ tổng cương Tạo Hóa Ngọc Điệp của La Thiên, thế giới này muốn sinh linh gì mà chẳng có.

Ngay cả những Tiên Thiên Ma Thần yếu hơn một chút, La Thiên đều có khả năng sáng tạo ra!

Người khác có lẽ không thể ngay lập tức phát hiện ra toàn bộ bí mật bên trong, nhưng Tam Thanh Thánh nhân vừa nhìn thấy đã nhận ra Huyền Nguyên Thủy Tam Khí bao phủ ngọn thần sơn cao nhất ở trung tâm!

Huyền Nguyên Thủy Tam Khí cũng chính là bản nguyên chi khí của Tam Thanh, việc xuất hiện nhiều Huyền Nguyên Thủy Tam Khí như vậy trong thế giới của La Thiên chứng tỏ La Thiên thực sự nắm giữ được pháp môn tu luyện nguyên thần!

Ai biết được có khi pháp môn của Tam Thanh hắn đều nắm giữ hết rồi cũng nên!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tam Thanh Thánh nhân nhìn La Thiên đều có chút thay đổi.

Tuy trước đó khi La Thiên chứng đạo đã có phát hiện, nhưng hiện tại tận mắt chứng kiến La Thiên khống chế Huyền Nguyên Thủy Tam Khí còn vượt xa cả ba người bọn họ, không tránh khỏi có chút thất lạc.

Căn nguyên của La Thiên rốt cuộc là gì?

Tại sao lại có phúc duyên nồng hậu và sự ưu ái của thiên ý đến thế?

Họ vô cùng tò mò về điểm này.

Trong Đại La Thiên có một nơi kỳ dị khiến họ cũng phải chấn kinh, đó chính là...

Nơi khiến chư thánh cực kỳ tò mò chính là Thanh Liên Đạo Cung sừng sững trên đỉnh cao trung tâm Đại La Thiên!

Tòa đạo cung màu xanh đó lấy Hỗn Độn khí làm căn cơ, trộn lẫn với Thái Âm Thái Dương nguyên khí đúc thành, nhưng cốt lõi lại là Tạo Hóa chi khí cực kỳ tinh thuần.

Loại Tạo Hóa chi khí này chỉ có thể thấy ở Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ.

Những nguyên khí vô thượng đó vận hóa bên trong, ba nghìn đạo tắc trồi sụt, ngay cả Thánh nhân khi tiếp xúc cũng phải hoa mắt thần mê.

"Nắm giữ chủ thể không phải là Thái Âm Thái Dương, mà là Phụ Âm Bão Dương Thái Cực Thánh Khí!" Lão Tử, người sở hữu Thái Cực Đồ, là người đầu tiên phát hiện ra sự huyền diệu bên trong.

Loại phép vận hóa Thái Cực này dường như không hề thua kém Thái Cực Đồ!

Nói cách khác, nếu trong tay La Thiên có đủ Tiên Thiên thần thai cấm chế và vật liệu Tiên Thiên thần thai, chưa biết chừng có thể phục chế ra một món Tiên Thiên Chí Bảo không hề kém cạnh Thái Cực Đồ là bao!

"Chẳng lẽ Đạo Tôn sắp chứng đạo Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh

rồi sao?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng nhìn nhau đầy kinh hãi.

Tuy biết việc La Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Đúng là chân truyền của Bàn Cổ!

Chương 282

Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn nảy sinh một luồng nộ ý khó tả.

Lão lấy tôn hiệu Nguyên Thủy Thiên Vương để nói với thế nhân rằng trong Tam Thanh lão là người kế thừa chân truyền Bàn Cổ chính tông nhất.

Nào ngờ La Thiên lại lấy sức một người áp đảo cả Tam Thanh, khiến họ ngay cả bóng lưng cũng gần như không thấy được.

Phương Tây nhị thánh lúc này cũng đang nhìn chằm chằm Thanh Liên Cung.

Bên trong đó cũng có thứ họ muốn...

Tốt lắm!

La Thiên không hề lấy Tạo Hóa Thanh Liên ra trước mặt họ, nếu không họ còn kinh ngạc đến rớt cả mắt.

Sau khi tiếp đãi một phen và tiễn biệt Lục Thánh cùng các Chuẩn Thánh đến chúc mừng, đạo trường Đại La Thiên mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Khi không còn người ngoài, La Thiên mới từ trong Chư Thiên Khánh Vân phóng ra Tạo Hóa Thanh Liên, để nó rơi vào ao sen phía sau Thanh Liên Cung mới xây.

La Thiên mở ra một lối thông bí mật dẫn tới Hỗn Độn giới, dẫn luồng Hỗn Độn khí hùng hồn vào để nuôi dưỡng nó!

“Hoa lạp!

Lạp!” Tạo Hóa Thanh Liên vốn đã đâm ra mấy lá sen, nay được

Hỗn Độn khí tư dưỡng, nụ hoa cũng lớn thêm một vòng, tỏa ra thần quang ẩn hiện, tự có đạo vận bất phàm đang thai nghén bên trong.

Tuy đã phóng ra Tạo Hóa Thanh Liên và có Đại La Thiên che đậy, nhưng La Thiên vẫn không hoàn toàn yên tâm, không ngừng gia trì tầng tầng đại trận, bao phủ lấy nó.

Thậm chí hắn còn tế ra Tức Nhưỡng để gia trì thêm một tầng bảo vệ.

Ngoài ra, bên cạnh ao sen, hắn cũng mang Hoàng Trung Lý và Bàn Đào cùng các linh căn Tiên Thiên khác ra trồng ở một bên.

Mỗi loại linh căn Tiên Thiên đều sinh ra từ Hỗn Độn giới, tuy hiện tại có tiên khí nuôi dưỡng cũng có thể trưởng thành, nhưng đến giai đoạn cuối cùng đều không thể thiếu Hỗn Độn khí tư dưỡng.

Chỉ có lượng lớn Hỗn Độn khí mới có thể khiến chúng trở thành hoàn toàn thể, sở hữu dược lực vô thượng!

Đối với hai chu linh căn Tiên Thiên này, La Thiên cũng lần lượt mở ra một đạo hư không thông đạo để cung cấp Hỗn Độn khí.

Có điều, tốc độ hấp thụ Hỗn Độn khí của chúng kém xa Tạo Hóa Thanh Liên, nên La Thiên chỉ mở những hư không thông đạo nhỏ hơn.

Đợi La Thiên làm xong những việc này, Thường Hi chạy vào hét lớn: "Tỷ phu, muội thích nơi này quá đi mất." Thường Hi không nghi ngờ gì chính là người hưng phấn nhất, nàng phát hiện môi trường ở đây thực sự quá thoải mái, cũng không biết có phải vì duyên cớ của Huyền Nguyên Thủy Tam Khí không, hay là vì Tạo Hóa Thanh Liên đã hấp thụ Hỗn Độn khí rồi chuyển hóa ra Tạo Hóa chi khí.

Dù sao môi trường được hình thành cũng vô cùng huyền diệu, khiến nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

"Thích thì cố gắng tu luyện nhiều vào, sớm ngày trảm ra hai thi

còn lại.” La Thiên cười nói.

“Hừ!

Hơi tí là bảo người ta tu luyện!

Không phiền sao?

Được rồi, nếu ở đây vùi đầu khổ tu thì muội cũng bằng lòng!!” Thường Hi bĩu môi, có chút không vui.

Nàng và Hi Hòa là hai thái cực, Hi Hòa một khi đã chìm đắm vào tu luyện thì chuyện gia đình cũng mặc kệ, coi đó là niềm vui, còn nàng thì hiếu động, thời gian tu luyện hơi dài một chút là không chịu nổi.

Điểm này cũng khiến La Thiên có chút đau đầu.

Theo lý mà nói, đã là Chuẩn Thánh trảm thi rồi thì đạo tâm phải vững như Thái Sơn mới đúng, nhưng tại sao nàng vẫn hiếu động như vậy, thật khiến người ta phải suy ngẫm.

Cho nên hiện tại nàng nói như vậy khiến La Thiên cũng thấy an ủi đôi chút.

Cô nương của ta, cuối cùng cũng có tâm tư tu luyện rồi.

Hi Hòa lúc này cũng bước tới, khẽ búng vào trán muội muội mình một cái: “Nghịch ngợm.” “Tỷ tỷ!” Thường Hi xoa trán, có vẻ hơi ủy khuất.

“Được rồi, phu quân đã làm cho chúng ta không ít, tỷ muội mình cũng nên biết đủ và nỗ lực hơn.” Hi Hòa nặn nặn bàn tay nhỏ của muội muội cười nói.

Sau đó nàng quay sang cúi người với La Thiên: “Phu quân, thiếp đi tu luyện đây.” La Thiên gật đầu: “Tĩnh tâm tu luyện, Đại La Thiên có thần thông của ta, Thánh nhân tầm thường muốn hàng lâm cũng không dễ dàng gì.” “Phu quân lại có việc phải ra ngoài sao?” Hi Hòa vốn

thông minh linh lợi, lập tức nhận ra ý tứ ẩn chứa trong lời nói của La Thiên.

"Ân, ta phải đi tìm tung tích của hai đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại, hy vọng vận khí sẽ tốt một chút." La Thiên trả lời.

Cùng với việc Ma giới và Phật giới xuất thế, thiên cơ ẩn giấu sâu xa kia cũng lộ ra một vài dấu vết.

Hoặc do hạn chế về tu vi mà các Thánh nhân khác không nắm bắt được những biến hóa thiên cơ liên quan, nhưng hắn thì không, nên La Thiên phải nhân cơ hội này chiếm tiên cơ.

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí, nhất định phải có được một đạo để cho Thường Hi chứng đạo!

Thường Hi nghe vậy tự nhiên biết La Thiên ra ngoài là vì tiền đồ của mình, trong lòng tràn đầy cảm động, cũng không còn ngạo kiều như bình thường, nhỏ giọng nói: "Thường Hi tạ phu quân hậu ái." La Thiên xua tay: "Chớ vội tạ phu quân, ta cũng không dám chắc mười phần là sẽ lấy được đạo Hồng Mông Tử Khí đó, dẫu sao còn có Lục Thánh và nhiều Tiên Thiên Ma Thần khác nhúng tay vào nữa..." "Thì cũng vẫn phải tạ, phu quân đối với Thường Hi luôn chăm sóc chu đáo, thực ra Thường Hi đều ghi nhớ trong lòng, chỉ là..." Sau đó, mặt Thường Hi đỏ bừng không nói tiếp được nữa.

Sau đó, nàng thẹn quá hóa giấu, xoay người bỏ chạy khỏi nơi ngượng ngùng này.

Với tính cách của nàng, hôm nay nói ra những lời này đã coi như là công khai bày tỏ tâm ý với La Thiên rồi, dĩ nhiên là phải ngượng đến mức quay đầu chạy mất.

"Phu quân đi sớm về sớm." Chứng kiến cảnh đó, mặt Hi Hòa cũng đầy ý cười.

“Nếu có thể, phu quân cũng có thể thường xuyên mời Nữ Oa Nương Nương đến Đại La Thiên luận đạo, Nữ Oa Nương Nương đã giúp thiếp không ít.” Câu nói tiếp theo của Hi Hòa khiến La Thiên sững sờ.

Đột nhiên nhắc đến chuyện này là có ý gì đây?!

Chương 283

Không nghi ngờ gì nữa, một lời nói của Hi Hòa đã làm rõ một sự việc: nàng không hề giới ý việc Nữ Oa trở thành đạo lữ của hắn?

Tuy không nói thẳng ra nhưng sự ám chỉ đặc biệt này đã quá rõ ràng!

Hơn nữa, chắc chắn là nàng cũng đã bàn bạc với Thường Hi, nếu không thì dạo trước Thường Hi sao lại nhìn hắn không thuận mắt rồi mắng hắn hoa tâm?!

La Thiên dở khóc dở cười: vị chính cung nương nương này cũng quá khoan dung đại lượng rồi.

Tuy nhiên, La Thiên cũng bừng tỉnh: Hi Hòa chắc cũng nhận ra một số mối liên hệ giữa hắn và Nữ Oa nên mới muốn thành toàn.

Nhưng nếu đứng ở tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà nhìn nhận chuyện này thì thực sự chẳng có gì đáng nói.

Con đường tu hành không chỉ là tranh với người, tranh với trời, mà thậm chí còn tranh với chính mình, tu vi càng cao thì mỗi bước đi càng không được sai sót.

Hắn cũng hiểu rõ thiên số trong cõi u minh, ngay cả Thánh nhân hay Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc có thể hoàn toàn miễn nhiễm và đào tị được.

Chỉ khi trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, sánh ngang với Thiên Đạo thì mới có khả năng hoàn toàn nắm giữ được vận mệnh và vị thế của mình!

Vì vậy, La Thiên tu hành trên Tạo Hóa chi đạo, muốn viên mãn thì không thể thiếu Nữ Oa.

Đồng lý, Nữ Oa muốn trở thành Đạo chủ thì tổng cương Tạo Hóa trong tay La Thiên cũng là thứ không thể thiếu!

Có thể nói: hai người họ đều có nhu cầu tương tự từ đối phương!

Nghĩ đến đây, La Thiên lại nhớ tới Hậu Thổ Nương Nương ở Địa Giới.

Không nghi ngờ gì, chuyện bên Hậu Thổ còn khiến hắn đau đầu hơn.

Cơ duyên Địa hôn trong cõi u minh cũng rơi vào đầu hắn!

Nó lại còn quan hệ tới việc Nữ Oa hoàn thành tam hôn công đức viên mãn!

Hiện tại Thiên hôn và Nhân hôn đã hoàn thành, chỉ thiếu Địa hôn!

Dây dưa trong đó khiến La Thiên chỉ có thể thầm than: ngay cả ông trời cũng muốn ta phải hoa tâm sao...

La Thiên từ biệt Hi Hòa ra khỏi Thanh Liên Cung, tức thì rời khỏi Đại La Thiên.

Nhưng hắn không rời khỏi Hồng Hoang đại địa mà du hành dọc theo rìa màng thai của Hồng Hoang Thiên Ngoại Thiên, dựa theo tia thiên cơ mờ nhạt kia để tìm nơi Hồng Mông Tử Khí có khả năng xuất hiện.

Về thiên cơ của Hồng Mông Tử Khí, nó vẫn đang bị che phủ, chưa đến lúc xuất thế.

Tuy nhiên, La Thiên muốn nhanh hơn người khác một bước để đoạt lấy hai đạo Hồng Mông.

Nếu không, đợi đến khi Lục Thánh phát giác thì khó mà độc chiếm được.

Dù nói vậy nhưng đáy lòng La Thiên định chỉ lấy một đạo cho

Thường Hi dùng.

Hắn cũng biết phía Thiên Đạo chắc chắn sẽ không cho phép hắn lấy đi cả hai đạo.

Theo đà tiến tới, hắn dần tiến vào Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thập Tam Thiên lúc này đã bị Thiên Giới hoàn toàn hấp thụ dung hợp, nhưng do có nhiều thế giới phụ thuộc bên trong nên trông khá phức tạp, nhưng phần lớn là địa bàn của Thiên Giới cũng không sai.

Hiện tại Thiên Giới dưới sự chấp chưởng của Hạo Thiên và Dao Trì đã khôi phục lại sự hưng thịnh như xưa.

Theo thời gian, cơ quan thống trị tiên gia thiên hạ này tất nhiên sẽ quân lâm thiên hạ, khôi phục lại vinh quang vô thượng.

Tuy nhiên, La Thiên đâu có tâm trí dòm ngó vinh quang của Thiên Đình, thấy Tam Thập Tam Thiên không có manh mối, hắn liền chuyển hướng xuống Hồng Hoang đại địa.

Hiện tại Hồng Hoang đại địa là thiên hạ của Nhân tộc, tuy các chủng tộc Hồng Hoang khác cũng có địa bàn riêng nhưng đều phải thối lui đến những nơi hẻo lánh rừng thiêng nước độc.

Đặc biệt là một số tu sĩ Yêu tộc, đối với việc Nhân đạo xương long, xua đuổi và đả áp chủng tộc của mình thì trong lòng đầy oán hận.

Vì vậy, đôi khi họ cũng sẽ thôn phệ Nhân tộc, hưng phong tác lãng.

Có điều, lúc này Nhân tộc đã thành đại khí hậu, lại thêm Thiên Đình đứng về phía Nhân tộc nên những yêu nghiệt dám hưng phong tác lãng đó đều không tránh khỏi kết cục bị tru diệt.

Nhưng thù hận giữa hai tộc cũng vì thế mà âm thầm tích lũy, sớm muộn gì cũng đến mức không thể điều hòa.

Tuy nhiên, La Thiên không tìm thấy manh mối liên quan nào trên Hồng Hoang đại địa.

Trái lại, ở phía Địa Giới hắn lại cảm ứng được một chút manh mối.

"Lại phải đi gặp Hậu Thổ sao?" Hắn chỉ có thể lắc đầu, sau đó xé rách hư không tiến vào Địa Giới.

Vừa vào Địa Giới, Hậu Thổ trong Luân Hồi Cung đã phát giác ra.

"Đạo Tôn đến Địa Giới có chuyện gì sao?" Hậu Thổ Nương Nương lập tức hiện thân, nhiệt tình hỏi han với nụ cười rạng rỡ khiến La Thiên có chút vô nại.

Hậu Thổ ở Địa Giới cũng là sự tồn tại ngang hàng với Thánh nhân, lúc trước La Thiên có thể cảm ứng được manh mối cơ duyên Địa hôn lâu như vậy, tự nhiên nàng cũng có thể cảm ứng được.

Nhưng giữa hai người có một tầng ngượng ngùng, đối phương lại nhiệt tình đãi ngộ như vậy, La Thiên nếu không phải đầu gỗ thì cũng có thể nhìn ra được tình ý bên trong.

Hậu Thổ vốn là đại mỹ nữ tuyệt thế chỉ kém Hi Hòa nửa phân, đặc biệt sau khi thành thánh, thân mang thanh tịnh lưu ly, linh lung hoàn mỹ còn hơn cả lúc trước, không hề kém cạnh Hi Hòa, chỉ đứng sau Nữ Oa!

Tuy sau khi La Thiên chứng được Hỗn Nguyên đạo quả hầu như không còn ham muốn về phương diện đó, nhưng mỗi lần gặp Hậu Thổ, trong lòng hắn vẫn gợn sóng.

Chương 284

Có lẽ đó chính là uy lực của Địa hôn trong cõi u minh!

Sự ràng buộc trời sinh phải ở bên nhau khiến người ta không thể đạm định thong dong.

Tuy nhiên, La Thiên cũng không bài xích việc lấy nàng, tiền đề là Hậu Thổ không phản đối, không có ý kiến.

Biết đâu nhờ chuyện Địa hôn này mà cảnh giới nguyên thần của hắn còn có thể tiến thêm một bước, chứng đắc Hỗn Nguyên Thái Cực chi cảnh!

Tuy nhiên, để chứng đắc Hỗn Nguyên Thái Cực chi cảnh, chỉ dựa vào một mình Hậu Thổ và Địa hôn có vẻ không dễ dàng gì, cần phải có thêm sự gia trì từ phía Nữ Oa nữa!

Tham ngộ hoàn toàn Tạo Hóa chi đạo cộng với công đức từ Địa hôn và Thiên đạo, La Thiên cảm thấy gần như có thể đưa nguyên thần chứng nhập Hỗn Nguyên Thái Cực chí cảnh!

Cái gọi là một âm một dương mới là Đạo, chỉ khi chứng đắc Hỗn Nguyên Thái Cực mới thực sự chạm tới ngưỡng cửa của Đại Đạo!

Còn về Hỗn Nguyên Vô Cực, đó lại là một cảnh giới vô thượng huyền diệu khác!

Nhưng cảnh giới đó đối với La Thiên, người có đạo thể và nguyên thần cùng tiến triển, cũng không phải là hư huyễn khó thấy.

Ngược lại, một khi cả nguyên thần và đạo thể đều tiến vào Hỗn Nguyên Thái Cực chi cảnh, thì những huyền diệu về Hỗn Nguyên Vô Cực cũng sẽ trở nên minh bạch.

Bởi vì truyền thừa từ Bàn Cổ liên quan mật thiết đến cảnh giới

này.

Theo những gì thôi diễn hiện tại, hắn có thể lờ mờ thấy được mối liên hệ thông tin về phương diện đó.

Có khả năng, khi Bàn Cổ vẫn lạc lúc đó chính là ở cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực!

Những suy nghĩ đó lướt qua não hải La Thiên trong nháy mắt, hắn nhanh chóng hồi thần, hơi cúi người: "Hôm nay đến Địa Giới thực sự có việc làm phiền Bình Tâm nương nương." Bình Tâm (Hậu Thổ) nương nương thấy hắn khách khí như vậy, trên mặt lộ ra vẻ trách móc: "Đạo Tôn đã quá lâu không đến Địa Giới rồi, đối với Bình Tâm có chút xa cách khách sáo quá." La Thiên cười nói: "Để Bình Tâm nương nương chê cười rồi, đợi xong việc này, ta nhất định sẽ cùng nương nương phẩm trà luận đạo một phen." Bình Tâm nương nương mỉm cười: "Vậy thì tốt, ta sợ Đạo Tôn đến vội vàng rồi lại đi không một tiếng động, khiến người ta mừng hụt một trận." Câu nói này quá rõ ràng, tình ý bên trong chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra được.

La Thiên có chút đau đầu, cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa thực sự của câu "nợ mỹ nhân là khó trả nhất".

Mà đây lại là một mỹ nhân cấp Thánh nhân!

Thậm chí có khả năng sánh ngang với Thiên Đạo!

Nếu Hồng Hoang thế giới thăng tiến đến tầng thứ hoàn mỹ nhất sẽ có tam đạo tề toàn, lần lượt là Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo.

Chỉ khi tam đạo tề toàn mới khiến thế giới ổn cố, vĩnh hằng bất diệt, trở thành hạch tâm duy nhất trong Hỗn Độn giới, gánh vác ức vạn vạn đại thiên thế giới, trở thành nơi bản nguyên của Đại Đạo, nơi vạn thánh triều bái.

Về điểm này, Hồng Quân Đạo Tổ cũng hiểu rõ, dù hiện tại Thiên Đạo là chúa tể duy nhất của Hồng Hoang thế giới nhưng cũng phải bảo hộ cho Địa Đạo thánh tổ và Nhân Đạo thánh tổ xuất thế, thậm chí là trưởng thành triệt để.

Thánh nhân tượng trưng cho hai đạo còn lại cũng sẽ là thánh nhân cấp bậc Tổ giống như Hồng Quân Đạo Tổ vậy!

Vì vậy, La Thiên mới có cảm giác kỳ quái.

Nếu thực sự thuận theo sự an bài của Thiên Đạo mà kết duyên Địa hôn với Bình Tâm nương nương, sau này nếu Bình Tâm nương nương trở thành Địa Đạo thánh tổ đồng cấp với Hồng Quân Đạo Tổ thì hắn chắc chắn cũng sẽ được nước lên thì thuyền lên.

Hơn nữa, nếu bên Nữ Oa cũng vì chứng đắc Tạo Hóa đạo chủ chi vị...

Trong nhất thời, La Thiên cảm thấy giống như chỉ cần ăn cơm mềm cũng có thể một bước lên trời, không cần vất vả tu luyện truyền thừa Bàn Cổ nữa vậy.

Ngạch, sao lại nghĩ nhiều thế?!

Một lúc sau, La Thiên mới có chút đỏ mặt thu lại những suy nghĩ vẩn vơ, vội vàng đáp: "Để Bình Tâm nương nương chê cười rồi." Nhưng những biến hóa sắc thần của hắn đã bị Bình Tâm nương nương bắt trọn, khóe miệng nàng hơi nhếch lên, nở một nụ cười khuynh quốc khuynh thành: "Đạo Tôn đến đây có việc gì, không biết Bình Tâm có thể giúp được gì không." Thấy nàng hỏi, La Thiên cũng dứt khoát: "Không giấu gì nương nương, lần này ta đến là vì Hồng Mông Tử Khí." Bình Tâm nương nương nghe vậy giật mình: "Hồng Mông Tử Khí sao?!

Thứ đó ở trong Địa Giới của ta sao?

Nhưng tại sao ta không hề cảm ứng được chút nào?!" La Thiên nheo mắt: "Đó là vật chứng đạo, Thiên Đạo che đậy thiên cơ, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng thôi diễn, nếu không phải ta nhìn thấu được một chút huyền cơ thì có lẽ cũng như ruồi không đầu vậy." Bình Tâm nương nương gật đầu: "Xin Đạo Tôn hãy để Bình Tâm góp chút sức mọn." "Nương nương có tâm rồi, đi theo ta." La Thiên chỉ chờ câu nói đó, lập tức nắm lấy đôi ngọc thủ của nàng, tay kia rạch ra một khoảng hư không, kéo nàng vào bên trong.

Đột nhiên bị La Thiên nắm tay, mặt Bình Tâm nương nương đỏ ửng, rạng rỡ động người, nhưng không hề giãy dụa, ngược lại trong lòng nảy sinh một niềm kinh hỉ khó nén.

La Thiên chủ động thì tốt rồi, tuy nàng không phải hạng người da mặt mỏng nhưng dẫu sao phận nữ nhi mà quá chủ động thì cũng không ổn.

Tốc độ độn hành cấp Thánh nhân chỉ trong nháy mắt, La Thiên và Bình Tâm nương nương đã vượt qua số vạn ức dặm, đến một nơi huyền diệu.

Nơi đó là một vùng cực kỳ hỗn loạn, liên kết với những đại giới khác, trình trạng hỗn độn và hỗn loạn, có Hỗn Độn khí tung hoành, cũng có Ngũ hành diễn hóa, lại có phong lôi vũ điện, kỳ phong ngoài thiên hạ...

Ngay cả Thánh nhân đến đây cũng phải rùng mình.

"Nơi tiếp giáp giữa Địa Giới và Hỗn Độn giới, chẳng lẽ Hồng Mông Tử Khí sẽ xuất thế ở đây sao?" Bình Tâm nương nương kinh ngạc.

Tuy là Thánh nhân ở Địa Giới, không thua kém gì Lục Thánh, nhưng tại nơi tiếp giáp hai giới này, sức mạnh Thánh nhân sẽ bị suy yếu, nên lúc này nàng thấy hơi khó chịu, không muốn ở lại đây lâu.

La Thiên gật đầu.

Tuy nhiên, vùng tiếp giáp này rộng tới hàng tỷ dặm, hỗn loạn khôn cùng, không gian chồng chéo, sinh diệt trong tích tắc, muốn chiếm được tiên cơ tuyệt đối vào khoảnh khắc Hồng Mông Tử Khí xuất thế thực sự không dễ dàng!

Bởi vì nơi này không chỉ có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra vào!

Vùng giáp ranh giữa Địa Giới và Hỗn Độn giới hỗn loạn khôn lường, nguy hiểm trùng trùng, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không thể tự bảo vệ mình ở đây, chỉ có Đại La Kim Tiên mới có vài phần an nhiên nhưng cũng có rủi ro nhất định.

Tại đây, chỉ có cường giả chí cường cấp Chuẩn Thánh hoặc Thánh nhân mới có thể đi lại như trên đất bằng.

Tuy nhiên, vùng giáp ranh hai giới cũng là nơi diễn hóa chân ý của Đạo.

Vì vậy, một số Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên từ Hỗn Độn giới muốn khám phá sự huyền diệu của Hồng Hoang thế giới thì đây chính là lựa chọn hàng đầu!

Địa Giới không giống Thiên Giới, chưa hoàn toàn dung hợp vào Hồng Hoang thế giới, tuy đại thể đã dung hợp nhưng vẫn còn một số điểm chưa hoàn tất, những điểm này cũng cần tồn tại lâu dài để liên kết với Hỗn Độn giới thì mới có thể hoàn thiện Địa Giới triệt để.

Chương 285

Vì vậy, khi La Thiên và Bình Tâm nương nương giáng lâm nơi này, ngay lập tức đã thu hút vài đạo thần thức cấp Thánh nhân không mấy thiện cảm.

Tuy nhiên, khi nhận ra là La Thiên, tất cả đều thu lại thánh niệm, không dám có chút vượt quá giới hạn nào.

Uy danh của La Thiên từ lâu đã lan truyền khắp một vùng rộng lớn của Hỗn Độn giới, đặc biệt là sau khi truy sát Băng Thiên Đạo Nhân và đánh nổ La Hầu, nó đã đạt đến mức độ khiến người ta phải kính sợ.

Ngay cả La Hầu, một Sát Lục Ma Thần chuyển thế chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn bị hắn dễ dàng đánh nổ, thì ai dám chạm vào tổ kiến lửa.

Đương nhiên, điều đó không ngăn cản được việc họ truyền đạt tin tức về sự xuất hiện của La Thiên đến một số tồn tại vô thượng nào đó.

Cách đây không lâu, từng có một tồn tại vô thượng tung ra tin tức muốn biết thông tin liên quan đến La Thiên.

Vì vậy, việc thấy La Thiên xuất hiện ở đây và báo cho vị tồn tại đó cũng có thể kiếm được một món hời!

"Sẽ xuất hiện ở đây sao?!" Bình Tâm nương nương cũng có chút kinh ngạc.

Một nơi tuyệt hiểm thế này, với tư cách là Địa giới chi chủ, bình thường nàng cũng không muốn đến để tránh bị các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên từ Hỗn Độn giới ám toán.

Một vị Địa giới chi chủ trong mắt một số Tiên Thiên Ma Thần ở Hỗn Độn giới chẳng khác nào một miếng mồi ngon.

Nếu vị nào có thể thôn phệ được nàng thì có thể đoạt được thân phận Địa giới chi chủ, có thể tự do đi lại giữa Hỗn Độn giới và Hồng Hoang thế giới mà không còn bị Thiên đạo chế ước.

Đồng thời cảnh giới cũng sẽ thăng tiến một cách khó tin.

Có điều, Bình Tâm nương nương chưa bao giờ đặt chân đến đây, mà ở những nơi khác của Địa Giới thì nàng gần như vô địch trong hàng ngũ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nên họ khó mà tìm được cơ hội tốt.

Vì vậy, một số tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La tuy e ngại La Thiên nhưng vẫn quan tâm đến nơi này, xem có cơ hội nào ra tay với Bình Tâm nương nương không.

La Thiên tuy mạnh nhưng suy cho cùng cũng chỉ là tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La, trước những lợi ích to lớn có thể thấy được, họ sẵn sàng đánh cược một phen.

Có lẽ cảm ứng được những "ánh mắt quan tâm" của các vị chí cường giả đó, nương nương tâm niệm động một cái, sau lưng hiện lên một đạo luân ảnh khổng lồ, hoa quang màu xanh lục chiếu sáng thiên địa, pháp tắc và khí cơ hùng hồn cuồn cuộn, trấn áp sức mạnh của cả Địa Giới.

Một đạo luân ảnh khổng lồ chính là bản mệnh chi khí Hồi Thiên Bàn của nàng hiển hóa, tuy không lộ ra chân thân nhưng từ uy năng hiển lộ ra cũng thấy được đẳng cấp của món bản mệnh chi khí này đã cao hơn lúc trước ít nhất một tầng!

E rằng uy lực của nó không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo tầm thường bao nhiêu!

Nếu câu thông với sức mạnh của Địa Giới thì có lẽ sánh ngang được với Tiên Thiên Chí Bảo!

Việc Bình Tâm nương nương tế ra nó cũng mang ý tứ chấn nhiếp.

Nhưng trong lòng La Thiên biết rõ đối phương đang thể hiện sự quan tâm đến mình.

Thực sự mà nói, Luân Hồi Thiên Bàn của Bình Tâm nương nương không có sức chấn nhiếp đáng kinh ngạc bằng uy danh của La Thiên.

"Đại khái còn khoảng nửa canh giờ nữa." Lúc này dưới chân La Thiên mọc ra một đóa thanh liên, hắn liền ngồi xuống nhắm mắt tĩnh tư, dưỡng tinh súc duệ.

Bình Tâm nương nương thấy vậy cũng bắt chước làm theo.

Những vị chí cường giả đang âm thầm quan sát có chút không hiểu đầu đuôi ra sao: tại sao hai vị chí cường giả cấp Thánh nhân lại nhắm mắt tĩnh tư ở nơi này, dường như đang tu luyện hoặc tham ngộ gì đó...

Nhưng một số tồn tại trong đó đã sớm nhận được một tin tức phấn chấn: vị tồn tại vô thượng kia đã hồi đáp!

Sắp sửa tới nơi rồi!

Họ đều thầm cầu nguyện trong lòng: một vở kịch hay sắp sửa bắt đầu!

Vị tồn tại vô thượng kia là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, việc săn đuổi La Thiên này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Tuy có Thiên đạo Hồng Hoang chế ước nhưng áp chế La Thiên chắc không phải chuyện khó.

Còn về vị Địa giới chi chủ Bình Tâm nương nương này... hắc hắc!

Chẳng mấy chốc đã đến thời gian La Thiên thôi diễn trong lòng.

Tuy nhiên, tại nơi tiếp giáp hai giới vẫn không có chút động tĩnh nào.

Ngay lúc đó, La Thiên bỗng nhiên đứng bật dậy, đồng thời âm thầm truyền âm: "Bình Tâm đạo hữu, giúp ta canh giữ xung quanh!" Bình Tâm nương nương vừa gật đầu, thanh liên dưới chân La Thiên bỗng xoay chuyển, bóng dáng hắn hoàn toàn biến mất, độn nhập vào hư không.

Có thể cảm ứng rõ ràng: La Thiên trong tích tắc đã độn phá vạn ức hư không, hướng về một nơi nào đó.

Không chỉ vậy, nàng còn cảm ứng được rõ ràng sự gia tốc và hồi tố của thời gian!

Nơi La Thiên định đến nguy hiểm không nhỏ!

Khi La Thiên hành động, một số tồn tại ẩn nấp trong bóng tối cũng rục rịch theo!

Hình như họ cũng đã phát giác ra điều gì đó?

Tuy nhiên, Bình Tâm nương nương làm sao có thể để họ truy tùy theo La Thiên.

Không chỉ những tồn tại ẩn nấp đó rục rịch, ngay cả Lục Thánh ngoài Tam Thập Tam Thiên và một số chí cường giả ở Hỗn Độn giới vào khoảnh khắc này cũng cảm ứng được luồng luật động thiên cơ mãnh liệt cực điểm, hiểu rõ có thứ sắp xuất thế!

Họ cũng không thể ngồi yên được nữa!

Ai mà ngờ được đạo Hồng Mông Tử Khí thứ tám lại đến bây giờ mới xuất thế!

Chương 286

Mà lại ở ngay nơi giáp ranh hai giới thế này.

Như vậy thì các đại năng phía Hỗn Độn giới phải kiêng kị đại năng và Thiên đạo phía Hồng Hoang, còn đại năng phía Hồng Hoang thì phải đề phòng đại năng và sự biến hóa của Hỗn Độn khí phía Hỗn Độn giới!

Trong tình cảnh này, một trận đại hỗn chiến là không thể tránh khỏi!

Trong đạo trường của các Thánh nhân ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời, chư Thánh đều ngay lập tức đứng dậy, ánh mắt xuyên thấu tầng tầng hư không, dừng lại nơi tiếp giáp giữa Địa giới và Hỗn Độn giới.

Quả nhiên, sau bao công sức truy tìm đạo Hồng Mông Tử Khí thứ tám và thứ chín, đến nay mới có chút manh mối xuất thế.

Phải nói rằng Thiên Đạo che đậy vô cùng kín kẽ, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng tra xét được mảy may, chỉ khi nó thực sự xuất thế trong nháy mắt mới có thể cảm nhận được!

Chỉ là, có chút phiền muộn: La Thiên lại nhanh hơn nửa bước, ngay lập tức lao thẳng tới không gian nơi Hồng Mông Tử Khí xuất thế, mắt thấy sắp đắc thủ tới nơi.

"Hai vị huynh trưởng, thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ tính tình nóng nảy nhất, lập tức truyền âm hỏi Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Không cần nói nhiều, bảo vật hiện thế, kẻ có năng lực sẽ đạt được, ai nấy tự dựa vào bản lĩnh.

Ba anh em chúng ta trước tiên liên thủ tranh đoạt một phen, đoạt

được rồi sẽ phân chia sau!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức đáp lời.

La Thiên đang xuyên qua tầng tầng hư không, mắt thấy sắp tiếp cận được Hồng Mông Tử Khí, khiến y cũng có chút gấp gáp.

"Thiện!" Lão Tử trả lời dứt khoát.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí đại diện cho một tôn Thánh vị!

Nếu Tam Thanh có thể đoạt được, cuối cùng bất kể rơi vào tay ai thì cũng là hỷ sự của Huyền môn.

Cái gọi là phù thủy không chảy ra ruộng ngoài, kế sách hiện giờ tất nhiên là phải ra tay tranh đoạt trước.

"Đã bao năm không giao thủ với Đạo Tôn rồi, thật khiến người ta hưng phấn." Thông Thiên Giáo Chủ tiên phong không kìm nén được, ngón tay búng một cái, một đạo kiếm khí vô thất đánh nát vạn trùng hư không, chặn đứng trước mặt La Thiên!

Đây chính là Tru Tiên kiếm khí, mang màu xám mịt mù hỗn độn, mang theo sát phạt chi lực của Thiên Đạo vô cùng khủng bố, vừa hạ xuống liền phân hóa bốn phương, kiếm vực hình thành.

Tuy không lợi hại bằng Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh nhưng cũng đạt được bốn năm phần uy lực, đủ để ngăn cản Thánh nhân trong vòng một khắc đồng hồ!

"Ha ha, đi thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn càng không khách khí, lật tay lấy ra Bàn Cổ Phiên mạnh mẽ vung lên!

"Thương thương thương!" Khai Thiên khí nhận rơi xuống như mưa, đánh tan hư không, khóa chặt lấy La Thiên!

Lão Tử cũng bước chân đạp xuống, một đạo cầu vàng bạch ngọc bay ra, trực tiếp định trụ hư không trước mặt La Thiên, bên trong hỗn độn khí hóa, âm dương ngư ôm lấy nhau, ngũ sắc hào quang trấn áp

tất cả!

Hư không, thời gian đều bị chế ước, không thể dễ dàng phá khai!

Đây là lần thứ hai Tam Thanh Thánh nhân liên thủ, mà đối tượng lại là Đạo Tôn La Thiên, hành động này khiến tất cả các đại năng đều hưng phấn.

Không nghi ngờ gì nữa, đây sẽ là một trận đại chiến tiền cổ vị hữu!

Ngày đó, Phật xuất Huyền môn, khiến Tam Thanh liên thủ trấn áp Tây Phương nhị thánh, khiến họ mất sạch mặt mũi, ngay cả Cực Lạc đạo trường cũng bị hủy diệt!

Đặc biệt là uy năng của Khai Thiên Tam Bảo khiến người ta vừa mở mang tầm mắt vừa vô cùng kiêng dè.

Hiện tại, Tam Thanh lại liên thủ đối phó với kẻ mạnh nhất dưới trướng Đạo Tổ Hồng Hoang – Đạo Tôn La Thiên!

Nói cách khác: đây là trận chiến đỉnh phong nhất của các chí cường giả Hồng Hoang!

Quả nhiên chim vì mồi mà chết, người vì tài mà vong!

Ngay cả Thánh nhân, trước lợi ích to lớn cũng khó lòng giữ được sự thản nhiên, không chút động lòng!

Tuy nhiên, ngay khi Tam Thanh Thánh nhân ra tay, Tây Phương nhị thánh cũng lập tức động thủ.

Một vị hóa ra Kim thân Bồ Đề, một vị hiển hóa Chân thân Kim Liên, Thất Bảo Diệu Thụ cùng Tiếp Dẫn Thần Tràng oanh kích một trận, trong nháy mắt liên thủ xé rách Thái Cực Đồ trấn thủ của Lão Tử!

"Đinh linh linh!" Ngay lúc đó, một đạo hồng quang từ hư không

bay ra, mang theo tiếng chuông bạc giòn giã, oanh kích về phía Tây Phương nhị thánh!

Chính là Nữ Oa Thánh nhân đã ra tay.

Mục tiêu của nàng không phải Hồng Mông Tử Khí mà là ngăn cản Tây Phương nhị thánh.

"Uỳnh!" Sáu vị Thánh nhân vừa động thủ, mỗi người một mục đích, Bình Tâm nương nương ngăn cản không kịp, nhưng cũng dâng lên Luân Hồi Thiên Bàn, trấn giữ vạn thiên hư không bên ngoài, không cho những kẻ khác lục tục xông vào.

Nhưng, biến động thiên cơ do Hồng Mông Tử Khí dẫn phát ở phía Hỗn Độn giới đột ngột bùng nổ.

Không chỉ các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà ngay cả những chuẩn thánh cấp chí cường giả lúc này cũng "gào thét" xông tới, muốn vượt qua Luân Hồi Thiên Bàn để tiến vào bên trong!

Trong nháy mắt, Luân Hồi Thiên Bàn hứng chịu hàng trăm đạo công kích!

Trong những công kích đó, tuy đa phần là chuẩn thánh cấp, nhưng cũng có một bộ phận là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Vì vậy ngay lập tức, Bình Tâm nương nương bị oanh kích tới mức khí huyết sôi trào, Luân Hồi Thiên Bàn nghiêng ngả, suýt chút nữa đã bị đánh bay ngay từ đợt đầu tiên.

Nếu không nhờ kịp thời liên kết với địa giới chi lực, e rằng thực sự đã đánh mất thể diện của Thánh nhân.

Nhưng ngược lại, điều này cũng làm nàng nổi giận.

Nàng là ai?

Chương 287

Nàng là chủ nhân của Địa giới!

Một tồn tại nắm giữ sức mạnh khủng bố của toàn bộ Địa giới!

Tuy ở vùng biên giới, sức mạnh Địa giới có thể mượn dùng không tới một nửa so với trước đây, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để nghiền nát những kẻ chuẩn thánh không biết sống chết kia!

"Lục Đạo Thiên Đạo – Vô Sắc Giới!" Bình Tâm nương nương tâm niệm vừa động, Luân Hồi Thiên Bàn vững vàng trở lại và bắt đầu xoay chuyển, ngay phía trên xuất hiện một vòng xoáy hắc động sâu không thấy đáy!

Một đạo kỳ quang màu xanh từ vòng xoáy hắc động bay ra, đón gió lớn dần, che lấp bầu trời, trong nháy mắt tràn ngập một phương địa vực, khiến mọi thứ đều tan thành mây khói.

Vô Sắc Giới, cái tên bắt nguồn từ việc không có thân hình màu sắc cũng như vật chất hình thể, chỉ tồn tại tinh thần tâm thức!

Đây cũng là công phạt chi thuật lợi hại nhất trong vô thượng thần thông của Lục Đạo Luân Hồi!

Nếu bị thanh quang Vô Sắc quét trúng, nếu không phải thân Tam Thi hoặc thánh thể của Thánh nhân thì không thể hoàn toàn miễn nhiễm!

Tất cả đều sẽ bị tổn hại!

Chiêu này tung ra chứng minh Bình Tâm nương nương đã nổi cơn thịnh nộ của Thánh nhân vì chuyện Luân Hồi Thiên Bàn suýt bị đánh gục vừa rồi, nên ra tay không còn chút lưu tình nào nữa!

"A a a!" Một số cường giả chuẩn thánh cấp lao lên phía trước bị

đạo thanh quang Vô Sắc này quét trúng, bất kể có kỳ bảo hay thần giáp hộ thân, hay đạo thể cường hành thế nào đi nữa, đều đồng loạt phát ra tiếng thảm thiết trong nháy mắt!

Ngay cả linh bảo trong tay họ, nếu phẩm giai thấp một chút, dưới sự hủ thực của thanh quang Vô Sắc cũng trực tiếp hư hỏng, hoàn toàn không thể cứu vãn.

Lúc này, những chí cường giả xông tới từ Hỗn Độn giới mới sực nhớ ra: Bình Tâm nương nương cũng là một vị chí cường giả cấp Thánh nhân!

Trước mặt Thánh nhân, cho dù có bao nhiêu chuẩn thánh liên thủ thì cũng chỉ là một lũ kiến hôi lớn hơn một chút mà thôi!

Tuy nhiên, lúc này cũng có các chí cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay.

Tổng cộng có ba đạo huyền quang dâng lên, màu sắc khác nhau, lần lượt chống đỡ được thanh quang Vô Sắc!

"Oanh long long long!" Vô số hư không trong nháy mắt tan thành phấn vụn!

"Hử?!" Bình Tâm nương nương khi nhìn rõ ba kẻ đó, ánh mắt không khỏi lạnh lùng.

Trong số đó có một vị là "người quen".

Không sai, chính là kẻ ngày đó cùng Thổ chi Ma Thần mưu đồ Địa giới – Băng Thiên Đạo Nhân!

Trước đây kẻ này bị La Thiên đánh cho sưng đầu mẻ trán, chạy trốn về Hỗn Độn giới.

Không ngờ hôm nay lại quay lại Địa giới!

Oán hận cũ trỗi dậy, Bình Tâm nương nương có cảm giác kẻ thù

gặp mặt đỏ mắt!

Nàng lập tức phản ứng, trên Luân Hồi Thiên Bàn hiện ra thêm năm vòng xoáy hắc động khác, phát động Nhân đạo, Súc sinh đạo, A tu la đạo, Địa ngục đạo, Ngạ quỷ đạo, tất cả năm đạo còn lại đều diễn hóa ra!

Lục đạo tề hiện, thiên địa oanh minh, toàn bộ Địa giới đều đang rung chuyển.

Tại khắc này, Bình Tâm nương nương gia trì hơn nửa sức mạnh của Địa giới, sở hữu sức mạnh đỉnh phong của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Ngay cả Băng Thiên Đạo Nhân dù có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trước sức mạnh này cũng phải đi đường vòng, không dám tranh phong!

"Oanh!" Ngay lập tức, Bình Tâm nương nương hãn nhiên ra tay!

Chỉ thấy nàng dẫn dắt sức mạnh Lục Đạo, đánh ra Lục Đạo Luân Hồi Quang, đạo quang này trầm đục hùng vĩ, mang theo sáu loại thần dị biến hóa, phù hợp với vô thượng chí lý, trong sát na đã rơi xuống đỉnh đầu Băng Thiên Đạo Nhân!

"Bình Tâm!

Tại sao lại nhắm vào ta như vậy?!" Băng Thiên Đạo Nhân tưởng rằng thời gian trôi qua lâu như vậy sẽ xóa nhòa thù hận của hai bên, lại thêm việc hắn đã dùng thần pháp ẩn nặc, cứ ngỡ khi cùng hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác ra tay, Bình Tâm sẽ không chú ý.

Nào ngờ Bình Tâm đã nhận định hắn, ngay lập tức phát động toàn lực, rõ ràng muốn đánh hắn tan xương nát thịt, khiến hắn mất sạch mặt mũi!

"Đáng chết!

Sau khi trở thành chủ nhân Địa giới, kinh qua bao năm tu luyện, ả ta đã thực sự thành khí rồi!" Trước Lục Đạo Luân Hồi Quang, ngay cả kẻ mạnh như Băng Thiên Đạo Nhân cũng cảm thấy tâm thần lung lay, không dám đón đỡ trực diện!

Nhưng đã muộn, nơi hắn đang đứng bị sức mạnh Địa giới xâm thấu, phong tỏa hư không bốn phía.

Công kích của Bình Tâm nương nương cực nhanh, tuy hắn có thể phá khai phong tỏa nhưng xác suất né tránh được Lục Đạo Luân Hồi Quang là cực thấp!

"Khốn kiếp!

Đừng coi thường ta!" Băng Thiên Đạo Nhân nộ hống một tiếng, rút ra Hủy Diệt Chi Kiếm, bùng phát quy luật Hủy Diệt và Tịch Diệt!

Trước đây khi Địa giới xuất thế, hắn đã bị La Thiên giáo huấn một lần, mất hết mặt mũi, ngay cả đồng minh là Thổ chi Ma Thần cũng đã vẫn lạc, giờ đây trở lại, chẳng lẽ ngay cả một hậu bối như Bình Tâm nương nương cũng muốn đè đầu cưỡi cổ hắn sao?!

Thật sự không thể nhẫn nhịn!

Tại khắc này, hắn dốc toàn lực muốn giải tỏa cơn giận trong lòng!

Có điều, sức mạnh của Bình Tâm nương nương lúc này không phải thứ hắn có thể lay động!

Bất kể quy luật của hắn có sức công phá và hủy diệt khủng bố thế nào, bất kể công kích của hắn có thể đánh tan Lục Đạo Luân Hồi Quang, nhưng lại không thể phá vỡ được những tầng tầng hoàng sắc kỳ quang kia!

Đó chính là Địa Mẫu chi khí, được tế luyện từ Tiên Thiên Trọc Khí trong Địa giới, có khả năng tạo hóa và gánh vác vạn vật, cũng là căn bản chứng đạo của Bình Tâm nương nương!

Chương 288

Trước mặt đại địa dày nặng rộng lớn có thể gánh vác vạn vật, công kích của Băng Thiên Đạo Nhân giống như châu chấu đá xe, vô ích thôi!

Giống như một viên đá khổng lồ ném vào hồ nước, chỉ có thể tạo ra vài gợn sóng chứ không thể đẩy hết nước hồ ra ngoài!

Ngược lại còn bị hồ nước thôn tính, tiêu dung và hóa giải!

Đại địa vô thượng dày nặng, vô thượng gánh vác, tại khắc này đã được thể hiện một cách lâm ly tận trí!

Không chỉ Băng Thiên Đạo Nhân, mà cả hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác định xông vào cũng bị Địa Mẫu chi khí ngăn cản!

Bình Tâm nương nương, chủ nhân của Hồng Hoang Địa giới, cuối cùng đã hiển lộ vô thượng vĩ lực của mình.

Lấy một địch ba!

Nhìn có vẻ thong dong dư dả?!

Sức mạnh của Đại địa!

Thần thông của Địa Đạo hoàn toàn có thể sánh ngang với vô thượng vĩ lực của Thiên Đạo!

"Đáng chết!

Sức mạnh Đại địa của ả có thể đạt tới tầng thứ này, so với Thổ chi Ma Thần năm xưa còn cao hơn không chỉ hai tầng thứ?!" Đạo tâm của Băng Thiên Đạo Nhân lập tức nguội lạnh, làm gì còn tâm trí tranh bảo, lúc này chỉ mong thân mình bình an thoát khỏi sự vây khốn của Bình Tâm nương nương!

“Oanh long long!” Tuy nhiên, muốn rời khỏi sự khốn tỏa của Địa Mẫu chi khí không hề dễ dàng, Lục Đạo Luân Hồi Quang từng đạo từng đạo từ Địa Mẫu chi khí bay ra, miên miên bất tuyệt, căn bản không có dấu hiệu dừng lại!

“A!

Bình Tâm nương nương, hôm nay ta không có ý mạo phạm, chỉ là bị kỳ bảo che mắt, nhất thời xung động, xin nương nương cao xanh quý thủ, ta nguyện ý dâng lên hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để tạ lỗi mạo phạm.” Sau một tiếng thảm thiết, một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trực tiếp cầu xin tha thứ, hoàn toàn không màng đến thể diện của một đại năng Hỗn Nguyên.

Không còn cách nào khác, tu vi của hắn mới chỉ là Hỗn Nguyên Đại La tiền kỳ, so với Tiên Thiên Ma Thần như Băng Thiên Đạo Nhân thì kém quá xa, không chống đỡ được là chuyện bình thường!

Không chỉ vị đại năng này, mà vị còn lại cũng tỏ ý nguyện dâng lên hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để hóa giải tội mạo phạm.

“Cứ thế này thì đại sự không ổn rồi!” Băng Thiên Đạo Nhân nghe tiếng cầu xin của hai vị kia, chân mày lập tức nhíu chặt.

Vốn dĩ ba vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng chống đỡ thần thông của Bình Tâm thì còn có thể cầm cự, có qua có lại, nhưng nếu thiếu đi hai vị kia thì áp lực sẽ dồn hết lên mình hắn!

Băng Thiên Đạo Nhân đổ mồ hôi lạnh, nghiến răng nghiến lợi.

Chẳng lẽ lần này lại phải đánh mất mặt mũi sao?!

Lại là ở Địa giới Hồng Hoang?!

Nếu vậy, sau này làm sao có thể lăn lộn trong Hỗn Độn giới nữa?

Chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho lũ khốn kiếp đó!

Lần trước ở dòng sông thời gian Hỗn Độn bị La Thiên thu thập, sau đó danh tiếng của hắn đã trở nên chẳng ra gì rồi!

"Không được!

Ta không thể lại mất mặt ở đây nữa!" Nghĩ đến đây, Băng Thiên Đạo Nhân suýt nữa nhảy dựng lên, đôi mắt chuyển sang màu đỏ rực đáng sợ.

"Không đúng!

Bình thường ta không hề nóng nảy như vậy!

Đáng chết, là La Hầu?!

Hắn đã lén ra tay?!" Một lát sau, dường như cảm ứng được điều gì đó, đạo tâm hắn lập tức rùng mình một cái, như rơi vào hầm băng, hơi lạnh thấu xương trỗi dậy.

"Khặc khặc!

Băng Thiên, khá nhanh trí đấy!

Nếu ngươi theo ta, hợp tác với ta thành tựu đại nghiệp bất thế, ta có thể giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện, giết chết tên La Thiên kia!" Một đạo ma âm huyền bí đột ngột vang lên trong đạo tâm của Băng Thiên Đạo Nhân!

Không sai, chính là giọng nói của Ma Tổ La Hầu!

"Làm sao có thể?!

Ta đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi, ngươi có thể ma nhiễm ta sao?!" Băng Thiên Đạo Nhân tự nhiên hiểu rõ việc ma âm của Ma Tổ La Hầu xuất hiện trong đạo tâm của mình có nghĩa là gì: hắn đã bị ma nhiễm mà không hề hay biết!

"Khặc khặc!

Thật ngây thơ, ta là chủ tể quy luật Ma Đạo, là tổ của vạn ma, lại có quan hệ sâu đậm với quy luật Diệt Thế, tự nhiên là tồn tại thượng giai của những Ma Thần bỉnh thừa quy luật Diệt Thế và Hắc Ám như ngươi!" "Thần phục ta, để ta sai khiến, tất cả chấp niệm của ngươi, La Hầu ta sẽ từng bước hoàn thành cho ngươi!" Ma Tổ La Hầu tiếp tục lạnh lùng cười nói, tiếng cười vẫn vang vọng trong đạo tâm của Băng Thiên Đạo Nhân.

Ánh mắt Băng Thiên Đạo Nhân trầm xuống!

Đã đại ý rồi, những năm qua, hắn thực sự đã quá chấp nhất vào dục vọng và thù hận!

Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đáng lẽ phải không bị bụi trần quấy nhiễu, không màng chuyện cũ, giữ tâm thanh tịnh như lưu ly.

Thế nhưng những năm qua, hắn không những bị thù hận che mờ mắt mà dục vọng cũng chưa bao giờ nguôi ngoai, trái lại ngày càng thịnh.

Nếu không thì hôm nay cũng không mạo hiểm rủi ro bị La Thiên giáo huấn thêm lần nữa mà tìm tới tận cửa!

Chương 289

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân là đoạt được Hồng Mông Tử Khí của thế giới Hồng Hoang, không những có thể đột phá tới Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh mà sau này còn có thể tự do ra vào thế giới Hồng Hoang!

"La Hầu, muốn ma nhiễm ta e rằng không dễ dàng như vậy đâu!" Băng Thiên Đạo Nhân đương nhiên từ chối.

"Tất nhiên là không dễ dàng, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày đó thôi!

Với cái đầu óc của ngươi, ta tin ngày đó sẽ không xa đâu!" La Hầu tiếp tục cười lạnh, giọng nói tràn đầy đắc ý.

"Ngươi!" Băng Thiên Đạo Nhân âm thầm mặc mặc thôi diễn, sau đó dường như hiểu ra điều gì, đột ngột gào thét: "Thổ chi Ma Thần cũng là người của ngươi?!" Không nghi ngờ gì nữa, đạo tâm của hắn có sơ hở chính là từ lúc cùng Thổ chi Ma Thần xâm nhập Địa giới, bị La Thiên đánh cho như chó kia!

Đặc biệt là khi La Thiên ngay trước mặt bao nhiêu đại năng Hỗn Độn, ở dòng sông thời gian Hỗn Độn bóp nát dấu ấn đạo quả mà Thổ chi Ma Thần ký thác trong đó, khiến hắn tức tới suýt hộc máu.

Lúc đó, hắn đã sơ hở.

Đương nhiên, chỉ dựa vào bấy nhiêu đó thì một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thể bị ma nhiễm, trong chuyện này rõ ràng có Thổ chi Ma Thần âm thầm giở trò!

Thổ chi Ma Thần từ lâu đã nằm dưới sự khống chế của La Hầu, âm thầm ra tay những chiêu thức khó lòng phòng bị, mới tạo thành

khốn cảnh như ngày hôm nay!

Tuy nhiên, muốn La Hầu hoàn toàn ma nhiễm hắn cũng khó, dù sao đạo quả Hỗn Nguyên cũng ký thác tại dòng sông thời gian Hỗn Độn, hiện giờ La Hầu lại bị La Thiên đánh nổ, chân thân còn đang trọng luyện chưa biết ngày nào tụ lại.

Nhưng đây là một quá trình giày vò lâu dài, lúc nào cũng bị La Hầu rình rập và tìm cơ hội ma nhiễm, thật khiến người ta muốn sụp đổ!

Thật là sai lầm chồng chất!

Băng Thiên Đạo Nhân hối hận rồi, nhưng lập tức xóa sạch cảm xúc đó đi.

Chẳng trách những năm qua hắn thấy không đúng, tất cả những cảm xúc của phàm nhân, các loại cảm xúc tiêu cực liên tục xuất hiện, từ đó ảnh hưởng lớn đến suy nghĩ và hành động của hắn.

"La Hầu, đợi ta trở về Hỗn Độn giới, ta sẽ vào dòng sông thời gian Hỗn Độn tìm ngươi!

Lúc đó lão tử sẽ cùng ngươi đồng quy vu tận!" Băng Thiên Đạo Nhân gào thét.

Vẻ mặt có phần sụp đổ này khiến Bình Tâm nương nương đang "tọa sơn quan hổ đấu" nhíu mày, không rõ nguyên do.

Do hạn chế về địa lý, việc mượn dùng sức mạnh Địa giới không thể kéo dài quá lâu, Băng Thiên Đạo Nhân chỉ cần trụ thêm một thời gian nữa tự nhiên sẽ có sức phản kích, tại sao lại trở nên phiền muộn phát điên như vậy?!

Thậm chí, Bình Tâm nương nương còn thấy đôi mắt hắn chuyển sang màu đỏ rực, vô cùng yêu dị.

Theo lý mà nói, dù gặp trắc trở thì một Hỗn Nguyên Đại La Kim

Tiên cũng không nên hốt hoảng như vậy chứ?!

Nhưng Bình Tâm nương nương cũng chẳng buồn quản, hiếm khi đối phương lộ ra sơ hở, nàng cũng sẽ không khách khí chút nào!

Vì chuyện của La Thiên, nàng vốn tâm địa từ bi nay bỗng nhiên phát động công kích mãnh liệt nhất hướng về Băng Thiên Đạo Nhân.

Hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia sau khi giao ra tổng cộng bốn kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã được thả đi, đúng lúc nàng có thể dùng toàn bộ sức mạnh để đối phó với tên Băng Thiên Đạo Nhân này!

Lần này Băng Thiên Đạo Nhân thảm rồi, thù trong giặc ngoài, suýt chút nữa bị Lục Đạo Luân Hồi Quang oanh kích tới mức thất khiếu phún huyết, mất hết thể diện!

Thậm chí hắn có thể cảm ứng được trong khốn cảnh này, đạo tâm của mình lại có thêm một tia bất ổn, các loại cảm xúc kỳ dị nảy sinh như phẫn nộ, khí phẫn, thậm chí là những ý niệm tang tóc và đồi phế trào dâng.

Thất tình lục dục đang điên cuồng sinh sôi.

"La Hầu, đừng tưởng ta không làm gì được ngươi!" Băng Thiên Đạo Nhân nộ hống một tiếng, vỗ ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn hủy thiên diệt địa, Hủy Diệt Chi Kiếm cũng hóa thành vạn kiếm quét ngang, đánh tan Lục Đạo Luân Hồi Quang đang ập tới, sau đó phá vỡ vòng vây của Bình Tâm nương nương, chật vật trốn về Hỗn Độn giới.

"Ai!

Đáng tiếc lại để hắn chạy thoát!" Bình Tâm nương nương thở dài một tiếng.

Không phải nàng không muốn giữ lại, mà do đối phương quá mạnh, sức mạnh Địa giới gia trì đang nhanh chóng giảm xuống.

Ở nơi tiếp giáp giữa hai giới thế này thực sự không có cách nào, có thể gia trì sức mạnh Địa giới để cầm cự một khoảng thời gian như vậy đã là siêu thần phát huy rồi.

"La Thiên ca ca!" Sau khi Băng Thiên Đạo Nhân rút lui, toàn bộ tâm trí nàng đều đặt lên người La Thiên.

Dù sao, thứ mà La Thiên phải đối mặt lúc này chính là Tam Thanh liên thủ!

Thậm chí có khả năng phải cộng thêm cả Tây Phương nhị thánh!

Đương nhiên, nếu Nữ Oa Thánh nhân có thể đối phó với Tây Phương nhị thánh thì có thể giảm bớt áp lực cho La Thiên ca ca!

Tình hình bên phía La Thiên cũng đã đến thời điểm mấu chốt nhất!

Tam Thanh Thánh nhân dường như cũng đã đánh ra chân hỏa!

Không còn cách nào khác, thực lực mà La Thiên thể hiện quá khủng bố, ngay cả khi ba người liên thủ dường như cũng không thể hạ gục được y!

Đại chiến hôm nay tại nơi tiếp giáp giữa Hỗn Độn giới và Địa giới Hồng Hoang, không chỉ là trận chiến mạnh nhất Hồng Hoang mà còn là trận đại chiến tuyệt thế hiếm thấy trong toàn bộ Hỗn Độn giới!

Vô số đại năng không dám đến xem trực tiếp nhưng thần thức đều quan sát không sót một chút nào, toàn bộ đều tập trung tinh thần chú ý vào trận chiến liên quan đến đại thế của Hồng Hoang sau này!

Tam Thanh Thánh nhân tự xưng là chính tông Bàn Cổ, do nguyên thần Bàn Cổ chia làm ba, lúc này liên thủ đối phó với Đạo Tôn La Thiên – kẻ chỉ dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân, hoàn toàn không có ý định nương tay, không những khai mở toàn bộ uy năng của Khai Thiên chí bảo mà còn bố hạ cả Tru Tiên Kiếm Trận!

Thậm chí, họ còn đạt tới một loại trạng thái huyền bí, giữa Tam Thanh dần dần đồng khí liên chi, thậm chí pháp lực và thần thông đều cộng hưởng với nhau.

Chỉ là dù thế, Đạo Tôn La Thiên cũng không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn có thể phản kích dễ dàng, khiến phía Tam Thanh Thánh nhân có chút chật vật!

Không có gì khác, chỉ vì pháp bảo của Đạo Tôn La Thiên quá mạnh!!

Chương 290

Thí Thần Thương!

Càn Khôn Đỉnh!

Chư Thiên Khánh Vân!

Hỗn Độn Chung – cũng là một kiện Khai Thiên chí bảo!

Còn có mảnh vỡ tổng cương Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng nguồn gốc với chứng đạo chí bảo của Đạo Tổ Hồng Quân!

Tổng cộng bốn kiện Tiên Thiên chí bảo!

Càng không nói đến những cực phẩm linh bảo đỉnh phong khác!

Đặc biệt là Tru Tiên Trận Đồ trong tay La Thiên có thể miễn nhiễm một phần sát phạt chi lực của Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, khiến công phạt chi lực phía Tam Thanh có phần không đủ!

Ngược lại, đạo thể của Đạo Tôn La Thiên quá kiên cường, quá mạnh mẽ!

Ngay cả khi tay không đối kháng với Tiên Thiên chí bảo dường như cũng chẳng hề hấn gì!

Tam Thanh Thánh nhân thấy vậy không khỏi đỏ mắt, thậm chí là hâm mộ đố kỵ hận!

Đừng nói là thế giới Hồng Hoang, mà cả toàn bộ Hỗn Độn giới, ai mà không biết thánh thể của Bàn Cổ đại thần cường tuyệt thế nào, áp đảo cả một thời đại, quy luật của ba ngàn Ma Thần đều không thể gây ra bao nhiêu tổn thương cho ngài!

La Thiên đã kế thừa được Bàn Cổ chân thân!

Tuy họ kế thừa nguyên thần, nhưng đối với pháp môn Bàn Cổ chân thân cùng nguồn gốc, họ vẫn vô cùng thèm muốn.

Cũng sau khi chứng đạo thành Thánh nhân, họ mới phát hiện khoảng cách với một vị Thiên Đạo Thánh nhân như Hồng Quân ngày càng lớn, khiến họ nảy sinh tâm lý tìm kiếm con đường khác, mới chú ý đến pháp môn Bàn Cổ chân thân!

Chỉ dựa vào pháp môn Bàn Cổ nguyên thần, cả đời này họ không thể vượt qua Thiên Đạo Hồng Hoang, vượt qua Đạo Tổ Hồng Quân!

Chỉ có Bàn Cổ nguyên thần và chân thân hợp nhất, tái hiện uy danh Bàn Cổ mới có thể đứng trên Thiên Đạo Hồng Hoang!

Trở thành Đại Đạo Thánh nhân chí cao vô thượng!

Với xuất thân của Tam Thanh, tự nhiên họ không cam tâm cả đời phải nhìn sắc mặt Đạo Tổ Hồng Quân!

Đặc biệt là lúc bị cấm túc chư Thánh năm đó, cơn giận đó đến nay vẫn còn trong lòng, chưa từng tiêu tan!

Vì vậy, lúc này Tam Thanh Thánh nhân tâm tình vô cùng phức tạp!

"Còn không lấy ra bản lĩnh thật sự, ta sẽ thắng đấy!" Lúc này Đạo Tôn La Thiên lại có chút mất kiên nhẫn.

Trước đó y đã nương tay để giữ thể diện cho họ, nhưng đối phương dường như chẳng hề lưu tình, chiêu chiêu đều công kích hiểm hóc!

Vậy thì, lật bàn thôi, làm một trận ra trò đi!

Nói thật, La Thiên thực sự không sợ pháp môn liên thủ của Tam Thanh, thậm chí y còn đang mong họ phát động Khai Thiên Đạo Âm.

Hiện tại y sắp sửa dung hợp triệt để Bàn Cổ nguyên thần của Tam Thanh, chỉ chờ đợi thời cơ thích hợp là có thể phá bỏ xiềng xích, thực

hiện bước nhảy vọt cuối cùng, thăng tiến nguyên thần lên cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên!

Đương nhiên, ép đối phương dùng tới Khai Thiên Đạo Âm để kiểm chứng sở học của mình cũng là điều tốt nhất!

"Thương thương thương thương thương!" Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ vận chuyển Tru Tiên Kiếm Trận tới mức cao nhất, kiếm khí tựa như diệt thế dễ dàng quét sạch hư không một phương thế giới, ngay cả thời không cũng bị ngưng luyện!

Một khung cảnh cực kỳ kỳ diệu.

Vô số trung thiên thế giới và tiểu thiên thế giới bị Tru Tiên kiếm khí quét thành tro bụi, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, sau khi khí tức hủy diệt đạt đến cực điểm, lại có thế giới mới sinh ra!

Điểm cuối của hủy diệt chính là sáng tạo, chính là hóa sinh!

Sinh và diệt giống như dương cực sinh âm, âm cực sinh dương, thái cực đồ âm dương ngư vậy!

Tại khắc này, ẩn ẩn có Thái Cực thánh ý lưu chuyển, khiến người ta lĩnh ngộ không thôi!

Không chỉ có vậy, Càn Khôn Đỉnh của La Thiên và Thái Cực Đồ của Thái Thanh Thánh nhân đều bị loại đạo vận vừa xuất hiện này ảnh hưởng!

Tam Thanh Thánh nhân thấy loại Thái Cực đạo vận này suýt nữa đã bị cuốn hút vào trong!

"Thái Cực đạo vận!" "Thái Cực Đồ của ta chưa từng thôi diễn tới tầng thứ này!" "Làm sao có thể?!

Tru Tiên Kiếm Trận của tam đệ có thể kích phát đạo vận tầng thứ này, mà Khai Thiên chí bảo trong tay ta lại không thể?!" Ngay cả

người cao ngạo như Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng có chút ngẩn ngơ!

Và cả có chút không phục!

Tuy Tru Tiên Kiếm Trận là Thiên Đạo đệ nhất sát trận, nhưng xét về nguồn gốc thì không bằng Bàn Cổ Phiên trong tay ông.

Thế mà hôm nay lại có diệu dụng như vậy, khiến ông không khỏi nhìn bằng con mắt khác, trong lòng có chút mùi vị lạ lùng!

Điều này cũng liên quan đến địa vị của Thông Thiên Giáo Chủ, nếu là do Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử tạo ra thì ông đã không thấy phiền muộn như thế.

Có một phương diện khác: tuy ông xếp thứ hai trong Tam Thanh nhưng thực tế tu vi cảnh giới lại là người đứng chót!

Lão Tử thì không cần bàn, đã trảm ra Tam Thi, hiện giờ tu vi cao nhất, đã là Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ, viên mãn và đỉnh phong trong tầm mắt.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lấy đức gì, năng lực gì mà cũng sắp đột phá Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ, muốn đứng ngang hàng với đại sư huynh Lão Tử rồi?!

Chương 291

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết: trong chuyện này cũng liên quan tới khí vận bàng bạc của Tiệt Giáo Thông Thiên!

Khí vận có thể trợ giúp sức mạnh Thánh nhân, điều này những năm qua ông mới dần hiểu ra!

Ông cũng có chút hối hận về sách lược tuyển đồ lúc ban đầu của mình.

Vạn tiên triều bái Tiệt Giáo, khí vận hiện có thậm chí còn mạnh hơn cả Nhân Giáo của Thái Thanh Thánh nhân.

Trong lúc suy tư, lại có một tiếng quát lớn: "Chưa đủ!

Tam Thanh còn giữ sức thì đừng trách ta đánh bại đấy!" "Một đạo Hồng Mông Tử Khí hôm nay định sẵn thuộc về Thanh Liên Cung ta, nếu biết điều thì mau chóng lui xuống, tránh để tổn thương hòa khí!" La Thiên dường như có chút bực mình, lớn tiếng hô quát!

"Hừ!

Đạo Tôn tuy thần thông tề thiên, nhưng Tam Thanh ta cũng không phải hạng vừa, hôm nay buông thả tay chân, mọi người không cần giữ sức nữa, thống thống khoái khoái đánh một trận đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười!

Thông Thiên Giáo Chủ cũng nhíu mày: "Hóa ra Đạo Tôn còn dư lực sao!

Vậy thì mọi người đừng che che giấu giấu nữa!" Nói xong, hai người nhìn về phía Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử!

Lão Tử mặt không chút biểu cảm gật đầu, đồng ý với yêu cầu của họ.

Tam Thanh Thánh nhân hôm nay cuối cùng cũng phải liên thủ, tế ra tuyệt thế hợp kích chi pháp của Bàn Cổ nguyên thần để đối phó với một mình Đạo Tôn La Thiên.

Ở một nơi khác của Địa giới, Tây Phương nhị thánh và Nữ Oa Thánh nhân cùng Bình Tâm nương nương tranh đấu, lúc này cũng đã hình thành thế quân bình!

Chỉ là Nữ Oa Thánh nhân bực bội chuyện Tây Phương nhị thánh liên thủ ép mình xuống hạ phong năm đó nên lúc này nàng đang toàn lực ra tay, mãnh công Chuẩn Đề, muốn lấy lại thể diện đã mất trước đó!

Chuẩn Đề Thánh nhân cũng bất lực!

Nếu không phải Nữ Oa Thánh nhân có quá nhiều pháp bảo đỉnh giai, tu vi cực cao, lấy một địch hai vẫn có qua có lại thì Hồng Mông Tử Khí có lẽ đã rơi vào tay họ từ lâu.

Hiện tại Bình Tâm nương nương đã thoát thân, hai đánh hai càng không có hy vọng.

Phải đợi bên phía La Thiên ngã ngũ!

Tây Phương nhị thánh có chút kinh hãi.

Đặc biệt là Chuẩn Đề càng kinh hãi hơn.

Từ lúc bị La Thiên đánh cho một trận tơi bời đến giờ dường như chưa được bao lâu!

Đến giờ trên người Chuẩn Đề Thánh nhân vẫn còn đau âm ỉ!

Nắm đấm của La Thiên quá lợi hại, dù là chân thân Hỗn Độn Bồ Đề Thụ này cũng không chịu nổi mấy quyền!

Lúc này, Tiếp Dẫn Thánh nhân đưa mắt nhìn qua, ra hiệu một cái, Chuẩn Đề Thánh nhân cũng hiểu ý sư huynh, muốn rút tay cầu hòa,

dừng cuộc chiến tại đây!

Đúng lúc đó!

Cú đánh mạnh nhất của Tam Thanh Thánh nhân và Đạo Tôn La Thiên thực sự bùng nổ!

Tam Thanh Thánh nhân không biết phát động bí pháp gì, trong một sát na, dường như đều hóa thành Cửu Thiên Thanh Linh chi khí, không còn bất kỳ hình tượng nào, bất kỳ sự hiện diện nào, ngay cả khí tức cũng như hòa làm một với chín tầng trời.

Trong sự mịt mù mông lung, giống như sự hiện diện của Tiên Thiên, là đạo thanh quang đầu tiên lúc sơ khai của Hỗn Độn, nhưng bên trong lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh vĩ ngạn vô cùng.

Thân ảnh vĩ ngạn đó vác một chiếc đại phủ, kình thiên trụ địa, thần võ đầy quyền năng, chí cao chí thượng!

Thân ảnh này chư Thánh và các đại năng đều không lạ lẫm: chính là thân ảnh được triệu hoán ra khi mười hai Tổ Vu liên thủ tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận năm xưa!

Bàn Cổ đại thần thời kỳ sơ khai của Hỗn Độn!

Tuy nhiên, Bàn Cổ đại thần xuất hiện lần này có chút khác biệt so với khi Tổ Vu triệu hoán, không ngưng thực bằng, trái lại giống như được ngưng luyện từ một đạo thanh quang linh hoạt, mang hình tượng Thái Sơ vô hình vô chất, nhưng cũng mang chân lý Hỗn Độn quán triệt bên trong!

Bàn Cổ đại thần vừa xuất hiện đã siết chặt Khai Thiên Thần Phủ trong tay, sau đó hít một hơi thật sâu, lồng ngực căng phồng, rồi há miệng quát lớn một tiếng: “Sát!” Một tiếng quát kỳ lạ vô cùng, có thể gột rửa chư thiên, phá tan hỗn độn, bao hàm vô thượng pháp lực, đột ngột nổ vang!

Nhắm thẳng vào Đạo Tôn La Thiên!

Tiếng quát liên thủ của Tam Thanh Thánh nhân chí cao chí thượng, mạnh mẽ đến cực điểm, tựa như Bàn Cổ đại thần tái sinh khai thiên lập địa vậy!

Đương nhiên, đây cũng chính là tiếng quát của Bàn Cổ năm xưa!

Tiếng quát năm đó là vô thượng âm pháp có thể chấn nhiếp toàn bộ Hỗn Độn giới!

Là âm pháp gần như sánh ngang với sức mạnh của Thiên Đạo!

Trước tiếng quát này, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nếu không có Tiên Thiên chí bảo hộ thân e rằng cũng phải hồn phi phách tán!

Đây là loại âm thanh khủng bố có thể quát chết một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường!

Khai Thiên Đạo Âm!

Khai Thiên Cửu Thức!

Một là cực hạn của pháp môn công phạt nguyên thần, một là cực hạn của sức mạnh công phạt!

Khai Thiên Đạo Âm vừa xuất, tuy Tây Phương nhị thánh ở cách đó rất xa, có tầng tầng hư không ngăn cách, ở giữa còn có Địa Mẫu chi khí của Bình Tâm nương nương bảo hộ, nhưng chịu dư âm của đạo âm quét qua, sắc mặt vẫn trở nên trắng bệch.

Chương 292

Chỉ là dư âm quét qua thôi mà uy lực đã tương đương với một đòn tấn công mãnh liệt nhất của Khai Thiên chí bảo!

Suýt chút nữa đã khiến họ mất mặt!

Đến lúc này mới hiểu ra, thực tế Tam Thanh Thánh nhân năm xưa đối phó với họ đã nương tay rồi!

Hoàn toàn chưa dùng hết toàn lực!

Có lẽ là nể tình, hoặc cũng có lẽ là kiêng dè phía Thiên Đạo.

Bất kể thế nào, tóm lại hiện tại mọi người đều đã biết thực lực chân chính của Tam Thanh, trong lòng cũng có chút may mắn.

Chỉ là dư âm quét qua vạn trùng hư không đã tương đương một kích của Khai Thiên chí bảo, vậy thì người đứng mũi chịu sào là Đạo Tôn La Thiên sẽ ra sao?

Ngay lập tức, vô số đại năng đều chú ý vào trung tâm chiến trường, tình cảnh của La Thiên!

Tuy nhiên, điều làm họ thất vọng là: ngay cả Khai Thiên Đạo Âm – bí thuật công phạt nguyên thần khủng bố như thế dường như cũng không thể gây ra thương tổn lớn cho Đạo Tôn La Thiên!

Lúc này Đạo Tôn La Thiên dường như chỉ biến đổi sắc mặt một chút, không có phản ứng gì khác!

Nhìn từ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu, phía trên còn có Chư Thiên Khánh Vân, Càn Khôn Đỉnh, lớp ngoài cùng là Hỗn Độn Chung mà xem.

Sự bảo hộ tầng tầng lớp lớp như vậy, cộng thêm đạo thể chí

cường có thể chống đỡ được cả thương tổn của thánh thể, khiến nhiều đại năng cảm thấy: đừng nói là Khai Thiên Đạo Âm, dù Đạo Tổ Hồng Quân đích thân ra tay e rằng trong chốc lát cũng khó lòng phá vỡ được phòng ngự khủng bố của Đạo Tôn La Thiên.

Đương nhiên, La Thiên không phải không có chuyện gì, sắc mặt y thay đổi chứng tỏ Khai Thiên Đạo Âm đã đánh trúng thân thể y, khiến y chịu một đòn tấn công không hề nhẹ.

Bí thuật công phạt nguyên thần cực hạn quả nhiên không phải Tiên Thiên chí bảo có thể hoàn toàn chống đỡ được!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, phản ứng của La Thiên lại khiến tất cả đại năng đang quan sát đều sững sờ: La Thiên thu hồi toàn bộ chí bảo hộ thân, trực tiếp dùng đạo thể đối mặt với Tam Thanh Thánh nhân, mang theo ý khiêu khích nói: "Không tệ, Khai Thiên Đạo Âm, hãy tung ra chiêu mạnh hơn nữa đi!" Lại yêu cầu Tam Thanh Thánh nhân liên thủ lần nữa sao?!

Khoan đã, chẳng lẽ Đạo Tôn La Thiên cũng biết Khai Thiên Đạo Âm sao?!

Tam Thanh Thánh nhân đang hòa thân vào chín tầng trời lúc này hiện ra chân hình, nghe La Thiên nói vậy, nhìn nhau trân trân, rõ ràng đều thấy trong mắt đối phương nảy sinh một tia nộ khí.

Trước mặt bao nhiêu đại năng mà một vị Đạo Tôn lại quá không tôn trọng người khác như vậy, vậy thì!

Không cần phải nể nang gì nữa!

Ngay lập tức, họ lại hóa thành Cửu Thiên Thanh Khí, thân hợp với sức mạnh của chín tầng trời, một lần nữa khiến hư ảnh Bàn Cổ đại thần tái giáng lâm!

"Sát!" Bàn Cổ đại thần một lần nữa gầm ra Khai Thiên Đạo Âm,

lần này tầng thứ của đạo âm còn vượt xa lần trước!

Đột nhiên, nó đã tiến vô hạn tới tầng thứ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên!

Đòn này, Đạo Tôn La Thiên khi đã thu hồi toàn bộ Tiên Thiên chí bảo, có thể dễ dàng tiếp nhận không?!

Vô số đại năng, bất kể Hỗn Độn giới hay Hồng Hoang giới, trong một khoảnh khắc đều nín thở tập trung quan sát đòn đánh cực hạn này!

Tam Thanh Thánh nhân vừa quát lên một tiếng, uy năng còn chưa hoàn toàn phát ra, nơi tiếp giáp giữa hai giới đã biến thành tro bụi, ức vạn hư không tan nát, trở về hỗn độn, không còn tồn tại.

Ngay cả Địa giới, dưới sự bảo hộ của Địa Mẫu chi khí cũng như sự che chở của Nữ Oa Thánh nhân và Bình Tâm nương nương, cũng giống như con thuyền nhỏ trong cơn bão, chao đảo không ngừng!

Rung lắc dữ dội!

Nếu không phải Địa giới đã dung hợp với thế giới Hồng Hoang bao nhiêu năm qua, trở nên cực kỳ ổn cố, lại có hai đại Thánh nhân bảo hộ, e rằng đòn đánh này của Tam Thanh Thánh nhân không chỉ khiến Địa giới nát vụn mà còn có khả năng bị chấn văng khỏi thế giới Hồng Hoang, bay vào trong Hỗn Độn giới.

Thấy uy thế kinh người, Bình Tâm nương nương không những tế ra Luân Hồi Thiên Bàn, phóng ra toàn bộ Địa Mẫu chi khí để chống đỡ đợt Khai Thiên Đạo Âm này.

Nữ Oa Thánh nhân bên kia cũng vậy, tung ra vô số cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hình thành tầng tầng lớp lớp phòng hộ chi lực, hiệp trợ Bình Tâm nương nương bảo hộ Địa giới!

Phía Địa giới có hai vị Thánh nhân bảo hộ nên chỉ bị Khai Thiên

Đạo Âm hủy đi nơi tiếp giáp, còn phía Hỗn Độn giới thì khốn khổ rồi, vô cùng hỗn độn phong bạo vì thế mà cuộn trào ức ức vạn dặm, trong đó có không ít cường giả chuẩn thánh cấp đứng xem náo nhiệt đều lần lượt vẫn lạc, tiếng thảm thiết không dứt!

Một đại kiếp nạn khó lòng ngôn tả!

Đặc biệt là Khai Thiên Đạo Âm trong không gian tồn tại hỗn độn khí còn có thể gia tăng uy năng một cách thần bí, vì thế phạm vi bao phủ của hỗn độn phong bạo này vô cùng rộng lớn!

E rằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nếu đứng mũi chịu sào cũng phải sưng đầu mẻ trán, thậm chí bị thương!

"Tam Thanh đáng chết, lại có loại hợp kích chi thuật này!" "Thật xui xẻo, chỉ xem náo nhiệt thôi, đứng xa như vậy mà vẫn bị đánh trúng, thảm thảm thảm!" "Bí thuật vô thượng chuyên công phạt nguyên thần, có thể mượn hỗn độn khí tăng phúc uy năng, thật khiến người ta không thể phòng bị được!".

Những đại năng còn sống sót trong Hỗn Độn giới không ai là không chửi rủa ầm ĩ.

Nhưng khoảnh khắc sau đó, họ càng tò mò về Đạo Tôn La Thiên đứng đối diện Tam Thanh Thánh nhân hơn, người đã bỏ đi tất cả pháp bảo, chỉ dùng đạo thể để chống đỡ đòn đánh này!

Liệu y có thể bình an vô sự không?!

"Thật đáng sợ, quả nhiên ngay cả tồn tại như La Thiên khi không có pháp bảo trợ giúp cũng không thể chống đỡ được đòn này!" "Bàn Cổ bí pháp thực sự vô cùng khủng bố!

La Thiên trông bị thương không nhẹ đâu!" "Không đúng, khóe miệng y lại mỉm cười, tại sao vậy?" "Chẳng lẽ nguyên thần bị thương quá nặng nên điên rồi?!" "Ta thấy chắc cũng gần như vậy, La

Thiên chắc chắn đã ăn quả đắng lớn rồi!”.

Một lát sau, cảnh tượng họ nhìn thấy khiến dư luận lại xôn xao.

Tại trung tâm chiến trường, y phục của La Thiên rách nát, thất khiếu chảy máu, trông có vẻ thảm hại, nguyên thần chắc chắn đã bị trọng thương!

Tam Thanh Thánh nhân phía trên thì hiện ra thân hình, nhưng chưa hoàn toàn thoát khỏi trạng thái Cửu Thiên Thanh Khí, dường như vẫn có thể tiếp tục liên thủ hợp kích!

“La Thiên Đạo Tôn, ngươi thua rồi, hôm nay mời ngươi rút khỏi cuộc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí này!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Chương 293

"Thần thông của Đạo Tôn quả nhiên chí cao vô thượng, không dựa vào pháp bảo mà có thể trực diện tiếp nhận toàn lực nhất kích Khai Thiên Đạo Âm của chúng ta, bội phục bội phục." Thông Thiên Giáo Chủ thì có chút kính trọng nói.

Ba người thấy thảm trạng của La Thiên, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm: cũng may La Thiên đã bỏ đi tất cả pháp bảo, nếu không Khai Thiên Đạo Âm căn bản không làm gì được đối phương.

Chuyện này không trách ai được, chỉ có thể trách La Thiên quá tự ngạo vào thực lực của mình!

Nhiều đại năng phía Hồng Hoang, có người thì thót tim lo lắng, cũng có kẻ hả hê cười trên nỗi đau của người khác, nhưng nhiều hơn cả là mong chờ La Thiên phát uy.

Dù sao La Thiên đã bỏ qua tất cả pháp bảo, dùng đạo thể chống đỡ một đòn hợp kích của Tam Thanh, nếu lại dùng tới pháp bảo, Tam Thanh Thánh nhân chưa chắc đã thắng!

Phía Thanh Liên Cung, Hi Hòa và Thường Hi suýt nữa không kìm được mà ra tay, nếu không phải La Thiên kịp thời truyền âm về bảo họ đừng nóng vội.

Lúc này!

"Không!

Hồng Mông Tử Khí ta quyết tâm phải có được, có thể hợp kích tiếp không?

Lại đây!" La Thiên lại cười, tuy dáng vẻ trông có chút chật vật.

Khai Thiên Đạo Âm do Tam Thanh Thánh nhân liên thủ thi triển,

uy lực mạnh mẽ thực sự vượt ngoài dự liệu của y, gây ra tổn thương không nhỏ cho nguyên thần.

Nhưng, điều này không phải chuyện xấu, ngược lại đối với La Thiên còn là một đại hỷ sự!

Khi Tam Thanh Thánh nhân liên thủ tung ra đòn thứ nhất, Khai Thiên Đạo Âm phá tan tầng tầng lớp lớp bảo hộ của Tiên Thiên chí bảo, chấn động nguyên thần, y đã phát hiện ra: việc Tam Thanh liên thủ phát ra Khai Thiên Đạo Âm có thể thúc đẩy tiến độ dung hợp nguyên thần của y!

Điều này thật kỳ lạ, bản thân y sở hữu bản sao nguyên thần Bàn Cổ tam phân từ Tam Thanh, vậy mà lại bị đối phương thúc đẩy tiến độ dung hợp!

Sự huyền diệu bên trong ngay cả La Thiên cũng có chút ngẩn ngơ, nhất thời chưa phân tích rõ được ngọn ngành.

Vì thế, khi tiếp nhận đòn thứ hai, La Thiên mới bỏ qua tất cả Tiên Thiên chí bảo, để Khai Thiên Đạo Âm của đối phương tấn công mãnh liệt hơn, khiến tốc độ dung hợp nguyên thần Bàn Cổ tăng nhanh!

Nếu hôm nay Tam Thanh Thánh nhân đủ mạnh, La Thiên sẽ chứng đắc Hỗn Nguyên Thái Cực chí cảnh ngay tại đây!

Trở thành vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên đầu tiên của Hồng Hoang!

Sau khi nguyên thần Bàn Cổ tam phân dung hợp triệt để chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực!

"Đạo Tôn, vậy thì đừng trách chúng ta!" Thấy La Thiên như thế, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia âm hiểm, một lần nữa vận hóa bí pháp.

Lão Tử và Thông Thiên nhìn nhau, thở dài một tiếng, sự đã đến

nước này, cưỡi hổ khó xuống, chỉ có thể dốc hết sức làm một trận, thắng thua định đoạt sau!

"Uỳnh!" Ba người một lần nữa hóa thành Cửu Thiên Thanh Khí, bắt đầu dung hợp, hư ảnh Bàn Cổ đại thần trước đó một lần nữa ngưng thực!

"Hống!" Lần này hư ảnh Bàn Cổ dường như còn ngưng thực hơn cả hai lần trước, và cũng sống động hơn, dường như Bàn Cổ thực sự đang trọng lâm thế gian!

Thánh uy của cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực chân chính trong nháy mắt bao phủ bát phương, nghiền nát chư thiên.

Không chỉ toàn bộ Địa giới bị chấn động dữ dội, mà ngay cả đại địa Hồng Hoang, ba ngàn đại thế giới, ức vạn thế giới phụ thuộc lúc này đều đang run rẩy không thôi, tất cả chúng sinh đều phủ phục quỳ xuống, ngay cả những tồn tại chuẩn thánh cấp cũng cảm thấy đạo tâm như rơi vào hầm băng, trán và lưng đều đổ mồ hôi lạnh!

"Không xong!" Nữ Oa Thánh nhân và Bình Tâm nương nương kinh hãi, vội vàng một lần nữa tế ra pháp bảo đắc ý nhất để bảo hộ toàn bộ Địa giới.

Tuy lúc này La Thiên và Tam Thanh Thánh nhân đã đánh xuyên qua ức vạn hư không, chư thiên vạn giới, dời chiến trường vào sâu trong hư không, cách Địa giới và đại địa Hồng Hoang cực kỳ xa xôi, nhưng thanh thế bộc phát lại khiến người ta càng thêm lo lắng: rõ ràng tầng thứ lần này vượt xa hai lần trước!

Uy lực Hỗn Nguyên Thái Cực trong truyền thuyết!

Cuối cùng đã lộ diện vẻ hung hãn vô thượng rạng ngời!

Thật sự là vô viễn phất giới, mênh mông vô biên!

Loại sức mạnh khó lòng khiến con người sinh ra ý định kháng cự.

Tại khắc này, ngay cả Tam Thanh Thánh nhân cũng đang chìm đắm trong luồng sức mạnh vô thượng đó!

Thật quá bành trướng!

Vô lượng vô thất!

Đạo vận Thái Cực chân chính lưu chuyển, tầng thứ cao nhất của thuần dương và thuần âm chưa từng có đang luân chuyển, hóa thành vô số âm dương ngư đang dung hợp, va chạm, lưu chuyển... tỏa ra sức mạnh Thái Cực khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Toàn bộ thiên địa trong nháy mắt bị đạo vận Thái Cực đồng hóa!

Một vùng địa vực hỗn độn khổng lồ trong sát na bị khai tịch thành một phương đại thế giới, giống như thời sơ khai của Hồng Hoang và Hỗn Độn!

Đúng lúc đó, hư ảnh Bàn Cổ một lần nữa phát ra tiếng quát đủ để hủy diệt thiên địa!

"Sất!" Một tiếng quát một lần nữa khóa chặt lấy La Thiên Đạo Tôn đang trầm tư!

Khai Thiên Đạo Âm lại xuất hiện!

Lần này sức mạnh của Khai Thiên Đạo Âm rõ ràng vượt qua tổng của hai lần trước cộng lại!

Đây cũng là tiếng quát dốc kiệt toàn lực của Tam Thanh Thánh nhân!

Ngay cả người mạnh như Tam Thanh, Khai Thiên Đạo Âm do họ liên thủ thi triển cũng giống như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Tổ Vu, số lần sử dụng cũng có hạn chế, chỉ có thể dùng ba lần!

Chương 294

Tuy nhiên, uy lực của lần thứ ba đã vượt qua tổng của hai lần trước, và cũng sẽ rút cạn pháp lực còn lại, nếu không thành công thì chỉ có thể nhận thua!

Trong đó còn có sự điều động sức mạnh Thiên Đạo Hồng Hoang gia trì vào, uy năng đạt tới cực hạn, đơn giản là đỉnh phong của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La!

Không, đã vượt qua, đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực chân chính!

Điều khiến nhiều đại năng vô cùng bất ngờ là: Đạo Tôn La Thiên vẫn không tế ra Tiên Thiên chí bảo để chống đỡ Khai Thiên Đạo Âm tưởng chừng vô địch kia!

Không sai, La Thiên vẫn dùng đạo thể và nguyên thần để kháng cự!

"Sất!!" Theo sau một tiếng quát cổ xưa như trước lúc khai thiên lập địa!

"Oanh!!" Sức mạnh xé rách ức vạn vạn dặm Hỗn Độn giới trong nháy mắt bùng nổ, vô số vết nứt không gian, hắc động đáng sợ, vô số nguyên khí biến ngược lại thành hỗn độn khí, thậm chí tan biến vào hư vô.

Trong sát na đó, người ngoài căn bản không thể nhìn thấy tình hình nơi hai bên giao chiến!

Một lúc sau, chỉ có một số Thánh nhân mới phát hiện ra ngọn ngành bên trong.

Tuy nhiên không có gì bất ngờ: La Thiên đã chống đỡ được!!

Đạo thể và nguyên thần khủng bố đến cực điểm!

Xứng danh Đạo Tôn!

Nhưng tình hình lúc này khiến người ta nhìn vào mà trong lòng phải thót lên một tiếng!

Lúc này thất khiếu của La Thiên đều chảy máu, đạo bào trên người rách nát hơn nửa, khắp nơi đều là vết thương, máu tươi đầm đìa!

Lần này, rõ ràng La Thiên đã bị trọng thương!

Nhưng đúng lúc đó, sau lưng y có một điểm tử khí lung linh!

Vô cùng thu hút ánh nhìn!

Điểm tử khí đó dường như chứa đựng chí lý của Thiên Đạo, vô vàn thần diệu, khiến người ta vừa nhìn thấy là gần như không thể rời mắt được!

Đúng thế, đó chính là một phương địa giới ẩn chứa Hồng Mông Tử Khí.

Ngay lập tức nó đã bị La Thiên thu lấy!

"Cái gì?!" Nhiều đại năng lúc này mới dời tầm mắt về nơi Hồng Mông Tử Khí xuất thế ban đầu.

Lúc này, nơi đó làm gì còn bóng dáng của Hồng Mông Tử Khí, thứ duy nhất có thể thấy là hình ảnh tàn dư đang dần biến mất!

Đến lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ: Đạo Tôn La Thiên trong lúc đón nhận đòn đánh Khai Thiên Đạo Âm của cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực đã nhân cơ hội đó đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí!

Dưới sự oanh kích của Khai Thiên Đạo Âm mà vẫn còn dư lực để lấy đi Hồng Mông Tử Khí sao?!

Nhưng đối với hành vi quỷ dị này của La Thiên, mọi người vừa hiếu kỳ, vừa lo lắng liệu y có thể vượt qua được cửa ải của Tam Thanh Thánh nhân hay không.

Rõ ràng, Đạo Tôn La Thiên đã bị đối phương làm tổn thương đến căn bản, chiến lực ít nhất đã mất đi hơn nửa!

"Đạo Tôn, ngươi đã bị trọng thương, dừng tay tại đây đi, giao Hồng Mông Tử Khí ra, chuyện này coi như kết thúc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngờ La Thiên sẽ nhân cơ hội lấy đi Hồng Mông Tử Khí mà hoàn toàn không màng đến sự tấn công của Khai Thiên Đạo Âm, đôi mày ông cau lại thành một chữ Xuyên.

Chẳng lẽ bên trong có huyền cơ gì khác!

Ông ẩn ẩn cảm thấy hành vi cố tình làm hỏng việc của La Thiên không đơn giản như vẻ ngoài mãng phu của nó.

"Chỉ cần Đạo Tôn giao ra Hồng Mông Tử Khí, Tam Thanh ta nguyện ý dâng lên một kiện Tiên Thiên chí bảo để trao đổi!" Đúng lúc đó, Thái Thanh Thánh nhân cũng lên tiếng.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng gật đầu tán đồng với cách làm của đại sư huynh.

La Thiên không nói lời nào, quay đầu nhìn về một phía khác!

Tam Thanh Thánh nhân và chư Thánh, cùng những đại năng kia đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đột nhiên!!

Một luồng chân ý vô thượng từ sâu trong Hỗn Độn giới lan tỏa, trong nháy mắt mang tới một cảm giác sâm lạnh vô cùng khủng bố cho toàn bộ đại địa Hồng Hoang cũng như nơi tiếp giáp hai giới!

Cảm giác sâm lạnh đó trong chớp mắt lại biến thành chân ý rực

lửa, âm hàn và nóng bỏng thay phiên nhau, luân phiên oanh kích vào thánh quang hộ thân của các vị Thánh nhân!

"Hả?!" "Sức mạnh Thái Cực Thánh Uy sao?!" Tây Phương nhị thánh hừ lạnh một tiếng, một lần nữa lùi lại, đứng ngang hàng với hai vị nữ Thánh nhân là Bình Tâm nương nương và Nữ Oa!

Một trận tuyệt thế đại chiến cuối cùng đã từ sâu trong Hỗn Độn giới dẫn tới một "con cá mập lớn" có thể nuốt chửng tất cả những người có mặt tại đây!

Một vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên của Hỗn Độn giới!

Tuy chưa tiến vào nơi tiếp giáp hai giới, nhưng từ nơi cực xa, vị đó đang dùng "ánh mắt" lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào tất cả mọi người có mặt!

Sự chú ý này khiến ngay cả những người mạnh như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng cảm thấy đạo tâm run rẩy, lạnh thấu toàn thân!

Đến lúc này, Tây Phương nhị thánh cùng Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân mới hiểu Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên khủng bố đến mức nào!

Cách biệt cả một đẳng cấp lớn!

Giống như một rãnh trời vậy?!

Chương 295

Tứ Thánh tâm như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo tự biết!

Không ngờ chỉ một đạo Hồng Mông Tử Khí nhỏ nhoi cũng có thể dẫn tới sự thèm muốn của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Thật lòng mà nói, một đạo Hồng Mông Tử Khí tượng trưng cho thánh vị Hồng Hoang đối với một vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên cũng chỉ là một món bảo vật vừa mắt, không đáng để phải tranh đoạt như vậy.

Nếu mạo hiểm dung hợp đạo Hồng Mông Tử Khí này, e rằng sẽ bị Thiên Đạo Hồng Hoang kìm hãm, với thực lực hiện tại của Đạo Tổ Hồng Quân, dù có là cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực, nếu mượn Hồng Mông Tử Khí để đường đột can thiệp vào thế giới Hồng Hoang thì e rằng cũng chỉ có kết cục bị trấn áp!

"Khặc khặc khặc khặc, không hổ là La Thiên, cái mũi thính thật!

Có thể lấy đi Hồng Mông Tử Khí ngay dưới mí mắt ta, xét về thần thông, ta nguyện tôn ngươi là kẻ mạnh nhất cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La!" Một giọng nói vô cùng âm sâm đột nhiên giáng lâm, mang theo vô cùng thần thông chi lực, vang vọng chư thiên, chấn nhiếp vạn vật, không hề kém cạnh so với Thái Cực Thánh Uy trước đó!

Tuy nhiên, dù đã lĩnh hội được sự đáng sợ của tầng thứ Hỗn Nguyên Thái Cực, nhưng chư Thánh vẫn không thể cảm ứng được vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên đó rốt cuộc đang ở đâu!

Cách biệt cả một đại cảnh giới, ngay cả chân thân của đối phương cũng không thể phát giác, sự chênh lệch này khiến các vị Thánh nhân có mặt ở đây đều cảm thấy uất ức.

Đặc biệt là Thái Thanh Thánh nhân, Thái Cực Đồ trong tay ông bỗng nhiên xuất hiện rung động kỳ lạ, dường như có xu hướng muốn thoát khỏi tay ông.

Thái Cực Thánh Uy đã gây ảnh hưởng tới nó!

À không, chính xác hơn là nó đã đánh thức một thứ gì đó đang bị phong ấn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thì sắc mặt âm trầm bất định.

Nếu vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên bất ngờ giáng lâm này không ra tay sau khi họ đã dùng tới ba lần Khai Thiên Đạo Âm thì thực sự họ sẽ không quá kiêng dè.

Nhưng lúc này, bản nguyên pháp lực của họ đã gần như cạn kiệt, trong thời gian ngắn không thể hồi phục được.

Bản nguyên pháp lực bắt nguồn từ sức mạnh của nguyên thần Bàn Cổ, không giống như pháp lực thông thường, không dễ dàng khôi phục như vậy.

"Diệt Thế Ma Thần sao?!" Đúng lúc đó, La Thiên đã phá vỡ sự trầm tịch kỳ lạ dưới áp lực của thánh uy vô thượng.

Diệt Thế Ma Thần?!

Chư Thánh và các đại năng khác đều ngẩn người ra.

Thật lòng mà nói, cái tên này thực sự xa lạ.

Ngũ Hành Ma Thần, Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, Băng Chi Ma Thần... thì họ có nghe qua, thậm chí đã từng lĩnh giáo sự lợi hại của đối phương.

Đương nhiên, cũng có những Thánh nhân và đại năng vô cùng kinh hãi trước cái tên này.

Bởi lẽ quy luật Diệt Thế đã từng xuất hiện, và trong tay Ma Tổ La Hầu, nó đã tỏa ra thứ ánh sáng khiến người ta kinh động!

Thậm chí, quy luật Diệt Thế còn là chủ tể thượng giai của các loại quy luật hỗn loạn hắc ám như quy luật Hủy Diệt và quy luật Hắc Ám!

Chẳng cần nói cũng biết, một vị Diệt Thế Ma Thần cực kỳ không đơn giản!

Vượt xa những kẻ như Ngũ Hành Ma Thần có thể so sánh!

Phía các đại năng Hỗn Độn giới thì xuất hiện tình trạng xôn xao, trong phút chốc vô số thánh niệm được truyền đi giao lưu với nhau.

Diệt Thế Ma Thần năm xưa là một trong số ít những tồn tại thoát khỏi Khai Thiên Thần Phủ trong tay Bàn Cổ đại thần.

Năm đó Bàn Cổ đại thần giết ba ngàn Ma Thần máu chảy thành sông, Hỗn Độn nhuộm đỏ, không mấy ai có được sự may mắn đó.

Thế nhưng vị Diệt Thế Ma Thần này không những trực diện đối đầu với Bàn Cổ đại thần mà còn dùng Diệt Thế Đại Ma để phản kích.

Trong truyền thuyết, việc Bàn Cổ đại thần vẫn lạc sau khi khai thiên cũng có liên quan nhất định tới hắn.

Còn thực hư thế nào thì không ai được biết.

"Khặc khặc khặc khặc!

Tiểu tử khá tinh mắt đấy!

Giao Hồng Mông Tử Khí ra rồi rời đi!" Giọng nói của Diệt Thế Ma Thần quán nhập vào trong hư không, không những hiện hữu khắp nơi mà còn đang giao chức và dung quán các quy luật, chỉ trong nháy mắt, tất cả không gian xung quanh La Thiên và Tam Thanh Thánh nhân đều biến thành "đồ chơi" trong tay hắn!

Phương pháp chưởng khống một tay này đã có phong thái giống

như cảnh giới của Đạo Tổ Hồng Quân năm xưa rồi!

Bất kể là La Thiên hay Tam Thanh Thánh nhân, tại khắc này dường như đều nằm gọn "trong lòng bàn tay", căn bản không có cách nào phản kháng!

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên quả nhiên lợi hại!

Tam Thanh Thánh nhân nhìn nhau, đều thấy được chiến ý trong mắt đối phương!

Cho dù đối phương có là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên đi chăng nữa, nhưng với những kẻ tự phụ là chính tông Bàn Cổ như họ thì vốn sẵn có ngạo cốt!

Họ sẽ không bao giờ làm chuyện vẫy đuôi cầu xin đó.

Hơn nữa, Diệt Thế Ma Thần bảo tha cho La Thiên nhưng chưa chắc đã tha cho họ!

Vì vậy, họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để phản kích!

Tuy bản nguyên Bàn Cổ nhất thời chưa thể khôi phục, nhưng họ vẫn có thể tiếp dẫn sức mạnh Thiên Đạo Hồng Hoang, lại có Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, chưa chắc đã không có một trận chiến lực!

Chương 296

Đúng lúc đó!

“Nếu ta nói không thì sao?!” La Thiên tuy trông có vẻ bị thương không nhẹ, nhưng lại không hề có nửa điểm lùi bước!

“Không sao?!

Thật nực cười, pháp bảo dù có lợi hại đến mấy nhưng nếu không có lấy một kiện Hỗn Độn Linh Bảo thì sao có thể là đối thủ của ta?!” Diệt Thế Ma Thần thản nhiên đáp lại, giọng điệu chắc chắn như bàn thạch.

Kể cả khi La Thiên không bị trọng thương thì hắn cũng cho rằng y không thể thoát khỏi lòng bàn tay mình!

“Hơn nữa, khoảng cách giữa Hỗn Nguyên Đại La và Hỗn Nguyên Thái Cực không phải chỉ một kiện Hỗn Độn Linh Bảo là có thể xóa nhòa được!

Nếu thông minh thì hãy giao nộp bảo vật, ta cũng sẽ không ngược dòng sông thời gian để làm tổn thương dấu ấn đạo quả của ngươi!” Hắn tiếp tục nói, dường như việc có thể nương tay cho La Thiên là một chuyện vô cùng nhân từ vậy.

Lời nói đầy vẻ bất công, bề trên, nhưng lại thực sự mạnh mẽ đến mức khiến người ta tuyệt vọng, làm nhiều Thánh nhân và đại năng Hỗn Độn giới đều căng thẳng “nhìn” về phía La Thiên, xem y sẽ phản ứng thế nào.

Trong đó cũng có một số đại năng thầm cười nhạo, hả hê: “Ha ha, chẳng phải tự xưng là kẻ mạnh nhất dưới trướng Đạo Tổ sao?

Lần này chắc cũng phải ngoan ngoãn chịu thua thôi!” “Thật khiến

người ta hưng phấn, có thể thấy kẻ luôn áp đảo một thời bị đè nén, Đạo Tổ năm đó đối với vị này cũng khách khí lắm." "Tham vọng của y quá lớn, vì để phu nhân của mình chứng đạo thành Thánh mà ngay cả hai đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng không buông tay!" "Diệt Thế Ma Thần xuất hiện đúng lúc thật, dù sao ta cũng chỉ xem kịch vui thôi!" "Cũng may là Diệt Thế Ma Thần ra tay, nếu là Ma Thần hỗn độn khác thì e rằng kết cục cũng sẽ thảm hại như Thổ chi Ma Thần năm xưa thôi!" "Diệt Thế Ma Thần dùng việc làm tổn hại dấu ấn đạo quả trong dòng sông thời gian để uy hiếp, chắc chắn phải khuất phục thôi." "Không thể tưởng tượng nổi dấu ấn đạo quả của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong dòng sông thời gian phải làm sao mới có thể gây tổn thương được cơ chứ?!".

Trong khi tuyệt đại bộ phận các đại năng đều tưởng rằng La Thiên sẽ khuất phục trước sự khủng bố của Diệt Thế Ma Thần, thì lúc này La Thiên lại lên tiếng: "Xin lỗi!

Bản thân ta chẳng có gì nổi trội, thứ duy nhất có thể lấy ra được chính là cái xương cốt này khá cứng!" "Nếu có bản lĩnh thì tới mà lấy Hồng Mông Tử Khí!" La Thiên nói xong, trên khóe môi lại hiện ra một tia cười nhạt, khiến Diệt Thế Ma Thần trong bóng tối phải nheo mắt lại, có chút không hiểu vì sao, nhưng lại thầm lạnh hừ: không biết sống chết, thấy không có ai dạy bảo nên không biết trời cao đất dày là gì!

Vậy thì, để ta...

Thế nhưng!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Trên người La Thiên dâng lên một luồng khí tức huyền diệu khôn cùng, thẳng xông chín tầng mây, hoàng hoàng như vầng thái dương,

rực rỡ vô bì, cuồn cuộn như thiên hà vô tận!

Luồng khí tức kia không chỉ mang thuộc tính thuần dương, mà nhanh chóng phân làm hai, tách ra một luồng huyền âm chi khí có thể đóng băng ức vạn dặm!

Nhất thời, âm dương quấn quýt, đạo vận cường hoành, diệu hóa vô phương.

Một luồng khí tức khiến các đại năng vô cùng quen thuộc tản ra, khiến chúng nhân lại một lần nữa kinh hãi!

Không sai, khí tức này không phải chính là Thái Cực đạo vận mà Diệt Thế Ma Thần đã giải phóng trước đó sao?!

La Thiên, lẽ nào hắn đã ẩn giấu thực lực?!

La Thiên?

Không, phải gọi là La Thiên Đạo Tôn, đã sớm là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên rồi sao?!

Tất cả vừa rồi chỉ là diễn kịch, để dụ Diệt Thế Ma Thần ra mặt?!

Các đại năng đều xôn xao!

Thậm chí có kẻ còn tự bổ não rồi tin là thật.

Tâm cơ thật đáng sợ!

Không tiếc để bản thân lộ ra bộ dạng chật vật để hoàn thành mục tiêu sao?!

Tất cả những gì hắn làm, lẽ nào đều là vì Diệt Thế Ma Thần này?!

Lúc này, Diệt Thế Ma Thần cũng phát ra tiếng gào thét đầy vẻ khó tin: "Thái Cực đạo vận?!

Đột phá ngay tại chỗ!

Làm sao có thể?!" Nhất thời, Diệt Thế Ma Thần cũng không muốn

chấp nhận biến cố lớn này!

Đùa gì vậy!

Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh mà cũng có thể đột phá tại chỗ sao?!

Căn bản là chuyện chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy!

Cho dù Diệt Thế Ma Thần không biết đã sống bao nhiêu ức vạn năm, nhưng thật sự chưa bao giờ thấy qua chuyện quỷ dị như vậy.

Bị Tam Thanh Thánh Nhân đánh trọng thương mà lại có thể đột phá ngay tại chỗ, một bước vượt qua gông xiềng!

Không sai, khí tức của La Thiên đã đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, căn bản không có nửa điểm trì trệ hay bất ổn!

Thậm chí không cần phải chịu đựng những kiếp nạn và mài giũa đáng lẽ phải có!

Thật dễ dàng như trở bàn tay!

Thật biến thái!

Diệt Thế Ma Thần trong phút chốc có một loại ảo giác mình đã sống uổng phí bấy lâu nay.

Năm đó nếu không phải chạy trốn khỏi lưỡi rìu của Bàn Cổ, ẩn nhẫn khổ luyện bấy nhiêu năm, chịu đựng bao nhiêu khổ nạn, thì sao có được Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh ngày hôm nay?!

Chương 297

"Thiên phú kinh người nhường nào, truyền thừa kinh người nhường nào!" Hắn lẩm bẩm, trong lòng sinh ra sự đố kỵ, phẫn nộ, thất lạc, nhưng nhiều hơn cả là sự kính phục!

Bàn Cổ chân truyền quả nhiên danh bất hư truyền!

Một lát sau!

"Đùa gì vậy!

Ta dù sao cũng là Diệt Thế Ma Thần, làm sao có thể để chuyện này xảy ra!

Hắn chắc chắn chỉ là hư trương thanh thế, tịnh không hoàn toàn bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực!" Nghĩ đoạn, hắn gạt đi những tạp niệm trong đạo tâm, thần sắc lẫm liệt.

Hắn quyết định thừa lúc La Thiên chưa đứng vững ở Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh mà trọng thương hắn, khiến hắn rớt khỏi cảnh giới này.

"Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh đã đủ nhiều rồi, tuyệt đối không thể có thêm kẻ nào nữa!" Trong lòng hắn gào thét!

Hiện nay Hỗn độn giới tuy vô biên vô tế, có thể dung nạp không ít Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng không có nghĩa là có thể dung nạp thêm nhiều Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên!

Hỗn độn giới mỗi khi sinh ra một vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, bản nguyên hỗn độn sẽ suy yếu một phần.

Bản nguyên hỗn độn suy yếu sẽ ảnh hưởng đến sự vận hành thiên đạo của Hỗn độn giới, khiến xác suất tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên của các vị Hỗn Nguyên Thái Cực khác giảm đi một phần.

Nói cách khác, cho dù là Hỗn độn giới vượt xa Hồng Hoang thế giới thì vẫn tuân theo quy luật "Thánh nhân không chết, đại đạo không ngừng!".

Tài nguyên của Hỗn độn giới là vô cùng vô tận, nhưng đó chỉ là đối với tu sĩ dưới bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Với những kẻ trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tài nguyên họ cần là ở cấp độ bản nguyên của Hỗn độn giới, mà bản nguyên thì không phải là vô tận.

Cho nên, người này chiếm nhiều thì kẻ kia sẽ có ít đi!

Diệt Thế Ma Thần, thậm chí là các Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên khác, không muốn thấy một vị Hỗn Nguyên Thái Cực mới quật khởi là chuyện đương nhiên!

Diệt Thế Ma Thần đã quyết định, liền hiện thân.

Khi hắn hiện thân, chư thánh và các đại năng mới biết chân thân của Diệt Thế Ma Thần đáng sợ đến nhường nào: Hỗn độn chân thân cao trăm vạn trượng, mang theo các khí tức hủy diệt, hắc ám, âm trầm, vô số pháp tắc thoắt ẩn thoắt hiện trên đó.

So với Bàn Cổ đại thần năm xưa cũng không kém bao nhiêu, đều là luyện thành chân thân bằng cách đưa pháp tắc vào cơ thể.

Chỉ là hắn đi theo con đường giống như Ma Tổ La Hầu: Hỗn độn chân thân!

Hiện tại, các Hỗn độn Ma Thần trừ Bàn Cổ và một vài dị số ra, việc dẫn pháp tắc và hỗn độn tinh khí vào cơ thể để luyện thành Hỗn độn chân thân là lựa chọn duy nhất.

Làm vậy không chỉ tu luyện nhanh, mà còn cực kỳ khế hợp với Hỗn độn giới, chỉ cần nơi nào có hỗn độn khí thì nơi đó là chủ trường của họ!

Điểm yếu là sẽ lạc lõng với Hồng Hoang thế giới, khó có thể tiến vào đó và dễ bị Thiên đạo Hồng Hoang phát hiện!

Hỗn độn chân thân của Diệt Thế Ma Thần đã đại thành, căn bản không phải loại sơ thành của La Hầu Ma Tổ có thể so sánh được.

Đặc biệt là phía sau hắn còn xuất hiện hư ảnh của một chiếc cối xay khổng lồ màu đen kỳ dị, chậm rãi xoay chuyển, mang theo dao động khiến người ta run sợ!

Ngay khi hư ảnh đại ma này xuất hiện, toàn bộ không gian bị Diệt Thế Ma Thần chế ngự liền ngưng trệ, sau đó vỡ vụn, biến thành một vùng hỗn loạn tan tành, tất cả pháp tắc đều đang sụp đổ!

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả đại năng đều nhận ra hư ảnh đại ma đó chính là: Diệt Thế Đại Ma!

Năm xưa La Hầu Ma Tổ cũng từng tế ra đại đạo thần thông tương tự, nhưng Diệt Thế Đại Ma của Diệt Thế Ma Thần rõ ràng vượt xa La Hầu về đẳng cấp!

Hoặc có lẽ, đây chính là Diệt Thế Đại Ma thật sự!

Uy năng diệt thế còn vượt xa thánh uy Thái Cực vừa rồi, mang đến cảm giác áp bách khiến người ta nghẹt thở.

Cho dù chư thánh và các đại năng đã lánh xa chiến trường, nhưng khi cảm ứng được khí tức diệt thế khó tả đó, họ vẫn thấy toàn thân khó chịu, đến cả đạo tâm cũng kinh sợ vô cớ!

Bản nguyên của họ sợ hãi Diệt Thế Đại Ma!

Theo truyền thuyết, Diệt Thế Đại Ma là điểm cuối của mọi thế giới và vật chất, một khi xuất thế sẽ kết thúc tất cả, khiến mọi thứ quay về hỗn độn, thậm chí là hồng mông!

Nhưng Tam Thanh Thánh Nhân và La Thiên đang đứng ở đây đều

hiểu rõ: Hư ảnh Diệt Thế Đại Ma này không phải là bản thể thật sự, nó giống như thứ mà La Hầu từng thi triển, vẫn chỉ là uy năng của Diệt Thế Đại Ma ngưng luyện thành.

Tuy nhiên không nghi ngờ gì, Diệt Thế Ma Thần đã thêm vào đó một số thứ chân thực.

Có lẽ bên trong có chứa mảnh vỡ của Diệt Thế Đại Ma?!

Diệt Thế Đại Ma thật sự vẫn chưa xuất thế, nhưng trong Hỗn độn giới luôn có truyền thuyết: Đó là một món vô thượng chí bảo, thời kỳ Hồng Mông đã bị đánh nát, chỉ khi đến thời điểm diệt thế nó mới tái tổ hợp xuất hiện để tiến hành diệt thế!

"Ầm!" Đúng lúc này, trên người La Thiên lại có dị tượng phát sinh!

"Oanh!" Một tiếng động trầm đục chấn động ức vạn dặm đột ngột vang lên, sau lưng La Thiên hiện ra một bức Thái Cực Đồ!

Điều này khiến Thái Thanh Thánh Nhân kinh hãi, thậm chí trên bức Thái Cực Đồ kia, ông còn cảm nhận được khí tức giống hệt Thái Cực Đồ trong tay mình, không!

Đẳng cấp còn cao hơn không ít!

"Thái Cực Đạo Vận?!" Thái Thanh Thánh Nhân tế vi thể hội, như có sở ngộ, vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt.

Thái Cực Đồ là một trong ba đại chí bảo khai thiên, đứng đầu trong các tiên thiên chí bảo, nhưng tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thực tế sâu trong bảo vật đó có phong ấn, Thái Thanh Thánh Nhân dù đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La cũng không thể giải khai đạo phong ấn kia!

Chương 298

Giờ đây, khi tiếp xúc với luồng Thái Cực đạo vận trên người La Thiên, trong nguyên thần của ông chợt lóe lên một tia linh quang khiến ông bừng tỉnh!

"Thì ra là thế!" Thái Thanh Thánh Nhân không chỉ là kinh hỉ, mà gần như là cuồng hỉ!

Thái Cực đạo vận của Diệt Thế Ma Thần tuy hùng hồn chí cực, vượt xa thứ La Thiên đang thể hiện, nhưng Thái Cực đạo vận của La Thiên lúc này là đang trong quá trình tấn thăng từ Hỗn Nguyên Đại La lên Hỗn Nguyên Thái Cực, giữa lúc biến đổi đó chứa đựng chí lý mà Thái Thanh Thánh Nhân đang ở hậu kỳ Hỗn Nguyên Đại La có thể tham ngộ!

Đây cũng là cơ duyên của Thái Thanh Thánh Nhân, lúc này ông chẳng màng gì cả, nhất định phải nắm bắt thật chặt!

Thậm chí, ông còn ném Thái Cực Đồ ra, hóa thành chân thân chí bảo, hào quang vạn trượng, thụy khí ngàn trùng, thiên đạo phù lục hiện ra thấp thoáng trong âm dương ngư, đại đạo sấm ngôn bao quanh bên ngoài, oanh nhiên bao phủ lên phía trên La Thiên!

Ông đang hộ trì cho La Thiên!

Nhưng đồng thời, ông cũng trao cho La Thiên một số huyền cơ để tham ngộ Thái Cực.

Ông đã nhận ra La Thiên chỉ còn cách đích đến nửa bước chân.

La Thiên không ngờ Lão Tử sẽ làm vậy, nhất thời cảm kích liếc nhìn một cái.

Hiện giờ ba phần nguyên thần Bàn Cổ đang tiến hành dung hợp

cuối cùng, dù không có Lão Tử giúp đỡ thì hắn cũng có thể tiến vào Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, nhưng có Thái Cực Đồ của Lão Tử giúp đỡ, chắc chắn quá trình này sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Có Thái Cực Đồ làm tham chiếu, đạo cơ Thái Cực này có thể được củng cố vững chắc và chu toàn hơn!

Nói cho cùng, hắn đã được Lão Tử giúp một tay!

Trong thoáng chốc, La Thiên dường như hiểu ra.

Quả nhiên mọi sự đều do trời định, trong minh minh tất cả đều có định số.

Sau này khi Lão Tử hóa hồ, có lẽ hắn sẽ trả lại nhân quả này.

Lão Tử làm vậy cũng là để hóa giải một phần nhân quả do việc ra tay trước đó.

Tuy nhiên, dù có Thái Cực Đồ giúp đỡ, nhưng để Diệt Thế Ma Thần đứng nhìn La Thiên bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực chí cảnh là chuyện không thể nào.

"Nực cười, Bàn Cổ chính tông lại ra tay giúp đỡ kẻ đoạt lấy Bàn Cổ chân truyền, đúng là chuyện lạ đời hoang đường!" Diệt Thế Ma Thần cười nhạo, mặt đầy vẻ khinh miệt.

Nhưng ngay lúc đó, hắn lại đột nhiên phát động tấn công, cười lớn: "Bàn Cổ Tam Thanh tự xưng chính tông, chẳng qua chỉ là chút cặn bã của Bàn Cổ mà thôi, đến một phần thần vận cũng không kế thừa được, nực cười!

Để Diệt Thế Ma Thần ta hôm nay thay Bàn Cổ dọn dẹp môn hộ, đỡ phải để tiếng cười chê ức vạn năm!" "Ngươi dám!" Ngay lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn bước ra.

Tuy không biết vì sao đại sư huynh đột nhiên đi giúp La Thiên,

nhưng không nghi ngờ gì lúc này kẻ địch chung của mọi người là Diệt Thế Ma Thần, vì vậy một người tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, một người quơ Bàn Cổ Phiên, liên thủ đánh tới!

Dù sao Diệt Thế Ma Thần đã vây hãm một phương địa vực, bộ dạng rõ ràng muốn lôi cả họ vào, với tính cách của họ, thật không thể ngồi chờ chết!

Nhất định phải lật nhào đối phương, phá tan cái lồng giam này!

"Keng keng keng keng!" Tru Tiên Kiếm Trận phát ra tiếng gào thét, kiếm quang bốn màu trộn lẫn vào nhau tạo thành một đạo kiếm khí trường long lao về phía Diệt Thế Ma Thần.

Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ khai mở toàn bộ uy năng, khai thiên khí nhận bay ra như biển, phát động Cấm chi áo nghĩa và Diệt chi áo nghĩa!

Ông vung ra hai luồng huyền quang và cuồng phong hoàn toàn khác biệt với khai thiên khí nhận!

"Hỗn nguyên nhất khí thử vi tiên, vạn kiếp tu trì hợp thái huyền.

Mạc đạo thử trung đa biến hóa, hống duyên tiêu tẫn phúc vô biên." Lúc này uy năng thật sự của Bàn Cổ Phiên mới hoàn toàn hiển lộ!

Khai thiên khí nhận chủ yếu mang Phá chi áo nghĩa, kết hợp với cuồng phong Cấm chi áo nghĩa và huyền quang Diệt chi áo nghĩa mà Nguyên Thủy Thiên Tôn phát ra sau đó, ba loại thuộc tính áo nghĩa hủy diệt trộn lẫn tạo thành một làn sóng phá hoại đáng sợ.

Nơi nó đi qua, địa hỏa thủy phong đều tái diễn, mọi thứ quy về hỗn độn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giữ vững Lập chi áo nghĩa, đứng sừng sững không nhúc nhích, vạn pháp bất xâm.

Đến đây, cả bốn đại áo nghĩa của Bàn Cổ Phiên đều được thi triển!

Đây cũng là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm tu luyện, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn giải phóng uy năng của Bàn Cổ Phiên trước mặt người nhà để đối địch!

"Lực công phạt của Bàn Cổ Phiên có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận?!

Không đúng, thậm chí còn nhỉnh hơn nửa phần!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm cơ thật sâu, đã ẩn giấu thực lực!

Nhưng so với La Thiên Đạo Tôn thì..." "Không, Diệt Thế Ma Thần đã ép toàn bộ bài tẩy của bọn họ ra rồi." "Tam Thanh Thánh Nhân, không vị nào là đơn giản, nhưng Thái Thanh Thánh Nhân đang làm gì vậy?!" "Đúng thế, dùng Thái Cực Đồ hộ trụ cho La Thiên Đạo Tôn, là đang hộ pháp cho hắn sao?!" "Có lẽ thấy Diệt Thế Ma Thần quá mạnh nên phải liên thủ rồi." Các đại năng xôn xao một hồi, nhưng đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ với hành động của Lão Tử.

Điều này cũng chứng minh một việc: Trước mặt Thánh nhân, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng, những thứ khác đều là giả!

"Nực cười, Tru Tiên Kiếm Trận và Bàn Cổ Phiên, ngay cả Thái Cực Đồ nằm trong tay Tam Thanh đều là hạt ngọc bám bụi!" "Ầm ầm!" Đối mặt với đòn tấn công liên thủ của Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Diệt Thế Ma Thần ban đầu lộ vẻ khinh thường, sau đó thổi ra một luồng hơi: "Hù!" Diệt Thế Ma Thần chỉ thổi ra một luồng hơi, liền có một cơn lốc xoáy cực kỳ cuồng bạo lao ra, đâm thủng kiếm khí Tru Tiên và làn sóng phá diệt!

"Oanh!" Lại thêm ức vạn địa giới bị phá hủy, hỗn loạn cực điểm.

Đến lúc này, năm vị đại năng đang ở trong một vùng địa giới

huyền bí, khắp nơi đều là bão hỗn độn, hư không tan nát, liên tục xuất hiện các hắc động khổng lồ!

Không gian nơi này đã vỡ nát đến cực hạn, biến thành một vùng tuyệt hiểm hiếm thấy.

Nhưng nhờ có pháp tắc Hỗn độn địa giới chế ước nên không hoàn toàn băng diệt thành vùng tịch diệt triệt để.

"Oanh!" Một tiếng vang lớn chấn động màng nhĩ và nguyên thần lại bùng phát, Diệt Thế Ma Thần nhấc hư ảnh Diệt Thế Đại Ma sau lưng lên, hung hãn đập xuống.

Đúng vậy, hắn muốn một chiêu đánh tan Tam Thanh Thánh Nhân và La Thiên!

Chương 299

Bởi vì hắn cảm ứng được La Thiên đang đột phá lần nữa, nếu không ngăn cản, La Thiên có khả năng sẽ đứng vững ở Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh.

Nếu chuyện đó xảy ra thì thật sự không ổn!

Diệt Thế Ma Thần cầm hư ảnh Diệt Thế Đại Ma đập xuống, trong khoảnh khắc đó, Tam Thanh Thánh Nhân chỉ cảm thấy như cả bầu trời đang sụp đổ, một cảm giác điên đảo mê ly, sai lầm hỗn loạn dị thường trỗi dậy trong lòng ba người!

Bên trong đó chứa đựng một loại cảm xúc tuyệt vọng!

Thiên địa đang sụp đổ, pháp tắc vỡ vụn từng mảnh, mọi thứ đều không tồn tại, ngay cả hỗn độn chi khí cũng biến thành dưỡng phận để thúc đẩy Diệt Thế Đại Ma.

Ngay cả huyền quang khí nhận của Bàn Cổ Phiên và kiếm khí Tru Tiên đều bị áp chế.

"Diệt Thế Đại Ma là Hỗn độn chí bảo, tuy chỉ là một mảnh vỡ, nhưng không phải pháp bảo thông thường có thể ngăn cản.

Tru Tiên Kiếm Trận, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, trong tình huống không thể phát huy hết sức mạnh ban đầu, căn bản không thể chống đỡ!" Diệt Thế Ma Thần cười lạnh, thân thể cao trăm vạn trượng lúc này cũng động đậy, hóa thành một bầu trời hắc ám, bao phủ xuống cùng với hư ảnh Diệt Thế Đại Ma.

Diệt Thế Đại Ma càng nghiền nát nhiều thứ thì sức mạnh của nó càng mạnh, được bổ sung bởi kiếm khí Tru Tiên và khí nhận Bàn Cổ Phiên, uy thế đã lên tới đỉnh điểm, chỉ thấy nó càng lúc càng ngưng

thực, trên đó hiện ra từng đạo đại đạo phù văn, thiên đạo phù lục, hình thành nên khuôn mặt của đại ma!

Nhưng những đại đạo phù văn và thiên đạo phù lục đó đều có màu đen và xám, tỏa ra khí tức tử vong và tịch diệt nồng nặc!

"Ầm ầm!" Diệt Thế Đại Ma hung hãn ép xuống, khiến sắc mặt của Tam Thanh Thánh Nhân đang chống đỡ đều tái mét.

Họ có thể cảm nhận được, nếu phải trực tiếp đón nhận một kích này của Diệt Thế Đại Ma, nếu pháp bảo của mình không trụ vững thì có khả năng sẽ bị thương đến căn bản, bất kể là đạo thể hay nguyên thần!

Thậm chí, có khả năng thương tổn đến đạo quả ấn ký đang ký thác trong dòng sông thời gian của Hồng Hoang!

Đúng lúc này!

"Uỳnh!" Phía La Thiên đột nhiên lại có biến hóa!

Chỉ thấy Thái Cực Đồ trên đầu xoay chuyển như bay, vô số Thái Cực chi khí cuồn cuộn trút xuống, nhập vào trong não cung của La Thiên.

Thái Cực đạo vận trên người La Thiên càng thêm hùng hồn, càng thêm ngưng thực.

Đạo vận Hỗn Nguyên Đại La trước đó đến đây hoàn toàn biến mất!

Thay thế vào đó là thánh uy Thái Cực hoàng hoàng!

"Ầm!" Ngay khi Tam Thanh Thánh Nhân đều bị Diệt Thế Đại Ma áp chế đến mức thoái lui, La Thiên cuối cùng đã hoàn thành bước nhảy vọt cuối cùng!

Thánh uy Thái Cực mãnh liệt như núi lửa phun trào tuôn ra từ cơ

thể hắn, không chỉ đánh bật Thái Cực Đồ đang xoay chuyển mà còn chống đỡ được Diệt Thế Đại Ma đang ép xuống!

"Ầm ầm!" Thái Cực đạo vận như một con đại long, giương nanh múa vuốt kháng cự với Diệt Thế Đại Ma, phát ra tiếng vang lớn chấn động chư giới!

Hai luồng sức mạnh vô thượng bàng nhiên bắt đầu va chạm lẫn nhau!

"Thú vị!

Có thể thuận lợi đột phá mà không bị thiên đạo chế ước và mài giũa!

Bàn Cổ à, ngươi rốt cuộc là tồn tại thế nào, ngay cả truyền thừa cũng kinh nhân như vậy!" Diệt Thế Ma Thần cảm nhận được khí tức sắc bén của La Thiên, không khỏi nheo mắt lại, thở dài đầy cảm khái.

Năm đó bại dưới tay Bàn Cổ, nhưng may mắn thoát chết, tuy sau đó Diệt Thế Đại Ma và Khai Thiên Thần Phủ đều vỡ vụn chia lìa, nhưng hắn cũng nhờ vào một mảnh vỡ Diệt Thế Đại Ma và những thứ thu được trong trận chiến, trải qua khổ tu không biết bao nhiêu ức năm, cuối cùng dưới một cơ duyên lớn đã chứng đạo thành công, đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên!

Nhưng lúc chứng đạo, tuyệt đối không phải dễ dàng như vậy, hắn đã trải qua những mài giũa khó có thể tưởng tượng được.

Cho nên đối với Bàn Cổ, hắn không chỉ có hận thù, mà còn có một tia cảm xúc không thể nói rõ bên trong.

Tuy nhiên, tất cả chỉ là phù vân, đánh giết La Thiên mới là việc quan trọng nhất lúc này!

Chỉ cần có thể đánh giết La Thiên, đoạt lấy Thái Cực bản nguyên đó, khi ấy tu vi của hắn sẽ tiến thêm một bước lớn, ít nhất là đột phá

một cảnh giới!

"Ầm!" Đúng lúc này, Tam Thanh Thánh Nhân lại một lần nữa liên thủ, tiên thiên chí bảo tung ra hết mức, cùng với Thái Cực thần long của La Thiên cùng nhau giữ lấy Diệt Thế Đại Ma đang ép xuống!

Phải thừa nhận rằng, pháp lực của ba người cộng thêm Thái Cực thần long của La Thiên đã ngăn cản được hư ảnh Diệt Thế Đại Ma!

Khiến nó không thể ép xuống thêm nữa!

Lúc này, Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân thấy phía La Thiên nguy cấp cũng chuẩn bị ra tay, nào ngờ La Thiên dường như nhận ra dị động, truyền âm vang lên bên tai họ: "Đừng lo, ta không sao." Bình Tâm nương nương khóe miệng mấp máy, nhưng Luân Hồi Thiên Bàn xuất hiện sau lưng đã một lần nữa nói rõ ý định của nàng.

Nữ Oa nương nương thấy vậy cũng biết quan hệ của mình với La Thiên ở cấp độ nào, không khỏi biến sắc, nhưng cũng lấy ra Hồng Tú Cầu và Bảo Liên Đăng, chuẩn bị ra tay nếu có gì bất ổn.

Tuy Diệt Thế Ma Thần khủng bố chưa từng thấy, nhưng nàng cũng không có nhiều sợ hãi.

Ở hư không không xa, Tây Phương Nhị Thánh thì thần sắc mỗi người một vẻ.

Trước đó khi La Thiên tranh đấu với Tam Thanh Thánh Nhân, họ đã có ý định ra tay, nhưng nại hà cục thế biến hóa quá lớn, sau khi Khai Thiên đạo âm vang lên thì đã biết điều hơn, hiện giờ Diệt Thế Ma Thần mạnh mẽ chưa từng thấy, tự nhiên họ cũng không muốn ra mặt.

Đến lúc này mới biết Hồng Quân Đạo Tổ vĩ đại nhường nào.

Nếu không có Hồng Quân Đạo Tổ hộ trì, e rằng Hồng Hoang thế giới đã sớm rơi vào tay những Hỗn độn Ma Thần như thế này rồi.

Thực ra những điều này họ đều biết.

Chỉ cần nhìn việc Hồng Quân Đạo Tổ khai tịch Tử Tiêu Cung và lệnh cho họ dời đạo trường ra ngoài ba mươi ba tầng trời để thực hiện việc giám sát Hồng Hoang và ngăn chặn Hỗn độn giới xâm nhập là có thể hiểu được.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ: Trên bậc Hỗn Nguyên Đại La cảnh còn có Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, trong Hỗn độn giới thật sự tồn tại những thực thể như vậy.

Chương 300

Qua đó có thể thấy, Hồng Hoang thế giới trước đây có thể an nhiên phát triển bao nhiêu năm qua là nhờ Hồng Quân Đạo Tổ đã âm thầm che phong chắn vũ cho chúng sinh Hồng Hoang suốt dọc đường đi.

Nghĩ đến đây, họ cũng nắm chặt Thất Bảo Diệu Thụ và Hàng Ma Chử, cùng với Tiếp Dẫn Bảo Tràng và các bản mệnh pháp bảo khác, chuẩn bị theo chân Nữ Oa và Bình Tâm ra tay chi viện cho La Thiên...

"Ầm ầm!" Thấy thế công bị chặn lại, Diệt Thế Ma Thần cười lạnh: "Không tệ!

Đáng tiếc, thần thông Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh không giống như các ngươi tưởng tượng đâu!" "Ầm!" Dứt lời, trong hư không bên dưới đột nhiên hắc sắc huyền quang lưu chuyển, lại có một mặt Diệt Thế Đại Ma khổng lồ xoay chuyển, muốn nạp cả La Thiên và Tam Thanh Thánh Nhân vào bên trong để nghiền nát tiêu diệt!

Đây là hai mặt đại ma hợp làm một, mới là hình thái thật sự của Diệt Thế Đại Ma!

Chỉ cần hai mặt ma hợp lại, thì ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó thoát, mọi sự đều kết thúc!

"Vút!" La Thiên lúc này vung tay áo, Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung bay ra để ngăn cản mặt đại ma bên dưới!

"Oanh!" Càn Khôn Đỉnh tỏa ra ức vạn hoa quang, Càn Khôn nhị khí xoay chuyển, thân đỉnh lập tức ẩn đi, hóa ra một phương thiên địa mông lung bao trùm cả La Thiên và Tam Thanh Thánh Nhân vào trong.

Hỗn Độn Chung lúc này treo lơ lửng trong hư không, Hỗn Độn

Huyền Hoàng quang phóng đại, trên thân chuông hiện lên Hồng Hoang vạn tộc, sơn hà xán lạn, vô số tinh thần hiện ra bao quanh, khiến Hỗn Độn Chung như bay lên giữa một dải ngân hà vô tận, bên ngoài nữa là địa hỏa phong thủy hóa sinh không ngừng!

Hung dũng bành trướng!

"Đoàng!" Như vừa gõ một tiếng, tiếng chuông thanh thúy vang khắp vạn giới, nơi tiếng chuông đi qua, thời gian và không gian đều chịu ảnh hưởng to lớn!

Hai kiện phòng hộ chí bảo vừa xuất hiện đã khiến mặt đại ma bên dưới như lún sâu vào vũng bùn, không còn hung mãnh như trước nữa.

Đã ổn định được cục diện, La Thiên chuẩn bị bước nốt nửa bước cuối cùng!

Đứng vững ở Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh.

"Hưu!" Diệt Thế Ma Thần dường như cũng nhận ra điều đó, lúc này Diệt Thế Đại Ma lại biến đổi một lần nữa!

Hai mặt đại ma trên dưới hợp lại, không còn màu đen như trước mà biến thành một mặt đỏ rực, một mặt trắng bệch.

Mặt phía trên tỏa ra khí tức thuần dương, nóng rực vô ngần, hoàng hoàng vô thượng!

Thiêu hủy tất cả!

Nhất thời giống như sau khi Bàn Cổ khai thiên, Hồng Hoang sơ thành, mắt trái của ngài hóa thành Thái Dương tinh vậy!

Bàn Cổ sơ hóa Thái Dương tinh không hề ôn hòa như hiện tại, lúc đó nó mang theo dư uy và sức mạnh của Bàn Cổ, gần như ở cấp độ Hỗn Nguyên Thái Cực!

Mắt phải hóa thành Thái Âm tinh cũng vậy.

Chỉ là trải qua năm tháng dài đằng đẵng phổ chiếu Hồng Hoang đại địa, năng lượng cơ bản đã phản phác Hồng Hoang nên không còn như xưa.

Mặt đại ma bên dưới tỏa ra thuần âm chi khí, lạnh lẽo đến cực điểm, không chỉ hư không mà ngay cả thời gian cũng bị đóng băng.

Nhưng Tam Thanh Thánh Nhân lại cảm thấy có gì đó khác biệt?!

Hai mặt đại ma này không giống như thuần âm và thuần dương đơn túy!

Khoảnh khắc trước có lẽ họ chưa hiểu lắm, nhưng khoảnh khắc sau đã rõ mồn một!

Hai mặt đại ma lúc này đã hợp lại, biến thành hình thái hoàn toàn của Diệt Thế Đại Ma!

"Ầm!" Âm dương nhị khí quấn quýt, hỗn hợp thành Thái Cực đạo vận, khiến uy năng của Diệt Thế Đại Ma đột nhiên bùng nổ!

Bên trong đó không chỉ có các pháp tắc thuộc hệ âm ám bạo liệt như diệt thế, hủy diệt và hắc ám, mà còn có các pháp tắc thuộc hệ quang minh sáng tạo như diễn hóa, tạo hóa và ngũ hành!

Nhất thời, sự huyền diệu của Thái Cực hiện ra trọn vẹn trước mắt, khiến Tam Thanh Thánh Nhân cuối cùng cũng có một nhận thức rõ ràng hơn về Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh.

Nhưng lúc này đây cũng là lúc nguy hiểm nhất, ở góc độ khác, điều này cũng minh chứng rằng Thái Cực đạo vận đã xâm nhập vào cảm tri, thậm chí là thánh thể của họ để thực hiện sự tấn công và chiếm lĩnh!

Tâm của Thánh nhân thanh tịnh nhường nào, vạn pháp bất xâm, vậy mà Thái Cực đạo vận có thể ảnh hưởng như vậy, khiến họ khi bừng tỉnh đều toát mồ hôi lạnh sau lưng!

“Rắc rắc!” “Ầm!” “Bành bành!” Diệt Thế Đại Ma hợp hai làm một, cộng thêm sức mạnh Hỗn Nguyên Thái Cực thúc đẩy, khiến sự hộ trì của nhiều pháp bảo của La Thiên và Tam Thanh Thánh Nhân bắt đầu không chống đỡ nổi!

Diệt Thế Đại Ma trong tay Diệt Thế Ma Thần tuy chỉ là một mảnh vỡ, nhưng dù sao cũng là tồn tại cấp Hỗn độn linh bảo, đẳng cấp trên cả tiên thiên chí bảo!

Cộng thêm sự áp chế về cảnh giới, cho nên dù bốn người liên thủ cũng bắt đầu không ngăn cản được!

Phải thừa nhận rằng, Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh quá mạnh!

“Phải làm sao đây!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày, nhưng vẻ giận dữ trong mắt lại vô cùng rõ rệt.

Dù bị Diệt Thế Ma Thần áp đảo một bậc, nhưng ông không phục!

Một kẻ thoát chết dưới tay Bàn Cổ, thoi thóp sống sót, dù có mạnh đến đâu cũng không lọt được vào mắt xanh của ông!

“Chết tiệt!

La Thiên Đạo Tôn, mượn Tru Tiên dùng một chút!” Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng nói.

Nếu có Tru Tiên Trận Đồ trong tay, để Tru Tiên Kiếm Trận khôi phục uy lực toàn thịnh, có lẽ sẽ phát huy tác dụng không nhỏ trong trận chiến này!

“Cái gì?!” Về chuyện quan trọng này, Thái Thanh Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn lần đầu tiên nghe thấy nên có chút ngỡ ngàng.

Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận họ đã thấy qua, nói là lực công phạt đứng thứ nhất cũng không ngoa, nhưng nếu không phải là thể

hoàn chỉnh!

Chương 301

Tác dụng của trận đồ trong kiếm trận ra sao, họ đều vô cùng rõ ràng.

Nói cách khác: Nếu Tru Tiên Kiếm Trận có được Tru Tiên Trận Đồ trong tay La Thiên, thì uy năng kiếm trận tăng lên một bậc là điều không nghi ngờ gì!

Lúc này Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn mới hiểu sư tôn của mình yêu thương tiểu sư đệ Thông Thiên nhường nào.

Tuy nhiên lúc này, La Thiên đang trong trạng thái huyền diệu với Thái Cực đạo vận bao quanh bỗng mở mắt lắc đầu: "Không cần Thông Thiên đạo hữu ra tay đâu, ta tự giải quyết!" "Giải quyết?!" Khi Tam Thanh Thánh Nhân nghe câu này đều không khỏi ngỡ ngàng.

Lẽ nào La Thiên còn có dư lực, hay là đã tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh?!

"Vút!" Một tiếng vang nhẹ, Thái Cực Đồ trên đầu bay về tay Thái Thanh Thánh Nhân.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Chung và Càn Khôn Đỉnh cũng được thu hồi!

Khi mấy món tiên thiên chí bảo được thu hồi, Diệt Thế Đại Ma hoàn thành vòng vây cuối cùng, ngay cả Bàn Cổ Phiên, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Tru Tiên Kiếm Trận của Tam Thanh Thánh Nhân cũng không chống đỡ nổi.

Tam Thanh Thánh Nhân chỉ đành thu hồi pháp bảo để tự bảo vệ mình.

Đồng thời đồng thanh kêu lên đầy lo lắng: "Đạo Tôn!" La Thiên

gật đầu, sau đó toàn bộ con người hóa thành một đạo huyền quang, xông thẳng lên trời!

Thấp thoáng trong đó, một tôn thân ảnh khổng lồ vô cùng đang hiển hóa, khiến Tam Thanh Thánh Nhân đều rùng mình.

Họ đã hiểu!

Dường như đều dự cảm được La Thiên sắp phát động chiêu thức gì, họ cũng có sự kỳ đãi nhất định.

Họ tuy là nguyên thần căn nguyên của Bàn Cổ nhưng không có nửa điểm liên hệ với đạo thể Bàn Cổ, từng nghiên cứu một số huyền cơ từ các Tổ Phụ nhưng thu hoạch không nhiều, chỉ có thể thôi diễn đến cấp Chuẩn Thánh.

La Thiên Đạo Tôn có được truyền thừa về đạo thể của Bàn Cổ, quả nhiên có thể dễ dàng vượt qua cấp Chuẩn Thánh!

Hóa ra Bàn Cổ chân thân!

Vì vậy, họ đều bình tâm tĩnh khí, chờ đợi chiêu thức của La Thiên!

"Ầm ầm!" Lúc này, kẻ đang dùng sức mạnh Hỗn Nguyên Thái Cực để thúc đẩy Diệt Thế Đại Ma bắt đầu nghiền nát tất cả!

"Chết đi!" Diệt Thế Ma Thần cười dữ tợn, vươn hai tay ra, mở rộng lòng bàn tay làm thế muốn hợp lại!

Chỉ cần hai mặt đại ma của Diệt Thế Đại Ma hợp nhất, dưới bậc Hỗn Nguyên Thái Cực đều thành tro bụi!

Đương nhiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không dễ giết như vậy, nhưng nghiền nát chân thân, trọng thương đạo quả là việc hắn có thể làm được!

Chỉ còn trong gang tấc!

Đúng lúc này!

Một đạo thân ảnh hào hùng xuất hiện giữa hai mặt đại ma.

Vừa xuất hiện, thân hình bắt đầu tăng vọt, cơ bắp cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh cực hạn, ngay sau đó hai tay hai chân chống trụ lấy hai mặt đại ma đang muốn hợp lại!

Kình thiên trụ địa!

Dùng sức một người chống mở hai mặt đại ma vốn như trời đất đang khép lại!

Chỉ riêng sức mạnh đó dường như cũng có thể đấm thủng một mảng lớn Hỗn độn giới!

Bởi vì đó là đại diện của sức mạnh!

Là hóa thân của sức mạnh!

Diệt Thế Ma Thần nhìn thấy vậy bỗng nhiên hốt hoảng, dường như quay về thời hỗn độn sơ khai, lại thấy tôn thân ảnh khắc cốt ghi tâm đó.

"Bàn Cổ?!" Hắn gào thét phẫn nộ, đôi mắt nhảy múa ngọn lửa tức giận!

Mối thù diệt thân trước đây không đội trời chung, hôm nay gặp lại Bàn Cổ chân thân, Diệt Thế Ma Thần tự nhiên khó kiềm chế cơn phẫn nộ!

Dù hắn hiện giờ đã là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên!

"Bàn Cổ!!" Hắn gào thét!

Một loại cảm xúc không tên dâng trào trong đạo tâm, sau đó hóa thành sức mạnh vô cùng.

Hắn muốn dốc hết toàn lực!

Tuy không thể triệt để giết chết La Thiên và Tam Thanh Thánh

Nhân, nhưng hắn cũng không màng nhiều như vậy.

Ít nhất, thánh thể của bốn kẻ này hôm nay phải bỏ lại đây!

Chỉ cần đoạt lấy đạo Hồng Mông tử khí đó, sau này có cơ hội tiến vào Hồng Hoang sẽ tính sổ đạo quả của bốn người sau!

Diệt Thế Ma Thần đã sắp xếp mọi bước xong xuôi, chỉ còn bước cuối cùng!

Chỉ cần Diệt Thế Đại Ma bắt đầu nghiền nát bốn người La Thiên thì có thể...

Nhưng!

"Ầm!" Một tiếng động trầm đục đột ngột vang lên!

Chương 302

Hắn cảm ứng được sức mạnh mình tuôn ra đang gặp phải sự trở ngại vô cùng lớn!

Diệt Thế Đại Ma căn bản không thể hoàn thành việc hợp nhất cuối cùng để tiến hành diệt tuyệt ma diệt tất cả!

"Chống được sao?!" Diệt Thế Ma Thần vạn vạn lần không ngờ, Bàn Cổ chân thân do La Thiên hóa ra lại chống đỡ được Diệt Thế Đại Ma!

Ngay lúc này, La Thiên giống như Bàn Cổ tái lâm thế gian, một lần nữa chống mở thiên địa, chống mở tất cả!

Trảm diệt hỗn độn, xóa sổ tất cả ma thần!

Không chỉ vậy, sau khi chống mở hai mặt đại ma, hắn lật tay lấy ra một chiếc rìu vàng khổng lồ, khí tức bàng nhiên lại một lần nữa bùng nổ.

Trước đó khí tức của La Thiên vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, lúc này khí tức và khí thế lại tăng thêm một bậc, đứng vững ở Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh!

Quanh thân cũng có vô số hắc bạch âm dương ngư xuất hiện, phụ âm bão dương tạo thành hình dạng Thái Cực đồ, xoay chuyển không ngừng.

Sau lưng La Thiên còn hiện ra một bức Thái Cực đồ đen trắng khổng lồ làm thần thông đạo vận chiếu rọi.

Bức Thái Cực đồ này xuất hiện chứng minh La Thiên đã đăng lâm Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, trở thành Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên!

Tuy nhiên, do Thái Cực đạo vận chưa ổn định nên minh chứng rằng cảnh giới của La Thiên còn chút bất ổn!

Điều này cũng khiến Diệt Thế Ma Thần thấy được một tia khả năng ở khía cạnh nào đó!

"Khặc khặc!

La Thiên, Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh của ngươi chưa vững mà dám hiện ra Bàn Cổ chân thân để ngạnh kháng Diệt Thế Đại Ma?!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là hối hận!" Diệt Thế Ma Thần quát lớn, toàn bộ pháp lực và thần thông lúc này đều rót hết vào Diệt Thế Đại Ma để thực hiện đòn đánh cuối cùng!

"Diệt Thế Ma Thần, ngươi quá coi thường Bàn Cổ chân thân rồi!" Tuy nhiên, La Thiên cũng đáp lại đầy khinh miệt, giọng nói tràn đầy sự châm chọc khiến ngọn lửa phẫn nộ của Diệt Thế Ma Thần càng bốc cao.

Nhưng đột nhiên, từ trên người La Thiên bốc lên một luồng khí tức nguy hiểm khiến đạo tâm hắn thoáng qua một cảm giác lạnh lẽo quen thuộc.

"Lẽ nào?

Chết tiệt!" Chỉ trong thoáng chốc, hắn đã đoán được La Thiên muốn làm gì!

"Không!

Ta quyết không để chuyện đó xảy ra một lần nữa!" Hắn thậm chí gào thét lên, thân thể ma thần khổng lồ trăm vạn trượng lại một lần nữa bành trướng lên vài trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng!

Ức trượng!

Khoảnh khắc này giống như trời, giống như đất, chúa tể của tất

cả, cao xa vời vợi khó thấy được hình hài thật!

Thánh lực âm dương quán triệt toàn bộ hư không và hóa thành thanh trọc nhị khí, ngay cả Tam Thanh Thánh Nhân trước luồng âm dương nhị khí bùng nổ này cũng phải rên hừ một tiếng, chịu thương thế không nhẹ.

Diệt Thế Ma Thần đã khai mở toàn bộ uy năng Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh không chút bảo lưu, thậm chí dùng đến bí pháp khiến pháp lực của hắn lúc này còn mạnh hơn cả lúc toàn thịnh bình thường vài phần.

Các đại năng đang quan tâm trận đại chiến ở nơi cực xa cũng lần lượt rên rỉ liên hồi, có kẻ thậm chí gục ngã không thể tiếp tục quan sát.

Thậm chí có một số Đại La Kim Tiên không chịu nổi uy thế, đạo thể "bành" một tiếng hóa thành huyết vụ!

Ngay cả nguyên thần ấn ký ký thác trong dòng sông thời gian cũng bị thương tổn.

Lúc này chỉ có các chí cường giả cấp Chuẩn Thánh viên mãn và Thánh nhân mới có thể quan sát mà không bị uy thế đó làm tổn thương.

Sự giao thủ của Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh không phải là thứ mà Chuẩn Thánh bình thường có thể dòm ngó.

Mỗi cử động đều mang theo sự huyền diệu của Hỗn Nguyên Thái Cực, là chân lý của đại đạo, là diệu lý cực hạn của thế gian, cho dù chỉ thấy một góc băng sơn cũng không phải tu sĩ bình thường có thể tiêu hóa được.

Trận đại chiến này có thể gọi là đỉnh tiêm tuyệt thế!

Nhưng điều kỳ lạ là: Tuy khí thế của Diệt Thế Ma Thần đã lên

đến đỉnh điểm, lại có Hỗn Nguyên Thái Cực đạo vận trong tay, nhưng các đại năng quan sát vẫn cảm thấy La Thiên Đạo Tôn có phần thắng hơn!

Loại cảm giác quỷ dị này không biết từ đâu mà đến.

Có lẽ là do cái tên Bàn Cổ mang lại niềm tin chăng!

Nhưng họ cũng lo lắng: La Thiên liệu có thắng được không?!

Họ đều biết nếu La Thiên thất bại thì Hồng Hoang sẽ gặp phải tai ương như thế nào: Mục tiêu của Diệt Thế Ma Thần rất rõ ràng, đó là đạo Hồng Mông tử khí vốn do Hồng Hoang diễn sinh ra.

Vậy thì mục tiêu cuối cùng của hắn chắc chắn là Hồng Hoang thế giới!

Vì vậy, chúng nhân đều lo lắng và cầu nguyện cho La Thiên, hy vọng hắn có thể thắng!

"Ầm!" Đúng lúc này, Bàn Cổ chân thân giữa hai mặt đại ma lại một lần nữa hành động!

Như tiếng ầm ầm của ức vạn sấm sét, Bàn Cổ chân thân do La Thiên hóa ra đột ngột bành trướng cơ bắp, thân hình to thêm một vòng, mười hai đạo thần hoàn rực rỡ vô cùng nhưng cuối cùng hội tụ thành một đạo thần hoàn đại pháp tắc cực kỳ thuần túy, không rõ màu sắc, sau đó La Thiên chém ra một rìu kinh thế!

Một rìu này có thể chém hỗn độn, phân thanh trọc, định âm dương!

Không chỉ một rìu, mà là ba rìu!

Với pháp tắc sức mạnh dẫn đầu, dung hợp mười hai đạo pháp tắc sau đó chém ra ba rìu!

Chương 303

Là ba thức đầu tiên trong Khai Thiên Cửu Thức!

Rìu thứ nhất chém hỗn độn, triệt để tách rời Diệt Thế Đại Ma, chém mở vùng thiên địa do Diệt Thế Ma Thần hóa ra, thanh trọc nhị khí phản bản quy nguyên hiện ra lần nữa!

Tiếp đó rìu thứ hai phân thanh trọc, khiến hai luồng khí thanh trọc đó thăng giáng có thứ tự, thậm chí định hình!

Rìu thứ ba phân âm dương, lại càng phá diệt Thái Cực đạo vận của Diệt Thế Ma Thần!

Hóa nó về lại thuộc tính thuần âm và thuần dương đơn thuần!

"Phụt!" Thái Cực đạo vận của bản thân bị phá, Diệt Thế Ma Thần sao có thể chịu đựng nổi, lập tức phun ra một ngụm lớn ma thần chi huyết!

"Ầm ầm ầm!" Một ngụm ma thần chi huyết này là thánh huyết của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, hư không nơi đó làm sao chịu đựng nổi, lần lượt bị tưới lên mà nổ tung ra, nhất thời hư không cũ bị hủy diệt nhưng ngay sau đó thế giới mới lại sinh ra, thậm chí bên trong còn có vô số sinh linh!

"La Thiên!" Diệt Thế Ma Thần sợ rồi, hắn quát lên một tiếng giận dữ, trước khi La Thiên chém ra rìu thứ tư liền thu lại Diệt Thế Đại Ma, hốt hoảng bỏ chạy.

Hắn cụp đuôi chạy mất rồi!

Trước sự quan sát của nhiều đại năng, hắn bỏ mặc thể diện mà tháo chạy, bộ dạng tháo chạy sau đó vô cùng chật vật, gọi là chó nhà có đám cũng không sai!

Nhất thời, cả hư không chìm trong tĩnh lặng!

Diệt Thế Ma Thần, một vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên đường đường chính chính, lại cụp đuôi chạy mất rồi?!

Bị La Thiên chém ba rìu rồi không dám ngoảnh đầu lại mà chạy?!

Cảnh tượng này khiến các vị thánh nhân gần như rớt cả tròng mắt.

Thật quá mất mặt!

Đúng lúc này, La Thiên lắc mình một cái, không chỉ thu lại Bàn Cổ chân thân mà còn thu lấy ngụm thánh huyết mà Diệt Thế Ma Thần vừa phun ra.

Tinh huyết của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, ở một phương diện nào đó thậm chí không kém gì một đạo Hồng Mông tử khí.

Đương nhiên La Thiên sẽ không dễ dàng sử dụng, một ngụm máu này sau này sẽ là manh mối để tìm kiếm tung tích của Diệt Thế Ma Thần!

Hôm nay Diệt Thế Ma Thần đã gây ra nhân quả này, sau này La Thiên cũng sẽ tính sổ với hắn một trận.

Đại nhân quả minh minh chi trung, La Thiên sao có thể dễ dàng bỏ qua!

Tam Thanh Thánh Nhân lúc này mới hoàn hồn, khi thấy tinh huyết của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên cũng đều động dung, nhưng đã bị La Thiên nhanh tay thu mất nên đành thôi.

Trận chiến hôm nay diễn ra đến nước này, thực lòng mà nói Tam Thanh Thánh Nhân cảm thấy rất mất mặt, ngược lại còn nợ La Thiên một cái ân tình.

Ở lại đây cũng có vài phần ngượng ngùng, vì vậy ba người nhanh chóng tạ ơn và chào từ biệt La Thiên rồi rời đi.

Tây Phương Nhị Thánh ở hư không xa xăm cũng chỉ biết thở dài một tiếng rồi rời đi.

Một lần này La Thiên vẫn là người lấy được lợi ích lớn nhất, họ thậm chí còn không được húp miếng canh nào.

Nhưng họ cũng biết: Lần này là do La Thiên phát hiện cơ duyên trước, lại đánh bại sự tồn tại như Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên kia, nên dù có thua họ cũng thua một cách tâm phục khẩu phục.

Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân thấy chuyện đã xong cũng xuất hiện trước mặt La Thiên ngay lập tức.

Ngoài hai nàng ra còn có Hi Hòa và Thường Hi.

Nhất thời tứ mỹ vây quanh khiến La Thiên có chút đau đầu.

Đương nhiên Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân về quan hệ không bằng Hi Hòa và Thường Hi, thấy hai nàng đến thì thức thời giãn ra một khoảng cách nhất định.

Hi Hòa vốn hiểu đại thể, thấy Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân cũng ở đó, tự nhiên chủ động mời họ đến Thanh Liên Cung làm khách, đồng thời hờn trách La Thiên chỉ lo tu luyện, đã lâu không gặp các tỷ muội.

Sự ngượng ngùng đó được Hi Hòa hóa giải khiến La Thiên thấy ấm lòng.

Tuy bình thường Thường Hi có vẻ không hài lòng với Nữ Oa và Bình Tâm nương nương, nhưng lúc này thấy họ cũng trở nên nhiệt tình hơn.

Bởi vì La Thiên đã đem đạo Hồng Mông tử khí mới nhận được đưa cho nàng, khiến nàng vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên đúng như dự đoán trước đây của La Thiên: Tiểu nương

tử này không phải hẹp hòi, thực sự chỉ là vô tâm vô tính mà thôi.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ: Thừa lúc Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân đang làm khách ở Thanh Liên Cung, Hi Hòa đã đề cập với họ về một khả năng khiến hai nàng ngượng ngùng không thôi.

Điều này phải kể từ khi Hi Hòa biết được chuyện Địa hôn từ chỗ Nữ Oa Thánh nhân, sau đó lại biết được mối liên hệ tạo hóa giữa Nữ Oa Thánh nhân và phu quân mình.

Vì vậy, nàng vừa mở lời đã nói toạc móng heo ra, tuy cục diện có hơi ngượng ngùng và dị dạng nhưng sau này La Thiên thực sự có gì đó với Nữ Oa và Bình Tâm nương nương thì tự nhiên sẽ dễ dàng hơn, không cần phải vòng vo nhiều mà có thể đi thẳng vào vấn đề.

La Thiên cũng phải bái phục: Đây có lẽ là nương tử có tâm hồn rộng mở nhất thiên hạ!

Tuy không nằm trong kế hoạch của La Thiên, nhưng dù là Địa hôn của Bình Tâm nương nương hay Tạo hóa chi đạo của Nữ Oa Thánh nhân, hai việc này đều là tất yếu.

Hoàn thành Địa hôn với Bình Tâm nương nương, song tu hỗ trợ tham ngộ thì có thể nắm được huyền ảo của Luân Hồi chi đạo, vô cùng có lợi cho việc truy tìm khiếm khuyết trong cơ thể.

Cùng Nữ Oa Thánh nhân tham ngộ Tạo hóa chi đạo cũng có thể hoàn thiện Tạo hóa chi đạo của hắn.

Hơn nữa, một trong những chỗ dựa lớn nhất là gốc Tạo Hóa Thanh Liên trong Thanh Liên đạo trường.

Nếu không có Tạo hóa chi đạo viên mãn thì e rằng khó có thể khiến nó phản bản quy nguyên, bồi dục thành Hỗn độn Thanh Liên!

Chương 304

Cho nên: Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân đều liên quan đến việc La Thiên có thể chứng đắc đại đạo hay không!

Hiện giờ nguyên thần của La Thiên đã tiến vào Hỗn Nguyên Thái Cực chí cảnh, nhưng tu vi đạo thể vẫn đang ở Chuẩn Thánh viên mãn, tuy có thể phát huy thực lực cấp Thánh nhân nhưng chung quy vẫn kém nguyên thần quá nhiều.

La Thiên muốn chiến lực của mình không bị "lệch pha", trọng tâm sau này chắc chắn phải đặt vào đạo thể!

Không biết Hi Hòa đã thảo luận với Bình Tâm nương nương và Nữ Oa Thánh nhân ra sao, hai nàng không lâu sau đã rời khỏi Thanh Liên Cung.

Khi La Thiên định đi hỏi Hi Hòa về tình hình thì lại có thiên âm từ trong hư không vô lượng truyền đến: "Mau đến Tử Tiêu Cung gặp ta." Không phải ai khác, chính là Hồng Quân Đạo Tổ đã lâu không hiển hiện trước mặt chư thánh!

Ánh mắt La Thiên trầm xuống.

Những chuyện trước đây Hồng Quân Đạo Tổ đều không quan tâm, cũng không hề triệu hoán, hiện giờ lại gọi cả hắn đến, cộng thêm việc hắn cảm nhận được: Hồng Quân Đạo Tổ đồng thời thông báo cho cả Lục thánh!

La Thiên cũng lờ mờ đoán được sự việc: Cũng sắp đến lúc khai mở Phong Thần lượng kiếp rồi!

Lần này đi e là để thương lượng chuyện Phong Thần lượng kiếp.

Nhưng liên quan gì đến ta?

Đệ tử Thanh Liên Cung đều không đi lại trong phàm trần, chắc là không liên quan đến sát kiếp mới đúng...

La Thiên thầm nghĩ, đành lủi thủi lên đường đến Tử Tiêu Cung xem Hồng Quân muốn gì.

Trong Tử Tiêu Cung, chư thánh lần lượt đến, khi thấy La Thiên thì sắc mặt đều trở nên hơi không tự nhiên, phải biết trước đó Đạo Tổ chưa từng triệu kiến La Thiên.

Hai đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì – nay đã là Thiên Đế Thiên Hậu – cũng có mặt, trong nháy mắt Lão Tử và những người khác đã lờ mờ hiểu được dụng ý của Đạo Tổ.

Đang lúc mọi người suy tư, trong hư không phía trên có sắc tím cuồn cuộn, tường thụy ức vạn tỏa ra, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên xuất hiện.

Ông vô cảm nhìn qua Lục thánh đang có mặt, nhưng khi ánh mắt dừng lại ở La Thiên thì thoáng hiện một tia trì nghi.

"Chúng con bái kiến lão sư." Lục thánh thấy Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện thì ăn ý chắp tay bái lạy, duy chỉ có La Thiên sắc mặt không đổi, chỉ gật đầu chào hỏi, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không chấp nhất, cất lời: "Gọi các ngươi đến đây là vì chuyện Phong Thần lượng kiếp!" Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói, tay áo phất lên, sau đó Phong Thần Bảng xuất hiện trước mắt chúng thánh.

Lục thánh thấy vậy sắc mặt biến đổi, là Thánh nhân họ sao có thể không biết vật đó, nhưng người vui vẻ nhất chính là Hạo Thiên.

Những kẻ lên Phong Thần Bảng cuối cùng đều sẽ chịu sự kiểm soát, Thiên đạo đang biến tướng giúp ông tăng cường thực lực Thiên đình.

Thiên đình vốn mới lập, cái chức Thiên Đế này ông làm hữu danh

vô thực, toàn bộ Thiên đình thiếu vắng đại tướng đắc lực, cũng chỉ có vài con mèo nhỏ con chó nhỏ.

Các đại năng Hồng Hoang khi vui thì nể mặt Thiên Đế, khi không vui thì Hạo Thiên chẳng là cái tháp gì, tuy danh nghĩa là Thiên Đế nhưng thuộc hạ có thể dùng lại ít ỏi không đáng kể, giờ nhìn thấy Phong Thần Bảng, Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng quỳ xuống trước Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Xin lão sư rủ lòng thương xót!" Hồng Quân Đạo Tổ không màng tới, tiếp tục nói: "Nay Phong Thần Bảng đã xuất thế, trên đó có ba trăm sáu mươi lăm vị thần vị, các ngươi tự mình phân phối!" Lời này vừa thốt ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhau, sau đó mang vẻ mặt mếu máo nói: "Lão sư, Tây phương đại địa chúng con bần cùng vô cùng, e là không có ai phù hợp điều kiện lên bảng, xin lão sư rủ lòng thương xót!" Nói xong hai người khóc lóc thảm thiết, bốn thánh còn lại thấy thế đều có nhận thức mới về sự vô sỉ của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cùng là Thánh nhân mà hai gã này vì để đệ tử mình không phải lên bảng mà dùng đến loại thủ đoạn này.

La Thiên đứng bên cạnh cười thầm, hai tên Tây phương này lần nào gặp cũng khiến hắn mở rộng tầm mắt, đúng là phát dương quang đại sự vô sỉ đến cực điểm mà.

Rõ ràng Phật môn mới lập, khi chống đỡ Tam Thanh thì có hình tượng vĩ ngạn hiện ra trước thế nhân, ai dè trong Tử Tiêu Cung lại thành ra thế này.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy khẽ nhíu mày, không nói gì thêm.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy khổ nhục kế không có tác dụng, chỉ đành không cam lòng mà điền vài cái tên vào Phong Thần Bảng, nhưng đều là hạng người bình thường ngay cả Tiên cũng chưa đạt tới.

Nữ Oa thở dài một tiếng, chuyện Phong Thần vốn không liên quan nhiều đến nàng, cũng tại nàng không lập đại giáo, suy đi tính lại Nữ

Oa cũng điền tên vài đệ tử dưới trướng vào.

Lúc này Lão Tử đột nhiên lên tiếng: "Lão sư, Nhân giáo của con đệ tử hiếm hoi, đệ tử đời thứ nhất cũng chỉ có một mình Huyền Đô, thực sự không nên lên bảng, xin lão sư rủ lòng thương xót!" Lão Tử nói xong thì cúi đầu lạy sâu trước Hồng Quân Đạo Tổ.

Đùa gì vậy, ngưỡng cửa Nhân giáo của ông cao đến chết người, hiện tại cũng chỉ thu được một đệ tử Huyền Đô, Lão Tử đâu có ngu, làm sao có thể để truyền nhân duy nhất lên Phong Thần Bảng làm bù nhìn đồng tử cho Hạo Thiên, không phải đùa đấy chứ?!

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, không nói gì thêm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy lòng chùng xuống, dù sao cũng là một trong Tam Thanh, ông vô cùng nghiêm khắc với căn nguyên của đệ tử môn hạ, nếu đưa đệ tử mình lên Phong Thần Bảng thì chẳng phải làm mất mặt ông sao, uổng phí bao nhiêu năm tâm huyết sao?!

"Thông Thiên sư đệ, đệ tử môn hạ ta hiếm hoi, không lên được Phong Thần Bảng, đệ tử sư đệ đông đảo, hay là những danh ngạch còn lại sư đệ điền thêm vài cái đi..." Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa dứt đã bị tiếng hừ lạnh của Thông Thiên Giáo Chủ ngắt ngang.

"Hừ, Nguyên Thủy sư huynh nói lời gì vậy, đệ tử môn hạ huynh không lên được Phong Thần Bảng, lẽ nào đệ tử môn hạ ta lên được sao, sư huynh nói lời này e là hơi sớm rồi!" Nghe Thông Thiên nói vậy, mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện rõ vẻ phẫn nộ, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên mở mắt nói: "Đủ rồi, chuyện Phong Thần Bảng không được trì hoãn, ba trăm sáu mươi lăm vị thần vị phải điền đầy đủ.

Nguyên Thủy, Phong Thần Bảng tạm giao cho ngươi bảo quản, trăm năm sau tự khắc sẽ có người ứng kiếp ra đời, các ngươi hãy tự liệu mà làm!" Dứt lời, Hồng Quân Đạo Tổ biến mất tại chỗ, Phong

Thần Bảng hóa thành một đạo lưu quang rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy hừ lạnh một tiếng, nói: "Đã như vậy thì thưa sư huynh, trăm năm sau chúng ta sẽ phân rõ trắng đen!" Nói xong Thông Thiên Giáo Chủ không ngoảnh đầu lại mà đi luôn.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên âm trầm, dù sao cũng là sư huynh mà Thông Thiên Giáo Chủ lại không nể mặt như vậy, cục tức này ông không thể nuốt trôi!

Lão Tử thở dài không nói gì rồi cũng rời đi, Nguyên Thủy thấy vậy liền theo sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không do dự mà đi theo.

Hạo Thiên và Dao Trì thấy mọi người lần lượt rời đi cũng không nán lại, cung kính bái lạy La Thiên một cái rồi cũng rời khỏi.

Uy thế lẫm liệt khi Đạo Tôn đánh đuổi Diệt Thế Ma Thần khiến hai người tôn kính La Thiên như tôn kính Đạo Tổ vậy.

Chẳng mấy chốc, Tử Tiêu Cung rộng lớn chỉ còn lại La Thiên và Nữ Oa.

Đối với Phong Thần Bảng, La Thiên hoàn toàn không quan tâm, dù sao đệ tử môn hạ hắn không dính sát kiếp, Phong Thần Bảng đúng là không liên quan gì đến hắn, lần này Hồng Quân Đạo Tổ gọi đến cũng chỉ là để thông báo một tiếng.

Hoặc giả, cũng là ám chỉ chuyện Phong Thần không liên quan đến hắn?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuy không để ý Phong Thần lượng kiếp nhưng trong đó cũng có công đức để mưu cầu, đệ tử môn hạ vừa hay cần được rèn luyện, Phong Thần lượng kiếp là một cơ hội không tồi.

Dù sao có hắn bảo che, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia cũng không dám để đệ tử hắn lên bảng, bằng không La Thiên không ngại khiến lão mất mặt thêm một lần nữa.

"Nữ Oa đạo hữu, chúng ta cùng đi thôi." La Thiên nói rồi chủ động nắm tay Nữ Oa cùng rời khỏi Tử Tiêu Cung, mặt Nữ Oa ửng hồng nhưng cũng để mặc La Thiên nắm tay.

Chương 305

Ở phía khác, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhanh chóng đuổi kịp Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử, mục đích rất đơn giản: Để tìm cầu sự giúp đỡ.

Dù sao Phong Thần lượng kiếp tuy hung hiểm nhưng đối với Phật giáo cũng là một cơ hội!

"Đại sư huynh, huynh đã cân nhắc kỹ chưa, có nguyện ý hợp tác với sư đệ không!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm túc nói, Lão Tử lặng lẽ nhắm mắt lại, tuy sớm biết ngày này sẽ đến nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

"Ai, sư đệ, hà khổ chứ." Lão Tử cười khổ nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tỏ vẻ không quan tâm, chuyện này liên quan đến tranh chấp đạo thống, cũng không trách được như vậy.

Thân là người đứng đầu Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử đối với Phong Thần lượng kiếp có một nỗi bất lực sâu sắc.

Dưới Thiên đạo, Phật giáo của hai gã Tây phương kia nhân đinh hiếm hoi, lượng kiếp ảnh hưởng không lớn.

Nhân giáo của Lão Tử cũng chỉ có một đệ tử thân truyền, Nữ Oa càng không cần nói, ngay cả đại giáo cũng không lập.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thì khác, đặc biệt là Thông Thiên, đệ tử môn hạ đông đảo, hữu giáo vô loại, trong Hồng Hoang đại địa không biết có bao nhiêu người mang danh nghĩa của y.

Có thể nói Phong Thần lượng kiếp là nhằm vào hai người mà xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là kẻ tâm cao khí ngạo, tự nhiên

không thể để đệ tử dưới trướng lên Phong Thần Bảng làm bù nhìn cho Hạo Thiên.

Hiện giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn còn liên thủ với Tây Phương Nhị Thánh để đối phó với Thông Thiên Giáo Chủ.

Không còn cách nào, Thông Thiên Giáo Chủ nắm giữ Tru Tiên Tứ Kiếm, kiếm trận một khi lập ra thì phi tứ thánh bất khả phá.

Ông và Lão Tử cộng lại cũng chỉ có hai vị Thánh nhân, còn việc đi mời Nữ Oa hay Hậu Thổ thì Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải chưa nghĩ đến, nhưng để đề phòng vạn nhất mới mạo hiểm liên thủ với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn để phá trận.

"Ai, mọi sự đều có định số, sau chuyện này e rằng Tam Thanh chúng ta không còn cơ hội tụ họp nữa." Lão Tử thở dài nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt phức tạp lắc đầu.

Không còn cách nào khác, tranh chấp đạo thống không cho phép sai sót, đây cũng là ý muốn của Thiên đạo, Tam Thanh vốn là nguyên thần của Bàn Cổ, nếu cứ mãi tụ tập một chỗ thì Thiên đạo chắc chắn không hài lòng.

"Sư huynh không cần nói nhiều, lần Phong Thần lượng kiếp này đệ nhất định phải thắng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dứt lời, thân hình lập tức biến mất.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhau, sau đó ăn ý chắp tay với Lão Tử rồi cũng rời đi.

Lần Phong Thần lượng kiếp này có thể nói hai người đã chiếm hết tiện nghi.

Sau khi ra tay lần này, Lão Tử sẽ nợ họ một cái nhân quả, cái nhân quả này có thể khiến Tây phương giáo sau này đại hưng một lần ở phương Đông!

“Ha ha, sư huynh, lần này Tây phương giáo chúng ta quật khởi đã là định số, giờ đây Tam Thanh phân gia, sau này cơ hội của chúng ta càng nhiều!” Chuẩn Đề cười nói.

Tiếp Dẫn sắc mặt không đổi nhưng thực ra trong lòng vui như mở hội, hai người vì Tây phương giáo có thể nói là lao tâm khổ tứ, giờ đây cuối cùng đã có cơ hội quật khởi, đúng là Thiên đạo rủ thương mà!

Phía khác, tại đảo Kim Miết ở Đông Hải, sau khi Thông Thiên Giáo Chủ trở về, sắc mặt có chút âm trầm, sau đó liền triệu tập đông đảo đệ tử lại.

“Lượng kiếp sắp tới, phàm là đệ tử môn hạ ta trong thời gian lượng kiếp không được phép ra ngoài, nếu có kẻ không nghe lời, sau này có rơi vào cảnh thân tử đạo tiêu thì đừng trách ta không nhắc nhở!” Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt lời, sắc mặt của những người bên dưới đồng loạt biến đổi, tuy không biết lượng kiếp đáng sợ nhường nào nhưng hãy nhìn vào kết cục của Long tộc và Vu Yêu nhị tộc thì biết...

“Chúng con xin tuân theo pháp chỉ của lão sư!” Mặt Thông Thiên Giáo Chủ hiện rõ vẻ bất lực, lượng kiếp sắp tới, thiên cơ bị che lấp, ông có thể làm chỉ có bấy nhiêu, nếu đám đệ tử này không nghe lời thì chết thật sự không trách được ai.

Nghĩ vậy, Thông Thiên Giáo Chủ dứt khoát không ở lại nữa mà biến mất tại chỗ.

Chúng nhân thấy thế nhìn nhau trân trối, sau đó cũng lui khỏi đại điện, từng người trở về đạo trường của mình tĩnh tâm tụng kinh Hoàng Đình.

Phía khác, La Thiên đang đi bộ trong hỗn độn, bên cạnh có một mỹ nữ bầu bạn.

“Ha ha, cũng có mấy phần thú vị, Phong Thần lượng kiếp sắp đến, Tam Thanh bắt đầu lục đục nội bộ, xem ra sau khi lượng kiếp lần này kết thúc, Tam Thanh e là không còn cơ hội tụ họp nữa.” Nghe La Thiên nói, Nữ Oa cũng lặng lẽ thở dài một tiếng.

“Lượng kiếp đã bắt đầu rồi sao, Khương Tử Nha, Thân Công Báo.” Mắt La Thiên lóe lên tinh quang, hắn có hứng thú với Thân Công Báo, câu nói “Đạo hữu xin dừng bước” của gã không biết đã hại chết bao nhiêu đệ tử Tiệt giáo.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, gã đó cũng là một nhân tài, chỉ tiếc không phải là người ứng kiếp.

Trăm năm thời gian thoáng chốc vụt qua.

Một ngày nọ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bế quan ở núi Côn Luân đột nhiên có cảm ứng, sau đó lấy Phong Thần Bảng ra phát hiện trên đó hào quang trắng tỏa mạnh, ngay lập tức ông rời khỏi núi Côn Luân để đến một thôn lạc của nhân tộc.

“Người ứng kiếp sắp ra đời, xem ra lượng kiếp sắp bắt đầu rồi.” Đang lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm khái, một tiếng khóc oe oe vang lên, một bé trai khỏe mạnh chào đời, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy mỉm cười.

Không vì điều gì khác, tư chất của đứa trẻ này khiến ông hài lòng, cũng phù hợp với tiêu chuẩn đệ tử Xiển giáo, ngay lập tức ông dặn dò cha mẹ đứa trẻ một tiếng rồi chuẩn bị trở về cung Côn Luân, nhưng đúng lúc này dị biến nảy sinh, Phong Thần Bảng lại một lần nữa lóe lên một đạo bạch quang chỉ về một hướng khác.

“Kỳ lạ, chuyện gì vậy, lẽ nào đứa trẻ này không phải người ứng kiếp!” Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy lạ nhưng vẫn đi đến nơi Phong Thần Bảng chỉ và tìm thấy một đứa trẻ mới sinh khác.

Chỉ có điều đứa trẻ này khiến ông ghét bỏ, vì tư chất của nó kém đến mức phi lý, căn bản không thích hợp tu luyện, so với đứa trước đúng là một trời một vực.

"Trong hai người chắc chắn có một người là người ứng kiếp, thôi kệ, cứ mang cả hai về đi, sau này tự khắc sẽ rõ." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ vậy liền mang cả hai đứa trẻ về cung Côn Luân.

Hai đứa trẻ này tự nhiên chính là Khương Tử Nha và Thân Công Báo sau này.

Hiện giờ dưới sự hỗn loạn của thiên cơ, cả hai đứa trẻ đều có đặc trưng của người ứng kiếp, nhất thời Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phân biệt được, chỉ có thể mang về núi Côn Luân trước, đợi lượng kiếp thực sự bắt đầu rồi tính sau.

Cùng với sự bắt đầu của Phong Thần lượng kiếp, sát khí giữa thiên địa ngày càng nặng nề.

Lượng kiếp lần này tuy không bằng những lần trước nhưng cũng phi đồng nhất bàn, Xiển giáo vì để có thể giành thắng lợi trong lượng kiếp này đã bắt đầu mưu tính.

"Lượng kiếp bắt đầu rồi sao, ha ha, sư huynh, để đệ xem trong hai chúng ta ai mới là người cười đến cuối cùng!" Ở đảo Kim Miết, Thông Thiên Giáo Chủ đột ngột mở mắt nhìn về phía xa lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng bắt đầu thường xuyên tiến vào phương Đông, Tam Thanh lần này lại ăn ý không ai ra mặt ngăn cản.

Chớp mắt bảy mươi năm trôi qua, hai đứa trẻ năm nào giờ đã trưởng thành.

Chương 306

Thân Công Báo tư chất vượt trội, dưới sự bồi dưỡng của Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ trong bảy mươi năm ngắn ngủi đã tu thành Thiên Tiên.

Gã thích kết giao bạn bè, đi lại gần gũi với người của Tiệt giáo.

Ngược lại Khương Tử Nha thì có phần bi thảm, tu luyện ròng rã bảy mươi năm hiện tại vẫn là một phàm nhân, không còn cách nào, tư chất của lão thực sự quá kém.

Tuy danh nghĩa là sư huynh của Thân Công Báo, nhưng trong cung Côn Luân lão luôn là đệ tử không được người ta coi trọng.

Là đệ tử Côn Luân cung, cho dù là tiểu đồng tầng lớp thấp nhất cũng mang theo một loại ngạo khí, bởi vì không phải ai cũng có cơ hội được trở thành môn hạ của Thánh nhân.

Khương Tử Nha có tư chất kém nổi danh trong Côn Luân cung, dù là một con lợn tu luyện tại đạo trường của Thánh nhân suốt bảy mươi năm cũng có thể tu thành Trư Tiên!

Nhưng hắn thì không được!

Tuy trên danh nghĩa Khương Tử Nha là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên không một ai dùng chính nhãn nhìn hắn, trong thâm tâm họ, loại phế vật này căn bản không xứng làm đệ tử Thánh nhân.

Ngược lại Thân Công Báo thì khác, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ưu ái có thừa, trên dưới Côn Luân cung đều suy đoán Thân Công Báo có khả năng sẽ trở thành vị Kim Tiên thứ mười ba của Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từng một độ coi Thân Công Báo là người ứng kiếp, còn Khương Tử Nha ở Côn Luân cung chỉ là một kẻ xui xẻo không ai quan tâm.

Một ngày nọ, Phong Thần Bảng đột nhiên chấn động, sau đó bên tai Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền đến giọng nói của Đạo Tổ Hồng Quân.

Khoảnh khắc này, ông ta rốt cuộc hiểu ra, kẻ bị từ bỏ là Khương Tử Nha mới thực sự là người ứng kiếp!

"Khương Tử Nha, lập tức tới đại điện kiến ta!" Khương Tử Nha đang bổ củi đột nhiên nhận được truyền âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức không chút do dự vội vàng đi tới đại điện.

Sau khi thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khương Tử Nha cung kính bái một bái, nói: "Kiến qua lão sư." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn vị đệ tử vốn không được mình xem trọng nhất này, tâm tình có chút phức tạp, nhưng sau đó cũng thản nhiên, hỏi: "Tử Nha, ngươi ở Côn Luân cung tu hành đã bao nhiêu năm rồi?" Khương Tử Nha sững sờ, trong lòng xuất hiện một dự cảm không lành, nhưng không suy nghĩ nhiều, đáp: "Lão sư, đệ tử tại Côn Luân cung tu hành đã bảy mươi năm.

Đệ tử biết thiên tư ngu muội, hổ thẹn với khổ tâm của lão sư, xin lão sư trách phạt." Nghe lời Khương Tử Nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một tiếng: "Tử Nha, ngươi mệnh trung chú định không thích hợp tu tiên, xuống núi đi, phàm tục có một đại sự cần giao cho ngươi làm!" Khương Tử Nha nghe xong thì hoảng hốt, đùa sao, ở Côn Luân cung tu hành bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ không phải vì để tu luyện thành tiên, hưởng thọ mệnh vô cùng vô tận sao?

Giờ đây Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo hắn xuống núi, chẳng phải còn khó chịu hơn giết hắn sao.

Khương Tử Nha lập tức quỳ xuống đất: "Xin lão sư rủ lòng thương, đừng đuổi đệ tử xuống núi.

Đệ tử tuy thiên tư ngu muội nhưng chưa từng một khắc lười nhác, xin lão sư cho đệ tử thêm thời gian, đệ tử nhất định có thể tu luyện thành tiên!" Nghe Khương Tử Nha nói vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể một chưởng tát chết hắn.

Với cái tư chất đó mà đòi tu luyện thành tiên, chẳng phải là nằm mơ sao, thật lãng phí tài nguyên tốt trong đạo trường của ta.

"Đủ rồi, Tử Nha, kiếp này ngươi chú định không thể thành tiên.

Đây là một quyển Phong Thần Bảng, hôm nay ban cho ngươi xuống phàm gian một chuyến, tìm kiếm minh chủ phụ tá, hưởng thụ một đời phú quý.

Đợi khi mọi chuyện kết thúc, lại trở về đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, một đạo bạch quang xuất hiện trước mặt Khương Tử Nha.

Hắn định nói thêm gì đó nhưng cuối cùng không thốt nên lời, chỉ đành cam chịu cầm lấy Phong Thần Bảng chuẩn bị rời đi.

"Tử Nha, lần này rời khỏi Côn Luân, vô luận là ai gọi cũng không được quay đầu, nếu không, sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn!" Khương Tử Nha nghe vậy, sắc mặt nghiêm nghị, sau đó đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bái một cái: "Đệ tử cẩn tuân lão sư giáo hối!" Ở một phía khác, Thân Công Báo vốn đang đi du lịch bên ngoài đột nhiên quay lại Côn Luân cung.

Vừa về hắn đã đi tìm Khương Tử Nha, vì trong cả Côn Luân cung chỉ có Thân Công Báo và Khương Tử Nha là quan hệ khá tốt, hai người cùng nhập môn một ngày, tuy tư chất một trời một vực nhưng dù sao cũng lớn lên bên nhau.

“Kỳ quái, Tử Nha sư huynh vì sao không có ở đây?

Ai, vị sư huynh này, có thấy Tử Nha sư huynh không?” Thân Công Báo kéo lấy một người hỏi.

Người kia bị Thân Công Báo kéo lại, sắc mặt có chút âm trầm, nhưng khi nhìn thấy người kéo mình là Thân Công Báo, biểu cảm trên mặt lập tức trở nên nhiệt tình.

“Thì ra là Thân Công Báo sư đệ, Khương Tử Nha kia bị lão sư triệu hoán, không biết đi làm gì rồi.

Nhưng ta vừa thấy hắn sắc mặt vội vã xuống núi, chắc là nhận pháp bảo chỗ lão sư rồi xuống núi, đệ bây giờ đuổi theo chắc còn kịp.” Nghe vậy, Thân Công Báo sững sờ, sau đó trong lòng trào dâng một cảm xúc gọi là không cam tâm.

“Khương Tử Nha hay cho ngươi, uổng công ta chân thành đối xử với ngươi, không ngờ lại bạc tình quả nghĩa như thế, lén lút mang theo pháp bảo lão sư ban cho rời đi, ta thật nhìn lầm ngươi rồi!” Cũng không trách Thân Công Báo nghĩ vậy, từ nhỏ đến lớn hắn luôn được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng, đồ tốt đều được hưởng dụng trước rồi mới tới lượt Khương Tử Nha.

Giờ đây lão sư ban pháp bảo cho Khương Tử Nha mà không ban cho hắn, Thân Công Báo tâm lý đương nhiên mất cân bằng, không chút do dự sải bước truy đuổi xuống núi, muốn tìm Khương Tử Nha hỏi cho rõ ràng.

Lúc này Khương Tử Nha đang không quay đầu mà đi xuống núi, Thân Công Báo thấy vậy thì gấp gáp hét lớn: “Tử Nha sư huynh, đợi ta với, đừng đi, sư đệ có chuyện muốn hỏi.” Khương Tử Nha nghe thấy giọng Thân Công Báo định quay đầu lại, nhưng nhớ tới lời dặn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn đành hạ quyết tâm không để ý tới, mặc cho Thân Công Báo gọi thế nào cũng không quay lại.

Thấy bóng dáng Khương Tử Nha càng đi càng xa, Thân Công Báo cũng nổi hỏa, bắt đầu mắng to: "Hay cho Khương Tử Nha, uổng công ta làm sư huynh đệ với ngươi bảy mươi năm, không ngờ ngươi lại là kẻ bạc tình quả nghĩa, Thân Công Báo ta thật mù mắt rồi..." Khương Tử Nha vốn là người đôn hậu, nghe Thân Công Báo mắng vậy, rốt cuộc nhịn không được quay người lại: "Thân Công Báo sư đệ, hà khổ như vậy!" Cùng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn quan chú hai người thầm thở dài một tiếng: "Thiên ý như thế, thiên ý như thế, thật đáng tiếc." Nói xong, ông ta không thèm để ý đến hai người nữa, chỉ dặn dò Nam Cực Tiên Ông một tiếng rồi đi bế quan.

Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha dừng lại liền vội vàng đuổi tới, bực bội nói: "Tử Nha sư huynh muốn đi đâu thế?

Nghe nói lão sư ban cho sư huynh một kiện bảo vật, sư đệ thật sự tò mò lắm nha!" Thân Công Báo vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào cuộn trục trên tay Khương Tử Nha với ánh mắt bất thiện, trong lòng tính toán làm sao để lừa kiện bảo vật này từ tay Khương Tử Nha.

"Sư đệ thật khéo đùa, lão sư thấy ta không có thiên phú tu luyện nên ban cho một kiện bảo vật bảo ta xuống núi hưởng một đời phú quý, không giống sư đệ thiên tiên đại đạo đã thành, tiền đồ vô lượng." Nghe vậy, Thân Công Báo tuy miệng không nói nhưng trong lòng đã chửi ầm lên: "Hay cho Khương Tử Nha, quả nhiên là kẻ bạc tình quả nghĩa, hừ, lão sư cũng thật thiên vị, đưa bảo vật cho phế vật mà không đưa cho ta!" Nghĩ vậy, Thân Công Báo liền nói: "Ha ha, sư huynh quá lời, sư đệ làm sao có phúc duyên thâm hậu như huynh.

Đúng rồi, thứ trên tay sư huynh có phải bảo vật lão sư ban không?

Hay là cho sư đệ mở mang tầm mắt được không?" Khương Tử Nha vốn định không để ý, nhưng không chịu nổi sự cầu khẩn của Thân Công Báo, chỉ đành bất đắc dĩ mở Phong Thần Bảng ra.

Ngay lập tức một đạo bạch quang quán xuyên thiên tế, trong mắt Thân Công Báo lóe lên một tia dị sắc, lòng đố kỵ với Khương Tử Nha càng thêm nồng đậm.

Hắn cho rằng bảo vật này đáng lẽ phải thuộc về hắn, tại sao lại giao cho tên phế vật Khương Tử Nha đến cả tiên cũng không thành được.

Thân Công Báo hận lây cả Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai người vốn là thiên mệnh chi tử, Khương Tử Nha tuy có thể thay thiên phong thần nhưng lại chú định cả đời là phàm nhân phổ thông.

Thân Công Báo thì khác, tư chất kinh người, chỉ cần cứ thế tu luyện, sau này chưa biết chừng có cơ hội tu thành Đại La Kim Tiên, bất tử bất diệt.

Chương 307

"Cáp cáp cáp, quả nhiên là bảo vật tốt, Tử Nha sư huynh phúc duyên thâm hậu làm sư đệ ghen tị không thôi!" Thân Công Báo cười nói.

Khương Tử Nha nghe vậy, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa, bảo vật có tốt đến mấy thì có ích gì, không thành tiên được thì làm phàm nhân trăm năm sau cũng thành đống đất vàng, không giống sư đệ sớm đã tu thành Thiên Tiên, hưởng thụ trường sinh bất tử.

Nếu có thể, Khương Tử Nha thà không cần bảo vật này, dùng nó đổi lấy một cơ hội thành tiên cũng được.

"Ai, sư đệ đừng cười nhạo ta, bảo vật dù tốt ta cũng chỉ là phàm nhân!" Đang nói, hai người đột nhiên mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

Sau đó một bóng người xuất hiện, nơi này bị ngăn cách triệt để, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phát hiện ra.

"Phong Thần Bảng, không tệ, chỉ tiếc cho Thân Công Báo, thôi thì ta cho ngươi một cơ hội!" Người đó nói xong liền chỉ tay vào Thân Công Báo.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Côn Luân cung đột nhiên mở mắt, không rõ vì sao trong lòng xuất hiện cảm giác bất an, dường như có thứ gì đó đã vượt ngoài tầm kiểm soát, nhưng thôi diễn thiên cơ lại không tìm thấy nguồn cơn ở đâu.

Người xuất hiện ở đó tự nhiên là La Thiên, sở dĩ làm vậy cũng là muốn tìm chút niềm vui, giúp đỡ Thân Công Báo nhất định có thể tỏa sáng trong Phong Thần lượng kiếp.

Sau khi làm xong mọi việc, La Thiên liền rời đi, như thể chưa có

chuyện gì xảy ra.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo kỳ quái nhìn xung quanh, không hiểu vì sao Thân Công Báo cảm thấy cơ thể mình có chút khác biệt, nhưng cụ thể khác ở đâu thì không nói ra được.

Khi hắn đang chuẩn bị tiếp tục lừa gạt Khương Tử Nha, Nam Cực Tiên Ông đột nhiên xuất hiện, không nói hai lời trực tiếp mang Khương Tử Nha đi, để lại Thân Công Báo ngơ ngác đứng đó.

"Đáng chết, đáng chết!

Lão sư quả nhiên thiên vị, vì không muốn ta thấy kiện bảo vật đó mà để Nam Cực Tiên Ông sư huynh đưa Khương Tử Nha đi, đã như vậy thì đừng trách ta!" Trong mắt Thân Công Báo lóe lên tia oán hận, sau đó cũng rời khỏi Côn Luân cung.

Tại thời khắc này, bức màn Phong Thần lượng kiếp mới thực sự bắt đầu!

"Hai người này là người ứng kiếp lần này sao?

Tại sao chàng không đi giúp người ứng kiếp thực sự là Khương Tử Nha mà lại đi giúp Thân Công Báo kia?" Nữ Oa khó hiểu hỏi.

La Thiên mỉm cười nhạt: "Nàng không hiểu đâu, ta giúp Thân Công Báo là để thêm chút rắc rối cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu mọi thứ đều diễn ra theo đúng kế hoạch thì chẳng phải quá vô vị sao?

Nương nương, nàng cứ cùng ta xem kịch là được." Nữ Oa gật đầu không nói gì thêm, ngay lúc đó, trên mặt nàng đột nhiên xuất hiện một vẻ lạnh lẽo: "Hảo đảm!" Ở một bên khác, tại miếu Nữ Oa, một nam tử mặc đế bào đang đắc ý nhìn kiệt tác của mình.

Dưới chân hắn là một đám người đang quỳ rạp, mặt lộ vẻ kinh hãi

nhìn bài thơ trên thần tượng Nữ Oa: "Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, tẫn nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm, thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi trường nhạc thị quân vương!" Trên trời sấm chớp rền vang, nhưng Trụ Vương Đế Tân tơ hào không để ý, hắn hài lòng với bài thơ, cho rằng thiên hạ này chỉ có người như Nữ Oa mới xứng với hắn!

"Đại vương không thể!

Nữ Oa là Thánh Mẫu của nhân tộc ta, không thể làm như vậy.

Đại vương mau mau xóa bài thơ đi, nếu không xúc nộ Thánh Mẫu thì không xong đâu!" Tỷ Can quỳ trên đất khổ sở cầu xin, nhưng lời lão lại khiến Đế Tân bất mãn: "Hừ, cô vương đề thơ là để tán tụng Nữ Oa nương nương, có gì sai!" Nói xong, Đế Tân vứt bút sải bước ra khỏi miếu Nữ Oa, để lại đám thần tử nhìn nhau trân trối.

"Mau xóa bài thơ đi, hy vọng Nữ Oa nương nương không trách tội chúng ta." Tỷ Can lo âu nói.

Đại vương từ khi đăng cơ luôn cần mẫn, hôm nay không biết vì sao lại làm ra chuyện này, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện nương nương đại xá.

"Hay cho Đế Tân, dám nhục mạ ta như thế!" Nữ Oa phượng mục trợn tròn, lòng đầy nộ hỏa.

Đường đường là Thánh nhân chí tôn lại bị một phàm nhân vũ nhục như vậy.

La Thiên ở bên cạnh sắc mặt cũng lạnh xuống, Nữ Oa là đạo lữ định sẵn của hắn, nay bị người nhục mạ, làm sao có thể bỏ qua!

“Chuẩn Đề, xem ra bài học ta cho ngươi vẫn chưa đủ!” Nữ Oa nghe La Thiên nói vậy, sắc mặt biến đổi.

Thân là Thánh nhân, nàng không ngốc, hiểu ngay mục đích của Chuẩn Đề.

Tuy là lượng kiếp gây ra nhưng cơn giận này không nuốt trôi được.

Cùng lúc đó, Chuẩn Đề đang âm thầm quan sát Đế Tân đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, như bị thứ gì đó khủng khiếp nhắm vào.

“Chẳng lẽ bị Nữ Oa sư muội phát hiện rồi?

Không thể nào, mình làm kín kẽ như vậy, thiên cơ cũng bị che lấp, đoạn không thể phát hiện ra ta mới đúng.” Chuẩn Đề nghĩ vậy liền chuẩn bị về phương Tây, nhưng dự cảm bất tường ngày càng nặng, sau đó hắn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

“Chuẩn Đề, đã lâu không gặp, đi đâu mà vội vã thế?” La Thiên cười như không cười nói.

Chuẩn Đề nhìn thấy hai người, trong lòng thầm kêu khổ, tính toán vạn lần lại bỏ sót một La Thiên.

“Ha ha, hôm nay thời tiết thật đẹp, ta đột nhiên nhớ ra sen vàng công đức trong ao của Tây Phương Giáo chín rồi, cáo từ!” Chuẩn Đề sợ rồi, sợ đến mức lú lẫn, chẳng còn cách nào.

Nếu đối diện chỉ có mình Nữ Oa thì hắn không ngại, nhưng thêm một La Thiên thì phải xem xét lại.

Đùa gì vậy, hắn và sư huynh Tiếp Dẫn liên thủ còn không đánh lại La Thiên, huống chi giờ chỉ có mình hắn.

“Hừ, Chuẩn Đề, làm chuyện tốt xong định bỏ chạy, xem ra ngươi quá coi thường Nữ Oa ta rồi!” Nữ Oa lạnh lùng nói.

Một lần thì thôi, đằng này Chuẩn Đề lại dùng nàng làm quân cờ, dám tính kế Thánh Mẫu nhân tộc, đổi lại là ai cũng không nhịn được.

Chương 308

"Nữ Oa sư muội, chuyện này là do thiên đạo vận hành, ta cũng chỉ là kẻ thúc đẩy mà thôi, thực sự không trách ta được." Chuẩn Đề biện minh.

Nữ Oa nghe vậy càng thêm não nộ.

Khi nàng định ra thủ, chỉ thấy La Thiên lạnh lùng rút Thí Thần Thương đâm về phía Chuẩn Đề.

Dám tính kế người phụ nữ của hắn, Chuẩn Đề thật không biết chữ chết viết thế nào!

Hiện tại La Thiên đã là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, tu vi vượt xa Chuẩn Đề, hắn chỉ cần ra tay là Chuẩn Đề phải chịu thua sát đất, làm sao đánh nổi.

Chuẩn Đề kêu khổ không thôi, dưới sự tiếp dẫn của thiên đạo lực, hắn chỉ đành cứng đầu đấu với La Thiên, nhưng làm sao là đối thủ.

Giao thủ không quá ba chiêu đã bị Thí Thần Thương phá vỡ kim thân.

Cách biệt tu vi là bản chất, dù mười Chuẩn Đề cũng không phải đối thủ của La Thiên.

Nữ Oa cũng không do dự, trực tiếp tế ra Hồng Tú Cầu đập mạnh vào người Chuẩn Đề, khiến hắn phun ra một ngụm máu vàng.

Chuẩn Đề tính kế Nữ Oa nên đã kết nhân quả, lúc này bị tìm tới cũng chẳng trách được ai, chỉ có thể tự làm tự chịu.

Hắn vốn tưởng thiên đạo che đậy thì Nữ Oa không biết, nhưng không ngờ bên cạnh nàng có La Thiên giúp sức.

“Khụ khụ, Nữ Oa sư tỷ, chuyện này là ta sai, hiện giờ ta đã trọng thương, chuyện này có thể dừng lại ở đây được không?” Chuẩn Đề thu lại kim thân, mặt trắng bệch nói.

Sức mạnh của La Thiên hôm nay hắn đã thực sự cảm nhận được.

Nữ Oa đương nhiên không dễ dàng bỏ qua như thế, nàng lên tiếng: “Dừng lại?

Đâu có dễ như vậy.” Đúng lúc đó, trong hư không có kim quang lấp lánh, Tiếp Dẫn đạo nhân đột nhiên xuất hiện, mặt đầy vẻ bi khổ: “Nữ Oa sư tỷ, sư đệ ta đã làm sai, ta nguyện ý lấy ra bồi thường khiến tỷ hài lòng.” Tiếp Dẫn nói xong, trên tay xuất hiện một cái hồ lô, bên trong chứa nước của Bát Bảo Công Đức Trì.

Phải biết đó là nền tảng của Tây Phương Giáo, giờ lại mang ra bồi thường cho Nữ Oa.

Sắc mặt lão càng thêm bi khổ, vì ngưng tụ nước trong trì cực kỳ khó khăn, lần này lấy ra hơn phân nửa là đã tổn thương nguyên khí.

Thấy vậy, Nữ Oa cũng không ép quá mức, nàng hừ lạnh một tiếng rồi thu lấy hồ lô.

La Thiên thấy thế cũng không nói gì thêm, để mặc hai người rời đi, đồng thời trong lòng cũng hơi tiếc nuối, hai gã này nhát quá, nếu Tiếp Dẫn cứng rắn hơn chút nữa thì hắn đã có cơ hội dạy cho một bài học nhớ đời.

“Sư huynh, lần này sư đệ sai rồi, không ngờ bên cạnh Nữ Oa có La Thiên đi cùng, ai, thật thất sách.” Chuẩn Đề đầy vẻ hối hận.

Nếu sớm biết La Thiên nhúng tay vào, hắn tuyệt đối không dám tính kế Nữ Oa.

Tiếp Dẫn nghe xong thầm thở dài: “Sư đệ không cần như thế, chỉ là chút nước Bát Bảo Công Đức Trì mà thôi.

Mục đích của chúng ta đã đạt được, giờ chỉ cần đợi lượng kiếp thực sự khai mở, lúc đó Phật giáo chúng ta đại hưng, không ai có thể ngăn cản." Hai người nói xong liền rời khỏi Đông phương, hạ quyết tâm trước khi lượng kiếp khai mở tuyệt đối không tới đây nữa, tránh đụng phải Nữ Oa và La Thiên.

Tuy đã giải quyết xong nhân quả với Chuẩn Đề nhưng chuyện Đế Tân vẫn chưa xong.

Hắn bị người khống chế, nhưng Thánh nhân không thể nhục, huống chi Đế Tân chỉ là một phàm nhân nhỏ bé.

Theo đúng tiến trình, Nữ Oa sẽ phái Hiên Viên Phần Tam Yêu đến mê hoặc Đế Tân, đẩy nhanh tốc độ thương triều diệt vong, nhưng hiện giờ có La Thiên can thiệp, mọi chuyện không còn đơn giản như thế.

Hiện tại Đế Tân chưa thể chết, nếu chết thì sau này mất vui, nhưng La Thiên cũng không để hắn dễ chịu.

La Thiên đưa tay chỉ cách không về phía Đế Tân rồi không quan tâm nữa.

Thật trùng hợp, đúng lúc đó có một đạo lưu quang xuất hiện, cùng với chỉ tay của La Thiên tiến vào cơ thể Đế Tân.

Dưới sự kẹp chắt của hai loại sức mạnh, Đế Tân trợn mắt rồi ngã xuống đất.

Đúng lúc đó, Đế Tân đột nhiên mở bừng mắt, ánh mắt đầy vẻ mê mang, dường như đang suy nghĩ mình đang ở đâu.

Rồi hắn đột nhiên ôm đầu kêu lớn một tiếng.

Thị vệ bên ngoài nghe tiếng vội vàng xông vào đỡ hắn.

"Lui xuống, cô vương vô sự, tất cả lui xuống!" Đế Tân quát lớn.

Mọi người tuy khó hiểu nhưng không còn cách nào, đành nghe lệnh lui ra.

Lúc này mắt Đế Tân tràn đầy niềm vui sướng, hắn lẩm bẩm nhỏ đến mức chỉ mình nghe thấy: "Cáp cáp, không ngờ mình lại xuyên không, không biết là triều đại nào...

Chờ đã, mình là Đế Tân?

Cái tên này quen thế nhỉ...

Ôi mẹ ơi, không lẽ nào mình là Trụ Vương!" Hiện tại Đế Tân đã không còn là người cũ, mà bị linh hồn từ thế giới khác chiếm xác.

Tên xuyên không này cũng đen đủi, vốn đang du lịch Thái Sơn thì bị một cỗ quan tài từ trên trời rơi xuống đè chết.

Đáng lẽ hắn không xuyên tới thế giới này, nhưng quá trình xuyên không gặp trục lặc, vật dẫn bị loạn lưu thời không phá hủy, chân linh được sức mạnh cuối cùng bảo hộ mới rơi vào đây đoạt xá Đế Tân.

"Thôi xong, thôi xong, không lẽ là lão Trụ Vương trong thần thoại thật?

Trời ơi sao mình đen thế, bị đè chết chưa đủ hay sao mà còn xuyên vào cái thân phận xui xẻo này, đùa mình à!" Đế Tân sắp khóc rồi, người ta xuyên không thì có này có nọ, mình xuyên không chẳng có cái mẹ gì, trực tiếp nhảy vào độ khó địa ngục, cái vận khí này cũng lạy luôn.

"Biến số?

Chương 309

Cũng được, chỉ là con kiến hôi thôi, chẳng dậy nổi sóng gió đâu." Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mở mắt thản nhiên nói.

Một biến số nhỏ nhoi quả thực không lọt vào mắt ông, kiến hôi mà đòi lay chuyển đại thế thiên đạo, đùa sao.

Dù sao không phải ai cũng mạnh như La Thiên, con kiến này mà dám nhảy nhót thì một chưởng là xong đời.

Sinh linh trong Hồng Hoang không biết bao nhiêu mà kể, một biến số nhỏ lật tay là tiêu diệt, Hồng Quân quả thực không cần để ý.

Tương tự, việc Đế Tân xuyên không theo nghĩa nào đó cũng là họa đi kèm phúc.

Ở thế giới cũ căn bản không có tiên thần, cả đời hắn chỉ là phàm nhân, nhưng giờ xuyên qua thì khác, tuy chú định là một đế vương đoản mệnh nhưng sau khi chết cũng sẽ lên Phong Thần Bảng, trở thành một thành viên của thiên đình.

Trở thành tồn tại bất tử bất diệt, chỉ cần thiên đình còn thì hắn không thể chết, nhưng Đế Tân đâu có chấp nhận cái vận mệnh đó.

Sau vài ngày làm quen, Đế Tân càng lúc càng hoàng khủng, đồng thời lòng cũng có chút mừng thầm.

Tuy Thương triều chú định bị Chu thế chỗ nhưng giờ hắn xuyên qua vào thời điểm Đại Thương đang ở đỉnh cao nhất.

Tứ hải thăng bình, chư hầu thần phục, Đế Tân quyết định đánh cược một phen.

Đây là đại thế giới nha, thuộc hạ của hắn thực lực cũng không yếu.

Đọc thuộc Phong Thần Diễn Nghĩa thì biết trong Phong Thần, Thương triều chiếm ưu thế lớn thế nào.

Nếu không phải sau cùng tên Trụ Vương đen đủi kia bị Đát Kỷ mê hoặc đến mức mất sạch dân tâm thì làm gì có chuyện Tây Kỳ thắng được.

Phượng minh Kỳ Sơn chẳng qua chỉ là thủ đoạn của đám đệ tử Xiển Giáo để có danh nghĩa xuất quân thôi.

Tuy thế giới trước mắt có chút khác biệt so với thần thoại từng nghe nhưng tổng thể không biến hóa lớn, Đế Tân tự tin có thể từ trong cuộc hỗn chiến của Tam Giáo đệ tử mà tạo dựng sự nghiệp.

"Mẹ kiếp, làm thôi!

Phú quý hiểm trung cầu, mình không tin một người thế kỷ hai mươi mốt lại không đấu lại được đám người cổ đại này!" Đế Tân thầm nhủ.

Sở dĩ tự tin là vì một người, đó chính là đệ tử của La Thiên Đạo Tôn - Khổng Tuyên, người có độc bộ thiên hạ.

Khổng Tuyên và tổ tiên Đế Tân có một đoạn nhân quả!

Nếu cầu cứu chắc chắn sẽ có hồi đáp!

Ở phía khác, Khương Tử Nha sau khi xuống núi đã trực tiếp đến Triều Ca nương nhờ đại ca kết nghĩa thời trẻ là Tống Dị Nhân.

Vị đại ca này là một phú ông lớn ở thành Triều Ca, gia cảnh sung túc.

Hai người vừa gặp lại, Tống Dị Nhân lập tức nhận ra nhị đệ của mình.

"Không ngờ huynh đệ chúng ta kiếp này còn có ngày gặp lại!" Tống Dị Nhân cảm thán.

Năm mươi năm trước Khương Tử Nha từng xuống núi thăm thân, hai người quen biết rồi kết bái huynh đệ, giờ thời gian thấm thoát trôi qua đã năm mươi năm, Tống Dị Nhân tưởng đời này không còn cơ hội gặp lại nhị đệ, không ngờ Khương Tử Nha lại mang tới bất ngờ lớn như thế.

"Đúng rồi nhị đệ, chẳng phải đệ đang ở tiên sơn học đạo sao, đã học được những gì rồi?" Tống Dị Nhân tò mò hỏi.

Khương Tử Nha cười tự giễu: "Ai, bao nhiêu năm trên núi đệ chỉ học được mấy việc chẻ củi gánh nước thôi.

Lão sư nói đệ đời này không có tiên duyên nên mới bảo xuống núi hưởng thụ một đời phú quý, chuyện này không nhắc tới cũng được." Tống Dị Nhân cười cười, sau đó bắt đầu an ủi Khương Tử Nha: "Nhị đệ không cần thế, theo ta thấy, làm người phàm cũng không có gì không tốt, hưởng thụ vinh hoa phú quý một đời cũng được.

Nhị đệ cứ ở lại nhà đại ca vài ngày, đợi khi nào thư thả đại ca sẽ tìm việc cho đệ làm!" Cứ như thế, Khương Tử Nha tạm thời ở lại nhà Dị Nhân, mỗi ngày ăn mặc không lo, cuộc sống tốt hơn lúc ở Côn Luân cung không biết bao nhiêu lần.

Được vài ngày, Tống Dị Nhân đột nhiên tới tìm Khương Tử Nha hàn huyên một lát rồi nói thẳng ý định: "Nhị đệ à, đừng trách đại ca lắm lời, cổ nhân có câu 'bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại', ta muốn thương lượng với đệ, tìm cho đệ một mối hôn sự, sinh một mụn con để nối dõi tông đường cho Khương gia, có được không?" Khương Tử Nha nghe Tống Dị Nhân nói mà đầu to ra.

Đùa sao, năm nay hắn đã bảy mươi tuổi rồi, nhà cô nương nào chịu gả cho một ông già?

Người ta gả cho ông già nhỡ sức khỏe không tốt, vật lộn vài ngày mà chết thì chẳng phải hại đời người ta sao.

“Đại ca, đệ năm nay đã bảy mươi rồi, nhà ai chịu gả cho một ông lão như đệ?

Với lại đệ tu đạo bao nhiêu năm, làm sao nói bỏ là bỏ được, chuyện này cứ để đó đi.” Tuy nói vậy nhưng Tống Dị Nhân không chịu bỏ qua: “Nhị đệ, chuyện này quyết định thế đi.

Ta không cần biết đệ giỏi giang thế nào nhưng nhất định phải cưới vợ, ngày mai ta đi dạm hỏi cho đệ!” Khương Tử Nha định từ chối nhưng không chịu nổi sự thuyết phục của đại ca, đành gật đầu đồng ý.

Tống Dị Nhân hành động cũng thật nhanh, chỉ dùng một đêm đã tìm được cho Khương Tử Nha một mối.

Một vị lão khuê nữ họ Mã sáu mươi tám tuổi.

Khương Tử Nha vừa nhìn đã thấy đau đầu nhưng không từ chối được, đành cùng Mã thị bái đường thành thân.

Thời gian đầu Mã thị cũng lễ độ có thừa, làm tròn bổn phận người vợ, nhưng Khương Tử Nha suốt ngày ở lì trong nhà, cửa không ra ngoài không bước, tâm niệm tu đạo.

Thời gian dài, Mã thị bắt đầu khó chịu, mắng chửi hắn không có chí tiến thủ, suốt ngày dựa vào đại ca tiếp tế qua ngày.

Khương Tử Nha bị mắng đến mức chịu không nổi.

Đúng lúc đó Tống Dị Nhân mang đồ đến giúp Khương Tử Nha làm ăn, nhưng Khương Tử Nha đâu phải hạng người đó.

Tuy có đại ca giúp đỡ nhưng hắn lúc nào cũng không quên việc tu đạo, việc làm ăn chẳng đi đến đâu, khiến Mã thị tức nổ đom đóm mắt, thậm chí còn cầm chổi đuổi đánh Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha tức đến run cả môi, may mà Tống Dị Nhân kịp

thời đến can ngăn, nói vài lời xoa dịu Mã thị mới xong chuyện.

Chương 310

Để Khương Tử Nha có công việc ổn định, Tống Dị Nhân lại bỏ tiền mở cho hắn một tiệm xem bói ở Triều Ca, lúc này mọi chuyện mới tạm ổn định.

Cùng lúc đó, Hiên Viên Phần Tam Yêu cũng theo lệnh Nữ Oa tới thành Triều Ca.

Vì có La Thiên giúp đỡ, yêu khí trên người chúng hoàn toàn bị tẩy sạch, mục đích tới Triều Ca rất đơn giản: mê hoặc Trụ Vương Đế Tân.

Đẩy nhanh việc hủy hoại khí vận Thương triều.

Trong nguyên tác, hồ ly tinh trong tam yêu phải mượn thân xác Tô Đát Kỷ và bảo vật của Nữ Oa mới có thể tiếp cận Đế Tân.

Nhưng giờ thì khác, hoàn toàn không cần phiền phức như thế, chúng chỉ dùng chút tiểu kỹ là đã trà trộn được vào hoàng cung, chờ đợi Đế Tân triệu kiến.

Lúc này Đế Tân cũng đang chờ đợi chúng, chẳng ngờ rằng chúng lại vào cung theo cách này.

Đế Tân từ khi xuyên không đến nay, mỗi ngày đều cần mẫn, không dám lơ là.

Để tồn tại, hắn thậm chí âm thầm tìm kiếm không ít tu luyện chi pháp.

Thời đại này không giống đời sau, nhân hoàng bị thiên đạo hạn chế không thể tu luyện, nhưng Đế Tân tu luyện cũng vô cùng gian nan.

Hắn không có tư chất kinh người như Tam Hoàng Ngũ Đế để có thể thành tiên trong thời gian ngắn.

Do thiên đạo, Đế Tân muốn thành tiên là điều gần như không tưởng, nhưng mọi việc đều công bằng, tuy không thể thành tiên nhưng trên người hắn có khí vận nhân đạo, Thánh nhân cũng không dám trực tiếp ra tay, chỉ có thể thông qua việc thay đổi triều đại phàm tục để thu thập.

Nếu không thì ngay từ lúc nhục mạ tượng thần Nữ Oa, nàng đã một chưởng vỗ chết hắn rồi, khí vận nhân đạo phản phệ ngay cả Thánh nhân cũng thấy đau đầu.

"Mẹ kiếp, lúc tu luyện mới thấy, dựa vào tu luyện tự vệ đúng là đường cùng rồi.

Mẹ nó, xuyên lúc nào không xuyên lại xuyên vào Thương triều, Đại Thương trong bối cảnh Phong Thần, khởi đầu độ khó địa ngục, ngay cả một cái bàn tay vàng cũng không có, vận khí mình quá kém!" Đế Tân ở trong phòng chán nản nói.

Hiện giờ Đại Thương tuy quốc thái dân an nhưng Đế Tân biết đó chỉ là bề nổi, nếu không tìm cách tự vệ thì sớm muộn cũng tiêu đời.

Khương Tử Nha được đại ca giúp đỡ, vẫn luôn xem bói cho người dân ở Triều Ca, dần dần có chút danh tiếng, cái tên của hắn rốt cuộc truyền tới tai Đế Tân.

"Khương Tử Nha!

Đúng rồi, mình quên mất ông lão này.

Thời gian này lão quả thực đang ở thành Triều Ca, cáp cáp, trời không tuyệt đường ta!" Đế Tân trong lòng kích động nhưng không biểu hiện ra ngoài, mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh: "Không ngờ ở Triều Ca ta lại có kỳ nhân như vậy.

Người đâu, lập tức tuyên Khương Tử Nha vào cung kiến giá!" Thực tế Khương Tử Nha cũng đang đợi một cơ hội, vì lúc xuống núi

Nguyên Thủy Thiên Tôn có dặn phải tìm một vị minh chủ ở phàm gian để phụ tá, hoàn thành đại nghiệp Phong Thần.

Trên đường đi hắn cũng nghe không ít chuyện về Đế Tân, hôm nay vừa hay có thể thực địa khảo sát một chuyến.

Khương Tử Nha nhanh chóng vào triều đường.

Đế Tân nhìn thấy lão, mắt lóe lên tinh quang, lòng thầm tính toán làm sao để giữ lão lại thành Triều Ca.

Chỉ cần Khương Tử Nha quy thuận thì Đế Tân đã thành công một nửa.

Khương Tử Nha cũng đang quan sát Đế Tân, không thể không nói tướng mạo Đế Tân rất tốt, thân hình khôi ngô, thần thái uy nghiêm, quả không hổ danh nhân hoàng.

Ánh mắt đó khiến Khương Tử Nha thấy hơi hoảng hốt.

"Đại vương vì sao nhìn ta như thế, không lẽ có sở thích đặc biệt gì?" Trong lúc Khương Tử Nha đang suy tư, Đế Tân lên tiếng: "Nghe danh Khương Tử Nha đại danh đỉnh đỉnh ở Triều Ca, nói cho cô vương biết, ngươi có bản sự gì?" Khương Tử Nha mỉm cười, bái Đế Tân một cái: "Khởi bẩm đại vương, thảo dân lúc trẻ từng tu đạo trong núi, học được chút bản sự nhỏ mọn không đáng nhắc tới.

Nhưng thảo dân quan sát hoàng cung của đại vương, thấy có yêu khí tác quái, e là có tinh quái trà trộn vào hoàng cung!" Lời vừa thốt ra, cả triều đều kinh hãi.

Mọi người nhìn Khương Tử Nha với ánh mắt không thể tin nổi.

Lão già này đầu óc có vấn đề à, dám nói trong hoàng cung có yêu vật!

"Lá gan lớn lắm Khương Tử Nha, dám ở trên triều đường thốt ra

lời cuồng vọng, ngươi có coi đại vương ra gì không?

Người đâu, lôi tên cuồng đồ mạo phạm đại vương này xuống, nhốt vào đại lao chờ xử lý!" Phí Trọng là kẻ đầu tiên nhảy ra mắng nhiếc vô cùng nghiêm túc, cái điệu bộ đó cứ như một vị trung thần.

Vưu Hồn thấy thế cũng không do dự nhảy ra theo, hai tên này kẻ xướng người họa coi Khương Tử Nha như một tên lừa đảo giang hồ.

Ánh mắt Đế Tân lạnh xuống, rồi nói: "Khoan đã, Khương Tử Nha, nếu ngươi nói hoàng cung của cô vương có yêu vật, vậy hãy tìm ra cho ta, nếu không tìm được thì đừng trách ta!" Lúc Đế Tân nói chuyện, ngữ khí vô cùng lạnh lẽo.

Tuy trong lòng muốn giữ Khương Tử Nha lại nhưng giờ hắn là vua, nếu dễ dàng tin lời lão thì đám thần tử bên dưới sẽ nhìn hắn thế nào.

Đế Tân biết lời Khương Tử Nha có khả năng là thật, ai mà biết đám Hiên Viên Phần Tam Yêu kia đã trà trộn vào thành Triều Ca chưa.

Tuy để bảo mệnh hắn đã từ chối một số mỹ nhân tiến cống, nhưng sơ hở vẫn có thể xảy ra, lòng hắn trước nay vẫn không yên.

"Đại vương yên tâm, thảo dân sẽ bắt yêu vật đó ra!" Khương Tử Nha nói xong liền lấy la bàn mang theo bên người bắt đầu tìm kiếm trong cung.

Đám thần tử theo sát phía sau, muốn xem lão già này có bản lĩnh gì mà dám cuồng ngôn như thế!

Quả nhiên không lâu sau Khương Tử Nha tìm thấy một nữ tử ở hậu cung.

Nữ tử đó sắc nước hương trời, mỗi cử chỉ đều toát ra mị lực kinh người, nhưng Khương Tử Nha tơ hào không động tâm, vẻ lạnh lùng trong mắt càng đậm.

“Yêu nghiệt hay lắm, dám hiện thân trong hoàng cung, gan bằng trời, hiện hình cho ta!” Khương Tử Nha quát lớn rồi xông tới chộp lấy nữ tử đó.

Trong cung có khí vận nhân đạo bảo hộ nên yêu vật không thể dùng yêu thuật, bị Khương Tử Nha chộp ngay tại trận.

Chương 311

Nhưng Khương Tử Nha dù sao cũng chỉ là người không có thiên phú tu luyện, tuy bắt được yêu vật nhưng không có bản sự khiến nó hiện hình, chỉ có thể dùng chút tiểu thủ đoạn tạm thời giữ lấy không cho nó chạy.

"To gan Khương Tử Nha, ngươi có biết đây là đâu không, rốt cuộc có coi đại vương ra gì không mà dám khinh bạc nương nương như thế!" Phí Trọng không biết từ đâu nhảy ra hét lớn, cái điệu bộ đó cứ như sợ người ta không nghe thấy.

Khương Tử Nha sắc mặt không đổi, mặc kệ nữ tử kia vùng vẫy, nói: "Đại vương, đây là yêu nghiệt họa loạn hoàng cung, xin đại vương lùi xa một chút để thảo dân cho nó hiện nguyên hình!" Khương Tử Nha nói xong, từ ống tay áo lấy ra mấy lá bùa, miệng niệm chú.

Nữ tử kia thấy thế vùng vẫy càng mạnh hơn: "Đại vương cứu thiếp, thiếp không phải yêu tinh, thiếp bị oan, đại vương mau cứu thiếp!" Nhưng đã quá muộn, một đạo Tam Vị Chân Hỏa xuất hiện bao vây lấy nàng.

Dưới ngọn lửa hùng hục, nàng gào thét đau đớn, cuối cùng không giữ được hình người, hóa ra bản thể.

Mọi người thấy vậy đều sững sờ, không ngờ nữ tử này thực sự là một yêu vật!

Khương Tử Nha thấy thế liền lau mồ hôi trên trán, quay người nói: "Hạnh không nhục mệnh, đại vương, yêu nghiệt đã bị ta hàng phục, xin đại vương định đoạt!" Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh thật đen đủi, vốn đang đợi cơ hội trong cung thì gặp ngay khắc tinh Khương Tử Nha, rơi vào kết cục hồn bay phách tán, y hệt như trong nguyên tác!

Đế Tân thấy vậy trong lòng càng thêm cảnh giác.

Là người xuyên không, hắn biết rõ mười mươi, chết một đứa thì trong cung vẫn còn hai đứa, nhất là con hồ ly tinh kia, em gái nó chết chắc chắn nó không để yên.

"Cáp cáp, tốt lắm, tốt lắm, Khương Tử Nha ngươi quả nhiên không làm trẫm thất vọng.

Phong Khương Tử Nha làm Thượng Đại Phu, giữ chức Ti Thiên Giám!" Lời vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn ngơ.

Khương Tử Nha chỉ bắt một con yêu vật mà được Đế Tân phong làm Thượng Đại Phu, một bước lên mây cũng không đến mức đó chứ.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, Đế Tân đã rời đi trước, không cho ai cơ hội lên tiếng.

Hoàng thúc Tỷ Can thấy vậy cau mày, rảo bước đuổi theo Đế Tân.

Sau khi Đế Tân đi, những người còn lại bắt đầu nịnh hót Khương Tử Nha, trong đó Phí Trọng và Vưu Hồn là hăng hái nhất.

Hai tên này lật mặt nhanh hơn lật sách, chẳng thấy tẹo dấu vết nào của việc vừa nãy chửi hăng nhất.

Khương Tử Nha cũng chẳng buồn chấp nhặt hai kẻ tiểu nhân, đối phó qua loa rồi rời đi.

Còn xác của Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh tự nhiên sẽ có người xử lý.

Sau khi mọi người đi hết, hồ ly tinh đột nhiên xuất hiện, nhìn cái xác trên đất với ánh mắt đầy oán hận.

Ba chị em nương tựa nhau mới đi được đến hôm nay.

Vốn tưởng hoàn thành lệnh của Nữ Oa nương nương là có thể tẩy sạch yêu khí, liệt vào tiên ban, không ngờ lại gặp biến số Khương Tử Nha, giờ còn mất mạng Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

“Khương Tử Nha hay lắm, ta với ngươi không oán không thù, ngươi lại tâm ngoan thủ lạt như thế.

Đợi khi tìm được cơ hội, ta nhất định bắt ngươi đền mạng cho muội muội ta!” Hồ ly tinh mang theo xác Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh rời khỏi cung.

Theo đại thế thiên đạo, mọi quỹ tích đều không thay đổi, ngay cả Đế Tân là người xuyên không cũng chẳng thể đổi dời, y như nguyên tác Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh chết trong tay Khương Tử Nha.

Tương tự, cái chết của Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh chỉ là bắt đầu, hồ ly tinh nhất định không bỏ qua.

Đế Tân tuy tạm thời có Khương Tử Nha giúp đỡ nhưng lòng chẳng chút lơ là, ai biết được liệu có biến số nào khác xuất hiện không, con hồ ly tinh đó đến giờ vẫn chưa lộ diện trước mặt hắn.

Khương Tử Nha tuy được trọng dụng nhưng vẫn đang quan sát Đế Tân, vì dạo gần đây nghe nói Tây Bá Hầu Cơ Xương ở Tây Kỳ cũng là một nhân vật không kém Đế Tân.

Cùng lúc đó, Cơ Xương ở cách xa ngàn dặm nhìn quẻ tượng trong tay mà mày nhíu chặt, lẩm bẩm: “Quẻ tượng đổi rồi, chuyện gì thế này?

Ta không nhìn thấu được mệnh số của Đế Tân, chẳng lẽ nơi nào đó xảy ra biến cố?

Không lý nào, quẻ tượng hiển thị Tây Kỳ ta định sẵn sẽ là thiên hạ cộng chủ mới, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?” Nếu có Thánh nhân ở đây chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Thiên cơ bị che lấp, ngay cả Thánh nhân cũng không nhìn ra cái gì, vậy mà Cơ Xương lại có thể, quả thực không thể tin nổi.

“Hừ, có biến số thì đã sao?

Nhi tử Cơ Phát của ta là đứa con của định mệnh, ta không tin Đế Tân có thể lay chuyển được đại thế thiên đạo!" Tuy bên Đế Tân có sự cố nhưng không ngăn cản được Tây Kỳ đại hưng.

Chỉ có điều, tiền đề là con trai cả Cơ Khảo phải chết.

Nếu Cơ Khảo không chết thì không có lý do xuất binh.

Cơ Xương đã tính toán hết rồi, sau khi Phong Thần đại kiếp kết thúc, Cơ Khảo sẽ được phong làm Tử Vi Đại Đế, chỉ đứng dưới Thiên Đế Hạo Thiên.

Ở phía khác, sau khi Khương Tử Nha xuống núi, Thân Công Báo cũng bắt đầu đi du ngoạn phàm trần.

Trong thời gian đó hắn đi bái phỏng đám bằng hữu kết giao nên chậm trễ một số ngày, không tới Triều Ca ngay được.

Đến khi tới nơi nghe tin Khương Tử Nha đã thành Thượng Đại Phu, lòng không khỏi đố kỵ.

Một phàm nhân nhỏ bé như Khương Tử Nha chỉ nhờ bắt một con yêu vật mà một bước lên mây, vậy thì Thân Công Báo hắn là Thiên Tiên cường giả lẽ nào lại kém hơn!

Nghĩ vậy, Thân Công Báo cũng không do dự, trực tiếp tiến vào hoàng cung đòi Đế Tân một vị trí cao hơn Khương Tử Nha.

La Thiên thời gian này vẫn luôn ở trong hỗn độn tìm kiếm tung tích Diệt Thế Ma Thần, chỉ có điều tên kia ẩn nấp quá kỹ, nhất thời chưa tìm thấy.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch, những ngày này La Thiên có hiểu biết mới về nguyên thần của Tam Thanh, chỉ cần thêm chút thời gian nữa, việc tái hiện nguyên thần Bàn Cổ không phải chuyện khó.

Đúng lúc đó!

Chương 312

Trước mặt La Thiên đột nhiên xuất hiện một đạo hư ảnh chặn đường.

Đạo hư ảnh đó nhìn hắn với ánh mắt thèm khát nồng đậm, như thể muốn nuốt chửng La Thiên, nhưng La Thiên chẳng hề để tâm.

Hỗn độn rộng lớn vô cùng, ẩn giấu trong đó không chỉ có đám Hỗn Độn Ma Thần mà còn nhiều tồn tại chưa biết.

Hôm nay ngẫu nhiên gặp một kẻ không biết sống chết cũng là chuyện thường.

"Cảnh giới Thánh nhân mà dám đi du ngoạn hỗn độn, tiểu tử ngươi gan lớn thật đấy.

Tốt lắm, hôm nay vừa hay dùng ngươi làm bữa khai vị!" Đạo hư ảnh nói xong, cơ thể nhanh chóng ngưng thực, trong chốc lát biến thành một thanh niên, trong đồng tử lóe lên ánh sáng yêu dị, coi La Thiên như vật trong túi.

Khí tức trên người hắn cũng vô cùng mạnh mẽ, đạt tới cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, hèn chi lại tự tin xuất hiện trước mặt La Thiên như vậy.

Nguyên thần Bàn Cổ của La Thiên mới bước đầu ngưng luyện, tinh khí thần cực độ cô đọng, nếu người ngoài không biết tu vi của hắn thì dưới cấp độ Hỗn Nguyên Thái Cực, căn bản khó lòng nhìn thấu tu vi thực sự.

Thật tội nghiệp cho kẻ đen đủi này đã nhìn lầm người!

La Thiên mỉm cười, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay.

Đối phương đã đòi đánh đòi giết thì hắn cũng chẳng cần khách

sáo.

Tên thanh niên thấy thế ánh mắt càng sáng rực, không ngờ một kẻ không ra gì lại cầm trong tay vũ khí cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, đúng là hời cho hắn rồi.

"Xem ra bản tôn hôm nay gặp đại vận rồi, một con kiến hôi lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay.

Hắc hắc, đợi ta nuốt chửng ngươi, bảo vật trên người ngươi đều là của ta!" Hắn nói xong, thân hình biến mất tại chỗ, sau đó một cái vuốt khổng lồ rợp trời xuất hiện, chộp thẳng về phía La Thiên.

Cái vuốt vừa xuất hiện đã hiển lộ uy lực bán bộ Hỗn Nguyên Thái Cực, hàng ức dặm hỗn độn nát vụn, thời gian và không gian đều biến thành hư vô.

"Chút tài mọn." La Thiên cười nhạo, Thí Thần Thương lập tức xuất động, mang theo sức mạnh không thể cản phá, đâm xuyên qua cái vuốt khổng lồ kia, tiêu diệt nó hoàn toàn.

Đúng lúc đó, tên thanh niên lại xuất hiện lần nữa, đấm một quyền vào sau lưng La Thiên.

Một quyền này làm đảo lộn thời gian, khóa chặt không gian, khiến La Thiên dường như không còn đường trốn!

Hóa ra cái vuốt vừa nãy chỉ là hư trương thanh thế, đây mới là sát chiêu thực sự.

"Kiến hôi vẫn hoàn kiến hôi, chết đi!" Hắn cười lạnh đắc ý, như đã thấy cảnh La Thiên mất mạng, nhưng giây tiếp theo hắn không thốt nên lời vì phát hiện ra không phá được nhục thân của La Thiên!

Thần thông vô thượng vốn tự hào lại không phá nổi đạo thể của đối phương?!

Suýt chút nữa còn bị thần hoàn pháp tắc của đối phương phản kích!

Đùa sao, hắn chính là Thiên Nguyên đạo nhân danh tiếng lẫy lừng trong hỗn độn nha!

Tuy chỉ có sức mạnh bán bộ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên nhưng cũng không đến mức không phá được nhục thể của một kẻ nhìn qua còn chưa đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chứ!

"Thần hoàn pháp tắc?!

Đáng chết, gặp phải tên biến thái rồi, một tên điên luyện pháp tắc vào cơ thể, loại người này sao có thể tồn tại được!" Thiên Nguyên đạo nhân gào thét trong lòng.

"Không đánh nữa à?

Tiếp tục đi chứ, nếu ngươi đánh xong rồi thì đến lượt ta!" La Thiên nói xong, chân thân Bàn Cổ lập tức xuất hiện, sát khí nồng đậm tỏa ra, mười ba đạo thần hoàn rực rỡ vô cùng, hư không từng mảng sụp đổ.

Đối mặt với sức mạnh khủng khiếp tuyệt luân như thế, Thiên Nguyên đạo nhân chỉ thấy da đầu tê dại, vượt xa mức hắn có thể đối phó.

"Khụ khụ, đạo hữu, ta thấy giữa chúng ta có chút hiểu lầm..." Thiên Nguyên đạo nhân chưa nói hết câu, La Thiên đã tung ra một đạo pháp tắc thần quyền.

Cơ thể Thiên Nguyên đạo nhân tức khắc bị đấm thủng một lỗ lớn và nhanh chóng tan biến, may mà có đạo quả huyền chiếu trong dòng sông thời gian hỗn độn nên mới thoát được một mạng.

Vì nguyên thần đã thăng lên cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên nên tốc độ La Thiên dung nhập pháp tắc vào đạo thể cũng ngày

càng nhanh.

Cách đây không lâu, hắn thậm chí đã dung nhập pháp tắc sức mạnh của Bàn Cổ đại thần vào cơ thể, khiến chiến lực đạo thể một bước áp đảo các Thánh nhân thông thường.

Tên Thiên Nguyên đạo nhân này cũng thật đen, ai không chọc lại đi chọc đúng hắn.

"Vô vị, có chút bản lĩnh đó mà dám xuất hiện trước mặt ta, thật không biết sống chết." La Thiên thu hồi chân thân Bàn Cổ, thản nhiên nói.

Sau cái chết của Thiên Nguyên đạo nhân, mọi thứ trên người hắn đều bị tiêu diệt theo, tại chỗ chỉ còn lại một cái tháp nhỏ màu đen, cô linh linh tỏa ra ánh sáng đen.

"Không bị tiêu diệt theo chủ nhân, thú vị đấy." Mắt La Thiên lóe lên tinh quang, hắn vẫy tay thu cái tháp nhỏ lại.

Cái tháp này tuy chỉ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng bên trong lại chứa đựng tọa độ của nhiều thế giới.

Những thế giới đó tuy không bằng Hồng Hoang nhưng cũng là những đại thiên thế giới hiếm gặp.

La Thiên tâm niệm động một cái rồi thu nó đi, định sau này sẽ đi khám phá một chuyến.

Còn về việc tại sao Thiên Nguyên đạo nhân có những tọa độ này, La Thiên không cần nghĩ cũng đoán được sau lưng hắn chắc chắn có một thế lực nào đó.

"Hỗn Độn Giới, quả là một nơi khiến người ta hướng tới." La Thiên cảm thán.

Tiếp theo, hắn phải chuẩn bị cho việc hoàn thiện bản thân.

Ở phía khác, Khương Tử Nha dưới sự chăm sóc của Đế Tân ngày càng có cảm giác thuộc về Thương triều, trong lòng coi Đế Tân như minh chủ.

Chương 313

Thân Công Báo lúc này cũng ở thành Triều Ca, được Đế Tân tùy tiện giao cho một chức vụ để đuổi khéo.

Đùa sao, Đế Tân làm sao dám để tên ôn thần này bên cạnh mình, một nửa đệ tử Tam Giáo bị tên này hại chết, một câu "Đạo hữu xin dừng bước" không biết đã hại chết bao nhiêu người.

Đế Tân mà để hắn bên cạnh, nhỡ một ngày đầu óc hắn chập mạch, thốt lên một câu "Đại vương xin dừng bước!" thì lúc đó Đế Tân có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc.

"Khương Tử Nha tới Triều Ca rồi, không được, phải bắt hắn tới Tây Kỳ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói.

Đùa sao, Khương Tử Nha là người của Xiển Giáo, một người Xiển Giáo lại cứ ở lì địa bàn của Tiệt Giáo thì còn ra thể thống gì, huống hồ Xiển Giáo lần này đã chọn phe Tây Kỳ.

Nếu Khương Tử Nha thực sự giúp Đế Tân thì chẳng phải Nguyên Thủy Thiên Tôn đang làm áo cưới cho người khác sao, tính toán cái gì nữa, trực tiếp đưa hết đệ tử lên Phong Thần Bảng cho xong.

Ngay lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút do dự đưa tay chỉ về phía Khương Tử Nha.

Một đạo lưu quang xuất hiện tiến vào cơ thể lão.

Khi lão mở mắt ra lần nữa, mặt đầy vẻ phẫn nộ: "Bạo quân vô đạo, thiên hạ sao có thể rơi vào tay kẻ bạo chúa!" Khương Tử Nha nói xong liền nhân đêm tối rời khỏi Triều Ca tới Tây Kỳ.

Trưa ngày hôm sau Đế Tân mới biết tin Khương Tử Nha đã đi, lòng không khỏi lo âu.

“Không thể thay đổi được sao?

Mình đã nhồi nhét bao nhiêu tư tưởng tiên tiến cho Khương Tử Nha mà vẫn không giữ nổi lão già này, xem ra thiên ý là thế.

Hừ, Tây Kỳ!” Đế Tân nói xong liền ngẩng đầu nhìn về phía Tây Kỳ, ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

Lúc đó, từ phía sau có người ôm lấy hắn, nói: “Đại vương đang phiền lòng chuyện gì sao, hay là nói cho thiếp thân biết để thiếp thân chia sẻ với đại vương...” Đế Tân nghe tiếng này, trong lòng theo bản năng căng thẳng một chút, nhưng nghĩ tới con bài tẩy của mình, biểu cảm trên mặt lại dịu đi vài phần.

“Cáp cáp cáp, mỹ nhân đa lự rồi, cô vương chỉ đang nghĩ chút chuyện quốc sự thôi.

Đúng rồi, mấy ngày nay mỹ nhân ở đây có thoải mái không?” Đế Tân quay người lại.

Nữ tử sau lưng tự nhiên là hồ ly tinh Tô Đát Kỷ, cuối cùng nàng ta vẫn đến bên cạnh Đế Tân mà cả Khương Tử Nha lẫn Thân Công Báo đều không phát hiện ra.

Nếu không nhờ bàn tay vàng đột nhiên thức tỉnh, Đế Tân suýt chút nữa đã trúng kế.

Cái bàn tay vàng này cũng làm Đế Tân đau đầu.

Chẳng còn cách nào, cái thứ đó tuy thức tỉnh nhưng lại là bản khuyết thiếu, bên trong chẳng có gì, toàn là vỏ rỗng, hệ thống hoa mĩ nói là muốn ký chủ đi thu thập.

Đế Tân lúc đó suýt phun một ngụm máu già, nếu mình thu thập được thì cần gì hệ thống nữa, để làm cảnh à?

Nếu không phải thứ này ràng buộc với mình thì Đế Tân đã vứt nó

đi lâu rồi.

Nhưng tốt ở chỗ thứ này cũng có chút tác dụng, ít nhất là không lo bị hồ ly tinh mê hoặc, đương nhiên cũng chỉ có tác dụng đó thôi.

Cùng lúc đó, tại Trần Đường Quan, có một hài đồng lặng lẽ ra đời, chỉ có điều cách ra đời hơi đặc biệt... vì đó là một khối thịt tròn!

"Yêu nghiệt!" Lý Tĩnh gầm lên giận dữ, vung kiếm chém vào khối thịt đó.

Một tiếng động nhẹ vang lên, quả cầu thịt vỡ ra, từ bên trong nhảy ra một hài đồng lớn bằng đứa trẻ vài tuổi, ánh mắt tò mò nhìn mọi thứ xung quanh.

Lý Tĩnh thấy vậy sững sờ, cuối cùng không ra tay nữa.

Cùng lúc đó Ân phu nhân xông vào bảo vệ đứa trẻ sau lưng.

Đứa trẻ này chính là con trai thứ ba của Lý Tĩnh - Na Tra, vốn là Linh Châu Tử - đồng tử dưới tòa Nữ Oa nương nương chuyển thế, chỉ có điều lúc này cậu bé vừa chuyển thế nên không có chút ký ức nào về tiền kiếp.

"Phu nhân, đây là yêu nghiệt!" Lý Tĩnh sắc mặt khó coi nói.

Rõ ràng lão không thích đứa con này, ai đời đứa trẻ mang thai ba năm, sinh ra lại là một cục thịt, nhìn thế nào cũng giống yêu nghiệt, truyền ra ngoài thì thiên hạ nhìn cái chức tổng binh Trần Đường Quan này thế nào.

Ân phu nhân chẳng màng nhiều thế, dù sao cũng là đứa con mang nặng đẻ đau ba năm, dù là yêu nghiệt bà cũng nhận.

Tâm tình Lý Tĩnh cũng phức tạp nhưng cuối cùng đành bất đắc dĩ buông kiếm lui ra ngoài, lão cần thời gian để tiếp nhận sự thật này.

Đúng lúc đó, ngoài cửa có một đạo bạch quang lóe lên, một thanh

niên xuất hiện trước mặt Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh kinh hãi, lão vốn là đệ tử của Tây Côn Luân tán tiên Độ Ách chân nhân, nếu không phải vì không có thiên phú tu luyện thì lão đã không xuống núi.

Thanh niên này tuy nhìn bình đạm vô kỳ nhưng Lý Tĩnh biết chắc chắn là một nhân vật không tầm thường.

"Kiến qua tiên trưởng, tại hạ là đệ tử của Tây Côn Luân tán tiên Độ Ách chân nhân - Lý Tĩnh, không biết tiên trưởng tới tệ xá có việc gì?" Lý Tĩnh lo lắng hỏi.

Thanh niên mỉm cười nói: "Đừng sợ, bần đạo là đệ tử của Thanh Liên Đạo Tôn - Khổng Tuyên, hôm nay thấy con trai thứ ba của ngươi có duyên với ta nên đặc biệt tới đây." Nghe vậy, Lý Tĩnh ngẩn người.

Người trước mặt là đệ tử của Thanh Liên Đạo Tôn - Khổng Tuyên!

Khổng Tuyên là ai?

Là lão sư của Thiên Hoàng Phục Hy nha!

Nếu nhận con lão làm đồ đệ thì Lý Tĩnh chẳng phải cũng một bước lên tiên sao!

Đến lúc đó vị đại thần này vui vẻ ban cho vài kiện bảo vật thì việc thành tiên chẳng phải là chuyện nhỏ sao.

Chương 314

Khoảnh khắc này Lý Tĩnh không còn thấy đứa con này là yêu nghiệt nữa, đích thị là phúc tinh rồi!

Ân phu nhân nghe động tĩnh bên ngoài cũng bế Na Tra đi ra.

Na Tra tò mò nhìn người lạ trước mặt, chẳng hiểu sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác quen thuộc khó tả.

"Lý Tĩnh, con thứ ba của ngươi vốn là đồng tử dưới tòa Nữ Oa nương nương chuyển thế, không phải yêu nghiệt.

Từ nay về sau nó sẽ là đệ tử thứ hai của Khổng Tuyên ta!" Khổng Tuyên vừa dứt lời, một đạo nhân đột nhiên xuất hiện định nói gì đó nhưng cuối cùng không dám mở miệng.

Khổng Tuyên liếc nhìn một cái khiến vị đạo nhân đó cảm giác như rơi vào hầm băng, nhà Lý Tĩnh thì không cảm nhận được gì.

"Vị tiên trưởng này có chuyện gì sao?" Lý Tĩnh khó hiểu hỏi.

Nghe vậy vị đạo nhân kia mới hoàn hồn, thở dài cười khổ nói: "Bần đạo là Thái Ất Chân Nhân ở động Kim Quang núi Càn Nguyên, hôm nay đi ngang qua đây thấy con thứ ba của ngươi có duyên với ta nên đặc biệt tới..." Nghe đến đây Lý Tĩnh có chút mông lung.

Lại một đệ tử Thánh nhân nữa!

Thằng con này kiếp trước chắc cứu cả Hồng Hoang hay sao mà hết đệ tử Thánh nhân này đến đệ tử Thánh nhân khác coi trọng, sao cái thằng làm bố nó lại không có cơ duyên như thế?

Tâm tình Lý Tĩnh càng thêm phức tạp.

Nhưng đồng thời Lý Tĩnh cũng đau đầu, tuy đã bắt được mối với

Thanh Liên Đạo Cung nhưng Thái Ất Chân Nhân cũng không thể đắc tội, người ta cũng là đệ tử Thánh nhân mà.

Lý Tĩnh không biết phải làm sao cho phải.

"Đạo hữu, đứa trẻ này là đệ tử của ta rồi, không có việc gì thì sớm về mà tu luyện đi." Khổng Tuyên thản nhiên nói, ngữ khí không cho phép cự tuyệt.

Đùa sao, hắn là Chuẩn Thánh đại năng, gọi Thái Ất Chân Nhân một tiếng đạo hữu là nể mặt Nguyên Thủy rồi, nếu không biết điều thì Khổng Tuyên không ngại dạy cho lão một bài học.

Thái Ất Chân Nhân nghe Khổng Tuyên nói vậy thì sắc mặt xám xịt, nhưng thế yếu hơn người, đánh không lại, chỉ đành quay người rời đi, tâm tư muốn thu Na Tra làm đồ đệ để thế mình độ kiếp thế là tan thành mây khói.

"Tiên trưởng, con trai ta chưa có tên, xin tiên trưởng rủ lòng thương đặt cho nó một cái tên." Lý Tĩnh nói.

Khổng Tuyên suy nghĩ một chút rồi bảo: "Đã vậy, từ nay về sau gọi là Lý Na Tra!" Lần này Khổng Tuyên nhận Na Tra làm đồ đệ hoàn toàn là theo lệnh sư phụ mình, dù sao Nữ Oa nương nương cũng sắp thành đạo lữ của sư phụ rồi, chăm sóc Na Tra cũng là lẽ thường.

Na Tra thông minh lanh lợi, thiên tư hơn người, Khổng Tuyên cũng rất hài lòng với đồ đệ này.

So với nguyên tác, việc Thái Ất Chân Nhân thu Na Tra làm đồ đệ mới thực sự là làm lỡ dở cậu bé.

Sau cùng còn làm ra cái thân sen, tuy giai đoạn đầu có giúp ích nhiều nhưng về sau cái thân sen đó lại trở thành rào cản lớn nhất trên con đường tu hành của Na Tra!

Tương tự, làm vậy tuy kết nhân quả với Thái Ất Chân Nhân

nhưng Khổng Tuyên chẳng bận tâm, vì sư phụ hắn đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi.

Ở một nơi khác, Đế Tân sau khi mất đi sự giúp đỡ của Khương Tử Nha càng không dám lơ là, nhưng việc đó vẫn không ngăn cản được đại thế thiên đạo.

Chẳng mấy chốc Tây Bá Hầu Cơ Xương đã dẫn con cả Cơ Khảo tới Triều Ca.

Người khác không biết âm mưu của Cơ Xương nhưng Đế Tân thì biết rõ.

Nhìn toàn cục Phong Thần, tuy bề ngoài là cuộc tranh giành khí vận giữa các Thánh nhân nhưng thực chất Cơ Xương mới là tên trùm cuối giấu mặt.

Không nói gì khác, chỉ riêng cái thuật bói toán ngay cả Thánh nhân cũng không bằng đã nói lên tất cả.

Phong Thần kết thúc, con cả Cơ Khảo thành Tử Vi Đại Đế, con thứ tuy không được phong thần nhưng thành nhân hoàng mới.

Còn lão già đó thì biến mất không dấu vết, ngay cả luân hồi cũng không thấy bóng dáng, như thể kẻ đó chưa từng tồn tại, ngay cả Thánh nhân cũng không tính ra được căn nguyên, quả thực đáng sợ.

Đối diện với lão hồ ly này, Đế Tân không dám lơ là một giây.

"Khảo nhi à, lần này phụ thân đành hy sinh con, hy vọng sau này con đừng trách phụ thân mới phải!" Cơ Xương nhìn Cơ Khảo, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Đứa con cả này thực sự quá ưu tú, không giống như vẻ ngụy thiện, Cơ Khảo thực sự lương thiện.

Tiếc rằng Tây Kỳ lúc này không cần một vị đế vương như Cơ

Khảo.

Ngược lại, con thứ Cơ Phát thì khác, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, ngay cả vẻ ngụy thiện cũng y hệt Cơ Xương.

Lần này đưa Cơ Khảo đi cùng đều là do Cơ Phát sắp xếp.

Chẳng còn cách nào, vì chỉ cần Cơ Khảo còn sống thì Cơ Phát vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Cơ Phát hiện giờ chỉ mong cả anh cả và cha đều chết ở Triều Ca để hắn có thể danh chính ngôn thuận trở thành Tây Bá Hầu mới.

Hiện giờ Đại Thương tuy ổn định nhưng dưới tác động của lượng kiếp, các nơi bắt đầu có phản loạn, Văn Thái sư còn đang đích thân dẫn binh đi trấn áp vẫn chưa về, nếu không thì Đế Tân đâu cần phải sống cẩn trọng như thế này.

Trên triều đường, Đế Tân ôm Đát Kỷ ngồi trên ngai vàng.

Để diễn tròn vai hôn quân, hắn đã chuẩn bị rất kỹ, chẳng còn cách nào, phải làm mờ mắt đám Thánh nhân kia chứ, nếu không ai biết họ sẽ làm gì mình.

Giá mà cái hệ thống rác rưởi kia đừng có dở chứng thì Đế Tân đâu cần phải khổ sở thế này.

Gần đây cái hệ thống đó bắt đầu tự phục hồi, chỉ có điều cái giá phải trả... hơi bị lớn.

Đế Tân cảm thấy đau đầu vì những thứ cần thiết để phục tu hệ thống yêu cầu một lượng lớn đồ sắt!

Chương 315

Nếu chỉ là đồ sắt thì Đế Tân còn miễn cưỡng cung ứng được, nhưng phía sau lại yêu cầu đến pháp bảo để tu phục, đây không phải là đang đùa giỡn sao?

Đế Tân tuy là Nhân Hoàng, nhưng pháp bảo cũng không phải là cải trắng đại trà, không luyện chế dược liệu, mà người có thể luyện khí trong toàn bộ Triều Ca cũng chẳng có mấy ai.

Đế Tân cảm thấy mệt mỏi, gặp phải một cái hệ thống rác rưởi thế này, quả thực là đang hố chủ nhân mà!

Tuy nhiên, tin tốt duy nhất hiện tại là cái hệ thống rác rưởi này cuối cùng cũng có chút tác dụng, nó có thể tạm thời che giấu cảm tri của những người dưới tu vi Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần Đế Tân muốn, trừ phi Đại La Kim Tiên thân hành tới, nếu không sẽ không ai phát hiện ra hắn ở đó.

Đương nhiên, chức năng này nếu đặt ở một số tiểu thiên thế giới hay trung thiên thế giới thì có thể gọi là hoàn mỹ, nhưng mẹ nó đây là Hồng Hoang a!

Đừng nói là Đại La Kim Tiên, giai đoạn sau của Tam Giáo hỗn chiến ngay cả Thánh nhân cũng xuất hiện, chức năng này quả thực không khác gì gân gà, bỏ thì vương thương thì tội!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu có thể lợi dụng tốt tài nguyên từ Thân Công Báo trong tay, cũng không phải là không có cơ hội xoay người.

Nghĩ đến đây, trong mắt Đế Tân lóe lên một tia tinh quang, ngay cả những người phía dưới hắn cũng không thèm để ý tới.

“Xem ra Đế Tân quả nhiên hôn dung, trước đó ta đã đa lự rồi, thiên hạ này nên do Tây Kỳ ta chưởng khống!” Cơ Xương nhìn thấy trong mắt Đế Tân trên hoàng vị lóe lên những tia sáng không rõ nghĩa, cảm thấy mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, tiếp theo chỉ cần chờ Tô Đát Kỷ kia triệu kiến nhi tử Cơ Khảo của mình là xong.

“Tốt, tốt lắm, Cô rất hài lòng, được rồi, hôm nay tới đây thôi.” Đế Tân nói xong, ôm lấy Đát Kỷ rời đi, hoàn toàn không quan tâm đến phản ứng của quần thần.

Hoàng thúc Tỷ Can trong mắt tràn đầy sự bất lực, cũng không thể hiểu nổi, một Đại vương đang yên đang lành lại biến thành bộ dạng này, ngay cả hôn quân cũng không bằng.

Đế Tân không có thời gian để ý đến bọn họ, hệ thống đã nói rồi, chỉ cần cấp cho pháp bảo phẩm chất càng tốt thì tốc độ khôi phục càng nhanh, nếu là Tiên Thiên Linh Bảo thì tác dụng lại càng lớn.

Nhìn lại toàn bộ Phong Thần, chỉ có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là dễ đạt được nhất, đó chính là Lạc Bảo Kim Tiền trong tay hai tán tiên Tào Thăng và Tào Bảo ở núi Vũ Di.

Hai tên kia cũng có khí vận tốt, có thể đắc được một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nại hà đức không xứng với vị.

Tu vi quá thấp, sau đó đều chết trong tay người của Tiệt Giáo.

Nhưng Đế Tân bi ai phát hiện, ngay cả Lạc Bảo Kim Tiền hắn cũng không có cách nào lấy được.

Khai đùa gì chứ, hai tên kia dù rác rưởi đến mấy cũng đã thành tiên rồi, trừ phi mời Văn Thái sư xuất thủ, nếu không lấy được Lạc Bảo Kim Tiền cơ bản là vô vọng.

“A a a, ta sắp điên rồi, rốt cuộc phải làm sao đây?

Cái độ khó vượt qua ở cấp địa ngục này phối hợp với một cái hệ

thống rác rưởi quả thực là muốn chơi chết ta mà!" Đế Tân vẻ mặt đầy bất lực nhưng lại không cam lòng bó tay chịu chết.

Ở bên kia, Cơ Xương vẫn luôn chờ đợi Tô Đát Kỷ triệu kiến Cơ Khảo, nhưng chờ đợi ròng rã một đêm cũng không có kết quả, hắn bắt đầu hoảng hốt, dùng bói toán cũng không ra manh mối gì.

"Lại có biến số, rốt cuộc là xuất hiện ở đâu?" Cơ Xương phiền táo nói.

Nếu đại nhi tử Cơ Khảo không chết, sau này khi nhị nhi tử Cơ Phát lên thay chắc chắn sẽ không yên lòng, đến lúc đó mọi chuyện sẽ càng phiền phức hơn.

"Hừ, nếu đã như vậy, thì Khảo nhi, chớ có trách vi phụ!" Cơ Xương lẩm bẩm tự ngữ.

Vô luận thế nào, Cơ Khảo bắt đầu phải chết ở trong thành Triều Ca.

Rất nhanh, vào buổi tối trước ngày nhóm người Tây Bá Hầu chuẩn bị rời đi, Cơ Khảo bị phát hiện đã chết ở trên đại lộ.

Đế Tân hạ lệnh truy tra hung thủ nhưng không thu hoạch được gì, không ai biết ai đã giết Cơ Khảo, nhưng trong thành Triều Ca bắt đầu lan truyền tin đồn rằng Đế Tân đã sai người giết chết con trai Tây Bá Hầu.

Tin đồn như cỏ dại lan rộng, không nghi ngờ gì khiến danh tiếng vốn đã không tốt của Đế Tân càng thêm tồi tệ.

"Hảo một Cơ Xương, lão gia hỏa này thật độc ác, ngay cả con trai cũng giết!" Đế Tân đối với Cơ Khảo có ấn tượng không tệ, nhưng không ngờ cuối cùng lại chết trong tay cha đẻ mình.

Hiện tại chỉ cần Cơ Xương trở về Tây Kỳ, chắc chắn sẽ đại tán chuyện này, đến lúc đó chỉ cần hắn phạm thêm một chút lỗi nhỏ nữa,

đối phương sẽ có lý do chính đại quang minh xuất binh.

Thấy người của Xiển Giáo bắt đầu không nhịn được nữa, Đế Tân cũng không do dự, trực tiếp triệu tập quần thần, muốn xây dựng Lộc Đài để thỉnh tiên nhân hạ phàm, giúp hắn vĩnh hưởng trường sinh!

Mọi người đều bị lời này của Đế Tân dọa cho nhảy dựng.

Không còn cách nào, hiện tại Đại Thương tuy nhìn thì phồn hoa, nhưng gần đây có cơ hoang lan rộng, người chết đói khắp nơi, quốc khố cũng đã tiêu hao không ít, không chịu nổi sự giày vò quá mức.

Việc xây dựng Lộc Đài lại càng lao dân hại tài, quả thực là bức Đại Thương vào đường tuyệt lộ.

Quần thần phân phân can gián, nhưng Đế Tân vẫn làm theo ý mình, cố chấp muốn dùng sức mạnh cả nước để xây dựng Lộc Đài, vô luận phải trả giá thế nào cũng không được dừng lại!

Hiện tại Đế Tân cũng có cảm giác muốn phá quán tử phá suất (làm tới luôn).

Vốn là một nhân vật bình thường, lại xuyên không vào thế giới này rồi vớ phải cái hệ thống rác rưởi, chi bằng cứ điên cuồng một phen.

Xây Lộc Đài là kiến nghị của hệ thống, thực tế Lộc Đài chỉ là một cái bình phong, điều thực sự quan trọng chính là trận pháp bên dưới Lộc Đài.

Theo ý của hệ thống, chỉ cần Lộc Đài xây dựng thành công, đến lúc đó sẽ động dụng toàn bộ sức mạnh tiếp dẫn lực lượng tinh thần của chu thiên để giúp Đế Tân thành tiên.

Chỉ cần Đế Tân có thể thành tiên, hắn sẽ phá vỡ xiềng xích việc Nhân Hoàng không thể tu luyện kể từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, đến lúc đó Đại Thương cũng sẽ có thêm mấy phần thắng toán!

“Lần này là sống hay chết, phải xem hệ thống có thực sự làm được hay không.

Thiên đạo thì đã sao, mệnh ta do ta không do trời!” Đế Tân thầm nhủ trong lòng.

Những lời này hắn tuyệt đối không dám nói ra miệng, nếu một phàm nhân bình thường nói ra chắc Thiên đạo cũng coi như lời rắm, nhưng Đế Tân thì không được, hắn là Nhân Hoàng, nếu dám nói ra tại chỗ chắc chắn sẽ có lôi đình giáng xuống.

Thời gian thấm thoát trôi qua bảy năm, trong bảy năm này Đế Tân làm những chuyện ngày càng quá đáng, điều kỳ quái là trong triều đường, từ Hoàng thúc Tỷ Can đến Thái sư Văn Trọng đều nhắm mắt làm ngơ trước hành vi của Đế Tân.

Chương 316

Phí Trọng và Vưu Hồn cũng được trọng dụng, hai người liên thủ làm loạn triều đường, Thân Công Báo cũng được phong làm Quốc sư, thỉnh thoảng lại rời khỏi Triều Ca một thời gian.

Cuối cùng, Lộc Đài đã hoàn thành vào một ngày đẹp trời.

Lộc Đài được xây dựng cực kỳ xa xỉ, trên đỉnh Lộc Đài chính là Trích Tinh Đài, nơi Đế Tân chuẩn bị thỉnh tiên nhân hạ phàm.

Đương nhiên tất cả chỉ là giả, trận pháp ẩn dưới Lộc Đài mới là mục đích thực sự của Đế Tân!

"Hệ thống, chuẩn bị xong chưa?

Một lần này thôi, vạn lần đừng làm ta thất vọng!" Đế Tân lẩm bẩm, sau đó một âm thanh điện tử không mang theo chút cảm xúc nào đột nhiên xuất hiện trong não hải.

Trên Trích Tinh Đài!

"Đinh!

Ký chủ yên tâm, lần này nhất định có thể thành công!" Bảy năm, ròng rã bảy năm trời!

Trong bảy năm này Đế Tân thông qua Thân Công Báo và Văn Trọng đã đạt được không ít pháp bảo để hệ thống thôn phệ tu phục bản thân, giờ đây cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch.

Không ai nhận ra dưới Lộc Đài có một tòa đại trận đang âm thầm khởi động.

Đế Tân đứng trên Trích Tinh Đài, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lực lượng tinh thần bắt đầu ngưng tụ trên người hắn.

Dưới sự che đậy thiên cơ, không ai phát hiện ra dị biến đang xảy ra trên người Đế Tân.

Lão Thái sư Văn Trọng và Hoàng thúc Tỷ Can đều mang vẻ mặt kích động nhìn Đế Tân.

Bởi vì Đế Tân rất có khả năng sẽ trở thành Nhân Hoàng thành tiên đầu tiên kể từ khi thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, điều này có ý nghĩa phi thường đối với Đại Thương.

Lúc này trên bầu trời đột nhiên xuất hiện từng đạo lôi đình màu đen, sau đó trực tiếp bổ xuống người Đế Tân.

Đây là Thiên Tiên Kiếp, nếu Đế Tân có thể vượt qua, hắn có thể nghịch thiên thành tiên, nếu không thể vượt qua sẽ hóa thành một nắm cát bụi, mọi thứ sẽ trở lại quỹ tích ban đầu.

Nhân Hoàng thành tiên vốn là hành động nghịch thiên, Thánh nhân cũng sẽ không cho phép, nhưng may mắn thay giờ đang là thời kỳ lượng kiếp, Thánh nhân cũng không dám đích thân ra tay diệt sát Nhân Hoàng là Đế Tân.

Uỳnh uỳnh, một tiếng vang lớn truyền đến, trên Trích Tinh Đài xuất hiện một tầng bình chướng vô hình ngăn cản đạo lôi đình đầu tiên, nhưng dù vậy, bình chướng đó cũng đã đầy rẫy vết nứt, dường như chỉ cần chạm nhẹ là vỡ vụn.

"Chết tiệt, hệ thống, rốt cuộc là thế nào?

Không phải nói là vạn vô nhất thất sao!" Đế Tân nộ hống, nhưng hệ thống lại im lặng một cách quỷ dị.

"Ký chủ, phán đoán của ta đã xảy ra vấn đề, ta cũng không ngờ quy tắc của thế giới này lại hoàn thiện như vậy.

Hiện tại ta chỉ có thể sử dụng chút sức mạnh cuối cùng còn dự trữ để chống đỡ thêm một đạo lôi đình, còn lại chỉ có thể dựa vào ký

chủ.” Nghe lời này, trong lòng Đế Tân thầm chửi rủa, nếu sớm biết như vậy thì đã không nôn nóng lợi dụng đại trận ngưng tụ lực lượng tinh thần, giờ đây đã lỡ dở không thể quay đầu, chỉ còn cách gồng mình độ kiếp.

Lúc này do sức mạnh tiếp dẫn tinh thần chu thiên, khí tức trên người Đế Tân cũng tăng vọt, hiện tại chỉ còn cách thành tiên một bước ngắn, nhưng đồng thời sức mạnh lôi đình cũng không ngừng ngưng tụ, khí thế ngày càng hùng vĩ.

Đế Tân biết đạo lôi đình tiếp theo tuyệt đối không thể tránh khỏi, biện pháp duy nhất hiện giờ là tán đi toàn bộ tu vi để khôi phục lại thành phàm nhân, như vậy Thiên Kiếp sẽ tự nhiên tan đi.

Nghĩ vậy, Đế Tân không chút do dự, trực tiếp chọn yêu cầu hệ thống hóa giải toàn bộ tu vi.

Không còn cách nào, dù thế nào cũng phải sống sót, vì chỉ có sống mới có cơ hội.

Khí tức trên người Đế Tân bắt đầu suy yếu, một lần nữa trở lại thành phàm nhân, kiếp vân trên bầu trời cũng đồng thời tiêu tán.

Đế Tân sắc mặt tái nhợt nhìn lên thương khung, vẻ mặt đầy cam chịu.

“Ký chủ không cần nản lòng, ta còn một con đường có thể đi.” Giọng nói của hệ thống vang lên đúng lúc.

Đế Tân nghe vậy thở dài, tuy rằng có một con đường, nhưng con đường đó chẳng hề dễ đi, đó chính là Nhục Thân Thành Thánh.

Tuy rằng cuối cùng khi Khương Tử Nha phong thần, Đế Tân sẽ được phong làm Thiên Hỷ Tinh, nhưng đó là sau khi chết mới được phong thần.

Theo tình hình hiện tại, khả năng Đế Tân sống sót để được phong

thần gần như bằng không.

Đầu tiên là Cơ Phát ở Tây Kỳ sẽ không buông tha, đám người Xiển Giáo chắc chắn cũng sẽ không để yên.

Nghĩ vậy, Đế Tân cảm thấy bi phẫn cho vận mệnh của mình.

"Thú vị, không ngờ thần thông ta tùy tay tạo ra một người xuyên không, tiếc là hệ thống này tàn khuyết quá nặng nên căn bản không giúp được gì nhiều." La Thiên đột nhiên mở mắt nhìn về phía xa lẩm bẩm.

Mọi chuyện vừa xảy ra đều thu vào tầm mắt hắn, đồng thời hắn cũng có chút tán thưởng đối với Đế Tân, gã này có thể từ bỏ tất cả vào thời khắc mấu chốt nhất.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ cho thấy tiểu tử Đế Tân này là kẻ biết co biết duỗi, cũng là một nhân vật, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó thôi.

Kiến hôi rốt cuộc vẫn là kiến hôi, có sự giúp đỡ thì cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Tuy rằng người xuyên không này đã thay thế Đế Tân bản gốc, nhưng vận mệnh của hắn rốt cuộc cũng không thay đổi.

Nếu vừa rồi hắn thực sự nghịch thiên thành tiên, đám Thánh nhân kia chắc chắn sẽ phát điên.

Bởi vì kể từ khi thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế trôi qua, Nhân Hoàng của nhân tộc sẽ không được phép tu luyện nữa, nếu không sẽ là trái với Thiên Đạo.

Thánh nhân cũng sẽ không cho phép xuất hiện một Nhân Hoàng không hề thua kém Tam Hoàng Ngũ Đế, bởi vì Tam Hoàng Ngũ Đế đã chia đi không ít khí vận nhân tộc, nếu còn xuất hiện thêm vài người như vậy, khí vận bị chia đi sẽ càng nhiều hơn, rốt cuộc không ai muốn để người khác chia mất khí vận của mình.

Ở phía bên kia, Cơ Xương ở Tây Kỳ đột nhiên mở mắt, nhìn về hướng Tây Kỳ cười lạnh một tiếng, lẩm bẩm: "Đế Tân, rốt cuộc cũng chỉ là một con kiến hôi, cho dù có trở thành biến số thì vẫn là kiến hôi, tất cả của ngươi đã sớm được định đoạt!" Sau khi con đường nghịch thiên thành tiên không thông, Đế Tân trở nên đồi phế đi nhiều, Lộc Đài vừa mới xây xong hắn cũng chẳng còn tâm trạng để lên đó xem.

Chương 317

Thái sư Văn Trọng cũng cảm thấy thập phần đáng tiếc.

Nếu Đế Tân thực sự có thể nghịch thiên thành tiên, Đại Thương của hắn sẽ thăng cấp trở thành tiên triều, không chừng còn có cơ hội thay thế vị đang ở trên trời kia.

Nhưng mọi thứ hiện tại chỉ là giả tượng.

Điều khiến Văn Trọng lo âu hơn là thiên hạ bắt đầu có dấu hiệu đại loạn.

Trong bảy năm qua để xây dựng Lộc Đài, Đại Thương đã hao tận nhân lực và tài lực.

Bách tính ở dưới khổ không thấu nổi, trong khi đó Tây Bá Hầu Cơ Xương lại âm thầm kích động lòng dân, chư hầu các nơi cũng bắt đầu có tâm tư khác.

Cứ đà này Đại Thương sẽ nguy hiểm mất.

Ngay tại thời điểm mấu chốt này, bên Tây Kỳ đột nhiên truyền tới tin tức, Tây Bá Hầu Cơ Xương đã lâm bệnh qua đời đêm qua, trước khi chết truyền ngôi lại cho Cơ Phát.

Cơ Phát lại thừa cơ hội này tự lập làm vương, định quốc hiệu là Chu, xưng là Võ Vương!

Sau đó hắn còn liệt kê ra hàng loạt tội trạng của Đế Tân để khởi binh phản lại Đại Thương.

Cơ Phát vừa dấy binh, chư hầu các nơi cũng không nhịn được nữa, phân phân hưởng ứng.

Trong một thời gian ngắn, nội ưu ngoại hoạn dồn dập kéo đến.

Người của Xiển Giáo cũng gia nhập trận doanh Tây Kỳ lúc này, Thân Công Báo cũng bắt đầu hành động, đi khắp nơi lôi kéo bằng hữu giúp đỡ Đại Thương, Tam Giáo hỗn chiến cũng bắt đầu từ đây.

Sát khí giữa thiên địa ngày càng nồng đậm, nghiệp lực bốc lên, nhân quả đan xen, khí tiêu sát tràn ngập khiến mọi thứ trên thế gian trở nên khác biệt.

Phong Thần lượng kiếp cuối cùng cũng vén màn vào lúc này, hai sư huynh đệ Khương Tử Nha và Thân Công Báo cũng chuẩn bị đón nhận cuộc chạm trán định mệnh.

Rất nhanh, đại quân Tây Kỳ đã được tập hợp, sự chuẩn bị trong nhiều năm chính là vì ngày hôm nay.

Nhưng hiện tại bên phía Tây Kỳ rốt cuộc không giống như nguyên tác có các tướng lĩnh thống lĩnh quân đội như Hoàng Phi Hổ, chỉ dựa vào một mình Khương Tử Nha thì có chút không đủ nhìn.

Những người của Xiển Giáo lại không thể trực tiếp ra tay đối phó với phàm nhân, nếu không sẽ dính vào nhân quả, lúc đó sẽ bị nghiệp lực quấn thân, trò cười sẽ lớn lắm.

Giờ đây Trụ Vương Đế Tân tuy hôn dung nhưng không bạo ngược như trong nguyên tác, cũng không hạ sát thủ với các thần tử, cho nên uy thế của Đại Thương vẫn còn đó.

Đừng nhìn Cơ Phát dấy binh có nhiều chư hầu hưởng ứng, nhưng những người đó chỉ là một số tiểu chư hầu mà thôi, những người như Đông Bá Hầu đều đang âm thầm quan sát.

Rốt cuộc tạo phản không phải chuyện nhỏ, một khi thất bại sẽ liên lụy đến cả gia đình, Đông Bá Hầu cũng là kẻ có dã tâm, không cam lòng cả đời thần phục dưới trướng Đế Tân.

Ở bên kia, Đế Tân hiện giờ cũng đau đầu, vì người tạo phản

không chỉ có mỗi Cơ Phát, mà đám Đông Di cũng nhân lúc này làm loạn, hiện tại là lúc Thương triều trống rỗng nhất.

May mà có Văn Thái sư đích thân mang binh đi trấn áp tộc Đông Di, Hoàng Phi Hổ cũng dẫn theo một phần binh lực đi đối phó Khương Tử Nha.

Phía Tây Kỳ, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo lần lượt cử đệ tử đến hỗ trợ Khương Tử Nha phản Thương, trong đó có Lôi Chấn Tử, Dương Tiễn và những người khác, nhưng lại thiếu mất một Na Tra.

Thái Ất Chân Nhân vì chuyện này mà uất ức, vốn Thập Nhị Kim Tiên đã ước định mỗi người nhận một đệ tử để gánh kiếp, Na Tra vốn có duyên thầy trò với lão lại bị Khổng Tuyên nẫng tay trên.

Đánh thì đánh không lại, cũng chỉ có thể nhận thua.

Phong Thần lượng kiếp này Thái Ất Chân Nhân đành phải đích thân đi một chuyến.

Theo nguyên tác, Na Tra và Dương Tiễn sẽ nhờ công lao giúp Khương Tử Nha phản Thương mà được Nhục Thân Thành Thánh.

Nhưng hiện tại mọi thứ đã khác, Na Tra đã trở thành đệ tử của Khổng Tuyên, đám người Xiển Giáo không ai có gan đi tính kế đồ tôn của Thanh Liên Đạo Tôn, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thời gian qua luôn ở trong cung Côn Luân xử lý các sự vụ lớn nhỏ, kể từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bế quan, lão trở thành người phụ trách Xiển Giáo, nhưng bi ai là cả Xiển Giáo căn bản chẳng có mấy người nhìn lão bằng con mắt chính diện.

Trong đó người coi thường lão nhất chính là Quảng Thành Tử.

Phải biết Nhiên Đăng Đạo Nhân năm xưa cũng giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều là khách ngồi trong Tử Tiêu Cung, nhưng nại hà căn nguyên không thâm hậu bằng người ta, cuối cùng Nguyên Thủy

Thiên Tôn thành Thánh nhân còn lão chỉ là một Chuẩn Thánh nhỏ nhoi.

Sau này vì tu luyện mà lão phải hạ mình đi bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự nhìn không nổi nữa, ban cho lão một cái vị trí Phó giáo chủ thì e rằng Nhiên Đăng Đạo Nhân đã trở thành trò cười lớn nhất trong Hồng Hoang rồi.

Dù vậy, địa vị của lão ở Xiển Giáo cũng không cao, tuy danh nghĩa là Phó giáo chủ nhưng đám người Quảng Thành Tử không hề nể mặt, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng cũng đầy oán hận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với đệ tử thì cực kỳ sủng ái, ban cho đủ loại bảo vật, nhưng đối với vị Phó giáo chủ này lại không thèm đếm xỉa, thỉnh thoảng mới nói một câu, ngay cả chỉ điểm cũng ít đến đáng thương.

Trước đó hai vị Thánh nhân bên phương Tây đã chủ động tìm đến, Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn là tinh thể của một mảnh ván quan tài, mệnh định có duyên với Phật giáo phương Tây.

Để lôi kéo Nhiên Đăng Đạo Nhân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã đặc biệt hứa hẹn sau lượng kiếp này sẽ trao cho lão một vị trí Phật Tổ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng đã hạ quyết tâm, lúc này sẽ ở trong lượng kiếp hố Xiển Giáo một vố thật đau, sau đó đầu quân cho Phật giáo, lúc đó có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chống lưng thì Nguyên Thủy Thiên Tôn có tìm đến gây phiền phức cũng phải dè chừng.

"Hiện nay lượng kiếp đã mở màn, Quảng Thành Tử, các ngươi Thập Nhị Kim Tiên mau đi phàm trần giúp đỡ Khương Tử Nha đối phó Tiệt Giáo, không được chậm trễ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt nghiêm túc nói.

Quảng Thành Tử nghe vậy cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó dẫn theo người rời khỏi đại điện mà không thèm quay đầu lại, hoàn toàn

không coi Nhiên Đăng Đạo Nhân ra gì.

Thấy cảnh này, sự oán hận trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân càng thêm nặng nề, thầm thề lần này nhất định phải khiến Thập Nhị Kim Tiên đứng đầu là Quảng Thành Tử phải chịu một vố đau đớn!

Hai vị Thánh nhân phương Tây cũng đã sớm nhắm vào vùng đất phương Đông, vẫn luôn ẩn mình chờ cơ hội.

Lần này họ đã thương lượng với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân để cùng nhau hố Thông Thiên Giáo Chủ một vố.

Đương nhiên hai người bọn họ coi trọng nhất chính là đám đệ tử của Thông Thiên.

Chương 318

Phải biết trong Tam Giáo thì đệ tử của Thông Thiên là đông đảo nhất, những đệ tử này đều là dòng máu mới cho vị trí Phật giáo sau này.

Trong nguyên tác, Nhị Thánh phương Tây thực sự đã độ hóa ba ngàn hồng trần khách của Tiệt Giáo về Phật giáo, thuận tay cướp đi không ít linh căn của vùng đất phương Đông.

Cũng chính vì lần ra tay này mà Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử nợ Phật giáo một nhân quả, dẫn đến chuyện Tây Du sau này.

Thiên Đạo cho phép Phật giáo đại hưng một lần, đó là xu thế chung, không thể thay đổi.

Biết rõ tiến trình phát triển của Phong Thần, Đế Tân tự nhiên không thể ngồi chờ chết, ngay lập tức sai người đến Kim Kê Quan tìm Khổng Tuyên, nhưng lại phát hiện căn bản không có ai tên Khổng Tuyên cả, dường như người này chưa từng tồn tại.

Điều này khiến Đế Tân có chút hoảng hốt, không có Khổng Tuyên giúp đỡ thì Đại Thương chắc chắn sẽ tiêu đời.

Tuy rằng thế giới Hồng Hoang này có chút khác biệt so với những gì hắn biết, nhưng rốt cuộc biến hóa không lớn, chỉ là có thêm một Thanh Liên Đạo Tôn mà thôi.

Khổng Tuyên là đệ tử của Thanh Liên Đạo Tôn, chỉ cần hắn chịu ra tay thì trận này coi như ổn, nhưng giờ không tìm thấy Khổng Tuyên, phiền phức lớn rồi.

Rất nhanh, dưới sự trợ giúp của Xiển Giáo, quân Tây Kỳ chỉ trong

vài tháng ngắn ngủi đã đột phá được ba ải, sắp đánh tới thành Triều Ca, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo cũng lần lượt có mặt tại đại doanh Tây Kỳ.

Một ngày nọ, đột nhiên có một đạo nhân bước vào đại doanh Tây Kỳ, đám người Quảng Thành Tử thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi.

"Chư vị không cần kinh hoảng, bần đạo tới đây lần này là để giúp chư vị giành được thắng lợi." Quảng Thành Tử nghe xong thì cười, người của Xiển Giáo hiện đang chiếm ưu thế tuyệt đối, căn bản không cần giúp đỡ, đạo nhân không biết từ đâu chui ra này chắc chắn là não có vấn đề mới nói vậy.

Đạo nhân kia thấy thế cũng không giận, chỉ cười ha ha rồi nói: "Chư vị có lẽ không biết, Ân Thương và một vị đại năng có nhân quả tồn tại, vị đại năng đó tuyệt đối sẽ không đứng nhìn Đại Thương bị Tây Chu tiêu diệt.

Nếu vị đại năng đó ra tay, Thập Nhị Kim Tiên các ngươi không một ai là đối thủ của hắn!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều im lặng, lời của đạo sĩ này nghe có vẻ quá hoang đường, Ân Thương nhỏ bé mà lại có nhân quả với một vị đại năng sao, không phải đang đùa đấy chứ.

Quảng Thành Tử nhíu chặt lông mày, nếu người khác nói những lời này trước mặt, lão đã sớm tiễn khách rồi, nhưng vị này thì không được, người ta là Lục Áp a!

Lục Áp với tư cách là thái tử Thiên Đình của Yêu tộc năm xưa, có thể sống đến bây giờ cũng không phải dễ dàng, mục đích của lão cũng đơn giản, là muốn mưu cầu chút khí vận từ Phong Thần lượng kiếp.

Hiện tại cục thế thì kẻ ngốc cũng thấy Xiển Giáo đang chiếm ưu thế, lúc này ra tay giúp đỡ chắc chắn là không sai!

“Không biết vị đại năng trong miệng Lục Áp đạo hữu là ai?” Quảng Thành Tử hỏi.

Lục Áp mỉm cười: “Người này chính là thân truyền đệ tử của Thanh Liên Đạo Tôn, Khổng Tuyên!” Nghe lời này, sắc mặt Quảng Thành Tử biến đổi không dễ nhận ra, Thái Ất Chân Nhân thì mặt như ăn phải ruồi, vừa rồi mới bị Khổng Tuyên nẫng tay trên mất đệ tử, giờ lại phải đối đầu với người ta, mẹ nó không phải đang đùa chứ.

Quảng Thành Tử cũng không cười nổi nữa, tuy lão đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên nhưng so với Khổng Tuyên thì vẫn còn kém xa, rốt cuộc người ta bái được sư phụ tốt, giờ đã trở thành Chuẩn Thánh đại năng, Quảng Thành Tử mới chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đánh cái rắm a.

“Nếu thực sự là người này thì có chút phiền phức.” Quảng Thành Tử nhíu mày nói, lúc này Lục Áp lại lên tiếng: “Chư vị hà tất phải ưu sầu, Khổng Tuyên dù mạnh đến đâu cũng không thể can thiệp vào cuộc chiến của phàm nhân.

Ta tới đây lần này chính là để giải quyết vấn đề đó cho chư vị.” Lời của Lục Áp trái lại đã thức tỉnh Quảng Thành Tử.

Khổng Tuyên có mạnh đến mấy cũng không thể can thiệp vào chiến tranh phàm nhân, tối đa chỉ là chấn nhiếp đám người bọn lão không cho ra tay, nhưng vấn đề hiện tại là tuy Tây Kỳ đang chiếm ưu thế nhưng rốt cuộc nội hàm không đủ, không có nhân tài như Đế Tân, nói trắng ra là Tây Kỳ thiếu người, đặc biệt là thiếu tướng lĩnh có khả năng cầm quân đánh trận.

Rốt cuộc bây giờ không giống nguyên tác, Đế Tân chưa tự tìm đường chết để dâng tặng phúc lợi cho Tây Kỳ.

Đáng sợ nhất là Văn Thái sư đã bình định được loạn lạc, đang dẫn quân trở về Triều Ca, lúc đó quân chủ lực của Đại Thương quay về

thì ưu thế hiện tại sẽ tan thành mây khói ngay lập tức, lúc đó ai thua còn chưa biết chừng.

"Không biết Lục Áp đạo hữu có cách nào giải quyết vấn đề trước mắt cho ta không?" Quảng Thành Tử hỏi.

"Chuyện này đơn giản, ta có một pháp, tên là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư..." Lục Áp chưa nói hết lời, bên ngoài đại doanh đột nhiên vang lên tiếng khóc, Quảng Thành Tử trong lòng thoáng hiện một cảm giác không lành, lập tức không do dự sải bước đi ra ngoài, mới phát hiện ra tên sư đệ phế vật Khương Tử Nha đã chết!

Mẹ nó, Khương Tử Nha chết rồi, đó là người ứng kiếp được định sẵn, nếu hắn chết thì phong thần cái rắm gì nữa, mọi người giải tán chờ chết luôn cho rồi.

Những người khác chạy ra cũng giật mình kinh hãi, sắc mặt ai nấy đều trở nên khó coi.

"Chuyện gì thế này, tại sao Khương Tử Nha lại chết, ai đã giết hắn!" Quảng Thành Tử phiền táo hỏi.

Đám binh sĩ bị Quảng Thành Tử quát tháo liền kể lại hết những gì nhìn thấy.

Hóa ra hôm nay Khương Tử Nha dẫn quân đi công thành, không biết từ đâu mọc ra một đạo nhân, nói không hợp ý liền trực tiếp đánh chết Khương Tử Nha, những người có mặt lúc đó đều không kịp ngăn cản.

Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử lúc đó cũng ngây người, họ đã thấy kẻ ra tay dứt khoát nhưng chưa thấy ai dứt khoát đến vậy, khi định thần lại thì đạo nhân kia đã biến mất, đành vội vàng mang thi thể Khương Tử Nha trở về.

Đạo nhân đó chính là đại đệ tử đời thứ nhất của Tiệt Giáo - Triệu

Công Minh, người vừa được Văn Trọng mời về.

Triệu Công Minh có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong, đối phó với một Khương Tử Nha nhỏ bé thì quả thực quá đơn giản.

Mất đi Khương Tử Nha cầm quân, quân đội Tây Kỳ bị đánh cho tan tác, cuối cùng Quảng Thành Tử không nhịn được nữa, dẫn theo các sư đệ đi tìm Triệu Công Minh gây phiền phức.

Trước doanh trại quân Thương Thang, Quảng Thành Tử phá khẩu đại mạ: "Hảo một Triệu Công Minh, không ngờ ngươi lại không biết xấu hổ, lấy lớn hiếp nhỏ như vậy!" Quảng Thành Tử nộ hống, nhưng Triệu Công Minh lại đầy vẻ khinh khỉnh.

Khai đùa gì chứ, giờ đang là thời kỳ lượng kiếp, Tiệt Giáo và Xiển Giáo là quan hệ đối địch, nếu lúc này còn cố kỵ tình nghĩa đồng môn thì Tiệt Giáo khỏi chơi luôn cho rồi, trực tiếp bảo mọi người lên Phong Thần Bảng cho nhanh?!

"Nói nhảm nhiều thế làm gì, Quảng Thành Tử, muốn chiến thì chiến, nếu không dám thì cút về động phủ mà tu luyện, đừng ở trước mặt bần đạo mà nói lời cuồng vọng." Nghe lời Triệu Công Minh, Quảng Thành Tử giận không kiềm chế được, lập tức ra tay.

Chỉ thấy một luồng hà quang lóe lên, giữa không trung xuất hiện một chiếc ấn lớn, chính là pháp bảo Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử!

Triệu Công Minh thấy thế cũng không do dự, tay cầm thần tiên quất mạnh một cái vào Phiên Thiên Ấn.

Ngay lập tức Phiên Thiên Ấn bị đánh bay ra ngoài.

Quảng Thành Tử tự nhiên không cam lòng, nhưng tu vi của lão chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không bằng Triệu Công Minh đã đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Sau khi chiến đấu một hồi, Quảng Thành Tử rơi vào thế hạ phong, thậm chí không kịp phòng bị đã bị Triệu Công Minh quất một tiên trúng người, thổ huyết tại chỗ.

Thấy một trận đã bại, những người khác không do dự, lập tức tế ra pháp bảo tâm đắc để ngăn cản Triệu Công Minh, cứu lấy Quảng Thành Tử rồi bỏ chạy.

Chương 319

Bọn họ không dám luyến chiến hay phản kích.

Không còn cách nào, ngay cả Quảng Thành Tử mạnh nhất trong Thập Nhị Kim Tiên cũng bại trận, mấy người kia lao lên cũng vô ích, người của Tiệt Giáo chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn, chi bằng cứ tạm thời rút lui, chờ quay về rồi tính cách đối phó Triệu Công Minh.

"Chết tiệt, tu vi của Triệu Công Minh lại thâm hậu đến vậy, ta đã quá xem thường hắn rồi!" Quảng Thành Tử sắc mặt tái nhợt nói.

Đúng lúc này, có binh sĩ vào báo cáo có một đạo nhân kỳ dị đến thăm.

Hóa ra chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Binh sĩ vừa lui xuống, lão đã đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Hóa ra lần này lão đến là phụng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn để giúp đỡ Thập Nhị Kim Tiên đối phó người của Tiệt Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm liệu được Khương Tử Nha sẽ gặp kiếp nạn này, nên đã đặc biệt đến chỗ Lão Tử xin một viên Cửu Chuyển Hồn Đan cho Khương Tử Nha, chỉ trong chớp mắt hắn đã tỉnh lại.

Không có cách nào, hiện tại Khương Tử Nha không được chết, với tư cách là người ứng kiếp, nếu hắn chết thì Phong Thần lượng kiếp sẽ không thể tiếp tục.

Còn về phần Triệu Công Minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn phái Nhiên Đăng Đạo Nhân đến là để đối phó hắn, rốt cuộc tu vi cả hai đều ở đỉnh phong viên mãn Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Nhiên Đăng Đạo

Nhân thành danh đã lâu, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, đối phó một Triệu Công Minh chắc là không vấn đề gì.

Lúc này tuy Quảng Thành Tử không coi trọng Nhiên Đăng Đạo Nhân nhưng vì đại cục, lão cũng chỉ đành cam tâm tình nguyện gọi Nhiên Đăng Đạo Nhân một tiếng lão sư.

"Ha ha, một tên đại đệ tử đời thứ nhất nhỏ nhoi mà cũng có thủ đoạn như vậy, nếu đã thế thì cứ để bần đạo đích thân đi kiến thức một phen!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong liền sải bước đi tới, đám người Quảng Thành Tử nhìn nhau một cái rồi cũng đi theo, muốn xem thử Nhiên Đăng Đạo Nhân rốt cuộc có thủ đoạn gì để đối phó Triệu Công Minh.

Rất nhanh, Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo mọi người đến khiêu khích trước doanh trại Ân Thương.

Triệu Công Minh vốn không thèm để ý đến đám bại tướng dưới tay, nhưng nghe đối phương là Nhiên Đăng Đạo Nhân thì trong lòng lập tức nảy ra ý định.

"Ta tưởng ai, hóa ra lại là một kẻ không biết xấu hổ." Triệu Công Minh nói ra những lời này với vẻ cười như không cười, gương mặt đầy sự khinh bỉ, chế giễu Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt dày.

Nghe lời Triệu Công Minh, trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân bùng lên một ngọn lửa giận.

Dù sao lão cũng là Phó giáo chủ Xiển Giáo, về danh nghĩa cũng là tiền bối của Triệu Công Minh, vậy mà tiểu tử này lại không biết điều như vậy, hoàn toàn không nể mặt lão chút nào.

"Hừ, vậy thì để bần đạo lĩnh giáo cao chiêu của ngươi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong, Càn Khôn Xích trong tay lập tức xuất hiện, một luồng sức mạnh vô hình quét về phía Triệu Công Minh.

Thấy vậy, biểu cảm trên mặt Triệu Công Minh bắt đầu trở nên nghiêm túc, Nhiên Đăng Đạo Nhân dù sao cũng là một đại năng cùng tu vi, tuyệt đối không thể đại ý.

Thần tiên trong tay Triệu Công Minh hóa thành một con trường long đấu với Nhiên Đăng Đạo Nhân, hai người đánh qua đánh lại trên không trung, hư không nứt toác, núi non bị san bằng, sông ngòi đảo dòng, nhất thời không phân thắng bại.

Nhưng đúng lúc này, Triệu Công Minh tung một chiêu hư ảo khiến Nhiên Đăng Đạo Nhân lộ ra sơ hở, sau đó nắm lấy cơ hội quất mạnh một roi vào người lão.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không kịp phòng bị bị trúng một tiên chính diện, khi đang định phản kích thì đột nhiên thấy Triệu Công Minh tế ra mấy viên châu tử, ngay lập tức trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên một tia hỏa nhiệt.

Nhưng so với cái đó thì việc giữ mạng vẫn là quan trọng nhất, lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ đành nén lòng tham, quay người bỏ chạy về phía xa.

"Hừ, muốn chạy sao, hôm nay chính là lúc Nhiên Đăng Đạo Nhân ngươi lên bảng!" Triệu Công Minh cười lạnh đuổi theo, trên đầu là Định Hải Thần Châu tỏa ra thần quang nhạt nhẽo áp chế ngàn dặm, gây cho Nhiên Đăng Đạo Nhân áp lực cực lớn, thậm chí lão bắt đầu hối hận vì đã đi gây phiền phức cho Triệu Công Minh.

Đánh không lại thì có khả năng sẽ mất luôn cái mạng nhỏ, tuy rằng không thực sự chết nhưng lên cái Phong Thần Bảng đó quả thực còn khó chịu hơn cái chết.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, vốn là khách ngồi trong Tử Tiêu Cung, vị Phật Tổ tương lai của Phật giáo, nếu lỡ lên bảng thì sau này mưu tính cái rắm gì nữa, chỉ có nước chờ chết.

“Đạo hữu, giữa chúng ta có chút hiểu lầm, thực ra không cần thiết phải náo loạn thành thế này, hay là chúng ta ngồi xuống hảo hảo thương lượng, rốt cuộc chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận gì mà!” Nhiên Đăng Đạo Nhân nói, nhưng Triệu Công Minh lại coi như không nghe thấy, không hề vì mấy lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân mà từ bỏ việc truy sát.

Không biết tại sao, Triệu Công Minh kể từ khi gặp Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong lòng luôn có một cảm giác cực kỳ khó chịu, giống như đồ vật trên người mình sắp bị đoạt mất vậy.

Với cảnh giới này, linh cảm sẽ không tự dưng mà có, vì vậy Triệu Công Minh mới cùng truy bất xá, muốn tống lão lên bảng.

“Chết tiệt, Triệu Công Minh điên rồi sao, nói gì cũng không nghe.” Nhiên Đăng Đạo Nhân thầm chửi trong lòng.

Tuy lão là Phó giáo chủ Xiển Giáo nhưng trên người lại chẳng có mấy kiện pháp bảo tốt, không giống như Triệu Công Minh, tùy tiện lấy ra một kiện cũng đủ để nghiền ép.

Nếu pháp bảo trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng tốt như của Triệu Công Minh thì chắc chắn lão đã không chật vật như vậy, lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ có thể vừa chạy vừa tìm cách cắt đuôi Triệu Công Minh.

Hai người một đuổi một chạy đến một khu rừng núi, bên trong có hai vị tán tu đang đánh cờ, hai người đó chính là Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Tuy tu vi không ra sao nhưng trên tay họ lại có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Lạc Bảo Kim Tiền, có thể coi là một sát khí lớn, cộng thêm nhiều năm qua hai người tiềm tâm tu luyện, không ra ngoài nên hầu như không ai biết họ có bảo vật.

“Đạo hữu cứu ta, ta là Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, hiện đang bị kẻ thù truy sát, chỉ cần hai vị đạo hữu giúp ta ngăn hắn lại, Xiển Giáo ta nhất định sẽ có hậu báo!” Nhiên Đăng Đạo Nhân hô lớn.

Lúc này lão đã cuống quá hóa liều, chỉ muốn lợi dụng hai tên tán tu để ngăn cản Triệu Công Minh, tranh thủ thời gian chạy trốn, chỉ cần về được Ngọc Hư Cung ở Côn Luân thì Triệu Công Minh có bản lĩnh bằng trời cũng đừng hòng giết lão.

Tiêu Thăng và Tào Bảo tuy là tán tu nhưng danh tiếng của Xiển Giáo như sấm bên tai, năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ họ cũng từng đến nhưng nại hà tu vi quá thấp, phúc duyên không đủ nên bị loại sớm, chỉ đành làm tán tu.

Giờ có Phó giáo chủ Xiển Giáo nhờ giúp đỡ, hai người cũng không phải kẻ ngốc, chỉ cần ngăn được Triệu Công Minh thì sau này Nhiên Đăng Đạo Nhân sẽ nợ họ một nhân quả!

Hai người nhìn nhau, sau đó tế ra Lạc Bảo Kim Tiền.

Triệu Công Minh thấy thế, đồng tử co rụt lại, trong lòng thoáng qua một cảm giác không lành, nhưng không kịp nữa, Lạc Bảo Kim Tiền đã trực tiếp thu mất Phược Long Tạc và hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu của lão.

Chỉ còn lại thần tiên trong tay, Triệu Công Minh lập tức nổi giận.

Hắn là ai chứ, đường đường là đại đệ tử đời thứ nhất của Tiệt Giáo mà hôm nay lại bị hai tên tiểu tốt vô danh thu mất pháp bảo, Định Hải Thần Châu đó là bảo vật thành đạo của hắn a!

“Hảo đảm!” Triệu Công Minh nộ hống một tiếng, trực tiếp quất một tiên vào người Tiêu Thăng.

Tiêu Thăng thét lên một tiếng thảm thiết rồi vẫn lạc tại chỗ, chỉ

còn một điểm chân linh bay vào Phong Thần Bảng.

Chương 320

Tào Bảo còn sống thấy vậy không khỏi đau lòng như cắt, hắn và Tiêu Thăng quen biết rồi tu luyện đến nay không biết đã vượt qua bao nhiêu nan quan.

Tình nghĩa giữa hai người rất sâu đậm, Tào Bảo càng thêm phẫn nộ, khiến cho uy lực của Lạc Bảo Kim Tiền cũng tăng thêm mấy phần.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy cũng không do dự, lập tức tế ra Càn Khôn Xích để trợ giúp Tào Bảo một tay.

Triệu Công Minh do bị thu mất pháp bảo, lại thêm Lạc Bảo Kim Tiền quấy rối không ngừng, nhất thời rơi vào thế hạ phong.

Hắn lạnh hừ một tiếng, sau đó quay người thi triển độn pháp rời khỏi nơi đó.

Không còn cách nào, có Lạc Bảo Kim Tiền ở đó thì căn bản không thể hạ được hai người kia, chi bằng cứ về Tam Tiên Đảo, lúc đó mượn Kim Giao Tiễn từ chỗ Tam Tiêu, không tin Lạc Bảo Kim Tiền có thể mạnh đến mức thu luôn cả Kim Giao Tiễn!

Thấy Triệu Công Minh đã rời đi, Nhiên Đăng Đạo Nhân mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy Tào Bảo vẻ mặt lạc mịch thu dọn thi thể Tiêu Thăng.

Thấy cảnh này, trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, hai con kiến hôi này làm sao có thể sở hữu cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo được?

Nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân không có ý đồ gì thì lão đúng là kẻ

ngốc.

Tào Bảo cũng cảm nhận được ánh mắt ngày càng bất thiện của Nhiên Đăng Đạo Nhân, lúc này hắn không do dự, trực tiếp lấy ra hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu và Phược Long Tạc vừa thu được, đưa cho Nhiên Đăng Đạo Nhân với vẻ mặt chính trực: "Tiền bối, hai kiện bảo vật này huynh đệ chúng ta không có phúc tiêu thụ, giao cho một đại năng Xiển Giáo như tiền bối là hợp lý nhất, xin tiền bối đừng từ chối!" Khai đùa chứ, Tào Bảo cũng không phải kẻ ngốc, bảo vật tuy tốt nhưng cũng phải có mạng mà giữ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên không từ chối, hài lòng nhận lấy hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu và Phược Long Tạc từ tay Tào Bảo.

Đừng nói gì khác, thứ Nhiên Đăng Đạo Nhân coi trọng nhất chính là hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu này.

Năm xưa lão từng có cơ duyên được mười hai viên Định Hải Thần Châu, bao nhiêu năm qua lão vẫn luôn tìm kiếm hai mươi tư viên còn lại.

Không ngờ chúng lại nằm trong tay Triệu Công Minh, giờ đây ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đã được thu thập đủ, lòng Nhiên Đăng Đăng tràn đầy hỉ duyệt.

Vật này diệu dụng vô cùng, có thể diễn hóa ra ba mươi sáu chư thiên, sẽ trở thành bảo vật thành đạo của lão sau này.

"Ha ha ha, đạo của ta thành rồi, đạo của ta thành rồi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười lớn, còn Tào Bảo thì ngoan ngoãn đứng một bên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không làm khó hắn, rốt cuộc lần này Tào Bảo và Tiêu Thăng đoạt Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh đã kết hạ nhân quả với hắn, nếu không thì sau này khi phong

thần, hai người họ cũng sẽ không bị quy về dưới quyền quản lý của Triệu Công Minh.

Cùng lúc đó, Triệu Công Minh đang trên đường quay về Tam Tiên Đảo đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, dường như vừa mất đi một thứ gì đó cực kỳ quan trọng đối với mình, nhưng hắn không nghĩ nhiều, chỉ cần lần này quay về mượn được Kim Giao Tiễn thì bảo vật đã mất tự nhiên sẽ lấy lại được.

"Hừ, Nhiên Đăng Đạo Nhân, lần này nhất định phải cho ngươi biết tay!" Sau khi xử lý xong công việc trước mắt, Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo Tào Bảo quay lại đại doanh Tây Kỳ.

Tuy hiện tại đã có được trọn bộ Định Hải Thần Châu nhưng việc có giữ được hay không lại là chuyện khác, rốt cuộc Triệu Công Minh tu vi thâm hậu, lần sau quay lại chắc chắn sẽ không để yên.

Trong trường hợp Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay thì mấy người bọn lão căn bản không phải đối thủ của Triệu Công Minh.

Nhất thời, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng bắt đầu lo lắng, nhìn Định Hải Thần Châu trong tay mà không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, Lục Áp đạo nhân lên tiếng: "Chư vị đạo hữu hà tất phải như vậy, ta đến đây lần này chính là vì chuyện đó.

Ta có một pháp gọi là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, pháp này một khi thi triển, trừ phi Triệu Công Minh có thể đột phá thành Chuẩn Thánh, nếu không tuyệt đối không có cơ hội sống sót!

Nhưng pháp này cũng có một khuyết điểm, đó là phải bái đủ hai mươi mốt ngày!" Lời này vừa thốt ra, những người đang ngồi ở đó đều kinh hãi.

Trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân lại dâng lên một tia hy vọng, nếu lời Lục Áp nói là thật thì Đinh Đầu Thất Tiễn Thư hoàn toàn có

thể trở thành con bài tẩy cuối cùng để đối phó với Triệu Công Minh.

"Đạo hữu xin hãy ban pháp, giúp chúng ta một tay trừ khử Triệu Công Minh!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt nghiêm túc nói.

Sau đó Lục Áp không do dự, trực tiếp nói cho mọi người cách sử dụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Tuy rằng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư uy lực mạnh mẽ nhưng điều kiện sử dụng cũng vô cùng khắc nghiệt, nhân quả phải gánh chịu lại càng khủng khiếp hơn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không phải kẻ ngốc, làm sao lão có thể dùng khí vận trên người mình để thi triển loại pháp thuật độc ác như vậy được, vì rốt cuộc nếu không cẩn thận sẽ bị nghiệp lực vô tận quấn thân.

"Thật là một cái Đinh Đầu Thất Tiễn Thư độc ác, quả thực là lưỡng bại câu thương.

Sau khi bái chết Triệu Công Minh thì người thi thuật cũng sẽ bị nghiệp lực quấn thân, đến lúc đó không chừng sẽ dẫn đến nghiệp hỏa thiêu thân, hoặc là vận rủi đeo bám dẫn đến thân vẫn đạo tiêu." Quảng Thành Tử thầm nghĩ trong lòng, dù sao lão cũng sẽ không sử dụng loại pháp thuật này.

Lục Áp đưa ra cách dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư chắc chắn là không có ý tốt gì.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn lão cũng sẽ không thi triển.

Đang lúc mọi người bế tắc thì Khương Tử Nha đột nhiên bước vào đại doanh, lúc này hắn đã được phục sinh sau khi uống Cửu Chuyển Hồn Đan do Nhiên Đăng Đạo Nhân mang tới.

Hơn nữa tu vi bản thân cũng tăng tiến thêm một phần, coi như là

trong họa có phúc.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, đột nhiên cười lớn.

Nếu trong số những người ở đây ai có tư cách nhất để sử dụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thì không ai khác ngoài Khương Tử Nha.

Khai đùa chứ, Khương Tử Nha là người ứng kiếp, mà người ứng kiếp thì thứ không thiếu nhất chính là khí vận.

Phải biết trong nguyên tác Khương Tử Nha đã đích thân sử dụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, bái chết Triệu Công Minh, dẫn đến việc sau này khi phong thần, do sử dụng những pháp thuật độc ác như Đinh Đầu Thất Tiễn Thư mà tiêu hao quá nhiều khí vận bản thân, nên mới không có tư cách thành tiên.

"Ha ha, Tử Nha đến thật đúng lúc.

Triệu Công Minh tu vi thâm hậu, hiện tại ta cũng không có cách nào hay, nhưng Lục Áp đạo hữu có một pháp thuật có thể giúp chúng ta trừ khử Công Minh, nhưng điều kiện sử dụng pháp này cực kỳ khắc nghiệt, cũng chỉ có Tử Nha là có thể sử dụng được thôi." Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn Khương Tử Nha nói những lời này.

Khương Tử Nha có chút kỳ quái, không hiểu nổi loại pháp thuật gì mà ngay cả một phàm nhân cũng có thể sử dụng được.

Chương 321

“Lão sư, con chỉ là một phàm nhân nhỏ bé, làm sao có thể dùng được loại pháp thuật lợi hại như vậy?

Lão sư chắc không lầm chứ.” Khương Tử Nha vẻ mặt kỳ quái hỏi.

Nụ cười trên mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân có chút quái dị, sau đó lão trực tiếp nói cho Khương Tử Nha cách sử dụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Khương Tử Nha cũng không phải kẻ ngốc, sau khi nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, hắn biết một khi sử dụng pháp này thì khí vận bản thân chắc chắn sẽ bị tiêu hao quá nửa.

Thấy Khương Tử Nha không nguyện ý, sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân tối sầm lại, lão lạnh lùng nói: “Sao vậy, Tử Nha không nguyện ý ư?

Đây là vì Xiển Giáo của chúng ta mà, Tử Nha phải hiểu rõ điều đó!” Đám người Quảng Thành Tử cũng nhìn Khương Tử Nha bằng ánh mắt bất thiện.

Đối mặt với sự uy hiếp của mọi người, Khương Tử Nha thầm thở dài một tiếng, sau đó bái Nhiên Đăng Đạo Nhân một cái rồi nói: “Nếu đã là vì Xiển Giáo thì Tử Nha tự nhiên không có lý do từ chối, xin lão sư hãy chuẩn bị mọi thứ cho Tử Nha.” Nói xong lời này, Khương Tử Nha cúi đầu xuống.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt đầy hưng phấn, chỉ cần giết chết được Triệu Công Minh thì thắng lợi lần này chắc chắn sẽ thuộc về Xiển Giáo.

Không ai phát hiện ra trong mắt Khương Tử Nha khi cúi đầu xuống đã lóe lên một tia oán hận.

Khai đùa chứ, Khương Tử Nha muốn thành tiên đến phát điên rồi, hắn vốn định chờ sau khi lượng kiếp này kết thúc sẽ dựa vào công đức phong thần để trực tiếp thành tiên, nhưng không ngờ Nhiên Đăng Đạo Nhân lại độc ác đến vậy.

Để giết chết Triệu Công Minh mà bắt hắn phải tiêu hao hết khí vận trên người, quả thực là đang triệt để đoạn tuyệt con đường thành tiên của hắn!

Ngoài sự oán hận ra thì đó là một nỗi bất lực sâu sắc, hắn biết thì đã sao chứ, Khương Tử Nha chỉ là một phàm nhân nhỏ bé, làm sao đấu lại được Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo và Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Bất lực, hắn chỉ đành ngoan ngoãn chấp nhận vận mệnh của mình.

Rất nhanh, dưới sự sắp xếp của Nhiên Đăng Đạo Nhân, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, Khương Tử Nha sau khi tắm rửa thay quần áo liền bắt đầu thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Lúc này Triệu Công Minh cũng đã thành công mượn được Kim Giao Tiễn từ chỗ Tam Tiêu, đang trên đường quay lại doanh trại Ân Thương.

"Có chuyện gì vậy, tại sao trong lòng ta lại có cảm giác hồi hộp thế này." Trong Tam Tiên Đảo, Vân Tiêu lẩm bẩm tự ngữ.

Không hiểu sao kể từ khi Triệu Công Minh mượn Kim Giao Tiễn rời đi, trong lòng Vân Tiêu luôn cảm thấy bất an, giống như huynh trưởng của nàng đi chuyến này sẽ không trở lại nữa.

Nhưng tu vi của Triệu Công Minh cũng không yếu, trừ phi có Chuẩn Thánh đại năng không màng thể diện lấy lớn hiếp nhỏ, nếu

không Triệu Công Minh căn bản không có nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ dựa vào đám giá áo túi cơm của Xiển Giáo mà muốn giết Triệu Công Minh thì quả thực là chuyện đùa.

Vân Tiêu không ngừng tự nhủ là mình đã lo xa rồi, nhưng dự cảm bất an trong lòng nàng lại càng lúc càng nặng nề.

Cùng lúc đó, Triệu Công Minh sau khi quay lại doanh trại Ân Thương, liên tiếp mấy ngày đi đến đại doanh Tây Chu khiêu chiến đều không có ai hưởng ứng.

Người của Xiển Giáo đóng cửa không ra, từ chối giao thủ khiến Triệu Công Minh cảm thấy uất ức.

Những ngày qua Văn Trọng cũng liên tục sai người đến quấy nhiễu ngoài đại doanh Tây Chu, nhưng Khương Tử Nha cứ như con rùa rút đầu, nhất quyết không ra.

Nhìn tấm bảng miễn chiến treo bên ngoài, nội tâm Văn Trọng cũng ngày càng bất an.

Mấy ngày nay Triệu Công Minh cũng dần cảm thấy đầu váng mắt hoa, mỗi ngày sau khi tỉnh dậy đều thấy cơ thể mệt mỏi, ban đầu hắn cứ ngỡ là do tu luyện gặp vấn đề nên không để tâm.

Nhưng theo thời gian trôi qua, các triệu chứng trên người Triệu Công Minh ngày càng nghiêm trọng, sau mười lăm ngày hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư do Khương Tử Nha thi triển cũng đã đến lúc quan trọng nhất, chỉ cần cầm cự được đến ngày cuối cùng là có thể bái tán hồn phách của Triệu Công Minh, không tốn chút sức lực nào mời hắn lên bảng.

Đám người Quảng Thành Tử càng thêm hân hoan không thôi, một cường địch đã bị loại bỏ một cách dễ dàng như vậy, chỉ tiếc là thuật

này có hại đến thiên hòa, cái giá phải trả cực kỳ khắc nghiệt.

Cũng may là Khương Tử Nha, một kẻ không thiếu khí vận và là người ứng kiếp, mới có thể sử dụng được.

Nếu đổi lại là Quảng Thành Tử thì e rằng sau hai mươi mốt ngày, lúc Triệu Công Minh mất mạng cũng là lúc lão bị nghiệp hỏa thiêu thân.

Tuy nhiên!

"Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, loại thuật này, xem ra Lục Áp muốn mưu cầu chút khí vận trong lượng kiếp, pháp thuật này cũng không tệ." Khổng Tuyên đột nhiên xuất hiện phía trên đại doanh Tây Chu, bên cạnh hắn là một thanh niên, chính là đệ tử của hắn - Na Tra.

Do sự can thiệp của Khổng Tuyên nên Lý Tịnh không hề phản lại theo Tây Chu như trong nguyên tác, hiện tại đang là một đại tướng đắc lực của Ân Thương.

Cũng nhờ mối quan hệ với Khổng Tuyên mà hai người con trai khác của Lý Tịnh mới giữ được tính mạng, người của Tiệt Giáo cũng nể mặt Khổng Tuyên nên không làm tổn thương họ.

Lần này Khổng Tuyên đến đây là vì nhìn không nổi đám người Xiển Giáo sử dụng thủ đoạn hạ tam lạm như vậy để ám hại người khác từ phía sau.

Hơn nữa hiện tại Triệu Công Minh cũng được coi là người cùng trận doanh với hắn.

Nếu Triệu Công Minh chết như vậy thì đối với hắn chắc chắn là một tổn thất cực lớn.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư sắp thành công, thời gian dành cho Triệu Công Minh không còn nhiều, vì vậy Khổng Tuyên vung tay một cái, ngay lập tức phá giải Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

"...Chuyện gì thế này, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đang yên đang lành tại sao lại bị người khác phá mất rồi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt khó coi nói.

Lẽ ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đã sắp bái chết Triệu Công Minh rồi, vậy mà giờ đột nhiên bị phá, không phải là đang đùa với lão chứ!

Lão không chút do dự dẫn theo Quảng Thành Tử và những người khác bay ra khỏi đại doanh Tây Chu, mới phát hiện ra chính Khổng Tuyên đã đích thân ra tay phá giải Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Nhưng đối mặt với Khổng Tuyên, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại chùn bước.

Không cách nào, không thể không chùn bước a.

Khổng Tuyên tuy là hậu bối nhưng luận về tu vi và pháp bảo thì lại mạnh hơn lão không chỉ một chút, đánh với Khổng Tuyên thì quả thực là lão thọ tinh treo cổ, tự tìm đường chết.

Chương 322

Hơn nữa vị này còn là đệ tử của Thanh Liên Đạo Tôn, mà Thanh Liên Đạo Tôn nổi tiếng là kẻ hộ đoản (bao che khuyết điểm), cho dù hiện tại Nhiên Đăng Đạo Nhân có ước định với Nhị Thánh phương Tây cũng không dám làm gì Khổng Tuyên.

Nếu chọc giận Thanh Liên Đạo Tôn thì Nhị Thánh phương Tây cũng chẳng giúp nổi lão.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân, đã lâu không gặp.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo muốn tìm ta gây phiền phức sao?" Khổng Tuyên thản nhiên nói.

Nghe lời này, Nhiên Đăng Đạo Nhân không khỏi rụt cổ lại.

"Ha ha, Khổng Tuyên đạo hữu thật khéo đùa, ta chỉ ra ngoài ngắm phong cảnh một chút thôi, không ngờ đạo hữu cũng ở đây, xin đạo hữu lượng thứ." "Hóa ra là vậy, nếu đã thế thì ta không làm phiền ông ngắm phong cảnh nữa." Khổng Tuyên nói xong liền dẫn Na Tra quay đầu rời đi, để lại đám người Quảng Thành Tử nhìn nhau ngơ ngác không biết phải làm sao.

Người phá Đinh Đầu Thất Tiễn Thư là Khổng Tuyên, nếu đổi lại là người khác chắc họ đã xông lên rồi, làm gì có chuyện nói nhiều như thế.

Trong đó kẻ cảm thấy nghẹn khuất nhất chính là Khương Tử Nha, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư rõ ràng sắp thi triển thành công rồi vậy mà lại bị Khổng Tuyên phá hỏng vào phút chót, khí vận của bản thân hắn cũng đã bị tiêu ma quá nửa.

Nhất thời sự oán hận trong lòng hắn đối với Xiển Giáo ngày càng

nồng đậm.

Nếu không phải Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân ép hắn thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thì hắn đã không tiêu hao khí vận đến mức này.

Khương Tử Nha thầm thề trong lòng, sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ cho Nhiên Đăng Đạo Nhân và Quảng Thành Tử biết tay.

Tục ngữ nói quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Khương Tử Nha tuy thiên tư ngu độn nhưng không phải kẻ ngốc.

Hắn biết chỉ dựa vào tu vi hiện tại thì căn bản không phải đối thủ của họ, nhưng hắn biết nhẫn nhịn, vì vậy hắn nén sự oán hận vào sâu trong lòng, cúi đầu không nói một lời.

Cùng lúc đó, Triệu Công Minh đang hôn mê cũng lặng lẽ tỉnh lại lúc này, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư bị phá, thần hồn của hắn cũng theo đó mà khôi phục bình thường, chỉ là hiện giờ còn yếu ớt, chưa thể động thủ ngay được.

Nhưng có kẻ lại không muốn để hắn tiếp tục sống.

Chỉ thấy một luồng lưu quang bắn thẳng vào não hải Triệu Công Minh, ngay lập tức đoạt mạng hắn, chỉ còn một điểm chân linh bay lên trời đi vào Phong Thần Bảng.

Sau đó mọi thứ trở lại bình thường, khoảng nửa canh giờ sau Văn Trọng bước vào mới phát hiện Triệu Công Minh đã chết trên giường.

Cùng lúc đó tại Tam Tiên Đảo, trong lòng Tam Tiêu đột nhiên đau nhói, dường như vừa mất đi một thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

Cái chết của Triệu Công Minh trong doanh trại Ân Thương đã gây ra một làn sóng chấn động lớn, vì rốt cuộc Triệu Công Minh là cột trụ của Tiệt Giáo, vậy mà giờ lại chết một cách không minh bạch như vậy.

Mọi người đều phẫn nộ, trước đây họ luôn nương tay, không hề hạ sát thủ với người của Xiển Giáo, không ngờ đám người kia lại vô tình vô nghĩa đến thế, trong số những người phẫn nộ nhất chính là Thập Tuyệt Thiên Quân!

Vốn dĩ Tiệt giáo không định thi triển Thập Tuyệt trận để đối phó với Xiển giáo, nhưng hiện tại Triệu Công Minh đã chết trong tay đối phương, nếu Thập Tuyệt Thiên Quân không làm gì đó thì thật không ổn.

Ngay lập tức, họ không chút do dự, trực tiếp bố hạ Thập Tuyệt trận ngay bên ngoài đại doanh Tây Chu.

Mười loại hào quang ngút trời, mây sầu sương thảm, sát khí tràn ngập, bên trong hỗn tạp giữa sát khí, tử khí và âm khí.

Thông Thiên giáo chủ vốn kế thừa Trận đạo từ nguyên thần của Bàn Cổ, là đại tông sư của Trận đạo, nền tảng lập giáo của Tiệt giáo chính là Trận đạo!

Bởi vậy, đệ tử Tiệt giáo đều có tạo nghệ không tầm thường về trận pháp.

Thập Tuyệt trận vốn là kỳ trận hiếm có, một khi bày ra, uy lực tự nhiên không cần bàn cãi.

Quảng Thành Tử và những người khác cũng từng nghe danh Thập Tuyệt trận, đối mặt với trận pháp quỷ dị như vậy, bọn họ cũng không dám cứng đối cứng.

"Lão sư, Triệu Công Minh vừa chết, người của Tiệt giáo như chó cùng rứt dậu mà bố hạ Thập Tuyệt trận, lão sư có cách gì phá trận chăng?" Quảng Thành Tử mở lời.

Nhiên Đăng đạo nhân nghe vậy thì chân mày cau lại, y tuy có nghe qua nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến Thập Tuyệt trận, muốn phá

trận tất nhiên phải có vật thí mạng vào trong thăm dò trước.

Thập Tuyệt trận bao gồm: Thiên Tuyệt trận, Địa Liệt trận, Phong Hống trận, Hàn Băng trận, Hóa Huyết trận, Liệt Diễm trận, Lạc Hồn trận, Hồng Thủy trận, Hồng Sa trận!

Do mười vị Thiên quân gồm Tần Hoàn, Triệu Giang, Đổng Toàn, Viên Giác, Kim Quang Thánh Mẫu, Tôn Lương, Bạch Lễ, Diêu Tân, Vương Biến, Trương Thiệu bố trí nên.

Trong nguyên tác, Thập Tuyệt trận cũng từng tỏa sáng rực rỡ, giai đoạn đầu khiến người của Xiển giáo trở tay không kịp.

Nếu cuối cùng Nhiên Đăng đạo nhân không dùng vật thí mạng để nhìn thấu huyền bí của trận pháp thì e rằng thật sự không cách nào phá nổi.

Đáng tiếc cuối cùng Thập Tuyệt Thiên Quân đều bị Xiển giáo giết sạch, không chừa một ai, trận pháp huyền diệu cũng theo đó biến mất.

Dù Phong Thần Bảng đối với người tu hành không phải thứ tốt, nhưng với phàm nhân lại là một kỳ ngộ.

Phàm là người lên bảng, tuy sau này phải chịu sự khống chế của Hạo Thiên nhưng lại có được thần thể, có thể trường sinh bất lão.

Với phàm nhân, đây chẳng khác nào một bước lên tiên.

Trên Phong Thần Bảng có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm tôn thần vị, đệ tử của Tam giáo căn bản không đủ số lượng.

Như vậy, đám phàm nhân kia lại có tác dụng làm vật thí mạng.

Trời xanh có mắt, cuối cùng những kẻ bị Nhiên Đăng đạo nhân đưa vào làm vật thí mạng trong Thập Tuyệt trận sau này đều được lên Phong Thần Bảng, xem như chiếm được tiện nghi.

Trận đầu tiên là Thiên Tuyệt trận, do Tần Hoàn Thiên Quân đích

thân trấn thủ.

Trận này huyền cơ vi diệu, ảo diệu vô cùng, phàm nhân nếu bước vào sẽ tan thành tro bụi trong chốc lát, tu sĩ vào trong thì thân thể cũng sẽ bị chấn nát hoàn toàn!

Đối mặt với trận đầu tiên này, Nhiên Đăng đạo nhân không dám đại ý, sau khi suy tính kỹ lưỡng, y quyết định phái Đặng Hoa làm vật thí mạng để thử nghiệm uy lực của Thiên Tuyệt trận.

Đặng Hoa tuy không cam lòng nhưng chỉ có thể cứng đầu bước vào trong.

Chương 323

Quả nhiên không ngoài dự tính, gã chết ngay bên trong, nhưng cũng đồng thời giúp Nhiên Đăng đạo nhân nhìn ra cơ hội phá trận.

Ngay sau đó, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn dưới sự gợi ý của Nhiên Đăng đã tiến vào Thiên Tuyệt trận.

"Hừ, Tần Hoàn, hôm nay để bần đạo xem Thiên Tuyệt trận của ngươi có gì huyền diệu!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hét lớn.

Tần Hoàn cười dài: "Văn Thù, hôm nay dù ngươi có bản sự ngút trời cũng đừng hòng bước ra khỏi Thiên Tuyệt trận của ta!" Tần Hoàn bắt đầu dốc toàn lực vận chuyển trận pháp, nhất thời uy lực của Thiên Tuyệt trận vượt xa lúc trước, khiến Văn Thù cảm nhận áp lực cực lớn.

Tuy nhiên Văn Thù rốt cuộc đã nắm được cách phá trận do Nhiên Đăng truyền thụ, dù Tần Hoàn có làm gì cũng không thể lay động Văn Thù mảy may.

Tần Hoàn trong lòng dâng lên cảm giác bất an, đang định bỏ chạy thì Văn Thù không cho gã cơ hội đó, trực tiếp dùng Độn Long Thừng định trụ Tần Hoàn, sau đó không chút do dự vung kiếm chém đầu gã, khiến gã vẫn lạc tại chỗ, chỉ còn lại một điểm chân linh bay lên không trung, nhập vào Phong Thần Bảng.

Thiên Tuyệt trận bị phá, chín người còn lại trong lòng bao phủ một tầng mây mù, họ đã quá xem thường người của Xiển giáo.

"Thiên Tuyệt trận cũng chỉ đến thế thôi!" Văn Thù vẻ mặt khinh miệt nói, lời này khiến Triệu Giang trong Địa Liệt trận đại nộ.

"Có giỏi thì vào Địa Liệt trận của ta một chuyến, ta nhất định

khiến kẻ cuồng đồ như ngươi một đi không trở lại!" Văn Thù nghe Triệu Giang thách thức thì lập tức im lặng.

Đùa gì vậy, hắn đâu có ngu, Thiên Tuyệt trận lúc nãy hung hiểm thế nào hắn là người rõ nhất, chỉ cần sơ suất một chút là mất mạng như chơi, nếu vào Địa Liệt trận lần nữa thì chẳng ai dám chắc có thể sống sót trở ra.

"Hôm nay đến đây thôi, ngày mai tái chiến!" Nhiên Đăng đạo nhân lên tiếng, dẫn theo Quảng Thành Tử rời đi.

Khương Tử Nha cũng kịp thời treo biển miễn chiến.

Tuy lần này thành công phá được Thiên Tuyệt trận nhưng chín trận còn lại Nhiên Đăng đạo nhân vẫn chưa nắm chắc, cần phải về bàn bạc kỹ lưỡng.

Ở một diễn biến khác, sau khi đám người Quảng Thành Tử rời đi, Na Tra phụng mệnh Khổng Tuyên đến tương trợ Ân Thương.

Hiện tại chưa phải lúc Khổng Tuyên ra tay, nếu không Thánh nhân bên kia chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Vì vậy hắn mới phái Na Tra xuất diện giúp đỡ Văn Trọng.

Về việc Triệu Công Minh đột ngột tử vong, Khổng Tuyên cũng có chút suy đoán nhưng không có chứng cứ, chỉ có thể chờ sau khi lượng kiếp kết thúc, thiên cơ khôi phục bình thường mới biết được rốt cuộc là ai đã âm thầm giết Triệu Công Minh.

Cùng lúc đó, tin tức Triệu Công Minh tử trận cuối cùng cũng truyền đến tai Tam Tiêu.

"Hay cho Nhiên Đăng đạo nhân, dám không màng tình nghĩa đồng môn, hạ độc thủ với đại huynh của ta!

Đã vô tình như thế thì đừng trách ta vô nghĩa.

Nhị muội, tam muội, mang theo Hỗn Nguyên Kim Đấu, chúng ta đi báo thù cho đại huynh!" Vân Tiêu phẫn nộ nói!

Hỗn Nguyên Kim Đấu uy lực cực kỳ cường đại, dùng để bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận thì càng uy lực vô cùng.

Trong nguyên tác, Vân Tiêu dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu bày trận đã trực tiếp phá tan Bát Cửu Huyền Công của Dương Tiễn, cầm nã Lục Áp và mười hai Kim Tiên của Xiển giáo.

Trong đó Quảng Thành Tử là thảm nhất, Vân Tiêu khi phẫn nộ đã dùng trận pháp tước bỏ tam hoa trên đỉnh đầu, phong bế ngũ khí trong lồng ngực của họ, khiến họ trở thành người phàm.

Nếu cuối cùng Vân Tiêu không kiêng dè việc giết sạch mười hai Kim Tiên sẽ chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn thì nàng đã sớm tống bọn họ lên bảng rồi.

Dù vậy, cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn vứt bỏ thể diện, lấy lớn hiếp nhỏ đánh chết Bích Tiêu.

Quỳnh Tiêu vì bất kính với Thánh nhân Lão Tử nên cũng chết dưới tay Lão Tử, nhập vào Phong Thần Bảng.

Chỉ có Vân Tiêu sống sót nhưng cũng bị Lão Tử trấn áp, Hỗn Nguyên Kim Đấu bị thu mất.

Chính vì kết cục của Tam Tiêu mà Thông Thiên giáo chủ đã quyết định dốc toàn lực đánh một trận cuối cùng, nhưng không ngờ hai vị sư huynh lại mời Tây Phương Nhị Thánh đến đối phó Tru Tiên Kiếm Trận.

"Thiên số khó cưỡng, thiên số khó cưỡng thay!

Chỉ đáng thương cho đệ tử Tiệt giáo ta phải lên Phong Thần Bảng làm con rối cho tiểu đồng Hạo Thiên kia!" Thông Thiên giáo chủ lẩm bẩm, gương mặt thoáng hiện vẻ bi thương.

Tuy lúc này thiên cơ bị Thiên Đạo che phủ, nhưng Thông Thiên giáo chủ thân là Thánh nhân vẫn bắt được một tia manh mối, khiến ông không khỏi kinh hãi và đau lòng.

Mọi việc Thông Thiên giáo chủ đều nhìn thấy, nhưng lại không thể can thiệp vào cuộc tranh đấu giữa các đệ tử.

Ông cũng thức tỉnh, cuộc Phong Thần lượng kiếp này nói là nhắm vào những kẻ nghiệp lực quấn thân, Tam giáo đều có hạn định, nhưng thực chất là đang nhắm vào Tiệt giáo.

Không còn cách nào khác, tôn chỉ của Tiệt giáo là vì chúng sinh mà tìm kiếm một tia sinh cơ, chẳng khác nào đối đầu với Thiên Đạo.

Thiên Đạo làm sao cho phép một kẻ luôn đối đầu với mình tồn tại?

Cũng không trách được các Thánh nhân khác liên thủ nhắm vào Tiệt giáo, tất cả đều là thiên số.

Thông Thiên giáo chủ cũng chỉ có thể bất lực chấp nhận.

Cuộc chiến giữa hai bên dần tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Thập Tuyệt trận lần lượt bị các vật thí mạng của Nhiên Đăng đạo nhân tìm ra sơ hở, Thập Tuyệt Thiên Quân đều chết dưới tay mười hai Kim Tiên Xiển giáo.

Trong đại doanh Ân Thương, cả Tiệt giáo bao trùm bầu không khí bi lương.

"Khinh người quá đáng!

Quảng Thành Tử kia không hề nể chút tình nghĩa Tam giáo!" Văn Trọng đau đớn nói.

Nhờ Xiển giáo giúp đỡ, đại quân Tây Chu đã đột phá năm cửa ải, không bao lâu nữa sẽ đánh tới Triều Ca.

Chương 324

Suốt thời gian qua Tiệt giáo dùng hết thủ đoạn cũng không ngăn cản nổi, thậm chí Văn Trọng còn suýt chết trong Thông Thiên Thần Hỏa Trụ của Vân Trung Tử.

Nếu không có Na Tra nhờ bảo vật của Khổng Tuyên kịp thời cứu viện thì lão thái sư đã sớm lên Phong Thần Bảng rồi.

"Lão thái sư, hạ lệnh đi, ta sẽ dẫn người liều mạng với bọn phản tặc Tây Kỳ.

Dù chết ta cũng phải khiến chúng trả giá!" Hoàng Phi Hổ đỏ mắt nói, nhưng đổi lại chỉ là một tiếng thở dài của Văn Trọng.

Cục diện hiện tại chỉ có thể thu hẹp binh lực lùi về thủ thành Triều Ca, hy vọng có chuyển biến.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng nói trong trẻo như chuông bạc: "Văn Trọng, thi thể đại huynh ta ở đâu?" Văn Trọng giật mình, vội vàng bước ra khỏi đại doanh thì thấy Tam Tiêu đã đến.

"Ai, ba vị mời đi theo lão phu." Văn Trọng nói rồi dẫn họ vào trong.

Nhìn thấy thi thể Triệu Công Minh máu tươi chảy tràn thất khiếu, ba người đau khổ khóc thét rồi lao đến.

Chứng kiến cái chết thê thảm của đại huynh, ngọn lửa giận dữ trong lòng Tam Tiêu bùng cháy dữ dội.

"Là ai?

Rốt cuộc kẻ nào đã hạ độc thủ như vậy?

Đại huynh ta có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại có Kim Giao

Tiễn trong tay, nếu Chuẩn Thánh không ra mặt thì chỉ dựa vào đám thảo bao Xiển giáo kia căn bản không ai làm tổn thương nổi huynh ấy!" Vân Tiêu sắc mặt âm trầm hỏi.

Văn Trọng vẻ mặt khổ sở vì ông cũng không biết ai đã hại Triệu Công Minh.

Cuối cùng, Na Tra chủ động bước ra.

"Vân Tiêu nương nương bớt giận, Triệu Công Minh bị tán tiên Lục Áp dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư hãm hại qua tay Khương Tử Nha.

Chỉ là sư phụ tôi trước đó đã đích thân ra tay hóa giải Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, theo lý thì Triệu Công Minh sư huynh phải không sao mới đúng, không hiểu sao lại đột ngột bạo tử." Nghe Na Tra nói, đồng tử Vân Tiêu co rụt lại.

Nàng biết Lục Áp đạo nhân là thái tử của Yêu tộc Thiên đình năm xưa, có quan hệ với Thánh nhân Nữ Oa, cả Hồng Hoang không mấy người dám tìm gã gây phiền phức.

Nhưng sư phụ của tiểu đồng này lại dễ dàng phá được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Lục Áp, lời lẽ lại chẳng coi Lục Áp ra gì, cả Hồng Hoang kẻ có gan như vậy không nhiều.

"Hóa ra là thế, không biết tiểu huynh đệ tu hành ở tiên sơn nào, sư phụ là ai?" Vân Tiêu nén đau thương, nghiêm túc hỏi.

Na Tra cười nói: "Sư phụ nói tiền kiếp tôi là Linh Châu Tử, đồng tử dưới tòa Nữ Oa Thánh nhân, nhưng hiện tại tôi không có ký ức gì cả.

Còn sư phụ tôi tên là Khổng Tuyên." Lời vừa dứt, mọi người có mặt đều sững sờ.

Văn Trọng trước giờ cũng chỉ nghĩ Na Tra là đệ tử của một vị đại

đệ tử đời thứ nhất nào đó trong Tiệt giáo, vì môn hạ Tiệt giáo đông đúc nên không biết hết.

Không ngờ cậu bé này lại là đồ tôn của Thanh Liên Đạo Tôn!

Ngay lập tức, trong mắt mọi người hiện lên sự kính trọng.

Thanh Liên Đạo Tôn là người đã lập nên vô số kỷ lục trong Hồng Hoang.

Chỉ là không ngờ lần này Phong Thần lượng kiếp, đệ tử Thanh Liên Đạo Cung cũng nhập thế.

Hiểu được nguyên do, trong lòng Văn Trọng bỗng dâng lên một luồng nhiệt huyết.

"Hóa ra là đệ tử của Khổng Tuyên đạo hữu, không ngờ nhiều năm qua đi, Khổng Tuyên đạo huynh cũng đã thu đồ đệ." Vân Tiêu cảm khái nói.

Năm xưa nàng từng gặp Khổng Tuyên, tuy không có giao thiệp sâu nhưng lòng vẫn đầy kính ý, vì đó là đệ tử duy nhất suốt vô số năm của Thanh Liên Đạo Tôn.

"Hừ, dù đại huynh ta không chết trực tiếp dưới tay Tiệt giáo nhưng nhân quả giữa chúng ta đã kết hạ.

Ta định đến Tây Kỳ bày Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận để đòi lại công đạo cho đại huynh, các vị có nguyện cùng ta đi một chuyến?" Nghe vậy, Văn Trọng vô cùng hưng phấn.

Lão đã nghe danh Tam Tiêu nương nương nắm giữ Hỗn Nguyên Kim Đấu, bên trong có chứa Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, trận này một khi bày ra, ngoại trừ Thánh nhân thì bất kỳ ai vào trận cũng sẽ bị tước bỏ tam hoa trên đầu, phong bế ngũ khí trong ngực, biến thành phàm nhân.

Lúc này có Vân Tiêu đích thân chủ trận, chỉ cần tiêu diệt Cơ Phát và Khương Tử Nha thì Ân Thương lần này thắng chắc!

Nghĩ vậy, Văn Trọng không chút do dự nói: "Lão phu nguyện dẫn người cùng đi với sư thúc!" Vân Tiêu gật đầu.

Văn Trọng tuy là hàng sư điệt nhưng luận về quyền lực thì rất lớn, lão là đại diện của Tiệt giáo ở nhân gian, trong thời kỳ lượng kiếp có quyền điều động đệ tử Tiệt giáo.

Đây là quyền lực do Thông Thiên giáo chủ ban cho.

Na Tra cũng hiếu kỳ về Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận nên lập tức biểu thị nguyện ý đi cùng.

Có Na Tra đi theo, Văn Trọng cũng yên tâm hơn vài phần.

Dù sao đây cũng là đệ tử của Khổng Tuyên, nếu có biến cố, Khổng Tuyên chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn đồ đệ gặp nguy hiểm.

Đùa chứ, ai dám tống đồ tôn của Thanh Liên Đạo Tôn lên Phong Thần Bảng thì kẻ đó coi như cũng gần kề cái chết rồi.

Xiển giáo bên kia lúc này vẫn chưa biết Tam Tiêu đã đến Tây Kỳ, chuẩn bị hốt trọn ổ Cơ Phát.

Khương Tử Nha hiện tại mặt mày tràn đầy tự tin, chỉ còn bước cuối cùng là hoàn thành việc thay triều đổi đại.

Nhiên Đăng đạo nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, im lặng không nói nhưng trong lòng vui như mở hội.

Lần này giúp Xiển giáo thắng lợi trong Phong Thần lượng kiếp, có được ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu hoàn chỉnh, việc đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở thành Chuẩn Thánh coi như đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

Chương 325

Nhiên Đăng đạo nhân đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng không giao ra ba mươi mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, ngay cả khi Triệu Công Minh đích thân đòi cũng không được.

Huống hồ y đã chuẩn bị đầu quân cho Tây Phương Giáo, lúc đó có sự bảo hộ của hai vị Thánh nhân phương Tây, Triệu Công Minh muốn lấy lại bảo vật là chuyện bất khả thi.

Cộng thêm khí vận có được từ Phong Thần lượng kiếp và khí vận của Tây Phương Giáo gia thân, việc đột phá Chuẩn Thánh là chắc như đinh đóng cột.

Sau đó dùng Định Hải Thần Châu chém một thi, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?

Vừa được danh lợi, vừa có thực quyền, không còn phải chịu sắc mặt của Quảng Thành Tử ở Xiển giáo nữa.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Nhiên Đăng lộ ra một nụ cười.

Đúng lúc đó, Khương Tử Nha đột nhiên xông vào hét lớn: "Không xong rồi lão sư!

Tam Tiêu của Tiệt giáo đã bày Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận ở Tây Kỳ, định lấy mạng Võ Vương Cơ Phát để báo thù cho Triệu Công Minh!" Nhiên Đăng đạo nhân bật dậy.

Đùa sao được, Cơ Phát không thể chết, gã mà chết thì Tây Kỳ như rắn mất đầu, Ân Thương thừa thắng truy kích thì coi như thua trắng.

Nhiên Đăng lập tức ra lệnh: "Các ngươi mau cùng ta quay lại Tây Kỳ, không được chậm trễ.

Để ta xem Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận kia có thật sự mạnh mẽ

như lời đồn hay không.” Dứt lời, thân hình Nhiên Đăng biến mất tại chỗ, Quảng Thành Tử và những người khác cũng vội vàng dẫn Khương Tử Nha bay lên không trung, trong chốc lát đã tới Tây Kỳ.

Lúc này, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận bao trùm cả Tây Kỳ, sát khí màu vàng ngút trời như một dòng sông hùng vĩ cuộn chảy không ngừng, không gian xung quanh như bị nuốt chửng.

Trong trận có Hoặc Tiên Đan, Bế Tiên Quyết, có thể làm mất đi cái thần của tiên, tiêu tan phách của tiên, hãm cái hình của tiên, tổn cái khí của tiên, làm tan vỡ nguyên bản và tổn hại chi thể của thần tiên.

Thần tiên vào đây thành phàm nhân, phàm nhân vào đây là tuyệt lộ, vô cùng lợi hại!

Trong trận, Vân Tiêu nhìn thấy Nhiên Đăng đạo nhân thì ánh mắt hiện lên vẻ căm hận tột cùng.

Trên đường đến đây, chân linh của đại huynh Triệu Công Minh đã kể lại tất cả, nếu không có Nhiên Đăng lén lút hạ thủ thì huynh ấy không thể nào tử trận nhanh như vậy.

“Nhiên Đăng, giết huynh ta, đoạt bảo vật, hôm nay nợ này phải tính cho rõ ràng!” Vân Tiêu gầm lên.

Nhiên Đăng đạo nhân lại tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm, dù sao người cũng đã chết, bảo vật đã lấy, Vân Tiêu muốn tính sổ thì y cũng chẳng sợ.

Hơn nữa Xiển giáo đông người thế này, chẳng lẽ không phá nổi một cái trận pháp nhỏ nhoi?

“Haha, Vân Tiêu đạo hữu, chuyện của lệnh huynh ta cũng lấy làm tiếc, nhưng lượng kiếp thì phải có người lên bảng, ta làm vậy cũng là bất đắc dĩ, mong Vân Tiêu đạo hữu lượng thứ.” Nghe vậy, Vân Tiêu càng thêm phẫn nộ, nàng không thèm che giấu tu vi nữa, khí tức

Chuẩn Thánh lập tức bùng nổ, uy áp khủng khiếp quét sạch không trung.

Nhiên Đăng đạo nhân chật vật không thôi, bị luồng uy áp này chấn cho thổ huyết.

Hóa ra Vân Tiêu đã sớm đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ để thành Chuẩn Thánh từ lâu, nhưng luôn giấu kín, đến hôm nay Nhiên Đăng mới biết Tiệt giáo còn có một vị Chuẩn Thánh.

Kẻ mạnh nhất dưới tầm Thánh nhân!

Nhiên Đăng mới chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong, dù có bảo vật trong tay cũng không thể đấu lại một vị Chuẩn Thánh.

Lục Áp đứng bên cạnh cũng đầy nghi ngại nhìn xuống Vân Tiêu, trong lòng bắt đầu tính kế bỏ chạy, vì mưu kế Đinh Đầu Thất Tiễn Thư là do gã đề ra, ai biết Vân Tiêu có giận lây sang gã không.

Nhưng đã quá muộn, Vân Tiêu dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu trong nháy mắt đánh rơi Lục Áp và Nhiên Đăng từ trên không xuống.

Chỉ với một kích, cả hai đã trọng thương, không còn sức phản kháng.

Mười hai Kim Tiên của Xiển giáo còn thê thảm hơn.

Dưới sự khống chế của Vân Tiêu, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận trực tiếp cuốn bọn họ vào trong, chỉ trong chốc lát đã tước bỏ tam hoa trên đỉnh đầu, phong bế ngũ khí trong lồng ngực, khiến họ trở thành phàm nhân.

"Hừ, mười hai Kim Tiên Xiển giáo?

Là mười hai cái túi rác thì có!

Vào trận của ta, trong vòng trăm ngày sẽ hóa thành máu loãng, vừa vặn lên bảng làm bạn với đại huynh ta!" Quỳnh Tiêu khinh miệt nói.

Trong trận, Quảng Thành Tử và những người khác nhìn nhau, ai nấy đều thấy vẻ đắng chát.

Họ không ngờ Vân Tiêu lại đột phá thành Chuẩn Thánh.

Hiện tại tu vi vạn năm đã bị trận pháp hóa giải sạch sành sanh, hoàn toàn trở thành người phàm, lần Phong Thần lượng kiếp này Xiển giáo đã thua, thua triệt để.

Giữa lúc Xiển giáo đang tuyệt vọng, một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên từ trên không trung, sau đó một bóng người bình thản hiện ra.

Người đó chỉ nhẹ nhàng vẫy tay về phía đại trận, trong nháy mắt đã kéo được Quảng Thành Tử ra ngoài.

Sau đó lại chỉ tay một cái, mười hai Kim Tiên vốn đã thành người phàm lập tức khôi phục tu vi Đại La Kim Tiên, ai nấy thần thanh khí sảng, nguyên khí sung túc.

"Bái kiến lão sư." Quảng Thành Tử nhận ra diện mạo người tới, cung kính bái lạy.

Đó chính là giáo chủ Xiển giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, tùy tiện ra tay cũng giúp họ khôi phục tu vi, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó.

Điều này cũng cho thấy Đại La Kim Tiên thực chất có thể sản xuất hàng loạt, nhưng Chuẩn Thánh và Thánh nhân thì không thể xoay chuyển dễ dàng, phải tự thân tu luyện.

"Vân Tiêu gu dũng, dám dùng Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận đối phó đồng môn, ta hỏi ngươi, đã biết tội chưa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Đi cùng ông lần này còn có Thái Thanh Lão Tử, chỉ là Lão Tử không lộ diện mà âm thầm quan sát, vì ông không giống Nguyên Thủy

Thiên Tôn có thể làm ra chuyện lấy lớn hiếp nhỏ như vậy.

Chương 326

“Con có tội gì?

Trong lượng kiếp, sinh tử là do thiên mệnh.

Đám người Xiển giáo giết được đệ tử Tiệt giáo, chẳng lẽ lại khinh Tiệt giáo ta không có người sao!” Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn giận quá hóa cười.

Vân Tiêu lúc này cũng bị cơn giận che mắt, dám có lời bất kính với Thánh nhân.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngu, vì có đại sư huynh ở bên cạnh, nếu không kéo đại sư huynh xuống nước thì sau này ông sẽ phải một mình đối diện với Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên giáo chủ.

“Đại sư huynh, huynh thấy chưa, đệ tử tốt do Thông Thiên sư đệ dạy dỗ đấy, dám bất kính với Thánh nhân!” Lão Tử thở dài, ông thừa hiểu ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đành bất đắc dĩ hiện thân.

Nhìn thấy Lão Tử, ngọn lửa giận trong mắt Tam Tiêu càng thêm sâu sắc.

“Thánh nhân thì đã sao?

Hôm nay ta sẽ dùng Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận lĩnh giáo Thánh nhân!” Quỳnh Tiêu quát lớn, đại trận lập tức mở rộng bao vây cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Vân Tiêu không nói gì nhưng hành động đã chứng minh tất cả: hôm nay dùng Cửu Khúc Hoàng Hà thí Thánh!

“Hừ, không tự lượng sức mình, lũ kiến hôi mà dám bất kính với Thánh nhân.

Đã vậy, để ta thay Thông Thiên sư đệ dạy bảo các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, trong lòng dâng lên sát ý.

Đường đường là Thánh nhân, Thánh nhân bất khả nhục đâu phải lời nói suông, dù Vân Tiêu là Chuẩn Thánh thì đã sao.

Dưới tầm Thánh nhân đều là kiến hôi, Chuẩn Thánh cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Bích Tiêu là người nóng tính nhất trong ba chị em đã ra tay trước, Kim Giao Tiễn được tế ra nhắm thẳng vào Thái Thanh Lão Tử.

Nhưng Lão Tử nét mặt lãnh đạm không chút cảm xúc, vẫn ngồi trên lưng Thanh Ngưu, chỉ phất tay áo một cái đã thu mất Kim Giao Tiễn đang bay lượn trên không.

"Thu bảo vật của chúng ta, hôm nay nhất định phải cho lão biết tay!" Vân Tiêu mặt lạnh lùng, cầm kiếm đâm về phía Lão Tử.

Lão Tử khinh miệt, Thái Cực Đồ lập tức xuất hiện trên đầu Vân Tiêu và thu nàng vào trong.

Ở phía bên kia, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cầm kiếm đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn, họ quá tự tin vào Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, tưởng rằng trong trận có thể tùy ý nhào nặn Thánh nhân.

Nhưng sự cường đại của Thánh nhân vượt xa trí tưởng tượng của hai kẻ chưa tới tầm Chuẩn Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề nhân từ như Lão Tử.

Nhìn Quỳnh Tiêu lao tới, ông lạnh lùng vung Ngọc Thanh Thánh Lệnh, hóa thành luồng thanh quang đập nát thiên linh cái của nàng.

Quỳnh Tiêu không kịp né tránh, vẫn lạc ngay tại chỗ, chân linh bay vào Phong Thần Bảng.

Bích Tiêu thấy vậy thì bi thống tột cùng.

Vân Tiêu bị Lão Tử thu đi không rõ sống chết, Quỳnh Tiêu bị đánh chết lên bảng, tu vi mấy ngàn năm hóa thành hư vô.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, lão thật không biết xấu hổ, lấy lớn hiếp nhỏ, ta liều mạng với lão!" Bích Tiêu gào thét lao lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ tùy tay phất một cái đã đánh chết nàng, đưa lên bảng làm bạn với Quỳnh Tiêu.

Không còn Tam Tiêu, Cửu Khúc Hoàng Hà trận không người chủ trì cũng bắt đầu tiêu tan.

Văn Trọng đứng ngoài trận chứng kiến cảnh này mà lòng đau như cắt, Tam Tiêu là những đệ tử kiệt xuất nhất của Tiệt giáo, nay lại có kết cục như vậy, chẳng lẽ trời muốn diệt Tiệt giáo sao?

Cùng lúc đó, Thông Thiên giáo chủ đang bế quan ở Kim Miết đảo chợt cảm thấy nhói lòng, ông mở bừng mắt và biến mất tại chỗ.

Tuy nhiên ông không đến thẳng chiến trường mà hướng về Đại La Thiên Thanh Liên Cung để mượn Tru Tiên Trận Đồ của La Thiên, nhằm hợp thành Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh đối phó với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tại Thanh Liên Cung, La Thiên nhìn Thông Thiên giáo chủ vừa đến, hỏi: "Đã nghĩ thông chưa?" Thông Thiên giáo chủ gật đầu.

La Thiên thở dài, phất tay một cái, trận đồ ngập tràn sát khí bay ra rơi vào tay Thông Thiên.

Cảm nhận trận đồ cùng bốn thanh thần kiếm trong tay, Thông Thiên lòng đầy sát ý, không quên cúi đầu tạ ơn: "Thông Thiên tạ ơn Đạo Tôn." La Thiên phất tay: "Không cần nói nhiều, đi đi." Thông Thiên cáo từ rồi rời khỏi Đại La Thiên.

Chỉ trong nháy mắt, ông đã xuất hiện trên bầu trời Tây Kỳ, uy thế Thánh nhân bao trùm chín tầng trời, vô cùng vô lượng, khiến quân đội

hai bên đều kinh hãi run rẩy.

Đệ tử Tiệt giáo phía dưới thấy giáo chủ đến thì quỳ rạp xuống than khóc kể lại mọi chuyện.

Nghe tin Tam Tiêu đã tử trận, Thông Thiên nhắm mắt lại đầy đau xót, rồi quay sang lạnh lùng bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nguyên Thủy, ngươi uổng công làm Thánh nhân.

Phong Thần lượng kiếp vốn là cuộc tranh giành giữa đệ tử Tam giáo, sinh tử do thiên mệnh không trách được ai, nhưng ngươi lại vứt bỏ liêm sỉ, lấy lớn hiếp nhỏ ra tay với đệ tử ta.

Hôm nay đừng trách ta dùng Tru Tiên Kiếm Trận để đòi lại công đạo!" Dứt lời, quanh thân Thông Thiên cuộn trào sát khí nồng đậm, bốn thanh thần kiếm xuất hiện lao vút lên không, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức thành hình.

Cả thiên địa như bị lấp đầy bởi sát khí, trận pháp từng một thời lừng lẫy trong tay Ma Tổ La Hầu nay lại tái hiện ở Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy cảnh này thì trong mắt đầy vẻ kiêng dè.

Đùa chứ, Tru Tiên Kiếm Trận là đệ nhất sát trận của Hồng Hoang, chính Hồng Quân Đạo Tổ từng nói: Phi tứ Thánh tề chí bất khả phá (Không đủ bốn Thánh nhân cùng đến thì không phá được).

Chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ thấy sự cường đại của trận này.

Nhưng Nguyên Thủy cũng không sợ, vì trong tay ông có Bàn Cổ Phiên, dù sức công phá có lẽ không bằng Tru Tiên Kiếm Trận nhưng vẫn đủ sức chống đỡ.

Tuy nhiên khi cảm nhận sự vận hành của trận pháp, ông sững sờ: "Ngươi luyện lại Tru Tiên Kiếm Trận rồi?" Lần này trận pháp sắc bén hơn hẳn, tiên thiên sát khí và sát phạt chi khí hùng hồn vô lượng,

vượt xa dự tính của ông và Lão Tử.

Chương 327

Hai người nhìn nhau, thấy rõ sự chấn kinh trong mắt đối phương.

Lão Tử cũng không ngờ uy lực của trận pháp này lại kinh người đến thế!

“La Thiên Đạo Tôn đã cho ông ấy mượn Tru Tiên Trận Đồ.” Lão Tử trầm giọng nói.

Là người mạnh nhất trong các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ông có thể nhìn thấu thiên cơ sâu sắc hơn Nguyên Thủy.

“La Thiên Đạo Tôn sao?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn chau mày.

Một vị chí cao năng giả nhúng tay vào việc này khiến ông cảm thấy đau đầu.

Cuộc tranh đoạt tử khí năm xưa đã cho họ thấy thực lực của La Thiên, ai dám đắc tội?

Nếu vị đó thực sự can thiệp thì phiền phức to rồi.

Tuy nhiên, kiếm trận đã triển khai, sát phạt lâm thể, kiếm mang khủng bố khiến họ không còn thời gian suy tính nữa.

Có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, Thông Thiên lúc này chính là Thánh nhân mạnh nhất.

Dù Nguyên Thủy có Bàn Cổ Phiên nhưng một mình nó không thể đấu lại Tru Tiên Kiếm Trận.

“Hai vị sư huynh, hôm nay là lần cuối ta gọi các người là sư huynh, mời hai vị vào trận của ta một phen!” Thông Thiên dứt lời, xoay người bay vào trong trận chờ đợi.

Nếu hôm nay chỉ có Nguyên Thủy và Lão Tử thì họ chắc chắn sẽ

thua thiệt, nhưng Thông Thiên không ngờ hai vị sư huynh lại cấu kết với hai kẻ vô sỉ phương Tây.

"Hai vị đã đứng xem lâu như vậy rồi, chẳng lẽ định để chúng tôi phải mời ra sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

Vừa dứt lời, một tràng cười sảng khoái vang lên từ hư không: "Haha, đường xá phương Tây xa xôi, tôi đến muộn một bước, xin hai vị sư huynh thứ tội." Hư không rung chuyển, kim quang mở lối, phạm âm như mưa, điềm lành muôn trượng, hai vị Thánh nhân từ hư không bước ra.

Đó chính là Vạn Phật Chi Tổ Tiếp Dẫn Thánh nhân và Vạn Phật Chi Mẫu Chuẩn Đề Thánh nhân.

Nghe lời Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng không đáp.

Nếu không phải vì ông và Lão Tử không phá nổi Tru Tiên Kiếm Trận thì đời nào ông lại nhờ hai kẻ vô sỉ này giúp đỡ.

"Hahaha, quả nhiên là các sư huynh tốt của ta, việc riêng của Tam giáo chúng ta lại đi kéo người ngoài vào, đã vậy thì ta không khách khí nữa!" Thông Thiên giáo chủ mặt lạnh như tiền, dốc toàn lực thi triển trận pháp khiến sát khí càng thêm nồng đậm, tiêu sát chi khí tràn ngập thiên địa, đảo lộn thiên cơ, tận diệt sinh cơ.

"Vào trận thôi." Lão Tử thở dài rồi bước vào đầu tiên, ba người còn lại cũng không do dự theo sau.

Tru Tiên Kiếm Trận sát cơ ngập tràn, kiếm khí vô hình tung hoành bên trong.

Có bài thơ mô tả trận này: Phi đồng phi thiết diệc phi cương, Từng tại Tu Di sơn hạ tàng.

Bất dụng âm dương điên đảo luyện, Khởi vô thủy hỏa thối phong

mang.

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ xứ hồng quang.

Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường.

Bài thơ đủ thấy sự cường đại của trận pháp, nhất là khi Thông Thiên giáo chủ đã có đủ trận đồ và đích thân Thánh nhân bố trận, uy lực mạnh hơn thời La Hầu gấp bội.

Chẳng trách Lão Tử và Nguyên Thủy phải liên thủ với Tây Phương Nhị Thánh.

"Thông Thiên sư đệ, ta khuyên chú đừng chấp mê bất ngộ, Tiệt giáo suy vong là thiên số định sẵn, một mình chú không thể xoay chuyển nổi đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn trong trận.

Nhưng Thông Thiên bỏ ngoài tai, dốc toàn lực vận chuyển trận pháp, sát cơ tứ phía, đảo lộn âm dương ngũ hành, vạn giới vỡ vụn!

Bên trong trận, ngay cả pháp tắc cũng bị bóp méo, Thánh nhân cũng khó lòng tiếp dẫn thiên địa chi lực ngay lập tức.

Cả Hồng Hoang rung chuyển!

Nếu không nhờ sức mạnh Thiên Đạo duy trì, e rằng đại thế giới này đã sụp đổ.

Vô số đại năng quan sát trận chiến đều run sợ, không dám lại gần vì sợ lượng kiếp quấn thân.

Đối mặt với tình hình này, bốn vị Thánh nhân cuối cùng cũng phải nghiêm túc.

Họ chia nhau mỗi người một hướng để phá trận, chỉ cần lấy đi bốn thanh kiếm thì trận pháp sẽ tự phá.

Lão Tử khẽ quát, dùng đến thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh

đi đến chỗ thanh kiếm mạnh nhất, ba người còn lại cũng dùng đến tuyệt kỹ mạnh nhất để phá trận nhanh chóng.

Chuyện hôm nay là do thiên số, sau lần này Tru Tiên Tứ Kiếm sẽ do Nguyên Thủy và Lão Tử quản lý, vì trận pháp này quá mạnh, không Thánh nhân nào muốn nó tiếp tục tồn tại để đè đầu cưỡi cổ mình.

Năm xưa Hồng Quân hợp đạo đã dự đoán Tiệt giáo sẽ là đệ nhất đại giáo, tất bị trời đố kỵ.

Thông Thiên dù có kiếm trận nhưng cũng không thể dùng nó để trấn áp khí vận Tiệt giáo.

Tiệt giáo suy vong là kế hoạch của Thiên Đạo.

Thế nhân cứ tưởng Thánh nhân là mạnh nhất Hồng Hoang, đâu biết họ cũng chỉ là con rối của Thiên Đạo, nhất cử nhất động đều bị Thiên Đạo kiểm soát chặt chẽ.

Cuối cùng, giữa tiếng gầm nộ của Thông Thiên, bốn thanh thần kiếm đã bị bốn Thánh nhân thu mất!

Khi Thái Thanh và Nguyên Thủy định thu luôn trận đồ thì một bàn tay khổng lồ từ hư không thò xuống, không hề sợ hãi kiếm khí và sát khí, thản nhiên chộp lấy Tru Tiên Trận Đồ.

Lão Tử và Nguyên Thủy biết là La Thiên lấy đi nên không ngăn cản.

Chương 328

Trận pháp cường đại bị phá, bốn Thánh nhân cũng không dễ chịu gì.

Chật vật nhất là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, quần áo rách rưới, sắc mặt trắng bệch.

Còn Lão Tử và Nguyên Thủy thì trông vẫn khá ung dung.

"Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên sư huynh quả nhiên lợi hại, đáng tiếc sau hôm nay nó sẽ không bao giờ xuất hiện nữa." Chuẩn Đề cười đắc thắng.

Sau việc này Tam Thanh sẽ triệt để rạn nứt, tạo cơ hội cho Phật giáo tráng đại, đó là định số không ai ngăn nổi.

"Thông Thiên sư đệ, chú thua rồi." Lão Tử nhìn Thông Thiên rồi nói.

Thông Thiên không đáp, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi biến mất.

Ông chưa thua, vì ông vẫn còn quân bài cuối cùng: Vạn Tiên Trận!

Đây là trận pháp ông nghiên cứu trong lúc chế tác Tru Tiên Kiếm Trận nhưng chưa từng sử dụng.

Nếu thắng, cục diện Phong Thần sẽ bị viết lại, Tiệt giáo sẽ là người chiến thắng cuối cùng, Xiển giáo và Nhân giáo sẽ bị ép vế.

Nếu thua, Tiệt giáo sẽ chỉ còn cái danh, đệ tử sẽ biến mất khỏi Hồng Hoang.

Để bày Vạn Tiên Trận không hề đơn giản, nó cần tập hợp toàn bộ đệ tử Tiệt giáo đang ở bên ngoài, lấy Thông Thiên làm nhãn trận, trận trong trận, sức mạnh của muôn vàn tiên nhân thúc động, uy lực không

lời nào tả xiết.

Trong nguyên tác, vì là lần đầu sử dụng nên phối hợp chưa ăn ý, lại có đệ tử phản bội nên mới thất bại, khiến Tiệt giáo đi vào đường cùng.

"Đi, chúng ta về trước đã!" Đám người Văn Trọng thấy giáo chủ rời đi cũng nhanh chóng rút lui để bàn kế sách đối phó phản tặc Tây Kỳ.

Ở phía bên kia, tại Triều Ca, Đế Tân cũng thông qua hệ thống âm thầm quan sát mọi việc.

Mấy năm qua ông đã dùng toàn lực tu sửa hệ thống và đạt được một số kết quả.

Dù chưa khôi phục nhiều công năng nhưng hiện tại có thể nhìn trộm được cả Thánh nhân, dù vậy với Hồng Quân hay Thanh Liên Đạo Tôn thì ông không dám, vì hệ thống cảnh báo họ ở đẳng cấp mà ngay cả thời toàn thịnh của hệ thống cũng không bì kịp.

"Chết tiệt, Thông Thiên giáo chủ phế vật thế, có Tru Tiên Kiếm Trận mà cũng thua, lãng phí bảo vật!" Đế Tân bực tức.

Quân Tây Kỳ đã đánh tới cửa nhà, nếu không có người Tiệt giáo cầm chân thì ông đã sớm mất nước.

Nhưng Tiệt giáo cũng chẳng trụ được bao lâu nữa.

Là một người xuyên không có hệ thống mà lại rơi vào kết cục này, Đế Tân thấy thật uất ức!

Giữa lúc đang bế tắc, hệ thống đột ngột lên tiếng: "Ký chủ, thực ra tôi có một cách, nhưng rủi ro lớn, xác suất thành công chưa đầy 50%." Đế Tân mừng rỡ hỏi: "Có cách gì cứ nói đi, đừng úp mở nữa!" Hệ thống trực tiếp trả lời: "Cách này đơn giản, trong Hồng Hoang Lục Giới, mục tiêu của chúng ta là Ma Giới!

Theo quét của tôi, lần lượng kiếp này không chỉ sinh ra Phong Thần Bảng mà còn có Phong Ma Bảng!

Phong Ma Bảng là thứ Thiên Đạo dùng để khống chế Ma Giới.

Tôi có thể dùng toàn bộ năng lượng tích lũy để giúp ký chủ trở thành một nhân vật tương đương Thiên Đế Hạo Thiên ở Ma Giới, nhưng nhược điểm là ký chủ phải tu luyện lại từ đầu." Nghe vậy, Đế Tân lại lo lắng.

Dù làm chúa tể Ma Giới nhưng bản thân lại là phàm nhân, Ma Giới có chín đại Ma Tôn, lại không biết Ma Tổ La Hầu còn sống không, đến đó chẳng khác nào nộp mạng.

Chín đại Ma Tôn làm sao cam lòng để một Ma Đế phàm nhân ngồi trên đầu mình?

"Hệ thống, còn cách nào khác không?

Đến Ma Giới chắc tôi không sống nổi quá ba giây mất.

Mẹ kiếp, thà lên Phong Thần Bảng làm thần tiên còn sống được cả triệu năm!" Đế Tân thở dài.

Dù làm con rối của Thiên Đế thì ít ra cũng trường sinh bất lão, có pháp lực tiêu dao.

Im lặng một hồi, hệ thống mới nói: "Tất nhiên ký chủ có thể chọn ở lại chờ Cơ Phát tới chém đầu, rồi lên Phong Thần Bảng làm con rối cho Hạo Thiên." Nghe hệ thống mỉa mai, Đế Tân suýt nhảy dựng lên: "Mẹ kiếp, cái hệ thống quái quỷ gì vậy?

Hệ thống người ta thì khởi đầu max cấp, thiên phú tỷ lần, tặng đạo thể Thánh nhân.

Đằng này không đi Ma Giới thì làm con rối, đi thì chết, chọn kiểu gì cũng như hạch!" Chợt Đế Tân nảy ra ý nghĩ, hỏi: "Hệ thống, Phong

Ma Bảng đang ở đâu?

Tôi có thể dùng nó để phong người của Ân Thương thành thần không?" Hệ thống im lặng như đang suy tính, một lúc lâu sau mới đáp: "Về lý thuyết là khả thi, nhưng ai đã lên Phong Thần Bảng thì không thể lên Phong Ma Bảng nữa.

Phong Ma Bảng hiện đang nằm trong người Thân Công Báo.

Nếu ký chủ muốn, tôi có thể dùng sức mạnh cuối cùng để kích hoạt nó." Đế Tân kích động vô cùng.

Hóa ra Phong Ma Bảng luôn ở bên cạnh mình.

Cả Khương Tử Nha và Thân Công Báo đều có tướng phi hùng, không có chuyện thật giả gì ở đây cả.

Chỉ là Khương Tử Nha thay trời Phong Thần, còn Thân Công Báo thay trời Phong Ma.

Cả hai đều là kẻ ứng kiếp, nhưng Phong Ma Bảng luôn ẩn giấu trong người Thân Công Báo, bị Thiên Đạo che đậy nên ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phát hiện ra.

Chẳng trách trong nguyên tác, sau khi Phong Thần kết thúc, Thân Công Báo lại bị Thánh nhân ném xuống Bắc Hải để lấp mắt biển, thực chất là để trấn áp Phong Ma Bảng không cho nó xuất thế.

Đạo và Ma không đội trời chung, Thánh nhân không muốn thấy Phong Ma Bảng xuất hiện.

Thân Công Báo nắm giữ Phong Ma Bảng nên có khí vận cực lớn, Thánh nhân chỉ dám trấn áp chứ không dám giết vì sợ khí vận phản phệ.

Chương 329

"Hệ thống, kích hoạt Phong Ma Bảng trong người Thân Công Báo ngay lập tức!" Đế Tân nén lòng kích động nói.

Phong Ma Bảng cũng có thể thu chân linh, hiện tại là giai đoạn cuối của Phong Thần, sau khi Vạn Tiên Trận bị phá sẽ có rất nhiều đệ tử Tiệt giáo tử trận.

Phong Ma Bảng có thể âm thầm tranh đoạt chân linh với Phong Thần Bảng.

Đợi đến khi Phong Thần kết thúc, cửa ngõ Ma Giới mở ra, Đế Tân có thể dẫn người của mình rời khỏi Hồng Hoang đến Ma Giới.

Có Phong Ma Bảng trong tay, dù là phàm nhân thì chín đại Ma Tôn cũng không dám động vào ông một sợi lông.

Ai động vào ông là coi như đùa giỡn với khí vận phản phệ.

Nghĩ tới đây, nụ cười của Đế Tân càng thêm đậm, như thấy Ma Giới đang vẫy gọi.

"Hắc hắc, Cơ Phát, chiếm được thiên hạ thì sao?

Thọ mệnh của ngươi cũng chỉ được trăm năm, có lẽ khi ta quay lại đây, ngươi đã thành một nắm cát vàng rồi." Đế Tân lẩm bẩm.

Phong Thần lượng kiếp không chỉ nhắm vào tu sĩ Tam giáo mà còn nhằm áp chế Nhân tộc.

Cơ Phát dù làm Nhân Hoàng nhưng cũng chỉ là con rối trong tay Thánh nhân.

Sau nhà Tây Chu, các triều đại sau này không còn thấy dấu tích của tiên thần nữa, mãi đến ngàn năm sau mới có phân hồn của Lão Tử

chuyển thế xuống trần hiển thánh, nhưng đó là chuyện sau này.

Ở phía bên kia, Thông Thiên giáo chủ dẫn lãnh đệ tử Tiệt giáo bố hạ Vạn Tiên Đại Trận bên ngoài thành Triều Ca, che trời lấp đất, trấn áp tất cả.

Hầu như toàn bộ đệ tử Tiệt giáo đã tề tựu đông đủ theo lệnh triệu tập.

Trận pháp vừa thành, một luồng sát khí khủng khiếp xông thẳng lên trời như muốn phá tan Hồng Hoang.

Đây là lần đầu sử dụng nên phối hợp còn chưa ăn ý, nếu có thêm thời gian hoàn thiện thì uy lực sẽ còn kinh khủng hơn nhiều.

"Không ngờ Thông Thiên sư đệ lại sáng tạo ra đại trận như vậy, đáng tiếc không thể xoay chuyển thiên số." Các tu sĩ quan sát đều kinh ngạc, nhất là Thái Thanh Lão Tử thở dài đầy tiếc nuối.

"Hừ, có Vạn Tiên trận thì sao?

Thông Thiên tưởng có thể dựa vào nó để lật ngược tình thế chắc?

Thật là si tâm vọng tưởng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh miệt nói.

Ông là Thánh nhân nên biết rõ Vạn Tiên trận này lấy Thông Thiên làm nòng cốt, tập hợp sức mạnh của vạn tiên.

Dù chưa hoàn thiện nhưng cũng khiến Thánh nhân phải kiêng dè.

Tuy nhiên ông đã chuẩn bị sẵn, sớm đã mua chuộc một số đệ tử Tiệt giáo để làm tay trong.

Đến lúc đó trận pháp sẽ tự tan vỡ.

Tiệt giáo tuy đông nhưng lòng người không đồng nhất, Thông Thiên chỉ lo thu đệ tử mà quên kiểm tra tâm tính, gieo mầm tai họa từ đây.

Vạn Tiên Đại Trận đứng sừng sững trên không trung, mang theo sức mạnh kinh hoàng tấn công về phía bốn vị Thánh nhân.

Đi đến đâu gạch đá tiêu tan, sinh linh tịch diệt, mọi thứ quy về hư không.

Các đại năng Hồng Hoang cũng hồi hộp theo dõi chiến cục.

Việc các Thánh nhân giao đấu không thường xuyên xảy ra, mỗi lần đều giúp họ học hỏi được nhiều, nên họ chỉ mong đám Thánh nhân này đánh nhau một trận sống mái.

"Thông Thiên sư đệ, đừng chấp mê bất ngộ nữa, cứ thế này chỉ khiến nhiều đệ tử Tiệt giáo lên bảng hơn thôi." Lão Tử khuyên nhủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì chẳng thèm nể mặt: "Đại sư huynh nói nhảm với ông ta làm gì?

Để em cho ông ấy lĩnh giáo thế nào là thiên số!" Dứt lời, Bàn Cổ Phiên xuất hiện, khí nhận khai thiên tràn ngập không trung, sức mạnh Tiên Thiên Chí Bảo được phát huy tối đa.

Nhưng Thông Thiên giáo chủ chỉ cười lạnh, với sự gia trì của Vạn Tiên trận, ông như Bàn Cổ tái thế, sức mạnh trực tiếp phá tan phong tỏa của khí nhận.

Lúc này sức mạnh của Thông Thiên đã vượt xa Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ông cười lớn: "Hai vị sư huynh luôn nói ta thu nhận bừa bãi, trái với tôn chỉ Huyền môn, nhưng hôm nay đại trận này là do chính những đệ tử đó hợp thành, cả đời các người cũng không bao giờ bố trí nổi trận pháp như vậy!" Rõ ràng Thông Thiên đang mỉa mai đệ tử của hai người quá ít ỏi.

Lão Tử biến sắc, cùng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không chần chừ nữa, cả bốn cùng ra tay chiến đấu với Thông Thiên.

Nhất thời bất phân thắng bại!

Chư Thánh kinh ngạc: Vạn Tiên trận này lợi hại không kém gì Tru Tiên Kiếm Trận, gần như tập hợp được sức mạnh tề thiên.

Họ cũng thầm ngưỡng mộ trận đạo của Thông Thiên, trong ba đạo Đan, Khí, Trận thì Trận đạo quả thực có chiến lực độc tôn.

Nhờ sức mạnh đại trận, Thông Thiên có thể tự hào chiến đấu với bốn người, nhưng vì lần đầu sử dụng và sự phá hoại của đám phản đồ bên trong, sức mạnh đại trận bắt đầu suy giảm nhanh chóng.

Thông Thiên biến sắc, ông thừa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

Mau đi lấy Lục Hồn Phiên cho ta!" Thông Thiên quát lớn về phía một góc đại trận.

Trên Lục Hồn Phiên, Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm viết xuống danh tính của Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương nhị thánh cùng bọn người Cơ Phát, đồng thời tế bái thỏa đáng.

Chương 330

Chỉ cần mượn lực lượng của Vạn Tiên Trận dao động linh kỳ, liền có thể khiến Thánh nhân thụ tổn!

Còn hạng phàm nhân như Cơ Phát hay Khương Tử Nha, chỉ cần bái một cái là chết, tuyệt không có khả năng sống sót.

"Trường Nhĩ Định Quang Tiên, ngươi đang làm gì?" Tuy nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ gọi mấy lần cũng không thấy hồi đáp, ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện nơi cung phụng Lục Hồn Phiên đã trống không, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã không biết đi đâu về đâu.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên tuy là tùy tùng của Thông Thiên, thường xuyên ở bên cạnh, rất được Thông Thiên tín nhiệm, nhưng y là kẻ có dã tâm, không cam lòng làm một tiểu đạo đồng, mà muốn trở thành đại nhân vật như Thập Nhị Kim Tiên.

Trận chiến giữa Xiển giáo và Tiệt giáo đang lúc nguy cấp, Trường Nhĩ Định Quang Tiên cảm thấy Thông Thiên Giáo Chủ tất bại!

Môn hạ sư huynh đệ đều sẽ bước lên Phong Thần Bảng, y không muốn đi theo con đường đó.

Tất nhiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng không dám dùng Lục Hồn Phiên để tập kích Thông Thiên Giáo Chủ, dù sao dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, kẻ đi theo Thông Thiên lâu năm như y sớm đã biết sự khủng bố của Thánh nhân.

Vì vậy, y chỉ ôm Lục Hồn Phiên, thoát khỏi trận pháp rồi trốn đi.

Thông Thiên lại hét lớn vài tiếng, vẫn không thấy bóng dáng, rốt cuộc hiểu ra Trường Nhĩ đã phản bội.

"Đám tiểu nhân các ngươi, thật hèn hạ!" Thông Thiên mắng, bọn

chúng lấy lớn hiếp nhỏ, lấy nhiều bắt nạt ít, lại còn dùng âm mưu quỷ kế.

Lúc này, tiếng thảm thiết vang lên liên tiếp, Vạn Tiên Trận lung lay sắp đổ.

Tứ đại Thánh nhân phá trận, nhanh chóng áp chế Thông Thiên Giáo Chủ!

Làm gì còn thời gian để đi tìm Trường Nhĩ Định Quang Tiên đòi lại Lục Hồn Phiên.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cùng bốn người cầm Tru Tiên Tứ Kiếm giết vào trong trận, chém giết người của Tiệt giáo như chém dưa thái rau, không một ai là đối thủ một hiệp.

"Hừ hừ, ta còn tưởng đám người này lợi hại thế nào." Quảng Thành Tử miệt thị nói.

Tiệt giáo đề cao giáo dục không phân biệt chủng loại, môn hạ đệ tử đông đảo, tu vi tất nhiên thượng vàng hạ cám, kẻ tu vi cao như Tam Tiêu thì Xiển giáo không ai địch nổi, nhưng hạng vô dụng lại càng nhiều hơn.

Người của Tiệt giáo nghe vậy càng thêm giận dữ, liều mạng xông lên.

Đúng lúc đó!

"Phụt!" Dưới sự vây công của tứ thánh, Thông Thiên Giáo Chủ đơn độc khó chống đỡ, phun ra một ngụm tiên huyết.

Lão Tử nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ, thở dài một tiếng rồi thu tay.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thừa cơ bồi thêm một kích, khiến Thông Thiên lại thổ huyết một lần nữa.

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên nói: "Không

thức thiên số, uổng công làm thầy, cũng uổng danh Thánh nhân." Thông Thiên nghe vậy tức đến mức khí huyết dâng trào: Bốn đánh một, còn ra vẻ hay lắm sao!

"Thông Thiên đạo huynh đã bại, nên chừa cho người một đường lui, bần đạo không tính toán với đạo huynh nữa, nhưng môn chúng của đạo huynh vẫn chấp mê bất ngộ, để ta đi khuyên bảo họ cải tà quy chính." Chuẩn Đề nói một cách đạo mạo.

Tiếp Dẫn gật đầu, việc này là thứ yếu, thu phục môn nhân mới là trọng tâm.

Nếu không ra tay, môn nhân Tiệt giáo sẽ bị giết sạch mất.

Phải biết rằng, đám Kim Tiên Xiển giáo như Quảng Thành Tử, kẻ nào cũng tâm ngoan thủ lạt, ra tay vô tình!

"Thượng thiên có đức hiếu sinh, mấy vị chớ nên sát tâm quá nặng." Chuẩn Đề uy nghiêm hét lớn, Quảng Thành Tử cảm thấy đạo tâm run rẩy, liền dừng tay lại.

Bọn người Quảng Thành Tử mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Thánh nhân quát một tiếng, ai có thể chịu nổi?

Tại Đại La Thiên ở ngoài ba mươi ba tầng trời, La Thiên thấy cảnh này liền cười cười: Vừa mới đánh bại Thông Thiên Giáo Chủ, nội bộ đã nảy sinh mâu thuẫn, thật nực cười.

Lúc này, Chuẩn Đề nhìn số lượng không ít môn đồ Tiệt giáo còn sót lại, không khỏi vui mừng khôn xiết: Trong này có không ít kỳ tài, thật là trời giúp Phật giáo ta!

Ngay lập tức, Chuẩn Đề dùng Càn Khôn Túi điên cuồng thu hút, trong nhất thời, ba ngàn khách hồng trần đều bị thu vào trong túi.

"Khốn kiếp!" Bọn người Quảng Thành Tử không vui, chẳng lẽ họ không biết Chuẩn Đề muốn làm gì?

Tuy nhiên, đám môn đồ Tiệt giáo này đều là lũ mặt dơi tai chuột, dị loại, bọn người Quảng Thành Tử vốn dĩ nhìn không vừa mắt, càng không muốn thu phục, nên để mặc Chuẩn Đề tùy ý thu gom.

Nhưng cũng có đệ tử Xiển giáo lo lắng: Đám môn đồ Tiệt giáo này nên giết hết đi để chúng lên Phong Thần Bảng, sau này hoàn toàn không còn quan hệ cạnh tranh, nếu để vào Tây Phương giáo thì sau này có thể sẽ tranh đoạt khí vận của Xiển giáo.

Tranh chấp giữa hai giáo đã sớm bộc lộ.

Quảng Thành Tử tâm niệm vừa động, hét lớn một tiếng, cầm Tru Tiên Kiếm tiếp tục đại sát tứ phương, chuyên chọn những kẻ pháp lực cao thâm mà giết, thà để chúng lên Phong Thần Bảng còn hơn để chúng nhập vào Phật giáo.

Thông Thiên Giáo Chủ đang bị chế nhạo tức giận đến mức định vận chuyển bí pháp để liều mạng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến thánh thể bị tổn thương.

Đúng lúc này!

Trên hư không đột nhiên tử quang rực rỡ, một luồng uy áp bàng nhiên không tên từ thiên không giáng xuống.

Thiên đạo thánh uy!

Ngay sau đó là tử khí kinh thiên, tường thụy ức vạn, biển pháp tắc lộ ra một góc sắc bén.

Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một tiếng, biết thời cơ đã mất, lần sau muốn giáo huấn Thông Thiên Giáo Chủ e rằng không còn cơ hội nữa.

Thiên đạo uy áp tràn ngập đất trời, nhất thời tất cả mọi người đều

dừng tay, toàn bộ quỳ lạy mô bái.

Chương 331

Tại Đại La Thiên, La Thiên cũng cảm giác được Hồng Quân lâm phàm, biết được quân số trên Phong Thần Bảng đã định, kiếp lực và nghiệp lực đang nhanh chóng tiêu tán, thiên địa đang phục hồi, trong lòng có chút suy tính.

"Sư phụ, bọn họ bắt nạt đệ tử, bắt nạt đệ tử!" Thông Thiên nhìn thấy Hồng Quân, suýt nữa thì phát khóc, giống như một đứa trẻ vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày.

Hiểu rằng Hồng Quân thương yêu Thông Thiên nhất, đang định giải thích một phen thì nghe Hồng Quân lạnh giọng quát: "Đủ rồi, trợ trụ vi ngược, nghịch thiên mà hành, đáng phạt!" Hồng Quân nhạt giọng nói.

Lão Tử cùng Tây Phương nhị thánh cũng lần lượt tiến lên hành lễ kiến đạo tổ.

Sau đó, đệ tử tam giáo cũng lần lượt quỳ bái Hồng Quân.

Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng, khẩn cầu Hồng Quân thả đệ tử mình ra, nhưng bị Hồng Quân mắng cho một trận, trực ngôn thiên ý không thể làm trái, sau đó đưa Thông Thiên về Tử Tiêu Cung diện bích tư quá.

Trận lượng kiếp này cứ thế hạ màn.

Thực ra Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hiểu, Đạo Tổ làm vậy là biến tướng bảo hộ Thông Thiên, sợ đám người này tiếp tục tìm Thông Thiên phiền phức.

Sự thật là Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn chưa hạ nhục được Thông Thiên triệt để, nên trong lòng có chút oán trách Đạo Tổ thiên vị.

Lúc này.

"Sư phụ, Nhiên Đăng lão sư thật không thể lý giải nổi." Sau khi Hồng Quân rời đi, Quảng Thành Tử là người đầu tiên lên tiếng, tuy miệng gọi là lão sư, nhưng trước mặt đại chúng lại không hề nể mặt Nhiên Đăng chút nào.

Nguyên lai, khi Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cùng đám người Ngọc Đỉnh Chân Nhân định giết Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên, Kim Quang Tiên thì bị Nhiên Đăng ngăn lại.

Phải biết rằng đó là những kẻ xuất sắc dưới trướng Thông Thiên, không cho chúng lên Phong Thần Bảng, chẳng lẽ để chúng sống sót nhập vào Tây Phương giáo?

Nếu không có Chuẩn Đề ở đó, Quảng Thành Tử đã mắng Nhiên Đăng quá hướng về Phật giáo rồi.

Nhưng lúc này Nhiên Đăng đã sớm có đối sách: "Sư đệ hiểu lầm rồi, các ngươi có biết ba vị này bản thể là sư, tượng, hống, Từ Hàng, Phổ Hiền đang thiếu tọa kỵ, ta là đang tìm cho họ." Nhiên Đăng hiện tại chưa thể bại lộ, muốn lôi kéo người, nhóm người Từ Hàng chính là mục tiêu mà Nhiên Đăng nhắm tới, dùng tọa kỵ làm viên gạch gõ cửa.

Quảng Thành Tử bấy giờ mới dịu nét mặt, hỏi Kim Quang Tiên ba người: "Có nguyện ý làm tọa kỵ không?" Sắc mặt ba người vô cùng khó coi, hiểu rằng nếu không nguyện ý, giây tiếp theo đầu sẽ lìa khỏi cổ.

Đặc biệt là sao không hỏi sớm?

Nếu hỏi sớm, ta chết đi còn được lên bảng, giờ quân số đã định, chết là coi như chết trắng!

Ba người đầu hàng ủ rũ, đành phải bất đắc dĩ đáp ứng.

Nhưng trong lòng cũng nảy sinh hận ý.

Bọn người Từ Hàng đại hỷ, cảm ơn Nhiên Đăng một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chuẩn Đề Thánh nhân đều hài lòng gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy thư thái, đệ tử của Thông Thiên làm tọa kỵ cho đệ tử mình, thật là nở mày nở mặt.

Chuẩn Đề và Nhiên Đăng hiểu ngầm ý nhau, hai người thậm chí còn trao đổi ánh mắt.

Lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên ôm Lục Hồn Phiên đi ra, Quảng Thành Tử định đi nghênh tiếp, nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại đi thẳng đến trước mặt Chuẩn Đề Thánh nhân.

"Bái kiến lão sư." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cao hứng gật đầu, để Trường Nhĩ Định Quang Tiên đứng sau lưng mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi cau mày.

Bọn người Quảng Thành Tử càng kinh ngạc hơn, không biết Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã liên lạc với Tây Phương từ bao giờ.

Nhiên Đăng nhìn biểu cảm kinh ngạc của đám người, nội tâm dao động không thôi: Chớ vội, ta chính là người tiếp theo.

Tây Phương quá xa, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đến Tây Phương tự nhiên sẽ dẫn tới hoài nghi, Xiển giáo có cơ hội tiếp xúc lớn hơn.

Nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng có tính toán, giờ môn nhân Xiển giáo đông đảo, khó mà nổi bật, lại càng không được Giáo chủ chú ý.

Tây Phương ít người, vì tiền đồ, cộng thêm sự dụ dỗ của Nhiên Đăng, y quả đoạn từ bỏ Xiển giáo, chọn Tây Phương.

Sau đó, Trường Nhĩ diễn thị Lục Hồn Phiên cho mọi người thấy, tứ thánh trực tiếp thi triển thánh quang.

Mọi người kinh ngạc không thôi, Lục Hồn Phiên lợi hại như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng phải đề phòng.

Nếu để Thông Thiên Giáo Chủ rung chuông, lại mượn sức mạnh Vạn Tiên Trận, hậu quả khôn lường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chuẩn Đề Thánh nhân đều thầm mừng rỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử có chút động tâm, muốn Chuẩn Đề giao Lục Hồn Phiên ra, nhưng bị từ chối.

Nhóm Kim Tiên của Quảng Thành Tử thì âm thầm nghiến răng, đối với việc Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhập Phật giáo vô cùng bất mãn.

Nhưng Nhiên Đăng đứng cạnh thấy Quảng Thành Tử không vui, trong lòng lại thầm vui sướng.

Một lát sau, tứ thánh hàn huyên một trận rồi ai về nhà nấy.

Lão Tử cưỡi thanh ngưu rời đi trước, sau đó Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đi mất.

Trước khi đi, Trường Nhĩ còn ngoảnh đầu nhìn đám người Xiển giáo một cái, ánh mắt dường như mang theo sự khiêu khích.

Trên chín tầng trời, La Thiên vẫn luôn quan sát, sau khi thấy cảnh này không khỏi cười nói: "Tranh đấu giữa Đông Phương và Tây Phương bắt đầu rồi." Trên đường đi, Tiếp Dẫn Thánh nhân vô cùng vui vẻ, lần này Phật giáo thu hoạch lớn.

Chương 332

Nhưng Chuẩn Đề Thánh nhân luôn cau mày trầm tư.

Cuối cùng Tiếp Dẫn không nhịn được hỏi tại sao không vui.

“Không phải đâu sư huynh, ta không phải không vui, mà là đang suy nghĩ một vấn đề.” Chuẩn Đề Thánh nhân trầm ngâm nói.

“Diệt Trụ là thiên ý, chúng ta thuận theo thiên ý, có được không ít khí vận để gia trì tu vi.

Nhưng huynh có thấy không, tất cả đều là phàm nhân cả, họ sinh lão bệnh tử, lại yếu đuối không chịu nổi.

Nhưng những con kiến hôi này lại đem lại cho chúng ta nhiều sự giúp đỡ như vậy, ta cảm thấy chúng ta không nên xem nhẹ họ nữa.” “Ý của sư đệ là?” Tiếp Dẫn cũng rơi vào trầm tư, phàm nhân và tiên, cách biệt mây bùn, tiên nhân từ trước đến nay đều miệt thị phàm nhân, nhưng Chuẩn Đề lại đưa ra quan điểm mới.

“Ý của ta là, Tây Phương giáo chúng ta không nên chỉ phát triển những tín đồ có tư cách tu tiên, mà có thể phát triển cả phàm nhân, truyền bá giáo nghĩa của ta, tăng thêm khí vận cho ta.” “Hôm nay ta mới hiểu, khí vận của phàm nhân, một chút cũng không kém tiên nhân.” Dường như Chuẩn Đề Thánh nhân đã nhìn ra một con đường quang minh đại đạo.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn chưa rời đi, dù sao Khương Tử Nha là đệ tử của y, cần phải dặn dò một phen.

“Được rồi, giờ đây Phong Thần đã định, thiên cơ dần dần phục hồi, các ngươi thuận theo thiên đạo, tăng thêm không ít khí vận, nên quay về động phủ, nhân thế tu luyện tinh tấn tu vi, chuyện phàm gian

không cần lo lắng nữa.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Quảng Thành Tử cùng các Kim Tiên lĩnh mệnh, quả thực chuyện phàm gian quá phiền phức, làm trễ nải thời gian dài, cũng may có khí vận bù đắp.

“Không, trước đó, ta có vài việc phải làm.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về hướng Đồng Quan.

Nơi đó có Khổng Tuyên, trong tay y có Tru Tiên Kiếm Trận mà La Thiên có thể cần đến.

Tru Tiên Trận Đồ bay vào Đại La Thiên sau đó, y hiểu rằng một nhân quả nào đó đã xuất hiện.

Tất nhiên, Thánh nhân nhân quả không vướng thân, nhưng không có nghĩa là có thể ngó lơ.

Dù sao, La Thiên cũng là Hỗn Nguyên đệ nhất dưới trướng Đạo Tổ, thực lực cường hãn cực điểm, lại thêm việc mượn Tru Tiên Trận Đồ cho Thông Thiên Giáo Chủ, dường như đã biểu lộ lập trường, giờ đây Thông Thiên Giáo Chủ thất bại, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút suy nghĩ.

Chẳng lẽ vì thế mà đắc tội La Thiên Đạo Tôn sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn suy nghĩ một chút, cảm thấy nên làm chút gì đó để bù đắp!

“Nhiên Đăng.” Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gọi.

“Thiên Tôn.” Nhiên Đăng bước ra, không khỏi lẩm bẩm: Lão già này định làm gì?

Định Hải Châu của Triệu Công Minh đang ở trong tay y, y yêu quý không rời tay, thậm chí định dùng nó để trảm thi, đương nhiên không nỡ dễ dàng giao ra.

“Ta có một việc quan trọng cần đi làm.” Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở lời, không nhìn ra vui giận.

“Sư tôn, để con đi cho, Nhiên Đăng lão sư có vẻ hơi mệt rồi, đừng làm phiền lão sư nữa.” Quảng Thành Tử lên tiếng.

Giờ đây Xiển giáo đại thắng, khí vận gia thân, Quảng Thành Tử thuận theo thiên đạo, giết nghịch tặc nhiều nhất, cũng là kẻ có khí vận lớn nhất trong các Kim Tiên.

Cho nên, Quảng Thành Tử có triển vọng trong vòng trăm năm đột phá tu vi, vượt qua Nhiên Đăng chỉ là ngày một ngày hai.

Tự nhiên y muốn tranh giành sự sủng ái của Nguyên Thủy với Nhiên Đăng.

Nhưng nội tâm Nhiên Đăng khinh thường: Lão tử thèm vào mà tranh với ngươi, cứ như đứa trẻ con tranh đồ chơi vậy, tưởng ta quan tâm sao?

Ta còn mong được thanh nhàn đây.

“Quảng Thành Tử bối phận không đủ, để Nhiên Đăng đi đi.” Nhưng Nguyên Thủy lại muốn Nhiên Đăng tiếp nhận việc này.

Nhiên Đăng nội tâm lạnh hừ một tiếng, thầm nghĩ: Đúng vậy, lúc ta Nhiên Đăng tu đạo thì Quảng Thành Tử còn đang quấn tã đấy.

Quảng Thành Tử không phục nhìn Nhiên Đăng, trong lòng cũng thầm nghĩ: Bối phận không đủ thì đã sao?

Thực lực của ta sớm muộn cũng vượt qua lão.

Các Kim Tiên khác cũng vểnh tai nghe, Sư tôn cảm thấy bối phận của Quảng Thành Tử sư huynh còn không đủ, việc Sư tôn giao phó chắc chắn là đại sự.

“Nhiên Đăng, cầm lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, chịu khó một chuyến,

đến Đại La Thiên ở ngoài ba mươi ba tầng trời, tặng cho Thanh Liên Đạo Tôn, sẵn tiện hỏi xem Khổng Tuyên ở Đồng Quan định du ngoạn đến khi nào?" Khổng Tuyên thì Nguyên Thủy Thiên Tôn không sợ, nhưng sợ sư phụ của Khổng Tuyên kìa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng kiêng dè thực lực của La Thiên, lại vừa mới làm mất mặt Thông Thiên Giáo Chủ kẻ được La Thiên ủng hộ, nên cũng không dám trực tiếp gặp mặt, đành để Nhiên Đăng đi làm việc vặt này.

Ha ha ha.

Quảng Thành Tử nội tâm cười thầm, suýt chút nữa bật cười thành tiếng: Té ra là một việc khổ sai.

"Nhiên Đăng lão sư, Sư tôn nói đúng, kiến Thanh Liên Tôn Giả, con đúng là bối phận không đủ." Quảng Thành Tử có chút âm dương quái khí, bỏ đá xuống giếng.

Nhiên Đăng nghe xong, biểu cảm vốn dĩ đang vui mừng cũng lập tức đông cứng, trong lòng thầm mắng một tiếng lão tặc hại ta.

"Thiên Tôn, việc này..." Nhiên Đăng một trận đau đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhướng mày, lạnh lùng nhìn Nhiên Đăng.

Thánh nhân không vui, ngay cả kẻ mạnh như Nhiên Đăng cũng thấy tim đập thình thịch, vội vàng nói: "Tuân mệnh, Thiên Tôn, con đi ngay." "Ừm, đi sớm về sớm." Nguyên Thủy Thiên Tôn mới gật đầu.

Không lâu sau, Quảng Thành Tử đích thân tiễn Nhiên Đăng một đoạn, khiến Nhiên Đăng suốt cả quãng đường không hề có sắc mặt tốt, cảm giác Quảng Thành Tử đang cười trên nỗi đau của mình.

Trên nửa đường đi, Nhiên Đăng càng nghĩ càng tức.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thật tuyệt tình, cư nhiên để một

mình y đi.

Chương 333

Môn hạ đệ tử đều đang ở doanh trại nhà Chu ăn mừng thắng lợi, ít nhất cũng phải tìm kẻ biết ăn nói đi theo y, chia sẻ lo âu với y chứ.

Nhiên Đăng hận hận nghĩ: Thấy không cần thiết phải nể mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, sớm đi sớm an nhàn, cứ để thập nhị Kim Tiên mà lão yêu quý bầu bạn đi.

Trong Đại La Thiên, La Thiên đã sớm biết Nhiên Đăng sẽ đến, nhưng thấy lão cứ bồi hồi bên ngoài, dường như không dám vào, liền cất giọng lãng đãng: "Không cần lén lút như vậy, vào đi." Thánh âm của La Thiên trong nhất thời vang vọng khắp ba mươi ba tầng trời, khiến Nhiên Đăng đang cẩn dực phải rùng mình, vội vàng tiến vào Đại La Thiên.

Nhiên Đăng khẩn trương nuốt nước miếng, lấy hết can đảm đi tiếp, tại Thanh Liên Cung đã gặp được La Thiên Đạo Tôn.

"Có chuyện gì vậy?" La Thiên cười hỏi, tuy rằng biết rõ mục đích chuyến đi của Nhiên Đăng.

"Thanh Liên Đạo Tôn, Tru Tiên Kiếm của ngài bị thất lạc ở phàm gian, Thiên Tôn nhà tôi mệnh tôi đặc ý tìm về." Nhiên Đăng cúi đầu, cung cung kính kính dâng lên Tru Tiên Tứ Kiếm, lời nói ẩn ý, chỉ tuyệt nhiên không nhắc tới việc La Thiên đã cho Thông Thiên mượn Tru Tiên Trận Đồ.

"Vậy sao?

Thiên ý không thể làm trái, Thông Thiên đạo hữu đã thua." La Thiên phất tay một cái, thu hồi bốn thanh kiếm.

Nhiên Đăng không dám đáp lời, chỉ có thể khúm núm nói: "Thanh

Liên Đạo Tôn, Thiên Tôn nhà tôi có một việc muốn hỏi, có thể hay không...” “Về việc Khổng Tuyên ở Đồng Quan đúng không?” La Thiên cắt ngang lời Nhiên Đăng.

“Ha ha, Thanh Liên Đạo Tôn quả nhiên liệu sự như thần, giờ đây Phong Thần Bảng đã thành, lượng kiếp viên mãn.

Hồng Quân lão sư đặc ý tiền lai cáo tri tôi, sau này nỗ lực tu hành, không cần quá can thiệp vào chuyện phàm gian, Thanh Liên Đạo Tôn xem...” Nhiên Đăng đem Hồng Quân ra làm bia đỡ đạn để khuyên phục La Thiên.

“Hành rồi, ta biết rồi, chuyện Khổng Tuyên, ta tự có tính toán.

Chu diệt Thương tuy là thiên ý, nhưng chung quy cũng là chuyện phàm trần, ta không có tâm trí can thiệp vào những việc đó, còn chuyện gì khác không?” “Không, không còn nữa.” Nhiên Đăng mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng.

La Thiên hỏi như vậy, có chút lạnh lùng, Nhiên Đăng tự nhiên thức thời, lập tức xin lui.

Thánh uy của La Thiên quá mạnh mẽ, Nhiên Đăng thực sự cảm thấy như ngồi trên đống lửa.

Trở về doanh trại nhà Chu, Nhiên Đăng hồi bẩm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi cau mày, tổng cảm giác câu nói không màng phàm sự của La Thiên mang ý mỉa mai, nhưng Tru Tiên Kiếm đã lấy lại được cũng coi như là một lời cam kết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tử Nha, việc diệt Thương còn lại do ngươi chủ trì, nếu có cường giả nào can thiệp, hãy đi tìm Quảng Thành Tử.

Nếu gặp lại Khổng Tuyên...” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Nhiên

Đăng hai cái, "Thì đi tìm Nhiên Đăng, hiểu chưa?" Nhiên Đăng lập tức ngây người: "..." Ta kháo, Nguyên Thủy lão tặc, hại ta một lần chưa đủ sao?

"Đệ tử đã hiểu." Khương Tử Nha đại hỷ, việc diệt Thương thành thần chỉ là ngày một ngày hai.

La Thiên lúc này cũng động thân, giáng lâm trước cửa đạo tràng Phật giáo, chặn đường Tây Phương nhị thánh đang vô cùng đắc ý.

"Sư huynh, ta đã có gia tài rồi." "Phải, lần này phải bế quan mấy trăm năm mới có thể tiêu hóa được đại tạo hóa này." "Vậy chúc mừng hai vị đạo hữu rồi." La Thiên đột nhiên xuất hiện cười nói, khiến Tây Phương nhị thánh giật nảy mình: "Ai?

Thanh...

Thanh Liên Tôn Giả, ngài định làm gì?" Chuẩn Đề nhìn rõ người tới liền thấy đầu đau như búa bổ.

"Sao vậy, không hoan nghênh sao?" La Thiên nhếch môi.

"Không, không, chúng tôi rất hoan nghênh, hoan nghênh Đạo Tôn, mời vào trong!

Mời!" Tiếp Dẫn vội vàng bồi cười, tu vi của La Thiên quá nghịch thiên, không thể đắc tội.

"Không cần đâu, ta đến để đòi vài người, mở Càn Khôn Túi của ngươi ra." La Thiên nhạt giọng nói.

Chuẩn Đề không dám không nghe theo, ngoan ngoãn mở Càn Khôn Túi, ba ngàn môn đồ Tiệt giáo lập tức tuôn ra.

Uy áp của ba vị Thánh nhân khiến môn đồ Tiệt giáo phục xuống đất, run rẩy không dám động đậy.

La Thiên tùy tiện chọn một trăm người.

Chuẩn Đề ruột gan đứt từng khúc, bảo là chọn vài người, thế mà chọn tận một trăm người!

Quan trọng nhất là, trong một trăm người đó đều là những kẻ tu vi và tư chất cao nhất!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tim đau như rỉ máu, một trăm kẻ tư chất ưu tú này nếu được bồi dưỡng sẽ là rường cột của Phật giáo sau này!

La Thiên Đạo Tôn cũng thật ác, nhưng hai người không dám không đưa, không những phải đưa mà còn phải tươi cười đón tiếp.

Vạn nhất La Thiên không vui, e rằng Trường Nhĩ Định Quang Tiên và Lục Hồn Phiên cũng mất luôn.

Khổ quá mà!

"Ừm, không tệ, không tệ, hai vị đạo hữu quả nhiên là người hào sảng!" La Thiên tùy tay lấy Càn Khôn Túi của Chuẩn Đề, thu một trăm người kia lại, nói lời cảm ơn rồi xé rách hư không rời đi.

Chuẩn Đề nhìn lòng bàn tay trống không, nghiến răng nghiến lợi: "Khinh người quá đáng!" "Thôi đi sư đệ, đừng đắc tội y, chúng ta chọc không nổi đâu, giờ đây tham ngộ nâng cao tu vi mới là trọng tâm." Tiếp Dẫn lắc đầu, kéo Chuẩn Đề đi vào Phật giới.

Sau khi cướp người của Tây Phương nhị thánh, La Thiên giáng lâm trên không trung Triều Ca.

"Sư tôn, người tới rồi." Khổng Tuyên đã chờ đợi từ lâu.

"Phong Ma Bảng xuất thế chưa?" La Thiên hỏi.

"Vừa mới xuất thế." Khổng Tuyên cung kính nói.

Tại hoàng cung Triều Ca.

Thân Công Báo sau khi luyện hóa Phong Ma Bảng trong cơ thể ra, luôn yêu quý không rời tay mà vuốt ve, cả người như phát điên, không

cho bất cứ ai chạm vào.

Chương 334

"Khương Tử Nha, một lão già bảy tuần mà đòi đấu với ta sao?

Có Phong Thần Bảng thì ta cũng có Phong Ma Bảng, ai thắng ai bại còn chưa biết đâu." "Sắp xếp, đang sắp xếp hệ thống." Trụ Vương đối thoại với hệ thống của mình.

Thân Công Báo sắp phát điên rồi, Trụ Vương vốn định lợi dụng Phong Ma Bảng để lật ngược thế cờ, nhưng ai ngờ sau khi Thân Công Báo biết về Phong Ma Bảng thì hoàn toàn không thèm quan tâm đến lão.

Thậm chí Trụ Vương còn nghi ngờ Thân Công Báo có thể sẽ giết người diệt khẩu.

Trời ạ, không có thực lực quả nhiên không xong.

"Sắp xếp xong rồi." Hệ thống của Trụ Vương nói.

Ngay lập tức, Trụ Vương cảm thấy có một loại liên hệ kỳ lạ với Phong Ma Bảng.

"Chuyện gì thế này?" Thân Công Báo càng sờ càng thấy không đúng, cảm giác bảo vật trong tay đã thuộc về người khác, bắt đầu xa cách, căn bản không chấp nhận việc tế luyện nữa.

Thuận theo cảm giác đó, Thân Công Báo đột nhiên quay đầu nhìn Trụ Vương, đúng vậy, Phong Ma Bảng và Trụ Vương có một tia liên hệ không rõ ràng.

"Dám cướp bảo bối của ta, ta giết ngươi!" Thân Công Báo nhe răng trợn mắt, vung chưởng về phía Trụ Vương.

"Đợi đã, đợi đã, Phong Ma Bảng đối với tôi cũng như Phong Thần Bảng đối với Hạo Thiên vậy, giết tôi thì Phong Ma Bảng cũng sẽ tan

biến, vì Phong Ma Bảng sinh ra vì tôi." Trụ Vương trong lòng đổ mồ hôi hột, vội vàng giải thích rõ ràng.

Trên bầu trời, La Thiên khẽ mỉm cười, hệ thống của Trụ Vương cũng có chút tác dụng, khiến Trụ Vương trở thành Ma Đế, chủ nhân của Phong Ma Bảng.

Bí mật về Trụ Vương có thể giấu được Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, sáu vị Thánh nhân khó mà nhận ra được.

Nếu không, lục thánh chắc chắn cũng sẽ nảy sinh ý định với Phong Ma Bảng, không đời nào để cho lão hưởng độc tôn.

Thân Công Báo nghe vậy không khỏi ngây người, ý là gì?

Bảo bối trong cơ thể mình lại trở thành của người khác sao?

Thân Công Báo là kẻ có dã tâm, nếu không phải Nhân Hoàng có thiên đạo bảo hộ, y đã sớm thay thế rồi.

Giờ đây Phong Ma Bảng vừa xuất thế, Thân Công Báo định làm riêng, trở thành Ma Đế, ngồi ngang hàng với Hạo Thiên.

Kết quả lại không như ý, khiến y có chút ngớ người, trừng mắt nhìn Trụ Vương, hận không thể ăn tươi nuốt sống lão.

"Thân Công Báo, cô vương hứa hẹn cho khanh chức vị thần lớn nhất trên Phong Ma Bảng, khanh thấy thế nào?" Trụ Vương thấy tính mạng khó bảo toàn, vội vàng nói.

Thân Công Báo phàm tâm và tư tâm quá nặng, rất coi trọng vinh hoa phú quý và danh dự.

Nghe thấy chức vị thần lớn nhất, cơn giận nguôi ngoai phần lớn, hiểu rõ tình hình hiện tại, y đành phải nhận mệnh.

"Được, đại vương quả nhiên là một đại thánh quân, Thân Công Báo tôi nhất định sẽ giúp đại vương lên ngôi Ma Đế." "Vậy sao?

Định giúp bằng cách nào?

Phong Ma Bảng chỉ có tác dụng ở Ma giới, ở đây, Phong Ma Bảng chẳng khác nào một tờ giấy lộn." Giọng nói của La Thiên đột nhiên vang lên.

Sau đó, La Thiên và Khổng Tuyên từ trong hư không bước ra, xuất hiện giữa đại điện.

"..." Do La Thiên lâu ngày không can thiệp vào phàm trần, tu vi của Thân Công Báo lại chưa đủ tầm, tự nhiên không nhận ra La Thiên, nhưng y nhận ra Khổng Tuyên, thấy Khổng Tuyên cung kính đi theo sau La Thiên.

Lập tức hiểu ra La Thiên là ai, vội vàng quỳ lạy: "Đệ tử bái kiến Thanh Liên Đạo Tôn, Đạo Tôn không biết đó thôi..." Thân Công Báo vốn luôn đóng vai kẻ gây rối, trong Phong Thần Bảng luôn lừa gạt đệ tử Tiệt giáo giúp nhà Thương.

Có những đệ tử Tiệt giáo ngây thơ tin lời quỷ kế của Thân Công Báo nên mới phải lên Phong Thần Bảng.

Cuối cùng, ngay cả Thông Thiên cũng tin lời đổi trắng thay đen của Thân Công Báo nên mới lâm vào cảnh thân bại danh liệt.

Giờ đây thấy La Thiên, y tự nhiên sử dụng chiêu bài cũ.

"Thân Công Báo, gan của ngươi cũng lớn thật đấy, dám lừa cả ta." Lời của y chưa dứt, La Thiên đã lạnh lùng nói.

Thân Công Báo trong phút chốc như rơi vào hầm băng, sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng đổi giọng: "Không, cho Thân Công Báo tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám lừa ngài, tôi chỉ muốn nói là Phong Ma Bảng đang ở trong tay tôi, tôi xin hiến cho ngài." Sau đó, Thân Công Báo khóc lóc thảm thiết ngay tại chỗ, miệng không ngừng kêu La Thiên oan uổng cho mình.

Miệng thì khen ngợi La Thiên là Hồng Hoang đệ nhất, hận không thể bái La Thiên làm thầy làm cha làm ông nội, đủ loại lời nịnh hót nhục nhã đều tuôn ra.

Khổng Tuyên và Trụ Vương đứng đó ngây người, nổi hết cả da gà.

Khổng Tuyên trước đây thấy Thân Công Báo còn có ấn tượng tốt, nhưng giờ đây chỉ thấy một kẻ lẻo mép, a du phụng thừa, tham sống sợ chết.

Giả bộ đáng thương tự nhiên cũng là sở trường của Thân Công Báo, cứ hễ thấy đệ tử Tiệt giáo là khóc lóc thút thít, khiến đám đệ tử ngây thơ vô cùng căm ghét sự "tà ác" của Chu Võ Vương và Khương Tử Nha.

Thân Công Báo dựa vào tuyệt kỹ khóc lóc này mà không biết đã hại chết bao nhiêu người.

"Đủ rồi, im lặng đi." La Thiên thiếu kiên nhẫn nói.

Thánh uy như núi nặng khiến Thân Công Báo lập tức im bặt, phủ phục dưới đất không dám ngẩng đầu.

Thân Công Báo thực sự là một nhân tài, cực kỳ giỏi luồn lách, tâm cơ linh hoạt, không kém Khương Tử Nha là bao, nếu không phải thiên mệnh tại nhà Chu thì ai thắng ai bại còn chưa biết chừng.

Loại người này hỗ trợ Trụ Vương, La Thiên cũng thấy yên tâm.

Sau đó La Thiên đánh giá Trụ Vương, một người cùng là kẻ xuyên việt như mình, có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Trong lòng bỗng nhiên có một tia linh quang xẹt qua: Có lẽ, có thể từ đây tìm ra phương pháp bù đắp cho bản thân!

Chương 335

La Thiên ngoài việc thấy sự quen thuộc đã lâu trên người Đế Tân, còn cảm ứng được một tia khế cơ ẩn hiện.

Giờ đây nguyên thần của La Thiên đã đạt Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, khả năng thôi diễn vô song, nhanh chóng nhận ra tia khế cơ đó liên quan đến việc tiến giai của đạo thể.

Một cơ duyên hiếm có.

Hiện tại đạo thể của y đang ở bán bộ Hỗn Nguyên Đại La, rất cần nâng cao cảnh giới đạo thể để đạt được sự tương xứng.

Nếu không nguyên thần quá mạnh mà đạo thể không theo kịp, giống như đi bộ mà một chân bị què vậy.

Tất nhiên, muốn nắm bắt cơ duyên này còn phải xem thao tác của La Thiên.

Dù sao cũng chỉ là một cơ duyên mờ nhạt, cần phải thao tác nhất định mới khiến nó xuất hiện rõ ràng, không bị quay trở lại thiên cơ, thoát khỏi tầm kiểm soát.

Lúc này, Trụ Vương Đế Tân cũng ngơ ngác nhìn La Thiên, dường như cũng có một cảm giác quen thuộc khó tả nhưng không nói nên lời.

Hơn nữa, danh hiệu Thanh Liên Đạo Tôn vang dội thiên địa, là Thánh phụ được nhân tộc tôn sùng, sớm đã như sấm bên tai, Đạo Tôn đã tới đây chắc chắn sẽ giúp đỡ vị Nhân Hoàng này, lúc này cũng quỳ bái dưới đất, đang định lên tiếng cầu xin thì thấy La Thiên nói: “Trụ Vương, đại thế đã mất, bại cục đã định, nhưng vẫn còn sinh cơ, còn có cơ duyên khác.” “Xin Đạo Tôn chỉ điểm.” Trụ Vương cung cung kính kính dập đầu vài cái thật mạnh xuống đất.

La Thiên cũng bội phục vị xuyên việt giả này có thể co được dãn được, hài lòng gật đầu: "Có nguyện ý mang Phong Ma Bảng vào Ma giới, trở thành Ma Đế không?" "Tôi... tôi nguyện ý." Trụ Vương nói một cách khô khốc.

Lão không muốn đi Ma giới, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, Trụ Vương hạ quyết tâm, sẽ có một ngày lão quay trở lại.

La Thiên đáp: "Tốt, ta hiện tại mang ngươi và Thân Công Báo rời đi, có Thân Công Báo bên cạnh, ta cũng yên tâm." "Đợi đã, còn ái phi của tôi nữa!" Sắc mặt La Thiên có chút không vui.

Ái phi trong miệng Trụ Vương tự nhiên là Đát Kỷ.

Trụ Vương vì sủng ái Đát Kỷ mà mất nước, đi Ma giới còn muốn mang theo hồ ly tinh, không hiểu chuyện sao?

Chuyện này, La Thiên tự nhiên không đồng ý, trực tiếp từ chối.

Lão cũng hiểu: Trụ Vương chỉ là một phàm nhân, tuy có ưu thế xuyên việt nhưng chung quy cũng khó địch lại con hồ ly tinh tu vi thâm hậu kia, bị mê hoặc là chuyện thường.

Thân Công Báo đứng bên cạnh cũng thầm mỉa mai: Cái lão hôn quân ngu xuẩn này, không làm Ma Đế thì nhường cho ta đi.

Trụ Vương còn định cầu tình, La Thiên trực tiếp vung tay lớn, cuốn lão và Thân Công Báo đi.

Để Phong Thần được hoàn chỉnh, La Thiên để lại một thế thân của Trụ Vương để tiếp tục hoàn thành đoạn cuối của Phong Thần.

Ma giới bây giờ đã khác xưa, Ma Tổ mới La Hầu vốn tràn đầy sức sống đã huy hoàng thăng hoa, chứng đạo Thánh nhân, càng đẩy khí

vận của giới này lên tới đỉnh điểm.

Chỉ tiếc là sau đó bị La Thiên đánh nát, đến nay vẫn chưa thấy bản tôn Ma Tổ đâu, hiện tại Ma giới có chút tình trạng rắn mất đầu, hỗn loạn dần hiện.

Tại một vùng ma vực, thân hình La Thiên hiện ra, sau đó thả Trụ Vương và Thân Công Báo ra.

Nhìn khung cảnh trời xám đất đen, ma khí cuồn cuộn, ma vật tung hoành, Thân Công Báo và Trụ Vương hai người suýt nữa thì nhũn chân.

"Thân Công Báo, Ma giới có chín đại Ma Tôn, nhất định phải khiến mỗi Ma Tôn đưa mười tên đệ tử chân truyền lên Phong Ma Bảng." Lúc này La Thiên nói với Thân Công Báo.

Thân Công Báo một trận đau đầu, Thánh nhân Hồng Hoang không để đệ tử lên Phong Thần Bảng, chẳng lẽ các Ma Tôn Ma Vương ở Ma giới lại chịu?

Chẳng phải là hại y sao?

Chắc chắn là con đường chết rồi.

Nhưng Thân Công Báo không dám từ chối, giả bộ đáp ứng.

La Thiên lạnh hừ một tiếng, tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Thân Công Báo, lập tức búng tay bắn ra một đạo huyền quang, nhập vào thế thân của Thân Công Báo.

"Thân Công Báo, nếu trong vòng trăm năm không đạt được tiêu chuẩn của ta, ngươi sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có." Thân Công Báo lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thà đắc tội đám Ma Vương Ma Tôn kia còn hơn, ít nhất còn tốt hơn là chết hẳn.

“Một trăm đệ tử Tiệt giáo là món quà ta dành cho ngươi, họ là lứa ma đầu tiên của Phong Ma Bảng, lời nói đến đây thôi, chúc thuận lợi.” Nói xong, La Thiên đưa Càn Khôn Túi cho Trụ Vương, đồng thời cho lão một số lợi ích và bí pháp để lão có thể tạm thời đứng vững chân.

Nhưng trước đó, phải tán đi hết pháp lực hiện có, tu luyện ma công, bắt đầu lại từ đầu.

Tất nhiên, La Thiên có thể khiến lão trở nên mạnh hơn ngay lập tức, nhưng La Thiên không muốn làm quá nổi bật, cũng có chút “vi quy”.

Dù sao, Thiên đạo Hồng Hoang vẫn đang nhìn chằm chằm phía trên kia.

Tại Ma giới, hai ngày sau, Trụ Vương từ từ mở mắt, cảm giác cơ thể như rụng rời.

Thiên địa Ma giới có ma lực, tự nhiên bài xích lực lượng Hồng Hoang.

Giờ đây, Trụ Vương và Thân Công Báo lại trở thành phàm nhân, hai người phải bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng Trụ Vương thân hình tráng kiện, xương cốt cứng cáp nên tỉnh sớm.

Thân Công Báo thì bi thảm, mất đi pháp lực Thân Công Báo có thể nói là chân yếu tay mềm, trực tiếp gãy hết xương cốt toàn thân, hôn mê bất tỉnh.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.” Hệ thống của Trụ Vương đột nhiên lên tiếng.

“Chuyện gì?

Vui cái nỗi gì?

Chương 336

Nếu không phải vì ngươi tàn khuyết không đầy đủ, ta có lâm vào cảnh này không?" Trụ Vương nén cơn đau kịch liệt toàn thân.

"Ha ha ha, vừa rồi trải qua sự ép buộc của thiên đạo Ma giới, bản hệ thống đã khôi phục được một nửa." Trụ Vương nghe xong, trong nhất thời mặt mày hớn hở, có hệ thống, có Đạo Tôn ủng hộ phía sau, lần này thực sự sẽ tung hoành Ma giới.

Cùng lúc đó, tại đại địa Hồng Hoang, Đồng Quan.

Dương Tiễn đang cùng Na Tra đánh nhau bất phân thắng bại, làm sụp đổ không ít núi sông.

Có lẽ giữa thiên địa có minh minh chi ý, Dương Tiễn và Na Tra đánh nhau mà nảy sinh tình cảm, sau đó hai người trước mặt hai quân trực tiếp kết bái.

"Na Tra, có thể nhường đường không, ta muốn nhanh chóng diệt Thương để cứu mẫu thân." "Dương đại ca, việc này thực sự không được, Sư phụ lệnh cho đệ trấn thủ Đồng Quan, bác gái đang ở đâu?

Đệ đi cứu ngay!" Mẫu thân của Dương Tiễn là Dao Cơ, chính là em gái của Hạo Thiên, vì tư thông với phàm nhân nên lúc này đang bị giam cầm dưới chân núi Đào Sơn.

Hạo Thiên hứa với Dương Tiễn, chỉ cần Dương Tiễn giúp hoàn thành đại nghiệp Phong Thần, sẽ thả Dao Cơ.

Cho nên suốt dọc đường, Dương Tiễn mới liều mạng như vậy.

Đúng lúc đó, Khổng Tuyên tới, truyền âm từ xa cho Na Tra, bảo y về gặp mình.

"Dương đại ca, Sư phụ gọi đệ, đệ đi đây, hẹn ngày tái ngộ." Na

Tra y y bất xá cáo biệt Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhìn Na Tra rời đi, trong lòng cũng không nỡ, Na Tra là người bạn thực sự đầu tiên của y.

Khác với trong quân doanh, toàn hạng tham công trọng danh, khó mà giao tâm.

Dương Tiễn cũng giống như Na Tra, đều là người có tâm tính đơn thuần.

Nhưng Na Tra có Sư phụ Khổng Tuyên che chở, Dương Tiễn thì bị tục thế vây quanh, con đường của Dương Tiễn định sẵn không đi xa bằng Na Tra.

Trong doanh trại nhà Chu, Khương Tử Nha nghe tin Na Tra rời đi, không khỏi đại hỷ.

Giờ đây nhân tài nhà Chu đông đảo, Na Tra tuy lợi hại nhưng hai đấm khó địch bốn tay, đám người này ùa lên có thể chiến thắng Na Tra.

Nhưng quan trọng là Na Tra là người của Khổng Tuyên, không chọc nổi.

Giờ không còn trở ngại, có thể thẳng tiến Triều Ca.

Thời cơ không thể bỏ lỡ, Khương Tử Nha lập tức phất cờ lệnh, toàn quân khởi hành, tiến hành trận chiến cuối cùng!

Khi hai quân hội quân, lúc này ngoài Mộc Dã đã tập kết được mấy chục vạn quân đội.

Nơi quyết chiến là một địa hình trống trải, nếu nhìn từ trên xuống có thể thấy chi chít toàn đầu người.

Khí số nhà Thương đã tận, quân Thương hiện giờ có quá nửa là đội quân ghép từ nô lệ, quân dung không chỉnh tề, sức chiến đấu cực

kém.

Thậm chí họ còn căm hận Thương Trụ vương sâu sắc, hận không thể lột da rút gân lão.

Trong khi đó Văn Vương đắc thế, chia ba thiên hạ, thậm chí nhà Chu chiếm tới hai phần.

Có người nói, khi Chu Văn Vương còn sống, thiên hạ của nhà Thương có hai phần ba thuộc về Chu Văn Vương.

Tất nhiên, Tây Kỳ tuy lớn nhưng chung quy cũng chỉ là một góc thiên hạ, cái họ có là hai phần ba lòng người.

Chu Văn Vương có được hai phần ba lòng người trong thiên hạ.

Hai phần ba đó đều là tầng lớp dưới, những quần chúng nhân dân bị nhà Thương áp bức.

Trận Mộc Dã, cuộc quyết chiến cuối cùng giữa nhà Chu và nhà Thương.

Trong quân đội nhà Thương, đột nhiên không biết ai hô lớn một tiếng: "Ta không đánh nữa, thiên mệnh tại nhà Chu, Trụ Vương là bạo quân, giờ đây thiên quân đã tới, có thần tiên giúp đỡ, chúng ta nên buông vũ khí đầu hàng." "Đúng, quân Chu là đạo quân của bậc vương giả, chúng ta buông vũ khí xuống tự nhiên sẽ không nguy hiểm tính mạng." "Anh em, đi theo tôi, giết tên vua tàn bạo, tôi phản rồi." Trên chiến trường, những âm thanh đột ngột vang lên làm rối loạn trận thế quân Thương.

Nô lệ lũ lượt phản chiến cộng thêm sự tấn công sau đó của quân Chu khiến quân Thương bại như núi đổ, Văn Trọng thấy bại cục đã định, gạt lệ tự sát...

Một trận quyết chiến cứ thế phân định thắng bại.

Trong doanh trại nhà Chu, nhận được tin thắng trận, Võ Vương không khỏi tán thưởng Khương Tử Nha: "Tương phụ thật là thần cơ diệu toán." Khương Tử Nha vuốt râu, ha ha đại tiếu.

Những kẻ hô hoán kia tự nhiên là gian kế của Khương Tử Nha.

Trong đám nô lệ, có không ít kẻ đã bị quân Chu mua chuộc, có một số lời là do quân Chu hét lên.

Trong lúc loạn chiến, ai phân biệt được lời nói là của ai.

Quân Thương trợ trụ vi ngược, giết là có phúc phận, sẽ trở thành thiên binh thiên tướng.

Nhưng nô lệ thì khác, Phong Thần Bảng không bao gồm nô lệ, giết họ sẽ bị nghiệp lực quấn thân, những nghiệp lực đó cuối cùng đều đổ lên đầu Khương Tử Nha và Cơ Phát.

Tất nhiên Khương Tử Nha sẽ không nói thật, mà quy tất cả về thiên mệnh.

Dù sao Triều Ca sắp bị phá, nhưng chư hầu trung thành với nhà Thương vẫn còn, Khương Tử Nha cần lấy việc này để tuyên truyền.

Nhân nghĩa, nhân nghĩa.

Khương Tử Nha mấy ngày nay luôn lẩm nhẩm hai chữ này, tác dụng phụ của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Lục Áp quá nhiều, phải tích lũy thêm chút khí vận và phúc đức mới có thể tiêu trừ cái nghiệp lực chết tiệt kia.

Một lần nữa, Khương Tử Nha trong lòng lại đem Lục Áp và Nhiên Đăng ra hỏi thăm tổ tông mười tám đời một lượt.

Chương 337

Đêm đó, Trụ Vương thiêu cháy Triều Ca, nhà Thương diệt, nhà Chu hưng.

Vương triều tám trăm năm bắt đầu, tiên nhân Côn Luân Sơn không còn lâm phàm.

Ở phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang âm thầm chuẩn bị.

Sau khi Chu Võ Vương trở thành thiên hạ cộng chủ, phong tặng hàng ngàn chư hầu.

Vì nghiệp lực của Khương Tử Nha quá nặng, không thể thành thần, chỉ đành được phong đất Tề để tiếp tục tích lũy công đức.

Những di lão nhà Thương như Lý Tịnh, Tỷ Can, Cơ Tử cũng được phong làm chư hầu, chờ đợi cuối cùng để được liệt vào tiên ban.

Trên Thiên đình, ngồi trên ngai vàng thiên địa là Hạo Thiên, nhìn vào linh tiêu bảo điện đầy rẫy nhân tài, cười đến mức miệng không khép lại được.

Thiên đình ta lớn mạnh rồi!

Từ nay về sau, ta là Ngọc Đế danh xứng với thực.

Nhưng Hạo Thiên cũng có chút ưu sầu, những người này đa phần từ Tiệt giáo mà ra.

Họ cùng một gốc gác, nếu kết bè kết cánh, không những Thiên đình không ai chế ngự được mà lão có thể sẽ bị gạt ra rìa...

Thậm chí có khả năng bị Thông Thiên Giáo Chủ âm thầm thao túng.

Vì thế, nhiệm vụ hàng đầu tiếp theo của Hạo Thiên là củng cố

Thiên đình, củng cố địa vị của mình.

Đầu tiên là thêm một đống thiên điều, nghiêm lệnh thi hành!

Thậm chí còn giáng mấy vị thần tiên xuống phàm trần.

Thậm chí dùng đủ loại thủ đoạn để phân hóa các tiên nhân Tiệt giáo, nâng đỡ số ít đệ tử Xiển giáo bất hạnh để áp chế Tiệt giáo.

Một loạt thủ đoạn sấm sét của Hạo Thiên đã đẩy uy nghiêm của lão lên đến cực hạn.

Nhưng khi Thiên đình vừa mới ổn định, một vị khách không mời mà đến đã tới Thiên đình, đó chính là Dương Tiễn.

Đi cùng Dương Tiễn còn có Na Tra, tình cảm của hai người đã trở thành huynh đệ tốt...

Hạo Thiên nhìn thấy Dương Tiễn, đôi mày nhíu chặt, tự nhiên hiểu Dương Tiễn muốn làm gì.

"Cậu!" Dương Tiễn vừa mở miệng, sắc mặt Hạo Thiên đã xanh mét, đập bàn một cái, uy nghiêm nói: "Cậu?

Thiên đình không có tình cảm, chỉ có Thiên Đế và thần tử!" Thái Bạch Kim Tinh thức thời, thấy Thiên Đế nổi giận, vội vàng kéo mọi người lui xuống.

"Tứ đại Thiên Vương, đi đi đi, về phủ ta uống một chén!" "Cửu thiên tinh diệu, ta mới có bảo vật này, mọi người về mở tầm mắt!" Một lát sau, Thái Bạch Kim Tinh đã dọn dẹp Linh Tiêu Bảo Điện sạch bách, chỉ còn lại Thiên Đế và Dương Tiễn.

Ngọc Đế thấy Thái Bạch Kim Tinh thức thời như vậy, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

Thời gian qua, Thái Bạch Kim Tinh thực sự trung thành tuyệt đối với lão.

Những kẻ khác đều bị lão dùng thiên uy áp chế cả.

Sau này chắc chắn phải trọng dụng Thái Bạch Kim Tinh này!

Như hiện tại, lão căn bản không có tâm trí quản chuyện của Dương Tiễn.

"Được rồi, đừng gọi bừa, lúc nãy đông người như vậy, để uy nghiêm của ta ở đâu?

Nói đi, có chuyện gì?" Khi mọi người đã lui đi, giọng điệu của Hạo Thiên mới dịu lại phần nào.

Hạo Thiên này không phải Hạo Thiên kia.

Đây là thiện thi của Hạo Thiên - Trương Bách Nhẫn, vì nhu cầu tu hành của bản thân mà đã luân hồi ở phàm gian mấy kiếp, đến nay mới quay lại Thiên đình, nhưng do bản thân lão phải tham ngộ để đột phá chuẩn thánh bình cảnh nên hiện tại do chấp chưởng Thiên đình.

Mối quan hệ giữa Dương Tiễn, Dao Cơ với Thiên Đế đều do vị thiện thi này tạo ra, cái gọi là một người đắc đạo gà chó lên trời cũng là như vậy, cho nên đối với phương diện thân tình sẽ có chút xa lạ không tên.

"Thiên Đế, ngài đã hứa sau lượng kiếp sẽ thả mẫu thân tôi!" Dương Tiễn khẩn cầu.

"Tê, suýt chút nữa ta quên mất, Dương Tiễn à, nói thật nhé, phong ấn Đào Sơn ta không giải được đâu!

Phong ấn Đào Sơn là Thiên Tôn ban cho ta, hay là đợi một thời gian nữa ta đi cầu tình với Thiên Tôn, thế nào?" Hạo Thiên nói khéo.

Tự nhiên là lão lừa Dương Tiễn, thực tế là lão căn bản không muốn thả Dao Cơ.

Thiên điều quy định rõ ràng, ngoại trừ lão và Vương Mẫu, những

người khác không được kết hôn, thậm chí sinh con!

Bao gồm cả em gái, con gái và con trai của lão, tất cả đều không được yêu đương, nếu không là đang khiêu chiến thiên uy!

Giờ đây Thiên đình mới lập, Hạo Thiên vừa mới áp chế được quần tiên, nếu vì Dương Tiễn mà mở một lối riêng thì là dùng công giải quyết việc tư!

Uy nghiêm để ở đâu?

Thậm chí, Thiên Đế còn có ý định giết Dao Cơ để thể hiện sự chí công vô tư của mình.

Nhưng vì ngại Dương Tiễn thực lực quá mạnh, quần tiên lại có không ít người quen nên lão mới trì hoãn chưa hạ lệnh.

“Hay là thế này đi Dương Tiễn, ngày mai ta đi hỏi Thiên Tôn rồi sẽ trả lời ngươi, được không?” Hạo Thiên dỗ dành.

Chương 338

Dương Tiễn tin lời, bái lễ nói: “Hy vọng Thiên Đế nghĩ đến tình huynh muội!

Dương Tiễn mấy ngày sau sẽ quay lại!” Nói xong liền cùng Na Tra rời đi.

Hạo Thiên nhìn theo Dương Tiễn và Na Tra rời đi, lạnh cười không thôi.

“Tình huynh muội?

Tiên nhân làm sao có thể giảng tình cảm như phàm nhân?

Dưới thiên đạo, đại đạo vô tình!

Ta là Thiên Đế chí cao vô thượng của tam giới!” Ngoài Thiên đình.

“Dương đại ca, đệ thấy lão Thiên Đế đó đang thoái thác!

Hay là đệ đi cầu Sư phụ đệ?” Na Tra bất mãn bĩu môi.

“Na Tra, làm sao có thể?

Ta tin là cậu cũng có nỗi khổ riêng!

Mẹ ta là em gái ruột của người mà!” Na Tra thở dài, Dương Tiễn cái gì cũng tốt, dũng cảm lương thiện, chính trực nhưng lại quá trọng tình cảm.

Loại người như cậu này, người sáng suốt đều biết không thể tin được.

“Dương đại ca, hay là đệ bổ đôi núi Đào Sơn ra nhé?

Dù sao đệ cũng không tin mấy cái trò Thiên Tôn gì đó.

Hơn nữa, những gì Thiên Tôn làm, Tổ sư gia của đệ cũng chẳng

sợ!" Nhưng Na Tra không biết rằng lời nói của y đã bị Thái Bạch Kim Tinh nghe thấy.

Với tư cách là tay sai trung thành nhất của Thiên Đế, là con sâu trong bụng lão, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên hiểu Thiên Đế nghĩ gì.

Lúc này liền mang tình báo đi lập công với Thiên Đế!

Thiên Đế nghe Dương Tiễn định bổ núi cứu mẫu, trực tiếp đập bàn đại nộ!

"Đế Tử đâu?" "Phụ hoàng, nhi thần có mặt!" Một lát sau, một vầng thái dương tiến vào Linh Tiêu Bảo Điện, nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng cao, ngay cả không khí cũng xuất hiện những luồng hơi nóng.

Đế Tử là con trai đầu lòng của Thiên Đế và Vương Mẫu!

Hiện tại đang chấp chưởng Thái Dương Tinh!

"Đi Đào Sơn, giải khai phong ấn, thiêu chết Dao Cơ cho ta!" Thiên Đế đưa cho Đế Tử một đạo phù chú.

"Phụ hoàng, hả?

Con... con của cô cô sao?" Đế Tử hóa thành nhân hình, cầm phù chú ngơ ngác.

"Hừ, chúng ta là thiên tiên phải giữ vững thiên uy, làm gì có đạo lý dùng công giải quyết việc tư?

Thiên đình là trọng, tam giới là trọng!

Con trai, phải biết đại nghĩa diệt thân, hiểu chưa?" Đế Tử Thái tử còn nhỏ tuổi, tự nhiên bị Hạo Thiên lừa phỉnh, cho rằng mình đang làm một việc vĩ đại.

Sau đó, Đế Tử Thái tử đại nghĩa lẫm nhiên mà đi.

“E rằng Đế Tử Thái tử không phải là đối thủ đâu!” Thái Bạch Kim Tinh lau mồ hôi hột.

“Ta biết!” Thiên Đế nhàn nhạt nói.

Thái Bạch Kim Tinh sững sờ, trong phút chốc hiểu ra, Thiên Đế kiêng kỵ thực lực của Dương Tiễn nên không dám lật mặt.

Nhưng thiên điều là uy nghiêm của lão, không cho phép giẫm đạp.

Cho nên Đế Tử trở thành kẻ thế mạng!

Những người khác trên Thiên đình không ngốc, nhưng lão Thiên Đế có thể lừa chính con trai mình.

Thái Bạch Kim Tinh hiểu rằng Thiên Đế có lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh Đế Tử để cho Dương Tiễn một lời giải thích.

Thái Bạch Kim Tinh lại lau mồ hôi, lần này là mồ hôi lạnh, Thiên Đế quá ác, vì uy nghiêm mà ngay cả con trai ruột cũng có thể từ bỏ.

Là một tay sai trung thành, lão phải làm một việc là sau khi Đế Tử thiêu chết Dao Cơ và Dương Tiễn giết chết Đế Tử, lão sẽ cho quần tiên Thiên đình một lời giải thích để Thiên Đế không bị mất uy nghiêm!

Nhưng Thiên Đế không biết rằng điều lão muốn duy trì nhất lại thường xuyên bị giẫm đạp!

Sau này trong những năm tháng dài đằng đẵng, con gái của lão hết người này đến người khác tư thông với phàm nhân, lại thêm một con khỉ đại náo thiên cung!

Uy nghiêm và thể diện của Thiên Đế hết lần này đến lần khác bị đè xuống đất mà ma sát.

Tại Đại La Thiên, La Thiên mấy ngày nay vẫn luôn quan sát chuyện này, chuyện Dương Tiễn cứu mẫu có thể nói là rất nổi tiếng,

kiếp trước La Thiên rất thích bộ phim truyền hình đó.

Đào Sơn, La Thiên vừa nghĩ đã tới.

Chương 339

“Mẫu thân, mẫu thân, mẹ biết không?

Anh trai đi tìm cậu rồi, sắp ra được rồi, chúng ta sắp được đoàn viên!” Một thiếu nữ mặc áo lụa đang lẩm bẩm một mình trước núi Đào Sơn.

Em gái Dương Tiễn sao?

Tam Thánh Mẫu Dương Thiền?

“Chào, tiểu muội muội, cô đang làm gì vậy?” La Thiên từ phía sau gọi Tam Thánh Mẫu.

Dương Thiền giật mình, không biết từ bao giờ phía sau có người, với tu vi của nàng mà không hề hay biết.

“Ai?” Dương Thiền quay đầu quát một tiếng.

Một thiếu nữ xinh đẹp thoát trần, dáng người thướt tha.

Quả nhiên giống như trong truyện, vô cùng xinh đẹp.

Dung mạo gần như hoàn mỹ, ngay cả khi so với hai vị Thái Âm nữ thần nhà mình cũng chỉ kém một chút.

Đặc biệt là khí chất trên người, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tiên khí thuần khiết càng khiến người ta muốn che chở.

Kết cục sau này khiến người ta thở dài, lại để một phàm nhân họ Lưu đó...

La Thiên trong phút chốc có cảm giác, dù tên họ Lưu kia có bất phàm đến đâu thì cũng là bông hoa lài cắm bãi cứt trâu!

Không, đã gặp rồi thì kết cục của nàng nhất định sẽ không như vậy nữa.

La Thiên trong lòng nảy ra một ý định.

Hiện tại y có khả năng thay đổi túc mệnh của Dương Thiền.

"Này, ai thế?" Dương Thiền giật mình, rút phi kiếm pháp bảo ra.

"Ồ, ai cơ?

Giữa nơi hoang vu hẻo lánh mà kích động thế, dọa người ta à?" La Thiên trêu chọc.

Đồng thời diện mạo của y cũng thay đổi một chút, không dùng dung mạo thật.

"Ồ?" Dương Thiền có chút xin lỗi thu tay lại, không biết tại sao, vừa nghe giọng nói của La Thiên, bản năng cảnh giác của nàng đã vơi đi phần nào.

La Thiên là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, lợi hại hơn cả Thánh nhân, Thiên đạo không xuất thế thì y chính là kẻ chưởng quản, vạn vật trong thế giới đều sẽ không nảy sinh một tia chán ghét nào đối với y, ngược lại còn thấy vui vẻ trong lòng.

"Phi kiếm pháp bảo này ai đưa vậy?" Dương Thiền ngẩn người, thấy nam tử này có chút lạ, bình thường nam tử thấy nàng đều nhìn không chớp mắt, bị vẻ đẹp của nàng thu hút.

Nhưng La Thiên chỉ nhìn một cái rồi dời mắt đi, ngược lại chỉ chú ý vào thanh phi kiếm.

Thanh phi kiếm đó dường như có lai lịch.

Trong lòng y lập tức có chủ ý!

Chẳng lẽ dạo này mình xấu đi sao?

Dương Thiền không khỏi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của mình.

“Vừa rồi muốn cứu mẫu thân đúng không, hay là thế này đi, đưa phi kiếm cho ta, ta cứu mẫu thân cho!” Dương Thiền chun mũi, muốn lừa phi kiếm của ta sao?

Mơ đi!

“Không cần đâu, anh trai tôi sắp về rồi, sao trời càng lúc càng nóng thế nhỉ?” Đúng lúc đó, Dương Thiền phát hiện trong không khí tràn ngập cái nóng khó chịu.

Hóa ra Đế Tử đã tới!

“Oanh long long!” Tên Đế Tử đó trực tiếp thi triển phù chú, núi Đào Sơn trong phút chốc nứt ra một khe hở, trong làn khói bụi mịt mù, dường như có một bóng dáng yểu điệu đang thấp thoáng hiện ra.

“Ha ha, chắc là Đế Tử biểu đệ rồi, mẫu thân ta ra rồi, đó là mẫu thân ta sao?

Quả nhiên cũng xinh đẹp giống ta.” Ban đầu Dương Thiền vui mừng khôn xiết, nhưng nhanh chóng cảm thấy không ổn: Đợi đã, dường như không đúng!

Tên Đế Tử đó muốn thiêu chết mẫu thân!

“Dừng tay!” Dương Thiền hét lớn một tiếng, phóng ra phi kiếm pháp bảo.

Trong phút chốc, phi kiếm pháp bảo tỏa sáng rực rỡ, hóa thành nghìn trùng kiếm khí, như triều cường lao về phía Đế Tử.

Đế Tử không kịp trở tay, thân thể bị đâm thủng một lỗ, máu tươi đầm đìa, hào quang trên người nhanh chóng tắt ngấm.

Ngay lúc đó, trên bầu trời huyền quang rực rỡ, hóa ra Dương Tiễn và Na Tra đã đuổi tới.

Có lẽ vì La Thiên thu Na Tra làm đồ tôn nên chuyện vốn dĩ Dương

Tiễn bổ núi trước, Đế Tử đến sau đã có sự thay đổi.

“Mẫu thân!” Dương Tiễn đại hỷ, cậu quả nhiên là cậu, vừa mới đi cậu đã để Đế Tử biểu đệ thả người rồi.

Tuy nhiên trên Thiên đình!

“Cái gì?

Chương 340

Nghiệt chướng do Dao Cơ sinh ra mà lợi hại vậy sao?" Thiên Đế nhìn thấy cảnh này từ trên cao liền nổi giận.

"Thiên Đế tiêu giận, tiêu giận!

Chỉ là ngoài ý muốn thôi!" Thái Bạch khuyên ngăn.

"Nói bậy bạ, tiêu giận cái gì, đường đường là Thiên Đế ta sao có thể vì chuyện nhỏ này mà sinh khí?" Thiên Đế tâm niệm xoay chuyển, suy nghĩ vài phút sau đó nói: "Thái Bạch Kim Tinh, triệu tập thiên binh thiên tướng!

Tứ đại Thiên Vương, Cửu thiên tinh diệu, Tam thập lục Thiên Cang, Thất thập nhị Địa Sát, Lôi bộ chúng thần, tả hữu linh quân!

Cần mười vạn thiên binh!" "Thiên Đế, ngài định làm gì?" Thái Bạch Kim Tinh đầy vẻ kinh ngạc, trận thế lớn thế này thực sự là kinh thiên động địa.

"Thiên điều không cho phép giẫm đạp, ta muốn ngự giá thân chinh để răn đe kẻ khác!

Dương Tiễn có lợi hại đến đâu cũng không địch nổi số đông." Tại núi Đào Sơn đổ nát.

"Cái gì?

Đế Tử muốn thiêu chết mẫu thân chúng ta?" Dương Tiễn bế Dao Cơ yếu ớt, nghe Dương Thiền nói xong có chút không thể tin được.

"Hừ, còn ai chỉ thị được hắn nữa?

Chẳng phải là lão Thiên Đế đó sao?" Na Tra túm lấy Đế Tử, đá một cái.

“Hừ, vi phạm thiên điều, tội chết không đáng tiếc!” Đế Tử không phục nói.

“Khốn kiếp!

Còn dám mạnh miệng!” Na Tra tát một cái, Đế Tử trực tiếp hồn phi phách tán!

“Na Tra, đừng!” Dương Tiễn ngăn cản nhưng không kịp.

Na Tra kế thừa tính cách Ma Hoàn, vốn dĩ tính tình nóng nảy, hễ không vừa ý là đánh đánh giết giết, đúng là một đứa trẻ hư vô pháp vô thiên.

“Dương đại ca, sợ cái gì chứ, tên chim người này mạnh miệng, lại còn ra tay với bác gái, giết thì giết thôi!” Na Tra không quan tâm nói.

Đệ tử của Khổng Tuyên mà, cứ đi ngang ở Hồng Hoang thôi.

Đột nhiên, đất trời tối sầm, nhật nguyệt không còn ánh sáng.

“Tên chim người đó chết rồi, ngay cả mặt trời cũng không còn nữa, đệ phải lên Thiên đình tìm lão Hoàng đế đó bắt lão sinh thêm mấy tên Đế Tử nữa mới được!” Na Tra bất bình nói.

Lão Thiên Đế đó dám lừa người, nhất định phải cho lão một bài học.

“Không, dường như không phải không còn mặt trời, mà là thiên binh thiên tướng!” Dương Tiễn nuốt nước miếng, căng thẳng nói.

Na Tra ngẩng đầu nhìn lên trời, tầng mây tan ra, mười vạn thiên binh thiên tướng đứng trên mây.

Cứ một vạn người một tầng mây, tổng cộng mười tầng, như một vòng xoáy bao vây ba người Na Tra.

Trên đỉnh cao nhất, tường thụy đầy trời, thiên âm vang dội, chín con hoàng kim thánh long kéo xe Thiên Đế chậm rãi tới.

“Dao Cơ vi phạm thiên điều, tội đáng chết!

Dương Tiễn, Dương Thiền là dư nghiệt của Dao Cơ, tuy có công lao nhưng không kính thượng thiên, không biết hối cải, tội cũng đáng chết!” “Cậu!” Dương Tiễn và Dương Thiền hét lớn lên trời.

“Nhị Lang Chân Quân, Thiên Đế không cho phép xúc phạm, Người đại diện cho thiên đạo, đại đạo vô tình làm sao có tư tâm, những gì ngươi làm hôm nay đã phạm vào thiên nộ!

Ta khuyên ngươi hãy tự phế tu vi, dập đầu tạ tội!” Thái Bạch Kim Tinh hét lớn.

La Thiên cười khẩy một tiếng, Hạo Thiên đại diện cho thiên đạo?

Đúng là khoác lác, dát vàng lên mặt mình!

“Sư phụ!” Khổng Tuyên tới rồi!

Chuyến chinh phạt lớn này của Thiên đình làm thiên địa chấn động, động tĩnh cực lớn, Khổng Tuyên tự nhiên nhận ra ngay lập tức.

Nhưng y không ngờ Sư tôn La Thiên còn đến sớm hơn, thậm chí còn chặn y lại ở cách đó trăm dặm.

La Thiên lúc này xua tay, ý bảo y cứ để mình xử lý chuyện này.

“Hạo Thiên tiểu tử dám bắt nạt Na Tra, xem ta giáo huấn hắn!” Khổng Tuyên tính tình nóng nảy định xông lên ngay, ngũ sắc thần quang ẩn hiện, hư không sau lưng không ngừng sụp đổ.

Đừng nói là mười vạn thiên binh thiên tướng, ngay cả chư thiên thần phật, ngũ sắc thần quang quét qua cũng tan thành mây khói, dưới Thánh nhân căn bản không ai cản nổi!

Thậm chí loại cáo già như Chuẩn Đề Thánh nhân, trước mặt ngũ sắc thần quang cũng có khả năng bị sập bẫy!

La Thiên thấy ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên đã tiếp cận

tầng thứ đỉnh phong viên mãn, không khỏi thầm gật đầu: Đồ đệ nhà mình cũng khá lắm, sau này có lẽ có thể dựa vào ngũ sắc thần quang mà chứng đạo Hỗn Nguyên.

Y nói tiếp: "Cứ xem đi đã, Thiên đình chỉ là một lũ tôm cá thôi!

Ta cũng muốn xem ngươi dạy đồ đệ thế nào?" Khổng Tuyên nghe lời La Thiên mà thấy đau đầu: "Na Tra mới học đạo được mấy năm, sợ là bị chúng lấy đông hiếp yếu, bắt nạt mất!" "Không sao không sao, đồ tôn của ta làm sao có thể không có chút bản lĩnh nào?" La Thiên đầy hứng thú quan sát, tạm thời không ra tay.

Khổng Tuyên vô nại thu hồi pháp lực, nhưng mắt vẫn chằm chằm nhìn vào chiến trường, hễ Na Tra có nguy hiểm là y sẽ không ngần ngại xông lên ngay!

"Lão già Thiên Đế, thật là nói năng không biết thẹn!

Chương 341

Đại diện Thiên Đạo?

Sao ông lại có thể mặt dày đến thế?" Na Tra mắng xối xả một trận, chẳng nể mặt Thiên Đế chút nào.

"Hỗn xướng!

Ngươi có người chống lưng, sau lưng ta còn có Hồng Quân Đạo Tổ đây!

Ngươi thật sự nghĩ ta sợ ngươi chắc?" Thiên Đế vỗ mạnh vào tay vịn đế liễn, giận dữ đứng dậy.

"Thiên binh thiên tướng nghe lệnh, Na Tra giết hại Thái tử Thiên đình, đại nghịch bất đạo, bắt lấy cho ta!" Na Tra cười lạnh một tiếng, vung Hồng Anh Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, trực tiếp xông thẳng lên trời.

"Na Tra!

Na Tra!" Dương Tiễn kinh hãi hô lên.

"Ca ca, em phải làm sao bây giờ?

Cậu lừa gạt chúng ta, phái người giết hại mẫu thân, hay là em cũng liều mạng với lão luôn đi." Dương Thiền kéo tay áo Dương Tiễn nói.

"..." Dương Tiễn tiến thoái lưỡng nan.

"Ca ca không lên thì em lên, em phải vì..." Dương Thiền chưa nói dứt lời đã ngẩn người ra.

Chỉ thấy trên trời vô số thi thể rơi xuống, tay chân đứt lìa, tiên huyết tung tóe.

Trong đó có cả những môn đồ Tiệt giáo từng quen thuộc.

Trên không trung, Na Tra đại sát tứ phương, uy phong lẫm liệt như một Chiến Thần, ngọn Hồng Anh Thương thần xuất quỷ nhập, tung hoành vô địch, kẻ địch chạm vào là tan, đụng vào là gãy.

Không một ai có thể chống đỡ nổi một hiệp!

Một thương quét qua, mấy trăm thiên binh thiên tướng lập tức tan thành mây khói.

Hỗn Thiên Lăng phất lên, khiến Cửu Thiên tinh tú khắp nơi vang tiếng kêu than.

"Khổng Tuyên, ngươi dạy đồ đệ không tệ đâu!" La Thiên mỉm cười nói.

"Sư phụ quá khen rồi." Khổng Tuyên cười lớn, vốn dĩ hắn tưởng đám ô hợp sau khi thành tiên sẽ lợi hại thế nào, ai ngờ chỉ là một lũ rác rưởi.

Quả nhiên chỉ có hạng rác rưởi mới phải lên Phong Thần Bảng.

"Phóng tứ!

Đáng chết!" Thấy Na Tra đại sát đặc sát như một Ma thần, Thiên Đế bỗng nhiên đứng bật dậy, khí tức Chuẩn Thánh trung kỳ đột ngột quét ra.

Tuy nhiên, La Thiên và Khổng Tuyên đâu có để hắn có cơ hội phô trương uy phong.

Để một Chuẩn Thánh đi bắt nạt một tiểu bối Thái Ất Kim Tiên, còn mặt mũi gì không?!

Trong chớp mắt, La Thiên và Khổng Tuyên đột nhiên xuất hiện trước mặt Hạo Thiên một cách không báo trước, La Thiên nụ cười đầy ý vị.

“Thanh Liên Đạo Tôn?” Đầu óc Thiên Đế nổ vang một tiếng, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất, trên mặt lộ ra vẻ đáng thương tội nghiệp.

Phải công nhận rằng sau khi hạ phàm lịch luyện, công phu biến sắc mặt của hắn đã tiến bộ vượt bậc!

“Đạo Tôn, xin nghe ta giải thích, không phải ta đánh Na Tra, là hắn đánh ta, đánh ta đó!

Ngài xem thiên binh thiên tướng của ta đều không còn nữa rồi!” Thiên Đế thượng đế cầu xin tha thứ, suýt nữa thì quỳ xuống ôm chân La Thiên.

La Thiên là ai?

Hắn biết rõ: Đó là tồn tại đáng sợ có thể đè sáu vị Thánh nhân ra mà đánh.

Nhưng hắn liền bị Khổng Tuyên đá cho một cái, chân của sư tôn ta, ngươi cũng dám ôm sao?

“Ta thấy rồi!

Thiên binh của ngươi đúng là không chịu nổi một kích.” La Thiên cười nói.

Nếu Thiên Đế biết được thực hư chắc sẽ tức đến hộc máu.

“Cút!” Na Tra đá bay tả hữu Chân quân cuối cùng, rồi bay đến trước mặt La Thiên.

“Sư tổ, sư phụ, Thiên đình này cũng quá yếu rồi!” Na Tra bĩu môi, vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Thiên Đế cười khổ, ưu thắng liệt bại, hạng bị đào thải mới phải lên Phong Thần Bảng mà!

“Tiểu anh hùng quả nhiên hảo bản lĩnh, ta và Thiên Đế đều vô

cùng khâm phục!" Thái Bạch Kim Tinh đứng bên cạnh run bần bật.

"Phải, ta đều khâm phục, khâm phục!

Thiên Tôn, ta chỉ là đang đùa với Na Tra chút thôi." Thiên Đế vội vàng phụ họa theo.

Lúc này, tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn chư thiên.

"Lão sư, ngài không ra tay sao?" Thiên đình xuất quân, tứ phương chấn động, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức đến Tử Tiêu Cung tìm Hồng Quân Đạo Tổ đòi công đạo.

Chương 342

Hồng Quân khẽ nhướng mắt, thần sắc ngưng trọng nhìn Nguyên Thủy một cái rồi lắc đầu.

"Lão sư, hắn quá đáng lắm rồi, dám tráo đổi Trụ Vương, tưởng rằng có thể che mắt thiên hạ sao?" "Đủ rồi, Nguyên Thủy!

Thanh Liên không thể động vào!

Thiên địa đã có một tia biến hóa mà ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu.

Ngươi hãy về lo tu luyện cho tốt đi, có lẽ sẽ có một ngày ta phải nhờ đến Thanh Liên Đạo Tôn giúp đỡ đấy!" Câu nói này khiến Nguyên Thủy vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc là biến hóa gì mà ngay cả lão sư Hồng Quân cũng không nhìn thấu được?

Cuối cùng Nguyên Thủy chỉ đành hậm hực cáo từ.

Nguyên Thủy đã không quản, Hạo Thiên tự nhiên không có ai giúp đỡ, Tây Phương nhị thánh và Nữ Oa cùng các Thánh nhân khác càng đắc ý xem kịch vui.

"Đạo Tôn, Thiên điều, Thiên uy không thể bị giẫm đạp, nếu không ta biết quản lý Tam giới thế nào đây?

Đạo Tôn tầm nhìn cao rộng, xin hãy lượng thứ cho nỗi khổ của ta.

Hay là ta lại đưa Dao Cơ đi áp giải về nhé?" Thiên Đế cố gắng giữ lấy chút tôn nghiêm cuối cùng.

Nhưng La Thiên không cho hắn cơ hội đó.

Chỉ thấy La Thiên liếc nhìn Na Tra một cái.

Na Tra cười hì hì đầy tinh quái, một chân giẫm lên mặt Hạo Thiên,

đế giày không ngừng ma sát.

"Thiên uy?

Giẫm đạp tôn nghiêm?" "Ta giẫm đấy, ngươi làm gì được nào?" "Thả người ra ngay!" Tính khí trẻ con của Na Tra nổi lên, hắn còn định cởi quần ra nữa!

"Không, ta chỉ nói đùa với ngươi thôi, Na Tra tiểu huynh đệ, đừng để bụng, đừng để bụng mà!

Ha ha ha ha!" Trong lòng Hạo Thiên lệ chảy thành dòng, nhưng ngoài mặt vẫn phải cười làm lành.

Nếu cái vòi nước kia thật sự tưới lên đầu, hắn sẽ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên nổi trong Tam giới.

Nhưng hắn không dám phản kháng, vì biết rõ chỉ cần một ngón tay của La Thiên cũng đủ khiến thiện thi của mình tan biến.

"Thôi được rồi, hôm khác rảnh ta lại đến tìm ngươi uống nước!" Na Tra buông Hạo Thiên ra.

Hiện giờ Na Tra không còn là đứa trẻ ba tuổi nên cũng biết ngại, chỉ cởi quần dọa Hạo Thiên thôi, chứ nếu là mười năm trước, hắn làm thật rồi!

"Đến cả em gái ruột và cháu ruột cũng hạ thủ sát hại, đây mà là Thiên Đạo sao?" La Thiên ngẩng đầu nhìn trời, dường như đang nhìn về phía Hỗn Độn với vẻ khinh thường.

"Thiên Đạo có sai lầm!

Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác; Thánh nhân bất nhân, coi bách tính như cỏ rác!

Đại Đạo vô tình, nhưng con người có tình!" Sau khi để Khổng Tuyên phục hồi cơ thể cho Dao Cơ, La Thiên không quản nữa, định

rời đi thì Dương Thiền khẽ gọi: "Thanh Liên Đạo Tôn, có thể dừng bước được không?" La Thiên dừng chân, xoay người nhìn nàng mà không nói lời nào.

"Đạo Tôn, vừa rồi ngài dùng thanh phi kiếm này để đổi lấy việc cứu mẫu thân ta, ta cứ tưởng ngài chỉ nói đùa!

Nay xin trả lại phi kiếm cho ngài!" Dương Thiền nói.

"Phi kiếm?

Là Na Tra cứu, không phải ta." La Thiên cười nói.

"Nhưng ngài là sư tổ của huynh ấy mà!" Dương Thiền chớp chớp đôi mắt to tròn.

"Khoan đã, Thanh Liên Đạo Tôn, phi kiếm có thể trả, nhưng ta có một điều kiện!" Dương Tiễn đột nhiên chắn trước mặt Dương Thiền.

"Điều kiện?" La Thiên hơi nhíu mày.

Khổng Tuyên cũng cau mày, kẻ nào lại dám nói chuyện với sư tôn của mình như thế, nếu không nể tình Dương Tiễn và Na Tra là huynh đệ, Khổng Tuyên đã trực tiếp dùng thần quang quét bay rồi.

"Ngài có thể nhận cả muội muội ta không?

Tư chất của tam muội không hề kém ta, ngài có thể thu làm đồ đệ không?" Dương Tiễn quỳ xuống khẩn cầu La Thiên.

"Thu làm đồ đệ?" La Thiên xoa cằm.

"Ta không thu đồ đệ, nhưng ta sẽ để Nữ Oa Thánh nhân nhận nàng làm đồ đệ." La Thiên cân nhắc rồi mới trả lời.

Trong nhà đã có hai vị hiền thê, lại sắp tổ chức Địa hôn, thêm vào đó là duyên phận bên phía Nữ Oa muội tử, khiến La Thiên không muốn thu nhận nữ đồ đệ để tránh hiểu lầm không đáng có.

Thực tế, thanh phi kiếm trong tay Dương Thiền vốn là một cánh sen từ Bảo Liên Đăng của Nữ Oa hóa thành, uy lực phi phàm.

Vì nhận ra lai lịch của pháp bảo này nên La Thiên mới suy tính gửi nàng sang chỗ Nữ Oa.

Trong thần thoại, Dương Thiền chính là truyền nhân của Nữ Oa, thậm chí rất được sủng ái, được ban tặng Bảo Liên Đăng cùng nhiều dị bảo khác.

Việc Dương Thiền cầm một cánh sen của Bảo Liên Đăng chứng tỏ Nữ Oa đã chú ý đến nàng, nên La Thiên thuận nước đẩy thuyền một phen.

"Tạ Đạo Tôn!" Dương Tiễn đại hỉ.

Ai cũng biết do đạo Tạo Hóa nên Thanh Liên Đạo Tôn và Nữ Oa Thánh nhân cùng một chiến tuyến, bái Thánh nhân làm thầy là phúc duyên quá lớn, hắn vội kéo Dương Thiền quỳ bái, mặt mày hớn hở.

Chương 343

“Dương Tiễn à, cuối cùng ngươi cũng dũng cảm được một lần!” La Thiên mỉm cười nói.

Na Tra cũng bước tới, có chút oán trách: “Dương đại ca, sư tổ nói đúng đấy, huynh cứ rụt rè quá, lo trước ngó sau mãi!” “Phàm sự phải dũng cảm thử sức, phấn đấu tiến thủ, nếu không tu vi của ngươi sẽ mãi giậm chân tại chỗ thôi!” La Thiên lại lên tiếng.

Nếu là người khác nói, Dương Tiễn chắc chắn không để tâm, nhưng đây là Đạo Tôn – người đứng trên cả Thánh nhân, chỉ dưới Đạo Tổ!

Dương Tiễn vừa thấy bị đả kích nhưng cũng vừa thấy nhẹ nhõm, dường như đã gỡ bỏ được xiềng xích trong lòng.

“Khổng Tuyên, nhận thêm một đồ đệ nữa đi!” La Thiên chỉ vào Dương Tiễn.

“...

Dạ vầy cũng được!” Khổng Tuyên nhìn Dương Thiền rồi nhìn Dương Tiễn, gật đầu.

Chỉ có điều quan hệ hơi loạn: Dương Thiền là muội muội, là sư muội của hắn; còn Dương Tiễn là ca ca, lại là đồ đệ của hắn.

Không ổn, phải sắp xếp lại vai vế mới được!

Na Tra cũng gãi đầu gãi tai, cảm thấy bối phận rối rắm quá!

“Không, tôi không bái sư đâu!

Lão sư của tôi là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, tôi không thể...” Dương Tiễn đột nhiên la lớn.

Nhưng Khổng Tuyên đã gõ một cái vào đầu Dương Tiễn, khiến hắn ngất đi.

"Thật là bướng bỉnh!

Ta muốn thu đồ đệ còn cần hỏi ngươi có đồng ý hay không sao?" Khổng Tuyên có chút tiếc sắt không mài thành kim: "Tư chất tốt nhưng tâm tính hơi kém!" La Thiên thì hơi trách móc: "Khổng Tuyên, tính khí của ngươi vẫn y như ngày đầu, hấp tấp quá." "Sư tôn!

Trước mặt nhiều người thế này, ngài giữ cho đồ nhi chút mặt mũi được không?" Khổng Tuyên đỏ mặt.

Tại Oa Hoàng Cung trên ba mươi ba tầng trời, La Thiên đưa Dương Thiền đến kiến diện Nữ Oa.

Dương Thiền lần đầu thấy đạo trường của Thánh nhân, đôi mắt đẹp nhìn quanh quất mọi nơi, mọi thứ đều mới mẻ vô cùng.

"Nghe nói huynh lại mới nhận thêm một người à?

Ồ, không tệ nha!" Nữ Oa cười rạng rỡ, nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Dương Thiền, nàng cũng hiểu được dụng ý của La Thiên, trong lòng không khỏi thấy ấm áp.

La Thiên có chút đau đầu, Nữ Oa tuy là Thánh nhân nhưng cũng là phụ nữ!

Hắn lo rằng dưới nụ cười đó có khi là bình giấm chua đang đổ.

"Nàng xem, đồ đệ đó là ta thu hộ nàng đấy, Dương Thiền, mau lên!

Bái kiến sư tôn." Nữ Oa Thánh nhân nhìn Dương Thiền, thấy nàng quả nhiên thuần khiết như lưu ly, không chút tạp niệm.

Dương Thiền lần đầu thấy Nữ Oa Thánh nhân thì sững sờ.

Trong truyền thuyết, Nữ Oa Thánh nhân là tuyệt thế giai nhân của

Tam giới, thần thái còn vượt xa cả hai vị Thái Âm nữ thần là Hi Hòa và Thường Hi.

Hôm nay tận mắt chứng kiến, quả nhiên là thật!

Dương Thiền cảm thấy những lời ca tụng nhan sắc của Nữ Oa Thánh nhân so với người thật trước mắt đều trở nên nhạt nhòa và thiếu hụt!

Trên đời sao lại có tồn tại hoàn mỹ đến thế!

Ngay cả nàng là nữ tử mà cũng bị mê hoặc.

La Thiên thầm nhắc nhở một tiếng, nàng mới tỉnh táo lại được.

Dương Thiền hồi thần, vội vàng quỳ xuống bái lạy, gọi lớn sư tôn đại nhân.

"Ta và ngươi đúng là có chút duyên phận, đã bao nhiêu năm ta không thu đồ đệ rồi, Oa Hoàng Cung này cũng hơi lạnh lẽo, thôi được rồi, sau này hãy coi đây là nhà của mình." Nữ Oa Thánh nhân mỉm cười, vẫy tay nhẹ một cái, Dương Thiền cảm thấy có một lực đạo kỳ diệu đỡ mình dậy.

La Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn biết Nữ Oa mắt cao, sợ nàng chỉ nể mặt hắn mới đồng ý thu đồ.

Giờ thấy Dương Thiền được lòng Nữ Oa, hắn hiểu Nữ Oa đã có ý định từ trước.

"Thiền nhi, tư chất của con rất tốt, chỉ cần dụng tâm tu luyện, trong vòng mấy trăm năm có thể thăng tiến lên Đại La Kim Tiên!" Đại La...

Đại La Kim Tiên sao?

Đó là cảnh giới thoát ly ngũ hành, không còn nằm trong Tam giới.

Trong truyền thuyết, cảnh giới đó có thể gửi gắm đạo quả vào

dòng sông thời gian, nếu không chọc giận cường giả cấp Chuẩn Thánh trở lên thì cơ bản là thọ cùng trời đất!

Không hổ danh là Thánh nhân!

Thần thông quảng đại biết bao!

"Dương Thiền tạ ơn sư tôn đại nhân!" Dương Thiền kích động vạn phần, một lần nữa hành đại lễ với Nữ Oa!

Còn về phía ca ca Dương Tiễn, hắn cuối cùng cũng bị ép buộc chấp nhận thực tế, bái Khổng Tuyên làm thầy, cùng Na Tra tu luyện tiến bộ.

Mấy trăm năm sau, Dương Thiền nhờ có Bảo Liên Đăng do Nữ Oa ban tặng đã trở thành Chuẩn Thánh, hành tẩu lục giới, lừng lẫy danh hiệu Tam Thánh Mẫu.

Chương 344

Đương nhiên nàng sẽ không tư thông với phàm trần, càng không sinh hạ Trầm Hương.

La Thiên có thể thay đổi tiến trình lịch sử, còn nhân quả phát sinh thế nào hắn không quan tâm, dù sao cũng chẳng chạm tới hắn được, mọi thứ chỉ dựa theo ý thích của hắn.

Hai vị Thánh nhân Tây Phương là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, sau khi tiêu hóa thành quả từ Phong Thần lượng kiếp, đã bắt đầu mưu tính về nhân loại.

Nữ Oa tạo ra con người là thuận theo Thiên Đạo, nếu Đại Đạo không cho phép, sao nàng có thể thành công?

Nói trắng ra, phàm nhân cũng là một phần của Thiên Đạo!

Phàm nhân là kho báu, chỉ là hiện tại chưa được khai phá, giống như hoa dại đầy đồng không người hái lượm!

Vài trăm năm sau Phong Thần lượng kiếp, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đột nhiên ra tay, truyền bá Phật giáo ở Tây Ngưu Hạ Châu.

Giáo nghĩa giảng về Đại Đạo, sinh tử luân hồi.

Lúc đó Tây Phương thập lục quốc chiến loạn, bách tính đau khổ, kẻ ác hưởng vinh hoa, người hiền bị ức hiếp!

Nhân gian thiện ác bất phân, giáo nghĩa này mang lại hy vọng cho họ.

Chỉ trong vài năm, tín đồ Phật giáo ở Tây Phương vô số, Phật giáo đại hưng.

Lực lượng tín ngưỡng bàng bạc cung cấp cho Tiếp Dẫn và Chuẩn

Đề, tăng mạnh khí vận Phật giáo, không kém gì công đức hải lượng, khiến hai người ẩn hiện dấu hiệu đột phá.

Thậm chí, họ còn vươn tay tới Nam Thiệm Bộ Châu.

Ở Nam Thiệm Bộ Châu, Mặc gia sắp ra đời, tỏa sáng rực rỡ trong Bách Gia Tranh Minh.

Mặc gia có liên quan lớn đến Phật giáo vì tư tưởng Kiêm ái Phi công của họ rất giống đạo nghĩa Phật giáo!

Khi Lão Tử và Nguyên Thủy phản ứng lại thì Phật giáo đã hưng thịnh.

Lão Tử hiểu rằng nếu cứ tiếp tục, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có thể vượt qua mình.

Tín ngưỡng của vạn linh liên quan trực tiếp đến khí vận của đại giáo.

Vì vậy để tranh đoạt tín ngưỡng phàm nhân, Lão Tử đích thân hạ tràng, dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến một hóa thân thành Lý Nhĩ, truyền dạy tại nhân gian.

Tàn dư của Tiết giáo là Vô Đương Thánh Mẫu nhận Trọng Ni làm đệ tử, truyền lại Nho gia, dạy bảo không phân biệt loại hình!

Xiển giáo cuối cùng cũng ra tay, phái Khương Tử Nha xuống phàm gian truyền bá Pháp gia và Binh gia.

Tín đồ Pháp gia, Binh gia tuy ít nhưng đều là bậc đại năng.

Nhưng sát nghiệp của họ quá nặng, động một chút là hàng vạn sinh linh tử nạn, nghiệp lực nhân quả tự nhiên đổ lên đầu Xiển giáo và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn phiền muộn không thôi, làm khí vận Xiển giáo tổn hại nặng nề, trực tiếp rút khỏi cuộc tranh

giành tín ngưỡng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thu nhận nhiều môn đồ giỏi trận pháp, cải biến thành Cơ quan thuật truyền cho Mặc gia.

Nhất thời Mặc gia đại hưng, môn đệ hàng triệu, áp đảo các lưu phái khác.

Đương nhiên cuộc tranh giành lưu phái này cuối cùng thành Bách Gia Tranh Minh, nhưng chỉ có mười nhà là nổi bật nhất.

Lão Tử càng phiền muộn hơn, cuộc chiến tín ngưỡng này Tây Phương ra tay quá nhanh, Xiển giáo đã rớt lại phía sau.

Ở Nam Thiệm Bộ Châu, tầng lớp thấp bị Mặc gia chiếm lĩnh, tầng lớp cao và trung bị Pháp gia và Binh gia chia cắt, những người có chí hướng ở tầng lớp thấp thì theo Nho gia.

Đạo gia chỉ còn lại một số ẩn sĩ lánh đời.

Lão Tử suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra đối sách.

Nếu không thắng được thì gia nhập!

Sau đó Lão Tử gọi đại đệ tử của Thông Thiên là Đa Bảo Đạo Nhân đến, người đã bị thu phục từ Phong Thần lượng kiếp.

Hiện giờ Đa Bảo đã "thành tâm" quy phục Lão Tử.

“Đa Bảo, nay Tây Phương tranh đoạt đạo thống với ta ở Nam Thiệm Bộ Châu, bản doanh của họ chắc chắn không phòng bị, ngươi có nguyện thay ta phân ưu không?” “Đệ tử nguyện ý!” Đa Bảo lập tức đồng ý.

Đã bao nhiêu năm Đa Bảo không rời khỏi Thái Thanh Thiên, Lão Tử tuy nói là để tiêu trừ lệ khí nhưng Đa Bảo coi đó là giam lỏng.

Mấy năm qua Đa Bảo khiêm tốn nhẫn nhục, cuối cùng cũng khiến Lão Tử nới lỏng phòng bị.

“Tốt!” Lão Tử vui mừng gật đầu.

Lập tức Lão Tử hạ phàm, dung hợp với thiện thi Lý Nhĩ, cưỡi thanh ngưu đi về phía Tây.

Lệnh quan Hàm Cốc Quan là Doãn Hỷ có thiên phú dị bẩm, biết thuật xem khí, nhận ra Lão Tử là Thánh nhân.

Lập tức bái kiến, cầu xin được truyền đạo thuật!

“Ngươi có muốn nghe về Vô Vi của ta không?” Lão Tử hỏi.

“Đệ tử sớm đã có lòng hướng đạo, chỉ tiếc vướng bận quan chức.” Doãn Hỷ cung kính nói, rồi chuyển lời: “Đạo thuật của đệ tử không muốn là học thuyết vô vi, thế gian vạn giáo đều là chân lý phàm trần nhưng không có cái nào là tiên đạo, đệ tử xin lão sư truyền tiên thuật!” Lão Tử thần tình ngưng trọng, chợt cười lớn: “Tốt, tốt!” Dù là Phật giáo hay Nho gia đều chỉ nói đạo lý, không ai truyền tiên thuật!

Lúc đó Lão Tử trực tiếp truyền Đạo Đức Kinh cho Doãn Hỷ.

Chương 345

Đạo Đức Kinh chia làm hai phần: Đức kinh là đạo nghĩa, Đạo kinh là phương pháp tu hành kiêm luyện đan thuật!

"Phàm nhân tín giáo ta đều có thể tu luyện Đạo Đức Kinh, sống lâu khỏe mạnh, người có thiên phú còn có thể phi thiên độn địa, trường sinh bất tử!" Lão Tử trực tiếp lấy trường sinh bất lão làm mồi nhử, vì tín ngưỡng mà dốc hết sức!

Doãn Hỷ bái phục, vài ngày sau từ quan ẩn thế, nghiên cứu Đạo Đức Kinh và truyền bá dân gian.

Sau đó Lão Tử đi về phía Tây qua Hàm Cốc Quan, tử khí đông lai ba vạn dặm, Đạo giáo từ đó đại hưng!

Sau khi đến Tây Phương, Lão Tử giúp Đa Bảo đầu thai chuyển thế thành đại vương tử của tộc Thích Ca, tên là Thích Ca Mâu Ni!

Đa Bảo tiềm tâm nghiên cứu giáo nghĩa Phật giáo, cuối cùng phát hiện ra một vấn đề lớn!

Phật giáo mang lại luân hồi cho nhân gian nhưng không dạy cách lợi dụng pháp luân hồi.

Giống như có người có tiền giải quyết được 99% phiền não nhưng không biết tiền từ đâu ra!

Thích Ca Mâu Ni nói với phật chúng rằng chỉ cần xuống tóc đi tu, không sát sinh, không ăn thịt, không uống rượu, làm việc thiện, tu hành bản thân thì có thể đạt đến bến bờ bên kia.

Để phân biệt với Phật giáo của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Phật giáo của Thích Ca Mâu Ni gọi là Tiểu Thừa Phật giáo, còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Đại Thừa Phật giáo.

Đại Thừa Phật giáo dạy về luân hồi nhân quả âm dương, Tiểu Thừa dạy cách lợi dụng nhân quả đại đạo để cứu chuộc bản thân.

Thích Ca Mâu Ni đích thân thực hành, từ bỏ vương vị, làm khổ hạnh tăng hành thiện tích đức.

Thậm chí còn cắt thịt nuôi chim ưng để cảm hóa chúng nhân.

Nhất thời các tăng nhân đều tin theo Tiểu Thừa Phật giáo, có cả quốc vương dẫn đầu, ai cũng mơ ước đạt được bến bờ bên kia.

Đa Bảo lợi dụng vĩ lực tín ngưỡng và khí vận của đại giáo, cùng công đức lập giáo để cường hóa bản thân, dưới cây Bồ Đề trở thành Thích Ca Mâu Ni, đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh!

Nếu La Thiên không xuất hiện, người đứng đầu dưới Thánh nhân là Khổng Tuyên sẽ bị Tây Phương thu phục: Khi Thích Ca Mâu Ni thành phật, hắn sẽ nuốt chửng Đa Bảo.

Lúc đó Khổng Tuyên không phải đối thủ của Đa Bảo, sẽ bị Đa Bảo phá thân thoát ra, sau đó cảm hóa Khổng Tuyên, phong làm Khổng Tước Đại Vương.

Đương nhiên hiện tại Khổng Tuyên đã bái nhập môn hạ Thanh Liên Đạo Tôn, có tạo hóa riêng, thắng bại thế nào phải đánh mới biết.

Theo thời gian, ở Nam Thiệm Bộ Châu, Nho gia, Pháp gia và Đạo gia dần liên minh, bài trừ Mặc gia.

Cuối cùng Mặc gia hưng thịnh một thời cơ bản biến mất trong dòng lịch sử.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy thành quả bao năm bị cướp mất thì tức giận vô cùng.

Cuối cùng sau một hồi mưu tính, họ bắt đầu phản kích.

Đa Bảo cũng đã có ý này, hai giáo hợp nhất!

Đa Bảo làm Giáo chủ Phật giáo, ngự tại Linh Sơn.

Tiếp Dẫn là Phật phụ, xưng A Di Đà Phật, đệ tử Phật gia hễ mở miệng là xưng A Di Đà Phật!

Điều này cung cấp công đức tín ngưỡng cho Tiếp Dẫn, tăng khí vận đại giáo.

Chuẩn Đề là Phật mẫu, khi gọi Phật phụ A Di Đà Phật thì phải tâm niệm Phật mẫu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngự trên Phật Thiên, không hỏi việc phàm, cơ bản giao cho Đa Bảo xử lý!

Điều kiện đàm phán là Tiếp Dẫn và Đa Bảo chỉ cần hưởng thụ sự cúng phụng của tín đồ là được.

Ba nghìn đồ đệ Tiệt giáo năm xưa nay thành ba nghìn Tỳ kheo, thường xuống Linh Sơn giảng kinh siêu độ cho tín đồ, truyền bá tín ngưỡng.

Từ đó Phật môn thoát ly Huyền môn, tự thành một phái!

Trên Phật Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đàm thoại.

"Sư đệ, Đa Bảo có đáng tin không?" Chuẩn Đề lắc đầu: "Hắn trong lòng luôn coi mình là đệ tử Tiệt giáo, năm xưa bốn Thánh nhân chúng ta đánh bại Thông Thiên, thù hằn đã kết sâu.

Theo ta thấy, lần này chỉ là kế tạm thời để đối phó Lão Tử, tiếp theo sẽ đến lượt chúng ta!" "Sư đệ ý ngươi là?" "Đại Thừa và Tiểu Thừa tuy Tiểu Thừa chiếm ưu thế nhưng muốn đánh bại Đại Thừa là không thể!" "Vì vậy hắn đồng ý hợp nhất là để ta tin tưởng hắn, rồi mới có thể đối phó chúng ta!

Giống như trước đó hắn khiến Lão Tử tin tưởng rồi đá văng Lão Tử vậy!" "Ta không thể không phòng, sư huynh, ta sẽ âm thầm chuẩn

bị, chỉ cần hắn không động thủ, ta sẽ giữ hòa khí!" Lão Tử nghe tin Đa Bảo phản bội thì đại nộ.

Lúc này Đại Vu chuyển thế là sát thần Bạch Khởi, tín phụng Binh gia, chôn sống bốn mươi vạn binh sĩ, tổng cộng giết hại hàng triệu người!

Pháp gia và Binh gia trên tay nhuốm đầy máu.

Những sát nghiệp nhân quả đó đổ lên đầu Xiển giáo và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy là Thánh nhân nhưng đồ đệ Xiển giáo chịu hại nặng nề!

Nhiên Đăng nắm bắt thời cơ, cộng với nỗ lực trước đó, thành công đưa Từ Hàng, Phổ Hiền và những người khác sang Phật giáo, khiến Xiển giáo bị tổn thương tận gốc rễ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến nhảy dựng!

Khi Phổ Hiền và nhóm người đến Linh Sơn, lực lượng tín ngưỡng thuần khiết của Linh Sơn ngay lập tức tẩy sạch nghiệp lực trên người họ!

Đa Bảo chắp tay chào đón: "A Di Đà Phật, tiêu hao cả trăm năm khí vận của Linh Sơn đấy!

Sát nghiệp trên người các ngươi quá nặng rồi!" Từ Hàng và Nhiên Đăng vừa vui mừng vừa thầm mắng Khương Tử Nha một trận.

Chương 346

Năm xưa Nguyên Thủy thấy Khương Tử Nha có uy vọng ở phàm gian nên giao nhiệm vụ truyền đạo, bảo hắn truyền thứ mình giỏi nhất.

Khương Tử Nha thật thà quá, truyền luôn binh pháp và trị quốc...

Nhiên Đăng đã là Chuẩn Thánh, trực tiếp được Đa Bảo phong làm Cổ Phật, Từ Hàng và những người khác bắt chước Đa Bảo đầu thai chuyển thế hành thiện để đúc kim thân.

Có lẽ Xiển giáo ra tay trả thù hoặc Từ Hàng sơ ý mà thành thân nữ, nhưng không ngăn cản Từ Hàng làm việc thiện, sau đổi phật hiệu thành Quán Thế Âm Bồ Tát.

Thế gian đồng thời truyền tụng danh hiệu Quán Âm!

Tại Cực Lạc Thiên của Phật giới, trong đạo trường của Thánh nhân.

"Sư đệ, Phong Thần lượng kiếp năm xưa Lão Tử và Nguyên Thủy nợ chúng ta một đại tạo hóa, nay đã đến lúc đòi lại rồi!" Chuẩn Đề gật đầu: "Nhân quả đã khắc vào Đại Đạo, không trốn được!

Để ta đi!" Chuẩn Đề đến Thái Thanh Thiên bái kiến Lão Tử.

Lão Tử tự nhiên không có sắc mặt tốt: "Đạo hữu, Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu đã chia đôi, hà tất phải tham lam thêm?

Rút tay lại đi!" "Lời thề của Thánh nhân đã khắc vào thiên địa, sư huynh định nuốt lời sao?" Chuẩn Đề cười hì hì nhắc lại nhân quả.

Lão Tử hừ lạnh, năm xưa đồng ý truyền đạo ai ngờ cục diện hôm nay?

Cứ tưởng Tây Phương ít người chỉ lấy đi vài môn đồ thôi.

"Một người, chỉ một người được truyền đạo!" Lão Tử mặc cả.

"Năm người, ta đã lên kế hoạch rồi!" Lão Tử hiểu ý, hừ lạnh: "Năm người thì năm người, nhưng ta sẽ phái người tăng thêm độ khó!

Nếu tình cờ truyền đạo thất bại thì đừng trách ta!" "Thật khéo, ta cũng có ý đó!" Chuẩn Đề cười lớn: "Đạo hữu chắc không biết giáo nghĩa Phật giáo của ta rồi, phải nỗ lực tu hành, vượt qua gian khổ mới thành đại đạo!

Không biết đạo hữu định thiết lập bao nhiêu khó khăn cho ta đây?" Lão Tử: "..." "Tám mươi mốt nạn!" Giọng Lão Tử không mấy thân thiện.

Sau đó Chuẩn Đề đến Ngọc Thanh Thiên bái kiến Nguyên Thủy, nhưng Nguyên Thủy bế quan không tiếp!

Nguyên Thủy không tham gia vào bất cứ việc gì liên quan đến Tây Phương nữa, nên trong Tây Du không có nạn nào của Xiển giáo.

Cuối cùng Chuẩn Đề gặp Ngọc Đế.

Lúc này Ngọc Đế rất thê thảm, vốn để trấn áp đồ đệ Tiệt giáo nên đã đề bạt vài người Xiển giáo, kết quả Tứ Cực Đại Đế toàn là người Xiển giáo...

Mấy người đó âm thầm liên minh gần như làm Ngọc Đế bị hư danh...

Thêm vụ Na Tra quậy phá, mặt mũi Ngọc Đế mất sạch, thành trò cười của Tam giới!

Nên khi thấy một Thánh nhân như Chuẩn Đề tìm đến, Ngọc Đế vừa mừng vừa sợ.

Sau khi bàn bạc, mắt Ngọc Đế sáng lên, dường như có thể lôi kéo

Phật giáo đối kháng Tứ Cực Đại Đế.

Ngọc Đế không chỉ đồng ý xuất hai người cho đội ngũ năm người mà còn đồng ý thiết lập ma nan!

Sau khi Chuẩn Đề cười tươi rời đi, Ngọc Đế bắt đầu lo lắng, cảm giác như Chuẩn Đề đang đào hố mình.

Tiếp đó Chuẩn Đề tìm khối đá ngũ sắc mà Nữ Oa bỏ lại sau khi vá trời ở Đông Thắng Thần Châu.

Hắn làm chút thủ thuật rồi đặt khối đá đó ở Hoa Quả Sơn của Thập Tổ tộc địa để hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, chờ ngày phá đá chui ra.

Trong thời gian đó Chuẩn Đề để lại thiện thi hóa thành Bồ Đề, tu hành tại Tam Tinh Động chờ người hữu duyên.

La Thiên chứng kiến toàn bộ cuộc tranh giành khí vận này.

Ở Bắc Câu Lô Châu, dư nghiệt Vu tộc và Yêu tộc còn hung hãn hơn, lòng người độc ác.

Hòa thượng đạo sĩ đều bị ăn sống, luật rừng thống trị, kẻ mạnh làm vua!

Đông Thắng Thần Châu ở cực đông Hồng Hoang, giữa đại dương mênh mông chỉ có vài hòn đảo nhỏ.

Có động thiên phúc địa, phủ đệ thần tiên, có linh thú và hậu duệ Long Phượng Lân tam tộc nhưng số lượng quá ít.

Vì vậy họ từ bỏ tranh giành tín ngưỡng ở hai châu này.

La Thiên sau khi suy tính kỹ đã nhắm vào Bắc Câu Lô Châu.

Đạo thân của hắn đã kẹt ở bán bộ Hỗn Nguyên quá lâu, có lẽ vĩ lực tín ngưỡng là một cơ hội.

Bởi vì hắn nhớ lại một việc: Na Tra năm xưa lóc thịt trả cha, sau đó Thái Ất Chân Nhân dùng ngó sen làm thân thể, Ân Thập Nương xây miếu thờ Na Tra và làm việc thiện dưới danh nghĩa Na Tra.

Người dân vùng đó cảm kích đến lạy tạ, Na Tra hưởng hương hỏa ba năm mà thân sen thành đạo, hóa thành nhục thể!

Có thể thấy hương hỏa có thể tẩy rửa và cường hóa nhục thân, thậm chí trọng tố chân thân, vô cùng kỳ diệu.

Đồng thời khi suy tính thiên cơ, hắn cũng cảm nhận được cơ hội liên quan đến Yêu Giới sắp xuất thế...

Thế là La Thiên phân ra một tia thánh niệm, hóa thân xuống Bắc Câu Lô Châu truyền giáo.

Hắn nhanh chóng tiêu diệt các đại yêu, thống nhất Vu tộc và Yêu tộc ở châu này, tự phong là La Thiên Yêu Vương.

La Thiên còn lập miếu tạc tượng khắp nơi để dân chúng thờ phụng, hương hỏa không dứt!

Chương 347

Ở Lô Châu kẻ mạnh là vua, La Thiên tự nhiên trở thành vật tổ tín ngưỡng của chúng yêu!

Hắn thực hiện các biện pháp khiến dân số tăng vọt, thậm chí sinh một đứa con sẽ được thưởng một viên tiên đan bất phàm giúp tăng tu vi và thọ mệnh.

Bắc Câu Lô Châu là nơi hoang vu về Đan, Khí, Trận nên đan dược của Yêu Vương ban cho là báu vật với họ.

"Lực lượng tín ngưỡng quả nhiên có chút thú vị!

Hèn chi hai tên đầu trọc Tây Phương lại liều mạng như vậy..." Khi tín ngưỡng tăng vọt, La Thiên cảm thấy đang dần nắm bắt được một thứ gì đó khó tả, dường như không có thuộc tính nào cả!

Hương hỏa và tín ngưỡng tuy có nét tương đồng nhưng bản chất bên trong khác biệt...

Với khả năng của La Thiên, hắn nhanh chóng nhìn thấu bản chất.

Tuy có thu hoạch nhưng không ngoài dự tính, cũng không có kinh hỉ lớn cho đạo thể.

Đổi lại lượng khí vận hải lượng có được khiến hắn khá hài lòng.

Không lâu sau, có người vì chuyện ở Bắc Câu Lô Châu mà đến Đại La Thiên bái phỏng.

Tại Thanh Liên Cung ở Đại La Thiên.

"Sư phụ, Lục Áp và Đa Bảo đến rồi ạ?" Khổng Tuyên vào bẩm báo.

"Hai người họ đi cùng nhau sao?" La Thiên nhíu mày.

“Không, chắc là tình cờ thôi, đạo bất đồng bất tương vi mưu mà!” “Cho Lục Áp vào đi, Đa Bảo thì không gặp!” La Thiên thản nhiên nói.

Một lát sau Lục Áp và Khổng Tuyên vào.

“Sư phụ, Đa Bảo mang theo thư của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nói rằng Bắc bộ sát nghiệp quá nặng, trái với thiên hòa, kiến nghị đưa Phật giáo vào để tiêu trừ lệ khí, mang lại thái bình cho thế gian.” Hừ hừ.

La Thiên cười lạnh.

Ai cũng hiểu đó chỉ là vì lực lượng tín ngưỡng.

“Lục Áp, ngươi thấy sao?” La Thiên hỏi.

“Con sao?” Lục Áp ngẩn người rồi nói: “Đúng là chuyện viễn vông!

Yêu phỉ Bắc bộ hiếu chiến, muốn tiêu trừ sát tâm chi bằng giết quỷ nó đi!” “Càng huống hồ nhân yêu hữu biệt, Yêu tộc phải có huyết tính!

Thà chết cũng phải tranh!” Lục Áp với tư cách là Thái tử Yêu tộc năm xưa đã nói trúng bản tính Yêu tộc.

Nghe Lục Áp nói, La Thiên cuối cùng xác định hắn và Đa Bảo chỉ là tình cờ gặp nhau thôi!

“Tiểu nhân thỉnh cầu Đạo Tôn thu lưu!” Lục Áp mở lời thẳng thắn, giọng nói đầy vẻ cung kính.

Từng có lúc Lục Áp nghĩ Yêu tộc đã hết thời, giờ đây tản mát, thực lực yếu kém sao so được với các bá chủ thiên địa?

Đến khi La Thiên thống nhất Bắc bộ, ẩn hiện hào quang Yêu tộc năm xưa, nên Lục Áp mới thay đổi quan điểm.

“Ngươi là Thái tử Yêu tộc năm xưa, có tình cảm sâu nặng với Yêu

tộc, hãy chăm chỉ tu luyện, dung hợp thêm tín ngưỡng, trong vòng nghìn năm đột phá Chuẩn Thánh không khó!" La Thiên bày tỏ sự hoan nghênh.

"Đúng rồi, cùng Khổng Tuyên bế quan đi.

Khổng Tuyên, chưa tham ngộ được cơ duyên thành Thánh thì đừng có ra ngoài gặp ta!" "Dạ, sư phụ!" Khổng Tuyên nghe vậy thì đau đầu, tu vi hiện tại là đỉnh phong Chuẩn Thánh, chỉ cách Thánh nhân nửa bước.

Nửa bước đó khó như lên trời!

E là lần bế quan này không biết năm tháng nào mới ra.

Vài ngày sau Đa Bảo vẫn chưa đi, cứ quanh quẩn ngoài Đại La Thiên.

Cũng khó cho hắn, nay đã là một Giáo chủ mà vẫn chịu hạ mình như thế.

La Thiên thấy tâm tư hắn đủ thành tâm nên gặp cũng không sao, nếu hắn mở miệng nói đạo lý thì La Thiên sẽ dạy cho một bài học.

"Đạo Tôn, ta có một việc cầu xin!" Được La Thiên cho phép, Đa Bảo mừng rỡ vào cung hành lễ Huyền môn.

Ồ?

La Thiên thấy thú vị, chẳng lẽ không mở miệng gọi A Di Đà Phật sao?

"Việc gì?" "Hy vọng Đạo Tôn nể tình giao hảo với Thông Thiên lão sư năm xưa mà giúp ta một tay.

Ta chỉ cách Thánh nhân một bước chân nhưng mãi không đột phá được!

Ta định lấy Phật thành Thánh nhưng trong người có tà niệm bị áp

chế, xin Đạo Tôn giúp tiêu diệt, ta nhất định trọng tạ!" Tà niệm của Đa Bảo?

La Thiên ngẩn người, rồi chợt nhớ ra trong tiến trình lịch sử, tà niệm của Đa Bảo chẳng phải bị Ma La hấp thu sao?

Sau đó Ma La hóa thành Vô Thiên, thống nhất Tam giới sau Tây Du, ép Đa Bảo phải xuống phàm trần yêu đương lộn xộn hết cả lên.

"Có thể, chỉ cần bái ta làm thầy, ta sẽ giúp ngươi thành Thánh nhân!" La Thiên nghiêm túc nói.

Thiên Đạo chín Thánh, Địa Đạo sáu Thánh, trừ Hi Hòa, Thường Hi và Khổng Tuyên chưa thành Thánh thì vẫn còn sáu vị trí.

Chương 348

Nếu Nhân Đạo có ba vị trí Thánh nhân nữa thì tổng cộng còn chín vị trí trống, nên La Thiên hứa cho hắn một vị trí là chuyện thường tình.

La Thiên có khả năng đó!

"..." Gương mặt vốn không lộ hỉ nộ của Đa Bảo xuất hiện vẻ ngượng ngùng.

"A Di Đà Phật, bần tăng cáo từ!" Đa Bảo bẽn lẽn rút lui!

Tuy Đạo Tôn lợi hại nhưng hắn giờ là cấp Giáo chủ, sao có thể cam chịu dưới trướng người khác để bị sai khiến?!

Tuy có phản cốt nhưng hắn cũng có chút kiêu ngạo!

La Thiên thấy hắn cáo từ thì cười không nói.

Vài tháng sau.

"Đạo Tôn!

Có một con lợn muốn gặp ngài!

Đến từ Nam Thiệm Bộ Châu!" La Thiên ngạc nhiên: "???" Chẳng lẽ là Nhị sư huynh?

Không đúng, Thiên Bồng đang ở trên trời mà.

Mình cũng chưa từng giao thiệp với Thiên Bồng Nguyên soái.

"Cho vào." La Thiên tò mò, lát sau một con lợn gầy trơ xương chạy vào, mình đầy vết thương, vừa thấy La Thiên đã kích động kêu lớn.

Có cảm giác quen thuộc.

Hử?

La Thiên bấm ngón tay tính toán, cuối cùng hiểu ra.

Đó là một lão thổ phỉ hắn gặp khi hạ phàm ngày trước.

Kiếp trước lão thổ phỉ sáu mươi tuổi cực kỳ hâm mộ La Thiên, hôm đó La Thiên vui vẻ nên dạy cho vài pháp thuật.

Sau đó lão già thọ chung chính tẩm, ở âm gian vì sát nghiệp nặng nên đầu thai thành lợn.

Nhưng Mạnh Bà tưởng lão chỉ là phàm nhân, lão đã dùng pháp thuật che mắt không uống canh Mạnh Bà.

Vì vậy mới có cảnh con lợn vượt ngàn dặm tìm thần tượng La Thiên, sức mạnh của tín ngưỡng thật lớn.

La Thiên cho người đưa xuống chăm sóc kỹ!

Lão thổ phỉ ở Bắc Câu Lô Châu đều là hạng hung ác, hoặc xuống địa ngục hoặc đầu thai súc sinh.

Nhiều kẻ hâm mộ La Thiên ở đó đều có kết cục không tốt ở âm gian, nhất là sau khi Địa Tạng Bồ Tát nhập trú địa phủ.

La Thiên tâm niệm khẽ chuyển, xé rách hư không đến Diêm La Điện.

"Gỗn xược, kẻ nào dám xông vào Diêm La Điện?" Hắc Bạch Vô Thường quát lớn.

"Ta là Thanh Liên!" La Thiên thản nhiên.

Cái tên này khiến cả Diêm La Điện run rẩy sợ hãi.

"Đạo Tôn, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, xin bồi tội với ngài!

Có cần tiểu nhân báo cho Nương nương không?" Diêm La Vương

nịnh nọt, La Thiên lắc đầu.

Để Bình Tâm biết thì khó mà đi được.

Một lát sau Thập Điện Diêm La tập trung đông đủ, cung kính bên cạnh La Thiên.

“Sổ Sinh Tử đâu?” La Thiên hỏi.

“Đạo Tôn muốn tra cứu ai?

Để tiểu nhân giúp!” Luân Hồi Vương lập tức lấy ra một quyển Sổ Sinh Tử.

“Hừ!” La Thiên hừ lạnh, đưa tay ra, các quyển sổ đều bay về phía mình, rồi xóa sạch tên của toàn bộ cư dân Lô Châu.

“Á, Đạo Tôn...” Luân Hồi Vương cười gượng.

“Chuyện ở Lô Châu, địa phủ đừng quản nữa!

Ta tự có cách xử lý.” La Thiên nói.

Thập Điện Diêm La nhìn nhau, mới có Địa Tạng nhúng tay vào, giờ Lô Châu lại không được quản nữa...

Địa phủ khó sống quá.

“Đúng rồi, không phải có Địa Tạng Bồ Tát nói Địa ngục chưa trống thề không thành Phật sao?” “...

Dạ bẩm Đạo Tôn, có Địa Tạng Bồ Tát nhưng câu nói đó chưa thấy ông ấy nói!” “Đúng vậy, thật sự chưa nói!” Diêm La Vương phụ họa.

Chương 349

"Chắc ta hỏi hơi sớm, chưa nói thì thôi, đưa ta đi gặp hắn!" Tại địa ngục, La Thiên gặp Địa Tạng và Đế Thính.

Đế Thính vừa được Địa Tạng thu phục, khi còn sống nó cũng hung ác, lúc xuống địa ngục được Địa Tạng nhìn trúng vì tư chất tốt.

Giữa việc chịu khổ ở địa ngục và theo Địa Tạng, Đế Thính chọn cái sau.

"Ai đó?" Địa Tạng thấy La Thiên thì bản năng hoảng sợ.

Diện mục La Thiên rất quen thuộc.

"Bồ Tát, đây là Thanh Liên Đạo Tôn!" Diêm La Vương nhắc nhở.

"A Di Đà Phật, kiến diện Đạo Tôn!" Địa Tạng cố giấu vẻ hoảng hốt, tỏ ra bất khuất.

Chủ yếu là vì Đa Bảo về kể việc cầu xin La Thiên không thành, nói La Thiên bài xích Phật giáo.

Một giáo đồ thành tâm đương nhiên coi La Thiên là người xấu.

"Tu vi không tệ, sao không thăng Phật mà chịu làm Bồ Tát?" La Thiên cười hỏi.

"Địa ngục chưa trống thề không thành Phật!" Đây là lần đầu Địa Tạng nói câu này.

Thập Điện Diêm La kinh ngạc nhìn Địa Tạng, tưởng ông ấy bị lòng cao thượng cảm hóa, liền niệm phật hiệu.

"Thì ra là vậy." La Thiên cười: "Chuyện thành Phật để ta giúp!" Sau đó La Thiên vung tay đại quyền, ức vạn sinh linh ở mười tám tầng địa ngục trực tiếp tràn lên địa phủ.

Nhất thời quỷ khóc thần gào, thê lương thảm thiết, Địa Tạng cảm thấy lạnh người, Đế Thính run rẩy sợ hãi.

Trên đường Luân Hồi, u linh tràn ngập suýt làm vỡ cả đường đi.

Tại Lô Châu.

Một gia đình thổ phỉ sinh đôi hai đứa con.

Một con sư tử vương sinh một lúc trăm con nhỏ.

Có phàm nhân đang giao dịch: "Một nghìn quả trứng đổi một con đại đao." Lời chưa dứt, trứng đã tự vỡ, nở ra một nghìn con gà con...

Mỗi cánh hoa rụng xuống đất đều hóa thành yêu quái, cây cối ở Lô Châu sinh trưởng điên cuồng.

Có người nhổ hạt dưa hấu xuống đất, lập tức mọc lên một cây dưa hấu.

Quan trọng là dây dưa hấu còn biết nói: "Mẹ ơi, gấp đi đầu thai quá nên đầu thai nhầm rồi!" Đám này đi đầu thai mà không uống canh Mạnh Bà, còn giữ ký ức và pháp lực kiếp trước.

Địa phủ trước đường Luân Hồi chật kín hồn phách, chen chúc không lối thoát...

Loạn cả rồi, mọi thứ loạn hết rồi!

Địa Tạng nhìn cảnh địa phủ tràn ngập hồn phách mà hít một hơi lạnh.

Ở địa phủ lâu vậy rồi lần đầu thấy rợn tóc gáy.

Nghiệp lực và trọc sát khí khổng lồ làm phật tâm Địa Tạng lung lay.

"A Di Đà Phật!" Địa Tạng cố ổn định phật tâm, nói lớn: "Đạo Tôn, vạn vạn không thể!

Hãy lấy thương sinh làm trọng!" "Không sao đâu, ta đảm bảo họ chỉ hoạt động ở Lô Châu, không đi nơi khác gây họa." "Lô Châu vốn là nơi hung ác, rất hợp!

Cứ yên tâm." Địa Tạng nghẹn lời, muốn phản bác không biết nói gì, muốn ngăn cản thì không đủ thực lực.

"Đúng rồi, Địa ngục đã trống, ngươi có thể thành Phật rồi đó!" La Thiên trêu chọc.

Địa Tạng: "....." Sự đã rồi, có nói cũng vô ích, thấp cổ bé họng, Địa Tạng đành thôi: "Đạo Tôn, cáo từ!" Hắn định về Linh Sơn bẩm báo.

"Khoan đã!" La Thiên gọi Địa Tạng lại, "Tặng Đế Thính cho ta được không?

Để nó ở chỗ ngươi thì uổng phí quá!" "A Di Đà Phật, Đạo Tôn, vạn vật giai không, thế gian hư huyễn, mọi thứ chỉ như khói mây..." "Đừng giảng đạo lý với ta, ta hỏi có cho hay không?" Uy áp Thánh nhân tràn ra khiến Địa Tạng bị thương, đứng không vững.

Quả nhiên Thanh Liên Đạo Tôn bá đạo như lời đồn!

"Đạo Tôn, ta không phải chủ nhân Đế Thính, đi hay ở tùy ý nó!" Địa Tạng ấm ức, thú cưng tốt thế sao nỡ cho.

Thế là ông ấy bày trò để Đế Thính tự chọn, nghĩ mình giảng kinh bao ngày nó phải cảm động mà chọn mình chứ.

"Được, để nó chọn!" La Thiên đồng ý.

Lời vừa dứt, Đế Thính chạy lon ton đến bên La Thiên.

Địa Tạng: "..." "Xem ra ta thắng rồi." La Thiên cười.

Một hung thú mang tư tưởng kẻ mạnh làm vua trong xương tủy, bảo nó nghe kinh mỗi ngày chẳng lẽ không nghĩ đến cảm nhận của

nó?

Đương nhiên nước chảy đá mòn cũng có thể, nhưng Địa Tạng không còn cơ hội đó nữa!

Đế Thính cọ cọ chân La Thiên nịnh nọt, rồi liếc Địa Tạng một cái, trợn trắng mắt như nhìn kẻ ngốc.

"Đế Thính, ta giữ ngươi bên mình giảng kinh mỗi ngày, khuyên ngươi hướng thiện, chẳng lẽ ngươi không cảm động sao?" Địa Tạng không hiểu, tưởng La Thiên dùng pháp thuật gian lận.

Chương 350

“Gừ!” Đế Thính gầm gừ với Địa Tạng, nhe răng đe dọa.

Rồi lại cọ vào chân La Thiên phát ra tiếng kêu hiền lành như mèo con, như muốn nói: “Chúng ta đi nhanh được không?

Con không muốn nhìn kẻ ngốc này nữa!

Tra tấn quá.” Ở địa phủ có các cường giả khác như Minh Hà Lão Tổ và tộc A Tu La đang chú ý, sợ La Thiên làm loạn địa phủ.

La Thiên không có ý định khác, xoa đầu Đế Thính: “Đi thôi!” Địa phủ u ám, nơi ánh sáng mặt trời không bao giờ chạm tới, chẳng ai muốn ở lâu.

La Thiên đi rồi, Thập Điện Diêm Vương mới thở phào, nhìn địa ngục trống rỗng mà không biết làm sao.

“Bồ Tát, phải đòi lại công bằng cho chúng tôi chứ.” Diêm La Vương mếu máo.

Địa Tạng ho khan, đòi công bằng cho các ông?

Thế còn Đế Thính của tôi thì ai đòi đây?

“Thôi, Diêm La, chúng ta chọc không nổi đâu.

Tự lo lấy thân đi.

Địa ngục đã trống, ta cũng nên về thôi!” Địa Tạng lo lắng vì thiếu hụt công đức.

Nhưng khi định đi, một áp lực từ trên không bao trùm khiến chân ông ấy bủn rủn, quỳ sụp xuống.

Bình Tâm Nương Nương!

Bà ấy đến tìm La Thiên nhưng muộn một bước.

"Hừ!" Bình Tâm không gặp được người thương, cơn giận đổ hết lên đầu Địa Tạng xui xẻo, uy áp Thánh nhân ép ông ấy nằm bẹp dí, mặt vùi xuống đất.

Tây Phương nhị thánh phái Địa Tạng vào địa phủ khiến bà ấy khó chịu, nay địa ngục trống rỗng, hắn định bỏ đi, bà ấy phải cho hắn biết tay.

"Đạo Tôn!

Tại sao đến Địa giới mà không gặp ta!

Có phải vì chuyện Địa hôn mà trốn tránh ta không?" Bình Tâm nghiến răng, lòng rối bời.

La Thiên về đưa Đế Thính cho Na Tra nuôi dạy.

"Sư tổ, tư chất Đế Thính không hề thua kém con." Na Tra kiểm tra rồi kinh ngạc nói.

La Thiên gật đầu, trên đường Tây Hành, Quán Âm không phân biệt được Thật Giả Mỹ Hầu Vương mà con vật này nghe ra được, thực lực thiên phú không tầm thường.

Tiếp theo là vấn đề dân số Lô Châu, vì cách làm của La Thiên nên nơi này quá tải.

Do thiếu người nên phần lớn âm hồn đầu thai thành yêu.

Một bông hoa, ngọn cỏ, hòn đá đều là yêu, đi vài bước là dẫm phải mấy chục con yêu quái.

Sinh linh ở địa phủ không chỉ có người Hồng Hoang mà còn từ ba nghìn tiểu thế giới xung quanh, con số ức vạn không đếm xuể!

La Thiên làm vậy gây ra vấn đề lớn, may mà thần thông của hắn bao trùm được hết.

Hắn phải đến Oa Hoàng Cung một chuyến.

Nữ Oa thấy La Thiên đến thì vui mừng khôn xiết, mở tiệc chào đón.

Nhưng nàng thắc mắc: "Đạo Tôn, sinh linh ở Bắc Câu Lô Châu nhiều quá." La Thiên gật đầu: "Ta làm hơi quá tay, không ngờ địa ngục nhiều quỷ đến thế...

Nhưng không thể để họ sang ba châu kia gây hại cho loài người." Nữ Oa luôn coi loài người là con cái, nhất là sau chiến tranh Vu Yêu nàng càng quan tâm hơn.

"Nàng lo xa rồi." La Thiên cười.

"Ta đã hạ lệnh, kẻ nào dám bén mảng sang ba châu kia ta sẽ cho hồn phi phách tán, không được đầu thai, vĩnh viễn biến mất!" Nữ Oa hỏi: "Đạo Tôn làm gì cũng có mục đích, có phải liên quan đến Yêu Giới sắp xuất thế không?" "Phải, Yêu Giới sắp xuất thế có thể dùng để chứa đám người đó." Nữ Oa nhẹ nhõm, nắm tay La Thiên ủng hộ.

Yêu Giới đối với nàng cũng quan trọng, vì nàng từng là Thánh nhân Yêu tộc, thấy Yêu tộc sa sút nàng cũng đau lòng.

Thời gian sau La Thiên bận rộn việc Yêu Giới.

Không lâu sau, tại Hoa Quả Sơn ở Đông Thắng Thần Châu, khối đá ngũ sắc sau khi hút đủ tinh hoa thiên địa đã nổ tung, Thạch Hầu ra đời, khí thế kinh động Tam giới.

Chuẩn Đề Thánh nhân lập tức có mặt trên không trung Hoa Quả Sơn để bảo vệ, ngăn Thánh nhân khác can thiệp.

"Tư chất khá tốt, nếu là trước đại kiếp thiên địa có lẽ có cơ hội thành Đại La Kim Tiên, thậm chí Chuẩn Thánh." Chuẩn Đề hài lòng.

Mười mấy năm sau Chuẩn Đề vẫn âm thầm quan sát.

Với phàm nhân thì lâu nhưng với Thánh nhân chỉ là cái chớp mắt.

Chuẩn Đề thấy tôn Ngộ Không tìm được Thủy Liêm Động, xưng vương, thu phục đám yêu nhỏ xung quanh.

Ngộ Không chơi đùa cùng bầy khỉ mỗi ngày, leo trèo nhảy nhót.

Đói có thuộc hạ dâng trái cây ngon, khát uống nước trái cây, mệt nằm ngủ trên da hổ.

Chương 351

Thỉnh thoảng bắt cá hoặc săn thỏ, cuộc sống vô lo vô nghĩ, vui vẻ biết bao.

Nhưng hình như thiếu thứ gì đó, hắn hay leo lên đá cao suy nghĩ về nhân sinh mà không có câu trả lời.

Thứ thiếu tự nhiên là tình cảm nam nữ, Phật giáo không cho kết hôn, Ngộ Không sau này là đệ tử Phật môn nên Chuẩn Đề đã sớm cắt đứt tình duyên của khỉ.

Không biết sao mỗi lần thấy động vật âu yếm nhau là hắn lại ghét, bài xích khỉ cái.

Làm cho đám khỉ cái ở Thủy Liêm Động chờ mòn mỏi mà không được đại vương sủng hạnh.

Một ngày Chuẩn Đề ra tay, mục tiêu là một con vượn già theo Ngộ Không nhiều năm.

Tình cảm sâu nặng, Ngộ Không đi đâu cũng mang theo.

Hôm đó tiệc tùng linh đình, vượn già kính rượu Ngộ Không rồi bỗng lăn ra chết.

"Ha ha, say rồi à, chẳng phải nói ngàn chén không say sao?" Ngộ Không cười lớn, mặt đỏ gay, tiếp tục đổ rượu vào miệng vượn già.

Nhưng hắn sớm nhận ra điều bất thường, sờ mũi thì thấy hết thở rồi.

Sự ra đi của vượn già là cú sốc lớn với Ngộ Không đơn thuần.

Đêm đó hắn thức trắng suy nghĩ.

Làm vua thì sướng thật nhưng cuối cùng vẫn phải chết sao.

Không, hắn không muốn chết, không muốn bầy khỉ chết, muốn mãi mãi vui vẻ ở đây.

Hôm sau có con khỉ "hiểu biết rộng" nói với hắn rằng hải ngoại có tiên nhân, tìm được sẽ trường sinh.

Ngộ Không phấn chấn hẳn lên: "Các ngươi ở nhà, ta đi tìm pháp trường sinh, sau này mỗi ngày uống rượu không lo sinh tử nữa!" Vài ngày sau bầy khỉ làm xong bè gỗ, hái trái cây tiễn đưa.

Ngộ Không quyến luyến nhìn bầy khỉ và Hoa Quả Sơn rồi biến mất nơi chân trời, mơ mộng về cảnh thành tiên.

Chuẩn Đề ẩn mình quan sát, thầm nghĩ: "Cho ngươi mười năm vui vẻ, từ giờ phải chịu khổ để làm rạng danh Phật môn ta." Ngộ Không lênh đênh trên biển không mục đích, sáng đi hướng đông chiều đi hướng tây theo mặt trời.

Chẳng mấy chốc sự cô đơn bủa vây, nhất là khi đêm xuống gió lạnh thấu xương, không nơi nương tựa.

Trái cây sắp hết, hắn phát hiện hai vấn đề: Một là nước biển không uống được, hai là đi đâu cũng là biển, không nhớ đường về.

Chuẩn Đề phất tay truyền một luồng sáng vào người Ngộ Không, hắn thấy nước biển uống được ngay.

Trong đầu hắn hiện ra ký ức: Hãy chèo theo hướng sóng vỗ sẽ thấy bờ.

Chèo mười năm!

Mỗi ngày uống nước biển cầm hơi, hên thì bắt được con cá ăn sống.

Ngộ Không bớt cười hẳn, từ một vị vua được hầu hạ nay phải tự làm mọi việc, tay chân đầy vết chai.

Nhiều lần bão lớn nhấn chìm bè, nước ngập đầu nhưng hắn vẫn bám chặt lấy bè mà sống.

Chuẩn Đề cũng xót đồ đệ nhưng không thể giúp.

"Ai, đừng trách ta, phải trách Lão Tử thiết lập khó khăn quá.

Không rèn luyện ý chí thì sau này gặp nạn lại bỏ cuộc thì sao?" Chuẩn Đề rèn luyện tính kiên cường cho Ngộ Không, mười năm lênh đênh đã tạo nên một con khỉ bất khuất.

Đến bờ biển Đông Thắng Thần Châu, Ngộ Không vuốt ve chiếc bè theo mình mười năm, rồi quay người đi tìm đạo.

Khó khăn vẫn tiếp tục, Ngộ Không bị con người coi là quái vật, bị khinh ghét xua đuổi.

Điều này khiến hắn căm thù phàm nhân, nên sau này trên đường thỉnh kinh hắn hay giết người là vậy.

Thêm vài năm nữa, hắn được "cao nhân" chỉ điểm gặp Bồ Đề.

Bồ Đề thấy hắn không có hình người nên không nhận!

Nhưng Ngộ Không không bỏ cuộc, kiên trì cầu đạo, cuối cùng được nhận làm sư đệ, có tên là Tôn Ngộ Không.

Chuẩn Đề theo dõi thấy hắn đã vượt qua thử thách đầu tiên.

Sau đó Bồ Đề cố ý lạnh nhạt, bắt hắn gánh nước chẻ củi mỗi ngày.

Nhưng Ngộ Không khổ quen rồi nên không oán thán, rất trân trọng cơ hội.

Một ngày Bồ Đề giảng đạo, Ngộ Không hiểu ra liền cười lớn như trẻ con.

Cảm giác khổ tận cam lai.

Bồ Đề thấy thời cơ đến, hỏi hắn muốn học gì.

Ngộ Không tuy làm việc nặng không oán trách dù bị sư huynh trêu chọc, nhưng mục tiêu vẫn là trường sinh bất tử!

Vì hắn sẽ là trụ cột Phật giáo nên phải hiểu nhân tính, biết làm việc.

Bồ Đề mắng hắn, gõ vào đầu ba cái rồi bỏ đi.

Chương 352

Ngộ Không thông minh, nửa đêm mò vào phòng Bồ Đề.

Đúng là trò giỏi.

Bồ Đề truyền cho hắn Thất Mươi Hai Phép Thần Thông.

Ngộ Không ngày đêm luyện tập, cuối cùng thành tài.

Một ngày hắn khoe thần thông với các sư huynh, khiến họ kinh ngạc khen ngợi.

Ngộ Không vui sướng diễn thêm vài chiêu, còn chê công pháp của họ là rác rưởi, khen sư phụ tốt với mình.

Chuẩn Đề quan sát thấy Ngộ Không vẫn còn tính kiêu ngạo, chỉ là bị cuộc sống mài mòn bớt thôi.

"Ngộ Không, bay cho ta xem." Bồ Đề xuất hiện ngăn hắn khoe khoang.

Ngộ Không vui vẻ biểu diễn.

"Bay chưa xa, ta dạy cho chiêu Cân Đẩu Vân, đi nghìn dặm trong nháy mắt!" Bồ Đề truyền thụ, Ngộ Không học được ngay.

"Sư phụ, con biết bay rồi!" "Biết bay rồi thì đi đi!" Ngộ Không ngẩn người: "Đi, đi đâu ạ?" Bồ Đề mắng một trận rồi đuổi hắn đi.

Ngộ Không cười khổ, biết mình sai vì khoe khoang nên lủi thủi rời đi.

Sau đó Bồ Đề giải tán Tam Tinh Động, thiện thi trở về thân Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tiếp tục giám sát Hoa Quả Sơn.

“Sư đệ vất vả rồi, ổn chưa?” Tiếp Dẫn hỏi.

Chuẩn Đề lắc đầu: “Con khỉ này chưa hợp làm chủ đâu, tính khí nóng nảy vẫn còn, dễ tự cao.

Ta nghĩ phải học Đa Bảo, chọn một phàm nhân truyền giáo.” “Vậy sư đệ cứ đè nén nó thêm chút nữa cho bớt lệ khí!” Chuẩn Đề nói: “Làm vậy cũng không xong, chi bằng để nó cuồng vọng hết cỡ rồi mới trấn áp.

Như thế mới dập tắt được ngọn lửa trong lòng nó!” Ngay lúc đó, có người “đáp ứng lời triệu gọi” tới bái kiến.

“Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, bái kiến hai vị Phật Chủ.” Chỉ thấy một người có sừng rồng trên đầu từ Đông Hải bay ra, đáp xuống trước mặt Tây Phương nhị thánh.

Long tộc vốn là một trong Thượng Cổ tam tộc, từng xưng bá Hồng Hoang, nhưng sau kiếp nạn Long Hán, Long tộc từng hùng mạnh một thời nay một bộ phận phải làm “ngựa” cho Ngọc Đế, trở thành quân cờ của các vị Thánh nhân.

“Hai vị Phật Chủ, nghe tin ngài đang tìm người truyền đạo, chẳng hay tiểu nhi Ngao Liệt có được một suất chăng?” Chuẩn Đề cười đáp: “Long tộc sớm đã không còn như năm xưa, hà tất phải lội vào vũng nước đục này?” Ngao Quảng cười khổ, tuy Long Vương nhận được sự che chở dưới trướng Thanh Liên Đạo Tôn nên ít khi phải nhúng tay vào thế sự, nhưng vì không có chỗ dựa vững chắc nên Long tộc cũng ngày một lụi bại.

Tuy nhiên Ngao Liệt lại sở hữu huyết mạch không tầm thường, là một người cha, Ngao Quảng thực sự không cam tâm, nên mới đến cầu xin Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Cũng không phải là không thể, nhưng ta muốn mượn một vật!”

Chuẩn Đề nói.

"Long cung của ta bảo bối rất nhiều, đừng nói một vật, mười vật cũng được..." "Ta muốn Định Hải Thần Châm để làm binh khí cho ái đồ." Ngao Quảng ngẩn người, hồi lâu sau mới cắn răng nói: "Được, dù sao đại thế của Long tộc ta đã mất, Định Hải Thần Châm cũng không ai ngự trị được, giao ra cũng tốt, chỉ mong Phật Chủ đáp ứng phải đối xử tốt với con trai ta!" Tấm lòng yêu con sâu nặng của Ngao Quảng hiện rõ trong lời nói.

"Yên tâm, yên tâm, ta đã có chủ ý, chỉ là phải chịu thiệt thòi cho công tử rồi." Chuẩn Đề cười híp mắt...

Sau khi Hầu ca trở về, y thống nhất Hoa Quả Sơn, thu phục chúng yêu và kết bái với sáu vị đại ca.

Cuộc sống dường như trở lại những ngày vui vẻ.

Không lâu sau, y xuống Địa Phủ gạch tên trong sổ Sinh Tử, hoàn thành tâm nguyện nhiều năm, sau đó nghe theo lời xúi giục của "kẻ nào đó" mà đến Đông Hải lấy Định Hải Thần Châm.

"Hừ hừ, quả nhiên là hợp với con khỉ này, năm xưa công đức và khí vận của Đại Vũ đều nằm cả trên Định Hải Thần Châm này, thật là hời!" Chuẩn Đề nấp trong bóng tối cảm thấy rất hài lòng.

"Tiếp theo, hãy để nó oai phong một phen, đi thôi sư huynh, chúng ta tới Thiên Đình!" Tại Thiên Đình, Ngọc Đế với vẻ mặt sầu khổ đang tiếp kiến hai vị Thánh nhân, bắt đầu kín đáo phàn nàn việc Tứ Phương Đại Đế đã thâu tóm quyền lực của ngài.

Thực lực của ngài tuy mạnh nhưng sau lưng họ có Xiển Giáo nên ngài không dám đụng vào, hương hỏa của Tam Giới đều bị cướp sạch.

Hiện tại ở nhân giới, các miếu thờ Tam Thanh, Tứ Đế, Tài Thần

Triệu Công Minh mọc lên san sát, ngay cả Thổ Địa và Sơn Thần cũng có miếu.

Duy chỉ có miếu thờ Ngọc Hoàng Đại Đế là ít đến thảm hại, chỉ có hoàng gia mới lập bài vị thờ cúng.

Chuẩn Đề cười thầm trong bụng, đã bị người ta bắt nạt như vậy rồi, sao ta còn phải giúp ngươi?

Ngươi than khổ với ta thì ta chỉ càng bắt nạt ngươi thêm thôi!

"Cái gì, đại náo Thiên Cung?" Khi Ngọc Hoàng Đại Đế nghe thấy kế hoạch của hai vị Thánh nhân, ngài suýt chút nữa thì phát điên.

"Không được, hai vị Phật Chủ, không thể làm thế, tôn nghiêm Thiên Đế của ta để đâu?" "Ngươi có tôn nghiêm sao?" Tiếp Dẫn lạnh lùng hỏi.

Ngọc Đế nghẹn lời: "..." Cuối cùng Ngọc Đế cũng phải nhục nhã đáp ứng, sau đó thông báo cho Như Lai chuẩn bị sẵn sàng.

Tại Thái Thanh Thiên, Chuẩn Đề lại một lần nữa gặp Lão Tử để thương nghị việc thỉnh kinh.

Lão Tử trực tiếp vạch ra kế hoạch về các kiếp nạn.

Thanh Ngưu, Đồng Tử, Hỏa Diệm Sơn, Quạt Ba Tiêu, nạn nào cũng khó khăn.

Còn về Hỏa Diệm Sơn, đó chính là kết quả của việc lật đổ lò luyện đan.

"Đạo hữu đỉnh tặng tiên đan cho đồ đệ của ta sao?" Lão Tử cười lạnh nói: "Ta là đang giúp ngươi rèn luyện đồ đệ, nó yếu quá rồi!" "Vậy đa tạ đạo hữu!" Chuẩn Đề cáo từ.

"Sư đệ, y đồng ý rồi sao?

Chương 353

Lão Tử chắc chắn không có ý tốt đâu." Tiếp Dẫn trách móc: "Nếu ta không đoán sai, Lão Tử định cho sư điệt uống một lượng lớn tiên đan, ngài không sợ nó nổ xác mà chết sao?" "Còn nữa, việc luyện Hỏa Nhãn Kim Tinh, ngài không sợ nó bị luyện hóa luôn sao?" "Phật viết: không thể nói, không thể nói.

Sư huynh, ngài nhất định phải tin tưởng ta!" Chuẩn Đề cười lớn.

Thực chất khi Chuẩn Đề giáo hóa Hầu ca, y đã làm vặn vẹo một chút thiên cơ, khiến Lão Tử có những phán đoán sai lầm về Tôn Ngộ Không.

Mọi thứ đều nằm trong tính toán của Chuẩn Đề, Lão Tử đã mắc câu, y còn tranh thủ mưu cầu chút phúc lợi cho ái đồ.

Tiếp đó, tay sai trung thành của Ngọc Đế là Thái Bạch Kim Tinh hạ phàm mời Hầu ca lên trời.

Phân thân của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân trú ngụ tại cung Đâu Suất để luyện đan cho Hầu ca.

Sau khi lên trời, Ngọc Đế phong Hầu ca làm Bật Mã Ôn, lúc đầu Hầu ca cứ ngỡ là chức quan lớn nên hằng ngày đi lại nghênh ngang khắp Thiên Đình.

Nửa tháng sau biết được sự thật, Hầu ca nổi giận xé bỏ quan phục hạ giới.

"Sư đệ, đệ nói đúng, con khỉ này quả nhiên kiêu ngạo khó thuần, những rèn luyện trước đây chỉ che giấu đi bản tính kiêu căng, hễ có chút thực lực là sẽ bay bổng ngay.

Việc chọn một phàm nhân ổn trọng làm người dẫn dắt thực sự là

cần thiết!" Tiếp Dẫn tận mắt chứng kiến cảnh đó thì lắc đầu nói.

Chuẩn Đề cười gật đầu, mọi thứ vẫn đang diễn ra theo đúng kế hoạch.

Tiếp theo, Thái Bạch Kim Tinh lần thứ hai mời Hầu ca lên trời, phong làm Tề Thiên Đại Thánh, khiến nội tâm Hầu ca vô cùng thỏa mãn.

Nhưng sau đó vì không được mời dự hội Bàn Đào nên tâm lý của y hụt hẫng cực độ, y dùng pháp thuật định thân Thất Tiên Nữ rồi ăn sạch đào tiên, phá hỏng cả hội nghị.

Thiên binh thiên tướng bắt giữ không thành, Ngọc Đế phải mời Huyền Vũ Đại Đế ra tay.

Sự kiện lớn như vậy khiến Tam Giới đều chú ý, La Thiên còn đặc ý hỏi Dương Tiễn một câu xem y và con khỉ kia ai biến hóa giỏi hơn, làm Dương Tiễn cũng chẳng hiểu ra sao.

Lúc này tu vi của Hầu ca là Thái Ất Chân Tiên, Huyền Vũ Đại Đế là Đại La Kim Tiên.

Nhưng Huyền Vũ vốn không có tâm trí chiến đấu, chỉ đánh lấy lệ, khiến Hầu ca có một trận chiến vô cùng sảng khoái.

"Rùa đại đế, ông là người duy nhất đánh huề được với lão Tôn ta." Thái Thượng Lão Quân thực sự không nhìn nổi nữa, ngài ném Kim Cương Trác trúng gáy Hầu ca.

Sau khi tỉnh dậy, Hầu ca bị trói bằng dây thừng thiên đình, dùng lôi kích, hỏa thiêu, đao chém đều không hề hấn gì.

Điều này khiến Hầu ca càng thêm tự phụ: "Một lũ rác rưởi, làm gì được ta?

Ngoài việc đánh lén vào sau gáy thì các ngươi còn chiêu gì nữa

không?

Lão Tôn ta chính là ngầu như vậy đó!" Sau đó y bị tống vào lò luyện đan.

Đây cũng là kế của Thái Thượng Lão Quân nhằm đánh lừa Hầu ca, khiến y chủ quan với lò luyện đan.

Nhưng Hầu ca đã tìm được chỗ tránh gió để thoát một kiếp, Thái Thượng Lão Quân biết lò luyện đan không có tác dụng nên lấy cớ có việc rồi rời đi.

Ước định với Tây Phương đã được khắc ghi vào Đại Đạo, ngài đương nhiên không thể giết chết Hầu ca, nhưng ngài có thể giúp một tay.

Khắp các vách tường trong cung Đâu Suất đều là đan dược mà Thái Thượng Lão Quân đã chuẩn bị sẵn cho Hầu ca.

Đây là bước thứ hai của Lão Tử, nếu Hầu ca chịu đựng được trong lò luyện đan thì trong cơ thể sẽ tạm thời có quy tắc của lò luyện.

Hầu ca ăn đan dược xong thì chúng sẽ được luyện hóa hoàn toàn ngay lập tức.

Đan dược đầy tường, không biết con khỉ này có gánh nổi không, Lão Tử luôn có những thủ đoạn nằm ngoài quy tắc.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của Lão Tử, Hầu ca đã tiêu hóa hoàn toàn.

Lão Tử cảm thấy có gì đó không ổn, bắt đầu nghiêm túc suy tính.

"Chuẩn Đề đã làm vặn vẹo thiên cơ khiến ta phán đoán sai lầm!

Tiềm lực của con khỉ này quá lớn, cơ thể nó có thể chịu đựng được!" Lão Tử có chút bực dọc.

Hai gã trọc đầu Tây Phương này quá giỏi bày trò âm mưu.

Lúc này ở giữa thiên cung, Tôn Ngộ Không từ thực lực Thái Ất Kim Tiên trung kỳ đã nhảy vọt lên Đại La đỉnh phong!

Kết hợp với Như Ý Kim Cô Bổng, thực lực của y có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại náo Thiên Cung chính thức bắt đầu!

Vì Dương Tiễn không tham gia bắt giữ Tôn Ngộ Không nên lúc đầu y trực tiếp xông vào điện Linh Tiêu tìm Ngọc Đế đòi làm cậu, Tứ Đại Đế căn bản không có cơ hội tham chiến.

Nhưng sau khi Tôn Ngộ Không ra khỏi cung Đâu Suất thì đụng độ Huyền Vũ Đại Đế, với thực lực Chuẩn Thánh, y trực tiếp nghiền ép Huyền Vũ, chỉ vài chiêu đã đánh bại đối phương khiến Huyền Vũ kêu thảm liên hồi.

Tứ Đế vốn cùng hội cùng thuyền, ba vị Đại Đế còn lại thấy vậy vội vàng đến cứu viện, ngờ đâu chưa đầy mười chiêu đã bị đánh cho thổ huyết, tháo chạy tán loạn.

Tôn Ngộ Không cầm gậy Như Ý, mắt đỏ sực, giết từ nam chí bắc, từ đông sang tây.

Thiên Đình ngoại trừ Ngọc Đế ra thì ai cũng bị đánh.

Ngọc Đế nấp trong bóng tối cảm thấy vô cùng hả dạ, vốn dĩ bị Thánh nhân ép đóng kịch nên ngài rất khó chịu, nhưng thấy Tứ Đế thường ngày hay chế hành mình nay bị đánh thê thảm, ngụm khí nghẹn trong lòng bấy lâu nay cũng được giải tỏa, thật là sảng khoái không gì bằng.

“Ngọc Đế, nên gọi Như Lai Phật Tổ rồi.” Thái Bạch Kim Tinh nhắc nhở.

Chương 354

"Không gấp, không gấp, cứ xem thêm một lát nữa đã." Ngọc Đế không giấu nổi nụ cười trên mặt.

Nguyên bản Tôn Ngộ Không cũng không náo loạn đến mức này, Ngọc Đế định giữ chút thể diện, cho đánh một chút rồi gọi Phật Tổ tới, dù sao ngài cũng cần mặt mũi mà.

Đương nhiên nếu Tôn Ngộ Không náo loạn bên ngoài điện Linh Tiêu to hơn chút nữa cũng chẳng sao.

Nhưng giờ thì khác, Ngọc Đế đang hả giận!

Ngài chỉ mong sao Tôn Ngộ Không đánh cho Tứ Đế tiêu tùng luôn.

Đúng lúc đó, một tiếng quát vang lên: "Nghiệt súc, còn không dừng tay?" Chỉ thấy chân trời Phật quang rực rỡ, tiếng phạm âm vang vọng, hoa sen mọc giữa hư không, Như Lai Phật Tổ không mời mà tự đến.

Hóa ra Như Lai đã đợi ở cổng Thiên Đình nửa ngày trời mà không thấy Thái Bạch Kim Tinh tới gọi nên tự mình vào xem tình hình.

Nụ cười trên mặt Ngọc Đế đông cứng lại, vẻ mặt xị xuống: "Gã trọc này, ta đã gọi ngươi đâu!" La Thiên đứng một bên chứng kiến thì cười lớn, không ngờ lại có kết quả này.

Ngọc Đế chưa kịp mở miệng thì Tứ Đế mặt mũi sưng vù đã lên tiếng trước: "Phật Tổ, mau, mau bắt lấy yêu nghiệt này!" Ngọc Đế tuy chưa hả dạ hoàn toàn nhưng dù sao việc Phật giáo áp chế được Tứ Đế của Xiển Giáo cũng khiến ngài thấy vui lòng.

Chỉ cần đè bẹp được Xiển Giáo là Ngọc Đế vui rồi.

"Dừng tay!

Yêu hầu, Thiên Đình là thánh địa của Tam Giới, sao có thể để ngươi làm loạn?" "Ồ, ai vậy?

Toàn thân vàng óng, chẳng lẽ là Tây Thiên Như Lai Phật Tổ sao?

Hay lắm hay lắm, lão Tôn ta còn chưa kịp đến Tây Thiên, hãy đợi ta, đợi ta đánh xong lũ thần tiên phế vật này sẽ đến Tây Thiên quậy một trận, ha ha ha!" "Hầu nhi, không cần phải quậy phá, nếu ngươi thắng ta có thể nhường Thiên Đình cho ngươi luôn!" Như Lai cười nói, vẻ mặt từ bi đưa ra lời đánh cược: "Chỉ cần ngươi có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của ta." "Như Lai à Như Lai, người xuất gia không nói lời gian dối, không được nuốt lời đâu đấy.

Được, cá cược thế nào?" Tôn Ngộ Không cười lớn, trên đời lại có chuyện tốt thế này sao?

Như Lai định ra quy tắc, Phật quang tỏa sáng, thân thể Phật to lớn như cột trụ chọc trời.

Một bàn tay cũng rộng lớn như một ngọn núi nhỏ.

"Con khỉ kia, hãy đứng vào lòng bàn tay ta, chỉ cần ngươi nhảy ra được là ngươi thắng.

Nếu không nhảy ra được là ngươi thua." "Ha ha ha." Tôn Ngộ Không cười đến đau cả bụng, "Chuyện này quá đơn giản, đến con chó con cũng nhảy ra được, Như Lai lão nhi ngươi coi thường ta quá rồi." Trong thâm tâm hư không, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau mỉm cười.

Hôm nay phải dạy cho con khỉ này biết rằng dù có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Tây Phương chúng ta.

Thịnh cực tất suy, sau thời kỳ huy hoàng này phải chèn ép nó vài năm để tiêu trừ lệ khí và sự ngạo mạn, để nó hoàn toàn phục vụ cho

Tây Phương.

Tôn Ngộ Không nhảy vào lòng bàn tay Như Lai.

"Như Lai nhìn cho kỹ nhé, lão Tôn đi đây!

Hãy chuẩn bị trả giá cho sự ngạo mạn của ông đi!" Nói đoạn, Tôn Ngộ Không trực tiếp thực hiện một cú Cân Đẩu Vân mười vạn tám nghìn dặm, sau đó lại nhào lộn liên tục mấy cái nữa, đang nhảy thì thấy năm cột trụ chọc trời.

Chẳng lẽ đã tới chân trời rồi?

Ha ha ha, Tôn Ngộ Không mừng rỡ gãi tai gãi má, chẳng lẽ tay Như Lai có thể vươn tới tận chân trời sao?

Tôn Ngộ Không đắc ý tiểu một bãi vào ngón tay giữa của Như Lai, sau đó trở về đòi ngài nhường Tây Thiên.

Đứng lại trên lòng bàn tay Như Lai, y cười lớn: "Ta thắng rồi nhé!

Nhảy khỏi cái bàn tay bé xíu này dễ như trở bàn tay thôi!" Như Lai cười bảo: "Nhìn phía sau ngươi kìa." Tôn Ngộ Không quay đầu lại nhìn, phát hiện ngón tay giữa của Như Lai ướt nhẹp và có mùi khai.

Mùi này sao giống của mình thế?

Không thể nào!

Nội tâm đang tự phụ của Tôn Ngộ Không bị giáng một đòn mạnh, thấy điềm chẳng lành y định bỏ chạy.

Như Lai không nói không rằng, trực tiếp lật bàn tay lại, đất đá từ trên trời đổ xuống đè chặt Tôn Ngộ Không dưới núi Ngũ Chỉ.

"Đồ nhi ngoan, chơi cũng đủ rồi, công đức của Định Hải Thần Châm cũng đã tiêu hao hết, tiếp theo phải làm chính sự thôi!" Chuẩn Đề vẫn luôn theo sát Tôn Ngộ Không.

Nguyên lai Tôn Ngộ Không ăn tiên đan nên thực lực bùng nổ tới Đại La Kim Tiên, cộng thêm công đức tích lũy vạn năm của Định Hải Thần Châm mới có được thực lực Chuẩn Thánh ngắn ngủi.

Giờ dược hiệu đã hết, công đức cạn kiệt, thực lực tự nhiên trở về cảnh giới Thái Ất, cơ thể lại chịu di chứng nên cần tu dưỡng dưới núi Ngũ Chỉ vài trăm năm, chờ đợi người hữu duyên.

Tại Thiên Đình, Ngọc Đế đang mở tiệc chiêu đãi Như Lai để cảm ơn đã giúp Thiên Đình dẹp loạn.

Ngài còn mời cả Tứ Đế tới dự, gợi ý họ nên cảm ơn Như Lai, Tứ Đế thừa hiểu tâm tư của ngài nên ai nấy đều có vẻ mặt không mấy vui vẻ.

Trong bữa tiệc, Ngọc Đế uống rất hăng hái.

Nhưng Như Lai chỉ tiếp đãi lấy lệ rồi chào hỏi vài người bạn cũ ở Tiệt Giáo trước khi ra về.

Tiếp theo, Như Lai cho đệ tử Kim Thiền tử chuyển thế hạ phàm.

Nhưng kiếp thứ nhất không thành công, kiếp thứ hai, thứ ba cũng vậy.

Cho tới kiếp thứ tư, Kim Thiền Tử chuyển thế thành cao tăng Đạo An.

Pháp danh Đạo An vang lừng thiên hạ.

Chương 355

Phù Kiên của Tiền Tần nghe danh Đạo An đang ở Tương Dương liền phái binh đánh Đông Tấn để đón cao tăng.

Vì thế hai nước kết thù, một năm sau trận Phì Thủy bùng nổ, Tiền Tần bị đánh cho tan tành.

Chuẩn Đề định chọn Đạo An để đi thỉnh kinh nhưng loạn thế sau đó khiến y hủy bỏ ý định và để Kim Thiền Tử tiếp tục luân hồi.

Kiếp thứ năm, thứ sáu...

Cuối cùng, hơn 400 năm sau, Kim Thiền Tử chuyển sinh kiếp thứ mười: Đường Tam Tạng.

Đường Tam Tạng là đại pháp sư đời Đường, là ngự đệ của Đường Hoàng, danh vọng trong triều lẫn dân gian đều cực cao.

Thời cơ đã tới!

Chuẩn Đề đại hỉ, đợi suốt năm trăm năm, trải qua mười kiếp cuối cùng cũng tìm được người thích hợp!

Tiếp theo, Ngọc Đế theo ước định giáng Thiên Bồng và Quyển Liêm xuống phàm trần, Bạch Long Mã không nỡ rời xa Ngao Quảng nhưng bị Ngao Quảng nhẫn tâm đuổi khỏi Long tộc.

Thực lực của Thiên Bồng và Quyển Liêm không mạnh, Chuẩn Đề biết chuyến Tây Du này phải dựa vào ái đồ của mình.

Vì đối tượng truyền kinh là nhân loại nên Đường Tam Tạng là người dẫn đầu đoàn đội Tây Du, nhưng Chuẩn Đề hiểu rằng Tôn Ngộ Không mới là hạt nhân và chỗ dựa.

Giả sử thay bằng một yêu quái đi thỉnh kinh thì phàm nhân nào

chịu tiếp nhận, huống hồ Tôn Ngộ Không đối với phàm nhân không hề có chút lòng thương xót nào.

Trên đường thỉnh kinh, Chuẩn Đề lên kế hoạch rèn luyện dần dần để Tôn Ngộ Không có lòng trắc ẩn với phàm nhân, nếu không sẽ làm tổn hại đến danh dự Phật môn...

Tại Trường An, đại Đường, được Quan Âm Bồ Tát chỉ điểm rằng kinh thư ở Tây Thiên Cực Lạc có thể tiêu trừ nỗi khổ nhân gian, đồng thời ban tặng cà sa.

Đường Hoàng cũng bị Quan Âm Bồ Tát thuyết phục, ngỡ rằng chân kinh có thể làm rạng danh đại Đường nên vô cùng ủng hộ.

Thế là dưới sự cung kính của mọi người, mang theo hy vọng của cả nước, Đường Tam Tạng lên đường tới Tây Thiên.

"Sư đệ, Kim Thiền Tử chuyển thế không cần phải rèn luyện như con khỉ kia sao?" Tiếp Dẫn tò mò hỏi.

Chuẩn Đề lắc đầu: "Rèn luyện một đứa là đủ rồi, thêm đứa nữa chỉ tổ rắc rối cho con khỉ đó thôi!

Sớm muộn gì cũng phải biến thành Kim Thiền Tử, mục tiêu chính của ta là rèn luyện con khỉ kia." Sau ba tháng nỗ lực hành trình về phía tây, cuối cùng tại núi Ngũ Chỉ, ấn chú phong ấn Tôn Ngộ Không đã được gỡ bỏ.

Bị đè suốt năm trăm năm, tâm tính Tôn Ngộ Không đã mài mòn đi nhiều, tu vi cũng rơi xuống Thái Ất đỉnh phong.

"Ha ha, lão Tôn ta tự do rồi, hòa thượng trọc đầu kia, cảm ơn nhé!" "Này, Phật Tổ và Quan Âm đại sĩ bảo ta làm sư phụ ngươi, cứu ngươi ra để bảo vệ ta đi Tây Thiên thỉnh kinh." Đường Tam Tạng lên tiếng.

Tôn Ngộ Không đang định rời đi thì bị câu nói đó làm cho đứng

hình.

“Như Lai?” Tôn Ngộ Không nghe thấy cái tên đó thì gãi tai gãi má, vừa giận vừa cuống, vừa sợ vừa oán.

“Nếu Như Lai đã bảo vậy thì ta nể mặt ông ta một lần!” Tôn Ngộ Không cười lớn để che giấu nội tâm.

Bị đè năm trăm năm, y vừa nghe thấy hai chữ Như Lai là tim đã đập thình thịch.

Đường Tam Tạng rất vui mừng vì từ nay đã có người bầu bạn.

Tiếp đó, tại một nhà nông, một người một khỉ nghỉ chân thì gặp sáu tên thổ phỉ.

Quả nhiên với bản tính ghét ác như kẻ thù, Tôn Ngộ Không đã đánh chết cả sáu tên.

Trước khi Thượng Cổ đại kiếp nổ ra, nhân loại và yêu tộc đã có thù hằn, mối hận sâu sắc khắc tận xương tủy truyền từ đời này sang đời khác vẫn không hề giảm bớt.

Cộng thêm những gì Tôn Ngộ Không từng trải qua khiến y không hề có thiện cảm với loài người.

Thấy Tôn Ngộ Không giết người, Đường Tam Tạng liền mắng nhiếc, giảng giải đạo lý.

Tôn Ngộ Không cãi lại: “Nếu ta không giết chúng, chúng sẽ tiếp tục gây hại cho chúng sinh, ta đang làm việc thiện!” Đường Tam Tạng lại giảng đủ thứ đạo lý, bảo rằng y là người chứ không phải yêu, hễ là người thì dù tốt hay xấu cũng không được giết!

Tôn Ngộ Không sao chịu nổi cơn giận từ một phàm nhân, liền cưỡi Cân Đẩu Vân bỏ đi tìm Đông Hải Long Vương.

Long Vương đang trông cậy Phật giới chiếu cố con trai mình nên

khuyên Tôn Ngộ Không bớt giận, xin lỗi một tiếng là xong.

Thậm chí còn kín đáo nhắc tới Như Lai khiến Tôn Ngộ Không đắng lòng, uống cạn một ly rồi lại tiếp tục hành trình.

Sau khi y quay lại, Quan Âm Bồ Tát đã giao Kim Cô Chú cho Đường Tam Tạng, rồi lừa y đeo vào.

Thấy Tôn Ngộ Không đã mắc bẫy, Đường Tam Tạng niệm chú khiến y đau đớn lăn lộn, cuối cùng đành phải hứa từ nay dù gặp chuyện gì cũng không được giết người.

Chuyến Tây Du này cũng là ma nạn đối với Tôn Ngộ Không, Chuẩn Đề đã chuẩn bị sẵn Kim Cô Chú rồi đưa cho Như Lai và Quan Âm.

Trên đường đi, hễ Tôn Ngộ Không định giết phàm nhân, dù là Bạch Cốt Tinh biến thành người thì chú cũng sẽ vang lên.

Lâu dần, Tôn Ngộ Không cũng mạn mạn áp chế được sự căm ghét đối với loài người.

Chuẩn Đề đã dốc hết tâm sức rèn luyện để y thích ứng với Phật môn.

Tây Du tiếp tục, Tôn Ngộ Không thích khoe khoang đã tiết lộ tin tức về cà sa cho lão hòa thượng.

Cà sa bị Hắc Hùng Tinh dòm ngó, Quan Âm ra tay dàn xếp, Tôn Ngộ Không lại một lần nữa nhận ra mình đã "sai lầm".

La Thiên vốn chỉ quan tâm đến việc đạo Hồng Mông Tử Khí thứ chín xuất thế, đôi khi cũng lưu tâm đến tiến trình thỉnh kinh, nhưng thấy cảnh này liền lắc đầu.

Chương 356

Tề Thiên Đại Thánh vốn là người kiêu ngạo khó thuần, vì sao lại phải để người ta mài mòn lệ khí trong lòng như vậy?

Sau đó La Thiên dùng ý niệm tới Nam Hải gặp Quan Thế Âm Bồ Tát.

"Từ Hàng, xa cách nghìn năm, vẫn khỏe chứ!" "Đạo Tôn đại giá quang lâm?

A Di Đà Phật." Quan Âm hành đại lễ, niệm Phật hiệu.

"Ngươi định thu phục con Hắc Hùng Tinh kia sao?

Hay là để nó đi theo ta đi?" "..." Quan Âm cảm thấy đau đầu, lần trước trước mặt Địa Tạng đã vét sạch địa ngục, thu mất Đế Thính, lần này lại tới đòi Hắc Hùng Tinh.

"Thôi, coi như ngươi đồng ý rồi, Hắc Hùng Tinh, đi theo ta!" La Thiên chẳng hề khách khí.

Hắc Hùng Tinh lập tức hớn hở chạy tới bên cạnh La Thiên.

Nó cứ ngỡ cả đời này sẽ phải ở trên cái đảo rách nát đó mà niệm Phật ăn chay, giờ có người tới cứu thì còn gì bằng, ha ha ha.

Trên đường về, Hắc Hùng Tinh rụt rè hỏi: "Ngài là vị Đạo Tôn truyền thuyết ở Lô Châu sao?" La Thiên thản nhiên gật đầu.

"Khác hẳn với lời đồn đại nha." Hắc Hùng Tinh thầm nhủ.

Suy nghĩ của nó sao qua mắt được Thánh nhân.

"Ta trong lời đồn là người thế nào?" "Thế gian đồn rằng Đạo Tôn mặt xanh răng nanh, diện mạo... còn nữa, rất bài xích người ở ba châu khác?

Hễ ai dám bước chân vào Lô Châu đều bị giết không tha.” La Thiên ngẩn người: “???” Chuyện gì thế này?

Sao mình lại bị đồn thành kẻ ác độc như vậy?

Ngài nhắm mắt suy tính một hồi mới hiểu ra ngọn ngành.

Hóa ra là năm vị Thánh nhân liên thủ che giấu thiên cơ khiến thế gian hiểu lầm.

Hơn nữa gần đây ngài chỉ lo truy tìm tung tích đạo Hồng Mông Tử Khí thứ chín nên không nhận ra, có lẽ Thiên Đạo cũng nhúng tay vào việc che đậy này.

Phải nói rằng những tiểu xảo này của năm vị Thánh nhân thực sự rất đáng ghét, nếu không để tâm thì khó mà nhận ra.

Nếu đã như vậy...

“Hắc Hùng Tinh, bản tôn giao cho ngươi một nhiệm vụ, hãy tới ba châu kia, ai thuộc yêu tộc nguyện ý trung thành với ta thì hãy đưa hết về Lô Châu!” Thế nhân hiểu lầm ngài quá sâu rồi, Lô Châu tuy là nơi rừng thiêng nước độc nhưng lại là thiên đường của yêu tộc, vậy mà không ai chịu đến.

Sau đó La Thiên tùy ý ban cho nó vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo và hứa rằng hễ làm tốt nhiệm vụ sẽ tặng thêm bảo bối.

Hắc Hùng Tinh sao dám không nghe, thấy có bảo bối liền mừng rỡ khôn xiết, vội vàng quỳ lạy tạ ơn rồi ôm bảo bối hí hửng rời đi.

Tây Du tiếp tục, tại Cao Lão Trang, Tôn Ngộ Không thu phục Trư Bát Giới tham tài hiếu sắc.

Trư Bát Giới đầu thai mang theo ký ức, lúc đầu cũng đầy chí khí muốn làm nên đại nghiệp.

Nhưng vài năm sau gặp Thúy Lan thì thay đổi ý định.

Khi xưa làm Thiên Bồng thì nội tâm khao khát Hằng Nga, nay lại đắm chìm trong ôn nhu hương không muốn rời đi, trở thành kẻ si tình.

Tôn Ngộ Không ép y phải đi Tây Thiên, y đương nhiên không muốn, hối hận vì lúc trước đã hứa với Quan Âm Bồ Tát.

Thế là Trư Bát Giới nảy ra tối kiến, cử hai mỹ nữ tới quyến rũ Tôn Ngộ Không và Đường Tam Tạng.

Y không tin họ có thể cưỡng lại được mỹ vị nhân gian này, dám cá là sẽ chìm đắm không lối thoát.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của Bát Giới, họ chẳng thèm liếc mắt nhìn mỹ nữ một cái, Tôn Ngộ Không còn đánh cho y một trận rồi lôi đi.

"Bát Giới à, ngươi béo quá rồi, nên giảm cân đi." Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vào cái bụng tròn ủng của Trư Bát Giới.

"Hay là giúp ta gánh hành lý đi, đưa hết đây cho ta, ha ha!" Tôn Ngộ Không dồn hết hành lý cho Bát Giới, còn mình thì thong dong vác gậy.

Trong thâm tâm hư không.

"Tiếp theo là nạn nào?" Tiếp Đẫn hỏi.

"Hoàng Sa Quái...

Ơ, Hoàng Sa Quái đâu rồi?" Chuẩn Đề cuống cuồng bấm tay tính toán tung tích của y.

"Ở Lô Châu sao?" Chuẩn Đề đen mặt.

"Sư đệ, lại là gã đó." Tiếp Dẫn giọng điệu khó chịu.

"Nạn tiếp theo thì sao?" Chuẩn Đề lại tính tiếp.

Cái đệt...

Chuẩn Đề suýt chút nữa thì văng tục.

Để tăng thêm khó khăn cho chuyến Tây Du, những yêu quái không có chỗ dựa đều đã bị gọi về Lô Châu hết rồi.

Chương 357

Đương nhiên vẫn còn một kẻ lọt lưới là Ngưu Ma Vương.

Lúc này Na Tra và Thiết Phiến công chúa đang trên đường tới động Hồ Ly.

"Lời Đạo Tôn nói là thật sao?

Tên bạc tình đó thực sự đang chung sống với một con hồ ly tinh?" Thiết Phiến công chúa nghiến răng nghiến lợi, hận bao nhiêu năm qua y bảo là đi bế quan tu hành.

"Đúng vậy!

Sư tổ của ta chưa bao giờ nói sai." Na Tra nhắc tới La Thiên với vẻ đầy tự hào.

Nguyên bản Ngưu Ma Vương cũng định tới Lô Châu, nhưng nghe tin Thiết Phiến công chúa cũng ở đó nên thôi.

Cuối cùng bị Thiết Phiến công chúa tới "mời".

"Con trâu chết tiệt kia, cút ra đây!" Tới nơi, Thiết Phiến công chúa đang bốc hỏa liền dùng Quạt Ba Tiêu quạt nát động Hồ Ly.

Lũ thị nữ pháp lực yếu ớt lập tức hồn phi phách tán.

Trong động, Ngưu Ma Vương và hồ ly tinh đang âu yếm thì bỗng nhiên gió thổi bay nóc động, hai con yêu tinh trần truồng hiện ra dưới thanh thiên bạch nhật.

Thiết Phiến công chúa thấy cảnh đó thì tức nổ mắt, cầm quạt định liều mạng với hồ ly tinh.

Ngưu Ma Vương nhìn thấy cây quạt thì run cầm cập nhưng vẫn cứng đầu nói: "Muốn giết thì giết ta trước đi!" Thật là tình thâm nghĩa

trọng, Ngưu Ma Vương không tin người vợ dịu hiền như Thiết Phiến lại nỡ xuống tay.

"Được, vậy ta giết con trâu chết tiệt này trước!" Thiết Phiến công chúa chẳng hề mủi lòng, trực tiếp quạt tới.

Ngưu Ma Vương sợ đến mức nhũn cả người, vội vàng né tránh, Quạt Ba Tiêu là hàng tiên thiên chí bảo (hàng thật trong tay Lão Tử), hồ ly tinh lập tức bị thổi cho hồn phi phách tán, tan biến giữa trời đất.

"A a a, mụ vợ già này khinh người quá đáng!" Ngưu Ma Vương vừa chạy vừa mắng nhiếc.

"Lão Ngưu, chạy đi đâu?" Na Tra chặn đường.

Trong Tây Du Ký nguyên bản, Na Tra bắt giữ Ngưu Ma Vương, giờ cũng vậy, với tu vi hiện tại của Na Tra thì chỉ vài chiêu đã thu phục được y.

Sau đó Na Tra cưỡi lão Ngưu đưa cho Thiết Phiến công chúa.

"Đa tạ Na Tra đại tiên, pháp thuật của đại tiên sẽ kéo dài mười năm, trong mười năm tới con trâu này không thể biến thành hình người, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt, ha ha." Nụ cười của Thiết Phiến công chúa có chút đáng sợ, yêu hận đan xen khiến Ngưu Ma Vương rùng mình, hối hận khôn nguôi...

Yêu quái trên đường Tây Du đều bị La Thiên thu phục sạch sẽ, Hoàng Sa Quái sớm đã chạy mất.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn: "..." Thế này thì thỉnh kinh cái gì nữa?

"Những nạn khác tính sau, cứ lo vụ Bạch Long Mã trước đã." Chuẩn Đề bực bội nói.

Nhưng lúc này Bạch Long Mã cũng đã nghe ngóng được tình hình thực tế của La Thiên, hóa ra hình tượng Đạo Tôn chỉ là lời đồn thổi.

Bạch Long Mã so sánh Lô Châu với Tây Ngưu Hạ Châu thì thấy Lô Châu có tiền đồ hơn...

Thế là khi ba thầy trò vừa tới Khe Xà Bàn, Bạch Long Mã liền nhảy xuống sông, cưỡi sóng gió chạy về Lô Châu đầu quân cho La Thiên.

"Yêu quái, yêu quái!" Đường Tam Tạng và con ngựa già sợ đến mức run rẩy, con ngựa bị dọa chết khiếp, ông thầy cũng không khá hơn.

Con ngựa đó vốn thọ mệnh đã hết, dù Tiểu Bạch Long có ăn hay không thì trong sổ Sinh Tử nó cũng phải chết vào lúc này.

Bên bờ sông, Đường Tam Tạng vuốt ve con ngựa trắng yêu quý, tụng kinh cho nó.

Đồng thời mặt ủ mày chau, chẳng lẽ suốt quãng đường Tây Du ta phải đi bộ sao?

Trong Tây Du Ký nguyên bản, Đường Tam Tạng kiên định đi thỉnh kinh là vì có ngựa cưỡi, đúng là cưỡi ngựa thì không đau chân.

Giờ không còn vật cưỡi, đường xá xa xôi mười mấy năm trời, nghĩ tới mà lạnh cả người.

Việc Bạch Long Mã rời đi khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngây người.

"Phải làm sao đây sư đệ?" Chuẩn Đề mấp máy môi, ta biết làm sao bây giờ, Thanh Liên Đạo Tôn từ đầu tới cuối đều là một biến số, nếu y muốn ra tay thì ngoại trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra ai mà cản nổi?

Chẳng lẽ kế hoạch Tây Du sẽ đổ sông đổ biển sao?

Không được, đã mưu tính bao lâu, chờ đợi bao lâu mới có được một kiếp chuyển thế tốt, không thể cam lòng.

Nếu bỏ qua kiếp này, vạn nhất phải đợi thêm năm trăm năm nữa thì sao?

Trực giác của Thánh nhân rất chuẩn, gần đây Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có cảm giác nguy cơ mơ hồ ngày càng mạnh nhưng không thể tính ra được.

Hai người đoán chắc là Như Lai đang giở trò nhưng không có bằng chứng, cũng không dám mạo muội hành động, vạn nhất đoán sai thì sao?

Để ứng phó với nguy cơ sắp tới, việc tranh giành khí vận lần này nhất định phải thành công.

"Hãy để Quan Âm báo mộng, bảo Đường Tam Tạng nhất định phải kiên trì, cưỡi ngựa mất mười bốn năm thì đi bộ mất bốn mươi năm, cũng phải kiên trì tới cùng!" Đường Tam Tạng đang do dự thì được Quan Âm báo mộng, thế là như được tiêm máu gà, một ngày đi được trăm dặm.

Nhưng chỉ được vài ngày là lại xìu xuống, bàn chân mịn màng của ông bị phồng rộp, ý chí lại tiêu tan.

Cuối cùng Quan Âm Bồ Tát hết cách, đành vớt Sa Tăng từ sông Lưu Sa lên đặt ở bờ sông phía trước.

Sau đó thu phục Sa Tăng, để Sa Tăng chịu thương chịu khó cõng Đường Tam Tạng đi.

Chương 358

Vụ bốn vị Thánh thử lòng thiền, Trư Bát Giới lại mắc bẫy một mình.

Nạn này có thể coi là một trong những nạn đơn giản nhất trong tám mươi mốt nạn, chỉ để cho đủ số lượng.

Tiếp theo là nạn Nhân Sâm Quả, Tây Phương và Lão Tử cùng tính kế Trấn Nguyên Tử - ông tổ của địa tiên.

Tam Thanh mời Trấn Nguyên Tử đi dự hội, Tôn Ngộ Không nhân lúc y không có nhà đã phá hủy cây Nhân Sâm Quả.

Lão Tử muốn lợi dụng Trấn Nguyên Tử dạy cho Tôn Ngộ Không một bài học, Trấn Nguyên Tử rất quý cây này, biết đâu y nổi giận mà kết thúc chuyến Tây Du sớm hơn thì sao?

Nhưng cũng như vụ tiên đan năm xưa, Chuẩn Đề lại một lần nữa tương kế tựu kế của Lão Tử, mưu cầu chút phúc lợi cho Tôn Ngộ Không.

Quả nhiên khi Lão Tử mời Trấn Nguyên Tử uống trà, mấy thầy trò Tôn Ngộ Không đã chén sạch Nhân Sâm Quả, ăn không hết còn phá hoại.

Nhân Sâm Quả là tiên thiên linh căn tồn tại từ thời khai thiên lập địa, vô cùng quý giá, Trấn Nguyên Tử đã chăm sóc bao nhiêu năm, tình cảm cực kỳ sâu nặng.

Tại bữa tiệc, Lão Tử thấy thời gian đã hòm hòm liền kết thúc bữa tiệc.

Trấn Nguyên Tử trở về đạo quán, thấy cảnh tượng thê thảm trong Ngũ Trang Quán, hai ái đồ Thanh Phong Minh Nguyệt khóc lóc kể lể, y

liền nổi trận lôi đình, trực tiếp thi triển thần thông bắt trói bốn thầy trò.

"Con khỉ này thật là bướng bỉnh, lại gây ra họa lớn rồi." Chuẩn Đề nấp trong bóng tối cười nói, chẳng hề lo lắng.

"Sư đệ, Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên đó.

Trời không sợ đất không sợ, vạn nhất y ra tay với mấy người đó thì mưu tính của ta chẳng phải đổ sông đổ biển sao?" Tiếp Dẫn lo lắng.

"Không gấp, không gấp, sư huynh, ta đã có chuẩn bị, Lão Tử không hiểu rõ tính tình Trấn Nguyên Tử đâu, cứ chờ xem!" Chuẩn Đề hung hữu thành trúc nói.

Trong Ngũ Trang Quán.

"Hừ, Kim Thiền Tử, ta nể tình xưa nghĩa cũ định tặng Nhân Sâm Quả, ngờ đâu ngươi lại dung túng đồ đệ phá hoại bảo bối của ta, hôm nay đừng trách ta vô tình, hãy đem tên hòa thượng này ra thiên đao vạn quả cho ta!" "Dừng tay, việc ta làm ta chịu, đều là lỗi của ta, ta nguyện chết thay sư phụ!" Tôn Ngộ Không khẳng khái nói.

"Ồ?" Trấn Nguyên Tử bỗng thấy hứng thú, con khỉ này cũng dám làm dám chịu, phảng phất có bóng dáng của y năm xưa.

Không kìm được mà có cái nhìn khác về Tôn Ngộ Không.

"Sư huynh, tính cách của Trấn Nguyên Tử ta hiểu rõ, kiêu ngạo khó thuần, rất hợp gu với con khỉ này.

Nếu có thể kết giao được với y thì đó là đại hạnh của Phật môn ta!" Chuẩn Đề thầm mừng rỡ.

Quả nhiên Tôn Ngộ Không rất hợp ý Trấn Nguyên Tử, sau khi Quan Âm Bồ Tát dùng nước Cam Lộ cứu sống cây Nhân Sâm Quả,

hai người đã kết nghĩa huynh đệ.

Tiếp theo là nạn ba lần đánh Bạch Cốt Tinh...

Nhưng Bạch Cốt Tinh đã sớm chạy tới Lô Châu.

"Nạn tiếp theo, nạn tiếp theo!" Chuẩn Đề bất lực nói.

Nạn tiếp theo là Khuê Mộc Lang hạ phàm, vốn dĩ Đường Tam Tạng sẽ đuổi Tôn Ngộ Không đi để Khuê Mộc Lang có cơ hội bắt giữ.

Nhưng vì hiệu ứng cánh bướm, Khuê Mộc Lang thấy Tôn Ngộ Không vẫn còn đó nên không dám bắt Đường Tam Tạng, thế là để ông ta đi qua luôn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn: "..." Phật giáo luôn giảng rằng phải trải qua muôn vàn ma nạn mới tới được bờ bên kia, truyền giáo càng phải tuân thủ điều đó thì mới có sức thuyết phục.

"Sư huynh, ta tới Lô Châu một chuyến xem sao?" Chuẩn Đề bất lực, trong tay không còn yêu quái để dùng, đành phải tới phương bắc mượn người.

"Được rồi, chỉ đành vậy thôi." Tiếp Dẫn thở dài, y thực sự rất kiêng dè La Thiên, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì y không muốn gặp kẻ đáng sợ đó.

Trên đường đi, hai người được chiêm ngưỡng phong cảnh phương bắc mà không khỏi thèm thuồng, nơi đây yêu quái đông đúc, thậm chí mọc ra nhiều loại yêu quái kỳ lạ.

Mỗi dặm đường đều có tượng thần của La Thiên, chúng yêu tế bái, lực tín ngưỡng bàng bạc lan tỏa khắp trời đất.

"Sư huynh, nơi này sắp tự thành một giới rồi." Tiếp Dẫn gật đầu, vừa bước chân vào mảnh đất phương bắc là như bước vào một không

gian thời gian khác.

Khí tức của chúng yêu đã hoàn toàn thay đổi mảnh đất này, ngay cả Thánh nhân khi đối mặt với lượng yêu khí khổng lồ như vậy cũng không khỏi cảm thấy chấn động và cảnh giác.

Thời gian qua La Thiên vẫn luôn bận rộn ở Lô Châu, Hi Hòa và Thường Hi sở hữu Hồng Mông Tử Khí suốt vạn năm nhưng vẫn chưa thể dung hợp hoàn toàn để trở thành Thánh nhân.

Hiện giờ với khí vận yêu tộc bàng bạc, La Thiên định dùng nó để giúp hai người đột phá cảnh giới Thánh nhân.

Sau khi Hồng Quân hợp đạo, thiên đạo Hồng Hoang dần hoàn thiện, Thánh nhân tuy vẫn còn vị trí trống nhưng để thành Thánh thì không còn dễ dàng như trước nữa, cần phải thấu hiểu và nắm vững nhiều quy tắc thiên đạo hơn.

Xưa kia sáu vị Thánh nhân sở dĩ chứng đắc đạo quả là nhờ có lượng lớn công đức hỗ trợ.

Trong tay La Thiên tuy nhờ hệ thống ban thưởng mà cũng có lượng lớn công đức đủ để một hai người thành Thánh, nhưng đó là quân bài tẩy, không thể tùy tiện dùng, công đức có diệu dụng vô biên, chắc chắn sẽ có lúc cần dùng đến việc lớn.

Vì biết các Hỗn Độn Ma Thần đang âm mưu thôn tính Hồng Hoang nên La Thiên không cho rằng thế giới này là an toàn.

Do đó ngài tìm một con đường khác, có lẽ là dùng khí vận để chứng đạo.

Về phương diện này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là những người đi tiên phong nhưng đã thất bại, không vượt qua được cửa ải Tổ Vũ.

La Thiên nghiên cứu ra một loại trận pháp cực hạn, có lẽ có thể

dẫn dắt khí vận tích tụ bấy lâu nay ở Lô Châu cho Hi Hòa và Thường Hi sử dụng, giúp họ đạt được quả vị Thánh nhân.

Khí vận tích lũy không dễ, lại phải dè chừng Thiên Đạo Hồng Hoang bên kia nên La Thiên vô cùng cẩn trọng trong cung Yêu Vương, từng bước đi đều được tính toán hoàn mỹ không chút sai sót, mãi vẫn chưa bắt đầu vì cần một số khế cơ hiếm có.

Đúng lúc đó!

Chương 359

“Tổ sư gia, Tây Phương nhị thánh cầu kiến.” Na Tra vào báo.

“Ta đang bận, bảo họ đợi một lát.” La Thiên không thể rời đi ngay.

Nửa tháng sau, La Thiên hoàn thành xong một mắt trận mới ra gặp Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

“Chết tiệt, quên mất, đã nửa tháng rồi, chắc là họ đi rồi.” Nhưng hỏi Na Tra thì y đáp: “Sư tổ, họ chưa đi đâu, vẫn đợi bên ngoài suốt nửa tháng nay rồi, nếu không ngài để con đuổi họ đi đi.

Đám huynh đệ yêu tộc nhìn họ chướng mắt lắm.” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trên người Phật vận hưng thịnh, kim quang rực rỡ.

Phật đạo và Yêu đạo vốn xung khắc về bản chất sát lục, cộng thêm tu vi Thánh nhân khiến nhiều người trong yêu tộc cảm thấy không thoải mái, chỉ mong họ sớm biến đi cho rảnh nợ.

Vẫn còn ở đây sao?

La Thiên kinh ngạc, bấm tay tính toán một hồi thì hiểu ra.

“Cho họ vào đi.” “Đạo hữu, lần chia tay trước đã hơn nghìn năm, vẫn khỏe chứ!” Chuẩn Đề vừa vào đã vội vàng cười nói, chẳng hề lộ vẻ bực bội vì bị bỏ mặc nửa tháng trời.

“Hai vị đạo hữu đúng là khách quý, không có việc gì thì không tới điện Tam Bảo, nói đi, có chuyện gì?” La Thiên còn đang bận rộn với đại trận.

Tiếp Dẫn vẻ mặt hơi ngượng ngùng, tiếp tục cười nói: “Đạo Tôn, ta và sư đệ tới đây chỉ để mượn vài con yêu quái, tăng thêm chút kiếp nạn cho đoàn đội truyền đạo của ta thôi.” “Đạo Tôn, các kiếp nạn ta thiết lập sẵn đều chạy mất tiêu rồi, ta không còn người để dùng nữa.”

Chuẩn Đề than khổ.

Thực tế với bản lĩnh của hai vị Thánh nhân, việc bồi dưỡng thêm vài con yêu quái chỉ là chuyện trong phút chốc, hôm nay tới mượn yêu quái chẳng qua là muốn dò xét ý đồ của La Thiên.

Dù sao việc La Thiên đột ngột can thiệp cũng khiến họ không khỏi lo lắng, thấp thỏm.

"Được thôi, không vấn đề gì, thêm chút kiếp nạn rèn luyện mà, ta rất sẵn lòng.

Hai người cứ về trước đi, để ta lên kế hoạch." La Thiên sảng khoái đồng ý.

"Đạo Tôn, thế này có vẻ không ổn lắm...

Hay là để chúng ta cùng thương nghị?" Tiếp Dẫn đề nghị.

"Hử?" La Thiên nhướn mày, tỏ vẻ không vui: "Hy vọng hai vị hiểu cho rõ, yêu quái các người mượn là của Lô Châu ta.

Yêu tộc của ta thì tự ta sắp xếp, không cần các người phải chỉ tay năm ngón, nếu không nguyện ý thì Na Tra, tiễn khách!" La Thiên phất tay ra lệnh đuổi khách.

"Đừng đừng đừng, Đạo Tôn cứ tự mình quyết định, chúng ta chỉ có vài đề nghị nhỏ thôi.

Thứ nhất, kiếp nạn không được quá khó, nhất định phải vượt qua được.

Thứ hai, chắc chắn ta sẽ có vài cuộc giao lưu với các đạo hữu Lô Châu, yên tâm đi, sẽ không làm khó họ đâu." La Thiên hiểu được điều này, trong Tây Du Ký đồ đệ thường đi thỉnh người tới giúp thu phục yêu quái mà.

"Không thành vấn đề, ta sẽ dặn dò thủ hạ diễn kịch một chút cho

xong chuyện.

Nếu các ngươi ra tay quá nặng thì đừng trách ta không khách khí!" La Thiên cuối cùng lạnh lùng hăm dọa.

"Điều đó là đương nhiên, ta tuyệt đối không động tới một sợi lông chân của các đạo hữu Lô Châu!

Đạo Tôn cứ yên tâm." Chuẩn Đề cười gượng nói.

"Nửa tháng qua cũng vất vả rồi, hai người về trước đi, ta sẽ sắp xếp người tới ngay." La Thiên trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

"Đạo Tôn cáo từ!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lạy biệt, yêu tộc Lô Châu thấy hai vị Thánh nhân thì không thoải mái, mà hai vị Thánh nhân ở nơi yêu khí nồng nặc này cũng chẳng dễ chịu gì.

Ở lâu, hai vị Thánh nhân cảm thấy yêu khí nơi đây đang áp chế mình.

Thật kỳ lạ, họ là Thánh nhân được Hồng Hoang công nhận mà mảnh đất này lại dám áp chế họ.

"Sư huynh, lục giới sắp có thêm một giới nữa rồi, chẳng lẽ Thanh Liên Đạo Tôn định làm gì ở phương diện này..." Trên đường đi, Tiếp Dẫn giọng điệu phức tạp.

Chuẩn Đề nói: "Ta cũng nghĩ như sư huynh vậy, Lô Châu bây giờ đã hoàn toàn khác biệt với ba châu còn lại, giữa trời đất đã nảy sinh một số khế cơ.

Nếu Yêu Giới xuất thế mà Đạo Tôn dùng khí vận yêu tộc để liên kết, lại không có ai tranh giành thì Yêu Giới phần lớn sẽ rơi vào tay Đạo Tôn." Tiếp Dẫn thầm ghen tị với La Thiên, nhìn lại vùng đất Tây Phương của mình mà không khỏi lắc đầu.

Nhưng nếu Yêu Giới xuất thế thì họ cũng sẽ tranh giành một phen.

Đạo Tôn tuy tu vi áp đảo Hồng Hoang, chỉ dưới quyền Đạo Tổ, nhưng vẫn bị Thiên Đạo Hồng Hoang chế hành, chưa hẳn là không có cơ hội.

Tuy có khả năng sẽ mạo phạm Đạo Tôn nhưng vì việc trọng đại nên cũng đành phải làm thôi...

Vừa về tới vùng đất Tây Ngưu Hạ Châu, hai vị Thánh nhân lập tức cảm thấy thư thái hẳn.

Tắm mình trong Phật quang đã lâu không gặp, họ tẩy sạch yêu khí trên người.

"Na Tra, việc Tây Du này giao cho con đó, ta đi bận việc đây." La Thiên bảo Na Tra chọn vài người thích hợp tới giao đấu với Tôn Ngộ Không, còn mình thì đi bận rộn với mắt trận tiếp theo.

Ở đại địa Tây Châu, có những nơi yêu khí nồng đượm, địa mạch ưu việt, yêu quái sinh ra ở đó đều có thần lực bẩm sinh, thực lực và tư chất mạnh hơn hẳn những loài khác.

Những nơi đó sinh ra rất nhiều Yêu Vương, yêu tộc gọi đó là Yêu Nhãn.

Đương nhiên nếu theo cách gọi của nhân loại thì đó là Long Mạch.

Yêu Nhãn: nói cách khác cũng là linh địa, chỉ có điều được nuôi dưỡng bằng yêu khí quanh năm nên hóa hợp thành một vùng đất đặc thù.

Lô Châu có hai mươi Yêu Nhãn lớn, hơn tám mươi Yêu Nhãn trung bình và hơn một trăm năm mươi Yêu Nhãn nhỏ, những cái nhỏ hơn nữa thì không sao đếm xuể.

Chương 360

Theo La Thiên thấy, những thế lực lớn nhất Lô Châu đều chiếm đóng ở các Yêu Nhãn lớn.

La Thiên dùng quy tắc địa lý tổ hợp các Yêu Nhãn trung bình và nhỏ lại thành một, tổng cộng có tám mươi mốt Yêu Nhãn lớn.

Con số này ứng với cửu cửu quy nhất.

Tám mươi mốt Yêu Nhãn này chính là nơi hội tụ khí vận của cả Lô Châu, nếu phá hủy hết chúng thì Lô Châu sẽ trở nên bần cùng hơn cả Tây Ngưu Hạ Châu.

Hiện tại Tây Ngưu Hạ Châu đã bị phá hủy mất hai phần ba long mạch.

Để giúp hai vị nương tử thành Thánh, La Thiên đã tốn không ít công sức, không ngại dùng khí vận của cả một châu làm tiền cược.

Vì phương pháp này có rủi ro cực nhỏ, nếu không thành công thì tám mươi mốt Yêu Nhãn đó sẽ bị phản phệ và phá hủy, lúc đó cả Lô Châu sẽ biến thành vùng đất băng giá hoặc sa mạc mênh mông, cỏ không mọc nổi, sinh linh khó lòng tồn tại...

Sau khi nhận lệnh, Na Tra lập tức triệu tập chúng yêu, hỏi xem ai muốn giúp Tây Phương nhị thánh một tay để hoàn thành việc rèn luyện Tây Du.

Kết quả là chẳng có ai chịu đi, yêu khí ở Lô Châu đang lúc đỉnh thịnh, hít thở không khí ở đây vô cùng sảng khoái, đã đến rồi là không muốn đi, chẳng ai nguyện ý rời khỏi Lô Châu nửa bước.

Cộng thêm uy danh đại náo Thiên Cung năm xưa của Tôn Ngộ Không vang xa nên càng chẳng yêu quái nào muốn đi.

Không ai chịu đi, Na Tra bất lực đành phải tự mình ra tay.

Chuyến Tây Du của bốn thầy trò đã đi được hai năm mà chẳng gặp kiếp nạn nào, cứ đà này thì sắp tới Tây Thiên mất rồi.

"Sư phụ, chẳng phải nói là có đại nạn sao?

Sao chẳng thấy đâu cả?" Trên đường đi, Bát Giới không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

"Đồ ngốc, không có đại nạn ư?

Phật tâm không vững sẽ biến chất, quãng đường dài này chính là ma nạn lớn nhất đối với ngươi!" Tôn Ngộ Không trêu chọc.

Bát Giới xoa xoa cái bụng tròn vo, hình như cũng có lý, không có mỹ thực, không có mỹ nữ, đúng là ma nạn thật.

Nhưng Bát Giới đời nào chịu thừa nhận, liền lạnh lùng cãi lại: "Tôn Ngộ Không, đừng có nói bừa, lão Trư ta gần đây nghe sư phụ tụng kinh, Phật tâm cũng có chút thành tựu rồi đấy.

Còn ngươi kìa, hằng ngày cứ hớt hải hớt hơ, chẳng bao giờ tĩnh tâm nổi." "Đúng vậy đó Ngộ Không, mấy ngày nay Bát Giới cứ hễ thấy ta tụng kinh là lại lắng tai nghe.

Con nên học tập Ngộ Tịnh, nghe xong còn hỏi vài câu, đúng là hiếu học!" Đường Tam Tạng ngồi trên lưng Sa Tăng nói.

Sa Tăng mặt đầy đau khổ, ta đã cõng sư phụ suốt hai năm rồi, ông cứ ong ong bên tai ta thì sao ta không nghe thấy được?

Hơn nữa Quan Âm Bồ Tát cũng thật là quá đáng, toàn bắt nạt người hiền lành!

Mấy năm qua Sa Tăng đã nhiều lần đề nghị tìm đại một con vật cưỡi nào đó.

Nhưng nơi đây hẻo lánh không mua nổi ngựa, tìm đại con sư tử

hay con hổ nào làm vật cưỡi cũng được mà.

Nhưng Đường Tam Tạng cứ khăng khăng lời Quan Âm Bồ Tát nói lúc đầu, rằng các đồ đệ sẽ thay phiên nhau đưa ông tới Tây Thiên.

Thế là Đường Tam Tạng mặc định người đó là Sa Tăng.

Nếu đã là ý của Quan Âm Bồ Tát thì Sa Tăng chỉ đành nhận mệnh, Đường Tam Tạng còn khuyên nhủ Sa Tăng rằng Phật giáo đang rèn luyện ý chí, nhất định phải kiên trì.

Cũng may Sa Tăng là người thật thà nên đành bấm bụng chịu đựng.

Đã có lúc Đường Tam Tạng nghi ngờ liệu hai đồ đệ kia có bằng được Sa Tăng không, nhân một cơ hội nọ ông đã hỏi Quan Âm Bồ Tát.

Quan Âm không nói gì vì khó mà nói thật được.

Thế là Đường Tam Tạng mặc định Quan Âm Bồ Tát đã đồng ý...

Thật khổ cho Sa Tăng.

Na Tra bay lơ lửng trên đoàn đội Tây Du, thấy bốn thầy trò tuy vất vả nhưng vẫn rất vui vẻ, hòa thuận.

Nhưng nhìn cái cách họ đi bộ, Na Tra cảm thấy Phật giáo thật khó hiểu.

Đời người nên hưởng lạc cho thỏa thích, hà tất phải áp chế bản tính, giả vờ giả vịt rèn luyện Phật tâm làm gì?

Kiếp sau ư?

Kiếp sau liên quan gì tới ta?

Hơn nữa với bản lĩnh đó thì lo gì kiếp sau, Na Tra thực sự không hiểu nổi.

Đồng thời Na Tra cũng cảm thấy tiếc cho Tôn Ngộ Không, tư chất của y thuộc hàng nhất nhì trong yêu tộc, tổ sư gia vẫn thường nhắc tới, vậy mà lại bị Phật giáo xoay như chong chóng trong lòng bàn tay.

Làm một con yêu quái tiêu dao tự tại không tốt sao?

Nhưng nếu Tôn Ngộ Không đã bị Phật giáo nhắm tới rồi thì y cũng không quản nhiều, cứ theo trình tự mà làm, bắt Đường Tam Tạng đi trước để ba đồ đệ tới cứu.

"Ngộ Không, vi sư đói rồi, đi hóa duyên chút cơm chay đi." Đường Tam Tạng leo xuống từ lưng Sa Tăng, vươn vai một cái, hằng ngày cứ ngồi một tư thế đó khiến lưng và chân đều mỏi nhừ, chẳng biết Quan Âm đại sĩ tính toán thế nào nữa?

Haiz, chịu khổ rồi, có ngựa thì sướng biết bao.

Tôn Ngộ Không cầm bát đi tìm cơm, chợt thấy trên trời có bóng người liền định tới xem sao.

Chương 361

Na Tra không cho Tôn Ngộ Không cơ hội, trực tiếp thúc động pháp lực, một trận gió thổi qua, nghe thấy bên dưới Sa Tăng hét lớn: "Đại sư huynh, không xong rồi, sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi!" Tôn Ngộ Không nhe răng trợn mắt, nổi trận lôi đình, rút Kim Cô Bổng ra tìm kiếm khắp nơi, có con yêu quái nào dám bắt người ngay trước mắt y, chẳng lẽ chưa nghe danh Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước sao?

Đợi ta tìm được, nhất định sẽ đánh cho ngươi hồn phi phách tán!

Tìm không thấy người, Tôn Ngộ Không đáp xuống đất, trấn an Sa Tăng đang lo lắng: "Sư đệ đừng gấp, nãy ta không phòng bị nên mới trúng kế của chúng." "Theo ta thấy, động phủ của yêu quái chắc chắn ở quanh đây, chúng ta chia nhau ra tìm!

Đồ ngốc kia, đừng có lười biếng, mỗi người phụ trách một khu vực!

Tìm không thấy sư phụ ta sẽ vặn đứt tai ngươi!" Thế là ba đồ đệ tìm kiếm suốt ba dặm, rồi mười dặm, cuối cùng là cả trăm dặm quanh đó mà vẫn chẳng thấy bóng dáng sư phụ đâu...

Trước đó La Thiên đã tham chiếu Tây Du Ký để dặn dò sơ bộ cho Na Tra về việc thỉnh kinh: yêu quái bắt Đường Tam Tạng về động phủ, sau đó đồ đệ tới cứu, phần lớn là cứu không xong rồi đi cầu cứu thần tiên.

Nhưng La Thiên quên mất một điều, động phủ của Na Tra ở Lô Châu mà.

Thế là Na Tra đưa Đường Tam Tạng đi vạn dặm tới tận Lô Châu rồi nhốt lại, đợi Tôn Ngộ Không tới cứu...

“Chắc chắn là tên ngốc kia lười biếng nên khu vực hắn phụ trách không tìm kỹ.” Tới ngày thứ ba, Tôn Ngộ Không sốt ruột không chịu nổi, lôi Trư Bát Giới ra xử một trận.

“Sư huynh, đệ tìm kỹ lắm rồi, tìm từng ngõ ngách luôn, không tin huynh cứ tìm lại mà xem.” Trư Bát Giới ôm đầu chạy thục mạng, sư phụ ở đâu rồi?

Tôn Ngộ Không toàn bắt nạt mình.

Thế là họ lại tìm kiếm một lượt nữa nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng con yêu quái nào.

“Sư huynh, năm ngày rồi, không khéo sư phụ bị yêu quái...” Bát Giới mấp máy môi, ý tứ rất hàm súc.

Tôn Ngộ Không ngày càng sốt ruột, còn Bát Giới thì bắt đầu nảy sinh ý đồ riêng, nếu sư phụ chết thật thì không phải đi thỉnh kinh nữa, chẳng phải có thể về Cao Lão Trang ôm vợ đẹp sao.

Thấy không có đầu mối, Tôn Ngộ Không lại gọi Thổ Địa công lên hỏi.

“Yêu quái ư?

Đại Thánh đừng có đùa, hai năm nay ở đây làm gì có con yêu quái nào.” Lão Thổ Địa run cầm cập đáp.

“Trông coi hành lý cho kỹ, đợi ta tới Nam Hải hỏi Quan Âm xem bà ta có quản hay không!

Hừ!” Tôn Ngộ Không dặn dò xong liền vội vàng cưỡi Cân Đẩu Vân tới Nam Hải.

“Sa sư đệ, ngày nào cũng cõng sư phụ có mệt không?” Bát Giới thấy không có ai quản liền bắt đầu quậy phá.

“Thôi đi, nếu Quan Âm đại sĩ đã muốn thử thách thì đành chịu

vậy!" Sa Tăng hiền lành vẻ mặt bất lực.

"Haiz Sa sư đệ, ông xem, cõng cực nhọc như vậy mà sư phụ có thấu cho không?

Người sư phụ thế này..." Sa Tăng cảnh giác lùi ra xa Bát Giới: "Nhị sư huynh, huynh định làm gì?" "Ý ta là sư phụ chắc lành ít dữ nhiều rồi, hay là chúng ta chia hành lý đi, ai về nhà nấy, ta về Cao Lão Trang, còn đệ về cái sông Lưu Sa lúc đầu ấy, thấy sao?

Sa sư đệ, ta tính cả rồi, cà sa, bát vàng, gậy thiền quy về ta, còn lại là của đệ hết." Bát Giới liệt kê hết những món đáng tiền nhất.

Sa Tăng nghe vậy liền chỉ tay về hướng Tôn Ngộ Không vừa đi, sốt sắng nói: "Nhị sư huynh, sao huynh có thể làm vậy?

Đại sư huynh..." Bát Giới ngắt lời Sa Tăng: "Lão Sa, đệ thật thà quá, con khỉ hôi hám đó có Thủy Liêm Sơn gia đại nghiệp đại, chúng ta không cần chia hành lý cho nó đâu.

Với lại con khỉ đó một cú lộn là có khi lộn nhầm về tận Hoa Quả Sơn ở Đông Hải rồi chẳng quay lại nữa đâu!" Sa Tăng: "..." "Nhị sư huynh, chuyện chia hành lý đệ không bàn tới, đại sư huynh đã đi mời cứu binh rồi, chúng ta cứ đợi thêm xem sao." Đợi ư?

Bát Giới rung cái tai lớn: "Đợi con khỉ đó về nó chẳng lột da ta ra ấy chứ, Sa sư đệ, đệ không đi thì lão Trư ta đi đây!" Tôn Ngộ Không tới Nam Hải, xông thẳng tới trước mặt Quan Âm Bồ Tát.

"Quan Âm, xin hãy cứu lấy người sư phụ khổ mệnh của con!" "Hầu nhi, sao lại hấp tấp như vậy?" Quan Âm lúc đầu ngẩn ra, sau mới hiểu, chắc là hai vị Phật Chủ lại thiết lập kiếp nạn mới rồi.

Nhưng chuyến Tây Du hễ thành công là có thể nhận thêm nhiều công đức tín ngưỡng, cơ hội thành Chuẩn Thánh là rất lớn nên bà mỉm cười.

Tôn Ngộ Không hơi ngớ người vì thấy Quan Âm có vẻ rất vui.

"Có biết con yêu quái đó là ai không?" Bồ Tát hỏi.

"Đệ tử không biết, nhìn xa chỉ thấy một đứa trẻ nhỏ, đứa trẻ đó trông rất khôi ngô..." Hử?

Tôn Ngộ Không bỗng chú ý tới Mộc Tra: "Trông cũng na ná như đồng tử bên cạnh đại sĩ vậy." Na Tra tuy là Ma Hoàn chuyển thế nhưng Ma Hoàn chỉ là thần hồn, cơ thể diện mạo vẫn là của nhà họ Lý.

Quan Âm Bồ Tát và Mộc Tra cũng không nghĩ nhiều, vì hiện tại Na Tra đã là Đại La Kim Tiên.

Chuyến Tây Du này ngoại trừ Khổng Tuyên ngang bướng khó bảo kia ra thì các ma nạn cơ bản đều được khống chế ở mức Thái Ất.

Theo lẽ tự nhiên, Quan Âm Bồ Tát nghĩ ngay tới cảnh giới Thái Ất.

"Đứa trẻ nhỏ ư?

Chẳng lẽ là Hồng Hài Nhi?" "Cũng không biết hai vị Phật Chủ đi thỉnh mấy cái đứa bướng bỉnh này ở đâu ra nữa, tiếc thật, ta lại mất thêm một đứa đồng tử rồi." Quan Âm bất giác lầm bầm tự nói một mình.

"Ngộ Không, đi thôi, cùng ta đi cứu sư phụ ngươi!" Nói đoạn, bà đưa Tôn Ngộ Không trở lại nơi xảy ra chuyện.

Chỉ thấy Bát Giới đang khoác cà sa, khoác hành lý, tay cầm gậy thiền, đang hí hửng bước đi.

Bát Giới: "..." "Quan Âm đại sĩ, cuối cùng người cũng tới rồi, người có biết không?

Sư phụ bị người ta bắt mất rồi, con hằng ngày cứ trông vật nhớ

người, đau lòng khôn xiết!" Trư Bát Giới giật nảy mình, vờ vịt khóc lóc thảm thiết.

Quan Âm lắc đầu, không thèm vạch trần, đúng là bùn nhão không trát nổi tường.

Chương 362

Quan Âm tìm kiếm một hồi liền nhíu mày: "Ta cũng không tìm thấy, hay là thế này đi, để Mộc Tra tới Lô Châu tìm Na Tra, đại bản doanh của Hồng Hài Nhi ở đó, Na Tra ở Lô Châu chức cao quyền trọng, chắc là biết chút ít." Mộc Tra lĩnh mệnh tới Lô Châu tìm Na Tra.

"Tam đệ, vẫn khỏe chứ, lại đột phá rồi sao, đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi." Mộc Tra vừa thấy Na Tra liền lộ vẻ ngưỡng mộ.

"Nhị ca, đệ gửi thư bao nhiêu lần mà huynh không hồi âm, nếu đã ngưỡng mộ thì sao không tới Lô Châu tu luyện luôn đi?" "A Di Đà Phật, tam đệ, huynh làm gì có quyền lựa chọn." Mộc Tra cười khổ.

Lô Châu chỉ thích hợp cho yêu tộc hoặc những kẻ có ma tính nặng như thổ phỉ, Na Tra là Ma Hoàn nên đương nhiên là thích hợp.

Nhưng Kim Tra và Mộc Tra thì khác, họ là nhân loại chính gốc.

Thời Thượng Cổ yêu tộc tàn sát nhân loại dã man, hận thù giữa hai tộc đã khắc sâu tận xương tủy, trải qua bao nhiêu thế hệ vẫn không hề nhạt phai (trừ một số trường hợp ngoại lệ về tình yêu và tình thân).

Nhân loại có một sự bài xích vô hình đối với yêu tộc, vốn dĩ Na Tra lúc đầu là Ma Hoàn cũng bị người dân Trần Đường Quan ghét bỏ.

Nhưng sau đó vì biến số La Thiên mà Na Tra trở thành đệ tử của Khổng Tuyên.

Mộc Tra vừa tới Lô Châu là cảm thấy khó chịu, rõ ràng không có ai đe dọa nhưng thâm tâm lại thấy bất an.

"Haiz, nhị ca, huynh nghe đạo lý nhiều quá nên đâm ra mụ mị rồi.

Để đệ bảo huynh nghe, mấy cái đạo lý đó đều là giả dối hết, mấy

hôm trước đệ mới bắt được một tên...” “Đệ bắt được sao?

Bắt được rồi?” Mộc Tra kinh ngạc, hóa ra là Na Tra bắt, hèn gì tìm bao lâu không thấy, thì ra là bị bắt về đại bản doanh của yêu tộc, thật là nằm ngoài dự tính.

Đối mặt với câu hỏi của Mộc Tra, Na Tra gật đầu: “Đúng vậy, sao thế?” “Tam đệ, sao đệ lại bắt y về đây?” Mộc Tra cảm thấy đau đầu.

“Sư tổ của đệ bảo quy tắc Tây Du là phải bắt về động phủ mà!” Mộc Tra đau đầu gãi gãi: “Tam đệ, sau này có kiếp nạn thì cứ lập đại cái động phủ nào ở gần đó là được rồi, có được không?

Với lại cho huynh gặp Đường Tam Tạng một lát được không?” Na Tra đồng ý với thỉnh cầu của Mộc Tra rồi dẫn anh ta tới gặp Đường Tam Tạng.

Vừa thấy Đường Tam Tạng, Mộc Tra liền hít một hơi lạnh, da đầu tê dại, ông ta bị đánh cho mặt mũi bầm dập, trên người có mấy chỗ máu đã đóng vảy.

Trong quy tắc Tây Du có một điều luật bất thành văn là Đường Tam Tạng dù gặp nạn gì cũng phải được bình an vô sự, vậy mà...

“Tam đệ, sao lại đánh ông ta ra nông nỗi này?” Mộc Tra không nỡ nhìn, ra tay quá nặng rồi.

“Ông ta dám lừa đệ, bị đệ vạch trần mà vẫn không chịu nhận lỗi, cứ cãi chày cãi cối, huynh bảo đệ nhịn sao nổi?” Na Tra vẫn là đứa trẻ nghịch ngợm coi trời bằng vung, vốn dĩ La Thiên dặn là bắt đi nhưng đừng làm hại, lát nữa Tôn Ngộ Không sẽ tới cứu.

Nhưng mấy ngày liền chẳng thấy ai tới cứu, cộng thêm việc ông ta cứ luyên thuyên không dứt nên Na Tra không nhịn nổi nữa.

“Người xuất gia không nói lời gian dối, tam đệ bảo ông ta lừa đệ chuyện gì?” Mộc Tra tò mò hỏi.

Một tên tiểu yêu đứng cạnh đó đáp lời: "Nhị gia, gã trọc đầu này nói đủ thứ đạo lý, có câu buông hạ đồ đao lập địa thành Phật, tôi đã thử buông đao xuống mà có thành Phật được đâu?

Ai dè gã không những không nhận sai còn cãi rằng cây đao đó là đao trong tâm tôi." Na Tra cũng nghiến răng nói: "Nhị ca, ông ta không nhận sai còn lý luận đủ điều, cứ làm như mình cao thượng lắm còn đệ thì sai hết vậy, không đánh chết ông ta là may rồi." Mộc Tra chẳng biết nói gì hơn: "Vậy đa tạ tam đệ đã nương tay, để huynh đưa ông ta về." "Nhị ca, Tôn Ngộ Không vẫn chưa tới cứu mà." Mộc Tra nhìn Đường Tam Tạng đang hôn mê bất tỉnh, giọng điệu phức tạp: "Thế này rồi còn cứu gì nữa, tám mươi mốt nạn, haiz." Mộc Tra theo sát Quan Âm bấy lâu nên cũng biết một số quy tắc Tây Du, không được làm hại ông ta, để ông ta nỗ lực thỉnh kinh, chứ nạn nào cũng bị đánh cho thừa sống thiếu chết thế này thì sao mà kiên trì nổi.

Trước khi đi Mộc Tra còn để lại một câu: "Đúng rồi tam đệ, sau này có bắt được thì cứ bịt miệng ông ta lại cho xong." Na Tra mấp máy môi nhìn Mộc Tra rời đi, chỉ đành bất lực thầm nhủ: "Đệ lỡ tay rồi..." Mộc Tra trở về báo cáo tình hình.

Tôn Ngộ Không thấy sư phụ thoi thóp liền tức giận gào thét, đòi đi đánh cho kẻ đó một trận.

Quan Âm khuyên ngăn, lấy cành dương liễu vẩy nước Cam Lộ, Đường Tam Tạng lập tức tỉnh lại, khỏe mạnh như xưa.

"Quan Âm đại sĩ, đây là thứ gì vậy?

Lợi hại quá!

Có thể cho con thêm vài giọt được không?" Cảm nhận được lợi ích, Đường Tam Tạng dày mặt tiếp tục xin xỏ khiến Quan Âm suýt chút nữa thì lộn mắt trắng.

“Đa tạ đại sĩ.” Thấy sắc mặt Quan Âm có vẻ thay đổi, Đường Tam Tạng liền biết ý vội vàng tạ ơn.

Đồng thời lần này bị ngược đãi khiến ông ta sợ khiếp vía, đúng là cơn ác mộng cả đời không quên được.

Trước khi bị đánh thì ông ta còn mạnh miệng lắm, tỏ vẻ không phục, nhưng sau khi bị đánh thì nỗi đau đó khiến Phật tâm của ông suýt chút nữa là dao động.

Vốn dĩ ông ta định giở trò khôn lỏi, nói vài câu mềm mỏng, ngờ đâu vừa mới mở miệng chưa kịp phát ra tiếng đã bị Na Tra bịt miệng lại rồi đánh cho thậm tệ hơn.

Đường Tam Tạng thầm rơi lệ trong lòng.

Quan Âm Bồ Tát thấy nội tâm ông ta có sự do dự liền bảo: “Đường Tam Tạng, con đã vượt qua kiếp nạn khó khăn nhất trên đường thỉnh kinh rồi, con đường phía trước hãy tiếp tục nỗ lực nhé.” Nghe vậy Đường Tam Tạng thở phào nhẹ nhõm, nạn khó nhất qua rồi là tốt rồi, chứ đường Tây Du mà nạn nào cũng kinh hoàng thế này thì ai chịu nổi?

“Đa tạ Bồ Tát chỉ điểm, Đường Tam Tạng nhất định không phụ kỳ vọng của đại sĩ, sẽ nỗ lực thỉnh được chân kinh.” Bồ Tát gật đầu, động viên an ủi thêm vài câu rồi rời đi.

“Sư tôn, sao người lại sầu muộn như vậy?” Trên đường về, Quan Âm tâm sự trĩu nặng, mặt mày ủ ê, Mộc Tra không nhịn được bèn hỏi.

Trước đó để đám yêu quái chủ động tới bắt Đường Tam Tạng, Quan Âm Bồ Tát đã tung tin đồn rằng thịt Đường Tam Tạng có thể giúp trường sinh bất lão.

Đương nhiên đó là mồi nhử, Đường Tam Tạng sẽ không bị sứt mẻ sợi lông nào.

Nhưng giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rõ ràng là đám người ở Lô Châu không chơi theo quy tắc.

Nếu chúng tin vào cái tin đồn đó thật thì...

Chắc chắn là tiêu đời rồi.

Thế là Quan Âm Bồ Tát nói cho Mộc Tra biết nỗi lo của mình.

Mộc Tra bảo: "Sư tôn, vậy để con tới Lô Châu một chuyến nữa, dặn dò tam đệ đừng có ăn thịt ông ta." Quan Âm bất lực gật đầu, có chút hối hận nói: "Chỉ đành vậy thôi." Trước khi rời đi, Quan Âm Bồ Tát thấy Sa Tăng đã được thử thách đủ rồi nên có thể cho thay đổi phương thức di chuyển.

Chương 363

Còn Trư Bát Giới thì khỏi bàn, bản tính vốn không kiên định.

Nhưng bây giờ Sa Tăng ngày nào cũng phải cõng sư phụ nên trong lòng cũng bắt đầu thấy bực bội.

Thêm vào đó, sau trận đòn nhừ tử vừa rồi, Đường Tam Tạng trở nên lầm lì, hầu như không nói câu nào, nếu chuyện này còn tái diễn thì hậu quả thật khó lường.

Một đội ngũ thỉnh kinh tốt đẹp như vậy sao lại biến thành cái dạng này cơ chứ.

Mộc Tra lại tới Lô Châu một lần nữa, khuyên can Na Tra một hồi rồi sẵn tiện hỏi luôn: "Nạn tiếp theo là ai vậy?

Có thể cho huynh gặp mặt được không?" Na Tra có chút bất lực nói: "Đệ... chẳng có con yêu tinh nào chịu đi cả, nhưng sư tổ đã dặn rồi, không làm không được!" "Hả?" Mộc Tra lúc đầu ngẩn ra, sau đó thở phào nhẹ nhõm, vậy thì tốt, là em trai mình thì yên tâm rồi!

"Để đệ đi tìm Dương đại ca hỏi xem huynh ấy có nguyện ý không nhé?" Na Tra gãi đầu, Dương Tiễn là một tên cuồng tu luyện, đã bế quan bao nhiêu năm nay rồi.

Cuối cùng vì Dương Tiễn chưa xuất quan nên Na Tra đành phải một lần nữa bước chân vào Tây Ngưu Hạ Châu.

Na Tra liền tùy tiện đào một cái động phủ đơn giản, đợi lúc thầy trò Đường Tăng đi ngang qua, dùng pháp lực hóa thành một trận cuồng phong khiến bốn thầy trò vội vàng che mắt.

Đại phong tan đi, Sa Tăng là người đầu tiên mở mắt, thất thanh gọi: "Đại sư huynh không xong rồi, sư phụ bị yêu quái bắt đi mất

rồi!" Tôn Ngộ Không dụi dụi mắt: "Trong gió có yêu khí, lại là kẻ nào không có mắt vậy?

Bát Giới, đi, chúng ta tìm quanh đây trước!" Đang nói thì mắt hắn hoa lên, đột nhiên xuất hiện trong một sơn động, đất đá trên đỉnh động rơi xuống, trước mắt là một nhân vật như ác mộng: Na Tra.

Lúc này Na Tra đang cười tủm tỉm nhìn hắn: "Yên tâm đi, nhị ca đã giao phó cho ta, sẽ không làm hại các ngươi đâu." Hắn cười gượng hai tiếng, không dám đáp lời!

"Uy, con khỉ kia, ta ở đây!" Na Tra đứng ở cửa động vẫy tay với Tôn Ngộ Không dưới núi.

"Xem kìa, lần trước bắt sư phụ, lần này lại tới nữa, vừa vặn đánh cho một trận để báo thù cho sư phụ!" Tôn Ngộ Không vừa thấy Na Tra thì tức đến vò đầu bứt tai.

"Yêu quái chớ chạy!

Ăn lão Tôn một gậy!" Na Tra thổi ra một luồng khí, xung quanh xuất hiện một đạo kim quang vây khốn vòng vây, sau đó hướng Ngộ Không nói: "Để ta xem trình độ của Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước ra sao?" Hai người nhảy vọt lên không trung, tế ra binh khí, đánh đến nhật nguyệt không ánh sáng, khó phân thắng bại, vô cùng sảng khoái.

Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi: "Yêu quái giỏi thật, không tệ nha, cư nhiên có thể đánh ngang tay với lão Tôn ta, cũng không biết là môn lộ phương nào?" Na Tra thầm nghĩ: "Tôn Ngộ Không này cũng quá danh bất hư truyền rồi, cư nhiên chỉ có tu vi Thái Ất, cũng không biết năm đó đại náo Thiên Cung kiểu gì?" Nhưng nhớ lời Tổ sư gia giao phó, cùng con khỉ này giao thủ tối đa chỉ được đánh hòa, hoặc dùng bảo bối áp chế chứ không được hạ sát thủ!

“Khỉ con, xem Hỗn Thiên Lăng của ta!” Na Tra quát lớn một tiếng, Hỗn Thiên Lăng trực tiếp quấn chặt Tôn Ngộ Không.

Ngộ Không vùng vẫy không thoát được, từ trên không trung rơi xuống.

Bát Giới và Sa Tăng thấy thế bất ổn định bỏ chạy, Na Tra thúc giục Phong Hỏa Luân, hai cái bánh xe lửa từ trên trời giáng xuống đánh ngất cả hai.

Na Tra đáp xuống đất, nhìn Tôn Ngộ Không đang giãy giụa: “Đứa nhỏ này, không hiểu bản lĩnh của tôn gia gia ngươi rồi, ai!” Tôn Ngộ Không bị chạm tự ái, đại nộ, lập tức thi triển Thất Thập Nhị Biến biến thành một con muỗi thoát khỏi Hỗn Thiên Lăng, sau đó nhào một cái Cân Đẩu Vân hướng về Nam Hải.

Thật ra là Na Tra nương tay, vì La Thiên đã dặn là dùng bảo bối khốn trụ Ngộ Không nhưng phải để lại sơ hở cho hắn chạy đi tìm cứu binh, nếu không với tu vi của Na Tra hoàn toàn có thể phong tỏa tu vi Ngộ Không, bắt hắn ngoan ngoãn phục tùng.

Tôn Ngộ Không lần nữa tới Nam Hải cầu trợ Bồ Tát.

“Yêu quái kia pháp lực cao cường, ta e Thiên Đình không ai đối phó nổi, đặc biệt cầu xin Quan Âm Đại Sĩ giúp đỡ, đúng rồi Mộc Tra đồng tử đâu?

Chắc là một người em trai nào đó của hắn!” Quan Âm Bồ Tát lườm một cái, tưởng bây giờ tu vi vẫn như năm trăm năm trước sao?

Thiên Đình không ai đối phó nổi à?

Mộc Tra ấy hả, đã trở mặt với đệ đệ hắn rồi, không có ở đây!

Ước chừng vì lý do cá nhân nên Na Tra mới bắt Đường Tam Tạng, chúng ta mau đi thôi!

Trong Tây Du Ký, không có một nạn nào là "cố ý" sắp xếp cho thầy trò, tất cả đều có duyên do, chẳng qua bốn thầy trò "tình cờ" gặp phải, trong Phật giáo gọi là duyên phận.

Quan Âm không giải thích nhiều, dẫn theo Long Nữ tới hiện trường.

Dùng mấy cái thần thông "đánh đuổi" Na Tra đi, Tôn Ngộ Không cảm tạ Quan Âm cứu mạng.

Quan Âm định rời đi nhưng Tôn Ngộ Không lại sầu muộn ngăn cản: "Bồ Tát, làm ơn làm đến cùng, giải khai pháp ấn trên người sư phụ ta với, tà môn ngoại đạo của yêu quái kia lợi hại quá, lão Tôn ta thực sự hết cách!" Quan Âm tiến lại gần, thấy quanh Đường Tăng có một vòng tròn kim sắc đang phát quang.

Đường Tăng chắp tay: "Bần tăng đệ tử bất tài, làm phiền Đại Sĩ." Quan Âm mỉm cười gật đầu, dùng lá liễu vẩy một giọt nước Cam Lộ.

Một lúc lâu sau trận pháp vẫn không phản ứng, thậm chí Quan Âm còn cảm nhận được trận pháp đang phản phệ lại mình.

"A Di Đà Phật." Quan Âm có chút đau đầu, trận pháp này hình như không phá được.

Na Tra hiện giờ cùng cảnh giới với Quan Âm, lúc nãy cũng chẳng tốn sức gì, chỉ tùy thủ thiết lập pháp trận.

Huống hồ bản sự trận pháp của Na Tra là do La Thiên dạy, cao hơn người khác nhiều.

"Quan Âm Đại Sĩ, Quan Âm Đại Sĩ?" Tôn Ngộ Không khua khua tay trước mắt Quan Âm.

Quan Âm hồi thần quát: "Con khỉ này, thật không biết lớn nhỏ.

Mấy ngày trước ta tu hành gặp sai sót nên tổn thương căn cơ, vừa

rồi đấu pháp với Na Tra đã tới cực hạn, không thể động dụng pháp thuật nữa.

Thôi được rồi, theo ta đi thỉnh Phật Tổ." Quan Âm che giấu sự lúng túng.

"Như Lai?" Tôn Ngộ Không đảo mắt, có chút phân vân, cảnh tượng năm trăm năm trước vẫn còn rõ mồn một.

"Không sao, Phật Tổ là người chí thiện thiên hạ, huống hồ ngươi đã là đệ tử Thích môn, chẳng lẽ còn chấp nhặt chuyện xưa?" Quan Âm nhìn ra vẻ e dè của hắn.

Chương 364

Sau năm trăm năm lần đầu kiến Như Lai, Ngộ Không có chút do dự nhưng rồi sẽ quen thôi, sau khi buông thả cũng sẽ biết quấy phá.

Quan Âm dẫn Ngộ Không lên Tây Thiên Linh Sơn bẩm báo sự việc.

Sau năm trăm năm, Ngộ Không gặp lại Như Lai, nhìn thấy phật quang từ bi, u ám trong lòng dần biến mất.

Như Lai đích thân đi một chuyến, ra tay giải khai phong ấn của Na Tra.

Như Lai cũng không biết nói gì: Chuyện Tây Du này bị làm cho loạn cào cào cả lên, cứ như trò đùa vậy.

Sau khi tự do, bốn thầy trò tiếp tục lên đường.

Quan Âm về Nam Hải dặn dò Mộc Tra tránh mặt Ngộ Không, bảo hắn về Lô Châu một chuyến, dặn Na Tra đừng thiết lập trận pháp khó quá.

"Được rồi, có một nạn là ta sắp xếp, tiếp theo là Bình Đỉnh Sơn, ai muốn đi?" Khoảng ba tháng sau, Na Tra lại hỏi.

Kết quả không ai muốn đi, Na Tra đành phải tự mình ra tay lần nữa.

Lần này tính cách trẻ con của Na Tra lại nổi lên, hai lần trước không thú vị, lần này phải chơi một ván thật hay.

Bên đường Tây Du, Na Tra biến thành một thợ săn, dựng túp lều tranh đợi bốn thầy trò.

"Sư phụ, phía trước có hộ dân, hay là chúng ta vào nghỉ ngơi chút

được không?" Bát Giới đi hơn một canh giờ đã mệt lử.

"Đồ ngốc, nơi hẻo lánh không làng không xóm, có khả năng là yêu quái, cẩn thận chút, để ta đi xem trước!" Nghe tới yêu quái, ký ức bị đánh đập như ác mộng hiện về trong đầu Ngộ Không.

Nhưng tu vi Na Tra cao hơn Ngộ Không một bậc, Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn ra vấn đề.

Hỏi thăm thợ săn thì hắn chiến chiến kinh kinh bảo căn nhà này chỉ để nghỉ chân khi săn bắn, nhà chính cách đây ba mươi dặm.

Ngộ Không mới tin tưởng cho mọi người vào.

"Hòa thượng không ăn thịt sao?

Hắc hắc." Na Tra quyết định trêu chọc một phen, dù sao Tổ sư gia dặn không được làm hại nhưng đâu có cấm bắt họ phá giới.

Nạn này của Na Tra không nguy hiểm, chỉ là dụ ăn thịt.

Ai ngờ Đường Tăng đã ăn lương khô uống nước rồi đi ngủ.

Bát Giới đi cả ngày mệt quá, đấu tranh giữa ăn và ngủ một hồi cũng chọn đi ngủ.

Trên bàn chỉ còn Na Tra, Ngộ Không và Sa Tăng.

Ba người ăn uống, hai người nói chuyện phiếm (Sa Tăng im lặng).

Nói qua nói lại, Na Tra và Ngộ Không có khá nhiều điểm chung.

Ngộ Không cũng thấy thú vị, nói nhiều hơn hẳn.

"Uống rượu không?" Na Tra hào hứng.

"Uống!

Hôm nay gặp được người hợp ý, đại ca, chúng ta uống vài ly." Ngộ Không vui mừng vò đầu bứt tai.

"Đại sư huynh, rượu không thể..." Sa Tăng chưa nói hết đã bị Na

Tra dùng pháp thuật làm cho ngủ thiếp đi.

"Nào, huynh đệ, chúng ta uống!" Na Tra nói.

Ngộ Không chạm vào Sa Tăng thấy hắn chỉ ngủ thôi, có chút nghi ngờ nhìn thợ săn vài cái nhưng nhanh chóng bị bình rượu Na Tra lấy ra thu hút.

Rượu hương thơm ngào ngạt, ngửi vào thấy tinh thần sảng khoái, cả người thư thái vô cùng, cam lộ Thiên Đình năm đó cũng không bằng.

Rượu ngon!

Rượu ngon!

Ngộ Không hít sâu một hơi, chỉ ngửi hương thôi đã thấy hơi say.

Rượu Na Tra mang theo là do Thánh nhân đích thân ủ, với tu vi của Ngộ Không không lâu sau đã say khướt.

Say rượu rồi Ngộ Không bắt đầu thổ lộ tâm tình.

"Như Lai lão nhi kia, thật là..." "Năm đó lão Tôn oai phong biết bao, giờ lại..." Bao nhiêu oán ngôn tuôn ra như gặp được tri kỷ.

Ngộ Không say rồi lại càng hợp ý Na Tra.

Rượu vào lời ra, yêu tính cuồng phóng bất kham trong lòng Ngộ Không dần lộ ra, mở miệng là tự xưng thiên hạ đệ nhất.

Kiểu người này rất hợp khẩu vị Na Tra, thế là hai người kết nghĩa kim lan ngay tại chỗ.

"Ta có một người huynh đệ tên là Trấn Nguyên Tử, bữa nào ba chúng ta kết bái lại một lần nữa, Na Tra, cạn ly!" "Ta cũng có một hảo huynh đệ, năm đó Phong Thần lượng kiếp uy danh hiển hách là Nhị Lang Thần Dương Tiễn, hôm nào bốn người chúng ta cùng uống!" Na Tra uống say cũng nói ra thân phận thật, Ngộ Không không những

không trở mặt mà còn khen Na Tra bản lĩnh, hẹn dịp so tài cao thấp.

Cứ thế hai người uống rượu suốt đêm.

Sáng hôm sau Na Tra rời đi, không tạo ra kiếp nạn gì mà nhân lúc say rượu bắt Đường Tam Tăng buộc ngược đầu xuống bụng ngựa.

Chương 365

Sau đó Na Tra quát một tiếng, ngựa liền cuồng chạy.

"Đồ nhi, cứu với..." Đường Tăng kinh tỉnh, mở to mắt kinh hoàng hỏi chuyện gì?

Đồ đệ đâu?

Mau cứu vi sư!

Vài tháng sau, bốn người tới Bình Đỉnh Sơn gặp Kim Giác và Ngân Giác đại vương.

Ngộ Không thúc thủ vô sách, đành phải đi cầu cứu binh, lần này không đi Thiên Đình cũng không đi Nam Hải mà tới Lô Châu tìm Na Tra.

Lần trước gặp gỡ hai người như hận gặp nhau quá muộn, trò chuyện rất vui vẻ, Na Tra lâm hành dặn có chuyện cứ tìm hắn, lần này vừa hay cầu trợ.

Ngộ Không vừa vào địa giới Lô Châu đã cảm nhận được yêu khí bàng bạc.

"Lúc trước Na Tra nói Lô Châu yêu khí trùng thiên, nồng đậm không kém tiên khí Thiên Đình, ta cứ ngỡ hắn nói khoác." Ngộ Không tắc lưỡi xưng kỳ, đồng thời cảm thấy trong lòng có một luồng sức mạnh mạnh mẽ muốn bộc phát nhưng cơ thể lại đang áp chế nó, khiến hắn khó chịu và mê mang.

Bản tính yêu của Ngộ Không bị áp chế mấy trăm năm qua, trên đường thỉnh kinh hắn càng lúc càng lương thiện, từ việc giết thổ phỉ ban đầu đến việc khuyên người hướng thiện, đã thay đổi quá nhiều.

Nhưng hiện giờ lộ trình của hắn đã xuất hiện sai lệch.

Ngộ Không gặp Na Tra, trình bày tình hình nhưng Na Tra bảo phải đợi một chút.

"Đợi Tổ sư gia của ta một lát đã." Quả nhiên nói chưa được vài câu thì La Thiên xuất hiện.

"Dì, Tôn Ngộ Không?" La Thiên thấy Ngộ Không ở đây không khỏi ngẩn ra, thốt ra xưng hô quen thuộc của tiền thế.

Mặt khỉ tai dơi, Hỏa Nhãn Kim Tinh sáng quắc, bộ lông vàng, áo hành giả da hổ, trên đầu có ba sợi lông rất nổi bật.

Ngộ Không cũng tỉ mỉ quan sát La Thiên, khác với tưởng tượng, vị này ôn văn nhĩ nhã, anh tuấn tiêu sái, không nhìn thấu được nông sâu.

Nhưng nghe thấy La Thiên gọi tên mình, Ngộ Không vui mừng vò đầu bứt tai: "Đạo Tôn cũng biết tên của lão Tôn ta sao?" Khỉ con này...

La Thiên gật đầu hỏi: "Ngộ Không, ngươi tới đây làm gì?" "Đạo Tôn, trên đường Tây hành gặp chút rắc rối, đặc biệt tới mời Na Tra huynh đệ giúp đỡ, mong Đạo Tôn thành toàn." Có cầu người nên Ngộ Không cười hì hì lấy lòng.

La Thiên hơi kinh ngạc, con khỉ này đi thỉnh cứu binh mà thỉnh tới tận đây sao?

"Ngộ Không à, ta có vài việc dặn dò Na Tra, ngươi lánh mặt một lát, dặn xong ta sẽ để hắn đi cùng ngươi." "Đa tạ Đạo Tôn!" Ngộ Không tạ ơn rồi nhảy nhót đi ra ngoài.

Na Tra giải thích cho La Thiên nghe tiền căn hậu quả và chuyện kết bái với Ngộ Không.

La Thiên hiểu rằng sự xuất hiện của mình đã làm Hồng Hoang phát triển sai lệch, nhưng có những chuyện cứ thuận kỳ tự nhiên là tốt nhất, hắn cũng không cố ý duy trì lịch trình nguyên bản.

La Thiên dặn dò Na Tra vài câu rồi lại rời đi.

Đám người đều đang bế quan, Na Tra không ngồi yên được nên đi chơi.

Thấy Ngộ Không thập thụ thò thụ thụ bên ngoài, Na Tra kéo tay hắn bảo: "Huynh đệ, hay là chúng ta tỉ thí một trận xem ai nhanh hơn?" Ngộ Không có Cân Đẩu Vân nên không sợ gì cả.

Na Tra cũng đồng ý, tính ham chơi nổi lên thi với Ngộ Không.

Hai người đằng vân giá vũ lên trời, vui vẻ vô cùng.

"Na Tra, đừng đằng vân giá vũ nữa, nhảy đi!" Ngộ Không nói lại lời của Chuẩn Đề năm xưa.

"Này, nhìn cho kỹ đây!" Ngộ Không biểu diễn một phen.

Nhưng rất nhanh hắn đã tiu nghỉu vì phát hiện Na Tra bay bằng mây còn nhanh hơn hắn.

"Ai nha, không thú vị, không thi nữa!" Ngộ Không dở thói lười.

Hắn cảm thấy bị đả kích, thầm nghĩ nếu lúc đầu không tới Tam Tinh Động mà tới đây bái nhập môn hạ La Thiên Đạo Tôn thì liệu có khác không?

Tư chất Na Tra vốn hơn hắn, giờ đây chuyên nghiệp không bằng Na Tra nghiệp dư.

Ngộ Không vốn sĩ diện nên có chút ngại ngùng.

Tới Bình Đỉnh Sơn, Na Tra dùng đại thần thông thu phục Kim Giác, Ngân Giác đại vương, thu hết bảo bối của chúng.

Ngộ Không nhìn mà thèm thuồng, trong lòng bắt đầu nảy sinh nhiều ý nghĩ khác lạ.

Na Tra dẫn hai người về Lô Châu nhốt lại, rồi cầm bảo bối yêu

thích không buông tay.

Na Tra dù sao cũng tính trẻ con, thứ đã cầm là không buông.

Hắn nghĩ hay là tặng cho Tổ sư gia?

Để Tổ sư gia ra mặt lấy thêm vài món, nhưng Ngài đang bế quan không được làm phiền, phải làm sao đây?

"Tam gia, hai tiểu yêu kia là thủ hạ của Thái Thượng Lão Quân ở cung Đâu Suất." Có tiểu yêu bẩm báo.

"Lão Tử tới rồi sao?

Tổ sư gia có bao giờ sợ lão?" "Tam gia, không phải ý đó, chúng thấy ở đây tốt quá nên không muốn về, phiền ngài tới cung Đâu Suất một chuyến báo cho Thái Thượng Lão Quân biết." Kim Giác, Ngân Giác không muốn về, làm yêu ở đây tự do quá.

Vốn xuống phàm là để tạo kiếp nạn Tây Du, nhưng ở lâu sinh tình không muốn về luyện đan nữa.

Chương 366

Làm yêu vương tự do tự tại ở hạ giới quen rồi, trên trời ngày nào cũng luyện đan chán ngắt.

Ở Lô Châu như thiên đường của yêu tộc, người ở đây bản sự cường, nói chuyện lại dễ nghe, chúng rất thích.

Luyện đan sao?

Cả đời này không bao giờ luyện đan nữa.

Na Tra nghe chúng thích ở đây nên cho chúng tự do hoạt động trong Lô Châu.

Ở cung Đâu Suất, Thái Thượng Lão Quân luyện xong một lò đan thì nhíu mày.

Theo lý con khỉ đó phải tới tìm mình rồi chứ.

Nạn Kim Giác Ngân Giác khá khó, nếu lỡ bị luyện hóa thì thật là tội lỗi, nên lão mới cho chúng nhiều pháp bảo như vậy.

Một nạn này đôi bên đều có lợi, cuối cùng phải để lão giải quyết vì bảo bối đều là của lão.

Thái Thượng Lão Quân sốt ruột tính toán một hồi thì đại kinh: "Cái gì?

Lô Châu?

Na Tra?

Bảo bối của ta!" Lão Quân lập tức tới Lô Châu đòi bảo bối.

"Hả?

Bảo bối của Lão Quân sao, ai nha ta không biết, ta dâng cho Tổ sư

gia hết rồi, mà Ngài vừa bế quan xong." Na Tra lươn lẹo.

Thái Thượng Lão Quân: "..." Ta tin ngươi cái quỷ.

Chủ yếu là thực lực Lão Quân không mạnh, bản tôn Lão Tử cũng đang bế quan nên tạm thời không làm gì được.

La Thiên nổi tiếng hộ đoản, lỡ làm hắn giận, hắn tống một chưởng cho phân thân đi luân hồi thì khổ.

"Hai tên đồng tử kia giao ra được chứ?" "Kim Giác Ngân Giác đó hả?

Ta thả chúng lâu rồi, chúng không về sao?" Na Tra giả bộ kinh ngạc, diễn rất đạt.

Thật ra hắn không nói dối, hắn thả rồi nhưng chúng không về Đâu Suất cung.

"Hừ!" Thái Thượng Lão Quân hắn học để lại một câu rồi bỏ đi.

Rời khỏi Lô Châu, Lão Quân không nuốt trôi cục tức này, phải làm sao đây?

Thỉnh bản tôn Lão Tử xuất quan?

Không được, đang lúc quan trọng.

Tìm Nữ Oa xin giúp đỡ?

Nhưng ai cũng biết La Thiên và Nữ Oa là một phe, vạn nhất Nữ Oa thiên vị thì sao?

Đó là toàn bộ bảo bối của lão đấy!

Lão Quân suy đi tính lại, đành tìm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nói lý.

Trên Phật giới, Lão Quân oán thán: "Hai vị đạo hữu, vì lời hứa truyền đạo mà ta tổn thất quá nhiều, phải bồi thường cho ta chứ?" Nghe giọng hưng sư vấn tội, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhau.

Ai mà không biết tâm tư của lão, cho hết bảo bối không phải là mong đoàn đội Tây Du toàn quân phúc diệt sao?

"Đạo hữu, ta cũng khổ tâm lắm, yêu quái đều chạy tới Lô Châu hết rồi..." Chuẩn Đề than thở, nếu không vì đại cục, hai giáo đã trở mặt từ lâu.

Thái Thượng Lão Quân không nghe, đòi bảo bối bằng được, đề nghị rủ thêm Nguyên Thủy, bốn Thánh nhân cùng tới đòi.

Chuẩn Đề dùng kế hoãn binh nhưng bị Lão Quân điểm phá: "Hai vị đạo hữu đừng giở trò, việc này do các ngươi khởi xướng, nếu không giúp, bảo đảm việc truyền đạo sẽ gặp khó khăn." Ba người ra về không vui vẻ gì.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cười khổ, phàm sự có nhân quả, tưởng ta không muốn giúp sao?

Cầu Lô Châu ra tay đã là cực hạn rồi, giờ đòi đồ lại càng không thể.

Hơn nữa, đòi đồ từ Thanh Liên Đạo Tôn?

Trong Phật giáo, địa ngục có đại công đức mà Đế Thính và Hắc Hùng Tinh đều bị La Thiên lấy mất, ta có dám ho he gì đâu?

Tiếp theo phải kế hoạch kỹ, Tây Du không được xảy ra ngoài ý muốn nữa...

Na Tra là người không ngồi yên được, rảnh rỗi lại tìm Ngộ Không tán gẫu.

Trước mặt Đường Tăng, Ngộ Không không dám uống rượu nhưng hai người sẽ lén lút đi uống.

Bát Giới là kẻ tham ăn, thấy cũng mặt dày lại xin ăn.

Lâu dần, yêu ai yêu cả đường đi, Na Tra và Bát Giới quan hệ cũng

tốt lên.

Đường Tăng thấy thế cảm thấy không ổn, nhưng nộ mà không dám nói?

Chương 367

Từng là yêu quái bị đánh đập giờ lại kết nghĩa kim lan với đồ đệ mình, thật khó chịu.

Có một lần Na Tra say rượu nói: "Phải ăn thịt mới được!

Ta muốn nếm thử xem có thực sự trường sinh bất lão không?

Hay lại là lừa người?" Một câu dọa Đường Tăng sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, may mà Ngộ Không ngăn lại.

Thực ra lúc đầu Na Tra không nghĩ tới chuyện đó, nhưng Mộc Tra từng dặn đừng có tính trẻ con mà đòi ăn thịt.

Na Tra ghi nhớ, nhưng tính hiếu kỳ không tan đi.

"Ngộ Không à." Đột nhiên một ngày Đường Tăng ngữ trọng tâm trường nói: "Na Tra kia yêu tính quá nặng, đừng có đi quá gần, sẽ làm ô uế Phật tâm." "Ghi nhớ, ngươi là đệ tử Phật môn." Đường Tăng cảm thấy phải quản rồi, nhất là sau khi Na Tra đùa đòi ăn thịt, tối nào lão cũng nằm mơ thấy ác mộng, lạnh cả người.

"...

Sư phụ, Na Tra không phải yêu, hắn là người..." Ngộ Không vò đầu bứt tai giải thích.

"Ngộ Không, ngươi quá thiên chân rồi, vật họp theo loài, người phân theo nhóm, dù hắn không phải yêu nhưng ở cùng với yêu, ta sợ ngươi lầm đường lạc lối, ta là vì tốt cho ngươi thôi." Ngộ Không phản bác nhưng bị mắng cho vài câu, tức tối bỏ qua nhưng tâm tình không tốt, cứ nghiến răng nghiến lợi mắng Bát Giới vài câu.

Chuyến đi Tây Du này mâu thuẫn giữa Ngộ Không và Đường Tăng bùng phát, khởi đầu bằng việc Ngộ Không bỏ đi.

Lần này trên đường gặp mấy tên phàm nhân không có mắt, Ngộ Không tâm tình không tốt trực tiếp đánh chúng thành thịt vụn.

Dưới sự xúi giục của Bát Giới, Đường Tăng tức giận niệm Kim Cô Chú, giống như lần đánh Bạch Cốt Tinh, niệm xong liền đuổi Ngộ Không khỏi đội ngũ.

Lần này Ngộ Không không về Hoa Quả Sơn mà tới Lô Châu tìm Na Tra uống rượu giải sầu.

"Con lừa trọc kia thật không biết tốt xấu, lão Tôn ta cực khổ bảo vệ đi Tây Thiên thỉnh kinh, nhậm lao nhậm oán, không phải chỉ giết vài tên phàm phu tục tử sao?

Cần gì phải đuổi ta?" "Không cần ta thì ta cũng không đi thỉnh kinh nữa!" Na Tra nghe xong máu nóng bốc lên, muốn đi trút giận cho Ngộ Không, bắt Đường Tăng về dạy dỗ một trận.

Ngộ Không vì niệm tình sư đồ nên ngăn cản, sau đó cũng không nhắc tới Tây Du nữa.

Hắn ở lại Lô Châu, nghe lời Na Tra đón đám yêu quái ở Hoa Quả Sơn tới Lô Châu luôn.

Ngộ Không vốn hiếu khách, ngày nào cũng cùng yêu quái Lô Châu uống rượu vui đùa, chưa đầy một tháng đã thân thiết.

Yêu tính trên người hắn dần được giải phóng, nỗ lực trước đó của Chuẩn Đề đang dần tan thành mây khói.

Một ngày Na Tra triệu tập quần yêu: "Đội ngũ Tây Du sắp gặp nạn rồi, ai muốn đi?" "Ta muốn đi!" "Ta cũng muốn đi!" "Có ta nữa!" Nhất thời có hai ba mươi tên yêu quái cùng hưởng ứng.

Na Tra ngạc nhiên, mặt trời mọc hướng tây sao?

Để chắc chắn, hắn hỏi tại sao trước không đi mà giờ lại tranh

nhau như vậy?

“Ta muốn báo thù cho Ngộ Không!” “Đúng, Đường Tam Tạng kia quá đáng quá, ta phải báo thù cho Ngộ Không!” “Phải, ta phải dạy cho hắn một bài học.” Đám yêu quái này quan hệ với Ngộ Không rất tốt nên muốn đòi lại công bằng.

Ngộ Không nghe vậy cảm động đỏ cả mắt, cảm thấy nơi này thật ấm áp.

“Lại nghe nói ăn thịt Đường Tăng trường sinh bất lão, ta không tin, ta phải thử xem!” Bình Hải Đại Thánh, huynh đệ kết bái cũ của Ngộ Không nói, không ai có thiện cảm với Đường Tăng.

Na Tra nghe vậy đau đầu, đành dặn đi dặn lại không được ăn thịt rồi chọn vài tên đi.

Na Tra không phải lo nữa vì nhờ Ngộ Không mà đám yêu quái đều sẵn lòng đi thiết kế kiếp nạn.

Đám yêu quái bắt Đường Tăng trước, Bát Giới và Sa Tăng đi cứu cũng bị bắt luôn.

Na Tra dặn không được làm hại nên chúng chỉ treo Đường Tăng lên, ngày nào cũng dọa dẫm khiến lão sợ khiếp vía.

“Ai, ta thật không nên trách tội Ngộ Không.” Đường Tăng bắt đầu hối hận, đám yêu quái không cho ăn, bỏ đói hai ngày.

Bát Giới và Sa Tăng cũng cuống quýt vì bị trói không đi tìm Ngộ Không được.

Yêu quái thấy sắp đói chết thì cho chút đồ ăn cầm hơi, ba người ngày nào cũng khổ không thốt nên lời.

Cứ thế ba tháng trôi qua, Ngộ Không tò mò hỏi: “Sao mấy huynh đệ vẫn chưa về?” “Chắc không phải ăn thịt lão rồi chứ?” Có yêu quái

cười lạnh.

Na Tra phái một tiểu yêu đi xem chuyện gì.

Cùng lúc đó Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang bận tu sửa đại địa phương Tây do hiệu ứng cánh bướm của La Thiên.

Rảnh rỗi Chuẩn Đề nhìn xuống đội ngũ Tây Du thì giật mình, đình trệ lâu quá rồi...

Kiếp nạn Chuẩn Đề sắp xếp là nếu Ngộ Không bị đuổi đi thì Bát Giới và Sa Tăng không được bị bắt, nếu không ai đi thỉnh cứu binh?

Nhưng đám người Lô Châu là dị số, cứ để vậy thì bao giờ mới thỉnh được kinh.

Cùng lúc đó tiểu yêu về báo cáo tình hình.

Na Tra và Ngộ Không ngẩn người, hên là có phái người đi hỏi, không thì đợi đến tết công tây à.

Ngộ Không tuy giận nhưng lúc này lại quan tâm sư phụ và sư đệ.

Tiểu yêu lại chạy đi một chuyến, rồi Bát Giới thừa lúc yêu quái "không chú ý" trốn thoát.

Bị nhốt ba tháng Bát Giới gầy đi mười mấy cân.

Chương 368

Sau khi thoát ra hắn không tìm Ngộ Không mà định về Cao Lão Trang.

Đi nửa đường gặp Quan Âm bị mắng cho một trận, Bát Giới mới theo lời Bồ Tát tới Lô Châu thỉnh Ngộ Không.

Tới Lô Châu Bát Giới vui quên cả lối về, một là vì quan hệ với Na Tra tốt, hai là thực lực hắn ở Lô Châu cũng thuộc dạng khá nên kết giao được nhiều bạn bè.

Ở đây đãi ngộ tốt, trừ phụ nữ ra thì cái gì cũng có, ngày nào cũng cá thịt linh đình, quên luôn chuyện thỉnh kinh.

Việc niệm Kim Cô Chú đuổi Ngộ Không có một phần do Bát Giới đâm thọc, Ngộ Không vốn định chỉ cần Bát Giới xin lỗi là sẽ quay lại.

Nhưng nghe tin Bát Giới tới Lô Châu chỉ lo ăn chơi, hắn tức không chịu được, cái tên ngốc này chỉ biết hưởng lạc, không thèm nhắc tới việc cứu sư phụ.

"Đồ ngốc, ngươi định thế nào?" Năm ngày sau Ngộ Không nhịn không được tìm Bát Giới.

"Tôn Ngộ Không, thảo nào huynh không muốn đi nữa, lão Trư ta cũng không muốn đi." Bát Giới hớn hở nói.

Ngộ Không hận sắt không thành thép: "Con lợn béo kia, sư phụ đâu?" "Sư phụ?" Bát Giới ngẩn ra vỗ đầu: "Không xong rồi Ngộ Không, sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi." "Bắt ở đâu, ta đi cứu ngay!" Ngộ Không kéo Bát Giới đi, ai ngờ Bát Giới vùng tay ra.

"Tôn Ngộ Không, đừng gấp, ta thấy yêu quái kia nhất thời chắc không làm gì sư phụ đâu, ở đây vui quá, hay là chúng ta ở lại chơi

thêm vài ngày nữa?" Ngộ Không: "..." "Đồ ngốc, cho chút đồ ăn là quên gốc gác, đi, đi cứu sư phụ với ta." "Đi đi, ta không đi đâu, mai ta hẹn huynh đệ uống rượu rồi, nói chung là ta không đi." Bát Giới lắc hai cái tai to nói.

Ngộ Không tức đến nỗi suýt xé xác tai lợn của hắn.

Trên đường Bát Giới đề nghị: "Ngộ Không, Lô Châu tốt thế này, hay thỉnh kinh xong chúng ta về đây đi?" "Đồ ngốc, đừng nói bậy, truyền kinh là đại công đức, phương Tây có tiền đồ lắm." Ngộ Không tuy phủ định nhưng lòng đã dao động.

Sau khi trở lại đường thỉnh kinh, Ngộ Không gặp lại đám yêu quái quen biết, tùy tiện đánh vài cái cho chúng chạy đi.

Đường Tăng bị nhốt hơn ba tháng, tiều tụy hẳn đi, thấy Ngộ Không thì khóc nức nở.

"Ngộ Không, là vi sư sai, vi sư không nên đuổi con, xin tha lỗi cho vi sư, bảo vệ ta tiếp tục đi Tây Thiên thỉnh kinh đi." Lúc này yêu quái lại quay lại.

"Uy, lão Tôn à." Đường Tăng nghe giọng nói như ác mộng thì sợ khiếp vía, núp sau lưng Ngộ Không, chân run cầm cập.

Yêu quái tới trước mặt Ngộ Không nói: "Lão Tôn, đừng quên nợ ta một bữa rượu nhé, hôm nào tới Lô Châu tìm ta." Nói xong rồi đi, Đường Tăng ngây người đứng giữa gió.

Hóa ra là quen biết?

Tôn Ngộ Không: "..." Tâm hồn cũng lớn quá rồi, không biết đang diễn kịch sao.

Ngộ Không thấy Đường Tăng lúng túng liền giải thích, Na Tra và các kiếp nạn trên đường Tây Du không phải tình cờ, thực chất là có sắp xếp.

Nghe tin này Đường Tăng hơi nghi ngờ nhân sinh nhưng không nói gì.

Chuẩn Đề biết chuyện, bảo Tiếp Dẫn: "Sắp xếp như vậy cũng tốt.

Dù sao Lô Châu là biến cố, cứ tùy nghi thôi." Vốn Chuẩn Đề muốn kiểm soát tất cả nhưng người tính không bằng trời tính, giờ chỉ mong bốn thầy trò an toàn tới Tây Thiên.

Tu sửa đại địa phương Tây cần lượng lớn khí vận, Tây Du thành công sẽ giúp tốc độ này nhanh hơn.

Hai nạn tiếp theo đều do Lô Châu sắp xếp, đầu tiên là bắt Đường Tăng, sau đó cùng Ngộ Không nhậu nhẹt tán dóc, rồi Ngộ Không cười hì hì đuổi đi.

Đường Tăng bị bắt ở một bên thật là lúng túng.

Cuối cùng tới Sư Đà Lĩnh, vì không có Khổng Tước, Sư Đà Lĩnh chỉ có hai yêu quái.

Hôm đó Ngộ Không đi hóa duyên, yêu quái tìm tới tận nơi.

"Các vị thí chủ hảo, tìm ta sao?" Đường Tăng chắp tay lễ phép, đã quá quen thuộc rồi.

Qua mấy chuyện trước, lão đã khôn ra, không ngăn cản Ngộ Không giao du với Lô Châu nữa, thậm chí đôi khi còn chào hỏi, giảng đạo lý.

Bát Giới và Sa Tăng tưởng yêu vương Sư tử và Voi cũng là người của Lô Châu nên ngoan ngoãn chịu trói, khiến hai yêu quái kia ngơ ngác.

Trên đường Bát Giới còn bắt chuyện: "Uy, huynh đệ tên gì?

Lần này dẫn theo bao nhiêu yêu quái?

Chỉ có mấy người các ngươi thôi sao?" Sư yêu cười nhạo: "Con

lợn kia, xưng huynh gọi đệ với ta à?

Không soi gương xem mình là ai sao?" Trước đó Bồ Tát dặn Bát Giới lắm lời thì cứ trị cho một trận nhưng đừng làm hại tính mạng.

Sư yêu mắng xong liền tát cho mấy cái khiến Bát Giới xây xẩm mặt mày.

Về động phủ, Sư yêu sai tiểu yêu đun nước làm thịt.

Lần này là chuyên nghiệp thật, không giống kiểu đùa giỡn của Lô Châu, toàn bộ quá trình đều nghiêm túc.

Đường Tăng dần thấy không ổn, nạn này hình như không phải của Lô Châu.

Nhưng cả ba đều bị bắt, không biết Ngộ Không có tìm đúng chỗ không.

Ngộ Không hóa duyên về thấy mọi người biến mất, tìm khắp nơi không thấy tăm hơi.

Mấy tháng nay không gặp nạn rồi, chẳng lẽ bị bắt thật?

Hắn hít hà không khí, thấy có yêu khí nhạt, vừa nãy có yêu quái ở đây.

Ngộ Không lộn Cân Đẩu Vân tìm kiếm, thấy một tòa sơn động yêu khí bao phủ, gọi cửa thì biết không phải người Lô Châu.

Chương 369

Ngộ Không đại cười, không nói hai lời, lập tức bay về hướng Bắc.

Vì đã ước hẹn với huynh đệ Lô Châu, có chuyện nhất định phải tìm họ.

Lần này gặp phải yêu quái không thuộc Lô Châu, quản đánh được hay không, cứ đi thỉnh cứu binh trước đã.

Sư yêu và Tượng yêu chuẩn bị đánh một trận lớn, ai ngờ con khỉ kia hỏi tên xong chạy mất hút làm chúng ngơ ngác nhìn nhau.

Về động phủ trêu chọc một hồi, bảo con khỉ họ Tôn sợ uy danh của chúng mà chạy mất.

Đám yêu quái rất kính nghiệp, trừ việc chậm chạp chưa làm thịt ra thì mọi thứ đều như thật.

Ngày hôm sau Ngộ Không lại tới gọi cửa.

Sư yêu nói với Tượng yêu: "Haha, tên hèn nhát hôm qua lại tới, nhị đệ ra hội hội hắn." Nguyên bản Sư Đà Lĩnh có bảo bối nhưng từ sau vụ Kim Giác Ngân Giác, yêu quái xuống núi không mang theo đồ quý nữa.

Giờ bảo bối của Lão Quân và đồng tử vẫn chưa đòi về được, đó là gương tày liếp.

Sư yêu và Tượng yêu ra khỏi động nhìn một cái liền chết lặng.

Khắp núi rừng toàn là yêu quái, trên trời dưới đất chỗ nào cũng có, cả thiên địa yêu khí di mạn.

Hai yêu vương hít sâu một hơi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chủ

yếu là vì đám yêu quái này không phải hạng vừa.

Toàn bộ đều là cứu binh Ngộ Không mời tới, những kẻ rảnh rỗi thích xem náo nhiệt.

"Huynh đệ, xông lên!" Không biết ai hô một tiếng, chúng yêu xông tới, trước mặt đám đông như vậy mọi sự kháng cự đều vô ích.

Nhanh chóng yêu quái Lô Châu lật tung Sư Đà Lĩnh, trói nghiến Sư yêu và Tượng yêu lại.

"Mọi người xem sư tử kìa, ha ha ha." Xưa kia khi ở Ô Kê Quốc, sư tử già từng xuất hiện một lần, Phổ Hiền từng dùng đao với nó để nó không làm hại vương phi.

Giờ đây đám yêu quái lại cười nhạo nó.

Sư yêu lệ rơi đầy mặt, từng là Tiên của Tiệt giáo, sau khi bại trận thành vật cưỡi, lại bị cắt đứt dục niệm, giờ trước mặt bao nhiêu đồng loại bị chạm vào vết thương lòng, đời sao mà khổ.

"Sư bá, sư bá, nhớ con không?" Một yêu quái Kim Tiên đột nhiên chạy tới cạnh Sư yêu, giải khai pháp thuật dây thừng trên người hắn.

Yêu quái này cũng là đồ tử Tiệt giáo, năm đó Phong Thần đại kiếp may mắn thoát chết, trốn đông trốn tây sau đó đầu quân cho Lô Châu mà đổi đời.

Đồ tử Tiệt giáo xin Na Tra: "Vì sư bá của con, có thể thả người không?" Na Tra gật đầu: "Được, nể mặt ngươi, mời họ gia nhập Lô Châu." Yêu quái lập tức khuyên nhủ Sư yêu và Tượng yêu, những ngày tủi nhục hiện về, thật thảm không nỡ nhìn.

Đều là đồ tử đồ tôn của Hồng Quân Lão Tổ mà không được xem là đạo hữu.

Những năm qua hai yêu chỉ biết im lặng chịu đựng, không dám oán

hận, không dám đắc tội Xiển giáo và Phật giáo vì Tiệt giáo đã diệt vong, mất đi sự che chở.

Nhưng giờ đây đã có sự che chở mới, gia đình mới, huynh đệ mới: Lô Châu!

Sư yêu kích động rơi lệ nói: "Đa tạ Na Tra Đại La thu lưu, chúng ta nguyện nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, muôn chết không từ!" Na Tra nói: "Ai, không phải công của ta, tất cả là do Tổ sư gia ân trạch, hiểu không?

Về Lô Châu ta sẽ đích thân dẫn đi bái kiến Sư tôn." Thế là yêu quái Sư Đà Lĩnh dưới sự dẫn dắt của hai yêu vương chính thức gia nhập Lô Châu.

Trên không Sư Đà Lĩnh, Phổ Hiền và Văn Thù tới thu phục Sư tử và Voi thì ngẩn người.

Chuyện gì vậy?

Sao nhiều yêu quái thế?

Thấy Sư yêu đi theo Na Tra ra khỏi động, Phổ Hiền không dám tiến tới, trố mắt nhìn vật cưỡi của mình đi về phía Lô Châu.

Phổ Hiền: "Mẹ kiếp!" Hai người bất bình về gặp Như Lai thuật lại tình hình, xin Như Lai làm chủ.

Như Lai cười khổ: "Hai vị, ta cũng không có cách nào, không dám đắc tội Đạo Tôn, ta dám sao?" Thật ra trong lòng Như Lai vui mừng khôn xiết, sư huynh đệ cũ cuối cùng cũng có nhà rồi.

Lão luôn tìm cách cứu họ mà không để Tiếp Dẫn Chuẩn Đề nghi ngờ.

Đa tạ Lô Châu!

Sau việc này chư thiên thần phật không ai dám cho vật cưỡi xuống

giới nữa, sợ bị Lô Châu thu mất.

Tây Du cứ để Lô Châu chơi đi.

Vì quan hệ với Lô Châu mà Ngưu Ma Vương, Hỏa Diễm Sơn, Hồng Hài Nhi đều không gặp nạn.

Ngay cả hai con chuột ăn trộm dầu đèn trên Linh Sơn cũng không xuống giới.

Tiếp sau đó hầu như mọi kiếp nạn đều do Lô Châu bày ra cho vui.

Trừ ngoại lệ là Nữ Nhi Quốc, Đường Tăng từng suýt ngã quỵ trong vòng tay mỹ nhân, nếu có kiếp sau.

Trước khi bốn thầy trò tới Nữ Nhi Quốc, Thái Thượng Lão Quân đã ra tay, thi triển mê hồn pháp lên Đường Tăng và Quốc vương.

Hừ, Lão Quân vẫn luôn ghi hận trong lòng, vì đại nghiệp thỉnh kinh mà lão mất bảo bối mất đồng tử.

Lão Quân có một ý đồ xấu, chỉ cần Đường Tăng phá giới là thỉnh kinh không thành!

Nhưng trớ trêu thay, khi thi triển pháp thuật thì Ngộ Không ở bên cạnh cũng bị ảnh hưởng.

Chương 370

Nguyên bản dục vọng của Ngộ Không đã bị Chuẩn Đề cắt bỏ, nhưng Lão Quân ra tay làm dục vọng quay lại.

Nhất thời Ngộ Không thấy toàn thân nóng bừng, bồn chồn không yên, tinh lực bị áp chế mấy trăm năm cần được tuyên tiết.

Thái Thượng Lão Quân vô tình thành toàn cho Ngộ Không, đêm đó Ngộ Không và Nữ nhi quốc quốc vương...

Chiến đấu kéo dài suốt đêm, nếu không phải thấy Quốc vương chịu không nổi thì Ngộ Không cũng không dừng lại.

Trải qua chuyện này Ngộ Không không hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng cảm giác đó thật diệu kỳ, Ngộ Không vô tri vô giác đã yêu nàng.

Ngộ Không hỏi: "Đúng rồi, Quốc vương tên gì?" Quốc vương nén đau nói: "Ta tên Tử Hà, là tiên nữ trên trời hạ phàm đặc biệt tới khảo nghiệm ngươi, ai ngờ lại rẻ cho con khỉ thối nhà ngươi..." Tất nhiên Tử Hà chưa bao giờ thích tên Phật ngốc kia, chỉ vì nhiệm vụ mà diễn kịch thôi, ai ngờ lại có một cuộc tình oanh oanh liệt liệt với Ngộ Không.

"Tử Hà?" Ngộ Không lẩm bẩm cái tên này, không hiểu vì sao lòng thắt lại.

"Tử Hà, đợi ta, thỉnh kinh xong ta sẽ quay lại cưới nàng!" Ngộ Không thề với Tử Hà, nàng không biết vì sao sau một đêm cũng động lòng với con khỉ này.

Yêu một người không cần lý do.

Nữ Nhi Quốc làm Ngộ Không sa lầy, phật tâm của hắn triệt để

lung lay.

Vài năm sau trước Linh Sơn.

“Sư phụ, Linh Sơn ở trước mắt rồi, đoạn đường còn lại thầy tự đi đi.” “Sư phụ, lão Trư ta cũng muốn tới Lô Châu.” Ngộ Không và Bát Giới quăng gánh nặng sang một bên định bỏ đi.

Một người nhớ Tử Hà tiên tử, một người nhớ Cao Thúy Lan, đâu còn thiết tha gì việc độn nhập không môn, cắt đứt tình duyên.

Sa Tăng nhìn hai sư huynh rồi nhìn sư phụ, do dự không biết chọn bên nào.

“Khỉ con, dám phản bội sư môn, đào tẩu sao?” Tiếng Chuẩn Đề vang lên, chuyện ở Nữ Nhi Quốc lão chọn nhắm mắt làm ngơ vì nể nhân quả với Lão Quân.

Nhưng việc Ngộ Không bỏ đi thì lão không chịu nổi, con tốt kỳ công bồi dưỡng sao có thể nhường cho người khác.

“Ai?” Giọng nói vừa quen vừa sợ khiến Ngộ Không thấy đau đớn vô cùng, lập tức thất khiếu chảy máu, ngất đi.

Chuẩn Đề là Thánh nhân, thông với thiên đạo Hồng Hoang, tùy tiện một câu có thể làm kẻ dưới Thái Ất hồn phi phách tán, huống chi là tẩy não một Thái Ất Kim Tiên.

Vài ngày sau Ngộ Không tỉnh dậy đầu óc choáng váng, nhìn xung quanh thấy trống không vô tận, hư ảo lạ kỳ.

“Đây là đâu?

Không gian phong bế sao?

Một loại không gian do cao nhân sáng tạo?” Ngộ Không học được không ít từ Na Tra nên kinh hãi nhận ra kết quả.

Hắn thử cảm ứng pháp tắc, lập tức hiểu sự đáng sợ ở đây, dù đi

mãi cũng không thấy bờ, cả đời không ra được.

"Đồ đệ ngoan của ta, hà khổ vậy chứ?" Chuẩn Đề xuất hiện, phật quang rực rỡ.

"..." Ngộ Không quan sát hồi lâu mới thốt lên: "Sư phụ?" Bồ Đề Tổ Sư!

Thảo nào trước đó cảm thấy giọng nói quen thuộc như vậy.

Chuẩn Đề trước giờ luôn bí mật quan sát Ngộ Không, đây là lần đầu Ngộ Không thấy thiện thi của lão.

Ngộ Không nhạy bén nhận ra ngay.

Vì học đạo pháp nên hắn không nghi ngờ thân phận sư phụ, tưởng lão là cao nhân ẩn sĩ.

Giờ thấy sư phụ là Thánh nhân Phật môn, Ngộ Không dường như hiểu ra tất cả.

Chẳng lẽ mọi thứ trong Tây Du đều được sắp đặt sẵn?

"Nha nha nha!" Ngộ Không bắt đầu loạn xạ và phẫn nộ.

Tính khí hắn vốn không tốt, cộng thêm tự ái bùng nổ, suýt chút nữa là bạo tẩu.

Hắn không chấp nhận vận mệnh của mình luôn bị kẻ khác chi phối.

"Khỉ con, không biết lớn nhỏ, gặp ta không quỳ?

Không nghe lời thì đừng có xưng danh hiệu Bồ Đề nữa." Chuẩn Đề cười mắng, vẻ mặt từ bi.

"Sư phụ, có thể thả con đi không, con muốn thành thân với Tử Hà.

Có sư phụ, từ lúc sinh ra con cảm thấy thiếu thốn thứ gì đó, cho tới khi gặp Tử Hà con mới hiểu." "Sư phụ, đệ tử mạo muội hỏi một

câu, tất cả đều là sắp đặt sao?" Chuẩn Đề gật đầu: "Không sai, là ta.

Đồ đệ ngoan, ta là vì tốt cho ngươi, hồng trần luyện tâm mới có thể chứng đắc Bồ Đề.

Ngươi là môn sinh đắc ý nhất của ta, ta không để ngươi rời khỏi Phật môn đâu." "Hứa với ta, làm Phật ở Tây Thiên được không?

Ta sẽ để Như Lai phong ngươi làm Đấu Chiến Thắng Phật, danh tự cũng uy phong như Tề Thiên Đại Thánh vậy!" Chuẩn Đề cho Ngộ Không đủ thể diện.

"Không, sư phụ, con muốn thành thân với Tử Hà, con yêu nàng!" Ngộ Không chém đinh chặt sắt, tấc bước không lùi.

Sắc mặt Chuẩn Đề lập tức âm trầm, lạnh lùng nói: "Khỉ con không biết hối cải, ở trong Như Ý không gian này mà phản tỉnh đi!

Chương 371

Khi nào biết lỗi ta sẽ thả ra!" Chuẩn Đề biến mất, chỉ còn lại Ngộ Không cô độc.

"Sư phụ, sư phụ, con không làm Phật, con muốn Tử Hà!" Tiếng Ngộ Không lạc lõng trong không gian trống rỗng, không một lời hồi đáp.

Tại Linh Sơn, Như Lai đã rõ tình hình của Ngộ Không, Bát Giới cũng ngoan ngoãn không dám chạy nữa, chịu làm Bồ Tát.

Chuẩn Đề từ hư không bước ra, thấy cảnh đó thì lạnh lùng: Bùn nhão không trát được tường, Phật giáo thêm một hay bớt một cũng chẳng sao, ai thèm quan tâm?

Lão hỏi tiếp: "Hai đứa kia đâu?" "Sa Tăng thật thà, chỉ khuyên ta đừng làm hại Ngộ Không." Chuẩn Đề gật đầu, giai đoạn đầu không dễ dàng, không bỏ cuộc là tốt.

Sau đó cho ba người về truyền kinh, phái Tứ Đại Kim Cương bảo hộ.

Tại Đường triều, Đường Hoàng nghe tin Ngự đệ trở về liền dẫn bách quan thân tự nghênh tiếp, khí thế hào hùng như ngày đăng cơ.

Trên không trung Tứ Đại Kim Cương hiển linh, bốn bức tượng phật uy nghiêm sừng sững, dân chúng Trường An vội vàng quỳ lạy.

Càng làm tăng thêm vẻ uy quyền và huyền bí cho chuyến Tây Du.

"Bệ hạ, thần tiên hiển linh!

Trời phù hộ Đại Đường ta." "Bệ hạ là minh quân thánh chủ, thương thiên hiển linh rồi." Các quan thần thấy Tứ Đại Kim Cương đều quy công cho sự cai trị của Đường Hoàng.

Đường Hoàng dẫn đầu quần thần quỳ lạy, cầu xin thượng tiên giúp Đại Đường tiếp tục huy hoàng, giang sơn vĩnh cửu.

Tứ Đại Kim Cương muốn hiệu quả này, để thế nhân thấy thần tiên đứng sau việc truyền kinh.

Bảo họ học nhiều kinh thư, quảng bá Phật pháp.

"Thỉnh kinh xong rồi, đi thôi!" Tứ Đại Kim Cương lộ diện xong liền muốn rời đi, dù sao đây là địa bàn Tam Thanh, không nên gây động tĩnh quá lâu.

"Ngự đệ, hình như họ gọi đệ về." "Đúng vậy bệ hạ, A Di Đà Phật, chuyến này vội vã mong bệ hạ lượng thứ." Đường Tăng chắp tay, bảo tướng trang nghiêm, thân tỏa kim quang nhạt, thần hồn Kim Thiền Tử đang dần thức tỉnh.

Đường Hoàng lưu luyến: "Hiền đệ, đi chuyến này không biết bao giờ mới gặp lại?" "A Di Đà Phật, bệ hạ, chỉ cần kiên trì bản tâm, đem kinh thư truyền khắp Đại Đường thì quốc thái dân an." "Đây là công đức vô lượng, Phật Tổ hứa sau trăm năm nữa bệ hạ tất có một tòa phật vị, lúc đó chúng ta sẽ gặp lại." Một tòa phật vị khiến Đường Hoàng run rẩy vì kích động: Trăm năm sau ta cũng có thể thành tiên, không phải xuống địa phủ luân hồi nữa!

"Ha ha ha, vậy mượn lời cát ngôn của hiền đệ." Đường Hoàng hận không được đi thắp hương bái phật ngay lập tức.

Đâu biết rằng Đường Hoàng là Tử Vi Tinh chuyển thế, vốn có thân thế không tầm thường.

Kim Thiền Tử tỉnh lại không phải để lừa Đường Hoàng mà chỉ muốn lão nỗ lực truyền kinh.

Ba thầy trò lúc này như sao vây quanh trăng, ngay cả Sa Tăng vốn kiệm lời cũng nói nhiều hơn.

Nhưng Bát Giới vẫn im lặng, đôi khi cười gượng gạo.

Mấy ngày nay hắn ngoan là vì định trốn tới Lô Châu sống với Cao tiểu thư.

Nhưng Phật giáo không cho hắn điều đó.

Bát Giới hiểu rằng mình không may mắn như Ngộ Không, nếu phản kháng có thể bị thanh lý môn hộ.

Nên hắn tìm cơ hội bí mật chạy tới Lô Châu mời cứu binh cứu Ngộ Không.

Nếu giờ theo Kim Cương về Linh Sơn thì đúng là vào hang cọp, khó mà thoát ra.

Bát Giới sốt ruột như lửa đốt, phải nghĩ cách rời khỏi Tứ Đại Kim Cương để tới Lô Châu nhanh nhất.

Khi Kim Cương định đưa ba người lên trời mang đi, Bát Giới đột nhiên nói: "Tứ vị tôn giả, vì Đường Hoàng xem mình là hậu duệ của Thái Thanh Lão Tử nên triều Đường tôn sùng Đạo giáo.

Muốn họ chấp nhận Phật giáo hơi khó, nhất là dân gian.

Nên lão Trư đề nghị để thầy trò chúng ta ở Nam Thiêm Bộ Châu truyền bá Phật pháp, lão Trư xin lấy công chuộc tội." Tứ Đại Kim Cương nhìn nhau, Phật Tổ vốn không mong Phật giáo vượt qua Đạo giáo ở đây, chỉ cần đứng thứ hai là được, nếu không Tam Thanh sẽ trở mặt.

"A Di Đà Phật, không được, Phật giáo tùy duyên, truyền bao nhiêu là nhân quả, Bát Giới đừng tham dự nữa, mau theo ta về thỉnh phong quả vị." Bát Giới thấy kế này không thành liền bày kế khác, dọc đường cứ lề mề đi sau cùng.

"Uy, Trư Bát Giới, mau lên!" "Mấy vị tôn giả, nhị sư huynh của

con chậm chạp quen rồi.” Đường Tăng cười nói: “Bát Giới, sắp thành Phật rồi mà còn lề mề thế.” Bát Giới càng cố sức kêu: “Sư phụ, Sa sư đệ đợi con với!” Mọi người cười cười nới lỏng cảnh giác.

Đợi khi tới gần Lô Châu nhất, Bát Giới dùng tốc độ nhanh nhất lao thẳng vào Lô Châu.

“Uy, Bát Giới đi sai hướng rồi!” Một Kim Cương tình cờ nhìn lại thấy Bát Giới tụt hậu liền nhắc nhở.

Bát Giới nghe thấy tiếng gọi liền vắt chân lên cổ mà chạy, hai cái tai to vỗ phành phạch hóa thành một đạo độn quang.

“Không đúng, hắn không đi sai, hắn muốn chạy tới Lô Châu!” Kim Cương phản ứng lại lập tức đuổi theo.

Nhưng Bát Giới đã nhanh chân vào địa giới Lô Châu, nơi giao nhau giữa yêu khí bàng bạc và phật quang thánh khiết.

Hiện giờ Lô Châu đang lớn mạnh, người của Phật giáo và Đạo giáo vào đây tu vi bị áp chế, còn yêu tộc thì được gia trì.

Thế nên dù thực lực hơn Bát Giới nhưng Kim Cương không dám bước vào, Phật Tổ và Bồ Tát từng chịu thiệt ở đây nên họ rất kỵ Lô Châu.

Chẳng lẽ trố mắt nhìn Bát Giới đi sao?

Đại Lực Kim Cương không cam tâm, trực tiếp bóp cổ Sa Tăng.

“Uy, con lợn béo kia quay lại mau, không ta bóp chết sư đệ ngươi!” Sa Tăng tội nghiệp, bản sự thấp kém nên luôn bị bắt nạt.

“Nhị sư huynh đừng quản em, chạy đi, đừng quay lại không là chết đấy!” Sa Tăng hiền lành lúc này lại lo cho người khác, dù bị bóp nghẹt cổ vẫn giục sư huynh chạy đi.

Chương 372

Đường Tăng hốt hoảng khuyên Kim Cương và Bát Giới, nhưng Kim Cương chỉ nghe lệnh Phật Tổ chứ không thả người.

Đường Tăng là Kim Thiền Tử chuyển thế, là đệ tử thứ hai của Phật Tổ nên Kim Cương không dám đắc tội.

Nhưng họ tin rằng chỉ cần thần hồn Kim Thiền Tử thức tỉnh hoàn toàn thì lão sẽ hiểu.

Sa Tăng vốn không có dã tâm, thấy Ngộ Không và Bát Giới tới Lô Châu hắn vốn định một lòng theo Phật Tổ.

Nhưng lần này hắn triệt để lạnh lòng.

Sa Tăng cuối cùng cũng hiểu Phật giáo toàn một lũ ngụy quân tử, đạo mạo trang nghiêm đâu có thực thà như Lô Châu, tuy dã man thô kệch nhưng không giở trò.

Bát Giới dừng bước, tiến thoái lưỡng nan.

Nếu quay lại chỉ có nước bị diệt khẩu, nếu không quay lại...

Cuối cùng Bát Giới cáo mượn oai hùm nói: "Tam sư đệ cũng có bạn ở Lô Châu, dám giết thử xem, đến Phật Tổ cũng không bảo vệ được ngươi đâu!" Nói xong Bát Giới lủi mất đi tìm cứu binh.

Kim Cương lúng túng vì mất cả chì lẫn chài, để Bát Giới chạy thoát.

"Đồ vô dụng!" Đại Lực Kim Cương tức giận ném Sa Tăng ra.

Sa Tăng ôm cổ thở dốc nói: "Nhị sư huynh của ta ích kỷ quen rồi, không vì ta mà quay lại đâu, các ngươi tính nhầm rồi." "..." Đại Lực Kim Cương đại nộ, một tên Quyển Liêm nhỏ bé mà dám dạy đời ta?

“Đừng, giờ con lợn kia chạy rồi, phải tính cách khác.” Quảng Mục Kim Cương ngăn lại.

Nếu Bát Giới quay lại thì cả hai sẽ bị giết, nhưng giờ hắn chạy rồi thì tính mạng Sa Tăng treo trên sợi tóc.

“Về gặp Phật Tổ trước đã.” Phương Tây, chư phật, bồ tát, già lam đều đã tụ họp để phong thưởng công lao Tây Du và ăn mừng thành công.

Như Lai định thân chinh giảng kinh ba ngày để làm rạng rỡ môn hộ.

Khi mọi người chờ đoàn Tây Du về để khai hội thì Kim Cương đưa Sa Ngộ Tĩnh thoi thóp trở về.

Có chuyện rồi...

Tiếng phật của Như Lai im bặt, cả trường đấu tĩnh lặng.

Khi đi có ba người, giờ về thiếu mất một, một người trọng thương.

Di Lặc Phật hỏi: “Chuyện gì vậy?

Không lẽ dọc đường gặp yêu quái?” “Yêu quái nào mạnh thế?

Hay lại là đạo hữu cũ nào đó?” Nhiên Đăng cổ phật âm dương quái khí nói.

Ở đây chỉ có Như Lai và thân tín mới biết chuyện, Ngộ Không bị bắt ngoài Linh Sơn nên những người khác không thấy.

Chuẩn Đề nhốt Ngộ Không và dặn Như Lai xử lý.

Như Lai chỉ báo cho vài thuộc hạ trung thành là Tứ Đại Kim Cương.

Lão cũng có tính toán, may mà Ngộ Không bị bắt bên ngoài, chứ

nếu ở hội khánh công mà đòi gia nhập Lô Châu thì bẽ mặt Linh Sơn quá.

Giờ Lô Châu đang mạnh, chuyện của Ngộ Không không chỉ là mặt mũi mà còn liên quan tới Phật tâm của đồ chúng.

Nên Như Lai nói dối rằng Ngộ Không bị ám tật đang bế quan điều trị, nguyên nhân ám tật ẩn ý chỉ về phía Lô Châu.

Trong Phật giáo nhiều người tu thành chính quả vốn là yêu quái, nếu biết Ngộ Không bỏ Phật theo Lô Châu thì họ sẽ dao động.

Thật sự Như Lai hiểu khoảng cách giữa Lô Châu và Linh Sơn nên những năm qua lão cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề luôn nói xấu Lô Châu, khiến nhiều người lầm tưởng đó là nơi tà ác mê hoặc lòng người.

"Đợi ở đây, ta đưa người tới Thánh Trì sau Linh Sơn trị thương." Như Lai dẫn Tứ Đại Kim Cương và Sa Tăng rời đi, theo sau là Địa Tạng và Già Diệp.

Địa Tạng luôn là người của Như Lai nên mới được giao việc cai quản địa ngục.

Phổ Hiền và Văn Thù vốn là người cũ của Xiển giáo nên đi cùng Nhiên Đăng.

"Chuyện thế nào?" Vừa đi xa Như Lai liền hỏi Tứ Đại Kim Cương.

Hy vọng không phải kết quả xấu nhất.

Tứ Đại Kim Cương kể lại thủy mạt sự tình.

"A Di Đà Phật, Phật Tổ..." Đường Tăng cảm thấy giờ ít người nên lên tiếng.

Như Lai nhìn lão rồi đánh thức thần hồn Kim Thiền Tử.

Vốn Như Lai định để đến hội kinh mới đánh thức để ban vinh dự

cho ái đồ nhưng giờ không đợi được nữa.

Kim Thiền Tử vừa tỉnh lại đã hiểu mọi chuyện, liền tạ tội: "Sư tôn, xin lỗi, con đã không kịp ngăn cản con lợn đó." Như Lai thở dài một tiếng: "Ta đã bị Trư Bát Giới lừa rồi, cứ ngỡ hắn là hạng nhát gan sợ phiền phức, nên đã làm sai chuyện, đáng lẽ không nên dùng Sa Tăng để uy hiếp, giờ thì triệt để gây ra chuyện lớn." Như Lai hiểu rõ, tuyệt đối không thể sát hại Trư Bát Giới tại Lô Châu, bởi vì nơi đó là địa bàn của La Thiên, khắp nơi đều có thần tượng của hắn.

Toàn bộ Lô Châu và La Thiên có mối liên hệ mật thiết, chỉ cần La Thiên có tâm, hắn có thể biết bất cứ điều gì xảy ra tại đó.

Đột nhiên, Phật quang đại hiển, chiếu diệu cả bầu trời, đám người Như Lai tâm thần rúng động, lũ lượt phủ phục bái kiến.

"Bái kiến A Di Đà Phật, bái kiến Phật Mẫu." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi biết tin đã lập tức tới Linh Sơn.

Chương 373

Hai người hiện tại đều cảm thấy không thể tin nổi, không ngờ lại bị một kẻ nhát gan như Trư Bát Giới lừa gạt, sớm biết vậy đã sớm xử lý xong xuôi rồi.

"Phật Chủ, con khỉ kia phải tính sao đây?" Kim Cương hỏi.

"Thả Trư Bát Giới ra." Tiếp dẫn lạnh lùng hừ một tiếng, uy nghiêm của Thánh nhân lan tỏa, Tứ Đại Kim Cương lập tức quỳ rạp xuống đất, run rẩy không thôi.

Một ngàn năm trước, Chuẩn Đề bị cướp mất một trăm đệ tử Tiệt giáo đã đau lòng không thôi, huống chi tầm quan trọng của Tôn Ngộ Không thì cả ngàn đệ tử Tiệt giáo cũng không sánh bằng.

Phải làm sao đây?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gấp như kiến bò chảo nóng, thả thì không cam tâm, mà không thả thì sợ người ta tìm đến phiền phức...

Lại nói về Bát Giới, một lộ chạy trốn đến chỗ Na Tra, bẩm báo rõ tình hình.

Na Tra nghe tin Ngộ Không bị tù cấm, tức giận vỗ nát bàn.

Tiệc tẩy trần đã chuẩn bị hơn một tháng, vậy mà Ngộ Không trì trì không tới, Na Tra cứ ngỡ Ngộ Không đổi ý, đang định vài ngày nữa sẽ đích thân đi xem sao.

"Tiểu đệ, mang theo vũ khí, đi theo ta!" Có yêu quái đề nghị: "Na Tra, hay là đợi Đạo Tôn xuất quan?

Phương Tây có hai vị Thánh nhân, lại có Nhiên Đăng, Như Lai là Chuẩn Thánh, hay là đi Oa Hoàng cung mời Nữ Oa Thánh nhân cũng được.

Chúng ta thực sự đánh không lại đâu!" "Không cần, bọn chúng không dám tạo thứ, nếu dám động thủ với ta, Tổ sư gia và Sư tôn sẽ lập tức cảm giác được." Na Tra quyết định mượn oai hùm để làm việc lớn.

Na Tra vừa dẫn theo tinh anh Lô Châu rời đi, La Thiên liền xuất quan.

Chuyện của Na Tra không giấu được hắn, nhưng hắn cũng không sợ phương Tây làm khó Na Tra.

Khí vận đại trận của hắn còn thiếu chút hỏa hầu, cho nên xuất quan việc đầu tiên là đi tìm Hi Hòa và Thường Hi, một ngày không gặp như cách ba thu.

Trước đó, Hi Hòa và Thường Hi cũng đang bế quan để chuẩn bị thành Thánh.

Phương pháp thành Thánh có ba loại, mạnh nhất là dĩ lực chứng đạo, sau đó là trảm tam thi, yếu nhất là công đức thành Thánh.

Có La Thiên canh giữ, con đường chứng đạo của hai nàng đã được định sẵn: Trảm tam thi chứng đạo, cộng thêm khí vận phụ trợ!

Hiện tại hai nàng đang tham ngộ, dự trắc các tình huống và phương pháp ứng đối, hy vọng khi trảm thi sẽ vạn vô nhất thất.

Ba người ôn tồn một hồi, kể lể tình phu thê, nhưng trọng điểm vẫn là La Thiên chỉ điểm cho Thường Hi.

Hi Hòa đã trảm được tam thi, chỉ còn thiếu bước tam thi hợp nhất cuối cùng, tự nhiên không cần La Thiên chỉ điểm nhiều, nhưng Thường Hi kinh nghiệm không đủ, cần La Thiên hướng dẫn thêm.

Đồng thời, La Thiên cũng chú ý đến tình hình bên phía Na Tra.

Hắn sợ Na Tra và Ngộ Không có sơ suất nên âm thầm quan sát.

Nếu chúng thả người thì tốt, bằng không thì đừng trách hắn không khách khí.

Đệ tử Phật giáo tại Linh Sơn có đến hai phần năm là Yêu tộc cường giả, La Thiên cũng không muốn làm chuyện quá tuyệt tình nên chưa vội cướp người.

Lại nói Na Tra dẫn người nhanh chóng tiến sát Tây Ngưu Hạ Châu.

"Người của Lô Châu tới rồi, không ít đâu!" Thuộc hạ báo cáo khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cau mày.

Tây Ngưu Hạ Châu liên quan mật thiết đến hai người, lúc này có một luồng yêu khí cường đại đang hoành hành, áp chế Phật quang, khiến Phật Phụ Phật Mẫu bản năng cảm thấy chán ghét.

Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, đi thôi, chúng ta tới Linh Sơn đại điện, gặp gỡ bằng hữu Lô Châu một chút." Như Lai nói: "Phật Chủ, ta phải đi lấy Phật Liên để đề phòng vạn nhất." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gật đầu, nghe nói mấy ngày nay Như Lai đang luyện hóa một đóa Phật Liên, truyền ngôn uy lực không thua gì Tiên thiên linh bảo.

Trong phòng, Như Lai thi pháp bình tế bên ngoài, lấy ra Phật Liên nói: "Cảm ơn, kế hoạch của ta đã thành công, Lô Châu và Phật giáo đã kết thù." Phật Liên rung lên, thoát khỏi tay Như Lai bay lơ lửng, tỏa ra hắc quang yêu tà.

Dần dần đóa sen nhiễm thành màu đen, từ trong đài sen bốc lên vô số khói đen, hình thành một nam tử tóc dài lãnh khốc.

Nếu có đại năng ở đây sẽ phát hiện trên đài sen đen này tràn ngập hơi thở diệt thế!

"Thế nào?

Hợp tác với ta vui vẻ chứ?

Ta sắp đột phá Thánh nhân rồi, Đa Bảo, đến lúc đó ta sẽ báo thù cho ngươi!" "Ma Tổ, hy vọng ngài không quên lời hứa." "Không, Như Lai, không thể gọi ta bằng cái tên đó nữa, nếu không sẽ bị một tồn tại vô thượng phát hiện, tên hiện tại của ta là Vô Thiên, đại biểu cho việc ta đã thành công lên ngôi." "Vô Thiên?" Như Lai lẩm bẩm cái tên này, tâm đầu kinh hãi, cảm giác cái tên này có nhân quả cực lớn với mình.

"Đúng, Vô Thiên, vô pháp vô thiên, Thiên đạo cũng sẽ bị ta giẫm dưới chân, kẻ từng chiến thắng ta không phải là Hồng Hoang Thiên đạo sao, nên ta gọi là Vô Thiên, ha ha ha!" Khóe miệng Vô Thiên nhếch lên, nụ cười băng lãnh khiến người ta phát run, sau lượng kiếp, đại ma đầu mạnh nhất Hồng Hoang đã ra đời.

Vô Thiên và Như Lai liên thủ, có pháp thuật khống chế tâm thần, nếu không thì với trí tuệ của Kim Cương, làm sao lại trúng kế quỷ thiển cận của Trư Bát Giới?

Chính Vô Thiên đã làm loạn tâm thần Kim Cương, khiến hắn trở nên đơn thuần, đến lời của con heo cũng tin, dẫn đến việc Đại Lực Kim Cương làm ra chuyện ngu muội như vậy.

Còn về việc Trư Bát Giới lừa gạt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc đầu, cũng là do Vô Thiên làm loạn tâm trí Thánh nhân.

Vô Thiên đã mê hoặc Bát Giới, khiến Bát Giới thực sự muốn ở lại Tây Thiên Linh Sơn trở thành tín đồ thành kính, cho nên lưỡng Thánh mới tin tưởng hắn.

Mục đích của Như Lai là gắp lửa bỏ tay người, dẫn mâu thuẫn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, vì vậy không tiếc hy sinh Tứ Đại Kim Cương.

"Sư tôn sắp xuất quan, ta nhất định phải tặng một món quà gặp

mặt.” Như Lai lẩm bẩm, một trăm năm trước hắn đã bí mật liên lạc với Thông Thiên, trái tim Tiệt giáo đó vẫn còn.

“Vậy nên, chúng ta tiến hành kế hoạch ban đầu đi, ta chỉ còn cách thành Thánh một bước nữa thôi.” Vô Thiên và Như Lai bàn bạc chính sự.

Vạn năm trước, Vô Thiên trọng sinh ở đỉnh phong Chuẩn Thánh nhưng mãi không đột phá được, giống như có một đạo gông xiềng chặn trước tiên lộ.

Chương 374

Mà kẻ có thể mở ra gông xiềng đó chính là Như Lai.

Như Lai lại một lần nữa do dự, tiếp xúc với Vô Thiên thời gian dài nhưng trong lòng luôn bất an, trì trì không chịu đáp ứng điều kiện của hắn.

Đặc biệt là sau khi nghe tên Vô Thiên, trong lòng sinh ra sự hoảng loạn vô danh.

Như Lai tuy là Chuẩn Thánh nhưng có một số năng lực có thể so với Thánh nhân, đặc biệt là cảm tri về vị lai.

"Hừ, vì sao còn do dự?

Đưa tà niệm của ngươi cho ta, chính ngươi sẽ thành Phật." Vô Thiên thấy Như Lai vẫn do dự thì không vui.

Tuy nhiên sau đó mắt hắn lóe lên tinh quang, bắt đầu dụ dỗ: "Như Lai, ngươi có biết vì sao ngươi mãi không thành Thánh không?" Câu hỏi này đánh trúng tâm can Như Lai, thế gian ai mà chẳng muốn thành Thánh.

Ở Hồng Hoang này, trừ những người bên cạnh Thanh Liên Đạo Tôn ra, ai có khả năng thành Thánh nhất?

Chính là Như Lai.

Tất nhiên Như Lai cũng tự nhận là vậy, nên hắn dùng mọi phương pháp, ví dụ như loại bỏ tà niệm của bản thân để giữ đạo tâm lưu ly.

Vô Thiên tiếp tục: "Chính tà niệm đó đang quấy rối!" Như Lai vốn đang chăm chú lắng nghe liền cười lắc đầu, hắn biết kẻ này giỏi mê hoặc lòng người, nhưng đừng coi hắn như đứa trẻ ba tuổi.

Như Lai cảm giác, đưa tà niệm cho hắn thì hại nhiều hơn lợi, cho nên mới luôn treo giá với La Hầu.

"Ha ha, Như Lai, nghe ta nói hết đã, ngươi có biết tà niệm trong cơ thể ngươi từ đâu mà có không?

Đừng tưởng nó đi theo ngươi từ lúc ở Tiệt giáo." "Không, là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giở trò, bọn chúng thi pháp trên người ngươi, phóng đại tà niệm của ngươi vô hạn, đến mức trở thành tâm ma." "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không muốn ngươi thành Thánh, hiểu không?" Tất cả đều là suy đoán của Vô Thiên, hắn cảm nhận được công đức bàng bạc trên người Như Lai, công đức thành lập Tiểu Thừa Phật giáo đủ để khiến Như Lai trở thành Chuẩn Thánh mạnh nhất.

Bao nhiêu năm qua, thu thập tín ngưỡng của ức vạn tín đồ Phật giáo, diễn hóa thành khí vận vô thượng, khiến Như Lai chỉ còn thiếu nửa bước là thành Thánh.

Nếu bây giờ có một đạo Hồng Mông Tử Khí, hắn có thể một bước chứng đắc vị trí Thánh nhân!

Tuyệt đối không có chút khó khăn hay trì hoãn nào!

Mà hiện tại ngay cả Khổng Tuyên hắn cũng không bằng, bên trong chắc chắn có vấn đề!

Cho nên Vô Thiên mới có suy đoán như vậy.

Như Lai nghe vậy kinh hãi, trong lòng ẩn ẩn cảm giác Vô Thiên nói đúng.

Năm đó khi Đại Thừa và Tiểu Thừa Phật giáo hợp thể, vốn đã bằng mặt không bằng lòng, kiềm chế lẫn nhau, bao nhiêu năm qua Như Lai ngoài việc công, căn bản không bước chân vào Vạn Phật Thiên nửa bước.

Suy đoán của Vô Thiên bắt đầu phá vỡ phòng tuyến của Như Lai, sau một hồi khuyên bảo, Như Lai triệt để bị thuyết phục và đồng ý.

"Tốt lắm, toàn thân thả lỏng, đừng căng thẳng, đừng phản kháng!" Vô Thiên đại hỉ, hắn là Vạn Ma Chi Tổ, thiên sinh chí tà, tà niệm của bất kỳ sinh linh nào cũng là đại bổ với hắn, huống chi là tà niệm của nhân vật như Như Lai.

Vô Thiên thấy Như Lai làm theo ý mình liền phát ra tiếng cười khặc khặc kinh khủng, đặt tay lên đầu Như Lai.

"Xì xì!" Như Lai cảm giác trong cơ thể có thứ gì đó biến mất, não hải dần thanh minh, tâm tư cũng thuần khiết hơn.

Phật quang trên người Như Lai đột nhiên đại thịnh, chiếu sáng cả căn phòng, tà niệm tiêu tan, Phật quang tự nhiên càng thêm chói mắt.

Đột nhiên, Vô Thiên cười tà mị.

Cùng lúc đó, Như Lai cảm giác tình hình không ổn.

"Vô Thiên, ngươi làm gì vậy?" Như Lai cảm giác pháp lực trong cơ thể đang biến mất nhanh chóng, Phật quang suy giảm, cả người thậm chí cảm thấy hư phù, mê mang, điên đảo, đủ loại cảm giác chưa từng có xuất hiện.

"Ha ha ha, Như Lai, tà niệm của ngươi sao mà đủ?

Tà niệm là đại bổ với ta, nhưng tín ngưỡng công đức trên người ngươi ta cũng có thể luyện hóa, đa tạ nhé." "Quả nhiên... nỗi lo của ta không phải vô căn cứ, ngươi đúng là không có ý tốt." Mắt Như Lai bộc phát ra quang mang sắc lẹm, bao nhiêu năm rồi, kể từ khi gia nhập Phật môn luôn mang ánh mắt từ bi, hôm nay sát tâm đại khởi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Vô Thiên có thể sẽ lấy mạng Như Lai, hắn buộc phải liều mạng.

Như Lai quát lớn một tiếng, Phật quang toàn thân cưỡng ép bộc phát, vật phẩm xung quanh đều vỡ vụn, tám đóa Phật Liên trên đầu tỏa sáng rực rỡ, phát ra uy năng mạnh mẽ.

Toàn bộ đạo trường trên đỉnh Linh Sơn trong nháy mắt tan thành mây khói, Phật quang cuồn cuộn như hung thú, kẻ nào chạm vào đều thành tro bụi.

May mắn là Phật quang của Như Lai lao thẳng lên hư không nên không làm hại đến các Bồ Tát và La Hán khác trên Linh Sơn.

Đám Bồ Tát, La Hán trước Linh Sơn đều ngẩn ngơ: Thực lực thật mạnh mẽ, trong từ bi mang theo uy nghiêm, khiến người ta kính nể mà cũng sợ hãi.

Đó là Phật Tổ Như Lai của chúng ta sao?

Linh Sơn có dị động, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng lập tức phát hiện, hai người nhìn nhau kinh ngạc: Thực lực thật mạnh, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không bằng, may mà lúc đầu đã hạ thủ, khiến hắn không thể thành Thánh.

"Chắc chắn có chuyện rồi, ta đi xem thử!" Chuẩn Đề có linh cảm không lành, nói với Tiếp Dẫn.

Thực lực của Như Lai bộc phát đã ngăn chặn sự xâm thực của La Hầu, đúng lúc La Hầu cảm nhận được nhị Thánh đang tới nên vội vàng thu thủ trốn vào đài sen đen.

Ngay khi Vô Thiên biến mất, hắn mang theo vô số hắc khí, đài sen đen trong nháy mắt biến lại thành Phật Liên thanh sắc.

La Hầu rời đi, cơ thể Như Lai như bị rút cạn, toàn thân vã mồ hôi lạnh, thoát lực ngồi trên Phật Liên, thở dốc dữ dội.

Chỉ chậm vài giây nữa thôi là tu vi sẽ rơi xuống Chuẩn Thánh trung kỳ rồi.

Chương 375

Nhưng lúc này Phật tâm đã phát sinh dị dạng, không còn như trước nữa.

Hoặc giả, sự xâm thực của Vô Thiên đã để lại tác dụng không nhỏ.

Dù sao La Hầu năm đó cũng là tồn tại có đạo quả chiếu rọi hai dòng sông thời gian, thần thông của hắn đã vượt xa phạm vi của Thánh nhân tầm thường, đặc biệt là có tâm ma của ức vạn sinh linh cung cấp sức mạnh, hạn mức cao đến đáng sợ.

Nếu không phải bị La Thiên đánh nổ chân thân, phá hỏng đạo cơ, có khi hắn đã tiến thêm một bước, không phải Thánh nhân thường tình có thể so sánh.

Như Lai cũng sợ hai vị Thánh nhân nhìn ra manh mối bị ma nhiễm nên cố gắng đè nén chuyện này xuống.

"Như Lai, có chuyện gì vậy?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đứng trước cửa hỏi.

Tuy hai người đứng cách một cánh cửa cũng có thể biết tình hình bên trong, nhưng dù sao cũng phải tôn trọng Như Lai.

"Ta... ta luyện hóa Phật Liên có chút sơ suất, nhưng không sao, đã triệt để luyện hóa rồi, tiêu hao một chút nguyên khí, không đáng ngại, ta sẽ tới đại điện nghênh tiếp khách nhân Lô Châu." Như Lai cầm lấy đóa Phật Liên do Vô Thiên huyễn hóa, đi cùng hai vị Thánh nhân tới Linh Sơn đại điện.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhau, hiểu rằng Như Lai đang giở trò quỷ.

Nhưng bọn họ không vạch trần, vẫn tỏ ra vui vẻ.

Vô Thiên trốn trong Phật Liên đều thấy rõ, mâu thuẫn nội bộ của ba người chính là thời cơ tốt cho hắn, đợi một tháng nữa, hắn nhất định sẽ hấp thụ hết pháp lực trên người Như Lai.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hoàn toàn không biết mình đã bị nhắm tới, lúc này có một việc quan trọng hơn là phải giữ chân Ngộ Không.

"Như Lai, đi múc một nửa nước trong Bát Bảo Công Đức Trì ra đây!" Chuẩn Đề vẻ mặt đau xót đưa cho Như Lai một cái hồ lô.

"..." Như Lai nhận hồ lô mà do dự, hiện tại trong Phật giáo người dùng nước Bát Bảo Công Đức nhiều nhất chính là hắn.

Hơn nữa, Như Lai cũng không hào phóng như Chuẩn Đề, nếu giao dịch thành công thì kế hoạch ly gián của hắn sẽ đổ bể.

"Không bỏ được con săn sắt sao bắt được cá rô, đi đi!" Tiếp Dẫn cũng thấy đau lòng.

Lúc này, Na Tra đã dẫn theo quần yêu tới cổng Linh Sơn, yêu khí của đám yêu quái tỏa ra nhuộm mây thành đủ màu sắc.

Nhất thời, trên không trung ngũ thái tân phân, sát khí ngút trời.

Trong vòng ba trăm dặm, toàn là những yêu ma hung thần ác sát, hiếu chiến.

Lô Châu gần như toàn bộ xuất động, từ Lô Châu tới Linh Sơn, yêu ảnh trùng trùng, nườm nượp không ngớt.

Tam giới vì thế mà chấn động.

Thái Thanh Thiên.

Lão Tử mở mắt, lạnh lùng nói: "Hiện tại Lô Châu đang lúc cực thịnh, Lão sư không ra mặt, ai làm gì được hắn?" Ngọc Thanh Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: “Giáo nghĩa chẳng phải luôn giảng báo ứng sao?

Báo ứng, đúng là báo ứng mà.” Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Cơ quan quản lý danh nghĩa của Tam Giới, quần tiên đã đứng thành hàng lối, Thuận Phong Nhĩ và Thiên Lý Nhãn cứ mỗi nửa nén nhang lại bẩm báo chiến huống.

Trên đại điện, Ngọc Đế ngồi trên bảo tọa trải thảm da rồng vàng, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt điềm tĩnh, không biết đang suy tính điều gì.

Đám người Phật giáo nhìn yêu khí đen kịt mà kinh hãi không thôi.

Kẻ thì phẫn nộ vì thánh địa bị ô uế, kẻ chỉ ở Phật giáo để hưởng lạc thì bắt đầu lên kế hoạch bỏ chạy.

“Giao huynh đệ Ngộ Không của ta ra!

Bằng không ta sẽ dẫn binh san phẳng Linh Sơn!” Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hồng Anh Thương, Nhật Nguyệt Súc Ảnh huyền phù trên đỉnh đầu, ba đầu sáu tay trực tiếp bộc phát toàn bộ pháp lực.

“Không biết ngọn gió nào thổi đạo hữu Lô Châu tới đây mà thanh thế lớn vậy?” Phía chân trời, hai luồng Phật quang đại thịnh, ánh sáng vàng kim chói lọi trời đất, áp chế toàn bộ yêu khí, khiến tâm thần đám yêu quái hơi rung động, uy nghiêm của Thánh nhân không thể lay chuyển.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hạ xuống Linh Sơn đại điện, chúng Phật, Bồ Tát đều thành kính phủ phục, miệng hô: “A Di Đà Phật.” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gật đầu, chuyện lớn như thế này, thân là Phật Chủ, bọn họ buộc phải ra mặt.

Tuy nhiên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn càng không thể thả Ngộ Không, thanh thế hào đại như vậy, nếu thả người thì mặt mũi coi như vứt

sạch.

Tam giới sau này sẽ đồn rằng, Lô Châu đánh tới tận cửa Linh Sơn, sau đó Linh Sơn sợ hãi mà đầu hàng.

Nếu Lô Châu chỉ có vài cường giả bí mật giao dịch, chưa biết chừng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chịu thiệt một chút sẽ trả lại Ngộ Không.

Đó gọi là thần không biết quỷ không hay.

Giờ đây nhị Thánh cưỡi hổ khó xuống, chỉ đành cứng đầu tiến lên.

"Đạo hữu Lô Châu, Phật giáo chúng ta vốn không phải kẻ hiếu chiến, mong rằng..." Nhiên Đăng tụng một câu Phật hiệu, bước ra định nói chuyện.

Na Tra căn bản không cho cơ hội, trực tiếp hô lớn: "Huynh đệ, dỡ nát Linh Sơn cho ta!

Xông lên!" Đám đại yêu bên cạnh Na Tra như Hồng Hài Nhi, Ngưu Ma Vương, Thiết Phiến Công Chúa, Cửu Đầu Trùng, Lục Nhĩ Mi Hầu nghe lệnh liền xông tới.

Phía Phật giáo có hai Thánh nhân, hai Chuẩn Thánh, một Đại La đỉnh phong là Di Lặc, tám vị Đại La Kim Tiên lần lượt là Tứ Đại Bồ Tát, Ca Diếp và hai vị Phật khác.

Thái Ất Kim Tiên có hơn mười người, cùng một số Kim Cương và Bồ Tát.

Chương 376

Còn về La Hán, Tỳ Kheo, Yết Đế đều có tu vi Kim Tiên, Nhân Tiên, rõ ràng Linh Sơn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Na Tra hành động chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức ngây người, Na Tra này cũng quá ngông cuồng rồi, vừa mới không hợp ý đã ra tay giết chóc, không thèm nhìn thế sự, đúng là một tên mãng phu!

Hai vị Thánh nhân vừa định ra tay, bên tai truyền đến một tiếng hừ lạnh.

"Hừ!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tâm đầu chấn động, một luồng uy áp bàng bạc từ tứ diện bát phương ép tới.

Đó là thánh uy vô thượng truyền tới từ hư không!

Chỉ riêng uy thế đã khiến hai vị Thánh nhân mồ hôi đầm đìa, trên thế gian này, trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra, chỉ có Đạo Tôn La Thiên mới làm được.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lau mồ hôi lạnh, tâm thần run rẩy không thôi.

Tuy hai người kiêng dè La Thiên nên ngừng ra tay, nhưng cũng không thể để Na Tra và đám người đó làm loạn Linh Sơn.

"A Di Đà Phật, Phật ta từ bi, hôm nay hiếm khi đạo hữu Lô Châu muốn tỷ thí, những kẻ cảnh giới cao đừng ra tay, hãy để những người cùng cảnh giới tỷ thí với đạo hữu Lô Châu!

Nhưng không được hạ thủ nặng tay." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã nghĩ ra diệu kế "tỷ thí".

Lúc này, Như Lai cầm hồ lô tới trước đại điện.

Chuẩn Đề mật âm truyền cho Như Lai, bảo hắn mang lên Cửu Thiên hiến cho La Thiên.

Như Lai nội tâm tuy kháng cự nhưng không dám nghịch ý Thánh nhân, đành phải nhận lời bay lên chín tầng mây.

Thanh Liên Đạo Tôn chắp tay sau lưng, y phục phất phơ, đang quan sát trận hỗn chiến bên dưới Linh Sơn.

"Như Lai kiến qua Đạo Tôn." Như Lai chắp tay, tụng một tiếng Phật hiệu.

La Thiên hỏi: "Có chuyện gì?

Bên dưới đang đánh nhau, bên trên ngươi muốn giao thủ với ta sao?" Như Lai lập tức vã mồ hôi lạnh: "Bần tăng không dám, đây là nước trong Bát Bảo Công Đức Trì do Phật Chủ nhà ta tặng, mong hai giáo hóa can qua thành ngọc bạch." La Thiên không chút do dự nhận lấy hồ lô, mở ra xem rồi ngửi thử, đúng là hàng thật, nội hàm của Phật giáo lại vơi đi không ít.

Thấy La Thiên nhận hồ lô, Như Lai nội tâm tiếc nuối không cam lòng hỏi: "Đạo Tôn đã đồng ý?" "Ta đồng ý khi nào?" La Thiên cười nói, "Người ta tặng quà, ta tự nhiên nhận, nhưng ta đâu có hứa sẽ hóa can qua thành ngọc bạch?" Như Lai trợn mắt há mồm, không ngờ La Thiên lại "vô sỉ" như vậy.

"...

Vậy Đạo Tôn tính thế nào?" Như Lai ngỡ ngàng.

"Ngộ không là người của Lô Châu ta, tự ý bắt giữ người của ta thì phải chịu chút giáo huấn, nhưng nể tình lễ vật bồi thường này, thôi bỏ đi.

Chỉ cần thả Ngộ Không, chuyện này coi như bỏ qua.” Như Lai suýt thì thổ huyết, hóa ra đồ vẫn phải tặng mà người vẫn phải thả.

La Thiên cũng không muốn ép Phật giáo quá đáng, Hồng Quân đại năng đang quan sát từ Tử Tiêu Cung.

Bất luận là ai, chỉ cần phá vỡ sự bình hành và an ninh của Tam Giới, Hồng Quân tất sẽ lôi đình ra tay.

Lúc này, thiện thi của Chuẩn Đề là Bồ Đề cũng đi lên.

“Thanh Liên đạo hữu, chúng ta đừng khinh người quá đáng, Phật giáo ta có cường giả Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, bên dưới không làm thương tổn người của Lô Châu đã là nể mặt lắm rồi.” La Thiên lạnh lùng hừ một tiếng: “Chuẩn Đề đạo hữu, xem ra giáo huấn một ngàn năm trước vẫn chưa làm ngươi sáng mắt ra nhỉ.” Chuẩn Đề đương nhiên là sợ, nếu không đã chẳng phái Như Lai và thiện thi tới.

“Thanh Liên đạo hữu, Lô Châu của ngươi đã đông nghịt người rồi, nhường cho ta một người thì đã sao?

Hắn đối với Phật giáo ta quá quan trọng.” Giọng điệu Bồ Đề đã mềm mỏng hơn.

La Thiên lắc đầu: “Không được, ta biết ngươi không muốn giao người, ta cũng không ép, thế này đi, ta đánh một ván cược, nếu ngươi thua thì giao Ngộ Không cho ta.” “...” Bồ Đề sắc mặt phức tạp: “Đạo hữu, không phải là muốn cướp trắng sao?

Ta có thể đánh thắng ngài ư?” “Không không không, nghe ta nói đã.

Linh Sơn có một hộ sơn đại trận tích tụ năng lượng từ tín ngưỡng và công đức phương Tây phải không, hãy dùng đại trận đó cùng ta đấu năm chiêu, nếu ta không thắng thì ta thua.” “Cái này...” Bồ Đề suy nghĩ hồi lâu.

Thật tình, ý tưởng này của La Thiên làm hắn không thoải mái.

Hắn cùng sư huynh là Tây Phương nhị Thánh, khoan nói chuyện liên thủ, La Thiên lại để hai người trợ giúp hộ sơn đại trận, mà chỉ giới hạn trong năm chiêu?!

Khinh người quá đáng, quá coi thường...

Thánh nhân rồi!

"Ba chiêu đi, ba chiêu thôi, nếu ta thua, ta không những trả người, còn tặng thêm một nửa nước Bát Bảo Công Đức Trì nữa." Bồ Đề dùng bảo vật dụ hoặc La Thiên, đổi thành cuộc đối quyết ba chiêu.

Mắt La Thiên sáng lên, hào hứng đồng ý ngay.

"Khoan đã." "Khoan đã." Như Lai kịp thời lên tiếng.

Bồ Đề lườm Như Lai một cái, bảo hắn đừng quấy rầy.

"Đạo Tôn, không công bằng, chúng ta thua thì phải thả người và giao đồ, vậy nếu Đạo Tôn thua thì sao?" Như Lai vẻ ngoài là vì Phật giáo, nhưng thực chất là đang quấy rối, tìm mọi cách khích bác.

Bồ Đề định nói Thanh Liên đạo hữu không cần tiền cược đâu.

La Thiên cười ngâm ngâm lên tiếng: "Tiền cược sao?

Nếu ta thua, ta trả lại số nước công đức trong tay, và giao cả Trư Bát Giới cho các ngươi, vừa hay một vật đổi một người, chuyện không nên chậm trễ, hai vị đạo hữu chuẩn bị đi." Như Lai và Bồ Đề nghe vậy thì ngẩn người, mặt đen lại, đúng là muốn lấy không mà.

Chương 377

Đang trốn ở Lô Châu, Trư Bát Giới bỗng nhiên rùng mình một cái, hắt hơi liên tục, cảm giác có điều gì đó không lành.

Thiện thi Bồ Đề lập tức quay về cơ thể Chuẩn Đề, bắt đầu bắt tay chuẩn bị.

La Thiên cũng từ chín tầng trời hạ xuống, uy áp Thái Cực Thánh Nhân bàng bạc từ trên trời giáng xuống.

Quần yêu lần lượt dừng tay, phủ phục xuống đất, thành kính hô vang "Đạo Tôn", "Yêu Đế".

Lúc này Na Tra đang đánh tơi bời một vị Bồ Tát Thái Ất sơ kỳ, vị Bồ Tát này cứ lảm nhảm bên tai Na Tra chuyện buông đao thành Phật, tâm có thiện niệm mới tới được bờ bên kia.

Khiến Na Tra tức điên người.

"Ta buông rồi nè." "Ta lại cầm lên nè." "Ta lại buông rồi." "Ta lại cầm lên." "Này, nói cho tiểu gia ta biết, nếu ta không muốn thành Phật thì sao?

Đánh đi chứ!" Na Tra vung hai nắm đấm, vị Bồ Tát liền có đôi mắt gấu trúc.

Trước nắm đấm, mọi chân lý đều là phù du.

Na Tra thấy La Thiên tới liền quăng tên kia sang một bên, đến bên cạnh La Thiên, cung thân nói: "Bái kiến Sư tổ, có người bắt người của Lô Châu ta, con tới hưng sư vấn tội, con không cố ý gây sự đâu..." La Thiên cười nói: "Na Tra, con làm đúng lắm, chỉ cần là người của Lô Châu ta thì phải bảo vệ như vậy, nếu không sau này ai cũng tưởng Lô Châu ta dễ bắt nạt." Na Tra thở phào nhẹ nhõm, cứ ngỡ Tổ sư gia

sẽ quở trách, không ngờ Sư tổ lại hộ đoản như vậy, thậm chí còn đích thân tới, trong lòng càng thêm sùng kính La Thiên.

"Cầu xin Đạo Tôn cứu lấy Thất đệ của con!" Lúc này Ngưu Ma Vương quỳ xuống hô lớn.

Ngưu Ma Vương tuy là đầu trâu nhưng rất biết dạy con, ở Lô Châu chưa đầy nửa tháng, Thiết Phiến Công Chúa đã mặt dày cầu xin Na Tra giải khai phong ấn.

Trong Tây Du, Ngưu Ma Vương vì Hồng Hài Nhi mà trở mặt với Tôn Ngộ Không, nhưng hiện tại vì hiệu ứng bươm bướm của La Thiên, Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không quan hệ cực tốt, thậm chí còn hăng hái đi tiên phong.

"Làm tốt lắm, chỉ cần là yêu của Lô Châu ta, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của ta, Thanh Liên Đạo Tôn ta nhất định sẽ bảo vệ đến cùng!" La Thiên quát lớn một tiếng, lời nói vang dội thiên địa đại đạo, ngay cả bên ngoài hỗn độn cũng nghe rõ mồn một như sấm rền.

Sau khi lời hùng hồn đó thốt ra, trong cõi minh minh, La Thiên cảm thấy mối liên kết với một số thứ đã rõ ràng hơn nhiều.

Trước đó, nếu Yêu giới chỉ nắm giữ được vài phần thì hiện tại đã nắm được gần một nửa cơ hội.

"Đạo Tôn uy vũ!" "Đạo Tôn vĩnh hằng!" "Đạo Tôn vô địch!" Quần yêu càng thêm hưng phấn, tiếng gào thét vang trời, yêu quái vốn dĩ mạnh mẽ hiếu chiến, tuyên ngôn của La Thiên đánh đúng tâm lý bọn chúng.

Mặt Chuẩn Đề ngày càng đen, không ngờ La Thiên lại lợi dụng lúc này để thu phục lòng người, khiến yêu tâm đại chấn.

Bên này có nên hô vài câu khẩu hiệu để lấy lại thể diện không nhỉ?

Tiếp Dẫn không quản nhiều như vậy, trực tiếp mở ra Vạn Phật

Đại Trận trấn sơn của Linh Sơn, Phật quang vô tận tuôn trào, khiến cả Linh Sơn như một mặt trời vàng khổng lồ!

Đây là đại trận được đúc kết từ nghìn năm tín ngưỡng công đức của Phật giáo, sở hữu sức mạnh lay động cả trời đất.

Chúng Phật, Bồ Tát, Tỳ Kheo đều ngẩn ngơ: người ta mới nói một câu hào khí ngút trời, mình đã phải mở đại trận trấn sơn ra rồi sao?!

Người ta nói một câu, mình đã sợ rồi sao?

"Ha ha, hai vị đạo hữu phương Tây càng sống càng hèn nhát." Trên ba mươi ba tầng trời, Đại Xích Thiên Lão Tử bật cười thất thanh.

Nguyên Thủy ở Thanh Vi Thiên cũng cười lạnh hai tiếng.

Thiên Đình, Ngọc Đế và những người khác cũng ngơ ngác, Linh Sơn sợ thật rồi, trực tiếp mở đại trận để thủ thế.

"Ha ha ha, Ngọc Đế, có người cứ tưởng phương Tây mạnh hơn một số người, ai ngờ lại hèn nhát đến thế." Tứ Đế đứng ra trào phúng, ý chỉ Thiên Đình rốt cuộc vẫn là Thiên Đình của Tứ Đế, định lợi dụng phương Tây để đoạt quyền sao?

Mặt Ngọc Đế thoáng bối rối rồi lấy lại tự nhiên, cảm khái vài tiếng, quen rồi, quen rồi.

"Đạo hữu không cần nói nhiều, ra tay đi?" Tiếp Dẫn lúc này hừ lạnh.

Chuẩn Đề sắc mặt phức tạp, không biết phải giải thích thế nào.

Đám yêu quái cũng tưởng phương Tây sợ rồi, tiếng hò hét càng thêm phấn chấn.

Chuẩn Đề lập tức truyền Phật âm giải thích về cuộc ước hẹn với La Thiên, không màng đến phản ứng của mọi người, chẳng mấy ai

tin, cứ như đang che đậy vậy.

Nhưng Chuẩn Đề hiểu, mọi chuyện sau này có thể từ từ giải thích.

Nhưng nếu bại trong ba chiêu, thì từ nay về sau thực sự sẽ trở thành trò cười, Phật giáo sẽ bị tổn thương nguyên khí, thậm chí là suy sụp không gượng dậy nổi.

Cho nên, không thể thua, hơn nữa cũng không thể nào thua được!

La Thiên ở trên không trung, tay phải lấy ra Thí Thần Thương, tay trái đánh ra một đạo huyền quang rơi xuống mặt đất bên dưới.

Đám yêu quái và tu sĩ đang hưng phấn bên dưới lập tức phát hiện mặt đất dưới chân trở nên cứng hơn cả thép!

Kéo dài xuống tận vài nghìn trượng!

Sau khi được gia cố, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong nhất thời cũng không thể đánh nát!

Thánh nhân thi triển "Chỉ Địa Thành Cương" thật quá khủng khiếp!

Không chỉ La Thiên động thủ, ngay cả Tây Phương nhị Thánh ẩn trong Phật trận cũng đánh ra từng đạo Phật quang, gia cố chiến trường và mọi thứ xung quanh!

Tuy là động thủ nhưng ba người cũng biết chừng mực, không thể vượt quá giới hạn của Thiên đạo, cũng không được gây phá hoại quá lớn cho đại địa Hồng Hoang.

Nói cách khác: sức mạnh mà ba người có thể sử dụng chỉ giới hạn ở mức Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Tiếp đó, nhị Thánh niệm chú ngữ, dồn toàn bộ Phật lực vào đại trận.

Chương 378

Nhị Thánh tự tin, Vạn Phật Đại Trận chẳng lẽ không chịu nổi ba đòn của La Thiên sao?!

Đại trận gần như chứa đựng toàn bộ Phật lực tích lũy của tín đồ phương Tây.

La Thiên đang lấy sức một người để đối kháng với sự tích lũy nhiều năm của phương Tây cộng thêm hai vị Thánh nhân.

Quan trọng nhất là sự hạn chế của Thiên đạo!

Pháp lực La Thiên có thể huy động tối đa chỉ ngang bằng với một trong hai người bọn họ!

Tuyệt đối không được vượt quá, nếu không sẽ bị Hồng Quân Đạo Tổ chế tài!

Nhị Thánh niệm thánh chú, gia trì toàn bộ Phật lực vào đại trận.

Nhất thời, xung quanh Linh Sơn Phật quang rực rỡ, phạm âm hóa hình, kim liên nở rộ giữa hư không, trên mỗi đóa sen vàng đều có một vị Phật tọa thiền!

Mỗi vị Phật đều có sức mạnh gần cấp Chuẩn Thánh, đồng tâm hiệp lực, sức mạnh cộng hưởng, tích tụ lại tạo thành sức mạnh vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vạn Phật Đại Trận một khi khởi động sẽ vô hạn tiếp cận sức mạnh của Thánh nhân!

Nhị Thánh tự tin, Vạn Phật Đại Trận không thể nào không chịu nổi ba đòn của La Thiên.

La Thiên lúc này không hề hoảng loạn, thong thả nhắm mắt, hít

sâu một hơi, xung quanh hắn như có trận pháp vô hình chớp động.

Đột nhiên La Thiên mở bừng mắt, đại địa Lô Châu rung chuyển ba hồi.

Không chỉ đại địa Lô Châu, tất cả thần tượng của La Thiên tại Lô Châu đều cử động.

"Rắc rắc." "Rắc rắc." Những thần tượng bằng gỗ, đá, vàng tỏa ra thần quang, cử động chân tay rồi bay cấp tốc về phía Linh Sơn.

Theo thống kê không đầy đủ, Lô Châu có ba vạn thần tượng La Thiên, bao nhiêu năm qua hắn luôn tế luyện, mỗi tượng là một phân thân, chứa đựng lực lượng tín ngưỡng hùng hậu cực độ.

Những thần tượng này rất mạnh, kẻ mạnh có thể sánh với Chuẩn Thánh, kẻ yếu cũng có tu vi Thái Ất đỉnh phong.

La Thiên vận động không gian pháp tắc, ba vạn thần tượng chỉ trong chốc lát đã hội tụ tại Linh Sơn.

Ba vạn thần tượng La Thiên che kín bầu trời khiến mọi người kinh hãi không thôi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trực tiếp ngây người như phỗng, đối mặt với thanh thế này, cảm giác tâm thần đang run rẩy.

Từ khi khai thiên đến nay, đây là lần đầu tiên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm thấy kinh sợ.

Vạn Phật Đại Trận vô hạn tiếp cận Thánh nhân, nhưng một chút khác biệt đó lại là vực thẳm!

Sức mạnh liên hợp của ba vạn thần tượng La Thiên có thể sánh ngang với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cũng không biết La Thiên đã giở trò gì bên trong!

Lúc này, Thái Thanh Thiên Lão Tử, Ngọc Thanh Thiên Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lăng Tiêu Bảo Điện Ngọc Đế và Tứ Đế đều im

lặng, không nói nên lời vì quá chấn kinh.

Hồ lô bên cạnh La Thiên mở ra, vô số thánh thủy rưới xuống ba vạn phân thân, sau đó La Thiên niệm một câu chú ngữ, ba vạn thần tượng phân thân đồng loạt ra tay, dùng đòn tấn công mạnh nhất đánh vào Linh Sơn đại trận.

Một kích này như làm rách vòm trời, thiên hà đổ ập xuống, căn bản không thể ngăn cản!

"Rắc." "Rắc." Dưới sức mạnh vô cùng đó, từng đóa kim liên và vị Phật trong Vạn Phật Đại Trận xuất hiện vết nứt bằng mắt thường có thể thấy được, vết nứt ngày càng rộng, càng nhiều, trông rất kinh tâm động phách.

Tiếp đó, đại trận "ầm" một tiếng, tan tác thành từng mảnh, rơi xuống đất rồi biến mất hoàn toàn trong không khí.

Chín chín tám mươi mốt trận bàn và trận kỳ duy trì Vạn Phật Đại Trận cũng nổ tung vỡ vụn.

"Ách!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm thấy khí huyết cuộn trào, thánh tâm dao động, sắc mặt đại biến.

Trừ khi phá vỡ hạn chế của Thiên đạo, dùng đến sức mạnh Thánh nhân mới có thể xoay chuyển bại cục, nhưng bọn họ không dám làm vậy, chỉ đành chấp nhận thất bại, một lần nữa đánh mất mặt mũi trước các đại năng Hồng Hoang.

La Thiên chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Vạn Phật Đại Trận và hai vị Thánh nhân, tam giới chấn động khôn cùng.

Ngay cả Vô Thiên trốn trong Phật Liên cũng kinh hãi không nói nên lời, mấy nghìn năm qua đi, hắn vẫn không đuổi kịp cái bóng của La Thiên.

Ý định báo thù của Vô Thiên đối với La Thiên hoàn toàn tan biến,

hiện tại hắn chỉ muốn thừa cơ hai vị Thánh nhân đang yếu mà ra tay.

La Thiên đắc thắng cười đắc ý, phất tay một cái múc trả lại số nước Bát Bảo Công Đức còn dư, sau đó vào không gian Như Ý lôi Ngộ Không ra, dẫn theo ba vạn thần tượng phân thân quay về Lô Châu.

"Đạo Tôn mạnh nhất Hồng Hoang!" "Đạo Tôn vô địch!" "Yêu Đế tái thế!" Quần yêu một lần nữa bị thực lực của La Thiên chinh phục, tiếng hô vang như sóng triều không dứt.

"Mọi người giải tán thôi, Hầu tử đã được cứu rồi, chúng ta về thôi." Na Tra tổ chức mọi người rút về Lô Châu, sự việc đã xong, không cần thiết phải ở lại phương Tây nữa.

La Thiên đưa thần tượng về vị trí cũ, vừa định quay về động phủ thì thấy chân trời tử kim tường thụy, Hồng Quân Lão Tổ đích thân tới, bên cạnh là đồng tử và Thông Thiên.

Xem ra lệnh cấm túc của Thông Thiên đã được gỡ bỏ, ngày khôi phục tự do không còn xa.

"Đạo hữu được trời ưu ái, thật khiến người ta ghen tị." Giọng điệu Hồng Quân thản nhiên, không rõ vui buồn.

"Đạo Tổ quá khen rồi." La Thiên cung kính đáp lại, không cảm thấy sự địch thị từ Hồng Quân, chắc hẳn người không làm khó hắn.

"Chuyện này coi như kết thúc ở đây, đừng gây hấn với phương Tây nữa." Hồng Quân thản nhiên nói: "Yêu giới có duyên với ngươi, chớ nên ra tay đại loạn như hôm nay, làm tổn hại thiên hòa." La Thiên nói một tiếng cảm tạ, Hồng Quân đại diện cho Thiên đạo, lời nói ra là pháp tắc, một lời của Hồng Quân sẽ giúp ích cực lớn cho việc kiến tạo Yêu giới.

Nhưng La Thiên cũng hiểu, Hồng Quân chỉ đang cảnh cáo hắn

đừng gây chuyện quá mức, làm rối loạn an ninh Hồng Hoang.

La Thiên sau đó bày tỏ thái độ, Hồng Hoang loạn lạc thì tam giới tứ châu đều bất lợi, Hồng Quân nhận được câu trả lời hài lòng liền dẫn Thông Thiên quay về Tử Tiêu Cung tu hành tiếp.

Chương 379

Nhưng lúc rời đi, người bỗng hỏi La Thiên một câu: "Đại kiếp sắp tới, trời đất tối tăm, Đạo Tôn tính thế nào?" La Thiên không trả lời, chỉ mỉm cười, Hồng Quân cũng không truy vấn, quay đi mất...

Sau khi Lô Châu rút quân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngơ ngẩn nhìn tâm huyết nghìn năm bị hủy hoại trong chốc lát.

"Oa!" Một hồi sau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới nôn ra một ngụm máu Thánh nhân.

Đừng nhìn ba người chỉ đối quyết bằng đại trận, nhưng thực chất bên trong đã dùng đến sức mạnh Thánh nhân!

Đặc biệt là nhị Thánh cố sức chống đỡ Vạn Phật Đại Trận, kết quả bị sức mạnh không thể cản phá của La Thiên làm tổn thương tận gốc rễ!

Cảnh tượng đáng sợ vừa rồi như mũi dao khắc sâu vào tâm khảm nhị Thánh, không thể xua đi, giống như ác ma ký túc trong não bộ, đêm đêm gặp ác mộng.

Quá mạnh, phương Tây trước mặt Lô Châu thật không chịu nổi một đòn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị đả kích lớn, không biết phải làm sao.

Nhiên Đăng và Như Lai dìu hai vị Thánh nhân tới Vạn Phật Thiên, để Di Lặc lại an ủi mọi người.

Tại Vạn Phật Thiên, Nhiên Đăng nói: "Phật Chủ, vốn dĩ bắt giữ Ngộ Không là..." Tiếp Dẫn lườm Nhiên Đăng một cái, biết hắn đang oán trách, nhưng chỉ nói sự thật cho Như Lai biết chứ không nói cho hắn.

Nhiên Đăng sớm đã có liên hệ với Tây Phương giáo, mỉa mai thay, ở tầng cao Linh Sơn, người thực sự trung thành với hai vị Phật Chủ chỉ có những đệ tử Xiển giáo ngày xưa.

"Phật Chủ cứ tịnh dưỡng cho tốt, ta xuống dưới xem sao." Như Lai an trí hai người xong liền vội vàng đi xuống.

Nhiên Đăng chắp tay nhưng không rời đi, nhị Thánh cần sự quan tâm khi đang trọng thương.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có cơ mật cần bàn bạc nên bảo Nhiên Đăng đi xuống, cuối cùng hắn đành lủi thủi lui ra.

Như Lai vừa rời khỏi Vạn Phật Thiên liền lấy Phật Liên ra hỏi: "Ngươi muốn làm gì?

Không sợ bị lộ sao?" Vừa rồi Phật Liên liên tục rung động nhắc nhở Như Lai có chuyện quan trọng, nếu không phải nhị Thánh đang bị thương thì đã phát giác ra điều dị dạng rồi.

"Như Lai, cơ hội nghìn năm có một đây rồi, hiện tại Tây Phương nhị Thánh đang bị thương, ta có thể hành động, ta có pháp xâm nhiễm, mỗi người một tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn." "Hừ." Như Lai nghe tham vọng của Vô Thiên liền thu Phật Liên lại.

Thánh nhân dù yếu thế nào thì giết Chuẩn Thánh cũng như bóp chết con kiến.

Lại muốn hại người sao, Như Lai vừa bị hại một lần, tự nhiên sẽ không mắc mưu nữa.

Trong Phật Liên, Vô Thiên cười lạnh một tiếng...

Thiên Đình, cả Lăng Tiêu Bảo Điện im lặng hồi lâu, Ngọc Đế và Tứ Đế bình thường luôn trào phúng lẫn nhau giờ đây cũng lặng ngắt như tờ, cuối cùng giải tán lúc nào không hay.

Lão Tử và Nguyên Thủy cũng tĩnh lặng rất lâu, sự mạnh mẽ của La Thiên vừa rồi đã gây xung kích không nhỏ cho đạo tâm của hai người, cần một khoảng thời gian dài để nguôi ngoai.

Đó gọi là tuyệt vọng, La Thiên chính là sự tuyệt vọng, dẫn đầu đến mức khiến người ta tuyệt vọng, mạnh mẽ đến mức tuyệt vọng, cho dù căn nguyên phi phàm, tiên thiên đệ nhất lưu thì ngay cả việc bám gót hít bụi cũng không làm nổi!...

Lão Tử và Nguyên Thủy thậm chí cảm thấy khoảng cách với La Thiên không những không thu hẹp mà còn nới rộng ra thấy rõ!...

Như Lai xuống kiểm tra Linh Sơn, phát hiện đại trận xung quanh đã hủy sạch.

Kiểm tra đại địa phương Tây, phát hiện những nơi Yêu tộc đi qua, yêu khí nồng đậm, tà khí tràn lan, trấn áp Phật quang tại đó.

Tự nhiên là đám yêu quái cố ý làm vậy.

Thậm chí còn gây nhiễm bẩn không ít phật mạch phương Tây, Phật quang vốn thuần khiết và tà khí vốn đối lập, mạnh yếu tương kháng.

Xem ra để tẩy sạch đám tà khí này phải mất vài năm, công cuộc tu phục đại địa phương Tây coi như đổ sông đổ biển, kế hoạch nghìn năm không thể đưa vào chương trình nghị sự được.

Di Lặc dựa vào thân phận Phật để tạm thời áp chế sự động đãng của Phật giáo.

Nhưng Di Lặc nhận ra, Phật tâm của Phật giáo đã không ổn định, không ít Yêu tộc Bồ Tát, La Hán tâm tư đang rục rịch, thậm chí có người còn nói năng hướng về Lô Châu.

Lần này phương Tây triệt để thất bại thảm hại, phải mất vài nghìn năm mới khôi phục nổi.

Những ngày tiếp theo, Như Lai tiếp tục tổ chức giảng kinh để chấn hưng Phật tâm, nhưng hiệu quả không đáng kể.

Vô Thiên luôn khuyên Như Lai thừa cơ hội này mà hành động.

Dần dần, Như Lai cũng động tâm, bàn bạc với Vô Thiên tìm cách tách hai người ra để dễ bề hành động.

Một ngày nọ, Như Lai tới Vạn Phật Thiên bẩm báo, có hai chỗ phật mạch từng tu phục không bị tổn hại hoàn toàn nhưng đang ngàn cân treo sợi tóc, nếu bây giờ không ra tay thì phật mạch sẽ hủy diệt, không biết khi nào mới tu phục lại được.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bàn bạc rồi quyết định đi xem sao.

Như vậy, Như Lai đã thành công tách được hai người ra.

Hai chỗ hư hỏng đó là do Như Lai cố ý tạo ra.

Trong đó một chỗ đã thiết lập trận pháp và cạm bẫy, xem ai là kẻ "may mắn" đây.

Kẻ may mắn chính là Chuẩn Đề...

Chuẩn Đề đến hiện trường, vừa định kiểm tra một phen thì phát hiện ra không ít trận pháp.

Ma Thiên Trận, Phong Hỏa Trận, Đoạt Hồn Trận... trận trong trận, hoàn hoàn tương khấu, vận chuyển như Thiên đạo.

Chương 380

Rõ ràng là một cái bẫy!

Một cái bẫy cao cấp!

“Như Lai, ngươi dám...” “Dám chứ?

Để Như Lai chuẩn bị khởi động đại trận, chuẩn bị tiễn ngươi và Như Lai về nơi diệt thế!

Ha ha ha, Chuẩn Đề, đã lâu không gặp!” Tiếng cười tà ác vang lên, Phật Liên của Như Lai bay lên không trung, tỏa ra vô số hắc khí, hình thành Diệt Thế Ma Liên, trên đó có một người đang tọa thiền, chính là Vô Thiên.

“Hơi thở thật quen thuộc, tịch diệt, ám hắc...” Chuẩn Đề nhìn Vô Thiên lãnh tuấn, mãnh nhiên trợn to hai mắt.

“Chẳng lẽ là La Hầu?

Như Lai, chuyện này là sao?

Không bị...” Như Lai không nói nhiều, trực tiếp cùng La Hầu động thủ, thời gian đại trận rất quý giá, nhất định phải đánh bại Chuẩn Đề trong vài nhịp thở.

“Ha ha ha, chỉ dựa vào các ngươi?” Chuẩn Đề nội tâm cười nhạo, “Dù gì ta cũng là Thánh nhân tồn tại từ thượng cổ, nếu là trước đây ta còn sợ La Hầu vài phần, nhưng giờ chỉ là một đạo tàn niệm, lại thêm Như Lai kẻ vong ân phụ nghĩa này, ta đã sớm phòng bị rồi!

Giờ ta sẽ diệt sạch cái hạng ăn cháo đá bát này!” Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Chuẩn Đề biến đổi dữ dội, phát hiện tình hình không giống như mình tưởng.

Chỉ thấy Vô Thiên vẻ mặt tranh nanh, xung quanh tỏa ra hắc khí nồng đậm, miệng niệm chú ngữ khó hiểu, cả người quỷ dị vô cùng.

Như Lai thấy vậy không những không ra tay mà còn né sang một bên, đứng xa Vô Thiên, sắc mặt kinh khủng, rõ ràng là vô cùng kiêng dè.

Chuẩn Đề híp mắt lại, Như Lai sợ hãi như vậy, xem ra hắc khí kia không hề đơn giản.

Có lẽ là tuyệt chiêu trấn phái của La Hầu!

Chỉ cần phá được một chiêu này, cả Như Lai và La Hầu sẽ rơi vào tay hắn.

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề tràn đầy hân hoan.

Phật và Ma thiên sinh đối lập, thảo phạt lẫn nhau bao năm cũng không làm gì được đối phương.

Nếu lần này có thể bắt giữ tàn niệm của La Hầu... thì việc xóa bỏ dấu ấn đạo quả của đối phương trong dòng sông thời gian Hồng Hoang không phải là mơ!

Việc này liên quan đến sự hưng thịnh của Phật giáo, Chuẩn Đề buộc phải đánh cược!

Ngay lập tức, Chuẩn Đề nhấc Thất Bảo Diệu Thụ, dốc toàn lực quét về phía hắc khí.

Nhất thời, thất sắc thần quang quét sạch mọi thứ trước mặt, ngay cả thánh địa Phật môn kiên cố như Linh Sơn cũng sụp đổ một mảng lớn.

Tuy nhiên sau đó!

Những gì nhìn thấy khiến Chuẩn Đề không thể tin nổi, trợn trừng mắt, trong lòng tràn ngập nghi hoặc và bất an.

“Chuyện... chuyện gì thế này?” Thất Bảo Diệu Thụ quét thiên quét địa, nhưng quét lên hắc khí đó lại không có hiệu quả, như đánh vào không khí, xuyên qua hắc khí quét vào hư không, để lại một khoảng trống.

Hắc khí vô hình vô chất?!

Sau đó, đoàn hắc khí khủng bố đó cực tốc lao về phía Chuẩn Đề, lập tức bao vây lấy hắn, không để lại một kẽ hở nào.

Vô Thiên cười tà một tiếng, tà khí trong Diệt Thế Ma Liên có thể thâm nhập mọi ngõ ngách, bỏ qua những rào chắn thông thường để ô nhiễm tâm linh con người, làm loạn tâm trí, vấy bẩn đạo tâm.

Hiện tại bản thể Vô Thiên chưa thành hình, có thể nói hắc khí chính là bản thể Vô Thiên, cũng là tinh túy nhất của Vạn Ma Tổ Nguyên!

Đó là tuyệt học vô thượng mà La Hầu đã khổ công nghiên cứu sau khi chân thân bị La Thiên đánh nổ.

Chuẩn Đề dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét những hắc khí đó, nhưng hắc khí như khói tan ra, sau đó lại nhanh chóng lấp đầy chỗ cũ, dần dần tràn ngập và lan tỏa.

Xung quanh Chuẩn Đề đều là hắc khí, ngày càng nồng đặc.

Dự cảm trong lòng Chuẩn Đề ngày càng không ổn, hắc khí như không khí, nhìn thấy được, ngay trước mắt nhưng lại không chạm vào được.

“Khặc khặc khặc.” Vô Thiên cười tà một tiếng, ảo ảnh hóa ra cũng biến thành hắc khí, sau đó hắc khí như có động lực, từ tai, mũi, mắt, miệng, lỗ chân lông...

điên cuồng ùa vào cơ thể Chuẩn Đề.

Ngay lập tức, Chuẩn Đề cảm thấy trong lòng đau nhói, tay cũng không tự chủ được giơ lên đánh vào đầu mình.

Chuẩn Đề đại kinh, cơ thể hắn bắt đầu mất kiểm soát.

“Như Lai, giúp ta!

Thành bại tại lần hành động này.” Từ trong cơ thể Chuẩn Đề, tiếng cầu cứu của Vô Thiên truyền ra.

“Đoạt...

đoạt xá?” Chuẩn Đề gian nan thốt ra vài chữ rồi không nói được nữa, vì miệng hắn đã không còn theo sự điều khiển của mình.

“Ta có nên giúp không?” Như Lai tự hỏi, đã không làm thì thôi, đã làm phải làm cho tuyệt.

Chương 381

Hiện tại Như Lai và Vô Thiên cùng hội cùng thuyền, Như Lai cũng toát mồ hôi hột, nếu không thành công chắc chắn không thoát khỏi tay Chuẩn Đề.

"Tuy bị thương nhưng tâm thần hắn vẫn rất mạnh, ta hiện tại là năm ăn năm thua, thắng phụ khó phân.

Ngươi ở bên ngoài hãy làm nhiễu tâm thần hắn giúp ta." Như Lai không dám trì hoãn, lập tức niệm chú ngữ, từng đạo sóng âm tấn công vào đầu Chuẩn Đề.

Phật Môn Sư Tử Hống, chuyên tấn công tâm thần, khiến tâm thần hoảng hốt, thậm chí thần diệt thân vong.

"Phụt!" Chuẩn Đề chưa kịp khôi phục lại nôn ra một ngụm máu lớn nhuộm hồng ngực áo, gian nan khống chế miệng mình, thốt ra hai chữ mơ hồ: "Như Lai..." Sau đó cơ thể Chuẩn Đề trực tiếp ngã vật xuống đất, ánh mắt đờ đẫn, toàn thân giữ nguyên động tác như người chết.

Như Lai hiểu rằng, cuộc tranh đoạt tâm thần giữa Vô Thiên và Chuẩn Đề đã bước vào giai đoạn then chốt, lúc này hai người đang điên cuồng tranh giành quyền kiểm soát cơ thể bên trong Chuẩn Đề.

Nhìn cơ thể bất động hồi lâu, Như Lai căng thẳng vã mồ hôi hột, lúc lạnh lúc nóng, nội tâm càng thêm bấn loạn, sau đó hắn tụng một tiếng Phật hiệu, ngồi xuống đất niệm kinh văn.

Một là để ổn định tâm thần căng thẳng, hai là cầu nguyện cho Vô Thiên, mong hắn có kinh mà không có hiểm.

Một hồi lâu sau, Chuẩn Đề mới đứng dậy.

Như Lai đang lo lắng phập phồng liền đứng bật dậy, lùi bước, chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy.

Đột nhiên, mắt Chuẩn Đề bốc lên hắc quang, nhãn mâu biến thành màu đen u uẩn, trên đầu từ từ hiện ra một đóa sen đen, khắp người có ma diễm màu đen bốc lên.

"Hô, thành công rồi!" Như Lai thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, Vô Thiên đã thành công đoạt xá Chuẩn Đề.

"Ha ha ha!" Chuẩn Đề phát ra tiếng cười quỷ dị âm tà.

"Mấy vạn năm rồi, Vô Thiên ta lại trở về." Như Lai cũng đại hỉ, hỏi: "Chuẩn Đề đâu?

Hắn đâu rồi?" Vô Thiên không trả lời Như Lai, đang chiêm ngưỡng thánh thể của Chuẩn Đề, thần sắc vô cùng dị dạng, khuôn mặt từ bi tràn ngập sự tà ác, cả người quỷ dị không tả nổi.

Sau đó "Chuẩn Đề" hít một hơi rồi nhắm mắt lại, đột nhiên mở bừng mắt, cả người đã biến đổi, trở lại dáng vẻ từ bi gần gũi như ban đầu.

Như Lai quan sát kỹ một hồi, thấy "Chuẩn Đề" chính là "Chuẩn Đề", không nhìn ra sơ hở nào.

Nhưng...

Như Lai tuy không nhìn ra, còn Tiếp Dẫn thì sao?

Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề sớm tối bên nhau, hiểu rõ Chuẩn Đề như lòng bàn tay.

"Tiếp Dẫn sẽ phát giác ra chứ?" Như Lai cao giọng hỏi lại lần nữa.

"Ồ?" Vô Thiên mới từ trong niềm vui sướng phản ứng lại, thản nhiên nói một câu: "Chắc là không đâu, thần hồn Chuẩn Đề đã bị ta

thôn phệ sạch sẽ rồi.” Khi nói, trong mắt “Chuẩn Đề” thoáng qua một tia giảo trá.

Như Lai hoàn toàn không hay biết, Chuẩn Đề chết, hắn cảm xúc ngổn ngang, không biết nên vui hay nên buồn.

“Chuẩn Đề” thấy Như Lai đang thẫn thờ liền chắp tay sau lưng, vận pháp thuật thần thông, hắc khí trên tay ẩn chứa sát khí.

Nhưng “Chuẩn Đề” đổi ý, thu hắc khí lại, cười nói: “Cảm ơn ngươi, Như Lai!” Nhưng nội tâm Vô Thiên lại nghĩ: “Sớm muộn gì cũng tới lượt Tiếp Dẫn, ta chắc chắn sẽ cần ngươi để đối phó hắn, tạm để ngươi sống thêm một thời gian nữa.” Tuy nói là thôn phệ thần hồn Chuẩn Đề, nhưng thực tế chỉ là chiếm ưu thế, thần hồn Thánh nhân đâu có dễ thôn phệ như vậy, cho dù La Hầu có dùng thiên ma pháp.

Ấn ký đạo quả của Thánh nhân huyền phù trong dòng sông thời gian, không vướng bụi trần, vạn tà không xâm, tám gió không động.

Tuy La Hầu dùng bí pháp độc môn khiến Chuẩn Đề tạm thời trúng chiêu, nhưng khó tránh khỏi ngày nào đó Chuẩn Đề sẽ giành lại quyền kiểm soát.

Cho nên phải nhanh chóng giải quyết cái biến số Tiếp Dẫn kia mới được.

“Vô Thiên, ta đã giúp ngươi rồi, ta hy vọng ngươi thực hiện lời hứa, để ta chiếm giữ cơ thể Tiếp Dẫn.” “Được thôi, không vấn đề gì, nhưng phải đợi một thời gian, ta vừa chiếm giữ cơ thể Chuẩn Đề nên cần thời gian để tiêu hóa.

Thêm nữa, dạo này ta không thể động thủ, ngươi phải giúp ta một tay.” Vô Thiên dặn dò Như Lai một hồi rồi quay về, để tránh bị nghi ngờ.

Tại Vạn Phật Thiên, vừa hay gặp lại Tiếp Dẫn.

"Sư đệ, ta đã sửa xong rồi, đệ thế nào?

Hơn nữa, ta luôn cảm thấy những phật mạch đó có gì đó không đúng." Đương nhiên là không đúng rồi, hai cái phật mạch đó là do Như Lai phá hoại nhằm tách hai vị Thánh nhân ra.

"Sư huynh, có gì không đúng sao?

Có chuyện gì để một thời gian nữa hãy nói, cái pháp trận kia hơi khó, làm động đến thương thế cũ, đệ cần bế quan nghỉ ngơi vài tháng." Vô Thiên dùng cơ thể Chuẩn Đề để nói chuyện làm việc, giống hệt Chuẩn Đề, Như Lai đứng sau căn bản không thấy chút sơ hở nào.

Mắt Tiếp Dẫn thoáng hiện vẻ nghi lự, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng không nói thêm gì, an ủi Chuẩn Đề vài câu rồi cũng đi bế quan.

Như Lai thấy Tiếp Dẫn từ đầu đến cuối không hề hoài nghi liền triệt để thả lỏng, dặn dò qua loa vài việc rồi về Linh Sơn.

Tại phật tràng của Chuẩn Đề, "Chuẩn Đề" trước tiên bố trí bình tế pháp trận và che giấu thiên cơ, sau đó sắc mặt kịch biến, cả người tranh nanh tà ác, trên đầu hiện ra đóa sen đen, hắc khí bốc lên bao bọc lấy Chuẩn Đề.

"La Hầu, gu lẫm dám xuất hiện ở Hồng Hoang, có bản lĩnh thì thả ta ra!" "Hừ, Chuẩn Đề, lợi ích đã lấy được sao có thể dễ dàng nhường cho người khác?

Tu vi của ngươi ta nhận lấy đây, ha ha ha!" Trong một cơ thể mà vang lên hai giọng nói.

Thần hồn Chuẩn Đề đang vùng vẫy vô cùng kịch liệt, vừa rồi La Hầu chỉ là tự thổi phồng mình để ổn định Như Lai mà thôi.

Thực tế Vô Thiên không định chiếm dụng cơ thể Chuẩn Đề, hắn chỉ muốn thôn phệ tu vi của Chuẩn Đề để dùng cho mình.

Vô Thiên thích dùng cơ thể do tu vi huyễn hóa ra hơn...

Lúc này, tại một vị trí hỗn độn bên ngoài Hồng Hoang, một nam tử kiếm mi tinh mục, nghi dung uy nghiêm đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chương 382

"Có hơi thở của thượng cổ Hỗn Độn Ma Thần, chắc hẳn ở gần đây." Người này chính là Trụ Vương, hơn một nghìn năm đã qua, Trụ Vương nhờ vào Hệ thống mà đạt tu vi Chuẩn Thánh, mua một số vật phẩm trong cửa hàng hệ thống để có thể xuyên việt trong hỗn độn.

Trụ Vương hành động hết sức cẩn thận, một khi gặp phải tinh không thú lợi hại, hệ thống cũng vô năng vi lực, chỉ có thể nhìn Trụ Vương bị tinh không thú thôn phệ.

Trước khi khai thiên, hỗn độn có ba nghìn Ma Thần, Bàn Cổ chém giết vô số, hấp thu pháp tắc tiên thiên của bọn họ rồi khai phá ra một phương thế giới trong hỗn độn, chính là Hồng Hoang.

Tự nhiên có những Ma Thần không bị Bàn Cổ tiêu diệt như La Hầu và những kẻ khác, từng làm mưa làm gió một thời trước đại kiếp.

Đương nhiên, ngay cả Bàn Cổ cũng thuộc hàng Hỗn Độn Đại Ma Thần, chỉ là loại lợi hại nhất mà thôi.

Hỗn Độn Ma Thần chỉ cần có thời gian đều có cơ hội thành Thánh.

Những Ma Thần đó trước khi khai thiên không bị tiêu diệt hoàn toàn, một số tàn hồn hoặc quy tắc bản thân vẫn được giữ lại.

Những tàn hài của Ma Thần bị tiêu diệt, sau năm tháng dài đằng đẵng, dưới sự diễn hóa của quy tắc hỗn độn đã hình thành nên hỗn độn tinh không thú và sinh sôi nảy nở.

Có những tàn hồn và quy tắc của ba nghìn Ma Thần vẫn được lưu giữ tại một góc nhỏ nào đó trong hỗn độn, mục đích của Trụ Vương lần này là tìm những tàn hồn và quy tắc đó.

Sau đó lợi dụng Phong Ma Bảng để phục sinh những đại Ma Thần này.

Hiện tại Trụ Vương đã là Ma Giới Đại Ma Tôn, dưới trướng có Tứ Đại Ma Tôn, trừ Thân Công Báo ra thì ba người kia đều là Ma Tôn cũ của Ma giới, Trụ Vương chinh phạt Ma giới đạt được lợi ích thực tế nên đã thu phục bọn họ.

Có vài tên Ma giới đại vương không nghe lời đã trực tiếp bị Trụ Vương rút hồn luyện phách để răn đe.

Hiện tại Ma giới có ba tên Ma Tôn lập thành liên minh phản kháng, đang thực hiện cuộc kháng cự cuối cùng.

Trận pháp của ba tên Ma Tôn này rất mạnh, Thiên Địa Đại Ma Trận trong tay bọn chúng kiên cố không thể phá vỡ, như một hào lũy ngăn cách.

Trụ Vương đánh suốt năm mươi năm, tổn binh hao tướng mà vẫn không thể đẩy tiền tuyến Ma Đình tiến thêm nửa bước.

Bất đắc dĩ, Trụ Vương đành phải mạo hiểm tính mạng để phục sinh Hỗn Độn Ma Thần trước thời hạn nhằm tăng thêm chiến lực cao cấp cho phe mình.

"Chắc là hòn đá nhỏ này rồi." Trụ Vương tìm nửa ngày trời mới nhắm trúng một khối đá nhỏ không mấy bắt mắt.

Thần hồn bị bụi mờ che phủ nên mới bảo tồn được đến giờ.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt Trụ Vương đại biến, một cảm giác nguy cơ vô danh trào dâng, Trụ Vương không nói lời nào lập tức thu hòn đá lại chuẩn bị chạy trốn.

"Chít chít chít, đi theo ngươi lâu như vậy rồi, món bảo bối trên tay ngươi là của ta sao?

Ha ha ha?" Cách Trụ Vương không xa, một khối tinh không thạch cử động, phát ra âm thanh khiến người ta nổi da gà.

"Thạch Ma?

Khốn kiếp, đại ý rồi." Sắc mặt Trụ Vương không tốt, trong hỗn độn có đủ loại tinh không thú, cơ thể Thạch Ma nhìn không khác gì tinh không thạch, nếu không phải vừa rồi nó lộ sát ý thì Trụ Vương căn bản không phát giác ra.

"Một con thôi sao, giải quyết xong rồi đi nhanh, hỗn độn quá nguy hiểm." Khi Trụ Vương chuẩn bị động thủ thì thêm vài khối đá nữa cử động.

"Rắc rắc, rắc rắc." Những cơ thể đá vặn vẹo tạo ra âm thanh quỷ dị khiến người ta rùng mình, dần dần tổ chức thành từng khối đá hình người.

Chỉ trong chốc lát, Trụ Vương đã bị hơn hai mươi con Thạch Ma bao vây từ trên xuống dưới trái phải, sau đó Trụ Vương bất hạnh phát hiện ra có tới hai con Thạch Ma tu vi Chuẩn Thánh, còn lại đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đại địch, sinh tử đại địch!

Trụ Vương đổ mồ hôi lạnh, toàn thân căng thẳng, bộc phát toàn bộ tu vi, tế ra mọi pháp bảo.

Thạch Ma khống chế hỗn độn thạch và tinh không thạch xung quanh hình thành Thạch Ma đại trận, trong chớp mắt đã có hàng trăm kiếm đá, rìu đá tấn công Trụ Vương.

Mỗi kiếm đá như có thế đâm thủng hư không, mỗi rìu đá như có lực bổ đôi trời đất khiến người ta khó lòng chống đỡ...

Cùng lúc đó, La Thiên đã chuẩn bị xong đại trận, để Yêu Nhãn và trận pháp hòa làm một.

Hi Hòa và Thường Hi đã đợi La Thiên từ lâu.

Hiện tại Thường Hi đã trảm được tam thi giống như Hi Hòa.

Thường Hi đang tính toán xem liệu có thể nhân cơ hội này để tam thi hợp nhất, đồng loạt thành Thánh hay không.

"Bắt đầu thôi." Sau khi La Thiên chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ liền đi đến bên cạnh Thường Hi và Hi Hòa.

Thường Hi và Hi Hòa nhìn nhau, không nén được lo lắng, đây là đem cả Lô Châu ra để đánh cược.

Những luồng khí vận khổng lồ đó hai nàng phải hấp thụ toàn bộ mới có khả năng thành Thánh.

Nếu không thành Thánh được thì cơ thể hai nàng chắc chắn không chứa nổi lượng khí vận lớn như vậy, để đảm bảo an toàn cho hai nàng, La Thiên chắc chắn sẽ trả lại những năng lượng đó, khi đó Yêu Nhãn Lô Châu có khả năng sẽ bị phản phệ.

Lúc đó Yêu Nhãn sẽ bị hủy sạch, Lô Châu cũng tiêu tùng.

Nhưng tên đã trên dây, Hi Hòa và Thường Hi tự nhiên không thể lùi bước, lập tức lấy ra Hồng Mông Tử Khí, gật đầu với La Thiên biểu thị đã sẵn sàng bắt đầu.

Thời khắc này hành động này tự nhiên đã kinh động đến tam giới, các đại năng đều đang chú ý.

Ngọc Đế và những người khác đích thân tới Lô Châu để quan sát, xem có thể nhân cơ hội mà lĩnh ngộ được vài phần quy tắc thiên địa đại đạo hay không.

La Thiên tự nhiên không từ chối các đại năng tiến vào Lô Châu, chỉ cần không quấy rối, hắn vẫn rất hào phóng.

Khi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện trước mặt mọi người, mắt

Ngọc Đế sáng rực lên, vị chủ nhân Tam Giới này tuy bị thuộc hạ chia năm xẻ bảy phần lớn tín ngưỡng nhưng dù sao cũng mang đại vận tam giới nên vô hình trung được hưởng lợi không ít.

Chương 383

Ngọc Đế chỉ còn thiếu một đạo Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, mà Hồng Mông Tử Khí có thể sánh với kỳ bảo hỗn độn, không thể gặp cũng chẳng thể cầu.

La Thiên tự nhiên phát hiện ra thần sắc của mọi người, đặc biệt là sự tham lam trong mắt Ngọc Đế.

Hắn biết Ngọc Đế không dám làm bậy, nhưng vẫn thản nhiên liếc nhìn một cái, chỉ một cái liếc mắt đã khiến Ngọc Đế toàn thân phát lạnh như rơi vào hầm băng.

Ngọc Đế vội vàng dời mắt đi chỗ khác, thu hết mọi tính toán nhỏ mọn lại, không dám làm loạn.

Phía chân trời hà quang đại thịnh, rực rỡ sắc màu chiếu sáng nửa bầu trời, chân đạp tinh tú, vạn hoa và chim trời vây quanh, chính là Nữ Oa.

Hai vị muội muội hôm nay độ kiếp, Nữ Oa tự nhiên phải tới hộ pháp một phen.

"Bái kiến Nhân Tổ!" Không ít đại năng đang quan ma liên tục hành lễ.

Nữ Oa chỉ khẽ gật đầu, đi tới bên cạnh ba người La Thiên, nắm lấy tay Hi Hòa và Thường Hi nói: "Hai vị muội muội, cố gắng lên." Ba người phụ nữ đẹp nhất Tam Giới đều vây quanh La Thiên, khiến người ta không khỏi hâm mộ ghen tỵ, nhất thời cảm giác như thể La Thiên mới là nhân vật chính, chứ không phải Thường Hi và Hi Hòa sắp thành Thánh hôm nay.

Thấy hai nàng đã chuẩn bị xong, La Thiên lập tức dọn bãi, mời

mọi người rời đi.

Tại hiện trường chỉ còn lại bốn người bọn họ, để nếu có bất trắc xảy ra, La Thiên và Nữ Oa là hai vị Thánh nhân có thể lập tức ra tay cứu vãn.

Hai nàng ngồi xếp bằng tại trận nhãn tổng khu ở trung tâm Lô Châu, đỉnh đầu lơ lửng Hồng Mông Tử Khí, nhập định tĩnh tâm.

La Thiên tâm niệm khẽ động, trong chớp mắt cả Lô Châu rung chuyển kịch liệt, tại tám mươi mốt vị trí trận nhãn bốc lên hào quang chói mắt, tất cả đều phóng vút lên trời, tụ hội bên cạnh Thường Hi và Hi Hòa.

La Thiên lập tức ra tay, khống chế lực lượng khí vận bàng bạc mạn mạn rót vào cơ thể hai nàng, không nhanh không chậm, giữ ở mức hai nàng có thể chịu đựng được.

Theo lực lượng khí vận tràn vào, Hồng Mông Tử Khí cũng dần dần dung hợp làm một với hai người.

"Đông!" Tại biên giới Hồng Hoang, giữa chốn Hỗn Độn vang lên một tiếng Đại Đạo chi âm.

Sau Lượng Kiếp, việc thành Thánh trở nên cực kỳ khó khăn, thanh âm này phảng phất như kỳ cảnh của Đại Đạo, hoặc giả là Đại Đạo đang chúc phúc.

Một tiếng đạo âm vang lên trực chỉ lòng người, mang theo muôn vàn dị tượng và cảm ngộ.

"Đại Đạo chi âm!" Các đại năng kinh hô, vội vàng ngồi xếp bằng cảm ngộ.

Một lát sau, có ba vị Kim Tiên tham ngộ được chân lý, đột phá xiềng xích tu vi nhiều năm, thành công tấn cấp Thái Ất.

Sau đó, hai nàng đứng dậy, dang rộng vòng tay để mặc lực lượng khí vận lưu chuyển trong thân thể tuyệt mỹ, dần dần hình thành một thần hồn giống hệt như bản thể.

Đạo thần hồn này đang nhanh chóng dung hợp Hồng Mông Tử Khí, cũng đang đồng hóa với thân thể.

"Đông!

Đông!" Ngoài Thiên Ngoại Thiên lại vang lên hai đạo Đại Đạo chi âm.

Một lúc sau, trong đám đại năng lại có thêm hàng trăm người ngộ đạo đột phá.

Bước thứ hai đã xong, Nguyên Thần Thánh nhân đã đúc thành, tiếp theo là Thánh thể.

Hai nàng không thể so với La Thiên, nếu thân thể Chuẩn Thánh không chịu nổi Nguyên Thần Thánh nhân thì kết quả chờ đợi họ chính là thân thể nổ tung.

Bước thứ ba mới là quan trọng nhất.

La Thiên không dám chậm trễ chút nào, toàn bộ thần niệm đều tập trung trên người hai nàng.

Nhất thời, thiên địa u ám, ngang dọc Lô Châu vạn dặm xuất hiện vô số tia chớp màu tím lấp lánh trong tầng mây, bao phủ đất trời, mỗi một đạo chớp đều uẩn hàm lực lượng Đại Đạo.

Những thần tiên có cảnh giới dưới Thái Ất không dám ở lại trên không trung, vội vàng đáp xuống đất.

Ngay cả tu vi Thái Ất Kim Tiên cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, phảng phất như tử điện kia sắp xé toạc linh hồn mình.

Xung quanh hai nàng, vô số tử điện vây quanh, nổ đùng đoàng

đánh vào cơ thể và Tam Thi thần vừa được tế ra, giống như đang tiếp nhận Đại Đạo tẩy lễ.

Vô số khí vận tuôn vào cơ thể hai nàng, tẩy tủy phạt cốt, thanh lọc kinh mạch, trọng tố Thánh thể.

"A!" "A!" Hai nàng đau đớn thốt lên, thân thể run rẩy như không chịu nổi, Tam Thi cũng run bần bật.

Cảm giác này không hề dễ chịu, phải đập tan thân xác cũ mới có thể lột xác, con đường thành Thánh vốn chẳng dễ dàng.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, nơi chân trời xuất hiện tử khí điềm lành, hà quang muôn trượng, vân hạc dẫn đường, long phượng múa lượn, chính là Hồng Quân Đạo Tổ giá lâm.

"Tốt, tốt lắm, để ta giúp một tay." Hồng Quân gật đầu tán thưởng nói.

La Thiên vốn không phải đệ tử thân truyền của Hồng Quân, nên toàn bộ kế hoạch đều không tính đến ông, vì Hồng Quân thường không ra tay trừ khi Tam Giới gặp đại kiếp.

La Thiên cũng không mời ông, nhưng Hồng Quân cảm ứng được một tia thiên cơ và nhân quả, hiện tại ông ra tay giúp đỡ, về sau La Thiên cũng phải trả đoạn ân tình này.

"Đa tạ lão sư." Nữ Oa đại hỉ, cung kính hành lễ.

Có Hồng Quân Đạo Tổ ra tay, hai vị muội muội thành Thánh sẽ không còn trắc trở.

Tuy nhiên Đạo Tổ không trực tiếp dùng pháp lực, mà niệm tụng chân ngôn truyền cho nhị nữ.

Đại Đạo chân ngôn trực chỉ căn bản của việc thành Thánh.

Ngay cả khi giảng bài thứ ba tại Tử Tiêu Cung năm xưa, ông cũng

chưa từng nói chi tiết như vậy.

Chương 384

La Thiên lấy lực chứng đạo, lấy quy tắc đạo thể chứng đạo, còn Hi Hòa và Thường Hi lại dùng công đức và khí vận chứng đạo, vốn là hai con đường khác biệt, nên La Thiên không thể giúp đỡ nhiều hơn.

Hiện tại có Hồng Quân chỉ điểm là tốt nhất!

Nhận được gợi ý từ chân ngôn của Đạo Tổ, tình trạng hỗn loạn ban đầu dần ổn định lại.

Cuối cùng, không lâu sau, giữa thiên địa vang lên ba tiếng Đại Đạo ngân dài.

Tiếng Đại Đạo mạnh nhất vang vọng suốt nửa nén nhang, Ngũ Giới trong thiên địa đều chấn động ầm ầm!

Những tu sĩ đang tham ngộ có tu vi thấp không chịu nổi đã trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

Đại Đạo chi âm tuy hùng hồn tinh thâm nhưng nếu cảnh giới không đủ mà cưỡng ép tham ngộ sẽ phản tác dụng.

Trên không trung Lô Châu, mây đen nứt ra, ánh mặt trời chiếu rọi đại địa, nhưng những tia chớp màu tím kia không biến mất mà chạy loạn khắp nơi, có tia lao tới Tây Ngưu Hạ Châu, Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiêm Bộ Châu, thậm chí cả Địa Phủ, Minh Hà, Nhược Thủy, biên cảnh Đông Hải và Thiên Đình.

Phàm là Ngũ Giới Hồng Hoang, không nơi nào thoát được.

Tử điện đại diện cho Đại Đạo, tin tức hai người thành Thánh ngay lập tức thông qua tử điện truyền khắp Ngũ Giới, khắc sâu vào thiên địa.

Đồng thời, điềm lành xuất hiện khắp nơi!

Trong dòng sông thời gian của Hồng Hoang, cũng có hai dấu ấn Đạo Quả thăng lên, chỉ là không thể vượt qua Lục Thánh và La Thiên nên xếp ở vị trí thấp nhất.

Không cách nào khác, căn nguyên của Hi Hòa và Thường Hi so với Tam Thanh vẫn kém một chút, thành Thánh được đã là cực kỳ không dễ dàng, hơn nữa họ mới thành Thánh, trong khi Lục Thánh đã tiến thêm một bước dài, nên không bằng là chuyện bình thường.

Nhưng có La Thiên chiếu cố, thứ hạng Thánh vị sau này thật khó nói trước.

Hồng Quân ra tay xong, lại hài lòng nói: "Thiên số chín vị Thánh nhân sắp viên mãn, sau này phải lao lòng La Thiên Đạo Tôn rồi." La Thiên vội vàng khom người hành lễ đáp lễ.

Hồng Quân gật đầu với hắn rồi quay về Tử Tiêu Cung.

La Thiên nhìn theo hướng Hồng Quân rời đi để tri ân.

Thanh Liên Cung liên tiếp xuất hiện hai vị Thánh nhân, không chỉ các vị Thánh nhân Tam Thanh không có mặt, mà ngay cả phía Tây Phương cũng không có vị đại năng nào tới Lô Châu quan lễ, không khí giữa các giáo phái trở nên vi diệu.

Trên Vạn Phật Thiên, Tiếp Dẫn sắc mặt khó coi.

Hai chị em Hi Hòa thành Thánh khiến sức mạnh của Thanh Liên Cung vững vàng đứng đầu Hồng Hoang, ngay cả Tam Thanh cũng không bằng.

Lúc này vết thương cũ của Tiếp Dẫn đã lành quá bán, nhưng hắn càng ngày càng không vui, vì sư đệ Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vốn như hình với bóng, ngày đêm luận đạo.

Nhưng mấy ngày nay Chuẩn Đề luôn bế quan, Tiếp Dẫn cảm giác Chuẩn Đề đang cố ý trốn tránh mình.

Vì sao?

Tiếp Dẫn không hiểu, nhưng sự xuất phản thường tất có yêu.

Lúc này Chuẩn Đề dẫn theo Như Lai tới bên cạnh Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn nghi hoặc, chẳng lẽ mấy ngày trước Chuẩn Đề thực sự bế quan?

Hơn nữa Như Lai nếu không có việc gì thì hiếm khi tới Vạn Phật Thiên.

"Như Lai, có chuyện gì sao?" Tiếp Dẫn vừa mở miệng đã phát hiện điều bất ổn: "Sư đệ, chuyện này là sao?" Tiếp Dẫn cứ ngỡ mình nhìn lầm, liền kiểm tra lại một lần, không sai, tu vi của Chuẩn Đề đã rớt xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Dường như chỉ cần sơ sẩy một chút nữa là sẽ rớt xuống Đại La Kim Tiên.

"Sư đệ, xảy ra chuyện gì?" Tiếp Dẫn đại cấp, hoảng loạn chạy tới bên cạnh quan sát nhưng không thấy vấn đề gì.

Không thể nào, tu vi Thánh nhân mà cũng có thể thụt lùi sao?

Tiếp Dẫn trong thoáng chốc cảm thấy như đang nằm mơ.

Tự nhiên đây là trò quỷ của Vô Thiên.

Đối với Ma Tổ bây giờ, mọi thứ đều có thể thôn phệ, bao gồm cả tu vi.

Tu vi của Chuẩn Đề sắp rớt về Đại La Kim Tiên, Hồng Mông Tử Khí lúc thành Thánh năm xưa cũng đã rơi vào tay Vô Thiên.

Lúc này Nguyên Thần của Chuẩn Đề sắp tự bạo, không dám tranh

phong với Vô Thiên nữa, mặc cho Vô Thiên thao túng thân thể mình.

"Sư huynh, mấy ngày trước La Thiên kia đã làm ta bị thương, ta cảm thấy có gì đó không ổn nên vẫn luôn bế quan, ai ngờ dự cảm của ta không sai, tu vi của ta đã sụt giảm." "Sư huynh, ta cần giúp đỡ, xem có thể giúp ta trở lại Thánh vị được không." Vô Thiên lừa phỉnh nói.

"Sư đệ, muốn ta giúp thế nào, nói đi." Tiếp Dẫn vội hỏi, tâm như lửa đốt, không hề phát hiện ra sơ hở trong lời nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề từ lúc khai thiên lập địa đã nương tựa lẫn nhau, luôn coi đối phương là người thân nhất.

Nếu có thể khiến tu vi Chuẩn Đề trở lại đỉnh phong, dù phải đánh đổi tất cả Tiếp Dẫn cũng không do dự.

Vô Thiên đã có kế hoạch, định dùng tu vi của Tiếp Dẫn để thăm dò bên trong cơ thể mình xem chuyện gì đã xảy ra.

Tiếp Dẫn nhìn Như Lai, như muốn hỏi Như Lai phải làm sao.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn chưa từng thực sự tin tưởng Như Lai, hai bên chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

Chương 385

Khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tu hành, Tiếp Dẫn không thích người ngoài có mặt.

"Như Lai là ta gọi tới, có lẽ sẽ có ích." Thấy sư đệ Chuẩn Đề mở lời, Tiếp Dẫn cũng không nói thêm, để Như Lai đứng bên cạnh quan sát.

Tiếp Dẫn muốn xem tình hình của Chuẩn Đề thế nào.

Pháp lực của Tiếp Dẫn vừa tiến vào cơ thể Chuẩn Đề liền phát hiện có điểm bất thường, Phật lực đã bị ô nhiễm nghiêm trọng.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn có một cảm giác kỳ lạ, Chuẩn Đề này... dường như không phải Chuẩn Đề.

Thể xác là Chuẩn Đề không sai, người sư đệ mà Tiếp Dẫn vô cùng quen thuộc.

Nhưng Tiếp Dẫn cũng dám khẳng định, linh hồn tuyệt đối không phải Chuẩn Đề!

"Kẻ nào?" Tiếp Dẫn quát lớn một tiếng, uy áp Thánh nhân không hề tầm thường, Như Lai bị đè cho "bạch" một tiếng, nằm rạp xuống đất, không thể cử động phân hào.

Nhưng Tiếp Dẫn cũng chỉ là ngoài mạnh trong yếu, hắn muốn rút pháp lực ra nhưng pháp lực lại bị hút chặt lấy.

"Ha ha ha ha!

Lại thêm một kẻ mắc mưu!" "Chuẩn Đề" cười lớn, tu vi đột ngột thăng lên cảnh giới Thánh nhân, toàn thân hắc khí bao quanh, đỉnh đầu hiện ra một đài sen đen, ma khí âm sâm, trong khoảnh khắc bao trùm lên đầu Tiếp Dẫn, ma khí cuồn cuộn từ đỉnh đầu rót vào thần cung!

"...

Ma Tổ La Hầu?" Đài sen đen kia ai mà không biết, thời thượng cổ đó là ác mộng của vô số người, đại ma thần vô địch!

"Ngươi thừa lúc sư đệ ta tâm thần bị thương mà đoạt xá sư đệ ta sao?" Tiếp Dẫn mắt muốn nứt ra, chẳng lẽ Nguyên Thần của Chuẩn Đề đã bị La Hầu ăn mất rồi?

Nghĩ đến đây, Tiếp Dẫn gan mật đứt đoạn, đau lòng khôn xiết.

"La Hầu, ta liều mạng với ngươi!" Tiếp Dẫn gầm lên một tiếng, không màng tất cả, mạnh mẽ rút về pháp lực, Công Đức Kim Liên dưới chân xoay tròn, định tung ra một chưởng chí mạng.

Thế nhưng!

"Phụt!" La Hầu thừa cơ đánh một đạo ma quang về phía Tiếp Dẫn, Diệt Thế Ma Liên lơ lửng trên đầu Tiếp Dẫn, phát ra từng trận ma quang chiếu thẳng vào thiên linh cái.

Diệt Thế Ma Liên này được luyện hóa từ mảnh vỡ của Diệt Thế Hắc Liên cùng với kỳ kim trong Hỗn Độn, bên trong còn gia nhập tàn hài của Hỗn Độn Ma Thần cùng thần thông mới của La Hầu mới đúc thành.

Chỉ xét về uy lực, nó đã vô cùng tiếp cận Tiên Thiên Chí Bảo!

Trong Tây Du Ký Hậu Truyện, Diệt Thế Ma Liên còn có thể khống chế cả Nhiên Đăng khiến ông không thể nhúc nhích, đủ thấy uy lực của nó.

Nhưng Nhiên Đăng dù sao cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, còn Tiếp Dẫn là Thánh nhân, chỉ cảm thấy hành động có chút khó khăn, trì trệ, nhưng Công Đức Kim Liên lại xảy ra vấn đề, dần dần bị ma khí xâm nhiễm khiến Tiếp Dẫn vô cùng chấn kinh.

Nhưng trong đó có một nguyên nhân: Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn vốn đã bị Văn Đạo Nhân hút mất ba phẩm, giờ chỉ còn cửu phẩm, không chặn nổi Diệt Thế Ma Liên của La Hầu cũng là lẽ thường.

Lúc này, Vô Thiên thừa cơ tấn công Tiếp Dẫn thêm vài chiêu, thậm chí dùng cả Diệt Thế Đại Ma thần thông, trực tiếp khiến Tiếp Dẫn suy sụp, toàn thân đầy máu.

Tiền thân của Vô Thiên vốn là Hỗn Độn Đại Ma Thần, tồn tại ngang hàng với Bàn Cổ, năm đó cũng chỉ có La Thiên và Hồng Quân mới có thể chiến thắng hắn.

Bây giờ với tu vi Thánh nhân, hắn gần như vô địch cùng cấp, Tam Thanh Nhị Thánh không ai là đối thủ của Vô Thiên.

Mặt Chuẩn Đề biến đổi, lúc thì là mặt Vô Thiên, lúc lại trở về mặt Chuẩn Đề, vô cùng quỷ dị.

Tiếng của Chuẩn Đề và Vô Thiên đan xen nhau: "Tiếp Dẫn (sư huynh), ta còn chưa dùng hết sức mà ngươi đã gục rồi sao?

Ha ha ha." Tiếp Dẫn ôm vết thương quát: "La Hầu, thả sư đệ ta ra, có gì cứ nhắm vào ta!

Tu vi của ta mạnh hơn hắn." "Như Lai...

Như Lai... ta hiểu rồi, là ngươi làm quỷ!" Tiếp Dẫn nhìn chằm chằm vào Như Lai đang mang vẻ mặt từ bi bên cạnh, mới nhận ra một điều, Chuẩn Đề bắt đầu bất thường là từ lần trước Như Lai bảo hai người đi tu sửa Phật mạch.

"A Di Đà Phật!" Như Lai gọi danh hiệu của Tiếp Dẫn nói: "Sư phó sắp về rồi, nếu không, Tiệt Giáo của ta sẽ tan rã sao?

Đặc biệt là hai người, năm đó hai vị sư thúc vì ân oán đồng môn mà dụng tâm hiểm độc, hãm Tiệt Giáo ta vào cảnh vạn kiếp bất

phục!" Tiếp Dẫn dường như đã hiểu ra: "Ngươi đã hạ độc thủ với Trường Nhĩ Định Quang Phật?" Như Lai cười vô cùng từ bi đáp: "Đúng vậy, tên phản đồ đó đáng bị báo ứng, chỉ là Lục Hồn Phan của hắn quá lợi hại, ta không phải đối thủ nên để hắn chạy thoát, nhưng thần hồn đã bị ta đánh tan rồi." Nguyên lai, Địa Phủ nằm khá gần Tây Phương, thường xuyên có Minh Hà A Tu La quấy rối đất đai Tây Phương.

Bản thổ Tây Phương cũng có không ít người tu Phật pháp lực cao cường, giống như các tán tu không thoát khỏi luân hồi trong Đạo giáo.

Những người tu Phật này lập thành một tổ chức tự gọi là Thiên Chúng, thủ lĩnh là Đế Thích Thiên.

Nhiệm vụ của họ giống như phương sĩ, thủ hộ an ninh một phương, nếu kẻ địch quá mạnh sẽ cầu cứu Linh Sơn để Phật Tổ ban thưởng.

Ba năm trước, Đế Thích Thiên bị hai gã Dạ Xoa và A Tu La mạnh mẽ giết chết, Thiên Chúng cầu nguyện, Trường Nhĩ Định Quang Phật xuống Linh Sơn dẹp loạn, ai ngờ từ đó bặt vô âm tín, cuối cùng ngay cả Thánh nhân cũng không tra ra dấu vết gì.

Mối nghi ngờ đó đến nay cuối cùng cũng được hé lộ, là do Như Lai làm quỷ.

Đó chính là lần hợp tác đầu tiên giữa La Hầu và Như Lai.

"Như Lai, La Hầu là đại địch của Hồng Hoang, ngươi không sợ gặp báo ứng sao?

Muốn đối địch với cả Hồng Hoang sao?

Đồ phản tặc." Như Lai cười cười: "Báo ứng?

Chương 386

Tiếp Dẫn, ngươi cũng có mặt mũi nhắc tới báo ứng với ta sao?

Năm đó Tiệt Giáo ta và ngươi có nhân quả gì?

Tiệt Giáo ta có báo ứng không?

Đây chỉ là báo ứng của ngươi thôi!

Ta chỉ là thuận ứng thiên ý mà thôi, không phải không báo, Tiếp Dẫn, thời khắc đã đến." "Khốn kiếp!" Tiếp Dẫn giận mắng một tiếng, nhưng Thánh nhân đã thoát khỏi nhân quả phàm nhân, chỉ có nhân quả Đại Đạo mới có thể ảnh hưởng, bàn gì tới chuyện báo ứng nhân quả rác rưởi kia.

"Như Lai, mau tới giúp ta đoạt lấy thân thể Tiếp Dẫn." "Chuẩn Đề" cười hì hì nói: "Anh em ta từ nay về sau sẽ bá chiếm Tây Phương." Như Lai đáp: "Vô Thiên, đừng quên ước định ban đầu của chúng ta, lát nữa sự hợp tác của chúng ta sẽ kết thúc tại đây!

Từ nay về sau đường ai nấy đi!

Hỗ trợ lẫn nhau nhưng không can thiệp vào nhau!" Trong Tây Du Ký Hậu Truyện, Như Lai cũng chỉ hợp tác với La Hầu để hấp thụ tà niệm, ai ngờ La Hầu lại bám lấy không buông, sau đó chiếm lấy Tây Thiên, bá chiếm cả Tam Giới.

Như Lai vừa đi tới bên cạnh Vô Thiên, lại một đóa sen đen xuất hiện, định chiếu rọi lên đầu Như Lai để khống chế hắn.

Đài sen đen của Vô Thiên có hàng ngàn phân thân, lúc mạnh nhất có thể khống chế hàng ngàn vị đại thần Thiên giới.

Như Lai đã sớm phòng bị, hai tay tung ra Như Lai Thần Chưởng đánh thẳng vào ma liên, Phật quang Thánh quang như biển cả thanh

trừ mọi tà uế.

Như Lai dù sao cũng là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, đã chặn đứng được nó, chỉ là Phật tâm không được ổn định cho lắm.

"Ồ, Như Lai, không ngờ ngươi còn ẩn giấu thực lực, cũng có chút bản lĩnh đấy." Vô Thiên nhếch môi cười, dáng vẻ kiêu ngạo lấn lướt.

Đa Bảo từng là đại đệ tử của Thông Thiên, tư chất siêu phàm, cũng là nhị đại đệ tử lợi hại nhất Huyền Môn, thực lực mạnh hơn cả Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Dưới Thánh nhân, ngoại trừ Khổng Tuyên thì không ai là đối thủ của Đa Bảo.

Sau khi trở thành Như Lai, ngoại trừ Hi Hòa và Thường Hi là những người có khả năng thành Thánh nhất, chỉ cần đưa cho Như Lai một đạo Hồng Mông Tử Khí là hắn có thể lập tức thành Thánh.

Như Lai tự hỏi, với thực lực hiện tại, Vô Thiên tuyệt đối không thể hạ gục hắn trong vài chiêu.

Nhưng Như Lai hiểu rằng, nếu thực sự rơi vào tay Vô Thiên thì hậu quả sẽ khó lường.

Xem chừng phải dùng tới chiêu đó thôi.

Như Lai thừa dịp đang thở dốc mà niệm chú ngữ, chỉ thấy Phật quang quanh thân Như Lai tỏa sáng rực rỡ, từng đạo Phật quang thậm chí kích xuyên qua vạn trùng hư không, thanh thế hung mãnh đến mức ngay cả Vô Thiên cũng phải né tránh.

Lúc này, Phật khu của Như Lai bỗng nhiên mờ đi, bên trong hiện ra một viên châu thoắt ẩn thoắt hiện, chính là Xá Lợi Tử.

Ngay sau đó Xá Lợi Tử đột nhiên đâm thủng Vạn Phật Thiên, bay về phía một gia đình địa chủ nào đó ở Nam Thiêm Bộ Châu.

Như Lai vì quá cấp bách nên đã động dụng mọi thứ chuẩn bị từ trước để tiến hành chuyển sinh, né tránh Lượng Kiếp lần này.

Với thực lực của hắn đến bước này, thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liên tiếp bị ma nhiễm thì sao không biết Lượng Kiếp lần này là chưa từng có tiền lệ, ngay cả Thánh nhân cũng không thể trốn thoát, việc hắn đi đầu thai cũng là lẽ thường!

Nói lại thì Như Lai cũng biết chọn nhà, cha mẹ trai tài gái sắc, chứng minh gen gia tộc không tồi.

Gia cảnh phú túc, có tiền rồi mới không phải bôn ba vì sinh kế, mới có thể đi lãng du, đi giảng đại đạo lý cho người khác.

Từ cổ chí kim, những kẻ đi giảng đại đạo lý cho người nghèo chưa bao giờ là người nghèo cả.

Linh Nhi ra đời.

Lượng Kiếp thứ năm chính thức bắt đầu!

Khai Thiên, Hung Thú, Vu Yêu, Phong Thần, và sau đó là Lượng Kiếp thứ năm!

Cũng có thể gọi là Vô Lượng Lượng Kiếp thứ tư của Hồng Hoang, bởi vì Khai Thiên Đại Kiếp không diễn ra trong thế giới Hồng Hoang.

Kiếp này bắt đầu từ Tây Du, sau đó phát triển không thể thu hồi, cũng có thể gọi là Tây Du Lượng Kiếp.

Tây Du Lượng Kiếp lần này cũng là Lượng Kiếp hung mãnh nhất, ngay cả Thánh nhân cũng phải nhập kiếp!

Thiên Đình, Ngọc Đế đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, thiên cơ dường như đã bị che lấp.

Tại Thượng Thanh Thiên và Ngọc Thanh Thiên, Lão Tử và

Nguyên Thủy Thiên Tôn phóng tầm mắt nhìn về phía Hỗn Độn, thiên cơ một lần nữa bị phong tỏa, ngay cả Thánh nhân cũng khó mà thôi diễn được một hai, chẳng lẽ lại có Lượng Kiếp?

Từ sau Phong Thần Lượng Kiếp, Hồng Quân đã cảnh cáo các Thánh nhân không được can thiệp vào chuyện Lượng Kiếp nữa, đó là khảo nghiệm và kiếp nạn dành cho sinh linh Hồng Hoang, Thánh nhân nên đứng ngoài thế sự.

Thiên chi đạo, bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu.

Những năm qua Tam Giới tuy có một số tranh đấu nhưng cơ bản vẫn hòa bình, phát triển quá ổn định, phàm nhân tu đạo tu thiện, thành tiên thành Phật tăng lên đáng kể.

Cả Tam Giới đang trong cảnh hân hân hướng vinh.

Thiên Đạo tự nhiên sẽ bớt chỗ thừa, mở ra Thiên Địa Lượng Kiếp, nhưng lần Lượng Kiếp này tới quá đột ngột, ngay cả Hồng Quân cũng có chút bất ngờ.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lẩm bẩm: "Kỳ quái, đến hơi sớm thì phải." Tự nhiên đây là hiệu ứng cánh bướm do La Thiên mang lại.

Hồng Quân thôi diễn một hồi, hiểu ra đại khái, đưa tay phải ra, một đạo quang phi ra khỏi Tử Tiêu Cung, rơi xuống Hồng Hoang, truyền vào tai La Thiên.

Ở tầng trời thứ ba mươi ba, La Thiên tự nhiên cũng cảm nhận được thiên cơ bị phong tỏa, không nhịn được mà nhíu mày.

Lần Lượng Kiếp này sẽ thế nào?

Chương 387

La Thiên hiểu rõ, chẳng lẽ là...

Vô Thiên?

Lúc này, Hồng Quân truyền tin, chính xác minh chứng cho suy đoán của La Thiên, quả nhiên Vô Thiên bá chiếm Tam Giới chính là Lượng Kiếp thứ năm, người phá giải Lượng Kiếp cứu vãn Tam Giới vẫn là Tôn Ngộ Không.

Theo lý mà nói, Vô Thiên tiêu diệt Nhiên Đăng bức lui Như Lai thì chí ít cũng phải có tu vi Chuẩn Thánh, vậy Ngộ Không đánh kiểu gì?

La Thiên đáp xuống Lô Châu, tuyên kiến Tôn Ngộ Không.

Từ sau khi cứu Ngộ Không về Lô Châu, La Thiên chỉ gặp hắn vài lần, nói với Cửu Ty vài câu, nhưng tính cách của con khỉ đó có chút khó nói chuyện.

Sa Tăng tự nhiên cũng tới Lô Châu, Trư Bát Giới thì đón vợ ở Cao Lão Trang về Lô Châu, cùng Ngộ Không và Tử Hà tổ chức một hôn lễ long trọng tại đây.

Trai tài gái sắc, không ai phản đối.

Trước đó, La Thiên ở Thiên Đình cũng chú ý tới Tử Hà tiên tử, nhưng luôn cảm thấy dung mạo nàng bình thường, không có mấy phần diễm lệ.

Sau đó La Thiên mới hiểu ra, vì quanh hắn luôn là Hi Hòa, Thường Hi, Nữ Oa nên nhãn quang bị đẩy lên quá cao, thực tế bất kỳ tiên nữ nào trên Thiên Giới nếu đặt ở phàm gian đều là tồn tại khuynh quốc khuynh thành.

Ngộ Không vừa nghe La Thiên muốn triệu kiến liền vội vàng bỏ

lại vợ hiền, vui mừng nhảy nhót chạy tới.

"Đạo Tôn, ngài muốn gặp lão Tôn sao?" Tôn Ngộ Không bộ dạng khỉ đột khỉ đằng bóc một quả chuối trên bàn, vui vẻ ăn.

"Không có gì, chỉ muốn xem thử thôi, Ngộ Không, tới đây để ta sờ thử xem." La Thiên không nói thật, hiện tại hắn đã biết con khỉ này chính là nhân vật chính của Lượng Kiếp thứ tư Hồng Hoang.

Ngộ Không trợn tròn mắt khỉ, mang theo vẻ nghi hoặc, từng bước đi tới trước mặt La Thiên, đưa cái đầu lông lá ra.

La Thiên trước tiên sờ sờ ba sợi lông khỉ hiển hiện trên đỉnh đầu Ngộ Không.

Đó là do Quan Âm ban cho, Ngộ Không vẫn luôn giữ lại, La Thiên cũng không vì sự khác biệt giữa hai giáo mà đi phá bỏ thần thông của người khác.

La Thiên xoa xoa đầu khỉ, sau đó vận dụng pháp lực thăm dò một hồi trong cơ thể Ngộ Không.

Một lát sau, La Thiên cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra là thế, hóa ra là thế!

Con khỉ này trong người có quy tắc dị dạng, khác hẳn với quy tắc Hồng Hoang của Bàn Cổ, đáp án chỉ có một, trong người Ngộ Không có quy tắc của Hỗn Độn Ma Thần.

Ngộ Không vốn là đá sót lại sau khi Nữ Oa vá trời, là loại đá cứng nhất tốt nhất trong Hỗn Độn, sở dĩ nó tốt như vậy là vì bên trong có giấu tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần.

Lúc này trong người Ngộ Không có ba loại quy tắc khác nhau...

La Thiên hiểu ra, chỉ có một cách giải thích, tảng đá khổng lồ sinh ra Ngộ Không kia tình cờ là do tàn hài của ba vị Hỗn Độn Ma Thần

hóa thành!

Nghĩ đến đây, La Thiên hít vào một ngụm khí lạnh, tư chất của Ngộ Không không hề dưới Tam Thanh!

Đáng tiếc, Hồng Hoang là do Bàn Cổ hóa thành, duy trì quy tắc của Bàn Cổ, tự nhiên sẽ bài xích mạnh mẽ các quy tắc của Hỗn Độn Ma Thần khác, nên Ngộ Không chú định không thể trở thành tồn tại đỉnh cấp của Hồng Hoang!

Điều này cũng giải thích tại sao Vô Thiên luôn muốn lôi kéo Ngộ Không, nguyên nhân là vì cả hai đều là Hỗn Độn Ma Thần, cùng căn cùng nguồn, Vô Thiên có lẽ muốn kích phát tiềm chất của Ngộ Không, hoặc cũng có thể là từ từ thôn phệ tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần trong người hắn.

Cuối cùng, Ngộ Không chắc là đã tạm thời kích phát được truyền thừa Ma Thần, phối hợp với khí vận của Phật giáo mới có thể đánh bại Vô Thiên, còn Nhiên Đăng thì trở thành Thượng Cổ Khứ Phật theo đại thế.

Hiểu rõ nguyên do, La Thiên vô cùng ủng hộ Thiên Địa Lượng Kiếp lần này.

Chỉ là cốt truyện đã phát sinh sai lệch, vốn dĩ Lượng Kiếp bắt đầu từ việc Phật giáo gặp nạn, Ngộ Không là Đấu Chiến Thắng Phật của Phật giáo nên tự nhiên gia nhập hàng ngũ đối kháng Vô Thiên.

Bây giờ thì...

La Thiên hiểu, đành đi bước nào hay bước nấy thôi, trước tiên phải tìm cách đẩy Ngộ Không đi, bắt hắn rời khỏi Lô Châu.

Dù sao La Thiên là dị số, Lô Châu đi theo hắn cũng là dị số, Hồng Hoang Lượng Kiếp lần thứ tư này sẽ quét qua cả Tam Giới, gây hại cho thiên địa.

Nhưng hiện tại, căn cứ vào tình hình Lô Châu, nơi này chắc chắn là ngoại lệ, không gặp vấn đề gì.

Đúng lúc này, đạo của Thánh nhân là bù đắp chỗ thiếu hụt!

Cho nên La Thiên phải đẩy Ngộ Không đi, ở Lô Châu thì Vô Thiên không dám ra tay, Ngộ Không không ở Lô Châu thì Vô Thiên mới phái người đi tìm hắn.

Ngộ Không vẫn dễ lừa như cũ, thậm chí còn muốn đưa cả Tử Hà đi cùng.

Đối với yêu cầu này, La Thiên không cần suy nghĩ đã phủ định ngay, Tử Hà là ái thê của Chí Tôn Bảo, nhưng đối với Ngộ Không thì chỉ là vướng víu.

Tử Hà tuyệt đối là điểm yếu của Ngộ Không!

La Thiên không muốn Vô Thiên nắm giữ Tử Hà để từ đó khống chế Ngộ Không.

Sau khi đuổi Ngộ Không đi, La Thiên lại gọi Na Tra, Dương Tiễn, Sa Tăng, Ngưu Ma Vương tới, bảo họ ra ngoài lịch luyện.

Nhân quả thiên địa, La Thiên tuy thay đổi một số tình tiết nhưng chắc chắn họ vẫn sẽ tham gia vào Lượng Kiếp, chỉ là phương thức khác đi thôi.

Quay lại Vạn Phật Thiên, Tiếp Dẫn khẩn cầu: "Để sư đệ ta sống, Vô Thiên, chúng ta có chuyện gì cũng có thể bàn bạc, đừng làm hại sư đệ ta!" Vô Thiên cười tà ác đáp: "Được thôi.

Ta sở dĩ không làm hại Chuẩn Đề là vì muốn khống chế hắn, chỉ cần ngươi giao tu vi của mình cho ta, ta sẽ thả hắn!" Bây giờ Tiếp Dẫn đã có phòng bị, Vô Thiên tự nhiên không thể dễ dàng đoạt xá như với Chuẩn Đề, nên mới phải lấy Chuẩn Đề ra uy hiếp Tiếp Dẫn.

“Tu vi...” Tiếp Dẫn hơi do dự, để trở thành Thánh nhân, họ đã phải trải qua vô số tuế nguyệt, vạn ngàn ma nan, con đường gian nan ấy ai có thể hiểu được?

Chương 388

Ai có thể cam lòng từ bỏ?

Nhưng La Hầu tái lâm Hồng Hoang, sức mạnh vượt xa cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, khiến hắn căn bộ không có cách nào ứng phó.

Hắn cũng nhận ra, những ngày tháng bình yên bên sư đệ vừa qua đã khiến họ quá an dật rồi!

Vô Thiên giễu cợt: "Sao thế?

Không nguyện ý?

Vừa nãy còn nói vì sư đệ cái gì cũng bằng lòng.

Tiếp Dẫn, ngươi nên biết, Nguyên Thần của Thánh nhân đối với ta là đại bổ đấy, hắc hắc hắc." Tiếp Dẫn nghe vậy nghiến răng nói: "Được, ta đồng ý, nhưng ngươi phải lấy Ma tâm phát thệ không được làm hại anh em sư huynh đệ ta!" "Được thôi!" Vô Thiên liếm liếm lưỡi, thề bằng Ma tâm rằng sau chuyện này tuyệt đối không làm hại hai người.

Nếu sau đó Vô Thiên phản bội lời thề, hắn sẽ bị Đại Đạo vô tình phản phệ, bởi vì Vô Thiên vốn không phải người của Hồng Hoang, sự phản phệ của Hồng Hoang sẽ tăng gấp bội.

Tiếp Dẫn thấy Vô Thiên đã lập Ma thệ, liền tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, buông bỏ toàn bộ pháp lực, mặc cho Vô Thiên xâm thực.

"Ha ha ha!" Gương mặt lạnh lùng của Vô Thiên đầy vẻ đắc ý, thôn tính nhị Thánh cuối cùng đã thành công.

Một lát sau, Vô Thiên hóa thành nhân hình, trong tay lơ lửng một luồng Hồng Mông Tử Khí, chính là thứ năm xưa Tiếp Dẫn dùng để thành Thánh.

Bây giờ rơi khỏi cảnh giới Thánh nhân, Hồng Mông Tử Khí tự nhiên thoát ly khỏi Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn suy yếu ngã rạp xuống đất, Tiếp Dẫn sờ sờ Chuẩn Đề, gào lên khản cả giọng: "Vô Thiên, đồ bội tín nghĩa, ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!" "Ta chiếm cứ thân thể Chuẩn Đề quá lâu rồi, Nguyên Thần hắn không biết trốn ở đâu nên mới không có động tĩnh." "Chờ một thời gian nữa Chuẩn Đề sẽ trở lại, hai huynh đệ các ngươi lại có thể tâm sự với nhau rồi, ha ha ha, ta tuy đồng ý không làm hại các ngươi, nhưng ta không hề đồng ý sẽ thả các ngươi ra!" Vô Thiên niệm chú ngữ, trên Vạn Phật Thiên xuất hiện một vết nứt không gian.

"Vĩnh viễn ở lại trong đó đi!" Vô Thiên cười tà một tiếng, ném cả hai vào trong.

Lúc này Linh Sơn đang lung lay sắp đổ, Phật quang đang tiêu tan, pháp lực của các Phật tử đang thụt lùi.

Ngày đó nếu Linh Sơn đại trận bị phá, ai là người bị thương nặng nhất?

Ngoài Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì chính là Như Lai, sau ngàn năm kinh doanh, Như Lai và Linh Sơn đã dung hợp làm một.

Bây giờ Như Lai đầu thai chuyển thế, Linh Sơn tự nhiên phải chịu ảnh hưởng.

Vô Thiên phất tay một cái, vô số ma chúng xuất hiện, cầm đầu chính là Hắc Bào.

Hắc Bào tuy trong Tây Du Ký Hậu Truyện chỉ là một gã tướng quân chạy việc vặt vạn năm, nhưng đó chỉ là so với Ngộ Không mà thôi.

Thực tế thực lực của Hắc Bào không thua gì Thái Ất bình thường,

tức là tương đương với bán bộ Đại La.

"Chủ nhân!" Hắc Bào và những kẻ khác cung kính hành lễ.

Vô Thiên sửa lại: "Không không không, đừng gọi ta là chủ nhân, hãy gọi ta là Phật Tổ, từ nay về sau ta là Phật Tổ của Tây Thiên." "Phật Tổ!" Chúng ma một lần nữa tham bái.

Một lát sau trên Linh Sơn nổ ra đại chiến, không biết là thủ đoạn của Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, Linh Sơn dường như cảm nhận được nguy cơ nên đã dựng lên hộ sơn đại trận.

Linh Sơn tuy chiếm ưu thế về địa lợi nhưng kẻ địch quá nhiều, quân chi viện tuôn ra không dứt.

Cách một lúc, Vô Thiên lại vung ống tay áo, mười vạn ma binh xuất hiện, lại vung thêm cái nữa, lại có thêm mười vạn ma binh.

Dần dần các vị Phật trên Linh Sơn không còn sức lực, tất cả đều bị chiến thuật biển người bắt sống, ba ngàn La Hán bị giết sạch sẽ.

Tại đại điện Linh Sơn, Vô Thiên hỏi: "Ai nguyện ý quy thuận ta?

Ta sẽ cho tự do." Chúng Phật hừ lạnh một tiếng, không ai đáp lại, họ tin tưởng vào nhân quả báo ứng, tin rằng chính nghĩa sẽ chiến thắng.

Vô Thiên nhắm vào Nhiên Đăng, vị Phật Tổ có uy vọng nhất hiện nay.

Nhiên Đăng lúc đó mặt đen kịt lại, thầm mắng: "Cái quái gì thế, sao lại nhìn ta?" "Ta là Phó giáo chủ Phật giáo, thân truyền đức hạnh, ta càng không thể phản bội, hơn nữa cuối cùng kiểu gì các ngươi cũng bại, ta không muốn làm chuyện ruồi bu đâu." Nhưng Vô Thiên không quan tâm, hắn muốn giết gà dọa khỉ, muốn lấy Nhiên Đăng ra khai đao.

Nếu Nhiên Đăng biết cốt truyện gốc là mình sẽ hồn phi phách tán, không biết ông có đưa ra quyết định khác không.

"Vô Thiên, đừng nhìn ta, ta sẽ không đầu hàng một con quỷ như ngươi!

Còn dám tự xưng là Phật Tổ..." "Chát chát chát." Những tiếng tát tai giòn giã vang lên.

Nhiên Đăng đốn thời ngơ ngác, thật sự đánh ta sao?

Giờ Nhiên Đăng rơi vào cảnh đâm lao phải theo lao, tiếp tục cứng đầu thì sợ bị đánh tiếp, mà không cứng đầu thì trước mặt bao nhiêu giáo chúng chẳng phải là quá nhát gan sao?

Sau này sợ ảnh hưởng tới địa vị.

Nhiên Đăng không còn cách nào khác, đành phải cứng họng chịu trận.

"Cái đồ ma đầu này, Phật Ma bất lưỡng lập..." "Chát chát chát." "Ta nói cho ngươi biết, đánh ta thì đã sao?

Ta..." "Chát chát chát." Nhiên Đăng ôm cái mặt đau đớn, vừa tức vừa buồn cười, bị đánh suốt nửa ngày trời.

Cuối cùng cũng có hiệu quả, tất cả các vị Phật và Bồ Tát đều mắng chửi Vô Thiên.

"Chát chát chát." Vài cái tát cực mạnh khiến Nhiên Đăng trực tiếp ngất xỉu.

Nhưng Vô Thiên vẫn không buông tha cho Nhiên Đăng, mắng: "Xương cốt cứng đấy, đều tại ngươi gây họa, nhốt lão lại cho ta!" Nhiên Đăng thảm hại bị nhốt lại như thế, cho đến khi Lượng Kiếp sắp kết thúc gặp được Tôn Ngộ Không mới được giải thoát và viên tịch.

Tiếp theo, Vô Thiên dẫn đại quân tới đánh Thiên Đình.

Chương 389

Thiên Đình cao thủ như vân, nhưng cũng không địch nổi chiến thuật biển người của Vô Thiên, không lâu sau Thiên Đình đã bị hạ gục.

Trong quá trình đó, Hắc Bào cùng đồng bọn làm tiên phong, bắt sống toàn bộ Tứ Đức Tinh Quân, Cửu Thiên Tinh Diệu, ba mươi sáu Thiên Cang, bảy mươi hai Địa Sát.

Thực lực của Hắc Bào rất mạnh, ở lứa nhỏ tuổi trong Tam Giới chỉ có Na Tra, Dương Tiễn và Ngộ Không là đối thủ của hắn.

Nhanh chóng, Ngọc Đế lại bị Vô Thiên đạp dưới chân, lão gia hỏa này cũng cứng rắn đấy, nhất quyết không đầu hàng.

Bởi vì Ngọc Đế hiểu rõ, phía trên còn có Thánh nhân và Thiên Đạo, cho dù hiện tại là Lượng Kiếp chưa từng có nhưng Vô Thiên cũng chỉ là đóa hoa sớm nở tối tàn mà thôi, nếu bây giờ đầu hàng thì thật là mất mặt, chức Ngọc Đế cũng đừng hòng làm nữa.

Súng bắn chim đầu đàn, Ngọc Đế cũng giống Nhiên Đăng, bị chăm sóc đặc biệt, bị đánh cho mặt mũi bầm dập, bị đám ma chúng mang ra làm trò đùa, đá như đá cầu, đủ loại sỉ nhục.

Nhiên Đăng và Ngọc Đế bên ngoài tỏ ra kiên định nhưng bên nội tâm thầm chảy nước mắt.

Vì hiệu ứng cánh bướm của La Thiên, lần này Vô Thiên có tu vi Thánh nhân, sau nửa năm bá chiếm Địa Phủ, Long Cung, Thiên Đình và Linh Sơn, hắn đã tiêu hóa được không ít tu vi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tiến thẳng tới bán bộ Hỗn Nguyên Thái Cực!

Vô Thiên bắt đầu để mắt tới Thái Thanh Thiên và Ngọc Thanh

Thiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Thánh nhân vốn không được tham gia Lượng Kiếp, chỉ có thể đứng xa nhìn, nhưng Vô Thiên lại ép họ ra tay.

Vô Thiên dẫn theo đám ma chúng đánh thẳng tới cửa nhà nhị Thánh, cậy vào ưu thế cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên Thái Cực mà đánh họ một trận tơi bời rồi bắt đi.

Nhị Thánh cũng uất ức không thôi, chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Chẳng phải nói Thánh nhân đứng ngoài Lượng Kiếp sao?

Tại sao ta lại là ngoại lệ?

Mỗi ngày ngoài tu hành, Vô Thiên đều thẩm vấn, hỏi có đầu hàng hay không.

Nếu không đầu hàng hoặc không nói gì là sẽ bị một trận bạo hành, thậm chí còn ném Lão Tử vào trong lò luyện đan, nếu không luyện đan thành công là không cho ra.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã phải chịu kiếp nạn lớn nhất từ khi khai thiên lập địa tới nay, mỗi ngày bị Vô Thiên hành hạ đến mức chật vật không kham nổi.

Đặc biệt là Lão Tử, ngày nào cũng bị ném vào lò luyện đan.

Ngoài ra còn có Tứ Đế và Ngọc Đế, mỗi ngày cũng bị hành hạ đến mức kiệt sức.

Người duy nhất cảm thấy được an ủi là Nhiên Đăng, thà rằng tất cả cùng khổ còn hơn mình lão chịu khổ, cuối cùng cũng không phải chịu đựng một mình nữa.

Một ngày nọ, khi Vô Thiên đang hành hạ các đại năng Tam Giới để tìm vui, một trong Tứ Đế là Chân Võ Đại Đế nổi nóng không nhịn

được nữa, trực tiếp mắng: "Bắt nạt chúng ta thì có bản lĩnh gì?

Có giỏi thì đi mà bắt nạt Đạo Tôn người đã đánh bại ngươi năm xưa ấy?

Có giỏi không?

Cái đồ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, ta thấy ngươi chỉ là một con chó thôi!" Gương mặt lạnh lùng của Vô Thiên thoáng hiện một tia hung hiểm, gương mặt Ma Tổ và Vô Thiên thay đổi qua lại đầy quỷ dị, đại điện nơi họ đang đứng trong nháy mắt biến thành phấn vụn, Chân Võ Đại Đế hộc ra một ngụm máu tươi, tứ chi "uỳnh" một tiếng lìa khỏi cơ thể.

Chân Võ Đại Đế dứt khoát làm liều, nằm rạp dưới đất chửi đổng: "Đồ con chó..." Hắc Bào và những kẻ khác thấy thế lập tức phong bế miệng của Chân Võ, rồi bồi thêm cho hắn một trận bạo hành.

Sau đó, Hắc Bào cung kính hỏi: "Tôn giả, xử trí thế nào ạ?" La Thiên luôn là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Vô Thiên.

Nhắc tới Thanh Liên Đạo Tôn, Vô Thiên nảy sinh sự khiếp đảm, dù mấy vạn năm đã trôi qua nhưng hắn vẫn thường xuyên gặp ác mộng về La Thiên.

Vô Thiên nghiến răng nghiến lợi nói: "Đày hắn xuống phàm gian, xem hắn còn dám cứng miệng nữa không?" Qua chuyện của Chân Võ, Vô Thiên cũng không còn tâm trí đâu mà tiếp tục hành hạ đám đại năng Tam Giới này nữa.

Là những thủ hạ trung thành nhất, bọn Hắc Bào xin lệnh: "Tôn giả, hãy cho chúng thần mười vạn binh mã, đánh lên Đại La Thiên!" Vô Thiên trợn mắt nhìn Hắc Bào, nộ khí ngút trời, cả mặt đất nứt toác từng tấc, "Ngươi muốn ta chết sao?" Đám Hắc Bào mồ hôi lạnh đầm đìa, lập tức quỳ xuống xin tội: "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ

muốn phân ưu cho Tôn giả thôi!" Sắc mặt Vô Thiên mới dịu đi một chút, hắn biết phản ứng của mình hơi thái quá, suy nghĩ một lát rồi nhàn nhạt nói: "Ta không biết tại sao hắn không ra tay, nhưng nhất định phải nhớ kỹ, không được phép bước vào Lô Châu dù chỉ nửa bước, hiểu chưa?

Ngoài ra, không ai được phép nhắc tên người đó trước mặt ta!" "Thuộc hạ đã hiểu!" Sau đó, Vô Thiên thở dài: "Đáng tiếc, Tôn Ngộ Không đã vào Lô Châu, kế hoạch của ta không thành rồi!" Tiếp theo, Vô Thiên bắt Nguyên Thủy và Lão Tử, sau đó hấp thụ sạch tu vi của họ, hắn dùng lại trò cũ, chiết xuất thêm được hai đạo Hồng Mông Tử Khí nữa.

Bốn đạo Hồng Mông Tử Khí của các Thánh nhân đều nằm trong tay Vô Thiên, hắn đã dùng một đạo để thành Thánh, còn lại ba đạo, hắn định dùng để nâng cảnh giới Tam Thi của mình lên Thánh nhân.

Vô Thiên tự nhiên có bí pháp của mình.

Để thành Thánh bằng Hồng Mông Tử Khí cần một thứ, đó là tư chất.

Vì thế Vô Thiên mới nhắm vào Tôn Ngộ Không, muốn chiết xuất tàn hồn Ma Thần trong người hắn để dùng cho Tam Thi của mình, như thế vị Thánh nhân được tạo ra mới hoàn mỹ.

Nếu không có tàn hồn Ma Thần, thực lực Thánh nhân đạt được cũng chỉ tầm thường như bọn Nguyên Thủy Thiên Tôn, với một kẻ có nhãn quang cực cao như Vô Thiên thì loại Thánh nhân đó chỉ là rác rưởi.

Tàn hồn Ma Thần không hề dễ tìm, năm xưa ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần bị giết chỉ để lại chưa tới một trăm tàn hồn.

Qua bao nhiêu năm như vậy, không ít tàn hồn đã hóa thành Tinh

Không Thú.

Theo thời gian trôi qua, tàn hồn sẽ ngày càng ít đi.

Vô Thiên cũng không giống Trụ Vương có hệ thống và Phong Ma Bảng chỉ dẫn để tìm tàn hồn Ma Thần.

Nếu để Vô Thiên tự đi tìm thì chẳng khác nào mò kim đáy bể giữa chốn Hỗn Độn, không biết đến năm nào tháng nào mới tìm được một cái.

"Aiz." Vô Thiên thở dài, không biết nên làm thế nào.

Vài ngày sau, Hắc Bào hoảng hốt chạy vào.

"Hắc Bào, là thủ hạ của Vô Thiên ta thì phải bình tĩnh trước mọi chuyện, hiểu chưa?" Vô Thiên trách móc.

"Tôn giả, tin tốt, tin cực tốt ạ!

Chương 390

Tôn Ngộ Không đã bị đuổi khỏi Lô Châu rồi, từ nay về sau sống chết của hắn không còn liên quan gì tới Lô Châu nữa!" "Cái gì?

Hắc Bào nói lại lần nữa xem." Vô Thiên bật dậy, chạy tới bên cạnh Hắc Bào, gương mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười hiếm hoi.

Tin tức này tự nhiên là do La Thiên truyền ra, không chỉ vậy, La Thiên còn tuyên bố bọn Na Tra cũng không còn liên quan tới sống chết của Lô Châu.

Chỉ có như vậy Vô Thiên mới dám động thủ.

Lần Lượng Kiếp này khác với những lần trước, chỉ là Thiên Đạo bớt chỗ thừa mà thôi.

Lượng Kiếp này quét qua cả Tam Giới, các đại năng chỉ có hai kết cục, một là bị Vô Thiên bắt giữ hành hạ, hai là lội ngược dòng vượt qua ma nan để trưởng thành.

Những người ở Lô Châu chính là về sau, đã có thể giúp họ trưởng thành thì La Thiên hà lạc bất vi (tại sao không làm)?

Sau khi xác nhận kỹ càng, cuối cùng xác định lời Hắc Bào là đúng, Vô Thiên đại hỉ, bước tiếp theo là lừa Tôn Ngộ Không tới Tây Thiên.

Vô Thiên không đích thân ra tay, vì tu vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử chưa tiêu hóa hết nên trong thời gian ngắn hắn không thể và cũng không muốn động thủ.

Tam Giới lúc này, Thiên Đình và Linh Sơn đều đã có người thay thế.

Vô Thiên biến ma binh của mình thành Ngọc Đế, Tứ Đế, Như Lai và Bồ Tát, khiến Tam Giới trông vẫn y như trước, mọi thứ trật tự, bề

ngoài yên bình tường hòa.

Để đi lừa Ngộ Không, đương nhiên không thể dùng thân phận "Quan Âm" như cũ, mà đổi thành "Kim Thiền Tử".

"Kim Thiền Tử" đặc ý ăn mặc như cũ để Ngộ Không hoài niệm chuyện xưa.

Tại Thủy Liêm Động, Hoa Quả Sơn, Đông Thắng Thần Châu, hắn đã gặp Tôn Ngộ Không.

"Sư... sư phó." Tôn Ngộ Không sắc mặt phức tạp, không biết nên đối mặt thế nào, nhưng Ngộ Không là kẻ trọng tình cảm, nhìn thấy người cũ thì tình nghĩa Tây Du năm xưa lại ùa về khiến hắn xúc động.

"Khỉ con, thật sự đã chạy về Hoa Quả Sơn rồi, vi sư mấy ngày nay nhớ ngươi lắm." Kẻ giả mạo cười nồng nhiệt, đánh bài tình cảm để xóa tan sự cảnh giác của Ngộ Không.

"Sư phó, lão Tôn cũng vậy mà, ngài xem lão Tôn thế nào?

Chỉ là... chỉ là... aiz!" Ngộ Không gãi gãi sau đầu, không biết phải cư xử sao cho phải.

"Ngộ Không, tình huống lần trước ngươi cũng thấy rồi, Phật giáo đã bị dạy cho một bài học thảm hại, vì thế Phật Tổ đã sâu sắc nhận ra sai lầm và muốn gửi lời xin lỗi tới ngươi.

Ngộ Không, ngươi có thể cùng vi sư đi Linh Sơn một chuyến để nhận lời xin lỗi được không?" "..." Ngộ Không gãi mu bàn tay, ánh mắt lấp lánh: "Được...

được thôi, vậy con nể mặt sư phó mà đồng ý vậy!" Sự không chậm trễ, kẻ giả mạo lập tức đưa Ngộ Không tới Tây Thiên.

Trên đường đi, hắn cùng Ngộ Không ôn lại những khó khăn trên đường thỉnh kinh năm xưa, cảm khái không thôi.

Đi mãi đi mãi, lông mày Ngộ Không dần nhíu lại, hắn một lần nữa mở Hỏa Nhãn Kim Tinh nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường, thật là kỳ quái.

Ngộ Không gãi gãi đầu, sư phó vốn không biết đánh bài tình cảm, càng không biết cảm khái chuyện cũ, cơ bản chỉ là một cỗ máy đi thỉnh kinh vô tình, mở miệng ra là giảng Phật ngữ bố thí.

Hôm nay sư phó làm sao thế?

Mỗi lời mỗi chữ đều sến súa không chịu nổi, không đúng chút nào.

Ngộ Không thử thăm dò vài câu, nhưng không hề thấy sơ hở, vì khi Vô Thiên sao chép những người này đã sao chép luôn cả ký ức của họ.

Nói chuyện thêm một lúc nữa, tâm niệm Ngộ Không xoay chuyển cực nhanh, không đúng!

Tuyệt đối không phải, đối đáp trôi chảy, không hề dây dưa lôi thôi, đây không phải tính cách của sư phó.

Tính cách Ngộ Không vốn nóng nảy nên trực tiếp vạch trần, kẻ giả mạo sững sờ rồi biện bạch, Ngộ Không không nói hai lời đã rút Như Ý Kim Cô Bổng từ trong tai ra, nhắm thẳng thiên linh cái của kẻ giả mạo mà nện.

"Quả nhiên là Tề Thiên Đại Thánh, hèn gì tôn giả lại coi trọng ngươi như vậy!" Hắc Bào hiện thân, vẻ mặt đầy vẻ không phục: "Nhưng ta lại muốn xem thử cái kẻ mà tôn giả coi trọng rốt cuộc có gì đặc biệt?" Ngộ Không tuy không hiểu lời hắn nói nhưng cũng biết Hắc Bào không phải hạng tốt lành gì, khí tức tỏa ra trên người hắn còn tà ác hơn cả yêu khí, rõ ràng là người của Ma giới!

Đã lâu không động thủ, Ngộ Không xoay xoay cổ tay rồi mới vung Như Ý Kim Cô Bổng đánh tới.

Tốc độ của Ngộ Không quá nhanh, bóng Kim Cô Bổng như những ảo ảnh chồng chất không ngừng, hung dũng như cuồng triều phong tỏa cả hư không.

Hắc Bào đại kinh không dám chậm trễ, vội vàng lấy binh khí ra chống đỡ nhưng sức lực không bằng, trong nháy mắt bị Ngộ Không đánh gục xuống đất.

"Ồ, cái gã đen thui kia, lão Tôn còn chưa dùng sức mà ngươi đã ngã rồi sao?" Tuy đánh không lại nhưng đám yêu ma dưới trướng Vô Thiên đều có công phu chạy trốn hạng nhất, chỉ thấy thân thể Hắc Bào run lên, tại chỗ hóa thành một làn khói nhẹ biến mất không dấu vết.

Ngộ Không kinh ngạc, quan sát kỹ nơi Hắc Bào biến mất nhưng không tìm thấy chút khí tức nào.

"Bại tướng dưới tay mà chạy nhanh thật." Ngộ Không vò đầu bứt tai, trăm phương ngàn kế không hiểu nổi.

"Chẳng lẽ Linh Sơn đã xảy ra chuyện?

Hoặc là sư phó vì chuyện của ta mà bị liên lụy." "Hầu ca, là Hầu ca đấy phải không?" Trên trời lại vang lên một giọng nói, là Trư Bát Giới.

Không cần nói cũng biết, lại là do thủ hạ của Vô Thiên biến thành.

Hầu ca nghi hoặc, nhìn chằm chằm Trư Bát Giới, Hỏa Nhãn Kim Tinh tự nhiên không nhìn ra sơ hở nào.

Chương 391

“Bát Giới... sao đệ lại ở đây?” “Aiz, Hầu ca, vừa nãy sư phó bảo đệ tới Tây Thiên nhận lời xin lỗi, đệ vừa nhìn thấy sư phó đâu mất tiêu rồi!” “Ồ?

Đệ cũng gặp sư phó sao?” Mắt khỉ của Ngộ Không đảo quanh, đầu óc có chút quay cuồng.

“Hay là Hầu ca, chúng ta tới Tây Thiên xem thử đi?” Mục đích của Bát Giới giả là lừa Ngộ Không tới Tây Thiên, còn việc động thủ thì đám yêu ma này bỏ cuộc rồi, trừ phi Vô Thiên tôn giả đích thân ra tay, bằng không không ai bắt được hắn.

Bát Giới giả tự nhiên không có ký ức của Bát Giới, Ngộ Không tinh minh thử thăm dò vài câu là Trư Bát Giới giả lộ nguyên hình ngay.

Ngộ Không lần này đã khôn ra, không vạch trần ngay mà nói: “Tây Thiên?

Không đi, Tây Thiên không dám đi, tóm lại là ta không dám đi đâu!

Nơi đó không phải chỗ tốt đẹp gì.” Tên Trư Bát Giới giả lộ vẻ khó xử, phải làm sao bây giờ?

Con khỉ này quá tinh khôn.

“Hầu ca, hay là thế này đi, nếu huynh không dám tới Tây Thiên thì chúng ta tới Ngũ Trang Quán tìm Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử đại tiên dù sao cũng là huynh đệ kết nghĩa của huynh, lại là Địa Tiên chi tổ tồn tại từ thời thượng cổ, chúng ta tới thỉnh ngài ấy cùng đi Tây Thiên với chúng ta, thấy thế nào?” Ngộ Không nhìn Trư Bát Giới giả diễn kịch, biết rõ mưu đồ của hắn nên

tương kế tựu kế đồng ý luôn.

Bát Giới giả thấy đối phương sập bẫy, trong lòng cười lạnh, vội vàng cười xòa dẫn đường phía trước.

Tại Ngũ Trang Quán, Ngộ Không gặp Trấn Nguyên Tử giả, lão cũng vui vẻ hái Nhân Sâm Quả chiêu đãi khách khứa.

Trong bữa tiệc, ba người nói chuyện rất dung hòa, Ngộ Không thầm nghĩ: "Vị nghĩa huynh này của ta từ khi nào lại thích Trư Bát Giới thế nhỉ, hai người nói chuyện rôm rả vậy sao?" Trấn Nguyên Tử vốn là người tính tình thẳng thắn, tuyệt đối không thích tính cách của Bát Giới, chỉ là nể mặt Ngộ Không mà đối phó cho qua chuyện mà thôi.

Tuy không nhìn ra vấn đề gì nhưng Ngộ Không dám khẳng định Trấn Nguyên Tử này cũng là giả, thế là Ngộ Không mượn cớ ở lại Ngũ Trang Quán vài ngày để xem có phát hiện được gì không.

Công phu không phụ lòng người, Ngộ Không tìm thấy một không gian bí mật trong phòng Trấn Nguyên Tử, nghệ cao nhân đảm đại, hắn trực tiếp cầm Như Ý Kim Cô Bổng xông vào.

Trấn Nguyên Tử đang mưu tính cùng Bát Giới giả cảm thấy có động tĩnh liền lập tức chạy tới, định dùng phân thân Diệt Thế Ma Liên của Vô Thiên để "đánh ngất" Ngộ Không.

Vốn dĩ tượng yêu ở Sư Đà Lĩnh đã đầu quân cho Vô Thiên, đóng giả người quen để lừa Ngộ Không.

Nhưng vì hiệu ứng cánh bướm của La Thiên, lần này kẻ thay thế chỉ là một con yêu quái không ra gì, trực tiếp bị Ngộ Không đánh chết, cứu được Trấn Nguyên Tử thật ra.

Bát Giới giả định biện bạch là bị Trấn Nguyên Tử giả lợi dụng, Ngộ Không không nói hai lời, trực tiếp đánh chết luôn.

Lúc này, do Lượng Kiếp ra đời, Nhân giới trong Tam Giới cũng bắt đầu loạn lạc, các dân tộc thảo nguyên gần Lô Châu bản tính bưu hãn đã di cư tới gần Nam Thiêm Bộ Châu, dùng đại đao và trường thương bắt đầu chinh phục thế giới.

Trong Nhân giới cũng xuất hiện một người danh tiếng lẫy lừng tên là Trương Tam Phong, chính là Chân Võ Đại Đế bị Vô Thiên đày xuống phàm gian chuyển thế.

Trương Tam Phong đạo pháp cao siêu, nghiễm nhiên trở thành lãnh tụ mới của Đạo giáo ở Nhân giới.

Một con yêu ma chuyển thế tên là Khâu Xử Cơ đã đầu quân cho dân tộc thảo nguyên, lợi dụng pháp thuật giúp Đại Hãn thảo nguyên đông chinh tây thảo, giết chóc vô số.

Cuộc chiến giữa chính đạo và tà đạo ở Nhân giới diễn ra vô cùng quyết liệt.

Tà đạo có một nhiệm vụ, đó là tìm kiếm Như Lai chuyển thế.

Như Lai muốn thành Thánh còn thiếu một đạo Hồng Mông Tử Khí, tu vi của hắn đối với Vô Thiên cũng là đại bổ.

Hơn nữa, đại vận của Phật giáo nằm ở Như Lai chứ không phải Chuẩn Đề hay Tiếp Dẫn, nếu không năm đó khi hai giáo (Đại và Tiểu thừa Phật giáo) hợp nhất, Như Lai đã không đảm nhiệm chức Phật Tổ còn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chỉ là Thái Thượng Phật.

Tiêu diệt Như Lai sẽ phá vỡ vận thế Phật giáo, kết thúc sự thống trị của Phật giáo ở Tây Ngưu Hạ Châu, khi đó người của Vô Thiên có thể truyền bá tín ngưỡng ở Nhân giới.

Đám yêu ma tìm kiếm Như Lai bằng cách để mắt tới những kẻ mạnh có danh tiếng lẫy lừng đương thời, hy vọng phát hiện ra dấu vết của hắn.

Đâu có biết, kẻ mà yêu ma khổ cực tìm kiếm lúc này lại đang yêu đương.

Tại một gia đình địa chủ, một thư sinh trói gà không chặt, mặt trắng môi hồng, là vị tướng công tuấn tiếu nổi danh khắp mười dặm tám hương, khiến các cô gái đem lòng thầm thương trộm nhớ.

Trong đó có một cô gái vô cùng xinh đẹp, chính là thủ lĩnh thổ phỉ Bạch Liên Hoa...

Kiều Linh Nhi không hổ là Như Lai chuyển thế, chỉ vài câu nói đã khiến Bạch Liên Hoa cải tà quy chính, bỏ ác theo thiện.

Nhưng vì thế gia đình họ Kiều gặp phải tai họa diệt môn, Kiều Linh Nhi bị bắt đi, trải qua bao sóng gió mới tới được Đông Hoa Sơn, được Đông Hoa Đế Quân che chở.

Bạch Liên Hoa bị thủ hạ của Vô Thiên là Hạt Tử Tinh thu nhận làm đồ đệ.

Thủ hạ của Vô Thiên tự nhiên thôi toán ra được Bạch Liên Hoa có duyên với Như Lai chuyển thế.

Thế là chúng lợi dụng Bạch Liên Hoa để tìm kiếm Kiều Linh Nhi.

Ngộ Không và Trấn Nguyên Tử đánh bạo tới Tây Thiên Linh Sơn, phát hiện đại điện vắng hoe không một bóng người, ra hậu sơn tìm kiếm thì thấy toàn bộ phòng ốc đều trống rỗng, các Tỳ Kheo và La Hán đều không biết đi đâu mất.

Khi quay lại đại điện, Linh Sơn đại điện lại đông nghịt người, Tam Thế Phật cùng chúng Phật, Bồ Tát, La Hán, Tỳ Kheo, Yết Đế đều có mặt, sự vắng lặng vừa nãy cứ như thể là một giấc mơ vậy.

Thật là gặp ma rồi, Ngộ Không thầm nhủ trong lòng.

“Ngộ Không à.” Như Lai giả (Vô Thiên) trong mắt lóe lên tinh

quang.

“Linh Sơn ta có chỗ không đúng, hay là Ngộ Không ở lại Linh Sơn vài ngày, Linh Sơn ta sẽ thành ý khẩn khoản đãi ngươi để tỏ lòng thành.” Ngộ Không đời nào chịu đồng ý, mượn cớ Linh Sơn không được ăn thịt nên nhất quyết đòi xuống núi.

Như Lai giả thấy Ngộ Không không đồng ý liền trực tiếp hiện nguyên hình Vô Thiên, muốn cưỡng ép giữ Ngộ Không lại.

Chương 392

Nào ngờ trên người Ngộ Không chợt lóe lên một luồng kim quang, Vô Thiên cảm thấy pháp lực trong người cuồn cuộn không thể tự khống chế.

Ngộ Không và Trấn Nguyên Tử thừa cơ giết chết vài tên tiểu lâu la rồi trốn thoát khỏi Linh Sơn.

"Tôn giả, ngài không sao chứ?" Vô Thiên lắc đầu: "Ta không sao, lui ra đi." Luồng kim quang vừa rồi tự nhiên là hộ thân phù La Thiên đưa cho Ngộ Không, dù sao hiện tại Vô Thiên đã thoát khỏi cốt truyện gốc, thực lực đã là Thánh nhân, không phải người thường có thể địch nổi.

Vô Thiên đuổi thủ hạ đi rồi quay về phòng, "hộc" ra một ngụm máu, ôm lấy lồng ngực đau nhức mắng: "Tu vi của bọn chúng thật khó tiêu hóa!" Tuy luồng kim quang kia có sức mạnh của Thánh nhân nhưng mục đích chỉ là để yểm hộ Ngộ Không chạy trốn.

Khiến Vô Thiên thực sự bị thương chính là do tu vi Thánh nhân trong người hắn vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết.

Vô Thiên muốn bắt Ngộ Không – một Đại La Kim Tiên – thì ra tay không có gì đáng ngại.

Nhưng luồng kim quang của La Thiên bắt buộc Vô Thiên phải vận chuyển pháp lực chống đỡ, từ đó tác động tới những tu vi Thánh nhân vốn không thuộc về hắn trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc động thủ vừa rồi, vài luồng sức mạnh Thánh nhân trong cơ thể Vô Thiên chạy loạn xạ, ngũ tạng lục phủ bị va đập đến mức choáng váng, Ma Thần chi khu lập tức trọng thương, nếu không có Hỗn Độn Ma Nguyên hộ trì thì hậu quả thật khôn lường.

Vô Thiên lau vết máu đen nơi khóe miệng, hối hận không thôi, lúc đầu không nên tham lam nuốt hết một lượt, thật khó tiêu hóa.

Xem ra trong thời gian dài không thể ra tay được, hy vọng đám thủ hạ không làm hắn thất vọng!

"La Thiên!

Thật là khắc tinh định mệnh của ta mà!

Tốt nhất đừng để ta hoàn thành đại nghiệp thống nhất Tam Giới!..." Ánh mắt hắn thâm trầm, đầy vẻ căm hận.

Là một Đại La Kim Tiên, Na Tra lúc này cũng gặp phải "người quen", tự nhiên Na Tra cũng không nhìn ra sơ hở nào.

Đám yêu ma dẫn Na Tra vào bẫy định hiến tế cho Vô Thiên, vì Na Tra là Ma Hoàn chuyển thế, đối với Vô Thiên cũng là đại bổ.

Nhưng cuối cùng Na Tra dùng thực lực tuyệt đối quét sạch mọi thứ, đánh cho đám yêu ma quỷ quái phải chạy trốn thảm hại.

Có lẽ minh minh trung có thiên ý, Na Tra bị đám yêu ma kia dẫn tới bên cạnh thi thể Hình Thiên.

Trong một ván cờ, Na Tra đã tham ngộ được và nhận được truyền thừa của Hình Thiên.

Hình Thiên tuy chỉ là Đại Vu, không phải Tổ Vu thượng cổ, nhưng thi hài lúc này lại mang theo tinh huyết của Bàn Cổ, có một phần chân truyền của Tổ Vu.

Tuy tu vi Na Tra đã là Đại La Kim Tiên nhưng truyền thừa này vẫn mang lại lợi ích to lớn, tuyệt đối là đồ tốt.

Sau này nó sẽ giúp ích rất nhiều cho Na Tra trên con đường trở thành Chuẩn Thánh.

Sau khi thoát khỏi Linh Sơn, Ngộ Không và Trấn Nguyên Tử quay

về Ngũ Trang Quán, lại có thêm một Bát Giới và Sa Tăng giả tới thăm.

Ngộ Không tức giận đến mức trực tiếp vạch trần hai kẻ đó.

Bát Giới giả cười tà một tiếng hiện nguyên hình, bắt đầu chế giễu Ngộ Không không biết tốt xấu, không biết thiên mệnh đã định.

Hắc Bào dẫn theo mười vạn ma chúng đuổi theo ngay sát nút, Ngộ Không đại triển thân thủ, Kim Cô Bổng múa tít, kim quang liên tục phát ra đánh gục từng hàng yêu quái.

"Ta còn chưa dùng sức mà đám tiểu lâu la này đã ngã hết rồi sao?" Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng tạo một tư thế (pose) thật đẹp, vô cùng hài lòng với thực lực của mình.

Hắc Bào và Hắc Hạt – những tâm phúc đại tướng của Vô Thiên – vây công Ngộ Không nhưng đều bị Ngộ Không thu thập trong vài chiêu.

Thủ hạ của Vô Thiên toàn hạng chạy trốn hạng nhất, chớp mắt đã không thấy đâu, khí tức biến mất sạch sẽ, Ngộ Không mắng vài câu đồ rùa rụt đầu.

Hắn không biết nên đuổi theo hướng nào, chẳng lẽ lại quay lại Linh Sơn?

Lúc nãy gặp Vô Thiên, Ngộ Không cảm thấy áp lực và nguy cơ cực lớn, vô cùng kiêng dè con ma tóc đen đó.

Tiếp theo phải làm thế nào đây?

Cả Tam Giới dường như loạn cào cào cả lên.

Ngộ Không vò đầu bứt tai định đi cầu cứu La Thiên.

Nhưng nhớ tới lời La Thiên dặn trước khi đi, Ngộ Không lại do dự.

La Thiên muốn khảo nghiệm hắn.

Chỉ khi thực sự cần thiết La Thiên mới ra tay giúp đỡ.

Ngộ Không cuống quýt nhảy lên nhảy xuống, trong mắt đầy vẻ mờ mịt, tới tận bây giờ hắn vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao Tây Thiên lại biến thành như vậy?

Ngộ Không suy nghĩ mấy ngày liền đến đau cả đầu, cuối cùng quyết định đi ra ngoài xem sao.

Trên đường đi, Ngộ Không gặp được Bát Giới thật, ngoài ra còn có Sa Tăng, Na Tra, Bạch Long Mã và Dương Tiễn.

Lúc này Bạch Long Mã đã đạt tới Thái Ất đỉnh phong, huyết mạch thượng cổ bắt đầu hiển hiện.

Long Vương nhận ra Bạch Long Mã thiên phú dị bẩm nên đã thu làm quan môn đệ tử.

Vài ngày trước Bạch Long Mã nhận được tin cầu cứu của Ngao Quảng, thủ hạ của Vô Thiên đang tấn công tiêu diệt Long tộc, Tam Hải đã thất thủ, Đông Hải đang chống cự cuối cùng, tình thế vô cùng nguy cấp.

Vì hiệu ứng cánh bướm của La Thiên, Bạch Long Mã đã sớm biết rõ chân tướng, phụ vương vì thương con nên biết hắn không muốn rời khỏi Đông Hải đã nhẫn tâm trục xuất hắn đi.

Chương 393

Bạch Long Mã vừa nhận được tin cầu cứu liền không quản ngày đêm chạy về Đông Hải, sợ Ngao Quảng xảy ra chuyện.

Cùng đi, cùng đi.

Mấy người đều là bạn tốt, bàn bạc một hồi liền quyết định đi giúp đỡ.

Hơn nữa Ngộ Không và Ngao Quảng vốn là không đánh không quen biết, quan hệ rất thân thiết.

Mọi người tới Đông Hải, chỉ thấy cả Long Cung tan hoang đổ nát, dưới đất toàn binh khí gãy và giáp trụ nát, vô số thi thể, máu nhuộm đỏ cả Long Cung.

Bạch Long Mã sờ thử vệt máu dưới đất, còn nóng, xem chừng vừa mới diễn ra một trận chiến kịch liệt.

Thế nhưng lúc này cả Long Cung lại im lặng một cách dị thường, không hề có tiếng đâm chém nào, chẳng lẽ...

Trong lòng Bạch Long Mã thoáng hiện một dự cảm bất lành, chẳng lẽ Long Cung đã bị đánh chiếm, Long tộc Đông Hải cũng đã gặp nạn rồi sao?

Bạch Long Mã vội vàng chạy về phía đại điện Long Cung, Ngộ Không và những người khác cũng vội vã đuổi theo.

Trên đại điện chỉ có duy nhất một người, mặc Phật bào, tai dài, tay cầm một chiếc bàn (cờ).

"Trường Nhĩ Định Quang Tiên, không đúng, phải gọi là Trường Nhĩ Định Quang Phật, chẳng phải ông đã biến mất rồi sao?

Tại sao lại ở đây?" Na Tra và Dương Tiễn năm xưa đã từng gặp Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên sau khi bị Như Lai và Ma Tổ mai phục, nhờ có Lục Hồn Phan mới thoát được một mạng, lẩn trốn ở biên cảnh Đông Hải, sau đó lợi dụng Lục Hồn Phan che giấu khí tức và thiên cơ khiến ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không tìm ra.

Trường Nhĩ cứ ngỡ Như Lai đại diện cho Phật giáo đã bị tiêu diệt, những năm qua lão vô cùng hận kẻ vong ơn bội nghĩa đó.

Thấy có người tới, Trường Nhĩ Định Quang Phật hộc ra những ngụm máu lớn, lẩm bẩm: "Đến sớm một chút thì tốt rồi, ta vốn đã có thương tích trong người!" Thấy người của mình đã đến, Trường Nhĩ Định Quang Phật phun ra một ngụm tiên huyết lớn, lẩm bẩm: "Sớm một chút thì tốt rồi, ta vốn đã có thương tích!" Tùy sau đó y vẫy Lục Hồn Bàn, người của Long tộc liền xuất hiện trên đại điện.

Trường Nhĩ không còn chống đỡ nổi nữa, ngất xỉu tại chỗ, tay vẫn nắm chặt bảo bối Lục Hồn Bàn.

"Phụ vương, đại ca!

Thúc thúc bá bá đều ở đây, ta cứ tưởng Tam Hải đã luân hãm rồi..." Bạch Long Mã nước mắt lưng tròng, nhào tới trước mặt phụ thân, miệng liên tục nói: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" Dương Tiễn và Na Tra đỡ lấy Trường Nhĩ, kiểm tra thương thế cho y.

"Chuẩn Thánh hạ thủ tử thủ, trong cơ thể có một luồng hắc khí cường đại áp chế tu vi, khiến y mỗi ngày đều thống khổ bất kham!" Dương Tiễn và Na Tra đều sững sờ, những năm qua Trường Nhĩ đã phải chịu đựng điều gì, luồng hắc khí kia trong cơ thể y như một lưỡi dao sắc bén đâm loạn trong ngũ tạng lục phủ.

Trường Nhĩ dù dùng Lục Hồn Bàn giữ mạng đến giờ, nhưng nỗi

đau khoét tâm mỗi ngày kia, ngay cả đại năng cũng không chịu nổi.

Trường Nhĩ những ngày qua thậm chí đau đến mức xuất hiện huyễn giác: Phải chịu đựng kiếp nạn như vậy, lẽ nào là thượng thiên trừng phạt vì y đã phản bội Tiệt Giáo?!

Mấy ngày sau, Trường Nhĩ Định Quang Phật u u tỉnh lại, cảm giác toàn thân càng thêm nặng nề, đau đớn khó nhịn.

Vì để giúp Long tộc độ qua kiếp nạn, Trường Nhĩ vốn đang trọng thương đã cưỡng hành thôi động linh khí, dẫn đến bị hắc khí của Vô Thiên để lại phản phệ.

Lúc này Trường Nhĩ đang ở bên bờ vực đạo tiêu, chỉ cần sơ suất một chút sẽ bị hắc khí của Vô Thiên thôn phệ, hồn phi phách tán.

Hạnh khuy có Na Tra và Dương Tiễn sư thừa thâm hậu, giữ được mạng cho Trường Nhĩ, nhưng y không thể động dụng pháp lực nữa, ít nhất là trong vòng vạn năm.

Trường Nhĩ vừa tỉnh, một nhóm lớn Long tộc liền vây quanh.

"Tạ ơn Trường Nhĩ Định Quang Phật!" Bạch Long Mã dập đầu tạ ơn.

Tam Hải thất thủ, các cao tầng của Tam Hải dưới sự bảo hộ liều chết của thủ hạ mới chạy thoát được tới Đông Hải - trận địa cuối cùng của Hải tộc.

Sau trận chiến này, Hải tộc tiêu vong mười phần tám chín, nếu không có Trường Nhĩ ra tay, Hải tộc e rằng đã thành truyền thuyết trong Hồng Hoang.

"Không... không cần!

Đây là việc ta nên làm, Ngao Quảng đã bảo hộ ta, đó là duyên phận!" Trường Nhĩ Định Quang Phật đỡ Bạch Long Mã dậy, càng

nhiều người Long tộc khấu bái.

"Ngao Viêm bái tạ Phật Tổ!" "Ngao Nghiêm bái tạ Phật Tổ!" "Long tộc ta đời đời kiếp kiếp cảm tạ Phật Tổ." "Bất tất như thế, bất tất như thế, là ta nên làm, nếu ta không ra tay thì ta cũng phải chết!

Ta không còn nhà để về, Đông Hải đã giúp ta, ta coi Đông Hải như nửa ngôi nhà của mình." Bạch Long Mã nhân cơ hội: "Trường Nhĩ Phật, nếu đã không nhà để về, hay là sau khi xong việc hãy cùng ta về Lô Châu?" Lô Châu?

Yêu tộc?

Trường Nhĩ Định Quang Phật sững sờ, trước đây ở Linh Sơn, vì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cố ý định hướng nên y có ấn tượng xấu về Lô Châu.

Khi đó thần phật Tây Phương có một cách nói, giả như Linh Sơn không còn, thà rằng trọng nhập luân hồi cũng không nguyện gia nhập Lô Châu "ác danh chiêu chiêu".

Trường Nhĩ Định Quang Phật do dự, lấy cớ rằng trái tim đã nguội lạnh, chỉ thích cuộc sống nhàn vân dã hạc, không có ý định gia nhập bất kỳ thế lực nào.

Dương Tiễn mấy người không hề cưỡng cầu, dùng sư thừa tận tâm tận lực điều trị thương thế cho Trường Nhĩ.

Bán tháng trôi qua, Trường Nhĩ thâm cảm động, tuy miệng không nói nhưng quan điểm đối với Lô Châu đã bắt đầu thay đổi.

Lúc này, một người tình khác của Kiều Linh Nhi (Như Lai chuyển thế) là Bích Du đã tới Long Cung.

Minh minh trung có thiên ý, nguyên bản Ngộ Không và chúng tiên quan hệ không tệ nên Ngộ Không đã tự mình đi tìm Đông Hoa Đế Quân.

Nhưng hiện tại, vì Ngộ Không đã gia nhập Lô Châu, quan hệ với chúng tiên trở nên vi diệu, nên Đông Hoa Đế Quân đã phái Bích Du đi tìm Ngộ Không.

Lời của Bích Du đã làm sáng tỏ chân tướng cho mọi người.

Chương 394

Thượng cổ Ma Thần Ma Tổ La Hầu năm đó không hoàn toàn bị tiêu diệt, may mắn chạy thoát một tia tàn hồn, tu hành vạn năm biến thành Vô Thiên.

Giờ đây Vô Thiên cường đại vô cùng, thủ hạ ma chúng bất tận, không chỉ lật tung Tam Giới, cầm tù các đại năng mà còn thông qua biến huyễn thuật kỳ diệu biến thủ hạ thành chư thiên thần phật, chiếm cứ đại thế.

Biến huyễn thuật của hắn cao thâm mạc trắc, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không phân biệt được.

Tuy đã biết chân tướng nhưng chấn hạm trong lòng mọi người vẫn không biến mất, thậm chí còn sinh ra không ít khủng hoảng.

Đây là đại địch chưa từng có!

Vương giả thượng cổ Ma Thần quy lai, nghe thôi đã thấy kinh tâm đảm chiến.

"Thiên mệnh sở quy!" Trường Nhĩ Định Quang Phật có Lục Hồn Bàn nên có thể biết được một ti thiên cơ, nếu không năm xưa y đã không phản bội Thông Thiên vào thời khắc mấu chốt.

"Nếu ta không sai, Vô Thiên tất bại, đánh bại Vô Thiên sẽ có đại khí vận!" Trường Nhĩ ảo não không thôi, năm xưa Phong Thần kiếp nạn y đã đứng đúng đội, nhận được khí vận, tuy sau đó bị Như Lai lấn lướt nhưng y vẫn là vị Phật Tổ đầu tiên của Tây Thiên, có được vinh quang mạc đại.

Giờ đây thân thể tàn tạ, bỏ lỡ lương cơ rồi!

Nhưng điều đó không ngăn cản Trường Nhĩ cổ lệ người của Lô

Châu đi nghênh kiếp.

Tuy nhiên, nếu Vô Thiên chỉ là Chuẩn Thánh thì họ còn có chút lòng tin, đằng này Vô Thiên đã là Thánh Nhân, thật khiến người ta chùn bước.

"Hừ hừ, nhìn tiểu cô nương người ta kìa, còn không sợ hãi, mấy đại nam nhân các ngươi lại sợ sao?" Mấy ngày liền, Trường Nhĩ dùng mọi cách khích lệ mọi người đi diệt Vô Thiên, đi diệt một vị Thánh Nhân vô địch đồng giai, thậm chí lấy Bích Du ra làm bia đỡ đạn.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực không ngừng của Trường Nhĩ Định Quang Phật, mọi người quyết định hợp lực đi thử một chuyến, thử xem có thể đánh bại một vị Thánh Nhân hay không.

"Phải vậy chứ!" Trường Nhĩ Định Quang Phật mãn nguyện cười, tuy y không thể nghênh kiếp nhưng cổ lệ người khác nghênh kiếp cũng sẽ có được không ít khí vận.

Tiếp theo, Ngộ Không mấy người đi theo Bích Du tới Đông Hoa Sơn, Bạch Long Mã ở lại trấn thủ Đông Hải để phòng thủ hạ của Vô Thiên quay lại, đồng thời chăm sóc Trường Nhĩ và khuyên y gia nhập Lô Châu, bởi Lục Hồn Bàn là pháp bảo tối cường của Thông Thiên, uy lực phi đồng tiểu khả.

Hiện tại, chưa một ai trên Hồng Hoang thấy được uy lực chân chính của Lục Hồn Bàn.

Khi Bích Du trở về lại nghe một tin như sét đánh ngang tai: Kiều Linh Nhi đã bỏ nhà ra đi.

Trái tim Kiều Linh Nhi luôn do dự giữa Bạch Liên Hoa và Bích Du, vì trước đó y và Bạch Liên Hoa đã có hôn ước nên Kiều Linh Nhi cố chấp cho rằng thích Bích Du là tâm địa ô uế.

Y cảm thấy rất cẩu huyết khi cho rằng vừa có lỗi với Bích Du vừa

có lỗi với Bạch Liên Hoa, nên quyết định bỏ đi để cắt đứt nghiệt duyên.

Kiều Linh Nhi bỏ đi lại gặp đúng Bạch Liên Hoa, hai người đang lúc tình ý nồng đậm thì sư phụ của Bạch Liên Hoa là Hắc Hạt xuất hiện.

Lúc này Bạch Liên Hoa mới biết sư phụ mình là một đại ma đầu luôn đi tìm người yêu của nàng ta.

Hắc Hạt thu Bạch Liên Hoa làm đồ đệ, giả trang thành một đạo cô chính nghĩa, khiến Bạch Liên Hoa coi ả là người quan trọng thứ hai sau Kiều Linh Nhi.

Chỉ trong một ngày, Bạch Liên Hoa mất đi hai người quan trọng nhất, khiến nàng suy sụp.

Khi Hắc Hạt định xử lý Bạch Liên Hoa thì Bích Du dẫn người tới kịp lúc cứu được nàng, nhưng không cứu được Kiều Linh Nhi để Hắc Hạt chạy thoát.

Kiều Linh Nhi bị bắt về Linh Sơn, nhưng lúc này Vô Thiên đang trọng thương bế quan nên thủ hạ nhốt y lại trước.

Do ám thủ của La Thiên có uy lực cực đại khiến thương thế của Vô Thiên khó lành, hắn bèn đánh chủ ý lên người Như Lai.

Trên người Như Lai không chỉ có tu vi Chuẩn Thánh mà còn có hàng nghìn năm khí vận Phật giáo, Vô Thiên dự định bày một trận pháp hấp sạch khí vận trên người Như Lai.

Nhờ vậy mà Như Lai tạm thời giữ được mạng.

Bích Du đưa Bạch Liên Hoa về Đông Hoa Sơn và an ủi tình địch một hồi, cuối cùng hai nữ nhân trở thành hảo bằng hữu vì có chung sở thích...

Biết được Kiều Linh Nhi là Như Lai chuyển thế, Bạch Liên Hoa sững sờ hồi lâu không chấp nhận được, chẳng lẽ cả đời này nàng không thể cùng Linh nhi ca ca song túc song phi?

Nàng thầm oán hận lão thiên sao lại đối xử với mình như vậy.

Ngộ Không mấy người vẫn đang thương nghị cách đánh bại Vô Thiên, Na Tra khẳng định Sư tổ sẽ không ra tay, hết thảy phải dựa vào chính mình.

Đúng lúc đó, chúng tiên từ Linh Sơn chạy trốn ra được, tìm tới Đông Hoa Đế Quân.

Ngộ Không, Bát Giới mấy người tâm tình phức tạp, sau khi trải qua sinh tử chân chính, tâm cảnh đã khoát đạt, bèn bỏ qua ân oán lưỡng giáo, tiến tới xin lỗi và an ủi chúng tiên mấy câu.

Nhờ khởi đầu này mà Ngộ Không, Bát Giới bốn người hòa hảo như xưa, nhưng họ đều hiểu sự hòa hảo này chỉ vì tình cảm ngày cũ, còn cách biệt ân oán giữa hai giáo vẫn chưa tiêu trừ.

Thông qua lời kể, mọi người biết được Vô Thiên giấu các đại năng Tam Giới ở nơi sâu nhất dưới Địa Phủ - nơi tận cùng Hồng Hoang, có Nhược Thủy ba ngàn dặm chắn đường, phải xuyên qua luân hồi đạo vô tận.

Nơi đó bóng tối vô tận, ngay cả đại năng Địa Phủ cũng không muốn đặt chân tới.

Ngay cả cái tên của nơi đó cũng chưa ai nghe qua, chỉ có Bát Giới năm xưa làm Thiên Bồng Nguyên Soái thống lĩnh mười vạn thủy quân từng vượt Nhược Thủy nhưng chưa tới tận cùng.

Ngộ Không và Na Tra quyết định trước tiên cứu người ra, sau đó nhân đông sức mạnh mới mưu tính tiếp.

Bạch Liên Hoa chủ động xin đi giết giặc, muốn đi cứu vớt đại

năng Tam Giới.

Dù sao người nàng yêu là Như Lai đại từ đại bi, nàng cũng phải làm người tốt, không thể làm vướng chân y.

Bạch Liên Hoa là nhân vật quan trọng nghênh kiếp trong lượng kiếp thứ tư, có thiên đạo khí vận gia thân, tu vi đã đạt Kim Tiên.

Hắc Bào và Hắc Hạt chỉ có tu vi Thái Ất, Bạch Liên Hoa sau đó nhận được đại công đức, tu vi thăng tiến thần tốc lên Thái Ất.

Trong trận quyết chiến sau này, nàng lấy sức một mình đánh bại Hắc Hạt, tốc độ thăng cấp đứng trong top 20 kể từ khi khai thiên lập địa, cuối cùng được phong làm Bồ Tát.

Chương 395

Có thể thấy, cứu đại năng Tam Giới là một món hời công đức lớn.

La Thiên tuy không ra tay nhưng vẫn luôn quan tâm theo dõi.

Biết rõ kịch trình, La Thiên đương nhiên không để món hời này rơi vào tay Bạch Liên Hoa.

Đêm đó La Thiên truyền âm cho Na Tra, Ngộ Không, Dương Tiễn, quở trách một đám đại nam nhân mà lại để một cô gái đi mạo hiểm, ý là bảo họ tự đi đi.

Nhận được di mộng của La Thiên, mấy người tỉnh dậy phát hiện đều mơ thấy một giấc mơ giống hệt nhau, liền hổ thẹn không thôi.

Chuyện nguy hiểm như vậy sao có thể để một cô gái kiều nhược làm?

Thế là Ngộ Không mặc kệ Bạch Liên Hoa kiên trì, mạnh mẽ hủy bỏ hành động của nàng.

Tại tận cùng Hồng Hoang, mấy người trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng cứu được đại năng Tam Giới.

Những người này đều bị Vô Thiên dùng Hắc Liên cấm cố pháp lực trên đỉnh đầu.

Đám Bồ Tát, Tỳ Kheo trung thành của Phật giáo cảm thấy vô cùng mất mặt, trước thì bị người ta đánh tới tận cửa, sau lại phải để người khác cứu.

Linh Sơn kiêu ngạo một thời từ nay về sau triệt để mất đi hào quang.

Không ít Yêu tộc Bồ Tát bắt đầu chủ động kết giao với người Lô

Châu.

Chỉ cần có mắt đều thấy Phật giáo và Lô Châu bên nào mạnh bên nào yếu.

Dưới đại kiếp, người Lô Châu chẳng hề hấn gì, nhìn lại Tây Thiên xem, Phật Chủ Phật Tổ đều luân hãm cả rồi.

Những kẻ đó vốn là đồ đệ Tiệt Giáo bị bắt năm xưa nên không có lựa chọn, nhưng thái độ của La Thiên đối với Ngộ Không khiến họ nhận ra chỉ cần gia nhập Lô Châu thì không ai dám phản đối.

Nghĩ đến kết cục của hai vị Phật Chủ và Linh Sơn đại trận, các đồng đạo năm xưa quyết định sau khi xong việc sẽ gia nhập Lô Châu.

Lúc đó Di Lặc Phật cũng có mặt, thậm chí có Tỳ Kheo bàn tán chuyện rời bỏ Phật giáo ngay trước mặt y, tiếng nói lớn đến mức không thèm che đậy.

Di Lặc Phật vốn cười nghìn năm, lúc này nụ cười dần đông cứng, sắc mặt trầm trọng, xấu hổ không thôi.

Thiên Đình cũng rục rịch, ba mươi sáu Thiên Cang, bảy mươi hai Địa Sát vốn là Yêu tộc thành tiên.

Không giống đồ đệ Phật giáo phải ăn chay khổ hạnh, Thiên Đình có ngọc lộ bàn đào, mỹ nữ cung phủ, âm nhạc vũ đạo mạn diệu.

Ngoại trừ không được cưới vợ thì đãi ngộ đều là đỉnh cấp.

Họ tính toán sau khi xong việc sẽ tới Lô Châu trải nghiệm cuộc sống, nếu đãi ngộ tương đương Thiên Đình thì đừng trách họ có nhị tâm.

Ba vị Đại Đế ngồi cạnh (Chân Võ không có mặt) cũng giống Di Lặc, đầy mặt khó chịu nhưng không dám phát tác.

“Mọi người mau đi thôi!

Tới Đông Hoa Sơn, ta giúp mọi người giải khai tu vi." Ngộ Không và Na Tra chào hỏi mọi người rời khỏi nơi quỷ quái này.

Sau khi rút lui, họ phát hiện phía sau có một thạch môn lớn bị Vô Thiên phong ấn.

Nhưng lúc này pháp lực Vô Thiên suy nhược, phong ấn cũng yếu đi, mọi người nỗ lực phá giải thạch môn.

Nhìn cảnh tượng bên trong, mọi người không nhịn được hít một hơi khí lạnh, bên trong chính là Lão Tử, Nguyên Thủy và Ngọc Đế có cảnh giới Đại La...

Những vị Chuẩn Thánh và Thánh Nhân năm xưa lâm vào bước đường này khiến người ta tê dại da đầu.

Khi biết Vô Thiên đã hấp thụ tu vi của họ, mọi người càng kinh hãi hơn.

Đánh đấm gì nữa đây, hắn hấp thụ tu vi của bốn vị Thánh Nhân và ba vị Chuẩn Thánh (Linh Sơn có Nhiên Đăng và Như Lai cũng bị hấp thụ).

"Nếu ta không sai, tu vi của ta hắn tạm thời chưa tiêu hóa nổi, cần mấy ngày, Vô Thiên đã ra tay chưa?" Lão Tử suy trắc.

Ngộ Không lắc đầu, kể lại lúc ở đại điện Linh Sơn, Vô Thiên chỉ xuất thủ một lần, sắc mặt không tốt và không xuất thủ thêm.

Nhờ vậy Ngộ Không và nghĩa huynh Trấn Nguyên Tử mới thoát được.

Được Ngộ Không khẳng định, Lão Tử tiếp tục: "Vậy nên hiện tại là thời cơ tốt nhất, chúng ta nhân lúc Vô Thiên chưa thể sử dụng thực lực đỉnh phong, công lên Linh Sơn!

Đúng rồi, Đạo Tôn đâu?" Tứ Thánh thảm bại, họ cũng không biết

Đạo Tôn và Đạo Tổ thế nào rồi?

Có khi nào cũng bị hạ độc thủ, nếu không sao lại không ra tay?

Na Tra kể lại mấy câu, Lão Tử và Nguyên Thủy nghe xong liền lộ vẻ trầm tư, lát sau Lão Tử vỗ đùi thở dài: "Ai, ai..." Hiển nhiên Lão Tử đã hiểu ra, một lát sau Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thở dài, một người trù trướng, một người ức uất.

"Làm sao vậy?" Na Tra hiếu kỳ hỏi.

"Chuyện này không nhắc tới nữa, chúng ta đi thôi, sớm rời khỏi đây." Lão Tử và Nguyên Thủy mặt như đưa đám, không muốn nhắc lại.

Phản ứng của họ thành công kích khởi tính hiếu kỳ của Ngộ Không, thấy cả hai không nói, Ngộ Không vò đầu bứt tai.

"Hai lão đầu các ngươi thật lôi thôi mụ mẫm!

Uổng cho danh hiệu Thánh Nhân, có nói không?

Không nói thì vĩnh viễn ở lại đây đi!

Chương 396

Hừ!" Ngộ Không chẳng nể nang gì, trực tiếp giở quẻ, vác Kim Cô Bổng gõ gõ, có ý định nếu không nói thì sẽ nhốt họ lại mãi mãi.

Nguyên Thủy và Lão Tử sững sờ, không ngờ con khỉ này lại vô lễ như vậy, họ dù sao cũng là Thánh Nhân mà!

"Này, có nói không?" Ngộ Không ưỡn ngực, "Không nói lão Tôn ta đi đây, ta đếm tới ba!" "Ba..." "Hai..." "Đại Thánh, ta... ta không biết gì hết, ta có thể đi không?" Ngọc Đế sợ hai người kia không nói khiến mình bị vạ lây.

"Ngọc Đế lão nhi, không được, không được, lão Tôn ta nhất thị đồng nhân, không nói cho lão Tôn ta biết thì ai cũng đừng hòng rời đi, hừ!" Na Tra mấy người cũng tò mò, rốt cuộc Thánh Nhân thở dài vì cái gì?

Lão Tử đau đầu, chỉ đành bất đắc dĩ giải thích tình huống: Thiên địa lượng kiếp, Thánh Nhân không được tham dự (Năm xưa Thánh Nhân chủ động tham gia Phong Thần kiếp nên Hồng Quân quy định sau này Thánh Nhân không được chủ động tham gia lượng kiếp).

Lão Tử nói hàm súc nhưng Ngộ Không mấy người rốt cuộc cũng hiểu, thiên địa lượng kiếp phán định Thánh Nhân không được tham dự, nhưng hiện tại Lão Tử và Nguyên Thủy bị cuốn vào, chứng tỏ một điều: Thiên Đạo không còn công nhận vị thế Thánh Nhân của họ nữa.

Làm Thánh Nhân mấy vạn năm mà giờ thiên địa không thừa nhận, bị chế hành vô danh, hỏi sao Lão Tử và Nguyên Thủy không uất ức.

"Ha ha ha, buồn cười quá, Thiên Đạo không công nhận vị Thánh Nhân nữa, ha ha ha!" Ngộ Không nghe xong liền cười lớn.

Lão Tử và Nguyên Thủy hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống, con khỉ này đúng là vạch áo cho người xem lưng, chuyên đâm vào nỗi đau của người khác.

Thực tế nguyên nhân căn bản là hiệu ứng cánh bướm của La Thiên, khiến những chuyện sau này nằm ngoài Thiên Đạo.

Mấy người đưa Lão Tử và Nguyên Thủy về mặt đất, Lão Tử lấy bát quái trận niệm chú, không lâu sau Hồng Đô đại pháp sư xuất hiện.

Thực lực của Hồng Đô luôn là ẩn số, tu vi của y vẫn mãi ở Đại La sơ kỳ, mấy vạn năm không tiến triển, khiến người ta thắc mắc sao Nhân giáo Lão Tử lại thu đồ đệ như vậy.

"Sư tôn!

Người không sao chứ?" Khi Vô Thiên đánh lên Thái Thanh Thiên, Lão Tử đã truyền tống Hồng Đô ra biên giới Hồng Hoang để lẩn trốn vì hiểu mục tiêu của Vô Thiên, hy vọng Hồng Đô có kỳ ngộ.

Nhưng không ngờ Vô Thiên quá mạnh nên Hồng Đô cứ phải trốn chui trốn lủi.

"Ta không sao, ta có thể cảm giác được tu vi của ta Vô Thiên chưa luyện hóa hết, chỉ cần đánh bại hắn là có thể lấy lại tu vi." "Thật sao?

Con đi cầu Sư tổ giúp đỡ..." Lão Tử vội vàng ngắt lời, tuy không rõ Thầy mình có ra tay không nhưng y tuyệt đối không đi cầu Hồng Quân, quá mất mặt, không mở miệng nổi.

"Không cần phiền lão sư, hiện tại Vô Thiên chỉ cần Chuẩn Thánh là đánh bại được, sự bất nghi trì, Hồng Đô, con hãy cùng đạo hữu Lô Châu sát lên Linh Sơn." Hồng Đô là Chuẩn Thánh?

Nghe xong mọi người kinh ngạc một chút nhưng nghĩ lại y là đệ tử duy nhất của Lão Tử nên cũng thấy hợp lý.

Lúc này tại tầng trời thứ ba mươi ba, La Thiên cười nói: "Lão Tử tính toán hay lắm, định để đồ đệ mình chiếm công lao lớn nhất à?" Ai đánh bại Vô Thiên, ai kết thúc lượng kiếp sẽ được công đức khí vận gia thân.

La Thiên cho Lô Châu xuất sơn đương nhiên là nhắm tới khí vận này, sao có thể nhường cho người khác?

Ngay lập tức, La Thiên búng tay một cái, một đạo vô hình quang xuyên qua chư thiên xạ vào trong cơ thể Hồng Đô.

Hồng Đô chỉ cảm thấy sau lưng ngứa ngứa, thân thể dường như nặng thêm vài phần.

Lão Tử thấy biểu tình kinh sá của mọi người, đặc biệt là người Lô Châu, nội tâm mãn ý, phải sát sát uy phong của họ mới được.

"Hồng Đô, đến lúc thể hiện thực lực chân chính rồi, trừ ma vệ đạo chính là lúc này!" "Rõ, sư tôn!" Hồng Đô nói xong bắt đầu giải phóng thực lực.

Trong điện linh khí mãnh liệt biến hóa, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tu vi của Hồng Đô từ Đại La tụt xuống Thái Ất.

Mọi người: "..." Lão Tử: "..." Hồng Đô: "..." Chuyện gì vậy?

Trong đại điện nhất thời yên tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi.

Lẽ nào tu vi Chuẩn Thánh lợi hại đến mức tùy tâm sở dục khiến người ta thấy như Thái Ất cảnh?

Lão Tử mặt đầy vẻ mờ mịt, chẳng lẽ mình nhìn lầm?

Hồng Đô thì ngây người, hoàn toàn mộng bức.

Ta là ai?

Đây là đâu?

Ta phải làm gì?

Đương nhiên là thủ đoạn của La Thiên, công lao nhường cho kẻ khác là điều không thể!

Hồi lâu sau, không biết ai thở dài một tiếng: "Chuẩn...

Chuẩn Thánh quả nhiên lợi hại, có thể biến hóa như vậy." "Tiền bối, giờ chúng ta sát lên Linh Sơn cứu Phật Chủ!" Di Lặc sắc mặt quái dị thỉnh cầu.

Hồng Đô và Lão Tử nhìn nhau, trong mắt đầy sự xấu hổ và kinh hãi, lẽ nào là Vô Thiên giở trò?

"Khụ khụ, thế này đi, dạo này ta không khỏe, à không... ta mới bị thương, chắc mấy năm tới không ra tay được, việc trừ ma vệ đạo cứ để các vị lo, ta đưa sư tôn đi nghỉ ngơi trước." Hồng Đô nói năng lộn xộn, đưa Lão Tử chuồn mất tiêu.

Một luồng gió thổi qua, để lại đám người ngơ ngác chìm vào trầm tư.

Đó chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Sau đó Lão Tử và Nguyên Thủy không muốn gặp ai nữa, mượn cớ bế quan thương nghị với Hồng Đô nhưng không có kết luận.

Chương 397

Đương nhiên nếu họ còn là Thánh Nhân thì sẽ biết La Thiên ra tay, nhưng giờ cảnh giới rơi rụng, sao biết được thủ đoạn của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Trong lúc đó, Hắc Bào và Hắc Hạt dẫn hàng triệu yêu ma tấn công Đông Hoa Sơn.

Không cần nói cũng biết, đám phế vật này tặng kinh nghiệm và khí vận cho Ngộ Không.

Ngộ Không múa Kim Cô Bổng, huyễn ảnh đầy trời, từng đạo quang mang mang theo lực thao thiên, uy định hải đánh tan hư không, khiến yêu ma ngã xuống như rạ.

"Quá yếu, ta còn chưa dùng lực mà đã ngã hết rồi." Ngộ Không cười lớn.

Ngộ Không còn cùng Dương Tiễn, Na Tra, Ngưu Ma Vương, Lục Nhĩ Mi Hầu thi xem ai giết được nhiều nhất.

Cả trận chiến biến thành sân chơi cho mấy người họ.

Lô Châu chiếm hết phong đầu.

Qua cửa sổ, có một đôi mắt thèm thuồng nhìn chiến huống bên ngoài.

Nhìn bao nhiêu công đức trôi qua, Hồng Đô thèm nhỏ dãi nhưng không thể ra tay vì sợ lộ tẩy.

Sư tôn đã làm trò cười cho thiên hạ rồi, làm đồ đệ không thể để người ta cười thêm.

Cuối cùng Hắc Bào và Hắc Hạt mang thân trọng thương chạy về

Linh Sơn.

"Tôn giả, chúng ta đánh không lại, làm sao giờ?" "Tôn giả, khi nào ngài mới ra tay?" "Đồ vô dụng, ta nuôi các ngươi làm gì?" Vô Thiên nộ đạo, lúc mấu chốt lại hỏng việc!

Hắn chấn nộ vì thủ hạ quá phế, giờ mình chưa thể ra tay, thật biệt khuất!

Chỉ cần cho Vô Thiên một thủ hạ ra hồn thì hắn đã không bại thảm như vậy.

Những ngày sau, tin xấu ngày càng nhiều, các cứ điểm của Vô Thiên bị Ngộ Không, Na Tra nhổ sạch, thủ hạ phế vật tháo chạy liên tục.

Chỉ trong mười ngày, Vô Thiên chỉ còn hai cứ điểm là Thiên Đình và Tây Thiên.

Tâm huyết mấy năm bị hủy sạch, nghĩ đến những ngày u tối như trước đây, tâm lý Vô Thiên càng vặn vẹo.

Hắn bắt đầu giận cá chém thớt, ngoài đám Hắc Bào thì không ai dám ở gần hắn quá một canh giờ.

Yêu ma sơ suất một chút là bị hắn một chưởng đánh nổ, rồi hắn mắng: "Đồ vô dụng, ta còn chưa dùng ma lực mà nhục thân đã nổ rồi." Vô Thiên nội tâm bi thích: Đám thuộc hạ làm khổ ta!

Cuối cùng Vô Thiên phái chí bảo Diệt Thế Ma Liên đi, nhân lúc đại quân nghỉ ngơi đã bí mật tìm gặp Ngộ Không.

"Ngộ Không, hảo huynh đệ của ta, muốn thành Thánh không?" Hắc Liên mang theo ý thức của Vô Thiên trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Thành Thánh?" Ngộ Không quát hỏi: "Ai là hảo huynh đệ với ngươi?" Nhưng hai chữ thành Thánh cám dỗ quá lớn.

“Đúng, chỉ cần theo ta, ta bảo chứng mười phần mười sẽ thành Thánh!” “Mười phần mười...” Ngộ Không gãi đầu tư lự: “Đạo Tôn mạnh hơn Thiên nhiều, nếu Vô Thiên bảo chứng mười phần mười thì Đạo Tôn chẳng lẽ là hai mươi phần mười?

Ma đầu, đừng hòng cổ hoặc lão Tôn, tư chất của ta ta biết rõ, thành Thánh dễ như trở bàn tay, cần gì ngươi chỉ tay năm ngón?” Ma Liên: “...” Chưa thấy ai cuồng vọng tự tin như Ngộ Không.

“Được, vậy ta nói cho ngươi một bí mật, không sợ chứ?” Ngộ Không đang do dự, nghe khích tướng liền cười: “Ma đầu sắp chết đến nơi, lão Tôn có gì phải sợ.” Diệt Thế Ma Liên nhân cơ hội treo trên đỉnh đầu Ngộ Không, cấm cố tu vi của y.

“Hừ hừ, dựa vào cái này mà đòi cấm tu vi lão Tôn, ai ai ai...” Ngộ Không bi ai phát hiện dù giãy giụa thế nào cũng không cử động được, tiếng nói cũng nhỏ dần.

Ngộ Không ban đầu cứ tưởng nó giống như đám Hắc Liên cấm cố đại năng Tam Giới, chỉ đẹp mã chứ không dùng được.

Thực tế đám kia chỉ là phân thân, giờ gặp phải chính chủ, Ngộ Không khinh địch nên dính chưởng.

Sau đó Ma Liên lặng lẽ hút Ngộ Không vào trong, nhân lúc đêm tối bay về Tây Thiên.

Sáng hôm sau đại quân chỉnh trang xuất phát.

“Hầu ca chưa tỉnh à, mặt trời chiếu tới mông rồi!” Bát Giới luyên thuyên đẩy cửa phòng Ngộ Không, phát hiện phòng trống không, bàn ghế đổ chỏng chơ.

Chuyện này La Thiên ở tầng trời ba mươi ba nhìn rõ mồn một.

Trên người Ngộ Không có bảo hộ phù của La Thiên nhưng hắn không để nó phát huy tác dụng, mặc cho Ngộ Không bị bắt đi.

La Thiên nhớ trong Tây Du Ký Hậu Truyện, trước trận quyết chiến Ngộ Không cũng bị bắt, coi như nhân họa đắc phúc nhận thêm cơ duyên.

Chỉ không biết Nhiên Đăng lần này có cho không.

Ngộ Không bị bắt, Vô Thiên lập tức muốn thuyết phục y phản bội.

Ngộ Không nhìn thấu âm mưu, buông lời lãnh trào nhiệt phúng.

Vô Thiên tức giận để lại một câu: Đợi ta luyện hóa ngươi xong rồi hẵng nói.

Trong phòng tại Linh Sơn, "Tôn Ngộ Không phải không?" Ngộ Không nghe tiếng gọi liền nhìn quanh: "Ai?

Giọng quen thế?

Lẽ nào là Nhiên Đăng cổ cẩu?" Trong không trung, một thân ảnh hư ảo dần hiện thực, chính là Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng tiều tụy hẳn đi, mặt mũi hốc hác, trên đầu có một đóa Hắc Liên.

"Nhiên Đăng cổ cẩu, ngươi không bị cấm tu vi?" Ngộ Không hiếu kỳ.

Chương 398

Nhiên Đăng vốn là khách trong Tử Tiêu Cung, Chuẩn Thánh ức vạn năm nên nội hàm thâm hậu, tuy đánh không lại Vô Thiên nhưng đối kháng một phân thân Ma Liên thì vẫn có thủ đoạn.

Nhiên Đăng tâm tình phức tạp, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sớm định liệu sẽ có lượng kiếp, Ngộ Không là người ứng kiếp nên sau này sẽ nhường vị trí Cổ Phật cho y.

Đương nhiên hai Thánh nhân lúc đó chỉ biết người ứng kiếp, còn lượng kiếp xảy ra thế nào, ai phát động thì họ không tính ra được.

Nhưng cuối cùng kế hoạch không kịp biến hóa, Ngộ Không gia nhập Lô Châu, hai Thánh nhân có lẽ cũng bị Vô Thiên tính kế.

Có nên theo kế hoạch cũ không là vấn đề lớn!

"Làm sao vậy?

Nhiên Đăng, không phải cảm thấy đồng bệnh tương liên với lão Tôn đó chứ?

Ta nói cho ngươi hay, ta chỉ chơi đùa chút thôi!" Nhiên Đăng nhớ lời Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, giúp Ngộ Không ứng kiếp cũng là đại khí vận.

Nhiên Đăng đồng ý một phần vì khí vận đó!

Khai thiên lập địa đến nay, người thành Thánh rất ít vì Hồng Mông Tử Khí hiếm hoi, nhưng không có nó không có nghĩa là không thể thành Thánh, chỉ là cần nỗ lực cực lớn và thời gian tích lũy lâu dài.

Đạo trở dài khiến người ta tuyệt vọng.

Nhiên Đăng ở đỉnh cấp Chuẩn Thánh nhiều năm, gia nhập Xiển

Giáo rồi Phật Giáo, sao có thể cam tâm.

Hồi lâu sau, y trịnh trọng: Ngộ Không vẫn là người ứng kiếp, giúp y cũng sẽ có khí vận.

Đó mới là quan trọng nhất.

"Ngộ Không, ta sống lâu vậy rồi cũng chẳng ích gì, bị Vô Thiên tù cấm lâu nay nhưng nhờ chướng nhãn pháp nên qua mắt được hắn." "Chướng nhãn pháp?

Dạy lão Tôn với." Ngộ Không mặt dày cầu xin.

Nhiên Đăng tiếp tục: "Thế giới này là của người trẻ, ta giao tất cả công lực cho ngươi!" Nhiên Đăng nói vậy nhưng không giao hết, sau này y chỉ trọng nhập luân hồi, học theo Quan Âm đi độ kiếp hồng trần.

Tu vi Nhiên Đăng đột nhiên bạo trướng trở lại Chuẩn Thánh trung kỳ, dùng phương pháp của lưỡng Thánh độ cho Ngộ Không.

Ngộ Không thể chất đặc thù, Phật lực Đạo lực Yêu lực đều tiêu hóa được, một lát sau thấy sức mạnh sung mãn, có thể thực sự phiên giang đảo hải.

Nhưng đóa Hắc Liên trên đầu mới là vấn đề...

Đó là hàng thật chứ không phải hàng nhái như của Nhiên Đăng, Ngộ Không dù thấy mạnh lên nhưng không dùng được một chút pháp lực nào.

"Nhiên Đăng cổ cẩu, không ổn rồi, cái thứ đen thui này vẫn lù lù trên đầu ta." Giọng Ngộ Không đã thêm vài phần tôn kính.

"Ta biết, đợi chút!" Nhiên Đăng niệm chú dùng thuật thâu thiên hoán trụ dời Hắc Liên sang đầu mình.

"Ngộ Không, nhất định phải nỗ lực đánh bại ma đầu Vô Thiên, ghi nhớ, ngươi là hy vọng của Tam Giới." "Hắc hắc hắc, Nhiên Đăng cổ

cẩu đề cao ta quá, ngươi không biết à?

Na Tra, Dương Tiễn huynh đệ còn lợi hại hơn ta nhiều." Lần đầu tiên trong đời Ngộ Không đỏ mặt khiêm tốn.

Nhiên Đăng nghe xong trợn mắt, hối hận không thôi, lẽ nào người ứng kiếp đã thay đổi?

Hơn nữa Na Tra là đồ tôn của La Thiên Đạo Tôn, người ta sắp xếp cho Na Tra đại kỳ ngộ cũng không phải không thể.

"Phụ..." Nhiên Đăng tức hộc máu.

Chỉ sợ làm áo cưới cho người khác, tiện nghi cho bên La Thiên rồi!

Tùy sau đó cấm chế Ma Liên phát tác khiến Nhiên Đăng không chịu nổi mà viên tịch, chết không nhắm mắt vì kế hoạch không thành, để lại xá lợi tử.

Ngộ Không cảm động, tưởng Nhiên Đăng vì cứu mình mà hy sinh.

Y cầm xá lợi tử chạy trốn, khi Vô Thiên phát giác thì Ngộ Không đã thoát thân.

Nguyên bản phải thu thập mười tám xá lợi tử mới triệu hoán được Như Lai, nhưng Ngộ Không không thành Phật nên kế hoạch đó phá sản, bù lại Ngộ Không tự nhiên có được bảo bối.

Ngộ Không vừa rời Linh Sơn thì gặp đại quân tấn công, y đại triển thần uy giết yêu ma khiếp vía.

Linh Sơn thất thủ, Vô Thiên đưa tàn ma và Linh Nhi về căn cứ cuối cùng là Thiên Đình...

Bốn đại thiên môn bày trận trì hoãn thời gian, Vô Thiên dùng Linh Nhi làm trận nhãn, mục đích dẫn nổ Linh Nhi để thổi bay đại quân tấn công.

La Thiên quan sát kỹ, Vô Thiên giờ là Thánh nhân nên mọi thứ thoát ly kịch bản, may mà có Thiên Đạo hạn chế nên hắn không triển khai hết sức mạnh Thánh nhân được.

Nhưng trận pháp này không tầm thường, có thể dẫn xuất Như Lai rồi khống chế Như Lai tự bạo.

Như Lai sẽ hồn phi phách tán, đại quân đi đầu là Ngộ Không, Na Tra cũng sẽ tiêu tùng.

Vô Thiên quá ác, muốn hủy diệt đại năng Tam Giới.

Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ cũng hiển hóa Thiên Đạo Chi Nhãn theo dõi, nếu Vô Thiên vượt quá giới hạn ông sẽ ra tay.

Nhưng Vô Thiên nắm bắt hỏa hầu rất tốt khiến Hồng Quân cũng phải lắc đầu: "Ma đầu lại có tiến cảnh rồi!" Đại quân Tam Giới phá vỡ trận pháp thiên môn, Bạch Liên Hoa tự tay giết Hắc Hạt.

Trong Linh Tiêu Bảo Điện, trận quyết chiến nổ ra.

"Tất cả cùng chết đi!" Vô Thiên cuồng tiếu, chỉ cần một tia tàn hồn là hắn có thể phục sinh vô hạn.

Chương 399

“Đại trận khởi động!” Linh Nhi kim quang xán lạn biến thành Như Lai.

“Linh Nhi!” Bạch Liên Hoa thống khổ vì y đã trở lại làm Phật Tổ.

Nhưng rồi không có sau đó nữa...

Vô Thiên sững sờ, nổ tung đâu?

Như Lai phục sinh cũng ngơ ngác nhìn Vô Thiên.

“Vô Thiên, hôm nay ngươi chắp cánh khó đào!” Ngộ Không, Dương Tiễn, Na Tra, Dương Thiền bốn vị Đại La Kim Tiên bao vây Vô Thiên.

“Ha ha ha, đám lâu la các ngươi, cùng lắm ta bỏ cái thân xác này, vạn năm sau quay lại cũng phải giết sạch các ngươi!” “A Di Đà Phật, có bần đạo ở đây!

Vô Thiên tội ác tày trời, tội không dung thứ.” Như Lai chắp tay, cảm thấy trong người Vô Thiên không ổn liền ra tay tranh công đức.

“Vô Thiên, trước đây ta sai, giờ ta sẽ chịu trách nhiệm!” Như Lai thừa nhận lỗi lầm vì biết không giấu được các vị Thánh nhân kia.

La Thiên quan tâm trận chiến này vì dù không thiếu công đức nhưng nó quan trọng với Na Tra.

Diệt đại boss Vô Thiên chiếm 90% công đức cả lượng kiếp.

“Ta ngầm giúp một tay, chủ yếu là các ngươi tự làm.” La Thiên không muốn cướp cơ duyên của đồ tôn, còn Như Lai... y không đời nào để hắn nẫng tay trên.

La Thiên vẫy tay dùng thần thông Hỗn Nguyên Thái Cực, trận

pháp bị hủy, Như Lai lại biến về Kiều Linh Nhi...

Mọi người kinh ngạc, thao tác gì vậy?

Vô Thiên cười lớn vì bớt được kình địch, cưỡng ép thôi động pháp lực quyết đấu với bốn người.

Tiềm năng của Ngộ Không được kích phát, tàn dư pháp tắc của ba đại ma thần dung hợp khiến y chiến ngang ngửa Vô Thiên.

Tu vi Thánh nhân chưa tiêu hóa hết trong người Vô Thiên bộc phát khiến hắn trọng thương, nhục thể nát bét, đành phải bỏ xác, một đạo tàn hồn bỏ chạy.

Khi thân thể Vô Thiên nổ tung, thiên địa thanh minh, lượng kiếp thứ tư kết thúc, Ngộ Không nhận được 50% công đức.

Vô Thiên (La Hầu) khi đường cùng mới hiểu mình rơi vào bẫy của Hồng Quân, làm quân cờ ứng kiếp.

Tuy nhiên việc này cũng chẳng giúp gì nhiều cho khí vận Huyền môn, lại làm hai trong Tam Thanh tổn thất nặng nề.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, dùng bí pháp chạy ra ngoài ba mươi ba tầng trời.

Thấy La Thiên phía trước, hắn suýt hồn phi phách tán, bản năng chiến đấu trỗi dậy.

Nhưng La Thiên như không thấy, lướt qua luôn.

La Hầu thở phào, nhưng giây sau nghe La Thiên lẩm bẩm: "Hẹn lần sau nhé?" Hắn sững sờ, phẫn hận dâng trào.

Quá coi thường người ta!

La Thiên thì mong hắn làm loạn thêm vài lần để Ngộ Không, Na Tra trưởng thành.

Nhưng Hồng Quân không tha cho hắn, bắt lấy tàn hồn của hắn luyện thành một viên Hắc Sắc Xá Lợi Tử đưa cho Thông Thiên.

Thông Thiên đại hỷ tạ ơn, từ nay y được tự do, quay về Bích Du Cung.

Sau vụ nổ, bốn đạo Hồng Mông Tử Khí lơ lửng, Hồng Quân xuất hiện thu lại và đưa cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử, Nguyên Thủy.

Tu vi của họ đã mất theo Vô Thiên, phải tu luyện lại, nhưng có Hồng Mông Tử Khí và đạo quả ấn ký thì thành Thánh lại chỉ là vấn đề thời gian.

Chúng nhân bái biệt Hồng Quân.

Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn nhau, cảm thấy sai sai khi lượng kiếp kết thúc Thông Thiên lại tự do ngay?

Trong khi họ chịu khổ thì Thông Thiên ở cạnh Hồng Quân chả sao cả.

Họ ngửi thấy mùi vị thiên tâm thiên vị ở đây...

Mấy ngày sau mọi người ở lại Thiên Đình.

Ngộ Không, Na Tra giờ uy danh lẫy lừng như tân đại chiến thần.

Mọi người dần thay đổi cái nhìn về Lô Châu.

Ba mươi sáu Thiên Cang, hai mươi tám Tinh Tú tuyên bố gia nhập Lô Châu.

Khuê Mộc Lang là người đầu tiên vì muốn cùng người yêu song túc song phi ở Lô Châu.

Dẹp mợ Thiên điều đi, dẹp mợ Thiên Đình đi!

Khuê Mộc Lang tích cực lôi kéo mọi người: “Lang huynh, để ta cân nhắc.” “Thiên Cô huynh, ta nhớ huynh từng xuống phàm gian gây

chuyện, phạm Thiên điều rồi đó!

Có cần ta báo cáo Ngọc Đế không?" "Thủy Đức Tinh Quân, huynh và Tây Hải Tam Long Nữ..." "Lôi Công Điện Mẫu, hai người có danh mà không có thực phải không?

Ta biết vài chuyện đó, cẩn thận ta tâu Ngọc Đế." Ngọc Đế đen mặt, vì y đang đứng ngay cạnh nghe hết!

Chương 400

Cảm giác như họ cố tình nói cho y nghe vậy.

Năm xưa định ra Thiên điều giờ lại bị vả mặt bôm bốp, chẳng lẽ làm đạo đồng cạnh Hồng Quân không tốt sao, tự nhiên đi làm Ngọc Đế chi cho khổ.

Ngọc Đế nhịn hết nổi, phải sửa Thiên điều thôi, nếu không Thiên Đình chạy sạch thì y thành tướng không quân mất.

Ngọc Đế tìm Khuê Mộc Lang, hứa cho ăn bàn đào chín nghìn năm để giữ chân y.

Khuê Mộc Lang giờ là người Lô Châu nên chả sợ: "Ngọc Đế, gần đây tôi bận lắm, để sau đi!" Ngọc Đế nén giận: "Thực ra ta thấy Thiên điều hơi bất cận nhân tình, ta sẽ sửa ngay." "Ngọc Đế biết sai thật rồi?" Ngọc Đế gật đầu gượng cười.

"Hú u, Ngọc Đế nhận sai rồi!" Khuê Mộc Lang chạy ra ngoài hét lớn làm Ngọc Đế muốn thổ huyết.

Sau đó ai gặp Ngọc Đế cũng hỏi: "Nghe nói ngài biết sai rồi?" Ngọc Đế lúng túng...

Thiên Đình giờ ly tâm ly đức, tường đổ mọi người đẩy.

Nguyệt Lão và Thiên Môn Nguyên Soái bàn chuyện nhảy việc, Ngọc Đế xen vào: "Đám Yêu tộc đi thì thôi, các ngươi là nhân loại chính tông, tới Lô Châu pháp lực bị áp chế đó.

Lại đây, Thiên điều sửa rồi!" Họ nhìn nhau: Tin được không?

Đào Nguyên Soái ở Nam Thiên Môn nói: "Ta và Thiên Bồng huynh đệ tình thâm, ngài hiểu ý ta chứ." Ngọc Đế thề thốt nhưng họ vẫn tính chuyện đầu thai làm yêu để sang Lô Châu cho sướng.

Nguyệt Lão than thở nghìn năm qua toàn đi se duyên cho người khác mà mình thì độc thân.

Ngọc Đế hứa hẹn Thiên Đình sẽ là nơi tự do nhất, tốt hơn Lô Châu trăm lần (y nói xấu Lô Châu).

Nguyệt Lão đòi Ngọc Đế lấy thân tác tắc, bắt y gả sáu tiên nữ của y đi và tha cho Ngưu Lang Chức Nữ mới tin.

Ngọc Đế hận hận bỏ đi.

Ngộ Không, Na Tra tìm đến: "Ngọc Đế lão nhi, nghe nói ngài nói xấu Lô Châu?

Gậy của ta bảo Thiên Đình không bằng Lô Châu đó." Ngộ Không đập nát cái ghế bên cạnh Ngọc Đế.

Ngọc Đế mộng bức, Nguyệt Lão bán đứng mình rồi!

"Xin lỗi... ta sai rồi." Y lại nhẫn nhịn như thói quen.

Ngộ Không bảo: "Chỉ cần trả lại đồ của Lô Châu là ta bỏ qua." Thực ra Ngộ Không muốn trấn lột.

Ngọc Đế ngơ ngác: "Thiên Đình có đồ của Lô Châu sao?

Cứ lấy đi!" "Vậy Nam Thiên Môn là của ta nhé." Ngọc Đế muốn xỉu: "Nam Thiên Môn là bộ mặt Thiên Đình mà!" "Bốn đại nguyên soái và thiên binh theo ta hết rồi, cửa này chả là của ta thì của ai?" Ngọc Đế muốn phun huyết vì con khỉ này không chỉ cướp người mà còn cướp cả kiến trúc.

Có vương pháp không?

Có thiên lý không?!

Hồng Hoang có ba mươi sáu tầng trời thì Thiên Đình chiếm ba mươi tầng, đâu đâu cũng là lầu quỳnh điện ngọc, đẹp không sao tả xiết.

Quan nhỏ như Bật Mã Ôn còn có phủ đệ nguy nga thì quan lớn còn thế nào nữa.

Ngọc Đế xanh mặt hiểu ý định của con khỉ.

Na Tra lấy sổ ra đọc: "Khuê Mộc Lang theo Lô Châu nên phủ đệ của y là của Lô Châu.

Nguyệt Lão, Hỏa Đức Tinh Quân... cũng vậy." Ngọc Đế muốn hôn mê vì họ muốn dọn sạch Thiên Cung.

Bát Giới còn đòi bưng cả Thiên Hà đi để tắm cho sướng.

Ngộ Không quát Bát Giới: "Đồ ngốc, bưng Thiên Hà làm gì, lấy cái Hà Nhãn (nguồn nước) là được rồi." Lấy Hà Nhãn thì Thiên Đình lấy nước đâu mà uống?

Ngọc Đế run rẩy lôi Hồng Quân ra dọa nhưng Na Tra bảo Đạo Tổ chí công chí chính, người là của chúng ta thì đồ cũng phải là của chúng ta.

Ngộ Không, Na Tra quá vô lại, Ngọc Đế tu vi chưa phục hồi nên bị đè bẹp dí.

Thiên Hà là nguồn nước của tất cả sông ngòi nhân giới, tiên lộ Thiên Đình.

Hạt một ngụm tăng tu vi, bách độc bất xâm.

Lấy mất Hà Nhãn thì Ngọc Đế muốn uống rượu cũng phải sang Lô Châu xin nước à?

Ngọc Đế xuống nước: "Các vị chừa cho ta chút gì đi chứ!" Na Tra đọc tiếp: "Mới dọn được một nửa thôi mà.

Đúng rồi, Thiên Đình có mấy con tiên hạc đẹp lắm..." Ngọc Đế gào thét nhưng vô vọng, cảnh tiên hạc bay lượn vốn là niềm tự hào của y giờ cũng mất.

Y thầm oán Đạo Tổ bế quan sao không ra chủ trì đại cục, lượng kiếp qua rồi mà! "Ngọc Đế lão nhi, hừ, chẳng lẽ ngài không biết kẻ nuôi hạc là người của Lô Châu ta sao?

Thế nên đám hạc này đương nhiên cũng thuộc về ta!" Ngọc Đế cảm thấy trước mắt tối sầm, thật là vô lý, thật là vô lý hết sức!

Đây rõ ràng là cường thủ hào đoạt, trắng trợn cướp bóc mà!

Chương 401

"Đúng rồi, lão Tôn ta đây, Ngọc Đế từng phong ta làm Bật Mã Ôn, cai quản tất cả chuồng ngựa ở Thiên Đình, vậy ngựa của Thiên Đình cũng nên giao cho ta chứ!

Ngài không được lừa gạt lão Tôn như năm đó đâu đấy." Trên trán Ngọc Đế nổi đầy gân xanh, lừa gạt?

Rõ ràng là ngươi đang bắt nạt ta thì có?

Hơn nữa năm đó là do các vị Thánh Nhân gây áp lực, nếu không ai lại muốn tự tìm rắc rối chứ. "Hầu ca, đừng quên huynh còn từng làm Tề Thiên Đại Thánh, cai quản cả Bàn Đào viên nữa!" Bát Giới ở một bên thêm dầu vào lửa, nhắc nhở đúng lúc. "Không phải Đạo Tôn cũng có cây Bàn Đào sao?" Cây Bàn Đào là bảo vật của Thiên Đình, là biểu tượng của Thiên Giới, cũng là nguồn linh thực chủ yếu của Ngọc Đế.

Mất đi Bàn Đào, cuộc sống của Ngọc Đế sẽ trở nên vô cùng tẻ nhạt.

Ngộ Không nhớ lại vị ngon của Bàn Đào, không kìm được mà chảy nước miếng, che miệng cười trộm: "Bàn Đào bao nhiêu cũng không đủ cho lão Tôn ăn đâu, hì hì hì, càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng tốt!" Ngọc Đế đưa tay ôm đầu, cả người có chút hoảng hốt, đây là muốn lột da ta mà! "Đừng, đừng, đừng nói nữa!" Ngọc Đế cảm thấy tim mình đang rỉ máu, "Muốn lấy gì thì cứ lấy đi, đừng nói với ta nữa, ta sợ mình chịu không nổi." Ngộ Không nghe vậy cười lớn: "Ngọc Đế lão nhi được lắm, đã nói vậy thì ta không khách khí đâu!" Ngọc Đế suýt chút nữa phun ra một búng máu già, hình như mình mắc mưu rồi.

Trong lúc tinh thần hoảng hốt, ánh mắt Ngọc Đế đột nhiên liếc

thấy Dương Tiễn và Dương Thiền ở phía sau, liền nói: "Mấy vị, ta không đồng ý thì cũng làm gì được?

Cứ đi mà dọn đi, vui vẻ là được rồi, để ta và Dương Tiễn, Dương Thiền nói chuyện một chút." Na Tra mỉa mai: "Ngọc Đế, giờ mới nhận người thân sao?

Năm đó là ai đã áp chế em gái ruột dưới chân núi Đào Sơn?" Mặt già Ngọc Đế hơi đỏ lên, cứng đầu nói: "Dương Tiễn, Dương Thiền, Dao Cơ vẫn khỏe chứ?

Ta làm anh trai cũng thường xuyên nhớ nàng." Ngọc Đế bất đắc dĩ, chỉ đành tung quân bài tình cảm, hy vọng Dương Tiễn và Dương Thiền mủi lòng cho mình một con đường sống!

Dương Thiền đáp lại một cách hào phóng: "Lao phiền ngài lo lắng, mẫu thân vẫn khỏe, à không, hình như không khỏe lắm!

Hôm nay công vụ tại thân, không tiện nói nhiều." "Được rồi, bỏ đi bỏ đi!

Ta biết rồi, các ngươi xuống đi, ta sai rồi, đừng bức ta nữa!" Ngọc Đế xua tay.

Đối với Ngọc Đế, lần lượng kiếp này đã quét sạch mỡ máu trên người ông ta, phủ đệ Thiên Đình cũng bị dọn trống không. "Gản to thật, dám khinh Thiên Đình ta không người sao?" Một tiếng quát lớn vang lên, bốn bóng người mang theo sát khí xuất hiện, chính là Tứ Đế!

Giờ đây Chân Võ Đại Đế đã trở lại, Tứ Đế kinh qua lượng kiếp tẩy lễ, tu vi càng thêm mạnh mẽ.

Tứ Đế và Ngọc Đế cùng cai quản Thiên Đình, dù có tranh giành quyền lực bên trong, nhưng khi Thiên Đình bị Lô Châu chia cắt, Tứ Đế vì lợi ích bản thân tự nhiên phải đứng ra.

Câu Trần Đại Đế liếc nhìn Ngọc Đế, cười lạnh: "Đường đường là

Ngọc Đế mà một chút huyết tính cũng không có, để người ta cưỡi đầu cưỡi cổ!

Cứ khúm núm như thế, thật chẳng có khí cốt!" Ngọc Đế nghẹn lời, không phải vì đám người này ép ta sao, bị bắt nạt bao nhiêu năm nay ta cũng quen rồi!

Tinh thần phản kháng của ta đã sớm bị năm tháng mài mòn rồi! "Tứ Đế, khẩu khí lớn thật đấy!

Chẳng lẽ không nhớ năm đó bị lão Tôn giáo huấn thế nào sao?" Ngộ Không múa một vòng Kim Cô Bổng một cách đẹp mắt, diễu võ dương oai.

Tứ Đế tự nhiên không phải hạng vô năng, Chân Võ Đại Đế trong họa đắc phúc, sau lượng kiếp đã thăng lên tu vi Chuẩn Thánh, tự tin tràn đầy!

Ba người còn lại cũng là Đại La đỉnh phong, chỉ còn cách Chuẩn Thánh nửa bước, Tứ Đế chưa bao giờ thấy mình mạnh mẽ như thế. "Đại Thánh, Đại Thánh, cứu mạng, cứu mạng!" Một lão đầu râu tóc rối bời bò tới, giọng khản đặc bi ai, quần áo rách rưới, trên người đầy vết máu. "Ai thế?" Ngộ Không gãi đầu, ai mà nhìn quen thế này. "Đại Thánh, ta là Nguyệt Lão, Nguyệt Lão đây!

Trường Sinh Đại Đế không phân rõ trắng đen đã đánh ta một trận, nhìn xem, sưng hết cả rồi!" "Nguyệt Lão là kẻ gió chiều nào theo chiều nấy, ta ra tay còn nhẹ đấy!" Trường Sinh Đại Đế hừ lạnh.

Hầu ca tức giận nện Kim Cô Bổng xuống đất, "Tốt cho Tứ Đế các ngươi, dám bắt nạt người Lô Châu ta, không sợ Đạo Tôn sao?

Chắc là chán sống rồi!" "Đạo Tôn khởi sẽ quản những chuyện nhỏ nhặt này!

Hơn nữa, đây là Hồng Hoang Đạo Tổ quyết định!" Nghe đến danh

hiệu La Thiên, ngữ khí Tứ Đế có chút chột dạ, nhưng vẫn cố thanh minh rằng Đạo Tôn sẽ không lấy lớn bắt nạt nhỏ, huống hồ là đối phương bá đạo trước! "Tốt tốt tốt, hôm nay lão Tôn sẽ dạy cho các ngươi một bài học!" Ngộ Không vung Kim Cô Bổng, chiến ý sục sôi. "Chính có ý đó!" Uy áp của Tứ Đế đột nhiên tản ra, nghiền ép xung quanh, hoa cỏ và kiến trúc trong vòng vài trăm mét xung quanh lập tức hóa thành tro bụi.

Thú thực, với tu vi hiện tại của Tứ Đế, muốn thắng được Tôn Ngộ Không đã sơ bộ thức tỉnh quy tắc Hỗn Độn Ma Thần là rất khó.

Nhưng Ngộ Không vừa trải qua trận chiến với Vô Thiên, bị thương không nhẹ, thậm chí tổn thương đến căn cơ, hiện tại đối phó với bốn vị Đại Đế tu vi đột tăng này quả thực có chút gắng gượng.

Tuy nhiên, ngay lúc đó! "Đồ của Lô Châu ta, không ai dám cướp!

Gan to lắm!" Trên không trung, ngũ sắc thánh quang nhuộm đẫm chân trời, một đạo uy áp khổng lồ từ trên trời giáng xuống, khiến cả không gian như vặn vẹo. "Uy lực này, thậm chí vượt qua cả Như Lai Phật Tổ, lẽ nào là...

Thánh Nhân?" Nhìn vào luồng ánh sáng trên trời, Tứ Đế cảm thấy một nỗi sợ hãi từ sâu trong lòng, bước chân không tự chủ được mà lùi lại, bốn người căng thẳng đứng sát vào nhau. "Sư phụ xuất quan rồi!" Na Tra và Dương Tiễn đại hỷ, Khổng Tuyên và Lục Áp đã bế quan ngàn năm.

Chương 402

"Còn có ta nữa!" Giọng nói của Lục Áp vang lên ngay sau đó.

Hiện tại Khổng Tuyên đã vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, chỉ thiếu một đạo Hồng Mông Tử Khí, quy tắc không gian càng thêm tinh tiến, Lục Áp theo sát phía sau với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

La Thiên luôn đứng từ tầng trời thứ ba mươi ba quan sát tất cả, thấy Na Tra và Ngộ Không đòi lại đồ thì cảm thấy vui mừng, nhưng khi thấy Tứ Đế làm khó, hắn liền gọi Khổng Tuyên và Lục Áp ra.

La Thiên với thân phận Thánh Nhân, đương nhiên không thể ra tay bắt nạt tiểu bối, để Khổng Tuyên và Lục Áp đi là thích hợp nhất. "Bế quan ngàn năm, Tam Giới đã quên Khổng Tuyên ta rồi sao?

Dám bắt nạt đồ đệ của ta, chán sống rồi à." Khổng Tuyên bá khí quát một tiếng, không gian dưới chân vỡ vụn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mặt Tứ Đế hiện rõ vẻ kinh hoàng, nhưng chân họ như mọc rễ, không thể nhúc nhích, chỉ có thể trân trối nhìn không gian vặn vẹo vỡ nát, thân thể theo đó mà phân ly.

Không gian càng vỡ càng vặn vẹo, thân thể Tứ Đế bị phân thành trăm mảnh, nghìn mảnh.

Cảnh tượng vừa quỷ dị vừa kinh diễm.

Ngọc Đế nhìn mà da đầu tê dại, sát chiêu thật lợi hại, trước tiên định thân người ta trong không gian, sau đó làm nát không gian, thân thể cũng vỡ ra theo, thậm chí không cần chạm tay vào, cũng không cho đối phương cơ hội mở miệng cầu xin.

Lúc này mắt của Tứ Đế đã phân thành mười mấy mảnh, phải ghép lại mới thành một ánh mắt kinh hãi, trong tình huống này, miệng càng

không thể thốt ra lời cầu xin. "Oa, sư phụ lợi hại quá!" Na Tra với tính cách trẻ con, vui vẻ vỗ tay!

Lục Áp đứng cạnh cũng thầm kinh ngạc, bế quan ngàn năm, khoảng cách giữa mình và Khổng Tuyên càng lúc càng lớn, chiêu tất sát này của Khổng Tuyên, mình chỉ có một phần mười hy vọng chạy thoát.

Khổng Tuyên đắc ý cười, chiêu này hắn đã nghiên cứu năm trăm năm, vừa hay lấy Tứ Đế ra thử tay, ừm, hiệu quả không tệ, rất mãn nguyện.

Sinh cơ của Tứ Đế đang dần biến mất, Khổng Tuyên nghĩ nên bao dung liền niệm chú ngữ, thu lại thần thông, không gian lập tức khôi phục nguyên trạng.

Tứ Đế vừa hồi phục liền quỳ rạp dưới đất thở dốc, toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, không ngừng run rẩy, cảm giác vừa rồi quá đáng sợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể bị xé rách mà không thể làm gì. "Oa!" "Oa!" Tứ Đế không hẹn mà cùng phun ra không ít máu, thân thể tuy đã trở lại bình thường, nhưng đan điền và kinh lạc bên trong đã vỡ vụn khó lòng hàn gắn.

Nhìn bên ngoài không có gì lạ, nhưng căn cơ bên trong cơ bản đã hủy, nếu không tìm được thần dược thượng cổ để tu phục, Tứ Đế coi như phế rồi.

Sau lượng kiếp, tu vi vừa mới thăng tiến vốn không ổn định, lúc này đều bị tụt dốc thê thảm. "Lần này ta thủ hạ lưu tình, nếu còn có lần sau, đừng trách ta vô tình!" Khổng Tuyên sau đó cổ vũ Na Tra vài câu rồi trở về phục mệnh, dù sao đây cũng là do La Thiên gọi ra cứu viện tạm thời. "Sư tôn, đám người kia thật gan to tày trời, dám bắt nạt Na Tra!

Từng là bại tướng dưới tay chúng ta thời Phong Thần lượng kiếp

mà cũng dám làm loạn?" Trở lại tầng trời thứ ba mươi ba, Khổng Tuyên vẫn còn chút hậm hực. "Được rồi, đi bế quan đi, chuyện này tạm thời kết thúc, ta sẽ xử lý." "Vâng, sư tôn!" Sau đó, Khổng Tuyên và Lục Áp lại bước vào những năm tháng bế quan dài đằng đẵng.

La Thiên dõi mắt nhìn về phía Hỗn Độn và Ma Giới, lẩm bẩm: "Hừ, năm đó ta thay xà đổi cột đưa các ngươi tới Ma Giới, mà các ngươi báo đáp ta thế này sao?" Tứ Đế tuy bá khí nhưng đối kháng với Lô Châu thì không có gan, La Thiên phát hiện trên người họ có một luồng ma khí khó nhận ra, độ thuần khiết cực cao, cao hơn cả ma khí nguyên thủy của Ma Giới.

Chính luồng ma khí này đã làm loạn thần trí của Tứ Đế, kích phát tiềm lực khiến tu vi bạo tăng, khiến họ dám đối đầu với Lô Châu.

Vô Thiên đã hoàn toàn biến mất, kẻ đứng sau khống chế Tứ Đế bằng ma khí này không ai khác chính là Đại Ma Tôn của Ma Giới – Trụ Vương.

Ánh mắt La Thiên hiện lên vẻ lạnh lùng thâm thúy: "Cuối cùng cũng không nhịn được mà bắt đầu thử thăm dò sao?

Không sợ tam quan sụp đổ à?

Chờ ta bận xong việc trong tay, chúng ta sẽ tính sổ một thể." Lúc này, tại Ma Giới.

Trụ Vương chợt mở mắt, sâu trong đáy mắt đầy vẻ kiêng dè, sát chiêu của Khổng Tuyên quá lợi hại, đối mặt với nó, hắn cũng chỉ có nước vẫn lạc.

Hắn đã gửi gắm một tia thần niệm lên một vị Đại Đế nên đã chứng kiến hết thảy! "Đại vương, không thành công sao?" Thân Công Báo đứng cạnh thấy Trụ Vương thi pháp xong sắc mặt không tốt liền hỏi.

Mấy ngàn năm qua, Thân Công Báo luôn muốn trở lại Tam Giới, rời khỏi Ma Giới âm u này, nhưng nhìn biểu tình của Trụ Vương lúc này, e rằng lại phải chờ thêm ngàn năm nữa.

Tuy La Thiên Đạo Tôn đáng sợ, nhưng La Hầu Ma Tổ cũng không phải hạng vừa, hai người họ kẹt ở giữa sống những ngày tháng khổ sở. "Không sao, có chút sai sót nhỏ thôi, Thân Công Báo, xem xem các Thượng Cổ Ma Thần sắp ra đời chưa?" Lần trước gặp Tinh Không Thú, Trụ Vương đã phải bỏ lại một phần thân thể mới thoát được, sau đó cẩn thận tìm kiếm trong Hỗn Độn mới thấy hai đạo tàn hồn Ma Thần.

Trở về Ma Giới, Trụ Vương lập tức làm theo các bước của hệ thống, luyện hóa Ma Thần, nhờ vào ma nguyên tinh khiết và ma vật của Ma Giới, sau chín chín tám mươi mốt năm, ba vị Hỗn Độn Ma Thần đã lần lượt chuyển sinh.

Hiện tại mới chỉ có tu vi Kim Tiên, cần phải chờ thêm thời gian dài nữa mới trưởng thành.

Trong thời gian đó, Trụ Vương nghe theo kiến nghị của hệ thống, thử thăm dò thực lực chân thực của La Thiên.

Vốn nghĩ thực lực Tứ Đế cường hoành, đệ tử Lô Châu lại đông, để bảo đảm vạn vô nhất thất, La Thiên nhất định sẽ ra tay, ai ngờ Khổng Tuyên bế quan ngàn năm lại xuất hiện.

Khổng Tuyên bế quan quá lâu khiến Trụ Vương cũng quên mất nhân vật này, thực tế không chỉ Trụ Vương mà nhiều người trong Tam Giới cũng đã quên mất vị từng được coi là đệ nhất nhân dưới cấp bậc Thánh Nhân này.

Chỉ cần La Thiên ra tay, hệ thống của Trụ Vương lập tức có thể phân tích các số liệu của hắn.

Nhưng giờ chỉ có số liệu của Khổng Tuyên, hệ thống đối chiếu xong liền đau đớn báo với Trụ Vương rằng hắn không phải đối thủ của Khổng Tuyên dù chỉ một hiệp.

Càng không nói đến việc đối mặt với sư phụ của Khổng Tuyên là La Thiên!! "Hệ thống, thực sự không ai nhận ra sao?" Trụ Vương chỉ việc lén lút đưa ma khí tà ác nhất vào người Tứ Đế, cảm nhận thực lực của Khổng Tuyên mà sống lưng phát lạnh. "Không đâu, tuyệt đối không, chủ nhân yên tâm đi!

Chương 403

Hệ thống sản xuất, tất là tinh phẩm!

Bất kỳ ai cũng không thể nhận ra!" "Không lừa ta chứ?

Hệ thống thực sự có thể khiến ta trở nên hoàn mỹ?" Trụ Vương có chút thiếu tự tin, nếu không có hệ thống kiến nghị, hắn cũng không dại gì đi trêu chọc La Thiên. "Ký chủ nên tin tưởng hệ thống!

Tuyệt đối là vì tốt cho ngài!" Nghe vậy, Trụ Vương mới dần yên tâm, chuyện trở lại Tam Giới xem ra còn lâu hơn dự kiến.

Ngàn năm, vạn năm, vạn vạn năm... trước tiên phải triệt để thống nhất Ma Giới đã.

Tại Thiên Đình, sau khi chứng kiến Tứ Đế thảm bại, không còn ai dám đứng ra chỉ trích Lô Châu nữa, Ngọc Đế sợ đến mức không dám nói nửa lời oán thán, Lô Châu muốn gì cũng không dám từ chối.

Nhưng Thiên Đình vẫn tồn tại những mâu thuẫn không thể điều hòa... chuyện này tạm gác lại.

Lại nói chuyện bốn người Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bị nhốt trong một căn nhà nhỏ, sắc mặt khó coi đến cực điểm, người ngồi ghế trên chính là Thông Thiên.

Bên cạnh Thông Thiên là Như Lai, không, nên gọi là Đa Bảo, ông ta đã để tóc lại, thay bằng đạo bào của Huyền Môn. "Bốn vị đạo hữu, ngàn năm không gặp, không biết còn nhớ Thông Thiên ta không?" Thông Thiên cười như không cười, với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì không nói, nhưng với Lão Tử và Nguyên Thủy cũng gọi là đạo hữu, có thể thấy tình nghĩa huynh đệ năm xưa đã tan thành mây khói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tựa vào nhau, nhắm mắt lại, họ chắc chắn

Thông Thiên không dám làm gì mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì hận không thôi, ý của lão sư là gì?

Ta bị thương, còn Thông Thiên thì được tự do? "Lẽ nào lão sư đang giúp Thông Thiên báo thù trận Vạn Tiên năm đó sao?" Lão Tử nhìn Thông Thiên, ánh mắt phức tạp, thở dài một tiếng: "Sư đệ, đã lâu không gặp, thật đúng là họa phúc khôn lường!" Năm xưa nhìn Thông Thiên bại trận bị đưa về Tử Tiêu Cung, ai ngờ được có ngày hôm nay, chỉ không biết tu vi của Thông Thiên giờ ra sao, lúc đỉnh phong một mình Nhất Khí Hóa Tam Thanh cũng khiến đối thủ phải e dè.

Thông Thiên tự nhiên không dám trực tiếp ra tay giết chóc, nhưng làm chút thủ đoạn thì vẫn được. "Bên ngoài nguy hiểm, hay là ta thiết lập một trận pháp bên ngoài để bảo vệ an toàn cho các vị?" Bốn người không trả lời, tự nhiên hiểu ý của Thông Thiên, trước khi thành Thánh lần nữa, họ sẽ bị nhốt ở đây.

Thông Thiên đưa Đa Bảo ra ngoài, sau đó tùy tay vứt ra một bộ trận kỳ từ trong ống tay áo, linh lực từ trận kỳ bao trùm căn nhà, bốn vị Thánh Nhân bên trong lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, rơi vào một môi trường xa lạ nhưng chắc chắn là chẳng dễ chịu gì. "Nhốt trăm ngày, kết mối thù này." Trước đó Hồng Quân cũng đã cảnh cáo Thông Thiên, nên hắn không dám xuống tay quá nặng.

Đa Bảo vui vẻ nói: "Chúc mừng sư tôn!" "Như Lai, con cũng nên đi rồi." Như Lai trong lòng hụt hẫng, sư tôn gọi mình là Như Lai sao? "Sư... sư tôn, con đi đâu ạ?" "Tự nhiên là về Tây Thiên tiếp tục làm Phật Tổ của con!" Thông Thiên thở dài, ngàn năm qua đi, vật đổi sao dời, Tiệt Giáo vạn tiên triều bái năm xưa không còn nữa, đệ tử Đa Bảo đã là Như Lai của Phật giáo, sao có thể cưỡng cầu nhân quả. "..." Như Lai nghẹn lời, chờ đợi ngàn năm chỉ để nhận kết quả này sao?

Như Lai còn nhớ, lúc mới sinh ra cha mẹ đều mất, ở vùng đất

Hồng Hoang nguy hiểm chỉ như con cừu chờ bị xẻ thịt.

Chính Thông Thiên đã thu lưu, bao nhiêu năm qua, vừa là thầy vừa là cha. "Đi đi, đi đi, Như Lai, hãy đến nơi con nên đến, nếu sau này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm khó, đừng quên vẫn còn sư tôn, ta sẽ luôn chống lưng cho con." Lời của Thông Thiên vừa bá đạo vừa ôn nhu. "Sư tôn..." mắt Như Lai đỏ hoe, "Như Lai tuân mệnh." Thông Thiên gật đầu, nhìn về phía Ngưu Ma Vương ở đằng xa một cái rồi trở về Bích Du Cung.

Ngưu Ma Vương cảm thấy rùng mình một cái, Thiết Phiến công chúa bên cạnh đập vào đầu bò: "Con trâu chết tiệt kia dừng lại làm gì, chẳng lẽ lại tơ tưởng đến con hồ ly tinh nào rồi?" Vợ chồng họ cùng Kim Giác, Ngân Giác đang thừa cơ dọn lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, nguyên nhân đơn giản, có quạt Ba Tiêu âm thì cũng nên có quạt Ba Tiêu dương, và đi kèm quạt Ba Tiêu thì nên có cả lò luyện đan mới đúng bộ.

Những bảo bối ở núi Bình Đỉnh năm xưa Thái Thượng Lão Quân không đòi lại, giờ thì mất sạch.

Vừa rồi Ngưu Ma Vương thấy một vị tiên nữ, không kìm được nhìn thêm một cái, khiến Thiết Phiến công chúa suýt nữa vặn đứt tai bò. "Không... không phải, ta cảm giác có người đang nhìn mình, có lẽ là chủ nhân của ta." Ngưu Ma Vương chính là Quỳ Ngưu năm xưa, vật cưỡi của Thông Thiên, sau khi Thông Thiên về Tử Tiêu Cung thì Ngưu Ma Vương được tự do. "Thiên sát, làm vua một cõi không sướng sao, lại muốn chạy đi làm vật cưỡi cho người ta à?" "Không... không đâu, ta sao có thể chứ, ta còn có vợ mà.

Hôm nào chúng ta đi bái phỏng Giáo chủ đi.

Phải biết không có Giáo chủ thì không có lão Ngưu ta ngày hôm nay." Thiết Phiến công chúa: "Chờ luyện xong đã, Tiểu Kim, Tiểu

Ngân, đan dược trong lò luyện đan này thực sự có thể khiến người ta đẹp hơn sao?" "Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi, tụi em sao dám lừa đại ca đại tẩu chứ?" Kim Giác Ngân Giác cười gật đầu, thực ra ý tưởng dọn lò luyện đan là của hai đứa, sau đó xúi giục vợ chồng Ngưu Ma Vương đi theo cho bớt sợ.

Những ngày tháng luyện đan năm xưa thật đáng nhớ.

Kim Giác Ngân Giác ghét việc không được luyện đan, ghét việc không có tự do khi luyện đan, ghét việc trở thành máy luyện đan.

Giờ lò luyện đan trong tay, muốn luyện lúc nào thì luyện, ha ha ha!

Tại di chỉ Nam Thiên Môn, Na Tra và Ngộ Không hò hét: "Nhanh lên, dọn hết đồ của Lô Châu ta về!" "Ngọc Đế lão nhi, nhìn xem." Ngọc Đế cười gượng, nén nước mắt và nỗi đau: "Ta... ta không sợ vất vả sao?" "Ái chà, thành ý của Ngọc Đế thật khiến người ta cảm động, nhưng không cần ngài đích thân tiễn đâu, tặng chúng tôi ít quà cáp coi như cảm tạ là được rồi." Mặt Ngọc Đế méo xệch, dở khóc dở cười, đúng là cực phẩm trong đám cường đạo mà. "Cái đó, ta chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, Đại Thánh, tạm biệt!" Chuồn lẹ thôi, không dây vào được thì trốn không được sao?

Chương 404

Ngọc Đế gượng cười, nhìn đồ đạc bị vét sạch sành sanh. "Ngọc Đế, đi hết rồi..." Thái Bạch Kim Tinh cười hì hì. "Hoạn nạn mới thấy chân tình, Thái Bạch..." Ngọc Đế cảm khái, từ đầu đến cuối chỉ có Thái Bạch đối xử tốt với mình.

Ngọc Đế chưa nói dứt lời, Thái Bạch Kim Tinh đã tiếp lời: "Đi hết rồi, tôi đương nhiên cũng phải đi, phiền Ngọc Đế nhường đường một chút, để tôi lấy đồ của tôi." Đồ của ông?

Ngọc Đế nhìn xuống đất, chỗ này nhẵn thín, bóng loáng đến mức soi gương được, lấy đâu ra đồ của ông? "Phiền Ngọc Đế đại nhân nhường đường." Ngọc Đế hậm hực trừng mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh một cái, rồi nhìn về phía Ngộ Không đang vác cây Bàn Đào, vừa ăn đào vừa bay đi mất.

Sau đó Thái Bạch Kim Tinh khiêng luôn cả tòa đại điện đi...

Ngọc Đế ngơ ngác đứng giữa mây trời, bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Đêm đó, Ngọc Đế và Vương Mẫu ngủ trong một căn lều nhỏ làm từ mây.

Hiện tại trong đám người này, Ngọc Đế chỉ muốn đánh mỗi Thái Bạch Kim Tinh, đi theo ông ta lâu như vậy, quá hiểu tính nết của ông ta nên chiêu nào cũng đâm trúng tim đen.

Vương Mẫu cũng mắng một tiếng Thái Bạch Kim Tinh, cái giường băng ngọc bà ta yêu thích nhất cũng bị khiêng đi mất rồi.

Dưới sự thúc ép của Vương Mẫu, Ngọc Đế quyết định phải ra dáng nam nhi, thế là ông ta đi tìm Hồng Quân Đạo Tổ, nhà bị cướp

sạch rồi, chỉ còn biết tìm đại ca thôi.

Với tư cách là thiện thi của Hạo Thiên, Trương Bách Nhẫn trong lòng đầy phẫn uất, bản tôn không biết đi đâu, chắc là chạy đi đâu đó tu luyện rồi, chẳng quản việc gì, bỏ lại ông ta bơ vơ, thật là đáng thương.

Ngoài Tử Tiêu Cung, Ngọc Đế gặp lại huynh đệ đạo đồng năm xưa, Hồng Quân đã biết Ngọc Đế sẽ đến nên đặc mệnh đạo đồng đứng đợi sẵn. "Hạo Thiên huynh, khóc lóc thế này là ý gì?

Làm Ngọc Đế, làm chủ Tam Giới mà không vui sao?" Vị đồng tử năm xưa ghen tị không thôi, cùng là tiên đồng mà người ta lại được làm Ngọc Đế. "Sư đệ không biết nỗi khổ của ta đâu, Tứ Đế bắt nạt ta, con khỉ kia bắt nạt ta, Như Lai bắt nạt ta, tất cả mọi người đều bắt nạt ta..." Ngọc Đế vừa nước mắt vừa nước mũi kể khổ.

Ông ta cùng Dao Trì là những người đầu tiên theo phục dịch Hồng Quân Đạo Tổ, nên tự coi mình là sư huynh. "Sư huynh xem ra làm Ngọc Đế khổ quá nhỉ, hay là để đệ đổi cho huynh nhé?" Tiên đồng cười, lộ ra ánh mắt đầy hy vọng. "..." Tuy làm Ngọc Đế khổ, làm tiên đồng thì vô ưu vô lự, nhưng Trương Bách Nhẫn thà làm Ngọc Đế còn hơn.

Thứ quyền lực đó, nếm mùi vị rồi thì khó lòng buông tay, kể cả là Chuẩn Thánh cũng thế!

Huống chi làm Thiên Đế có thể hiệu lệnh Tam Giới, là chí tôn trên danh nghĩa của Tam Giới, sao một đạo đồng ở Tử Tiêu Cung có thể so sánh được. "Sư đệ nói đùa rồi, chức Ngọc Đế là mệnh trời, do Đạo Tổ quyết định, chúng ta sao có thể tự tiện giao dịch?" Ngọc Đế cười xòa, đem Thiên Đạo ra lấp liếm. "Ha ha ha, sư huynh chắc không biết đâu, ý của đệ cũng chính là ý của Đạo Tổ." Tiên đồng cười như không cười nhìn Ngọc Đế, khiến ông ta rùng mình một cái.

Gì cơ?

Ý của Đạo Tổ?

Lúc này, Ngọc Đế nghe thấy một giọng nói kỳ quái trong đầu: "Làm gì thế?

Chút đó mà cũng không nhịn được?

Đừng quên ta đặt tên cho ngươi là Bách Nhẫn có hàm nghĩa gì, chính là bảo ngươi phải nhẫn." Đó chính là bản tôn Hạo Thiên, không biết đang từ nơi nào truyền âm cho Ngọc Đế.

Khóe miệng Ngọc Đế hơi giật giật, ý là bảo ta phải nhẫn nhục sao?

Ta không nhịn được là vì người ta chưa cưỡi lên đầu ngươi đấy thôi!

Hơn nữa, ta là thiện thi của ngươi, vinh nhục có nhau, giờ người ta giẫm lên đầu ta rồi mà ngươi còn nói giúp người ngoài.

Ngọc Đế hiểu rồi, cảm thấy phải xứng với cái tên này, nhẫn, nhịn đi, Bách Nhẫn, Thiên Nhẫn, Vạn Nhẫn.

Tiên đồng nhìn Ngọc Đế rời đi, chặc lưỡi, đúng là có phúc mà không biết hưởng, là ta thì quyền lực cầm chắc trong tay, mỗi ngày yến tiệc đàn hát có phải sướng không, lo nghĩ làm gì cho mệt.

Tiên đồng vào bẩm báo với Hồng Quân, Hồng Quân nghe xong gật đầu, không nói gì. "Lão sư..." tiên đồng khẽ gọi.

Hồng Quân lại mở mắt: "Con tò mò tại sao ta không giúp thiện thi của Hạo Thiên đúng không?" Tiên đồng gật đầu, bình thường thì có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng lần này người ta thực sự đã quá đáng rồi. "Thiên ý là vậy." Hồng Quân lẩm bẩm, không nói thêm.

Ngọc Đế đầy bụng phẫn uất không về Thiên Đình mà đến Lô

Châu tìm Dao Cơ. "Em gái à, ngàn năm không gặp, anh trai sắp chết mất rồi." Ngọc Đế vừa thấy Dao Cơ là khóc bù loa lên, dáng vẻ đó thật khiến người ta thương cảm.

Dao Cơ cũng ngẩn người, không ngờ vị Ngọc Đế cao cao tại thượng lại khóc như một đứa trẻ, càng không ngờ một đại nam nhân lại khóc thảm hơn cả con gái.

Nhưng Dao Cơ vẫn nhớ những chuyện năm xưa, khi anh trai đối xử với chồng và con trai cả của mình thế nào, liền lạnh mặt: "Cơn gió nào thổi Ngọc Đế đến đây quỳ lạy tôi thế này, tôi gánh không nổi đâu." Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ông trời có tha cho ai bao giờ?

Ngọc Đế nghe vậy càng khóc dữ hơn: "Em gái, anh sai rồi, nhưng xin niệm tình máu mủ mà cứu anh với." "Hừ hừ, Ngọc Đế là chủ Tam Giới, sống tốt như vậy, tôi chỉ là một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, cứu thế nào được?" Bởi vì Ngọc Đế quá hèn nhát nên không ai đe dọa đến tính mạng ông ta, ông ta chỉ là không quen với cuộc sống nghèo khó thôi.

Trước đây cẩm y ngọc thực, tiên nữ vẫy tay là có, múa hát tưng bừng.

Chương 405

Ra ngoài có xe rồng, lúc nào cũng có một đoàn người theo hầu, phô trương hết mức.

Phẩy tay một cái là có mười vạn thiên binh thiên tướng, là người thống trị trên danh nghĩa của Tam Giới, quyền thế ngút trời.

Quyền lực giống như thuốc phiện, có thể khiến người ta đắm chìm, khiến người ta điên cuồng, vào khoảnh khắc Ngọc Đế tận hưởng vinh hoa phú quý, nội tâm ông ta đã giống hệt con người rồi.

Việc tước đoạt tất cả những thứ đó của ông ta chẳng khác nào lấy mạng ông ta.

Lúc này Ngọc Đế đang kêu cứu mạng.

Nhưng Dao Cơ dù sao cũng là người phụ nữ lương thiện, nếu không năm xưa đã chẳng kết duyên với phàm nhân, thấy anh trai quỳ trước mặt cũng động lòng trắc ẩn, thở dài một tiếng: "Anh à, những thứ đó thực sự quan trọng đến thế sao?

Quyền lực uy nghiêm, năm đó còn quan trọng hơn cả em gái ruột à?" "Đại đạo vô tình, nhưng con người có tình, anh đi đi!

Nếu không tôi sẽ gọi người đấy!" Dao Cơ nghiến răng, phẩy tay đuổi đi.

Phụ nữ thường khẩu xà tâm phật, Dao Cơ thực ra đã đi tìm Dương Thiền để cầu tình.

Tại Đại La Thiên phía trên tầng trời thứ ba mươi ba, La Thiên tổ chức tiệc tẩy trần cho những công thần trở về từ lượng kiếp. "Ngộ Không, lần này công lao của ngươi lớn nhất, nói đi, ngươi muốn gì?" "Đạo Tôn, chẳng phải chúng ta đã đào ba ngàn gốc cây Bàn Đào từ

Thiên Đình về sao?

Lão Tôn cũng chẳng có chí hướng gì lớn, chỉ xin được thay Đạo Tôn cai quản ba ngàn gốc cây Bàn Đào đó." Nói đoạn, Hầu ca không kìm được xoa xoa cái bụng tròn lẳn, chảy nước miếng.

Con khỉ này, La Thiên cười mắng, mấy ngày nay Ngộ Không béo lên trông thấy, ai mà chẳng biết là tại sao. "Còn yêu cầu nào khác không?" La Thiên hỏi tiếp. "Đạo Tôn, con nghĩ rồi, con sợ một mình con chăm sóc không tốt, phụ lòng tin tưởng của Đạo Tôn, nên con muốn đưa đám khỉ con cháu ở Hoa Quả Sơn đến giúp một tay." Tôn Ngộ Không gãi gãi sau đầu, vẻ mặt ngượng nghịu nói. "Phụt!" Ngưu Ma Vương không nhịn được phun cả cơm ra ngoài, nếu thêm cả đám khỉ con cháu kia nữa thì Bàn Đào còn sót lại quả nào không? "Được được, ta thưởng phạt phân minh, Ngộ Không, ta đồng ý!" La Thiên cười đáp ứng, dù sao nhân khẩu Lô Châu cũng đông, chia Bàn Đào cho từng người không thực tế, để Ngộ Không dẫn người cai quản cũng được.

Tôn Ngộ Không vốn không keo kiệt, tin rằng hắn sẽ chia cho đám bạn nhậu, mà đám bạn nhậu đó toàn là cao tầng của Lô Châu.

Hơn nữa, vườn Bàn Đào nhà mình nằm trong tay mình, muốn quậy thế nào cũng được, La Thiên chẳng thấy tiếc.

Vả lại, đào của Vương Mẫu không chỉ kém xa đào của Tây Vương Mẫu mà còn thua xa vài bậc, trong mắt La Thiên, đó chẳng qua là loại quả hơi ngon một chút mà thôi. "Đa tạ Đạo Tôn, Đạo Tôn, con nghe nói ngài còn có cây Bàn Đào gốc..." Trán La Thiên nổi đầy gân xanh, con khỉ này, dám nhắm vào cả đồ của ta sao.

La Thiên cười mắng: "Khỉ con, còn quậy nữa là ta ném ngươi xuống dưới đấy!" "Ha ha ha!" Na Tra, Ngưu Ma Vương và mấy người khác cười lớn.

Ngộ Không xoa đầu khỉ, cười bồi: "Đạo Tôn nói đùa, nói đùa thôi, lão Tôn sẽ xuống ngay đây." Lúc này Dương Thiền đi vào, cúi đầu bái La Thiên: "Sư bá!" Phải công nhận Dương Thiền càng lớn càng xinh đẹp, quanh thân phủ một tầng tiên khí mờ ảo, khí chất siêu phàm, thậm chí trong thời gian Vô Thiên lượng kiếp còn được bình chọn là một trong những tiên tử đẹp nhất Tam Giới, khiến vô số nam tu mê mẩn.

Ánh mắt mọi người kỳ quái nhìn về phía Dương Tiễn, Dương Thiền là em gái Dương Tiễn, nhưng tính theo vai vế khác, Dương Thiền lại là sư thúc của Dương Tiễn.

Dương Tiễn thở dài, mấy người này thật là làm quá. "Dương Thiền, có chuyện gì sao?" La Thiên đặt chén rượu xuống, hơi ngạc nhiên vì Nữ Oa đã phái đệ tử đến trước.

Chuyện Dương Thiền nói đương nhiên là về Ngọc Đế, phụ nữ rốt cuộc vẫn mềm lòng, Dao Cơ cầu Dương Thiền xin tình cho Ngọc Đế.

Dương Thiền đã thỉnh cầu, La Thiên tự nhiên không thể làm ngơ, nhưng cũng không thể làm quá tuyệt. "Ngộ Không à, mai đem tặng Ngọc Đế vài cái hạt Bàn Đào đi." "Còn có tiên hạc nữa, bao giờ tiên hạc đẻ trứng thì mang trứng qua tặng." "Có mấy cái màn che rồng của Ngọc Đế trước kia, chọn mấy cái cũ nát đưa lại cho ông ta!" "Lỗ Ban và Công Ban đều đến đây rồi, không ai muốn quay về sao?" Lỗ Ban và Công Ban là hai bộ phận cơ sở của Thiên Giới, phụ trách xây dựng phủ đệ cho các tiên nhân, những kiến trúc tuyệt mỹ của Thiên Giới đều từ tay họ mà ra.

Nhưng ở Thiên Giới, họ thuộc tầng lớp thấp kém, chỉ là những tiểu tiên không vào được chính điện.

Nhưng ở Lô Châu thì khác, giờ đây ngưỡng cửa nhà họ bị giẫm nát, yêu quái cầu xây nhà đông như trẩy hội, họ còn được bình chọn là

mười nhân vật hoặc đoàn thể được yêu thích nhất Thiên Giới.

Giữa Thiên Đình và Lô Châu, Công Ban và Lỗ Ban chọn bên nào là chuyện hiển nhiên.

Tổng không thể ép người quá đáng chứ?

La Thiên nói: "Nếu đã không ai muốn về, vậy thế này đi, cho Ngọc Đế cử vài người đến đây học tập giao lưu." La Thiên không dồn vào đường cùng, tất cả mọi thứ đều để lại cho Ngọc Đế một phần nhỏ, ai không muốn đi thì cho Ngọc Đế phái người đến học.

Dù sao cũng để lại cho Ngọc Đế một mồi lửa nhỏ. "Đúng rồi, trả Thái Bạch Kim Tinh lại cho Ngọc Đế, cảm ơn ông ấy đã thay Lô Châu dọn đồ giúp ta!" La Thiên thấy Thái Bạch Kim Tinh thật sự có chút phiền, ngày nào cũng nịnh hót khiến La Thiên nổi hết da gà.

Ngọc Đế chịu áp bức, nhưng có Thái Bạch Kim Tinh là cây hài ở bên, đủ trò nịnh hót, cuối cùng Ngọc Đế cũng dần khuây khỏa.

Thậm chí ông ta còn khinh miệt Tứ Đế rằng: bắt nạt ta thì giỏi, nhưng trong mắt ta, các ngươi chẳng là cái thia gì!

Nhưng giờ Thái Bạch Kim Tinh không ở đó, Ngọc Đế cuối cùng cũng nhận ra thất bại của mình.

La Thiên cảm thấy Ngọc Đế sở dĩ cứ đi tìm người này người kia là vì không có "thánh nịnh" Thái Bạch Kim Tinh an ủi.

Ngưu Ma Vương nhận lệnh đi ngay, một lát sau quay lại cười lớn. "Lão già Thái Bạch đó buồn cười thật, vừa nghe tin phải về Thiên Đình là đổ bệnh ngay, ngất xỉu luôn.

Nhưng khi tôi ném lão trước mặt Ngọc Đế thì lại chẳng sao cả, lại cười hì hì đấm lưng cho Ngọc Đế." Quả nhiên, Ngọc Đế bôn ba khắp Tam Giới mục đích là đòi lại Thái Bạch.

Từ khi Thái Bạch trở về, Ngọc Đế không quậy nữa, cái uy phong trước kia lại trở lại, thậm chí còn tưởng mình là nhất Tam Giới...

Chương 406

Sau một hồi chúc mừng và sắp xếp, mọi người ở Lô Châu đều đi bế quan để tiêu hóa khí vận của lượng kiếp.

Nhiệm vụ chủ yếu của Ngộ Không là kích phát tàn hồn Ma Thần, thành công thăng cấp Chuẩn Thánh, hai lần bộc phát trước đó chỉ là tạm thời.

Nhiệm vụ của Na Tra là đạt tới Đại La đỉnh phong, chuẩn bị cho Chuẩn Thánh.

Những người khác cũng đều có nhiệm vụ do La Thiên bố trí, không hoàn thành không được xuất quan.

Ba năm sau, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vẫn tu luyện trong trận pháp của Thông Thiên, lúc này bốn người đã trở lại Đại La đỉnh phong.

Đột nhiên, không gian trong pháp trận sụp đổ, một hố đen vặn vẹo xuất hiện, phía bên kia hố đen là một vùng Hỗn Độn lạnh lẽo, tĩnh mịch. "Hồng Mông Tử Khí, ha ha ha!

Đúng là Hồng Mông Tử Khí rồi, La Hầu quả nhiên là huynh đệ tốt!" Một giọng nói u linh nửa cười nửa khóc vang lên.

Bốn người chỉ vừa nghe thấy âm thanh quỷ dị đó đã thất khiếu chảy máu, tâm thần chấn động, toàn thân lạnh toát.

Một cảm giác nguy hiểm bao trùm lấy bốn người khiến họ rùng mình.

Các Hỗn Độn Ma Thần đã chuẩn bị ba năm để xé rách không gian.

Họ đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Nhưng nhờ vào thân thể Ma Thần cường hoành, thậm chí có thể tạm thời sở hữu sức mạnh của Thánh Nhân!

Những kẻ này có quan hệ khá tốt với La Hầu, năm xưa khi La Hầu tung hoành Hồng Hoang, có Ma Thần bị Bàn Cổ giết chết hóa thành Tinh Không Thú, có kẻ may mắn thoát khỏi tay Bàn Cổ.

Vì sợ Bàn Cổ nên họ không dám bén mảng tới Hồng Hoang, nhưng trước khi chết, Vô Thiên đã dùng phương thức đặc biệt truyền tin cho những Hỗn Độn Ma Thần này.

Sự cám dỗ của Hồng Mông Tử Khí quá lớn, cuối cùng họ cũng bước lên hành trình tới Hồng Hoang. "Tên Lão Tử kia, ha ha ha, oan gia ngõ hẹp, đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Hôm nay gặp phải Dương Cúc ta đây, hãy làm một ngọn cỏ dưới miệng ta đi." Giọng nói nghe vừa lạ vừa quen...

Lão Tử hồi tưởng lại quá khứ, không khỏi hối hận, lúc đó ở trong Hỗn Độn tìm một gốc dược liệu cần dùng, có gặp một con lạc đà có cây liễu mọc trên lưng.

Sau khi đánh bại nó, Lão Tử vốn có thể đuổi cùng giết tận, nhưng vì vội luyện đan nên đã tha cho nó một con đường sống.

Giờ hối hận thì đã muộn. "Đó chẳng phải Chuẩn Đề đạo nhân sao?

Năm xưa ta giả chết mới thoát được, không ngờ có ngày hôm nay nhỉ?

Tiếc là hôm nay ngươi không thoát được đâu, ha ha ha ha!" Trên một khối cầu khổng lồ mọc ra vô số cánh tay, trên mỗi cánh tay có hàng chục con mắt, những con mắt đó lóe lên ánh sáng ngũ sắc rực rỡ nhưng đầy sát khí.

Trùng hợp vậy sao?

Tại sao ai cũng có thù oán với họ thế này, bốn người tuyệt vọng nhắm mắt lại, đều là tại Thông Thiên hại bọn họ!

Rơi vào tay đám này, ngay cả một cái chết nhẹ nhàng cũng không có, chắc chắn sẽ bị hành hạ sống không bằng chết.

Nếu không có pháp trận của Thông Thiên, có lẽ họ đã có cơ hội chạy thoát.

Tại Bích Du Cung, Ngưu Ma Vương đưa Thiết Phiến công chúa đến làm khách, Quy Linh Thánh Mẫu cũng ở đó.

Ngưu Ma Vương chưa bế quan xong đã ra ngoài, La Thiên sau khi hiểu rõ nguyên nhân hậu quả tự nhiên đồng ý cho Ngưu Ma Vương đến Bích Du Cung.

Dù sao chỉ dạy tu vi là việc tốn thời gian, đệ tử của Thông Thiên thưa thớt, biết đâu có thể chỉ điểm cho lão Ngưu một vài điều, đó là cơ duyên của lão.

Lúc này, mấy người đang đàm tiếu về những chuyện thú vị trong Tam Giới suốt ngàn năm qua, Thông Thiên thỉnh thoảng cười, thỉnh thoảng trầm ngâm, bầu không khí rất tốt.

Đột nhiên thần sắc Thông Thiên ngưng đọng, sát khí mãnh liệt bộc phát khắp người. "Có kẻ muốn sát hại sư huynh ta!

Hỗn Độn Ma Thần, gan to thật đấy." "Quy Linh, đi theo ta!" Thông Thiên gọi Quy Linh, liếc nhìn Ngưu Ma Vương một cái, định nói gì đó nhưng lại không mở miệng. "Sư tôn, có chuyện gì vậy?

Lão Ngưu ta vừa là người Lô Châu, cũng là người Tiệt Giáo mà." "Được, đi theo ta, có Hỗn Độn Ma Thần muốn cướp Hồng Mông Tử Khí của sư huynh ta!" Mấy người lập tức nghiêm túc, Ngưu Ma Vương nói: "Sư tôn, mấy người đó là tự làm tự chịu thôi mà...

á á á, đau đau đau, sao ngài lại vặn tai con?" Quy Linh giáo huấn:

"Lão Ngưu, phải nhớ lấy, Thánh Nhân là người của Hồng Hoang, tranh giành thế nào cũng là chuyện trong nhà Hồng Hoang, không thể vì ân oán cá nhân mà để Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay kẻ ngoại tộc." "Làm vậy là có lỗi với Hồng Quân Đạo Tổ, có lỗi với Bàn Cổ Phụ Thần, là tội nhân của cả Hồng Hoang đấy." Thông Thiên gật đầu, tranh giành thế nào cũng là chuyện trong nhà, trước mặt ngoại tộc phải đồng tâm hiệp lực. "Lão Ngưu hiểu rồi, làm thôi, chẳng lẽ lại thêm một Vô Thiên nữa sao?

Giết sạch, giết sạch hết." Ngưu Ma Vương hào khí ngút trời nói. "Ừm, thả lỏng đi, đừng phản kháng, ta đưa các con đến hiện trường!" Thông Thiên phẩy tay một cái, không gian xung quanh đột nhiên dao động mạnh mẽ, ngay sau đó một luồng ánh sáng ôn hòa bao bọc lấy mấy người họ.

Khi nhóm Lão Tử định liều chết một phen thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một hư không pháp trận đầy phù văn bao quanh, bóng dáng nhóm Thông Thiên từ hư biến thực hiện ra. "Sư đệ!" Lão Tử và Nguyên Thủy lệ nóng doanh tròng, vào thời khắc mấu chốt, vẫn là sư đệ nhà mình hướng về mình. "Hừ, quả nhiên đã đến!" Thông Thiên không để ý đến họ, mà lạnh lùng hừ một tiếng với đám Hỗn Độn Ma Thần kia.

Chương 407

Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe vậy cũng đã hiểu ra, không khỏi tức tối: hóa ra mình bị đem làm mồi nhử sao?!

Đúng vậy, đây chính là cái cục mà Thông Thiên thiết lập để dẫn dụ Hỗn Độn Ma Thần sập bẫy.

Lúc trước khi cùng Hồng Quân đi xuống, hắn đã cảm nhận được trước khi chết Vô Thiên đã phát một luồng năng lượng kỳ lạ vào Hỗn Độn và đã nói với Thông Thiên.

Tuy không hiểu ý nghĩa nhưng Thông Thiên cũng đoán được đôi phần.

Thông Thiên tụ tập bốn vị Thánh Nhân lại, một là để xả giận, hai là sợ họ bị tiêu diệt từng người một.

Quả nhiên, đám Hỗn Độn Ma Thần này đã lần theo dấu vết mà La Hầu để lại trên người bốn vị Thánh Nhân, sau đó xé rách không gian giết tới. "Thánh Nhân sao, ha ha, năm đạo Hồng Mông Tử Khí, mọi người đừng tranh nữa, năm người chúng ta mỗi người một đạo!" Giọng nói quái dị, hung tợn lại vang lên. "A!" "A!" Ngưu Ma Vương và Thiết Phiến công chúa nghe thấy tiếng đó, tâm thần như bị thứ gì đó va đập mạnh, ngã gục xuống đất, toàn thân co giật, Thông Thiên vội vàng dùng pháp tráo bảo vệ hai người.

Quy Linh Thánh Mẫu tu vi Chuẩn Thánh nên không sao, nhưng tâm thần vẫn run rẩy. "Đã bảo rồi, thực lực không đủ thì đi trước đi." Thông Thiên sau đó đưa vợ chồng Ngưu Ma Vương ra ngoài. "Thực lực của mình yếu quá, không giúp được gì cả." "Yên tâm đi, sư phụ chắc chắn có thể ứng phó được." "Nhưng nhỡ đâu thì sao?

Không được, mình phải cầu cứu Đạo Tôn!" Hai người lo lắng bồn

chồn.

Cao tầng Lô Châu đều có bùa bảo mệnh do La Thiên ban cho, chỉ cần bóp nát, La Thiên sẽ cảm nhận được và đến ứng cứu với tốc độ nhanh nhất.

Ngưu Ma Vương lập tức lôi bùa trong người ra bóp nát.

Tại Đại La Thiên, La Thiên đang phác thảo bản đồ Yêu Giới chợt mở mắt, lẩm bẩm: "Với năng lực của hắn mà cũng gặp nguy hiểm sao?

Chẳng lẽ Thông Thiên làm khó, để xem thử thế nào." Trong đại điện. "Khẩu khí lớn thật, ngay cả Thánh Nhân cũng không để vào mắt, tìm chết!" Thông Thiên đại nộ, mười tám lá trận kỳ cùng xuất hiện, một sát trận âm u diệt thế từ từ tiến về phía không gian vỡ nát.

Tru Tiên Kiếm Trận và trận đồ đều đang ở trong tay, những năm qua hắn lại tế luyện thêm một tòa sát trận, gọi là Mười Tám Diệt Thần Đại Trận, cũng có vài phần uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ cần đám Hỗn Độn Ma Thần này bước vào trận pháp, chờ đợi chúng chỉ có số phận bị nghiền nát.

Nhưng ngay lúc đó! "Ha ha ha, nhìn có vẻ lợi hại đấy!" Phía sau Thông Thiên vang lên một giọng nói quái dị tương tự.

Thông Thiên lạnh sống lưng, vội vàng quay đầu lại, phát hiện mặt bốn vị Thánh Nhân bốc đầy hắc khí, nở nụ cười quỷ bí, sau đó cả bốn đồng loạt đánh về phía Thông Thiên. "Không xong, đại ý rồi!

Bốn người họ đã sớm bị ma khí của Hỗn Độn Ma Thần khống chế." Sắc mặt Thông Thiên cực kỳ khó coi, hắn dừng vận hành trận pháp, nhưng vì ở quá gần nên bốn đạo hắc quang đã bắn trúng người hắn. "Phụt!" Lúc này, toàn thân Thông Thiên tỏa ra hắc khí, khóe miệng rỉ ra một vệt máu đen. "Ha ha ha, Thánh Nhân cũng chỉ đến thế

thôi sao!" "Hỗn Độn Ma Thần thật mạnh mẽ!" Năm tôn Hỗn Độn Ma Thần, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu đánh trực diện với Thông Thiên thì tuyệt đối không có cơ hội thắng.

Nhưng nếu đánh lén thì lại khác, pháp thuật trên người tuy không ảnh hưởng nhiều tới Thánh Nhân, nhưng quy tắc Hỗn Độn hàm chứa trong đó sẽ gây ra những tác động nhất định.

Đương nhiên, nếu giao phong chính diện, những chiêu thức lòe loẹt của đám Ma Thần này chỉ tổ làm chậm tốc độ thất bại của chúng mà thôi. "Hừ, tiểu xảo rẻ tiền!" Thông Thiên chẳng hề bận tâm, vết thương nhỏ này lập tức lành lại, thân thể Thánh Nhân đâu phải chuyện đùa?!

Nhưng bốn vị Thánh Nhân kia đâu dễ bỏ qua, lại thêm một đạo pháp thuật nữa, có điều lần này nhắm vào Quy Linh Thánh Mẫu.

Thông Thiên lần này đã sớm chuẩn bị, hộ tráo pháp lực mở ra, trực tiếp chắn trước mặt Quy Linh Thánh Mẫu. "Sư tôn!" Thông Thiên nhe răng, cũng không có gì đại ngại, khi đã có tâm phòng bị thì những đòn tấn công này chẳng khác gì gãi ngứa.

Bốn vị Thánh Nhân bị khống chế liên tiếp ra tay, từng đạo pháp thuật không mấy quan trọng đánh lên người Thông Thiên. "Sư tôn, để con!" Quy Linh Thánh Mẫu định dùng pháp bảo tấn công bốn người kia. "Không, đừng, đây là pháp thuật khống chế lòng người của Hỗn Độn Ma Thần, tu sĩ Hồng Hoang chúng ta chưa hiểu rõ, nhỡ đâu làm thương tổn các vị sư thúc thì sao?" "Nhưng sư tôn, năm xưa chuyện cũ đã qua, họ cũng không nên làm như vậy chứ." Quy Linh Thánh Mẫu sốt ruột nói.

Nhìn đám Hỗn Độn Ma Thần điên đảo hư không, thủ đoạn quỷ dị, phòng không khéo là trúng chiêu, cô không khỏi lo lắng. "Chuyện cũ như gió thoảng." Thông Thiên cảm khái nói: "Tất cả đã qua rồi, đều là

đệ tử của lão sư, nhớ lấy, Quy Linh không được làm thương tổn sư thúc, ta nên giải quyết năm tên khốn kiếp kia trước đã." "Giải quyết xong chúng thì mọi chuyện sẽ tự khắc được hóa giải." Thông Thiên tiếp tục bố trí pháp trận, gia tăng sức mạnh cho trận pháp.

Mấy tên Hỗn Độn Ma Thần kia rơi vào sát trận ngút trời, đi đâu cũng bị hạn chế, không khỏi gào thét liên hồi, chiến lực bộc phát nhất thời khiến Thông Thiên cũng phải kinh tâm.

Đột nhiên, một vết nứt không gian khác xuất hiện, một đạo hắc quang mạnh mẽ xé không lao tới, bắn thẳng về phía Thông Thiên, Thông Thiên lạnh hừ một tiếng, dùng Tú Lý Càn Khôn thu luôn đạo hắc quang đó vào.

Nhưng tranh thủ lúc đó, năm tên Hỗn Độn Ma Thần đã thừa cơ chui vào vết nứt hư không do đạo hắc quang xé ra và chạy mất hút.

Lúc này, bốn vị Thánh Nhân nhập ma càng thêm điên cuồng.

Họ không tấn công Thông Thiên nữa mà quay sang đánh lẫn nhau.

Sau vài chiêu, cả bốn đồng loạt hộc máu đen. "Khốn kiếp, đám Hỗn Độn Ma Thần này gian giảo thật, lấy mạng của sư huynh để buộc ta không được truy đuổi, ta trước tiên...

Chương 408

chờ đã, Hồng Mông Tử Khí đâu?" Thông Thiên đại kinh thất sắc, vội vàng dùng pháp lực kiểm tra lại một lần nữa, mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng trên trán, Hồng Mông Tử Khí trên người bốn người đã biến mất.

Hỗn Độn Ma Thần đã chuẩn bị nhiều năm, nhất là kẻ mang tên Mãn Thiên Hải Khiếu kia đã chuẩn bị rất kỹ, nếu không phải Thông Thiên có tâm quan sát thì căn bản không thể phát hiện Hồng Mông Tử Khí đang ở đâu.

Vừa rồi năm tên Hỗn Độn Ma Thần sau khi lấy được bốn đạo Hồng Mông Tử Khí đã tranh chấp việc phân chia ngay tại chỗ, nếu không thì chúng đã chuồn từ lâu rồi. "Quy Linh, trông chừng họ, đám Hỗn Độn Ma Thần kia chưa đi xa đâu." Thông Thiên không kịp trục xuất tà khí trên người bốn vị Thánh Nhân, nhân lúc vết nứt không gian còn đó, hắn liền đuổi theo đám Ma Thần kia.

Để lại Quy Linh Thánh Mẫu định kiểm tra thương thế của bốn người, ai ngờ bốn người mắt lóe hắc quang, nở nụ cười quái dị, lại một lần nữa tấn công Quy Linh Thánh Mẫu.

Lúc này bốn người đã trọng thương, Quy Linh Thánh Mẫu đối phó tự nhiên thấy dễ dàng.

Sau vài chiêu, thấy không làm gì được Quy Linh Thánh Mẫu, họ lại quay sang đánh nhau.

Quy Linh: "..." Tà khí của Hỗn Độn Ma Thần quả thực gian xảo, Quy Linh Thánh Mẫu vừa tới ngăn cản, bốn người lại đánh về phía cô...

Quy Linh Thánh Mẫu hơi đau đầu, dứt khoát làm một lèo bẻ gãy

tay chân của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, khiến hai người không thể nhúc nhích.

Đang định giải quyết nốt Lão Tử và Nguyên Thủy thì đại điện đột nhiên vỡ nát, một luồng uy áp từ trên trời giáng xuống.

Chính là La Thiên nhận được tin của Ngưu Ma Vương đã đến.

Tà khí Ma Thần còn sót lại, vết nứt không gian sắp biến mất, bốn vị Thánh Nhân quỷ dị.

Tất cả khiến La Thiên có một dự cảm không lành. "Thông Thiên đạo hữu đâu?" "Họ cướp Hồng Mông Tử Khí chạy rồi, sư tôn đã đuổi theo." Quy Linh Thánh Mẫu hơi vất vả khống chế Lão Tử và Nguyên Thủy, đánh không được, làm bị thương cũng không xong, thật là phiền phức.

La Thiên không kịp suy nghĩ nhiều, niệm động chú ngữ, mười pho thần tượng xuyên qua thời không hiện ra bên cạnh hắn.

Mười pho thần tượng này không ngoại lệ, tất cả đều tỏa ra khí tức Chuẩn Thánh mạnh mẽ.

Sau đó La Thiên dẫn theo thần tượng bước vào vết nứt không gian, vừa tiến vào mặt phẳng Hỗn Độn thì vết nứt không gian chợt biến mất.

May mà kịp lúc, để tạo ra vết nứt này chắc hẳn đám Hỗn Độn Ma Thần đó đã tốn không ít công sức, nếu vết nứt biến mất thì việc tìm lại chúng giữa Hỗn Độn mênh mông chẳng khác nào mò kim đáy bể.

La Thiên nhắm mắt cảm thụ khí tức Ma Thần, có năm đạo tà khí đang chạy theo các hướng khác nhau.

Quả nhiên là vậy, đây cũng là lý do La Thiên triệu hồi thần tượng, nhỡ đâu chúng tản ra chạy mất thì sao?

Hồng Mông Tử Khí của Hồng Hoang không được để mất một đạo nào!

La Thiên xác định rõ hướng, chia chín pho thần tượng thành ba tổ đi truy đuổi ba tên Ma Thần, đích thân La Thiên đuổi theo một tên.

Pho còn lại đi theo hướng của Thông Thiên, La Thiên tin tưởng thực lực của Thông Thiên nhưng vẫn phái một pho thần tượng tới hỗ trợ phòng khi bất trắc.

Lúc này, Thông Thiên đã dồn tên quái vật nghìn tay vào đường cùng, Diệt Thần Trận đã phong tỏa hoàn toàn đường lui của hắn. "Thông Thiên, trên người ta không có Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí ở trên người bốn tên kia kìa, ta một đạo cũng không cướp, hãy tin ta, giờ đi đuổi theo vẫn còn kịp đấy!" "Dám làm loạn Hồng Hoang ta, bắt nạt sư huynh ta, giác ngộ đi!" Thông Thiên chẳng màng tới, trực tiếp dốc toàn lực oanh sát, nghiền nát cả chân không và hư không, ngay cả thời gian cũng như bị ngưng đọng, trong nháy mắt, thân thể quái dị của tên nghìn tay đã biến mất trong Hỗn Độn.

Thông Thiên cảm nhận lại một hồi, phát hiện trên người hắn quả thực không có một đạo Hồng Mông Tử Khí nào, không kịp tiêu diệt triệt để linh thần của tên nghìn tay, Thông Thiên lập tức đuổi theo hướng khác. "Ha ha, đi rồi sao?" Phía sau một tảng đá Hỗn Độn khổng lồ, một luồng ánh sáng đỏ lúc sáng lúc tối hiện ra, chính là tàn hồn của tên nghìn tay, cũng giống như La Hầu năm xưa.

Nơi này không nên ở lâu, hắn phải tìm một nơi ẩn kín để khôi phục tu vi. "Đạo hữu, vội vàng đi đâu thế?" Ngay lúc đó, một pho thần tượng của La Thiên giáng xuống, phát ra giọng nói giống hệt bản thể, chắn trước mặt tàn hồn.

Thần tượng phân thân của La Thiên không hề che giấu tu vi Chuẩn Thánh, hiển hiện rõ ràng trước mặt tàn hồn Ma Thần.

Tàn hồn tên nghìn tay đại kinh, giọng run rẩy: "Đạo hữu, ta vẫn còn sức chiến đấu đấy, Hồng Mông Tử Khí không ở chỗ ta, phiền đạo hữu đi đuổi theo mấy tên kia, đừng lãng phí thời gian với ta!" "Tiếc quá, giờ chỉ còn lại một đạo tàn hồn, không thể đích thân chém giết bản thể thì một đạo tàn hồn có lẽ cũng có chút tác dụng." Thần tượng phân thân cười lạnh một tiếng, sau đó tung ra một quyền.

Trong một quyền đó chứa đựng sự hỗn hợp của nhiều loại quy tắc, tuy chỉ mang pháp lực Chuẩn Thánh nhưng sức bộc phát tức thời lại thực sự đạt tới cấp độ Thánh Nhân!

Nguyên thần của La Thiên đã tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực, việc kiểm soát quy tắc ngày càng điêu luyện, dù chỉ là một pho thần tượng phân thân nhưng cũng có thể tạm thời sánh ngang với uy lực của một Thánh Nhân phổ thông! "Đừng, đừng mà." Tàn hồn cảm nhận được sự khủng khiếp của quyền đó, nếu ở thời kỳ toàn thịnh thì hắn chẳng sợ, nhưng giờ thì thất bại chỉ là chuyện sớm muộn. "Nếu đã như vậy thì ta không khách khí nữa!" Tàn hồn gầm lớn một tiếng, tà quang rực sáng, hiển hiện sức sống mãnh liệt, không biết đã dùng bí pháp gì mà pháp lực của hắn đã hồi phục được một nửa so với lúc đỉnh phong. "Oanh!" Vô số hư không vỡ vụn, khí Hỗn Độn cuộn trào khắp nơi, quyền của La Thiên đã bị chặn lại?!

Thần tượng của La Thiên cười lạnh, sao hắn không hiểu được ý đồ của tàn hồn, kẻ này đang đốt cháy chút sinh mệnh còn lại để đổi lấy tu vi ngắn ngủi.

Tàn hồn nghĩ rằng chỉ cần cầm cự được một lúc, kẻ thù trước mắt chắc chắn sẽ bỏ cuộc để đi đuổi theo những đạo Hồng Mông Tử Khí khác. "Sao hả?

Sợ rồi sao?

Ha ha ha!" Tàn hồn thấy thần tượng của La Thiên đứng bất động,

trong lòng thầm ăn mừng kế hoạch đã thành công. "Ta vẫn đủ sức đánh một trận đấy, có muốn thử không, con người Hồng Hoang kia?" Thần tượng của La Thiên cười đắc ý, đúng là trời giúp ta, vốn dĩ đám Hỗn Độn Ma Thần này có nhiều tiểu xảo, La Thiên cũng có vài phần phòng bị.

Nhưng giờ đây thần tượng đã dừng tay, chẳng cần làm gì cả, chỉ cần đứng nhìn sinh mệnh của tàn hồn tự đốt cháy, nhìn hắn tự đào mồ chôn mình là được.

Mười mấy giây sau, tàn hồn cảm thấy có gì đó không ổn, tuy hắn bộc phát sức mạnh mạnh mẽ nhưng kẻ thù trước mắt không sợ hãi, không bỏ chạy cũng chẳng ra tay, lẽ nào đã nhìn thấu sự ngụy tạo của mình, không thể nào, trừ phi là Thánh Nhân, nếu không không ai nhìn ra được.

Chương 409

"Này tiểu tử, có giỏi thì ra tay đi!" Tàn hồn hoảng rồi, chỉ trong chốc lát, sinh mệnh còn lại của hắn đã tiêu hao quá nửa. "Ha ha ha, chắc là mấy tên đồng bọn của ta đã cao chạy xa bay rồi, ha ha ha!" "Không chạy được đâu, vì có chín người giống hệt ta đang truy đuổi chúng." Thần tượng thản nhiên nói ra sự thật. "Cái gì..." Giọng nói mộng bức của tàn hồn truyền ra, lãng phí sinh mệnh rồi, mau thu lại thôi. "Sao không nói sớm?" Tàn hồn tức giận đến phát điên. "Thế nào, sinh mệnh lực đã tiêu hao mất một nửa rồi, xem ngươi ra tay kiểu gì, thật đáng tiếc, nếu vừa rồi dốc toàn lực bỏ chạy thì có lẽ có hai phần cơ hội chạy thoát." ...

Tất cả đều bị nhìn thấu?

Tàn hồn càng thêm mộng bức, trời ạ, trúng kế rồi! "Trời giúp ta rồi!" Thần tượng của La Thiên cười lạnh, sau đó tung thêm một quyền!

Quyền này hung mãnh hơn quyền trước gấp đôi! "Không!!!" Tàn hồn phát ra tiếng thảm thiết trước khi chết.

Ở những nơi khác, các thần tượng của La Thiên cũng đã đuổi kịp đám Hỗn Độn Ma Thần kia.

Ba pho thần tượng lập ra trận pháp mà La Thiên đã nghiên cứu là Vô Cực Tam Tài Trận, trực tiếp trấn áp và tiêu diệt những kẻ thù tu vi Chuẩn Thánh này. "Đại năng, xin tha mạng, tha cho ta đi, ta sẽ chia đều Hồng Mông Tử Khí cho ngài." Đám Hỗn Độn Ma Thần sợ hãi, đồng loạt cầu xin.

La Thiên cười lạnh, Hồng Mông Tử Khí mà cũng chia đều được sao?

Chắc là sợ đến lú lẫn rồi. "Chỉ cần đạo hữu tha cho ta, ta nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài!" "Không cần đâu, đánh cho ngươi tàn phế thì ngươi vẫn có thể làm trâu làm ngựa được mà!" La Thiên không hề nương tay.

Ba nơi giao tranh đều có kết quả tương tự.

Thông Thiên lúc này đang truy đuổi một tên Hỗn Độn Ma Thần mang hình dáng một con dê.

Trên lưng con dê mọc ra một cây liễu, vào thời Thượng Cổ, danh tự của hắn đã từng vang lừng khắp Hồng Hoang.

Rễ cây cắm sâu trong hư không, cành liễu có thể xé toạc vạn giới, mỗi chiếc lá có thể tiêu diệt một vị Đại La Kim Tiên, sau khi bị Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung đánh bại thì hắn không bao giờ dám bén mảng tới Hồng Hoang nữa. "Ai đó?" Dương Liễu cảm nhận được một luồng linh khí đầy sát ý ở phía sau, vội vàng nghiêng người tránh né. "Bành!" Một vùng không gian Hỗn Độn rộng lớn lập tức tan thành mây khói.

Uy thế Thánh Nhân của Thông Thiên ngay lập tức bao trùm cả không gian. "Hừ, nghiệt súc, lấy đồ của Hồng Hoang ta mà định chạy sao?" "Ngươi bức ta đấy, Thông Thiên!

Chờ ta luyện hóa xong Hồng Mông Tử Khí, ta sẽ giết sạch Hồng Hoang!

Sẽ rút hồn luyện phách ngươi và Lão Tử!" "Chỉ dựa vào ngươi sao?" Thông Thiên cười lạnh, tám lá trận kỳ lớn xuất hiện quanh người, tổ thành một hình lập phương tám mặt, trong nháy mắt bao vây lấy Dương Liễu.

Tám mặt trận pháp từ từ khép lại, đi tới đâu hư không sụp đổ tới đó, không gian Hỗn Độn biến thành từng mảnh vụn rồi hóa hư vô.

Dương Liễu dường như tuyệt vọng, cây liễu trên lưng uốn cong bao bọc lấy con dê thật chặt.

Thông Thiên cười lạnh, sát trận của ta không chặt đứt được cây, không giết được dê sao?

Mọi sự vùng vẫy đều vô ích thôi!

Ngay lúc đó, sau lưng Thông Thiên vang lên giọng nói của La Thiên. "Đạo Tôn, ngài đến rồi sao?" Thông Thiên ngẩn người, ngài đến cũng tốt, đối phương chia ra năm ngả chạy trốn thật là đau đầu. "Đạo Tôn, tên này để con xử lý, ngài đi đuổi theo đám tà ma khác đi." Thông Thiên hơi kinh ngạc, tu vi của La Thiên Đạo Tôn thế nào thì một vị Thánh Nhân như ông cũng không rõ. "Thông Thiên, uổng công ngươi là Thánh Nhân, thật là đại ý quá!" La Thiên lạnh hừ một tiếng, phẩy ống tay áo một cái, hư không cách đó không xa lập tức sụp đổ và hiện ra một xoáy nước, một con dê từ trong đó lảo đảo hiện ra. "Mị!" Con dê đó hét lên một tiếng đầy kinh hãi, lông dê trên người biến thành từng cây kim sắc nhọn bắn về phía La Thiên.

Với tu vi hiện tại của Dương Liễu, một sợi lông dê cũng đủ để tiêu diệt một Đại La Kim Tiên thông thường, thậm chí là Chuẩn Thánh! "Sưu sưu!" Từng sợi lông dê hóa thành những thế giới kim cương khổng lồ, chồng lấp vô số hư không, ồ ạt bắn tới!

Khí thế cực kỳ kinh người! "Tiểu xảo rẻ tiền!" La Thiên không hề nao núng, đưa tay ra trước đám lông dê.

Dương Liễu cười lạnh, dám so với lá liễu của ta sao, lông của ta mới thực sự là sát khí đại diện, mỗi sợi lông ta đều tế luyện hàng ức năm, mỗi sợi là một thế giới kim cương cực kỳ kiên cố, ngang ngửa cực phẩm tiên thiên linh bảo!

Thánh Nhân mà muốn dùng tay không tiếp thì cũng phải bị đâm xuyên lòng bàn tay.

Con dê chỉ nhìn qua một cái rồi quay người dùng tốc độ nhanh nhất xé rách hư không bỏ chạy.

Trong chớp mắt, Thông Thiên vẫn chưa kịp phản ứng, con dê đó là thế nào?

Lẽ nào...

Chương 410

Thông Thiên nhớ lại lời La Thiên vừa nói "Thông Thiên uổng công là Thánh Nhân", hóa ra là kế kim thiền thoát xác của Dương Liễu.

Để cây liễu lại, còn con dê thì lén lút bỏ chạy, nếu Đạo Tôn không kịp thời đến phát hiện thì đạo Hồng Mông Tử Khí kia đã bị nó lấy mất, mình sẽ thành tội nhân của Hồng Hoang mất thôi.

Thông Thiên càng nghĩ càng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Đa tạ Đạo Tôn!

Đừng để con dê đó chạy mất." Thông Thiên vội vàng triệt hạ trận pháp để đuổi theo con dê. "Đạo Tôn định làm gì thế?

Không tránh cũng chẳng né... lông dê đó không phải chuyện đùa đâu." Thông Thiên hơi giật mình khi thấy sự khủng khiếp của đám lông đó.

Tuy nhiên, khi đám lông và lòng bàn tay La Thiên chỉ còn cách nhau gang tấc, La Thiên thản nhiên phất tay một cái.

Không gian trước mặt La Thiên xuất hiện một luồng sóng nhẹ, sau đó tất cả lông dê đều biến mất không dấu vết.

Vô số thế giới đại kiên cố bỗng chốc tan biến!

Lại nói con dê mải miết chạy, đột nhiên cảm giác Chuẩn Thánh về sự nguy hiểm trỗi dậy, lông dê dựng đứng.

Không xong rồi, phải tăng tốc thôi!

Trong lúc con dê đang dùng hết sức bình sinh để gia tốc thì không gian trước mặt dao động, mấy sợi lông dê hiện ra, con dê không kịp hãm lại liền đâm sầm vào. "Xoẹt!" "Oanh long!" Dùng gậy ông đập lưng ông, thân thể con dê bị đâm xuyên, máu phun tung tóe, lồng ngực

nổ tung, nguyên thần bị xóa sổ, ánh mắt kinh hãi trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Xem ra đến chết nó cũng không hiểu nổi tại sao mình lại chết theo cách này.

Mắt Thông Thiên cũng trợn tròn, quy tắc không gian thì ai cũng biết, nhưng không ai có thể làm một cách nhẹ nhàng như La Thiên, chỉ cần xoay nhẹ bàn tay.

Thông Thiên bế quan ngàn năm, được Hồng Quân chỉ dạy ngàn năm, cứ ngỡ tu vi của mình và La Thiên đã thu hẹp được khoảng cách.

Giờ so sánh lại thấy khoảng cách đó lại càng xa vời vợi.

Ôi!

La Thiên tiến đến trước con dê, thấy nó đã chết hẳn, kiểm tra một hồi rồi lăng không rạch một đường trên thân thể nó, tìm thấy đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Tên này đã dùng cơ thể làm trận nhãn, cộng thêm thân thể Hỗn Độn Ma Thần phi thường nên hèn chi Thông Thiên không cảm ứng được. "Đa tạ Đạo Tôn, nếu không Thông Thiên đã trở thành tội nhân của Hồng Hoang rồi!" Thông Thiên tiến đến cạnh La Thiên, cung kính bái tạ.

La Thiên gật đầu: "Hỗn Độn Ma Thần sở hữu quy tắc nguyên thủy của Hỗn Độn, đôi khi thực sự rất lợi hại, sau này tuyệt đối không được đại ý!" "Đa tạ Đạo Tôn chỉ dạy, con phải mau đi tìm những Hỗn Độn Ma Thần khác thôi, Hồng Mông Tử Khí không được phép có sai sót!" La Thiên cười: "Thông Thiên, ta vừa bảo đừng đại ý, xem kìa, lại đại ý nữa rồi." "Đạo Tôn nói vậy là ý gì?

Con... con đâu có, con lại đại ý chỗ nào sao?" Thông Thiên ngơ ngác, thậm chí giọng điệu có chút không phục và oan ức. "Vậy sao?"

La Thiên đầy ẩn ý nhìn gốc liễu đang im lìm kia, sau khi con dê và cây liễu tách rời, gốc liễu đó không còn cử động, khiến người ta theo bản năng nghĩ rằng ý thức của Dương Liễu nằm ở thân xác con dê.

Nhưng thực tế không phải vậy!

La Thiên nheo mắt, một đạo sát mang vô thanh vô tức bắn ra, chém gốc liễu thành hai nửa.

Nhưng gốc liễu vẫn nằm yên không nhúc nhích. "Đạo Tôn, ý thức của Hỗn Độn Ma Thần chắc chắn nằm trên người con dê rồi, con dê vừa chết rồi mà, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa!" La Thiên lắc đầu, nếu chờ giải quyết xong ba kẻ thù kia rồi quay lại thì gốc liễu này chắc chắn sẽ biến mất. "Giỏi nhịn thật đấy!" La Thiên hừ lạnh một tiếng, "Thông Thiên, dùng sát chiêu vừa nãy đi!" "..." Thông Thiên hơi do dự nhưng không khuyên nữa, liền tế ra sát trận, định tiêu diệt gốc liễu với tốc độ nhanh nhất.

Sự thật chứng minh tất cả!

Lời của La Thiên vừa dứt, gốc liễu đột nhiên cử động, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy.

“.....” Thông Thiên trợn mắt hốc mồm: “Có khả năng sở hữu một đạo nguyên thần?

Chẳng lẽ cũng tương tự như Nhất Khí Hóa Tam Thanh của sư huynh sao?

Nhưng sư huynh là Thánh nhân, hắn chỉ là một Chuẩn Thánh mà!” “Không!

Không phải hai đạo nguyên thần, mà là một đạo nguyên thần!” La Thiên suy đoán rằng, giết chết Hỗn Độn Ma Thần có khả năng sẽ nhận được một loại pháp tắc hoàn toàn mới.

Loại pháp tắc này ở Hồng Hoang không hề có!

La Thiên không hề chậm trễ, một luồng thương mang bắn ra, mang theo hơi thở khủng bố của hủy diệt và bóng tối, trong phút chốc đã tiêu diệt sạch sẽ gốc cây liễu kia.

"Đạo hữu, đừng giết ta, ta có giá trị lợi dụng, ta biết sào huyệt của ba kẻ kia..." Ma thần cây liễu còn chưa kịp nói hết từ "sào huyệt" đã biến mất trong hư không hỗn độn.

Đạo hắc sắc thần thương kia phảng phật như đã ăn no, dừng lại một chút rồi mới bay về tay La Thiên.

Trong tay La Thiên lại có thêm một đạo pháp tắc mới!

Ma thần cây liễu kia vốn nghĩ rằng, nếu ba kẻ kia chạy trốn thành công, hắn giữ lại một mạng có thể dẫn La Thiên đi tìm tổ sơn của bọn chúng.

Chương 411

Nhưng hắn đã nhầm, có được Hồng Mông Tử Khí thì chỉ có kẻ ngu mới trốn ở sào huyệt.

Ma thần cây liễu đầy vẻ không cam lòng, năm đó trước khi Bàn Cổ khai thiên, hắn may mắn không bị giết, không ngờ nay lại chết trong tay người Hồng Hoang.

"Nguyên Phân Thân pháp tắc!" Cảm nhận kỹ đạo pháp tắc đó, La Thiên khẽ nhíu mày.

Tuy đạo pháp tắc này có chỗ thần diệu riêng, nhưng đối với La Thiên lúc này thì đúng là bỏ thì vương thương thì tội.

Không, nếu dùng trên pháp bảo, có lẽ sẽ có đường đi khác...

Ngay lúc đó!

"Bùm." "Bùm." "Bùm." Từ xa truyền đến tiếng nổ kịch liệt, một thân hình khổng lồ xuất hiện ở chân trời, che lấp bầu trời, rộng đến vạn ức dặm.

Thân thể kia đang từ từ lớn dần, giống như một con thằn lằn, lớp da đen cứng cáp trông rất đáng sợ, đôi cánh sau lưng từ từ mở ra, mỗi cái gai trên lưng còn lớn hơn cả người.

Nó còn lớn hơn cả Côn và Bằng thời kỳ Thượng cổ.

Ma Thần thể?!

Hỗn Độn Ma Thần!

Hắn đã đánh nổ ba phân thân Thần Tượng truy kích!

Tên Hỗn Độn Ma Thần này có lẽ là kẻ mạnh nhất trong năm kẻ!

"Cũng là... rồng?

Rồng phương Tây sao?

Thật xấu xí!" Trong lòng La Thiên lóe lên một ý niệm.

Hỗn Độn Ma Thần Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ thiếu một đạo Hồng Mông Tử Khí là thành Thánh, ba phân thân của La Thiên tự nhiên không phải đối thủ.

Lúc này, ba phân thân có hai cái bằng gỗ, một cái bằng sắt, cả ba đều bị hư hại ở các mức độ khác nhau.

Tuy nhiên khi bản thể La Thiên giáng lâm, đối phương sắp phải nếm mùi đau khổ.

La Thiên chỉ tung một quyền, đánh bay thân thể ma thần rộng ức vạn dặm kia, khiến đối phương trọng thương.

Nhất thời, mưa máu màu đen đỏ rải khắp thương khung.

"Tê." Quái vật đau đớn gầm lên, âm thanh chói tai khiến người ta nhức óc.

Thông Thiên đang đi tới ở gần đó khẽ nhíu mày, trong sóng âm ẩn chứa sát ý mãnh liệt khiến y cảm thấy không thoải mái.

Quả không hổ danh là bán bộ thành Thánh, e rằng Khổng Tuyên thời Phong Thần lượng kiếp cũng không phải đối thủ.

Dĩ nhiên, hiện tại Khổng Tuyên đã nắm giữ Không Gian pháp tắc cường đại, cộng thêm Ngũ Sắc Thần Quang, đối phó với Hỗn Độn Ma Thần trước mắt này là có nắm chắc.

"Đám nhân loại Hồng Hoang hèn mọn, phụ thần Bàn Cổ năm đó có ước định với chúng ta, không được thành đối thủ." Giọng nói tức giận của Hỗn Độn Ma Thần vang vọng khắp hỗn độn.

"Ước định với phụ thần?" Thông Thiên ngẩn ra, xem ra trước khi khai thiên, Bàn Cổ và kẻ này có một đoạn nhân duyên nên mới không

giết.

"Được, chỉ cần ngoan ngoãn giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta sẽ cho ngươi một con đường sống." La Thiên nghe danh hiệu Bàn Cổ, lại có ước định thượng cổ, liền nể mặt đôi chút.

Hỗn Độn Ma Thần vỗ cánh mấy cái, có chút do dự.

Hồng Mông Tử Khí ai mà không muốn?

Chẳng lẽ Hồng Mông Tử Khí đều phải ở Hồng Hoang sao?

Chỉ vì năm đó Bàn Cổ chém giết ba ngàn ma thần, độc bá hỗn độn sao?

"Hồng Mông Tử Khí không chỉ của Hồng Hoang, mà là của hỗn độn!" Ma thần chậm rãi mở miệng, từ chối yêu cầu của La Thiên.

Sự cám dỗ của Hồng Mông Tử Khí không ai có thể cưỡng lại.

La Thiên gật đầu, nể mặt Bàn Cổ tha cho một mạng nhưng ngươi đã không biết tốt xấu thì đừng trách ta không khách khí.

Chỉ trong một ý niệm, thánh uy Hỗn Nguyên Thái Cực bàng bạc tuôn ra, như sóng kinh hồn, trong phút chốc trấn nhiếp ức ức vạn dặm!

Một khoảng hư không đều run rẩy, vô số thế giới vì thế mà phá diệt!

Hỗn Độn Ma Thần đang vỗ cánh bỗng dừng bặt, thân hình rơi mạnh xuống hàng vạn dặm.

Trên người hắn dường như có vô lượng thần sơn đè nặng khiến hắn vô cùng chật vật, lúc này run rẩy nói: "Hảo... hảo lợi hại, ta... ta từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, ta..." "Hừ hừ, muộn rồi!" La Thiên lạnh lùng nói.

Cho mặt mũi không nhận, giờ thì không còn cơ hội nữa!

“Không, đừng, đừng giết ta, nếu không Zeus sẽ báo thù cho ta, ta là tọa kỵ của Zeus!” Con rồng kia hét lớn.

Chương 412

Zeus?

Thần linh phương Tây sao?

Từ cái nhìn đầu tiên, La Thiên đã thấy nó giống rồng phương Tây, chẳng lẽ trong hỗn độn còn có nguyên tố phương Tây.

"Để lại một đạo tàn hồn vậy." Nhờ con rồng này cung cấp một thông tin thú vị nên La Thiên không đuổi tận giết tuyệt.

Thí Thần Thương đâm vào người hắc long, cơ thể nó như tờ giấy bị gió hỗn độn thổi tan, sau đó các mảnh vỡ đều bị hút vào trong Thí Thần Thương.

Nhưng La Thiên đã giữ lại một đạo tàn hồn.

La Thiên có thể cảm ứng rõ ràng, trên Thí Thần Thương lại có thêm một đạo pháp tắc — Long chi pháp tắc!

"Vừa rồi nói không tệ, tha ngươi một mạng.

Nếu không nói ra chuyện gì ta hứng thú thì đừng hòng sống.

Được rồi Thông Thiên đạo hữu, còn hai chỗ nữa, chúng ta thu dọn xong rồi về Hồng Hoang." La Thiên thu hồi Thí Thần Thương, nói với Thông Thiên đang trợn mắt hốc mồm.

"Một chiêu... hai chiêu... hả?

Được, được, ta đi, ta đi..." Thông Thiên đang tính toán xem mình có thể đỡ được mấy chiêu của La Thiên.

Một chiêu?

Hai chiêu?

Thông Thiên bi thảm phát hiện ra, nửa chiêu... mình cũng không đỡ nổi.

Hai chỗ còn lại, ba phân thân Chuẩn Thánh của La Thiên đối phó là quá thừa.

Thực ra lúc này La Thiên dùng phân thân Thần Tượng đối phó đám Hỗn Độn Ma Thần này là có nguyên nhân, hắn sợ bên trong ẩn giấu âm mưu của các Ma thần cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực khác.

Nhưng từ hiện tại mà nhìn, đám Hỗn Độn Ma Thần không biết sống chết này thực sự là thuộc hạ của La Hầu, không phải âm mưu của kẻ khác.

Trước mắt, hai kẻ thực lực yếu hơn là Hỗn Độn thú đang dập đầu xin tha, cung kính dâng Hồng Mông Tử Khí lên.

Lúc này, phân thân Thần Tượng đơn độc kia cũng mang tàn hồn về báo cáo, người đã đông đủ.

Thông Thiên hỏi: "Kẻ ta đánh chết đầu tiên là kẻ nào?" "Đúng, ngươi đã đánh chết nhưng không kịp trảm thảo trừ căn, vạn nhất để lộ phong thanh, lại dẫn tới những nhân tố khó lường thì sao?" La Thiên thản nhiên nói.

"...

Đạo Tôn nói đúng, ta đã sơ suất, nhưng lúc đó thời gian quá gấp rút." Thông Thiên não nề, Vô Thiên trước khi chết truyền đi một đạo tin tức dẫn tới năm nhân tố khó lường, may nhờ Đạo Tôn đến kịp thời, nếu không ít nhất cũng mất hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

"Hừ hừ hừ, sao hả?

Trước đó ta thấy hy vọng đào sinh vô vọng nên đã truyền tin cho cường giả rồi." Tàn hồn của Thiên Thủ Quái cảm thấy không sống nổi nên quyết định cứng rắn đến cùng.

“Hừ, cười đi, có thể có cường giả nào?

Hắc long mà Đạo Tôn vừa nói chẳng phải cũng thành bại tướng dưới tay ngài sao?” Thông Thiên khinh bỉ nói với đạo tàn hồn kia.

“Hừ hừ hừ, năm xưa Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang đã đuổi chúng ta đến biên duyên hỗn độn, thực ra tại biên duyên hỗn độn ta cũng đã khai tịch tiểu thế giới.” Điều này Thông Thiên tự nhiên biết, thế giới do Hỗn Độn Ma Thần khai tịch có khiếm khuyết, thiếu luân hồi và cũng thiếu Thiên Đạo đàng hoàng.

Ba ngàn thế giới nếu không mô phỏng theo Hồng Hoang, dùng chung hệ thống luân hồi thì Thông Thiên càng coi thường những tiểu thế giới đó.

Tàn hồn tiếp tục: “Kẻ ta gọi không phải là cường giả bình thường, chỉ sợ ngài quá mạnh mẽ sẽ cướp đi Hồng Mông Tử Khí của ta.

Biết không?

Ở Ba Ngàn Thế Giới có kẻ Nhục Thân Thành Thánh, các ngươi tuyệt đối không phải đối thủ!” Nhục Thân Thành Thánh?

Thông Thiên hơi ngẩn người, ý là sao?

La Thiên kỳ quái nói: “Thú vị, chủ tu nhục thân, tu vi là Chuẩn Thánh nhưng nhục thân cường đại có thể đối kháng với Thánh nhân, Hỗn Độn Ma Thần chẳng lẽ không giống vậy?

Hay có diệu pháp khác?” Sau khi Hi Hòa và Thường Hi thành Thánh, tinh lực của La Thiên đặt vào việc làm sao để Tam Thân Hợp Nhất và chuyện Nhục Thân Thành Thánh, nghe thấy chuyện liên quan nên rất hứng thú.

“Cô Hồng, Zeus, Odin — ba vị Hỗn Độn Ma Thần này nhục thân cường đại có thể kháng hành với Hồng Quân chủ nhân của Hồng Hoang!

Thái Dương Vĩnh Hằng, quang mang Thần Đình chiếu rọi vạn giới, vạn thần chi vương vĩnh viễn không rơi rụng!

Nếu kịp thời tỉnh ngộ thần phục ba vị đại nhân, có lẽ còn kịp...” Tàn hồn nói một cách đắc ý kiêu ngạo.

“Kháng hành Hồng Quân?

Đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Hừ, bất kể thế nào, đáng tiếc là không được!” La Thiên vốn định tha một mạng nhưng vì hắn nói nhảm quá nhiều, trực tiếp một chưởng đánh chết, làm lợi cho Thí Thần Thương.

Chương 413

Thí Thần Thương liên tục thôn phệ sức mạnh của mấy vị Ma thần cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, trên thân thương phù văn thần dị hiện ra ngày càng nhiều, sát phạt chi lực nồng đậm đến kinh người.

Tàn hồn hắc long cũng ngây người, chuyện gì vậy?

Tàn hồn Thiên Thủ Quái không phải cung cấp thông tin hữu dụng sao?

Sao vẫn bị giết.

À, hình như thông tin đó là của kẻ chết rồi, vậy thì đâu còn giá trị thông tin nữa?

Tàn hồn hắc long có chút hoảng sợ, Zeus ơi mau đến cứu đi.

Tại biên duyên Hồng Hoang, Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đứng ở cửa cung nhìn xa xăm vào hỗn độn.

Đạo đồng hầu hạ hai bên đều kinh ngạc suy đoán: Rốt cuộc là nhân vật cỡ nào mới khiến Đạo Tổ đích thân đứng ở cửa đón tiếp.

Chẳng lẽ là khách từ hỗn độn?

Một lát sau, thân hình La Thiên và Thông Thiên xuất hiện ở gần đó, đạo đồng mới bừng tỉnh: Hóa ra là Đạo Tôn, hèn gì!

Hồng Quân đại hỷ, liền vội vàng nghênh đón: "Đạo hữu đã về?

Đáng mừng đáng chúc." La Thiên lấy bốn đạo Hồng Mông Tử Khí ra đưa cho Hồng Quân.

"Đa tạ đạo hữu, đạo hữu quả là phúc tinh của Hồng Hoang." "Đạo Tổ quá lời, ta cũng là một phần tử của Hồng Hoang, góp chút sức là việc nên làm." Hồng Quân gật đầu: "Bốn người kia đều ở Tử Tiêu

Cung, để đảm bảo Hồng Mông Tử Khí vạn vô nhất thất, trước khi thành Thánh, bọn họ sẽ không rời khỏi đây." La Thiên: "Như thế là tốt nhất!" Có Hồng Quân hộ pháp sẽ không còn chuyện gì rắc rối nữa.

Thực ra La Thiên cũng biết lý do Hồng Quân không ra tay: Y đã hợp hợp Thiên Đạo rồi, trừ phi có việc đảo lộn Hồng Hoang, nếu không y căn bản không ra tay.

Đặc biệt là cuối lượng kiếp, liên quan đến tầng thứ Thánh nhân, mọi chuyện đều do lượng kiếp chủ tể.

Dĩ nhiên nếu sự việc thực sự không thể vãn hồi, Hồng Quân cũng sẽ không đứng nhìn bốn đạo Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Hỗn Độn Ma Thần.

Còn một tầng thông tin sâu hơn: Có lẽ Hồng Quân muốn xem biểu hiện của hắn.

Dù sao hắn không dựa vào Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, nhưng đạo quả ấn ký vẫn ánh chiếu trong dòng thời gian Hồng Hoang, đôi khi cần phải ra tay báo đáp Hồng Hoang một chút...

Nhưng La Thiên cảm thấy bên trong còn có sự cân nhắc sâu xa hơn của Hồng Quân.

Về phương diện thiên cơ, La Thiên là Hỗn Nguyên Thái Cực cũng biết được đôi chút, tuy chưa thể nhìn thấu toàn bộ nhưng thiên cơ có được cũng đủ khiến hắn kinh tâm: Tương lai Hồng Hoang thật gian nan.

Không khéo lần tới, bản thân mình cũng bị cuốn vào...

Sau khi trò chuyện vài câu với Hồng Quân Đạo Tổ, La Thiên trở về Đại La Thiên.

Vừa về đến nhà, La Thiên bế quan một thời gian ngắn để chỉnh lý thu hoạch lần này.

Thí Thần Thương có thêm mấy đạo pháp tắc mới cùng với sự bổ trợ từ thân thể của đám Hỗn Độn Ma Thần kia, có xu thế vượt qua Tiên Thiên Chí Bảo, lực công kích tăng thêm một tầng.

Tuy nhiên, hiện nay La Thiên là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên nên không quá coi trọng uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo.

Bởi vì mỗi một đạo Hỗn Nguyên Thái Cực thánh quang phát ra đều có uy lực sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

"Đợi Yêu giới xuất thế, ta nên thăng cấp Tru Tiên Kiếm Trận!" Hắn chợt nhớ ra một chuyện.

Hiện giờ trong tay hắn đã tập hợp đủ Tru Tiên kiếm và trận đồ, đã đến lúc dùng những Tiên Thiên thần thai tích trữ bấy lâu để nâng cấp một kiếm trận tuyệt thế!

Lực công kích của Tru Tiên Kiếm Trận vượt trên các Tiên Thiên Chí Bảo thông thường, tiếp cận vô hạn Hỗn Độn Linh Bảo.

Nếu nâng cấp cả bốn thanh kiếm và trận đồ lên cấp Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực kiếm trận chắc chắn có thể vượt qua Hỗn Độn Linh Bảo tầm thường!

Nghĩ đến đây, La Thiên có chút động tâm.

Nhưng bây giờ chưa phải thời cơ tốt nhất, La Thiên phải nhẫn nại.

Hiện giờ Hồng Hoang lục giới mới có ngũ giới, thiếu một giới thì chưa viên mãn, không chịu tải nổi Hỗn Độn Linh Bảo xuất thế, cho nên việc thăng cấp Tru Tiên Kiếm Trận phải đợi Hồng Hoang lục giới xuất hiện đầy đủ.

La Thiên lập tức chuyển tâm niệm sang chuyện của kẻ khác.

Những chuyện biết được lần này khiến hắn hiểu rằng thân thể của

các Hỗn Độn Ma Thần tử trận thời Thái Cổ cũng có khả năng hóa thành những thế giới mới.

Sau này muốn gom đủ ba ngàn pháp tắc, chắc chắn không thiếu được việc chinh phạt các thế giới đó!

Nhưng những thế giới ngoài Hồng Hoang đó liệu có sinh ra Thiên Đạo hay không khiến La Thiên phải suy nghĩ.

Nếu có Thiên Đạo sinh ra, một vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên như hắn nếu cưỡng ép giáng lâm sợ rằng sẽ bị Hỗn Độn Thiên Đạo chế ước, thậm chí có khả năng dẫn đến Đại Đạo trấn áp, phương diện này La Thiên không thể không phòng.

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên tuy là cao thủ tuyệt đỉnh trong giới hỗn độn nhưng chưa phải là tồn tại đỉnh phong nhất, có lẽ chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ hiện nay mới đạt đến tầng thứ đỉnh phong đó...

Cho nên La Thiên cảm thấy đi từng bước vững chắc thì tốt hơn, không thể vì ở Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh mà quá kiêu ngạo rồi tự ý làm loạn trong hỗn độn.

La Thiên bế quan vài ngày sau thì có đồng tử báo rằng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến cầu kiến.

Chẳng lẽ họ không ở Tử Tiêu Cung sao?

Đến đây làm gì?

La Thiên triệu kiến bọn họ.

Chương 414

Nói thật, La Thiên thực sự không muốn dính líu vào chuyện của Huyền môn.

"Đa tạ Đạo Tôn ra tay đoạt lại Hồng Mông Tử Khí cho chúng ta." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kiến diện La Thiên liền đại bái, hành lễ cửu khấu.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi kinh qua ma nạn thì tâm thái đã bình hòa hơn nhiều, cái lạy này là phát từ tâm can cảm tạ.

"Không có gì, chút chuyện nhỏ thôi, hà tất phải để tâm, đều là người trong Hồng Hoang, vốn nên tương trợ lẫn nhau." La Thiên thản nhiên nói, không cho là đúng.

Đi hai tay không mà đến tạ ơn?

E rằng không đơn giản như vậy.

"Đạo Tôn, sư huynh đệ chúng ta có một thỉnh cầu quá đáng, hy vọng Đạo Tôn đáp ứng." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, thần sắc có chút hoảng hốt, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn.

"Chuyện gì?

Cứ nói đừng ngại." Dù sao hai người cũng đích thân đến cầu xin, chỉ cần điều kiện không quá vô lý, La Thiên sẽ nể mặt.

Tiếp Dẫn do dự, thấp thỏm nói: "Chúng ta muốn đến Lô Châu tu hành." Sau đó Tiếp Dẫn hành đại lễ, Chuẩn Đề nghiến răng cũng đi theo hành lễ.

"Ồ?" La Thiên nhìn hai người với vẻ trêu chọc, ý tứ ẩn ý là hai người muốn đầu nhập môn hạ để nhận sự che chở.

“Vì sao?” Tuy có chút đột ngột nhưng La Thiên muốn hiểu nguyên nhân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là hai kẻ thích dùng tiểu xảo nhất.

Tiếp Dẫn lề mề nói: “Ở nhà lão sư sống không quen.” Nói xong một câu, hai người đứng lặng tại chỗ ngốc nghếch nhìn La Thiên.

Một hồi lâu, La Thiên mỉm cười hiểu ra.

Hồng Quân thiên vị Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên; mà Nguyên Thủy, Lão Tử và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại không hợp nhau.

Ở nhờ dưới mái hiên người khác chắc chắn có chuyện xảy ra, với tính cách của Nguyên Thủy có lẽ ngày ngày mỉa mai châm chọc hai người, cho nên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời khỏi Tử Tiêu Cung cũng là chuyện dễ hiểu.

Dù sao Thánh nhân coi trọng nhất là da mặt, sao chịu nổi cảnh bị chèn ép.

Đặc biệt là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thuộc Phật môn, không còn quan hệ với Huyền môn, ở Tử Tiêu Cung đối diện với người thầy cũ Hồng Quân cũng là một sự dày vò.

Tính cách Hồng Quân thì La Thiên hiểu, không tranh không đoạt, bình bình đạm đạm, việc gì cũng không quản.

Lão Tử, Nguyên Thủy thừa cơ khi áp Chuẩn Đề, chỉ cần không quá đáng thì Hồng Quân sẽ nhắm một mắt mở một mắt.

La Thiên nói tiếp: “Vậy có thể đi nơi khác mà!” “Phật giáo tan hoang, đang trong quá trình trùng kiến, chúng ta tu vi còn đó thì tốt, tu vi không còn chỉ khiến thêm phiền phức.” “Hơn nữa, Vô Thiên sinh ra, chúng ta vô năng nên mới khiến Phật giáo gặp đại nạn này, chúng ta thực sự không còn mặt mũi đối diện giáo chúng.” “Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Lô Châu của Đạo Tôn là nơi có thể nương thân, mong Đạo Tôn không chấp nhặt chuyện cũ, cho chúng ta một chỗ dung thân.” La

Thiên cười gật đầu, cái gì mà không còn mặt mũi đối diện Phật chúng?

Rõ ràng là không dám về!

Hiện giờ Nhiên Đăng đã chuyển thế tu luyện, Như Lai với tu vi Chuẩn Thánh đang độc chiếm Linh Sơn, Vô Thiên sinh ra cũng là vì mâu thuẫn với Như Lai.

Hiện giờ tu vi hai người chỉ là Đại La Kim Tiên, dám về phương Tây sao?

Suy tính một hồi, La Thiên thấy hai sư huynh đệ này chỉ có thể đến Lô Châu.

"Thanh Liên Cung của ta gia nhỏ nghiệp mọn, chỉ sợ có chút ủy khuất hai vị." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội nói: "Đạo Tôn quá lời, chỉ mong Đạo Tôn thu lưu!" Xem ra hai sư huynh đề này ở Tử Tiêu Cung chịu thiệt thòi không nhỏ, nói đến mức này rồi, hai người khúm núm sợ hãi.

Thánh nhân vốn là những kẻ chí cường trong tam giới, thân phận địa vị cao quý, bình thường cao cao tại thượng, vạn tiên hầu hạ, sớm đã dưỡng thành tính cách kiêu ngạo.

Nhưng qua lượng kiếp Vô Thiên, Vô Thiên đã đạp bốn vị Thánh nhân dưới chân, tôn nghiêm mất sạch, tâm thái bốn vị Thánh nhân tan vỡ.

Thường thì Thánh nhân thất bại vẫn giữ tôn nghiêm, dù đầu hàng cũng phải giữ phong độ Thánh nhân.

Nhưng hiện giờ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn như chó mất nhà, lo sợ bất an mỗi ngày.

Lúc cầu xin La Thiên nào còn ngạo cốt của Thánh nhân?

Giống như một kẻ tiểu đệ...

"Đây cũng là ý của lão sư!" Một lúc sau hai người cuối cùng mới nói ra nguyên ủy khiến La Thiên kinh ngạc: Hồng Quân đang tính bài gì đây?!

"Được, nếu nhị vị thành tâm thì ta cũng không từ chối!" La Thiên trầm ngâm một lát rồi đáp, sau đó truyền âm gọi tất cả những người đang bế quan ra, tề tựu tại Thanh Liên Cung ở Lô Châu.

Sau đó nói: "Nhị vị, theo ta xuống Lô Châu một chuyến thì sao?" "Tuân mệnh!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cung kính nói.

"Hai vị, sau này là người Lô Châu rồi, hơn nữa cũng là Thánh nhân, đừng câu nệ như vậy, thả lỏng một chút, coi nơi này như nhà mình." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, mỉm cười tự nhiên hơn một chút: "Vâng, hảo!" La Thiên hài lòng gật đầu, đưa hai người hạ giới.

Tại Lô Châu, điện Đạo Tôn đã chật kín người, Ngộ Không, Bát Giới, Ngưu Ma Vương, Na Tra...

đều tề tựu một chỗ.

"Na Tra, Na Tra, Đạo Tôn gọi chúng ta có việc gì thế?" Ngộ Không gãi gãi tai, tò mò hỏi.

La Thiên ra lệnh một đạo mà không nói nguyên nhân, gọi tất cả cao tầng Lô Châu ra, chẳng lẽ có việc đại sự?

"Cái đó..." Na Tra cũng gãi đầu: "Sư tổ muốn làm gì ta cũng không biết!

Ta đang bế quan tới lúc then chốt.

Kìa, sư phụ cũng đến rồi?" Trên trời, ngũ sắc linh quang đột hiện, chớp mắt Khổng Tuyên đã vào đại điện, Lục Áp theo sát phía sau.

Trong đại điện, đám yêu quái nhất thời trầm mặc, chuyện lớn đến

mức ngay cả đệ tử đóng cửa của Đạo Tôn cũng bị kinh động.

Chương 415

"Sư phụ, sư tổ tìm chúng ta có việc gì ạ?" Na Tra vội vàng chạy lại hành sư lễ.

Hiện nay Khổng Tuyên dành phần lớn thời gian bế quan, Na Tra và Khổng Tuyên tụ ít ly nhiều.

Na Tra đến nay vẫn nhớ những ngày được Khổng Tuyên giáo đạo khi còn nhỏ, vô cùng kính trọng.

Khổng Tuyên đối với Na Tra, vừa là thầy vừa là cha.

Khổng Tuyên nhanh chóng đỡ ái đồ dậy, véo má Na Tra cười nói: "Hóa ra Na Tra của ta đã lớn thế này rồi, ha ha ha!" Ai có thể ngờ, Khổng Tuyên lúc mới gặp Na Tra chỉ là một đứa trẻ mười hai cân, chớp mắt nhiều năm trôi qua, Na Tra đã trở thành một trong những lĩnh tụ của Lô Châu.

Lục Áp tò mò hỏi: "Ngươi cũng không biết Đạo Tôn gọi chúng ta ra có việc gì sao?" Người ở Lô Châu đều đến đông đủ, trận thế như vậy khiến Lục Áp và Khổng Tuyên không khỏi nghiêm túc, chắc chắn là đại sự.

Trên chín tầng trời, tử khí tường thụy, vân hạc khai lộ, vạn dặm điềm lành hiện ra, một con đường kim quang như thác đổ xuống, tiếng tiên nhạc vang vọng.

Chỉ thấy từ trên trời có ba người hạ xuống, dẫn đầu là La Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút ngơ ngác đi theo sau.

"Tham gia Đạo Tôn (Sư phó) (Sư tổ)." Đám yêu tộc đồng loạt bái lạy.

Ba người hạ cánh, Khổng Tuyên tò mò nhìn Chuẩn Đề và Tiếp

Dẫn: “Sư tôn, không phải lại có kẻ không có mắt bắt nạt Lô Châu chúng ta đấy chứ?

Để con đi giáo huấn hắn!” La Thiên lắc đầu cười nói: “Không, không, hôm nay ta gọi mọi người ra để chào mừng thành viên mới, chúc mừng Chuẩn Đề đạo hữu và Tiếp Dẫn đạo hữu gia nhập Lô Châu chúng ta!” Cao tầng Lô Châu có mặt ở đó đều tưởng mình nghe nhầm.

Thánh nhân Phật giáo gia nhập Lô Châu?

Đây là chuyện lạ gì vậy?

Thánh nhân ai cũng có đạo trường riêng, kẻ nào lại dễ dàng đầu nhập dưới trướng người khác?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn cảnh tượng ngượng ngùng này, mặt già đỏ lên, cười khổ một tiếng.

Nếu không phải nhà tan cửa nát, ai lại làm thế này?

“Nghe cho kỹ, ta nhắc lại một lần nữa, từ nay về sau Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo hữu là Thánh nhân của Lô Châu, hành Thánh nhân lễ đi!” La Thiên hiểu rằng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đầu môn hạ chỉ vì bất đắc dĩ, hắn phải tạo cảm giác gia đình mới khiến họ tâm phục khẩu phục.

Đạo Tôn có lệnh, đám yêu tộc nào dám không theo, lần lượt hành đại lễ: “Tham gia Thánh nhân.” Khổng Tuyên dường như đã hiểu rõ ngọn ngành, thừa cơ nói: “Chúc mừng sư tôn, Lô Châu lại có thêm hai vị Thánh nhân.

Chúc mừng hai vị Phật chủ, ở Lô Châu chắc chắn sẽ càng tiến xa hơn.” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có chút sợ hãi, cũng có chút ngơ ngác và hoài niệm.

Từ sau vụ Vô Thiên, bao lâu rồi họ chưa được tôn kính như vậy?

Trong phút chốc, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phảng phật như trở lại thời xưa, những vị Thánh nhân cao cao tại thượng.

Khóe mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút ẩm ướt, thật sự không ngờ La Thiên lại coi trọng hai sư huynh đệ họ như vậy, không chỉ cho nhiều người nghênh đón mà còn yêu cầu hành Thánh nhân lễ.

"Đa tạ Đạo Tôn, sư huynh đệ chúng ta cả đời không quên!" Một lời cảm tạ phát ra từ tận đáy lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

La Thiên cười nói: "Không cần, không cần, đã gia nhập Lô Châu thì chúng ta là người một nhà.

Ngộ Không, ở phía sau lấm lét làm gì, không bái kiến ân sư sao?" Ngộ Không vừa thấy Chuẩn Đề, nhớ lại những chuyện xưa, không khỏi trốn sau lưng mọi người.

Nghe La Thiên gọi, Ngộ Không hơi do dự, lững thững tiến lên, cười gượng gạo không biết làm sao.

Chuẩn Đề thấy Ngộ Không cũng có chút ngượng ngùng.

"Đứng đực ra đó làm gì?

Không mau gọi sư phụ?" La Thiên vỗ đầu Ngộ Không.

"Sư... sư phụ." Ngộ Không ngập ngừng.

Chuẩn Đề: "Ai... khà khà." La Thiên: "Một ngày vi sư, cả đời vi phụ, Ngộ Không, hãy quên hết những oán thù ngày trước đi." Ngộ Không gãi gãi đầu, trong phút chốc thấy thanh thản: "Được rồi, được rồi, thực ra thì sư phụ này, lão Tôn ta cũng không phải kẻ nhỏ mọn, chỉ là năm đó người chỉ dạy ta có hai món bản lĩnh..." Ngộ Không gãi tay lúng túng.

Năm đó Ngộ Không muốn tiếp tục ở lại Linh Đài Phương Thốn Sơn học nghệ nhưng Bồ Đề không cho phép, đó luôn là nút thắt trong

lòng hắn.

Năm đó Ngộ Không nghĩ rằng nếu học thêm vài môn công phu thì đại náo thiên cung chắc chắn sẽ thành công.

Chuẩn Đề bị con khỉ chọc cười, không khí nhẹ nhõm đi nhiều, ông cười nói: "Ngộ Không, hiện giờ bản sự của con không cần ta dạy nữa rồi.

Tình hình của con Đạo Tôn đã nói với ta, chỉ cần có thể hoàn toàn dung hợp tàn hồn Ma thần trong cơ thể, thành tựu sau này có lẽ còn cao hơn ta." Con khỉ thích nhất là được khen, nghe nói sau này có thể vượt qua Chuẩn Đề thì cao hứng nhảy nhót lung tung.

Con khỉ là một cây hài, La Thiên tự nhiên dùng hắn để kéo gần quan hệ.

"Sư phụ, năm đó lão Tôn không hiểu chuyện, sau này người ở lại Lô Châu, lão Tôn sẽ làm tròn bổn phận đồ đệ." Tôn Ngộ Không vui vẻ gãi lưng cho Chuẩn Đề, hành động thân mật nhất giữa loài khỉ.

"Hảo, hảo!" Chuẩn Đề đại tiếu.

Con khỉ này tuy nghịch ngợm nhưng rất đáng yêu, năm đó bỏ rơi hắn, Chuẩn Đề cũng đau lòng, có phần rèn sắt không thành thép.

"Ngộ Không, sư phụ con không thể cứ ở mãi Lô Châu được." "Cũng đúng, sư phụ là Thánh nhân Hồng Hoang, sao có thể ở hạ giới mãi?" Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có chút khó coi, họ không ngây thơ như Ngộ Không.

Kinh qua ma nạn, tính cách họ cực kỳ nhạy cảm, câu nói này của Đạo Tôn là ý gì?

Chê bai sao?

Chương 416

La Thiên hỏi: “Ngộ Không, ta hỏi một chuyện.” “Hả?

Đạo Tôn chuyện gì?” “Có kẻ khiến sư phụ sư bá của con không có nhà để về, con tính sao?” “Không cho sư phụ sư bá ta về nhà?” Ngộ Không nghe xong, Hỏa Nhãn Kim Tinh bắn ra hung quang, nhe răng trợn mắt: “Sư phụ ta tuy là Thánh nhân chưa khôi phục tu vi nhưng cũng phải xem đồ đệ là ai chứ?

Bắt nạt sư phụ ta?

Ta nhất định phải đánh cho hắn gọi bằng ông nội!

Đạo Tôn nói đi, kẻ nào bắt nạt sư phụ ta!” “Như Lai.” “Như...

Như Lai à.” Biểu hiện của Ngộ Không phút chốc trở nên ngượng ngùng.

Hiện giờ thực lực Ngộ Không đã không còn như xưa, nhưng cái bóng tâm lý bị đè dưới núi Ngũ Hành năm trăm năm vẫn còn đó, vừa nghe thấy hai chữ Như Lai, Ngộ Không có chút bản năng sợ sệt.

“Cái đó... cái đó...” Ngộ Không gãi đầu, thực sự là một vấn đề khó.

La Thiên trêu chọc: “Vậy là bị bắt nạt rồi?” “Không... cũng không hẳn.” Ngộ Không bí từ: “Thì... thì đợi sư phụ khôi phục thực lực rồi tính, ha ha!” Mọi người cười rộ lên.

Chuẩn Đề nói: “Đạo Tôn, thực ra ta thấy Lô Châu rất tốt, có Ngộ Không bầu bạn, ta mỗi ngày đều thấy khai tâm.” La Thiên: “Đã hai vị đạo hữu là người Lô Châu thì phương Tây tự nhiên cũng thuộc về Lô Châu.

Nay Lô Châu rơi vào tay kẻ khác, ta là chủ tử sao có thể không

quản?" "Đúng, sư phó nói đúng, Khổng Tuyên nguyện làm tiên phong, cùng Như Lai tỷ thí một phen xem ai mới là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân Hồng Hoang!" Khổng Tuyên thỉnh mệnh, đấu chí ngang tàng.

La Thiên gật đầu nói: "Ta cũng không phải sư xuất vô danh.

Thứ nhất, ta giúp hai vị đạo hữu đoạt lại phương Tây.

Thứ hai, chuyện Vô Thiên, hắn thực sự nghĩ không ai hỏi tội sao?" Vô Thiên là sai lầm của Như Lai, đại nạn đó là do Như Lai gây ra.

Tuy Như Lai đã công khai nhận lỗi nhưng ai có thể đi tìm một Chuẩn Thánh gây phiền phức?

Đừng nói đến những Thánh nhân như La Thiên, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi.

Thông Thiên là sư phụ của Đa Bảo (Như Lai), tự nhiên sẽ không truy cứu trách nhiệm, hơn nữa tai họa Vô Thiên không lan tới Thông Thiên, Thông Thiên chỉ coi như xem kịch vui thôi.

Lão Tử và Nguyên Thủy là nạn nhân, nhưng thực lực hiện tại không cho phép họ ra tay.

Hồng Quân vì Thiên Đạo nên tính cách đạm nhiên, cũng không có ý định truy cứu.

Cho nên sai lầm của Như Lai cứ thế trôi qua nhẹ nhàng.

Nhưng giờ thì khác rồi, La Thiên muốn thảo phạt phương Tây, hỏi tội Như Lai.

Tạo ra một con quái vật như Vô Thiên mà còn xứng làm chủ Linh Sơn sao?

Có cái tư cách rắm ấy!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không ngờ La Thiên sẽ ra mặt cho mình, liên tục xưng tạ, cảm động không thôi.

La Thiên xua tay: “Đều là người nhà, không cần khách sáo.

Mọi người chuẩn bị đi, đại quân xuất phát!” “Đánh đánh đánh!” “Hỏi tội Như Lai!” “Công phá Linh Sơn!” Đám yêu tộc khí vũ hiên ngang, bản tính hiếu chiến trong cơ thể lại bùng cháy!

Cuộc thảo phạt Linh Sơn lần thứ hai bắt đầu!

Đại quân hạo hạo đãng đãng, trên trời dưới đất kéo dài vạn dặm áp sát Linh Sơn, khẩu hiệu công phá Linh Sơn khí thế ngút trời, vang dội tam giới.

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên đang bế quan bỗng tâm thần nhảy dựng, cảm ứng thiên cơ, hốt nhiên mở mắt nói: “Tam giới náo nhiệt thế sao?” Thông Thiên ở cách xa, tự nhiên không nghe thấy tiếng hò hét ở Lô Châu.

Nhưng ức vạn yêu quái Lô Châu đồng loạt hò reo, minh khắc vào Đại Đạo, thân là Thánh nhân nên Thông Thiên cảm nhận được Đại Đạo có biến thường, vì tò mò nên đã bấm quẻ suy tính...

“Không xong, Như Lai có nguy hiểm!

Quy Linh, tập hợp tất cả giáo chúng Tiệt giáo!

Xuất chiến!” Thông Thiên vô cùng hộ đoản, nếu không thì Phong Thần lượng kiếp cũng không dấn thân vào.

Thông Thiên vội vàng gọi Quy Linh, hướng về phương Tây mà đi.

Tại Thiên Đình, thấy động tĩnh lớn từ Lô Châu, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ vội vàng bẩm báo Ngọc Đế.

Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ vốn là yêu tộc, sớm đã đầu quân cho Lô Châu, hiện giờ hai người chỉ là hai đứa trẻ mười mấy tuổi.

Hai đứa trẻ lập tức nói giọng sữa: “Ngọc Đế, đại sự không ổn,

đại quân Lô Châu chinh phạt phương Tây rồi!" Lúc này Thái Bạch Kim Tinh đang đấm lưng cho Ngọc Đế: "Ngọc Đế, hạ thần ngưỡng mộ ngài như nước sông trôi mãi không ngừng, anh tư táp sảng của ngài, thân hình vĩ ngạn vô địch của ngài minh khắc trong tim ta..." Ngọc Đế đang tận hưởng sự nịnh bợ thì nghe thấy hai chữ Lô Châu liền giật nảy mình, suýt nữa nhảy khỏi ghế.

Thái Bạch Kim Tinh trong lòng có chút mừng thầm?

Không phải là đến tìm mình chứ?

Cuối cùng cũng thoát ly khổ hải rồi, ha ha ha!

Nhưng sau khi nghe xong lời của Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ, Ngọc Đế thở phào nhẹ nhõm, không tìm mình gây phiền phức là tốt rồi.

Chương 417

Thái Bạch Kim Tinh nghe xong thì ngẩn người, tay dừng lại giữa không trung, nụ cười ngưng kết.

Hy vọng của lão lại tan vỡ rồi... hu hu hu!

"Biết rồi, biết rồi, chuyện nhỏ này đừng báo cáo với trẫm (làm trẫm sợ hết hồn)!" Ngọc Đế ngồi xuống lại.

Đợi một lát không thấy đấm lưng, lão Thái Bạch này mất hết tinh ý rồi sao?

Quay đầu lại nhìn, thấy Thái Bạch Kim Tinh như một pho tượng đứng sững tại chỗ.

Ngọc Đế nhắc nhở hai tiếng: "Khà khà!" Thái Bạch Kim Tinh vội vàng ánh mắt đưa tình, dùng nụ cười che giấu sự thất thố vừa rồi, tiếp tục đấm lưng cho Ngọc Đế: "Ngọc Đế, Ngọc Đế!

Ha ha ha." Ngọc Đế có chút không vui: "Sao thế, nghe thấy Lô Châu là ngẩn người ra à?" "Ngọc Đế, Thái Bạch khổ quá mà, vừa nghe đến Lô Châu là nhớ lại những ngày bị uy hiếp, khổ không nói hết lời!" "Nhưng may mắn có Ngọc Đế anh minh thần võ, Lô Châu buộc phải khuất phục mới thả ta ra." "Những ngày ở Lô Châu, hằng ngày ta lấy nước mắt rửa mặt, đêm đêm nhớ thương Ngọc Đế." Thái Bạch Kim Tinh vẻ mặt bi thiết, hốc mắt hơi đỏ khiến người ta xót xa.

Nếu không biết chân tướng, ai cũng sẽ đòi lại công bằng cho Thái Bạch.

Ngọc Đế lạnh cười nói: "Thật sao?

Thế kẻ nào đòi đi Lô Châu làm gián điệp thế?" "Ha ha ha!" Thái Bạch Kim Tinh không hề ngại ngùng chút nào: "Đúng, làm gián điệp.

Lúc đó Lô Châu uy hiếp ta, ta liền thuận nước đẩy thuyền đi làm gián điệp." "Nhưng lúc đó ta mới phát hiện Lô Châu sao bì được với Thiên Đình?

Ta muốn về mà họ không cho về!" "Nhờ Ngọc Đế vô địch tam giới cứu ta ra, nếu không giờ ta vẫn còn ở hang cọp.

Ngọc Đế, ta chân thành cảm ơn ngài (tổ tông tám đời)." "Ân tình của ngài đối với Thái Bạch, Thái Bạch cả đời sẽ ghi nhớ!" Nụ cười của Thái Bạch Kim Tinh như một bông hoa cúc nở rộ.

"Ha ha ha ha!" Ngọc Đế đại tiếu, cầm chén rượu trên bàn rồng nhấp một ngụm, sau đó ăn một hạt lạc: "Ha ha ha, Thái Bạch biết nói chuyện lắm!

Trẫm thích!

Quyển Liêm (Quyển Liêm mới), trẫm hôm nay vui mừng, đi, đi tìm mấy tiên tử tới đây!" Ngọc Đế thích thì Thái Bạch cứ việc tiếp tục!

Ngọc Đế đã hiểu ra rồi, tôn nghiêm gì chứ, thiên điều gì chứ, quyền lực gì chứ, đều đặc biệt là nhảm nhí hết!

Lão là Ngọc Đế!

Đường đường là chủ nhân tam giới, vinh hoa phú quý ngay trước mắt!

Kịp thời hành lạc mới là quan trọng nhất!

Mỗi ngày uống rượu, xem mỹ nữ nhảy múa, rồi nghe lão Thái Bạch a du phụng thừa không tốt sao?

Hiện giờ Ngọc Đế có thể rời xa Vương Mẫu, rời xa phụ nữ, nhưng không thể rời xa Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh khiến Ngọc Đế tìm lại sự tự tin, khiến Ngọc Đế ý thức được mình là chủ tam giới, không, là kẻ lợi hại nhất tam

giới.

Ngọc Đế dần dần mê mất trong sự phụng thừa của Thái Bạch, hoặc giả là đã tìm thấy chính mình.

Tại phương Tây, La Thiên đứng trên chín tầng trời nhìn xuống đại quân đông đúc.

Thành quả ngàn năm khiến La Thiên hài lòng.

"Đạo Tôn, Đạo Tôn xin dừng bước!" Thông Thiên lại tìm được một con tọa kỵ Khuê Ngưu, cưỡi ngưu tốc hành tới.

La Thiên tự nhiên hiểu ý đồ của Thông Thiên, thản nhiên nói: "Thông Thiên đạo hữu, ngàn năm không gặp, vẫn thích quản chuyện bao đồng sao?" Khóe miệng Thông Thiên giật giật: "Đạo Tôn, có thể cho ta... và lão sư một chút thể diện, đừng công đánh Linh Sơn không?" "Ồ?

Không phải công đánh, mà là thảo phạt Linh Sơn!" "Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là người Lô Châu ta, kẻ sau lại phản khách vi chủ, chiếm cứ sào huyệt.

Ta sư xuất hữu danh mà, đạo hữu chắc không ngăn cản chứ?" "Hơn nữa Như Lai dung túng tà niệm trong lòng và La Hầu để sinh ra Vô Thiên, dẫn đến thiên địa lượng kiếp, tam giới lầm than, vạn tiên gặp nạn.

Lô Châu ta thay thiên địa đòi lại công đạo, đạo hữu cũng muốn ngăn cản sao?" "....." Thông Thiên cứng họng không nói được gì, những lời La Thiên nói câu câu đều có lý.

Nhưng bất kể thế nào, bất kể ai đúng ai sai, Thông Thiên vĩnh viễn đứng về phía đệ tử mình: "Mong Đạo Tôn đừng làm hại Đa Bảo, hay là để ta đi khuyên bảo trước, để hắn thành khẩn nhận lỗi, sau đó nghênh đón Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo hữu trở lại phương Tây thánh

địa, thấy sao?" La Thiên lắc đầu, hưng sư động chúng như vậy, thứ hắn muốn không phải là nhận lỗi, mà là chí tại tất đắc phương Tây.

Sau khi thành sự, nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không có nhị tâm thì trả lại phương Tây cho họ đại quản.

Nếu có dã tâm thì đừng trách La Thiên không giảng tình diện, sẽ dùng một "Như Lai" biết nghe lời khác để tiếp tục giá không Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thấy Thông Thiên có tư thế liều mạng, La Thiên cũng muốn thử xem thực lực Lô Châu thế nào, liền thuận nước đẩy thuyền: "Thông Thiên đạo hữu từ xa tới, vậy ta nể mặt một chút, Thánh nhân chúng ta không ra tay, để cấp dưới so tài một chút, thấy thế nào?" "....." Thông Thiên suy nghĩ, tuy nhượng bộ này không lý tưởng nhưng tổng vẫn hơn là để La Thiên đích thân ra tay.

Với thần thông của La Thiên, e rằng Đa Bảo cũng chỉ là chuyện một tay mấy chiêu mà thôi.

"Được, ta đáp ứng.

Ta sẽ phái Quy Linh dẫn lĩnh Tiệt giáo xuất chiến giúp đỡ Đa Bảo!" La Thiên cười gật đầu đồng ý.

Phía Lô Châu có Khổng Tuyên và Lục Áp là hai vị Chuẩn Thánh, có một Ngộ Không tiếp cận vô hạn Chuẩn Thánh.

Phía phương Tây có Như Lai và Quy Linh là hai tôn Chuẩn Thánh, hiện giờ Di Lặc cũng tiếp cận vô hạn Chuẩn Thánh.

Ở cảnh giới Đại La, Lô Châu có Dương Tiễn là Đại La Kim Tiên, Na Tra là Đại La đỉnh phong, còn có các Đại La khác mới gia nhập như Trường Nhĩ Định Quang Tiên, các yêu vương mới thăng cấp như Ngưu Ma Vương, Lục Nhĩ Mi Hầu, Cửu Đầu Trùng... và Bạch Long Mã có huyết mạch phản tổ.

Chương 418

Phương Tây có Tứ Đại Bồ Tát: Phổ Hiền, Văn Thù, Địa Tạng là Đại La Kim Tiên, Quan Âm là Đại La đỉnh phong, và mấy vị Phật tổ cũng là Đại La Kim Tiên.

Chiến lực cao cấp của hai bên là Chuẩn Thánh và Đại La tương đương nhau.

Dưới đó là Thái Ất, Lô Châu vốn có đám yêu binh cộng thêm nhị thập bát tinh tú, tam thập lục thiên cương của Thiên Đình.

Phương Tây chỉ có năm trăm La Hán.

Chiến lực bậc thấp của Lô Châu bỏ xa phương Tây vài con phố.

Nhưng trận chiến này quan trọng nhất là xem chiến lực cao giai, xem cuộc đối đầu giữa các vị Chuẩn Thánh!

Lại nói Như Lai sau lượng kiếp Vô Thiên, cáo biệt Thông Thiên trở về Linh Sơn.

Phương Tây vốn đã bị Ma tộc dưới trướng Vô Thiên xâm nhiễm, toàn bộ phương Tây ma khí di mạn, phàm nhân chịu ảnh hưởng trở nên bạo ngược vô đạo.

Chúng sinh phương Tây hiền lành ngày trước nay đã không còn.

Như Lai dẫn lĩnh mọi người vất vả mấy năm mới thanh trừ sạch sẽ ma khí phương Tây.

Truyền bá Phật giáo rộng rãi trong nhân gian, nhân tộc lại một lần nữa đón nhận hòa bình.

Đồng thời Như Lai cũng bài trừ dị kỷ, đè bẹp những tiểu lâu la từng đi theo Nhiên Đăng, coi như giết gà dọa khỉ.

Văn Thù, Phổ Hiền và các môn đồ cũ của Xiển giáo lập tức kiên định lập trường.

Những năm này Như Lai trải qua gian khổ, việc gì cũng đích thân làm nên tạo dựng được uy vọng cực lớn.

Hiện giờ Phật giáo chỉ có thể có một tiếng nói, đó là Như Lai.

Như Lai trong lượng kiếp này cũng không phải không có thu hoạch.

Trong kế hoạch nguyên bản, mười tám viên xá lợi tử sẽ đánh bại Vô Thiên.

Xá lợi tử mang theo khí vận Phật giáo, dùng nó đánh bại Vô Thiên sẽ thu được phần lớn công đức lượng kiếp cho Phật giáo.

Nhưng vì hiệu ứng bươm bướm của La Thiên, việc đánh bại Vô Thiên không dùng đến xá lợi tử, Ngộ Không chỉ lấy đi xá lợi tử của Nhiên Đăng, số còn lại tự nhiên bị Như Lai thu thập và luyện hóa.

Hiện nay thực lực Như Lai đã tiến thêm một bước, tập hợp Phật giáo và khí vận phương Tây vào một thân.

Đêm khuya thanh vắng, Như Lai thường than: "Nếu cho ta một đạo Hồng Mông Tử Khí, tuy không bì được sư tôn nhưng so với Lão Tử, Tiếp Dẫn chắc chắn là quá thừa!

Thiên Đạo bất công, Thiên Đạo bất công a!" Trong mắt Như Lai, Hồng Quân đệ nhất, Đạo Tôn đệ nhị, Thông Thiên đệ tam, hắn là đệ tứ, những kẻ còn lại đều phải đứng sau.

"Như Lai ta có tư chất thành Thánh, không có Hồng Mông Tử Khí thì đã sao?

Ta nhất định sẽ đâm thủng Thiên Đạo, nghịch thiên thành Thánh!" Sau khi triệt để trở thành chủ nhân phương Tây, Như Lai càng thêm

tự tin, nung nấu ý định phải thành Thánh trước khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trở về, nếu không ngôi vị Phật Tổ sẽ đổi chủ.

"Lấy Linh Sơn làm căn nguyên, lấy sức mạnh của chúng Phật làm gốc, lấy xá lợi tử của tiên hiền dẫn dắt, ta không tin mình không thể vấn đạo Thánh nhân!" Như Lai giao mọi việc cho Di Lặc để chuyên tâm bế quan.

Nhưng mới bế quan được nửa năm, Quy Linh Thánh Mẫu đã tới Linh Sơn báo tin Lô Châu muốn giúp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đoạt lại Linh Sơn.

Như Lai vừa kinh vừa sợ, vội vã triệu tập chúng Phật, đánh một trận khuynh giáo!

Đại quân yêu tộc tiến vào phương Tây, lần này là toàn diện thu phục chứ không đơn giản là đòi người như lần trước.

Thực ra ước định với Thông Thiên cũng như các Thánh nhân đánh một ván cờ cho bớt buồn chán mà thôi.

Nếu có tác dụng thì chính là để rèn luyện đồ tử đồ tôn.

Sau khi ước định với Thông Thiên, La Thiên không vội công đánh Linh Sơn mà trước tiên nhổ tận gốc thế lực Thiên Long Bát Bộ của Phật giáo trong nhân gian.

Thiên chúng là những người tu Phật hoặc khổ hành tăng; còn bảy bộ còn lại như Long, Dạ Xoa, A Tu La... là những dị loại bị Phật giáo cảm hóa.

Trong lượng kiếp Vô Thiên, thiên địa đại loạn, nhiều yêu ma hoành hành nhân giới, bảy bộ này là chủ lực.

Sau khi Vô Thiên bại trận, họ bị Phật pháp chinh phục và trở thành những tín đồ Phật giáo thành tâm.

Những kẻ có nhị tâm đã bị Như Lai dùng thủ đoạn lôi đình đánh vào luân hồi.

Lô Châu dùng khoảng một tháng thời gian để bắt sống toàn bộ Thiên Long Bát Bộ.

Nhưng thật trớ trêu, những kẻ được Phật giáo tuyển chọn còn lại đều là những kẻ cứng đầu, tất cả đều muốn "khảng khái phó tử"!

Na Tra trước tiên cho những Yết Đế từng đầu quân cho Lô Châu đi khuyên nhủ nhưng bị chửi cho vuốt mặt không kịp.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không nhìn nổi nữa, toàn viên Lô Châu vì họ mà đòi công đạo, họ không thể chỉ đứng nhìn.

Thế là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xuất hiện tại hiện trường, lộ diện thân phận.

Đám người đó trước là ngẩn ra, sau đó trực tiếp sôi sục.

"Kẻ phản bội!" "Đã là Phật chủ mà không tự sát tạ tội sao!" "Cả đời ta coi các người là sỉ nhục!" Tại chỗ có mấy người tu Phật không chấp nhận nổi sự thật trái ngược này nên đã trực tiếp viên tịch để minh chí.

Không chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ngay cả Na Tra cũng nhìn đến ngây người.

Chương 419

Đầu óc đám người này bị lừa đá rồi sao?

Không, bị Như Lai đá rồi sao?

La Thiên cơ bản là làm chủ nhân nhàn hạ, thỉnh thoảng nghe báo cáo.

Khi nghe Na Tra báo cáo chuyện này, hắn chỉ hơi ngạc nhiên một chút.

Chuyện lạ không hiếm, tôn giáo vốn giỏi nhất là cổ hoặc lòng người.

Việc gì cũng có hai mặt.

Giống như giáo phái phương Tây ở địa cầu cổ đại, điểm xuất phát ban đầu của người trên thánh giá là tốt, nhưng sau đó vào thời Trung cổ lại biến thành công cụ nô dịch tầng lớp dưới của tầng lớp trên.

Tầng lớp trên kiêu xa dâm dật nhưng lại khuyên tầng lớp dưới làm người hướng thiện.

Hoặc như trận hải chiến Nhai Sơn, mười vạn quân dân nhảy xuống biển tuẫn quốc, đám thần tiên đó mỗi kẻ lại có tính toán riêng.

Lúc Tĩnh Khang, làm thần tử thì thề chết báo quốc, làm hoàng đế lại muốn đầu hàng.

Những ngày này, La Thiên không tự giác nhớ lại một số chuyện, thỉnh thoảng ngủ mơ lại thấy những ngày ở địa cầu.

Ở địa cầu, La Thiên chỉ là một kẻ bình thường.

Không quyền không thế cũng không phải con nhà giàu, cuộc sống chắc chắn có nhiều trắc trở.

Lúc mới tới Hồng Hoang, La Thiên tự nhiên vui mừng khôn xiết, có hệ thống phụ trợ, chắc chắn sẽ bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng ở đỉnh cao nhân sinh Hồng Hoang vạn năm, cưới vợ cũng là người đẹp nhất Hồng Hoang, thủ hạ đệ tử đông đảo, là thần tượng của ức vạn người, vậy hắn còn cầu gì nữa?

La Thiên càng lúc càng truy cầu sự hoàn mỹ, không khỏi nhớ tới một số chuyện không như ý ở địa cầu... ví dụ như thi đại học thiếu chút điểm không đỗ Thanh Bắc, không cưới được cô gái mình thích, không kiếm được mục tiêu nhỏ một ức.

Những thứ đó đều trở thành điều hối tiếc của La Thiên.

Nay La Thiên muốn đi một chuyến để đạt được sự viên mãn, xem ra phải tìm cách về địa cầu một chuyến.

Đi để đạt tới sự viên mãn, La Thiên có thể hoàn toàn kế thừa Bàn Cổ.

Hoặc giả, La Thiên sẽ trở thành Bàn Cổ thứ hai, vị Ma Thần mạnh nhất trong hỗn độn đó, nhưng La Thiên tuyệt đối không thỏa mãn với bấy nhiêu!

Trong giới hỗn độn có nhiều tồn tại chí cường từ viễn cổ, sức mạnh của họ có lẽ không kém Bàn Cổ bao nhiêu.

Chỉ đạt tới toàn thịnh của Bàn Cổ trước khi rụng rơi thì chưa chắc bảo vệ được Hồng Hoang vẹn toàn.

Cần phải đạt tới cảnh giới cao hơn nữa!

Vượt qua Hồng Quân, trở thành cao thủ số một Hồng Hoang là kế hoạch tiếp theo.

“Sư tổ!” Na Tra lại khẽ gọi một tiếng.

Mấy ngày nay sư tổ cứ thẩn thờ, chắc là nhớ Nữ Oa Thánh nhân

rồi.

“Hả?

Tiếp tục đi Na Tra.” “Đám người đó xử lý thế nào ạ?” Na Tra thấy đau đầu với đám người đó.

Mấy ngày qua cũng bắt được một số Yết Đế, Công Tào lẻ loi của Linh Sơn.

Không cần Tiếp Dẫn ra mặt, Na Tra dùng chính sách vừa đấm vừa xoa khiến họ lập tức đồng ý và cung cấp tình báo Linh Sơn.

Nhưng những tình báo đó không có tác dụng lớn đối với Lô Châu.

Yết Đế, Tỳ Kheo chỉ là những kẻ râu ria.

Hai bên không hề ngang tài ngang sức, hiện giờ Linh Sơn căn bản không dám xuất chiến.

Như Lai và Quy Linh đang huy động toàn bộ sức lực để trùng kiến Vạn Phật Đại Trận của Linh Sơn với tốc độ nhanh nhất.

“Đám người đó thực sự khó nhằn.” La Thiên nghĩ, đến chết họ còn không sợ thì lấy gì uy hiếp?

“Trước tiên cứ đày họ về chỗ cũ đi.

Dạ Xoa giao cho Địa Phủ, A Tu La giao cho Minh Hà, Long chúng thì giữ lại cho Tiểu Bạch Long xử lý.” “Còn những người tu Phật thiên chúng kia, dù sao họ cũng không trường sinh bất lão, đợi họ già chết là xong.” La Thiên lần lượt xử lý từng việc.

“Nhưng sư tổ, lão đại Thiên Chúng là Đế Thích Thiên có tu vi La Hán (La Hán ở đây tương đương Đại La), không thể già chết được, tính khí vừa thối vừa cứng y như đám kia.” Na Tra nghiến răng nghiến lợi.

Người trong Phật giáo đều thích giảng đại đạo lý, nhưng với một

đứa trẻ ngỗ nghịch như hắn, lời cha mẹ còn chẳng nghe thì sao nghe nổi mấy cái đầu trọc đó?

Ma hoàn ta thích làm gì thì làm, cần gì phải giải thích với ai?

"Vậy thì nhét vào đạo luân hồi, kiếp sau cho hắn làm yêu quái Lô Châu ta." La Thiên cười cười không cho là đúng.

Không phải hắn nhìn ta không thuận mắt sao?

Vậy ta cho hắn đầu thai làm thuộc hạ của ta!

Chương 420

Mấy ngày qua La Thiên đã nghĩ ra đối sách, sau khi công phá Phật giáo chắc chắn sẽ có một số kẻ trung thành tuyệt đối.

Những kẻ đó xử lý thế nào?

Cứ nhét vào đạo luân hồi.

Kiếp này không làm được yêu Lô Châu thì kiếp sau làm.

"Hảo, cách này hay!" Na Tra nghe thấy cách này liền nhảy cẫng lên vì vui sướng, thật là vui!

Na Tra lập tức đi làm ngay.

"Đế Thích Thiên, Na Tra ta lại tới đây!" Một đại quang đầu thân hình uy vũ lạnh hanh nói: "Ta sẽ không thông đồng với lũ yêu quái các ngươi đâu, từ bỏ ý định đi.

Phật tổ Như Lai của ta nhất định sẽ cứu ta." "Thật sao?" Na Tra tinh quái nói: "Tiếc là không như ngươi mong muốn rồi.

Một lát nữa ta sẽ cưỡng ép ngươi luân hồi, cho ngươi làm mã quái, lư quái hay ngư quái ở Lô Châu đây?" "...

Na Tra, có gì chúng ta từ từ thương lượng." Đế Thích Thiên nhụt chí, ngữ khí mềm mỏng hẳn.

"Yêu yêu yêu, đừng thế chứ.

Phật giáo chẳng phải nói chúng sinh bình đẳng sao?

Làm người hay làm động vật có khác gì nhau đâu." Đế Thích Thiên cứng họng không nói được lời nào.

Hắn biết đó chỉ là lời nói cửa miệng thôi, ai lại muốn biến thành động vật?

Đế Thích Thiên: “Thực ra chúng ta có thể nói chuyện tử tế mà.” “Giờ mới muốn nói tử tế à?

Muộn rồi.

Đế Thích tiểu huynh đệ, lão Tôn ta rất thích ngươi, hay là đầu thai làm con khỉ đi.” “Yên tâm đi, bàn đào ta sẽ không cho ngươi một quả nào đâu!” Tôn Ngộ Không đại hỷ.

Tên hòa thượng ngốc này cả ngày cứ chửi kẻ phản bội, nay phải hảo hảo báo thù.

Ngộ Không không nói hai lời, túm lấy Đế Thích Thiên đi tới Âm phủ Địa phủ.

“Đại Thánh, lại tới nữa sao?” Đám người Địa Phủ run rẩy sợ hãi.

Tuy ở tam giới bản lĩnh không phải mạnh nhất nhưng Ngộ Không chắc chắn là kẻ quậy phá nhất.

“Lũ đen thui các ngươi thấy ta tới mà không hoan nghênh sao?” Ngộ Không múa may Đế Thích Thiên trong tay làm Địa Phủ đảo lộn, Đế Thích Thiên hoa mắt chóng mặt.

“Không, không, chúng ta hoan nghênh, thấy Đại Thánh là chúng ta vui lắm rồi.” “Đúng đúng đúng, chúng ta rất vui mừng hoan nghênh Đại Thánh!” Sở Giang Vương nhìn Đế Thích Thiên trong tay Ngộ Không, có chút không nỡ nhìn, thật là thảm hại.

Con khỉ này tới chắc chắn là có chuyện để quậy.

“Lão Tôn ta cũng không có việc gì, tên này không muốn sống nữa nên lão Tôn cho hắn đầu thai làm kiếp khỉ.” Ngộ Không xoa đầu Đế Thích Thiên như đang xoa đầu con cháu mình.

Thập đại Diêm La của Địa Phủ một phen đau đầu, nhìn Đế Thích Thiên với ánh mắt thương hại.

Chọc ai không chọc lại đi chọc Tề Thiên Đại Thánh.

Địa Phủ không dám chậm trễ, vội dẫn Ngộ Không tới luân hồi đạo.

Nhìn vô số luân hồi đạo, Ngộ Không hoa mắt chóng mặt, tò mò hỏi từng cái một: "Cái này là gì?

Cái kia là gì?" "Đại Thánh, cái đó là lợn, cái kia là chó!" Đột nhiên Ngộ Không thấy một sự dị thường trong lục đạo luân hồi, đôi mắt lóe lên tinh quang, có một mùi vị quen thuộc, Ngộ Không không nhịn được mà chảy nước miếng.

"Cái đó là cái gì?" Diêm La Vương: "Cá." Luân Hồi Vương: "Lừa." Sở Giang Vương: "....." Ngộ Không nghe vậy nhe răng trợn mắt, cầm lấy Đế Thích Thiên múa may một trận nữa khiến luân hồi đạo chấn động, mấy tên quỷ sai đứng không vững suýt ngã vào luân hồi đạo.

Đế Thích Thiên ngất xỉu tại chỗ.

"Lũ tiểu nhân các ngươi dám lừa lão Tôn, mau nói thật!" Thập đại Diêm La toát mồ hôi lạnh, nhìn nhau xác nhận ánh mắt.

Diêm La Vương: "Lừa!" Luân Hồi Vương: "Cá!" Sở Giang Vương: "???" Ngộ Không đại nộ, trực tiếp túm lấy Sở Giang Vương ném vào luân hồi đạo.

Nội tâm Sở Giang Vương: Mẹ kiếp, ta còn chưa nói lời nào mà.

Sở Giang Vương không bỏ cuộc, nắm chặt lấy tay Tôn Ngộ Không không dám buông.

Luân hồi là do Hậu Thổ hóa thành, là pháp tắc Thiên Đạo, trong lục đạo luân hồi có lực hút cực mạnh, đôi khi ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không kháng cự nổi, nói gì đến Sở Giang Vương cấp Thái Ất.

“Đại Thánh, ta, ta, luân hồi Bàn Đào, Đại Thánh, cứu...” Sở Giang Vương chưa nói xong đã bị hút vào trong.

“Hèn gì, hèn gì!

Lão Tôn ta cứ thắc mắc mãi, lấy hạt bàn đào của Ngọc Đế lão nhi mà trồng được cây bàn đào nhỏ, lão Tôn ta trồng thì không được, hóa ra là do luân hồi đạo dở trò!” Cây bàn đào vốn là định số, không có luân hồi, nhưng Hồng Quân thương xót Ngọc Đế nên thiết lập một đạo luân hồi để vườn bàn đào của Ngọc Đế trọng sinh.

Dĩ nhiên chuyển sinh thành bàn đào cũng có điều kiện.

Thế gian vạn vật, ngay cả một ngọn cỏ gốc cây cũng không thoát khỏi luân hồi.

Để làm cây bàn đào, tiền thế tất phải là một “công đức thụ”.

Cái gọi là công đức chính là những cây cổ thụ trăm năm che bóng mát cho nhiều người, hoặc quả của nó cứu giúp nhiều dân đói, hoặc thân thể làm vật liệu chính cho cung điện của Nhân Hoàng.

Chương 421

Những cây đó sau khi bị chặt sẽ có cơ hội trở thành cây bàn đào, bất tử bất diệt, trường tồn cùng thiên địa.

Diêm La Vương kiên nhẫn giải thích xong, Ngộ Không càng hưng phấn hơn: "Cây có công đức, người không có công đức sao?

Ta thấy Đế Thích Thiên có thể trở thành cây bàn đào tốt nhất của lão Tôn ta, ha ha, Đế Thích Thiên hãy làm một cây bàn đào cho lão Tôn đi!" Nói đoạn Ngộ Không ném Đế Thích Thiên vào luân hồi đạo.

Đế Thích Thiên vào phút cuối tỉnh lại, nghe thấy cuộc trò chuyện của mấy người.

"Đại Thánh, chúng ta có chuyện gì từ từ thương lượng, thực ra ta cũng thích làm khỉ lắm..." Đế Thích Thiên lập tức bị hút vào luân hồi đạo, thân ảnh biến mất trong dòng sông thời gian.

Ai mà muốn làm cây chứ, cho người ta kết quả, quan trọng là trường tồn cùng thiên địa, chẳng phải phải làm cây cả đời sao?

Đế Thích Thiên khóc không ra nước mắt, biết thế thì đã sớm nhún nhường rồi.

Ngộ Không như vừa phát hiện ra lục địa mới, hưng cao thái liệt về báo cáo.

Cửu đại Diêm La lập tức phái người lên dương gian tìm kiếm Sở Giang Vương.

Khi Ngộ Không về đến nơi thì Na Tra cũng ở đó, Na Tra đang kể chuyện Minh Hà một cách sinh động.

Na Tra và Thiết Phiến công chúa đưa đám A Tu La về cho Minh Hà Lão Tổ, khiến Minh Hà Lão Tổ tức giận quất đánh đám con cháu

bất hiếu này, lý do là sợ làm ô nhiễm dòng Minh Hà thuần khiết.

Minh Hà là dòng nước ô uế và tà ác nhất Hồng Hoang, giáo nghĩa Phật giáo là tịnh hóa mọi ô yên chướng khí.

Ngộ Không cũng hào hứng kể lại phát hiện của mình.

"Đạo Tôn, hãy biến những kẻ không nghe lời thành cây bàn đào hết đi!" Ngộ Không vừa nói vừa chảy nước miếng, thần tiên đầu thai làm cây bàn đào thì quả chắc chắn là mỹ vị.

La Thiên suy tính một phen: "Được, không vấn đề gì.

Đạo Tổ thiết lập đạo luân hồi này chỉ có thời hạn mười năm, chúng ta còn hai tháng." La Thiên vừa tán thán bản sự của Hồng Quân vừa hiểu rằng khi đạt đến viên mãn, hắn cũng có thể tạo ra luân hồi!

"Sư tổ, hiện giờ phương Tây trừ Linh Sơn ra đều bị quân ta chiếm lĩnh.

Không cần hai tháng, chỉ cần hai canh giờ là có thể công hạ Linh Sơn!" La Thiên gật đầu, bận rộn bấy lâu cũng đến lúc kết thúc rồi: "Linh Sơn có động tĩnh gì không?" "Vẫn là rùa rụt cổ thôi ạ.

Từ khi con tiến vào phương Tây, họ không rời khỏi Linh Sơn mà chỉ lo tu phục Vạn Phật Đại Trận ngày trước." Na Tra khinh bỉ nói.

"Được rồi, đại quyết chiến đi.

Tứ kiếm đã làm xong chưa?" Lỗ Ban bước ra nói: "Đạo Tôn, đã xong rồi!" Sở dĩ trì hoãn một tháng là để đợi bốn thanh kiếm ra đời.

Thông Thiên là đại năng trận pháp, tuy không trực tiếp ra tay nhưng có thể làm một vài thủ đoạn nhỏ.

Hiện giờ Vạn Phật Đại Trận mới đang được hoàn thành dưới sự chỉ đạo của Thông Thiên.

Nếu Lô Châu mạo muội tấn công chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi lớn.

La Thiên tham khảo Tru Tiên Tứ Kiếm để bố trí luyện kiếm đại trận, giao nhiệm vụ cho Lỗ Ban phỏng tạo Tru Tiên Tứ Kiếm, dùng Tru Tiên đại trận phá Vạn Phật đại trận.

Tru Tiên kiếm là thiên đạo đại sát khí, khó mà tái tạo, nhưng bốn thanh kiếm mới mà La Thiên tạo ra là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực tối đa chỉ kém một bậc.

Thân kiếm dùng xương của Hỗn Độn Ma Thần, chiết xuất những phần tinh túy nhất trong xương, thêm vào hắc thạch cứng nhất trong hỗn độn và dùng huyền hỏa thuần khiết nhất Hồng Hoang để tôi luyện.

Khi bố trận thành công, uy lực của nó gần như tiếp cận sức mạnh của Thánh nhân.

Thời cơ đã tới, tất cả nên kết thúc rồi!

Lúc này Linh Sơn bị vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài, nội bất xuất ngoại bất nhập, giữa thiên địa tràn ngập bầu không khí túc sát.

Linh Sơn thoát ly đại địa phiêu phù giữa không trung, một lớp màn kim quang bao bọc toàn bộ Linh Sơn từ trên xuống dưới.

Trong thời gian đó, yêu quái lấy pháp bảo ra thử thăm dò Vạn Phật Đại Trận nhưng những pháp bảo đó chỉ cần chạm vào đại trận là hóa thành tro bụi, tan biến giữa không trung.

Vạn Phật Đại Trận khiến đại quân Lô Châu phải dừng bước suốt ba ngày.

Hôm nay tứ kiếm đã thành, nhị thập bát tinh tú của Lô Châu thổi vang kèn tiến công.

Na Tra, Ngộ Không, Dương Tiễn, Dương Thiền mỗi người cầm một thanh kiếm đứng ở các hướng đông, nam, tây, bắc.

“Sư tôn, không cần con đi thử sao?” Trên chín tầng trời, Khổng Tuyên đứng bên cạnh La Thiên quan chiến.

Nên biết rằng người trấn giữ Vạn Phật Đại Trận là hai vị Chuẩn Thánh Như Lai và Quy Linh, còn người cầm trận Tru Tiên chỉ là bốn vị Đại La Kim Tiên.

Thực lực hai bên chênh lệch rõ rệt.

La Thiên lắc đầu: “Đừng coi thường Tru Tiên Kiếm Trận, thế là đủ rồi!” “Một lát nữa sau khi phá trận, ngươi chỉ cần kìm chân Như Lai là được!

Tam giới từ nay về sau sẽ lâu lắm mới có chiến sự, trận chiến này hãy dành cơ hội cho bọn trẻ.” Lần xuất quân này La Thiên đầy tự tin, hắn coi đây như một buổi diễn tập để rèn luyện thuộc hạ.

Khổng Tuyên: “Vâng sư tôn!

Con thấy mọi người đều hào hứng, vậy cứ để họ chơi cho thỏa.” Sau trận chiến này không biết sẽ còn hòa bình được bao nhiêu năm nữa.

Yêu tộc hiếu chiến, lúc này không động thủ thì còn đợi đến khi nào?

Thông Thiên cưỡi con ngưu mới “thong thả” tới nơi, đứng cạnh La Thiên trên chín tầng trời.

Chương 422

Cả hai không nói lời nào, lặng lẽ quan sát phía dưới.

Lại một lần nữa hội ngộ cùng Thông Thiên, trong lòng hai người mỗi người một ý, La Thiên thong dong xem kịch, còn Thông Thiên thì căng thẳng lo âu, mặt mày ủ dột.

Thông Thiên nhìn thấy bộ Tru Tiên Tứ Kiếm phỏng chế kia, vốn được chế tạo từ tinh hoa của Hỗn Độn Ma Thần, vạn phật đại trận liệu có chống đỡ được hay không, trong lòng y hoàn toàn không có nắm chắc.

Lúc này tại Linh Sơn, bốn người Na Tra mỗi người cầm một thanh Tru Tiên kiếm chậm rãi bay lên trời, kiếm khí vạn trùng, trong nháy mắt liền niệm động chú ngữ, khiến gió lốc nổi lên, cát bay đá chạy, che lấp bầu trời, nhật nguyệt không còn ánh sáng.

Bao trùm toàn bộ Linh Sơn, vạn phật đại trận bắt đầu rung chuyển dữ dội, lớp màng ánh sáng vàng kim bắt đầu gợn sóng như mặt nước.

Bốn người vừa mới dẫn động kiếm khí của Tru Tiên đại trận, khí thế tương thông, còn chưa kịp động thủ mà vạn phật đại trận đã có chút chống đỡ không nổi.

Sắc mặt Thông Thiên đại biến, đứng bật dậy, Tru Tiên kiếm trận mới này quá mạnh.

La Thiên cười lạnh: "Đạo hữu muốn động thủ sao?

Nếu muốn xé bỏ ước định, ta chỉ cần một chưởng là có thể diệt sạch Linh Sơn!" Thông Thiên lạnh cả sống lưng, vội vàng ngồi xuống, trong lòng bất an khôn nguôi, chẳng lẽ chuyện năm xưa lại tái diễn?

Trơ mắt nhìn đệ tử bị đánh bại mà làm sư tôn lại bất lực. "Đạo tôn!" Thông Thiên trong lòng kêu khổ, tặc lưỡi khuyên nhủ lần nữa.

La Thiên mất kiên nhẫn phẩy tay: "Không cần đa ngôn, ta tự có tính toán!" "Ai!" Thông Thiên thở dài, trong lòng sớm đã khổ sở vô cùng.

Sớm biết thế này, không nên vì chút sĩ diện mà dẫn đến cuộc tranh chấp ngày hôm nay, khiến thể diện mất sạch!

Tại Linh Sơn, chư phật không dám lơ là nửa khắc, pháp bảo không rời thân.

Như Lai mỗi thời mỗi khắc đều giảng đạo cho chư phật, nước đến chân mới nhảy, xem ra cũng có chút hiệu quả.

Nhiên khi vạn phật đại trận lung lay, đám người Như Lai đều đại kinh thất sắc.

Quy Linh Thánh Mẫu hét lớn: "Các vị, chuẩn bị theo đúng những gì đã diễn luyện!" Vạn phật đại trận này tiêu tốn không ít tâm huyết, bên trong chứa đựng ba ngàn đại đạo, ba ngàn La Hán cầm ba ngàn trận kỳ, ngụ ý chưởng quản ba ngàn đạo.

Tất nhiên, ba ngàn đại đạo này chỉ là Thông Thiên mô phỏng bề ngoài, không nắm giữ được tinh túy!

Nếu không, Thông Thiên nắm giữ ba ngàn đại đạo đã có thể trở thành một Đạo Tổ khác rồi!

Lúc này, xung quanh bốn vị Bồ Tát, Quan Âm có tuyết trắng bay múa, Phổ Hiền có hơi nóng bao quanh, trên đầu Địa Tạng là một mảnh xanh tươi đại diện cho mùa xuân...

Bốn vị Bồ Tát chưởng quản bốn mùa luân hồi của thiên hạ, tám vị Kim Cang trấn giữ tám hướng Đông Nam Tây Bắc.

Thời không biến hóa sinh sinh bất diệt!

Như Lai và Quy Linh một nóng một lạnh, một tròn một khuyết, đại diện cho nhật nguyệt, cũng đại diện cho âm dương của Đạo giáo!

Đây chính là trung tâm của trận pháp.

Nhìn thấy Như Lai và Quy Linh diễn hóa âm dương, trong lòng có người cảm thấy khó chịu, đây là Phật môn, sao lại dùng thứ của Đạo môn. "Các vị, Phật bản là Đạo, đừng để ý những tiểu tiết này, bảo vệ Linh Sơn mới là chủ yếu!" Như Lai chú ý tới cảm xúc của mọi người, vội vàng khai đạo, lúc này cần vạn chúng đồng lòng mới vượt qua được nan quan!

Các vị Công Tào Yết Đế nắm tay nhau, truyền linh lực cuồn cuộn không dứt vào đại trận.

Vạn phật đại trận mới này là do Thông Thiên quan sát quy luật của Hồng Hoang thiên địa mà tạo ra, còn gọi là Tiểu Hồng Hoang, là tập đại thành của trận pháp Thông Thiên.

Khoảnh khắc chư phật Tây Thiên ra tay, vạn phật đại trận vốn đang lung lay sắp đổ bỗng nhiên kiên cố, mở rộng ra một vòng.

Uy năng phản chấn khiến bốn người Na Tra phải lùi lại mấy bước.

Thiên địa cũng dần trở nên quang đãng, mây tan thấy mặt trời, từng đạo phật quang chiếu diệu thiên địa, trực tiếp thấu đến Hỗn Độn chư thiên.

Tại Thiên Đình, Ngọc Đế đang phơi nắng bỗng bị một luồng cường quang chiếu thẳng vào mặt: "Chuyện gì vậy?" "Ngọc Đế, là vạn phật đại trận của Phật giáo chiếu sáng cả Hồng Hoang." Ngọc Đế nghe xong, lười biếng xoay người: "Vẫn chưa đánh xong à?".

Thông Thiên thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ngồi xem kịch, Thông

Thiên tự nhiên không nắm chắc Linh Sơn sẽ đánh bại được Lô Châu, chỉ cần cứ thu mình trong Linh Sơn đại trận không bị công phá, vãn hồi chút thể diện là được.

La Thiên khen ngợi: "Trận pháp của đạo hữu thật khiến người ta thán phục, những năm này tiến bộ không ít." Thông Thiên cười cười: "Đạo tôn, tại hạ chỉ là có chút lĩnh ngộ, chút lĩnh ngộ mà thôi, không biết Tru Tiên kiếm trận mới của Đạo tôn đã cải tiến được bao nhiêu?" La Thiên lắc đầu: "Không có, trọng tâm của ta không đặt ở trận pháp, chỉ cần thực lực đủ mạnh, cần gì dùng trận pháp?

Đạo hữu đừng có bỏ gốc lấy ngọn, trận pháp là thứ yếu, tu vi mới là chủ yếu." Thông Thiên bị nghẹn lời không nói được gì, trong lòng lại một trận đắng chát.

Trận pháp không bằng, đệ tử không bằng, ngay cả đạo hạnh cũng không bằng, hôm nay hà khổ phải tự rước lấy nhục thế này?!

Suýt chút nữa đã tự tát mình hai cái!

La Thiên phẩy tay một cái, từng đạo thánh quang do pháp tắc hóa thành rơi xuống, thấm vào khắp nơi tại chỗ giao chiến của hai quân.

Thông Thiên thấy La Thiên ra tay, mạnh mẽ đứng bật dậy, sốt sắng hỏi: "Tại sao Đạo tôn không tuân thủ ước định?" Thông Thiên tưởng La Thiên thấy uy lực của vạn phật đại trận nên không ngồi yên được nữa.

La Thiên bình thản nói: "Đạo hữu có còn nhớ trận phong thần năm xưa đã đánh vỡ Hồng Hoang, khiến Đạo Tổ phải trách phạt không?

Ta chỉ gia cố chiến trường, tránh để cuộc tranh đấu này làm ảnh hưởng đến đại địa Hồng Hoang!" Vừa rồi nếu Na Tra không cố kỵ an toàn của Hồng Hoang, nhất định sẽ ra tay ngăn chặn phật quang của vạn phật đại trận, hai trận chạm nhau, bất luận ai thắng ai thua thì đại

địa Hồng Hoang nhất định sẽ bị đánh thủng.

Nghe La Thiên giải thích, chẳng lẽ vừa rồi vì lo cho Hồng Hoang nên Tru Tiên kiếm trận mới không dám phát huy hết?

Nghĩ đến đây, lòng Thông Thiên phủ một tầng mây mù.

Vừa rồi vạn phật đại trận mở ra, phật quang kia vô cùng cường đại, nhưng uy năng của Tru Tiên kiếm trận mới vẫn chưa hoàn toàn phóng thích!

Chương 423

"Được rồi, có thể yên tâm ra tay rồi." La Thiên truyền âm cho bốn người. "Rõ, sư tổ (Đạo tôn/Sư bá)!" Bốn người nhận lệnh, tinh thần đại chấn, niệm động chú ngữ, rót pháp lực hùng hậu vào tiên kiếm trong tay.

Trong sát na, bốn đạo kiếm quang dưới thông u minh, trên xuyên hỗn độn, chấn động thiên địa, sát khí tiêu điều lan tỏa khiến chúng sinh tâm thần chao đảo, sợ hãi không thôi.

Nếu không có La Thiên gia cố nơi này, dùng bí pháp trì gia, thì chỉ riêng một chiêu của Na Tra đã có thể đánh xuyên địa phủ âm giới, làm sụp đổ một góc Thiên Đình rồi.

Thông Thiên trợn tròn mắt, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi, Tru Tiên kiếm trận này cảm giác còn mạnh hơn cả lúc trước cảm ứng được.

Lực lượng của Thánh nhân dường như cũng chỉ đến thế thôi sao?! "Mạnh quá!" Trong vạn phật trận, Như Lai và Quy Linh thắt tim lại, kiếm quang lẫm liệt bên ngoài như một ngọn núi lớn đè nặng lên tim hai người, khiến tâm thần không thể tập trung. "Sư huynh!" "Quy Linh, đừng nói gì cả, ta sẽ không đầu hàng!" Trong mắt Như Lai lóe lên một tia hắc quang khó nhận ra.

Có ma khí lóe lên, nếu Thánh nhân kiểm tra kỹ sẽ phát hiện ra ma khí của La Hầu.

Quy Linh Thánh Mẫu nhíu mày, những ngày qua sư huynh rất lạ, thực ra hoàn toàn có thể ngồi xuống đàm phán, nhưng sư huynh cứ nghe đến hòa đàm là lại nổi trận lôi đình!

Khoảnh khắc bốn người Na Tra niệm chú, Như Lai và Quy Linh

trực tiếp bị chấn nứt hổ khẩu, những Tỷ Khâu Yết Đế tu vi yếu hơn trực tiếp ngất đi.

Có La Hán nôn ra máu tại chỗ.

Vạn phật đại trận đã lộ rõ bại tượng. "Sư huynh, làm sao bây giờ?" Quy Linh đại kinh thất sắc, không ngờ Tru Tiên kiếm trận mới lại lợi hại đến vậy. "Không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng chiêu đó!" Như Lai nghiến răng, kinh doanh phương Tây nhiều năm, dĩ nhiên có át chủ bài.

Như Lai lấy ra một lá phật phù, niệm động chú ngữ, phù chú bay lên, chui vào đại điện Linh Sơn, chia làm hai, dán lên thần tượng của hai vị Phật chủ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Không xong, không ngờ Như Lai lại có hậu chiêu này!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn kinh hãi, đó không phải là hai pho tượng bình thường, mà giống như phân thân của La Thiên ở Lô Châu, nó chứa đựng tín ngưỡng lực của phương Tây suốt vạn năm qua.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là Thánh nhân, không dùng hết được nhiều tín ngưỡng lực như vậy, lại không muốn chia cho người khác, nên đã tạo ra một vật chứa để lưu trữ, thậm chí còn dán phong ấn, nhìn bề ngoài giống như thần tượng phổ thông.

Họ tạo ra rất nhiều thần tượng giống hệt nhau để làm nhiễu loạn tầm nhìn.

Trong lúc lượng kiếp, cảnh giới của nhị thánh sụt giảm, Như Lai thừa cơ đi phật giới mấy lần, chiếm đoạt bảo vật bên trong làm của riêng, cuối cùng phát hiện ra bí mật của thần tượng.

Khoảnh khắc phát hiện ra, Như Lai nghiến răng nghiến lợi, thật không ngờ Phật chủ lại làm ra chuyện như vậy.

Khí vận của Phật giáo, hai vị Phật chủ chiếm mất chín mươi đến

chín mươi lăm phần trăm, phần còn lại mới chia xuống.

Như Lai chiếm một nửa phần còn lại, sau đó chia cho Nhiên Đăng và Di Lặc, cuối cùng mới đến Quan Âm.

Quan trọng là, những người như Như Lai, Di Lặc đều dùng tín ngưỡng công đức để thăng tu vi, nên dĩ nhiên cũng tưởng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã dùng hết.

Nhưng khi Như Lai phát hiện bí mật của hai pho tượng, suốt vạn năm, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dùng chưa tới một phần trăm.

Phần còn lại đều đem cất giấu, cũng không chia cho các tín đồ Phật giáo khác.

Không chỉ Như Lai tức nổ phổi, mà Di Lặc Bồ Tát và những người khác cũng đều tức điên.

Hai vị Thánh nhân này quá keo kiệt!

Uổng công họ luôn miệng gọi tên Tiếp Dẫn, A Di Đà Phật.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy thần tượng bị phá, tim như rỉ máu, tích lũy vạn năm coi như tiêu tùng!

Phật quang nồng đậm lập tức chiếu sáng toàn bộ Linh Sơn, một luồng năng lượng thánh khiết nhu hòa khẽ lướt qua gương mặt các tăng chúng, những La Hán bị thương lập tức khỏi hẳn, những Tỷ Khâu Yết Đế ngất xỉu lập tức tỉnh lại.

Tất cả mọi người ở Linh Sơn đều cảm thấy sau lưng có một sức mạnh to lớn đang chống đỡ.

Như Lai khống chế lượng tín ngưỡng công đức này, liên tục cung cấp năng lượng cho vạn phật đại trận, khiến đại trận sắp vỡ lại một lần nữa trở nên kiên cố.

Tiếng phật âm vang dội lan tỏa khắp Hồng Hoang!

Dưới tiếng phật âm vang dội, tại Nam Bộ Chiêm Châu có cao tăng nghe thấy âm thanh này lập tức tọa hóa viên tịch, hóa phật quy tây.

Thiên Đình mỗi ngày lấy rượu làm vui, Ngọc Đế vốn luôn mê muội, nghe thấy âm thanh này cũng bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra chân lý phật pháp.

Một lúc sau!

Đổi phế thì cứ đổi phế đi, vì không muốn thừa nhận sự thật mà phải đắm chìm trong tửu sắc sao?

Hiện tại quay đầu vẫn chưa muộn...

Cái gì chứ!

Ngọc Đế ném vỡ chén rượu, đúng, lão tử đổi phế, lão tử hèn nhát!

Lão tử phải dũng cảm thừa nhận, dũng cảm đối mặt với sự yếu đuối của bản thân!

Cần gì mấy cái tiếng phật âm rách nát kia điểm hóa?!

Tại Linh Sơn!

Chương 424

Quy Linh gấp gáp: "Như Lai, huynh định làm gì?

Đó là tích lũy vạn năm của Phật giáo!

Cũng là hy vọng thành thánh!" Như Lai gầm lớn: "Phật giáo sắp mất rồi, còn nói gì đến tích lũy nữa?" Giữa hư không. "Ồ?

Dùng nhiều tín ngưỡng lực như vậy để làm nguồn năng lượng mở đại trận sao." La Thiên thản nhiên cười: "Cũng đáng để Tru Tiên kiếm trận của ta tung ra toàn lực." Thông Thiên lại căng thẳng, Tru Tiên kiếm trận vẫn chưa dùng hết uy lực sao?

Năm xưa Tru Tiên trận trong phong thần lượng kiếp cũng không đến mức này.

Chỉ riêng vạn phật đại trận mới này đã lợi hại hơn vạn tiên đại trận năm xưa, chỉ là không có Thánh nhân điều khiển nên uy lực không thể phát huy hoàn toàn.

Tại Linh Sơn. "Hôm nay, Phật giáo và Lô Châu quyết nhất tử chiến!" Như Lai gào lên một tiếng, xá lợi tử hiện ra trên đầu, tín ngưỡng lực của Linh Sơn bắt đầu sôi trào mãnh liệt, toàn bộ đổ dồn vào vạn phật đại trận. "Sư tôn, con và Lục Áp xin chiến!" Khổng Tuyên gấp giọng: "Như Lai điên rồi, hắn đem vạn năm công đức của Tây Thiên ra đánh cược một lần cuối để phân định thắng thua!" Như Lai mượn tín ngưỡng lực khiến vạn phật đại trận bùng nổ trong tích tắc, quyết tử chiến với Lô Châu!

Thắng, đám yêu tộc Lô Châu tan thành mây khói; thua, vạn phật đại trận phản phệ chúng tăng, không ai có thể yên ổn.

Thông Thiên hướng về Linh Sơn kêu lớn: "Đa Bảo, đừng ngốc

thế.

Nếu bại, ta sẽ cầu tình với Đạo tôn!

Quy Linh, mau ngăn lại!" Quy Linh chặn Như Lai lại: "Sư huynh, đừng đánh cược tất cả như vậy!

Nếu bại, sư tôn sẽ bảo vệ chúng ta!" "Ta không cần, ta không muốn làm tù nhân!" Như Lai đẩy Quy Linh ra, điên cuồng nói.

Quyền lực khiến người ta mê muội, Như Lai đã làm tổ bấy lâu, dễ dàng từ bỏ sao cam tâm?

Hơn nữa hôm nay khác xưa, Như Lai là trụ cột của Phật giáo, nếu bại thì tâm ma sẽ đeo bám cả đời, ảnh hưởng đến việc thành thánh. "A!" Như Lai đột nhiên thảm khiếu một tiếng, toàn thân tỏa ra hắc khí, một giọng nói quen thuộc vang lên, chính là La Hầu. "Như Lai, tên tiểu tử ngươi, chi bằng cùng Lô Châu đồng quy vu tận, cũng là trả thù cho ta!" Năm xưa khi La Hầu thoát khỏi Như Lai đã để lại một hậu chiêu, hiện tại là một đạo tàn niệm, không xét đến thực lực Chuẩn Thánh của Như Lai thì đạo tàn niệm của La Hầu vô cùng yếu ớt và ẩn giấu rất kỹ, nên Như Lai không phát hiện ra.

Cơ hội kích hoạt đạo tàn niệm này chính là khi trên người Như Lai có lượng lớn tà niệm, nó cũng chỉ có thể khống chế Như Lai trong chốc lát, một khi kích hoạt thì đạo tàn niệm cũng sẽ sớm biến mất.

Lúc này Như Lai hoàn toàn bị La Hầu khống chế, thất khiếu chảy máu, diện mạo dữ tợn: "Ha ha ha, ta muốn tất cả phải chôn cùng!" "Sư huynh!" Quy Linh ngăn cản nhưng bị Như Lai đánh trọng thương bằng một chưởng: "Cút!" "Ma đầu, dám làm loạn!" Tình huống ngoài ý muốn, Thông Thiên lấy pháp bảo ra định ra tay. "Thông Thiên!" La Thiên ra tay, một đạo thánh quang chặn trước mặt Thông Thiên: "Quên ước định rồi sao?

Thánh nhân không được ra tay, thệ ngôn đã khắc vào đại đạo, sẽ bị phản phệ!

Yên tâm đi, bốn người họ tự có tính toán, năm xưa La Hầu hoàn chỉnh còn chẳng làm gì được, huống hồ chỉ là một đạo tàn niệm nhỏ nhoi!" "Khổng Tuyên, Lục Áp, các ngươi cũng lên đi, thúc động Tru Tiên đại trận triệt để cho ta!" "Rõ, sư tôn (Đạo tôn)!" Khổng Tuyên và Lục Áp cầm trận kỳ trấn giữ, bốn người Na Tra cầm kiếm bốn phương, chỉ thẳng thương khung.

Chúng yêu mặc niệm chú ngữ, cung cấp sức mạnh cuồn cuộn cho bốn người.

Thiên địa thực sự biến sắc.

Đại địa Hồng Hoang rung chuyển dữ dội, những cung điện còn lại của Thiên Đình và các vì sao không chịu nổi gánh nặng, rơi trực tiếp xuống mặt đất.

Mặt đất nứt ra những vết dài hàng vạn dặm, nham thạch phun trào.

Nước biển dâng cao tràn tới tận Linh Tiêu Bảo Điện.

Ngay cả Tử Tiêu Cung cũng cảm thấy một sự rung động nhẹ. "Lão tổ, năm xưa không phải đã ước pháp tam chương với Đạo tôn, bỏ qua hiềm khích với phương Tây sao?" Đạo đồng hỏi. "Nhưng hiện tại hai bên đại chiến, chấn động thiên địa!" Hồng Quân bất lực lắc đầu: "Đạo tôn sư xuất hữu danh, mọi chuyện quả thực là lỗi của Như Lai, nhân quả như vậy, thiên đạo như vậy, ta tuy dung hợp thiên đạo nhưng cũng không thể hoàn toàn khống chế thiên đạo, cứ mặc kệ đi!" Cứ đà này Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt lần thứ hai, La Thiên vội vàng ra tay gia cố lớp bảo vệ, Hồng Hoang mới yên tĩnh lại phần nào.

Nhưng cuối cùng vẫn tạo ra nhân quả, tuy nhân quả này không

giáng lên người La Thiên nhưng có khả năng chuyển dời lên đệ tử Thanh Liên Cung, khiến La Thiên nhíu mày.

Nếu vậy phải sớm đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực mới có thể triệt để xóa bỏ những nhân quả này.

Khổng Tuyên và Lục Áp dẫn động trận kỳ, ngoài thiên ngoại, bốn bóng hình khổng lồ ẩn hiện.

Chính là ba vị Hỗn Độn Ma Thần: Dương Liễu, Thiên Thủ Quái, Hắc Long.

Bốn quái vật che kín đại địa phương Tây, cùng nhau đánh xuống vạn phật đại trận. "Một chiêu này đã có lực lượng của Thánh nhân rồi!" Thông Thiên chấn kinh: "Không ngờ Đạo tôn lại phong ấn tàn hồn vào Tru Tiên kiếm mới, hèn gì Tru Tiên kiếm mới lại mạnh đến vậy." La Thiên thản nhiên: "Không chỉ có vậy, Tru Tiên tứ kiếm ta còn gia nhập thêm lực lượng pháp tắc!" Thông Thiên ngỡ ngàng, gia nhập pháp tắc vào vũ khí? "Hơi thở đồng loại?

Đám ma thần Dương Liễu sao?" Tàn niệm La Hầu cũng cảm nhận được sự cường đại của bốn hư ảnh, ẩn nhẫn mấy chục năm, kế hoạch phục thù chẳng lẽ lại đổ sông đổ bể sao? "Ta không phục!

Liều mạng đi!

Cùng là Hỗn Độn Ma Thần, tại sao đám người Bàn Cổ lại là nhân vật chính của Hỗn Độn?" La Hầu hét lớn một tiếng, cưỡng ép thông qua thân thể Như Lai khống chế vạn phật đại trận. "Không xong, sức mạnh của ta đang biến mất!" Các Bồ Tát La Hán kinh hãi, vạn phật đại trận đang hấp thụ năng lượng của họ.

Chương 425

Đánh cược tất cả khí vận Phật giáo, có cả phật lực của tất cả tín đồ Linh Sơn, La Hầu điên cuồng cười lớn, không báo được thù thì cũng phải hủy diệt Phật giáo!

Vạn phật đại trận đang mở rộng điên cuồng, mưu toan nuốt chửng đám yêu chúng.

Tru Tiên tứ quái hợp nhất, một đạo sát quang từ biên duyên Hồng Hoang bắn thẳng về phía vạn phật đại trận. "Oanh long long!" Hai đại sát trận đối kháng, La Thiên vội vàng ra tay lần nữa, tăng cường bảo vệ để phòng tránh Hồng Hoang vỡ vụn.

Đỉnh của vạn phật đại trận bị cột sáng từ thiên ngoại đè thấp xuống rất nhiều, nhưng vẫn đang ngoan cố kháng cự như một quả bóng kiên cường.

Bỗng nhiên cột sát quang khổng lồ từ thiên ngoại thu nhỏ lại, tập trung sức mạnh vào một điểm như một cây kim, đâm thủng vạn phật đại trận một lỗ nhỏ.

Ngay lập tức, phật khí và yêu khí ma sát dữ dội, lóe lên những ngọn lửa kỳ dị thiêu đốt bừng bừng giữa không trung, hư không từng mảng bong tróc. "Như Lai!" mau chóng lấp lỗ hổng đó lại.

Lúc này tàn niệm của La Hầu đang dần tiêu tán, quyền khống chế của Như Lai đang dần khôi phục.

Ai dám xuất hiện ở lỗ hổng đó thì chỉ có chết!

Như Lai: La Hầu lại hố ta rồi!

Không người bù đắp lỗ hổng, dị hỏa ngày càng cháy lớn, từ từ nuốt chửng vạn phật đại trận!

Bốn người Na Tra lại phát lực, một đạo sát trụ mang hơi thở hỗn độn trút xuống, khiến vạn phật đại trận không thể kháng cự nổi nữa, trực tiếp bị đâm vỡ.

Sau đó vạn phật đại trận xuất hiện từng vết rạn nứt.

Linh Sơn lơ lửng trên không trung dần mất đi sự chống đỡ của đại trận, "Oanh long" một tiếng rơi xuống đất, La Hán Bồ Tát cảm thấy toàn thân co rút, thoát ly khỏi sự khống chế của vạn phật đại trận.

Vạn phật đại trận có phòng ngự được kẻ địch hay không thì chưa biết, nhưng suýt nữa đã khiến Phật giáo toàn quân phúc diệt thật sự, nếu không nhờ Tru Tiên kiếm trận của Lô Châu đủ mạnh thì tu vi khổ luyện của Bồ Tát La Hán e rằng đã đổ sông đổ bể. "Khốn kiếp, La Thiên, lần nào cũng phá hỏng chuyện tốt của ta!" La Hầu đại nộ: "Chết thì ta cũng phải kéo theo kẻ đệm lưng!" Như Lai: "La Hầu, đồ ác ma này, buông ta ra!" La Thiên truyền âm cho chúng yêu: "Vạn phật đại trận đã phá, đến lúc ra tay rồi!" Trận pháp vừa biến mất, phật lực được tự do, chúng tăng vội vàng lợi dụng phật quang để trị thương, Như Lai cũng vội vàng hấp thu phật quang để tịnh hóa La Hầu trong cơ thể.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ có thể đứng nhìn trân trân, hiện nay tu vi Thánh nhân không còn, phật lực bàng bạc tự nhiên cũng vô duyên với họ.

La Thiên truyền âm cho Ngộ Không: "Đây là cơ duyên lớn!

Ngộ Không, con từng là tín đồ Phật giáo, phật lực này có ích cho con!" "Được thưa Đạo tôn!" Ngộ Không buông Lục Tiên kiếm, một cước đá bay mấy tên La Hán, bắt đầu ngộ đạo.

Thế là tại Linh Sơn xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, sau khi vạn phật đại trận bị phá, phật lực và công đức còn lại đang bị phật chúng tham lam hấp thu. "Đạo tôn, ngăn lại, mau ngăn lại đi!" Tiếp Dẫn và

Chuẩn Đề bay lên trời khóc lóc, tích lũy vạn năm của huynh đệ họ, tim đang rỉ máu đây!

La Thiên cười cười, những tín đồ Phật giáo này phần lớn đều là người của các ngươi, sao lại keo kiệt thế. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, gom góp bao nhiêu khí vận mà không chia cho thuộc hạ, hèn gì Như Lai phản bội, không ai đứng ra nói giúp một lời." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt lúc xanh lúc đỏ, không nói được lời nào. "Hèn gì, hóa ra trong người Như Lai có tàn niệm của La Hầu nên mới ngoan cố kháng cự như vậy." "Đạo tôn, phải làm sao bây giờ?" Thông Thiên lo lắng hỏi.

La Thiên lắc đầu: "Ruồi không đậu trứng không khe, Như Lai luôn được La Hầu để mắt tới cũng có lý do, hắn đã sớm quên sơ tâm, dùng Phật giáo khuyên người hướng thiện nhưng tâm thái lại đãi mạn, cuối cùng mới có họa này!

La Hầu tuy biến mất nhưng phật tâm chắc chắn đã bị ảnh hưởng!" Quả nhiên, sau khi Như Lai hồi phục, hắn chỉ tay lên thiên đạo: "Phật giáo là của ta, không ai được cướp đi!

Đạo tôn, ngài dùng lớn bắt nạt nhỏ như vậy sao?

Ta không phục!" Một câu nói của Như Lai khiến Thông Thiên toát mồ hôi hột: "Đạo tôn, Như Lai vô tâm thôi!" La Thiên phẩy tay: "Ta biết, La Hầu hận ta thấu xương, Như Lai chắc chắn bị ảnh hưởng rồi, Khổng Tuyên động thủ đi!" Khổng Tuyên tỏa ra ngũ sắc thần quang che kín bầu trời, chúng yêu gào thét xông về phía Linh Sơn, tiếng hò hét chấn thiên.

Đám La Hán Yết Đế nghe thấy tiếng hầm sát lập tức chạy xuống núi. "Ha ha ha, Lô Châu, xem thuộc hạ của ta liều mạng kìa, không chết cũng phải lột da thôi." Như Lai thấy đám La Hán Yết Đế lao đi vun vút liền đắc ý cười.

Nhưng ngay sau đó Như Lai chết lặng, vì phát hiện đám La Hán

kia không phải đi liều mạng mà là đi đầu hàng. "Như Lai điên rồi, ta thì không!" "Trước đây có vạn phật đại trận ta không dám chạy, giờ trận vỡ rồi, ai rảnh mà giúp hắn chứ!" Người ở Linh Sơn bỏ chạy quá bán, chỉ còn lại Như Lai và vài kẻ trung thành.

Tám vị Kim Cang, Địa Tạng Bồ Tát, Già Diệp, Kim Thiền Tử còn có Di Lặc, Hàng Long Phục Hổ.

Ba người Quan Âm, Phổ Hiền, Văn Thù thì có chút do dự, không biết nên đi hay ở.

Khổng Tuyên mấy người đã chuẩn bị sẵn sàng: "Như Lai, lần trước ở Thiên Đình ta đánh bốn vị Đế vẫn chưa đã tay, hiện tại hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng!" "Khổng Tuyên, ta lại sợ ngươi chắc?

Vạn Phật Triều Tông!" Như Lai chắp tay trước ngực, phật luân sau lưng bắt đầu mở rộng, gợn sóng như mặt nước lan tỏa, từng đạo phật tượng bắt đầu ẩn hiện, tiếng phạn vang rền, hoa sen vàng mọc khắp nơi, lực độ hóa lan tỏa mạnh mẽ.

Như Lai vừa ra tay đã là sát chiêu mạnh nhất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút kinh ngạc, không ngờ Như Lai lại có thủ bút lớn như thế, đỡ được hai chiêu của Thánh nhân cũng không thành vấn đề.

Khổng Tuyên không hề lơ là, lợi dụng không gian pháp tắc mới ngộ được để cấm cố không gian, ngũ sắc thần quang quét qua, định đánh vạn tôn phật tượng của Như Lai vào một thời không khác.

Không gian sụp đổ từng mảng, cộng thêm ngũ sắc thần quang hỗn loạn, một vạn tôn phật tượng pháp tướng của Như Lai cái thì thiếu tay cái thì thiếu chân. "Khổng Tuyên, cũng có bản lĩnh đấy!" Như Lai hét lớn một tiếng, xá lợi tử hiện ra trên đỉnh đầu. "Có thể khống chế

không gian, nhưng có khống chế được xá lợi tử của ta không?" "Oa oa oa!" Tiếng phật anh khóc lóc vang lên, trên xá lợi tử xuất hiện một hài đồng.

Đứa trẻ đó vung đôi tay nhỏ mũm mĩm, ánh sáng hóa thành đồ đao chém về phía Khổng Tuyên.

Chương 426

Thân thể Khổng Tuyên rung lên, kim sắc thần quang bay ra đối kháng! "Oanh!" Đồ đao và kim sắc thần quang va chạm, hất văng tám vị Kim Cang ở xung quanh đi. "Không ngờ Như Lai đã luyện thành Vô Thiên phật anh, đột phá được sự trói buộc của không gian và thời gian!" La Thiên ở trên chín tầng trời cũng có chút ngạc nhiên.

Bên trong phật anh có pháp tắc của Vô Thiên!

Phật anh ha ha cười, diện mạo dần lớn lên biến thành một tiểu Như Lai.

Tiểu Như Lai tỏa ra phật quang cường đại, đi tới đâu là yêu tà khí bị tiêu diệt tới đó, đấu ngang ngửa với ngũ sắc linh quang của Khổng Tuyên.

Ở bên kia.

Lục Áp đối trận với Quy Linh: "Quy Linh, phong thần vạn năm mới gặp, vẫn khỏe chứ!" Lục Áp vạn năm chưa ra tay, giờ đã không thể chờ đợi thêm.

Quy Linh bất lực nhìn Như Lai, thở dài một tiếng, chỉ có thể gồng mình tiếp chiêu. "Văn phòng tứ bảo!" Quy Linh trọng tình sư phụ, hưởng thụ công đức Nho giáo, pháp bảo tự nhiên cũng đổi thành văn phòng tứ bảo.

Bút mực giấy nghiên mang theo hạo nhiên chính khí bàng đại.

Lục Áp thả Hồng Hồ Lô ra, chiếc hồ lô đỏ rực tỏa ánh sáng, từ miệng hồ lô hiện ra một vật có ngũ quan và cánh, Lục Áp liền cúi người nói: "Mời bảo bối xoay người!" "Xoẹt!" Cái đầu kỳ dị kia hóa thành một đạo đao quang, chém mạnh về phía Quy Linh Thánh Mẫu!

Hai bên đấu pháp bất phân thắng bại, nhưng thấp thoáng thấy Lục Áp đang chiếm thế thượng phong. "Xem pháp thuật mới lĩnh ngộ của ta đây!" Lục Áp thấy Trảm Tiên Phi Đao mãi không hạ được Quy Linh Thánh Mẫu, liền niệm động chú ngữ, trên đỉnh đầu xuất hiện một ngọn lửa yêu diễm.

Ly Hỏa Chi Tinh!

Lục Áp vốn là Thái tử của Yêu tộc, con trai của Đế Tuấn thời thượng cổ, bản thể là con Kim Ô thứ mười hóa thành.

Lục Áp tu luyện vạn năm đã giải phóng được yêu tính trong cơ thể.

Khoảnh khắc Ly Hỏa xuất hiện giống như một mặt trời hiện thế, hoa cỏ trong vòng trăm vạn dặm quanh Linh Sơn tức khắc bị thiêu cháy, nhiệt độ trong không trung tăng vọt, không gian như đang biến động.

La Thiên gật gật đầu: "Ngọn lửa chí dương trong Tam Giới, lợi hại hơn cả Tam Muội Chân Hỏa trong lò luyện đan của Đâu Suất Cung, trừ khi Thánh nhân tu hỏa, nếu không lửa của Lục Áp là đệ nhất Hồng Hoang!" Thông Thiên lo lắng nói: "Lục Áp bản thể là Kim Ô, Đại Nghệ bắn rụng chín mặt trời, năm xưa hắn may mắn thoát chết, không ngờ hôm nay đã tu luyện Kim Ô chi pháp tới cảnh giới đại thành!" Ánh sáng mặt trời chiếu trực tiếp vào Quy Linh, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng nực, văn phòng tứ bảo bút mực giấy nghiên trực tiếp không chịu nổi, lông bút cháy sạch, mực nước bốc hơi, giấy bốc cháy thành kim hỏa kỳ quái, nghiên mực bị nung đỏ rực.

Một khi mặt trời Kim Ô xuất hiện, văn phòng tứ bảo của Quy Linh Thánh Mẫu coi như phế bỏ.

Quy Linh Thánh Mẫu nghiến răng, lấy ra pháp bảo cuối cùng: Ngọc Tỷ!

Sau khi Nho giáo trở thành chủ lưu, tự nhiên sẽ nắm giữ quyền lực thế tục, dùng Ngọc Tỷ là chuyện bình thường.

Những năm qua giáo phái hưng thịnh, khí vận công đức dồi dào, trong thiên hạ xuất hiện không ít hậu thiên công đức pháp bảo được tế luyện từ hàng vạn công đức tín ngưỡng.

Tuy không thể làm chuyện giết người không dính nhân quả, nhưng có thể dùng công đức để trừ nợ!

Nó ngưng tụ mạc đại công đức, uy lực thậm chí đuổi sát cực phẩm tiên thiên linh bảo!

Ngọc Tỷ là vật của bậc cửu ngũ chí tôn nơi phàm trần, khoảnh khắc Ngọc Tỷ được lấy ra, lập tức có chín con rồng vàng hiện thế, gào thét chín tầng trời, long uy như thực chất cuồn cuộn lan tỏa trấn áp tứ phương.

Lúc này Quy Linh Thánh Mẫu khoác hoàng bào trên mình, đội hoàng quán trên đầu, chống đỡ được sự thiêu đốt của Ly Hỏa.

La Thiên trên chín tầng trời không khỏi khen ngợi: "Thông Thiên, cơ duyên của Quy Linh những năm này không nhỏ đâu!" "Đạo tôn quá khen, tiến cảnh của Lục Áp Thái tử những năm qua mới khiến người ta kinh ngạc!" Thông Thiên vừa tự hào về Quy Linh Thánh Mẫu vừa cảm thấy nuối tiếc.

Theo thời gian, Chuẩn Thánh và đỉnh phong Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang sẽ ngày càng nhiều, nhưng vị trí Thánh nhân có hạn, con đường phía trước chắc chắn là cầu độc mộc, vô số thiên tài sẽ phải tranh giành. "Hừ hừ, cũng khá đấy!" Lục Áp chẳng hề sợ hãi, thân hóa mặt trời bắn ra vạn trượng quang mang, mỗi một đạo đều xuyên thấu hư không, thiêu rụi tất cả, mang theo lực sát thương vô cùng khủng khiếp.

Lúc này Quy Linh Thánh Mẫu lại niệm một câu chú ngữ tối nghĩa, chín con rồng trên Ngọc Tỷ rít dài, phun ra ngọn lửa màu vàng kim nhấn chìm ánh mặt trời.

Ở phía dưới, lúc này Di Lặc và Ngộ Không đều đang tham lam hấp thu phật quang, Ngộ Không mượn phật quang để ổn định tu vi, phật quang trên người Di Lặc vạn trượng, có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Ở bên kia! "Phật tổ, con dường như không phải đối thủ, hay là con..." Bốn vị Kim Cang bị Hoàng Sa Quái, Kim Giác Ngân Giác vây công, dựa vào phật quang bày trận khổ khổ chống đỡ, khổ không lời nào diễn tả được.

Lời cầu cứu khiến Như Lai đang giao thủ kịch liệt với Khổng Tuyên phải quát lớn: "Đủ rồi!

Đừng quên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ở Lô Châu, ta mà đầu hàng thì họ có tha cho ta không?" Khổng Tuyên lạnh lùng thốt: "Như Lai, Phật giáo không phải nói buông đao đồ tể lập địa thành phật sao?

Sao lại không tin tưởng phật phụ phật mẫu khoan dung đại lượng?" "Hừ hừ, Khổng Tuyên, bớt nói nhảm đi!

Ta tuyên dương giáo nghĩa Phật giáo, hai kẻ đó lúc nào tin tưởng, lúc nào tuân thủ?" Như Lai gào lớn.

Khổng Tuyên lắc đầu, phật tâm của Như Lai đã loạn rồi.

Thân là Phật tổ mà lại nói ra những lời thiếu não như vậy.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dù nội tâm nghĩ gì đi nữa thì miệng tuyệt đối sẽ không nói xấu Phật giáo nửa lời.

Khổng Tuyên thở dài một tiếng: "Như Lai, ngươi thực sự đi vào lầm đường lạc lối rồi, đừng trách ta!" Trước đó Khổng Tuyên còn nương tay nhiều phần, nào ngờ Như Lai không tỉnh ngộ, vậy thì sẽ không nương tay nữa, ngũ sắc thần quang bỗng chốc hung mãnh gấp

bội, dễ dàng quét sạch Như Lai, dùng năm loại uy lực nghiền nát khiến kim thân của Như Lai nhanh chóng tan biến, ngay cả nguyên thần cũng không nơi trốn thoát!

Lần này Khổng Tuyên thực sự muốn giết Như Lai!

Không, hắn vẫn nương tay, để lại một tia cơ duyên chuyển sinh cho Như Lai.

Chương 427

Tất nhiên cũng là nể mặt Thông Thiên Giáo Chủ. "Ta hận!

Ta hận thiên số!" "Ta hận những vị Thánh nhân cao cao tại thượng các ngươi!" "Ta hận thiên đạo bất công!" Như Lai trước khi chết gào lên mấy tiếng uất hận, nhưng vô ích, hắn nhanh chóng bị mẫn diệt trong ngũ sắc thần quang, toàn bộ tu vi hóa thành linh khí nồng hậu phản bổ cho thế giới Hồng Hoang, khiến cả thế giới phương Tây được tư dưỡng thêm nửa bậc.

Hoặc người khác không biết, nhưng các đại năng tu vi từ Chuẩn Thánh trở lên đều biết: Thiên Đạo ra tay!

Như Lai gây ra họa lớn, dẫn ma vào nhà, làm hại sinh linh, nên toàn bộ tu vi phải bị Thiên Đạo thu hồi để phản bổ thế giới.

Huyền cơ trong đó khiến các đại năng đều nảy sinh suy nghĩ, cũng hiểu thêm phần nào về xu thế vận hành của Thiên Đạo hiện nay. "Ai!" Trên chín tầng trời, Thông Thiên Giáo Chủ bỗng thấy đau lòng, suýt chút nữa không nói nên lời.

Đa Bảo là đệ tử ưu tú nhất, giờ đây cứ thế ra đi, dù để lại một tia thần hồn chuyển sinh thì có ích gì chứ?!

Như Lai chuyển sinh e rằng việc chứng đắc Đại La Kim Tiên cũng là một ẩn số!

Không biết phía Hồng Quân lão sư sẽ xử lý thế nào, cộng thêm cả La Thiên Đạo Tôn nữa, y cũng không tiện ở lại lâu, đành cáo từ lui bước.

Thấy vẻ mặt có chút thẫn thờ của y, La Thiên cười cười, tặng một câu: "Thông Thiên đạo hữu chớ đau lòng, hôm nay Như Lai mất đi để

đổi lấy một vị Thánh nhân cho Tiệt giáo, chưa chắc đã lỗ." "Đạo tôn nói thật sao?!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy đại hỉ.

Nếu Tiệt giáo có thêm một vị Thánh nhân thì việc trung hưng là có hy vọng rồi!

La Thiên gật gật đầu, khẳng định chắc nịch khiến Thông Thiên an tâm không ít.

Thực ra La Thiên cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền.

Dù sao Địa Đạo cũng sắp xuất thế chín vị Thánh nhân, Nhân Đạo ba vị, Tiệt giáo tất nhiên có thể chia được một vị, nhắc nhở trước đôi chút cũng chẳng sao...

Như Lai vừa chết, sức kháng cự phía Quy Linh Thánh Mẫu cũng buông xuôi, trận đại chiến này coi như hạ màn.

Việc Thanh Liên Cung đại thắng khiến cả thế giới Hồng Hoang sôi sục, nhất thời vô số đại năng bái phỏng, khiến chủ nhân phương Tây là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có chút ngượng ngùng.

Nhưng họ cũng không dám có ý kiến gì khác, vì Phật giáo sắp tôn kính La Thiên Đạo Tôn làm Thái Thượng Đạo Tôn, chưởng quản khí vận của Phật môn!

Một chuyện quan trọng thậm chí còn được công bố trước mặt nhiều đại năng khiến hiện trường một phen xôn xao!

Nhiều đại năng đều hiểu ý nghĩa của việc này!

Trời Hồng Hoang lại sắp đổi rồi!

Khiến lòng người kinh ngạc dư thừa, thậm chí còn nảy sinh một tia hoảng sợ!

Việc đổi trời lần này có khả năng liên quan đến Hồng Quân Đạo Tổ!

Hồng Quân Đạo Tổ liệu có ngồi yên nhìn khí vận Phật môn rơi vào tay La Thiên sao?

Nhị thánh phương Tây phụng La Thiên làm Thái Thượng Đạo Tôn của Phật giáo, chưởng quản khí vận Phật giáo.

Tin tức bùng nổ như vậy quả thực đảo lộn nhận thức của chúng sinh Hồng Hoang.

Từ bao giờ những vị Thánh nhân cao cao tại thượng lại chịu khuất phục dưới người khác, để người ta chia sẻ khí vận của đại giáo mà mình vất vả lập ra.

Không, cũng có người cho rằng lựa chọn của nhị thánh phương Tây là chính xác.

Nếu không có La Thiên trợ giúp, Phật giáo sớm đã biến thành Ma giáo, rơi vào tay Vô Thiên, đâu còn tồn tại đến giờ.

Không có La Thiên ra tay, e rằng nhị thánh hiện giờ đang bị nhốt trong phòng tối rồi!

Cho nên lựa chọn của họ không sai!

Càng có những Thánh nhân giỏi thôi diễn đã bừng tỉnh đại ngộ, cho rằng nhị thánh phương Tây quá tinh khôn, mượn cớ báo ơn để đầu nhập môn hạ La Thiên.

E rằng tương lai La Thiên Đạo Tôn sẽ chống đỡ một góc trời, ngăn chặn những đại kiếp có thể vây khốn Thánh nhân!

Đại kiếp do Vô Thiên dẫn dắt ảnh hưởng đến cả Thánh nhân là chuyện mà không vị Thánh nhân Hồng Hoang nào lường trước được.

Chẳng phải nói Thánh nhân vạn kiếp bất diệt, nhân quả không vướng thân sao?

Giờ đây lại biến thành tai kiếp, ngay cả vị trí Thánh nhân cũng

không vững.

Tuy rằng từ chỗ lão sư Hồng Quân Đạo Tổ có được tin tức: kiếp nạn Vô Thiên này có sức mạnh của Đại Đạo can thiệp nên mới biến thành không thể cứu vãn.

Nếu Hồng Hoang Thiên Đạo giáng xuống đại kiếp, Thánh nhân hoàn toàn có thể miễn nhiễm.

Hồng Quân Đạo Tổ tuy cũng trấn an rằng loại kiếp số này sau này sẽ không còn nữa.

Nhưng đã có tấm gương trước mắt, những vị Thánh nhân kia đâu thể yên tâm, ngầm bắt đầu chuẩn bị phòng xa.

Dù sao Đại Đạo vận hành thì ngay cả Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không can thiệp được, lần sau không khéo có khả năng bị vẫn lạc ấy chứ.

Nếu Hồng Hoang ngoài Hồng Quân Đạo Tổ ra thì còn ai có thể nương tựa, trừ La Thiên Đạo Tôn ra thì làm gì có người thứ hai!

Cho nên lựa chọn của nhị thánh phương Tây nhìn thì có vẻ mất máu nhiều, rất lỗ, lại nhu nhược không có chí khí, không màng thể diện.

Thực chất lại là một bước đi diệu kỳ!

Chương 428

Khi nhị thánh phương Tây tuyên bố đầu quân cho La Thiên Đạo Tôn, tại Tử Tiêu Cung nơi biên duyên thế giới Hồng Hoang cũng có một số chuyện xảy ra.

Tam Thanh nghe được tin tức này liền tìm đến Hồng Quân Đạo Tổ ngay lập tức.

Dù sao nhị thánh phương Tây từng là đệ tử Huyền môn.

Nếu họ độc lập ngoài Huyền môn, lập môn hộ riêng cũng không sao.

Nhưng giờ đây đầu nhập La Thiên, khiến Thanh Liên Cung vốn đã một nhà độc đại giờ đạt tới trình độ nghiền ép cả Hồng Hoang, khiến họ không ngồi yên được nữa.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi gặp Hồng Quân gần như nước mắt nước mũi giàn dụa kể khổ, còn thảm hơn cả Thông Thiên Giáo Chủ vừa bị La Thiên thu xếp, đâu còn vẻ cao ngạo và thanh lãnh trước kia.

Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân vốn luôn điềm đạm cũng không nhịn được mà bày tỏ sự lo lắng của mình.

Hồng Quân Đạo Tổ từ sau khi hợp Thiên Đạo thì gương mặt luôn vô cảm, sau khi nghe Tam Thanh kể khổ, lúc này cũng cau mày, đôi mắt lóe lên tia dị sắc.

Thực ra không cần họ cáo trạng, trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ cũng có tính toán riêng.

Hợp Thiên Đạo nhưng La Thiên lại độc chiếm cả Hồng Hoang, tuy nằm dưới sự khống chế của y nhưng khó tránh khỏi có những

biến hóa khác xảy ra.

Cũng không trách Hồng Quân Đạo Tổ đa nghi, từ ba ngàn đại thế giới và hàng tỷ tiểu thế giới trực thuộc Hồng Hoang, y đã thấy quá nhiều tên khốn nghịch thiên rồi.

Những kẻ sinh ra trong trời đất, ăn của ông trời, dùng của ông trời, nhưng sau khi đủ lông đủ cánh lại hô hào nghịch thiên, chinh phạt Thiên Đạo, nói thật là có chút đáng ghét.

Ngay cả khi giao cho ý thức bản ngã của Thiên Đạo xử lý những việc này thì y cũng muốn đập chết những tên khốn đó ngay lập tức.

Nếu để La Thiên tiến thêm một bậc nữa, trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên thì khó bảo đảm hắn có nghịch thiên hay không.

Khi thực lực của một vị đại năng, tầm ảnh hưởng và sự độc chiếm thiên địa phá vỡ thế cân bằng, khiến thế giới vận hành bị trì trệ thì ý thức Thiên Đạo tự nhiên sẽ liệt hắn vào diện nguy hiểm và lập tức xóa sổ!

La Thiên hiện tại đã có tư cách đó!

Tất nhiên theo kinh nghiệm của Hồng Quân Đạo Tổ thì y có thể tác động đến phán đoán của Thiên Đạo ở một số phương diện, trong thời gian ngắn sẽ không tiến hành "thanh trừ", nhưng thời gian dài thì khó nói! "Ba người các con lui về đi, chờ tin tức của ta." Hồng Quân Đạo Tổ trầm ngâm hồi lâu mới khẽ đáp.

Một câu trả lời lấp lửng khiến Tam Thanh đều lộ vẻ vui mừng.

Chỉ cần lão sư của mình có thể áp chế La Thiên Đạo Tôn, không để Huyền môn bị thôn tính là được.

Đợi Tam Thanh Thánh nhân rời khỏi Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ mới thở dài một tiếng, đóng cửa cung lại.

Y phải bắt đầu thôi diễn và nhìn thấu tương lai để quyết định vận mệnh của La Thiên.

Theo cuộc thôi diễn cấp Thiên Đạo của Hồng Quân Đạo Tổ triển khai, trong dòng sông thời gian của thế giới Hồng Hoang cuộn lên những con sóng dữ dội, có những cơn gió lạ lùng bùng phát khiến cả dòng sông thời gian phải run rẩy.

Trừ Thánh nhân ra thì không ai biết động tĩnh khủng bố này đến từ đâu, chỉ có thể buông bỏ mọi việc đang làm, dốc toàn lực bảo vệ ấn ký đạo quả của mình không bị cơn "đại phong ba" này ảnh hưởng.

Trong cơn đại phong ba như vậy, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám lơ là, nếu lỡ phân tâm e rằng ấn ký đạo quả sẽ bị cơn "sóng gió" kia cuốn trôi hoặc xé rách!

Tam Thanh Thánh nhân biết Đạo Tổ đang tiến hành thôi diễn nên lại vui mừng, trong lòng đều thầm kỳ vọng.

Nữ Oa và Hi Hòa cùng nhị thánh phương Tây đều không biết Đạo Tổ vì chuyện gì mà khuấy động dòng sông thời gian như vậy, tạo ra cơn đại phong bạo đẳng cấp đó.

Chư thánh đều biết nguồn gốc cơn lốc xoáy ở đâu, mà kẻ đứng trên đó là La Thiên sao có thể không biết.

Đặc biệt là nguyên thần của La Thiên đã đạt tới cấp bậc Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, càng có thể thôi diễn được một số tin tức của Hồng Quân Đạo Tổ.

Thật lòng mà nói, vào lúc này La Thiên có chút ngưỡng mộ La Hầu, kẻ có đạo quả chiếu rọi cả hai dòng sông thời gian!

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không làm gì được La Hầu.

Tất nhiên Hồng Quân Đạo Tổ muốn diệt trừ La Thiên cũng gần như không thể, vì bên phía Hồng Quân có Thiên Đạo chế hành, không

phải muốn làm gì cũng được.

Nhưng chuyện này khiến La Thiên cũng thầm cảnh tỉnh.

Sớm bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Cảnh mới là chính đạo!

Tuy nhiên khi chư thánh mỗi người một tâm tư, một ý nghĩ riêng thì bỗng có một biến hóa lạ lùng nảy sinh, ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử.

Biến hóa này xảy ra ngay trên người Hồng Quân Đạo Tổ!!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ đang thôi diễn bỗng nhận được một số tin tức tương lai và định đưa ra quyết định gì đó.

Đột nhiên trong đầu y vang lên một giọng nói máy móc lạ lẫm: "Ting!

Hồng Quân xin hãy lựa chọn!!..." "Ting!

Hồng Quân xin hãy lựa chọn!" "1.

Nhường Yêu giới cho La Thiên, phần thưởng là hai luồng Hồng Mông Tử Khí." "2.

Giúp La Thiên thành Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Phần thưởng là pháp môn giúp thế giới thăng tiến viên mãn." "3.

Chủ trì hôn lễ cho La Thiên và Bình Tâm, hoàn thành địa hôn, phần thưởng là pháp môn nhìn thấu cảnh giới Hồng Mông." "4.

Chương 429

Giúp La Thiên hoàn thiện đạo tạo hóa, tìm ra con đường siêu thoát, phần thưởng là hai đạo chí cao pháp tắc." "Xin hãy đưa ra lựa chọn trong vòng mười nhịp thở (không được chọn nhiều), nếu không cấp độ thế giới Hồng Hoang sẽ bị sụt giảm một cảnh giới lớn, tu vi của ngươi cũng sẽ hạ xuống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên..." Giọng nói kỳ lạ vang dội trong não hải Hồng Quân khiến y sững sờ.

Giọng nói này vừa lạ lẫm vừa quen thuộc: chính là Đại Đạo chi âm!

Đại Đạo truyền âm sao?

Gửi cho một vị Thiên Đạo?

Đùa gì thế?

Khoảnh khắc đó ý thức bản ngã của Hồng Quân tạm thời nổi lên.

Đồng thời cuộc thôi diễn lúc này tăng tốc mãnh liệt, thậm chí gấp mười lần!

Cả dòng sông thời gian Hồng Hoang biến thành cảnh tượng bão tố sắp đến, vô số đại tiểu thế giới bị tịch diệt, thậm chí liên lụy tới một số Đại La Kim Tiên đen đủi, ấn ký đạo quả của họ bị vĩ lực vô thượng tước đoạt và đập nát!

Tâm ý của Hồng Quân lúc này loạn đến mức nào?

Chỉ biết thế giới Hồng Hoang lúc này mây vần vũ, sấm sét ầm ầm, động đất từng đợt liên tiếp.

Những dị tượng này đều chứng tỏ tâm của Hồng Quân Đạo Tổ có biến động, không còn ở góc nhìn Thiên Đạo mà tạm thời chuyển về trạng thái trước khi hợp đạo!!

Lúc này cũng chứng minh sau khi hợp đạo Hồng Quân vẫn có phương diện thiếu sót!

Hồng Quân tuy mượn việc hợp đạo xả thân bổ toàn Thiên Đạo, dựa vào công đức mạc đại mà nhảy qua Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trực tiếp trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nhưng cuối cùng vẫn thiếu sót một chút.

Bấy nhiêu năm qua tu vi của y chỉ dừng lại ở Hỗn Nguyên Vô Cực tiền kỳ, dù hiện tại đại địa Hồng Hoang có vạn thiên thế giới phụ thuộc, có được khí vận mạc đại nhưng tu vi của y vẫn không tiến triển thêm.

Cho nên hôm nay Đại Đạo truyền âm đủ khiến đạo tâm của y xuất hiện sóng gió.

Nhưng những sóng gió này chỉ sau vài giây đã tuyên bố dừng lại.

Hồng Quân đã là Thiên Đạo, sao có thể thất thái được.

Nhưng Đại Đạo lại truyền âm đột ngột như vậy, mang theo ý uy hiếp, khiến y triệt để khẳng định tin tức thôi diễn được trước đó: La Thiên có khả năng là con của Đại Đạo, có Đại Đạo bảo hộ, may mà trước đó y chưa từng có nửa điểm nghịch ý! "Ta chọn 3!" Một lúc sau Hồng Quân Đạo Tổ đưa ra quyết định.

Hệ thống vốn im hơi lặng tiếng đã lâu nay xuất hiện, La Thiên dĩ nhiên cũng biết ngay lập tức.

Sớm đã biết hệ thống thường xuất hiện vào những lúc thế này, thật không ngờ bên phía Hồng Quân Đạo Tổ lại nảy sinh địch ý với mình.

Hiển nhiên khí vận lớn mạnh áp chế chư thánh Hồng Hoang, trở thành chí cường giả đệ nhất chỉ dưới Hồng Quân đã đe dọa đến sự vận hành của Thiên Đạo.

Thực ra đây là tình huống vô cùng nguy hiểm, ngay cả La Thiên hiện nay cũng không thể kháng cự Hồng Quân, tuy có thể dựa vào Khai Thiên cửu thức khiến Hồng Quân lưỡng bại câu thương, nhưng không nghi ngờ gì nữa là có khả năng bị đối phương xóa sổ.

Tất nhiên Hồng Quân muốn xóa sổ La Thiên cũng không thể làm hoàn toàn được, tối đa chỉ xóa bỏ được dấu tích của La Thiên tại Hồng Hoang, La Thiên có nhiều đỉnh cấp chí bảo hoàn toàn có thể chạy thoát một mạng.

May mắn thay hệ thống xuất hiện, nguy cơ này cũng được giải quyết thuận lợi.

Tuy nhiên La Thiên vô cùng kinh ngạc.

Thật không ngờ hệ thống lại ra tay hào phóng vậy, có thể nâng cấp lên cấp Đại Đạo, tuy không biết thật giả thế nào nhưng Hồng Quân đã tin thì chứng tỏ vấn đề không lớn.

Sau biến hóa bất ngờ này, La Thiên càng cảm thấy cấp bách trong việc nâng cấp đạo thể nhục thân.

Tu luyện đến nay tự nhiên biết thiếu sót ở đâu: nguyên thần tiến triển rất tốt nhưng đạo thể lại kéo chậm bước chân, nếu không nâng cấp đạo thể lên cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì tu vi nguyên thần sẽ bị liên lụy.

Cho nên việc rèn luyện đạo thể vô cùng quan trọng.

Hơn nữa, vì Hồng Quân đã đưa ra lựa chọn nên chuyện kết hôn với Bình Tâm, hoàn thành địa hôn có lẽ cũng phải đưa vào chương trình nghị sự.

La Thiên biết tâm ý của Bình Tâm nương nương đối với mình, nếu có Hồng Quân Đạo Tổ đứng ra thì mọi chuyện sẽ thuận chèo mát mái.

Thực lòng La Thiên có cảm tình với Bình Tâm, từ lâu y đã dành sự kính trọng không nhỏ cho người nữ tử hóa thân vào luân hồi bổ toàn Địa Đạo này.

Hiện nay Hi Hòa và Thường Hi đều đã thành thánh, lại còn được Hi Hòa xúi giục chuyện của Nữ Oa, tự nhiên nàng sẽ không có ý kiến gì về việc này.

Tuy nhiên trước chuyện địa hôn thì Yêu giới phải được đản sinh!

Yêu giới đản sinh chỉ trong vài ngày tới!

Thời cơ đã đến.

Thái độ của Hồng Quân Đạo Tổ đã thay đổi, La Thiên cảm thấy không ai có thể tranh giành với mình nữa.

Việc lấy hạ Yêu giới chắc hẳn sẽ rất nhẹ nhàng.

Tâm tư của La Thiên không hoàn toàn đặt vào Yêu giới nắm chắc trong lòng bàn tay kia, tầm mắt của y đang đặt vào Ma giới.

Trụ Vương Đế Tân, tên xuyên không kia hết lần này đến lần khác có tâm tư lạ lùng, thậm chí không tiếc mạo phạm, La Thiên không thể dung thứ được nữa.

Đã đến lúc phải thu lưới.

Hơn nữa Yêu giới xuất thế thì đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng sẽ xuất hiện.

Sau khi chín vị trí Thánh nhân của Thiên Đạo đầy đủ thì tiếp sau đó sẽ là sáu Thánh nhân Địa Đạo và ba Thánh nhân Nhân Đạo!

Chương 430

Tâm niệm chuyển động như điện, La Thiên nhanh chóng có chủ ý.

Không cần bàn cãi, đạo Hồng Mông Tử Khí kia y nhất định phải có.

Tất nhiên trước đó phải bàn bạc kỹ với chư thánh để chia sẻ chín vị trí Thánh nhân tiếp theo. "Ting!

Do Hồng Quân đã đưa ra lựa chọn, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, ngươi sẽ nhận được phần thưởng gấp mười lần: ..." Khi La Thiên đang dự tính bước tiếp theo thì tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên, khiến La Thiên một lần nữa kinh hỉ!

Quả nhiên, một số thông tin trong nguyên thần của Đế Tân có giúp ích rất lớn cho việc La Thiên trở về và hoàn thiện khứ thân.

Nhưng La Thiên vẫn chưa thỏa mãn, hắn nhanh chóng tóm lấy một tồn tại huyền bí khác.

“Hệ thống?” Thứ bị hắn “tóm” được chính là hệ thống trên người Đế Tân.

“Đinh!

Hệ thống Tối Cường Ma Đế đang tiến hành ràng buộc, ký chủ hãy bình tĩnh, 0%, 0%...??!!

Ký chủ!

Xin đừng có tâm lý kháng cự!

Hãy thả lỏng một chút!” Đột nhiên, một trận âm thanh cơ giới vang lên trong não hải La Thiên.

Cái hệ thống rác rưởi này thấy Đế Tân đã chết liền muốn ràng

buộc với La Thiên.

Nhưng nại hà đẳng cấp hệ thống trên người La Thiên quá cao, khiến nó không thể nào ràng buộc nổi.

Cho nên, giờ nó đang cuống cuồng.

La Thiên không khỏi cảm thấy buồn cười: "Đến cả Đế Tân ngươi còn không giúp thành Thánh được, ta hiện tại là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, ngươi có đức có năng gì mà đòi ràng buộc ta?" Hệ thống rác rưởi đáp: "...

Vậy xin Đạo Tôn tha cho tại hạ một con đường sống, để tại hạ đi tìm một người hữu duyên khác." "Muộn rồi!" La Thiên cười cười, bóp nát nó, tiễn nó đi cùng đường với Đế Tân!

La Thiên hiện nay thần thông tề thiên, tự nhiên biết căn nguyên của hệ thống này có liên quan đến ý chí vũ trụ của Trái Đất.

Như vậy, nắm chắc phần thắng khi trở về lại tăng thêm một chút.

Thật lòng mà nói, hắn cũng có chút hiếu kỳ: xuyên không đến Hồng Hoang bao nhiêu năm nay, không biết Trái Đất lúc này đã biến thành dáng vẻ gì.

"Ào ào!" Những thông tin mà hệ thống kia mang theo như triều cường tràn đến, mang theo một số chí lý diệu huyền của bản nguyên vũ trụ khiến La Thiên kinh hỉ.

Việc nghiền nát hệ thống, cắt đứt liên hệ giữa bản nguyên vũ trụ bên kia với hệ thống này đã giúp hắn có được nhiều thông tin hữu ích.

Có những thông tin giúp hắn tăng thêm mấy phần nắm chắc trong việc tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nhưng điều hắn hy vọng nhất chính là phần thưởng từ lần lựa chọn của Hồng Quân.

Phần thưởng mà Hồng Quân nhận được sẽ được nhân lên gấp mười lần cho hắn!

Nếu không có gì ngoài ý muốn, đó sẽ là pháp môn tấn thăng Hồng Mông Cảnh.

Chỉ cần trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực, việc tấn thăng Hồng Mông Cảnh cũng không cần lo lắng, ít nhất là đã có phương hướng, không còn mê mang nữa.

Cứ đà này, hắn cuối cùng sẽ lăng giá trên cả Hồng Quân Đạo Tổ, trở thành đệ nhất nhân của Hồng Hoang!

Sau khi giải quyết xong chuyện của Đế Tân, La Thiên tiếp tục sắp xếp việc phân phong Ma Giới.

Cần phải nâng đỡ một người thống trị Ma Giới.

Nhưng La Hầu chưa vẫn lạc, nếu chiếm cứ ổ cũ của lão, chỉ e sự phản phệ sẽ không hề nhỏ.

Cho nên nhân tuyển phải cẩn thận.

Trong chốc lát, trong lòng La Thiên hiện lên hai cái tên: Na Tra và Tôn Ngộ Không!

Na Tra vốn sinh ra từ Ma Hoàn, thiên sinh phù hợp với môi trường Ma Giới.

Tôn Ngộ Không là Yêu Hầu, thiên tính kiệt ngạo bất tuân, lại sở hữu căn nguyên Hỗn Độn Ma Thần, ở Ma Giới cũng có thể như cá gặp nước.

La Thiên quyết định để cả hai cùng đi.

Dù sao La Hầu vẫn ẩn náu trong tối, một người tọa trấn Ma Giới e rằng sẽ xảy ra sơ hở.

Nếu hai người đồng hành có thể tương trợ lẫn nhau.

Hơn nữa, Ma Giới sinh ra hai vị Ma Đế, đối ứng với nhị thánh của Phật Giới, dường như cũng hợp với thiên đạo chí lý.

Theo ý niệm của hắn, Tôn Ngộ Không và Na Tra xuất hiện trước mặt.

Hai người bị di chuyển đột ngột, trong lòng đại kinh, nhưng khi thấy La Thiên đều vội vàng bái lạy.

“Hai ngươi tốc tốc tới Ma Giới, phụng mệnh của ta trấn áp Ma Giới!

Chấp chưởng khí vận Ma Giới!” Lời này của La Thiên khiến cả Na Tra và Tôn Ngộ Không đều ngây người.

Chương 431

Ma Giới là một trong lục giới, không phải là đại thiên thế giới bình thường!

Nếu có thể chấp chưởng một nửa khí vận của giới, đối với tu hành sẽ có trợ giúp cực lớn, điều này ai cũng rõ.

Cho nên hai người lập tức đáp ứng!

"Póc!

Póc!" La Thiên thấy họ đồng ý liền đưa tay điểm nhẹ, hai đạo minh quang bay vào mi tâm họ, mang theo vô vàn diệu lý và nguyên khí, khiến tu vi của họ liên tục đột phá, đạt tới đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần có đủ thời gian là có thể bước lên vị trí Chuẩn Thánh, thậm chí theo pháp môn La Thiên vừa truyền thụ mà trảm ra Tam Thi.

"Tạ Đạo Tôn (Sư tổ)!" Hai người liên thanh tạ ơn, sau đó được La Thiên tống tới Ma Giới.

Cùng lúc đó, thông cáo của La Thiên vang vọng khắp mọi ngóc ngách của Ma Giới.

Tuy những Ma Tôn kia không phục nhưng trước thông cáo của La Thiên, không phục cũng phải nhịn, chỉ có thể ngoài mặt xưng thần với hai vị Ma Đế mới.

Trong thâm tâm, chúng đều hy vọng khi Ma Tổ La Hầu quay lại sẽ thu thập hai kẻ này.

Còn về phần La Thiên, chúng thậm chí không dám nghĩ tới.

Dù sao Ma Tổ đại nhân nhà mình đã bị người ta đánh nổ bao nhiêu

lần, hắn giản trực chính là khắc tinh.

Sau khi xử lý xong chuyện Ma Giới, La Thiên chuẩn bị yến thỉnh chư thánh, thương định vị trí Thánh nhân của Địa Đạo và Nhân Đạo tiếp theo.

Thiên, Địa, Nhân tam đạo sinh ra Thánh vị vốn không phân cao thấp, nhưng quan hệ đến căn nguyên trước khi thành Thánh.

Cho nên các Thánh nhân sau này khó lòng so bì được với tiên thiên thần thai của Tam Thanh, Nữ Oa hay nhị thánh phương Tây.

Nhanh chóng định ngày mời khách, Thanh Liên Cung bắt đầu vạn đạo hà quang huy diệu, chiếu thấu chư thiên, tường thụy như hải, linh cầm thụy thú bay múa, khiến cả Đại La Thiên đẹp đẽ vô ngần, vượt xa đạo tràng của các giới khác.

Chư thánh nhanh chóng giáng lâm, thánh quang chiếu rọi Đại La Thiên, khiến nơi đây càng thêm rực rỡ, lại có đại đạo văn tự hiện ra mang theo vô số diệu lý.

Một cuộc hội ngộ Thánh nhân này không hề thua kém thịnh huống tại Tử Tiêu Cung.

Có không ít Chuẩn Thánh đại năng được mời đến làm khách tại Thanh Liên Cung nhìn thấy cảnh này đều sinh lòng sùng ngưỡng.

Kết quả của hội nghị này Chuẩn Thánh không rõ, nhưng họ đều thấy khi chư thánh rời đi đều hưng cao thải liệt, thậm chí Thánh nhân phương Tây không tiếc nán lại một hai ngày để giảng đạo giải hoặc cho các đại năng, khiến mọi người càng thêm kính ngưỡng Thanh Liên Cung.

Chắc hẳn là tất cả đều vui vẻ!

Không lâu sau cuộc họp chư thánh, Yêu Giới bắt đầu xuất thế!

Ngày đó, thiên cơ chấn động, truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

Tuy nhiên không có ai đi tranh giành địa giới mới sinh này.

Bởi vì mọi người đều biết địa giới này cùng với Bắc Câu Lô Châu đều thuộc về La Thiên Đạo Tôn.

Trong đó lại quan hệ đến ý chí của Nữ Oa Thánh nhân, ai dám khinh suất xúc phạm.

Không có bất kỳ bất ngờ nào, các yêu tộc ở Lô Châu lập tức tiến vào Yêu Giới, trở thành chủ nhân nơi đó.

Sau khi yêu tộc rời đi, Đạo Tôn hạ pháp chỉ cho phép Nhân Hoàng dẫn dắt nhân tộc tiến vào Lô Châu kinh doanh.

Pháp chỉ của Đạo Tôn, Nhân Hoàng tự nhiên không dám chậm trễ, lập tức tổ chức hàng triệu người tiến vào Lô Châu đợt đầu tiên.

Ban đầu họ có chút lo lắng, dù sao Lô Châu là thánh địa được yêu tộc kinh doanh bao nhiêu năm, yêu khí ngút trời, nhân tộc muốn sinh sống tự tại không hề dễ dàng.

Nhưng khi tới nơi, họ phát hiện cả Lô Châu đã đại biến!

Linh khí nồng đậm, linh thảo khắp nơi, tường cầm thụy thú xuất hiện thường xuyên, thậm chí còn thấy cả dòng sông linh khí!

Lô Châu đã biến thành nơi thích hợp tu hành nhất thiên hạ!

“Cảm tạ Đạo Tôn!

Đạo Tôn vĩnh hằng vô lượng chí cao...” Trong khoảnh khắc, Nhân Hoàng cùng hàng triệu nhân tộc đều quỳ lạy, xưng tụng danh hiệu Đạo Tôn!

Sau khi xử lý xong chuyện Lô Châu, quyền hành Yêu Giới được La Thiên giao lại cho Nữ Oa nương nương.

Trước hành động này, Nữ Oa nương nương suýt chút nữa không kìm được cảm xúc.

Suốt chặng đường qua, sự chiếu cố của La Thiên đối với nàng chỉ có nàng mới hiểu rõ nhất.

Giờ đây yêu tộc lại lần nữa khơi dậy sinh cơ, có được một giới riêng, Nữ Oa cảm thấy mình thực sự nợ La Thiên quá nhiều.

Nghĩ đến đây, tình cảm nàng dành cho hắn càng thêm sâu đậm.

Chỉ tiếc La Thiên chỉ ở lại một lát rồi thông báo một chuyện như sét đánh ngang tai: hắn muốn cùng Bình Tâm nương nương trở thành bạn đời, chứng đắc Địa Hôn, hoàn thiện Thiên Địa Nhân tam hôn để công đức thêm viên mãn.

Nguyên bản, đối với Nữ Oa đây là chuyện vui cực lớn.

Tam hôn viên mãn là chuyện công đức vô lượng, thậm chí có khả năng giúp nàng trở thành tồn tại mạnh nhất trong số các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thậm chí vượt qua cả Lão Tử cũng không phải là không thể!

Chương 432

Nhưng nghe tin này, nàng lại thấy tim thắt lại.

Thánh nhân vốn vô tình vô dục, bụi trần không nhiễm, tâm như lưu ly, bát phong bất động.

Nhưng giây phút này, Nữ Oa nương nương lại động phàm tâm!

“La lang, lẽ nào trong lòng chàng, ta còn không bằng Bình Tâm đạo hữu sao?

Ngay cả Hi Hòa và Thường Hi hai muội muội ta cũng đã chấp nhận rồi!

Nhưng ngay cả Bình Tâm ta cũng không bằng thì ta không cam tâm!

Rõ ràng ta là người đến trước!

Vì sao lại bị cướp mất...” Trong lúc cấp bách, nàng thậm chí không màng lễ nghi mà nắm lấy tay La Thiên, trong mắt rưng rưng lệ.

Nữ Oa là ai, nàng là tồn tại xinh đẹp nhất chư giới, dung mạo đạt đến cực hạn, ngay cả những tuyệt thế nữ thần như Hi Hòa, Thường Hi so với nàng cũng phải kém nửa bậc.

Nhưng sự kỳ ái đột ngột này khiến La Thiên sững sờ.

Hắn biết Nữ Oa có hảo cảm với mình nhưng không ngờ lại đến mức này.

Trong nhất thời hắn cũng hơi mộng mị, không biết làm sao cho phải.

Thú thực, hắn không phải người chuyên nhất, nếu không đã không thu nhận chị em Hi Hòa, trong lòng còn có Bình Tâm.

Nhưng chuyện phía Nữ Oa đúng là ngoài ý muốn.

Nghe Hi Hòa nói, dường như cả Tây Vương Mẫu bên kia cũng tình hữu độc chung với hắn.

Chỉ vì hắn trở thành Đạo Tôn, địa vị chỉ sau Hồng Quân, là đệ nhất nhân thực thụ, lại thêm Hi Hòa và Thường Hi diễm tuyệt thiên hạ khiến Tây Vương Mẫu cảm thấy mình không xứng, cộng thêm tính cách trầm mặc thẹn thùng nên mới chưa có chuyện gì xảy ra.

"Không có, Nữ Oa đạo hữu không hề thua kém Bình Tâm." La Thiên giờ không còn là chàng trai mới lớn nữa, hắn thuận tay kéo nàng vào lòng ôm chặt, liên tục an ủi.

"Vậy chàng chê ta là yêu tộc, không phải tiên thiên nhân hình!

Không xứng!" Nữ Oa nương nương không chịu, như trẻ con làm nũng oán trách.

"Làm sao có thể!

Nếu Oa nhi không chê, ta có thể cho nàng một danh phận!" La Thiên thở dài một tiếng.

Hậu cung này hoàn toàn là bị ép buộc, lúc đầu hắn chỉ muốn có Hi Hòa làm đạo lữ là mãn nguyện rồi, ai ngờ Hi Hòa quá hào phóng, lôi cả em gái mình vào.

Còn Bình Tâm nương nương thì không cần nói rồi, đó là do Đạo Tổ khâm định và chủ hôn, đương nhiên Hồng Quân cũng vì tư lợi mà đưa ra lựa chọn đó, khiến hắn và Bình Tâm có muốn thôi cũng không được.

Hôm nay Nữ Oa nương nương lại tình bất tự cấm đầu hoài tống bão, khóc lóc thảm thiết.

Không phải ta hoa tâm đâu nha, thực sự là không còn cách nào

khác!

La Thiên thở dài một hơi rồi quyết định ngửa bài: Vậy thì không giả vờ nữa!

Lão tử muốn tất cả!

Đã là đại năng mạnh nhất Hồng Hoang rồi, việc gì phải cố kỵ nhiều như vậy!

Cứ tự ý một phen cho sướng đã!

Sau khi mặn nồng, La Thiên mới biết cái diệu của Nữ Oa còn trên cả Hi Hòa và Thường Hi.

Không hổ là nhan sắc động nhân cực hạn tam giới, khiến người ta lưu luyến quên lối về, chỉ muốn chìm đắm trong đó không biết ngày tháng.

Đặc biệt là Tạo Hóa Chi Đạo của nàng kết hợp với Tạo Hóa Đạo Cơ của hắn, một bên diễn hóa cực hạn, một bên là tổng cương đại khái.

Một khi giao hòa, cả hai bổ khuyết cho nhau, chứng thực hữu vô, càng khiến La Thiên vui sướng không thôi.

Nữ Oa thì lần đầu trải nghiệm hương vị thần kỳ đó, suýt chút nữa quên cả trời đất.

Cảm giác trên cơ thể chỉ là phụ, sự thần giao của cả hai sau khi thăng hoa mới là gấm thêm hoa, xán lạn như tinh không, trực truy vụ nổ lớn của vũ trụ.

Mãi đến mười mấy ngày sau hai người mới dừng lại, nhìn đống bừa bộn xung quanh đều thấy có chút ngượng ngùng.

Quên hết tất thảy, thật quá điên cuồng!

Nhưng cả hai nhanh chóng tập trung tâm thần vào Tạo Hóa Chi

Đạo.

Nữ Oa có được cái diệu của tổng cương Tạo Hóa Chi Đạo, tu vi tăng vọt, chạm đến trần nhà của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần lắng đọng đến cảnh giới đại viên mãn, cộng thêm trợ lực từ Địa Hôn, nàng có thể thử đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên cảnh!

La Thiên cũng nhận được lợi ích không nhỏ.

Trước đó hắn đã ở trung kỳ Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, tích lũy khá dày, nay có sự hỗ trợ của Nữ Oa đã một mực phá tan gông xiềng, bước vào hậu kỳ!

Tuy nhiên hắn cũng biết cảnh giới này sẽ gặp bình cảnh, nếu không hoàn thiện khứ thân thì khó đạt tới đại viên mãn.

“Phu quân!

Chương 433

Chuyện bên phía muội muội Hi Hòa, thiếp sẽ giải thích.” Nữ Oa thấy hắn sững sờ, tưởng hắn bị hành động vừa rồi làm cho hoảng sợ.

“Không cần, nàng ấy mong còn không được, ngày nào cũng xúi giục ta.

Với lại, nàng là Thánh Mẫu, ta là Thánh Phụ, chẳng phải thiên định phải ở bên nhau sao?” La Thiên cười cười, lại mân mê thánh thể hoàn mỹ không tì vết kia khiến mặt Nữ Oa đỏ như ráng chiều, dục cự còn nghênh, vô cùng động lòng.

Không hổ là Nhân Tộc Thánh Mẫu đệ nhất lục giới, thật khiến người ta không nỡ rời xa, đến chết mới thôi.

La Thiên trong lòng cảm thán.

Một lát sau, La Thiên đưa Nữ Oa trở lại Thanh Liên Cung, nói rõ quan hệ giữa hai người cho chị em Hi Hòa.

Phản ứng của Hi Hòa và Thường Hi khiến Nữ Oa kinh ngạc: họ nhiệt liệt hoan nghênh!

Cả hai đều lộ rõ vẻ vui mừng.

“Hừ!

Nếu tôi không đoán sai, tên sắc phôi này và Bình Tâm nương nương cũng có tư tình!” Sau khi hoan nghênh Nữ Oa, Thường Hi mới hừ một tiếng, chỉ trích La Thiên hoa tâm.

“Hi nhi!

Bình Tâm muội muội và phu quân quen biết tâm đầu ý hợp không kém gì chúng ta, nếu phu quân có tâm thì cũng nên...” Hi Hòa lại đứng

ra nói đỡ cho La Thiên, khiến Thường Hi hừ một tiếng rồi mới im miệng.

Sự hào phóng thể lượng của Hi Hòa khiến La Thiên cũng thấy hơi ngại ngùng.

Đều là Thánh nhân cả rồi, thực sự không cần phải tranh phong cật thố như nữ tử phàm gian.

Tiếp đó, La Thiên nói về chuyện Địa Hôn.

Vốn tưởng Nữ Oa sẽ phản đối, ai dè nàng lại đồng ý ngay!

"Ta á!

Hừ!

Chị ơi, mau dùng gia pháp hầu hạ hắn đi!" Thường Hi suýt chút nữa nhảy dựng lên!

Nhưng nhanh chóng cô lại lầm bầm: "Không, nếu chị Bình Tâm gả vào, vậy sau này em có thể đến Địa Phủ dạo chơi không?

Thú thực, em chưa được xem Địa Phủ bao giờ!" "Đúng rồi, nếu Bình Tâm nương nương gả vào, bốn người chúng ta có thể cùng nhau đánh mạt chược rồi!" Nói xong, cô kéo La Thiên, thúc giục hắn sớm rước Bình Tâm nương nương vào cửa.

La Thiên đối với cô có chút cạn lời: đã thành Thánh nhân rồi mà tính tình vẫn bộc trực như trẻ con.

Nhưng La Thiên không hề có ý kiến gì với tính cách này, trái lại còn có chút tán thưởng.

Nếu thay đổi thì đã không phải là cô gái bộc trực cầm vò rượu đi chân trần ngồi trên mái hiên uống say sưa, không chút sợ hãi khi lần đầu gặp mặt, có lẽ đó cũng chẳng phải Thường Hi!

"Chờ đã!

Mạt chược là thế nào?" Một lát sau, La Thiên phát hiện có gì đó không đúng.

Phụ nữ mà hiểu cái thứ này thì không phải chuyện tốt lành gì!

Không lâu sau, tin tức La Thiên và Bình Tâm nương nương tổ chức Địa Hôn truyền khắp lục giới Hồng Hoang.

Tin tức này đã đủ gây sốc, nhưng việc Hồng Quân Đạo Tổ muốn đứng ra chứng hôn cho hai người còn khiến tất cả đại năng sững sờ.

Hồng Quân Đạo Tổ hiện giờ là thân phận gì?

Ngài là Thiên Đạo, đã hòa hợp với Thiên Đạo, vậy mà lại chạy ra chứng hôn cho người khác?

Trong nhất thời, ai nấy đều hoài nghi: chẳng lẽ Hồng Quân Đạo Tổ thiên vị nên La Thiên Đạo Tôn mới có thể trở thành tồn tại chí cao của thế giới Hồng Hoang này sao?

Thậm chí có người còn đoán già đoán non: La Thiên liệu có phải con riêng của Hồng Quân không, nên mới được ưu ái độc nhất vô nhị như thế!

Địa Hôn được tổ chức với quy mô hoành tráng chưa từng có, hầu như tất cả đại năng Hồng Hoang đều tham dự.

La Thiên còn đương trường tuyên bố Nữ Oa cũng là phu nhân của hắn, hôn lễ này cũng có một phần của nàng.

Tuyên cáo này suýt nữa khiến hơn một nửa đại năng phát cuồng.

Họ chẳng màng đến việc La Thiên thần thông tề thiên, trực tiếp ném những ánh mắt hâm mộ ghen tỵ căm hận về phía hắn!

Chưa nói đến Hi Hòa và Thường Hi là hai vị Thái Âm nữ thần, Bình Tâm nương nương cũng là một trong những lựa chọn đạo lữ tốt nhất trong lòng nhiều đại năng, còn Nữ Oa nương nương lại là tuyệt

thế dung nhan đệ nhất lục giới, đối tượng ngưỡng mộ số một.

Vậy mà hôm nay cả hai đều gả cho La Thiên, bảo người ta sống sao nổi?!

Đương nhiên cũng có những đại năng cho rằng La Thiên xứng đáng, đó là điều hiển nhiên.

Một đám cưới vô song thiên hạ cứ thế khép lại, nhưng dư ba của nó thì còn lâu mới dứt.

Bình Tâm mang lại cảm giác cho La Thiên hoàn toàn khác biệt với Nữ Oa, lại là một loại hương vị cực hạn khác.

Trong đêm động phòng với Bình Tâm, La Thiên thậm chí còn lĩnh hội được một số ảo diệu của Địa Đạo, giúp hắn có thêm những tia minh ngộ mới về Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh đại viên mãn.

Còn nữa: sau khi Hồng Quân chủ trì đại điển Địa Hôn, ông ta đã thấu triệt được pháp môn Hồng Mông Cảnh, La Thiên liền nhận được phần thưởng gấp mười lần, chính là chí diệu pháp môn để tấn thăng Hồng Mông Cảnh!

Chương 434

Chỉ có điều tu vi hiện tại của La Thiên đang ở Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, đối với loại chí thượng diệu pháp đó hiển nhiên chưa phù hợp để tham ngộ, nên hệ thống đã giúp hắn phong tồn lại.

Sau mấy ngày sống cuộc đời không biết mệt mỏi với Bình Tâm, La Thiên bắt đầu tìm kiếm đạo Hồng Mông Tử Khí thứ chín.

Sau khi tìm được, chín đạo Tử Khí của Thiên Đạo sẽ xuất hiện đầy đủ, theo đó sáu đạo của Địa Đạo và ba đạo của Nhân Đạo cũng sẽ tiếp tục xuất thế.

Trong số những đạo Hồng Mông Tử Khí xuất thế sau này, La Thiên ít nhất phải lấy một đạo Địa Đạo dùng cho Bình Tâm để nàng tấn thăng thành Thánh nhân thực thụ, có thể tùy ý rời khỏi Địa Phủ.

Còn về đạo Tử Khí cuối cùng của Thiên Đạo, La Thiên chuẩn bị dành cho Khổng Tuyên.

Vị đệ tử này đã theo hắn một thời gian không ngắn, luôn trung thành cần mẫn, tôn sư trọng đạo, La Thiên không thể bỏ quên.

"Nếu suy diễn không nhầm, đạo Tử Khí đó sẽ sinh ra ở Yêu Giới!" La Thiên hợp lực cùng Bình Tâm, hai người cùng nhau suy diễn một hồi, sau đó La Thiên giáng lâm Yêu Giới.

Ngay khi hắn vừa đến, Khổng Tuyên đã lập tức nghênh đón.

Những ngày qua, Khổng Tuyên đang giúp Nữ Oa nương nương quản lý Yêu Giới, tạm thời lo liệu các việc vặt vãnh nơi đây.

"Tuyên nhi, hôm nay vi sư ban cho ngươi một tràng tạo hóa." Thấy đệ tử đến ngay lập tức, La Thiên hài lòng gật đầu.

"Tạ sư tôn!" Khổng Tuyên đã dừng ở đỉnh phong Chuẩn Thánh rất

lâu, thần thông phi phàm, tự nhiên cũng "nhìn thấy" một tia cơ duyên, lập tức quỳ xuống dập đầu tạ ơn.

"Phải, là đại đệ tử của ta, ngươi nên được hưởng cơ duyên này." La Thiên phẩy tay, hư không phát lực đỡ Khổng Tuyên đứng dậy.

Khắc sau, cả hai biến mất, đi đến nơi có Hồng Mông Tử Khí!

Cùng lúc đó, chư thánh cũng cảm ứng được tia khế cơ trong thiên cơ, ai nấy đều nghiêm nghị.

Chỉ có điều lần này họ không tranh giành nữa, vị trí của chín vị Thánh nhân đã được định đoạt, cái này không cần tranh.

Đối với vị trí của chín vị Thánh nhân, La Thiên chỉ cần một tòa Địa Đạo cho Bình Tâm, tám tòa còn lại giao cho họ tranh đoạt, tự nhiên họ sẽ không có ý kiến.

Dù vậy, "gia đình" La Thiên cũng đủ khủng khiếp: ngoại trừ hắn, bốn vị phu nhân cùng đại đệ tử đều là Thánh nhân.

Một nhà sáu Thánh?!!

"Uỳnh!" Tại nơi có Hồng Mông Tử Khí, một cột thần trụ tử khí xông thẳng lên trời, chưa kịp rực rỡ lâu ngày để chấn động thiên địa đã bị La Thiên thu lấy.

Một tồn tại ẩn nấp định dòm ngó Hồng Mông Tử Khí cũng bị La Thiên tóm ra: đó là một đầu Hỗn Độn Ma Thần chín tay.

"Khốn kiếp!

Ta là thủ hạ của Thái Nguyên đại nhân..." Kẻ phẫn nộ kia định thi triển thần thông đặc hữu của Ma Thần để thoát khỏi sự trói buộc của La Thiên, nào ngờ bị hắn trở tay nghiền nát và đọc sạch bí mật trong thần hồn.

"Quả nhiên có chút quan hệ với Long Bá nhất tộc, tên Thái Nguyên

này có chút thú vị." La Thiên biết vậy rồi thôi, không quan tâm nữa.

Hồng Hoang có bấy nhiêu Thánh nhân thủ hộ, hắn không thể chuyện gì cũng tự tay làm.

Hắn định để Khổng Tuyên xử lý chuyện này để tăng thêm chút công đức, giúp việc thành Thánh dễ dàng hơn.

Nhận được Hồng Mông Tử Khí, Khổng Tuyên lại quỳ xuống dập đầu với La Thiên chín cái rồi nhận nhiệm vụ.

"Sau khi mười tám vị Thánh nhân Hồng Hoang tề chỉnh, nơi này sẽ tấn thăng thành một đại thế giới viên mãn, khi đó sẽ càng rực rỡ trong Hỗn Độn Giới, sự dòm ngó sẽ càng nhiều!" "Chẳng may những vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên kia cũng để mắt tới, một mình Hồng Quân Đạo Tổ e rằng đơn thương độc mã không chống đỡ nổi, ta cần nhanh chóng nâng cao sức mạnh, tìm lại vinh quang của Bàn Cổ, rồi tiến thêm bước nữa, đạt tới Hồng Mông chi cảnh mới là chính đạo!" La Thiên nghĩ thầm, trong lòng nảy sinh cảm giác cấp bách.

Tọa độ Trái Đất đã có, mặc dù có sự can thiệp của ý chí vũ trụ bên kia nhưng việc xuyên không trở về hoàn toàn không thành vấn đề.

Hắn định dùng nhục thân đạo thể để xuyên không, còn nguyên thần thì lưu lại đây tiếp tục tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo và chân nghĩa của Địa Đạo, chuẩn bị cho Hỗn Nguyên Thái Cực đại viên mãn sau này.

Chỉ cần khứ thân hoàn thiện là có thể đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh!

Lúc đó nhục thân và nguyên thần dung hợp làm một chính là Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh!

Đương nhiên việc nguyên thần lưu lại thế giới Hồng Hoang cũng có nguyên nhân từ sự ngăn trở của ý chí vũ trụ nơi Trái Đất, nếu

nguyên thần cũng giáng lâm, e rằng vũ trụ đó không chịu nổi!

Tuy nhiên La Thiên từ thông tin của cái hệ thống đã chết kia cũng phát hiện ra một số manh mối về vũ trụ nơi Trái Đất: Tuy Trái Đất đang ở thời mạt pháp nhưng ở một số tinh vực vẫn tồn tại một số giả Thánh nhân, Đại Đế.

Họ có đại thần thông tương đương với Chân Tiên, Kim Tiên bên này nhưng đều mưu cầu thành Tiên.

Cái "Tiên" mà họ mưu cầu cũng có hàm nghĩa khác, đại khái là tầng thứ Đại La Kim Tiên hoặc yếu hơn một chút.

Tổng hợp các thông tin này, La Thiên ẩn ẩn thấy có một sự quen thuộc.

Thôi kệ, phải về bên đó mới biết rốt cuộc là thế nào.

Nếu đúng như vậy, đó sẽ là một chuyến hành trình hoành tráng.

Được chứng kiến thời đại nhiệt huyết sôi trào, búng tay che trời (Đàn Chỉ Già Thiên) đó dường như cũng không phải chuyện xấu.

Đối với vị tuyệt thế phong hoa Bạch Y Nữ Đế mà hắn từng yêu thích trước khi xuyên không, nếu có thể gặp mặt một lần thì quả là chuyện tuyệt vời!

Vì nhục thân xuyên không, nguyên thần vẫn trấn thủ nơi này nên chuyện này La Thiên không nói với bốn vị phu nhân, thậm chí còn không đợi Khổng Tuyên thành Thánh, nhục thân của hắn đã bắt đầu hành trình xuyên không!!

Dù sao chuyện này đối với hắn chỉ là một chuyến du ngoạn không chút nguy hiểm mà thôi.

"Ầm long!" Một tiếng vang lớn truyền đến, thời không chấn động, tinh tú xoay chuyển!

Trong vũ trụ tối tăm, một đạo vạn trượng quang mang từ nơi sâu thẳm lao vun vút ra.

Chương 435

"Ai!" Một tiếng thở dài vang lên như sấm nổ.

Tức thì ở tận cùng đạo quang mang xuất hiện một nam tử, tóc dài xõa vai, thanh y phất phơ, trên người tỏa ra tiên khí nồng đượm!

Đó chính là nhục thân đang xuyên không của La Thiên.

Dường như cảm ứng được điều gì đó, La Thiên nhíu mày thở dài: "Quả nhiên Thiên Đạo nơi này có nhiều ràng buộc đối với sự xâm nhập của ta, may mà ta đã dùng nguyên thần che giấu!" Một lát sau, La Thiên quay đầu nhìn về phía Trái Đất xanh thẳm ở đằng xa, một luồng kình phong mạnh mẽ từ thân thể hắn tỏa ra: "Hừ!

Thế thì đã sao?

Chỉ cần nhục thân tại đây, ta vẫn cứ là vô địch!" Dứt lời, La Thiên đưa ngón tay chỉ vào hư không, tinh quang trôi nổi trong vũ trụ tức thì tràn về phía hắn!

Sau khi hấp thụ đủ tinh thần chi lực, La Thiên lao về phía Trái Đất.

Nơi đó là nơi hắn trưởng thành, cố thổ mà hắn luôn ghi nhớ trong lòng!

Cũng là nơi hắn sẽ hoàn thiện khứ thân!

Lao nhanh về phía Trái Đất, La Thiên hạ xuống một vùng núi sâu.

Thánh nhân vừa chạm đất, cây cối trong vòng vạn mét quanh La Thiên tức thì bắt đầu sinh trưởng điên cuồng!

Những động vật già nua trong nháy mắt khôi phục sinh cơ, động vật ốm đau lập tức khỏi bệnh và trở nên cường tráng hơn!

Sức mạnh của Thánh nhân tại một nơi linh khí suy kiệt như Trái Đất, chỉ cần một ý niệm là thiên địa vạn vật sẽ trở thành sức mạnh của hắn, trở thành hậu thuẫn vững chắc nhất!

Tuy Trái Đất vì linh khí thoái hóa mà con đường tu luyện dần bị đoạn tuyệt nhưng về khoa học kỹ thuật thì lại phát triển bùng nổ!

Tại một trạm chỉ huy phòng vệ ở Đế Đô, trạm trưởng Phương Đồ vội vã chuyển một bản văn kiện lên cấp trên!

"Trưởng lão, đây là tình báo mới nhất tôi giám trắc được, ban đầu tôi tưởng là thiên thạch ngoài hành tinh nhưng khi phóng đại hình ảnh, tôi đã thấy thứ này!" Trưởng lão nhận lấy tấm ảnh, tùy ý liếc qua rồi lập tức trợn to mắt, kinh hãi hỏi: "Xác định là thật sao?

Trời ạ, thật sự là long thi (xác rồng)?...

Còn những xác rồng này kéo theo một cỗ quan tài là thế nào, quỷ quái thật, ngoài không gian mà lại có những thứ này tồn tại sao?!" "Tuyệt đối chân thực!" Trưởng lão cầm bức ảnh, tiêu cấp đi đi lại lại trong phòng mấy vòng rồi hạ thấp giọng hỏi: "Phương Đồ, phần tình báo này ngoài cậu ra còn ai biết nữa không?" Phương Đồ trả lời: "Còn có mấy nhân viên giám trắc của trạm chỉ huy nữa." Trưởng lão khoát tay ra lệnh: "Lập tức quay lại trạm chỉ huy, sắp xếp tất cả nhân viên giám trắc vào vị trí, toàn lực quét sạch các thông tin tương tự, còn nữa, nếu không có chỉ thị của tôi, không ai được phép bước ra khỏi trạm chỉ huy!" "Rõ!" Phương Đồ đáp một tiếng rồi phi tốc lao về trạm chỉ huy.

Đối với những chuyện này, La Thiên đương nhiên không hay biết, trước đó hắn đã hạ xuống vị trí Thanh Lĩnh, hiện giờ đang ngồi khoanh chân trong một thung lũng.

Chọn nơi này đương nhiên là có nguyên do!

La Thiên phát giác dưới lòng đất nơi này ẩn chứa một linh mạch sắp cạn kiệt, cho nên hắn quyết định nhen nhóm lại linh mạch này, sau đó tạo ra một cục diện khác: Linh khí khôi phục!

Đúng vậy, hắn muốn hoàn thiện khứ thân tự nhiên cần lượng lớn linh khí, vậy chỉ cần dùng sức mạnh Thánh nhân nhen nhóm lại những linh mạch sắp cạn kiệt kia, thiên địa linh khí có thể vận chuyển trở lại, Trái Đất sẽ đón một tương lai hoàn toàn mới, hắn cũng có thể thành công hoàn thiện khứ thân!

La Thiên nhắm hai mắt, lập tức rơi vào cảnh giới huyền diệu.

Tuy nguyên thần không thể đi cùng nhưng với nhục thân Chuẩn Thánh viên mãn hiện tại, việc câu thông với một linh mạch sắp cạn kiệt cũng không phải chuyện khó!

La Thiên vừa ngồi xuống, một tiếng sấm nổ vang lên giữa hư không!

Cả vùng Thanh Lĩnh dường như đều rung chuyển!

Trong vòng nghìn mét, tất cả tinh quái linh vật đều quay nhìn về hướng La Thiên đang tọa lạc.

"Póc!" Một mầm non đâm xuyên mặt đất, chui lên từ cạnh chân La Thiên.

"Chíp chíp!" Một chú chim nhỏ từ trên trời bay tới, chậm rãi hạ xuống bên cạnh hắn.

Dần dần, ngày càng nhiều động vật hội tụ về đây, ngày càng nhiều linh thực vật nảy mầm!

Chỉ trong vòng một ngày một đêm, khi mặt trời lại chiếu rọi thung lũng.

"Uỳnh uỳnh!" Linh khí ngút trời bùng nổ!

Một cây nhân sâm nghìn năm đột nhiên hóa ra một bàn tay khổng lồ, chộp lấy một luồng tử khí đang bay nhanh tới rồi bóp nát!

Những mảnh vỡ tử khí bay tán loạn rơi xuống từ bầu trời, các linh vật vây quanh La Thiên đều cảm kích nhìn cây nhân sâm một cái rồi há miệng nuốt lấy những mảnh vỡ tử khí đó.

Hiện giờ nơi này nghiễm nhiên trở thành thánh địa tu luyện.

Mạnh nhất chính là cây nhân sâm tinh nghìn năm, tiếp đó là một chú chim có thể phun ra thủy hỏa.

Rồi đến cây thanh mộc có thể huyễn hóa sương mù, con hổ có thể nuốt chửng chướng khí...

Tóm lại là kỳ vật thiên địa như thể trong phút chốc đều hội tụ về đây!

Thêm một ngày nữa trôi qua, bên ngoài dãy núi Thanh Lĩnh xuất hiện nhiều xe cộ.

Kẻ đầu tiên cảm tri được mọi chuyện chính là nhân sâm tinh, nó vẫy một cái rễ, truyền niệm: "Ngoài núi có nhiều hơi thở của người lạ, Hoa Báo đi ngăn cản đi, Hoàng Hầu đi giúp một tay." Hai con yêu thú được nhân sâm tinh chỉ điểm nhanh chóng hiện thân, sau đó hướng về phía La Thiên cung kính lạy một cái rồi nhanh chóng chạy ra ngoài núi.

Nhân sâm tinh hạ rễ xuống, mặc niệm: "Dù là ai cũng không được phép quấy rầy Thánh giả!" Ngoài núi, một thành viên đội khảo cổ lấy ống nhòm ra nhìn rồi hỏi người bên cạnh: "Lão Lưu, nhiều người chúng ta thế này liệu có tìm thấy khối thiên thạch đó không?" Lão Lưu lắc đầu nói: "Lão Tần, ông hỏi tôi sao tôi biết được, theo chỉ thị của nhân viên nghiên cứu khoa học ở trạm chỉ huy thì khối thiên thạch đó rất lớn, chúng ta có cơ hội, nhưng mà..." Lão Lưu dừng lại bĩu môi:

“Tôi thấy hy vọng mong manh lắm, thiên thạch có lớn thế nào thì có lớn bằng Thanh Lĩnh không?

Tôi đồ rằng chúng ta nên chuẩn bị tâm lý thất vọng đi thôi.” Lão Tần gật đầu ra chiều sâu sắc, sau đó sải bước về phía xe lấy trang bị.

Họ không biết rằng cách đó vài trăm mét, một con báo và một con khỉ đã nhắm vào họ!

Chỉ thấy con báo già há miệng, một luồng sương mù màu vàng xanh không ngừng tuôn ra, sương mù không gây chết người nhưng có thể khiến người ta hôn mê vài tiếng đồng hồ!

Chương 436

Sau khi con báo phun sương mù, con khỉ cũng ra tay, hai tay đặt lên cái cây bên cạnh!

Theo những tiếng răng rắc, trong vòng vài dặm các dây leo đều sinh trưởng kỳ dị, vốn chỉ dày bằng ngón tay nay bùng nổ to như cánh tay.

Chiều dài càng vươn dài vô hạn, trực tiếp quấn chặt lấy tất cả cây cối trong vòng vài dặm mới chịu dừng lại!

Con báo và con khỉ nhìn kiệt tác của mình đều hài lòng gật đầu rồi mới ẩn vào rừng sâu, đương nhiên các dây leo sẽ không biến mất, trừ phi chúng thành công ép những kẻ xâm nhập này rời khỏi Thanh Lĩnh!

Trong thung lũng, nhân sâm tinh đột nhiên cảm thấy linh khí trong thiên địa xuất hiện sự dao động kịch liệt, vội vàng luống cuống gọi các tinh quái đang tu luyện xung quanh dậy.

Trong đêm tối, có thể nhờ linh khí mà nhìn thấy vạn vật xung quanh, nhân sâm tinh mở mắt, thấy phía trước vị Thánh nhân mà chúng bảo vệ đang chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt nở nụ cười nhìn nó.

"Cung nghênh Thánh giả!" Theo sự bái phục của nhân sâm tinh, tất cả sinh linh trong thung lũng đều cúi đầu trước La Thiên.

La Thiên cười cười, vỗ vỗ đầu nhân sâm tinh, thầm nghĩ: Quả nhiên là sinh linh thiên địa, linh khí vừa biến hóa là lập tức sản sinh linh trí.

Trên người La Thiên phát ra vài đạo kim quang bao phủ lấy tất cả linh vật trong thung lũng rồi đưa tay chỉ vào hư không.

“Ầm long!” Tiếng động như sơn băng địa liệt vang lên.

Bầu trời từ sáng chuyển tối, tinh quang bỗng nhiên rắc xuống!

Động tĩnh như thể trời đất đảo lộn từ thung lũng nhanh chóng lan ra khắp Thanh Lĩnh!

Bên ngoài Thanh Lĩnh, động tĩnh chấn thiên hám địa cũng ảnh hưởng đến những nhân viên đang tìm kiếm thiên thạch.

“Nằm xuống!

Tất cả nằm xuống!” “Địa chấn thôi, đừng hoảng loạn!

Tránh xa chân núi và cây cối!

Nấp cạnh xe cho kỹ!” Cạnh một chiếc xe Jeep, Lão Tần ôm chặt lấy chiếc máy trong tay gào lên: “Địa chấn cái mẹ gì!

Lão Lưu ngẩng đầu nhìn lên trời đi!” Lão Lưu bám chặt đầu xe ngẩng lên nhìn, trong khoảnh khắc kinh hãi đến mức buông cả tay.

Chỉ thấy bầu trời ban ngày vừa nãy bỗng chốc tối đen như mực, vạn đạo bạch quang từ trên trời rơi xuống, ẩn ẩn có tiếng sấm nổ.

Dị tượng kinh người!!

Khoảng hai ba mươi giây sau, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Đội trưởng đội điều tra vội vàng đứng dậy, gào lớn: “Tất cả trưởng xe điểm danh nhân viên!” “Xe một đủ.” “Xe hai đủ.”...

Sau khi kiểm điểm xong nhân viên, đội trưởng lại hô: “Tất cả lên xe, lập tức rời khỏi Thanh Lĩnh rút về nơi an toàn!” Mười phút sau, đoàn xe thuận lợi rút về một khu nghỉ ngơi, tất cả điều tra viên đều đang bàn tán về sự biến đổi trên trời lúc nãy, trên điện thoại cũng truyền đi tin tức Thanh Lĩnh xảy ra địa chấn, lúc hoảng loạn vừa nãy không ai kịp dùng điện thoại ghi lại.

Bên ngoài một căn phòng nhỏ, Lão Tần kéo Lão Lưu lẻn vào, mở điện thoại ra, trên đó đang phát lại cảnh thiên địa đại biến lúc nãy.

Lão Lưu đại kinh: "Lão Tần, ông cư nhiên đã ghi lại được!

Có cần đưa cho đội trưởng xem không?" Lão Tần lắc đầu nói: "Ông cũng biết tôi là quan sát viên chim muông mà, vừa xuống xe là tôi bật điện thoại ngay, nhưng tình huống này tôi thấy không nên cho quá nhiều người xem." Lão Lưu hiểu ý, gật đầu: "Đúng, vạn nhất gây ra khủng hoảng thì không hay!" Hai người bàn bạc xong liền lén gửi đoạn phim cho nhân viên cấp trên.

Đế Đô!

Trong trạm chỉ huy, Trưởng lão đang xem tư liệu gửi từ Thanh Lĩnh về, từ sau lần kiểm trắc vật thể ngoài hành tinh lần trước, qua suy luận chặt chẽ, cuối cùng đã xác nhận vị khách ngoài hành tinh đã hạ xuống Thanh Lĩnh.

Trưởng lão vừa đặt tư liệu về địa chấn xuống, Phương Đồ đã vội vã cầm máy tính đi tới, kéo Trưởng lão lại, khẽ nói: "Trưởng lão, mau xem cái này!

Tài liệu từ điều tra viên của tôi gửi từ Thanh Lĩnh về!" Trưởng lão nhận máy tính, lập tức bị hình ảnh trên đó thu hút, xem xong liền vội vàng gập máy tính lại, ra lệnh: "Khẩn cấp triệt hồi tất cả điều tra viên, sau đó nghiêm mật phong tỏa tin tức này, tìm cho bằng được người quay phim và người đã xem đoạn phim này đến gặp tôi, tôi có chuyện muốn hỏi!" Nói xong, Trưởng lão nhanh chóng rời khỏi trạm chỉ huy, trong lòng nghĩ thầm: "Khu rừng viễn cổ đã bình yên bấy nhiêu năm nay, cư nhiên vì vị khách ngoài hành tinh này mà xảy ra biến hóa lớn như vậy, xem ra sắp có chuyện lớn xảy ra rồi!" Thung lũng Thanh Lĩnh.

Dưới sự bảo hộ của quang tráo La Thiên, các linh vật bên trong

không chịu bất kỳ tổn hại nào.

Sau khi cơn chấn động kết thúc, từng luồng linh khí thiên địa bàng bạc bỗng nhiên phun ra từ lòng đất!

Cuồn cuộn như sương mù, tràn ngập gian thiên địa!

Giống như lúc La Thiên vừa hạ xuống, cả Thanh Lĩnh bắt đầu biến hóa!

Cây khô gặp mùa xuân, những linh dược trăm năm khó gặp nảy mầm khắp nơi, những phi điểu tẩu thú đều cảm nhận được một loại sức mạnh kỳ dị trỗi dậy từ trong cơ thể!

Cửu là cực số.

Cả Trái Đất được bao bọc bởi chín đạo linh mạch, tại đại lục An Lạc (Á Âu) có năm đạo, các đại lục khác có ba đạo, và một đạo chôn sâu dưới đại dương!

La Thiên dự tính chỉ cần nhen nhóm năm đạo trên đại lục An Lạc là dưới sự thay đổi của linh khí thiên địa, bốn đạo còn lại cũng sẽ dần phục tô.

Đương nhiên chỉ cần tối đa một tháng là linh khí cả Trái Đất sẽ hoàn toàn phục tô!

Nếu không phải La Thiên không muốn quá lộ liễu, sợ thu hút sự chú ý của ý chí vũ trụ nào đó, hắn đã đi khắp nơi xem thử, việc linh khí khôi phục vốn chỉ trong một ý niệm mà thôi!

Vỗ vỗ đầu nhân sâm tinh, La Thiên cười nói: "Tiểu gia hỏa, hảo hảo tu luyện, chờ đến lần đại biến tới nếu ngươi có thể hoàn toàn hóa hình, ta sẽ tặng ngươi thêm một phần cơ duyên." Nói xong, La Thiên búng tay một cái, một bộ công pháp truyền vào não hải nhân sâm tinh.

Những văn tự bàng bạc, vô tận lập tức thu hút nhân sâm tinh, mãi

đến khi La Thiên rời đi nó cũng không phát hiện ra, mãi vài phút sau mới tỉnh lại, rồi hướng về phương vị La Thiên từng ngồi mà bái lạy, nói tiếng người: "Cung tống sư tôn!" Dưới đáy đại dương, nơi sâu hai nghìn mét.

Tàu ngầm của Việt Nam đang hoàn thành nhiệm vụ tác nghiệp biển sâu, là một đại quốc phát triển nhanh chóng về mọi mặt, con tàu ngầm này gánh vác trọng trách thu thập sinh vật biển sâu.

Phương An, thiên tài trực hệ của gia tộc họ Phương, cùng anh trai Phương Đồ được gọi là Phương Thị Song Kiệt.

Chương 437

Phương Đồ ở trạm chỉ huy giám trắc bầu trời, còn cô ở dưới đáy biển tìm kiếm bí mật.

"Ầm long!" Một luồng sóng thủy ba vang dội, một bóng người nhanh chóng lướt qua trước mặt tàu ngầm.

Phương An đang nhìn màn hình giám sát kinh hãi đến mức đánh rơi cuốn sổ ghi chép xuống bảng điều khiển, lập tức gào lớn: "Mau chuyển camera!" Vì hạn chế dưới đáy biển nên cả con tàu chỉ có một chiếc camera bên ngoài, nhưng khi camera quay đi thì chỉ chụp được một cái bóng lưng mờ ảo, sau đó bóng người đó nhanh chóng biến mất trong bóng tối của đáy biển.

Phương An có chút nuối tiếc nhíu mày rồi vội vàng thu lại đoạn ghi hình, tiếp tục chỉ huy: "Nhiệm vụ lần này hủy bỏ, tàu ngầm lập tức quay về cảng!" Một nhân viên điều khiển hỏi: "Sếp, sao vậy?

Nhiệm vụ chúng ta chưa hoàn thành mà đã về sao?" Vì lúc nãy chỉ có mình Phương An đứng trước màn hình quan trắc nên hình ảnh vừa rồi cũng chỉ có một mình cô thấy.

Phương An nhíu mày nói: "Tôi vừa nhận được tin tức, trên mặt biển có biến cố nên cấp trên yêu cầu quay về ngay." Dưới đáy biển sâu bốn nghìn mét, La Thiên đang di chuyển tốc độ cao cuối cùng đã tìm thấy linh mạch và ngồi xuống, vừa rồi hắn đương nhiên cũng thấy con tàu ngầm kia, vốn định né tránh nhưng khi thấy lá cờ đỏ tươi trên đó, La Thiên lại đặc ý giảm tốc độ bơi qua mặt chính diện.

Dù sao chuyện linh khí khôi phục cũng sẽ sớm lộ rõ thôi, hành tung của hắn chắc chắn cũng sẽ bị người ta phát hiện, nên ngay từ đầu hắn đã không định ẩn giấu hoàn toàn.

Đã vậy thì thà để người quen phát hiện trước còn hơn.

Sau khi ngồi khoanh chân xong, La Thiên triển khai quang tráo bảo vệ, dưới đáy biển không giống đất liền, vạn nhất có mấy sinh vật ngốc nghếch bò lên người bị chấn chết thì không hay.

Ba ngày sau, theo một trận tiếng động, hắn lao lên mặt biển, theo sau là một đàn cá dài nghìn mét.

Đàn cá này vốn vây quanh hắn khi hắn nhen nhóm linh mạch, trong ba ngày đó không những từ những hình thù kỳ quái đã lột xác thành hình thể hiện tại, thân thể còn to lớn lên gấp hàng chục vạn lần.

La Thiên tùy tay búng ra vài đạo tu hành pháp môn rồi niệm: "Được rồi, hãy hảo sinh tu hành, không được làm ác." Đàn cá đồng loạt gật đầu, cung kính nói: "Cẩn tuân Thánh giả pháp chỉ!" Sau khi đánh thức linh mạch dưới đáy biển, La Thiên lại phi tốc chạy đến nơi có một đạo linh mạch khác của An Lạc, điều khiến hắn vui mừng là đạo linh mạch này vẫn còn tồn tại linh lực, thậm chí trong thời gian dài đằng đẵng đã huyễn hóa ra một tia linh trí!

La Thiên vừa ngồi xuống trên linh mạch, chưa đợi hắn phóng ra ý thức, ý niệm của linh mạch đã truyền đạt một tia linh thức hữu hảo cung kính: "Linh mạch tiểu yêu cung nghênh Thượng Tiên, đã vạn năm trôi qua, gian thiên địa này cư nhiên lại có cường giả như Thượng Tiên." La Thiên cười cười, định nói gì đó thì tiếng gợi ý của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn và ý thức của linh mạch: "Đinh, xin hãy tiến hành lựa chọn: 1: Để La Thiên nỗ lực đánh thức linh mạch, phần thưởng tăng thêm một tiểu cảnh giới. 2: Trợ giúp La Thiên đánh thức mạch, phần thưởng là pháp môn phân ly, thoát ly linh mạch tự mình tu hành. 3: Hủy hoại linh mạch, không để La Thiên đánh thức, phần thưởng là pháp môn chuyển di, cưỡng hành chiếm cứ một đạo linh mạch khác." Nghe xong gợi ý của hệ thống, La Thiên

cười cười, loại lựa chọn này giản trực không cần nghĩ cũng biết ý thức linh mạch trước mắt tuyệt đối không thể chọn điều thứ ba, vậy nên dù chọn cái nào cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Tuy La Thiên không khẩn trương nhưng ý thức linh mạch đối diện thì bị kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Thiên đạo chi âm!

Thiên đạo chi âm!

Tương truyền thời Hồng Hoang, khi Thiên Đạo ban tặng đại công đức thì loại truyền âm đó gọi là Thiên đạo chi âm!

Ý thức linh mạch lập tức hóa thành một tiểu nhân quỳ lạy dập đầu trên đất, vừa bái vừa niệm: "Tiểu yêu chọn điều thứ hai, giúp đỡ La Thiên đại tiên đánh thức linh mạch!" Ý thức linh mạch vừa chọn xong, La Thiên cũng nghe thấy phần thưởng hệ thống: "Đinh!

Vì linh mạch đã chọn lựa chọn 2, ký chủ nhận được phần thưởng gấp mười lần, do ký chủ không cần thuật phân ly nên chuyển thành tăng mức độ hoàn thiện khứ thân thêm mười phần trăm." La Thiên sững sờ: Như vậy cũng được sao??!!

Như vậy cũng được?

La Thiên sững sờ, liền mắng một câu: Hệ thống rác rưởi!

Ta đã là cấp bậc này rồi, còn dùng hoàn thiện khứ thân làm gì?!

"Ầm long!" Lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ trầm đục từ trong thân thể phát ra, La Thiên tức thì cảm thấy một luồng huyền diệu chi ý dâng lên trong thần hồn.

Hắn có thể cảm nhận được mối liên hệ trong u minh nào đó đột nhiên mờ đi hẳn, đạo thể lại càng thêm viên mãn hơn...

Một ngày sau, một tiểu đồng đột nhiên xuất hiện đứng bên cạnh

La Thiên, cung kính hướng hắn lạy một cái: "Cảm tạ Thánh nhân ra tay đánh thức linh mạch!" Tiểu đồng tự nhiên chính là ý thức linh mạch, chỉ có điều hiện giờ mới hóa hình, linh khí trong cơ thể chỉ đủ chống đỡ hóa thành tiểu đồng.

La Thiên xoa đầu tiểu đồng cười nói: "Tiểu Linh, không cần khách khí như vậy, từ nay về sau cứ đi theo bên cạnh ta, ta thấy thân thể ngươi hiện tại không khác gì người thường, ta truyền cho ngươi thiên chương nhập môn tu hành!" Dứt lời, La Thiên điểm nhẹ vào mi tâm Tiểu Linh, mấy bộ pháp môn tu hành truyền vào thức hải nó, Tiểu Linh lại lạy La Thiên một cái tạ ơn: "Tạ Thánh giả hậu tứ!" Đưa theo Tiểu Linh, hai người đi khắp Trái Đất nhen nhóm lại tất cả linh mạch!

Cũng vào lúc này, tung tích của hắn hoàn toàn bại lộ trước mặt giới lãnh đạo An Lạc.

Một ngày nọ, toàn bộ cao tầng của An Lạc và các gia tộc tu chân còn sót lại trên đời đều hội tụ về Thanh Lĩnh!

Trong thung lũng nơi La Thiên lần đầu hạ xuống, các yêu vật được khai hóa đã xây dựng vài căn lầu nhỏ ẩn hiện, La Thiên ngồi khoanh chân trên mộc đài phía trước căn gác ở giữa.

Phía trước, một nhóm người học theo dáng vẻ của hắn ngồi khoanh chân.

La Thiên tùy ý khoát tay, nhân sâm tinh đã hóa thành thanh niên liền dẫn theo một bầy tiểu yêu bưng lên mấy chén linh trà, La Thiên nói: "Cơ hội đã trao cho các ngươi, pháp môn tu hành nhanh hay chậm tùy mỗi người, uống xong chén linh trà này rồi đi đi." "Rõ!

Cảm tạ Thánh giả hậu tứ!" Mọi người bưng chén uống cạn, sau đó nhanh chóng rời khỏi Thanh Lĩnh.

Ánh mắt La Thiên nheo lại.

Hắn có thể khiến cả Trái Đất thăng cấp ngang hàng với Bắc Đẩu Tiên Tinh, nhưng thấy không cần thiết.

Phàm sự đều cần từ từ, dục tốc bất đạt.

Hơn nữa hắn cũng không muốn Trái Đất thăng cấp quá lợi hại, dẫn đến sự chú ý của những tồn tại đáng sợ trong vũ trụ, có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ rời Trái Đất để đi tìm kiếm một số thứ...

Vì linh mạch được khai mở, cả Trái Đất ngập tràn linh khí thiên địa nồng hậu, An Lạc nhân cơ hội này phát tán pháp quyết tu luyện, tất cả những ai cảm nhận được linh khí, thậm chí cả yêu vật được khai hóa đều có thể lĩnh nhận pháp quyết.

Thành phố Thái Nam, nổi tiếng vì nằm sát núi Thái Sơn.

Trong một căn lầu nhỏ, Diệp Phàm đặt cuốn 《Hoàng Đế Nội Kinh》 xuống, cảm thán một hồi về những thượng cổ chi nhân trong đó rồi lại cầm lấy pháp môn tu hành trên bàn.

Gần đây sự biến hóa trên Trái Đất thu hút sự chú ý của toàn cầu, đặc biệt là trong rừng sâu núi thẳm, những bảo vật như nhân sâm, linh chi mọc như cỏ dại khắp nơi, toàn là những loại lâu năm.

Trên mạng xã hội càng điên cuồng hơn, đâu đâu cũng có ảnh và video về quái thú, lúc đầu nhiều người không tin, cho đến mấy ngày trước một đội thám hiểm tự tay bắt được một con gà rừng cao vài mét, video đó gây bão toàn mạng, lúc này mọi người mới tin.

Sau đó không lâu, hắn cảm giác mình có thể thấy những đốm sáng ngũ sắc trong không khí, rồi theo văn bản chính thức của cấp trên, hắn đã lĩnh được cuốn công pháp tu hành trong truyền thuyết!

Chương 438

Nhưng thời gian trôi qua từng ngày, tuy ngày nào cũng tu hành theo ghi chép trong công pháp nhưng hắn không cảm thấy thân thể có biến hóa gì lớn, cùng lắm chỉ là tăng thêm một chút sức mạnh và tốc độ phản ứng.

"Rầm rầm rầm!" Đúng lúc này, cửa nhà Diệp Phàm vang lên, mở cửa ra là một gã to xác đôn hậu đang đứng bên ngoài.

Bàng Bác, người anh em tốt lớn lên cùng hắn từ nhỏ.

Giống như hắn, Bàng Bác cũng thấy được các đốm sáng trong không khí, nhưng tiến triển của Bàng Bác nhanh hơn hắn nhiều, hiện giờ có thể một tay nhấc bổng vật nặng một hai trăm cân.

Lách vào nhà Diệp Phàm, Bàng Bác quen cửa quen nẻo mở tủ lạnh lấy một lon nước ngọt, nằm vật ra sofa nói: "Tiểu Diệp tử, mấy ngày nay thế nào rồi?

Có cảm giác gì khác không?" Diệp Phàm lắc đầu nói: "Hai hộp nhân sâm cậu tặng tôi ăn hết rồi, lúc đầu cảm giác không tệ nhưng về sau thì không ăn thua, tiến triển chậm lắm." Bàng Bác nghe vậy nói: "Được rồi, để mấy ngày nữa tôi hỏi dì tôi xem trên núi có hàng tốt không rồi bảo dì mang cho ít nữa." Vì La Thiên vừa khôi phục linh khí nên vạn vật đang ở thời kỳ bùng nổ sinh trưởng, về sau những linh vật như nhân sâm sẽ ngày càng ít, mấy củ nhân sâm Bàng Bác mang cho Diệp Phàm đều là loại trên năm trăm năm!

Cười cười, Diệp Phàm nói: "Đừng nói chuyện đó nữa, hôm nay có việc gì không?" Bàng Bác ngồi dậy trên sofa, nói: "Diệp tử, cậu nghe chuyện mấy ngày nữa tổ chức họp lớp chưa?" "Họp lớp?

Lúc này thì ai còn tâm trí đâu mà làm mấy cái đó?

Không đi.” Bàng Bác lắc đầu nói: “Lúc đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng sau đó tôi nghe được một tin tức!” Thấy vẻ mặt Bàng Bác nghiêm túc, Diệp Phàm hiếu kỳ hỏi: “Tin tức gì?” Sương mù dày đặc cuộn trào, mây gió biến đổi dữ dội, trong không trung điện quang giao thoa, một con lôi điện cự long từ chín tầng trời lao xuống!

La Thiên ngồi trên đỉnh núi cao, đưa tay đón lấy luồng lôi điện.

Với thân thể của hắn, mức độ sức mạnh lôi đình này căn bản không làm bị thương được, nhục thân hắn sớm đã tu được đại thành lôi chi pháp tắc, hoàn toàn có thể một tay hủy diệt lôi điện!

Tuy nhiên, La Thiên nhìn nhìn nhân sâm tinh và Tiểu Linh đang ngồi khoanh chân phía dưới, cười cười hất tay một cái, đạo lôi điện đó tức thì vỡ vụn hóa thành lôi chúc nguyên khí rơi lên người hai đứa, chúng đang hấp thu sức mạnh lôi chi vỡ vụn để cường hóa thân thể.

Đối với hai người này, La Thiên về sau sẽ có đại dụng!

Chính vì thế bây giờ mới đặc ý giúp đỡ tu luyện.

Lúc này, La Thiên cũng đã đến lúc phải lên đường.

Hắn đã có kế hoạch.

Một vị thiên mệnh chi tử nào đó sắp xuất hiện...

Trong nháy mắt, trong một con hẻm cạnh một tòa đại lâu, bóng dáng La Thiên đột nhiên xuất hiện!

Ngẩng đầu nhìn máy bay đang lượn trên trời và những tòa nhà cao tầng xung quanh, hắn không khỏi cảm thán: “Quả thực thế sự vô thường, từ khi đi Hồng Hoang đến giờ ta chưa từng quay lại đây!” Bước ra khỏi hẻm, đập vào mắt là dòng người qua lại không dứt, không ít người trên đường đang bấm pháp quyết của tu sĩ nhưng đều là cấp thấp, La Thiên đảo mắt qua thấy không có nổi một tiểu tu sĩ luyện khí tầng ba.

Trong quãng thời gian ngắn linh khí đại bạo phát, hiện giờ là lúc linh khí thiên địa hưng thịnh nhất, không thể không nói, nhân tộc ở dãy phố này không ổn rồi.

Lắc đầu một cái, La Thiên quay người đi về phía khu lao động nghèo, trước khi xuyên không hắn từng sống ở một nơi như vậy.

Thành phố có phát triển nhưng cốt lõi vẫn là những khu công nghệ cao, còn khu lao động nghèo này dù bao nhiêu thời gian trôi qua vẫn giữ nguyên cái dáng vẻ cũ kỹ đó.

Đã muốn nhập thế, tuy không về được ngôi nhà xưa nhưng ở một nơi tương tự cũng là lựa chọn không tồi, La Thiên tiện tay vê một cái, một xấp tiền mặt xuất hiện trên tay, đây là lúc ra khỏi thung lũng hắn đặc ý lấy trong phòng ra.

Sống ở nơi phàm nhân tự nhiên cần chút tiền bạc.

Linh khí mới vừa phục tô, thế gian vẫn dùng tiền là chính.

Nhờ số tiền này, nửa giờ sau La Thiên đã thành công thuê được một quán mì trong một con phố không mấy nổi bật ở khu lao động nghèo.

Vì cái giá La Thiên đưa ra khiến ông chủ thực sự động tâm nên ông ta thậm chí chẳng thèm thu dọn xoong nồi bát đĩa mà đưa cả nhà nhanh chóng rời khỏi quán mì, sợ vị đại lão bản là La Thiên đổi ý. 《Quán Mì Hảo Vị》, đó chính là tên cửa hàng.

La Thiên đưa tay lên, bụi bặm trong cả căn phòng tụ lại thành một đoàn, sau đó hắn búng ngón tay một cái, một đốm lửa nhỏ thiêu rụi đống đó thành tro bụi.

Ngày thứ hai, bà chủ cửa hàng hoa bên cạnh thấy quán mì đổi chủ liền cầm một bó hoa đi tới.

Bà chủ tiệm hoa là một phụ nữ trung niên, trên mặt nở nụ cười từ

ái tiến về phía La Thiên.

"Cậu em, là chủ mới của quán mì à?

Nhìn thế này là định tiếp tục mở quán mì sao?" La Thiên cười cười, cảm nhận sự hỏi thăm của người dân phố thị bình thường sau bao nhiêu năm, một cảm giác thân thiết lập tức dâng lên trong lòng.

"Vâng, đại tỷ, sau này tôi là hàng xóm, mong chị giúp đỡ nhiều hơn." Bà chủ tiệm hoa cười xòa khoát tay: "Cậu em nói chuyện khách sáo quá, giúp đỡ gì chứ, mọi người là láng giềng mà, chị họ Bạch, có việc gì cứ tìm chị Bạch là được!" Nói xong, chị Bạch nguẩy mông bước ra khỏi quán mì, đối với vị đại tỷ tự nhiên và còn chút phong vận này, La Thiên có ấn tượng khá tốt.

Chị Bạch vừa đi, quán mì đón đợt khách đầu tiên, hai chàng trai cùng bước vào, nhìn La Thiên đứng sau quầy, họ kỳ quái hỏi: "Này anh bạn, là phục vụ mới tuyển hả?" La Thiên cười lắc đầu trả lời: "Cái quán mì này tôi mua lại rồi, tôi là chủ mới ở đây." Nghe vậy, thanh niên vạm vỡ mở lời hỏi lúc nãy vỗ vai bạn mình, tỏ vẻ khá chấn kinh: "Diệp tử, nghe thấy chưa, lão Chu kẹo kéo như thế mà cư nhiên cũng chịu bán cái cây rụng tiền này cho người khác!" Diệp Phàm liếc Bàng Bác một cái nói: "Kệ lão Chu đi, có mì ngon ăn là được rồi." Nói xong, Diệp Phàm nhìn La Thiên nói: "Ông chủ, cho hai bát mì bò lớn." La Thiên gật đầu, quay người đi vào bếp, đúng lúc này một đám thanh niên say khướt cũng bước vào quán mì, tên cầm đầu đầu trọc gào lớn: "Bốn bát mì bò, cho thêm nhiều thịt!" Nói xong hắn chẳng đợi La Thiên trả lời đã sải bước ngồi xuống vị trí phía sau Diệp Phàm và Bàng Bác.

Bàng Bác nhíu mày, thấp giọng nói: "Bọn này chẳng có lễ phép gì cả." Diệp Phàm liếc hắn một cái: "Cậu hôm nay sao nói nhiều thế, yên tâm ăn mì đi." Không lâu sau, La Thiên bưng hai bát mì thơm nức đi

ra, đang định đi về phía chỗ Diệp Phàm và Bàng Bác thì một tiếng quát lớn vang lên bên cạnh: "Mắt mù à, bưng đi đâu thế, không thấy đại ca tao đang ngồi đây sao?" "Rầm!" Bàng Bác bóp gãy đôi đũa trong tay, định đập bàn đứng dậy, Diệp Phàm lập tức giữ lại, cười nói với La Thiên: "Ông chủ, bưng cho họ trước đi, tôi không vội." La Thiên gật đầu, bưng mì qua cho bốn tên thanh niên say khướt, Bàng Bác thấy vậy huých Diệp Phàm, bất mãn nói: "Diệp tử, sao thế, bốn tên ranh con đó để tớ lên đánh cho chúng ngã lăn ra, sợ cái gì chứ?" Diệp Phàm liếc một cái đáp: "Đánh xong rồi sao?

Cậu thì sướng tay rồi, nhưng ông chủ sau này còn làm ăn gì nữa, mấy tên ranh này nhìn là biết hay lảng vảng ở phố này rồi, hơn nữa tớ cũng không có việc gì, đợi chút cũng được." Nghe xong đối thoại của Diệp Phàm và Bàng Bác, La Thiên cười cười, ghi nhớ hai tiểu tu sĩ này.

Vài phút sau, mì trên hai bàn đều đã lên đủ, thấy lúc này không có khách, La Thiên liền ngồi xuống trước mặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm nuốt miếng mì trong miệng, không khỏi khen ngợi: "Ông chủ, tay nghề khá đấy!" Bàng Bác xen vào: "Đâu chỉ là khá, còn ngon hơn cả lão Chu nấu nhiều!" La Thiên khách sáo một câu: "Ngon thì ăn thường xuyên." Bàng Bác lập tức tiếp lời: "Chắc chắn rồi, sau này một tuần tớ ít nhất phải ăn ba bữa!" Ăn xong mì, Bàng Bác đang chuẩn bị trả tiền kết toán, đột nhiên thấy bốn tên ranh kia cũng ăn xong và định đi ra ngoài, lập tức mở miệng quát: "Làm gì thế bốn đứa!

Ăn quỵt à!" "Ai đó!" Tên đầu trọc đột nhiên quay đầu mắng: "Thằng cháu, muốn rụng răng à!" Ánh mắt Diệp Phàm lóe lên một tia giận dữ, đứng dậy chắn trước mặt Bàng Bác hỏi: "Thằng nhóc, muốn bị đòn hả?" Diệp Phồn tuy rằng không gây sự, nhưng cũng chưa từng sợ sự, nay bị mấy tên côn đồ bắt nạt tới đầu, đương nhiên sẽ không

chịu bỏ qua!

Thanh niên đầu trọc nhìn Diệp Phồn, vênh váo chỉ vào gã đàn ông áo đen phía sau, nói: "Thằng nhóc, thấy chưa, đại ca tao đó!

Đại nhân vật Luyện Khí tầng hai!

Dễ chọc à!" Luyện Khí tầng hai, hôm đó ở nhà, Bàng Bác cũng từng nói với Diệp Phàm và mấy bạn học khác rằng Vương Tử Văn đã bước vào Luyện Khí tầng hai, một buổi họp lớp do một người bạn cũ đã đạt Luyện Khí tầng hai tổ chức.

Vương Tử Văn còn nói, có một người bạn học đã đạt Luyện Khí tầng bốn sắp về, nên mời mọi người nhất định phải tham gia!

Chương 439

Diệp Phồn quay đầu lại xin lỗi nhìn La Thiên một cái, La Thiên mỉm cười gật đầu, ý bảo cứ tự nhiên.

Được ông chủ cho phép, Diệp Phồn giơ tay đẩy thanh niên đầu trọc ra, quát: "Thằng nhóc thối, có gì ra ngoài nói, tao sợ đánh hỏng đồ không đền nổi!" "Tao khặc!

Thằng cháu thật ngông cuồng!" Thanh niên đầu trọc chửi ầm lên, rồi sải bước đi ra khỏi quán mì.

Tuy không phải tu sĩ, nhưng hắn ta lăn lộn trên đường phố quanh năm, kinh nghiệm phong phú, vả lại cũng không tin mình tùy tiện đụng phải hai thằng nhóc ranh tu sĩ!

Vừa bước ra khỏi quán mì, chưa kịp mở miệng nói, Bàng Bác đã nhảy lên đá một cước vào hắn, mắng: "Đồ ăn quỵt à, xem tao thu thập mày đây!" Hành động này khiến ba tên côn đồ còn lại ngớ người, hai người này tuy nhìn có vẻ thư sinh, nhưng vừa động thủ đã còn hơn cả xã hội đen!

Thanh niên áo đen chửi ầm lên: "Dám động thủ, hai thằng nhóc con này!" Dứt lời, ba tên côn đồ xông về phía Diệp Phồn và Bàng Bác.

Trong ba người đó chỉ có thanh niên áo đen là tu sĩ, Bàng Bác nhờ lợi thế thân thể nên đánh với hắn ta bất phân thắng bại.

Diệp Phồn tuy chưa bước vào Luyện Khí, nhưng trong cơ thể cũng tích lũy không ít thiên địa linh khí, thể chất vượt xa người thường, nhất thời ba tên côn đồ cũng không làm gì được hắn.

Nhìn sáu người đang dây dưa đánh nhau ngoài cửa tiệm, khóe miệng La Thiên lại lộ ra một nụ cười.

Diệp Phồn mang Thánh Thể, là con của khí vận của vũ trụ này.

Còn Bàng Bác là hậu duệ Yêu Thần, tự có huyết mạch phi phàm, cũng là một quân cờ quan trọng.

La Thiên sờ sờ cằm, đột nhiên có một ý nghĩ: Bị giới hạn bởi Thiên Đạo của vũ trụ này, đã tạm thời không thể lộ diện, chi bằng thu mấy đứa này làm đồ đệ?

Để chúng đi giải quyết một số việc?

Hơn nữa, Diệp Phồn là Thiên Mệnh chi tử, nếu thu y làm đồ đệ, mình có thể liên hệ với vũ trụ này, cũng không cần phải sợ Thiên Đạo giở trò sau lưng nữa.

Thần thông của ta không gì không thể vượt qua, chỉ cần Diệp Phồn bái nhập môn hạ của ta, sản sinh liên hệ, sau này mình có thể dễ dàng men theo sợi dây đó tìm ra Thiên Đạo trong cõi u minh! ...

Đương nhiên, không chỉ thế, mình còn có những tính toán khác.

Dù sao, thu Diệp Phồn làm đồ đệ là một việc đáng làm!

Tâm niệm vừa động, La Thiên liền sải bước đi ra khỏi quán mì.

Bàng Bác nhìn La Thiên đang tiến lại gần, hoảng loạn hét lớn: "Ông chủ, mau tránh xa một chút, thằng nhóc này sức lực lớn lắm, cẩn thận bị thương!" "Không sao." La Thiên tùy ý giơ tay, một trận gió nhẹ nhàng thổi qua người Bàng Bác, nhưng khi chạm vào thanh niên áo đen thì lại như một cây búa tạ ngàn cân đột ngột giáng xuống, lập tức đánh bay gã thanh niên áo đen ra xa mấy mét. "Phốc xuy!" Thanh niên áo đen ngã lăn xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, sợ hãi nhìn về phía La Thiên.

Cảnh tượng này cũng thu hút sự chú ý của năm người còn lại, Bàng Bác ngây người nhìn La Thiên, trong mắt Diệp Phồn lóe lên một tia ngưng trọng, còn ba tên côn đồ kia thì suýt nữa bị dọa ngất.

Bây giờ, đương nhiên bọn chúng biết mình đã đụng phải thiết bản rồi, một khối thiết bản kiên cố không thể phá hủy, liền vội vàng quay người chạy về phía ngõ.

Gã thanh niên áo đen kia cũng loạng choạng bò dậy từ mặt đất, không kịp lau đi vết máu ở khóe miệng, quay người định chạy trốn. "Đứng lại!" Bàng Bác quát lớn một tiếng: "Thằng nhóc!

Để lại tiền mì cho tao!" Gã thanh niên áo đen mặt mày giận dữ lôi ví tiền ra khỏi túi, không thèm quay đầu lại vứt đi.

Bàng Bác một tay bắt lấy ví tiền, có chút bất mãn nói: "Thật không có lễ phép, tao đâu có muốn tiền của mày." Một lúc sau, cánh cửa quán mì đang mở rộng đã bị đóng lại, Diệp Phồn và La Thiên ngồi đối diện nhau bên bàn nhỏ, còn Bàng Bác thì đeo tạp dề trong bếp làm đồ ăn.

Bàng Bác lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, Diệp tử xảo quyệt, muốn cảm ơn người ta thì ra ngoài không được à, cớ gì phải động thủ, dùng nguyên liệu của ông chủ người ta tôi không nói, nhưng người động thủ lại là tôi." Oán trách thì oán trách, nhưng Bàng Bác làm khá nhanh, chưa đến mười phút, hai món mặn hai món chay đã được bày lên bàn.

Diệp Phồn nâng chén trà nói: "Vừa rồi đa tạ ông chủ đã ra tay, nếu không hai huynh đệ chúng tôi sợ rằng phải chịu một trận đòn đau rồi." La Thiên uống một ngụm trà, đáp: "Chuyện nhỏ thôi, hai người trọng nghĩa khí, ta cũng thấy hai người vừa mắt." Bàng Bác gãi đầu, tò mò nhìn La Thiên hỏi: "Ông chủ, bây giờ ngài ở cảnh giới nào vậy, không phải là loại cao nhân ẩn mình giữa chốn thị thành trong truyền thuyết chứ?" La Thiên cười cười, nói: "Cảnh giới của ta đối với các ngươi quá xa vời, chỉ cần biết, ta là vô địch là được, vô luận phương diện nào, không có ai thắng được ta!" Bàng Bác nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Ông chủ, chẳng lẽ, chẳng lẽ là Đại tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ trong bí tịch?" La Thiên lắc đầu, khó hiểu nói: "Đại tu sĩ Trúc Cơ?

Ngay cả con kiến cũng không bằng!" "Vậy chẳng lẽ là Kim Đan!" La Thiên không nói nên lời liếc Bàng Bác một cái, thầm nghĩ thằng nhóc này nhãn giới sao mà thấp thế, không thể nghĩ cao hơn một chút sao?

Lười giải thích, La Thiên giơ tay chỉ vào hư không. "Ầm ầm!" Chỉ nghe tiếng nổ như sấm rền vang lên, Bàng Bác và Diệp Phồn liền cảm thấy mình đang ở trong một thế giới huyền huyễn, nơi bầu trời màu cam vàng, đại địa đỏ như máu, vô số thần binh bay lượn trên không trung, thần long phượng hoàng bơi lượn ở phương xa!

Hàng trăm tu sĩ hỗn chiến trên không trung, các loại đạo pháp cùng xuất hiện, linh thú gầm thét!

Đột nhiên, linh khí thiên địa cuồn cuộn ập tới hai người, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ che trời lao về phía hai người, Diệp Phồn và Bàng Bác vội vàng né tránh, nhưng bàn tay khổng lồ kia quá nhanh, nhanh đến mức chưa kịp phản ứng đã bị nắm chặt trong lòng bàn tay!

Bàn tay khổng lồ kia dường như không có ý muốn làm hại, chỉ nâng hai người lên cao, nhân cơ hội này, hai người càng rõ ràng nhìn thấy các tu sĩ hỗn chiến phía dưới.

Diệp Phồn kinh ngạc phát hiện, những người này đều đứng trên không trung, căn cứ theo lời trong bí tịch, muốn hoàn toàn không cần vật thể mà đứng lâu trên không trung, ít nhất phải đạt cảnh giới Kim Đan mới có thể làm được, tức là, phía dưới không có một ai có tu vi thấp hơn Kim Đan!

Đúng lúc đó, Bàng Bác đột nhiên hét lên: "Diệp tử, nhìn nhanh!" Diệp Phồn vội vàng chạy đến bên cạnh Bàng Bác, chỉ thấy ở một bên khác của lòng bàn tay khổng lồ, vô số lá vàng đang bay lả tả từ trên trời rơi xuống!

Bàng Bác giơ tay nắm lấy một chiếc lá vàng, chiếc lá vàng đó lập

tức hóa thành một chiếc vòng tay, thấy vậy, Diệp Phồn cũng giơ tay nắm lấy một chiếc, sau khi nắm vào tay, chiếc lá vàng đó lập tức biến thành một sợi dây chuyền.

Bàng Bác tò mò nhìn những thứ trong tay hai người, nuốt nước bọt, nói: "Diệp tử, có nhớ không, hình như vừa rồi mình đang ăn cơm trong quán mì của ông chủ mà!" Trong lúc hoảng hốt, Diệp Phồn đột nhiên hồi tưởng, dường như ông chủ đã giơ tay chỉ vào mình, đưa mình đến một nơi thần kỳ!

Diệp Phồn đã từng đọc trong một tạp chí, có những người ở những nơi xa xôi có thể dùng một số loại thuốc kỳ lạ khiến người ta rơi vào huyễn cảnh không thể tưởng tượng nổi, nhưng, huyễn cảnh này cũng quá chân thực rồi!

Không, cũng không phải không thể!

Bây giờ ngay cả việc tu luyện, loại chuyện trong truyền thuyết này còn có thật, thì có gì là không thể nữa?

Biết đâu, tất cả đều là do ông chủ quán mì cố ý, ngay cả bốn tên côn đồ vừa rồi cũng có thể là diễn viên!

Nghĩ vậy, Diệp Phồn đột nhiên nhìn về phía Bàng Bác.

Chương 440

Bàng Bác ngạc nhiên nhìn Diệp Phồn, nói: "Diệp tử, không phải cậu bị ngốc rồi chứ, hỏi tôi có biết không?

Đọc mấy thứ kỳ quái đó nhiều lắm, tôi làm sao mà nhớ hết được!" Dường như không yên tâm, Diệp Phồn lại hỏi: "Trả lời lại tôi, tối mai tôi phải đi đâu?" Bàng Bác vỗ một chưởng vào vai Diệp Phồn, nói: "Mất trí rồi sao!

Tối mai là họp lớp mà!

Thằng nhà giàu mới nổi Vương Tử Văn gửi tin nhắn cho tôi!" "Phù!" Nghe Bàng Bác trả lời, Diệp Phồn thở phào một hơi, yên tâm.

May quá, Bàng Bác thật sự không sao, chỉ là thuốc mê cũng quá lợi hại rồi, có thể khiến hai người cùng rơi vào một huyễn cảnh!

Thấy dáng vẻ của Diệp Phồn, Bàng Bác khó hiểu hỏi: "Này Diệp tử, cậu bị sao thế?

Đột nhiên hỏi đông hỏi tây!" Diệp Phồn ngưng trọng đáp: "Tôi nghi ngờ, tất cả đều là cái bẫy mà ông chủ kia giăng ra cho tôi, tôi đã ăn phải thứ có bỏ thuốc, bây giờ bị trúng độc rồi!" "Cái gì!" Bàng Bác kinh hãi hét lớn: "Tôi đi!

Thật là mù mắt rồi, uổng công tôi vừa rồi tin tưởng ông ta như vậy!

Đợi tôi ra ngoài xem tôi có đánh rụng răng ông ta không!" "Đánh được người ta sao?" Bàng Bác nhún vai, bất đắc dĩ hỏi: "Diệp tử, vậy bây giờ tôi phải làm sao?

Đánh cũng không đánh được!" Diệp Phồn nhíu mày, nói: "Trước tiên đợi thuốc mê hết tác dụng đã, đợi thuốc hết tác dụng tôi sẽ hỏi

xem ông ta muốn làm gì, chỉ cần yêu cầu không quá đáng, tôi đều có thể chấp nhận." Trong lòng Diệp Phồn đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc, cảm giác bị người ta nắm trong tay này thật không dễ chịu chút nào!

Nhưng cũng khơi dậy ý chí tiến thủ: Nhất định không thể để người khác tùy ý nắm trong tay như vậy!

Vì không thể phản kháng, Diệp Phồn và Bàng Bác liền yên tâm mà xem, không thể không nói, huyễn cảnh do thuốc mê tạo ra thật sự chân thực đến không thể chân thực hơn!

Hai người thậm chí còn có thể cảm nhận rõ ràng tiếng gió rít và tiếng ầm ầm truyền đến từ xa.

Đột nhiên, trên không trung một tia điện quang nổ vang, trực tiếp lao về phía hai người, tuy biết là huyễn cảnh, nhưng hai người vẫn sợ hãi vội vàng né tránh, khi tia điện quang sắp đánh trúng hai người, mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

Diệp Phồn vuốt ngực vẫn còn sợ hãi, đang định nói, chỉ thấy thiên địa đột nhiên trở nên mơ hồ, giây tiếp theo, hai người liền lại xuất hiện trong quán mì, chén trà vẫn còn bốc hơi nóng cho thấy hai người cũng không bị lạc đi quá lâu.

Diệp Phồn vỗ vỗ trán còn chút hoảng hốt, hỏi: "Ông chủ, ngài bỏ thuốc tôi để làm gì?" La Thiên lắc đầu, cười nói: "Người trẻ tuổi, trước khi nói chuyện hãy xem trong tay mình có thêm thứ gì." Diệp Phồn và Bàng Bác cúi đầu nhìn xuống, giây tiếp theo, cả hai đều kinh ngạc hét lên: "Không thể nào!" Chỉ thấy trong tay hai người, sợi dây chuyền và chiếc vòng tay đang nằm yên tĩnh!

Diệp Phồn không tin là đồ giả mạo được làm ra, bởi vì theo kỹ thuật hiện tại, hình dáng của hai món đồ này thật sự là điều mà sức người không thể làm được.

Trên vòng tay khắc họa cảnh rồng phượng cùng bay, núi sông biển cả, nhật nguyệt tinh thần.

Trên sợi dây chuyền gắn một viên đá màu tím, bên trong ẩn chứa một loại sức mạnh không thể diễn tả.

Trong lúc hai người đang đắm chìm trong sự huyền diệu của thần vật, La Thiên từ từ đứng dậy, mở miệng nói: "Ta đến từ một nơi xa xôi, với ý đồ hoàn thiện công pháp, nhưng linh khí Địa Cầu quá mỏng manh, may mà ta đã châm lửa lại toàn bộ linh mạch Địa Cầu!

Khiến đại thế tu chân trở lại!" La Thiên trên người ẩn ẩn phát ra một loại khí thế không thể địch lại, đè ép Bàng Bác và Diệp Phồn đến mức không thở nổi.

La Thiên đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm Diệp Phồn và Bàng Bác nói: "Ta thấy hai ngươi có duyên với ta, ắt sẽ có một phen tạo hóa!

Cho nên, ta đặc biệt để hai ngươi quay về thời kỳ tu chân ban sơ để quan sát cuộc chiến giữa các tu sĩ thượng cổ, hai món vật kia coi như quà tặng rồi!" La Thiên từ từ trở lại bàn ngồi xuống, nói: "Bây giờ, ta hỏi hai ngươi, Diệp Phồn, Bàng Bác, hai ngươi có nguyện làm đồ đệ của ta không!" Diệp Phồn và Bàng Bác đang tiêu hóa những kiến thức vừa được La Thiên nói, bây giờ, họ đã hoàn toàn tin những lời La Thiên nói.

Có thể có một đại tu sĩ như vậy làm sư phụ, đó đương nhiên là một chuyện cầu mà không được.

Diệp Phồn và Bàng Bác lập tức quỳ xuống dập đầu!

Nhận La Thiên làm sư phụ! "Tốt!" Thấy hai người đã bái sư, La Thiên cười đỡ hai người dậy, nói: "Diệp Phồn, ngươi mang Thánh Thể, trong sợi dây chuyền ta tặng có trăm đạo tiên thiên tử khí, đủ để

rèn luyện nhục thân, đúc đạo cơ, hiện tại có nhiều hơn nữa cũng không dùng được, đợi sau này ta sẽ từ từ cho thêm." Dứt lời, La Thiên lại nhìn về phía Bàng Bác, nói: "Bàng Bác, trong cơ thể ngươi có khí tức yêu tộc, xem ra tổ tiên của gia tộc ngươi từng xuất hiện một vị Yêu Thánh." "Cái gì!" Bàng Bác ngây người nhìn La Thiên, khổ sở nói: "Sư phụ, có phải người nhìn nhầm rồi không, con hình như cũng là nhân tộc mà!" "Không đâu." Bàng Bác liền sốt ruột, vội vàng hỏi: "Sư phụ, con sau này có biến thành yêu quái không!" La Thiên liếc Bàng Bác một cái, nói: "Yên tâm, sẽ không đâu, chiếc vòng ta tặng ngươi dùng để rèn luyện huyết mạch, sau này mỗi ngày ngươi hãy đeo trên tay mà tu luyện, ta sẽ truyền Thiên Yêu tu chi pháp cho ngươi, sẽ không mất bao lâu là có thể khống chế sức mạnh trong cơ thể." Nghe vậy, Bàng Bác cũng không còn dây dưa chuyện yêu hay người nữa, nhìn về phía La Thiên, dò hỏi: "Sư phụ, người xem con cũng là đồ đệ rồi, người còn chưa nói tên của người, à mà, nếu có thể nói thêm cảnh giới thì càng tốt ạ." Thấy Bàng Bác vẻ mặt đầy kỳ vọng, Diệp Phồn cũng tràn đầy mong đợi, La Thiên mỉm cười, nói: "Ta tên là La Thiên, còn về tu vi..." La Thiên giơ tay chỉ lên trời.

Lúc đó, Bàng Bác cuối cùng cũng kinh ngạc đến mức không nói nên lời, không ngờ, lại được một tiên nhân thu làm đồ đệ!

Buổi chiều, không chịu nổi Bàng Bác năn nỉ ỉ ôi, La Thiên và hai người họ bước ra khỏi quán mì.

Theo lời Bàng Bác, tiệc bái sư sao mà chỉ có hai món mặn hai món chay chứ!

Ngay cả một bát canh cũng không có!

Vì vậy, Bàng Bác đặc biệt kéo Diệp Phồn đặt bàn ở một quán ăn lớn nhất gần đó, nhất định phải mời La Thiên ăn một bữa thật ngon!

Khi bước ra khỏi quán mì, Bàng Bác đặc biệt giành phần mở cửa

xe cho La Thiên, chỉ vào chiếc xe sedan nói: "Sư phụ, thứ này gọi là ô tô, bốn bánh xe đó sẽ chạy, nhanh hơn ngựa nhiều lắm!" La Thiên hung hăng liếc Bàng Bác một cái, mặt đen sì nói: "Ta biết!

Sư phụ ta không phải người nguyên thủy trong rừng núi!" Sau bữa tối, dưới sự thúc đẩy của La Thiên, Diệp Phồn và Bàng Bác đều đã nâng tu vi lên Luyện Khí tầng chín, bước tiếp theo là Trúc Cơ, đó là kiếp nạn độ kiếp.

Tuy La Thiên cũng có thể giúp họ miễn đi, nhưng trên con đường tu luyện, những thứ này là không thể tránh khỏi, vì vậy La Thiên chuẩn bị để họ tự độ, tự trải nghiệm.

Vả lại, sắp phải đi đến thế giới Già Thiên rồi, mọi chuyện, cứ để sang bên đó rồi tính!

Từ chối lời mời đi chơi của Bàng Bác, La Thiên một mình trở về quán mì.

Bàng Bác không nén nổi sự kích động trong lòng, kéo Diệp Phồn đi dạo phố.

Kể từ sau khi linh khí hồi phục, trên phố xuất hiện rất nhiều đám người tụ tập, có ý định thành lập những chợ nhỏ của tu sĩ và lôi kéo thành những nhóm nhỏ.

Bàng Bác nhìn quanh những thay đổi mới, đột nhiên, mắt hắn ta đảo một cái, như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin được, liền túm lấy Diệp Phồn, nói: "Diệp tử, nhìn bên kia kìa!" Diệp Phồn quay đầu nhìn, chỉ thấy một bóng lưng quen thuộc rẽ ở góc phố, rồi nhanh chóng bước vào một quán bar.

Diệp Phồn ngẩn người, nói: "Người đó hơi giống Đổng Nguyệt." Bàng Bác liếc hắn một cái, nói: "Diệp tử, cậu thành thật chút đi, gọi là hơi giống!

Đó chính là Đổng Nguyệt!

Đi, chúng ta đuổi theo xem!" "Đợi chút!" Diệp Phồn một tay giữ lấy cánh tay Bàng Bác, hỏi: "Không phải chứ, làm gì vậy?" Bàng Bác dừng bước, nửa cười nửa không nhìn Diệp Phồn, nói: "Này Diệp tử, không phải tôi với Đổng Nguyệt là bạn học cũ sao, khó khăn lắm mới gặp được, đã đụng mặt thì đương nhiên phải nói đôi ba câu chứ, đúng không?" Diệp Phồn bất đắc dĩ gật đầu, vừa định đi, Bàng Bác lại nói: "Khái khái, tôi còn nửa câu chưa nói hết đâu nhé, tôi còn nhớ năm đó cô bé Đổng Nguyệt cứ luôn nhớ nhung cậu đó nha, hồi thi đấu người ta la cổ họng cũng khàn cả đi, nước trong tay cũng giữ lại để đưa cho cậu uống." "Dừng lại, dừng lại!" Diệp Phồn ra hiệu dừng lại với Bàng Bác, nói: "Được chưa?

Tôi không phát hiện ra cậu lại nói nhiều thế?" "Hắc hắc." Bàng Bác cười cười: "Không phải là sau khi gặp sư phụ thì khai khiếu rồi sao." Không tiếp lời Bàng Bác, Diệp Phồn sải bước đi về phía quán bar, Bàng Bác cũng lon ton đi theo.

Chương 441

Tìm một chỗ đối diện Đổng Nguyệt, Diệp Phồn và Bàng Bác tùy ý gọi một ít đồ, sau đó liền chuyển ánh mắt sang Đổng Nguyệt.

Trên bàn kia có ba người đàn ông, người ngồi cạnh Đổng Nguyệt rõ ràng có quan hệ không bình thường với cô, nhưng lại luôn nịnh nọt mời rượu hai người đối diện.

Bàng Bác nhíu mày, nói: "Diệp tử, chuyện công việc tôi không hiểu lắm, nhưng đối mặt với cấp trên, cũng không nên khúm núm đến mức đó chứ, thằng nhóc bên cạnh Đổng Nguyệt kia cứ như thể muốn biến thành thùng rác để người ta nhổ nước bọt vào vậy." Diệp Phồn không đáp lời, Bàng Bác tiếp tục tự mình nói: "Ôi chao, Đổng Nguyệt tìm bạn trai kiểu gì thế, với tư bản của cậu ta, tôi thì sớm đá phăng loại đàn ông này rồi!" "Thôi đi." Diệp Phồn đưa chai rượu đầu tiên cho Bàng Bác, nói: "Kệ đi, nhìn không vừa mắt thì thôi, hôm nay có lẽ có trò hay đó." Bàng Bác lắc đầu, nâng chai rượu lên nói: "Không được, tôi phải đi xem thử, thằng nhóc kia dám để Đổng Nguyệt ngồi đối diện, đúng là cái loại cháu trai gì thế này!" Đi đến bên cạnh Đổng Nguyệt, Bàng Bác giả vờ tình cờ gặp mà kinh ngạc kêu lên: "Đổng Nguyệt!

Lâu rồi không gặp nha!" Đổng Nguyệt ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang căng thẳng vì đổi chỗ đột nhiên hiện lên một tia cảm xúc khó tả, sau đó vui mừng nói: "Bàng Bác, ôi!

Thật trùng hợp quá đi!" Bàng Bác trên mặt hiện lên nụ cười, tiện tay kéo một cái ghế bên cạnh ngồi xuống cạnh Đổng Nguyệt, sau đó cười nói: "Duyên phận mà!

Ồ, tôi với Diệp tử đang ở bên cạnh nè, này, nhìn kia kìa!" Bàng

Bác giơ tay chỉ vào vị trí của Diệp Phồn, Diệp Phồn khẽ nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ: Thằng nhóc Bàng Bác, quả nhiên danh hiệu "anh hùng chính nghĩa" thời đại học không phải gọi chơi.

Bàng Bác một phen phá đám khiến bạn trai của Đổng Nguyệt trên mặt hiện lên vẻ tức giận, nói giọng khó chịu: "Nguyệt Nguyệt, bạn bè à?

Sao anh chưa từng thấy?" Đổng Nguyệt có chút xin lỗi nhìn Bàng Bác một cái, nói: "A Vĩ, đây là bạn học đại học của em, Bàng Bác.

Bàng Bác, đây là bạn trai em, A Vĩ." "Ồ ~" Bàng Bác cố ý kéo dài âm, nhìn A Vĩ nói: "A Vĩ, thì ra là bạn trai của Đổng Nguyệt hả, vậy sao không ngồi chung một chỗ?" Câu nói đó khiến sắc mặt A Vĩ tái xanh, hắn ta dùng sức nắm chặt ly rượu, nói: "Lý tổng say rồi, tôi phải chăm sóc Lý tổng, có vấn đề gì à?" "Hắc hắc." Bàng Bác cười cười: "Không vấn đề gì, tôi tùy tiện hỏi thôi mà!

Đổng Nguyệt, cứ từ từ uống nha, lát nữa ngồi chơi chút, tôi với Diệp tử ở đối diện." Nói xong, Bàng Bác quay về chỗ cũ, Diệp Phồn liếc hắn một cái, hỏi: "Xong rồi, anh hùng chính nghĩa lại thấy chuyện không vừa mắt à?" Bàng Bác đặt ly rượu xuống, liếc Diệp Phồn một cái, nói: "Này, cậu còn nhớ cái biệt danh đó của tôi hả." Dừng một chút, Bàng Bác ghé sát vào Diệp Phồn nhỏ giọng nói: "Cậu có nhìn ra không thì tôi không chắc, nhưng tôi dám nói, thằng bạn trai của Đổng Nguyệt kia tuyệt đối không có ý tốt!" "Ồ?" Diệp Phồn đặt ly rượu xuống, nói: "Vậy tiếp tục xem đi, nếu có gì tôi có thể giúp thì sẽ giúp, nếu không giúp được, tôi cũng lực bất tòng tâm." Có lẽ vì đại thời đại tu chân đã đến, lại bái một đại lão mạnh không giới hạn như La Thiên làm sư phụ, có lẽ ngay cả hắn cũng không phát hiện, hắn đã thay đổi, ngày càng trở nên giống một tu chân giả!

Quán mì Hao Weimian.

La Thiên buông lỏng hai ngón tay, linh khí hội tụ đột nhiên tản đi, sau khi tiếp xúc với nhiều phàm nhân như vậy, cuối cùng đã hoàn toàn tìm lại được cái cảm giác "thoát ly" kia.

Thời gian trôi chảy, tương lai cuối cùng sẽ hoàn toàn thay thế quá khứ, nhưng ký ức quá khứ cũng vĩnh viễn không thể xóa nhòa, chỉ là sẽ không bị quên lãng vì sự bào mòn của thời gian.

Có lẽ vì tiếp xúc với nhân vật chính, La Thiên phát hiện mối liên hệ giữa mình và mảnh thiên địa này càng thêm chặt chẽ, có lẽ, không cần quá lâu nữa, hắn có thể hoàn toàn viên mãn bản thân!

Một bên khác, nhìn Đổng Nguyệt lảo đảo muốn đi vệ sinh, Diệp Phồn nhíu mày, liền đi theo.

Đứng đợi Đổng Nguyệt ra ở hành lang, Diệp Phồn khẽ gọi: "Đổng Nguyệt, lâu rồi không gặp." "A!" Đổng Nguyệt như một con thỏ bị giật mình nhảy dựng lên, nhìn thấy Diệp Phồn xong, căng thẳng nói: "Diệp, Diệp Phồn, lâu rồi không gặp!" Diệp Phồn nhìn Đổng Nguyệt có chút đứng không vững, nói: "Uống nhiều rượu như vậy sao?

Mau để bạn trai đưa em về đi." Đổng Nguyệt lắc đầu, nói: "Anh ta sẽ không đưa em về đâu." Diệp Phồn nhíu mày, mơ hồ nhìn ra điều gì đó, nói: "Vậy trước tiên đến chỗ tôi ngồi đi, tôi gọi cho chút đồ uống." Đổng Nguyệt ngẩng đầu, nhìn đôi mắt sáng ngời của Diệp Phồn, lấy hết dũng khí nói: "Được!" Đổng Nguyệt mơ mơ màng màng tựa vào ghế sofa, Diệp Phồn bưng cho cô một ly nước.

Nhận ly nước, Đổng Nguyệt có chút ngại ngùng nói: "Diệp Phồn, làm phiền cậu rồi." Bàng Bác cười lắc đầu, nói: "Có làm phiền gì đâu, mọi người đều là bạn bè, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm mà." Bàng Bác liếc nhìn Diệp Phồn một cách quái dị, hỏi: "Diệp tử, đúng không?" Diệp Phồn không để ý Bàng Bác, gật đầu đáp: "Đổng Nguyệt, tình hình bên kia sao vậy?

Sao lại để em uống nhiều rượu thế?" Đổng Nguyệt do dự một hồi, dường như đã hiểu ra, tay nắm chặt ly nước không khỏi run lên.

Diệp Phồn vỗ vai cô, an ủi nói: "Không sao, em có thể không cần nói cho tôi biết đâu." Đổng Nguyệt thở dài, nói: "Không sao, là em muốn uống." Nghe cô nói vậy, Diệp Phồn và Bàng Bác đương nhiên cũng không cần khuyên nữa.

Đúng lúc đó, bạn trai của Đổng Nguyệt mặt mày giận dữ đi tới. "Cô làm sao thế?

Có hiểu lễ phép không hả?

Lý tổng đang đợi cô qua mời rượu kìa!" Dứt lời, A Vĩ giơ tay định túm lấy cánh tay Đổng Nguyệt, đột nhiên, một bàn tay từ không trung vươn ra như chiếc kìm sắt kẹp chặt lấy cổ tay hắn.

Bàng Bác liếc mắt, trầm giọng nói: "Này, đây là cách mày nói chuyện với bạn gái à?

Không biết còn tưởng mày đang chiêu đãi gái gọi đấy!" A Vĩ giơ cánh tay lên, định hất tay Bàng Bác ra, nhưng lại phát hiện căn bản không thể lay động chút nào, quay đầu trừng mắt nhìn Bàng Bác nói: "Tôi nói chuyện với bạn gái tôi liên quan gì đến anh?

Buông tay ra!" Thấy hai người sắp cãi nhau, Đổng Nguyệt vội vàng đứng dậy nói: "Bàng Bác, A Vĩ, đừng cãi nhau, không sao đâu, em đi ngồi đây." "Ngồi đây!

Ngồi tiếp khách à!" Bàng Bác đột nhiên hét lớn: "Đổng Nguyệt, không phải tôi nói em, nếu em không nhìn ra được bộ mặt chó má của thằng A Vĩ này thì mười mấy năm học thật sự uổng phí rồi!

Cái thái độ nói chuyện của thằng cháu đó có coi em là bạn gái không hả?

Bây giờ nó bắt em đi mời rượu, sau này chỉ e nó còn bắt em đi tiếp

khách nữa!

Hối hận cũng không kịp!" Càng nói càng tức giận, Bàng Bác một tay đẩy A Vĩ ra, nhìn Đổng Nguyệt: "Quả thật không phải vì em là bạn học, bạn bè của tôi và Diệp tử thì chúng tôi đã không quản rồi, bây giờ nói thật, chúng tôi không nợ nần gì em, nếu em cố tình muốn như vậy, thì không nói làm gì, tôi và Diệp tử bây giờ sẽ đi.

Đảm bảo không làm phiền!" Bị Bàng Bác dọa một trận, Đổng Nguyệt liền ngây người tại chỗ, sau đó bật khóc, nước mắt lã chã rơi, nuốt nghẹn nói: "Em trai em nợ tiền, nếu không đi thì sẽ bị thu nhà, em bây giờ làm bạn gái anh ta, anh ta mới không bắt em trả tiền." Màn ồn ào này cũng thu hút sự chú ý của phần lớn người trong quán bar.

Sắc mặt A Vĩ lập tức tái xanh, hắn ta nghiến răng, nhìn chằm chằm Đổng Nguyệt nói: "À, cô cũng biết nợ tiền của tôi, hai người bạn bè qua đường này lẽ nào sẽ giúp cô sao?" "Bốp!" Diệp Phồn vươn tay tát một cái vào mặt A Vĩ, nói: "Thằng nhóc, nói rõ ràng cho tao, em trai Đổng Nguyệt nợ tiền, không phải Đổng Nguyệt, cũng không quan trọng nữa, nợ bao nhiêu, nói đi." A Vĩ ôm mặt, vốn định động thủ, nhưng nhìn thấy thân hình vạm vỡ của Bàng Bác, lại lùi về một bước, nói: "Muốn làm anh hùng à?

Được, nhà Đổng Nguyệt tổng cộng nợ tôi 2 triệu, hôm nay nếu hai người có thể giúp được, chuyện này tôi có thể coi như chưa từng xảy ra!" "Gì!" Đổng Nguyệt bật dậy, hét lên: "Em trai em rõ ràng chỉ vay 50 vạn để làm ăn, sao lại đòi em 2 triệu!" A Vĩ cười gian đi đến trước bàn rượu, nói: "Lúc vay tiền tôi đã viết rõ ràng trên giấy trắng mực đen rồi, nếu chê đắt thì có thể không vay mà, lúc đó đâu phải tôi ép buộc vay!?" Hắn ta quay đầu liếc nhìn Diệp Phồn và Bàng Bác, nói: "Thế nào, hai vị đại anh hùng, 2 triệu, lấy ra được không?" A Vĩ tự cho rằng mình đã nắm rõ đám người Đổng Nguyệt, những người vừa tốt nghiệp đại học chưa được mấy năm, có thể kiếm được 2 triệu

sao?

Nếu lấy ra được, đó cũng là tiền của gia đình, gia đình có thể vì một người bạn đại học mà lấy ra một khoản tiền lớn như vậy sao?

Nhưng hắn ta không biết, 2 triệu, đối với Diệp Phồn cũng thật sự là một con số không nhỏ, nhưng, Diệp Phồn lấy ra được!

Diệp Phồn và Bàng Bác sáng nay vừa đúng lúc đi ngân hàng chuyển khoản, sau đó mới tiện đường đến quán mì Hao Weimian ăn cơm. "Bốp!" Lại một tiếng trong trẻo vang lên, thẻ ngân hàng kêu lạch cạch trên bàn.

Diệp Phồn im lặng nhìn A Vĩ, nói: "Bên trong có 2 triệu 13 vạn, cầm lấy, rồi cút đi!" A Vĩ một tay đẩy thẻ ngân hàng về phía trước, sau đó nói: "Có nhiều tiền như vậy có nhiều tiền như vậy sao!

Coi tôi là thằng ngốc à, anh hùng cứu mỹ nhân, mẹ kiếp, xem phim nhiều quá rồi sao!" Diệp Phồn cầm lấy thẻ ngân hàng, nói: "Cách đây năm mươi mét có một ngân hàng, nếu không tin, tôi có thể đi cùng anh để xem." Lúc đó, ông chủ quán bar và hai người ngồi ở bàn của A Vĩ cũng đi tới.

Người mà A Vĩ gọi là Lý tổng mỉm cười, nói: "Chỉ là 200 vạn cỏn con thôi, tiền nhỏ thôi mà, không cần kích động như vậy, tôi cũng chỉ muốn kết giao bạn bè với cô Đổng, 200 vạn, tôi thay cô làm chủ, không cần nữa!" Lý tổng nói xong, Diệp Phồn chuyển ánh mắt sang hắn ta, nói: "Đã thấy chính chủ rồi đúng không?

Tôi cũng không muốn nói nhiều lời vô ích với anh, cầm tiền rồi cút đi, từ nay về sau cắt đứt mọi quan hệ với Đổng Nguyệt, nếu dám nói thêm lời nào, tôi sẽ đánh gãy chân chó của anh!" Nói xong, Diệp Phồn kéo Đổng Nguyệt đi ra khỏi quán bar, nhưng vừa ra đến cửa, lại phát hiện cả con phố không một bóng người!

Lý tổng đi ra, cười nói: "Bây giờ còn cơ hội, buông Đổng Nguyệt xuống, rồi rời đi, chuyện hôm nay tôi có thể coi như chưa từng xảy ra." Diệp Phồn bảo vệ Đổng Nguyệt phía sau mình, nhìn chằm chằm Lý tổng nói: "Xem ra, trên người Đổng Nguyệt có chuyện mà tôi không biết đúng không?" "Chuyện không nên hỏi, tôi nói lần cuối cùng, cút đi!" Lý tổng nói xong, những người vừa tụ tập chơi đùa trong quán bar cùng nhau đi ra, trên người họ, tản mát ra uy áp đặc trưng của tu sĩ!

Lý tổng cười cười, nói: "Đáng tiếc, bây giờ muốn đi cũng không đi được nữa rồi, tất cả hãy chết ở đây đi!" Bàng Bác sắc mặt ngưng trọng lùi lại mấy bước, nói: "Bí tịch vừa mới được phát xuống mấy ngày, sao lại có nhiều tu sĩ tụ tập như vậy?" Lý tổng khinh thường nhìn Bàng Bác, nói: "Con kiến vĩnh viễn chỉ là con kiến, ngươi nghĩ rằng, trước kia, giữa trời đất không hề có tu sĩ tồn tại sao?" "Thế thì sao?" Diệp Phồn lắc đầu, nói: "Tuy rằng tôi không đánh lại, nhưng đưa Đổng Nguyệt rời đi, đối với tôi không phải là chuyện khó!" Lời vừa dứt, từ trên người Diệp Phồn đột nhiên bùng phát ra khí tức Luyện Khí tầng chín!

Chương 442

"Ầm ầm!" Tòa nhà mười ba tầng ầm ầm đổ sập, vòi cứu hỏa bên đường nổ tung, đèn đường chợt tắt.

Bàng Bác lau vết máu ở khóe miệng, yểm hộ Diệp Phồn cõng Đổng Nguyệt trốn thoát khỏi con hẻm nhỏ.

Lý Sơn, cũng chính là Lý tổng trong miệng A Vĩ, nhìn về phía Bàng Bác nói: "Vừa rồi tôi còn tưởng là tu sĩ môn phái khác, không ngờ, thế giới này thật sự có thiên tài xuất thế, chỉ mới mấy ngày, đã bước vào cảnh giới Luyện Khí tầng chín!" "Không." Lý Sơn dừng lại một chút, cười nói: "Chỉ là một phàm nhân, pháp quyết và võ kỹ đều chưa học, chỉ có tu vi suông, không đánh lại một tiểu đội trưởng Luyện Khí tầng năm dưới trướng tôi." Nói xong, Lý Sơn giơ tay ngưng tụ một đoàn tử quang, định đánh xuống đầu Bàng Bác.

Đúng lúc đó, trên không trung gió lớn nổi lên, một lão giả đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Sơn.

Sau khi nhìn rõ diện mạo của lão giả, Lý Sơn và những người phía sau lập tức quỳ xuống: "Cung nghênh Đông Lâm Lão Tổ!" Đông Lâm Lão Tổ tóc trắng mặt trẻ, ánh mắt như điện, trên người mặc một bộ áo bào màu đỏ thẫm.

Quay đầu, tiếng như chuông lớn hỏi: "Sơn nhi, nữ nhân Địa Linh Căn kia ở đâu?" Lý Sơn hơi có chút sợ hãi đáp: "Bẩm báo Lão Tổ, vốn dĩ con đã sắp bắt được Đổng Nguyệt rồi, nhưng có hai tu sĩ Luyện Khí tầng chín nhảy ra can thiệp, con đã bắt được một người, còn người kia thì cõng Đổng Nguyệt chạy mất rồi, không ngờ con đang truy bắt!" "Luyện Khí tầng chín?

Môn phái nào?" Lý Sơn vội vàng chỉ về phía Bàng Bác, nói: "Lão

Tổ, không phải môn phái nào cả, bọn chúng đều không biết pháp quyết, chắc là phàm nhân lĩnh được bí tịch nên mới tu luyện được." "Phàm nhân?" Trên mặt Đông Lâm Lão Tổ đột nhiên lóe lên thần sắc kích động, lẩm bẩm: "Trời giúp ta, trời giúp ta a!

Đầu tiên ban cho một nữ nhân Địa Linh Căn, sau đó lại khôi phục linh khí, bây giờ, còn ban cho ta hai nhân linh thạch Luyện Khí tầng chín!

Hôm nay, ta nhất định sẽ kết thành Kim Đan đại đạo!" Lời vừa dứt, ánh mắt Đông Lâm Lão Tổ như điện, chỉ tay vào hư không điểm cho Bàng Bác ngất đi, sau đó theo hướng Lý Sơn chỉ bắn vút ra, trong chớp mắt đã đuổi kịp Diệp Phồn. "Thằng nhóc vô tri, buông nữ nhân kia xuống, nhìn vào việc tu luyện không dễ dàng ta có thể tha cho ngươi một mạng!" Đông Lâm Lão Tổ vừa đuổi theo vừa quát lớn: "Nếu không, dựa vào tu vi Trúc Cơ Đại Viên Mãn của bản tổ, một chưởng có thể khiến hai ngươi chết không có chỗ chôn!" Diệp Phồn nghiến răng, trong lòng tính toán làm sao mới có thể đến quán mì tìm La Thiên cầu cứu.

Đổng Nguyệt nhìn thần sắc của Diệp Phồn, nước mắt lã chã rơi xuống, nói: "Diệp Phồn, buông em xuống đi, em không trốn thoát được đâu, để họ bắt được em, nhất định sẽ không làm khó cậu nữa đâu!" Diệp Phồn lắc đầu, nói: "Con bé ngốc, em nên hiểu rằng, kể từ khi công pháp tu luyện giáng xuống, thế giới này đã thay đổi rồi!" Trong lúc hai người nói chuyện, một tia điện quang chém xuống. "Xoẹt!" Cây đại thụ một người ôm không xuể bị chặt đứt ngang thân, Diệp Phồn vội vàng tránh né, nhưng trong khoảnh khắc nhảy lên, một quyền đột nhiên đánh tới. "Rầm!" Diệp Phồn và Đổng Nguyệt đồng thời bay ra xa mấy mét, trước khi hôn mê, nhìn thấy một bóng người màu đỏ đi đến trước mặt.

Khi Diệp Phồn tỉnh lại, phát hiện không chỉ đang ở trong rừng

rậm, mà còn bị trói vào một cọc gỗ, bên phải, Đổng Nguyệt và Bàng Bác cũng bị trói buộc tương tự, không chỉ vậy, trên mặt đất nơi ba người ngồi còn được khắc một trận pháp khổng lồ.

Đông Lâm Lão Tổ đứng trên không trung, quanh thân điện quang lóe sáng, gió lớn nổi lên, trên bầu trời mơ hồ có thể thấy sấm vang!

Cách đó mấy chục mét, Lý Sơn cùng gần trăm người quỳ phục trên đất, hô lớn: "Trời đất sắp đổi thay, vạn pháp giáng xuống, Đông Lâm Lão Tổ sắp thành tiên, phúc trạch muôn đời, khai cương lập thổ, thống nhất thiên hạ, một người nói!" "Ha ha ha!" Đông Lâm Lão Tổ cười lớn nói: "Chỉ cần ta mượn Địa Linh Căn để độ thiên kiếp, cộng thêm hai nhân linh thạch Luyện Khí tầng chín làm mồi dẫn, hấp thu sức mạnh thiên uy tản mát để rèn luyện kinh mạch, nhất định có thể bước vào Kim Đan!

Đến lúc đó, Đông Lâm Môn ta sẽ là đệ nhất đại phái thiên hạ!" Gió lớn rít gào, Đông Lâm Lão Tổ vung vẩy một cây đại kỳ, trên kỳ có lưu quang chuyển động, đây là pháp khí mà hắn đã tốn muôn vàn gian khổ mới có được từ một ngôi cổ mộ, tuy đã gần như vỡ nát, nhưng uy thế của nó vẫn ngập trời!

Đại kỳ triển khai, trên người Đông Lâm Lão Tổ bùng phát ra khí thế khổng lồ, toàn bộ sức mạnh Trúc Cơ Đại Viên Mãn được thi triển, cũng lúc đó, trên không trung một đạo sấm sét kinh người bị dẫn động, trong nháy mắt sắp giáng xuống người hắn!

Đông Lâm Lão Tổ chỉ đại kỳ một cái, lôi điện lập tức di chuyển, trực tiếp bổ xuống đầu Đổng Nguyệt!

Thấy Đổng Nguyệt sắp mất mạng dưới sấm sét kinh người, đột nhiên, một đạo lam quang từ trên người cô bùng phát, tốc độ thiên lôi giảm mạnh.

Thấy vậy, Đông Lâm Lão Tổ cười lớn, đại kỳ lại vung lên, lôi

điện liền bị đánh nát, sau đó lao nhanh vào trong cơ thể Diệp Phồn và Bàng Bác. "A!" Dưới sự kích thích của lôi điện, Diệp Phồn cuối cùng cũng không nhịn được mà rống lên, phẫn nộ hỏi: "Lão cẩu, ngươi đang làm gì!" Đông Lâm Lão Tổ đương nhiên không đáp lời, đối mặt với một nhân linh thạch sắp chết, hà tất phải để ý chứ?

Trên không trung vạn mét trên rừng rậm, một nam tử tĩnh tọa dưới ánh sao, nhìn xuống tia sét nhỏ bé và mấy người ồn ào phía dưới.

Người đó đương nhiên là La Thiên, kể từ khi Đông Lâm Lão Tổ xuất hiện, hắn vẫn luôn ở trên không trung quan sát Diệp Phồn và Bàng Bác. "Thật là người tốt a!" Thấy Đông Lâm Lão Tổ không ngừng kéo thiên lôi xuống để rèn luyện thân thể cho Diệp Phồn và Bàng Bác, La Thiên không khỏi cảm thán: "Giữa trời đất người tốt như vậy thật không còn nhiều nữa." La Thiên đương nhiên biết Đông Lâm Lão Tổ đang làm gì, chẳng qua là vì cơ thể quá yếu ớt, không chịu nổi sự sắc bén của thiên lôi, cho nên mới dùng Địa Thủy Linh Căn của Đổng Nguyệt để hấp dẫn thiên kiếp.

Sau đó để Diệp Phồn và Bàng Bác hấp thu lực lượng thiên kiếp vỡ nát, rồi cưỡng ép tách ra lực lượng lôi điện ẩn chứa trong cơ thể Diệp Phồn và Bàng Bác để kết thành Kim Đan.

Loại phương pháp này cũng có người dùng, nhưng đa số đều làm áo cưới cho người khác, bây giờ, đến lượt Đông Lâm làm áo cưới cho người khác rồi.

Lắc đầu, La Thiên đứng dậy từ trong ánh sao, "Xem lâu như vậy rồi, cũng nên xuống cứu hai đồ đệ ngốc kia về nhà ăn cơm thôi." Phía dưới, hắn thấy trên không trung tia sét dần dần thưa thớt, sắp thành công rồi.

Trước khi La Thiên khôi phục linh khí, Đông Lâm Lão Tổ với tư cách Trúc Cơ Đại Viên Mãn kỳ thực cũng đã đứng trên đỉnh cao của

giới tu luyện, vốn dĩ cũng nên truyền thừa đạo thống tốt đẹp, làm một từ sư danh lưu thiên cổ, Đổng Nguyệt là một trong những đồ đệ mà hắn xem trọng.

Nhưng đã là đại thời đại tu chân đến rồi, vậy thì nhất định phải tranh đoạt một phen, trước mặt việc đắc đạo thành tiên, tất cả đều có thể vứt bỏ!

Danh dự, lòng người, chỉ có thành tiên, mới là điều một tu sĩ nên suy nghĩ!

Theo đạo thiên lôi cuối cùng giáng xuống, Đổng Nguyệt mất đi sự gia trì của Đông Lâm Lão Tổ cuối cùng cũng hôn mê.

Đông Lâm Lão Tổ cười lớn giơ đại kỳ lên, một đạo hồng quang trong nháy mắt chém về phía đầu Đổng Nguyệt, nhưng khi hồng quang sắp giáng xuống, một cái quang tráo đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Đổng Nguyệt, tiếp đó một nam tử từ từ từ trên không trung hạ xuống. "Sư phụ!" Khi La Thiên xuất hiện trên đỉnh đầu Đổng Nguyệt trong khoảnh khắc đó, sát chiêu mà Đông Lâm Lão Tổ phóng ra, cũng dưới một tay vung lên của La Thiên mà hóa thành hư vô! "Kẻ nào!

Dám phá hỏng chuyện tốt của lão tổ ta!

Nếu không nói ra duyên cớ, nhất định sẽ khiến ngươi mất mạng tại chỗ!" Đông Lâm Lão Tổ nhìn La Thiên đột nhiên xuất hiện, sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm, từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí không rõ nguồn gốc.

La Thiên cũng không để ý đến Đông Lâm Lão Tổ đang kêu la bên cạnh, thực ra không phải cố ý, mà loại người như Đông Lâm Lão Tổ, thật sự không lọt vào mắt pháp của hắn!

Từng có khi nào, có lẽ hôm qua cũng không, sẽ có một tu sĩ Trúc

Cơ đối đầu với hắn mà kêu la như vậy. "Hay cho một tên cuồng đồ to gan, lão tổ ta hôm nay liền thay trời hành đạo, đánh giết ngươi tại đây!" La Thiên phớt lờ khiến Đông Lâm Lão Tổ cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, trong hai mắt lập tức bốc hỏa, hai tay lại vung vẩy đại kỳ trong tay!

Quanh bốn phía, một luồng âm phong đột nhiên nổi lên, và nhanh chóng tràn ngập không gian xung quanh cơ thể La Thiên, trong âm phong dường như có tiếng trẻ con khóc thét.

Lúc này trong lòng Đổng Nguyệt vô cùng sợ hãi, đạo thiên lôi trước đó giáng xuống đã khiến cô mất đi tâm thần.

Tất cả những gì xảy ra hôm nay đều chưa từng được dự đoán, nguyên nhân không gì khác, chỉ vì đại thế thiên địa phát sinh thay đổi.

Sau khi giải cứu Đổng Nguyệt xuống, La Thiên nhìn âm phong bốn phía, nhíu mày, trong những luồng âm phong này dường như ẩn giấu thứ gì đó.

Chương 443

Dám dùng tu vi Trúc Cơ nhỏ bé để ra tay với hắn, thật sự không biết Đông Lâm Lão Tổ này là ngu xuẩn hay to gan.

Không lâu sau, trong âm phong quả nhiên có một lượng lớn vật sống nhảy ra, La Thiên chỉ cần dùng mắt thường liền có thể nhìn ra, đó là một lượng lớn dơi từ trong âm phong nhảy ra.

Chẳng qua những con dơi này đều không phải phàm vật, bản thân sở hữu linh tính nhất định, hắn là đã tồn tại được một thời gian.

Không cần La Thiên tốn tâm trí cho kẻ địch cấp bậc này, La Thiên chỉ tùy tay vung lên, một luồng uy áp khổng lồ liền nhanh chóng tràn ngập không gian xung quanh!

Kèm theo sự giáng lâm của uy áp, những con dơi kia vừa lao ra khỏi âm phong, liền toàn bộ bạo thể mà chết ngay tại chỗ!

Cảnh tượng này rơi vào mắt Đông Lâm Lão Tổ, toàn thân hắn nhanh chóng trở nên kinh hãi vạn phần, từ khi có được pháp bảo trong tay, hắn chưa từng gặp phải chuyện quỷ dị như vậy! "Thứ ồn ào!" La Thiên lại tùy tay đánh một chưởng về phía Đông Lâm Lão Tổ.

Đông Lâm Lão Tổ lập tức cảm thấy một trận khí huyết dâng lên, khí tức của bản thân nhanh chóng giảm xuống, tu vi Trúc Cơ đỉnh phong vốn có trong chốc lát đã biến thành Trúc Cơ sơ kỳ!

Đương nhiên, đối với La Thiên mà nói, trực tiếp giết Đông Lâm Lão Tổ sẽ càng đỡ phiền phức hơn.

Nhưng, vì một vài điều, hắn ta sẽ được giữ lại một mạng chó, rồi lại bị tra tấn.

Diệp Phồn và Bàng Bác, lúc này hai người nhìn về phía La Thiên,

trong ánh mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt tột độ, La Thiên quả nhiên cường đại đến cực điểm, chỉ tùy tiện vung tay một cái, liền có thể hóa giải sát chiêu của Đông Lâm Lão Tổ!

La Thiên nhìn Đổng Nguyệt vẫn còn kinh hồn chưa định, ngón trỏ khẽ điểm vào mi tâm Đổng Nguyệt, toàn thân Đổng Nguyệt lập tức thu tâm thần, tỉnh táo trở lại!

Sau đó La Thiên lại vung tay áo, Diệp Phồn và Bàng Bác đang bị trói trên cọc cũng được giải cứu.

Lúc này Đông Lâm Lão Tổ vẫn ngoan cố chống cự, một luồng khí tức sắc bén từ trong cơ thể hắn dũng mãnh chảy vào cây kỳ trong tay.

La Thiên nhìn cây kỳ trong tay Đông Lâm Lão Tổ, trong chốc lát vừa buồn cười vừa bực mình, cái cây kỳ này sao xứng đáng là bảo bối chứ?

Chẳng qua chỉ là một số chiêu hồn kỳ cắm trên mộ phần trong cổ mộ, nói trắng ra chỉ là một vật trang trí mà thôi, chứ không phải pháp khí được luyện chế đặc biệt.

Cũng không biết Đông Lâm Lão Tổ từ đâu mà có được cây kỳ như vậy, lại còn coi nó là chí bảo, La Thiên không khỏi lắc đầu. "Diệp Phồn, Bàng Bác!" "Đệ tử có mặt!" Hai người đồng thời cung kính đáp lời, bây giờ sự sùng bái của hai người đối với La Thiên đã đạt đến mức cuồng nhiệt. "Ta ra lệnh cho hai ngươi mỗi người cầm lấy pháp khí trong tay, đánh đi!" La Thiên ra lệnh với vẻ mặt không cảm xúc.

Bản thân hắn thực sự không có hứng thú giao thủ với một tu sĩ Trúc Cơ, chi bằng giao cho Diệp Phồn và Bàng Bác đối phó, coi như một khối đá mài dao không tồi.

Nhưng Diệp Phồn và Bàng Bác sau khi nghe lệnh của La Thiên, trong ánh mắt lại lộ ra một tia do dự.

Thiên phú tu luyện của Diệp Phồn và Bàng Bác tuy cực kỳ xuất sắc, nhưng Đông Lâm Lão Tổ bây giờ chỉ còn một bước chân nữa là đến Kết Đan, giữa hai bên vô luận là cảnh giới hay công pháp đều có sự chênh lệch một trời một vực. "Thân là đồ đệ của ta, La Thiên, các ngươi phải có tâm cảnh coi thường chúng sinh thiên hạ, nghênh chiến tám phương, rụt rè nhút nhát sao thành đại khí được?" Thanh âm của La Thiên như sấm sét cuồn cuộn, lại một lần nữa vang vọng trong đầu Diệp Phồn và Bàng Bác, đạo thanh âm này cực kỳ có sức chấn động, trực tiếp ảnh hưởng đến tâm cảnh của Diệp Phồn và Bàng Bác!

Hai người đồng thời ngẩng đầu, trong mắt không hẹn mà cùng lóe lên một tia hung ác! "Đệ tử tuân mệnh!" Sư tôn nói không sai, con đường tu đạo nhất định sẽ đầy rẫy muôn vàn gian nan hiểm trở, trước mắt lại có sư tôn ở bên cạnh, nếu ngay cả một chút đảm lượng cũng không có, làm sao có thể khiến bản thân trở nên cường đại?

Diệp Phồn và Bàng Bác đồng thời phát ra một tiếng hét lớn, tu vi Luyện Khí tầng chín không chút giữ lại bùng phát toàn bộ, khí thế thẳng hướng Đông Lâm Lão Tổ!

Trong mắt Đông Lâm Lão Tổ lóe lên một tia âm hiểm khó mà phát hiện, qua giao thủ ngắn ngủi, hắn biết dù sao cũng không thể là đối thủ của kẻ thần bí trước mắt!

Hơn nữa, hai tiểu oa nhi Luyện Khí tầng chín kia lại không phải là đối thủ của hắn, vì vậy chỉ cần nhanh chóng uy hiếp hai người, có thể sẽ có được một tia sinh cơ!

Khí tức của Diệp Phồn và Bàng Bác tăng vọt đến trạng thái đỉnh phong, hai người nhanh chóng ra tay, với tốc độ cực nhanh tiếp cận Đông Lâm Lão Tổ, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện pháp khí mà La Thiên tặng.

Vòng tay và dây chuyền mà La Thiên tặng tuy phẩm chất không

tồi, nhưng muốn thôi động sức mạnh chân chính của pháp khí, ít nhất cũng phải là tu sĩ Kim Đan.

Vì vậy với thực lực của Diệp Phồn và Bàng Bác, gần như khó có thể vận dụng sức mạnh chân chính của pháp khí, cũng xuất hiện một cảnh tượng khá buồn cười, chỉ thấy Bàng Bác khống chế vòng tay đánh về phía Đông Lâm Lão Tổ!

Trên mặt Đông Lâm Lão Tổ lộ ra một vẻ khinh thường nồng đậm, không hề phát hiện ra dao động năng lượng truyền ra từ vòng tay, hắn ta theo bản năng liền cho rằng nó không phải là một phàm vật!

Thế nhưng khi vòng tay nhanh chóng tiếp cận Đông Lâm Lão Tổ, ngay trước mặt hắn ta, vừa định vươn tay chống đỡ, liền phát hiện chiếc vòng tay kia tựa như ánh sáng xuyên qua màn đêm, bản thân hắn ta hoàn toàn không thể chống đỡ!

Cuối cùng Đông Lâm Lão Tổ trơ mắt nhìn chiếc vòng tay đánh trúng ngực hắn ta, trong chớp mắt liền nghe thấy tiếng xương sườn gãy vụn!

Diệp Phồn cũng không rảnh rỗi, sau khi vòng tay của Bàng Bác đánh trúng Đông Lâm Lão Tổ, hắn ta khống chế sợi dây chuyền liền va chạm với cây kỳ trong tay Đông Lâm Lão Tổ!

Ngay khoảnh khắc va chạm, cây kỳ lập tức tan nát, sợi dây chuyền vẫn nguyên vẹn không tổn hại, không chịu chút thương tổn nào!

Trong cây kỳ có một lượng lớn sương đen lan ra, nhanh chóng bao trùm lấy Đông Lâm Lão Tổ, trong miệng Đông Lâm Lão Tổ lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết liên hồi!

Không lâu sau, Đông Lâm Lão Tổ trở nên vô cùng thê thảm, trong miệng liên tục phun ra máu tươi, khí tức nhanh chóng suy yếu!

Đúng như câu nói "trảm thảo trừ căn" (nhổ cỏ tận gốc), nếu hôm

nay thả Đông Lâm Lão Tổ đi, chỉ e sau này sẽ phát sinh vô số phiền phức.

Diệp Phồn và Bàng Bác nhìn nhau một cái, sau đó lại cầm pháp khí xông lên, muốn trực tiếp đánh giết Đông Lâm Lão Tổ!

Đông Lâm Lão Tổ thấy Diệp Phồn và Bàng Bác xông lên phía trước, trong mắt lộ ra một vẻ quyết tuyệt, trong nháy mắt, trong đồng tử tràn ngập một màu đỏ máu!

La Thiên bên cạnh nhíu mày, Đông Lâm Lão Tổ dường như có chút không ổn, lập tức phóng ra thần thức, sau khi cảm nhận được sự biến hóa trong cơ thể Đông Lâm Lão Tổ, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười khó hiểu. "Cũng có chút thú vị, chỉ e hai đồ đệ của ta không dễ đối phó." La Thiên lẩm bẩm.

Lúc này Diệp Phồn và Bàng Bác, mỗi người thôi động pháp khí, cách Đông Lâm Lão Tổ không xa, không ngờ trong miệng Đông Lâm Lão Tổ đột nhiên phát ra một tiếng gào thét!

Chương 444

Tiếng gào thét cực kỳ quái dị, mơ hồ giống tiếng sói tru!

Đồng thời trong tiếng gào thét ẩn chứa một luồng thôi lực khổng lồ, đẩy Diệp Phồn và Bàng Bác ra, thần sắc Diệp Phồn và Bàng Bác liền biến đổi.

Không đợi hai người lại phát động công kích, ngoại hình Đông Lâm Lão Tổ phát sinh biến hóa, chỉ thấy cơ thể Đông Lâm Lão Tổ nhanh chóng bành trướng, xé toạc y phục, trên bề mặt da hắn mọc ra một lớp lông dày đặc!

Chỉ trong chớp mắt, Đông Lâm Lão Tổ hóa thành một con sói khổng lồ dài hơn ba trượng, đồng tử sói đỏ rực, trong miệng mọc ra một bộ răng nanh khổng lồ, toàn thân mang theo một luồng sát khí cực mạnh!

Sói khổng lồ liên tục tru lên những tiếng sói tru về phía Diệp Phồn và Bàng Bác, sóng âm ẩn chứa linh lực khổng lồ khiến hai người bị thương trong cơ thể!

May mà tâm tính hai người cực kỳ kiên định, không hề lộ ra chút ý thoái lui nào, hai người mỗi người thôi động toàn thân linh lực, trong nháy mắt liền định lại giao thủ với sói khổng lồ!

Cảnh tượng này rơi vào mắt La Thiên, La Thiên khẽ gật đầu, nếu Diệp Phồn và Bàng Bác thoái lui hoặc cầu cứu hắn, thì thật sự sẽ khiến hắn có chút thất vọng.

La Thiên lập tức chuyển ánh mắt sang con sói khổng lồ, nhìn khí tức mà con sói phát ra, hẳn là một con yêu sói tu luyện mấy trăm năm, vì linh lực giữa trời đất mỏng manh, nên mới dẫn đến việc nó chỉ có thực lực cảnh giới Luân Hải.

Lúc này yêu sói đang thiêu đốt linh hồn của bản thân, phóng thích chiến lực mạnh nhất, muốn đồng quy vu tận với Diệp Phồn và Bàng Bác.

Với tu vi hiện tại của Diệp Phồn và Bàng Bác nhất định không thể chiến thắng.

Vì vậy La Thiên vươn tay vung về phía yêu sói một cái, một đạo quang thúc màu trắng xuất hiện trong không gian xung quanh cơ thể yêu sói, khi đạo quang thúc màu trắng dung nhập vào trong cơ thể yêu sói, khí tức yêu sói phát sinh kịch biến!

Trong chớp mắt, yêu sói lại một lần nữa từ cảnh giới đỉnh phong rớt xuống, lúc đó La Thiên mới thu lại ngón tay, Diệp Phồn và Bàng Bác nếu muốn trưởng thành trong thế giới tu chân, nhất định phải trải qua sinh tử chém giết thật sự!

Thủ đoạn của La Thiên đối với yêu sói, đương nhiên rơi vào mắt Diệp Phồn và Bàng Bác, hai người trong lòng dâng lên vô hạn cảm kích, sau đó không chút do dự xông lên phía trước cùng con sói khổng lồ chém giết!

Lúc này yêu sói tuy rằng cảnh giới cấp tốc rớt xuống, nhưng vẫn vô cùng ngoan cường.

Khi giao thủ với Diệp Phồn và Bàng Bác, công thế vô cùng hung mãnh, lợi dụng lúc Diệp Phồn sơ suất lơ đễnh liền lao tới cắn xé, để lại trên ngực Diệp Phồn một vết thương cực kỳ đỏ tươi!

Trong vết thương lấp lóe ánh xương trắng, một lượng lớn máu tươi từ vết thương chảy xuống, Diệp Phồn nghiến răng, cố nhịn đau đớn kịch liệt ở ngực.

Đột nhiên trong đầu Diệp Phồn xuất hiện một ý niệm, một ý niệm về khẩu quyết sử dụng sợi dây chuyền!

Diệp Phồn trong miệng lập tức niệm ra khẩu quyết, toàn bộ linh lực của bản thân dũng mãnh chảy vào sợi dây chuyền, sợi dây chuyền lập tức phóng thích ra một trận quang mang chói mắt, từng đạo quang hoàn cấm chế dâng lên, ngay lập tức con yêu sói đang định lao tới cắn xé lại bị sinh sôi bức lui!

Thậm chí bị trói buộc!

Cùng lúc đó, trong đầu Bàng Bác cũng xuất hiện một ý niệm, ý niệm đó là khẩu quyết sử dụng chiếc nhẫn trong tay!

Trong mắt Bàng Bác lộ ra vẻ đại hỉ, sau đó luyện khẩu quyết, chiếc nhẫn trong tay nhanh chóng bay ra, trên không trung, phóng thích ra quang mang màu vàng nhạt, đồng thời mơ hồ kèm theo tiếng ầm ầm!

Bàng Bác thôi động chiếc nhẫn, đầu ngón tay chỉ về phía yêu sói một cái, chiếc nhẫn liền nhanh chóng khuếch đại, trong chớp mắt thậm chí đã trói buộc lấy cơ thể yêu sói!

Trong tay hai người nhanh chóng hiện ra một trận quang mang, tu vi Luân Hải toàn bộ bùng phát, trong chớp mắt đã ở trước người yêu sói.

Lúc này yêu sói dưới sự trói buộc của chiếc nhẫn đã mất đi toàn bộ sức mạnh chống cự, thậm chí ngay cả giãy giụa một chút cũng không thể!

Kèm theo hai đạo quang ba giáng xuống, con yêu sói đã bị hai người cưỡng ép phong sát ngay tại chỗ, xương đầu nát bét, máu tươi bắn tung tóe!

Làm xong tất cả, trên mặt Diệp Phồn và Bàng Bác lộ ra thần sắc cực kỳ vui mừng, không chỉ vì quen thuộc, Diệp Phồn lại đột nhiên hôn mê ngã xuống đất!

Bàng Bác đại kinh, lao tới bên cạnh Diệp Phồn. "Diệp Phồn sao vậy?

Mau tỉnh lại đi!" Bàng Bác ánh mắt rơi vào vết thương trên ngực Diệp Phồn, trong mắt lộ ra thần sắc cực kỳ kinh hãi, vô luận hắn hô hoán Diệp Phồn thế nào, Diệp Phồn vẫn nằm bất động trên đất.

Sau khi kinh ngạc một lát, Bàng Bác nhanh chóng quay đầu nhìn về phía La Thiên, La Thiên không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau Bàng Bác.

Hắn ta phóng ra thần thức, nhanh chóng cảm nhận tình trạng bên trong cơ thể Diệp Phồn. "Yên tâm đi, không có nguy hiểm tính mạng, mang về điều dưỡng một chút sau tự nhiên sẽ không sao." La Thiên nói xong Bàng Bác mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận cõng Diệp Phồn trên đất, chuẩn bị đưa về nhà.

Lúc đó xung quanh còn có những thuộc hạ khác của Đông Lâm Lão Tổ, nhưng lúc này những người đó đều bị dọa vỡ mật.

Trơ mắt nhìn Đông Lâm Lão Tổ bị những người này hoàn toàn đánh giết, phải biết Đông Lâm Lão Tổ là cường giả tương đương Luân Hải đỉnh phong, nhưng bọn họ lại không cho rằng mình mạnh hơn Đông Lâm Lão Tổ. [Luyện Khí = Trúc Cơ = Luân Hải; Kim Đan = Đạo Cung] Nhìn những người này trước mặt, không đợi Bàng Bác mở miệng nói, La Thiên vung tay một cái, một trận quang thúc màu trắng phóng ra về phía những người đó.

Quang thúc màu trắng nhanh chóng bao phủ xung quanh, kéo dài mấy hơi thở, sau đó mới thu liễm trở lại, lúc này xung quanh không còn động tĩnh gì, thi thể Đông Lâm Lão Tổ và những thuộc hạ của hắn đã bị La Thiên trực tiếp xóa sổ sự tồn tại!

Đông Lâm Lão Tổ và thuộc hạ của hắn bị đánh giết một cách cường thế, sau đó đoàn người La Thiên trở về quán mì, Đổng Nguyệt

vì tâm thần chịu chấn động cực lớn, cũng được đưa về cùng.

Vết thương của Diệp Phồn tuy nghiêm trọng, nhưng đối với La Thiên chỉ là vấn đề một đạo chân khí mà thôi.

Thực tế chỉ cần La Thiên nguyện ý, hoàn toàn có thể cưỡng ép nâng cao tu vi của Diệp Phồn và Bàng Bác, chẳng qua làm như vậy chẳng khác nào "bóc mạ giúp lúa mọc" (giúp cây lúa lớn nhanh bằng cách bóc vỏ mạ, một hành động phản tác dụng).

Vì vậy Diệp Phồn cuối cùng hôn mê hai ngày sau, mới tỉnh lại.

Trong khoảng thời gian đó, Đổng Nguyệt cứ cách nửa ngày lại đến quán mì một lần để thăm hỏi.

Đến khi Diệp Phồn cuối cùng hồi phục cơ thể, La Thiên đã truyền cho Diệp Phồn và Bàng Bác không ít thuật pháp thần thông bảo mệnh, đồng thời dưới sự chỉ dẫn của La Thiên, hai huynh đệ đã tu luyện đến cảnh giới Luân Hải đỉnh phong, chạm đến bình cảnh Đạo Cung.

Sau đó một khoảng thời gian, La Thiên vẫn luôn mật thiết quan tâm đến xu hướng của thế giới, tuy rằng đã một lần nữa dẫn động linh lực trở về giữa trời đất, nhưng tốc độ tu luyện của chúng sinh trên thế gian thực sự quá chậm!

Vì vậy La Thiên quyết định truyền đạo chúng sinh!

Chương 445

Một ngày nọ, La Thiên xuất hiện trên không trung vạn trượng, dựa vào tu vi cường hãn của bản thân ngưng tụ ra một hóa thân ngoại hình vạn trượng!

Trong chốc lát, tiên quang chiếu rọi chư thiên, phân chia rõ ràng, càng trên linh khí, tiên khí càng dũng mãnh.

Người hữu duyên được nhìn thấy, lập tức huyền quan thông suốt, tu vi đồng loạt tăng lên, đề thăng một tiểu cảnh giới.

Khi hóa thân ngoại hình đó xuất hiện trên thế gian, đồng thời dẫn động thiên địa dị tượng, hiển hiện ra những cảnh tượng không đồng nhất, khiến chúng sinh trên thế gian ai nấy đều chấn động tâm thần, đặc biệt là những người tu đạo trên thế gian, ngoài sự chấn động còn sinh ra vô số suy đoán! "Chẳng lẽ tiên nhân giáng thế?" "Trời ơi, tôi đã thấy gì vậy?!" "Chẳng lẽ là thần tiên trong truyền thuyết?" ....

Kèm theo sự xuất hiện của hóa thân ngoại hình của La Thiên, các cường giả trên thế gian lũ lượt nghe tin mà đến, những người đứng đầu quyền lực cao nhất của các quốc gia còn đích thân xuất động!

Liên tục kéo dài mấy ngày, trong đó không ít sinh linh còn quỳ trên mặt đất, cung kính sùng bái La Thiên như kính sợ tiên nhân.

Trong phòng họp tầng cao nhất của một tòa nhà lớn, một nhóm lão nhân ngồi quanh một chiếc bàn tròn, sắc mặt ai nấy đều âm trầm, trong đồng tử không hẹn mà cùng hiện lên vẻ hoảng sợ tột độ.

Hội nghị đã sớm bắt đầu, nhưng mọi người đều giữ im lặng.

Lại phải đến tận một khắc đồng hồ sau, một vị lão nhân trong hội nghị mới khái ho hai tiếng.

Cuộc họp giữa những người quyền lực cao nhất thế giới. "Quý vị, theo điều tra cho thấy, vị tồn tại kia có khả năng là tiên nhân tu đạo từ thời thượng cổ của chúng ta, lần này hẳn là tổ tiên giáng lâm." Lão nhân ý vị thâm trường nói. "Tiên nhân hay không tiên nhân!

Chỉ cần dùng pháo chùm lượng tử mới nhất do quốc gia chúng ta nghiên cứu chế tạo, lập tức có thể đưa gã đó đi gặp thượng đế!" Một người đàn ông trung niên mang khuôn mặt phương Tây đột nhiên vỗ bàn, miệng hét lớn, thần sắc có vẻ phẫn nộ.

Trước khi La Thiên xuất hiện, quốc gia của hắn ta là chủ nhân của hành tinh này, cho dù chúng sinh bắt đầu tu đạo, họ cũng sở hữu vũ khí đủ để hủy diệt những người tu đạo!

Nhưng sự xuất hiện của La Thiên đã làm đảo lộn tất cả, bóng hình vạn trượng trên không trung kia khiến tất cả mọi người cảm nhận được một mối nguy cơ cực lớn! "Raymond, chỉ e khẩu pháo chùm lượng tử đó còn chưa kịp phát xạ, vị tồn tại kia đã đủ sức hủy diệt chúng ta thiên trăm lần rồi!" Một người khác trên bàn tròn mở miệng nói, trong ngữ khí mang theo ý châm biếm cực kỳ rõ ràng, cũng là một khuôn mặt phương Tây, nhưng thân hình khá vạm vỡ. "Joseph!?

Chẳng lẽ không chiến đấu thì không được sao?!" Raymond hét lớn một tiếng, có chút tức giận đến mức hành vi cử chỉ mang theo một tia điên cuồng! "Chiến đấu thì chiến đấu!

Dân tộc băng nguyên vĩ đại sẽ không khuất phục bất kỳ ai!" Joseph vỗ bàn, khí thế đột nhiên dâng lên, một luồng tu vi cảnh giới Luân Hải lập tức bùng phát, hai người Raymond và Joseph đối chọi gay gắt. "Đủ rồi!" Trong miệng lão nhân đột nhiên phát ra một tiếng nộ xích, trực tiếp khiến Raymond và Joseph vốn dĩ sắp động thủ phải yên tĩnh trở lại.

Nguyên nhân không gì khác, khí tức cảnh giới mà lão nhân phóng

ra, cư nhiên đã đạt đến đỉnh phong cảnh giới Luân Hải, dưới sự uy hiếp của thực lực cường đại, tự nhiên không có ai dám công khai đối đầu.

"Kể từ khi tổ tiên viễn cổ của An Lạc chúng ta hạ phàm, chuyện này tự nhiên cần phải thận trọng đối đãi, xin chư vị đừng động oai tâm tư!" Ông lão sắc mặt âm trầm nhìn những người trong phòng họp, phần lớn trong số họ đều không mở miệng nói.

"Hừ, trước vũ khí lượng tử, chúng sinh bình đẳng!" Lôi Mông vô cùng không phục, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cũng không thèm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp rời khỏi phòng họp!

Ông lão lắc đầu, khi đang chuẩn bị nói lần nữa, giữa trời đất đột nhiên truyền đến từng trận tiếng nổ ầm ầm!

"Bản tọa La Thiên, là tiên nhân viễn cổ hạ phàm, nay truyền đạo cho thế gian, vạn vật thế gian hãy dốc lòng lắng nghe!" Một đạo thanh âm của La Thiên, trực tiếp xuyên thấu tầng trời, cùng với vô số thân ngoại hóa hình, đồng thời xuất hiện ở khắp các nơi trên Địa Cầu!

Tất cả tu đạo sinh linh, nhìn thấy thân ngoại hóa hình cao ngàn trượng xuất hiện trên bầu trời, nhao nhao quỳ bái xuống, đối với dân chúng An Lạc, lại càng tỏ ra vô cùng tự hào!

Theo sự bắt đầu giảng đạo, môi trường Địa Cầu xảy ra biến hóa kịch liệt, quy tắc đại đạo bắt đầu dần hoàn thiện trở lại, linh lực vốn đang dần phục hồi, xuất hiện tư thái sinh trưởng điên cuồng!

Toàn bộ quá trình giảng đạo kéo dài đúng nửa năm, trong nửa năm đó, La Thiên đã truyền lại một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, đồng thời để lại vô số thuật pháp và pháp khí trên thế gian, chờ đợi người hữu duyên đến tìm.

Sau khi La Thiên giảng đạo xong thì biến mất, nhưng cùng lúc đó,

các quốc gia trên thế giới lại bắt đầu một hành động điên cuồng tìm kiếm La Thiên.

Đặc biệt là An Lạc, La Thiên tự xưng là tiên nhân viễn cổ, hành vi cử chỉ lại tương đồng với An Lạc, tự nhiên được tôn làm tổ tiên của An Lạc.

Người chấp chính tối cao của An Lạc, Tiêu Thiên, đích thân hạ lệnh, một khi tìm thấy La Thiên, sẽ đích thân xây dựng cung điện miếu vũ cho y, tôn y làm Thánh tổ An Lạc!

Ở phía bên kia đại dương, Mỹ Quốc lại âm thầm nuôi ý đồ xấu, từng khẩu pháo chùm lượng tử được lặng lẽ bố trí dọc bờ biển, cả nước bước vào trạng thái thời chiến, mọi lực lượng vũ trang đều sẵn sàng chờ lệnh!

Phần lớn các quốc gia khác lại mang tấm lòng thành kính, bởi vì La Thiên không chỉ là tiên nhân viễn cổ của An Lạc, mà căn cứ vào lịch sử của chính họ, La Thiên thậm chí có khả năng là nhân vật trong truyền thuyết thần thoại!

Nhưng tất cả những điều này La Thiên lại không hề hay biết, sau khi giảng đạo kết thúc liền thu liễm khí tức bản thân, hóa thành một người phàm, đợi cảnh giới, trừ phi có người có cảnh giới cao hơn xuất hiện, nếu không người bình thường căn bản không thể nhận ra trạng thái thật sự của y.

Những ngày tháng yên bình như vậy, kéo dài hơn nửa năm, trong khoảng thời gian đó, La Thiên vẫn luôn tận tâm dạy dỗ Diệp Phàm và Bàng Bác.

Theo sự thay đổi của đại thế thiên hạ, phong vân thế gian biến đổi kịch liệt, rốt cuộc cũng sẽ dẫn đến vô số tranh chấp!

Đúng như La Thiên dự liệu, trong lúc tận tâm dạy dỗ Diệp Phàm

và Bàng Bác, sự phân chia thế lực trên Địa Cầu đã xảy ra biến đổi lớn, khắp nơi trên thế giới tông phái mọc lên như rừng, chế độ quốc gia ban đầu đã bị bãi bỏ.

Theo đó hình thành nên Liên minh Tu chân An Lạc, Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ, Liên minh Tu chân châu Âu và Liên minh Tu chân châu Phi!

Bốn đại liên minh tu chân này hình thành thế đối lập lẫn nhau, trong đó đã bùng nổ rất nhiều ma sát, đặc biệt là giữa Liên minh Tu chân An Lạc và Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ, hai bên thường xuyên xảy ra các trận chiến quy mô nhỏ!

Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ có trang bị vũ khí công nghệ cao cường hãn, vũ khí lượng tử thường chiếm ưu thế, thậm chí một tháng trước, lãnh đạo Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ, Lôi Mông, đã hùng hồn tuyên bố, chỉ cần ba tháng là đủ để tiêu diệt Liên minh Tu chân An Lạc!

Lời này vừa nói ra, lập tức gây ra một làn sóng chấn động lớn, Liên minh Tu chân An Lạc lập tức triệu tập người tu đạo, đại chiến sắp bùng nổ!

“Diệp Phàm, nghe gì chưa!

Chương 446

Gần đây xảy ra chuyện lớn rồi!" Bàng Bác đột nhiên ghé sát bên Diệp Phàm, với vẻ mặt thần bí khó lường nói, hai người vốn đang nghiên cứu khẩu quyết thuật pháp thần thông.

"Chuyện lớn?" Diệp Phàm có chút không hiểu, không rõ chuyện lớn mà Bàng Bác nói rốt cuộc là gì, sau hơn nửa năm, hắn đã nửa bước đặt chân vào cảnh giới Đạo Cung, giờ chỉ cần một cơ duyên là có thể hoàn toàn thành công Đạo Cung!

"Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ và chúng ta đánh nhau rồi, mấy ngày trước một đội tu chân nhỏ của Liên minh Tu chân An Lạc chúng ta tiến vào khu vực Thái Bình Dương!" Bàng Bác liền giải thích, đương nhiên hắn biết Diệp Phàm không rõ, kể từ khi hai người Diệp Phàm và hắn tu đạo, Diệp Phàm giống như một người máy, luôn chìm đắm trong tu đạo.

"Đánh rồi?!" Trên mặt Diệp Phàm hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hắn chưa chuẩn bị tâm lý cho sự bùng nổ của cuộc chiến này.

"Lãnh tụ của Liên minh Tu chân An Lạc chúng ta kêu gọi tất cả người tu đạo An Lạc tham gia chiến tranh, hai chúng ta có nên tham gia không?" Trong lời nói của Bàng Bác mang theo ý vị cổ vũ, tu đạo vốn là một chuyện cực kỳ khô khan, trong hơn một năm, tâm tính của Bàng Bác cũng có chút bồn chồn.

Hắn cũng muốn xem kết quả tu hành của mình thế nào.

Cuộc chiến này, là một cơ hội rèn luyện không tệ!

"Sư phụ sẽ cho phép chứ?" Diệp Phàm có chút lo lắng, nhưng đã được Bàng Bác nói ra, tự nhiên hắn cũng có chút động lòng.

“Sư phụ nhất định sẽ đồng ý!

Chúng ta ra ngoài lịch luyện!

Sư tôn chẳng phải đã nói, đừng để ta trở thành bông hoa lớn lên trong nhà kính sao!” Bàng Bác tiếp tục nói với vẻ mặt kiên định.

Sau khi do dự một lát, Diệp Phàm gật đầu, hai người nhanh chóng tìm đến La Thiên.

Trong hơn nửa năm, La Thiên vẫn luôn ở trong quán mì, thu liễm khí tức của bản thân, bình phàm như một người bình thường.

Khi Diệp Phàm và Bàng Bác nói ra suy nghĩ trong lòng, La Thiên vẫn bình tĩnh, hầu như không chút do dự mà đồng ý với hai người.

Dù sao y cũng phải ở lại Địa Cầu một thời gian, mà giờ môi trường Địa Cầu lại đang thay đổi, chiến tranh giữa bốn đại liên minh tu chân nhất định sẽ bùng nổ!

Chi bằng nhân cơ hội này, để Diệp Phàm và Bàng Bác ra ngoài rèn luyện một phen.

Sau khi La Thiên đồng ý, Diệp Phàm và Bàng Bác vô cùng vui mừng, để đảm bảo an toàn tính mạng cho hai người, La Thiên lại để lại trong cơ thể mỗi người một thủ đoạn bảo mệnh, một khi tính mạng hai người gặp nguy hiểm, La Thiên liền có thể cảm ứng được.

Đổng Nguyệt, người trước đó được La Thiên cứu, cũng đã trở thành tu đạo giả, nhưng thiên phú tu luyện của Đổng Nguyệt so với Diệp Phàm và Bàng Bác thì kém xa.

Khi Diệp Phàm và Bàng Bác rời đi, cũng đã đưa Đổng Nguyệt theo cùng.

Diệp Phàm và Bàng Bác thân là những tu đạo giả đỉnh cấp của thế gian hiện nay, sau khi tham gia chiến tranh, liền nhanh chóng thu hút

sự chú ý của nhiều bên, trong vòng chưa đầy nửa năm, liền giành được rất nhiều công huân!

Cả tầng lớp cao của An Lạc đều chú ý đến họ, đặc biệt là Diệp Phàm, trong một trận chiến quy mô lớn với Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ, đã đột phá cảnh giới Đạo Cung!

Trở thành tu sĩ Đạo Cung đầu tiên trên toàn cầu!

Sau khi đại chiến kết thúc, người chấp chính tối cao của Liên minh Tu chân An Lạc, Tiêu Thiên, đích thân trao huân chương cho Diệp Phàm, cảnh giới của Bàng Bác cũng đã nửa bước tiến vào cảnh giới Đạo Cung, nhất thời hai người phong quang vô hạn!

Nhưng hai người vẫn luôn không hề tiết lộ thân phận đệ tử của La Thiên, đây cũng là điều La Thiên đã dặn dò trước khi hai người rời đi.

Hội nghị cấp cao của Liên minh Tu chân An Lạc.

Diệp Phàm và Bàng Bác ngồi ở vị trí hàng đầu một bên, hai người đã tích lũy rất nhiều công huân trong chiến tranh, lần lượt trở thành thống soái của Liên minh Tu chân An Lạc.

"Diệp tướng quân, lần này đánh lui kẻ địch xâm phạm của Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ, công lao của ngài thật không thể không kể đến!" Người sợ nổi danh, heo sợ mập, sau khi Diệp Phàm danh tiếng lừng lẫy, những kẻ xu nịnh tự nhiên không ít, ngay cả trong phòng họp cấp cao như vậy, vẫn có người nịnh bợ Diệp Phàm.

"Không dám nhận, tất cả đều nhờ các cường giả của An Lạc chúng ta đoàn kết một lòng, cùng nhau chống lại kẻ địch xâm lược." Diệp Phàm khiêm tốn đáp lại, hắn hiểu rõ đạo lý cây cao gió lớn, dù hiện nay đã trở thành cường giả mạnh nhất An Lạc, nhưng vẫn biết

cách tiến thoái cho phù hợp.

"Chỉ là, những khẩu pháo chùm lượng tử của Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ đó, uy lực thật sự quá mạnh, đã khiến vô số cường giả An Lạc chúng ta ngã xuống, ngay cả khi ta đích thân ra tay, cuối cùng cũng chỉ có thể phá hủy được một khẩu." Ngay sau đó Diệp Phàm đổi giọng, trong thần sắc lộ ra chút lo lắng, đích thân lĩnh giáo pháo chùm lượng tử của Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ, uy lực đó đến giờ vẫn để lại ấn tượng cực sâu trong tâm trí hắn!

Với tu vi cảnh giới Đạo Cung, nếu không phải động dụng chiếc vòng cổ La Thiên truyền cho, thì bằng sức lực của bản thân, thực ra căn bản không thể phá hủy được khẩu pháo chùm lượng tử đó!

"Nếu Sư phụ ở đây, những vũ khí đó căn bản chẳng đáng nhắc tới." Diệp Phàm lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng.

Nghe Diệp Phàm nói xong, cả phòng họp đều im lặng, đặc biệt là ông lão ngồi ở vị trí đầu tiên, người chấp chính tối cao của Liên minh Tu chân An Lạc, Tiêu Thiên, sắc mặt càng trở nên vô cùng âm trầm.

"Lôi Mông Đức đúng là một tiểu nhân chiến tranh!

Chỉ tiếc Thánh tổ An Lạc chúng ta không ở đây, nếu Thánh tổ ra tay, trong chốc lát đã khiến những kẻ địch xâm phạm đó chết ngay tại chỗ!" Ông lão thở dài nói, mặc dù La Thiên vẫn chưa được tìm thấy, nhưng trong mắt tất cả tu đạo giả An Lạc, La Thiên nghiễm nhiên đã trở thành Thánh tổ của An Lạc!

Nghe vậy khóe miệng Bàng Bác khẽ động, dường như muốn nói gì đó, nhưng sau khi Diệp Phàm liếc nhìn Bàng Bác một cái, Bàng Bác lại im lặng.

Lúc đó, ở một đầu khác của bàn họp lại có người lên tiếng, đó là

Trương Sâm, Bộ trưởng Bộ Tổng chiến của Liên minh Tu chân An Lạc, người phụ trách thu thập tình báo quân sự!

"Chư vị, theo tin tức mới nhất mà Bộ Tổng chiến thu được, Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ mặc dù tạm thời bị đánh lui, nhưng đang nhanh chóng tập kết lực lượng, chuẩn bị một lần nữa tấn công Liên minh Tu chân An Lạc chúng ta!" Trương Sâm vừa nói vừa gửi cho mỗi người có mặt một thư điện tử, trong thư điện tử hiển thị rõ ràng kế hoạch tấn công tiếp theo của Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ.

Nhất thời, cả phòng họp bao trùm một bầu không khí âm trầm, theo tài liệu hiển thị, Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ đã huy động tất cả pháo chùm lượng tử, chuẩn bị triệt để chinh phục Liên minh Tu chân An Lạc!

Tiêu Thiên trầm mặc một lát, sau đó dùng một giọng điệu không thể nghi ngờ nói: "Dân chúng An Lạc chúng ta, chỉ có đứng mà sống, không có quỳ mà chết!" "Chiến!

Chiến!

Chiến!" Trong phòng họp liên tiếp vang lên ba tiếng gầm thét chấn động lòng người!

Theo từng đạo mệnh lệnh được ban ra, toàn bộ Liên minh Tu chân An Lạc bước vào thời khắc sinh tử tồn vong, tất cả tu đạo giả nhao nhao chọn tham gia chiến tranh!

Trong một quán mì, La Thiên nhìn ra bầu trời bên ngoài, trong mắt lộ ra vẻ ung dung tự tại.

"Xem ra những ngày tháng yên bình này, cuối cùng cũng phải kết thúc rồi." La Thiên khẽ lẩm bẩm trong miệng, không biết từ lúc nào, trong đôi mắt vốn hòa nhã đã hiện lên một vẻ lạnh lùng.

Chương 447

La Thiên không ra tay, trước khi xuất phát đến thế giới Già Thiên, y muốn xem tiềm lực của Diệp Phàm và Bàng Bác.

Không ai biết Lôi Mông Đức lại có thể điên cuồng đến mức nào.

Khi một lượng lớn pháo chùm lượng tử xuất hiện trên bầu trời của Liên minh Tu chân An Lạc, Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ đã không tuyên chiến.

Trong chốc lát, vô số cường giả tu chân An Lạc bị trọng thương!

Hiện nay, trong toàn bộ Liên minh Tu chân An Lạc, chỉ có một mình Diệp Phàm bước vào cảnh giới Đạo Cung, những người còn lại đa số đều dừng lại ở cảnh giới Luân Hải.

Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ mặc dù dựa vào vũ khí công nghệ cao, nhưng tốc độ tu hành của bản thân họ cũng không yếu, trong liên minh có hai cường giả Đạo Cung!

Trong trận đại chiến trước đó, đối thủ mà Diệp Phàm phải đối mặt là sự hợp sức tấn công của hai cường giả Đạo Cung của Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ.

Nếu không phải tu vi của Diệp Phàm cường hãn, cộng thêm pháp bảo và thần thông mà La Thiên đã ban tặng, e rằng Diệp Phàm đã sớm bại dưới tay hai người đó.

Nhanh chóng, tin tức về việc Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ không tuyên chiến đã truyền đến tổng bộ Liên minh Tu chân An Lạc.

Liên minh Tu chân An Lạc nhanh chóng có đối sách, hàng vạn cường giả tu chân, quân đội tập kết xong xuôi khẩn cấp, lao về tiền

tuyến chiến trường.

Một trận chiến vô cùng thảm liệt, công nghệ giữa hai bên không tương đồng, những khẩu pháo chùm lượng tử đó có uy lực cực lớn, đã gây ra vết thương cực lớn cho Liên minh Tu chân An Lạc.

Diệp Phàm và Bàng Bác thì dẫn dắt lực lượng tinh nhuệ của Liên minh Tu chân An Lạc chờ đợi thời cơ để quyết chiến một mất một còn với kẻ địch!

Phạm vi chiến trường rộng lớn, toàn bộ bờ biển An Lạc đều biến thành địa ngục A-tu-la của sự tàn sát.

Diệp Phàm và Bàng Bác trấn thủ tại Thiên Đấu Thành, Thiên Đấu Thành là trung tâm của Liên minh Tu chân An Lạc và Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ!

Diệp Phàm ngồi ở vị trí đầu tiên trong đại điện, nhìn từng bản chiến báo do người dưới đưa tới, sắc mặt vẫn luôn vô cùng âm trầm.

Bên cạnh hắn là Bàng Bác, sau khi trải qua vô số trận chiến, khí chất của Bàng Bác đã thay đổi trời long đất lở, phong thái bản thân đã thu liễm rất nhiều, mơ hồ tỏa ra một luồng khí tức yêu dị.

"Đám người Mỹ Châu đã quá phận rồi!" Diệp Phàm xem xong một bản chiến báo trong số đó, hít vào một ngụm khí lạnh, trong giọng nói có chút phẫn nộ!

Theo nội dung trên chiến báo, hai ngày trước, Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ đã chặn một lô vật tư chiến lược của Liên minh Tu chân An Lạc, và tiêu diệt toàn bộ nhân viên áp tải, không để lại một người sống sót.

"Cường giả tu chân An Lạc chúng ta vốn không bằng đối phương, cộng thêm các loại vũ khí công nghệ cao trong tay chúng, tự nhiên tồn tại một thế yếu rất lớn." Bàng Bác bất đắc dĩ lắc đầu, đã giao thủ với

Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ nhiều lần, hầu như không chiếm được chút lợi thế nào.

Với thực lực của bản thân, dù gặp phải cường giả Đạo Cung, hắn cũng có sức đánh một trận, nhưng dưới những khẩu pháo chùm lượng tử đó, hắn cũng chỉ có thể bỏ chạy thật xa!

"Đáng ghét!" Diệp Phàm đập mạnh xuống bàn, phát ra một tiếng động lớn!

"Nếu Sư phụ ở đây, nhất định sẽ chém giết những kẻ địch xâm phạm này đến mức không còn một mảnh giáp!" Diệp Phàm thầm nghĩ đến La Thiên trong lòng, nếu La Thiên ra tay, hà cớ gì phải lo lắng những tên hề nhảy nhót này.

"Hừ!" Trong mắt Bàng Bác lộ ra vẻ khinh thường, "Nếu không phải Sư phụ truyền đạo cho chúng sinh, thế gian này có thể có tốc độ tu luyện như vậy sao?!" "Chỉ tiếc là những kẻ súc sinh không bằng chó heo đó không những không biết ơn, mà còn chủ động gây chiến, đúng là độc ác đến cực điểm!" Lãnh tụ của Liên minh Thái Bình Dương châu Mỹ, Y ước Sắt Phu, trong cuộc chiến này, đã ra sức tuyên truyền những lời lẽ bất lợi cho La Thiên, đại ý là La Thiên chỉ giả thần giả quỷ, chỉ có Thượng Đế mới là chính đạo!

Những lời lẽ như vậy tự nhiên đã kích thích phản ứng kịch liệt của toàn bộ Liên minh Tu chân An Lạc, đối với tu đạo giả An Lạc, La Thiên đã trở thành Thánh tổ của An Lạc, là thiên thần chí cao vô thượng trong lòng họ, không cho phép bất kỳ ai có nửa điểm xúc phạm!

Khi hai người đang trầm mặc trong đại điện, đột nhiên có một giọng nói từ bên ngoài đại điện truyền vào!

Đợi Diệp Phàm và Bàng Bác nhìn rõ dáng vẻ người đó, lại là Đại trưởng lão của Liên minh Tu chân An Lạc, Tiêu Thiên!

Tiêu Thiên vốn là một ông lão đã ngoài 70 tuổi, kể từ khi thời đại tu đạo một lần nữa được mở ra, cảnh giới của Tiêu Thiên cũng đã thuận lợi đột phá Luân Hải.

Nhưng lúc này trạng thái của Tiêu Thiên vô cùng tệ hại, khắp người có nhiều vết máu, sau khi thân hình trọng thương xông vào đại điện, máu tươi không ngừng nhỏ xuống sàn nhà.

"Đại trưởng lão!

Xảy ra chuyện rồi sao?!" Diệp Phàm kinh hãi, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi tiến tới đỡ lấy Tiêu Thiên!

"Khụ, khụ... khụ!" Miệng Tiêu Thiên truyền ra một trận ho khan kịch liệt, khí tức chập chờn kịch liệt, máu tươi trào ra từ miệng!

"Bọn... người Mỹ Châu đã đến rồi!" Tiêu Thiên vừa nói xong, hai mắt trắng dã, trực tiếp mất đi ý thức, nếu không có Diệp Phàm ở bên cạnh đỡ, e rằng sẽ ngã vật xuống đất!

Bàng Bác nghe vậy, một luồng khí thế cuồng bạo vô cùng lập tức bùng phát từ trong cơ thể hắn, tu vi đỉnh phong cảnh giới Luân Hải hiển lộ không chút nghi ngờ!

"Bọn người Mỹ Châu đang tìm chết!" Bàng Bác mặt mày dữ tợn, vẻ mặt hung ác nói, hai tay siết chặt thành nắm đấm, sẵn sàng chuẩn bị một trận tàn sát kịch liệt!

Lúc đó Diệp Phàm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài đại điện, khí tức cường giả Đạo Cung của bản thân lập tức bùng phát, cảm nhận được một lượng lớn khí tức tồn tại trên bầu trời Thiên Đấu Thành!

"Người đâu!

Truyền lệnh của ta!

Toàn thể tướng sĩ Thiên Đấu Thành chuẩn bị nghênh địch!" Diệp Phàm một tiếng ra lệnh, âm thanh truyền khắp Thiên Đấu Thành, sau đó vô số đạo khí tức bùng phát từ Thiên Đấu!

Tất cả tướng sĩ Liên minh Tu chân An Lạc đều xuất động!

Sau khi Diệp Phàm sắp xếp ổn thỏa cho Tiêu Thiên bị trọng thương, trong chớp mắt liền xuất hiện trên không Thiên Đấu Thành, thân hình uy phong lẫm liệt, ánh mắt nhìn về phía một tầng mây đen kịt không xa Thiên Đấu Thành!

Trong tầng mây đen kịt đó, Diệp Phàm cảm nhận được hai luồng dao động khí tức thuộc về cường giả Đạo Cung!

Sau một lát, Diệp Phàm đã hoàn toàn xác định hai luồng khí tức đó, chính là hai vị cường giả Đạo Cung của Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ!

Chương 448

Đồng thời hắn phát hiện những người này không phải từ bờ biển vượt qua, mà lại xuất hiện từ hướng nội địa An Lạc!

Trong lòng Diệp Phàm lập tức nảy sinh một ý niệm đáng sợ, chẳng lẽ những người Mỹ Châu đó có thể trực tiếp vượt qua hải vực vô tận, xuyên thẳng vào nội địa An Lạc sao?

Không đợi Diệp Phàm nghĩ nhiều, tầng mây đen kịt kia liền nhanh chóng tiếp cận Thiên Đấu Thành.

Cùng lúc đó, vô số đạo sóng ánh sáng màu trắng từ trong tầng mây phóng ra, trong những sóng ánh sáng màu trắng đó ẩn chứa một luồng dao động năng lượng đáng sợ!

Thần sắc Diệp Phàm thay đổi, sau đó không hề giữ lại chút nào mà thôi động tu vi của bản thân, trong tay một trận bạch quang lấp lánh, chuỗi vòng cổ mà La Thiên ban tặng hiện lên trong tay hắn!

Diệp Phàm kết ấn trong tay, miệng niệm đạo quyết, chuỗi vòng cổ đó liền bay lên không trung, phóng ra một đạo quang mang chói mắt!

Một đạo quang mang chói mắt bao phủ toàn bộ Thiên Đấu Thành, dưới quang mang hình thành một đạo bình chướng, đó chính là thần thông ẩn chứa trong chuỗi vòng cổ!

Trong chớp mắt vô số đạo sóng ánh sáng màu trắng liền va chạm vào bình chướng, nhưng khi những sóng ánh sáng màu trắng đó tiếp xúc với bình chướng, đột nhiên liền giống như bốc hơi mà biến mất không thấy!

Chuỗi vòng cổ là do La Thiên tặng cho Diệp Phàm, bảo vật bản thân phẩm chất không cao, nhưng cũng không phải những chùm sáng

trắng này có thể lay động!

Khi những chùm sáng trắng tan biến, từ trong tầng mây đen kịt liền có một lượng lớn chiến cơ bay ra, những chiến cơ này tốc độ cực nhanh, trong vài hơi thở, liền hạ xuống trên không Thiên Đấu Thành!

"Diệp Phàm, thả ta ra ngoài và quyết chiến một mất một còn với chúng!" Bàng Bác không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Diệp Phàm, trong đôi mắt hắn tóe lửa, không kìm nén được ý chí chiến đấu trong lòng.

Diệp Phàm lắc đầu, đối phương thế hung hãn, nếu cứ vậy mà vội vàng ứng chiến, nhất định sẽ dẫn đến vô số tu đạo giả An Lạc bị tổn thương!

Hắn cúi đầu nhìn vào trong Thiên Đấu Thành, phát hiện tất cả tướng sĩ phòng thủ Thiên Đấu Thành đã tập kết xong, Thiên Đấu Thành đã tập hợp lực lượng tinh nhuệ nhất của Liên minh Tu chân An Lạc.

Những người này đều là những người sống sót sau vô số trận chiến giữa hai đại liên minh tu chân, vì vậy trong số những tướng sĩ phòng thủ này, cơ bản đều đã bước vào cảnh giới Luân Hải.

Theo sự suy yếu dần của Liên minh Tu chân An Lạc, trong lòng mọi người đều bị phủ một tầng bóng tối, vì vậy khi quân đội tập kết xong, một luồng sát khí ngút trời, bùng phát và ngưng tụ từ trong cơ thể các tướng sĩ!

"Hiện giờ không phải lúc, kẻ địch thế hung hãn, mang theo số lượng lớn vũ khí hạng nặng, chúng ta đợi Đại trưởng lão tỉnh lại rồi hãy lập kế hoạch." Diệp Phàm nhanh chóng đưa ra quyết định, ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn về phía những người Mỹ Châu bên ngoài bình chướng, những người Mỹ Châu đó sau khi trải qua một phen thất bại, đã không tiếp tục tấn công.

Bàng Bác vốn có ý chí chiến đấu hừng hực nghe vậy, cũng chỉ đành thở dài một tiếng bất đắc dĩ, thu lại khí thế bản thân đã phóng ra.

"Tất cả tướng sĩ nghe lệnh!" Sau đó giọng nói của Diệp Phàm vang vọng khắp Thiên Đấu Thành!

"Mệnh lệnh tất cả bộ đội chỉnh đốn tập kết, dừng lại tại chỗ nghỉ ngơi, không có lệnh cấm xuất kích!" Theo lời Diệp Phàm vừa dứt, luồng sát khí ngút trời tồn tại trên bầu trời cũng theo đó tiêu giảm đi.

Nhưng không một ai dám chống lại mệnh lệnh của Diệp Phàm, đó là một đội quân thiết huyết thực sự đã trải qua lửa đạn tàn sát mà đi ra!

Diệp Phàm và Bàng Bác trở lại đại điện Thiên Đấu Thành, phát hiện lúc này Tiêu Thiên đã tỉnh lại!

Đứng bên ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía chân trời.

Nhưng trạng thái của Tiêu Thiên vẫn chưa tốt hơn, khí tức của ông ta vô cùng chập chờn, bất cứ lúc nào cũng có thể hôn mê lần nữa.

Diệp Phàm và Bàng Bác lập tức tiến lên.

Không đợi hai người nói gì, Tiêu Thiên lại mở miệng trước: "Diệp tướng quân, lão phu không còn sống được bao lâu nữa." Giọng nói của Tiêu Thiên nghe ra vô cùng tang thương, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hầu như không nhìn thấy chút máu nào.

"Đại trưởng lão, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Diệp Phàm hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Cho đến lúc này Diệp Phàm vẫn không hiểu, vì sao Tiêu Thiên lại xuất hiện ở Thiên Đấu Thành với trọng thương, và vì sao những người Mỹ Châu đó lại trực tiếp từ An Lạc?!

Tiêu Thiên ho mạnh một trận, trong miệng phun ra một ngụm máu

tươi.

“Mấy ngày trước, những người Mỹ Châu đó không biết dùng phương pháp gì, trực tiếp xuất hiện ở tổng bộ An Lạc, tổng bộ không kịp phản ứng đã chịu trọng thương!” Tiêu Thiên cố gắng chống đỡ cơ thể nói, khí tức của ông ta vô cùng yếu ớt.

“Những người Mỹ Châu đó đã huy động hai cường giả Đạo Cung cùng với số lượng lớn vũ khí hạng nặng, lão phu dẫn người liều chết xông vào, cả tổng bộ giờ chỉ còn lại một mình lão phu!” Nói đến đây, trên mặt Tiêu Thiên hiện lên một vẻ bi tráng, trong thần sắc cũng có vài phần phẫn nộ kích động!

Diệp Phàm gật đầu, trong lòng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhưng ý nặng nề trong lòng hắn lại tăng thêm vài phần, tổng bộ của Liên minh Tu chân An Lạc bị hủy, đối với họ gần như là một đòn đả kích mang tính hủy diệt!

“Đại trưởng lão, ta đưa ngài xuống nghỉ ngơi trước.” Diệp Phàm vừa nói, liền muốn dìu Tiêu Thiên rời khỏi cạnh cửa sổ, không ngờ Tiêu Thiên thần sắc nghiêm nghị, đứng thẳng tại chỗ, không động đậy.

“Kinh mạch trong cơ thể lão phu đã chịu trọng thương, không sống được bao lâu nữa, đừng lãng phí tâm tư trên người lão phu nữa.” Tiêu Thiên lắc đầu, từ chối.

“Đại trưởng lão, lúc này chúng ta nên làm gì?” Bàng Bác ở một bên hỏi, đánh không được mà lùi cũng không xong, khiến trong lòng hắn vô cùng uất ức.

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!” Tiêu Thiên trầm mặc một lát, sau đó thốt ra mấy chữ, giọng nói cực kỳ nặng nề, trong mắt xuất hiện rất nhiều tia máu!

Diệp Phàm khẽ thở dài, cục diện hiện giờ không còn nhiều đường lui, chỉ có thể chiến đấu một trận!

Lúc đó, Diệp Phàm phát hiện sinh khí trong cơ thể Tiêu Thiên đang nhanh chóng tiêu tán, chỉ trong vài cái chớp mắt, Tiêu Thiên liền nhắm mắt lại, không còn hơi thở nữa!

Diệp Phàm và Bàng Bác lập tức rơi vào trầm mặc, vốn dĩ sau khi đại chiến xảy ra, Tiêu Thiên đích thân trấn thủ Thiên Đấu Thành nguy hiểm nhất.

Nhưng kết quả lại không như vậy, hiện nay toàn bộ tầng lớp cao của Liên minh Tu chân An Lạc chỉ còn lại hai người họ!

"Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!" Diệp Phàm khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Lúc đó, trên không trung vạn trượng, La Thiên đang khoanh chân ngồi giữa tầng mây, điều tức thổ nạp thiên địa chi khí.

Ánh mắt của y vẫn luôn chú ý đến Diệp Phàm và Bàng Bác, sự trưởng thành và kinh nghiệm của hai người khiến y có chút bất ngờ.

Nhớ lần đầu tiên gặp Diệp Phàm và Bàng Bác, Diệp Phàm còn chưa chính thức bước vào con đường tu đạo, nhưng giờ đây Diệp Phàm lại trở thành lãnh tụ cuối cùng của An Lạc!

Chương 449

Đồng thời, một luồng bi thương bao trùm toàn bộ Liên minh Tu chân An Lạc, một tu đạo giả hiếm khi có cơ hội trải qua chuyện như vậy.

Bất kể kết quả cuối cùng ra sao, sau chuyện này, con đường tu đạo của Diệp Phàm và Bàng Bác nhất định sẽ vô cùng huy hoàng!

Khi Diệp Phàm xuất hiện trong tầm nhìn của hàng vạn đại quân Thiên Đấu Thành, hắn đã xác định, đây sẽ là một trận đại chiến sinh tử tồn vong!

Diệp Phàm lúc đó không biết La Thiên đang ở trên không trung vạn trượng nhìn xuống, hắn chỉ có thể dốc hết toàn lực chiến đấu một trận!

"Di ngôn của Đại trưởng lão, tu sĩ An Lạc chúng ta, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!" Giọng nói của Diệp Phàm giống như một tiếng sấm sét, lập tức nổ tung trong toàn bộ Thiên Đấu Thành!

"Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!" "Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!" Phía dưới Thiên Đấu Thành truyền đến tiếng hô hét đồng thanh, từng đạo khí tức lập tức bùng phát!

Trong lòng Diệp Phàm đột nhiên bừng lên, ngay lập tức ngẩng đầu, ánh mắt tập trung vào những người Mỹ Châu bên ngoài bình chướng!

"Tổng thống đại nhân, những người An Lạc đó sắp xuất kích rồi!" Một sĩ quan ghi chép bên cạnh Lôi Mông Đức cung kính mở miệng nói.

Lôi Mông Đức lập tức cười lớn, nói: "Những người An Lạc đó

không biết tự lượng sức mình, dám đối địch với ta, kết cục đã định chỉ có thể bị hủy diệt dưới hỏa lực của ta!" "Tổng thống đại nhân anh minh thần võ, kể từ khi chúng ta vượt đại dương đến vùng đất An Lạc bằng trận truyền tống, những người An Lạc này hầu như không có bất kỳ sức kháng cự nào!" Sĩ quan ghi chép nịnh bợ Lôi Mông Đức lại nói.

Lôi Mông Đức đầy mặt ý cười, có thể chinh phục An Lạc, là một chuyện vô cùng vinh dự!

Khi nhìn thấy bình chướng Thiên Đấu Thành mở ra, trong thần sắc hắn nổi lên một tia điên cuồng!

"Tất cả đơn vị hỏa pháo toàn bộ tập trung vào Thiên Đấu Thành, hôm nay ta muốn biến Thiên Đấu Thành thành bình địa, không còn một mảnh giáp!" Lôi Mông Đức lớn tiếng ra lệnh, âm thanh truyền khắp bốn phía, vẻ điên cuồng trong mắt hắn hiển lộ không chút che giấu!

Theo lệnh của Lôi Mông Đức, trên bầu trời, hàng trăm hàng ngàn khẩu pháo chùm lượng tử nhanh chóng hoàn tất nạp năng lượng, một luồng khí tức đáng sợ lại một lần nữa phóng ra từ đó!

Khi Diệp Phàm mở bình chướng, trong lòng hắn đã có dự liệu, những khẩu pháo chùm lượng tử của người Mỹ Châu quả thật đáng sợ, nhưng không phải là không có đối sách!

Diệp Phàm vung tay, tu vi Đạo Cung trong cơ thể toàn bộ bùng phát, khí chất của Diệp Phàm trong chớp mắt trở nên lạnh lùng vô cùng!

"Giết lên!

Chém diệt lũ giặc xâm phạm!" Giọng nói của Diệp Phàm như sấm sét, vang vọng vào tai mọi người, gây ra ý chí chấn động ngút trời!

Bàng Bác đã nhịn từ lâu, lúc này là người đầu tiên xông ra ngoài,

tốc độ phóng thích đến cực hạn, phía sau còn có rất nhiều tu sĩ An Lạc đi theo!

Lôi Mông Đức nhìn cảnh này, không khỏi nhướng mày.

Hắn vốn tưởng rằng những tu sĩ An Lạc này sẽ ngồi chờ chết, cố thủ trong Thiên Đấu Thành.

Không ngờ lúc này lại chủ động xông ra, như vậy, uy lực của pháo chùm lượng tử sẽ không thể phát huy.

Sau khi trầm tư một lát, trong mắt Lôi Mông Đức lộ ra vẻ u ám.

"Hừ, một lũ người An Lạc không biết trời cao đất rộng, không có pháo chùm lượng tử, hôm nay cũng phải chết!" Lôi Mông Đức nói xong vung tay, phía sau hắn hai luồng khí tức bùng phát, hai luồng khí tức đó chính là hai cường giả Đạo Cung thực sự!

Hai cường giả Đạo Cung bùng phát cùng lúc, nhóm lửa chiến đấu của hàng vạn tướng sĩ Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ phía sau Lôi Mông.

Trong vài hơi thở, hai bên đã giao thủ, tàn sát lẫn nhau, mức độ kịch liệt chưa từng có, hàng vạn quân đội hai bên hoàn toàn triển khai, mỗi giờ mỗi khắc đều có một lượng lớn máu tươi đổ xuống!

Hai cường giả Đạo Cung của người Mỹ Châu, ngay từ khi chiến tranh bắt đầu đã gia nhập chiến trường, giữa các tu đạo giả An Lạc, họ tàn sát khắp nơi, như vào chốn không người.

Sau khi khí tức của Diệp Phàm khóa chặt hai cường giả tu vi Đạo Cung kia, trong mắt hắn bùng phát ra một trận tinh quang.

Đây gần như là trận chiến cuối cùng quyết định sự tồn vong của Liên minh Tu chân An Lạc, nếu trận này bại vong, thì An Lạc sẽ bị hủy diệt, nếu trận này thắng, thì An Lạc sẽ tồn tại!

Quân đội Liên minh Tu chân Thái Bình Dương châu Mỹ không bằng Liên minh Tu chân An Lạc, đa số binh sĩ tu vi chỉ miễn cưỡng bước vào cảnh giới Luân Hải.

Nhưng vì Liên minh Thái Bình Dương châu Mỹ có hai cường giả Đạo Cung tọa trấn, cục diện trên chiến trường vô cùng vi diệu, Liên minh Tu chân An Lạc nhìn có vẻ chiếm ưu thế, nhưng bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị diệt vong!

Sau khi Diệp Phàm xông vào chiến trường, trực tiếp lao về phía hai cường giả Đạo Cung kia!

Khi xông vào chiến trường, Diệp Phàm phát hiện sự tồn tại của Lôi Mông Đức, Lôi Mông Đức đang cầm các loại vũ khí công nghệ cao chưa từng thấy, những vũ khí đó tuy không thể trực tiếp xóa sổ tu đạo giả An Lạc, nhưng cũng có uy hiếp cực lớn!

Diệp Phàm quyết định trực tiếp loại bỏ Lôi Mông Đức, kẻ chủ mưu tội ác chiến tranh này, vì vậy, Diệp Phàm kết ấn trong tay, một đạo sóng ánh sáng màu trắng từ lòng bàn tay phóng ra, lao về phía Lôi Mông Đức!

Trong đạo sóng ánh sáng màu trắng ẩn chứa một luồng năng lượng cường đại, đó là một đòn toàn lực của Diệp Phàm thân là cường giả Đạo Cung, dưới một đòn này, Lôi Mông Đức dù không chết cũng phải trọng thương!

Lôi Mông Đức nhìn sóng ánh sáng màu trắng đang tiếp cận, trong mắt dần lộ ra ánh mắt kinh hãi, đương nhiên hắn biết sóng ánh sáng màu trắng đó có ý nghĩa gì!

Nhưng khi sóng ánh sáng màu trắng đó chỉ còn cách Lôi Mông Đức vài chục trượng, lại bị người khác chặn lại!

Chính là hai cường giả Đạo Cung kia!

Dưới sự hợp lực của hai người, họ đã chặn được sát chiêu mà Diệp Phàm phóng ra, nhưng hai người cũng phải trả giá, chịu đựng một đòn toàn lực của Diệp Phàm, khiến năng lượng trong cơ thể tiêu hao không ít.

Khi ánh mắt một lần nữa tập trung vào Diệp Phàm, trong đồng tử của họ hiện lên một tia kiêng kỵ và sợ hãi.

Diệp Phàm thấy hai người chủ động tấn công, cũng không nói nhiều mà lập tức ra tay đối phó với hai người, chiến đấu giữa các cường giả Đạo Cung vượt xa cảnh giới Luân Hải, vì vậy khi ba người giao thủ, lập tức gây ra một trận long trời lở đất!

Điều khiến mọi người vô cùng chấn kinh là, Diệp Phàm dưới sự hợp lực của hai cường giả Đạo Cung, vẫn duy trì thế bất bại, mơ hồ còn có thế chia đều cục diện!

Trong lòng hai cường giả Đạo Cung cũng vô cùng chấn kinh, trong trận đại chiến trước đó, Diệp Phàm còn không thể chống lại sự hợp sức của hai người, giờ đây chỉ sau vài tháng, tốc độ trưởng thành của Diệp Phàm lại nhanh đến vậy!

Nếu cho Diệp Phàm thêm một ít thời gian trưởng thành, e rằng hậu quả sẽ khôn lường!

Trong tay hai người xuất hiện một trận quang mang lấp lánh, sau đó trong lòng bàn tay mỗi người xuất hiện một thanh trường kiếm, đây là pháp khí hai người ngẫu nhiên có được, có lực sát phạt cực mạnh!

Chương 450

Diệp Phàm nhìn trường kiếm xuất hiện trong tay hai người, khẽ nhíu mày, ngay sau đó vung tay phải, chuỗi vòng cổ hiện lên trên đỉnh đầu hắn!

Khi Diệp Phàm càng ngày càng khống chế chuỗi vòng cổ mạnh hơn, hắn liền phát hiện chỗ bất phàm của chuỗi vòng cổ này, dù hiện nay đã bước vào cảnh giới Đạo Cung, nhưng lại phát hiện căn bản không thể thực sự thôi động sức mạnh bản thân của chuỗi vòng cổ!

Chỉ có thể quán chú một lượng lớn linh lực, kích phát lực bảo vệ của chuỗi vòng cổ, mỗi khi như vậy, hình bóng La Thiên liền sẽ hiện lên trong lòng Diệp Phàm.

"Người An Lạc, hôm nay phải chết!" Hai cường giả Đạo Cung trong miệng truyền ra tiếng quát lớn, trong thần sắc hiện lên một tia điên cuồng, sau đó mỗi người cầm trường kiếm, một lần nữa lao về phía Diệp Phàm để giết!

Diệp Phàm hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một cây trường côn, trên trường côn tỏa ra ánh sáng đen kịt, kiểu dáng cổ phác, Diệp Phàm ngẫu nhiên có được từ một hang động.

Trường côn trong tay Diệp Phàm chuyển động, nhanh chóng tạo ra một trận cương phong, sau khi giao thủ với hai người kia, trên bầu trời lập tức truyền ra từng trận tiếng nổ ầm ầm!

Bàng Bác chú ý đến cảnh này trong chiến trường, sau đó cắn răng, chiếc nhẫn trong tay phóng ra quang mang rực rỡ, không còn để ý đến trận chiến trước mắt, trực tiếp lao lên nơi Diệp Phàm và hai người kia đang giao chiến!

Khí tức trong cơ thể Bàng Bác đã sớm vô hạn tiếp cận tu vi Đạo

Cung, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, dưới sự gia trì của chiếc nhẫn, khí tức của Bàng Bác mơ hồ có thể sánh ngang với cường giả Đạo Cung!

Cảnh này lọt vào mắt La Thiên trên không trung vạn trượng, khiến y có chút xuýt xoa khen ngợi.

"Nếu không có gì bất ngờ, tiểu gia hỏa này hẳn là sắp đột phá rồi." La Thiên dường như chỉ tùy tiện vung tay, trong tay hiện ra một đạo ấn ký, trên ấn ký tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

La Thiên đưa ấn ký vào chiến trường, từ trên không trung vạn trượng rơi xuống, quang mang tồn tại trên ấn ký nhanh chóng ẩn đi, trực tiếp bay về phía Bàng Bác!

Khi Bàng Bác tham gia vào trận chiến của Diệp Phàm, Diệp Phàm thấy Bàng Bác, trong lòng đại hỉ.

Đã giao hảo với Bàng Bác nhiều lần, đương nhiên hắn biết rõ thực lực thật sự của Bàng Bác.

"Bàng Bác, tên gia hỏa kia giao cho ngươi đối phó, mau giúp ta chém giết tên giặc này!" Diệp Phàm quát lớn một tiếng, sau đó bùng phát ra một tốc độ cực nhanh, dẫn một trong hai cường giả Đạo Cung kia đi!

Cường giả Đạo Cung còn lại vốn muốn truy kích, nhưng Bàng Bác lại chặn đường hắn!

"Đối thủ của ngươi là ta!" Trong mắt Bàng Bác lóe lên một đạo tinh mang!

Cường giả Đạo Cung kia bị Bàng Bác chặn lại sau đó, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường rõ rệt.

Nguyên nhân không gì khác, hắn cảm nhận được luồng khí tức thuộc về cảnh giới Luân Hải trong cơ thể Bàng Bác!

Vì vậy hắn chỉ muốn nhanh chóng giải quyết chướng ngại vật trước mắt để đi truy kích Diệp Phàm, trong mắt hắn, chỉ cần Diệp Phàm chết, thì Liên minh Tu chân An Lạc sẽ không còn thống soái nữa!

Cường giả Đạo Cung kia, giơ cao trường kiếm trong tay, một luồng phong mang sát lục, trực tiếp chém xuống về phía Bàng Bác!

Sắc mặt Bàng Bác không đổi, tốc độ bản thân phóng thích đến cực hạn, trực tiếp lao về phía cường giả Đạo Cung kia để đón đánh cường ngạnh!

Chỉ thấy trong tay Bàng Bác không biết từ lúc nào xuất hiện một khúc xương, khúc xương đó vô cùng rộng và dày, không giống xương người.

Mà giống như xương của một loại dã thú cường hãn nào đó, uy thế tỏa ra từ khúc xương đó, lại không hề thua kém cường giả Đạo Cung chút nào!

Vì vậy khi cường giả Đạo Cung đối diện chém xuống một kiếm, Bàng Bác cầm khúc xương, trực tiếp chặn nhát chém đó lại, không gian xung quanh nổi lên một trận phong ba!

Bàng Bác và người kia đồng thời lùi ra sau vài chục bước, ý chí chiến đấu trong mắt Bàng Bác càng thêm nồng đậm, nhưng trong thần sắc của người kia lại xuất hiện một tia do dự!

"Người An Lạc ti tiện!

Khúc xương chết tiệt trong tay ngươi rốt cuộc là cái gì?!" Cường giả Đạo Cung kia phẫn nộ quát.

Bàng Bác thần sắc nghiêm nghị, không thèm để ý, trên chiến trường này đâu phải trò trẻ con, trong chớp mắt liền một lần nữa ngưng tụ linh lực bản thân, toàn bộ quán chú vào trong khúc xương!

Thừa lúc cường giả Đạo Cung kia chưa phản ứng, Bàng Bác lại một lần nữa xông ra!

Cường giả Đạo Cung kia vì tránh né không kịp, bị Bàng Bác dùng một khúc xương trực tiếp đánh trúng, thân hình từ từ rơi xuống bầu trời!

Bàng Bác thừa thế truy kích, không cho đối phương bất kỳ cơ hội thở dốc nào, chiếc nhẫn trên ngón tay hiện ra một đạo quang mang, trong quang mang tỏa ra một luồng khí tức tử vong!

Cường giả Đạo Cung kia hiển nhiên đã hoảng loạn, tay phải vỗ vào ngực một cái, trong miệng vội vàng phun ra vài đạo máu tươi, lòng bàn tay đồng thời bay ra một thanh lợi kiếm!

Trên thanh lợi kiếm đó mang theo khí tức cực kỳ tà ác, thậm chí vừa xuất hiện giữa trời đất, liền thu hút sự chú ý của mọi người!

"Giết cho ta!

Chỉ cần giết nó, ngươi sẽ có được!" Cường giả Đạo Cung kia dường như đang nói chuyện với thanh lợi kiếm đó, trên thân kiếm truyền ra một tiếng nổ ầm ầm!

Dường như đang đáp lại cường giả Đạo Cung kia!

Sau đó thanh lợi kiếm đó xé rách màn trời, tạo ra một đạo lưu tinh, quang ảnh lao thẳng về phía Bàng Bác!

Trong mắt Bàng Bác lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng hắn không hề né tránh, một lần nữa vung khúc xương trong tay, chuẩn bị trực tiếp đối đầu cứng rắn với lợi kiếm!

Vài hơi thở sau, lợi kiếm và khúc xương tiếp xúc với nhau, giữa hai bên bùng phát ra một trận âm thanh chói tai sắc bén!

Trong lợi kiếm dường như ẩn chứa vô số oan hồn, không gian

xung quanh cơ thể Bàng Bác trong khoảnh khắc đó, nổi lên một trận âm phong, trong âm phong kèm theo tiếng trẻ con khóc thét!

Đồng thời một lượng lớn âm phong giống như giòi trong xương, lan tràn về phía cơ thể Bàng Bác, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với da thịt, trực tiếp xuyên thấu vào trong cơ thể hắn!

Sau khi cảm nhận được luồng khí tức quỷ dị ở nhiều nơi trong cơ thể, tâm thần Bàng Bác chấn động, bản thân xuất hiện sự chần chừ ngắn ngủi!

Nhưng đúng vào khoảnh khắc chần chừ đó, thanh lợi kiếm đang triển khai giao phong kịch liệt với đầu xương đột nhiên quang mang lóe lên, trực tiếp phân hóa thành hai thanh lợi kiếm!

Trong đó một thanh lợi kiếm tiếp tục chống đỡ khúc xương, thanh lợi kiếm còn lại thì trực tiếp lao về phía mi tâm Bàng Bác!

Chương 451

Bàng Bác cũng đã trải qua hàng trăm hàng ngàn lần nguy cơ sinh tử, lúc này nhìn thanh lợi kiếm sắp lao về phía mi tâm, chiếc nhẫn trong tay Bàng Bác không chút do dự bay ra!

Khi lợi kiếm đến, chiếc nhẫn đó trực tiếp ngăn chặn trước mặt lợi kiếm!

Bất kể lợi kiếm điên cuồng đến mức nào, chiếc nhẫn vẫn bất động, chỉ lưu chuyển ánh sáng vàng nhạt!

Lúc này, sắc mặt cường giả Đạo Cung kia trở nên vô cùng âm trầm, từ tận đáy lòng coi Bàng Bác là đối thủ thực sự, thậm chí áp lực mà hắn phải đối mặt còn vượt xa Diệp Phàm trước đó.

Dù sao khi ra tay với Diệp Phàm, hắn là cùng với một đồng bạn khác hợp sức ra tay, lúc này một mình đối mặt Bàng Bác, lại cảm nhận được uy hiếp tử vong từ đối phương!

Ở một bên khác của chiến trường, giao chiến giữa Diệp Phàm và cường giả Đạo Cung kia, dần dần phân ra thắng bại!

Trong tình huống một chọi một, Diệp Phàm tự nhiên chiếm hết thượng phong, giữa hai người tuy cảnh giới tương đương, nhưng thần thông mà Diệp Phàm nắm giữ trong tay lại vượt xa cường giả Đạo Cung kia!

"Thần thông, Họa Địa Vi Lao!" Diệp Phàm quát lớn một tiếng, dưới chân cường giả Đạo Cung kia xuất hiện một vòng sáng, trong vòng sáng đó tồn tại một luồng lực cấm cố cường đại!

Sắc mặt cường giả Đạo Cung kia khó coi, trong cơ thể lại một lần nữa bùng phát khí tức, ý đồ xông ra khỏi vòng sáng!

Nhưng sau khi trải qua một phen tiêu hao trước đó, linh lực trong cơ thể không thể chống đỡ việc toàn bộ bùng phát!

Vì vậy sau khi cường giả Đạo Cung kia giãy dụa một lát, trong mắt liền lộ ra thần tình tuyệt vọng đến cực điểm!

Hắn biết Diệp Phàm sẽ không tha cho mình, kể từ khi khai chiến với Liên minh Tu chân An Lạc, tu đạo giả An Lạc chết trong tay hắn không đếm xuể.

Ban đầu hắn cứ nghĩ việc san bằng An Lạc chỉ là sớm muộn, không ngờ Diệp Phàm và tu sĩ Luân Hải kia lại có thể bùng phát ra sức mạnh cường hãn đến vậy!

"Thần thông, Thiên Hàng Yêu Linh!" Diệp Phàm giơ tay chỉ lên trời, một đạo thân ảnh màu đỏ máu đột nhiên huyễn hóa trên bầu trời!

Thân ảnh màu đỏ máu đó hình dạng giống như một con sói khổng lồ, thân hình cao trăm trượng, trong hư huyễn có thể nhìn rõ một đôi răng nanh khổng lồ, đồng thời khắp toàn thân tỏa ra một luồng lực lượng huyết tinh!

Đương nhiên, đây cũng là thần thông mà La Thiên đã truyền cho hắn, trước đó sau khi Đông Lâm Lão Tổ bị tiêu diệt, La Thiên đã thu lấy nguyên thần của y, luyện hóa thành một đạo thần thông, phong ấn trong hư vô!

Chỉ cần Diệp Phàm thi triển Thiên Hàng Yêu Linh, nguyên thần lang yêu đã bị xóa sổ sẽ hiện ra trên thế gian, theo tu vi của Diệp Phàm dần tăng trưởng, nguyên thần lang yêu bị phong ấn cũng sẽ mạnh hơn!

Sau khi yêu linh lang yêu màu đỏ máu huyễn hóa thành hình, Diệp Phàm lại điều khiển con lang yêu đó nhanh chóng lao về phía cường giả Đạo Cung bị cấm cố trong thần thông Họa Địa Vi Lao!

Trong thần sắc tuyệt vọng của cường giả Đạo Cung kia, yêu linh lang yêu há cái miệng to như chậu máu cắn xuống, trực tiếp hủy diệt nửa thân thể hắn!

Trong khoảnh khắc, sinh cơ trong cơ thể cường giả Đạo Cung kia hoàn toàn biến mất!

Nửa thân thể còn lại cũng bị lang yêu nuốt chửng hoàn toàn!

Nhìn thấy cường giả Đạo Cung bị tiêu diệt, Diệp Phàm trong lòng mới thở phào một hơi, ngay sau đó vung tay, một trận phong trần nổi lên, yêu linh lang yêu màu đỏ máu dần dần tiêu tán giữa trời đất.

Không lâu sau, trận tàn sát giữa Bàng Bác và cường giả Đạo Cung kia cũng mơ hồ có dấu hiệu phân ra thắng bại!

Sau khi cưỡng ép đẩy lùi hai thanh lợi kiếm trước mặt, trong miệng Bàng Bác truyền ra một tiếng quát lớn kinh thiên: "Yêu thuật, Thôn Thiên Phệ Địa!" "Yêu thuật, Thôn Thiên Phệ Địa!" Trận chiến giữa Bàng Bác và cường giả Đạo Cung vốn dĩ đã khó phân thắng bại, đặc biệt là thực lực của Bàng Bác, chưa từng bước vào cảnh giới Đạo Cung, vì vậy mơ hồ càng có xu thế rơi vào hạ phong!

Lúc này theo Bàng Bác thi triển thần thông, trên bầu trời phía trên đầu Bàng Bác nổi lên một trận yêu khí!

Trong yêu khí kèm theo vô số khí tức huyết tinh!

Trong yêu khí truyền ra từng trận tiếng dã thú gầm thét, những âm thanh này tràn ngập bầu trời, khiến mọi người xung quanh khá kinh ngạc!

Chỉ thấy Bàng Bác vung tay, đầu ngón tay vẩy ra vài giọt máu tươi, máu tươi nhanh chóng hòa vào trong yêu khí phía trên!

Trong chớp mắt, yêu khí xoay tròn trên bầu trời nhanh chóng hình thành một cái xoáy nước, trong xoáy nước tràn ngập linh khí thiên địa

hỗn tạp!

Cường giả Đạo Cung đang giao thủ với Bàng Bác, mặt mày âm trầm, tên tiểu tử đỉnh phong Luân Hải trước mắt này vượt xa tưởng tượng của hắn!

Ban đầu hắn cứ nghĩ có thể nhanh chóng giải quyết Bàng Bác, rồi cùng với một cường giả Đạo Cung khác hợp lực tấn công Diệp Phàm, nhưng tình hình hiện tại lại là Diệp Phàm đã trực tiếp đánh nát người kia thành tro bụi!

Dù đã dùng đến pháp bảo mạnh nhất trong tay, nhưng lại bị khúc xương không rõ tên trong tay Bàng Bác cưỡng ép đẩy lùi!

Lúc này trên bầu trời hình thành một cái xoáy nước tràn ngập yêu khí, trong lòng hắn nảy sinh một cảm giác cực kỳ bất an mạnh mẽ!

Sau đó Bàng Bác tung người nhảy vọt, vươn tay chộp lấy bầu trời, cái xoáy nước yêu khí hình thành trên không trung liền trực tiếp rơi xuống!

Thần thông La Thiên truyền thụ cho Bàng Bác, có thể kích phát huyết mạch yêu thần trong cơ thể Bàng Bác!

Bàng Bác khí tức khóa chặt cường giả Đạo Cung kia, trong xoáy nước màu máu, liền có vô số tinh hồng rơi xuống!

Vô số tinh hồng giống như từng đạo lôi đình, tốc độ cực nhanh vô cùng!

Sau khi tiếp xúc với thân thể cường giả Đạo Cung kia, thân thể cường giả Đạo Cung kia không tự chủ được bị xoáy nước hút đi!

Đồng thời thân thể cường giả Đạo Cung kia đang với tốc độ mắt thường có thể thấy mà tiêu vong.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, hai tay của cường giả Đạo Cung kia

bị cưỡng ép phân giải rời khỏi cơ thể!

Cuối cùng hòa vào trong xoáy nước trên bầu trời!

Trong mắt cường giả Đạo Cung kia lộ ra vẻ cực kỳ kinh hãi, nhưng hắn không cam lòng chết không có đất chôn!

"Đạo hữu xin tha mạng, nếu như tha cho ta một mạng, ta thề đời này sẽ không đặt chân vào An Lạc nửa bước nữa!" Cường giả Đạo Cung kia trong lúc kinh hoàng thất thố, trong miệng truyền ra tiếng kêu lớn!

Bàng Bác nghe vậy lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, trong nụ cười mang theo một tia yêu dị!

Chương 452

Trảm thảo trừ căn, nếu hôm nay tha cho cường giả Đạo Cung này, nhìn từ dã tâm của người Mỹ Châu, sau này chưa chắc sẽ không cuốn thổ trở lại!

Vì vậy Bàng Bác không hề có ý định tha cho hắn, ngược lại không chút giữ lại mà thôi động xoáy nước trên bầu trời!

Lực thôn phệ đó nhanh chóng được tăng cường!

Giữa tiếng gào thét điên cuồng của cường giả Đạo Cung kia, chỉ thấy thân thể hắn nhanh chóng tiêu biến, trong chớp mắt tiêu tán giữa trời đất, không còn dấu vết!

Làm xong tất cả, Bàng Bác không dừng lại, tiếp tục thôi động yêu thuật, phát động công kích điên cuồng về phía những người Mỹ Châu kia!

Một trận chiến định sẵn là không chết không ngừng, cuộc chiến kéo dài nhiều năm giữa hai đại liên minh tu chân, nhất định phải phân ra một thắng bại thật sự!

Lôi Mông Đức nhìn thấy hai cường giả Đạo Cung dưới trướng mình toàn bộ ngã xuống, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi!

Cần biết rằng sở dĩ hắn dám cưỡng ép ra tay với Liên minh Tu chân An Lạc, không chỉ dựa vào vũ khí công nghệ cao trong tay, mà hai cường giả Đạo Cung kia cũng là nguyên nhân quan trọng nhất!

Ban đầu trong dự đoán của Lôi Mông Đức, Liên minh Tu chân An Lạc chỉ có một mình Diệp Phàm đột phá cảnh giới Đạo Cung, dùng hai cường giả Đạo Cung đối phó Diệp Phàm là dư sức!

Nhưng hiện tại hai người lại lần lượt bị Diệp Phàm và Bàng Bác

chém giết, Bàng Bác thậm chí còn chưa đột phá cảnh giới Đạo Cung!

Ánh mắt Lôi Mông Đức tập trung vào Diệp Phàm, hai người đối mặt nhau cách chiến trường vài nghìn mét, khí tức của Diệp Phàm trực tiếp khóa chặt Lôi Mông Đức!

Bắt giặc phải bắt vua, hôm nay bất kể thế nào, Diệp Phàm cũng phải bắt giết Lôi Mông Đức tại đây, để chấn uy An Lạc!

Diệp Phàm một lần nữa ngưng tụ linh lực thiên địa, trong tay lưu quang chuyển động, một luồng khí thế mênh mông bàng bạc, từ trong cơ thể hắn bùng phát ra!

Khoảnh khắc tiếp theo, tốc độ của Diệp Phàm phóng thích, lao về phía Lôi Mông để tàn sát, Lôi Mông Đức bản thân vẫn dừng lại ở cảnh giới Luân Hải, hắn biết rõ, một khi Diệp Phàm áp sát, chắc chắn sẽ chết!

"Mau!

Bắn pháo cho ta!

Oanh nát tên điên chết tiệt đó thành tro bụi!" Lôi Mông Đức lớn tiếng cuồng hô, pháo chùm lượng tử, uy lực tương đương cực lớn, ngay cả cường giả cảnh giới Đạo Cung, dưới uy lực của nó cũng phải lùi bước ba phần!

Trong chớp mắt vô số đạo sóng ánh sáng liền phóng ra theo hướng Diệp Phàm lao tới!

Từng đạo chùm sáng chói lọi vô cùng tập trung vào con đường bay của Diệp Phàm!

Nhưng lúc này Diệp Phàm đã sớm chuẩn bị, trước khi ra tay đã thôi động chuỗi vòng cổ!

Theo một trận lưu quang lấp lánh quanh cơ thể, trên người Diệp

Phàm lập tức hiện ra một bộ áo giáp!

Bộ áo giáp này là do chuỗi vòng cổ hóa thành, có lực phòng ngự cực kỳ cường hãn, ngay cả khi giao thủ với cường giả Đạo Cung trước đó, hắn cũng chưa từng động dụng!

Lúc này vô số khẩu pháo chùm lượng tử bắn vào người Diệp Phàm, đều bị áo giáp triệt tiêu uy lực, bản thân Diệp Phàm không hề bị tổn hại chút nào!

Trong mắt người ngoài, nơi Diệp Phàm đi qua, vô số vụ nổ bùng lên, đồng thời trên bầu trời truyền ra từng trận tiếng nổ ầm ầm!

"Tiếp tục!

Tiếp tục!

Oanh nát hắn thành tro bụi!" Trong lòng Lôi Mông Đức dâng lên ý hận Diệp Phàm ngút trời, nếu không phải vì sự tồn tại của Diệp Phàm, một Thiên Đấu Thành nhỏ bé căn bản sẽ không để vào mắt!

Lúc này ngay cả Bàng Bác, trong nội tâm cũng nảy sinh một tia lo lắng, dù sao hắn cũng đã lĩnh giáo uy lực của pháo chùm lượng tử đó!

Nhớ trong trận đại chiến trước đó, hắn đã chính diện đối đầu vài khẩu pháo chùm lượng tử, kết quả dẫn đến bản thân bị thương thế cực kỳ nghiêm trọng!

Nếu không phải Liên minh Tu chân An Lạc, một đám cao thủ đích thân chữa trị cho Bàng Bác, e rằng Bàng Bác lúc này vẫn chưa hồi phục!

Trạng thái tiêu hủy trên bầu trời, kéo dài vài chục hơi thở, vốn dĩ sau khi Diệp Phàm và Bàng Bác chém giết hai cường giả Đạo Cung của địch, quân tâm của quân đội phòng thủ Thiên Đấu Thành đã chấn động lớn, lúc này trái tim của tất cả mọi người cũng không khỏi treo lơ lửng!

Lúc này Diệp Phàm đang ở trung tâm nơi vô số pháo chùm lượng tử phóng ra, vì có áo giáp bảo vệ, Diệp Phàm không hề bị thương trực tiếp!

Nhưng vô số đạo pháo chùm lượng tử đó lại cản trở hành động của Diệp Phàm, khoảnh khắc này, nếu muốn bay về phía trước một đoạn, liền phải trả giá cực lớn!

Trên trán Diệp Phàm không ngừng nhỏ giọt mồ hôi, hắn ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua những chùm sáng chói lọi trước mặt, khi tập trung vào Lôi Mông Đức, trong đồng tử lập tức lóe lên một tia hàn mang!

Nhất định phải đích thân chém giết Lôi Mông Đức!

Đột nhiên trong miệng Diệp Phàm truyền ra một tiếng gào thét kinh thiên, giữa trời đất phong vân cuộn trào, vô số linh lực tự động dũng vào trong cơ thể Diệp Phàm!

Ngay sau đó trong miệng Diệp Phàm lại một lần nữa truyền ra một tiếng gầm giận dữ: "Thần thông: Tá Thiên Nhất Chỉ!" Trong chớp mắt, giữa trời đất vang lên một trận tiếng nổ ầm ầm!

Trên không trung vạn trượng, La Thiên từ đầu đến cuối vẫn luôn mật thiết chú ý đến tình hình trên chiến trường.

Khi Diệp Phàm và Bàng Bác lần lượt chém giết hai cường giả Đạo Cung của địch, trong mắt La Thiên chỉ lộ ra chút vẻ tán thưởng.

Nhưng khi Diệp Phàm sử dụng Tá Thiên Nhất Chỉ, trong mắt La Thiên lộ ra một tia kinh ngạc!

Tá Thiên Nhất Chỉ, là một sát chiêu mà La Thiên đã truyền cho Diệp Phàm vài năm trước, cái mà Tá Thiên Nhất Chỉ mượn chính là sức mạnh của La Thiên, y đã vận dụng sức mạnh bản nguyên của bản thân để sáng tạo ra một sát chiêu!

Vốn dĩ Diệp Phồn định sử dụng một chiêu thức mà bản thân phải đạt tới cảnh giới Đạo Cung đỉnh phong mới có thể miễn cưỡng thi triển được một hai phần!

Thế nhưng lúc này, Diệp Phồn không chỉ tung ra Tá Thiên Nhất Chỉ, mà khí thế trên người còn bùng nổ ngút trời!

"Cũng được, vi sư tổng không thể bên trọng bên khinh, hôm nay lại tặng ngươi thêm một tràng tạo hóa!" La Thiên nhìn bóng dáng Diệp Phồn phía dưới, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hài lòng!

Chương 453

Chỉ thấy La Thiên giơ tay phải lên, chộp một cái vào hư không vô tận, tức khắc thu thập được vô vàn tinh thần chi lực!

Hắn cưỡng ép dung hợp tinh thần chi lực, trong nháy mắt hóa thành một đạo linh thể!

Đạo linh thể này sinh ra từ hư không vô tận, bất tử bất diệt, nếu Diệp Phồn có thể hấp thụ triệt để thì thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh!

Lúc này, phía dưới độ cao vạn trượng, Diệp Phồn không còn chống đỡ nữa, vô số chùm tia sáng lượng tử bắn tới trước mặt, thân hình hắn đột ngột lùi về phía sau, giữa thiên địa ẩn hiện một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần!

Luồng năng lượng đó tựa như một ngón tay, nhưng bên trong lại tràn ngập sức mạnh hủy diệt cực kỳ cuồng bạo!

Ngay cả Diệp Phồn cũng có chút lo lắng, một khi ngón tay này hoàn toàn phóng thích năng lượng, bản thân hắn chắc chắn sẽ chịu tổn thương cực lớn!

Thế nhưng tình thế trên chiến trường lúc này không cho phép Diệp Phồn nghĩ nhiều.

Tá Thiên Nhất Chỉ là mượn sức mạnh của La Thiên, Diệp Phồn giơ cao tay phải, dường như trực tiếp dung hợp với ngón tay do năng lượng hóa thành giữa đất trời!

Khắc tiếp theo, Diệp Phồn không chút bảo lưu mà phóng thích toàn bộ uy lực của ngón tay, thiên địa tức khắc biến sắc, một trận gió mưa từ trên không trung trút xuống!

Uy lực của một ngón tay trực tiếp quét sạch vô số chùm tia sáng lượng tử, Diệp Phồn phun ra một ngụm máu tươi, trong cơ thể bắt đầu xuất hiện hiện tượng phản phệ!

Hắn không dừng lại, tiếp tục phóng thích sức mạnh tiềm tàng trong ngón tay, có lẽ chính Diệp Phồn cũng không chú ý rằng, khi đang phát huy uy lực, một đạo linh thể hư vô từ trên trời rơi xuống, hợp làm một với bản thân hắn!

Tức thì, Diệp Phồn chỉ cảm thấy trong cơ thể sinh ra một luồng đại lực, tinh thần chấn động, khí tức tăng vọt cấp tốc!

Diệp Phồn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ trong lúc kinh ngạc đã phóng thích toàn bộ uy lực tiềm tàng của Tá Thiên Nhất Chỉ!

Một luồng năng lượng cực kỳ cường hãn quét sạch các trận pháo chùm tia lượng tử trước mặt!

Những trận pháo lượng tử đó vừa tiếp xúc với Tá Thiên Nhất Chỉ đã bị xóa sổ hoàn toàn khỏi thế gian!

Sau đó tình thế chiến trường thay đổi cực lớn!

Trước đó Lôi Mông Đệ vì đối phó Diệp Phồn nên đã tập trung toàn bộ pháo chùm tia lượng tử, lúc này toàn quân bị diệt, quân đội của Liên minh Tu chân Mỹ Châu Thái Bình Dương còn lại không bằng một góc của Liên minh Tu chân An Lạc!

Vì vậy, sau một hồi kèn phản công, một cuộc đồ sát đẫm máu lặng lẽ lan rộng!

Các tướng sĩ An Lạc đều đã trải qua vô số trận chiến sinh tử, nên khi thấy thế thắng, tất cả đều bùng phát toàn bộ tu vi để quyết chiến!

Lôi Mông Đệ nhìn cục thế nghiêng về một bên, trong mắt dần lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Diệp Phồn thi triển xong Tá Thiên Nhất Chỉ, cả người lơ lửng trên không trung nhắm mắt điều tức một lát, sau đó mở mắt ra, hơi thở lại khóa chặt lên người Lôi Mông Đệ!

Bàng Bác ở cách đó không xa chú ý thấy trong cơ thể Diệp Phồn dường như xảy ra biến hóa cực lớn, đặc biệt là khí tức của Diệp Phồn tăng mạnh rõ rệt!

Tâm niệm Diệp Phồn khẽ động, cùng với linh thể nhập thể, hắn đã đoán được vài phần nhưng lúc này chưa thể khẳng định hoàn toàn!

"Tướng sĩ An Lạc nghe lệnh!

Theo bản tướng quân giết sạch quân thù xâm phạm!" Diệp Phồn quát lớn một tiếng, bản thân nhanh chóng lao vào chiến trường, trực tiếp nhắm hướng Lôi Mông Đệ mà tới!

Không còn pháo chùm tia lượng tử bảo hộ, Lôi Mông Đệ không dám dừng lại chút nào, công nhiên bỏ chạy về phía xa!

Cảnh tượng đó lọt vào mắt những người Mỹ Châu kia, càng khiến bọn họ nảy sinh ý định tháo chạy!

Thế nhưng tốc độ của Lôi Mông Đệ sao có thể là đối thủ của Diệp Phồn?

Khi Lôi Mông Đệ chạy ra xa mấy ngàn mét thì bị Diệp Phồn đuổi kịp, toàn thân Diệp Phồn tỏa ra một luồng sát khí, ánh mắt cực kỳ băng lãnh!

Trong mắt Diệp Phồn, dường như Lôi Mông Đệ đã hoàn toàn trở thành một xác chết!

"Thả ta ra!

Ta bảo đảm từ nay về sau Liên minh Tu chân Mỹ Châu Thái Bình Dương sẽ không bước chân vào phạm vi của An Lạc một bước!" Lôi

Mông Đệ biết mình không chạy thoát được, trong đầu không còn ý niệm phản kháng, trực tiếp cầu xin tha thứ!

Diệp Phồn lắc đầu, Lôi Mông Đệ là mầm họa dẫn phát đại chiến giữa hai liên minh tu chân, không thể phóng túng cho hắn tiếp tục làm xằng làm bậy!

Vì vậy, theo một luồng sáng lóe lên trong tay Diệp Phồn, một thanh trường kiếm hiện ra, tỏa ra ý niệm lẫm liệt!

Khắc sau Diệp Phồn không chút do dự vung trường kiếm chém xuống Lôi Mông Đệ!

Vốn dĩ với tu vi Luân Hải của Lôi Mông Đệ thì không có khả năng sống sót!

Nhưng khi kiếm khí sắp rơi xuống đỉnh đầu, trong cơ thể Lôi Mông Đệ đột nhiên bùng phát một luồng khí tức quỷ dị đến cực điểm!

Diệp Phồn thần sắc đại kinh, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, bản thân nhanh chóng lùi về phía sau hàng trăm mét!

Thân thể Lôi Mông Đệ kịch liệt biến hóa, chỉ thấy cơ thể vốn có của hắn phình to cấp tốc, tứ chi trực tiếp nổ tung hóa thành bốn luồng sương mù quỷ dị!

Đôi mắt Lôi Mông Đệ như mất đi thần sắc, trống rỗng vô cùng, khí tức của bản thân hắn trong nháy mắt tiêu tán giữa đất trời!

Diệp Phồn nhanh chóng nhận ra trong cơ thể Lôi Mông Đệ ẩn giấu một tồn tại không xác định, và thực lực của tồn tại này khá mạnh mẽ!

Diệp Phồn thu liễm tâm thần, toàn bộ tu vi cảnh giới Đạo Cung bộc phát, một luồng uy áp khổng lồ giáng xuống đỉnh đầu Lôi Mông Đệ!

Nhưng vừa mới kết thúc, Diệp Phồn cảm thấy tâm thần chấn

động, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi!

“Thằng nhãi vô tri!

Chương 454

Ép bổn tọa phải hiển lộ chân thân, khiến một thân xác chứa đựng của bổn tọa bị hủy, hôm nay chỉ có lột da rút gân ngươi mới có thể giải được mối hận trong lòng bổn tọa!" Từ miệng Lôi Mông Đệ phát ra một âm thanh sắc nhọn vô cùng, âm thanh đó nghe cực kỳ âm sâm đáng sợ!

Diệp Phồn hơi nhíu mày, từ âm thanh phát ra có thể thấy đó không còn là Lôi Mông Đệ lúc trước nữa!

"Kẻ nào?" Diệp Phồn thử thăm dò, không thể phán đoán được thực lực đối phương nên cực kỳ cẩn thận!

Lôi Mông Đệ nghe thấy lời Diệp Phồn hỏi liền phát ra một trận cười quái dị!

"Kẹ kẹ kẹ!

Bổn tọa đã ngủ say mấy ngàn năm, chỉ sợ thế gian sớm đã quên danh hào của bổn tọa!" "Bổn tọa là Thượng cổ Yêu Thần, hạng tiểu bối các ngươi thấy bản thần mà không thúc thủ chịu trói, còn đợi đến lúc nào?!" Từ miệng Lôi Mông Đệ phát ra một tiếng gào thét, trong âm thanh dường như ẩn chứa một luồng sức mạnh kỳ dị có thể mê hoặc tâm trí con người!

Nghe vậy, Diệp Phồn ánh mắt bất định, dường như lai lịch đối phương không hề đơn giản!

Trong bóng tối Diệp Phồn một lần nữa ngưng tụ khí thế, sẵn sàng thi triển Tá Thiên Nhất Chỉ bất cứ lúc nào!

"Tiểu bối, ta thấy trong tay ngươi có chút thủ đoạn, nhưng hôm nay gặp phải bản thần thì mệnh định phải vẫn lạc tại đây!" Lời của

Lôi Mông Đệ vừa dứt, một luồng hắc vụ yêu dị tức khắc tỏa ra từ tứ chi của hắn, trong chớp mắt bao trùm cả trời đất, cuốn theo một trận âm phong cuồng bạo vô cùng!

Trận âm phong này bao trùm toàn bộ chiến trường, vô số tướng sĩ của Liên minh Tu chân ngẩng đầu nhìn trời, ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng!

Cùng lúc đó, phía dưới đám đông có người đột nhiên kêu thảm, khắc sau liền trực tiếp nổ xác mà chết!

Chuyện này không chỉ xảy ra với các tướng sĩ An Lạc, mà phe Mỹ Châu cũng có lượng lớn tướng sĩ tử vong!

Trong nhất thời, cách chết quái dị này gây ra nỗi khủng hoảng tâm lý nghiêm trọng cho vô số người, cuộc giao tranh giữa hai bên cũng trở nên hỗn loạn hơn!

Diệp Phồn chú ý thấy mỗi khi có người chết ở phía dưới, trên xác người đó sẽ bay ra một luồng hắc khí, vô số luồng hắc khí hội tụ lại, tràn vào cơ thể Lôi Mông Đệ!

Bản thân Lôi Mông Đệ cũng thay đổi cực kỳ nhanh chóng, gương mặt vốn bình thường của hắn biến dạng, hóa thành bộ dạng một lệ quỷ!

Tứ chi vốn nổ tung lại mọc ra lần nữa, chỉ có điều bộ dạng đó cực kỳ đáng sợ, tứ chi khô héo, trên da mọc đầy mụn mủ, giống như một cái xác chết đã để lâu năm!

Đồng thời, khí tức trong cơ thể Thượng cổ Yêu Thần cũng thay đổi nhanh chóng, chưa đầy mười nhịp thở đã đạt tới cảnh giới Đạo Cung đỉnh phong!

Thậm chí khí tức vẫn đang không ngừng tăng lên, lúc này Diệp Phồn quyết định cưỡng ép ra tay, phá rối sự tăng trưởng khí tức của

Thượng cổ Yêu Thần, nếu cứ để khí tức tiếp tục tăng lên thì đến lúc đó Diệp Phồn có liều mạng cũng không thể ngăn cản nổi!

Không chút do dự, Diệp Phồn giơ tay, một luồng khí tức cường hãn ngưng tụ trên không trung!

"Thần thông, Tá Thiên Nhất Chỉ!" Diệp Phồn quát lớn một tiếng, hình dáng một ngón tay tức thì hình thành trên trời cao!

Trên ngón tay tỏa ra khí tức nhàn nhạt giống như của La Thiên, chỉ trong nháy mắt Diệp Phồn đã thi triển thần thông tới giới hạn mà bản thân có thể chịu đựng được!

Thượng cổ Yêu Thần vừa thấy Diệp Phồn thi triển Tá Thiên Nhất Chỉ thì trong mắt vẫn lộ vẻ khinh thường!

Nhưng khi ngón tay trên không trung hình thành, thần sắc Thượng cổ Yêu Thần liền thay đổi kịch liệt!

"Không thể nào?

Thằng nhãi này dẫn ra được tiên nhân chi lực!" Thượng cổ Yêu Thần lộ vẻ kinh hãi, lẩm bẩm trong miệng!

Lời của Thượng cổ Yêu Thần lọt vào tai Diệp Phồn, lòng hắn cũng chấn động không kém!

Lúc trước sư phụ La Thiên truyền thụ Tá Thiên Nhất Chỉ đã nói thẳng rằng sức mạnh mượn được chính là từ bản thân La Thiên!

Lúc này Thượng cổ Yêu Thần lại nói trong chiêu này hàm chứa tiên nhân chi lực, lẽ nào sư phụ hắn thực sự là tiên nhân!

Nhưng ý nghĩ này chỉ dừng lại trong lòng Diệp Phồn thoáng chốc rồi tan biến, bất luận sư phụ hắn có phải tiên nhân hay không, hắn đều phải dốc toàn lực ra tay!

Theo sau tiếng nổ vang rền từ không gian xung quanh, ngón tay do

linh lực thiên địa hóa thành trên không trung liền chỉ về phía Thượng cổ Yêu Thần, một luồng quang ba diệt thế phóng ra từ đầu ngón tay!

Lúc này xung quanh Thượng cổ Yêu Thần tỏa ra hắc vụ càng thêm to lớn, nhanh chóng bao bọc lấy bản thân hắn!

Đồng thời hắc vụ không ngừng cuộn trào, dường như có sinh linh kỳ lạ đang tồn tại bên trong!

Uy lực của một ngón tay chấn động cả trời đất!

Khi luồng quang ba diệt thế đó tiếp xúc với hắc vụ của Thượng cổ Yêu Thần, bên trong hắc vụ lập tức vang lên tiếng nổ kịch liệt!

Đồng thời mây gió giữa đất trời vần vũ, âm phong tàn phá khiến vô số tướng sĩ phía dưới tử vong oan uổng!

Sắc mặt Diệp Phồn ngày càng trầm xuống, đặc biệt là khi quang ba diệt thế cư nhiên bị hắc vụ kia thôn phệ hoàn toàn, trong lòng hắn trỗi dậy một dự cảm bất tường!

"Kẹ kẹ kẹ!" Khắc tiếp theo, từ trong hắc vụ vang lên tiếng cười quái dị, tiếng cười chính là từ Thượng cổ Yêu Thần kia!

"Khí tức tiên nhân quả không giả, chỉ tiếc là quá yếu!

Cho dù bản thể của kẻ đó xuất hiện trước mặt bản thần, bản thần chỉ cần búng tay cũng đủ lấy mạng hắn!" Tiếp đó, tiếng của Thượng cổ Yêu Thần lại truyền ra từ hắc vụ, giọng điệu cực kỳ cuồng vọng!

Theo sự chuyển động trong hắc vụ, bản thể của Thượng cổ Yêu Thần lao ra, hiển lộ với thế gian!

"Tiểu oa nhi, nói cho bản thần biết!

Khí tức tiên nhân này rốt cuộc từ đâu mà có?" Thượng cổ Yêu Thần chất vấn Diệp Phồn, thái độ tràn đầy vẻ tham lam!

Dù vừa rồi Diệp Phồn đã dùng sát chiêu mạnh nhất nhưng trong

mắt Thượng cổ Yêu Thần vẫn không đáng nhắc tới!

Điều hắn thực sự quan tâm là tiên nhân chi khí mà Diệp Phồn thi triển, thứ đó có tác dụng lớn đối với hắn!

Chương 455

Đối diện với sự chất vấn của Thượng cổ Yêu Thần, Diệp Phồn lắc đầu, không nói ra danh hào của sư phụ La Thiên!

Đúng lúc này, trên chiến trường cách Diệp Phồn không xa, một luồng khí tức kinh thiên đột nhiên bùng phát!

Đồng thời luồng khí tức đó cư nhiên dẫn động thiên địa dị tượng, từ trên không trung rơi xuống một trận mưa máu, trong mưa máu ẩn chứa lượng lớn sát lục chi khí tinh huyết!

Sau khi Diệp Phồn khóa chặt người này, hắn phát hiện luồng khí tức đó đến từ Bàng Bác!

Bàng Bác không biết vì cớ gì đang hấp thu lượng lớn huyết tinh chi khí từ chiến trường!

Những huyết tinh chi khí này sinh ra vào khoảnh khắc mỗi tướng sĩ tử vong!

Phía sau Bàng Bác thấp thoáng huyễn hóa ra một đạo hư ảnh màu huyết hồng, chỉ là đạo hư ảnh đó vô cùng mờ nhạt, không nhìn rõ là thứ gì!

Trong mắt Diệp Phồn lộ vẻ kinh ngạc, khí tức của Bàng Bác vẫn đang không ngừng tăng lên, hắn biết rõ trạng thái hiện tại của Bàng Bác, Bàng Bác đang đột phá cảnh giới!

Thượng cổ Yêu Thần tự nhiên cũng chú ý đến Bàng Bác, trong miệng phát ra một tiếng kinh nghi!

"...Huyết mạch Yêu tộc của ta?" Thượng cổ Yêu Thần cảm tri Bàng Bác, một lát sau trong mắt lộ vẻ cuồng hỷ!

"Kẹ kẹ kẹ!

Đúng là tặng cho bản thần một tràng tạo hóa!" Thượng cổ Yêu Thần lại đại cười lần nữa!

"Khí tức Yêu tộc trong cơ thể tiểu oa nhi kia vô cùng nồng đậm, một khi bản thần thôn phệ hấp thu, thương thế trong cơ thể chắc chắn sẽ khôi phục hoàn toàn, không chừng cảnh giới bản thân còn có thể tăng thêm một bậc!" Trong hắc vụ xung quanh Thượng cổ Yêu Thần tức khắc vang lên một trận chấn động kịch liệt!

Chỉ thấy khắc sau, cư nhiên có vô số đầu quái vật hình thù kỳ dị bước ra từ hắc vụ đó!

Diệp Phồn tuy không biết cụ thể chuyện gì xảy ra trong cơ thể Bàng Bác nhưng biết rõ Bàng Bác đang ở thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể bị ngoại giới quấy nhiễu!

Những quái vật dị hình bước ra từ hắc vụ của Thượng cổ Yêu Thần có khí tức quỷ dị, Diệp Phồn căn bản không thể phán đoán được cảnh giới thực sự của chúng!

Theo một cái phất tay của Thượng cổ Yêu Thần, vô số hắc khí hấp thu từ chiến trường phía dưới nhanh chóng tràn vào cơ thể những quái vật đó!

"Bắt lấy thằng nhãi kia cho bản thần!" Thượng cổ Yêu Thần hạ lệnh!

Tiếp đó, những quái vật dị hình kia liên tiếp gào thét, Thượng cổ Yêu Thần đưa tay chỉ về phía Bàng Bác, vô số quái vật liền nhanh chóng lao ra khỏi hắc vụ, mang theo sát khí nhắm thẳng hướng Bàng Bác!

Sắc mặt Diệp Phồn đại biến, thủ đoạn của Thượng cổ Yêu Thần vượt ngoài dự liệu của hắn, lúc này đối mặt với vô số quái vật dị hình, Diệp Phồn cảm thấy có chút tê dại da đầu!

“Thần thông, Thiên Hàng Yêu Linh!” Diệp Phồn một tay chỉ trời, trên không trung lập tức huyễn hóa ra Lang Yêu Huyết Linh!

Lang Yêu Huyết Linh xuất hiện xong liền trực tiếp lao vào cắn xé vô số quái vật kia!

Nhưng số lượng quái vật dị hình thực sự quá nhiều, Lang Yêu Huyết Linh chỉ có thể chặn đứng một phần, phần còn lại vẫn tiếp tục xông về phía Bàng Bác!

“Thần thông, Họa Địa Vi Lao!” Diệp Phồn lại quát lớn một tiếng, một tòa thiên địa lao lung tức thì xuất hiện quanh Bàng Bác!

Trực tiếp bao phủ Bàng Bác vào trong!

Diệp Phồn sở dĩ làm vậy vì biết rõ việc ngăn chặn đám quái vật kia là gần như không thể, nên chỉ có thể tách biệt Bàng Bác với thế giới bên ngoài!

Sau khi thi triển Họa Địa Vi Lao, Diệp Phồn lại đưa áo giáp của mình đến bên cạnh Bàng Bác, bảo vệ Bàng Bác đang trong quá trình đột phá!

Vô số quái vật dị hình cho dù đã tiếp cận xung quanh Bàng Bác nhưng vì sự tồn tại của thiên địa lao lung, chúng cư nhiên không thể bước vào trong nửa bước!

“Gần quá nhĩ!

Cánh dám ngăn trở bản thần ra tay?” Thượng cổ Yêu Thần dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Diệp Phồn, trong đồng tử luân chuyển sát khí!

Diệp Phồn thần sắc không đổi, tuy không mở miệng đáp lời nhưng linh lực trong cơ thể đang âm thầm ngưng tụ, chuẩn bị phát động đợt tấn công tiếp theo!

“Đáng chết!” Lời của Thượng cổ Yêu Thần vừa dứt, toàn bộ thân

hình đột nhiên bước ra khỏi hắc vụ!

Trong nháy mắt, Thượng cổ Yêu Thần đã xuất hiện trước mặt Diệp Phồn, hắn tung ra một quyền, Diệp Phồn né tránh không kịp, bị trúng ngay lồng ngực, văng xa hàng ngàn mét!

Diệp Phồn cưỡng ép ổn định thân hình, đôi mày nhíu chặt, phun ra một ngụm máu tươi, khí thế bản thân tụt dốc thảm hại!

Thượng cổ Yêu Thần chỉ tung ra một quyền đã đánh lui Diệp Phồn, thực lực giữa hai bên cách biệt như trời với đất!

Lúc này lòng Diệp Phồn không khỏi dâng lên một nỗi đắng chát, nếu tu vi có thể đạt tới cảnh giới Đạo Cung đỉnh phong thì sợ gì Thượng cổ Yêu Thần trước mắt!

Nhưng trong lòng Diệp Phồn không có nửa phần sợ hãi!

Trong đầu cũng không nảy sinh một tia ý niệm tháo chạy!

Chết, cũng phải đường đường chính chính chiến tử trên chiến trường!

Diệp Phồn gào thét một tiếng, cưỡng ép ngưng tụ linh lực thiên địa tràn vào nhục thể!

"Thần thông: Dĩ Lực Hám Thiên!" Diệp Phồn tuy sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể nhưng tu vi hiện nay căn bản không thể phát huy được thực lực chân chính của nó, vì vậy La Thiên đã đặc biệt sáng tạo ra một môn thần thông cho Diệp Phồn!

Mục đích là để hấp thu linh lực thiên địa nhiều nhất có thể, dung nhập vào nhục thể, phát huy tối đa uy lực của Hoang Cổ Thánh Thể!

Lúc này cùng với sự tràn vào của linh lực không gian xung quanh, nhục thể Diệp Phồn tăng cường cấp tốc, uy lực nhục thể trong thời gian ngắn cũng nhanh chóng đột phá tới cảnh giới Đạo Cung!

Diệp Phồn thấy Thượng cổ Yêu Thần đang đích thân bay về phía Bàng Bác, lập tức giải phóng toàn bộ tốc độ, tựa như một đạo lưu tinh lao về phía Thượng cổ Yêu Thần!

Chương 456

Chỉ trong vài nhịp thở, Thượng cổ Yêu Thần chú ý thấy khí tức của Diệp Phồn, thần sắc lại thay đổi!

"...Khí tức Hoang Cổ Thánh Thể!" "Ha ha, trời giúp ta, trời giúp ta!" Thượng cổ Yêu Thần liên tiếp đại cười!

"Hôm nay không chỉ để bản thần gặp được hậu bối có khí tức Yêu tộc nồng đậm, mà còn đụng phải một cái Hoang Cổ Thánh Thể khác!

Trên người Hoang Cổ Thánh Thể ẩn chứa càng nhiều bí mật!" Trên mặt Thượng cổ Yêu Thần lộ rõ vẻ tham lam, đối với hắn, đây rõ ràng là một tràng đại tạo hóa mà ông trời ban tặng!

Vì vậy khi Diệp Phồn đang cấp tốc xông tới, Thượng cổ Yêu Thần đưa tay chộp một cái, một luồng đại lực tức khắc xuất hiện trong không gian quanh thân Diệp Phồn!

Luồng đại lực này xâu xé cơ thể Diệp Phồn như muốn phân thây hắn vậy!

May mà sau khi Diệp Phồn dùng thần thông, độ cường hãn của nhục thể đã đột phá cảnh giới Đạo Cung, nên hắn chống lại lực bóp nghẹt của Thượng cổ Yêu Thần, cưỡng ép xông đến trước mặt hắn!

Dồn hết năng lực vào nắm đấm, Diệp Phồn tung một quyền về phía Thượng cổ Yêu Thần!

Thân hình Thượng cổ Yêu Thần lảo đảo, lùi lại vài bước!

Thấy chiêu số có hiệu quả, Diệp Phồn không dừng lại, chịu đựng áp lực khổng lồ của không gian xung quanh, nắm đấm của hắn lại hạ xuống lần nữa, lần sau còn cuồng bạo hơn lần trước!

Thượng cổ Yêu Thần dường như có chút đại ý khinh địch, trong

nhất thời cư nhiên bị Diệp Phồn áp chế!

Chỉ là linh lực trong cơ thể Diệp Phồn suy cho cùng cũng có hạn, khi nắm đấm cuối cùng tung ra, linh lực trong cơ thể đã cạn kiệt!

Thượng cổ Yêu Thần vốn ở thế bị áp chế liền nắm lấy thời cơ phản công, móng vuốt sắc lẹm vồ ra, để lại một vết thương khổng lồ trên ngực Diệp Phồn!

Diệp Phàm không dám dừng lại, miễn cưỡng chống đỡ cơ thể lùi về phía sau, khi cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, trong mắt lộ vẻ kinh tâm động phách!

Vết thương do Thượng cổ Yêu Thần để lại cực sâu, thấp thoáng có thể thấy xương trắng dưới lớp da thịt, lượng lớn máu tươi theo vết thương tuôn ra!

Nếu không kịp thời cứu chữa, tính mạng Diệp Phồn chỉ trong sớm tối!

Thượng cổ Yêu Thần thừa thắng xông lên, mưu đồ nhân lúc này hạ gục Diệp Phồn, chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Diệp Phồn!

Trong mắt Thượng cổ Yêu Thần bùng phát vẻ cuồng hỷ, cười nói: "Kẹ kẹ kẹ!

Hoang Cổ Thánh Thể vạn năm khó gặp, không ngờ hôm nay lại rơi vào tay ta!" Hắn vừa nói vừa đưa tay chộp lấy Diệp Phồn!

Nhưng khi vừa chạm vào thân thể Diệp Phồn, Diệp Phồn vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở bừng mắt, trong đồng tử hiện ra một đạo tinh mang!

Thượng cổ Yêu Thần cảm thấy tình hình không ổn, đột ngột ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện trên không trung đã xuất hiện một ngón tay!

“Thần thông: Tá Thiên Nhất Chỉ!” Diệp Phồn quát lớn một tiếng, Thượng cổ Yêu Thần không kịp phòng bị, một đạo quang ba diệt thế từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh trúng hắn!

Đúng vậy, những gì Diệp Phồn thể hiện vừa rồi đều là để ẩn giấu sát chiêu của mình, nhân lúc Thượng cổ Yêu Thần sơ hở đại ý mới có thể tung ra đòn này!

Không có hắc vụ bảo hộ, Thượng cổ Yêu Thần phun ra một ngụm máu tươi, khí thế bản thân sụt giảm thảm hại!

“Gần quá nhĩ!

Cánh dám lừa gạt bản thần!

Sau khi bắt được ngươi, bản thần nhất định sẽ khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!” Thượng cổ Yêu Thần gào lên một tiếng kinh thiên!

Thượng cổ Yêu Thần tuy thực lực cường hãn nhưng suy cho cùng cũng chỉ là cảnh giới Đạo Cung đỉnh phong, không còn hắc vụ quỷ dị bảo hộ, uy lực của Tá Thiên Nhất Chỉ đủ để khiến hắn bị thương!

Chỉ là lần này Diệp Phồn gần như đã vắt kiệt toàn bộ linh lực trong cơ thể mới miễn cưỡng thi triển được Tá Thiên Nhất Chỉ, lúc này linh lực cạn kiệt, bản thân hắn rơi tự do xuống phía dưới!

Thượng cổ Yêu Thần nhìn Diệp Phồn đang rơi với ánh mắt âm hiểm, trong lòng có chút trì nghi, không biết đây có phải lại là một âm mưu nữa của Diệp Phồn hay không!

“Bắt lấy hắn cho bản thần!” Thượng cổ Yêu Thần chuyển ánh mắt sang đám quái vật dị hình kia, hung ác hạ lệnh!

Đám quái vật đó tức khắc rời khỏi thiên địa lao lung quanh Bàng Bác, nhanh chóng lao tới bắt giữ Diệp Phồn đang rơi xuống!

Ánh mắt Thượng cổ Yêu Thần lại tập trung vào Bàng Bác trong thiên địa lao lung, gương mặt vốn âm trầm càng thêm điên cuồng vài phần!

"Hừ, có hậu bối Yêu tộc này trong tay, việc khôi phục công lực của bản thân chỉ trong sớm tối!" Thượng cổ Yêu Thần tung mình nhảy lên phía trên thiên địa lao lung, sau đó ngưng tụ linh lực thiên địa đưa hai tay ra, giữa hai tay dường như nắm giữ toàn bộ pháp tắc thiên địa vậy!

Hắn muốn trực tiếp xé nát thiên địa lao lung đó!

Phải biết rằng thần thông Họa Địa Vi Lao là do đích thân La Thiên truyền dạy cho Diệp Phồn, quy tắc đại đạo hàm chứa trong đó kiên cố vô cùng, đâu phải một Thượng cổ Yêu Thần suy yếu có thể cưỡng ép phá vỡ!

Sau khi thử xé rách lao lung không thành công, Thượng cổ Yêu Thần hơi nhíu mày, hắn đương nhiên biết Bàng Bác đang làm gì bên trong, một khi để Bàng Bác đột phá thành công, e rằng lúc đó lại phải tốn thêm một phen công phu!

Trong lúc Thượng cổ Yêu Thần còn đang do dự thì bên trong thiên địa lao lung đột nhiên nảy sinh dị biến!

Chỉ thấy quanh thân Bàng Bác đang ngồi xếp bằng bỗng hiện ra lượng lớn bóng hình màu huyết hồng!

Những bóng hình đó toàn bộ đều mang theo khí tức viễn cổ hạo đãng!

Trong mắt Thượng cổ Yêu Thần lại lộ vẻ kinh ngạc, từ những bóng hình đó hắn cảm nhận được một mối nguy hiểm!

"Muốn đột phá, bản thần nhất định không cho ngươi cơ hội!" Lời vừa dứt, hắn đưa tay chộp một cái, một thanh tam xoa kích màu lục

đậm hiện ra trong tay, tỏa ra khí tức tử vong!

"Yêu thuật hình phạt, Cổ Tổ Diệt Thế!" Từ miệng Thượng cổ Yêu Thần phát ra một câu nói khàn đục, chỉ thấy giữa đất trời đột nhiên hiện lên ánh sáng màu lục đậm!

Một đạo thân ảnh màu lục đậm huyễn hóa ra, tay cầm một thanh tam xoa kích có kiểu dáng y hệt thanh trong tay Thượng cổ Yêu Thần!

Chương 457

Thượng cổ Yêu Thần phun ra một ngụm tinh huyết lên tam xoa kích, đạo thân ảnh trên đỉnh đầu hắn không gió tự bay, bước ra một bước, tới không gian phía trên thiên địa lao lung!

Sau đó đạo thân ảnh đó cầm tam xoa kích, thuận thế chém xuống thiên địa lao lung, tức khắc tạo ra một thế trận kinh thiên!

Lúc này trên độ cao vạn trượng, thần sắc La Thiên khẽ biến!

Đối với sự tồn tại của Thượng cổ Yêu Thần kia, La Thiên không hề cảm thấy bất ngờ, khi Lôi Mông Đệ xuất hiện trong tầm mắt, hắn đã nhận ra trong cơ thể Lôi Mông Đệ có một luồng khí tức tà ác!

Dù vậy, La Thiên vẫn không hề can thiệp vào trận chiến, Diệp Phồn và Bàng Bác tuy là đồ đệ của hắn, nhưng hoa trong nhà kính không chịu nổi phong ba bão táp!

Đây cũng là khảo nghiệm mà La Thiên dành cho hai người, Họa Địa Vi Lao là thần thông do chính hắn truyền dạy, ở cảnh giới Đạo Cung thì gần như không ai phá nổi!

Nhưng khi thấy Thượng cổ Yêu Thần triệu hoán ra một luồng sức mạnh viễn cổ, La Thiên cuối cùng không nhịn được mà ra tay!

Dù sao một vị thần thông cũng không phải là thứ mà Bàng Bác và Diệp Phồn có thể địch lại.

Đặc biệt là khi Bàng Bác đang ở thời khắc mấu chốt của đột phá, nếu lúc này bị gián đoạn, chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng khó khôi phục cho con đường tu đạo sau này!

Tiếng nổ vang rền phía trên thiên địa lao lung vừa rồi, thực chất là do La Thiên hóa ra!

Trước mặt La Thiên giờ đây xuất hiện một đạo thân ảnh màu lục đậm!

Đó chính là hư ảnh mà Thượng cổ Yêu Thần đã triệu hoán lúc trước!

La Thiên nhìn đạo hư ảnh trước mặt, đưa ngón tay điểm vào mi tâm nó, đạo thân ảnh vốn hư ảo dần trở nên rõ nét hơn vài phần, trong mắt hiện lên thần sắc!

Một lát sau, đạo hư ảnh đó có động tĩnh, trong đôi mắt hiện lên vẻ mê mang!

"Đây... là đâu?" Đạo hư ảnh đó cảm thấy mọi thứ xung quanh cực kỳ xa lạ, đặc biệt là khi ánh mắt nó chú ý đến La Thiên, càng cảm thấy một nỗi hoàng khủng từ tận đáy lòng!

Ánh mắt La Thiên bình tĩnh, không hề có lấy một chút dao động!

"Ngươi đã chết rồi, hậu bối của ngươi triệu hoán ngươi ra." La Thiên nhạt giọng giải thích.

"Chết rồi?

Hậu bối?" Nghe thấy từ đó, trong mắt đạo hư ảnh tức khắc hiện lên vẻ kinh ngạc!

Sau vài nhịp thở, thần sắc trong mắt nó lại thay đổi, trở nên vô cùng kiên định!

"Không, lão phu chưa chết, lão phu không có hậu bối!" Tiếp đó, từ cơ thể đạo hư ảnh tỏa ra một luồng khí tức khổng lồ vô cùng!

La Thiên hơi liếc nhìn, phát hiện khí tức hiện tại của đạo hư ảnh dường như đã lờ mờ đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Nhưng khi khí tức của nó càng lúc càng lớn, La Thiên phất tay một cái, một luồng hư vô chi hỏa tức khắc huyễn hóa ra quanh thân nó!

Đạo hư ảnh đại hãi, cảm nhận được đe dọa tử vong từ luồng lửa đó!

"Dám loạn động, chết!" La Thiên vô cảm đe dọa, đừng nói đạo hư ảnh này đã chết vô số kỷ nguyên, dù có còn sống và bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên thì vẫn không phải là đối thủ của hắn!

"Dám hỏi các hạ là ai?

Lão phu vì sao lại xuất hiện ở đây?" Sau khi bình tĩnh lại, đạo hư ảnh lại hỏi, trong mắt lộ vẻ mê mang lần nữa.

"Ta là La Thiên, ngươi đã chết!

Hậu bối của ngươi đã triệu hoán ngươi ra!" La Thiên đành phải giải thích lại, hắn biết đạo hư ảnh trước mắt không phải là linh hồn thể hoàn chỉnh, chỉ là một đạo ý chí tàn lưu mà thôi.

"Lão phu chết rồi?" Khi lại nghe thấy lời xác nhận từ La Thiên, nó không còn nổi giận nữa mà cúi đầu nhìn bản thân.

Im lặng một lát, đạo hư ảnh khẽ lẩm bẩm: "Thời gian trôi qua bốn vạn tám ngàn năm, lão phu... chết rồi sao." Cùng với tiếng thở dài, không gian quanh nó dần hiện lên lượng lớn tử khí, mang theo một nỗi bi thương nồng đậm!

Một lát sau, thần sắc đạo hư ảnh biến đổi, đồng tử dần chuyển sang màu huyết hồng!

"Không thể nào!

Bản thần không có hậu đại!" Giọng điệu của nó vô cùng kiên định, khi cúi đầu nhìn xuống chiến trường phía dưới, thấy bộ dạng của Thượng cổ Yêu Thần kia, một luồng sát khí tức khắc tỏa ra từ đạo hư ảnh!

"Hóa ra là tên trọc kia!

Thủ đoạn thật thâm hiểm!" Đạo hư ảnh bùng phát cơn thịnh nộ kinh thiên, một luồng uy áp khổng lồ bao trùm xung quanh, nếu không phải đang ở trong kết giới của La Thiên thì chắc chắn đã khiến thế gian chú ý!

Nhìn thấy sự thay đổi của đạo hư ảnh, La Thiên thần sắc như thường, trong lòng đã đoán được vài phần!

"Tại hạ gánh vác huyết hải thâm thù, tiền bối có thể tha cho tại hạ một con đường?" Đột nhiên khi đạo hư ảnh lên tiếng lần nữa, nó cư nhiên trực tiếp quỳ xuống giữa không trung trước mặt La Thiên!

La Thiên nhìn nó với ánh mắt đánh giá, hắn không biết danh tính thực sự của đạo hư ảnh này và cũng không có hứng thú tìm hiểu, chỉ là đôi bên không oán không thù, hắn không có lý do gì để trấn áp nó.

La Thiên phất tay, một luồng đại lực trực tiếp đỡ đạo hư ảnh dậy.

"Đa tạ đại ân của tiền bối!

Nếu có ngày sau, tại hạ tất xả thân báo đáp!" Đạo hư ảnh lại chắp tay bái La Thiên một lần nữa, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích!

Chương 458

La Thiên gật đầu, sau đó đưa tay chỉ lên trời, kết giới hình thành xung quanh trực tiếp vỡ tan.

Sau khi kết giới tan biến, thân hình La Thiên biến mất không thấy đâu, ánh mắt đạo hư ảnh tập trung vào Thượng cổ Yêu Thần phía dưới!

"Gần quá nghiệt súc!

Cánh dám lấy danh nghĩa của bản thần mà đi lại trên thế gian, hôm nay bản thần nhất định sẽ tự tay tiêu diệt ngươi!" Đạo hư ảnh lẩm bẩm, bản thân hóa thành một đạo lưu tinh, từ độ cao vạn trượng cấp tốc rơi xuống!

Lúc này trên chiến trường phía dưới, sát chiêu mà Thượng cổ Yêu Thần thi triển không biết vì cớ gì đột nhiên biến mất, vì vậy hắn chỉ đành cầm tam xoa kích tấn công mãnh liệt vào thiên địa lao lung!

Bên trong lao lung, một đạo thân ảnh màu huyết hồng đang ngồi xếp bằng, đồng thời tỏa ra năng lượng thuộc về cảnh giới Đạo Cung!

Bàng Bác sở dĩ đột nhiên thăng cấp đột phá trên chiến trường chính là vì trước đó La Thiên đã hạ xuống một đạo ấn ký, đạo ấn ký đó đã kích thích huyết mạch Yêu Thần trong cơ thể Bàng Bác!

Cũng vì vậy mà một luồng dao động triệu hoán viễn cổ phát ra từ trong người Bàng Bác, vốn dĩ việc đột phá cảnh giới Đạo Cung là một quá trình cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể nổ xác mà chết!

May mà lần thăng cấp này của Bàng Bác được hoàn thành dưới sự hộ trì của La Thiên, tuy La Thiên không trực tiếp ra tay nhưng toàn bộ

quá trình đều nằm trong sự kiểm soát của hắn!

Đến lúc này, toàn bộ linh lực của Bàng Bác đã hoàn thành chuyển hóa, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là có thể bước vào cảnh giới Đạo Cung!

Diệp Phồn trước đó trọng thương rơi xuống, bị vô số quái vật dị hình truy sát, khi rơi xuống chiến trường nơi hai liên minh đang giao tranh, vô số tướng sĩ An Lạc đã liều chết bảo vệ Diệp Phồn để chống lại đám quái vật trên trời!

Những người Mỹ Châu kia cũng vì biến dị xảy ra trên người Lôi Mông Đệ mà nhanh chóng nhận ra có chuyện chẳng lành, trong thời gian ngắn đã ngừng chiến với Liên minh An Lạc, nhất trí đối phó với đám quái vật dị hình!

Thượng cổ Yêu Thần nhìn thiên địa lao lung trước mặt, ánh mắt đầy vẻ u ám!

Hắn thực sự không hiểu nổi, thằng nhãi Hoang Cổ Thánh Thể kia chỉ là một tu sĩ Đạo Cung, vì sao thủ đoạn thi triển ra lại có sức mạnh cường hãn như vậy?

Hiện tại tuy chưa khôi phục thực lực đỉnh phong nhưng hắn cũng có tu vi Đạo Cung đỉnh phong, tấn công nửa ngày trời mà không thể lay chuyển được thiên địa lao lung!

Nhanh chóng, Thượng cổ Yêu Thần dời mắt khỏi Bàng Bác, mặc kệ thằng nhãi trong lao lung có đột phá thành công hay không, chỉ cần nó bước ra ngoài, hắn vẫn có nắm chắc giết chết được!

Vì vậy hắn quyết định giết Diệp Phồn trước, một luồng linh lực khổng lồ tràn vào thanh tam xoa kích, tỏa ra ánh sáng xanh u tối!

Thượng cổ Yêu Thần khóa chặt khí tức của Diệp Phồn, trong mắt xẹt qua một đạo hàn mang!

Diệp Phồn được một nhóm tướng sĩ An Lạc hộ vệ ở trung tâm, nhưng cảnh giới của những chiến sĩ này chỉ có tu vi Luân Hải, căn bản không đủ để chống lại sát chiêu của Thượng cổ Yêu Thần!

Vì vậy khắc sau khi năng lượng trong tam xoa kích đã đạt tới mức cực đại, Thượng cổ Yêu Thần phóng nó về phía Diệp Phồn!

Tam xoa kích đi tới đâu, sinh linh tới đó đều bị hủy diệt, bất luận là người Mỹ Châu hay An Lạc, không có sức mạnh nào có thể chống đỡ được uy lực của nó!

Chỉ trong vài nhịp thở, tam xoa kích đã cách Diệp Phồn không tới ngàn trượng!

Các tướng sĩ An Lạc đang bảo vệ Diệp Phồn thấy vậy, trong mắt đều lộ ra tử chí, ai nấy đều bộc phát sức mạnh cường hãn nhất của mình để chặn đường tiến của tam xoa kích!

Chỉ tiếc là sức mạnh của họ chẳng khác nào châu chấu đá xe, căn bản không thể so sánh với sức mạnh hủy diệt của tam xoa kích!

Khi cơ thể những tướng sĩ đó tiếp xúc với tam xoa kích, nó gần như không có bất kỳ sự dừng lại nào, trực tiếp xuyên qua tất cả kẻ thù chắn đường!

Tiếp đó tam xoa kích đã lao đến trước mặt Diệp Phồn không đầy mười trượng.

Nhưng đúng lúc gương mặt Thượng cổ Yêu Thần lộ vẻ đắc ý, tưởng rằng Diệp Phồn chắc chắn phải chết thì thanh tam xoa kích đó đột nhiên dừng khựng lại giữa không trung, không thể tiến thêm nửa phân!

Thần sắc Thượng cổ Yêu Thần đại biến, lập tức nhìn lên trời!

Cảm tri được một tồn tại cường đại đang tiến xuống phía dưới!

“Giết cho ta!” Thượng cổ Yêu Thần quát lớn một tiếng, tay phóng ra một luồng sáng, tam xoa kích rung lên bần bật, không gian xung quanh vang lên tiếng nổ!

“Không thể nào!

Mau giết hắn cho bản thần!” Ngay lúc này, Thượng cổ Yêu Thần phát hiện dường như mình đã mất liên lạc với thanh tam xoa kích, không thể thao túng nó để giết Diệp Phồn!

Một luồng hàn khí tràn ngập trên lông mày Thượng cổ Yêu Thần, hắn lao nhanh về phía Diệp Phồn, không thao túng được tam xoa kích thì cũng phải xé nát Diệp Phồn!

Nhưng đúng lúc Thượng cổ Yêu Thần vừa động thân thì một đạo thanh âm như sấm sét nổ vang, không chút dự báo từ trên trời giáng xuống!

“Gần quá nghiệt súc!

Trước mặt bản tôn mà dám phóng tứ!” Một đạo thân ảnh màu lục đậm tức khắc xuất hiện giữa đất trời!

Chỉ thấy đạo thân ảnh đó cao chọc trời, ước chừng trăm trượng!

Đạo thân ảnh lục đậm có thân hình vạm vỡ, lúc này càng trở nên ngưng thực, lộ ra một gương mặt cương nghị, cả người toát lên vẻ uy nghiêm không cần giận dữ!

Khi Thượng cổ Yêu Thần nhìn thấy đạo thân ảnh đó, trong mắt tức khắc hiện lên vẻ kinh hãi tột độ!

“Cổ Tổ!” Thượng cổ Yêu Thần thất thanh kêu lên, khí thế bản thân lập tức héo úa, thân hình không khống chế được mà run rẩy!

“Nghiệt chướng!

Ngươi chỉ là đồ phế thải do tên hòa thượng giả dối kia tạo ra!

Có tư cách gì mà dám tự xưng là hậu đại của bản tôn?!" Đạo thân ảnh lục đậm nói lời không chút lưu tình, dường như cực kỳ khinh bỉ Thượng cổ Yêu Thần kia!

Tiếp đó đạo thân ảnh đưa một ngón tay ra, một đạo ánh sáng xanh điểm vào mi tâm Thượng cổ Yêu Thần, trong mắt hắn tức khắc hiện ra vẻ mê mang!

Chương 459

"Tên trọc kia vì để che mắt thiên đạo nên mới tạo ra hạng bẩn thỉu nhơ nhuốc các ngươi!

Hôm nay bản tôn, lấy danh nghĩa Thượng cổ Yêu Tôn, sẽ khiến ngươi hình thần câu diệt, phong ấn vào lục đạo luân hồi để giữ gìn sự thuần khiết cho huyết mạch Yêu tộc!" Lời vừa dứt, đạo thân ảnh lục đậm đưa tay phải chộp lấy thanh tam xoa kích trước mặt Diệp Phồn!

Thanh tam xoa kích đang đứng im đột nhiên lao nhanh về phía đạo thân ảnh, rơi vào tay nó!

"Tuế nguyệt vô tận đã trôi qua, để thanh kích này rơi vào tay hạng bẩn thỉu các ngươi, thực là sỉ nhục của bản tôn!" Tam xoa kích tức khắc tỏa ra ánh sáng chói mắt, đạo thân ảnh lục đậm lại càng thêm ngưng thực vài phần!

Khắc sau đạo thân ảnh lục đậm cầm tam xoa kích, lao nhanh về phía Thượng cổ Yêu Thần!

Cảnh tượng này lọt vào mắt Diệp Phồn phía dưới, một nỗi chấn động nồng đậm hiện lên trong đồng tử hắn!

Từ đạo thân ảnh lục đậm đó, hắn cảm nhận được một luồng tu vi dao động cực kỳ cường hãn, Diệp Phồn khẳng định cảnh giới của người này chắc chắn vượt xa cảnh giới Đạo Cung!

"Chỉ không biết người này so với sư phụ thì thế nào..." Diệp Phồn lẩm bẩm.

Chưa bao giờ thấy La Thiên dốc toàn lực ra tay, vì vậy sức mạnh mà đạo thân ảnh lục đậm bộc phát gần như là người mạnh nhất mà Diệp Phồn từng thấy!

Lúc này, Thượng cổ Yêu Thần đang đứng ngây ra tại chỗ với vẻ mặt ngơ ngác, nhìn thấy đạo thân ảnh lục đậm lao tới, trong mắt lại trỗi dậy một nỗi điên cuồng tột độ!

Khí tức tỏa ra khắp thân thể hắn đã có sự thay đổi, dường như khác hẳn lúc trước!

"Năm đó kẻ giết ngươi không phải là bản thần!

Không phải bản thần!" Thượng cổ Yêu Thần liên tiếp gào thét, bộ dạng đã gần như điên loạn!

Nhưng đạo thân ảnh lục đậm không hề để tâm, sát ý trong mắt cực kỳ nồng đậm, trong chớp mắt đã cầm tam xoa kích xuất hiện trên đỉnh đầu Thượng cổ Yêu Thần!

Thượng cổ Yêu Thần kia dù điên loạn nhưng lúc này trong đầu vẫn nảy sinh ý định bỏ chạy, chỉ tiếc là không kịp hành động, bàn tay lớn của đạo thân ảnh lục đậm chộp một cái, Thượng cổ Yêu Thần liền bị cấm cố chết tại chỗ!

"Cổ Tổ khai ân!

Tha cho ta một mạng!" Thượng cổ Yêu Thần vang lên tiếng kêu cầu xin thảm thiết.

Đạo thân ảnh lục đậm cũng có chút trì nghi thoáng chốc, nhưng nhanh chóng một vẻ lạnh lùng bao trùm mi tâm, vung tam xoa kích không chút do dự chém xuống!

Vài nhịp thở sau, đầu của Thượng cổ Yêu Thần đứt lìa, âm thanh im bặt, trong đồng tử vẫn còn đọng lại vẻ kinh hãi và khủng hoảng!

Diệp Phồn lại một lần nữa chấn động tâm can!

Giao đấu với Thượng cổ Yêu Thần bấy lâu, hắn hoàn toàn bị đối phương áp chế, kết quả đạo thân ảnh lục đậm này gần như chẳng tốn

chút sức lực nào đã chém chết được hắn!

Sau khi khí tức của Thượng cổ Yêu Thần đoạn tuyệt, đạo thân ảnh lục đậm dường như vẫn chưa nguôi giận, lập tức phóng ra một luồng hỏa diễm màu xanh lục về phía xác hắn!

Ngọn lửa xanh bao quanh cái xác, thiêu đốt dữ dội!

Đồng thời một luồng âm phong từ trong cơ thể xác chết tỏa ra!

Nhưng khi âm phong tiếp xúc với ngọn lửa xanh, bên trong vang lên vô số tiếng gào khóc thê lương!

Tình hình như vậy kéo dài hàng chục nhịp thở, cái xác mới bị thiêu rụi hoàn toàn, từ đó Thượng cổ Yêu Thần thực sự vẫn lạc, không còn khả năng phục sinh nữa!

Đồng thời âm phong tràn ngập trên chiến trường phía dưới cũng tan biến theo, vô số quái vật dị hình cũng trong khoảnh khắc hóa thành cát bụi!

Diệp Phàm tuy bị thương nặng nhưng vẫn có thể cử động, lúc này lại xuất hiện giữa trung quân hai bên!

"Lôi Mông Đệ cấu kết ngoại tộc, mưu đồ tiêu diệt tu sĩ nhân tộc ta!

Lúc này Lôi Mông Đệ đã rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, đại chiến kết thúc rồi!" Giọng nói của Diệp Phồn truyền khắp chiến trường, vang dội trong lòng mọi người!

Đúng vậy, kẻ chủ mưu thực sự của cuộc chiến này là Lôi Mông Đệ đã chết, chiến tranh cũng nên kết thúc rồi!

Đối với hành động của Lôi Mông Đệ, Diệp Phồn cũng đoán được đại khái, e rằng Lôi Mông Đệ đã bị Thượng cổ Yêu Thần ảnh hưởng tâm trí từ lâu, Thượng cổ Yêu Thần mưu đồ lợi dụng một cuộc đại

chiến kinh thiên động địa để tạo ra vô số thương vong!

Từ đó có thể lợi dụng hắc khí sinh ra từ xác chết để tu phục tổn thương của bản thân, điểm này từ thủ đoạn của Thượng cổ Yêu Thần lúc trước đã có thể thấy rõ!

Ánh mắt Diệp Phồn lạnh lùng quét qua những người Mỹ Châu, lúc này cả hai bên chỉ còn lại chưa đầy vạn người!

Thực tế nếu Diệp Phồn muốn, hắn hoàn toàn có thể đồ sát sạch sẽ những người Mỹ Châu này, nhưng hắn không làm vậy để tránh cho hai liên minh tu chân thực sự nảy sinh thù hận không thể vãn hồi!

Chỉ cần sau đại chiến, đẩy toàn bộ trách nhiệm chiến tranh lên người Lôi Mông Đệ thì quan hệ hai bên vẫn còn cơ hội cứu vãn!

Chỉ trong vài nhịp thở, các tướng sĩ của Liên minh Tu chân Mỹ Châu Thái Bình Dương lần lượt buông vũ khí, cuộc chiến này đến nước này thì không ai muốn tiếp tục nữa!

Trong quân thủ thành Thiên Đấu lập tức vang lên một trận hò reo cuồng nhiệt!

"Tướng quân vạn tuế!

Hạ quốc vạn tuế!" "Tướng quân vạn tuế!

Hạ quốc vạn tuế!" Trong trận chiến này, quân thủ thành Thiên Đấu cũng thương vong thảm trọng, ban đầu gần mười vạn người, giờ chỉ còn chưa đầy vạn người, mười phần không còn một!

Sự thảm liệt của chiến tranh có thể thấy rõ!

Đại chiến kết thúc!

Một tướng lĩnh của Liên minh Mỹ Châu Thái Bình Dương chủ động bước ra, dẫn theo những người Mỹ Châu còn lại rời đi.

Chương 460

Nhưng trước khi vị tướng quân đó rời đi, hắn quay đầu nhìn Diệp Phồn một cái, sự chấn hãi trong lòng không giảm bớt nửa phần!

Hắn thầm thề độc trong lòng, cả đời này sẽ không bao giờ bước chân vào An Lạc thêm một bước nữa!

Nhìn những người Mỹ Châu đi xa, Diệp Phồn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại dời mắt lên đạo thân ảnh lục đậm trên không trung!

Đạo thân ảnh đó đã thu lại thân hình trăm trượng, lúc này trông như người thường, nhưng lại xuất hiện phía trên thiên địa lao lung!

Tâm Diệp Phồn chùng xuống, nhanh chóng lao về phía vị trí của Bàng Bác!

Trải qua một trận đại chiến, quá trình thăng cấp đột phá của Bàng Bác vẫn chưa kết thúc, Diệp Phồn sinh lòng lo lắng, không lẽ đã xảy ra biến cố gì?

Khi xuất hiện trước thiên địa lao lung, ánh mắt của đạo thân ảnh lục đậm cũng tập trung lên người Diệp Phồn!

Diệp Phồn bị ánh mắt đó nhìn tới mức phát khiếp, nhưng vẫn cưỡng ép giữ trấn định, cung kính nói: "Văn bối Diệp Phồn, kiến tiền bối!" "Dám hỏi danh húy của tiền bối?" Đạo thân ảnh lục đậm cười a a một tiếng, trong mắt lộ ra ánh nhìn nhu hòa từ tường.

"Lão phu...

Thượng cổ Yêu Tôn." Nghe thấy danh hiệu Thượng cổ Yêu Tôn, lòng Diệp Phồn tức khắc dậy sóng!

Trong những thần thoại lưu truyền nơi thế gian, thời thượng cổ có

một vị thuộc Yêu tộc mang danh hiệu Yêu Tôn, sở hữu những thủ đoạn thông thiên, cả đời sát phạt vô số!

Diệp Phồn không biết Thượng cổ Yêu Tôn trước mắt có phải là vị trong thần thoại hay không!

Đồng thời hắn cũng lờ mờ nhớ rằng vị Thượng cổ Yêu Tôn đó cuối cùng dường như đã vẫn lạc trong tay phương tây giáo!

"Vị tiểu hữu này, người trong lao lung là bạn của ngươi sao?" Đang lúc Diệp Phồn còn kinh nghi bất định thì Thượng cổ Yêu Tôn đột nhiên lên tiếng, ánh mắt tập trung vào Bàng Bác bên trong!

Diệp Phồn nhanh chóng nhận ra trong ánh mắt Thượng cổ Yêu Tôn có một tia tán thưởng!

"Phải, không sai, người đó là bạn của ta, tên là Bàng Bác!" Diệp Phồn gồng mình trước áp lực để trả lời.

"Tiểu gia hỏa này không tệ, chỉ là hiện tại có chút nguy hiểm." Thượng cổ Yêu Tôn trầm ngâm một lát rồi nói.

"Nguy hiểm!?" Sắc mặt Diệp Phồn đột ngột thay đổi.

Vốn dĩ thời gian đột phá kéo dài của Bàng Bác đã khiến hắn lo lắng, lúc này nghe Thượng cổ Yêu Tôn nói vậy, lòng hắn càng thêm bất an.

"Tiểu gia hỏa này thiên phú trác tuyệt, huyết mạch trong cơ thể giống hệt bản tôn, thậm chí còn vượt xa bản tôn!

Nếu hôm nay vẫn lạc tại đây thì thực sự đáng tiếc!" Thượng cổ Yêu Tôn lắc đầu, trong mắt lộ vẻ di tiếc!

"Xin Yêu Tôn cứu bạn của ta!" Trong lúc hoang mang, Diệp Phồn chỉ đành hướng về Thượng cổ Yêu Tôn cầu cứu.

Nghe vậy, trong mắt Thượng cổ Yêu Tôn lộ vẻ do dự, ngẩng đầu

nhìn lên trời như đang tìm kiếm thứ gì đó!

Thượng cổ Yêu Tôn là lão quái sống lâu năm, tâm trí tự nhiên trác tuyệt.

Khi bị La Thiên tóm lấy trên độ cao vạn trượng và khôi phục tâm thần, hắn đã đoán được vài phần về thân phận của Diệp Phồn và Bàng Bác!

Bất luận thế nào, hai người này chắc chắn có liên quan đến vị tồn tại kia!

Thượng cổ Yêu Tôn thầm đưa ra nhận định, nếu không phải như vậy, hắn thực sự đã có ý định thu Bàng Bác làm đệ tử!

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Bàng Bác, hắn đã cảm tri được huyết mạch Yêu Thần vô cùng nồng đậm, nếu không có gì bất ngờ, sau này chắc chắn sẽ thành đại khí!

Sau một lát do dự, trong mắt Thượng cổ Yêu Tôn lộ ra một vẻ quyết nhiên!

"Ta làm vì tốt cho tiểu gia hỏa này, vị tồn tại kia chắc sẽ không trách tội ta đâu!" Thượng cổ Yêu Tôn thầm nghĩ.

Sau đó hắn cũng không trả lời Diệp Phồn, phất tay một cái về phía Bàng Bác, thiên địa lao lung bao quanh Bàng Bác tức khắc vỡ tan!

Bàng Bác với thân thể đỏ rực như máu hiện ra trước thế gian, nhưng khí tức của hắn vô cùng phiêu phù, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

"Diệp Phồn tiểu hữu, đứa nhỏ này bản tôn mang đi trước, sau này nó sẽ tự tìm đến ngươi, cứ yên tâm!" Lời vừa dứt, Thượng cổ Yêu Tôn bùng phát một luồng khí thế kinh thiên, trực tiếp cuốn lấy Bàng Bác hóa thành một đạo ánh sáng đỏ lao thẳng vào thiên mạc!

Trong chớp mắt đã biến mất không thấy đâu!

Nhìn Thượng cổ Yêu Tôn rời đi, Diệp Phồn gần như không có thời gian phản ứng, khi tỉnh táo lại thì Bàng Bác đã bị đưa đi mất.

Diệp Phồn ngẩng đầu nhìn trời, tuy không cảm nhận được sự tồn tại của Thượng cổ Yêu Tôn nữa nhưng hắn vẫn nhìn lên không trung như đang tìm kiếm điều gì đó.

Bàng Bác lần này bị Thượng cổ Yêu Tôn đưa đi, có lẽ thực sự là vì tốt cho Bàng Bác, đồng thời Diệp Phồn cũng đoán rằng sư phụ đại khái đã biết chuyện này.

Trong sự tin tưởng lẫn hoài nghi, Diệp Phàm chỉ đành tạm không suy nghĩ về chuyện này nữa, thu hồi tầm mắt, tập trung vào chiến trường phía dưới!

Sau khi đại chiến kết thúc, Liên minh Tu chân An Lạc chắc chắn sẽ trải qua một cuộc đại tẩy bài, tầng lớp cao tầng vốn có đã bị Lôi Mông Đệ giết sạch, giờ chỉ còn lại một mình hắn!

Không có gì bất ngờ, Diệp Phồn chắc chắn sẽ được các tướng sĩ An Lạc đẩy lên vị trí đỉnh cao!

"Đại chiến kết thúc!

Đại quân nhanh chóng phản hồi thành Thiên Đấu, chờ lệnh!" Giọng của Diệp Phồn vang khắp bốn phương, gần vạn tướng sĩ còn lại nhanh chóng rút về Thiên Đấu!

Sau đó chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, kết quả trận chiến giữa hai liên minh tu chân đã lan truyền khắp trái cầu!

Mọi người đều biết Liên minh Tu chân An Lạc đã chiến thắng Liên minh Mỹ Châu Thái Bình Dương, đồng thời chiến tích của Diệp Phồn cũng được truyền ra ngoài, thế nhân đều đồn rằng Diệp Phồn đã một mình giết chết hai cường giả cảnh giới Đạo Cung và tự tay tiêu

diệt Lôi Mông Đệ!

Chương 461

Thực tế trong trận đại chiến ngày hôm đó, tướng sĩ hai bên không hề biết đến cuộc chiến trên cao không, vì vậy cuối cùng mọi công lao đều được quy cho một mình Diệp Phồn!

Hai đại liên minh tu chân nhanh chóng tiến hành thanh lọc và sắp xếp lại thế lực.

Liên minh tu chân Mỹ Châu - Thái Bình Dương giải tán, chia tách thành Liên minh tu chân Mỹ Châu và Liên minh tu chân Thái Bình Dương.

Từ đó về sau, họ không còn đủ thực lực để đối kháng với Liên minh tu chân An Lạc nữa.

Tại Liên minh tu chân An Lạc, Diệp Phồn được đẩy lên vị trí cao, trở thành thống soái.

Với sự gia nhập của một lượng lớn nhân tài mới, mọi công tác phục hồi của liên minh được tiến hành một cách bài bản và có trật tự.

Chớp mắt đã vài tháng trôi qua kể từ trận đại chiến đó, trong khoảng thời gian này, Diệp Phồn luôn bế quan, không hề đoái hoài đến những việc vặt vãnh ở thế giới bên ngoài.

Đồng thời, trong lòng hắn sinh ra một luồng dự cảm mơ hồ.

Khi tu luyện, trong não hải của hắn nhiều lần xuất hiện hình ảnh một vùng tinh không bao la, giữa không gian ấy là một cỗ quan tài đồng cổ đang lơ lửng trôi dạt.

Cỗ quan tài đồng đó tỏa ra một khí tức cực kỳ cường hãn, mỗi khi Diệp Phồn muốn tiếp cận, ý thức của hắn lại bị tự động đánh bật ra, căn bản không thể đến gần.

Tình hình này khiến Diệp Phồn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Sau khi bế quan ròng rã sáu tháng, những thương thế mà hắn phải chịu trong trận đại chiến trước đó đã hoàn toàn hồi phục, thực lực bản thân cũng có chút tinh tiến.

Tuy nhiên, do bị hạn chế bởi linh khí mỏng manh giữa trời đất, trong thời gian ngắn Diệp Phồn rất khó có được đột phá lớn.

Sau khi xuất quan, hắn không xuất đầu lộ diện ngay.

Liên minh tu chân An Lạc đã thành lập một Hội đồng Trưởng lão mới, Diệp Phồn bèn giao toàn bộ công việc cho Hội đồng xử lý, còn mình thì lặng lẽ rời khỏi tổng bộ.

Với tư cách là thống soái tối cao của liên minh, không ai dám phản đối quyết định của hắn.

Rời khỏi tổng bộ, Diệp Phồn bắt đầu hành trình du ngoạn thế gian, chuyến đi kéo dài ròng rã hai năm.

Trong hai năm đó, hắn đã đi khắp vùng đất An Lạc, bái phỏng vô số danh sơn đại xuyên, đồng thời cũng chứng kiến vô số tông phái mới trỗi dậy trong thời đại mới.

Mỗi khi gặp người của các tông phái, để tránh xảy ra va chạm, hắn liền giải phóng tu vi Đạo Cung của mình.

Ngay lập tức, những người đó đoán ra thân phận của hắn, bởi lẽ trong toàn bộ Liên minh tu chân An Lạc chỉ có duy nhất một cường giả Đạo Cung, đó chính là thống soái Diệp Phồn.

Tin tức thống soái du ngoạn thế gian cũng nhanh chóng truyền khắp vùng đất An Lạc.

Thêm hai năm nữa trôi qua, Liên minh tu chân An Lạc đã khôi phục nguyên khí, đồng thời xuất hiện một lượng lớn cường giả, thực

lực vươn lên đứng đầu các liên minh tu chân trên thế giới.

Lúc này, dấu chân của Diệp Phồn đã in khắp địa cầu.

Hắn vẫn đang tìm kiếm sự tồn tại của Bàng Bác, nhưng từ sau lần biệt ly trước, đến nay vẫn chưa thấy dấu vết nào liên quan đến Thượng cổ Yêu tôn.

Đồng thời trong bốn năm qua, La Thiên cũng dường như biến mất, không còn xuất hiện bên cạnh Diệp Phồn nữa.

Diệp Phồn bước ra từ một hang băng, ngước mắt nhìn về phía vùng tuyết trắng xóa mà không khỏi thở dài một tiếng.

Trong năm cuối cùng, hắn đã đến Nam Cực và phát hiện một hang băng khổng lồ, tiếc rằng khi đã tìm khắp hang cũng không thấy tung tích của Thượng cổ Yêu tôn. "Giờ cũng đến lúc phải quay về rồi." Diệp Phồn ngoảnh lại nhìn hang băng thêm lần nữa, lắc đầu thở dài.

Sau khi đi khắp địa cầu mà vẫn không gặp được Bàng Bác, hắn có chút nản lòng.

Hai tháng trước, hắn nhận được tin nhắn từ Đổng Nguyệt, nói rằng đám bạn học năm xưa định tổ chức họp lớp tại Thái Sơn, Đổng Nguyệt đặc biệt mời Diệp Phồn tới dự.

Đổng Nguyệt vốn không biết rõ thân phận thật sự của Diệp Phồn, năm đó cô không đi cùng hắn và Bàng Bác tham gia cuộc chiến giữa hai đại liên minh, nên cũng không biết những chuyện xảy ra sau đó.

Thực tế không chỉ Đổng Nguyệt, mà những người quen khác cũng không rõ tung tích của hắn trong mấy năm qua.

Mặc dù mọi người đều biết thống soái của Liên minh tu chân An Lạc tên là Diệp Phồn, nhưng dưới sự che giấu có chủ ý, không ai biết được diện mạo thật sự của vị thống soái này.

Vì thế, ngay cả những người quen biết Diệp Phồn cũng chưa từng liên tưởng hắn với vị thống soái lừng lẫy kia.

Diệp Phồn rời khỏi Nam Cực, hai tháng sau trở về vùng đất An Lạc.

Ngoại trừ Hội đồng Trưởng lão, hắn không đánh động đến bất cứ ai mà một mình xuất hiện tại Thái Sơn.

Vừa tới nơi, hắn lại nhận được tin nhắn của Đổng Nguyệt.

Buổi họp lớp sẽ diễn ra sau hai ngày nữa, phần lớn bạn học đã tới đông đủ, Diệp Phồn xuất hiện vào lúc này là vừa đẹp. "Diệp Phồn, Bàng Bác đâu rồi?" Đổng Nguyệt đón Diệp Phồn tại một nhà ga, khi thấy Bàng Bác không đi cùng, cô không khỏi thắc mắc. "Tớ... tớ cũng không biết nữa." Trong phút chốc, Diệp Phồn có chút ngập ngừng, hắn thực sự không biết trả lời câu hỏi này thế nào. "Cái gã Bàng Bác này!

Cứ dám không trả lời tin nhắn của tớ xem!

Lần sau gặp mặt nhất định tớ sẽ cho cậu ta biết tay!" Đổng Nguyệt hậm hực nói.

Chương 462

Diệp Phồn nhún vai, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Sau đó hai người cùng đi về phía đỉnh núi Thái Sơn, nơi buổi họp lớp được tổ chức, những người khác đã đợi sẵn ở đó. "Diệp Phồn, mấy năm nay cậu đi đâu thế?" "À đúng rồi, hiện giờ cậu đang ở cảnh giới nào?" Suốt dọc đường, Đổng Nguyệt hỏi dồn dập đủ chuyện, có lẽ vì đã vài năm không gặp nên cô tỏ ra vô cùng nhiệt tình. "Tớ cũng chỉ miễn cưỡng tu hành thôi, còn cậu thì sao?

Giờ thế nào rồi?" Diệp Phồn không trả lời trực tiếp, hắn không muốn thu hút sự chú ý trong buổi họp lớp này. "Thời gian trước tớ vừa mới tu thành Mệnh Tuyền, cũng coi như có chút đột phá." Đổng Nguyệt mỉm cười đáp.

Luân Hải có bốn đại cảnh giới: Khổ Hải, Mệnh Tuyền, Thần Kiều, Bỉ Ngạn.

Mỗi lần đột phá một cảnh giới đều tiêu tốn rất nhiều tâm sức.

Đổng Nguyệt có thiên phú khá, tu thành Mệnh Tuyền trong vòng năm sáu năm đã là điều không dễ dàng. "Tớ nghe nói trong số bạn học cũ của chúng ta có không ít người thiên phú cực giai, trong đó vài người dường như đã chạm tới cảnh giới Bỉ Ngạn rồi đấy!" Đổng Nguyệt nhìn Diệp Phồn với vẻ bí hiểm, rồi đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, mắt cô sáng lên. "Diệp Phồn, tớ nhớ cậu có một sư phụ rất lợi hại đúng không?" Người cô nhắc tới chính là La Thiên.

Vài năm trước, Đổng Nguyệt bị Đông Lâm Lão Tổ bắt cóc, Diệp Phồn và Bàng Bác đã ra tay cứu giúp, nếu không có La Thiên xuất hiện vào phút chót thì e là cả ba đã mất mạng tại chỗ. "Sư phụ ta đã vân du tứ phương từ lâu, giờ chẳng biết đang ở đâu nữa." Diệp Phồn không

ngờ Đổng Nguyệt lại nhắc tới chuyện này, hắn bùi ngùi nói. "Vậy sao..." Đổng Nguyệt khẽ đáp, ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Vốn dĩ cô định thông qua Diệp Phồn để gửi lời cảm ơn tới La Thiên vì ơn cứu mạng năm xưa.

Trong lúc trò chuyện, hai người đã lên tới đỉnh Thái Sơn.

Nơi đây xây dựng khá nhiều công trình du lịch, vì thế gian đã thay đổi nên linh lực trên đỉnh núi này đậm đặc hơn hẳn bên ngoài. "Ai đứng ra tổ chức buổi họp lớp này vậy?" Nhìn những công trình quy mô trước mắt, Diệp Phồn mới sực nhớ ra mà hỏi. "Là Phương Đông Thành." Đổng Nguyệt trả lời.

Diệp Phồn gật đầu, gã Phương Đông Thành này cũng là bạn học cùng lớp, gia đình kinh doanh quy mô lớn nên gã cũng được coi là một phú nhị đại.

Không lâu sau khi Diệp Phồn và Đổng Nguyệt xuất hiện trên đỉnh núi, đã có người ra đón họ.

Đó là một cô gái, tóc buộc đuôi ngựa, ăn mặc khá nóng bỏng, Diệp Phồn có chút ấn tượng, hình như cô nàng tên là Đường Nhã. "Đổng Nguyệt, không lẽ cậu đích thân đi đón Diệp Phồn đấy chứ?" Đường Nhã nhìn Diệp Phồn với ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sự soi mói. "Đúng thế, tớ vừa đón cậu ấy ở chân núi lên đây." Đổng Nguyệt mỉm cười gật đầu. "Tớ cứ tưởng là công tử nhà giàu nào cơ, hóa ra lại là..." Đường Nhã cũng chẳng buồn chào hỏi, tiến lên vỗ vai Diệp Phồn khiến hắn có chút ngẩn người.

Đã bốn năm rồi, chưa từng có ai chào hỏi hắn theo cách này, đơn giản vì không ai muốn đắc tội với thống soái Liên minh tu chân An Lạc. "Đã lâu không gặp." Hắn chỉ đành nhún vai đầy bất đắc dĩ. "Thôi được rồi, hai người đừng đứng ngây ra đó nữa, các bạn khác tới hết rồi." Đường Nhã vẫy tay, dẫn Diệp Phồn và Đổng Nguyệt tiến về

phía một tòa hội sở.

Phương Đông Thành quả không hổ danh phú nhị đại, ở nơi đất chật người đông trên đỉnh Thái Sơn này mà gã thuê hẳn một tòa hội sở để tổ chức họp lớp.

Hiện giờ mọi người đều đã là người tu đạo, cách đối nhân xử thế tự nhiên có phần khác xưa, nhưng thói đời bè phái thì vẫn chẳng hề thay đổi.

Mười phút sau, Diệp Phồn bước vào hội sở, mấy chục người đã tụ tập vui vẻ, phần lớn mọi người đều bỏ qua khoảng cách và trò chuyện rôm rả với nhau.

Cảnh tượng này khiến Diệp Phồn vô cùng cảm khái, đã lâu rồi hắn không tham gia những dịp như thế này. "Ồ, chẳng phải Diệp Phồn đây sao?

Bây giờ mới đến à?" Đột nhiên một thanh niên bước tới, tóc chải chuốt, mặc vest lịch lãm, dáng vẻ rất tinh tế. "Đông Thành, đã lâu không gặp." Diệp Phồn nhìn thấy Phương Đông Thành, đứng tại chỗ gật đầu, trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa. "Bàng Bác đâu?

Chỉ có một mình cậu thôi à?

Không phải hai người lúc nào cũng như hình với bóng sao?" Phương Đông Thành buông lời trêu chọc.

Chỉ có điều một câu nói đùa này đã khiến nụ cười trên mặt Diệp Phồn biến mất trong tích tắc, hắn chỉ nhàn nhạt đáp lại: "Cậu ấy có việc, không tới được." Đổng Nguyệt đứng bên cạnh thấy vậy, nhận ra không khí có phần gượng gạo, liền lên tiếng phá vỡ: "Hôm nay là họp lớp, không ai được cãi cọ đâu đấy." Diệp Phồn không có hứng thú gây mâu thuẫn với Phương Đông Thành, địa vị của hai người giờ đã không còn nằm trên cùng một tầng thứ.

Hồi còn đi học, vì Phương Đông Thành cậy gia đình có tiền nên giữa hai người cũng từng có không ít hiềm khích.

Phương Đông Thành cười ha hả, lập tức nói: "Đổng Nguyệt, cậu nói đúng, tôi lúc nào chẳng nể mặt cậu!" Từ thời đại học, Phương Đông Thành đã luôn có ý với Đổng Nguyệt, chỉ là cô chẳng hề để gã vào mắt.

Hiện giờ thấy Đổng Nguyệt và Diệp Phồn đi cùng nhau, trong lòng gã tự nhiên sinh ra sự khó chịu.

Lúc này trời đã sẩm tối, mấy chục bạn học đã vui chơi suốt nửa ngày trời.

Chương 463

Phương Đông Thành thông báo nhà bếp chuẩn bị cơm nước, chưa đầy nửa giờ sau, thức ăn đã được bưng lên bàn, mọi người cùng vào chỗ.

Trên bàn tiệc, Phương Đông Thành nâng ly nhìn về phía đám bạn học: "Các vị, tính ra chúng ta đã tốt nghiệp được mười năm rồi, và đây cũng là lần đầu tiên cả lớp tụ tập đông đủ thế này sau khi ra trường, mọi người cạn ly nào!" Sau khi Phương Đông Thành uống cạn, ánh mắt gã đảo qua mấy chục người bạn học, những người khác liền lên tiếng phụ họa: "Đúng thế, anh Phương đã dẫn đầu rồi, chúng ta không thể kém cạnh được!" "Tối nay mọi người cứ uống thoải mái nhé, coi như ăn mừng ngày chúng ta tái ngộ!" Trong căn phòng rộng lớn, mấy chục con người ồn ào náo nhiệt, bầu không khí vô cùng sôi nổi.

Đổng Nguyệt và Diệp Phồn ngồi cạnh nhau, thu hút không ít sự chú ý của các bạn học xung quanh. "Diệp Phồn, mấy năm nay chẳng nghe thấy tin tức gì về cậu cả, rốt cuộc cậu đã đi đâu thế?" Lúc này, một thanh niên có vẻ mặt lanh lợi nhìn Diệp Phồn hỏi.

Hắn tên là Trương Sâm, biệt danh là "Con Bọ Chét", thời đại học vốn đã không an phận, lại hay giao du với Phương Đông Thành nên quan hệ với Diệp Phồn cũng chẳng ra sao.

Câu hỏi của Trương Sâm lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người. "Mấy năm nay tớ chỉ đi du ngoạn sơn thủy bên ngoài, không màng thế sự thôi." Diệp Phồn mỉm cười đáp.

Hắn không nói dối, suốt bốn năm qua hắn quả thực luôn ở bên ngoài tìm kiếm tung tích của Bàng Bác. "Giờ thế giới tu chân đã mở ra, chẳng lẽ cậu không đi tìm kỳ ngộ thành tiên sao?

Nếu tìm được thì cũng phải chia sẻ cho anh em một tiếng chứ!" Trương Sâm cười lớn nói, lời lẽ mang theo ý khiêu khích rõ rệt, khiến đám người xung quanh cũng cười rộ lên.

Dáng vẻ của Diệp Phồn lúc này trông có phần đơn độc. "Trương Sâm, thức ăn nhiều thế kia mà cũng không bịt được miệng cậu lại à?" Đổng Nguyệt lườm Trương Sâm một cái sắc lẹm. "Đổng Nguyệt, dù gì hồi đó cậu cũng là hoa khôi của lớp chúng ta, sao giờ lại đi giao du với hạng người như Diệp Phồn thế này?" Trương Sâm lời lẽ sắc bén, nhìn Đổng Nguyệt mà không hề khách sáo. "Tớ thấy cậu ngứa đòn rồi đấy!" Đổng Nguyệt đập bàn đứng dậy.

Cô vốn có tính cách nóng nảy, một luồng khí tức thuộc về Mệnh Tuyền lập tức được giải phóng! "Cậu tưởng tôi sợ cậu chắc?!" Trương Sâm nói xong, cũng lập tức giải phóng cảnh giới của mình, cũng là một luồng khí tức Mệnh Tuyền!

Cảnh tượng này khiến mọi người xung quanh kinh ngạc.

Đổng Nguyệt có thiên phú tu luyện tốt là chuyện ai cũng biết, nhưng không ngờ ngay cả Trương Sâm cũng đã tu thành Mệnh Tuyền! "Đổng Nguyệt, tôi nói cho cậu biết, thời đại tu chân hiện nay, kẻ mạnh mới có quyền lên tiếng!" Trương Sâm diễu võ dương oai nhìn Đổng Nguyệt. "Ý cậu là gì?" Đổng Nguyệt nhíu chặt lông mày, nhận ra lời nói của Trương Sâm có ẩn ý, và mục tiêu không phải là mình. "Ý tôi là gì ư?" Trương Sâm cười khẩy, "Diệp Phồn rốt cuộc có phải là đàn ông không vậy?

Có chuyện lại để phụ nữ ra mặt chắn đao cho à!" Đến lúc này, Trương Sâm mới lộ ra ý đồ thật sự, gã vốn dĩ nhắm vào Diệp Phồn.

Diệp Phồn nhìn Trương Sâm với thần thái bình thản, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Những hành động này của Trương Sâm trong mắt hắn giờ đây chỉ

là trò trẻ con. "Muốn đánh thì tớ tiếp!

Sao lại cứ lôi Diệp Phồn vào làm gì?" Đổng Nguyệt vừa nói vừa liếc nhìn Phương Đông Thành, thấy gã vẫn im hơi lặng tiếng nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ giễu cợt!

Rõ ràng Phương Đông Thành và Trương Sâm đã sớm lên kế hoạch nhắm vào Diệp Phồn từ đầu!

Lúc này, ở phía bên kia bàn tiệc có một thanh niên đang ngồi im lặng, đó là Hướng Tử Lâm.

Thời đại học, anh ta là sinh viên ưu tú của lớp, gia đình lại có truyền thống làm chính trị, nên sau khi tốt nghiệp con đường thăng tiến vô cùng thuận lợi.

Ngay cả khi thời đại tu chân bắt đầu, nhà Hướng Tử Lâm vẫn giữ vị thế đáng nể trong Liên minh tu chân An Lạc, cha anh ta là Hướng Chí Hợp, thành viên Hội đồng Trưởng lão của liên minh!

Hướng Tử Lâm nhìn Diệp Phồn đang im lặng, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc đậm nét.

Anh ta cảm thấy bóng dáng của Diệp Phồn vô cùng quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu. "Diệp Phồn, Diệp Phồn, Diệp...

Phồn!" Hướng Tử Lâm nhẩm thầm cái tên đó trong đầu.

Đột nhiên, một ý nghĩ gây chấn động nảy ra, anh ta nhớ lại hình bóng cái thế từng đứng sừng sững trên không trung thành Thiên Đấu vài năm trước! "Chẳng lẽ thực sự là ngài ấy?!" Ý nghĩ này giống như đốm lửa nhỏ nhanh chóng bùng lên trong đầu Hướng Tử Lâm.

Anh ta từng may mắn tận mắt chứng kiến trận đại chiến thảm khốc tại thành Thiên Đấu năm đó, và từ xa đã nhìn thấy bóng dáng thống soái Diệp Phồn của Liên minh An Lạc!

Trùng hợp thay, tên của hai người lại giống hệt nhau, khiến Hướng Tử Lâm không khỏi kinh nghi bất định. "Tôi thấy cô nàng này cần phải được giáo huấn một chút!" Trương Sâm nộ quát một tiếng, sau đó giữa hai tay ngưng tụ một khối quang đoàn, ném thẳng về phía Đổng Nguyệt!

Đổng Nguyệt biến sắc, tay kết ấn định chống đỡ đòn tấn công, nhưng khối quang đoàn đột ngột tăng tốc, ngay cả Diệp Phồn lúc đó cũng không kịp phản ứng!

Đổng Nguyệt bị quang đoàn đánh trúng, văng khỏi ghế và ngã ra sau!

Lúc này, trong mắt Phương Đông Thành loé lên vẻ đắc ý khó nhận ra.

Hôm nay gã không chỉ muốn dạy cho Diệp Phồn một bài học mà còn muốn dằn mặt cả Đổng Nguyệt!

Chương 464

Khi Đổng Nguyệt sắp ngã xuống đất, Diệp Phồn nhanh chóng ra tay, thân hình lóe lên đã xuất hiện phía sau đỡ lấy cô!

Sau khi Đổng Nguyệt đứng vững, ánh mắt Diệp Phồn tập trung vào Trương Sâm, trong mắt ánh lên sự lạnh lẽo!

Cùng lúc đó, Hướng Tử Lâm vô cùng kinh hãi!

Từ người Diệp Phồn lúc này, anh ta lại cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc của vài năm trước!

Chắc chắn rồi! "Ngươi chán sống rồi sao?" Diệp Phồn nhìn chằm chằm Trương Sâm, sắc mặt âm trầm nói. "Thằng nhóc này, mày là cái thá gì?

Định ở đây anh hùng cứu mỹ nhân à?" Trương Sâm nhìn Diệp Phồn đầy khinh miệt, dường như căn bản không coi hắn ra gì. "Hôm nay tao nói cho mày biết, mời mày tham gia họp lớp là đã nể mặt mày lắm rồi, nếu đã cho mặt mà không biết nhận thì đừng trách tao lật mặt không nhận bạn bè!" Trương Sâm vừa dứt lời, một luồng khí thế mạnh mẽ bộc phát từ trong cơ thể.

Mọi người đồng loạt nhíu mày, thực lực Thần Kiều của Trương Sâm trong đám bạn học này đã thuộc hàng top đầu.

Không ngờ gã Trương Sâm lưu manh hồi đi học mà giờ có thể tiến bộ đến mức này.

Sắc mặt Đổng Nguyệt càng khó coi hơn, thiên phú của cô không tồi nhưng không ngờ tốc độ tu luyện của Trương Sâm lại nhanh đến thế! "Diệp Phồn, tao cho mày một cơ hội!" Đột nhiên Trương Sâm ngừng lại một chút, nhìn Diệp Phồn với ánh mắt giễu cợt.

Mọi người nín thở chờ đợi xem gã định nói gì tiếp theo. "Chỉ cần mày quỳ xuống đất cầu xin tao tha thứ, và hứa từ nay về sau không qua lại với Đổng Nguyệt nữa, họa chăng tao sẽ cân nhắc tha cho mày một mạng." Trương Sâm vừa dứt lời, không ít ánh mắt đổ dồn về phía Phương Đông Thành.

Có lẽ màn kịch đang diễn ra đã được hai người họ lên kế hoạch từ sớm. "Phương Đông Thành, đây cũng là ý của cậu sao?" Diệp Phồn nhìn Phương Đông Thành, lạnh lùng hỏi, sắc mặt u ám như nước.

Nghe vậy, khóe miệng Phương Đông Thành khẽ nhếch lên một nụ cười. "Lời Trương Sâm tuy có hơi khó nghe, nhưng phàm là chuyện gì lớn hóa nhỏ, nhỏ hóa không thì vẫn hơn.

Nếu có thể, cậu xin lỗi một tiếng cũng chẳng sao." Phương Đông Thành thản nhiên như thể việc không liên quan đến mình, nhưng lời nói lại nhắm thẳng vào Diệp Phồn.

Trên mặt gã hiện lên vẻ tự tin, dường như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát.

Diệp Phồn khẳng định chắc chắn những gì Trương Sâm làm đều là do Phương Đông Thành chỉ thị, sự cấu kết của hai kẻ này thực sự khiến hắn khinh bỉ.

Lúc này, đa số mọi người có mặt dù trong lòng có chút phẫn nộ nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ im lặng.

Rõ ràng không ai muốn vì một Diệp Phồn mà đắc tội Phương Đông Thành – kẻ nắm giữ nguồn tài nguyên gia tộc dồi dào, con đường tu hành chắc chắn sẽ tiến xa hơn.

Nếu lúc này đắc tội gã, chẳng biết sau này sẽ bị trả thù thế nào.

Nhưng trong số đó vẫn có một ngoại lệ, đó là Hướng Tử Lâm!

Hướng Tử Lâm không để ý đến người khác, từ đầu đến cuối ánh

mắt anh ta chỉ dán chặt vào Diệp Phồn, suy đoán trong đầu càng lúc càng trở nên chân thực!

Gần như có thể khẳng định, người đứng trước mặt chính là thống soái của Liên minh tu chân An Lạc!

Hiện giờ điều anh ta lo lắng không phải là Diệp Phồn có đối phó được Trương Sâm hay không, mà là liệu những kẻ ở đây có chịu nổi cơn thịnh nộ của Diệp Phồn hay không!

Ngày đó anh ta đã tận mắt thấy Diệp Phồn đại sát tứ phương trên chiến trường thành Thiên Đấu, kịch chiến với lũ quái vật không ra người không ra quỷ kia!

Huống hồ giờ đây Diệp Phồn là thống soái, chỉ cần một câu nói của ngài ấy, những kẻ này có thể bốc hơi khỏi thế gian ngay lập tức! "Thằng nhóc, tao cũng nể tình bạn học mới cho mày thời gian lựa chọn, chỉ tiếc là cho cơ hội mà mày không biết dùng!" Sau một hồi chờ đợi, Trương Sâm lộ ra khuôn mặt hung tợn, trên tay gã từ lúc nào đã xuất hiện một cặp đoản đao sắc lẹm!

Diệp Phồn che chắn cho Đổng Nguyệt ở phía sau, không cảm xúc nhìn Trương Sâm chuẩn bị ra tay.

Dù hắn chưa đạt được pháp môn tu hành cảnh giới Đạo Cung, nhưng khoảng cách giữa Luân Hải và Đạo Cung là một trời một vực, chỉ cần hắn ra tay, Trương Sâm tuyệt đối không có đường sống! "Thằng nhóc, chết đi cho tao!" Trương Sâm gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt đoản đao lao tới tấn công mãnh liệt!

Ngay khi gã chuẩn bị ra đòn áp đảo, trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác bất an cực độ.

Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Diệp Phồn đại biến!

Cả căn phòng rung chuyển dữ dội!

Mọi bàn ghế, đồ đạc đều bị hất tung, mọi người ngã nghiêng ngã ngửa!

Động đất sao?

Đa số mọi người đều tự hỏi.

Hiện giờ họ đang ở trên đỉnh Thái Sơn, nếu thực sự xảy ra động đất mạnh, với tu vi cảnh giới Luân Hải thì cầm chắc cái chết!

Chỉ trong vài nhịp thở, độ rung chấn càng lúc càng dữ dội, nhìn từ bên ngoài, cả tòa nhà có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

Chương 465

Diệp Phồn là cường giả duy nhất ở đây đã đột phá cảnh giới Đạo Cung, khi luồng rung chấn mãnh liệt xuất hiện, ánh mắt hắn khóa chặt vào bầu trời tinh tú kia!

Thật kỳ lạ, dường như trên vùng tinh không vô tận ấy, hắn cảm nhận được một luồng khí tức chấn động cực kỳ cường hãn!

Vài năm trước sau khi trận chiến thành Thiên Đấu kết thúc, La Thiên không chọn gặp mặt Diệp Phồn mà trực tiếp rời khỏi địa cầu, bước vào tinh không vô tận để tu luyện.

Khi cảnh giới của hắn đã đạt đến điểm nghẽn từ lâu, trong lòng hắn ẩn hiện một luồng dự cảm rằng ngày đột phá không còn xa nữa!

Đối với hai người Diệp Phồn và Bàng Bác, hắn khá để tâm.

Năm đó khi Thượng cổ Yêu tôn mang Bàng Bác đi, thực tế đã nhận được sự ngầm đồng ý của La Thiên.

Thượng cổ Yêu tôn và Bàng Bác cùng mang huyết mạch Yêu Thần, biết đâu Bàng Bác có thể có được một phen cơ duyên từ chỗ ông ta.

Trong mấy năm qua, dù chưa từng gặp mặt Diệp Phồn nhưng hắn đã sớm phân tách một đạo tâm thần để dõi theo từng hành động của học trò mình.

Sau vài năm lắng đọng, khí tức vốn dĩ phiêu hốt do thực lực tăng vọt của Diệp Phồn đã dần ổn định trở lại, cũng đã chạm tới điểm nghẽn tu luyện của bản thân.

Cho đến khi Diệp Phồn tới Thái Sơn, La Thiên vốn định đợi buổi họp lớp kết thúc sẽ trực tiếp mang hắn đi để truyền thụ tu hành pháp.

Thế nhưng giữa tinh không vô tận, một luồng khí tức quái dị đột nhiên áp sát với tốc độ cực nhanh!

Sau khi khóa chặt luồng khí tức đó, trong mắt La Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc!

Cửu Long Kéo Quan!

Đồng thời trên cỗ quan tài chín rồng kéo đó, La Thiên cảm nhận được một luồng khí tức lạ lẫm mà hắn chưa từng gặp bao giờ. "Hôm nay bất kể là kẻ nào, dám lén lút trước mặt bản tọa, đều phải chết!" Dứt lời, một luồng uy áp hạo hãn bộc phát từ trong cơ thể, tay phải hắn phất tay áo bào hướng về phía trời đất, một luồng ánh sáng như sao băng trăng sáng từ trong hư không vô tận rơi xuống.

Sau đó, đạo sao băng ấy lao thẳng về phía chín con rồng, khi chỉ còn cách tầm một trượng, từ trong cỗ quan tài đồng do chín rồng kéo bỗng bộc phát một luồng chấn động cực mạnh!

Ngay sau đó, một đạo hư ảnh màu trắng hiện ra từ trong quan tài, đạo hư ảnh ấy toàn thân bao phủ trong một tầng sương trắng, tiên quang rực rỡ, chói lòa khiến người ta không thể nhìn rõ diện mạo!

Thật đúng là có phong thái phi tiên! "Kẻ cuồng vọng to gan, dám quấy nhiễu bản đế!" Một giọng nói khàn khàn phát ra từ trong màn sương trắng, chứa đựng sự phẫn nộ kinh thiên cùng sát ý vô tận!

La Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt không đổi! "Kẻ giả thần giả quỷ, xem hôm nay bản tọa có thu phục ngươi không!" Nói đoạn, La Thiên đưa tay phải nhấn xuống cỗ quan tài chín rồng, đạo sao băng đang rơi xuống lập tức hóa thành tinh hỏa hạo hãn, bao vây lấy Cửu Long Kéo Quan!

Ngay lúc đó, từ đạo hư ảnh màu trắng phát ra một tiếng hừ nhẹ!

Pháp tắc hỏa của La Thiên đã cận kề đại viên mãn, dưới ngọn

chân hỏa thiêu rụi vạn vật này, mọi yêu ma quỷ quái đều không có chỗ trốn! "Nghiệt chướng, còn không mau hiện thân!" La Thiên quát lớn một tiếng, không gian xung quanh thân thể hắn lập tức nổi lên một cơn bão, trong cơn bão ẩn chứa vạn thiên sát khí!

Pháp tắc sát lục!

Trong sát na, giữa lông mày La Thiên có những điểm tinh quang lấp lánh, tay phải chộp vào hư không, một thanh trường kiếm hiện ra trong tay!

Sau đó hắn khẽ chỉ về phía Cửu Long Kéo Quan, cơn bão sát lục bao quanh hắn lập tức lao tới tấn công!

Dưới sự công kích đồng thời của hai loại pháp tắc, đạo bóng trắng kia không thể kiên trì thêm được nữa, lập tức lao ra khỏi màn sương trắng!

Nhưng đạo bóng trắng ấy không phải để cầu xin tha thứ, tốc độ của nó cực nhanh, giữa tinh không chỉ còn lại một đạo tàn ảnh!

Trong chớp mắt, bóng trắng mang theo cơn giận ngút trời xuất hiện trước mặt La Thiên!

Chỉ thấy người đó vung tay lên, một chưởng tung ra!

Một chưởng này mang vẻ đẹp lộng lẫy tột cùng, dường như bên trong nuôi dưỡng một đạo thần thai, muốn phi tiên thoát tục!

Tuy mang theo sức mạnh hùng hồn phá tan trời đất nhưng sức mạnh ấy tối đa cũng chỉ ở tầng thứ Đại La, nên La Thiên không hề để tâm, hắn hơi nhướng mày, kẻ trước mắt dường như chỉ là một đạo phân thân?

Ngay sau đó, La Thiên vung trường kiếm trong tay, vô số tinh quang nhanh chóng tràn vào thanh kiếm, một luồng khí tức Hồng Hoang từ thời viễn cổ bộc phát!

Khai Thiên Cửu Thức, phiên bản giản hóa – Trảm Ma Thần!

Một kiếm vung ra, phong vân biến sắc!

Không gian xung quanh vặn vẹo, xuất hiện những dấu hiệu rạn nứt!

Bóng trắng không hề sợ hãi thủ đoạn của La Thiên, đối mặt với sát chiêu từ trên trời rơi xuống, người đó không hề né tránh, mắt lóe lên tia lạnh lẽo, con ngươi lập tức hóa thành màu đen tuyền!

Ngay khi sát chiêu của La Thiên giáng xuống, bóng trắng trở nên cực kỳ điên cuồng, lao thẳng vào đòn đánh đó!

Đột nhiên, trong hư không vô tận vang lên những tiếng nổ chấn động liên hồi, kinh động đến vô số tồn tại trên thế gian, ngay cả các tinh vực khác cũng có cảm ứng!

Tại trung tâm cuộc giao tranh, một hố đen xoáy lốc hình thành, sức mạnh của hai bên quá đỗi to lớn khiến không gian xung quanh vặn vẹo rồi sụp đổ ngay lập tức!

La Thiên lạnh lùng nhìn bóng trắng đầy vết máu trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo, không tiếp tục ra tay.

Trong cuộc va chạm vừa rồi, đạo bóng trắng thực tế không có cơ hội thắng nào, cuối cùng đã chọn cách liều mạng, dẫn đến thảm cảnh trọng thương sắp chết như hiện tại!

Chương 466

"Ta nhất định phải mang đi!" Sau một hồi lâu, từ bóng trắng phát ra một giọng nói bi phẫn, nhưng giọng nói ấy lại vô cùng nhẹ nhàng, là một nữ nhân.

Lời nói của nàng cực kỳ quyết tuyệt, dường như nếu La Thiên không đồng ý, nàng sẽ tiếp tục liều chết với hắn đến cùng!

La Thiên khẽ thở dài, hắn tự nhiên biết người mà bóng trắng nhắc đến là ai, cũng hiểu rõ kẻ đó là ai.

Lúc này hắn ngoảnh nhìn về địa cầu, ánh mắt xuyên qua hư không, khóa chặt bóng hình tĩnh lặng trên đỉnh Thái Sơn!

Tại đỉnh Thái Sơn, sau cơn chấn động kéo dài vài chục nhịp thở, cả tòa nhà sụp đổ ầm ầm.

May thay giờ đã là thời đại tu chân, cộng thêm rung chấn không quá mạnh nên mọi người đều thoát nạn.

Diệp Phồn nhìn kiến trúc sụp đổ xung quanh, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc!

Đây thực sự là thiên tai tự nhiên sao?

Trong lòng hắn vô cùng hoài nghi, ngay khi động đất xảy ra, hắn đã có cảm ứng, dường như giữa hư không vô tận có một trận đại chiến bùng nổ!

Chỉ là với thực lực hiện tại, dù có suy đoán hắn cũng không thể chứng thực! "Khụ khụ, thật là nguy hiểm quá, nếu chúng ta chưa bước vào con đường tu chân thì chỉ một trận động đất này thôi cũng đủ lấy mạng rồi!" Từ đống đổ nát vang lên tiếng của Trương Sâm.

Thấy gã lúc này đầu tóc mặt mũi đầy bụi đất, quần áo lấm lem

bùn đất, trông vô cùng thảm hại!

Diệp Phồn nhìn Trương Sâm, ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng cân nhắc có nên nhân lúc này trừ khử gã luôn không.

Là một cường giả cảnh giới Đạo Cung, trận động đất này chẳng hề hấn gì đối với hắn, lúc nãy hắn cũng đã nhanh chóng bảo vệ được Đổng Nguyệt.

Vì thế cả hai đều bình an vô sự.

Trương Sâm từ đống đổ nát đứng dậy, thấy Diệp Phồn vẫn thản nhiên như không, trong lòng lập tức bốc hỏa, khí tức khóa chặt lấy Diệp Phồn, dường như định ra tay lần nữa! "Cái thằng nhóc này, sao nó lại trông như chẳng có chuyện gì xảy ra thế kia?

Trong khi lão tử lại thảm hại thế này?" Trương Sâm thầm nghĩ, lòng càng thêm căm phẫn.

Nhưng ngay khi gã định ra tay, một giọng nói đột ngột vang lên cắt ngang. "Đủ rồi!" Mọi người nhìn về hướng phát ra giọng nói, hóa ra là Hướng Tử Lâm!

Suốt buổi họp lớp, Hướng Tử Lâm luôn giữ thái độ im lặng, không hề tỏ ra kiêu căng dù có gia thế khủng.

Tất nhiên mọi người không hoàn toàn hiểu rõ về gia đình anh ta, cũng không biết cha anh ta là thành viên Hội đồng Trưởng lão.

Họ chỉ biết cha anh ta là cấp cao trong Liên minh An Lạc.

Lúc này Hướng Tử Lâm lên tiếng, dù Trương Sâm có muôn vàn không cam lòng cũng đành phải nhẫn nhịn dừng tay.

Dù tính tình hung hăng nhưng gã cũng biết có những người mình không thể đắc tội, Phương Đông Thành là một, Hướng Tử Lâm cũng là một! "Trận động đất này xảy ra quá kỳ lạ, với phương tiện dò xét

hiện nay của Liên minh An Lạc, chắc chắn họ có khả năng dự báo trước khi nó xảy ra!

Tại sao Thái Sơn không nhận được bất kỳ tin tức nào?" Hướng Tử Lâm lại trầm giọng nói, trận động đất đột ngột này cũng khiến anh ta thực sự hoang mang, nhưng thấy Trương Sâm định ra tay với Diệp Phồn lần nữa, anh ta buộc phải lên tiếng quát tháo! "Chuyện này tôi đã báo cáo lên Hội đồng Trưởng lão của Liên minh An Lạc, trước khi Hội đồng đưa ra quyết định cuối cùng, không ai được phép rời khỏi đây!" Hướng Tử Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người xung quanh, việc anh ta nói là báo cáo Hội đồng thực chất là báo cho cha mình.

Anh ta không dám đánh cược vào thân phận thật của Diệp Phồn, nên chọn cách giao chuyện rắc rối này cho Hội đồng xử lý! "Nếu anh Hướng đã nói vậy thì chúng ta cứ yên tâm ở lại đây thôi." Phương Đông Thành ở cách đó không xa lên tiếng, gã cũng vừa thoát khỏi đống đổ nát.

Hướng Tử Lâm đã có cách báo cáo lên Hội đồng Trưởng lão thì gã dù thế nào cũng không thể đắc tội được!

Nhưng khi quay sang nhìn Diệp Phồn, trong mắt gã lại hiện lên sát ý! "Cũng nên thấy may mắn vì anh Hướng đã kịp thời lên tiếng, nếu không tôi không dám chắc tên Trương Sâm kia sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đâu!" Phương Đông Thành thong dong nói, lời lẽ đầy ẩn ý đe dọa.

Diệp Phồn vẫn thản nhiên, chẳng thèm để tâm đến lời đe dọa của Phương Đông Thành, trong mắt hắn gã chẳng là cái thá gì.

Điều hắn quan tâm là luồng dự cảm mãnh liệt trong lòng!

Một lần nữa ngước nhìn lên bầu trời, dường như có thứ gì đó đang áp sát với tốc độ cực nhanh!

Tại tổng bộ Liên minh tu chân An Lạc, Hội đồng Trưởng lão.

Hai mươi tư vị trưởng lão ngồi quanh bàn họp, ánh mắt đồng loạt tập trung lên màn hình lớn.

Lúc này sắc mặt ai nấy đều xám xịt, không ít người trong mắt còn hiện lên sát cơ!

Nguyên nhân không gì khác ngoài cảnh tượng trên màn hình chính là đỉnh Thái Sơn!

Mọi ánh mắt đều tập trung vào một thanh niên giữa đống đổ nát! "Lũ dân đen to gan này, dám ra tay với thống soái, chẳng lẽ chúng chán sống rồi sao?" Một vị trưởng lão lớn tuổi đột nhiên đập bàn quát lớn, giọng nói cực kỳ âm trầm, đôi mắt ẩn chứa phong mang như một con dã thú sắp vồ mồi! "Tô Vũ huynh nói đúng, hai kẻ này thật không biết trời cao đất dày, dám lấy hạ phạm thượng, theo ý kiến của lão phu, chi bằng bắt về xử lăng trì!" Ngay lập tức có người đồng tình.

Chương 467

Trong khoảng thời gian ngắn vừa qua, thông qua vệ tinh giám sát, họ đã chứng kiến toàn bộ những gì xảy ra với Diệp Phồn tại buổi họp lớp.

Họ đều là những người trực tiếp tham gia trận chiến thảm liệt trên bầu trời thành Thiên Đấu năm đó, nên vô cùng quen thuộc với hình bóng của Diệp Phồn!

Khoảnh khắc Diệp Phồn xoay chuyển cục diện đã gây chấn động cực lớn đến tâm trí họ, trong mắt họ Diệp Phồn chính là một vị thần thực sự.

Giờ đây có kẻ dám nhắm vào ngài ấy, đó chẳng khác nào đang khiêu khích toàn bộ Liên minh tu chân An Lạc! "Hướng huynh, nếu lão phu không nhìn lầm thì chàng trai trẻ lanh lợi kia chính là con trai huynh đúng không?" Tô Vũ quay sang một vị trưởng lão khác, ánh mắt lộ vẻ khó đoán.

Vị trưởng lão đó chính là Hướng Chí Hợp, cha của Hướng Tử Lâm, một trong hai mươi tư thành viên Hội đồng Trưởng lão! "Đúng thế, tin tức chính là do khuyển tử gửi về, nó không dám chắc chắn về thân phận của thống soái nên mới để Hội đồng chúng ta đưa ra phán đoán." Hướng Chí Hợp gật đầu, trong lòng không khỏi tự hào.

Dù ông không nghĩ Phương Đông Thành và Trương Sâm có thể gây hại cho Diệp Phồn, nhưng việc Hướng Tử Lâm kịp thời lên tiếng chắc chắn đã âm thầm tạo được ấn tượng tốt với thống soái. "Cậu nhóc đó khá lắm, hãy bảo nó đừng làm lộ thân phận, khi cần thiết hãy trực tiếp chém giết hai kẻ kia!" Tô Vũ lộ vẻ tán thưởng.

Ông là Đại trưởng lão của Hội đồng, sau khi Diệp Phồn rời đi, ông

thay mặt quản lý mọi việc. "Đại trưởng lão quá khen!" Hướng Chí Hợp chắp tay bái tạ.

Tô Vũ gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, một vị trưởng lão trong phòng họp đột nhiên biến sắc, dường như vừa nhận được một tin tức mới! "Đại trưởng lão, chuyện không hay rồi, có một vật thể lạ đang tiếp cận Thái Sơn với tốc độ cực nhanh!" Vị trưởng lão đó nói với vẻ mặt cực kỳ nan giải, tin tức nhận được chỉ biết có vật thể lạ chứ không rõ đó là gì. "Tra ngay, lập tức tra rõ cho lão phu!

Nếu thống soái có chuyện gì, Liên minh An Lạc chúng ta sẽ không còn chiến thần nào để chống đỡ nữa!" Tô Vũ nghe vậy thì sắc mặt thay đổi dữ dội, lập tức gầm lên ra lệnh!

Lúc này trên đỉnh Thái Sơn, mặt đất vừa mới yên tĩnh lại đột nhiên rung chuyển dữ dội thêm một lần nữa!

Mọi người kinh hãi tột độ, sắc mặt Diệp Phồn cũng thay đổi liên tục!

Sau khi rung chuyển kéo dài vài chục nhịp thở, mặt đất bỗng nứt toác!

Một tòa ngũ sắc tế đàn hiện ra trước mắt mọi người!

Diệp Phồn nhìn tòa tế đàn ấy, ánh mắt lộ vẻ ngỡ ngàng, tế đàn phát ra những tiếng oanh minh như đang triệu hoán hắn!

Dự cảm trước đó của hắn, lẽ nào là vì tòa ngũ sắc tế đàn này mà sinh ra? "Diệp Phồn, cậu sao thế?" Đổng Nguyệt thấy Diệp Phồn có biểu hiện lạ, trong lòng vô cùng lo lắng.

Trước đó Diệp Phồn đã bảo vệ cô trong trận động đất khiến cô rất cảm động.

Nhưng Diệp Phồn không trả lời, cả người hắn rơi vào một trạng thái kỳ lạ, rồi vô thức bước dần về phía tòa ngũ sắc tế đàn kia! "Diệp Phồn, đừng đi!" Thấy hắn rời khỏi cạnh mình, Đổng Nguyệt cuống cuồng định kéo hắn lại!

Nhưng khi tay cô vừa chạm vào người Diệp Phồn, giống như va phải một tầng bình chướng, cô lập tức bị đánh bật ra!

Những người khác thấy Diệp Phồn bước lên tòa tế đàn thì mặt mày biến đổi không ngừng.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi một chân Diệp Phồn đạp lên tế đàn, từ đó lập tức có một luồng sáng trắng vọt thẳng lên trời!

Xung quanh luồng sáng ấy là năm dải màu sắc kỳ ảo vây quanh!

Khi Diệp Phồn đặt cả hai chân lên tế đàn, cả đất trời nhanh chóng bị bao phủ trong ánh ngũ sắc rực rỡ!

Những tiếng hú hét xé trời phát ra từ trong tế đàn!

Khi Diệp Phồn tỉnh táo lại thì thấy mình đã đứng trên tế đàn, định rời đi nhưng chân không thể cử động được chút nào!

Chỉ trong vài nhịp thở, một đạo sao băng xé toạc màn đêm lao thẳng xuống Thái Sơn!

Mang theo ánh tinh quang rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời!

Trong sao băng vang lên tiếng rồng ngâm chấn động đất trời, Diệp Phồn định thần nhìn kỹ, tâm thần chấn động dữ dội!

Trong đạo sao băng ấy là một cỗ quan tài bằng đồng xanh khổng lồ, và kéo cỗ quan tài đó là chín con rồng vàng!

Chín con rồng vàng tỏa ra uy áp cực kỳ khủng khiếp, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Diệp Phồn nhìn thấy hình dáng thật của rồng!

Vài nhịp thở sau, Cửu Long Kéo Quan xuất hiện trên đỉnh Thái

Sơn, lơ lửng phía trên ngũ sắc tế đàn!

Mọi người đều vô cùng chấn kinh, nhưng chưa kịp phản ứng thì nắp quan tài đột ngột mở ra, một lực hút cực mạnh tỏa ra từ bên trong!

Dù mọi người có cố gắng vùng vẫy cũng bị cỗ quan tài đó hút vào trong nháy mắt!

Còn Diệp Phồn, ngay khoảnh khắc quan tài mở ra, hắn đã biến mất khỏi ngũ sắc tế đàn và xuất hiện bên trong quan tài! "Chuyện gì thế này?" "Rốt cuộc là kẻ nào làm vậy?!" "Vừa nãy tớ thấy cái gì thế?

Chương 468

Là chân rồng sao?" Đến khi mọi người phản ứng lại thì nắp quan tài đã đóng sập, ai nấy đều vô cùng hoảng loạn!

Lúc này, ở bên ngoài, Cửu Long Kéo Quan một lần nữa hóa thành sao băng và biến mất khỏi bầu trời trong nháy mắt!

Giữa tinh không vô tận, La Thiên nhìn bóng trắng trước mặt, ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối. "Đừng tìm người đó nữa." Sau một hồi lâu, La Thiên lắc đầu nói. "Không!" Từ bóng trắng phát ra một giọng nữ vô cùng kiên định, chứa đựng một ý chí không gì lay chuyển nổi! "Đồ đệ của bản tọa, nếu ai dám động vào một sợi tóc, hôm nay sẽ phải chôn thây tại đây!" Mắt La Thiên lạnh lẽo, thần sắc túc sát, toàn thân tỏa ra sát khí thực chất hóa!

Dường như nếu bóng trắng trước mắt dám nói chữ không, hắn sẽ lập tức ra tay hạ sát!

Tâm thần bóng trắng chấn động, nàng không hề nghi ngờ lời nói của người đàn ông vạm vỡ trước mặt, lúc giao thủ vừa rồi, nếu hắn không nương tay thì nàng chắc chắn đã thất bại!

Cả đời tung hoành, dù gặp cường địch hay nhiều lần chiến đấu vượt cấp, nàng vốn kiêu hãnh như trời, dù đối thủ mạnh đến đâu cũng không phục.

Nhưng hôm nay đối diện với La Thiên, trong lòng nàng lại nảy sinh cảm giác bất lực!

Đúng vậy, La Thiên mạnh mẽ vượt xa sự tưởng tượng của nàng! "Tiền bối, người này là huynh trưởng chuyển thế của ta, ta bắt buộc phải..." Đột nhiên đạo bóng trắng ấy, làn sương trắng bao quanh nàng lập tức tan biến, một nữ tử áo trắng khoác trên mình vạn thiên tiên

quang bước ra!

Nữ tử ấy đeo một chiếc mặt nạ quỷ khóc thần sầu, không nhìn rõ diện mạo thật, nhưng vóc dáng yêu kiều, vô cùng xuất chúng.

Tuy dùng mặt nạ quỷ che mặt, nhưng chỉ dựa vào tư thái và khí chất này cũng đủ biết nàng có vẻ đẹp tuyệt thế, độc nhất vô nhị!

Nhưng tâm trí của La Thiên không đặt nơi nàng, ánh mắt hắn hướng về hư không vô tận, cảm nhận được một luồng sức mạnh không hề yếu đang thức tỉnh. "Ngay cả khi là bản thể, bản tọa vẫn có thể cầm sát ngươi trong vòng ba chiêu." Sau đó La Thiên không cảm xúc nói, nữ tử trước mắt chỉ là một đạo phân thân, đó cũng là lý do hắn không trực tiếp oanh sát nàng. "Ta tu đạo cả đời, không cầu gì khác ngoài việc có thể tương phùng với huynh trưởng, nay huynh trưởng trọng nhập luân hồi, ta nguyện trả bất cứ giá nào!" Nữ tử áo trắng nói xong, khí tức trong cơ thể lại bùng phát, mạnh hơn trước rất nhiều, đồng thời quanh thân bao phủ bởi một luồng tử khí nồng đậm.

Thấy vậy, La Thiên không khỏi khẽ thở dài. "Linh hồn trọng nhập luân hồi tuy vạn cổ bất diệt, nhưng ấn ký tiền thế đã sớm bị xóa sạch, bản tọa không cho phép dùng bất cứ thủ đoạn nào để nhồi nhét ký ức của huynh trưởng vào cơ thể hắn!" La Thiên nói xong, lập tức thu hồi ánh mắt, rồi đưa tay chộp vào thiên không!

Ở đó, có một đạo tiên quang đang xé toạc bầu trời rời khỏi địa cầu, chính là Cửu Long Kéo Quan.

La Thiên phất đại thủ, một luồng sáng thất thải bay ra từ quan tài, rồi vượt qua hư không vô tận hiện ra trong tay hắn! "Hoa Hợp Đạo!" Mắt La Thiên lập tức lóe lên tinh quang!

Hoa Hợp Đạo là tạo vật của đất trời, sinh ra từ thuở khai thiên lập địa, bất tử bất diệt, không vào luân hồi, vì thế bản thân nó có công hiệu hoán tỉnh ký ức tiền thế của một người!

La Thiên khẽ động đầu ngón tay, một luồng linh lực rót vào bông hoa, Hoa Hợp Đạo lập tức tỏa ra ánh sáng thất thải rực rỡ!

Trong ánh sáng đó tỏa ra một luồng khí tức sinh ra từ thời Hồng Hoang, khí thế vô cùng bàng bạc, nếu không phải La Thiên cưỡng ép trấn áp, e rằng luồng sức mạnh này đã trực tiếp bùng nổ!

Đồng thời, trong luồng sáng đó, La Thiên cảm nhận được một luồng khí tức bản nguyên của ký ức! "Bản tọa không muốn những thứ này tiếp tục tiếp xúc nữa!" La Thiên nhíu mày, tay phải trực tiếp thọc vào luồng sáng thất thải, lôi luồng bản nguyên ký ức đó ra ngoài!

Nữ tử áo trắng thấy vậy, vung trường kiếm tiếp tục lao vào tấn công La Thiên!

Nhưng La Thiên không thèm đánh trả, trực tiếp ném luồng bản nguyên ký ức đó về phía nàng, sau đó cưỡng ép trấn áp luồng khí tức Hồng Hoang của Hoa Hợp Đạo.

Cách một khoảng hư không vô tận, hắn đưa Hoa Hợp Đạo trở lại Cửu Long Kéo Quan!

Nữ tử áo trắng nhìn luồng bản nguyên ký ức tỏa ánh sáng trắng bạc trong tay, vành mắt lập tức đỏ hoe, cả người đứng ngây ra. "Lời bản tọa nói, từng chữ không hề giả, nếu dám vượt giới, đừng trách bản tọa vô tình!" Dứt lời, La Thiên lập tức tan biến vào hư không, chỉ còn lại nữ tử áo trắng đứng đó thẫn thờ!

Sau một hồi lâu, nữ tử áo trắng tỉnh lại từ dòng hồi ức, nhìn về hướng Cửu Long Kéo Quan đi khuất, ánh mắt lộ vẻ vô cùng luyến tiếc.

Nàng đã đợi hàng chục vạn năm, vì để đợi linh hồn huynh trưởng trọng nhập luân hồi, nhưng khi người đàn ông cường hãn vạm vỡ kia xuất hiện, nàng biết mọi chuyện đã không còn nằm trong tầm kiểm

soát của mình nữa.

Dừng lại một chút, thân hình nàng lóe lên, một lần nữa hóa thành bóng trắng, hòa mình vào màn sương đen và nhanh chóng biến mất vào nơi xa xăm!

Sau khi La Thiên và nữ tử đó rời đi, trong chớp mắt hắn đã đáp xuống Hỏa Tinh, nơi hắn suy diễn ra lộ trình của Cửu Long Kéo Quan!

Ngay khi La Thiên vừa đặt chân xuống Hỏa Tinh, đập vào mắt hắn là một bầu không khí hoang lương, những mảng tường đổ nát hiện ra trước mặt.

La Thiên lộ vẻ suy tư, sau đó giơ đại thủ nhấn xuống đống đổ nát, đột nhiên bên dưới vang lên những tiếng hú xé trời!

Những tiếng hú ấy không phải tiếng người, mà là tiếng của yêu thú!

Ngay sau đó, từ đống đổ nát bùng lên vài luồng khí tức Hồng Hoang, khoảnh khắc tiếp theo, những bóng dáng yêu thú hiện hình!

La Thiên sắc mặt băng lãnh nhìn những bóng dáng đó, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt.

Những con yêu thú xuất hiện trước mặt không phải thực thể, mà chỉ là những linh hồn khiếm khuyết, có lẽ vì La Thiên đột ngột xuất hiện ở đây nên đã đánh thức ý chí phản kháng của chúng! "Kẻ ngoại đạo, mau chóng rời khỏi thánh địa!" Trong đám yêu thú đó, một con yêu thú toàn thân tỏa ra lửa, trông như một con sư tử, lên tiếng nói.

Chương 469

Cùng lúc đó, mười mấy con yêu thú bên cạnh liên tục gầm thét, tiếng vang chấn động trời đất như muốn đuổi La Thiên đi. "Nếu bản tọa không đi thì sao?" La Thiên lạnh lùng nói, sau đó phất tay, phong vân đất trời lập tức đảo lộn!

Pháp tắc Tinh Thần!

Hiện!

Từ trong hư không vô tận, những điểm tinh quang hóa thành sức mạnh tinh thần cuồn cuộn tràn vào cơ thể La Thiên!

Linh lực trên Hỏa Tinh cực kỳ mỏng manh, hoang lương hơn nhiều so với địa cầu, vì thế quy tắc đại đạo giữa đất trời có nhiều kẽ hở!

Lúc này khi La Thiên vận dụng pháp tắc Tinh Thần, các ngôi sao vốn có không thể chống đỡ nổi, ẩn hiện dấu hiệu sụp đổ!

Trong số mười mấy con yêu thú đó, La Thiên phát hiện có vài con thực lực không hề yếu, gần như có thể ngang hàng với Bạch Lê Tử!

Mười mấy con yêu thú thấy vậy, đồng loạt giải phóng khí tức không chút bảo lưu, nhanh chóng bao vây lấy La Thiên! "Kẻ to gan, thánh địa của Phật môn và Đạo giáo mà cũng dám làm loạn sao!" Con sư tử kia lại lên tiếng, đồng thời khiến không gian xung quanh vặn vẹo, rồi nó quấn lấy một ngọn lửa đầy vẻ miệt thị lao về phía La Thiên!

Con sư tử này rõ ràng tinh thông hỏa thuật, La Thiên khẽ liếc mắt, rồi lật tay phải, pháp tắc Hỏa lập tức hiển hiện giữa thế gian!

La Thiên từ lâu đã nắm giữ pháp tắc Hỏa, nên việc dùng sức mạnh

ngọn lửa trước mặt hắn chẳng khác nào mơ giữa ban ngày!

Pháp tắc Hỏa, Cấm Cố!

Khoảnh khắc tiếp theo, phía sau La Thiên ngưng tụ một đạo hỏa diễm đồ đằng khổng lồ, từ đó bốc lên ngọn lửa ngút trời, một luồng khí tức vượt trên cả đại đạo bùng nổ!

Con sư tử đang lao tới thấy vậy, trong mắt lập tức tràn ngập sự kinh hoàng thất thố!

Vốn dĩ con sư tử này có tu vi cao nhất trong đám yêu thú, ngang ngửa với nữ tử áo trắng lúc nãy.

Chỉ tiếc là trước mặt La Thiên, dù có thủ đoạn thông thiên thế nào, hễ cứ dùng đến sức mạnh ngọn lửa là sẽ bị hắn áp chế hoàn toàn!

Nhưng con sư tử đó rõ ràng có linh trí cực cao, nhận thấy mình không phải đối thủ của La Thiên, nó lập tức quay đầu tháo chạy, trở về giữa đám yêu thú!

Mắt La Thiên lộ vẻ giễu cợt, lũ súc sinh này cũng gian xảo thật! "Thần phục hoặc chết, bản tọa cho các ngươi mười nhịp thở để cân nhắc!" Mười mấy con yêu thú này có linh trí rất cao, nếu mang về tặng cho hai đứa đồ đệ làm hộ thân thú thì cũng không tệ.

Ngay khi La Thiên dứt lời, từ mười mấy con yêu thú lập tức tỏa ra một ý chí kháng cự cực kỳ mãnh liệt!

Sau đó, có năm con yêu thú lao ra, trong đó có một con chính là con sư tử vừa tháo chạy lúc nãy.

Năm con yêu thú có hình dáng diện mạo khác nhau, đồng thời mang theo năm thuộc tính hoàn toàn khác biệt!

La Thiên hơi ngạc nhiên, thuộc tính của năm con yêu thú này chính là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ – ngũ hành thuộc tính!

Thậm chí chỉ còn thiếu một chút nữa là năm con yêu thú này có thể ngộ ra được pháp tắc Ngũ Hành!

Năm con yêu thú lần lượt giải phóng sức mạnh thuộc tính, luồng ngũ hành chi lực đó nhanh chóng ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một đạo quang ba ngũ sắc mang theo khí tức diệt thế!

La Thiên khẽ lắc đầu, một lần nữa vung tay phải!

Pháp tắc Ngũ Hành, hắn cũng có!

Khi đạo quang ba diệt thế của năm con yêu thú phóng về phía La Thiên, phía sau hắn lập tức hiện lên năm đạo thông thiên đồ đằng!

Các ký tự cổ xưa trên đồ đằng hiển hiện, tràn ngập sức mạnh ngũ hành pháp tắc thuần khiết.

Năm đạo đồ đằng ngưng tụ dưới chân La Thiên, bao quanh không gian quanh thân hắn!

Một luồng sức mạnh ngũ hành còn cường hãn hơn cả sóng quang diệt thế kia tức khắc gia trì lên người La Thiên!

La Thiên song thủ thành quyền, ngũ hành pháp tắc trong nháy mắt tràn ngập trong đôi nắm đấm, ngay sau đó hắn tung quyền nghênh diện oanh kích về phía sóng quang diệt thế!

Tại nơi giao phong, thiên địa chấn động vang lên một tiếng nổ lớn!

Dưới sức mạnh ngũ hành pháp tắc của La Thiên, luồng sóng quang diệt thế kia hầu như không có bất kỳ sức phản kháng nào, bị hắn trực tiếp oanh toái thành hư vô!

La Thiên không dừng tay, ngay lập tức xuất hiện trước mặt năm đầu yêu thú kia!

Trong mắt năm đầu yêu thú phân biệt lộ rõ vẻ kinh hoàng, không kịp đào tẩu, nắm đấm của La Thiên đã lần lượt rơi xuống thân thể

chúng!

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, năm đầu yêu thú đều bị trọng thương, cảnh giới rơi rụng, khí tức suy sụp nhanh chóng!

Sau đó La Thiên lại ra tay với những yêu thú khác, trong toàn bộ quá trình không có một đầu yêu thú nào may mắn thoát khỏi, tất cả đều mất đi khả năng phản kháng!

Từ khi chứng đạo đến nay, La Thiên cũng không thường diễn luyện ngũ hành pháp tắc, hôm nay coi như dùng dao mổ trâu thử một chút, hoạt động gân cốt, xem như tiêu khiển.

Nếu không, chỉ cần một ý niệm, hắn đã có thể xóa sổ lũ yêu thú này!

"Thần phục hoặc là chết!" Giọng nói băng lãnh của La Thiên truyền ra, cho mười mấy đầu yêu thú trước mặt thêm một cơ hội nữa!

Nếu không phải tình huống bất khả kháng, hắn không tùy ý sát lục sinh linh.

Chương 470

Thân thể mười mấy đầu yêu thú run rẩy, ngũ hành pháp tắc của La Thiên đã để lại ấn tượng cực kỳ khủng bố trong lòng chúng!

Theo sau đầu sư tử dẫn đầu không thể chống đỡ nổi nữa, quỳ rạp trước mặt La Thiên, những yêu thú còn lại cũng lựa chọn thần phục, tất cả mười mấy đầu yêu thú cường đại đồng loạt quỳ lạy trước mặt hắn!

La Thiên hơi gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Khi ánh mắt hắn quét qua đống phế tích kia một lần nữa, thần tình khá đạm định.

Phía dưới phế tích, hắn nhìn thấy một không gian kỳ đặc có mười tám tầng, mỗi tầng đều phong ấn một bộ thân xác yêu thú.

La Thiên lập tức minh ngộ, mười mấy đầu yêu thú trước mặt này vốn là linh hồn bản thể, có lẽ từ sớm đã bị người ta phong ấn trấn áp.

Lúc này mười mấy đầu yêu thú đã quy thuận, La Thiên tự nhiên sẽ xóa bỏ toàn bộ phong ấn đó.

Theo ngón tay chỉ của La Thiên, xiềng xích phong ấn bản thể mười mấy đầu yêu thú kia tức khắc vỡ vụn!

Cảnh giới bản thân mười mấy đầu yêu thú này vô hạn tiếp cận Đại La Kim Tiên, kẻ đã ra tay phong ấn trấn áp khi xưa hẳn phải là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Ánh mắt La Thiên đột nhiên rơi vào một nơi hoang vu hẻo lánh trên Hỏa Tinh!

Nơi đó có hai người dáng vẻ khôi ngô, một người trông vô cùng già nua, người kia thì tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí phương cương.

Khi ánh mắt La Thiên chú thị tới, lão nhân già nua kia như có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hai bên như đang đối thị với nhau.

"Ra đây!" La Thiên khẽ quát một tiếng, sau đó lão nhân già nua kia từ nơi hoang vắng bước ra.

Chưa đầy mười nhịp thở, lão đã xuất hiện trước mặt La Thiên!

"Tử La bái kiến tiền bối!" Lão nhân lộ vẻ cung kính, lời nói thậm chí còn ẩn chứa ý vị cuồng nhiệt.

La Thiên khẽ gật đầu, thực tế hắn và lão nhân này đã gặp mặt từ trước, đây chính là hư ảnh màu lục đậm mà hắn đã gặp ở Trái Đất vài năm trước, Tử La Yêu Tôn!

Tự nhiên, tại nơi hoang vu hẻo lánh lúc trước, bóng dáng trẻ tuổi kia chính là Bàng Bác đã bị Tử La Yêu Tôn mang đi từ Trái Đất!

Chỉ không biết vì sao lại bị Tử La Yêu Tôn đưa tới Hỏa Tinh này!

"Ngươi có biết đồ nhi của bản tọa ở đâu không?" La Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Tử La Yêu Tôn hỏi, lời nói lộ ra một tia sát khí.

"Tử La đã hiểu, Bàng Bác là người thiên phú dị bẩm, thân mang huyết mạch Yêu Thần, một khi huyết mạch hoàn toàn thức tỉnh, tất sẽ thành tựu quả vị Đại Đế." Đối mặt với áp lực cực lớn từ La Thiên, Tử La Yêu Tôn sắc mặt không đổi, thần tình khá đạm nhiên.

La Thiên trầm ngâm giây lát, sau đó nhìn Tử La nói: "Từ hôm nay, ngươi hãy làm hộ đạo giả cho Bàng Bác, việc này có được không?" Trong lòng La Thiên hiểu rất rõ, một khi đã rời khỏi Trái Đất, hắn không thể lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh Diệp Phồn và Bàng Bác, do đó khi đối mặt với những nguy cơ chưa biết, tất phải chuẩn bị trước.

Tử La Yêu Tôn nghe vậy, thân thể không hiểu sao có chút run rẩy, cảm xúc cực kỳ kích động.

“Đa tạ tiền bối ân điển!” Thực tế trong lòng Tử La Yêu Tôn có chút tiếc nuối, lão chân tâm muốn giúp đỡ Bàng Bác, nếu không có La Thiên xuất hiện, lão đã sớm thu Bàng Bác làm đệ tử!

Bàng Bác mang trong mình huyết mạch Yêu Thần, sau này trên con đường tu luyện chỉ cần không có gì bất ngờ, tất nhiên có thể đột phá đến cảnh giới Đại Đế, có thể trở thành hộ đạo giả cho Bàng Bác cũng là việc không tồi.

La Thiên gật đầu, thực lực của Tử La Yêu Tôn không yếu, đã đạt tới cảnh giới Đại Thánh, có lão hộ vệ bên cạnh Bàng Bác, La Thiên cũng có thể yên tâm phần nào.

Sau đó La Thiên nhìn ra ngoài thiên không, Cửu Long Kéo Quan đang cấp tốc lao về phía Hỏa Tinh, ánh mắt hắn thủy chung tập trung lên người Diệp Phồn.

Hai người tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng từ sớm đã định ra danh phận sư đồ, vì vậy trong mắt La Thiên hiện lên vẻ hiền hòa.

“Đồ nhi, con đường tu đạo gian nan vạn hiểm, bản thân cần phải trải qua thiên hình vạn trạng ma nan, nếu cứ ở dưới sự bảo hộ của vi sư thì chung quy khó thành đại khí, con đường này e rằng con phải tự mình đi khám phá thôi!” La Thiên lại nhìn thoáng qua Bàng Bác ở nơi hoang vắng kia, trong mắt cũng lộ ra vẻ từ tường hiền hậu.

Mấy chục nhịp thở sau, La Thiên thu hồi ánh mắt, đưa tay từ trong hư không chộp ra hai đoàn quang cầu, bên trong uẩn hàm tu luyện chi pháp cùng lượng lớn công pháp đạo thuật, để lại cho Diệp Phồn và Bàng Bác truyền thừa!

Tiếp đó, La Thiên lại gieo phong ấn vào trong cơ thể mười mấy đầu yêu thú kia.

Sau khi mười mấy đầu yêu thú có lại thân thể, khí tức của mỗi con

đều tăng vọt, nhưng đối mặt với phong ấn của La Thiên, chúng vẫn lực bất tòng tâm.

"Từ nay về sau, khi rời khỏi nơi này, hãy hộ vệ Diệp Phồn và Bàng Bác.

Đợi đến ngày hai người họ tu thành đại đạo, các ngươi cũng có thể theo đó mà tu thành chính quả!" Giọng nói của La Thiên vang vọng trong não hải mười mấy đầu yêu thú.

Bản thân chúng đều sở hữu linh trí cực cao, tự nhiên hiểu được hàm ý của La Thiên.

Đặc biệt là lời hứa về việc tu thành chính quả, thành tiên, đối với chúng có sức cám dỗ cực đại!

Sau đó La Thiên lại nhìn Diệp Phồn và Bàng Bác một lần nữa, hắn buộc phải rời đi, cần phải đến tinh vực nơi nữ tử mặc áo trắng kia ở để tìm kiếm phương pháp đột phá, nhanh chóng tu hành đến viên mãn!

Chỉ thấy thân thể La Thiên tỏa ra một đạo quang mang, sau đó hóa thành những điểm tinh quang, tiêu tán vào hư vô!

Để lại Tử La Yêu Tôn cùng mười mấy đầu yêu thú.

Tử La Yêu Tôn nhìn mười mấy đầu yêu thú trước mặt, cảm thấy da đầu có chút tê dại, phải biết rằng trong mười mấy đầu yêu thú này có vài vị khí tức không kém lão là bao!

"Bái kiến chư vị!" Lão phu chắp tay bái mười mấy đầu yêu thú một cái, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi nơi này, quay trở lại nơi hoang vu hẻo lánh kia.

Mười mấy đầu yêu thú truyền ra tiếng gầm nhẹ để đáp lại Tử La Yêu Tôn, hiện tại đã chọn thần phục La Thiên, tự nhiên chúng và Tử La Yêu Tôn đều là người dưới trướng của hắn.

Khi Tử La Yêu Tôn rời khỏi tầm mắt, mười mấy đầu yêu thú cũng quay về vị trí dưới đống phế tích, tĩnh tĩnh chờ đợi Diệp Phồn!

Hai đoàn quang cầu mà La Thiên để lại cũng theo đó ẩn nấp trong phế tích!

Chương 471

Diệp Phồn và những người khác ở trong quan tài đã hơn nửa ngày trời, tất cả mọi người đều cưỡng ép giữ bình tĩnh, đa số đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng trong lòng Diệp Phồn đã có suy đoán!

Trong khoảng năm sáu canh giờ qua, bên trong quan tài liên tục truyền đến những chấn động kịch liệt, khi chấn động dừng lại, nắp quan tài tự động mở ra!

Hiện ra trước mặt Diệp Phồn và mọi người là một vùng phế tích hoang lương vô cùng!

Trên vùng phế tích này đầy những mảnh tường vỡ nát, đồng thời Diệp Phồn nhìn thấy một vài tấm biển giữa đống đổ nát đó.

Trong đó có một tấm biển cực kỳ bắt mắt, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng chú thị vào nó: Đại Lôi Âm Tự!

"Lẽ nào đây là Đại Lôi Âm Tự trong truyền thuyết?" Đổng Nguyệt đứng bên cạnh Diệp Phồn không kìm được lên tiếng hỏi.

"Hai năm trước Liên minh Tu chân đã xác thực sự tồn tại của thần thoại thượng cổ, e rằng nơi này chính là nơi tọa lạc của Tây Thiên giới năm xưa." Phương Đông Thành ở cách đó không xa lúc này lộ ra vẻ cảm khái.

Trước đó trong quan tài, hắn và Diệp Phồn không xảy ra bất kỳ xung đột nào, nhưng đó là vì sự việc xảy ra quá đột ngột, không ai dự liệu được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Lúc này Cửu Long Kéo Quan đã mở, mọi người đặt chân xuống mặt đất, tâm tư của Phương Đông Thành tự nhiên lại rục rịch.

Kỷ nguyên tu chân khai mở đã vài năm, tư duy và tầm mắt con người sớm đã không còn cục hạn trên Trái Đất nữa.

Theo chân các đại liên minh tu chân thám hiểm các hành tinh bên ngoài, người ta phát hiện ra trên rất nhiều hành tinh đều tồn tại các di tích thượng cổ.

Điều này cũng trực tiếp chứng minh tính chân thực của các truyền thuyết và thần thoại thượng cổ, đặc biệt là Liên minh Tu chân An Lạc, bởi lịch sử độc đáo lâu đời, nơi đó tồn tại một lượng lớn truyền thuyết thần thoại!

Lúc này tấm biển Đại Lôi Âm Tự xuất hiện trước mặt mọi người, tuy khiến tâm thần chấn động vô cùng nhưng cũng không có ai là không tin.

"Nơi này e rằng là Hỏa Tinh." Lúc này Hướng Tử Lâm đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng, sắc mặt gã thập phần nan khán.

Vì cha gã là thành viên Hội trưởng lão của Liên minh Tu chân An Lạc, nên Hướng Tử Lâm có thể tiếp xúc với những thứ mà người bình thường không thể chạm tới.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Trong đám người ngay lập tức có kẻ hoảng loạn, đột nhiên xuất hiện ở Hỏa Tinh, bất luận là ai cũng sẽ có chút kinh hoàng thất thố.

"Mọi người chớ vội, trên người tôi có thiết bị định vị mà cha tôi để lại, một khi cha phát hiện tôi biến mất, ông ấy sẽ nhanh chóng khóa vị trí của tôi." Hướng Tử Lâm nhanh chóng trấn an, lúc này cũng không có cách nào khác, chỉ có thể chờ người bên ngoài đến viện trợ.

Quả nhiên lời nói của Hướng Tử Lâm khiến lòng mọi người an định hơn không ít, Hướng Tử Lâm là con trai ruột của Hướng Chí Hợp, mà Hướng Chí Hợp là Trưởng lão trong Hội trưởng lão của

Liên minh Tu chân An Lạc, tự nhiên sẽ không giương mắt nhìn con trai mình rời bỏ nhân thế.

"Nơi này đã là di chỉ thượng cổ, tôi thấy chúng ta không ngại gì mà tìm kiếm một phen, hoặc giả có thể phát hiện ra bảo bối." Trương Sâm đứng bên cạnh Phương Đông Thành lộ ra vẻ mặt tham lam, lúc này dường như gã không định ra tay với Diệp Phồn nữa.

"Tôi thấy ý kiến này không tồi, dù sao chúng ta bây giờ cũng không có cách nào rời đi, cứ tùy cơ ứng biến, xem cơ duyên của mỗi người vậy." Phương Đông Thành nhanh chóng gật đầu, biểu lộ thái độ của mình.

Đồng thời cách nghĩ của Phương Đông Thành và Trương Sâm cũng đốt cháy ngọn lửa kích tình trong lòng không ít người, phải biết rằng không phải ai cũng có cơ hội đích thân xuất hiện tại di tích thượng cổ.

Ngay sau đó trên mặt mỗi người đều lộ vẻ hớn hở, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm giữa đống tường đổ vách nát, không ít người bắt đầu hành động.

Trong đám người chỉ có một người duy nhất tiếp tục giữ vẻ trấn định, đó chính là Diệp Phồn.

Ánh mắt hắn từ đầu đến cuối không hề nhìn vào đống đổ nát kia, mà nhìn chằm chằm vào bầu trời cách đó không xa, ở nơi đó hắn cảm tri được một luồng khí tức quen thuộc, luồng khí tức đó đến từ sư phụ hắn – La Thiên!

Chỉ là cảnh giới giữa hắn và La Thiên cuối cùng chênh lệch quá nhiều, cho dù có cảm ứng cũng không thể thực sự phát hiện ra dấu tích tồn tại của La Thiên!

Diệp Phồn lắc lắc đầu, khi ánh mắt hắn nhìn về phía mọi người

xung quanh, hắn phát hiện đại đa số đều đã rời khỏi chỗ cũ, bắt đầu thám hiểm các mảnh tường vỡ khắp nơi.

Đồng thời Diệp Phồn cũng nhận ra Phương Đông Thành và Trương Sâm tuy giữ một khoảng cách, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía mình.

Khóe miệng Diệp Phồn tức thì nhếch lên một độ cong, nơi này đúng là một nơi tốt, vừa vặn có thể giải quyết hai gã chướng mắt này!

Vì Diệp Phồn mãi không động tĩnh, Đổng Nguyệt ở bên cạnh có chút sốt ruột: "Diệp Phồn, hay là chúng ta cũng đi tìm thử xem sao?" Đổng Nguyệt vốn có thiên phú tu luyện không tồi, tự nhiên khao khát tìm kiếm cơ duyên, bảo bối, để bản thân có thể thăng thêm một bậc.

Diệp Phồn đang định đáp lời, chẳng ngờ Hướng Tử Lâm kia lại đột ngột ghé sát bên người Diệp Phồn, khẽ nói vào tai hắn: "Thống soái, nơi này nguy hiểm, tôi đã báo cho trưởng lão, hội sẽ phái người đến đón ngài!" Diệp Phồn nhìn Hướng Tử Lâm với ánh mắt đầy ý vị, không ngờ Hướng Tử Lâm lại nhận ra thân phận của mình!

"Ngươi biết ta?" Diệp Phồn không nhịn được hỏi.

"Thống soái cười tôi rồi, trận chiến năm đó, hình ảnh thống soái dục huyết phấn chiến sớm đã khắc sâu vào lòng mỗi người tham chiến, thuộc hạ đương nhiên ghi nhớ trong lòng!" Hướng Tử Lâm tự xưng thuộc hạ, lời lẽ cực kỳ cung kính, khiến Diệp Phồn khá hài lòng.

"Ừ, làm tốt lắm." Diệp Phồn gật đầu nói, Hướng Tử Lâm ngay từ đầu đã không tiết lộ thân phận của hắn, chứng tỏ người này tâm tư rất lão luyện.

"Thống soái, Phương Đông Thành và Trương Sâm hai kẻ kia đối với ngài mang ác ý, ngài xem có cần để tôi xử lý chúng không?" Hướng Tử Lâm nhìn về phía Phương Đông Thành, lúc này xung

quanh Phương Đông Thành tập trung không ít người, khoảng mười mấy kẻ, những người này đều vì thân phận và địa vị của hắn mà chủ động nịnh bợ.

"Không cần, mặc kệ chúng đi." Diệp Phồn biểu hiện cực kỳ đạm định, căn bản không coi Phương Đông Thành và Trương Sâm là mối đe dọa.

Cũng khó trách, Diệp Phồn dù sao cũng là cường giả Đạo Cung, bất luận Phương Đông Thành và Trương Sâm có âm mưu gì, trước sức mạnh tuyệt đối cũng chỉ là một trò cười!

Hướng Tử Lâm nghe vậy thầm cảm thán trong lòng, khâm phục vẻ đạm định tự nhược của Diệp Phồn, đồng thời cũng thấy nỗi lo lắng sâu thẳm trong lòng mình thật nực cười.

Đứng trước mặt mình chính là vị Thống soái An Lạc đã xoay chuyển càn khôn trong đại chiến Thiên Đấu thành!

Làm sao có thể lo lắng cho lũ hề nhảy nhót như Phương Đông Thành và Trương Sâm!

"Diệp Phồn, ở đây có nhiều bảo bối như vậy, chúng ta cũng mau đi xem đi!" Đổng Nguyệt ở bên cạnh không nghe rõ cuộc đối thoại giữa Diệp Phồn và Hướng Tử Lâm, chỉ thấy người khác đều vào phế tích tìm bảo vật nên có chút sốt ruột.

"Được, chúng ta cũng đi xem thử!" Diệp Phồn thuận theo ý Đổng Nguyệt, bắt đầu thám hiểm trong phế tích, hai người trực tiếp tiến vào đống đổ nát phía sau Đại Lôi Âm Tự.

Lúc này trong phế tích không có nhiều người, nơi ánh mắt Diệp Phồn chạm tới, nội tâm khá chấn động!

Bên trong đống phế tích Đại Lôi Âm Tự này rải rác những bức tượng Phật khiếm khuyết!

Chương 472

Đặc biệt là bức tượng Phật khiếm khuyết ở vị trí trung tâm càng khiến tâm thần Diệp Phồn rung động!

Bức tượng Phật khiếm khuyết đó giống hệt như những bức tượng thạch cao Phật Tổ mà hắn từng thấy trên Trái Đất, điểm khác biệt duy nhất là bức tượng trước mắt này được khắc họa cực kỳ sinh động!

Trông như người thật vậy!

Đồng thời bức tượng Phật khiếm khuyết này đã bị gãy mất hai cánh tay, ánh mắt nhìn sâu thẳm vô cùng, Diệp Phồn đối thị với nó từ xa, cảm giác như mình không phải đang đối diện với một bức tượng đá mà là một con người thực thụ!

Một ý niệm táo bạo và kinh hãi nảy sinh và lan rộng trong não bộ Diệp Phồn, hắn tiến tới gần kiểm tra kỹ lưỡng nhưng phát hiện bức tượng không có gì bất ổn.

Ngược lại, một chiếc bàn đá bên cạnh bức tượng đã thu hút sự chú ý của hắn, trên chiếc bàn đá đó có một ngọn cổ đăng bằng đồng xanh!

Một lớp bụi dày bao phủ lên ngọn cổ đăng, trông như đã trải qua vô tận tuế nguyệt.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc Diệp Phồn đưa tay muốn cầm ngọn cổ đăng lên, kết quả tay vừa chạm vào, tâm đèn đột nhiên hiện ra một đạo bạch quang!

Không đợi Diệp Phồn phản ứng, đạo bạch quang đó trực tiếp tràn vào não hải hắn!

Trong sát na, Diệp Phồn cảm thấy não bộ xuất hiện thêm một thứ

gì đó, khi hắn nhắm mắt ngưng thần tìm kiếm đạo bạch quang kia trong thế giới tinh thần, cả người hắn đột nhiên rơi vào trạng thái ngưng trệ!

Diệp Phồn nhìn thấy bóng hình vĩ ngạn hiện ra giữa không trung, hốc mắt hắn tức thì đỏ hoe, thần tình vô cùng kích động!

Hắn "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống trước bóng hình vĩ ngạn đó!

Người đó không ai khác chính là La Thiên!

Trong đạo bạch quang để lại cho Diệp Phồn, La Thiên đã lồng ghép một ít tâm đắc tu luyện, đồng thời cũng để lại cho hắn một phần truyền thừa!

"Đệ tử... bái kiến sư tôn!" La Thiên đang nhắm mắt lơ lửng giữa không trung bỗng mở mắt ra, nhìn thấy Diệp Phồn đang quỳ trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ từ tường hân hoan.

"Đồ nhi, con đường tu luyện gian hiểm vô cùng, trong ngọc giản này là đạo pháp truyền thừa của vi sư, hãy hảo sinh tham ngộ, thầy trò ta ắt có ngày gặp lại!" Trong đạo ý chí đó, La Thiên chỉ để lại một câu nói, dứt lời, bóng dáng hắn lơ lửng giữa không trung lóe lên một trận bạch quang!

Sau đó hắn biến mất, bạch quang hóa thành một mảnh ngọc giản rơi vào tay Diệp Phồn.

Nhìn ngọc giản trong tay, bao cảm xúc phức tạp dâng trào trong lòng hắn!

Giây lát sau, Diệp Phồn hướng về vị trí La Thiên vừa đứng, dập đầu một cái thật mạnh!

"Đệ tử đa tạ sư tôn!" Cùng lúc đó tại một tinh vực nọ, La Thiên vốn đang phá không hành tẩu đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía sau xa xăm!

Cảm tri được mọi chuyện xảy ra trong thế giới tinh thần của Diệp Phồn, hắn biết truyền thừa của mình đã rơi vào tay đồ đệ.

La Thiên cảm thán trong lòng, đối với Diệp Phồn và Bàng Bác, hắn gửi gắm kỳ vọng rất lớn, đặc biệt Diệp Phồn là con cưng của vận mệnh, thành tựu sau này thậm chí có khả năng không kém gì đại đệ tử Khổng Tuyên!

Nhưng con đường tu đạo của một người không chỉ cần người trợ giúp, mà còn cần bản thân trải qua thiên ma vạn luyện, nếu Diệp Phồn trưởng thành dưới sự che chở thì e rằng thành tựu sau này sẽ hữu hạn.

Vì vậy hắn quyết định tạm biệt tại đây.

Vài nhịp thở sau, La Thiên xoay người, hướng về tọa độ đã định mà phá không đi tiếp!

Diệp Phồn sau khi nhận được ngọc giản thì ngẩn ngơ một lúc, rồi bị âm thanh bên ngoài làm thức tỉnh!

Khi tỉnh lại, người đầu tiên hiện ra trước mắt là Đổng Nguyệt với vẻ mặt lo lắng.

Sau đó là đám bạn học đại học xung quanh, khoảng mười mấy người, phía sau họ là Phương Đông Thành và Trương Sâm.

Lúc này mặt Phương Đông Thành lộ vẻ cực kỳ băng lãnh, còn Trương Sâm thì mang bộ mặt gian hiểm!

"Diệp Phồn, vừa rồi cậu bị làm sao thế?" Đổng Nguyệt quan tâm hỏi, giọng nói vô cùng cấp thiết, lúc nãy cô đã gọi Diệp Phồn rất lâu nhưng không thấy hồi âm.

Nếu không phải Diệp Phồn tỉnh lại vào lúc này, e rằng đám gia hỏa kia đã trực tiếp động thủ với hắn rồi.

“Không có gì, chút chuyện ngoài ý muốn thôi.” Diệp Phồn cười nhạt, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Đổng Nguyệt.

“Diệp Phồn, lúc trước ở Trái Đất chưa thể xử lý mày!

Bây giờ ở Hỏa Tinh, mày không còn đường chạy đâu!” Đột nhiên Trương Sâm lên tiếng từ cách đó không xa, lời lẽ vô cùng kiêu ngạo, dường như căn bản không để Diệp Phồn vào mắt.

“Diệp Phồn, lập tức giao Đổng Nguyệt ra đây, nếu không tao sẽ khiến mày biết thế nào là cầu sống không được cầu chết không xong!” Phương Đông Thành âm trầm nói, khi thấy Đổng Nguyệt quan tâm Diệp Phồn như vậy, lòng hắn bốc hỏa đố kỵ.

Hai bên lại một lần nữa trở mặt, Phương Đông Thành còn tập hợp một lũ người muốn động thủ với Diệp Phồn!

Trong lòng Diệp Phồn tuy không sợ hãi nhưng cũng có chút cảm khái, mười mấy người xung quanh đây dầu gì cũng từng là bạn học đại học, không ngờ giờ đây lại trở mặt nhanh như vậy!

“Mày nghĩ mày có tư cách đó sao?” Diệp Phồn nhìn thẳng vào mắt Phương Đông Thành nói, gương mặt tràn ngập vẻ bất tiết!

“Thật là một gã khéo mồm khéo miệng!

E rằng những năm qua mày cũng chỉ học được công phu mồm mép mà thôi!” Phương Đông Thành hừ lạnh một tiếng, mỉa mai không chút nương tay.

Diệp Phồn nghe vậy nhún vai, hắn hiểu rõ cuối cùng mọi chuyện cũng phải giải quyết bằng nắm đấm!

“Thứ không biết điều, lão tử hôm nay sẽ phế mày!” “Tất cả xông lên cho tao!” Trương Sâm hạ lệnh, mười mấy kẻ vây quanh Diệp Phồn không chút do dự, đồng loạt xông lên.

Chương 473

Trên tay chúng đều cầm đủ loại cổ vật khiếm khuyết, cơ bản đều là bảo vật tìm thấy từ đống phế tích này.

Trái Đất đã sớm ở thời kỳ mạt pháp, dù theo sự xuất hiện của La Thiên mà linh lực bắt đầu phục hồi, nhưng đối với những pháp khí thượng cổ, chúng cơ bản chưa bao giờ được thấy.

Những món đồ khiếm khuyết trước mắt tuy không hoàn chỉnh nhưng chúng phát hiện chỉ cần rót linh lực vào, vẫn có thể phát ra uy lực không nhỏ!

Diệp Phồn lạnh lùng nhìn những kẻ đang áp sát, hắn bước tới một bước, khi mũi chân vừa chạm đất, một luồng uy áp từ trên trời giáng xuống, bao phủ lên mười mấy kẻ đó!

Uy áp thuộc về cảnh giới Đạo Cung trực tiếp ép mười mấy kẻ kia không thể cử động, bước chân khựng lại tại chỗ như thể thời gian bị tạm dừng.

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?!" Trương Sâm ở phía sau mắng lớn, "Đứa nào muốn sống thì bắt lấy nó cho tao!" Diệp Phồn không để ý đến gã, những kẻ kia cũng không, nhưng nguyên nhân là vì Diệp Phồn.

Khoảng cách giữa cảnh giới Luân Hải và Đạo Cung như một rãnh sâu không thể lấp đầy, do đó sau khi Diệp Phồn phóng xuất uy áp, khí tức chấn động của cường giả Đạo Cung lại bùng nổ trong cơ thể hắn!

"Cảnh giới biến hóa?" Có kẻ kinh hô thành tiếng, nhìn Diệp Phồn với ánh mắt kinh hãi vô cùng!

Ngay sau đó Diệp Phồn lại tiến bước, mỗi khi chân hắn hạ xuống, uy áp trong không gian xung quanh lại tăng thêm một phần!

Một trong số đó cuối cùng không chịu nổi, trực tiếp quỳ gục xuống đất, chống bốn chi xuống, phun ra một ngụm máu tươi!

Những người còn lại cũng bắt đầu sụp đổ, chưa đầy mười nhịp thở, mười mấy bóng người vây quanh Diệp Phồn đều quỳ rạp dưới đất!

Trương Sâm ở phía sau chưa nhận ra vấn đề, chỉ thấy đám người kia quỳ lạy Diệp Phồn thì phẫn nộ tột cùng, lập tức múa thanh lang nha bổng nhắm thẳng vào hắn!

Thanh lang nha bổng này gã vừa tìm thấy trong phế tích, dù qua vô số tuế nguyệt nhưng vẫn được bảo tồn khá tốt.

Trương Sâm lao thẳng tới muốn đập nát đầu hắn, nhưng lý tưởng thì đẹp đẽ mà hiện thực thì phũ phàng.

Gã vừa xông đến trước mặt Diệp Phồn, chưa kịp vung bổng, trong tay Diệp Phồn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh trường kiếm, kiếm quang chém xuống, hai cánh tay Trương Sâm tức thì đứt lìa!

"Phịch" một tiếng, Trương Sâm quỳ rạp xuống đất, tiếng gào thét thê thảm vang lên!

Diệp Phồn cũng không để gã kịp định thần, bước lên một cước đá lật Trương Sâm xuống đất!

Sau đó hắn xòe bàn tay phải, trong lòng bàn tay ngưng tụ một ngọn lửa tỏa ra nhiệt độ khủng bố!

Ngay sau đó ngọn lửa bay ra, rơi trúng người Trương Sâm, trong nháy mắt gã biến thành một người lửa!

Dáng vẻ cực kỳ thê thảm!

Trương Sâm vùng vẫy điên cuồng trong biển lửa nhưng cuối cùng

vô ích, dần dần không còn động tĩnh.

Phương Đông Thành nhìn thấy cảnh đó thì hồn siêu phách lạc, tự vấn thực lực mình và Trương Sâm tối đa cũng chỉ ngang ngửa.

Vậy mà Trương Sâm còn không trụ nổi một chiêu dưới tay Diệp Phồn!

Lúc này Trương Sâm đã hóa thành một cục than đen, không còn ra hình người nữa.

"Không, không được giết ta!" "Nếu mày giết tao, Phương gia sẽ không để yên đâu!" Trong mắt Phương Đông Thành lộ vẻ điên cuồng, hành vi cử chỉ có phần hoảng loạn.

"Không để yên cho ta?

Để ta xem Phương gia nào dám không để yên cho ta!" Diệp Phồn mỉa mai không chút nương tay.

Với địa vị và thân phận hiện tại, cả Phương gia trước mặt hắn cũng chỉ có thể cúi đầu làm người!

Thậm chí chỉ cần một câu nói của hắn, trong vòng nửa ngày, Phương gia sẽ nhà tan cửa nát!

Đúng lúc Diệp Phồn định tiến lên lấy mạng Phương Đông Thành, Hướng Tử Lâm đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn!

Hướng Tử Lâm mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển, xem chừng vừa rồi gã đã đi nơi khác.

Khi thấy mười mấy kẻ quỳ dưới đất và cục than đen kia, gã chấn động vô cùng!

Cộng thêm dáng vẻ thất thần của Phương Đông Thành và Diệp Phồn, gã lập tức hiểu ra mọi chuyện!

"Hướng huynh mau cứu tôi, mau cứu tôi!" Phương Đông Thành

thấy Hướng Tử Lâm xuất hiện như vớ được cọc cứu mạng, điên cuồng gào thét.

Gã nghĩ Hướng Chí Hợp – cha của Hướng Tử Lâm là thành viên Hội trưởng lão thì Diệp Phồn sẽ phải kiêng dè.

Nhưng Hướng Tử Lâm căn bản không để ý đến lời gã, hành động tiếp theo của gã khiến những người có mặt không thể kìm nén được cảm xúc nữa!

"Thuộc hạ tham kiến Thống soái!" "Cửu Long Kéo Quan xuất hiện dị biến, xin Thống soái đến xem xét!" Hướng Tử Lâm quỳ một chân trước mặt Diệp Phồn, lời lẽ cực kỳ cung kính.

"Việc này ta đã rõ." Diệp Phồn gật đầu.

"Thống soái?" Phương Đông Thành ngỡ mình nghe lầm, nhưng trong toàn bộ An Lạc này, có mấy người có thể được gọi là Thống soái?

Chỉ có một người, chính là Diệp Phồn – kẻ đã xoay chuyển càn khôn trong trận chiến Thiên Đấu thành năm xưa!

Nhưng mọi người không ngờ được hai người lại là một!

Gã bạn học đại học Diệp Phồn chính là Thống soái Liên minh Tu chân An Lạc đương thời – Diệp Phồn!

Cường giả số một của ngũ đại liên minh tu chân!

Chương 474

Trong một khoảnh khắc, thế giới quan của Phương Đông Thành hoàn toàn sụp đổ, không dám tin vào sự thật trước mắt!

"Không thể nào, không thể nào!" Phương Đông Thành liên tục hét lớn, sự thật này quá nghiệt ngã đối với gã!

Nhưng kết cục của gã đã được định đoạt từ khi gã nảy sinh ý đồ với Diệp Phồn.

Diệp Phồn chậm rãi tiến về phía gã, trên trường kiếm tỏa ra sát khí nồng đậm!

Khi Phương Đông Thành đang hốt hoảng định bỏ chạy, Diệp Phồn vung kiếm, một đường kiếm chém xuống không chút lưu tình!

Cuối cùng, trong ánh mắt kinh sợ tột cùng, Phương Đông Thành bị chẻ làm đôi từ đầu đến vai!

Chỉ trong thời gian ngắn, Diệp Phồn đã lần lượt chém giết Trương Sâm và Phương Đông Thành, quá trình sát phạt quả đoạn, không chút dây dưa!

Những người xung quanh ai nấy đều kinh tâm động phách, đặc biệt là mười mấy kẻ đang quỳ vây quanh Diệp Phồn, trước đó đã theo Phương Đông Thành mưu đồ vây đánh hắn.

Nhưng thực tế, trước mặt Diệp Phồn, chúng thậm chí còn không có tư cách ra tay, ngay từ đầu đã bị uy áp của hắn trấn áp tại chỗ!

"Diệp Phồn, tôi bị quỷ ám, bị gã Phương Đông Thành kia uy hiếp, ngài đại nhân đại lượng, xin tha cho tôi một mạng!" "A, Diệp Phồn, nể tình chúng ta từng là bạn học, xin cao xanh quý tay, tha cho tôi một mạng đi!" Trong mười mấy kẻ đó có người nhanh chóng lên tiếng, lúc

này không chỉ nể sợ thực lực của Diệp Phồn, mà danh phận Thống soái của hắn cũng đủ để chúng phải ngước nhìn.

Nghe những lời đó, Diệp Phồn nhíu mày.

Những kẻ này lúc nãy phụ họa theo Trương Sâm và Phương Đông Thành khiến hắn không thoải mái.

Nhưng sau khi giết hai kẻ kia, cơn giận cũng đã tan biến phần nào.

Lại nể tình bạn cũ nên hắn quyết định...

"Nể tình bạn học một thời, cút!" Diệp Phồn quát một tiếng, uy áp trấn áp mười mấy kẻ kia tức khắc biến mất!

Ngay sau đó chúng nhanh chóng đứng dậy, hớt hải chạy khỏi bên người Diệp Phồn.

Nhặt lại được một cái mạng đã là vạn hạnh, không ai dám chọc giận Diệp Phồn thêm lần nữa.

Khi mọi việc diễn ra trên đống phế tích, dưới lòng phế tích có mười mấy đôi mắt đang quan sát tất cả!

Mười mấy đầu yêu thú sau khi được La Thiên giải phong ấn bản thể đã khôi phục phần lớn thực lực, lúc này chúng tập trung lại, khí tức khóa chặt trên người Diệp Phồn!

Khi Diệp Phồn chạm vào ngọn cổ đăng và truyền thừa đi vào cơ thể hắn, mười mấy đầu yêu thú đã xác định Diệp Phồn là đệ tử của La Thiên!

"Hoang Cổ Thánh Thể!

Đứa trẻ này sau này ắt thành đại khí!" Mười mấy đầu yêu thú đạt được sự đồng thuận, bất kể thực lực Diệp Phồn hiện tại thấp kém ra sao, chỉ riêng Hoang Cổ Thánh Thể cũng đủ khiến chúng chấn kinh!

"Thời gian sắp đến rồi..." Trong mười mấy đầu yêu thú, đầu sư tử

dẫn đầu nhìn xuyên qua phế tích về phía xa, nơi Cửu Long Kéo Quan đang đỗ!

Ngay sau đó Cửu Long Kéo Quan phát sinh dị biến!

Mặt đất Hỏa Tinh rung chuyển kịch liệt, như thể cả hành tinh sắp tan vỡ!

Đồng thời Cửu Long Kéo Quan bay lên không trung, theo một đạo quang mang lóe lên, nó xuất hiện phía trên phế tích Đại Lôi Âm Tự!

Lúc này Diệp Phồn và những người khác đang đợi cứu viện từ Trái Đất, nhưng không đợi họ phản ứng, nắp quan tài lại mở ra, một trận bạch quang quét qua, trong nháy mắt hút tất cả mọi người vào trong quan tài!

Cùng lúc đó tại một nơi hoang vu hẻo lánh trên Hỏa Tinh, cũng có một bóng người bị hút vào quan tài!

Cửu Long Kéo Quan lại khởi hành, hóa thành một ngôi sao băng vắt ngang bầu trời, nhanh chóng biến mất vào hư không vô tận!

Tại thời điểm Cửu Long Kéo Quan rời khỏi Hỏa Tinh, trên đống phế tích Đại Lôi Âm Tự, mười mấy đầu yêu thú khổng lồ phá đất mà lên!

Mười mấy đầu yêu thú diện mạo dữ tợn, mang theo yêu khí ngút trời!

Trong đó có năm đầu yêu thú tỏa ra tu vi thuộc về cảnh giới Đại Thánh!

Một luồng khí tức cường hãn khác cũng bốc lên từ nơi hoang vu hẻo lánh kia, khí tức đó đến từ một lão nhân, chính là Tử La Yêu Tôn!

Tử La Yêu Tôn và mười mấy đầu yêu thú nhìn nhau, lão khẽ cúi người chào.

Cả hai bên đều là hộ đạo giả do La Thiên chỉ định cho Diệp Phồn và Bàng Bác, tuy chúng cường đại hơn nhưng lão vẫn phải tôn trọng.

Mười mấy đầu yêu thú cũng khá khách khí, truyền ra tiếng gầm thấp đáp lại.

Tiếp đó, mười mấy đầu yêu thú cùng Tử La Yêu Tôn đồng loạt bay lên trời, nhanh chóng truy đuổi theo hướng Cửu Long Kéo Quan vừa biến mất.

La Thiên một đường phá không, tốc độ được giải phóng đến cực hạn.

Vì hắn không cố ý che giấu khí tức nên dọc đường đã làm kinh động vô số bóng người, trong đó không thiếu những kẻ cường hãn!

Thậm chí có kẻ chặn đường hắn, muốn ngăn cản.

Nhưng những kẻ này đều bỏ chạy sau khi La Thiên phóng xuất uy áp cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Không vì lý do gì khác, chỉ vì họ cảm nhận được trên người hắn một luồng khí tức thậm chí vượt trên cả Đại Đế!

Thậm chí kẻ nào chạy chậm đã bị uy áp nghiền nát thành những đám sương máu tại chỗ!

Chương 475

Những đại năng có ý đồ bất chính đều run rẩy: Quá mức vô địch!

Cường thế!

Chí thượng!

Sau đó La Thiên băng qua vô số tinh vực, cuối cùng xuất hiện tại Bắc Đẩu tinh vực!

Hắn bước ra một bước, trong mắt hiện lên một hành tinh khổng lồ.

Trong trí nhớ của hắn, hành tinh này tên là Bắc Đẩu tinh, đồng thời nó còn có một cái tên khác là Táng Đế Tinh!

La Thiên phóng xuất thần thức, phát hiện trên hành tinh này có bảy vị trí cực kỳ đặc thù quái dị!

Bảy vị trí đó bị một luồng tử khí bao quanh khiến hắn nhất thời không thể nhìn thấu hoàn toàn!

Khi thần thức La Thiên dừng lại ở một trong số đó, trong mắt hắn đột nhiên lóe lên tinh quang!

Tại vị trí đó, hắn cảm nhận được một luồng khí tức hơi quen thuộc, dường như chính là nữ tử mặc áo trắng đã giao chiến với hắn trước đây!

Sau đó La Thiên lướt đi, trực tiếp tiến vào Bắc Đẩu tinh, cuối cùng giáng lâm xuống mặt đất.

Ngay khoảnh khắc La Thiên giáng lâm, một trận đại loạn bùng nổ trên Bắc Đẩu tinh!

Vô số bóng người già nua từ nơi bế quan bước ra, sắc mặt âm

trầm cực độ, khi nhìn lên bầu trời, trong mắt họ lộ rõ vẻ kiêng dè cực mạnh!

Hoàng Kim cổ tộc là thái cổ chủng tộc lừng lẫy trên Bắc Đẩu tinh!

Từ thời Thái Cổ, tộc này đã sinh ra vô số cường giả cường hãn!

Đặc biệt vào niên đại Thái Cổ, Hoàng Kim cổ tộc đã xuất hiện một vị Cổ Hoàng cấp nhân vật.

Vào ngày vị Cổ Hoàng đó chứng đạo, bóng dáng ông ta bao trùm cửu thiên thập địa, chấn nhiếp Thái Cổ vạn tộc!

Lúc này tại cấm địa Hoàng Kim cổ tộc, một pho tượng uy nghiêm sừng sững ở trung tâm, pho tượng đó cầm trong tay một cặp Hoàng Kim Giản!

Đứng trước pho tượng là một lão nhân với gương mặt tang thương tột độ, tuế nguyệt đã để lại dấu ấn đậm nét nơi mi tâm lão!

Lão nhân nhìn pho tượng trước mặt, khẽ thở dài, sau đó đưa tay chộp một cái, một luồng tinh khí từ trong pho tượng tràn ra, cuối cùng nhập vào cơ thể lão!

Khí tức của lão nhân lập tức thay đổi, cơ thể lão trẻ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Chưa đầy một lát đã hóa thành một nam tử tráng kiện!

"Hoàng Kim Vương, đây chính là thánh địa Hoàng Kim Quật sao?

Quả thực là một nơi tốt!" Đột nhiên một giọng nói nổ vang như sấm truyền vào cấm địa!

Ngay sau đó một bóng người mặc áo đen bước ra từ không trung.

Bóng người áo đen cảm nhận thiên địa linh khí dồi dào trong cấm địa, không nhịn được thầm tán thán.

“Càn Lôn Đại Thánh, ngàn năm không gặp, vẫn khỏe chứ!” Hoàng Kim Vương ngẩng đầu nhìn bóng người trên không trung, ánh mắt tĩnh lặng như nước, trầm giọng nói.

Càn Lôn Đại Thánh từ trên cao đáp xuống bên cạnh Hoàng Kim Vương, cả hai cùng nhìn vào pho tượng trước mặt!

“Côn Trụ Đại Thánh, sao không mau lộ diện!” Giây lát sau, Hoàng Kim Vương lên tiếng bằng giọng u u!

“Ha ha, hai vị đạo huynh, lão phu đến rồi đây!” Một giọng nói đột ngột vang lên trong cấm địa, một bóng người xuất hiện phía sau Hoàng Kim Vương và Càn Lôn Đại Thánh!

Bóng người đó đầu đội hoàng quán, mặc hoa phục, giữa đôi lông mày mang theo vài phần anh khí bức người!

“Hôm nay bản tọa đích thân truyền tin mời hai vị tụ họp, hai vị đều đã rõ nguyên do rồi chứ?” Hoàng Kim Vương không nói nhiều, trực tiếp vào thẳng vấn đề, quay người nhìn Càn Lôn Đại Thánh và Côn Trụ Đại Thánh.

“Sự tồn tại giáng lâm từ thiên ngoại đó!” Trong mắt Hoàng Kim Vương lóe lên tinh quang!

Cùng lúc đó, ánh mắt của Côn Trụ Đại Thánh và Càn Lôn Đại Thánh cũng nhanh chóng trở nên âm trầm!

Hai ngày trước, một bóng người thần bí từ thiên ngoại giáng lâm xuống Bắc Đẩu tinh, hầu như tất cả các cường giả Đại Thánh trên hành tinh này đều cảm nhận được sự tồn tại của người đó!

Bởi khí tức của người thần bí kia thực sự quá mạnh mẽ, đồng thời nơi người đó giáng lâm chính là Hoang Cổ Cấm Địa!

Hoang Cổ Cấm Địa là một trong bảy đại sinh mệnh cấm khu trên Bắc Đẩu tinh, kẻ dưới cấp bậc Thánh Nhân không thể chạm tới, cho

dù là Đại Thánh đích thân giáng lâm cũng phải thu liễm khí tức để tránh chọc giận sự tồn tại bên trong.

Nhưng khí tức kia lại không chút kiêng dè, dường như không hề lo lắng về sự tồn tại trong Hoang Cổ Cấm Địa!

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, các đại thế lực đã phái người đến thám thính xung quanh Hoang Cổ Cấm Địa và khóa định được vị trí của bóng người thần bí đó!

Sau khi giáng lâm xung quanh Hoang Cổ Cấm Địa, người thần bí đó đã vào một tòa thành trì gọi là Quy Hải Thành.

Suốt hai ngày qua hắn chỉ sinh hoạt trong thành, không có biểu hiện gì bất thường.

Nhưng chỉ những cường giả cấp bậc Đại Thánh mới biết, một cơn bão chưa biết sắp sửa quét qua Bắc Đẩu tinh!

"Người đó e rằng không dễ trêu vào." Côn Trụ Đại Thánh trầm ngâm hồi lâu rồi trầm giọng nói, lộ vẻ lo lắng.

Chương 476

"Lẽ nào người đó là Chuẩn Đế?" Càn Lôn Đại Thánh ướm hỏi, chủ đề này cực kỳ nặng nề đối với cả ba người.

"Không loại trừ khả năng này, hiện tại chỉ không biết mối quan hệ của hắn với vị trong Hoang Cổ Cấm Địa là thế nào." Hoàng Kim Vương gật đầu, đối với vị tồn tại trong Hoang Cổ Cấm Địa, lão cũng cực kỳ sợ hãi!

"Vị trong Hoang Cổ Cấm Địa là Nhân tộc!" Trong mắt Côn Trụ Đại Thánh lóe lên tinh quang!

Trên Bắc Đẩu tinh có vô số chủng tộc sinh sống, trong đó có Nhân tộc, nhưng dường như giữa Nhân tộc và vạn tộc khác có một sự đối lập tự nhiên!

Từ thời Thái Cổ, Nhân tộc và vạn tộc Thái Cổ đã như nước với lửa, đôi bên bùng nổ vô số trận đại chiến!

Cũng vì thế, mỗi khi Nhân tộc xuất hiện cường giả chí cường, vạn tộc Thái Cổ đều sẽ chú ý!

Lần này La Thiên giáng lâm Bắc Đẩu tinh, lại trùng hợp xuất hiện quanh Hoang Cổ Cấm Địa, tự nhiên khiến cường giả vạn tộc Thái Cổ không thể yên tâm.

"Nhân tộc không thể xuất hiện thêm Đại Đế nữa!" Hoàng Kim Vương do dự giây lát rồi ánh mắt trở nên vô cùng quả quyết!

Theo lão thấy, La Thiên tuy khí tức mạnh mẽ nhưng chắc chắn không phải Đại Đế, hẳn chỉ là một cường giả Chuẩn Đế mà thôi!

"Đã như vậy, tất phải sớm tiêu diệt hắn!" Trong cơ thể Càn Lôn Đại Thánh tức thì tỏa ra sát ý vô tận.

Nếu Nhân tộc lại xuất hiện một vị cường giả Đại Đế thì đối với các tộc Thái Cổ khác, đó không nghi ngờ gì là một tai nạn!

"Không biết ý kiến của Côn Trụ Đại Thánh thế nào?" Hoàng Kim Vương quay sang nhìn Côn Trụ Đại Thánh.

Trong vạn tộc Thái Cổ, Côn Trụ Đại Thánh có thể coi là kẻ đứng đầu trong hàng ngũ cường giả Đại Thánh!

Côn Trụ Đại Thánh trầm tư do dự một hồi, trong mắt cũng dần hiện lên sát cơ!

Nhưng dường như lão lại nghĩ đến điều gì đó, lông mày khẽ nhíu lại, nói: "Một khi bùng nổ đại chiến, con khỉ kia phải làm sao bây giờ?" Côn Trụ Đại Thánh ngẩng đầu nhìn về hướng hoang mạc phía Tây.

Nghe đến hai chữ "con khỉ", sắc mặt Hoàng Kim Vương và Càn Lôn Đại Thánh đều hơi biến đổi.

Im lặng một hồi lâu, cả hai mới gượng gạo lấy lại bình tĩnh.

"Côn Trụ Đại Thánh yên tâm, đứng trước sự đối lập chủng tộc, con khỉ đó chắc sẽ hiểu đạo lý lớn nhỏ thôi." Càn Lôn Đại Thánh lên tiếng, trong đầu hiện lên bóng dáng một con khỉ tay cầm thiết côn, toàn thân tràn đầy chiến ý ngút trời!

"Người này phải chết!

Ngay cả con khỉ đó cũng không thể ngăn cản!" Hoàng Kim Vương hạ quyết tâm, lần đầu tiên chủ động mời Côn Trụ Đại Thánh và Càn Lôn Đại Thánh đến cấm địa Hoàng Kim Quật thương lượng.

Đối với sự tồn tại thần bí giáng lâm từ thiên ngoại này, lão đã hạ quyết tâm phải giết cho bằng được!

"Đã vậy, cần mời thêm các cường giả khác trong vạn tộc Thái Cổ

cùng ra tay mới có khả năng tru sát kẻ này!" Côn Trụ Đại Thánh tiếp lời, lão không muốn thấy Nhân tộc xuất hiện thêm một vị Đại Đế, do đó dù người thần bí kia có thể là Chuẩn Đế, cũng phải tập kết sức mạnh của vạn tộc Thái Cổ để trấn sát!

Một âm mưu bắt đầu hình thành tại cấm địa Hoàng Kim cổ tộc, mục tiêu chỉ có một, chính là La Thiên đang xuất hiện quanh Hoang Cổ Cấm Địa!

Đối với những gì đang diễn ra, La Thiên vẫn chưa hay biết.

Từ sau khi giáng lâm Bắc Đẩu tinh, hắn không tiến vào Hoang Cổ Cấm Địa ngay mà xuất hiện tại Quy Hải Thành – một tòa thành trì ở vùng ngoại vi.

Nồng độ linh khí trên Bắc Đẩu tinh vượt xa Trái Đất, vì thế số lượng cường giả ở đây cũng nhiều hơn hẳn, nhưng không ai lọt được vào mắt xanh của La Thiên.

Suốt hai ngày qua, hắn đã nắm rõ mọi thứ trên Bắc Đẩu tinh, tự nhiên cũng biết bảy nơi thần bí mà hắn phát hiện ngoài hành tinh được gọi là bảy đại sinh mệnh cấm khu.

Nơi gần nhất chính là Hoang Cổ Cấm Địa!

Lai lịch của bảy đại sinh mệnh cấm khu rất phức tạp, người đời không ai biết rõ.

Nhưng sau khi đến ngoại vi Hoang Cổ Cấm Địa, La Thiên xác định được một điều: bên trong đó quả thực tồn tại một vị cường giả Đại Đế!

Trong mắt La Thiên, Đại Đế cũng tương đương với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Tuy nhiên do quy tắc của vũ trụ này, các vị Đại Đế đó suốt đời khó có thể đột phá thêm, sức mạnh của họ dường như vấp phải một

rào cản tự nhiên.

Nhất thời La Thiên chưa làm rõ được những chuyện này, nhưng hắn phát hiện Quy Hải Thành có điểm dị thường.

Vốn định nghỉ ngơi một thời gian để khôi phục linh lực tiêu hao dọc đường, nhưng sự xuất hiện của vài khí tức lạ trong thành khiến hắn lập tức cảnh giác.

Những kẻ này tuy thực lực yếu kém, nhưng ruồi nhặng nhiều quá cũng khiến người ta phiền lòng.

La Thiên kiên nhẫn chờ đợi xem chúng định diễn vở kịch gì.

Ba ngày sau, bầu trời ngoài Quy Hải Thành xuất hiện một đám mây đen kịt!

Đám mây đen đó không phải mây thường, mà là do một đội quân khổng lồ tạo thành.

Ngay khoảnh khắc đội quân đó xuất hiện ngoài thành, có tám đạo khí tức đã khóa chặt lên người La Thiên!

“Chuyện gì thế này?

Những kẻ trên bầu trời kia là ai?” Trong Quy Hải Thành lập tức rộ lên những tiếng xôn xao bàn tán, mọi người phân vân đoán định thân phận thật sự của đội quân kia.

Trong số đó, một vài cường giả đã trải qua tuế nguyệt lâu dài khi nhìn thấy đội quân đó liền lộ rõ vẻ kinh hoàng thất thố!

“Bát Bộ Thần Tướng!

Chương 477

Là Bát Bộ Thần Tướng dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng!" Một lão giả run rẩy chỉ tay vào tám bóng người dẫn đầu đại quân.

Tám bóng người đó đều khôi ngô vô cùng, mỗi người đều tỏa ra sát khí nồng đậm!

"Nếu là Bát Bộ Thần Tướng, lẽ nào họ định đồ sát cả thành sao?" Quy Hải Thành lập tức rơi vào hoảng loạn.

Bát Bộ Thần Tướng vốn là tay chân của Bất Tử Thiên Hoàng từ vô tận tuế nguyệt trước.

Theo sự biến mất của Bất Tử Thiên Hoàng khỏi thế gian, Bát Bộ Thần Tướng đã tự phong ấn trong Thần Nguyên, mấy chục vạn năm không thấy tung tích, không ngờ hôm nay lại hiển hiện trên đời!

Hiển nhiên Bát Bộ Thần Tướng nhắm vào Quy Hải Thành.

Chỉ trong vài chục nhịp thở, đội quân do Bát Bộ Thần Tướng thống lĩnh đã bao vây chặt chẽ cả tòa thành!

Trong Quy Hải Thành nổ ra làn sóng bỏ chạy, Bát Bộ Thần Tướng cũng không ngăn cản, chỉ cùng nhau tập trung ánh mắt vào một quán trà trong thành.

Trong quán trà có một người đang ngồi, chính là La Thiên!

Suốt hai ngày qua hắn đã ngồi ở đây tìm hiểu về Bắc Đẩu tinh.

Lúc này La Thiên không để ý đến Bát Bộ Thần Tướng, hắn thong thả nhìn chén trà trong tay, nước trà đã sớm cạn sạch.

Chén trà vốn dĩ trống không, nhưng bên trong lại hiện ra khung cảnh của đại quân trên bầu trời!

Tình hình đối trì căng thẳng như vậy kéo dài suốt hơn nửa ngày trời, khiến Quy Hải Thành trở thành một tòa thành trống rỗng!

Người già trẻ nhỏ như đi lánh nạn mà chạy khỏi thành, cũng đủ thấy uy danh lừng lẫy của Bát Bộ Thần Tướng!

Bất Tử Thiên Hoàng là cường giả số một của vạn tộc Thái Cổ, tương truyền mấy chục vạn năm trước ngài đã phá khai thiên đạo, bước lên con đường thành tiên!

Bát Bộ Thần Tướng ở lại Bắc Đẩu tinh có thực lực cường đại, hộ vệ con cháu hậu đại của Bất Tử Thiên Hoàng, nếu không phải lúc sinh tử tồn vong thì tuyệt đối không xuất hiện.

Vài ngày sau, La Thiên đặt chén trà xuống, chậm rãi rời khỏi quán trà.

Lúc này hắn lại phát hiện trên bầu trời xuất hiện thêm vài bóng người khác!

Những bóng người đó tỏa ra chính khí hạo nhiên, không phải người của vạn tộc Thái Cổ mà là cường giả Nhân tộc!

La Thiên không cảm nhận được ác ý từ họ, ngược lại họ dường như đang âm thầm đối kháng với Bát Bộ Thần Tướng.

Dẫn đầu những người đó là một lão nhân có gương mặt tang thương.

Ánh mắt lão thủy chung tập trung lên người La Thiên.

Thấy hắn bước ra khỏi quán trà, lão lập tức hóa thành một đạo bạch quang.

Trong chớp mắt lão đã xuất hiện bên ngoài quán trà.

Lão nhân không tiến lại gần mà giữ một khoảng cách nhất định với La Thiên.

“Lão phu Cái Cửu U, không biết đạo huynh xưng hô thế nào?” Lão nhân nhìn La Thiên với vẻ mặt trầm trọng, lời lẽ không chút khinh thường.

La Thiên khẽ nhướn mày, cảm nhận được một luồng sức mạnh không tồi trong cơ thể lão nhân, đã đạt tới cấp bậc Đại La Kim Tiên.

“Bản tọa La Thiên, có chuyện gì?” La Thiên nhạt giọng hỏi, thần tình lãnh đạm không chút biến đổi.

Hắn cũng không cố ý làm bộ làm tịch, Cái Cửu U tuy là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên nhưng trước mặt hắn vẫn chưa thấm vào đâu.

“Không biết La Thiên đạo huynh có phải là người Nhân tộc không?” Cái Cửu U ướm hỏi, trong mắt lộ vẻ không chắc chắn.

Ngay khoảnh khắc La Thiên giáng lâm Bắc Đẩu tinh, hắn đã thu hút sự chú ý của vô số cường giả, trong đó có cả Cái Cửu U!

Cái Cửu U thực lực mạnh mẽ, được xưng tụng là Nhân tộc Chí tôn, tự nhiên muốn đoàn kết và lôi kéo các cường giả Nhân tộc xuất hiện.

Khí tức mà La Thiên tỏa ra khi giáng lâm đã đạt tới cấp bậc Chuẩn Đế, Cái Cửu U hiểu rõ một khi xuất hiện cường giả như vậy, tất sẽ bị vạn tộc Thái Cổ thù ghét!

Thậm chí có thể dẫn đến một cuộc chiến tranh, và mọi chuyện quả nhiên đúng như lão dự liệu khi thấy đại quân Bát Bộ Thần Tướng bao vây Quy Hải Thành!

Bát Bộ Thần Tướng có tám vị Thánh Nhân Vương dẫn đầu, thực lực của họ là một thế lực cực mạnh trên khắp Bắc Đẩu tinh!

Đồng thời Cái Cửu U hiểu rõ Bát Bộ Thần Tướng đã tự phong ấn vô số tuế nguyệt, nay lại xuất hiện ở đây chắc chắn là có kẻ chỉ sai!

“Bản tọa xác thực là người Nhân tộc, có chuyện gì?” La Thiên hỏi ngược lại.

Tuy trên người Cái Cửu U không có địch ý nhưng hắn vừa mới đến Bắc Đẩu tinh, đề phòng những người này vẫn tốt hơn.

“Lão phu tuy không biết đạo huynh từ đâu đến, nhưng đã là người Nhân tộc lại giáng lâm Bắc Đẩu tinh, để tránh bị vạn tộc Thái Cổ nhắm vào, đạo huynh có thể đi cùng lão phu không?” Sắc mặt Cái Cửu U thay đổi thất thường, lão cảm nhận được một ý chí cực kỳ lãnh mạc từ La Thiên, giống như đem mặt nóng dán vào mông lạnh, dù thế nào trong lòng cũng có chút khó chịu.

“Không cần đâu, bản tọa định ở lại đây một thời gian.” La Thiên lắc đầu từ chối lời mời của Cái Cửu U. — La Thiên đạo hữu, theo lão phu được biết, Thái Cổ vạn tộc đã tụ tập vô số cường giả muốn đối phó với ngươi!

Nếu tiếp tục lưu lại đây, thế tất sẽ dẫn phát một tràng đại chiến, đến lúc đó kết quả chiến tranh vẫn chưa thể biết được!

Cái Cửu U tâm tư cấp thiết.

Chương 478

Thái Cổ vạn tộc thực lực hùng hậu, hắn tuy được tôn xưng là Nhân tộc Chí tôn, nhưng cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể đối kháng với tất cả các chủng tộc Thái Cổ. — La Thiên đạo hữu...

Cái Cửu U nguyên bản muốn tiếp tục khuyên nhủ, nhưng không ngờ từ giữa không trung đột nhiên truyền đến một trận cười nhạo ngắt lời hắn. — Ha ha ha!

Cái Cửu U, người này đã không biết thời vụ như vậy, ngươi lại hà tất phải lải nhải không ngừng?

Thanh âm từ phía trên Quy Hải thành rơi xuống, không gian xung quanh tức khắc ngập tràn tiếng lôi đình oanh minh.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh từ vạn trượng cao phong bước ra.

Chỉ thấy người nọ khoác trên mình bộ hoàng kim trọng giáp, khí vũ hiên ngang, diện sắc uy nghiêm. — Hoàng Kim Vương!

Cái Cửu U nhìn thấy đạo thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, thần sắc ngưng trọng, trong đồng tử lộ ra vài phần kỵ đạm.

Cái Cửu U kỵ đạm không chỉ riêng Hoàng Kim Vương, bởi nếu trong tình huống một chọi một, hắn hoàn toàn có năng lực trấn áp đối phương.

Nhưng lần này, Hoàng Kim Vương chỉ là người đầu tiên lộ diện, phía sau không biết còn bao nhiêu cường giả Thái Cổ vạn tộc khác nữa. — Người này đến từ thiên ngoại, tất là kẻ dị tộc, tuyệt đối không nên dừng lại trên Bắc Đẩu Tinh của ta!

Khắc sau, lại có một đạo thanh âm từ trên không trung rơi xuống, đồng thời một đạo thân ảnh hiện ra.

Mọi người định thần nhìn kỹ, chính là Càn Lôn Đại Thánh của Vạn Long Sào.

Chỉ thấy Càn Lôn Đại Thánh kia toàn thân bao phủ sát khí ngút trời, chỉ thẳng vào La Thiên.

Sắc mặt La Thiên vẫn lãnh mạc vô cùng, đám cường giả được gọi là Đại Thánh này trong mắt hắn chẳng qua chỉ là những kẻ vừa mới chạm tới ngưỡng cửa cấp bậc Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Cho dù có hàng vạn, hàng tỷ kẻ như vậy, hắn cũng có thể lật tay diệt sạch, không đáng để lo.

Tuy nhiên, La Thiên có hứng thú với hệ thống tu hành của thế giới này, muốn khám phá sự huyền diệu bên trong để sau này thuận lợi chấp chưởng Thiên Đạo của nơi đây.

Cho nên, hắn tạm thời chưa động thủ.

Nhưng sắc mặt Cái Cửu U lại trầm xuống, liên tiếp xuất hiện hai vị cường giả cấp bậc Đại Thánh khiến bản thân hắn cũng phải đối mặt với áp lực không nhỏ.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm quanh Quy Hải thành, xuất hiện số lượng lớn thân ảnh Thái Cổ, tự nhiên đều vì La Thiên mà đến.

Cường giả thuộc về Nhân tộc thì ít đến thảm thương, bởi Nhân tộc vốn dĩ thế đơn lực bạc, so với Thái Cổ vạn tộc thì chỉ có một số ít vị cường giả là đủ phân lượng. — Dám ở trước mặt lão phu hành sự bất quỹ như vậy, chỉ sợ không đơn giản chỉ có hai vị thôi chứ.

Cái Cửu U nhìn chằm chằm vào Hoàng Kim Vương, miệng thốt ra một đạo thanh âm u u, trong thanh âm kia dường như ẩn chứa một luồng ma lực, bắn thẳng vào tâm thần mọi người.

Hoàng Kim Vương cười ha hả, trên mặt lộ ra vẻ tự tin nhàn nhạt.

Cái Cửu U là Nhân tộc Chí tôn, thực lực siêu phàm thoát tục, vô cùng cường hãn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn tự nhiên sẽ không chọn đối địch với Cái Cửu U.

Nhưng kẻ trước mắt này rốt cuộc không thể giữ lại!

Nhân tộc không thể lại xuất hiện thêm một vị Đại Đế nào nữa. — Cái Cửu U, nếu ngươi biết điều thì hôm nay tốt nhất hãy mau chóng lui đi, bản vương có thể đảm bảo trong vòng ngàn năm, Nhân tộc sẽ vô ưu.

Hoàng Kim Vương thản nhiên đáp lại, điều kiện hắn đưa ra cũng mang theo sự uy hiếp rõ rệt. — Ngươi có tư cách đảm bảo sao?

Vận mệnh Nhân tộc ta sao có thể bị lũ các ngươi thao túng!

Cái Cửu U liên tiếp quát lên những tiếng tang thương, hắn vung tay đại thụ, một đạo ấn ký tỏa ra ánh sáng trắng bạc tức thì đi sâu vào không trung.

Thiên địa trong nháy mắt biến sắc, bầu trời vốn đang quang đãng bỗng chốc mây đen dày đặc, phía trên mây đen còn có lôi đình vô tận cuồn cuộn.

Ngoài Quy Hải thành, một luồng âm phong nổi lên dữ dội.

Ngay sau đó, giữa thiên địa vang lên một trận tiên nhạc phiêu diêu, tiếng tiên nhạc nhiếp nhân tâm phách, nhưng bên trong lại ẩn giấu từng trận tiếng quỷ khóc sói gào.

Thấy Cái Cửu U có hành động như vậy, Hoàng Kim Vương hơi nhíu mày. — Cửu U Tiên Khúc!

Lão gia hỏa này thật sự điên rồi!

Hoàng Kim Vương không ngờ tới Cái Cửu U lại hành động điên cuồng đến bước này.

Cửu U Tiên Khúc là thần thông do Cái Cửu U tự sáng tạo, sở hữu sự huyền diệu đoạt thiên địa tạo hóa, đủ để ma diệt hết thảy thần thông pháp tắc trên thế gian.

Hơn nữa, đây mới chỉ là thức đầu tiên của Độ Kiếp Tiên Khúc, một đạo pháp do Cái Cửu U khai sáng, đồng thời cũng là sát chiêu mạnh mẽ nhất của hắn.

Chương 479

Nói không hợp liền đánh?

Quả nhiên là tên điên Cái Cửu U kia.

Nhớ lại hình ảnh sát phạt quyết đoán của Cái Cửu U từ thời đại Thái Cổ về trước, trong lòng Hoàng Kim Vương không khỏi lộ ra một tia khiếp đảm.

Năm đó thiên phú của Cái Cửu U tuyệt luân, có thể xưng là kẻ mạnh nhất Nhân tộc trong vạn năm.

Nếu không phải xuất hiện một vị Thanh Đế, chỉ sợ từ thời đại Thái Cổ, Cái Cửu U đã chứng đạo đột phá cảnh giới Đại Đế rồi.

Ngay khi Cái Cửu U động dụng Cửu U Tiên Khúc, không gian xung quanh sắp sửa xuất hiện sự vặn vẹo, thì đột nhiên từ phương xa truyền đến một đạo Đại Đạo Long Âm.

Đạo thanh âm kia nhanh chóng ngăn cách thiên địa, tách rời Quy Hải thành với không gian xung quanh.

Khắc sau, một vị tiên phong đạo cốt từ phương xa phá không mà đến, cuối cùng giáng lâm phía trên Quy Hải thành. — Côn Trụ Đại Thánh!

Trong mắt Cái Cửu U lộ ra một tia ngoan lệ.

Côn Trụ Đại Thánh là kẻ chí cường trong Thái Cổ vạn tộc, thực lực thâm bất khả trắc. — Ba vị Cổ tộc Đại Thánh, đúng là thủ bút không nhỏ.

Nhưng nếu muốn cậy thế khi áp Nhân tộc ta, chẳng phải là quá hoang đường sao!

Ba danh Cổ tộc Đại Thánh mang tới áp lực khó có thể thừa thụ đối với bất kỳ ai, nhưng Cái Cửu U thân là tuyệt đại cường giả, vẫn có tự tin dĩ nhất kỷ chi lực đối kháng với ba người đó. — Ba danh Cổ tộc Đại Thánh tự nhiên không pháp trấn áp hoàn toàn hai người, ngay cả Cái Cửu U ngươi, chúng ta cũng không có đủ tự tin.

Lời Cái Cửu U vừa dứt, Côn Trụ Đại Thánh kia liền mở miệng, thanh âm thấu ra một luồng lương ý khiến người ta phát lạnh.

Nghe vậy, thần sắc Cái Cửu U ngưng lại, trong não hải đột nhiên hiểu ra.

Phải rồi, trong tình huống biết rõ La Thiên là Chuẩn Đế cường giả mà ba người vẫn dám tụ tập Thái Cổ vạn tộc ra tay, phía sau tất nhiên có chỗ dựa cường đại hơn.

Đồng thời, tư tự của Cái Cửu U cũng hiện về thời Thái Cổ.

Tại Bắc Đẩu Tinh hay thậm chí là toàn bộ vũ trụ, mỗi cách vô số vạn năm sẽ xuất hiện một lần Hắc Ám Động Loạn.

Mỗi một tràng Hắc Ám Động Loạn đều kéo theo hệ lụy cực lớn, thế tất dẫn đến vô số sinh linh mất mạng.

Thế nhân biết rất ít về Hắc Ám Động Loạn, chỉ biết đó là một tràng hạo kiếp của toàn vũ trụ, chỉ có những cường giả cấp bậc như Cái Cửu U mới thực sự hiểu rõ nguồn gốc của nó.

Cái gọi là Hắc Ám Động Loạn không phải là một lời nói dối, mà là một trò lừa bịp trời cao, một lời nói dối được dựng lên để thỏa mãn sự tham lam của một số ít kẻ.

Những kẻ chủ mưu chính là những kẻ đã biến mất trong năm tháng vô tận trước kia, các đại Cổ Hoàng cấp cường giả của Thái Cổ vạn tộc.

Những Cổ Hoàng cấp cường giả đó tương đương với Nhân tộc

Đại Đế, nhưng mỗi một vị Đại Đế của Nhân tộc sinh ra đã mang trên mình sứ mệnh trấn áp Hắc Ám Động Loạn.

Do đó, mỗi khi Nhân tộc xuất hiện một vị cường giả cấp bậc Đại Đế, đối với những kẻ chủ mưu Hắc Ám Động Loạn kia mà nói, chính là một tai nạn.

Nếu ba vị Đại Thánh cường giả trước mắt này chỉ là cái bóng do những kẻ kia tung ra, vậy thì mức độ phức tạp của sự việc đủ để chấn kinh toàn bộ Bắc Đẩu Tinh. — Cái Cửu U, với tâm trí của ngươi chắc đã đoán được nguyên ủy sự việc, giờ vẫn muốn đối địch với chúng ta sao?

Hoàng Kim Vương thong thả mở miệng. — Đúng vậy, chúng ta tự biết không thể chiến thắng ngươi, nhưng những vô thượng tồn tại kia chỉ cần động ngón tay cũng đủ để trấn áp ngươi triệt để!

Càn Lôn Đại Thánh trên mặt hiện lên một tia điên cuồng.

Nếu có thể xóa sổ được Cái Cửu U, thì đối với Thái Cổ vạn tộc cũng là một chuyện tốt.

Sắc mặt Cái Cửu U tức khắc xanh mét, quay người nhìn La Thiên một cái. — La Thiên đạo huynh, chỉ sợ... nơi này không thể dung thân.

Do dự hồi lâu, Cái Cửu U gian nan nói.

Hắn không đành lòng nhìn một vị cường giả Nhân tộc cấp bậc Chuẩn Đế như vậy phải vẫn lạc tại đây. — Vô phương, bản tọa hôm nay cứ ở đây chờ bọn chúng.

La Thiên đáp lại, trên mặt lộ ra vẻ tự tin.

Từ những tiếp xúc trước đó, Cái Cửu U thân là Nhân tộc Chí tôn, không những không có bất kỳ ác ý nào mà còn dốc sức muốn bảo vệ hắn.

Chỉ là từ hình thế hiện tại, phía sau sự việc dường như không chỉ có ba tên Cổ tộc Đại Thánh trước mắt này.

Để xem rốt cuộc là kẻ nào dám âm mưu ở sau lưng. — Cái Cửu U, đã chấp mê bất ngộ thì đừng trách chúng ta ra tay vô tình!

Chương 480

Lời Càn Lôn Đại Thánh vừa dứt, khí tức bản thân cấp tốc thăng cao, giữa thiên địa đột nhiên dâng lên một luồng uy áp thuộc về cảnh giới Đại Thánh.

Sau đó, chỉ thấy Càn Lôn Đại Thánh hóa thành một đạo lưu tinh, tay cầm trường thương, cấp tốc lao xuống hướng về phía Cái Cửu U, không gian chấn động mãnh liệt.

Cái Cửu U tức thì hừ lạnh một tiếng, trên tay phải hiện ra một tia tử quang.

Luồng âm phong xuất hiện quanh Quy Hải thành lúc nãy liền toàn bộ tập kích về phía Càn Lôn Đại Thánh.

Vô tận âm phong hóa thành một thanh trường kiếm, trên trường kiếm bao phủ sát ý ngút trời, nhanh chóng đối chọi với Càn Lôn Đại Thánh.

Khi đao thương va chạm, giữa thiên địa vang lên một trận âm thanh chói tai kịch liệt.

Hư không vặn vẹo, dư ba vô biên quét qua bách vạn dặm, vô số cao sơn vì thế mà băng sập.

Hai bên nhanh chóng rơi vào trạng thái đối trì.

Không chỉ riêng thức thủ mà Cái Cửu U thi triển, sắc mặt Càn Lôn Đại Thánh lúc này cũng khó coi vô cùng, trong cơ thể đột nhiên truyền ra một trận tiếng chuông.

Trong tiếng chuông kia dường như ẩn chứa sức mạnh đủ để tồi hủy hết thảy pháp tắc trên thế gian.

Ngay khi tiếng chuông vang lên, thanh trường kiếm trước mặt Càn

Lôn Đại Thánh tức khắc sụp đổ. — Cực Đạo binh khí, Vạn Long Linh!

Vô số cường giả quanh Quy Hải thành trong nháy mắt hiểu ra tiếng chuông trong cơ thể Càn Lôn Đại Thánh từ đâu mà có.

Càn Lôn Đại Thánh đến từ Vạn Long Sào, nơi đó từ vô tận tuế nguyệt trước đã từng xuất hiện một vị Cổ Hoàng.

Vị Cổ Hoàng đó đã tôi luyện các loại thiên tài địa bảo để đúc nên vô thượng pháp khí Vạn Long Linh.

Vạn Long Linh mới chính là Cực Đạo binh khí thực sự.

Càn Lôn Đại Thánh tuy không thể hoàn toàn thôi động sức mạnh của Vạn Long Linh, nhưng dựa vào bí pháp do vị Cổ Hoàng năm đó để lại, hắn vẫn có thể vận dụng một phần sức mạnh bên trong.

Chỉ cần bấy nhiêu đó cũng đủ để triệt tiêu Cửu U Tiên Khúc của Cái Cửu U.

Trong mắt Càn Lôn Đại Thánh bộc phát một tia dữ tợn, hắn đưa tay chộp vào hư không, từ trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra một đạo kim quang.

Sau khi kim quang tiêu tán, Vạn Long Linh liền xuất hiện trong tay hắn.

Khắc sau, Càn Lôn Đại Thánh tay cầm Vạn Long Linh, xông lên giết về phía Cái Cửu U.

Cái Cửu U nhìn Cực Đạo binh khí trên tay Càn Lôn Đại Thánh, trong mắt lộ ra một tia kỵ đạm.

Hắn không có Đại Đế truyền thừa, tu hành toàn bộ dựa vào bản thân, do đó về mặt nội hàm thì yếu hơn đám Cổ tộc Đại Thánh kia không ít.

Khi Càn Lôn Đại Thánh còn cách Cái Cửu U chưa đầy bách trượng, Cái Cửu U khẽ quát một tiếng, trên vạn trượng cao không tức thì có vô số lôi đình từ mây đen giáng xuống.

Vạn trượng lôi đình kia đủ để khiến vô số người kinh tâm đảm chiến, mỗi một đạo lôi đình đều mang theo ý chí hủy diệt hết thảy mọi thứ trên thế gian.

Độ Kiếp Tiên Khúc!

Cái Cửu U gần như trong một nháy mắt thôi động sát chiêu mạnh nhất của bản thân, mục đích là để trấn áp Càn Lôn Đại Thánh với tốc độ nhanh nhất.

Theo lôi đình vạn trượng rơi xuống, một trận âm thanh như tiếng chiến cổ viễn cổ đồng thời vang dội khắp thiên địa.

Đồng thời trên mặt đất nổi lên vô số bụi bặm, trong đám bụi bặm ấy truyền ra từng đạo âm phong nộ hào.

Ba vị Cổ tộc Đại Thánh đồng thời biến sắc, Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh nhanh chóng thối lui về phía sau.

Chỉ có Càn Lôn Đại Thánh vì thủ đoạn đã xuất nên không thể quay đầu, đành phải cứng đầu tiếp tục lao tới.

Độ Kiếp Tiên Khúc vừa xuất, thần sắc Cái Cửu U lãnh mạc vô cùng, chỉ thấy một tay hắn kình thiên, vô số lôi đình từ trên trời rơi xuống liền lọt vào lòng bàn tay hắn.

Chấp chưởng lôi đình, hình phạt thiên hạ, chẳng khác nào viễn cổ Thần Vương!

Thân hình Cái Cửu U hóa thành hư vô tiêu tán giữa thiên địa, khi xuất hiện trở lại, cả người hắn mang theo uy thế vô thượng giáng xuống đỉnh đầu Càn Lôn Đại Thánh.

Vạn Long Linh dù sao cũng là Cực Đạo binh khí, lúc này đối diện với uy áp bàng đại do Cái Cửu U phóng ra, tức khắc bộc phát một luồng sức mạnh mà Càn Lôn Đại Thánh không thể chưởng khống.

Chỉ thấy Vạn Long Linh kia dường như nhận được sự triệu hoán trong minh minh, cực tốc rút lấy huyết khí và linh lực từ trong cơ thể Càn Lôn Đại Thánh.

Trong mắt Càn Lôn Đại Thánh lộ ra vẻ kinh hãi kịch liệt, Vạn Long Linh đã thoát ly sự thao túng của hắn và xuất hiện hiện tượng phản phệ. — Dừng lại cho lão phu!

Càn Lôn Đại Thánh hét lớn một tiếng, muốn cưỡng hành thu hồi Vạn Long Linh, đồng thời cắt đứt liên hệ giữa bản thân và nó.

Nhưng thực tế là dù hắn có giãy giụa thế nào, Vạn Long Linh vẫn không có chút phản ứng, vẫn điên cuồng rút lấy huyết khí linh lực trong cơ thể hắn.

Một luồng tử khí bàng đại nhanh chóng bao quanh thân thể Càn Lôn Đại Thánh.

Chỉ trong vài nhịp thở, toàn thân hắn đã bị tử khí bao phủ.

Đến đây, Càn Lôn Đại Thánh vốn dĩ mang theo chiến ý ngút trời ban nãy đã nhanh chóng mất đi tông tích.

Chương 481

Bất luận những người xung quanh cảm ứng thế nào cũng không thể nhận ra dấu vết tồn tại của hắn.

Chỉ còn Vạn Long Linh huyền phù phía trên tử khí, từng hồi chuông vang lên từ bên trong, đối trì với vạn trượng lôi đình mà Cái Cửu U giải phóng.

Chứng kiến cảnh tượng này, La Thiên ở phía sau lộ ra một tia kỳ dị.

Hắn biết Vạn Long Linh là Cực Đạo binh khí được truyền thừa từ thời Thái Cổ của Vạn Long Sào, lúc này bên trong đó, hắn cảm tri được một tia dao động khí tức gần như cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Có điều đạo khí tức kia thập phần vi nhược, dường như chỉ là một tia ý chí tàn lưu bên trong Vạn Long Linh.

Vạn Long Linh không biết vì sao bộc phát sức mạnh chân chính, cùng Cái Cửu U phân đình kháng lễ, không hề rơi vào hạ phong.

Côn Trụ Đại Thánh và Hoàng Kim Vương thấy khí tức của Càn Lôn Đại Thánh hoàn toàn biến mất, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh hãi.

Đặc biệt là ánh mắt Hoàng Kim Vương, hắn nhìn xuống Hoàng Kim Giản trong tay, trong đồng tử hiện lên một tia kỵ đạm mờ nhạt.

Hoàng Kim Giản cũng được truyền thừa từ vị Cổ Hoàng cường giả thời Thái Cổ của Hoàng Kim cổ tộc, nhưng hiện tại hắn cầm nó lại không phát hiện điều gì bất thường.

Côn Trụ Đại Thánh tuy thuộc Thái Cổ vạn tộc, nhưng trong tộc của hắn lại không có Cổ Hoàng cường giả đản sinh, do đó trong tay

không có Cực Đạo binh khí. — Hoàng Kim Vương!

Nhân cơ hội này mau chóng chém giết Cái Cửu U!

Côn Trụ Đại Thánh hét lớn một tiếng.

Hiện tại Cái Cửu U đang giao đấu bất phân thắng bại với Vạn Long Linh, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Lời Côn Trụ Đại Thánh vừa dứt, vẻ chần chừ trong mắt Hoàng Kim Vương tan biến hoàn toàn.

Bất luận thế nào, mục đích hôm nay tới đây là để chém giết vị Chuẩn Đế cường giả Nhân tộc kia.

Nếu có thể xóa sổ luôn cả Cái Cửu U thì tự nhiên là điều mong mỏi bấy lâu.

Sau đó, trong cơ thể Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh bộc phát ra khí tức cực kỳ cường đại, thân hình hai người lóe lên hào quang, nhanh chóng lao về phía Cái Cửu U.

Cái Cửu U nhìn Côn Trụ Đại Thánh và Hoàng Kim Vương đột nhiên xông đến, sắc mặt tức khắc trở nên khó coi.

Uy lực của Cực Đạo binh khí vượt xa dự liệu của hắn, lần này Vạn Long Linh bộc phát toàn bộ, khiến hắn phát hiện mình không thể làm gì được nó.

Một khi bị hai kẻ kia tập kích đắc thủ, Cái Cửu U chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Tuy nhiên, khi thủ đoạn của Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh sắp sửa giáng xuống thân thể Cái Cửu U, một đạo bạch quang từ phía sau Cái Cửu U phóng ra.

Khi bạch quang kia quét trúng thân thể Côn Trụ Đại Thánh và Hoàng Kim Vương, hai người bọn họ tức thì khựng lại.

La Thiên cuối cùng cũng ra tay!

Nhanh mạnh như lôi đình vạn quân, không lưu chút tình diện nào. — Kẻ nào cho các ngươi lá gan dám động thủ trước mặt bản tọa?

Một tiếng nổ vang như sấm dội bên tai mọi người, đặc biệt là Côn Trụ Đại Thánh và Hoàng Kim Vương, trong mắt lộ rõ vẻ kinh sợ.

Khí tức do La Thiên phóng ra siêu phàm thoát tục, vượt xa cảnh giới Đại Thánh.

Cái Cửu U đang giao thủ với Vạn Long Linh cũng mang vẻ mặt hồ nghi nhìn La Thiên, trong mắt lộ ra vài phần không giải.

Cái Cửu U thời kỳ đỉnh phong là Chuẩn Đế cường giả, do đó hắn khá quen thuộc với uy áp mà Chuẩn Đế tỏa ra.

Nhưng lúc này hắn lại có chút nhìn không thấu La Thiên.

Uy áp trong người La Thiên như có như không, thậm chí nếu không chủ động dùng thần thức để tra xét, La Thiên trông chỉ giống như một thanh niên tuấn tú trên thế gian mà thôi. — Hừ, mặc kệ ngươi rốt cuộc là ai, hôm nay đều phải chết ở đây!

Hoàng Kim Vương hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên một tia điên cuồng.

Hắn đưa tay phải chộp vào hư không, lấy ra một khối bạch ngọc, sau đó bóp nát.

Những mảnh vỡ bạch ngọc hóa thành tinh quang điểm điểm, trong chớp mắt tiêu tán giữa thiên địa.

Chỉ một lát sau, không gian quanh Quy Hải thành truyền ra một trận chấn động kịch liệt.

Trên mặt đất vô số kiến trúc bị hủy hoại, dường như sắp nứt toác ra.

La Thiên hơi nhíu mày, xem ra tên này còn có hậu thủ.

Tiếp đó, dự đoán của La Thiên đã được chứng thực.

Mấy đạo khí tức cấp bậc Đại Thánh từ phương xa giáng lâm trên không trung Quy Hải thành.

Những Đại Thánh này đều tỏa ra dao động khí tức thuộc về Thái Cổ vạn tộc.

Hoàng Kim Vương nhìn các vị Đại Thánh tới nơi mới lộ ra vẻ tự tin.

Chương 482

Trong vòng ngắn ngủi mấy chục nhịp thở, số lượng cường giả cấp bậc Đại Thánh trên bầu trời Quy Hải thành đã đạt tới hơn mười vị, tất cả đều nhằm vây giết La Thiên.

Hoàng Kim Vương đoán La Thiên ở cảnh giới Chuẩn Đế, nhưng dưới sự vây công của một nhóm Đại Thánh cường giả, cho dù La Thiên là Chuẩn Đế thật thì hắn cũng tự tin có thể bắt gọn. — Còn ai nữa không?

Chẳng ngờ La Thiên không hề lộ ra chút khiếp sợ nào, trái lại thần sắc còn tràn đầy châm chọc bất tiết. — Nhiêu đây người là đủ rồi!

Tặc tử này đến từ thiên ngoại, phi tộc loại của ta!

Hôm nay đặc biệt thỉnh chư vị đạo huynh đánh giết hắn tại đây!

Hoàng Kim Vương hét lớn một tiếng, sau đó hơn mười vị Đại Thánh cường giả bên ngoài Quy Hải thành liên tiếp gây ra những trận oanh minh.

Cảnh tượng này rơi vào mắt những tu đạo giả tầm thường khiến tâm thần họ chấn động kịch liệt.

Tại Bắc Đẩu Tinh, nhân vật tầng thứ Đại Thánh đều là những cường giả vạn năm không xuất thế.

Một khi xuất thế tất sẽ gây ra một trận tinh phong huyết vũ, huống hồ đây lại là hơn mười vị.

Bọn họ đều là những tồn tại yêu nghiệt từng gây ra vô số cuộc sát phạt ngút trời từ vô tận tuế nguyệt trước, hôm nay xuất hiện toàn bộ chỉ vì một người.

Lúc này, ngay cả Cái Cửu U đang giao thủ với Vạn Long Linh

cũng không khỏi chấn động tâm thần.

Thái Cổ vạn tộc xuất động hơn mười vị Đại Thánh cường giả để đánh giết La Thiên, thủ bút lớn như vậy chưa từng thấy từ thời Thái Cổ đến nay.

Đồng thời trong lòng Cái Cửu U sinh ra một luồng khí lạnh, Thái Cổ vạn tộc vì để ngăn chặn Nhân tộc xuất hiện Đại Đế, có thể nói là tận tâm kiệt lực, không từ thủ đoạn.

Lúc này trong số vô vàn người có mặt, ngoại trừ La Thiên, không một ai có thể giữ được bình tĩnh. — Động thủ!

Theo lệnh của Hoàng Kim Vương, hơn mười vị Đại Thánh cường giả phân biệt thôi động sát chiêu của mình, lao tới đánh giết La Thiên.

Trong sát na, toàn bộ thiên địa phong vân biến sắc, Độ Kiếp Tiên Khúc mà Cái Cửu U thi triển ban đầu bị vô số sát chiêu kia chôn vùi.

La Thiên lắc đầu, nội tâm không hề có chút sợ hãi, thực tế trong lòng hắn tràn ngập sự khinh miệt.

Những kẻ được gọi là Đại Thánh này trong mắt hắn chẳng khác nào cỏ rác, căn bản không đáng nhắc tới.

La Thiên bước tới một bước, nhanh chóng dẫn động thiên địa đại thế biến hóa.

Khi hắn đưa tay phải ra, phía sau năm đạo đồ đằng thông thiên tức thì hiện ra.

Ngũ Hành Pháp Tắc!

Năm loại thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tức khắc phân cắt thiên địa, ngũ sắc huy hoàng!

Một luồng dao động cường hãn vô cùng từ trong cơ thể La Thiên truyền ra.

Ngũ Hành Pháp Tắc của La Thiên không bàn về sức mạnh, chỉ tính về sự tinh diệu thì so với Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên cũng là một chín một mười.

Tất nhiên, để không bị Thiên Đạo thế giới này khóa định, sức mạnh hắn sử dụng chưa tới một phần vạn.

Khi hơn mười vị Đại Thánh xông lên, trong mắt La Thiên lóe lên một tia hàn mang, năm đạo đồ đằng thông thiên phía sau hắn chuyển động, cuối cùng dung hợp làm một, hình thành nên Ngũ Sắc Thần Quang.

Ngũ Sắc Thần Quang quét qua nơi nào, vạn vật thế gian nơi đó đều mất sạch sinh cơ.

Đám Đại Thánh xông lên phía trước vừa vặn bị quang ba diệt thế quét trúng, những tiếng thảm khiếu vang lên từ trong luồng sáng ngũ sắc.

Thần sắc La Thiên như thường, khí tức khóa chặt lên người Hoàng Kim Vương.

Hoàng Kim Vương đang cầm một cặp Hoàng Kim Giản, đó là Cực Đạo binh khí của Cổ Hoàng cường giả thời Thái Cổ từ Hoàng Kim Quật.

Lúc này Hoàng Kim Vương đối diện với quang ba diệt thế khiến bản thân bị tổn thương, liên tục phun ra tiên huyết, không còn sức để ứng phó với La Thiên.

Thế là La Thiên đưa tay chộp một cái, một lực xé to lớn xuất hiện quanh thân thể Hoàng Kim Vương, trực tiếp đoạt lấy Hoàng Kim Giản.

Cuối cùng Hoàng Kim Giản xuất hiện trong tay La Thiên, hắn nhìn nó với vẻ tò mò.

Cái gọi là Cực Đạo binh khí này cũng không tệ, bên trong đều phong tồn dao động năng lượng thuộc về cấp bậc Đại Đế.

Tuy nhiên, cho dù Đại Đế có thân hành xuất hiện trước mặt La Thiên thì cũng chẳng được lợi lộc gì.

Hắn liếc nhìn Cái Cửu U đang tử chiến phía kia.

Vì Vạn Long Linh bộc phát toàn bộ, một luồng khí tức thuộc về Vạn Long Hoàng xuất hiện bên trong linh, bức bách Cái Cửu U liên tục bại thối.

La Thiên khá có hảo cảm với Cái Cửu U, dù sao hắn vừa mới bị Thái Cổ vạn tộc tìm tới tận cửa, Cái Cửu U đã vì hắn mà đứng về phía đối lập với cả Thái Cổ vạn tộc.

La Thiên thu hồi tầm mắt từ chỗ Cái Cửu U, một luồng sức mạnh bàng đại tức thì rót vào trong Hoàng Kim Giản, muốn xóa sạch hoàn toàn ấn ký bên trong.

Sức mạnh Cổ Hoàng phong ấn trong Hoàng Kim Giản sau khi nhận ra hành động của La Thiên liền không chút bảo lưu mà giải phóng toàn bộ sức mạnh, muốn trực tiếp hủy diệt hắn.

Chương 483

Nhưng trước mặt La Thiên, sự giãy giụa này chẳng khác nào trẻ con đánh nhau, không có bất kỳ uy hiếp nào.

Do đó chỉ trong chốc lát, ấn ký bên trong Hoàng Kim Giản đã bị La Thiên dùng đại pháp lực xóa sạch trực tiếp, thậm chí còn cắt đứt toàn bộ liên hệ với Hoàng Kim nhất tộc.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc từ nay về sau, Hoàng Kim Giản tuy vẫn là một món Cực Đạo binh khí, nhưng không còn thuộc về Hoàng Kim nhất tộc nữa, trở thành một vật vô chủ thực sự.

Sau khi làm xong tất cả, trong mắt La Thiên lộ ra một tia mãn ý, sau đó ném Hoàng Kim Giản vào tay Cái Cửu U.

Cái Cửu U đang tử chiến với Vạn Long Linh, sau khi nhận được Hoàng Kim Giản, ban đầu trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn biết rõ phong ấn bên trong những Cực Đạo binh khí này, dù hắn có lấy được Hoàng Kim Giản cũng không thể phát huy được chút sức mạnh nào của nó.

Nhưng khi cảm tri được một lát, trong đồng tử hắn tức khắc tràn ngập sự chấn hán vô cùng!

Tất cả ấn ký phong ấn trong Hoàng Kim Giản đã biến mất sạch sẽ, khi hắn rót một luồng linh lực vào, nó không hề nảy sinh chút ý niệm kháng cự nào.

Cái Cửu U nhìn lại La Thiên một cái, sự suy đoán trong lòng về cảnh giới thực sự của La Thiên lại tăng thêm vài phần!

Đồng thời hắn cũng chú ý tới hơn mười vị Đại Thánh Cổ tộc bị La Thiên trực tiếp trấn áp.

Trong lòng tức khắc sinh ra một cảm giác mênh mông hạo hãn!

Người này rốt cuộc lai lịch thế nào?

Chỉ trong búng tay đã trấn áp hơn mười vị Đại Thánh Cổ tộc, thật sự là yêu nghiệt sao?

Cái Cửu U không nghĩ ngợi nhiều, sau khi tiếp nhận hoàng kim giản, nội tâm ngoài sự cảm kích vô tận đối với La Thiên, còn mang theo một luồng sát ý cực kỳ bá đạo.

Nguyên bản hắn không có Cực Đạo binh khí, khi đối đầu với những món binh khí này luôn chịu thiệt thòi, nhưng hiện tại Hoàng Kim Giản đã rơi vào tay hắn, khoảng cách giữa đôi bên lập tức bị san bằng.

Cái Cửu U lại một lần nữa tử chiến với Vạn Long Linh, đạo thân ảnh hư vô do linh huyễn hóa ra bắt đầu liên tục bại thối, ẩn hiện dấu hiệu bại trận.

La Thiên khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng.

Cái Cửu U tuy đã già nua nhưng đời này đột phá Đại Đế không phải là vô vọng.

La Thiên lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn về phía hơn mười vị Cổ tộc Đại Thánh kia, lúc này bọn họ đều đang giãy giụa, khí tức cấp tốc suy yếu. — Khai ra kẻ chủ mưu đứng sau, bản tọa có thể tha cho các ngươi một mạng!

La Thiên thản nhiên nói.

Hơn mười vị Cổ tộc Đại Thánh cùng xuất động tuyệt đối không phải là điều mà bất kỳ một vị Đại Thánh nào có thể hiệu triệu được.

Đằng sau chắc chắn có một nhân vật cấp bậc tối thiểu là Đại Đế dẫn dắt.

Chỉ là kẻ này rốt cuộc là ai thì nhất thời hắn chưa thể biết hết, chỉ lờ mờ cảm thấy kẻ đó phần lớn đến từ cái gọi là Sinh Mệnh Cấm Khu.

Sau một hồi lâu, không một ai trong số hơn mười vị Đại Thánh lên tiếng, La Thiên khẽ thở dài. — Đã như vậy, bản tọa đành phải đánh các ngươi vào luân hồi vô tận!

Lời La Thiên vừa dứt, một luồng khí tức sát lục từ trong cơ thể bộc phát ra.

Sát Lục Pháp Tắc!

Sát Lục Pháp Tắc được hóa ra từ sát ý tinh thuần nhất của bản thân La Thiên, có thể trực tiếp công phá đạo tâm.

Dưới cấp bậc Hồng Trần Tiên, căn bản không có vật gì hay người nào có thể ngăn cản.

Những Cổ Chi Đại Thánh vốn bị Ngũ Hành Thần Quang trấn áp kia sắc mặt đồng loạt xanh mét, đạo tâm bị phá, trong lòng sinh ra nỗi hối hận vô cùng tận.

Sắc mặt Hoàng Kim Vương càng khó coi hơn bao giờ hết, Hoàng Kim Giản bị La Thiên đoạt mất, hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ với Hoàng Kim Quật.

Không ai rõ hơn Hoàng Kim Vương điều này có ý nghĩa gì.

Hắn đã xóa sạch hoàn toàn ấn ký phong ấn của Hoàng Kim Giản!

Từ nay về sau Hoàng Kim nhất tộc sẽ không còn Cực Đạo binh khí nữa.

Cái Cửu U mục sở thị thảm trạng này, trong lòng không khỏi cảm khái không thôi.

Ban đầu khi đám Đại Thánh này giáng lâm, kinh nhân và vô

thượng biết bao nhiêu, nhưng chớp mắt đã bị La Thiên trấn áp, từng kẻ mặt mày tái nhợt, uể oải như chó chết, đâu còn nửa điểm hùng tư của Đại Thánh. — Rốt cuộc là vị Đại Đế bất thế nào?

Chẳng lẽ là Vô Thủy Đại Đế trong truyền thuyết?

Hay là đóa sen xanh vạn cổ kia...

Ánh mắt Cái Cửu U nhìn về phía La Thiên càng thêm nhiệt liệt.

Chỉ có những đại năng Nhân tộc mới hiểu được tình thế nguy cấp của Nhân tộc hiện nay như thế nào.

Nhưng ngay lúc này!

Chương 484

Dị biến đột ngột phát sinh!

Một con Kỳ Lân toàn thân rực lửa đột nhiên xuất hiện!

Con Kỳ Lân đó là do một vị Đại Thánh hóa thành.

Trong cơ thể con Kỳ Lân đó tỏa ra một luồng dao động khí tức bất đồng tầm thường, khiến La Thiên hơi nhướng mày. — Xem ra cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi sao.

Luồng khí tức ẩn giấu trong cơ thể Kỳ Lân lúc này bộc phát hoàn toàn!

Các loại dị tượng xuất hiện giữa thiên địa trước đó lập tức biến mất, thay vào đó là tiếng chiến cổ oanh long từ thời Thái Cổ.

Ngay sau đó quanh thân Kỳ Lân hình thành một đạo bình chướng, trực tiếp ngăn cách Ngũ Hành Thần Quang ra ngoài.

Kỳ Lân ngửa mặt lên trời gầm dài, một đạo thân ảnh tức khắc huyễn hóa ra từ trong cơ thể nó.

Chỉ thấy người nọ đội hoàng quan trên đầu, mặc bộ hoa phục màu đỏ rực, trên đó thêu một con Kỳ Lân màu vàng kim.

Khuôn mặt dưới hoàng quan vô cùng cương nghị, mang đậm vẻ uy nghiêm.

Ngay khi người này xuất hiện, sát chiêu của La Thiên bị triệt tiêu quá nửa, đồng thời cũng hộ trụ được mấy vị Cổ tộc Đại Thánh còn sót lại, chỉ là những kẻ đã chết trước đó thì đã vô lực hồi thiên, hoàn toàn tiêu tán khỏi thế gian. — Chúng ta tham kiến Kỳ Lân Cổ Hoàng!

Những Đại Thánh Cổ tộc còn sót lại thấy người này xuất hiện,

trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Kỳ Lân Cổ Hoàng!

Chính là cường giả Cổ Hoàng sinh ra từ Kỳ Lân nhất tộc thời kỳ Thái Cổ, thủ đoạn tu vi thông thiên, hỏa diễm của hắn có thể thiêu rụi thiên địa, thực lực thâm bất khả trắc.

Trong số các Cổ Hoàng cường giả, Kỳ Lân Cổ Hoàng cũng được xếp vào hàng kiệt xuất.

Chỉ là trong mắt thế nhân, Kỳ Lân Cổ Hoàng đã sớm tiêu tán giữa trời đất, lúc này đột nhiên xuất hiện khiến mọi người xung quanh đều vô cùng mờ mịt, ngoại trừ những Đại Thánh Cổ tộc kia là biết rõ nội tình. — Đó là Kỳ Lân Cổ Hoàng, có thể sao?

Kỳ Lân Cổ Hoàng đã sớm hóa thành cát bụi từ thời Thái Cổ, lần này sao có thể xuất hiện trở lại?

Người nọ tỏa ra uy áp Cổ Hoàng thuần chính nhất, chẳng lẽ thực sự là Kỳ Lân Cổ Hoàng từ thời Thái Cổ vạn tộc của vô tận tuế nguyệt trước?

Trong nhất thời, vô số tiếng nghị luận vang lên xung quanh Quy Hải thành.

Nhưng Kỳ Lân Cổ Hoàng hiển nhiên không để tâm, thần tình và ánh mắt hắn thủy chung tập trung lên người La Thiên, trong đôi mắt chiết xạ ra một luồng thần sắc khiến người ta sởn gai ốc. — Đạo hữu ra tay tâm ngoan thủ lạt như vậy, đồ sát cường giả Thái Cổ vạn tộc của ta, rốt cuộc là có ý đồ gì?

Kỳ Lân Cổ Hoàng lạnh lùng mở miệng, trong lời nói mang theo sát ý.

La Thiên tức thì cười lạnh một tiếng, Kỳ Lân Cổ Hoàng tuy diện mạo cương nghị, nhưng tâm tư cũng là hạng gian hiểm xảo trá.

Rõ ràng là Thái Cổ vạn tộc mưu đồ tiêu diệt La Thiên, giờ lại thành La Thiên chủ động đồ sát Thái Cổ vạn tộc, ngôn từ như lưỡi kiếm đâm thẳng vào tâm mạch La Thiên. — Giết thì giết thôi, có gì phải nói?

La Thiên cười lạnh, không hề đưa ra lời giải thích.

Vì đám Đại Thánh Cổ tộc này chủ động ra tay với hắn nên nội tâm hắn không có chút cắn rứt nào, huống hồ hạng người này trong mắt hắn chẳng khác nào kiến hôi cát bụi. — Sát nhân đền mạng!

Kỳ Lân Cổ Hoàng lạnh lùng phun ra bốn chữ, giữa thiên địa lập tức bùng lên một luồng hỏa diễm rực nóng!

Đối diện với La Thiên, Kỳ Lân Cổ Hoàng không hề khinh thị, ngược lại sự kỵ đạm trong lòng nồng đậm tới cực hạn.

Mỗi khi Nhân tộc xuất hiện một vị Đại Đế thì đối với bọn họ chính là một mối uy hiếp cực lớn, thậm chí là một tai nạn!

Những gì xảy ra trong quá khứ vẫn còn lưu lại trong não hải của Kỳ Lân Cổ Hoàng.

Lúc này trong mắt Kỳ Lân Cổ Hoàng, thân ảnh La Thiên cực kỳ giống với những cường giả Đại Đế sinh ra từ Nhân tộc trong năm tháng vô tận kia.

Nhân tộc Đại Đế khác với Cổ Hoàng sinh ra từ Thái Cổ vạn tộc, mỗi một vị Đại Đế Nhân tộc dường như sinh ra đã mang trên mình sứ mệnh cứu vớt thương sinh trong biển lửa.

Mỗi cách vô số vạn năm, trong vũ trụ sẽ xuất hiện một tràng Hắc Ám Động Loạn, và nguồn cơn của nó chính là bảy đại Sinh Mệnh Cấm Khu trên Bắc Đẩu Tinh.

Trong bảy đại Sinh Mệnh Cấm Khu có những vô thượng tồn tại, thế nhân tuy không biết rõ nhưng những kẻ đó chính là các vị Cổ

Hoàng cường giả đản sinh từ Thái Cổ vạn tộc.

Cho dù những Cổ Hoàng này tu hành cả đời thì thọ mệnh cũng có giới hạn, nhưng khi đường thành tiên trên thế gian đã phong tỏa, để chờ đợi ngày nó mở ra, các vị Cổ Hoàng này đã tự chém một đao, khiến cảnh giới bản thân rơi xuống dưới Đại Đế để ẩn mình trong bảy đại Sinh Mệnh Cấm Khu.

Thông qua phương pháp này, họ có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn, nhưng nó cũng có khiếm khuyết là bản nguyên bản thân sẽ dần hao mòn theo thời gian.

Do đó mỗi cách vô số vạn năm, các Cổ Hoàng trong bảy đại Sinh Mệnh Cấm Khu sẽ chui ra, đại tứ cướp đoạt tính mệnh sinh linh, hoắc loạn toàn bộ vũ trụ.

Có thể nói để kéo dài mạng sống cho mình, những kẻ được gọi là Cổ Hoàng kia đã sớm mất đi nhân tính, chỉ xem tính mệnh vô số sinh linh trong vũ trụ như là huyết thực mà thôi.

Chương 485

Nhân tộc Đại Đế thì khác, không có bất kỳ một vị Đại Đế Nhân tộc nào tham gia vào Hắc Ám Động Loạn, trái lại các vị Đại Đế xuất hiện trong năm tháng vô tận kia đều có tâm nguyện bình định nó.

Thời kỳ Thái Cổ, Nhân tộc còn xuất hiện một vị Hư Không Đại Đế, nghịch lưu nhi thượng tự mình bình định Hắc Ám Động Loạn, trấn áp vô số Sinh Mệnh Cấm Khu.

Vị Hư Không Đại Đế ấy cả đời không thua kém ai, trên con đường tu luyện lực áp vô số thiên kiêu cùng thời, danh chấn thiên hạ.

Sau khi thành Đế, ông đã bóp chết Hắc Ám Động Loạn từ trong trứng nước.

Lại có một vị Vô Thủy Đại Đế, trong đời chưa từng thất bại, có thể xưng là kẻ mạnh nhất trong các Đại Đế, từng cầm Vô Thủy Chung đánh lên các đại Sinh Mệnh Cấm Khu, giết đám vô thượng tồn tại ẩn trốn bên trong không dám rời khỏi cấm khu nửa bước.

Trong mấy vạn năm Vô Thủy Đại Đế xuất hiện, thế gian không còn Hắc Ám Động Loạn, sau đó Vô Thủy Đại Đế bước lên đường thành tiên, chiến đấu với trời, từ đó không còn tông tích.

Nhớ lại những gì từng xảy ra, diện sắc Kỳ Lân Cổ Hoàng càng thêm âm hàn, tuyệt đối không thể để những chuyện như vậy tái diễn!

Nhân tộc tuyệt đối không thể lại xuất hiện thêm Đại Đế!

Đặc biệt là kẻ trước mắt này, Kỳ Lân Cổ Hoàng không nhìn thấu cảnh giới thực sự của La Thiên, chỉ có thể đoán là hắn vẫn chưa đạt được quả vị Đại Đế, do đó phải sớm bóp chết hắn từ trong trứng nước. — Chỉ có một mình ngươi thôi sao?

Lát sau, La Thiên đột nhiên nhìn Kỳ Lân Cổ Hoàng hỏi, trong mắt lộ ra một tia di hối, dường như đang cảm thấy tiếc nuối vì chỉ có một mình Kỳ Lân Cổ Hoàng xuất hiện. — Đồ ngông cuồng!

Bản tọa bây giờ sẽ lấy tính mạng ngươi để tế điện những cường giả đã vẫn lạc của Cổ tộc ta!

Lời Kỳ Lân Cổ Hoàng vừa dứt, vô số hỏa diễm ngưng tụ quanh không gian thân thể hắn lập tức tụ lại thành một đạo ấn ký, đạo ấn ký đó cực kỳ giống với ấn ký giữa lông mày của hắn.

Ngay sau đó, Kỳ Lân Cổ Hoàng vung tay lên, đạo ấn ký kia đánh thẳng tới La Thiên.

La Thiên cảm nhận được trong đạo ấn ký kia có một luồng khí tức thuộc về bản nguyên Hỏa Diễm Pháp Tắc, nhưng hai bên lại có sự khác biệt rất lớn.

La Thiên hừ lạnh một tiếng, đồ đằng phía sau tách ra, một lần nữa hóa thành ngũ hành thuộc tính đồ đằng, năm đạo đồ đằng thông thiên cấp tốc chuyển động.

Tâm niệm La Thiên khẽ động, Hỏa Diễm Pháp Tắc lập tức được triệu hoán ra, hóa thành một cây trường thương rơi vào tay hắn.

Tuy có thể lật tay giết chết Kỳ Lân Cổ Hoàng nhưng để cảm ngộ hỏa diễm chi đạo của mảnh thiên địa này từ đối phương nên hắn đã giữ lại vài phần lực.

La Thiên thôi động trường thương trong tay va chạm với đạo ấn ký đang lao tới, thiên địa tức khắc truyền ra một tiếng nổ lớn, đồng thời sinh ra một luồng nhiệt độ cực cao.

Nhiệt độ cao nung đốt toàn bộ mảnh thiên địa này, những kẻ thực lực không đủ thậm chí bị sức nóng làm bị thương cả căn cơ.

Trong mắt La Thiên lộ ra một tia kinh ngạc, Hỏa Diễm Pháp Tắc

của bản thân dường như rất hứng thú với sức mạnh hỏa diễm trong đạo ấn ký kia.

Trong quá trình đối kháng, cây hỏa diễm trường thương đang chậm rãi hấp thu hỏa lực từ bên trong ấn ký.

Ánh mắt La Thiên tức khắc lộ ra vẻ đại hỷ, khi hắn tập trung nhìn vào vị Cổ Hoàng kia một lần nữa, trong mắt hắn không còn là một kẻ thù mà là một món bổ phẩm dâng tới tận cửa.

Nếu có thể dụ dỗ Kỳ Lân Cổ Hoàng động dụng sức mạnh bản nguyên hỏa diễm của chính mình rồi sau đó thôn phệ nó, Hỏa Diễm Pháp Tắc của La Thiên chắc chắn sẽ tinh tiến thêm vài phần.

Phía xa nghìn trượng, Kỳ Lân Cổ Hoàng mang bộ mặt âm trầm, hắn không biết năm đạo đồ đằng sau lưng La Thiên có ý nghĩa gì, nhưng lại từ trong luồng sức mạnh hỏa diễm kia cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm.

Nội tâm hắn ẩn ẩn sinh ra cảm giác nguy cơ, nếu cứ tiếp tục đối kháng theo trạng thái này thì chắc chắn hắn sẽ không phải là đối thủ của La Thiên.

Vô tận tuế nguyệt trước kia, hắn đã tự chém một đao để rơi khỏi quả vị Đại Đế, giờ muốn phát huy lại thực lực Đại Đế thì buộc phải thiêu đốt sức mạnh bản nguyên của chính mình.

Nhưng cái giá phải trả quá thảm trọng, cho dù có phát động thêm một tràng Hắc Ám Động Loạn nữa cũng không đủ để bù đắp tổn thất, trong nhất thời Kỳ Lân Cổ Hoàng đâm ra do dự. — Đạo huynh vẫn chưa hiện thân sao!

Đột nhiên Kỳ Lân Cổ Hoàng hét lớn một tiếng, ánh mắt nhìn về phía bầu trời không xa, dường như ở đó có thứ gì đó tồn tại.

Những người còn lại đều giật mình, trong cảm tri của bọn họ, nơi

ánh mắt Kỳ Lân Cổ Hoàng nhìn tới chỉ là một mảnh hư vô.

Nhưng tất cả đều là hạng người tâm tư tinh minh, kẻ có thể khiến Kỳ Lân Cổ Hoàng xưng hô là đạo huynh thì trong năm tháng vô tận cũng chỉ có vài người mà thôi.

Quả nhiên khắc sau, nơi Kỳ Lân Cổ Hoàng đang nhìn bỗng truyền ra một luồng dao động năng lượng cường hãn vô cùng.

Một tràng cười sảng khoái vang vọng khắp thiên địa, ngay sau đó một đạo thân ảnh từ trong hư không bước ra, chỉ thấy người nọ khoác đạo bào, mang phong thái tiên phong đạo cốt.

Đám Đại Thánh tàn tồn theo sau Kỳ Lân Cổ Hoàng thấy vậy liền lập tức quỳ phục giữa không trung, cung kính hô: — Chúng ta tham kiến Bất Tử Đạo Tôn!

Bất Tử Đạo Tôn!

Hay còn gọi là Bất Tử Đạo Nhân, đến từ Bất Tử Sơn, thực lực thâm bất khả trắc, nghe đồn từ vô tận tuế nguyệt trước là thuộc hạ của Bất Tử Thiên Tôn. — Kỳ Lân đạo huynh, sao không mau chóng oanh sát tiểu tử này?

Bất Tử Đạo Nhân vừa lộ diện liền hỏi Kỳ Lân Cổ Hoàng, thần sắc điềm nhiên vô cùng, trông không có chút gì gọi là lo lắng. — Thực lực kẻ này cực kỳ thần bí, để chắc chắn, tốt nhất ta và đạo huynh nên cùng nhau ra tay!

Kỳ Lân Cổ Hoàng nhìn Bất Tử Đạo Nhân, thốt ra những lời âm trầm.

Hắn cảm nhận được nguy cơ nồng đậm từ La Thiên, bản thân có dự cảm sẽ bị nuốt chửng, nên tự nhiên không dám lơ là đại ý.

Chương 486

Mặt khác, cục diện ám sát này là do Kỳ Lân Cổ Hoàng và Bất Tử Đạo Nhân cùng nhau bày ra, giờ đã đến thời khắc cuối cùng, Kỳ Lân Cổ Hoàng không cho phép Bất Tử Đạo Nhân đứng ngoài hưởng lợi. — Thôi được, sớm oanh sát tiểu tử này để chúng ta cũng được yên lòng!

Bất Tử Đạo Nhân khẽ phất tay áo, ngôn xuất pháp tùy, trên đỉnh đầu hắn hiện ra một luồng hạo hãn chi khí. — Cuối cùng cũng đông đủ rồi sao...

La Thiên nhìn Bất Tử Đạo Nhân và Kỳ Lân Cổ Hoàng, một luồng sát khí tức khắc ngút trời, bao trùm khắp chín tầng trời mười tầng đất.

Khi La Thiên đột ngột bộc phát khí tức cường hãn trong người, Kỳ Lân Cổ Hoàng và Bất Tử Đạo Nhân đồng loạt biến sắc!

Đặc biệt là Bất Tử Đạo Nhân, thần sắc vốn đang phong khinh vân đạm tức khắc trở nên âm u bất định.

Tu vi Đại Đế!

Sao có thể chứ?

Dưới khuôn mặt âm trầm của Bất Tử Đạo Nhân ẩn giấu sự chấn kinh ngút trời!

Kỳ Lân Cổ Hoàng cũng không ngoại lệ, uy áp Đại Đế quán xuyên thiên địa mà La Thiên tỏa ra khiến lòng hắn trĩu nặng.

Ban đầu hắn tưởng La Thiên chỉ là một danh Chuẩn Đế cường giả, nhưng khi luồng uy áp Đại Đế bùng nổ, sự tình đã vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Thân ảnh Kỳ Lân Cổ Hoàng và Bất Tử Đạo Nhân chuyển động,

không gian xung quanh xuất hiện một dải ảo ảnh bạch quang, hai người thần sắc vô cùng ngưng trọng, khí tức khóa chặt lên người La Thiên.

La Thiên nhìn hai người Kỳ Lân Cổ Hoàng như đang lâm đại địch, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ đùa cợt.

Uy áp Đại Đế hiện tại chỉ là kết quả sau khi hắn đã khống chế lại.

Nếu La Thiên giải phóng toàn bộ tu vi cảnh giới của mình không chút bảo lưu, thì mảnh bầu trời này chắc chắn không thể chịu đựng nổi và sẽ bị ép sập trực tiếp.

Bắc Đẩu Tinh thậm chí sẽ băng sập trong vài nhịp thở, và vô số sinh linh vô tội trên hành tinh này sẽ phải chịu thảm cảnh tử vong.

Giữa thiên địa bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, mọi người dõi mắt nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chính là nơi Cái Cửu U và Vạn Long Linh đang giao đấu.

Chỉ thấy lúc này Cái Cửu U tay cầm cặp Hoàng Kim Giản, bản thân tỏa ra dao động khí tức vượt qua cả cảnh giới Chuẩn Đế, còn đạo thân ảnh hư vô do Vạn Long Linh hóa ra thì trực tiếp sụp đổ.

Trong lúc đối địch vừa rồi, nhờ vào món Cực Đạo binh khí Hoàng Kim Giản vừa có được, Cái Cửu U đã dần chiếm được thượng phong và cuối cùng đánh tan Vạn Long Linh.

Trên bản thể Vạn Long Linh xuất hiện một vết nứt, tiếng nổ lớn ban nãy chính là phát ra từ đó.

Cái Cửu U không hề thả lỏng, khắc sau liền tay cầm Hoàng Kim Giản lao về phía Vạn Long Linh, dường như muốn trấn áp nó triệt để.

Lúc này bản thể Vạn Long Linh bị tổn thương, không còn khả năng đối địch với Cái Cửu U nên nhanh chóng đào tẩu về phía xa, nhưng tốc độ sao có thể là đối thủ của Cái Cửu U.

Theo sau trận tiên nhạc phiêu diêu, luồng lôi điện cuộn trào mang theo uy áp ngút trời giáng xuống phía trên Vạn Long Linh.

Cái Cửu U cầm Hoàng Kim Giản, định giáng một đòn mạnh lên bản thể của linh.

Vạn Long Linh tuy là Cực Đạo binh khí nhưng sau trận chiến ban nãy đã bị tổn thương bản thể và xuất hiện vết nứt, nếu để Cái Cửu U đánh trúng một lần nữa, dù không bị hủy diệt hoàn toàn thì cũng e là sẽ rớt khỏi cấp bậc Cực Đạo binh khí.

Thấy Hoàng Kim Giản trên tay Cái Cửu U sắp sửa va chạm với Vạn Long Linh lần nữa, đột nhiên giữa thiên địa nổi lên một trận cuồng phong, trong cuồng phong bao hàm tiếng long ngâm tê hống!

Đồng thời một tiếng gào thét kinh thiên vang lên từ bên trong Vạn Long Linh, ngay lập tức có một lượng lớn long hồn chui ra từ cuồng phong vô tận kia, hợp lực lao tới tông thẳng vào Cái Cửu U.

Đòn đánh này ẩn chứa sức mạnh bản nguyên Đại Đế, do đó Cái Cửu U bị bức phải lùi lại mấy trăm trượng mới giữ vững được thân hình.

Dị biến của Vạn Long Linh vẫn chưa dừng lại, chỉ thấy trên bản thể của nó tỏa ra một trận hào quang chói mắt, một luồng khí tức kinh thiên chấn động từ Thái Sơ Cổ Khoáng. — Kẻ nào dám vọng tưởng hủy hoại truyền thừa của bản hoàng!

Tiếp đó là một tiếng nói đầy phẫn nộ bao hàm sát ý vô cùng truyền khắp Đông Hoang, khiến vô số sinh linh Đông Hoang phải run rẩy.

La Thiên nhìn về hướng khí tức bùng phát ở phương xa, thần sắc không đổi, hiển nhiên là lại có thêm một tôn Cổ Hoàng Thái Cổ vạn tộc xuất thế.

Kỳ Lân Cổ Hoàng và Bất Tử Đạo Nhân đồng loạt lộ vẻ mừng rỡ,

đặc biệt là Kỳ Lân Cổ Hoàng, bản thân hắn cũng tự phong ấn trong Thái Sơ Cổ Khoáng nên tự nhiên rất quen thuộc với đạo khí tức kia.

Ánh mắt La Thiên dừng lại trên Vạn Long Linh một lát, cảm tri kẻ trong Thái Sơ Cổ Khoáng kia đang cấp tốc lao tới.

Nhất thời, La Thiên cũng không vội ra tay, kịch hay mới bắt đầu, hà tất gì phải vội vàng.

Ngược lại, sắc mặt Cái Cửu U hiện rõ vẻ bất định, ba vị Cổ Hoàng cấp cường giả xuất hiện cùng lúc, dù hắn đã sống qua vô tận tuế nguyệt cũng chưa từng thấy cảnh tượng này.

Hôm nay tất cả đều chỉ vì La Thiên!

Tu vi chân thực của La Thiên khiến hắn nhìn không thấu, chỉ dựa vào uy áp mạnh mẽ mà La Thiên tỏa ra lúc trước, hắn chắc chắn La Thiên là một vị Đại Đế.

Chỉ là Cái Cửu U cũng thắc mắc, tại sao thế gian xuất hiện một tôn Đại Đế mà các đại cường giả lại không có chút phản ứng nào?

Bất kể là Cái Cửu U, Kỳ Lân Cổ Hoàng hay Bất Tử Đạo Nhân, trong lòng đều tò mò nhất về lai lịch của La Thiên.

Cho dù La Thiên không thành Đế tại Bắc Đẩu Tinh, thì chỉ cần chứng đạo tại bất kỳ nơi nào trong vũ trụ này cũng sẽ dẫn động thiên địa đại thế biến hóa khiến thế nhân đều biết.

Mọi người còn đang do dự chần chừ thì khí tức phương xa kia đã giáng lâm xuống Quy Hải thành.

Chương 487

Đó là một người có thân hình cực kỳ khôi ngô, cao hơn mười trượng, đầu có sừng, mình khoác lân giáp hoa phục, lộ ra khuôn mặt vô cùng dữ tợn, khí thế uy nghiêm tột đỉnh. — Rốt cuộc là kẻ nào dám hủy hoại truyền thừa của bản hoàng?

Sau khi người này xuất hiện, Vạn Long Linh tự động bay vào tay hắn.

Khi nhìn thấy vết nứt trên Vạn Long Linh, trong đồng tử hắn dường như hiện lên một tia hỏa quang, thanh âm cực kỳ phẫn nộ. — Vạn Long Hoàng, trước đó bản hoàng đã có nhã ý mời ngươi, chỉ tiếc ngươi lại làm ngơ, giờ Cực Đạo binh khí bị tổn thương thì không trách được người khác.

Kỳ Lân Cổ Hoàng thong thả nói, trong mắt chiết xạ ra một luồng thâm thúy.

Hiển nhiên trước khi Kỳ Lân Cổ Hoàng và Bất Tử Đạo Nhân tới đây, bọn họ đã thương lượng với Vạn Long Hoàng, nhưng lúc đó có lẽ Vạn Long Hoàng không thèm để ý. — Rốt cuộc là ai?

Vạn Long Hoàng một lần nữa lên tiếng, trong trận cuồng phong giữa thiên địa lại vang lên vô số tiếng long ngâm.

Đối với mỗi một vị cấp bậc Đế, Cực Đạo binh khí là sự tồn tại cực kỳ quan trọng.

Họ đã dành cả đời, trải qua vô tận thời gian, tiêu tốn lượng lớn tâm thần mới luyện chế ra được một món Cực Đạo binh khí thuộc về riêng mình.

Cực Đạo binh khí chính là chìa khóa quan trọng để chứng đạo, giờ

thấy Vạn Long Linh xuất hiện vết nứt, Vạn Long Hoàng tự nhiên đại nộ không thôi.

Khắc sau, ánh mắt Vạn Long Hoàng đảo qua người Cái Cửu U và La Thiên, sát cơ ngút trời tức khắc bộc phát từ trong cơ thể.

La Thiên thấy vậy, vung tay chộp lấy Cái Cửu U, nhanh chóng hộ vệ hắn ở phía sau.

Trận đại chiến trước mắt này Cái Cửu U đã không thể tham gia vào được nữa.

Cho dù hắn có Hoàng Kim Giản trong tay, nhưng một khi ba vị Cổ Hoàng kia bộc phát toàn lực, Cái Cửu U nếu không chết cũng sẽ trọng thương.

Đối diện với sự bảo vệ của La Thiên, Cái Cửu U không hề kháng cự, hắn cũng hiểu rõ trận đại chiến này nếu hắn tham gia vào chỉ làm vướng chân La Thiên mà thôi. — Hừ, cho dù là Đại Đế thì đã sao?

Hôm nay ba vị Cổ Hoàng cường giả Cổ tộc ta cùng ra tay, chẳng lẽ lại bại trong tay ngươi?

Theo lời của Kỳ Lân Cổ Hoàng, ba luồng khí tức Chuẩn Đế đỉnh phong cũng bộc phát toàn bộ, một mảnh không gian nhanh chóng vặn vẹo.

Đồng thời trận đại chiến này không chỉ giới hạn ở một phương thiên địa, mà toàn bộ Bắc Đẩu Tinh đều có cảm ứng.

Vô số đạo ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Hoang Cổ Cấm Địa.

Khi thấy Nhân tộc lại xuất hiện một vị Đại Đế cường giả, tâm thần ai nấy đều chấn động kịch liệt. — Từ vô tận tuế nguyệt trước, những kẻ có thể khiến thiên địa rơi vào hạo kiếp lại sắp quay trở lại rồi sao?

Trong số Thái Cổ vạn tộc, không ít người cảm khái như vậy. — Khủng phạ không chỉ có ba vị đâu.

Đột nhiên Bất Tử Đạo Nhân nhìn về phía bầu trời bên cạnh, trong mắt lộ ra tia sáng u tối.

Kỳ Lân Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng nhíu mày, sau đó lập tức minh ngộ. — Hoàng Kim đạo huynh đã tới, sao không mau lộ diện!

Ngay sau tiếng quát của Bất Tử Đạo Nhân, nơi ánh mắt hắn nhìn tới, một đạo thân ảnh khoác hoàng kim chiến giáp liền hiện ra từ trong hư không.

Người này tỏa ra một luồng dao động khí tức Chuẩn Đế mạnh mẽ, chính là vị Cổ Hoàng đã tiêu tán khỏi thế gian vô tận tuế nguyệt của Hoàng Kim cổ tộc. — Bản hoàng tới đây không vì mục đích gì khác, chỉ vì Hoàng Kim Giản của tộc ta!

Thanh âm của Hoàng Kim Cổ Hoàng bao hàm tiếng lôi đình oanh minh, một luồng uy áp ngút trời giáng xuống người La Thiên.

Mục đích của hắn rất rõ ràng, La Thiên đã đoạt mất Cực Đạo binh khí từ tay con cháu hậu bối của hắn, hắn tới đây để đoạt lại nó.

Lúc này tại Hoang Cổ Cấm Địa, phía trên Quy Hải thành, bốn vị Cổ Hoàng cường giả giáng lâm, cùng nhau ra tay đối phó La Thiên.

Phía sau La Thiên hiện ra Ngũ Sắc Thần Quang, Ngũ Hành Pháp Tắc đang luân chuyển, uẩn nhưỡng uy năng khủng khiếp.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn tiểu thí thân thủ sau khi tới nơi này.

Đồng thời, hắn cũng đang kiểm chứng xem Ngũ Hành Pháp Tắc của mình có gì khác biệt so với pháp tắc của mảnh thiên địa này.

Hoàng Kim Cổ Hoàng là kẻ hận La Thiên nhất, bởi lẽ chính La Thiên đã tự tay đoạt mất Hoàng Kim Giản, đoạn tuyệt truyền thừa

Cực Đạo binh khí của Hoàng Kim cổ tộc, cũng gián tiếp tước đoạt con đường chứng đạo thành tiên của hắn sau này.

Trong thế giới tu đạo, đây là mối thù sinh tử không đội trời chung.

Chỉ thấy trong tay Hoàng Kim Cổ Hoàng có một đạo quang ảnh lóe lên, trên mặt đất tức khắc tràn ngập một luồng khí tức viễn cổ hồng hoang.

Luồng khí hồng hoang đó nhanh chóng ngưng tụ quanh không gian thân thể Hoàng Kim Cổ Hoàng.

Tiếp đó Hoàng Kim Cổ Hoàng hét lớn một tiếng, tay phải thành quyền, ngưng tụ vô tận uy thế của bản thân, đấm thẳng về phía La Thiên.

Chương 488

Trong một quyền này uẩn hàm toàn bộ sức mạnh tu vi Chuẩn Đế của Hoàng Kim Cổ Hoàng, cường giả cấp bậc Đại Đế nếu trúng phải một quyền này, không chết cũng sẽ trọng thương.

La Thiên bước tới một bước, Tinh Thần Pháp Tắc tức khắc tràn ngập trong cơ thể, vô số tinh thần chi lực từ trên vạn trượng cao không giáng xuống.

Khắc sau, La Thiên cũng tung quyền, gia trì vô tận tinh thần chi lực, đối chọi trực diện với nắm đấm của Hoàng Kim Cổ Hoàng.

Thấy vậy, Hoàng Kim Cổ Hoàng tràn đầy tự tin.

Hắn vốn nghĩ La Thiên sẽ dùng thần thông pháp thuật hay Cực Đạo binh khí gì đó, nếu vậy hắn không có nhiều nắm chắc, nhưng giờ La Thiên lại chọn dùng nhục thân thuần túy để đối kháng, theo Hoàng Kim Cổ Hoàng thấy thì phần thắng đã chắc mười mươi.

Hoàng Kim Cổ Tộc, thân là một chủng tộc cực kỳ cường hãn trong Thái Cổ Vạn Tộc, tiên thiên đã sở hữu thần lực thông thiên mà các chủng tộc khác không thể có được!

Thế nhưng, khi Hoàng Kim Cổ Hoàng tự tin đầy mình đối đầu với La Thiên, một cơn kịch thống xé rách nguyên thần truyền đến từ nắm đấm tay phải!

Đồng tử Hoàng Kim Cổ Hoàng trợn cực lớn, y nhìn rõ ràng La Thiên như một tôn Chiến Thần vô địch, nắm đấm tay phải quét qua đâu là tồi khô lạp hủ đến đó, bản thân y không hề có chút sức chống cự.

Theo một tiếng nghèn nghẹn phát ra từ miệng Hoàng Kim Cổ

Hoàng, cả người y liền lập tức rơi về phía sau!

Sau khi Hoàng Kim Cổ Hoàng nhanh chóng bại trận, La Thiên nhìn về hướng Hoàng Kim Cổ Hoàng rơi xuống, lắc đầu.

Sức mạnh nhục thân của kẻ này quả thật không tệ, nhưng nếu so với La Thiên, đó là sự chênh lệch một trời một vực!

Chưa kể đến Tinh Thần Pháp Tắc hội tụ trong tay phải của La Thiên, ngay cả cảnh giới nhục thân Chuẩn Thánh viên mãn của La Thiên cũng không phải thứ mà Hoàng Kim Cổ Hoàng có thể đối kháng!

Ngay sau đó, phía sau La Thiên đột nhiên truyền đến một cảm giác nguy cơ cực kỳ mạnh mẽ.

Khi nhanh chóng quay người lại, y phát hiện Kỳ Lân Cổ Hoàng tay cầm một cây Liệt Diễm Trường Thương, giáng xuống đỉnh đầu y!

Sau lần ra tay trước đó, Kỳ Lân Cổ Hoàng có chút kiêng kỵ sức mạnh hỏa diễm mà La Thiên nắm giữ.

Trong cảm tri của Kỳ Lân Cổ Hoàng, dường như một khi hỏa diễm của bản thân y chạm vào La Thiên, sẽ bị đối phương nuốt chửng toàn bộ!

Liệt Diễm Trường Thương giáng xuống, nhắm thẳng đầu La Thiên.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, bảy đạo đồ đằng không rõ nguồn gốc lơ lửng phía sau La Thiên, mỗi cái đều phóng ra một luồng sáng chói mắt!

Bảy đạo quang thúc hội tụ tại một điểm, nghênh chiến cây Liệt Diễm Trường Thương kia!

Sắc mặt Kỳ Lân Cổ Hoàng khó coi.

Y không ngờ bảy đạo đồ đằng này lại ẩn chứa sức mạnh cường hãn đến vậy, đặc biệt là đạo hỏa diễm đồ đằng kia!

Lần này La Thiên không chủ động ra tay, nhưng Hỏa Diễm Bản Nguyên trong Liệt Diễm Trường Thương đã bị đạo hỏa diễm đồ đằng kia nhanh chóng rút cạn!

Trong mắt La Thiên lộ ra một tia kinh ngạc.

Hỏa Diễm Pháp Tắc mà y nắm giữ đã gần viên mãn, hầu như chỉ còn thiếu một cơ duyên!

Nếu lần này có thể hấp thu toàn bộ Hỏa Diễm Bản Nguyên mà Kỳ Lân Cổ Hoàng sở hữu, bản thân y không chừng có thể tiến thêm một tầng! "Được lắm," La Thiên khẽ nói: "Đi." Theo tiếng nói của y vừa dứt, từ đạo hỏa diễm đồ đằng vốn đang lơ lửng kia, lại ngưng luyện ra một con Hỏa Long!

Chỉ thấy con Hỏa Long kia hữu hình vô thực, do bản thể Hỏa Diễm Pháp Tắc hóa thành.

Ngay tại khắc đó, nó gầm thét vồ lấy cây hỏa diễm trường thương kia!

Từ cây hỏa diễm trường thương truyền ra tiếng kêu rên thảm thiết của Kỳ Lân.

Trong lòng Kỳ Lân Cổ Hoàng hối hận, nhanh chóng muốn thu hồi trường thương!

Nhưng khi y muốn thao túng trường thương, lại phát hiện dấu ấn y để lại trong trường thương đã biến mất hoàn toàn!

Điều này cũng có nghĩa là y đã hoàn toàn cắt đứt liên hệ với cây hỏa diễm trường thương kia!

Một cảm giác phẫn nộ và nhục nhã tràn ngập lòng Kỳ Lân Cổ

Hoàng!

Nhìn con Hỏa Long kia hoàn toàn nuốt chửng cây hỏa diễm trường thương, trong lòng y dâng lên một cơn thịnh nộ đã mấy vạn năm chưa từng xuất hiện!

Bất Tử Đạo Nhân và Vạn Long Hoàng thấy vậy, trong sắc mặt hai người lộ ra một tia lo lắng khó nhận thấy! "Hai ta nhanh chóng ra tay bắt giữ kẻ này, tuyệt đối không thể để Táng Đế Tinh vỡ nát!" Vạn Long Hoàng liếc nhìn đại địa phía dưới, sau đó khí thế của bản thân y xông thẳng lên trời, tiếp đó trong miệng lại bộc phát một tiếng long ngâm!

Vạn Long Hoàng vốn có thân hình người dài hơn mười trượng, chỉ trong nháy mắt, đã vọt lên không trung, hóa thành một con Cự Long ngàn trượng!

Khoảnh khắc Cự Long xuất hiện, nó sừng sững giữa trời đất, những cơn cuồng phong không ngừng xoay quanh Cự Long, và ngay lập tức ngưng tụ ra vô số Long Tộc!

Sắc mặt La Thiên hơi nhướng mày.

Vạn Long Hoàng dường như là Chân Long nhất tộc, nhưng dù Long Vương có xuất hiện trước mặt La Thiên, cũng không có bất kỳ tư cách nào để khiêu khích!

Theo một ý niệm của La Thiên, Hỏa Long trước đó đã nuốt chửng cây hỏa diễm trường thương của Kỳ Lân Cổ Hoàng, thân hình đột nhiên bành trướng!

Trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người có mặt, con Hỏa Long vốn chỉ vài chục trượng, trực tiếp hóa thành một con Hỏa Long vạn trượng!

Chia ba phần chống lại bản thể Vạn Long Hoàng, không hề yếu

thế chút nào!

Chương 489

"Yêu nghiệt phương nào?

Dám biến hóa thành hình rồng trước mặt Bản Hoàng!" Bản thể Vạn Long Hoàng thấy vậy, trong miệng liên tục bộc phát long ngâm!

Hành động này của La Thiên không nghi ngờ gì nữa là đang trêu chọc và sỉ nhục y!

Thân là cường giả Cổ Hoàng của Vạn Long Sào, thủy tổ vạn rồng trên thế gian!

Đương nhiên y có sự kiêu ngạo của riêng mình!

Tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm ô uế huyết mạch của y trước mặt y!

Vì vậy, trong một hơi thở, bản thể Vạn Long Hoàng và con Hỏa Long kia lập tức giao chiến kịch liệt!

La Thiên đối với Vạn Long Hoàng lại khá hứng thú.

Nếu có thể thu phục y, dạy dỗ kỹ càng một phen, có lẽ y có thể đạt đến trạng thái phản tổ, thực lực của bản thân tất sẽ vượt xa trạng thái trước đó!

Ngay khi La Thiên đưa mắt nhìn chiến trường trên không trung, một luồng tử khí khổng lồ đột nhiên xuất hiện bên dưới không gian thân thể La Thiên!

Một luồng tử khí khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ giao thoa, quấn lấy thân thể La Thiên!

Khoảnh khắc tiếp theo, La Thiên thu lại dị tượng thần uy của pháp tắc, mặc cho đối phương công kích.

Bởi vì trong luồng tử khí khổng lồ kia, y cảm nhận được khí tức của Bất Tử Đạo Nhân, hiển nhiên Bất Tử Đạo Nhân đã lợi dụng khoảng trống trước đó để ra tay với y.

Hành động này của Bất Tử Đạo Nhân tuy vô cùng âm hiểm, nhưng lúc này là lúc tranh đấu sinh tử, cũng không thể trách cứ.

Sau khi nhìn thấu được một số ảo diệu trong đó, trong đồng tử La Thiên lộ ra một trận hàn quang.

Một luồng sát khí hạo nhiên bùng phát từ cơ thể y, những luồng tử khí đang bao quanh cơ thể y, như bóng tối gặp ánh sáng, nhanh chóng tháo chạy!

Đối với La Thiên mà nói, những thủ đoạn này thực sự quá sơ cấp và ấu trĩ, căn bản không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho y!

Ngay sau đó, La Thiên lại đấm ra một quyền vào một chỗ không gian, trực tiếp đánh bật ra một bóng người!

Chỉ thấy bóng người đó chính là Bất Tử Đạo Nhân.

Khi ra tay trước đó, để tránh bị La Thiên bắt giữ, y đã cố tình ẩn mình trong không gian, chỉ tiếc thuật pháp đó trong mắt La Thiên hoàn toàn vô dụng.

Sau khi bị đánh bật ra khỏi hình thể, Bất Tử Đạo Nhân phun ra một ngụm máu tươi!

Khí tức của bản thân y lập tức suy yếu.

Lúc này sắc mặt Bất Tử Đạo Nhân cực kỳ khó coi, cú đấm vừa rồi bá đạo đến cực điểm, khiến y không có chút khả năng né tránh!

La Thiên không dừng tay.

Khi Bất Tử Đạo Nhân hiện hình và ổn định thân thể, y giương tay vồ một cái, vô thượng vĩ lực cuồn cuộn áp xuống. "Oanh!" Cổ sức

mạnh cuối cùng đã đánh trúng Bất Tử Đạo Nhân!

Bất Tử Đạo Nhân vốn đã bị thương, lúc này tình trạng của bản thân y càng thêm tuyết thượng gia sương!

Thảm hại hơn nhiều so với Hoàng Kim Cổ Hoàng và Kỳ Lân Cổ Hoàng trước đó!

Sau khi Bất Tử Đạo Nhân bị trọng thương, y cố gắng chịu đựng cơn kịch thống truyền đến từ cơ thể, đại thủ vồ vào hư không một cái, vồ ra một cây trường đao!

Sau đó, Bất Tử Đạo Nhân thúc giục khí tức trường đao, bên ngoài không gian xung quanh cơ thể y, trong khoảnh khắc hình thành một kết giới, ngăn cách y ở bên trong!

Bất Tử Đạo Nhân khoanh chân ngồi trong kết giới, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt xanh mét, đang nhanh chóng điều chỉnh khí tức hỗn loạn trong cơ thể!

La Thiên vốn định ra tay lần nữa, trực tiếp xóa sổ Bất Tử Đạo Nhân, nhưng khi nhìn thấy cây trường đao kia, trong mắt y lộ ra một tia chần chừ!

Trên cây trường đao đó, La Thiên cảm nhận được một luồng khí tức dao động thuộc cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong!

Trên Bắc Đẩu Tinh, loại khí tức này hiếm có vô cùng. "Cũng có chút thú vị!" La Thiên tặc lưỡi, không tiếp tục ra tay, muốn xem Bất Tử Đạo Nhân có thể phát huy cây trường đao đó đến mức nào.

Lúc này, chiến trường trên không trung cũng đã phân định thắng bại.

Mặc dù Vạn Long Hoàng lúc này là cường giả Chuẩn Đế, nhưng con Hỏa Long kia do Đại Đạo Pháp Tắc hóa thành, vô hình vô thực!

Bất tử bất diệt!

Ngay cả khi bản thể Vạn Long Hoàng dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không thể làm gì được Hỏa Long.

Sau một hồi giao chiến, Vạn Long Hoàng dần rơi vào thế hạ phong!

Nếu tiếp tục giao chiến, thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Vì vậy, bản thể Vạn Long Hoàng phun ra một ngụm tinh huyết, long uy bản thể đại phát, sau đó với cách chiến đấu thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, đã sống chết bức lùi Hỏa Long mấy ngàn trượng!

Sau đó, Vạn Long Hoàng thu liễm khí tức bản thân, hóa lại thành hình người, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với con Hỏa Long kia, không tiếp tục giao thủ với nó nữa!

Chương 490

Chưa đầy một khắc đồng hồ, bốn cường giả Cổ Hoàng của Thái Cổ Vạn Tộc đều bại trận dưới tay La Thiên!

Kỳ Lân Cổ Hoàng, Vạn Long Hoàng, Hoàng Kim Cổ Hoàng ba người bị thương nhẹ hơn.

Ba người tụ tập lại một chỗ, khi nhìn về phía La Thiên, trong đồng tử lộ ra sự kiêng kỵ cực sâu!

Chỉ có Bất Tử Đạo Nhân ra tay cuối cùng, mức độ bị thương lại nặng nhất.

Y liên tiếp bị La Thiên làm thương bởi Khai Thiên Cửu Thức và Thất Đại Pháp Tắc Đồ Đằng.

Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt động dụng cây trường đao kia, chỉ sợ y đã sớm bị La Thiên cường thế đánh giết! "Chuẩn bị tốt để chịu chết chưa!?" Khóe miệng La Thiên nhếch lên một nụ cười, trên mặt lộ ra một vẻ lạnh lùng tàn khốc.

Hôm nay dù thế nào đi nữa, Kỳ Lân Cổ Hoàng và Bất Tử Đạo Nhân nhất định phải chết.

Hai kẻ này dám đánh chủ ý lên đầu La Thiên, chạm đến giới hạn cuối cùng của y! "Chư vị đạo huynh, e rằng chúng ta cần phải phá vỡ bức chướng kia để tru sát kẻ này!" Kỳ Lân Cổ Hoàng sắc mặt xanh mét mở miệng nói.

Bức chướng mà y nói, chính là đã từng tự trảm một đao rơi xuống quả vị Đại Đế vô tận tuế nguyệt trước đây.

Nếu muốn khôi phục sức mạnh đỉnh phong của bản thân, cần phải đốt cháy bản nguyên của chính mình!

Chỉ có làm như vậy, đối với những tồn tại như họ, điều đó có nghĩa là không thể tiếp tục ẩn mình được nữa, hoặc là chờ đợi bản nguyên đốt cháy cạn kiệt, hoặc là cuối cùng cường hành bước lên con đường thành tiên kia! "Việc đã đến nước này, thôi vậy, thôi vậy!" Hoàng Kim Cổ Hoàng thở dài lắc đầu.

Vạn Long Hoàng cũng tương tự.

Hai người ban đầu không tham gia vào việc bố trí sát cục này.

Chỉ vì hậu bối tử tôn của họ mang theo Cực Đạo Binh Khí của bản thân xuất hiện, lại bị La Thiên cường thế trấn áp.

Hai người vì muốn lấy lại Cực Đạo Binh Khí của mình, mới bất đắc dĩ phải xuất hiện ở đây!

Thế nhưng, việc hai người ra tay đã trở thành sự thật không thể chối cãi.

Dù hai người giải thích thế nào, cũng không thể thoát khỏi liên can!

Lời nói của Hoàng Kim Cổ Hoàng vừa dứt không lâu, từ cơ thể ba người riêng biệt bộc phát ra một ý chí vô cùng hạo hãn!

Ba luồng khí tức Cổ Hoàng trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ hành tinh!

Toàn bộ linh lực trên Bắc Đẩu Tinh phát sinh hỗn loạn, cuồn cuộn đổ về Hoang Cổ Cấm Địa!

Hoàng Kim Cổ Hoàng và những người khác lần đầu tiên từ trên người La Thiên cảm nhận được nguy cơ sinh tử thực sự.

Loại nguy cơ này không hề thua kém khi nhân tộc xuất hiện mấy vị cường giả Đại Đế năm đó!

Mỗi khi một vị Đại Đế xuất hiện trong lịch sử nhân tộc, đều mang

đến ký ức đau khổ cho những cường giả Chí Tôn trong cấm khu sinh mệnh kia.

Điều duy nhất khiến họ không ngờ tới, là lần này lại chủ động vì một vị Đại Đế nhân tộc!

Đồng thời cũng là hy vọng duy nhất!

Chưa kể Bất Tử Đạo Nhân ở bên trong, khi bốn cường giả Cổ Hoàng của Thái Cổ Vạn Tộc đồng loạt ra tay, những Chí Tôn Đại Đế cả đời bất bại năm đó cũng chưa chắc đã có thể chiến thắng được.

Theo Hoàng Kim Cổ Hoàng, Kỳ Lân Cổ Hoàng, Vạn Long Hoàng ba người hoàn toàn phá vỡ ràng buộc, tu vi Cổ Hoàng đã sớm biến mất trong vô tận tuế nguyệt cũng dần trở về cơ thể họ!

La Thiên thấy vậy, nhanh chóng hóa thành một đạo kỳ quang, xông ra khỏi Bắc Đẩu Tinh!

Bắc Đẩu Tinh tuy là Táng Đế Tinh, nhưng xét cho cùng cũng không thể chịu đựng được sự giao chiến của nhiều cường giả cấp bậc Đại Đế như vậy.

Vốn dĩ với thực lực của mình, y hoàn toàn có thể diệt sạch những kẻ này trước khi họ hoàn thành việc tích lũy sức mạnh.

Nhưng La Thiên lại khá hứng thú với lực lượng hỏa diễm ẩn chứa trong cơ thể Kỳ Lân Cổ Hoàng, trong lòng La Thiên ẩn chứa một dự cảm mơ hồ.

Một khi hấp thu toàn bộ thuộc tính hỏa diễm ẩn chứa trong cơ thể Kỳ Lân Cổ Hoàng, Hỏa Diễm Pháp Tắc của bản thân y nhất định có thể khế hợp với Hỏa Chi Pháp Tắc của giới này, sau đó thoát ly một số chất khảo.

Ngay sau đó, Hoàng Kim Cổ Hoàng và những người khác cũng nhanh chóng xông lên trời, đi sâu vào hư không vô tận!

Trong không gian tối tăm này, La Thiên như một mặt trời chói chang, vô cùng chói mắt.

Tinh Thần Pháp Tắc đã được y phóng thích đến cực hạn!

Dưới bầu trời sao này, La Thiên có thể điều động sức mạnh tinh thần đến mức tối đa, và phóng thích nó thông qua Tinh Thần Pháp Tắc!

Lúc này trong Hoang Cổ Cấm Địa, sâu trong cấm địa, một đoàn sương đen bao phủ một vùng khói mù.

Một bóng người màu đen bước ra từ trong sương đen đó, ngẩng đầu nhìn trời.

Ánh mắt của y nhìn về phía một vùng tinh vực vô tận, trong vùng tinh vực đó có một Cửu Long Kéo Quan đang lao đi!

Trong mắt bóng người áo đen lộ ra một ý nghĩa sâu xa khó đoán, sau đó y vươn tay, đầu ngón tay bắn ra một luồng sáng trắng về phía một nơi trong cấm địa.

Chương 491

Hướng mà đầu ngón tay chỉ vào, đột nhiên truyền đến tiếng gầm rống xé đất trời.

Âm thanh đó cực kỳ thô kệch, dường như sở hữu sức mạnh hùng vĩ đủ để hủy diệt nhật nguyệt sơn hà!

Ngay sau đó, trong miệng bóng người áo đen truyền ra một âm thanh u u: "Đến rồi." Bóng người áo đen vừa dứt lời, ánh mắt lập tức tối sầm lại, cả người y lại hòa vào trong sương đen.

Nhưng trong Hoang Cổ Cấm Địa lại phát sinh những biến hóa long trời lở đất!

Trong Hoang Cổ Cấm Địa, vốn có chín ngọn đại sơn.

Lúc này, một bóng người khổng lồ xông ra từ giữa chín ngọn đại sơn!

Và khi bóng người đó xuất hiện, toàn thân y còn mang theo chín sợi xích sắt đen như mực, mỗi sợi xích sắt đều khóa chặt một ngọn đại sơn!

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn thân bóng người đó lóe lên ánh sáng xám trắng, trong chín ngọn đại sơn truyền ra tiếng ầm ầm dữ dội!

Sâu trong Hoang Cổ Cấm Địa, trong vùng khói mù bị sương đen bao phủ, một luồng sáng trắng lại được phóng ra, chín sợi khóa liên thông thiên trong một hơi thở đều đứt lìa!

Không còn bị chín ngọn đại sơn trói buộc, bóng người đó nhanh chóng thoát khốn, bản thân y lại lóe lên một trận quang mang, sau đó hóa thành một đạo quang ảnh, xông ra khỏi Hoang Cổ Cấm Địa!

La Thiên đã đợi tròn một khắc đồng hồ.

Trong một khắc đồng hồ đó, y cũng đang tích lũy sức mạnh tinh thần trên hư không.

Một khắc đồng hồ sau, khí tức của Hoàng Kim Cổ Hoàng ba người trở nên lạnh lùng, vô cùng lãnh đạm, hoàn toàn khác biệt so với trước đó.

Hoàng Kim Cổ Hoàng đứng ở phía trước nhất trong ba người, bước một bước về phía vị trí của La Thiên, tu vi cảnh giới Đại Đế đỉnh phong của y hoàn toàn bùng nổ!

Sau đó, Kỳ Lân Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng ở phía sau Hoàng Kim Cổ Hoàng cũng đồng loạt bộc phát tu vi Đại Đế của bản thân.

Trong ba người, thực lực của Hoàng Kim Cổ Hoàng là mạnh nhất.

La Thiên hơi kinh ngạc, y đã có chút phán đoán sai lầm về sức mạnh cấp bậc Đại Đế.

Vốn dĩ y cho rằng ngay cả khi ba người khôi phục cảnh giới Đại Đế, thực lực của bản thân họ cũng chỉ ở cấp độ Thái Ất Kim Tiên.

Điều khiến y không ngờ tới, là ba người trước mắt có dao động sức mạnh trong cơ thể, nhanh chóng đạt đến cấp độ Đại La Kim Tiên!

Đặc biệt là Hoàng Kim Cổ Hoàng, thực lực của y càng vô hạn tiếp cận Đại La Kim Tiên!

Khóe miệng La Thiên hơi nhếch lên một nụ cười, cũng tập trung thu liễm vài phần tâm tư, sức mạnh tinh thần trong khoảnh khắc quán thông toàn thân!

Chỉ thấy Hoàng Kim Cổ Hoàng không nói hai lời, đại thủ vồ vào hư không một cái, trực tiếp vồ ra một cặp Hoàng Kim Giản!

Hoàng Kim Giản lúc này hơi khác so với Cực Đạo Binh Khí mà La Thiên đã lấy trước đó.

Hoàng Kim Giản lúc này không phát ra uy áp thuộc về Cực Đạo Binh Khí.

Ngay sau đó, không gian xung quanh cơ thể Hoàng Kim Cổ Hoàng lóe lên một trận kim quang, nhanh chóng bao phủ toàn bộ tinh không.

Nơi kim quang quét qua, đã cưỡng chế cướp đoạt sinh cơ từ vô số tinh cầu!

Hàng loạt tinh cầu trong một khoảnh khắc biến thành tử tinh.

Sau khi Hoàng Kim Cổ Hoàng hấp thu những sinh cơ này, đã rót toàn bộ vào Hoàng Kim Giản trong tay!

Hoàng Kim Giản đó trong khoảnh khắc đã phóng ra một dao động thuộc về Cực Đạo Binh Khí!

Cường giả Cổ Hoàng vừa ra tay, liền kéo theo vô số sinh linh vẫn lạc.

Đây cũng là nguồn gốc của cái gọi là Hắc Ám Động Loạn!

Nguồn gốc của Hắc Ám Động Loạn?!

Tâm thần La Thiên trầm xuống.

Mới chỉ là bắt đầu, đã có vô số sinh linh vô tội vẫn lạc.

Điều này khiến y từ nội tâm nảy sinh cảm giác phản cảm đối với những cường giả Cổ Hoàng của Thái Cổ Vạn Tộc này.

Vì vậy, thân thể La Thiên bước tới một bước, kéo theo không gian xung quanh xuất hiện một vùng bóp méo, trong tay hiện ra một cây trường kiếm màu đen tuyền!

Trên trường kiếm có quấn quanh một luồng sát khí cực hạn, đồng thời có vô cùng vô tận lực lượng hủy diệt!

Y đã dùng Sát Lục Pháp Tắc và Hủy Diệt Pháp Tắc để ngưng

luyện trường kiếm.

Thân hình Hoàng Kim Cổ Hoàng chấn động, lập tức tay cầm Hoàng Kim Giản, nhanh chóng lao về phía vị trí của La Thiên.

Hai luồng khí tức cường hãn trong hư không trong khoảnh khắc bùng nổ!

Trường kiếm màu đen tuyền trong tay La Thiên như chém trời vậy, phá vỡ hư không vô tận, từ trên trường kiếm có sát phạt chi khí thao thiên tuôn ra!

Khoảnh khắc tiếp theo, trường kiếm mà La Thiên cầm và Hoàng Kim Giản trong tay Hoàng Kim Cổ Hoàng cứng đối cứng giao chiến!

Trung tâm giao thủ trong khoảnh khắc dấy lên một cơn cương phong vô cùng vô tận.

Chương 492

Cương phong lan rộng ra hư không, bao trùm toàn bộ tinh vực!

Trong lúc giao thủ, sắc mặt Hoàng Kim Cổ Hoàng khó coi!

Thủ đoạn của La Thiên một lần nữa làm chấn động tâm thần y.

Y vốn dĩ cho rằng sau khi khôi phục thực lực Đại Đế, có lẽ có thể một trận chiến với La Thiên.

Nhưng điều khiến y hoàn toàn không ngờ tới, là ngay cả khi lúc này y đã khôi phục trạng thái đỉnh phong Đại Đế, cũng căn bản không phải đối thủ của La Thiên!

Mỗi lần hô hấp y đều phải chịu đựng áp lực cực lớn từ La Thiên, và hoàn toàn không thể thoát khỏi cuộc giao phong trước mắt.

Thấy Hoàng Kim Cổ Hoàng sắp bại, Kỳ Lân Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng phía sau y thi triển các thần thông của riêng mình, khuấy động phong vân thiên địa, trong vài hơi thở đã giáng xuống đỉnh đầu La Thiên!

Toàn thân Kỳ Lân Cổ Hoàng tản ra một luồng nhiệt độ cao khủng bố, đồng thời không gian xung quanh hiện ra một lượng lớn Hư Vô Chi Hỏa.

Những Hư Vô Chi Hỏa này không có căn cơ, nhưng lại sở hữu lực lượng hủy diệt thực sự!

Khi Kỳ Lân Cổ Hoàng giáng xuống đỉnh đầu La Thiên, tất cả Hư Vô Chi Hỏa trong không gian xung quanh cơ thể y đều lan tràn đến trên người La Thiên!

Sắc mặt Kỳ Lân Cổ Hoàng lúc này âm trầm, trong lòng lộ ra một tia hoài nghi đối với thuật pháp thần thông của bản thân.

Trước đó La Thiên đã không kiêng kỵ gì mà nuốt chửng tất cả lực lượng hỏa diễm của y, vì vậy y mới thi triển ra Hư Vô Chi Hỏa mạnh nhất của bản thân!

Hư Vô Chi Hỏa là do Kỳ Lân Cổ Hoàng khi chứng đạo, lĩnh ngộ ra từ vạn vật thiên địa, đủ để đốt cháy tất cả sinh linh vạn vật thiên địa!

Khi cảm nhận được những ngọn lửa dần bao quanh cơ thể, trong cơ thể La Thiên bộc phát ra một luồng khí tức Hồng Hoang.

Hoàng Kim Cổ Hoàng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi.

Theo sự tan vỡ của Hoàng Kim Cổ Hoàng, một ngụm máu tươi phun ra, bản thân y nhanh chóng rơi về phía sau!! "Cho Bản Hoàng thiêu chết ngươi!" Sắc mặt Kỳ Lân Cổ Hoàng dữ tợn, Hư Vô Chi Hỏa trong khoảnh khắc toàn bộ bùng nổ, chỉ thấy không gian xung quanh thân thể La Thiên bốc cháy một luồng hỏa diễm cực nóng.

Vạn Long Hoàng vốn định ra tay cũng đã chọn né tránh vào lúc này!

Vạn Long Hoàng nhìn Hư Vô Chi Hỏa bốc cháy xung quanh La Thiên, không kìm được một trận kinh tâm nhục khiêu.

Nếu lúc này đổi thành y dưới Hư Vô Chi Hỏa đó, chỉ sợ không chết cũng phải lột một lớp da!

La Thiên dường như không có động tĩnh gì trong hư vô phiêu miểu.

Đã vài hơi thở trôi qua mà không thấy La Thiên có bất kỳ động tác nào từ trong Hư Vô Chi Hỏa truyền ra.

Kỳ Lân Cổ Hoàng, trong mắt lập tức lộ ra một tia điên cuồng, phát ra ba tiếng cười lớn. "Ha ha ha, đây là kết cục của kẻ địch lại Bản Vương!" Trong Hư Vô Chi Hỏa không có động tĩnh truyền ra, khiến Kỳ Lân Cổ Hoàng cho rằng La Thiên không thể đối kháng Hư Vô Chi

Hỏa, lúc này đã bị Hư Vô Chi Hỏa đốt cháy nhục thân.

Thế nhưng, điều khiến hai người không ngờ tới, là La Thiên lúc này đang ở trong Hư Vô Chi Hỏa, không chút giữ lại mà thúc giục Hỏa Diễm Pháp Tắc của bản thân, tham lam hấp thu thuộc tính hỏa diễm từ không gian xung quanh.

Hỏa Chi Pháp Tắc, đang đồng hóa với Hỏa Chi Pháp Tắc của giới này.

Sẽ không lâu nữa, y có thể tùy ý điều khiển nó, phát huy ra lực lượng pháp tắc có thể sánh ngang với thế giới Hồng Hoang!

Đương nhiên, y cũng không dám tùy tiện động dụng toàn bộ lực lượng pháp tắc, dù sao cũng có khả năng sẽ dẫn đến sự chú ý của Thiên Đạo của giới này.

Trong tình huống bản thân chưa hoàn toàn viên mãn, y sẽ không khai chiến với một vị Thiên Đạo.

Kỳ Lân Cổ Hoàng cảm ứng được nguy cơ không rõ từ bên ngoài, trong đồng tử, sắc mặt đại biến, thân thể nhanh chóng lùi về phía sau, thậm chí va vào hư không. "Vạn Long đạo huynh xin mau chóng ra tay!" Trong lúc lùi về phía sau, trong miệng Kỳ Lân Cổ Hoàng phát ra một tiếng hét lớn.

Vạn Long Hoàng tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hành động của Kỳ Lân Cổ Hoàng đã nói rõ tất cả.

Vì vậy, khoảnh khắc tiếp theo, trong miệng Vạn Long Hoàng liên tiếp phát ra tiếng gào thét kinh thiên, long ngâm truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, trấn nhiếp vô số tinh vực.

Chỉ thấy bản thân Vạn Long Hoàng lại phát sinh biến đổi lớn, Vạn Long Linh hiện ra trong tay Vạn Long Hoàng.

Theo một luồng sáng lóe lên, Vạn Long Linh trong khoảnh khắc

hóa thành một cặp long giác!

Bản thân Vạn Long Hoàng lại hóa thành bản thể Long Hoàng.

Long giác do Vạn Long Linh hóa thành kết hợp với Vạn Long Hoàng, Vạn Long Hoàng lập tức tản ra một luồng long uy vô thượng!

Động tĩnh trong Hư Vô Chi Hỏa đã có kết quả.

Phía sau La Thiên gia trì Hỏa Diễm Pháp Tắc, đồ đằng trực tiếp phá vỡ hư vô hỏa diễm vô tận, tái xuất hiện trong mắt Vạn Long Hoàng.

La Thiên ngay lập tức chú ý đến Vạn Long Hoàng đã lại hóa thành bản thể Long Hoàng.

Lúc này, long uy phát ra từ cơ thể Vạn Long Hoàng vô cùng tuyệt luân, khá tương tự với huyết mạch Long Vương.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vạn Long Hoàng nhanh chóng lao về phía La Thiên, muốn xé nát nhục thân La Thiên thành tro bụi!

Và khi Vạn Long Hoàng xuất hiện trước mặt La Thiên, uy áp của La Thiên đột nhiên bùng nổ, uy áp cấp Đại La Kim Tiên!!

Chương 493

Đây cũng là lần đầu tiên La Thiên lộ ra thực lực chân chính một góc băng sơn của mình.

Khi bản thể Vạn Long Hoàng vạn trượng cách La Thiên không xa, La Thiên vươn tay phải, tay phải gia trì Tinh Thần Pháp Tắc, trực tiếp ấn lên đầu rồng Vạn Long Hoàng!

Đầu rồng bị một tay La Thiên áp chế hoàn toàn không thể động đậy.

Nghe thấy trong cơ thể Vạn Long Hoàng xuất hiện từng trận tiếng bạo minh. "Thần phục!

Hoặc chết!" Trong miệng La Thiên phát ra âm thanh nhàn nhạt, cho Vạn Long Hoàng một lựa chọn.

Vạn Long Hoàng nghe vậy, từ trong đầu rồng phát ra tiếng long ngâm dữ dội, dường như đang chống cự những lời La Thiên nói.

Nhưng sự chống cự đó chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc.

Tay phải La Thiên lại vỗ về phía đầu rồng Vạn Long Hoàng, con cự long khổng lồ đó lại trong một khoảnh khắc tan vỡ!

Bản thể Vạn Long Hoàng vốn có thân thể vô cùng to lớn, đột nhiên co rút lại chỉ còn vài chục trượng.

Trong hai mắt đầu rồng lộ ra vẻ cực kỳ kinh hoàng.

Sau khi khí tức của La Thiên hoàn toàn bùng nổ trước đó, ý niệm chống cự trong lòng Vạn Long Hoàng đã biến mất quá nửa.

Luồng khí tức siêu việt cấp bậc Đại Đế mà La Thiên phóng thích ra, đủ để khiến toàn bộ vũ trụ phải run rẩy!

Hoàng Kim Cổ Hoàng đã thất bại trước đó, lúc này lơ lửng phía dưới, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ cay đắng.

Đối đầu với La Thiên, có lẽ là quyết định ngu xuẩn nhất trong cuộc đời tu hành của y!

Nếu không phải hậu bối tử tôn của y mang theo Cực Đạo Binh Khí của Hoàng Kim Cổ Tộc đối phó La Thiên, lại bị La Thiên cướp đi, bản thân y dù thế nào cũng sẽ không nhúng tay vào vũng nước đục này!

Chỉ có Kỳ Lân Cổ Hoàng, sau khi cảm nhận được khí tức khủng bố mà La Thiên phóng thích ra từ cơ thể, đã nhanh chóng triển khai đào vong trong hư không vô tận!

Trong lúc Kỳ Lân Cổ Hoàng hoảng loạn bỏ chạy, y không ngừng quay đầu nhìn về hướng khí tức của La Thiên truyền đến, trong lòng càng kinh hãi vạn phần!

Vạn vật sinh linh trên thế gian thành quả vị Đại Đế, nếu muốn tiến thêm một bước nữa, cần phải bước lên con đường thành tiên kia, phá không chứng đạo!

Một bước đặt chân vào Tiên Vực.

Lúc này khí tức mà La Thiên phóng thích ra từ cơ thể, rõ ràng là một luồng dao động của tiên nhân!

Khiến Kỳ Lân Cổ Hoàng làm sao dám chống cự nữa?

La Thiên đã sớm để lại một dấu ấn trên người Kỳ Lân Cổ Hoàng, lúc này dù y có chạy trốn thế nào, cũng đều nằm trong tầm kiểm soát của La Thiên.

Vạn Long Hoàng cuối cùng đã chọn thần phục, Hoàng Kim Cổ Hoàng cúi đầu không nói, thu liễm tất cả phong mang của bản thân, dường như đang chờ đợi La Thiên xử lý.

La Thiên phất tay một cái, không gian xung quanh vặn vẹo, cuồng phong nổi lên bốn phía, bản thân y nhanh chóng đuổi theo Kỳ Lân Cổ Hoàng kia!

Tốc độ của La Thiên đương nhiên xa không phải Kỳ Lân Cổ Hoàng có thể sánh bằng.

Vì vậy, chỉ trong vài chục hơi thở, La Thiên đã giáng xuống không gian phía trên Kỳ Lân Cổ Hoàng!

Khoảnh khắc hai bên ánh mắt chạm nhau, không có thêm lời nào, Hỏa Diễm Pháp Tắc phía sau y phóng thích đến cực hạn, một vùng thiên địa trong khoảnh khắc bùng cháy một luồng hỏa diễm khủng bố!

Kỳ Lân Cổ Hoàng thân ở trong hỏa diễm, nhục thể truyền ra một cơn đau nhói tim gan.

Chỉ thấy mỗi tấc nhục thể của Kỳ Lân Cổ Hoàng đều bị ép ra tinh huyết dưới hỏa diễm.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, Kỳ Lân Cổ Hoàng vốn có thân hình khôi ngô đã biến thành một bộ xương khô gầy trơ xương! "Ngay cả khi chết, Bản Hoàng cũng muốn đồng quy vu tận với ngươi!" Đột nhiên, trong miệng Kỳ Lân Cổ Hoàng có khí tức suy yếu kịch liệt phát ra một tiếng hét lớn.

Trong hư không, lấy Kỳ Lân Cổ Hoàng làm trung tâm nhanh chóng hình thành một xoáy nước!

Trong xoáy nước tản ra một luồng uy áp khủng bố, khoảnh khắc tiếp theo liền có lực lượng xé rách vô cùng vô tận truyền ra từ đó!

Ngay cả La Thiên cũng khá kinh ngạc.

Kỳ Lân Cổ Hoàng đã hy sinh bản thân làm cái giá, thi triển ra thuật pháp trước mắt.

Ý chí quyết tuyệt trong lòng y có thể nói là cực hạn!

Đương nhiên, dù y có giãy giụa thế nào, cũng chỉ là châu chấu đá xe, phí công vô ích.

Lúc này La Thiên tay phải nắm thành quyền, từ trong hư không dấy lên một luồng vĩ lực vô thượng, ngay sau đó liền đấm ra một quyền vào xoáy nước kia!

Khoảnh khắc tiếp theo, trong hư không truyền ra một tiếng nổ lớn, chỉ thấy La Thiên lơ lửng phía trên xoáy nước.

Xoáy nước vốn tồn tại đó, thì trong một khoảnh khắc đã tan thành bốn năm mảnh, ầm ầm vỡ nát!

La Thiên vươn tay về về phía chỗ xoáy nước vỡ nát, từ đó vồ ra một đoàn hỏa quang.

Đoàn hỏa quang đó chính là Hỏa Diễm Bản Nguyên mà Kỳ Lân Cổ Hoàng ẩn chứa!

Chương 494

La Thiên nuốt chửng Hỏa Diễm Bản Nguyên, tỉ mỉ cảm nhận những ảo diệu bên trong.

Sẽ không lâu nữa, y có thể khu sử Hỏa Chi Pháp Tắc của giới này, như sai cánh tay.

La Thiên tâm mãn ý túc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hỏa Chi Pháp Tắc của giới này có manh mối, cũng không uổng phí một nửa tâm thần đã bỏ ra.

Sau đó không lâu, La Thiên lại xuất hiện phía trên Hoàng Kim Cổ Hoàng, chậm rãi không mở miệng, cũng không động thủ.

Sắc mặt Hoàng Kim Cổ Hoàng giãy giụa một lúc lâu, cuối cùng quỳ hai gối xuống trước La Thiên, chọn thần phục! "Hai ngươi nhanh chóng bắt giữ Bất Tử Đạo Nhân!

Bản tọa tự có cách kéo dài thọ mệnh cho hai ngươi!" Lời của La Thiên vừa dứt, trong đồng tử Hoàng Kim Cổ Hoàng phản chiếu ra một tia kỳ dị.

Lần này đốt cháy bản nguyên để khôi phục tu vi Cổ Hoàng, lại trải qua trận chiến trước đó, thọ mệnh của bản thân y không còn lại mấy trăm năm.

Thế nhưng, yêu cầu này của La Thiên trong khoảnh khắc đã kích hoạt một tia hy vọng trong lòng Hoàng Kim Cổ Hoàng.

Huống hồ tu vi của La Thiên thông thiên, luồng khí tức tiên nhân kia, càng khiến Hoàng Kim Cổ Hoàng khuất phục! "Phụng mệnh chủ nhân!

Bắt giữ Bất Tử Đạo Nhân!" Sắc mặt Hoàng Kim Cổ Hoàng đột

nhiên biến đổi, một luồng sát khí truyền ra từ cơ thể y.

Đồng thời, bản thể Vạn Long Hoàng dài mấy chục trượng cũng phát ra một tiếng gào thét.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người nhanh chóng lao về phía Bắc Đẩu Tinh!

La Thiên nhìn hai bóng người, hơi nheo mắt, một tia tinh mang không rõ chợt lóe lên.

Y không ra tay, trực tiếp để Hoàng Kim Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng đi.

Cũng là sự khảo nghiệm đối với hai kẻ đó.

Do giới hạn của Thiên Đạo của giới này, một số chuyện không nên lộ diện.

Trước khi khế hợp với tất cả pháp tắc của giới này, cũng không nên thi triển thân thủ.

Nói về Hoàng Kim Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng, phụng mệnh La Thiên đi bắt Bất Tử Đạo Nhân, trong chớp mắt lại một lần nữa xuất hiện trên Bắc Đẩu Tinh!

Nhưng khi hai người xuất hiện phía trên Hoang Cổ Cấm Địa, lại không phát hiện bóng dáng Bất Tử Đạo Nhân.

Ngay cả khi hai người thi triển đại thần thông, cũng không tìm ra chút tung tích nào của Bất Tử Đạo Nhân!

Hai người cẩn thận suy nghĩ một chút, trước đó Bất Tử Đạo Nhân bị trọng thương, lúc này nhất định đã trốn về Bất Tử Sơn để dưỡng thương.

Vì vậy, hai người liền lập tức đuổi theo về phía Bất Tử Sơn.

Theo đại chiến kết thúc, toàn bộ Bắc Đẩu Tinh lại sôi sục, các

Thánh Địa Thế Gia đều xuất hiện, muốn làm rõ tất cả những gì đã xảy ra trước đó.

Bên ngoài Hoang Cổ Cấm Địa liên tiếp phát sinh dị biến, trước tiên là mấy vị Đại Thánh cổ tộc giao chiến, cường giả Chuẩn Đế nhân tộc ra tay, sau đó càng do cường giả Cổ Hoàng đích thân đến!

Sau đó đại chiến càng ngày càng ác liệt, mấy vị cường giả Cổ Hoàng kia và vị Chí Tôn nhân tộc kia, rời khỏi Bắc Đẩu, đi sâu vào hư không vô tận, triển khai giao chiến kịch liệt!

Vốn dĩ cho rằng Hoang Cổ Cấm Địa lúc này nên trầm tịch, nhưng sâu trong Hoang Cổ Cấm Địa lại đột nhiên có một bóng người màu xám xông ra.

Khi bóng người đó xuất hiện, trong khoảnh khắc đã gây ra nỗi sợ hãi trong lòng vô số người trên Bắc Đẩu Tinh!

Chỉ vì bóng người màu xám đó có một cái tên trấn nhiếp thế gian: Hoang!

Hoang xông ra khỏi Hoang Cổ Cấm Địa xong, không dừng lại ở Bắc Đẩu Tinh, cũng nhanh chóng xông vào hư không vô tận, lộ trình không rõ.

Không ít cường giả biết rõ nội tình, lại đều im bặt không nói về những gì đã xảy ra bên ngoài Hoang Cổ Cấm Địa.

Những người này sau khi về tộc, liền tuyên bố bế quan không ra ngoài nữa.

Mấy tháng sau, khi La Thiên lại một lần nữa xuất hiện trên Bắc Đẩu Tinh, khí tức của bản thân y đã được thu hồi vào cơ thể.

Lúc này, trong mắt thế nhân, La Thiên như một tu sĩ bình thường, không có gì khác biệt.

La Thiên trở về Quy Hải Thành bên ngoài Hoang Cổ Cấm Địa.

Quy Hải Thành vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là lúc này Quy Hải Thành vô cùng náo nhiệt, tụ tập vô số nhân lưu từ khắp Bắc Đẩu Tinh.

Đa số những người này đều nghe nói về trận đại chiến đã xảy ra ở Quy Hải Thành, do sự tò mò thúc đẩy mà từ khắp các nơi trên Bắc Đẩu Tinh đổ về để tận mắt chứng kiến.

May mắn thay, đã có Thánh Địa Thế Gia xuất hiện ở Quy Hải, duy trì trật tự toàn bộ Quy Hải Thành, mới không dẫn đến sự cố bạo loạn quy mô lớn.

Liên quan đến các loại truyền thuyết trong Quy Hải Thành, toàn bộ Bắc Đẩu Tinh cũng lưu truyền một tin tức đủ để chấn động toàn bộ nhân tộc: Nhân tộc lại xuất hiện Đại Đế!

Sau khi trở về Quy Hải Thành, La Thiên vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để nhục thân viên mãn.

Trong thiên địa này hầu như không có ai là đối thủ của y.

Chương 495

Chỉ có con đường thành tiên trong truyền thuyết, có lẽ mới có người có thể gây ra uy hiếp cho La Thiên.

Chỉ là con đường thành tiên đó đã ẩn mình trong tuế nguyệt từ lâu.

La Thiên đã dùng thần thông thuật số tính toán, cuối cùng đã làm rõ rằng con đường thành tiên đó sẽ mở ra không lâu nữa!

Vì vậy, La Thiên quyết định chờ đợi thời cơ tốt nhất để tiến vào con đường thành tiên.

Con đường thành tiên, đã nghe danh từ lâu.

Có lẽ, y có thể tìm thấy những thứ quan trọng ở bên trong.

Không lâu sau khi trở về Quy Hải Thành, Cái Cửu U lại một lần nữa tìm La Thiên.

Chỉ là lần này Cái Cửu U đối mặt với La Thiên, lại là đối mặt với một vị Chí Tôn nhân tộc chân chính! "Cái Cửu U kiến tiền bối!

Vãn bối trước đây ngu độn, nếu lời nói có chỗ nào mạo phạm, xin tiền bối thứ tội!" Trong một trang viên độc lập ở Quy Hải Thành, Cái Cửu U đối mặt với La Thiên quỳ một gối, trong sắc mặt y mang theo một ý chí cuồng nhiệt, lời nói vô cùng cẩn trọng.

La Thiên nhìn Cái Cửu U đang quỳ một gối trước mặt, hơi gật đầu, sau đó phất tay một cái, phóng ra một luồng thác lực nhẹ nhàng, đỡ y dậy. "Có chuyện gì?" Sau khi trở về Quy Hải Thành, y đã chọn dừng chân ở trang viên này.

Thế giới Già Thiên, cường giả vi tôn.

Cái Cửu U, tuy là Chuẩn Đế nhân tộc đương đại, trấn áp một

phương, nhưng trước mặt La Thiên vẫn cần phải cẩn thận. "Hồi bẩm Đại Đế, trong trận chiến trước đây, Đại Đế siêu phàm thoát tục, một mình trấn áp mấy vị cường giả Cổ Hoàng, thực sự là đại hạnh của nhân tộc ta!" Cái Cửu U sắc mặt cung kính, mỗi khi nghĩ đến La Thiên mấy tháng trước, trên hư không vô tận, áp chế ba vị cường giả Cổ Hoàng, trong lòng y sự sùng bái đối với La Thiên càng ngày càng cuồng nhiệt!

Cần biết rằng, ngay cả những Đại Đế nhân tộc sinh ra trong thời Thái Cổ, dường như cũng chưa ai có tu vi cường hãn như La Thiên.

Thế nhân có lẽ không biết ba vị cường giả Cổ Hoàng đó từ đâu đến, nhưng Cái Cửu U là người đã tự phong tồn sống sót từ thời Thái Cổ, đương nhiên y biết rõ, ba người đó đều bước ra từ cấm khu sinh mệnh.

Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng trong tay La Thiên hầu như không có chút sức phản kháng nào, đã bị cường hành trấn áp.

Còn Kỳ Lân Cổ Hoàng thì trong quá trình chạy trốn đã bị La Thiên cường hành xóa bỏ sự tồn tại.

Thực lực như vậy đủ để chấn động toàn bộ Bắc Đẩu Tinh, đồng thời từ đó về sau, những Thái Cổ Vạn Tộc vốn cao cao tại thượng kia, cũng sẽ tự thu liễm những suy nghĩ của bản thân đối với nhân tộc.

Dù sao, thế nhân bây giờ đều biết, La Thiên là Đại Đế nhân tộc!

Không ai muốn chọc giận một tồn tại vô thượng như vậy, những cấm khu sinh mệnh kia cũng không có cái gan đó! "Rốt cuộc có chuyện gì?" "Rốt cuộc có chuyện gì?" Sắc mặt La Thiên không đổi, trong mắt lộ ra một tia tinh mang.

Cái Cửu U lập tức ho khan hai tiếng, rồi tiếp tục nói: "Sau khi trận đại chiến đó kết thúc, Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh hai

người đã nhân cơ hội trốn thoát.

Đại Đế có thể đích thân thống lĩnh đại quân nhân tộc, tiện thể trấn áp triệt để hai kẻ này cùng với cổ tộc của họ!" Cái Cửu U vừa dứt lời, trong mắt lộ ra một luồng lệ khí cực mạnh, dường như đối với Côn Trụ Đại Thánh và Hoàng Kim Vương hai người, trong lòng y đã hạ quyết tâm phải giết chết.

Ánh mắt La Thiên sáng lên.

Nếu không phải Cái Cửu U lúc này nhắc nhở, y gần như đã quên hai kẻ đó.

Mấy tháng trước đại chiến kết thúc, lúc đó Hỏa Diễm Pháp Tắc vừa mới viên mãn, thêm vào lúc đại chiến bùng nổ trên hư không, Côn Trụ Đại Thánh và Hoàng Kim Vương hai người đã biến mất, vì vậy lúc đó y đã không tiếp tục truy cứu. "Hai kẻ đó hiện đang ở đâu?" La Thiên mở miệng hỏi.

Nếu cần thiết, y sẽ chọn đích thân ra tay, chém giết hai tên đó. "Hồi bẩm Đại Đế, hai kẻ đó sau khi bỏ trốn đã đi về Tây Mạc." Cái Cửu U thành thật trả lời.

Y không có chút thiện cảm nào với những Đại Thánh cổ tộc đó.

Vô tận tuế nguyệt qua, nhân tộc đã bị những Thái Cổ Vạn Tộc kia đồ sát không biết bao nhiêu.

Đó là mối thù không thể xóa nhòa đối với cả hai tộc.

Ngay cả Cái Cửu U thân là một cường giả Chuẩn Đế, áp đảo vô địch đương đại, nhưng khi đối mặt với những cấm khu sinh mệnh kia, trong lòng y cũng chỉ có thể nảy sinh một cảm giác bất lực khổng lồ.

Nguyên nhân rất đơn giản, những cường giả Cổ Hoàng ẩn mình trong Thất Đại Cấm Khu Sinh Mệnh, không có một ai mà y có thể đối phó được! "Tây Mạc." La Thiên khẽ đọc hai chữ, sau đó ánh mắt y

nhìn về phía xa, hướng đó chính là vùng biên hoang nơi Tây Mạc tọa lạc.

Trên Bắc Đẩu Tinh, Tây Mạc là một nơi vô cùng đặc biệt.

Phạm vi Tây Mạc rộng lớn, nhưng thế lực tông giáo lại không hề tạp loạn, chỉ vì ngọn Tu Di Sơn nằm giữa Tây Mạc kia!

Trên Tu Di Sơn truyền thụ Phật Pháp cho chúng sinh, hoằng dương nhân quả luân hồi tiền thế, hóa đại đạo thành Phật Tông thiên hạ.

Cũng vì vậy mà toàn bộ Tây Mạc đều tuân theo mệnh lệnh của Tu Di Sơn.

Tương truyền, vô tận tuế nguyệt trước đây, A Di Đà Phật Đại Đế đã bước ra từ Tu Di Sơn!

A Di Đà Phật Đại Đế thành đạo từ thời Thái Cổ, cả đời tu tận khổ hải luân hồi, cuối cùng áp đảo thiên kiêu cùng thời, vô địch đương thế!

Chương 496

Trên Tu Di Sơn còn có một tòa Đại Lôi Âm Tự.

Hải dương lực lượng tín ngưỡng Phật Pháp vô cùng vô tận đó, có thể trấn quỷ thần, có thể lay chuyển thiên địa!

Vì vậy, A Di Đà Phật Đại Đế viên tịch đã lâu, thế gian cũng không ai dám mạo phạm Tu Di Sơn.

Ngay cả những cường giả Đại Đế Cổ Hoàng khi còn sống, đối với Tu Di Sơn cũng kiêng kỵ thêm phần!

Cách một khoảng cách xa xôi, La Thiên đã cảm nhận được một luồng khí tức Phật Pháp hùng vĩ, chính là từ Tây Mạc đó! "Hai kẻ này bị trọng thương, nay lại cầm Hoàng Kim Giản, ngươi có nắm chắc đối phó hai kẻ này không?" La Thiên thu hồi ánh mắt, tầm nhìn lại rơi vào Cái Cửu U, trong mắt lộ ra vẻ hỏi han. "Vãn bối có tự tin!" Cái Cửu U lập tức ôm quyền cúi lạy, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ cung kính.

Lúc đại chiến kết thúc, La Thiên tịnh vị tương Hoàng Kim Giản tòng kỳ thủ trung thu tẩu, dã ý vị trứ La Thiên tương thử vật tứ dư liễu. (Đây là một câu gốc bị lỗi, tôi sẽ sửa lại để dịch) Lúc đại chiến kết thúc, La Thiên đã không lấy Hoàng Kim Giản từ tay y, điều đó cũng có nghĩa là La Thiên đã ban tặng vật này cho y.

Có Hoàng Kim Giản, một Cực Đạo Binh Khí trong tay, Cái Cửu U có tự tin.

Ngay cả khi đối đầu với những nhân vật Cổ Hoàng đó, y cũng có sức chiến đấu.

Hoàng Kim Cổ Hoàng đã chọn thần phục La Thiên, đương nhiên không dám tự mình tìm đến để đòi Hoàng Kim Giản. "Về Côn Trụ

nhất tộc, Bản tọa sẽ đích thân đi một chuyến!" Lời La Thiên vừa dứt, trong đình viện vốn yên tĩnh đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, cả người La Thiên xông thẳng lên trời, chỉ trong một hơi thở đã biến mất!

Cái Cửu U ngẩng đầu nhìn về hướng La Thiên biến mất, lại hơi khom người, sau đó bản thân y hóa thành một đạo lưu quang xé rách màn trời, đi về phía Tây Mạc.

Với thực lực mà La Thiên hiện tại đã bộc lộ, nếu lại ra tay với Côn Trụ Đại Thánh và Hoàng Kim Vương hai người, e rằng có phần thất thể diện.

Huống hồ Hoàng Kim Cổ Hoàng đã thần phục La Thiên, La Thiên đương nhiên sẽ không ra tay với Hoàng Kim Quật nữa.

Nhưng đối với Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh hai người, vì hai người dám chủ động bày mưu phục kích La Thiên, vậy thì nhất định phải trả giá!

Hoàng Kim Cổ Tộc La Thiên không truy cứu, nhưng Côn Trụ nhất tộc lại bị phán tử hình!

Cuối cùng La Thiên giáng xuống phía trên không trung của Côn Trụ nhất tộc.

Theo một luồng uy áp khổng lồ trực tiếp giáng xuống Côn Trụ nhất tộc, từng tiếng gầm thét không cam lòng truyền ra từ tộc đó.

Những tiếng gầm thét đó cuối cùng hóa thành lực lượng bi phẫn, muốn lao về phía La Thiên để giết.

Chỉ là những người này xét cho cùng thực lực thấp kém, trong chớp mắt đã bị La Thiên xóa bỏ sự tồn tại.

Chỉ trong nháy mắt, những tộc nhân Côn Trụ muốn phản kháng La Thiên đã bị tiêu diệt hơn một nửa.

Đột nhiên lại có một luồng khí tức xông thẳng lên trời.

Trong thần sắc La Thiên xuất hiện một tia kỳ dị.

Luồng khí tức đó không hề yếu, dường như còn mạnh hơn mấy phần so với Côn Trụ Đại Thánh mà y từng thấy trước đây!

Theo sự xuất hiện của luồng khí tức đó, một bóng người toàn thân bị sương đen bao phủ hiện ra trên không trung, bất ngờ đối kháng với La Thiên! "Lão phu Đế Khuyết, kiến Đại Đế!" "Côn Trụ đã phạm sai lầm lớn, chọc giận Đại Đế, lão phu đã trục xuất y khỏi tộc, từ nay sống chết không luận, đều không liên quan đến tộc ta.

Mong Đại Đế thương xót, tha cho tộc nhân vô tội của ta!" Trong sương đen đột nhiên vang lên một âm thanh cực kỳ tang thương.

Ngay sau đó, trên bề mặt sương đen ngưng tụ ra một khuôn mặt nửa người nửa quỷ, khuôn mặt đó khá xấu xí, không giống hình người.

Không ngờ La Thiên lại lắc đầu.

Đương nhiên y không phải kẻ giết chóc bừa bãi, nhưng Côn Trụ Đại Thánh đã dám hạ sát cơ để đối phó y, tộc nhân của Côn Trụ nhất tộc không thể không biết!

Đặc biệt là tồn tại hóa thành sương đen trước mắt này, Côn Trụ Đại Thánh nhất định đã được sự mặc định, mới hành động như vậy.

Đối với đoàn sương đen mà Đế Khuyết tự thân hóa thành, La Thiên trong lòng đã có phán đoán.

Trên sương đen tản mát ra một luồng khí tức mục nát của cái chết.

Có lẽ khi Đế Khuyết sắp chết, để kéo dài thọ mệnh của bản thân, y mới biến mình thành bộ dạng nửa người nửa quỷ như vậy.

Cũng vì vậy mà thực lực của Đế Khuyết khá quỷ dị.

Khí tức phóng ra từ cơ thể Đế Khuyết đã vượt qua phạm trù Đại Thánh, dường như chỉ còn một sợi chỉ nữa là đến Đại Đế.

Nhưng ngay cả như vậy, trước mặt La Thiên, y vẫn không có bất kỳ cơ hội nào.

Đế Khuyết thấy La Thiên lắc đầu, trên khuôn mặt nửa người nửa quỷ truyền ra một tiếng thở dài nặng nề, sau đó trong sương đen xuất hiện một đoàn sáng trắng.

Dưới sự dẫn dắt của ý niệm Đế Khuyết, đoàn sáng trắng đó dần bay đến trước mặt La Thiên.

La Thiên vươn tay đón lấy, thần thức của bản thân y lập tức rót vào trong đó. "Vật này là chí bảo của tộc ta, vốn là tiên tổ đời thứ nhất từ trong man hoang thu được một đạo Lôi Đình Tinh Túy, trên đó ẩn chứa một tia khí tức ngoại thiên.

Chương 497

Đoán rằng đó là vật của Tiên Giới, nay tặng cho Đại Đế, cầu Đại Đế từ bi, tha cho tộc ta!" Đế Khuyết đặt thân phận của mình cực thấp, trong giọng nói tràn đầy ý cầu xin.

La Thiên sau khi tìm hiểu rõ ràng vật trong đoàn sáng trắng quả thật là Lôi Đình Tinh Túy như Đế Khuyết nói, trong mắt mới lộ ra một tia hài lòng.

Trong lòng La Thiên, đạo Lôi Đình Tinh Túy đó quả thật có một luồng khí tức Tiên Giới, có khả năng đã rơi từ Tiên Giới xuống trong vô tận tuế nguyệt trước đây.

Bản thân La Thiên vốn đã sở hữu Lôi Đình Pháp Tắc.

Sau khi luyện hóa đạo Lôi Đình Tinh Túy này, tất nhiên sẽ khiến Lôi Đình Pháp Tắc của bản thân y tiến bộ không ít, có thể hòa hợp với chí lý của giới này, phát huy uy lực. "Vật này có thể đổi lấy tính mạng của tộc ngươi, nhưng từ nay về sau, Côn Trụ nhất tộc, không còn Thánh Nhân!" La Thiên mang theo một ý chí cực kỳ lạnh nhạt, trong miệng phát ra những lời nói lạnh băng như hàn quật vạn năm!

Khuôn mặt nửa người nửa quỷ kia nghe vậy, trên khuôn mặt lập tức hiện ra một vẻ giãy giụa vặn vẹo cực kỳ.

Chỉ tiếc thực lực của La Thiên cường hãn, là một Chân Chân Chính Chính Hồng Trần Tiên, vì vậy ngôn xuất pháp tùy!

Lời La Thiên vừa dứt, trong Côn Trụ nhất tộc vốn có, những cường giả cấp Thánh Nhân trở lên khí tức lập tức suy yếu, cảnh giới nhanh chóng rơi xuống!

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, những Thánh Nhân, Thánh Nhân

Vương, và cường giả Đại Thánh trong Côn Trụ nhất tộc vốn có đều lần lượt rớt khỏi Thánh Cảnh!

Đồng thời, trong linh hồn của họ xuất hiện thêm một dấu ấn.

Dấu ấn đó xuất phát từ La Thiên, cấm cố tu vi cả đời của họ.

Chỉ cần La Thiên không chết, thì dấu ấn sẽ không phá.

Từ nay Côn Trụ nhất tộc không còn Thánh Nhân!

Đoàn sương đen do Đế Khuyết hình thành cũng dấy lên một sự giãy giụa kịch liệt.

Mặc dù đã sớm xóa bỏ hình người, cảnh giới của bản thân y siêu việt cấp độ Đại Thánh.

Nhưng xét cho cùng cũng không thể đối kháng La Thiên.

Vì vậy, sau khi giãy giụa một lúc, sâu trong nội tâm y xuất hiện một cảm giác bàng hoàng vô thố.

Một khi cảnh giới rơi xuống, chắc chắn sẽ chết!

Cuối cùng, theo cảnh giới của Đế Khuyết nhanh chóng rơi xuống, sinh cơ trong sương đen cũng đồng thời tan vỡ tiêu tán.

Chưa đầy một khắc công phu, Đế Khuyết đạo tiêu thân vẫn!

Lúc này La Thiên mới gật đầu.

Y có thể tha cho Côn Trụ nhất tộc, nhưng như một hình phạt, tất cả cường giả của Côn Trụ nhất tộc phải biến mất!

Sau khi làm xong tất cả, La Thiên quay đầu, ánh mắt khóa chặt vào một ngọn núi nguy nga ở nơi man hoang xa xôi!

Trên ngọn núi đó, tràn ngập một luồng Đại Đạo Pháp Tắc, bên trong còn có mấy luồng khí tức cường hãn.

Trong đó có mấy luồng khí tức dường như cũng đang chờ đợi, sau

khi La Thiên đến, chúng sẽ đồng loạt bùng nổ!

Bất Tử Sơn!

Tương truyền, Bất Tử Sơn là đạo trường của Bất Tử Thiên Tôn từ thời Thái Cổ tuế nguyệt, là nơi Bất Tử Thiên Tôn chứng đạo!

Sau đó, theo Bất Tử Thiên Tôn biến mất khỏi thế gian, Bất Tử Sơn đó cũng trở thành nơi được Thái Cổ Vạn Tộc tôn sùng và kính sợ, không ít cường giả Cổ Hoàng ẩn mình trong đó.

Điều La Thiên muốn tìm, đương nhiên là Bất Tử Đạo Nhân!

Sự tồn tại của Bất Tử Đạo Nhân khá kỳ lạ, ngay cả bản thân La Thiên cũng nảy sinh một tia chần chừ.

Theo một số truyền thuyết, Bất Tử Đạo Nhân dường như là do thần niệm của Bất Tử Thiên Tôn hóa thành, chứ không phải như những người khác tu luyện mà thành quả vị Cổ Hoàng.

Nếu đã như vậy, La Thiên đương nhiên phải tìm đến tận cửa, đích thân tìm hiểu bí mật trên người Bất Tử Đạo Nhân!

La Thiên nuốt chửng đạo Lôi Đình Tinh Túy kia vào bụng, sau đó thân thể y bước tới một bước, nhanh chóng lao về phía vị trí của Bất Tử Sơn!

Động tĩnh của La Thiên vô cùng lớn, nơi y đi qua đều dấy lên sóng gió kinh thiên.

Một tin tức chấn động Bắc Đẩu Tinh lại một lần nữa truyền ra: Vị Đại Đế nhân tộc kia đã đi đến Bất Tử Sơn!

Trong chốc lát, Thái Cổ Vạn Tộc xôn xao.

Bất Tử Sơn có thể nói là thánh địa của Thái Cổ Vạn Tộc.

Nhân tộc xuất hiện nhân vật Đại Đế cũng hiếm khi có người chủ động đến quấy nhiễu. "Vị Đại Đế nhân tộc này có chút nóng nảy rồi!"

Trong Thái Cổ Vạn Tộc, những kẻ có thực lực mạnh mẽ, ngẩng đầu nhìn trời cảm nhận được vị trí khí tức của La Thiên, đều chú ý đến mọi hành động của La Thiên.

Thế nhưng thực lực của La Thiên sâu không lường được.

Trước đó bốn vị Cổ Hoàng đồng loạt ra tay, không những không thể tru sát La Thiên, ngược lại còn bị La Thiên trấn áp.

Những kẻ này tuy trong lòng bi phẫn, nhưng cũng không làm gì được.

Chương 498

Đồng thời, hành động của La Thiên cũng kinh động đến những tồn tại trên Bất Tử Sơn!

Trong vô tận tuế nguyệt, chỉ có một vị Đại Đế duy nhất từng đánh lên Bất Tử Sơn, đó chính là Hư Không Đại Đế trấn nhiếp Thái Cổ Vạn Tộc!

Tương truyền, Hư Không Đại Đế cả đời không thua kém ai!

Từng đích thân đánh lên Bất Tử Sơn, chém giết một cường giả Cổ Hoàng, sau đó lại lấy bản thân làm mồi nhử, chôn mình trong hư không vô tận, với cái giá hy sinh bản thân, dụ dỗ hai Cổ Hoàng khác lại một lần nữa tru sát!

Thế nhân không ngờ, hôm nay lại xuất hiện một vị Đại Đế nhân tộc muốn đánh lên Bất Tử Sơn! "Tên này thật ngông cuồng, dám coi thường Bất Tử Sơn của ta!" "Nếu dám bước lên Bất Tử Sơn một bước!

Bản Hoàng nhất định sẽ đích thân chém giết ngươi!" Khi La Thiên đang tiến về phía Bất Tử Sơn, trên Bất Tử Sơn truyền ra từng tiếng gầm thét kinh thiên.

Những âm thanh này ẩn chứa uy áp Cổ Hoàng cực mạnh, truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa!

Đồng thời, theo tiếng âm thanh đó vừa dứt, lại có thêm mấy đạo khí tức xông thẳng lên trời.

Cuối cùng, những tồn tại phóng ra uy áp Cổ Hoàng đó, lại không dưới mười mấy vị!

Những người này đều sinh ra từ thời Thái Cổ, thực lực của bản

thân áp đảo vô địch trong cùng thế hệ cường giả.

Khi sắp vẫn lạc thì tiến vào Bất Tử Sơn để kéo dài hơi tàn.

Ngay cả khi Hư Không Đại Đế năm đó đánh lên Bất Tử Sơn, cũng không gây ra chấn động như vậy.

Điều đó chỉ có thể nói rằng thực lực sâu không lường được của La Thiên, đã khiến tất cả những tồn tại Thái Cổ này cảm nhận được nguy cơ sinh tử!

Theo Bất Tử Sơn thực sự lộ ra nanh vuốt, nhân tộc trên đại địa mênh mông cũng đều phấn chấn!

Nhân tộc trong tuế nguyệt dài đằng đẵng không có Đại Đế xuất hiện.

Nay đột nhiên xuất hiện một tồn tại có thực lực cường đại đến cực điểm như La Thiên, tuyệt đại đa số nhân tộc đương nhiên sùng bái.

Nhưng nhân tộc cũng không phải đoàn kết nhất trí.

Trong đó có không ít người đối với La Thiên tỏ thái độ coi thường. "Hừ, năm xưa ngay cả Đại Đế của tộc ta cũng không ngông cuồng như vậy.

Nếu quả thật triệt để quyết liệt với Thái Cổ Vạn Tộc, sau khi y vẫn lạc, nhân tộc ta nhất định sẽ phải chịu báo thù gấp trăm lần.

Xin hỏi khi đó hậu bối nhân tộc ta sẽ tự xử lý thế nào?" Một tộc trưởng Thánh Địa Thế Gia, công khai phát tán những lời nói như vậy, bày tỏ thái độ khinh thị của bản thân đối với vị Đại Đế nhân tộc kia!

Những âm thanh phản đối tương tự như vậy không ngớt vang lên, trong chốc lát liên đới cả Thánh Địa Thế Gia của họ, công khai phản đối vị Đại Đế nhân tộc này!

Cảnh tượng này xuất hiện không những khiến những Thái Cổ Vạn Tộc kia kinh ngạc, ngay cả nhân tộc cũng vô cùng khó hiểu.

Nhân tộc khó khăn lắm mới xuất hiện một vị Đại Đế, tại sao lại gặp phải những tiếng nói phản đối như vậy?

Ngay cả trong vô tận tuế nguyệt, những Đại Đế nhân tộc từng xuất hiện, đều từng làm ra những hành động phi phàm chấn động thế gian!

Không ít người tâm tư sâu trầm nhanh chóng cảm nhận được một âm mưu vô hình, dường như đang nhằm vào vị Đại Đế nhân tộc kia!

La Thiên trên Bắc Đẩu Tinh, ngoài Cái Cửu U và một số ít người đi theo ra, thì không có căn cơ.

Vì vậy, theo những lời đồn đại lan truyền, cũng không ai, chính thức phản đối.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, vị Đại Đế nhân tộc trong mắt thế nhân, và nhân tộc đã hình thành sự đối lập!

La Thiên sau khi nuốt chửng đạo Lôi Đình Tinh Túy kia, vẫn luôn không ngừng luyện hóa nó, không vội vàng đánh lên Bất Tử Sơn.

Vì vậy, đối với những lời đồn đại lưu truyền trên thế gian, La Thiên cũng biết không ít.

Chỉ là những lời đồn đại đó sau khi lọt vào tai, La Thiên chỉ nhàn nhạt mỉm cười, không để tâm.

Vốn dĩ La Thiên không phải người của Bắc Đẩu Tinh, đối với Bắc Đẩu Tinh cũng không có tình cảm gì.

Còn những nhân tộc trên Bắc Đẩu Tinh, La Thiên cũng không cảm thấy họ có gì khác biệt so với Thái Cổ Vạn Tộc.

Nếu những kẻ nhân tộc đó làm quá đáng, La Thiên không ngại tiêu

diệt vài đại tộc để họ tỉnh táo lại một chút!

Theo Lôi Đình Tinh Túy không ngừng luyện hóa, Lôi Đình Pháp Tắc mà La Thiên sở hữu cũng càng ngày càng hoàn thiện, chỉ còn cách Đại Viên Mãn một sợi chỉ!

Hiệu quả của Lôi Đình Tinh Túy quả thật không tệ, nhưng vẫn còn một khoảng cách nhất định so với điều La Thiên mong muốn.

Y vốn hy vọng sau khi luyện hóa hoàn toàn đạo Lôi Đình Tinh Túy này, Lôi Đình Pháp Tắc mà bản thân y nắm giữ có thể bước vào cảnh giới Đại Viên Mãn. "Loại vật như thế này, xét cho cùng vẫn có chút không hoàn mỹ." La Thiên nhìn đạo Lôi Đình Tinh Túy sáng tắt không chừng trong lòng bàn tay, lắc đầu. "Thôi vậy, Bất Tử Sơn lúc nào cũng có thể đi.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, e rằng không biết khi nào Lôi Đình Pháp Tắc mới có thể viên mãn!" La Thiên nói xong, lại nhìn về phía Bất Tử Sơn.

Y có thể cảm nhận rất rõ ràng, hơn mười vị cường giả Cổ Hoàng trên Bất Tử Sơn đều đã khóa chặt khí tức của bản thân vào y.

Chương 499

La Thiên cuối cùng thu hồi ánh mắt, quay đầu hướng về vô tận hư không bay vút lên, muốn mượn uy lực cuối cùng của tinh túy lôi đình, chân chính đột phá Lôi Đình Pháp của bản thân, sớm ngày nắm giữ Lôi Chi Pháp Tắc của giới này.

Khi La Thiên xuất hiện tại vô tận hư không, Thiên Địa của y nhanh chóng ngưng tụ thành một tòa hành cung, bao bọc y bên trong!

Sau lưng La Thiên, Lôi Chi Pháp Tắc hóa thành một đạo phù văn viễn cổ, hiển hiện ra, thuận thế dẫn động hư không chi lôi, không ngừng tôi luyện nhục thân!

Hơn mười vị Cổ Hoàng cường giả trên Bất Tử Sơn đương nhiên đã phát giác La Thiên rời khỏi Bắc Đẩu Tinh, xuất hiện trên vô tận hư không.

Trong lòng tuy cực kỳ phẫn nộ trước hành vi La Thiên khóa định Bất Tử Sơn, nhưng nhất thời cũng không ai dám chủ động gây sự với La Thiên, hơn mười luồng khí tức kinh thiên trên Bất Tử Sơn nhanh chóng chìm xuống.

Người đời đối với mọi việc tự nhiên chỉ có thể nhìn hiện tượng bề ngoài, đa phần chỉ phỏng đoán vị Nhân Tộc Đại Đế kia lâm trận bỏ chạy, không dám đối địch với Bất Tử Sơn.

Từ đó, sĩ khí Thái Cổ Vạn Tộc đại chấn, sự âm u vừa mới sản sinh do Nhân Tộc Đại Đế xuất hiện lập tức biến mất!

Những Thánh Địa thế gia từng lên tiếng phản đối Nhân Tộc Đại Đế cũng không còn tiếng nói.

Theo thời gian mấy chục đến trăm năm dần trôi qua, thế gian

không còn truyền ra tin tức nào về vị Nhân Tộc Đại Đế kia.

La Thiên vốn dĩ ở Bắc Đẩu Tinh không lâu, không hề có nhiều giao thiệp với người khác, bởi vậy vị Nhân Tộc Đại Đế kia tựa như chưa từng xuất hiện vậy, dần dần bị đa số người lãng quên trong ký ức.

Chỉ có cực thiểu số người không thể quên dáng vẻ tuyệt đại của La Thiên năm đó, trong đó có cường giả Chuẩn Đế Nhân Tộc Cái Cửu U!

Cái Cửu U năm đó tuân theo mệnh lệnh của La Thiên, tiến về Tây Mạc truy sát Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh, không ngờ sau khi hai người trốn vào Tây Mạc, tiềm ẩn hành tung, dù Cái Cửu U tìm kiếm thế nào cũng không thể tìm ra hai người!

Cái Cửu U trong lòng không cam, tay cầm Hoàng Kim Giản thân tự đạp lên Tu Di Sơn!

Tu Di Sơn siêu thoát thế ngoại, không tranh đấu với người đời, vốn cực kỳ kháng cự những người ngoại lai, lại thêm lệ khí khổng lồ mà Cái Cửu U tự thân mang theo.

Cuối cùng trên Tu Di Sơn bạo phát một trận đại chiến kinh thiên, một con vượn già từ Tu Di Sơn bước ra, cùng Cái Cửu U giằng co hơn mười năm, trong suốt thời gian đó, toàn bộ vùng tịch mịch truyền ra vô cùng vô tận tiếng oanh minh.

Người đời không hề biết chi tiết cụ thể của trận đại chiến đó, mãi đến khi đại chiến kết thúc, Cái Cửu U từ Tu Di Sơn bước xuống, bản thân cũng không hề chịu bất kỳ tổn thương nào, con vượn già kia cũng trở về Đại Lôi Âm Tự.

Sau đó đồng thời Tu Di Sơn truyền xuống pháp chỉ, phong sơn năm trăm năm, bất cứ ai cũng không được xuất nhập!

Thế gian có lời đồn, trong trận đại chiến kia, Cái Cửu U vì tìm Thánh Dữ Hoàng Kim Vương không thành, đem tất cả nộ khí trút lên Tu Di Sơn.

Cuối cùng trọng thương con vượn già trên Tu Di Sơn, mới khiến Tu Di Sơn phải phong sơn năm trăm năm!

Cái Cửu U sau đó rời khỏi Tây Mạc, trở lại Bắc Đẩu Tinh tìm kiếm tung tích của Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh, ý niệm chấp nhất này khiến không ít người cảm thấy kinh ngạc.

Vốn dĩ Hoàng Kim Vương và Côn Trụ Đại Thánh không hề nhằm vào Cái Cửu U, rốt cuộc vì sao lại khiến Cái Cửu U truy sát đến mức bất tử bất hưu như vậy?

Trong đó nguyên nhân chỉ có Cái Cửu U biết rõ, mỗi khi hành tẩu trên đại địa bao la, trong não hải Cái Cửu U lại hiện lên hình ảnh La Thiên vô địch trong hư không mấy trăm năm trước!

Trong tâm y, La Thiên là chân thần duy nhất, La Thiên từng lệnh y truy sát Hoàng Kim Vương và Côn Trụ, thì y nhất định phải hoàn thành!

Đồng thời trong mấy trăm năm, Đông Hoang phong vân dũng động, vô số Thiên Kiêu Thánh Tử đản sinh tranh hùng.

Trong số các Thiên Kiêu Thánh Tử này, có một người tên là Diệp Phồn, xuất thân của y không ai rõ, nhưng y đã với tư thái không thể ngăn cản, áp đảo vô số Thiên Kiêu cùng thế hệ, dương danh trên Đông Hoang đại địa!

Một nhân vật không có căn cơ, không có bối cảnh như Diệp Phồn, có thể xông ra uy danh hiển hách trong thế hệ Thiên Kiêu Thánh Tử là không nhiều.

Thế nhưng Diệp Phồn một đường đi, tuy trải qua cửu tử nhất

sinh, trong đó kinh lịch thiên nan vạn hiểm, nhưng mỗi khi gặp nguy cơ sinh tử, tự nhiên có cơ duyên trời ban hóa giải tai ách.

Hãn hữu hơn nữa là, dù Diệp Phồn chém giết vô số Thiên Kiêu của các Tông Tộc Thế Gia, nhưng cũng không hề có Đại Năng cường giả cấp đỉnh tiêm thật sự tìm đến cửa.

Tất cả chỉ vì khi Diệp Phồn giáng lâm xuống Bắc Đẩu Tinh, có mười tám đầu hung thú đi theo!

Trong đó năm đầu hung thú thực lực sánh ngang Đại Thánh cường giả, những hung thú còn lại cũng đều là Thánh Nhân Vương.

Mười tám đầu hung thú uy danh hiển hách, ẩn mình cực kỳ tốt, không hề bị Diệp Phồn phát hiện, nhưng vừa mới giáng lâm Bắc Đẩu Tinh liền gây ra một trận phong vân hạo hãn, chấn nhiếp vô số tồn tại trên Bắc Đẩu Tinh!

Ban đầu các cường giả đỉnh tiêm trên Bắc Đẩu Tinh không hề biết mối liên hệ giữa mười tám đầu hung thú kia và Diệp Phồn.

Khi Diệp Phồn chém giết một Cổ Hoàng Tử của Thái Cổ Vạn Tộc, Thái Cổ Vạn Tộc liền xuất hiện một vị lão tổ, thực lực là đỉnh tiêm Đại Thánh, tuyên bố muốn cường thế tiêu diệt Diệp Phồn.

Nhưng không ngờ, vị lão tổ kia còn chưa kịp động thủ với Diệp Phồn, mười tám đầu hung thú đã giáng lâm trong tộc y, sau đó triển khai một trận đồ sát mưa máu gió tanh!

Tất cả Đại Năng cường giả tự phong trong Thần Nguyên của tộc đó đều xuất thế, nhưng cuối cùng cũng không thể thoát khỏi tay mười tám đầu hung thú kia!

Chỉ trong một đêm, thảm bị diệt tộc!

Người đời biết rất ít về trận đồ sát đó, chỉ biết tộc kia trong một đêm đã biến mất một cách khó hiểu, nhưng các cường giả của Thái

Cổ Vạn Tộc lại biết rõ nội tình sự việc.

Theo đó cũng hiểu rõ mối quan hệ giữa mười tám đầu hung thú kia và Diệp Phồn, từ đó về sau các cường giả Thánh Nhân, không còn ai dám động thủ với Diệp Phồn!

Cùng lúc đó, trên đại địa Trung Châu, một cường giả nghi là con của Yêu Thần hoành không xuất thế, người này tên là Bàng Bác, một thân yêu thuật thông thiên, áp đảo vô số Thiên Kiêu đương đại.

Người đời cũng không hề biết bối cảnh của y, chỉ biết trong một lần nguy cơ sinh tử, Bàng Bác ỷ vào yêu thuật kinh thiên của bản thân đã chém giết mấy vị Thiên Kiêu Thân Tử của Thái Cổ Vạn Tộc, khiến nhiều Đại Tộc của Thái Cổ Vạn Tộc chấn nộ.

Một âm mưu nhằm vào Bàng Bác sau đó được triển khai, trong Thái Cổ Vạn Tộc, nhiều cường giả bước ra, thề phải bắt sống Bàng Bác.

Bàng Bác tuy có lực lượng áp đảo các Thiên Kiêu cùng thế hệ, nhưng đối mặt với các cường giả cấp Thánh Nhân, y vẫn không thể phản kháng, trong lúc nguy cơ sinh tử.

Một vị cường giả Đại Thánh tự xưng Tử La Yêu Tôn đột nhiên xuất hiện, đem tất cả các Thánh Nhân muốn sát diệt Bàng Bác toàn bộ tiêu diệt!

Chương 500

Trong số các Thánh Nhân đó, thậm chí có hai Đại Thánh tồn tại, nhưng cũng đều vẫn lạc trong tay Tử La Yêu Tôn, sau đó Tử La Yêu Tôn kia còn sát nhập vào Thái Cổ Vạn Tộc, gây ra một trận gió tanh mưa máu!

Từ đó về sau, danh tiếng Tử La Yêu Tôn vang dội trong Thái Cổ Vạn Tộc, người đời đều truyền rằng, Tử La Yêu Tôn kia, không phải Đại Thánh, mà sớm đã bước vào cảnh giới Chuẩn Đế.

Đồng thời cũng không có bất kỳ cường giả Thánh Nhân nào còn dám động thủ với Bàng Bác.

Lại năm trăm năm nữa, La Thiên vẫn không hề hiện thân, Tu Di Sơn sớm đã giải phong, ngày giải phong, trên Tu Di Sơn bước xuống một con vượn già, người đời vì thế mà run rẩy.

Con vượn già đó pháp hiệu Đấu Chiến Thánh Cẩu, là thân đệ của Đấu Chiến Thánh Hoàng thời Thái Cổ, sở hữu một thân tu vi cường hãn tuyệt luân, không biết vì lý do gì mà trực tiếp đánh lên Bất Tử Sơn!

Cần phải biết, ngay cả trong thời Thái Cổ, những người dám trực tiếp đối địch với Sinh Mệnh Cấm Khu đều là các cường giả cấp Đại Đế, như Đấu Chiến Thánh Cẩu vậy, chưa đột phá vị trí Đại Đế mà đã lần đầu tiên đánh lên Bất Tử Sơn!

Người đời đều cho rằng Đấu Chiến Thánh Cẩu tất bại, nhưng không ngờ trên Bất Tử Sơn, Đấu Chiến Thánh Cẩu đã bạo phát lực lượng đỉnh phong của bản thân, bước vào cảnh giới Chuẩn Đế!

Dưới sự gia trì của Cực Đạo Binh Khí, bằng vào thủ pháp mạnh mẽ siêu phàm thoát tục của bản thân, y đã chiến hòa với tồn tại vô

thượng trên Bất Tử Sơn!

Ngày đó, Bất Tử Sơn núi sạt đất nứt!

Bất Tử Sơn vốn ẩn mình giữa màn sương mù dày đặc đã lộ ra chân dung, trận đại chiến vốn cực kỳ thần bí cũng theo đó hiển lộ trước mắt người đời!

Người đời nhìn thấy Đấu Chiến Thánh Cẩu dường như đang chiến đấu với thế giới, cùng một tồn tại cổ lão trên Bất Tử Sơn giao chiến khó phân thắng bại.

Cuối cùng để đối phó Đấu Chiến Thánh Cẩu, trên Bất Tử Sơn lại xuất hiện một Cổ Hoàng cực cường, hai danh Cổ Hoàng cường giả toàn lực xuất thủ, mới trấn áp được Đấu Chiến Thánh Cẩu kia trên Bất Tử Sơn!

Tuy nhiên sau khi trận đại chiến này kết thúc, Bắc Đẩu Tinh nhanh chóng sôi trào.

Việc Đấu Chiến Thắng Phật quy y Phật môn, Đấu Chiến Thánh Vương lừng danh của Thái Cổ Vạn Tộc, thân đệ của Đấu Chiến Thánh Hoàng, đã khiến không ít người theo Đấu Chiến Thánh Hoàng sinh ra cực đại bất mãn.

Thân tử của Đấu Chiến Thánh Hoàng, Thánh Hoàng Tử, cũng là cháu của Đấu Chiến Thánh Cẩu, càng trực tiếp tuyên bố muốn đạp diệt Bất Tử Sơn!

Y tự thân du lịch Bắc Đẩu Tinh, tìm kiếm những người từng theo Đấu Chiến Thánh Hoàng thời Thái Cổ, trong thời gian ngắn ngủi mấy chục năm, liền tập hợp một nhóm cường giả muốn động thủ với Bất Tử Sơn!

Diệp Phồn trong năm trăm năm cảnh giới đại trướng, dưới các loại gian nan hiểm trở cực đoan, thực lực bản thân đã đột phá đến

cảnh giới Thánh Nhân Vương.

Diệp Phồn từ khi trở lại Bắc Đẩu Tinh về sau, liền kết tình hữu nghị cực sâu với Thánh Hoàng Tử, bởi vậy Diệp Phồn cũng gia nhập cùng Thánh Hoàng Tử, cùng nhau đối phó Bất Tử Sơn cường đại.

Gần trọn vẹn năm trăm năm, đây là sự việc lớn nhất đã xảy ra trên toàn bộ Bắc Đẩu Tinh thậm chí là Bắc Đẩu Tinh Vực.

Vô số ánh mắt dõi theo động tĩnh của Bất Tử Sơn, Bất Tử Sơn lại vân đạm phong khinh, không hề để ý đến hành động của Thánh Hoàng Tử và những người khác.

Dù sao Bất Tử Sơn là một trong Thất Đại Sinh Mệnh Cấm Khu, địa vị siêu nhiên, sở hữu nhiều vị Cổ Hoàng cường giả, căn bản không đặt Thánh Hoàng Tử, Diệp Phồn và những người khác vào mắt.

Trong thời gian đó lại trôi qua một nghìn năm, hoàn cảnh trên Bắc Đẩu Tinh đã thay đổi kịch liệt, Thành Tiên Lộ sắp khai mở.

Cảnh giới của Diệp Phồn và những người khác lại bạo trướng, sau đó đạt tới cấp bậc đỉnh tiêm Đại Thánh!

Diệp Phồn thậm chí nửa bước bước vào cảnh giới Chuẩn Đế.

Đồng thời Diệp Phồn và Bàng Bác hai người đã sớm gặp nhau, sau khi trầm tích hơn một nghìn năm, Thánh Hoàng Tử triệu tập Diệp Phồn và những người khác quyết định động thủ với Bất Tử Sơn!

Dưới chân Bất Tử Sơn, vùng đất vốn hoang lương nghèo nàn sớm đã được xây dựng thành một tòa thành trì, thành trì đó gọi là Thánh Hoàng Thành!

Tòa thành trì này do những người từng theo Đấu Chiến Thánh Hoàng năm đó tự tay xây dựng, mục đích cũng là để gây áp lực lên Bất Tử Sơn.

Thánh Hoàng Tử là chủ nhân của Thánh Hoàng Thành, giờ phút này độc tọa trên đại điện Thánh Hoàng Cung của Thánh Hoàng Thành, ánh mắt xuyên qua Thánh Hoàng Cung u u, nhìn về Bất Tử Sơn!

Trận đại chiến một nghìn năm trước, khiến tầng sương mù đen kịt bao phủ Bất Tử Sơn bị xua tan, giờ đây Bất Tử Sơn, tuy vẫn tồn tại cấm chế cực mạnh, nhưng lại hiện rõ mồn một trong mắt người đời.

Thánh Hoàng Tử khẽ than một tiếng, trong miệng thổ ra một luồng trọc khí, một thân tu vi Đại Thánh đỉnh phong hiển lộ không nghi ngờ gì nữa!

Thánh Hoàng Tử vốn là thân tử của Đấu Chiến Thánh Hoàng, sở hữu thiên phú tu luyện cực cường, bởi vậy có thể đột phá đến Đại Thánh đỉnh phong cũng là điều rất bình thường.

"Kẻ nào dám xâm nhập Thánh Hoàng Thành của ta!" Đột nhiên trong miệng Thánh Hoàng Tử truyền ra một tiếng quát cực kỳ uy nghiêm, một luồng uy áp khổng lồ trực tiếp giáng lâm trên Thánh Hoàng Thành!

"Ha ha!" Trong không khí truyền ra một tiếng cười, sau đó một bóng người xuất hiện ở trung tâm đại điện Thánh Hoàng Cung, dường như căn bản không để ý đến uy áp khổng lồ trong Thánh Hoàng Cung.

Thánh Hoàng Tử vừa thấy người, trong đồng tử lập tức lộ ra một đạo tinh mang!

Sau đó Thánh Hoàng Tử vung tay lớn, khí thế bản thân tiếp tục thu liễm, luồng uy áp khổng lồ kia cũng lập tức tiêu tán.

Chỉ thấy Thánh Hoàng Tử từ chỗ ngồi bước ra bên cạnh người kia một cách hào mại, dùng sức vỗ vỗ vai người đó!

"Diệp Phồn, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ!" Giọng Thánh Hoàng Tử cực kỳ hùng hậu, giữa lời nói khí thế mười phần.

Không sai, bóng người xuất hiện trong Thánh Hoàng Cung chính là Diệp Phồn!

"Năm đó Bất Tử Sơn trấn áp thúc phụ, ta khi đó còn yếu ớt, không tiện ngoan kháng với y, nay Bất Tử Sơn cũng đã đến lúc phải trả một cái giá nào đó!" Diệp Phồn vừa mở miệng, trong mắt lộ ra một trận hàn mang, vẫn nhớ hơn một nghìn năm trước, để tránh né uy hiếp của Bất Tử Sơn, y đã bất chấp nguy hiểm đạp vào Tinh Không Cổ Lộ, khiêu chiến thử luyện mạnh nhất của Nhân Tộc.

Trong trận thử luyện mạnh nhất của Nhân Tộc đó, Diệp Phồn có thể nói là cửu tử nhất sinh, nay có thể sống sót trở về Bắc Đẩu Tinh, nếu không phải con cưng của đại đạo, cũng thật sự là có vận khí ngút trời!

Đồng thời trong hơn hai nghìn năm, Diệp Phồn vẫn luôn không ngừng truy tìm La Thiên, mười tám đầu hung thú ban đầu cũng đã bị Diệp Phồn thu phục dưới trướng, giờ đây Diệp Phồn hiển nhiên không còn cần mười tám đầu hung thú thủ hộ nữa.

Bằng vào một thân tu vi Chuẩn Đế cường hãn, toàn bộ tinh không Diệp Phồn đều có thể đi được!

"Ta đã mang theo người của Thiên Đình đến, khi nào thì động thủ?" Diệp Phồn nhìn Thánh Hoàng Tử hỏi.

Chương 501

Ánh mắt Thánh Hoàng Tử nhìn ra bên ngoài Thánh Hoàng Cung, ở đó y cảm giác được một lượng lớn cường giả, những người này toàn bộ đều là thuộc hạ của Thiên Đình của Diệp Phồn!

Trong nháy mắt, khí tức trong cơ thể Thánh Hoàng Tử cấp tốc tăng vọt, một luồng khí tức thuộc về Đấu Chiến Nhất Tộc toàn bộ bạo phát ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Thánh Hoàng Thành!

Bản thể Thánh Hoàng Tử vẫn ở lại trong Thánh Hoàng Cung, nhưng đã phát sinh biến hóa cực kỳ rõ ràng, không còn trầm ổn như trước nữa, dáng vẻ nhìn qua tràn đầy lệ khí cực mạnh!

Sau đó Thánh Hoàng Tử, hướng về hư không tóm một cái, Hắc Kim Đại Phương Thiên Kích liền xuất hiện trong tay y, chỉ thấy Thánh Hoàng Tử quát lớn một tiếng, lập tức mang theo uy thế vô thượng xông thẳng lên trời!

Diệp Phồn tâm lĩnh thần hội, biết Thánh Hoàng Tử không phải người chậm chạp, thời cơ đã đến, liền không còn chần chừ nữa!

Diệp Phồn sau đó cũng phóng thích khí tức bản thân, một luồng ba động cảnh giới mãnh liệt truyền khắp toàn bộ Thánh Hoàng Thành, mọi người của Thiên Đình tâm thần phấn chấn, sau đó cũng bạo phát ra cảnh giới của mình!

"Hôm nay, bản hoàng tử liền muốn đạp bằng Bất Tử Sơn!" Giọng Thánh Hoàng Tử truyền khắp toàn bộ thiên địa, đồng thời cũng truyền vào bên trong Bất Tử Sơn!

Trong Bất Tử Sơn liên tiếp truyền ra tiếng mãnh thú gầm thét, đại khái là để đáp lại lời cuồng ngôn của Thánh Hoàng Tử!

Toàn bộ Thánh Hoàng Thành đều hiểu rõ Thánh Hoàng Tử muốn làm gì, khi tiếng nói kia kinh động thiên địa, những cường giả trầm tích trong Thánh Hoàng Thành từ lâu cũng nhao nhao hiển lộ khí tức bản thân!

Trong số đó tuyệt đại đa số người đều đã dừng lại ở Thánh Hoàng Thành hơn một nghìn năm, trong hơn một nghìn năm qua, không lúc nào là không muốn xông lên Bất Tử Sơn, giải cứu Đấu Chiến Thánh Cẩu ra.

Ngay sau khi Thánh Hoàng Thành và Thiên Đình hưởng ứng, còn có Thần Tàm Lĩnh.

Giữa Thần Tàm Công Chúa của Thần Tàm Lĩnh và Đấu Chiến Thánh Cẩu có một mối quan hệ không rõ ràng, đại khái hai người thời niên thiếu đã kết tình cảm.

Sau khi biết Đấu Chiến Thánh Cẩu bị Bất Tử Sơn trấn áp, nếu không phải Thánh Hoàng Tử tự mình đến khuyên Thần Tàm Công Chúa, chỉ sợ ngày đó Thần Tàm Công Chúa đã muốn đánh lên Bất Tử Sơn rồi!

Chỉ thấy trên bầu trời bên ngoài Thánh Hoàng Thành, có vô số đạo lưu tinh hoa, một đạo khí tức ở tiền duyên khá mạnh mẽ, trong nháy mắt đã xuất hiện trên Thánh Hoàng Thành!

Chính là Thần Tàm Công Chúa, giờ phút này Thần Tàm Công Chúa, trong hai mắt bốc lên hỏa quang, toàn thân mang theo chiến ý kinh thiên, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ không thể kiềm chế mà bạo phát ra!

Đột nhiên trong Cửu Thiên Thập Địa vang lên một trận tụng kinh, tiếng tụng kinh đó cực kỳ cổ lão, người thường căn bản không thể nghe ra chân ý ẩn chứa trong đó.

Ngay sau đó có hơn mười đạo thân ảnh từ chân trời bước nhanh đến, Diệp Phồn ngưng thần nhìn kỹ, tổng cộng có mười chín người!

Toàn bộ đều là tăng lữ Phật giáo, dường như đến từ Tây Mạc!

Trong vài hơi thở, những tăng lữ đó liền đến gần Thánh Hoàng Cung, huyền phù trên Thánh Hoàng Thành.

Không đợi Thánh Hoàng Tử và Diệp Phồn mở miệng, một tăng lữ đứng đầu trong mười chín tăng lữ đó lập tức mở miệng nói: "A Di Đà Phật, kính chào chư vị thí chủ, ta và những người khác hôm nay phụng pháp chỉ của Đại Lôi Âm Tự, nghênh tiếp Đấu Chiến Thánh Cẩu trở về Tu Di Sơn!" Thần Tàm Công Chúa nghe vậy sắc mặt cũng lạnh lẽo, trường thương trong tay tức thì bắn ra một trận hàn quang!

"Bọn ngốc lừa kia đã dẫn y lên con đường không trở lại, hôm nay lại còn có mặt xuất hiện trước mặt ta!" Giọng Thần Tàm Công Chúa vừa dứt, một luồng uy thế cực mạnh liền trong nháy mắt áp xuống các tăng lữ kia, sắc mặt Thánh Hoàng Tử đại kinh, đang định ra tay giúp đỡ.

Không ngờ tăng nhân dẫn đầu kia cũng theo đó ra tay, chỉ thấy y giơ đầu ngón tay phải lên, nhẹ nhàng điểm về phía uy thế đang áp xuống!

Giữa các tăng lữ đó phóng ra một đạo kim sắc lưu quang, kim sắc lưu quang lập tức tứ tán, đem luồng uy áp kia triệt để phân giải.

Thần Tàm Công Chúa thấy uy thế bị hóa giải, cả người trở nên càng thêm phẫn nộ, lập tức muốn lần nữa ra tay!

Trước khi Đấu Chiến Thánh Cẩu quy y Phật môn, y được gọi là Đấu Chiến Thánh Vương.

Trong mắt Thần Tàm Công Chúa, y không thể cùng Đấu Chiến Thánh Vương đi chung, chính là vì các tăng lữ trên Tu Di Sơn đã ngăn

cản!

“Thẩm Thẩm, chiến đấu sắp bạo phát, đã vì nghênh tiếp thúc phụ ta trở về Tu Di Sơn, tất nhiên cũng phải chiến một trận với Bất Tử Sơn! ” Thánh Hoàng Tử kịp thời lên tiếng ngăn cản, nói rõ rằng, nếu cứ để vị Thẩm Thẩm này làm càn, chỉ sợ chưa kịp đả thương Bất Tử Sơn thì những người này đã phải đại chiến một trận trước rồi.

Giọng Thánh Hoàng Tử vừa dứt, y xuất hiện trước mặt Thần Tàm Công Chúa, chặn lại đường đi của nàng, Thần Tàm Công Chúa mới không tiếp tục ra tay.

“Dù có cứu y ra, ta cũng tuyệt đối không thể để bọn ngốc lừa này mang y đi!” Thần Tàm Công Chúa cuối cùng để lại một câu nói như vậy, liền một bước đạp không, mang theo khí tức kinh thiên hướng về Bất Tử Sơn!

Thánh Hoàng Tử trên mặt lộ ra thần sắc khổ tiếu, quay đầu, lại hướng về các tăng lữ đến từ Tu Di Sơn gật gật đầu.

Những người này đã vì cứu thúc phụ y, tự nhiên cũng là đồng đạo chi nhân.

“Lão già trong Bất Tử Sơn, tất cả cút ra đây!” Một đạo thanh âm không hề có điềm báo trước, trong nháy mắt từ bên ngoài Bất Tử Sơn truyền khắp thiên địa, kinh động vô số sinh linh, đồng thời cũng truyền khắp toàn bộ Bắc Đẩu Tinh!

“Cuối cùng cũng muốn động thủ với Bất Tử Sơn rồi sao!” “Ha ha, đại hí sắp mở màn rồi, Thánh Hoàng Tử kia đã tích súc sức mạnh dưới Bất Tử Sơn đợi nhiều năm, hôm nay e rằng sẽ không chết không nghỉ!” “Trong Bất Tử Sơn có Cổ Hoàng cường giả tồn tại, bằng những người này thì có thể làm được gì chứ?” Nhất thời, trận đại chiến sắp mở màn đã trở thành tiêu điểm bàn luận sôi nổi trên Bắc Đẩu Tinh, vô số cường giả đang cấp tốc từ khắp nơi trên Bắc Đẩu

Tinh gấp rút đến, muốn chứng kiến một cục diện chưa từng có!

Phương thức làm việc của Thần Tàm Công Chúa có thể nói là bá đạo đến cực điểm, hành động không hề che giấu chút nào, khi tiếng nói kia vang vọng khắp thiên địa, giữa lòng bàn tay nàng liền đánh ra một đạo ấn ký, đánh vào trong Bất Tử Sơn!

Chỗ ấn ký đó đi đến, trên Bất Tử Sơn vang lên từng trận oanh minh, kinh động những tồn tại trên Bất Tử Sơn!

"Kẻ nào dám cả gan như vậy, xâm phạm Bất Tử Sơn!" Trong Bất Tử Sơn truyền ra một giọng nói cực kỳ tang thương, trực tiếp trấn áp đạo ấn ký mà Thần Tàm Công Chúa phóng ra.

Ngay sau đó trong Bất Tử Sơn thò ra một bàn tay lớn, trên bàn tay lớn đó tản phát ra một luồng khí tức tựa như Hồng Hoang viễn cổ, trong nháy mắt áp xuống Thần Tàm Công Chúa!

Sắc mặt Thần Tàm Công Chúa biến đổi, trong ánh mắt trở nên vô cùng cẩn thận, nhưng lại không hề có chút né tránh nào!

Chỉ thấy Thần Tàm Công Chúa tay trái kết ấn, linh lực không gian xung quanh nhanh chóng dũng mãnh về phía Thần Tàm Công Chúa, trong nháy mắt liền hình thành một xoáy nước khổng lồ!

Người của Thần Tàm Lĩnh kết thành đại trận quanh Thần Tàm Công Chúa, một đạo quang trụ trùng thiên trực tiếp bao bọc Thần Tàm Công Chúa bên trong, bàn tay lớn áp xuống trong nháy mắt đã đối kháng với đạo quang trụ trùng thiên kia!

Oanh!

Oanh!

Chương 502

Oanh!

Cùng với tiếng vang cực lớn, trên bầu trời dường như xuất hiện một vết nứt, đại địa cũng bắt đầu rung chuyển.

Lúc này Thánh Hoàng Tử, Diệp Phồn và những người khác cũng đã đến, phía sau đi theo vô số cường giả, trong một hơi thở, liền bao vây toàn bộ Bất Tử Sơn lại!

Nhìn thấy đại trận không gian quanh Thần Tàm Công Chúa và bàn tay lớn kia hình thành trạng thái giằng co, Thánh Hoàng Tử lập tức muốn động thủ.

Không thể trơ mắt nhìn Thần Tàm Công Chúa vẫn lạc dưới bàn tay lớn kia, nếu như vậy, dù cuối cùng cứu được Đấu Chiến Thánh Cẩu, cũng không cách nào ăn nói với y.

Thánh Hoàng Tử một bước bước ra, bản thân bốc lên một luồng khí thế hào mại vô cùng, lập tức muốn ra tay, không ngờ lại bị Diệp Phồn vươn một bàn tay ra ngăn lại!

Thánh Hoàng Tử nhìn thấy Diệp Phồn làm như vậy, trong mắt lập tức lộ ra vẻ khó hiểu.

"Khỉ con đừng vội, Thần Tàm Công Chúa sẽ không dễ dàng thất bại như vậy." Diệp Phồn lắc đầu nói, tuy đối với Thần Tàm Công Chúa biết rất ít, nhưng y biết Thần Tàm Công Chúa đã dám chủ động tuyên chiến Bất Tử Sơn, tất nhiên sẽ không chỉ có thủ đoạn như trước mắt.

Huống hồ Diệp Phồn còn cảm giác được một luồng sức mạnh khá thần bí và cường hãn trong đại trận không gian quanh Thần Tàm Công

Chúa.

Luồng sức mạnh đó ngay cả y cũng có chút kiêng kỵ!

Thánh Hoàng Tử nghe vậy, quả nhiên dừng lại, không vội vàng ra tay, nhưng Ô Kim Thiết Bổng trong tay lại không hề buông lỏng chút nào.

Bàn tay lớn thò ra từ Bất Tử Sơn tiếp tục gây áp lực.

Trong lúc ẩn hiện, bàn tay lớn kia cùng với thân thể dường như muốn thò đầu ra từ Bất Tử Sơn!

Trên Bất Tử Sơn bốc lên một luồng sương mù dày đặc, trong sương mù dày đặc có thứ gì đó đang cuộn trào!

Đột nhiên, một luồng hung sát chi khí che trời lấp đất từ Bất Tử Sơn tràn ra, cùng với từng đầu hung thú xấu xí vô cùng, toàn bộ xông về phía Thần Tàm Công Chúa trong đại trận!

Đại trận mà Thần Tàm Công Chúa đang ở cũng lập tức phát sáng, từ trên không trung bay lên một đồ đằng khổng lồ!

Trên đồ đằng đó khắc họa chính là một con thần tàm!

Thần Tàm Công Chúa vốn nhắm chặt hai mắt cũng trong khoảnh khắc đó mở mắt ra, đạo đồ đằng phát sáng kia dần dần hạ xuống, cuối cùng lại dung hợp làm một với Thần Tàm Công Chúa!

Một luồng tử khí trong nháy mắt tràn ngập giữa đồng tử Thần Tàm Công Chúa, thần tình cực kỳ lạnh lùng, toàn thân mang theo một luồng băng hàn chi khí, nhìn qua phán nhược hai người so với trước kia.

Ngay sau đó Thần Tàm Công Chúa từ trong đại trận một bước bước ra, tay phải hướng về phía hung thú đang xông đến giữa thiên địa xung quanh chỉ một cái!

Một đạo tử sắc quang hoa chói mắt trong nháy mắt từ đầu ngón tay nàng phóng ra, phía sau hiện lên từng đóa tử sắc hoa biện, trong các hoa biện đó bắn ra từng đạo tử sắc quang ba!

Chỗ tử sắc quang ba đi qua, hung thú lập tức tan biến không dấu vết, bàn tay lớn trên không trung cũng bị uy thế mà Thần Tàm Công Chúa bạo phát ra, sống sượng bức lui!

"Thả y ra, nếu không hôm nay Bất Tử Sơn, không một ai sống sót!" Khí thế Thần Tàm Công Chúa kinh người, liên động thiên địa giữa xuất hiện từng trận hồi ứng.

Đột nhiên trong Bất Tử Sơn truyền ra một tiếng quát, bàn tay lớn kia trên không trung dừng lại một khắc, dường như có chút trì hoãn.

"Vì tình nghĩa với tiên tổ của ngươi, hãy nhanh chóng rút lui, tất cả những gì xảy ra hôm nay, bản tọa có thể coi như chưa từng xảy ra." Trong Bất Tử Sơn lại truyền ra giọng nói tang thương lúc trước, đồng thời bên ngoài Bất Tử Sơn hiện lên một đoàn hắc vụ, trong hắc vụ đó bước ra một lão nhân.

Lão nhân thân hình khô gầy, dung mạo tiều tụy, toàn thân mặc một kiện đơn y màu trắng, nhìn qua không khác gì một tên ăn mày trên đường lớn.

Nhưng khí thế mà lão nhân tự thân mang theo lại khiến mọi người xung quanh chấn kinh, đó tuyệt đối là khí thế cường đại mà chỉ Cổ Hoàng cường giả mới sở hữu!

"Cút!" Khoảnh khắc kế tiếp trong miệng lão nhân lại truyền ra một chữ, kèm theo một luồng khí lãng cực mạnh, Thần Tàm Công Chúa vốn khí thế ngút trời trước đó đã bị luồng khí lãng kia sống sượng bức lui!

Thấy lão nhân đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Thần Tàm Công Chúa

âm trầm, lão nhân nói đến tiên tổ của nàng, rất có thể chính là Thần Tàm Lão Tổ, vị Cổ Hoàng tung hoành tinh vũ năm đó!

"Ngay cả tiên tổ của ngươi năm đó cũng không dám lên Bất Tử Sơn của ta tác loạn, nay một tiểu bối dám tác loạn phạm thượng, Thần Tàm Nhất Tộc sẽ triệt để bị xóa tên khỏi thiên địa!" Trong miệng lão nhân lại lần nữa truyền ra tiếng nói, giữa lời nói kèm theo ý uy hiếp, dường như nếu Thần Tàm Công Chúa tiếp tục đối địch với Bất Tử Sơn, vậy thì y sẽ ra tay xóa sổ Thần Tàm Nhất Tộc!

"Nói khoác!

Ngươi chẳng phải một đầu Lộc Linh hóa thân ư, năm xưa khi Thần Tàm Lão Tổ chứng đạo, ngươi chẳng phải trốn mình trong cỏ cây hay sao, sao dám đại ngôn không biết xấu hổ!" Đột nhiên, giữa thiên địa lại truyền ra một giọng nói khí thế hào mại, sau đó một luồng uy áp khổng lồ giáng lâm trên chiến trường!

Khi tiếng nói đó xuất hiện, Diệp Phồn đầu tiên nhíu mày, nhưng khi luồng uy áp kia giáng lâm, thần sắc Diệp Phồn mới thả lỏng!

Trong quá trình cửu tử nhất sinh hai nghìn năm qua, Diệp Phồn đã kết giao với không ít cường giả Nhân Tộc, trong đó có vị cường giả cái thế Nhân Tộc Cái Cửu U!

Cái Cửu U từng giúp đỡ Diệp Phồn mấy lần, thậm chí cứu mạng Diệp Phồn, bởi vậy Diệp Phồn đối với khí tức của Cái Cửu U khá quen thuộc.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc này trên không trung giáng lâm một bóng người, chỉ thấy bóng người đó thân mặc thanh y, tóc trắng râu dài, khá có vài phần tiên phong đạo cốt.

Quả nhiên, người đó chính là Cái Cửu U!

Khi thân ảnh Cái Cửu U xuất hiện, thần sắc của lão nhân Lộc Linh

lập tức biến hóa, trong đồng tử lộ ra một tia kiêng kỵ.

Cái Cửu U thân là một trong những Thiên Kiêu vĩ đại của Nhân Tộc, từ thời Thái Cổ, Cái Cửu U đã được dự đoán là cực kỳ có khả năng trở thành Đại Đế thế hệ tiếp theo của Nhân Tộc.

Lộc Linh lão nhân đản sinh vào thời viễn cổ, nhưng khi đó Thần Tàm Lão Tổ thiên phú tuyệt luân, áp đảo đương đại vô địch, cuối cùng đột phá chứng đạo, trở thành một Cổ Hoàng vĩ đại!

Cũng chính vì vậy, Lộc Linh lão nhân không thể không tự phong bản thân vào trong Thần Nguyên, chờ đợi sau những tháng năm dài đằng đẵng, khi Thần Tàm Lão Tổ vẫn lạc, bản thân mới từ trong Thần Nguyên bước ra, tìm kiếm cơ duyên chứng đạo đột phá của thế gian.

Thực tế, đối với sự tồn tại của Cái Cửu U, không chỉ riêng Lộc Linh lão nhân, mà ngay cả toàn bộ Bất Tử Sơn cũng đều khá kiêng kỵ!

Cái Cửu U tuy đã về già, nhưng trong hơn nghìn năm qua, Cái Cửu U tay cầm một đôi Hoàng Kim Giản, đánh khắp Cửu Thiên Thập Địa.

Chương 503

Ngay cả khi đối mặt với một số nhân vật cấp bậc Cổ Hoàng, cũng không hề có tin tức Cái Cửu U thất bại truyền ra.

Điều đáng lo ngại là, một khi Cái Cửu U đột phá chứng đạo, thành vị trí Đại Đế Nhân Tộc.

Khó bảo đảm Cái Cửu U sẽ không học theo những Nhân Tộc Đại Đế thời Thái Cổ, đối kháng với tồn tại vô thượng trong Sinh Mệnh Cấm Khu!

"Cái Cửu U!

Con khỉ kia dường như không hề có ân oán gì với ngươi, hôm nay vì sao lại muốn gây phiền phức cho Bất Tử Sơn của ta!" Trong miệng Lộc Linh lão nhân truyền ra giọng nói âm hàn, trong hai mắt lóe lên một tia hàn mang, ẩn ẩn ước ước ngưng tụ thiên địa pháp lực, dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu với Cái Cửu U.

"Hơn một nghìn năm trước, lão phu có ước hẹn với Đấu Chiến Thánh Cẩu, hôm nay đặc biệt đến để thực hiện lời hứa!" "Hoặc thả người, hoặc chết!" Trong giọng Cái Cửu U ẩn chứa một luồng uy thế cường đại, trong nháy mắt giáng lâm trên Bất Tử Sơn.

Ngay sau đó Hoàng Kim Giản từ trong tay Cái Cửu U hiện ra, khí thế trực bức Lộc Linh lão nhân, giữa thiên địa lập tức hình thành hai luồng khí thế đối địch cường đại!

"Hay cho một Cái Cửu U cuồng vọng, nay còn chưa chứng đạo đột phá, đã dám trắng trợn khiêu khích Bất Tử Sơn của ta như vậy, thực sự cho rằng Bất Tử Sơn của ta không có người sao?!" Khi Cái Cửu U và Lộc Linh lão nhân hình thành thế đối địch, trong Bất Tử Sơn lại lần nữa truyền ra một giọng nói hùng hồn, sau đó bên ngoài

Bất Tử Sơn nổi lên một trận phong vân dũng động, cuối cùng ngưng tụ thiên địa pháp lực hiện ra một bóng người!

Chỉ thấy bóng người đó khá khôi ngô, từ khi hình thành, mỗi cử chỉ đều mang theo một luồng khí thế cương liệt không thể ngăn cản, có thể nói là bá đạo đến cực điểm!

Mọi người bên ngoài Bất Tử Sơn vừa thấy người này xuất hiện, trong mắt đều lộ ra thần sắc ngạc nhiên, chỉ có một mình Cái Cửu U ánh mắt kiên định, trong mắt tức thì lộ ra sát cơ!

"Muốn chiến thì chiến, đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy!" Đột nhiên, Thần Tàm Công Chúa vốn ở phía sau Cái Cửu U tự thân hóa thành một đạo lưu tinh quang ảnh, nhanh chóng xông thẳng về phía Lộc Linh lão nhân và người khôi ngô kia mà sát phạt!

Một luồng khí tức ba động thuộc về Thần Tàm Lão Tổ cũng từ trong cơ thể Thần Tàm Công Chúa phóng ra, trong nháy mắt khuếch tán khắp toàn bộ thiên địa!

Đại trận không gian mà Thần Tàm Công Chúa đã bố trí trước đó, giờ phút này ngưng tụ thành một đạo pháp trận đồ đằng, lơ lửng cao phía sau Thần Tàm Công Chúa!

Thần Tàm Công Chúa tự thân mang theo sát cơ mãnh liệt vô cùng, trên người lại bạo phát ra một luồng uy áp Cực Đạo Binh Khí.

Trong lúc ẩn hiện gần như giống với Thần Tàm Lão Tổ tung hoành tinh vũ năm đó, khá có vài phần tương tự!

Lộc Linh lão nhân thấy Thần Tàm Công Chúa xông đến, trong miệng lập tức truyền ra một tiếng hừ lạnh, sau đó tay phải hướng về hư không tóm một cái, một cây quyền trượng màu xanh lục đậm liền hiện ra trong tay!

"Tiểu bối cuồng vọng, lão phu đã dùng lời hay khuyên bảo mà

ngươi không nghe, nay cũng đừng trách lão phu không nể tình Thần Tàm Lão Tổ, sẽ cầm sát ngươi tại đây!" Lộc Linh lão nhân nói xong, thân hình lập tức bước về phía trước một bước, nơi đầu ngón chân y hạ xuống, gây ra một trận linh lực gợn sóng, dẫn động phong vân xung quanh đại tác.

Chỉ thấy quyền trượng trong tay Lộc Linh lão nhân, phát sáng một trận lục sắc quang mang, trong Bất Tử Sơn đột nhiên truyền ra một luồng sinh cơ chi lực khổng lồ toàn bộ rót vào, tiến vào trong cơ thể Lộc Linh lão nhân!

Dưới sự gia trì của luồng sinh cơ chi lực đó, Lộc Linh lão nhân tức thì phản lão hoàn đồng dung nhan bản thân, với tốc độ cực nhanh khôi phục đến dáng vẻ trẻ tuổi!

Thân thể vốn gầy như củi, còng lưng, cũng trong khoảnh khắc đó trở nên kiên cường thẳng tắp!

Trong nháy mắt Thần Tàm Công Chúa xông đến, một luồng linh lực khổng lồ rót vào trong trường thương, phía sau pháp trận đồ đằng cực tốc chuyển động, trên trường thương phát sáng từng trận quang mang!

Chỉ thấy Thần Tàm Công Chúa tay cầm trường thương, hướng về Lộc Linh lão nhân đâm ra, mục tiêu trực tiếp khóa định đỉnh đầu Lộc Linh lão nhân!

Sắc mặt Lộc Linh lão nhân trầm xuống, khí tức mà Thần Tàm Công Chúa bạo phát ra đã vượt xa cảnh giới của bản thân, tất là đã bằng một thủ đoạn đặc thù nào đó, mượn dùng lực lượng của tiên tổ năm đó.

Đối với Thần Tàm Lão Tổ, trong lòng Lộc Linh lão nhân có nỗi sợ hãi sâu sắc, năm đó nếu không phải vì Thần Tàm Lão Tổ xuất hiện, y cũng sẽ không tự phong trốn vào vực sâu.

“Lộc Linh: Hoán Thiên Chi Thuật!” Giọng Lộc Linh lão nhân vừa dứt, phía trên đỉnh đầu y xuất hiện một đầu thần lộc, thân ảnh thần lộc hư ảo, cực kỳ linh động.

Khoảnh khắc thần lộc xuất hiện, liền hướng về không trung một tiếng hí dài, toàn bộ không trung trong khoảnh khắc đó lập tức tối sầm lại, một luồng tinh thần chi lực từ trên không trung hạ xuống, trong nháy mắt hình thành vạn trượng lôi đình!

Khi trường thương trong tay Thần Tàm Công Chúa sắp rơi xuống đỉnh đầu Lộc Linh lão nhân, vạn trượng lôi đình kia liền toàn bộ giáng lâm quanh Thần Tàm Công Chúa!

Đồng thời trong vạn trượng lôi đình có lôi đình hóa thành một thanh trường kiếm, Lộc Linh lão nhân đã dùng tu vi cường hãn của bản thân kéo giãn khoảng cách với Thần Tàm Công Chúa, từ trong lôi đình kia tóm lấy trường kiếm, lại còn hướng thẳng mi tâm Thần Tàm Công Chúa mà xông đến!

Thần Tàm Công Chúa trong khoảnh khắc đó đối mặt với nguy cơ sinh tử cực lớn, Cái Cửu U đã quan chiến từ lâu một bên nhíu mày, sau đó một bước bước ra!

“Cái Cửu U thân là Chí Tôn Nhân Tộc, lại quản chuyện của Thái Cổ Vạn Tộc ta, hôm nay e rằng không ổn!” Thân ảnh khôi ngô xuất hiện trước đó cũng trong khoảnh khắc đó động thân, xuất hiện trước mặt Cái Cửu U, chặn lại đường đi của y.

“Thương Cổ lão nhân, ngươi còn sống.” Cái Cửu U lần đầu tiên trực diện Thương Cổ lão nhân, trong mắt lại lộ ra một tia kiêng kỵ.

Thương Cổ lão nhân nghe vậy, trong miệng truyền ra tiếng ha ha đại tiếu.

“Năm đó Hư Không Đại Đế đánh lên Bất Tử Sơn, lão phu vốn dĩ

cho rằng sẽ đạo tiêu thân vong, nhưng chư vị đạo huynh của Bất Tử Sơn đã dùng pháp lực tương trợ, lão phu cuối cùng mới được bảo toàn." Trong miệng Cái Cửu U truyền ra một tiếng hừ lạnh, dường như đang hồi tưởng lại Hư Không Đại Đế thời Thái Cổ.

Năm đó Hư Không Đại Đế đã dùng sức lực một mình đối kháng Sinh Mệnh Cấm Khu, từng đánh lên Bất Tử Sơn tự tay chém giết một danh Cổ Hoàng cường giả.

Nhưng người đó đã phục sinh, và giờ phút này sống sờ sờ đứng trước mặt y!

"Nếu đã như vậy, lão phu hôm nay liền hoàn thành việc mà Hư Không Đại Đế lúc sinh thời chưa làm xong!" Giọng Cái Cửu U vừa dứt, một luồng linh lực khổng lồ lập tức rót vào trong Hoàng Kim Giản, cục diện chiến trường trước mắt biến đổi trong chớp mắt, tiếp tục trì hoãn thời gian xuống chỉ sẽ bất lợi cho y.

"Đồ cuồng vọng!" Thương Cổ lão nhân lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó bản thân phát ra một trận lục sắc quang mang, trên không trung trong nháy mắt xuất hiện một hư ảnh đại thụ che trời!

Cây đại thụ che trời đó chính là bản thể của Thương Cổ lão nhân!

"Diệp Phồn, chúng ta phải làm sao?" Bên cạnh Diệp Phồn, trong mắt Thánh Hoàng Tử lộ ra một tia lo lắng, Thần Tàm Công Chúa đối mặt với Lộc Linh lão nhân hiển nhiên không phải đối thủ.

Tuy Thần Tàm Công Chúa đã dùng bí pháp đặc thù mượn dùng lực lượng của tiên tổ, nhưng Lộc Linh lão nhân dù sao cũng là một cường giả Cổ Hoàng chân chính!

Nếu Thần Tàm Lão Tổ tự mình giáng lâm thì tốt, có lẽ có thể trấn áp Lộc Linh lão nhân kia, nhưng Thần Tàm Công Chúa trước mặt Lộc Linh lão nhân không hề có chút phần thắng nào!

“Sát!” Trong miệng Diệp Phồn lạnh lùng truyền ra một chữ, y cũng rất rõ ràng, trong Bất Tử Sơn nhất định ẩn giấu rất nhiều tồn tại cường hãn.

Chỉ có nhanh chóng giải quyết hai người trước mắt, mới có cơ hội giải cứu Đấu Chiến Thánh Cẩu ra!

Chương 504

Đương nhiên Diệp Phồn cũng không có ý muốn triệt để đối kháng với Bất Tử Sơn, hiện tại y cũng chỉ là một Chuẩn Đế.

Trong Bất Tử Sơn tuy có nhiều cường giả, nhưng lại không đoàn kết một lòng.

Chỉ cần thừa cơ chém giết hai danh Cổ Hoàng cường giả trước mắt, sau đó lại gây áp lực lên Bất Tử Sơn, có khả năng rất lớn sẽ khiến bọn họ phóng thích Đấu Chiến Thánh Cẩu ra!

Cùng với một tiếng lệnh hạ trong miệng Diệp Phồn, trong miệng Thánh Hoàng Tử cũng truyền ra một đạo mệnh lệnh tương tự!

"Sát!" Trong một hơi thở, vô số đại quân phía sau Thánh Hoàng Tử và Diệp Phồn hướng về Bất Tử Sơn ào ào xông đến!

Trong Bất Tử Sơn cũng tương tự xông ra vô số yêu thú đối kháng với họ!

Nhưng có một số việc nằm ngoài dự liệu của Diệp Phồn, cùng với vô số yêu thú xông ra, có một danh Cổ Hoàng cường giả!

Chỉ thấy cường giả Cổ Hoàng đó, mặt người thân thú, dung mạo cực kỳ xấu xí, dường như đang khu sử vô số yêu thú trong Bất Tử Sơn.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, bần đạo và những người khác cũng đến rồi." Sau khi Cổ Hoàng mặt người thân thú xuất hiện, mười chín vị cường giả tăng lữ đến từ Tu Di Sơn cũng theo đó bước ra, mười chín đạo kim sắc quang mang trong nháy mắt giáng lâm trên không gian quanh thân thể họ.

Tăng lữ dẫn đầu trong khoảnh khắc đó bạo phát ra một luồng tu vi

Chuẩn Đế cường hãn, mười tám tăng nhân còn lại khí tức quỷ dị, nhưng trong khoảnh khắc lại dường như hợp thành một thể!

Những tăng lữ đó và Cổ Hoàng mặt người thân thú kia nhanh chóng giao chiến cùng nhau, cảnh tượng giao chiến đó, cũng khiến Diệp Phồn và những người khác âm thầm kinh ngạc.

Những tăng nhân kia tuy đến từ Tu Di Sơn, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát ra một luồng Hạo Nhiên Chính Khí thấm sâu vào cốt tủy, nhưng khi động thủ, thủ đoạn lại cực kỳ linh lợi!

Mười tám tăng lữ kia kết thành đại trận, trực tiếp vây khốn Cổ Hoàng cường giả mặt người thân thú kia trong đại trận, khí tức bản thân y chịu sự khắc chế cực lớn!

Tăng lữ dẫn đầu càng bá đạo đến cực điểm, tay cầm một cây trường côn, giữa từng chiêu từng thức tràn đầy ý cương liệt.

Từng chiêu đều nhắm thẳng vào tính mạng của Cổ Hoàng kia!

Thánh Hoàng Tử trong khoảnh khắc đại quân xông ra, cũng nhanh chóng xông lên phía trước, cùng Thần Tàm Công Chúa hợp lực đối phó Lộc Linh lão nhân.

Lúc này chỉ có Diệp Phồn và số ít người bên cạnh vẫn dừng lại tại chỗ cũ, không ra tay.

Khi Diệp Phồn quét mắt qua chiến trường, tầm mắt y tập trung vào trong Bất Tử Sơn, cố gắng tìm kiếm tung tích của Đấu Chiến Thánh Cẩu bên trong Bất Tử Sơn.

Giữa y và Đấu Chiến Thánh Cẩu không hề có quá nhiều liên hệ, nhưng năm đó Đấu Chiến Thánh Cẩu từng có ân với y, ân này không thể không báo.

Cũng chính là nguyên nhân vì sao hôm nay Diệp Phồn lại tự mình dẫn dắt toàn bộ Thiên Đình đến đây.

Tìm kiếm nửa ngày không có kết quả, cũng không hề phát hiện chút tung tích nào của Đấu Chiến Thánh Cẩu, ngược lại trong Bất Tử Sơn lại cảm tri được mấy đạo khí tức cực kỳ cường hãn.

Điều đó cũng có nghĩa là trong Bất Tử Sơn có người vẫn chưa ra tay!

Trận đại chiến này có thể nói là thảm liệt đến cực điểm, từ trên trời xuống dưới đất, liên tục kéo dài hơn mấy tháng!

Trong đại quân do Thánh Hoàng Tử và Diệp Phồn dẫn dắt đã sớm tử thương một nửa, đại quân yêu thú xông ra từ Bất Tử Sơn cũng tổn thất thảm trọng.

Trên không trung tràn ngập một luồng huyết tinh chi khí nồng nặc, trên mặt đất máu chảy thành sông, khắp nơi là thi thể các loại yêu thú và nhân loại!

Tựa như một cảnh tượng địa ngục nhân gian!

Cái Cửu U và Thương Cổ lão nhân giao chiến đã lâu, cuối cùng hai bên ai cũng không thể làm gì được ai, Cái Cửu U trong tâm tồn tại kiêng kỵ, Thương Cổ lão nhân kia cũng tương tự không hề đốt cháy nguyên thần bản thân, đổi lấy lực lượng Cổ Hoàng.

Ngược lại, chiến trường mà Thần Tàm Công Chúa và Thánh Hoàng Tử hợp lực nghênh kích Lộc Linh lão nhân lại xuất hiện kết quả!

Trải qua mấy tháng giao chiến, Lộc Linh lão nhân dáng vẻ vô cùng chật vật, vốn dĩ đối phó Thần Tàm Công Chúa là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng sự can thiệp đột ngột của Thánh Hoàng Tử đã khiến y trở nên hỗn loạn!

Thánh Hoàng Tử tay cầm một cây Ô Kim Thiết Bổng, đã dùng cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong cường hành đẩy lùi Lộc Linh lão

nhân không thể phòng thủ, chiếm cứ thượng phong!

Cảnh tượng đó ngay cả khi lọt vào mắt Diệp Phồn, cũng khiến y không thể không cảm thán thiên phú dị bẩm của Đấu Chiến Nhất Tộc.

Chỉ với cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong, mà có thể đối địch với cường giả cấp bậc Cổ Hoàng, thế gian e rằng không có mấy ai.

Cũng khó trách, hơn một nghìn năm trước Đấu Chiến Thánh Cẩu dám một mình đánh lên Bất Tử Sơn!

"Lão tặc Lộc Linh, ngươi còn không nhanh chịu chết thì đợi đến khi nào!" Thánh Hoàng Tử quát lớn một tiếng, trận đại chiến liên tục mấy tháng, cũng khiến y xuất hiện một tia mệt mỏi.

Lúc này cùng với Ô Kim Thiết Bổng phát ra một trận kim sắc quang mang, tu vi Đại Thánh đỉnh phong lập tức hiển lộ không nghi ngờ gì nữa!

Thậm chí ẩn ẩn xuất hiện ba động khí tức cảnh giới Chuẩn Đế!

Lộc Linh lão nhân nhìn thấy Thánh Hoàng Tử lần nữa tập sát, trong đồng tử sắc mặt đại biến!

"Không hay rồi, Thánh Hoàng Tử này còn cường hãn hơn cả Đấu Chiến Thắng Hoàng năm đó, ngay cả ta cũng không thể làm gì được y!" Lộc Linh lão nhân nội tâm thầm nghĩ, không hề có chút dừng lại nào, nhìn thấy Thánh Hoàng Tử sắp xông đến, Lộc Linh lão nhân vội vàng thúc giục bản thân, cấp tốc trốn về phía Bất Tử Sơn.

"Đi ư?" Đã dùng bí pháp đặc thù mượn lực lượng của tiên tổ viễn cổ, đối với Thần Tàm Công Chúa tiêu hao vô cùng lớn.

Bởi vậy ngay từ một tháng trước, Thần Tàm Công Chúa đã dừng tay, để mặc Thánh Hoàng Tử và Lộc Linh lão nhân đơn độc ứng chiến.

Lúc này Lộc Linh lão nhân muốn bỏ trốn, Thần Tàm Công Chúa tự nhiên sẽ không buông tha, bởi vậy nhanh chóng ngưng tụ triệu hoán lực lượng của tiên tổ viễn cổ!

Hướng về Lộc Linh lão nhân cấp tốc đuổi theo.

Lộc Linh lão nhân tiêu hao cực lớn, lúc này về tốc độ sao có thể là đối thủ của Thần Tàm Công Chúa, bởi vậy khi y còn chưa chạy ra khỏi phạm vi ngàn trượng, Thần Tàm Công Chúa đã chặn lại đường đi của Lộc Linh lão nhân!

Chương 505

"Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn lão phu xé toang mặt mũi sao?" Lộc Linh lão nhân dừng lại, ánh mắt âm trầm nhìn Thần Tàm Công Chúa, thần tình trên sắc mặt biến hóa không ngừng.

"Thả con khỉ kia ra, hôm nay ta sẽ không đối địch với Bất Tử Sơn nữa!" Thần Tàm Công Chúa vẫn giữ lời nói như trước, nếu không giải cứu Đấu Chiến Thánh Cẩu ra, Thần Tàm Công Chúa tuyệt đối không thể bỏ qua.

Không đợi Lộc Linh lão nhân đáp lời, Thần Tàm Công Chúa tự thân liền lóe lên một trận tử sắc quang mang, không gian xung quanh vô số đóa tử sắc hoa biện hiện ra, phóng ra từng đạo quang thúc hủy diệt!

Các quang thúc hủy diệt tập trung vào người Lộc Linh lão nhân, trong miệng y tức thì phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức bản thân cấp tốc suy sụp!

Thánh Hoàng Tử cũng vào lúc này xông đến, Ô Kim Thiết Bổng trong tay hạ xuống, trực tiếp oanh trúng đỉnh đầu Lộc Linh lão nhân!

Dung mạo Lộc Linh lão nhân khổ sở, vốn dĩ cho rằng sẽ là một chuyện dễ dàng, không ngờ lại lâm vào cục diện như vậy.

"Thôi vậy, đã các ngươi không chết không nghỉ, cũng đừng trách lão phu kéo các ngươi cùng xuống địa ngục!" Lộc Linh lão nhân nói xong, trong cơ thể trong nháy mắt bốc lên một luồng nguyên thần hỏa diễm, không gian xung quanh một trận vặn vẹo, một luồng khí tức Cổ Hoàng chân chính lập tức phóng ra!

"Lão thất phu cuối cùng cũng muốn liều mạng rồi sao!" Diệp Phồn nhìn Lộc Linh lão nhân đang đốt cháy nguyên thần, trọng tân trở về vị

trí Cổ Hoàng, trong mắt lộ ra một tia thị huyết.

Đối với toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực thậm chí là vũ trụ này, mỗi một nhân vật cấp bậc Đại Đế Cổ Hoàng đều là tồn tại cực kỳ quan trọng.

Nếu thật sự không tiếc đại giới, dùng tính mạng bản thân đổi lấy chiến lực, bất kỳ ai đối mặt cũng đều phải đau đầu không thôi!

Trong vài hơi thở, Lộc Linh lão nhân vốn khí tức cực độ suy yếu, đã phát sinh biến hóa long trời lở đất!

Đối mặt với vô số đạo quang thúc hủy diệt phong tỏa không gian xung quanh, quyền trượng trong tay Lộc Linh lão nhân lóe sáng, một luồng khí tức Hồng Hoang tựa như thời Thái Cổ trong nháy mắt giáng lâm quanh thân thể y!

Những khí tức Hồng Hoang đó có lực cản cực mạnh, lại cư nhiên sống sượng bức lui vô số đạo quang thúc hủy diệt do hoa biện của Thần Tàm Công Chúa phóng ra!

Đồng thời quyền trượng trong tay Lộc Linh lão nhân hướng về Thần Tàm Công Chúa phóng ra một đạo quang mang chói mắt, trong quang mang đó tuy mang theo vô cùng sinh cơ, nhưng sức mạnh hủy diệt trong đó lại khiến người ta không thể bỏ qua!

Trong nháy mắt, đạo quang mang chói mắt kia xuất hiện trước mặt Thần Tàm Công Chúa, Thần Tàm Công Chúa thần sắc đại kinh, giữa mi tâm tức thì lộ ra chín quang điểm, trong đó ba quang điểm tối sầm lại.

Cuối cùng đạo quang mang chói mắt đó trực tiếp bao phủ toàn bộ Thần Tàm Công Chúa bên trong, sau khi quang mang tiêu thất, Thần Tàm Công Chúa không thấy tăm hơi, giữa thiên địa không thể cảm giác được nửa phần khí tức!

“Thẩm Thẩm!” Thánh Hoàng Tử nhìn thấy Thần Tàm Công Chúa biến mất, trong đồng tử nhanh chóng lan tràn ra một luồng tinh hồng sắc, trong miệng truyền ra tiếng gầm thét chấn động muốn nứt tai, dáng vẻ cực kỳ hung ác!

Đồng thời còn kéo theo Ô Kim Thiết Bổng trong tay Thánh Hoàng Tử cũng đang chuyển hóa thành huyết hồng sắc, khoảnh khắc này Thánh Hoàng Tử như một tôn sát thần đến từ viễn cổ!

“...Đấu Chiến Nhất Tộc lại có thể xuất hiện tình huống như vậy?” Sau khi Thánh Hoàng Tử xuất hiện biến hóa, Thương Cổ lão nhân đang giao thủ với Cái Cửu U cách đó không xa nhíu mày, y đã tồn tại trải qua tháng năm cực kỳ lâu dài, bởi vậy đối với Đấu Chiến Nhất Tộc chiến thiên chiến địa chiến thần Phật khá hiểu rõ.

Ngay cả trên người Đấu Chiến Thánh Hoàng năm đó, cũng chưa từng xuất hiện tình hình tương tự như Thánh Hoàng Tử trước mắt.

Quan trọng hơn là khí tức bản thân Thánh Hoàng Tử đã đột phá tầng thứ Đại Thánh, tuy không thể trực tiếp đột phá cảnh giới Đại Đế, nhưng ngay cả trong số các Chuẩn Đế, cũng thật sự là hãn hữu!

Trong nháy mắt, Thánh Hoàng Tử như phong ma đã giao thủ với Lộc Linh lão nhân, Lộc Linh lão nhân hoảng loạn ứng đối, nội tâm cũng khá chấn động.

Thánh Hoàng Tử đại khái đã chịu kích thích, nhưng sức mạnh bạo phát ra lúc này lại vượt xa tưởng tượng của y!

Rốt cuộc là quái vật gì?

Chỉ một cường giả Đại Thánh lại bạo phát ra tu vi như vậy?!

Khi Thánh Hoàng Tử dần trở thành tiêu điểm trên toàn bộ chiến trường, trên không trung cách đó không xa lại truyền ra một tiếng oanh minh kinh thiên động địa!

Vị cường giả Cổ Hoàng mặt người thân thú kia, cư nhiên cũng vào lúc này đốt cháy nguyên thần bản thân trọng hồi cảnh giới Cổ Hoàng!

Nhưng tình huống của y còn tệ hại hơn nhiều so với Lộc Linh lão nhân, chỉ thấy toàn thân y hai cánh tay đã đứt, thậm chí một cái đùi cũng hóa thành tro bụi.

Dáng vẻ của y càng chật vật đến cực điểm, y phục trên người sớm đã rách nát không chịu nổi, nhiều chỗ da thịt thối rữa, hầu như không có một tấc nào lành lặn, khí tức chao đảo muốn sụp đổ, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ tan rã vậy.

Cảnh tượng đó khiến vô số người tại chỗ kinh hồn bạt vía, càng khiến nhiều người hơn chấn kinh là mười chín tăng nhân từ Tu Di Sơn bước xuống!

Những tăng nhân đó gần như đã dùng nghịch thiên chi thuật để lấy yếu thắng mạnh, thủ đoạn hung ác của họ thậm chí còn vượt xa Thánh Hoàng Tử!

Thương Cổ lão nhân càng mở to mắt, trong mắt lộ ra tiếng nói không thể tin được nồng nặc, có lẽ ngay cả Bất Tử Sơn cũng không nghĩ sẽ xuất hiện cảnh tượng như trước mắt!

Nhưng lại có đến hai danh cường giả cấp Cổ Hoàng, bị bức đến tình cảnh như vậy!

Thần sắc Cái Cửu U lại khá ung dung, từ đầu y đã biết không thể đánh bại Thương Cổ lão nhân, dù sao Thương Cổ lão nhân đã tồn tại qua tháng năm cực kỳ lâu dài, một thân thủ đoạn tu vi có thể nói là thông thiên!

Nhưng tình huống trước mắt, chỉ cần kiềm chế Thương Cổ lão nhân ở đây, Lộc Linh lão nhân và Cổ Hoàng mặt người thân thú kia sẽ

bại, chỉ là vấn đề thời gian.

"Cút ngay cho lão phu!" Thương Cổ lão nhân sắc mặt âm trầm, hướng về Cái Cửu U quát lớn một tiếng, trong miệng lập tức phóng ra một đạo âm ba công kích, kéo giãn một đoạn cự ly giữa y và Cái Cửu U.

Nhưng ngay cả như vậy, y cũng không thể thoát ly hạn chế của Cái Cửu U, bản thân y lại đâu có thể đánh bại Cái Cửu U, tuy Cái Cửu U thân là Chí Tôn Nhân Tộc, chưa đột phá chứng đạo nhưng cảnh giới bản thân đã sớm siêu thoát Chuẩn Đế!

Lại thêm một đôi Hoàng Kim Giản trong tay y, ngay cả khi Thương Cổ lão nhân đốt cháy nguyên thần bản thân, trọng tân trở về quả vị Cổ Hoàng, cũng chưa chắc đã có thể chiến thắng được Cái Cửu U!

Diệp Phồn thủy chung ở phía sau chiến trường lạnh nhạt đứng xem, vẫn luôn tích trữ sức mạnh bản thân, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tạo ra một kích kinh thiên cho Bất Tử Sơn!

Giao chiến ròng rã lại kéo dài thêm một tháng, Lộc Linh lão nhân và Cổ Hoàng mặt người thân thú kia tinh bì lực tẫn, không còn sức lực đối kháng với Thánh Hoàng Tử và các tăng nhân trên Tu Di Sơn nữa.

Cùng với Thánh Hoàng Tử đốt cháy tinh huyết bản thân, Ô Kim Thiết Bổng trong tay thúc động một kích mạnh nhất, lại trực tiếp đánh tan nguyên thần của Lộc Linh lão nhân kia tại chỗ!

Trong toàn bộ quá trình, Lộc Linh lão nhân không hề có chút năng lực phản kháng nào, Thánh Hoàng Tử như đã nhập ma, giống như một cỗ máy giết chóc không biết mệt mỏi, khi Lộc Linh lão nhân triệt để đạo tiêu thân vong, Thánh Hoàng Tử mới dừng tay!

Lộc Linh lão nhân vẫn lạc không lâu, Cổ Hoàng mặt người thân thú kia bị phật quang khắp trời chiếu rọi thân thể, từng tấc từng tấc da thịt bản thân triệt để tan rã!

Chương 506

Cuối cùng, một đạo phật quang từ trên không trung hạ xuống, bao phủ toàn thân y, cuối cùng vị Cổ Hoàng mặt người thân thú kia tại chỗ hóa thành một mảnh huyết vụ!

Thánh Hoàng Thành và mọi người của Thiên Đình thừa thế truy sát, vô số đại quân yêu thú kia không còn chủ tâm cốt, nhanh chóng tan tác, một lượng lớn những kẻ quân tâm tàn khuyết hướng về trong Bất Tử Sơn bỏ trốn.

Hai vị Cổ Hoàng vẫn lạc, ngay cả Bất Tử Sơn, cũng khó có thể chịu đựng cái giá lớn như vậy!

Điều càng khiến người ta khó tin hơn là, kẻ dẫn đến hai vị Cổ Hoàng vẫn lạc, một là Thánh Hoàng Tử đã phong ma, một là mười chín tăng nhân từ Tu Di Sơn bước xuống!

Sau trận chiến này, e rằng sự tồn tại của Tu Di Sơn sẽ càng thêm thần bí, đồng thời danh hào Thánh Hoàng Tử cũng sẽ triệt để chấn nhiếp Cửu Thiên Thập Địa!

"Giao ra Đấu Chiến Thánh Cẩu, đó là con đường thoát duy nhất của Bất Tử Sơn!" Cái Cửu U ánh mắt quét ngang, giọng nói truyền ra từ miệng y lại lần nữa truyền khắp tinh vũ.

"Cái Cửu U, ngươi đang tìm chết!" Thương Cổ lão nhân bỗng nhiên đại nộ, trong miệng lập tức truyền ra một tiếng nộ xích, cả người y nộ hỏa ngút trời, khí thế cấp tốc dâng cao!

Một đạo tiếng oanh minh tựa như sấm sét nổ tung từ trong cơ thể Thương Cổ lão nhân, ngay sau đó linh lực thiên địa xung quanh điên cuồng dũng nhập vào trong cơ thể Thương Cổ lão nhân, cây đại thụ che trời trên đầu y cấp kịch bành trướng!

Trong vài hơi thở, cây đại thụ che trời đó cao đến mấy nghìn trượng!

Thương Cổ lão nhân huyền phù trên cây đại thụ che trời, hai bên dường như hợp thành một thể, khí tức hạo hãn bàng bạc!

Chỉ thấy lúc này Thương Cổ lão nhân toàn thân phóng thích ra một luồng khí tức thuộc tầng thứ Cổ Hoàng, giữa mi tâm y tự có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt!

Sắc mặt Cái Cửu U trầm xuống, trong mắt lộ ra một tia kiêng kỵ!

Để đối phó Cái Cửu U và những người khác, Thương Cổ lão nhân không tiếc đốt cháy nguyên thần bản thân, trọng tân trở về cảnh giới Cổ Hoàng!

Theo đó còn có mấy đạo khí tức cường hãn bạo phát ra từ trong Bất Tử Sơn!

Ngay sau đó liền có một giọng nói từ trong Bất Tử Sơn truyền ra!

"Cái Cửu U, ngay cả Đại Đế Nhân Tộc năm đó cũng chưa từng cuồng vọng như hôm nay!" Trong giọng nói kèm theo vạn vàn ý uy hiếp, trực tiếp áp bách vô số sinh linh xung quanh Bất Tử Sơn, những người cảnh giới không đủ thì trực tiếp tại chỗ bạo thể mà vong!

Từ trong Bất Tử Sơn trước tiên bay ra hai đầu mãnh cầm, hai đầu mãnh cầm đó hình thái khác nhau, toàn thân từ trên xuống dưới đều tản phát ra một luồng linh lực khí tức Cổ Hoàng!

Sau đó lại có ba đạo nhân ảnh từ trong Bất Tử Sơn bay ra, trong đó một người chính là Bất Tử Đạo Nhân!

"Xem ra Nhân Tộc đã yên bình quá lâu rồi, cũng đến lúc để lũ lâu nghĩ này biết rốt cuộc ai mới là chúa tể trên Bắc Đẩu Tinh." Một nam tử áo xanh bên cạnh Bất Tử Đạo Nhân nhàn nhạt mở miệng nói, thần sắc nam tử áo xanh đó trấn định như cổ tỉnh, dường như căn bản

không đặt mọi thứ đang xảy ra trước mắt vào lòng.

"Cáp cáp, huyết thực của ta chủ động dâng tận cửa, vậy thì bản tọa liền thu hết cả!" Bên cạnh Bất Tử đạo nhân, lại có một nam tử khôi ngô mở miệng nói, chỉ thấy y mắt lộ tinh quang, trên mặt mang theo vẻ tham lam, đánh giá những người bên ngoài Bất Tử Sơn như nhìn con mồi.

Lúc này, Diệp Phàm cùng những người khác đều mang sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, sự thất thố này rốt cuộc đã vượt quá dự liệu!

Năm đạo tồn tại vừa từ Bất Tử Sơn đi ra, rõ ràng đang tỏa ra từng đạo khí tức ba động thuộc về cảnh giới Cổ Hoàng!

"Một kẻ cũng không lưu!" Cuối cùng, lời nói từ miệng Bất Tử đạo nhân truyền ra, một cỗ sát phạt chi khí kinh người tức khắc bao trùm toàn thân Bất Tử đạo nhân!

Mấy vị Cổ Hoàng kia, sau khi Bất Tử đạo nhân dứt lời, liền thi triển các thủ đoạn của mình, xông vào đại quân mà tàn sát!

Thương Cổ lão nhân cùng Cái Cửu U hai người giao chiến, Thương Cổ lão nhân đã trở lại cảnh giới Cổ Hoàng, thực lực cường đại đến cực điểm, cho dù Cái Cửu U tay cầm một đôi Hoàng Kim Giản, cũng có chút khó mà chống đỡ!

Thần Tàm công chúa và Thánh Hoàng Tử trực tiếp nghênh đón một đầu mãnh cầm Cổ Hoàng, mười chín vị tăng nhân từ Tu Di Sơn thì nghênh đón một đầu mãnh cầm khác!

Thế nhưng trong số ba vị Cổ Hoàng còn lại, trừ Bất Tử đạo nhân không động thủ ra, thì nam tử áo xanh và nam tử khôi ngô kia gần như không gặp bất kỳ địch thủ nào!

Nhất thời, đại quân gần như xuất hiện thế đại bại, không ít người thậm chí còn tán loạn bốn phía mà chạy trốn.

Cũng vào lúc này, Diệp Phàm động thủ!

Một cỗ khí tức ba động thuộc về cảnh giới Chuẩn Đế bạo phát, không gian quanh thân y lập tức giáng xuống một cỗ uy áp cường đại!

Nam tử áo xanh đang vô tình thu hoạch trên chiến trường chú ý đến sự thay đổi của Diệp Phàm, trong mắt y tức khắc lộ ra một tia hứng thú.

"Hoang Cổ Thánh Thể!

Tiểu gia hỏa này cũng có chút ý tứ, nếu nuốt chửng hắn, không biết trong cơ thể ta sẽ xuất hiện biến hóa gì!" Nam tử áo xanh tặc lưỡi, khóe miệng nhếch lên một độ cong, trên mặt mang theo thần sắc yêu dị, sau đó hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm thấy vậy, trong cơ thể Lâm Lập Phong cuồng vận chuyển, trên người tức khắc tràn ngập một cỗ vĩ lực uyển như lưu tinh hạo nguyệt!

Khi nam tử áo xanh cách Diệp Phàm chưa đến mấy chục trượng, nam tử đưa đại thủ ra chộp về phía Diệp Phàm, một cỗ hấp lực cực mạnh tức khắc xuất hiện trong không gian quanh thân Diệp Phàm!

Diệp Phàm miệng gầm lên một tiếng, một cỗ khí tức từ trong ra ngoài, ầm ầm bạo phát!

"Thiên Đế Quyền!" Diệp Phàm thuận theo đại lực bị bắt đi, tay phải không chút lưu tình một quyền oanh ra!

Thiên Đế Quyền đi đến đâu, phong thanh thảo mộc đều vì thế mà đứng thẳng!

Ngay cả nam tử áo xanh chí tại tất đắc kia, trong đồng tử cũng tức khắc lộ ra vẻ kinh hoảng!

“Tiểu tử sao lại có thủ đoạn cường hãn như vậy?!” Trong nội tâm nam tử áo xanh vạn phần kinh hãi, cảm nhận được một cỗ ý uy hiếp cực kỳ mãnh liệt từ quyền đó của Diệp Phàm.

Nếu bị quyền đó của Diệp Phàm đánh trúng, chỉ sợ bản thân có không chết cũng phải lột da!

Nam tử áo xanh ẩn mình trong Bất Tử Sơn vô tận tuế nguyệt, là để chờ ngày Thành Tiên Lộ mở ra với tư thái toàn thịnh!

Thế nhưng y đã đánh giá thấp thủ đoạn và thực lực của Diệp Phàm, giờ phút này Diệp Phàm cách y chưa đến mấy trượng, nam tử áo xanh muốn chạy trốn cũng không có bất kỳ cơ hội nào!

Chương 507

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Thiên Đế Quyền đánh trúng lưng nam tử áo xanh, trực tiếp đánh nát xương cốt ở lưng y, để lại một vết máu cực kỳ rõ ràng!

Nam tử áo xanh miệng cũng phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức tức thì suy yếu!

Y không tiếp tục nán lại trên chiến trường, quay đầu tháo chạy về Bất Tử Sơn, vì quyền đó đã để lại một bóng ma cực lớn trong lòng y.

Mọi thứ xảy ra trên chiến trường này tức khắc bị tất cả mọi người chú ý, Diệp Phàm chỉ bằng uy năng một quyền đã trọng thương một cường giả cấp Cổ Hoàng!

Thành tích kiêu ngạo như vậy khiến quân tâm đại chấn, liên quân vốn đã xuất hiện thế đại bại tức thì chỉnh đốn lại, quy về phía sau Diệp Phàm.

Nam tử áo xanh trọng thương, Diệp Phàm cũng không thừa thắng truy kích, vừa rồi quyền đó cũng tiêu hao không ít sức lực của bản thân, nếu tiếp tục truy sát xuống, nhất định sẽ khiến kẻ khác nhìn ra sơ hở của y.

Cái Cửu U và Thương Cổ lão nhân đã giao chiến lên vô tận hư không, Thương Cổ lão nhân trở lại cảnh giới Cổ Hoàng, toàn lực xuất thủ, Bắc Đẩu Tinh tất nhiên không thể chịu đựng được!

Trên vô tận hư không, Cái Cửu U đang giao thủ với Thương Cổ lão nhân, mỗi chiêu mỗi thức đều cực kỳ hung hiểm.

Tương tự, khi hai người biết được tình hình chiến trường bên dưới, miệng Cái Cửu U tức khắc phát ra tiếng cười lớn, tiếng cười cực kỳ sảng khoái.

"Hảo tiểu tử làm không tệ, mới là chân chính thiên kiêu của nhân tộc ta!" Tất cả rơi vào mắt Bất Tử đạo nhân, chỉ thấy Bất Tử đạo nhân sắc mặt âm trầm, trong đôi mắt hàn mang lưu động, một cỗ sát ý tức thì tăng vọt!

"Tuyệt đối không thể để tiểu tử này trưởng thành!" Tu vi mà Diệp Phàm biểu lộ ra đủ để kinh người, chỉ bằng uy năng một quyền đã có thể trọng thương nam tử áo xanh, thiên phú như vậy quả thực không thể tin được!

Ngay sau đó, Bất Tử đạo nhân bước lên một bước, không gian quanh y nhanh chóng nổi lên một cỗ linh lực khủng bố, trực tiếp dũng mãnh về phía Bất Tử đạo nhân!

Tốc độ của Bất Tử đạo nhân cực nhanh, những người xung quanh chỉ kịp thấy Bất Tử đạo nhân ra tay, giây lát sau Bất Tử đạo nhân đã cách Diệp Phàm chưa đến trăm trượng.

Chỉ thấy Bất Tử đạo nhân tay cầm một thanh trường đao, cả người uyển như sát thần chuyển thế, tỏa ra khí tức sát lục cực kỳ kinh khủng!

Trong mắt Diệp Phàm giao thoa ánh sáng lúc sáng lúc tối, những truyền thuyết về Bất Tử đạo nhân đã lưu truyền trên Bắc Đẩu Tinh nhiều năm.

Hai ngàn năm trước, trên Bắc Đẩu Tinh từng xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Tương truyền trong trận đại chiến đó, nhân tộc xuất hiện một vị Đại Đế cường giả giao thủ với Bất Tử đạo nhân và nhiều vị Cổ

Hoàng cường giả khác.

Đại chiến đánh đến thiên hôn địa ám, kinh động Cửu Thiên Thập Địa, kéo dài suốt mấy tháng trời!

Cuối cùng khi đại chiến kết thúc, trong số tất cả các cường giả Cổ Hoàng, chỉ có một mình Bất Tử đạo nhân sống sót, điều đó cũng đủ để khiến chúng nhân trên thế gian vô hạn tưởng tượng.

Đối với thân phận của vị Nhân Tộc Đại Đế kia, thế gian có rất nhiều suy đoán, nhưng trong lòng Diệp Phàm lại cực kỳ kiên định, vị Nhân Tộc Đại Đế hai ngàn năm trước, chính là sư tôn của y!

Từng từ miệng Cái Cửu U và các tiền bối khác biết được, vị Nhân Tộc Đại Đế đó tên là La Thiên, giống hệt với sư tôn của y!

"Hai ngàn năm trước ngươi không phải là đối thủ của sư tôn ta, hôm nay ta liền thay sư tôn hoàn thành việc chưa xong!" Một đạo thanh âm âm hàn từ miệng Diệp Phàm truyền ra, tức khắc truyền khắp cả thiên địa Bất Tử Sơn!

Những người còn lại nghe vậy đều mờ mịt không biết phải làm gì, cũng không hiểu Diệp Phàm nói rốt cuộc là có ý gì, chỉ có một mình Bất Tử đạo nhân mắt bắn ra một đạo quang mang!

Nhanh chóng hiểu rõ sư tôn mà Diệp Phàm nói là ai!

"Đúng là đệ tử của y!" Miệng Bất Tử đạo nhân phát ra một trận cười kịch liệt, trong tiếng cười ẩn chứa ý báo thù cực kỳ mãnh liệt!

"Chỉ là một kẻ nhát gan trốn tránh hơn hai ngàn năm mà thôi, hôm nay lấy ngươi khai đao!

Ngày sau sẽ chém giết hắn!" Khi Bất Tử đạo nhân xông lên, trên mặt lộ ra vẻ tự tin, dường như đã quên mất sự thật rằng trong trận chiến năm xưa, y gần như không có chút sức chống cự nào trong tay La Thiên.

Diệp Phàm tâm thần kiên định, cũng không bị lời nói của Bất Tử đạo nhân ảnh hưởng, theo Bất Tử đạo nhân tới gần, trong tay phải Diệp Phàm, linh lực thiên địa lấy tốc độ cực nhanh ngưng tụ!

"Thiên Đế Quyền!" Tay phải Diệp Phàm thành quyền lần nữa oanh ra, nổi lên một cỗ uy thế khủng bố hơn nhiều so với trước đây, tức khắc giáng xuống người Bất Tử đạo nhân!

Chỉ tiếc Bất Tử đạo nhân rốt cuộc không phải là nam tử áo xanh trước đó, khi đối mặt với Diệp Phàm, y cực kỳ cẩn thận!

Theo Diệp Phàm một quyền oanh ra, Thiên Đao trong tay Bất Tử đạo nhân chuyển động, trong chớp mắt, vô số linh lực xung quanh tập trung lại, đối đầu trực diện với quyền đó của Diệp Phàm!

Phanh phanh phanh!

Trên không trung tức khắc truyền đến một trận âm bạo liên tục!

Đồng thời nổi lên từng trận linh lực ba lãng, kinh động tứ phương phong vân!

Diệp Phàm và Bất Tử đạo nhân xuất hiện trạng thái giằng co tức thời, chỉ thấy Diệp Phàm cắn chặt răng, linh lực trong cơ thể cuồng vận chuyển!

Muốn đánh bại Bất Tử đạo nhân!

Nhưng Thiên Đao trong tay Bất Tử đạo nhân quá đỗi thần bí, dưới quyền phải của Diệp Phàm vẫn bất động, Bất Tử đạo nhân một vẻ mặt hí hước!

"Đao này chính là Bất Tử Thiên Đao!

Tiên khí vạn cổ duy nhất!

Sao đám vô dụng như ngươi có thể đối kháng được!" Bất Tử đạo nhân miệng phát ra một tiếng đại hát, sau đó ánh sáng trên Bất Tử

Thiên Đao đại phóng, một cỗ tử khí hạo hãn tức khắc từ bên trong Bất Tử Thiên Đao tràn ra!

Chương 508

Diệp Phàm bị cỗ tử khí kia bao trùm, thần sắc tức khắc đại biến, cỗ tử khí kia trong chớp mắt đã xâm nhập vào cơ thể y!

Khiến kinh mạch trong cơ thể y đại loạn!

Nhưng không đợi Diệp Phàm phản ứng, trước đó Bất Tử đạo nhân lại một lần nữa phát ra công thế cực kỳ cuồng bạo, tức khắc phá vỡ Thiên Đế Quyền của Diệp Phàm!

Cuối cùng, Bất Tử Thiên Đao trong tay Bất Tử đạo nhân một đao chém xuống vai phải Diệp Phàm!

Một cỗ tiên huyết như trụ tức khắc từ vai phải Diệp Phàm phun ra, Bất Tử Thiên Đao gần như hoàn toàn chìm vào cơ thể Diệp Phàm, khí tức bản thân Diệp Phàm nhanh chóng hạ thấp!

"Diệp Phàm!" Thánh Hoàng Tử ở xa thấy cảnh này, trong mắt tức khắc lộ ra vẻ cấp thiết, sau đó tay cầm Ô Kim Thiết Bổng hóa thành một đạo quang ảnh, nhanh chóng bay đến sau lưng Diệp Phàm!

"Bất Tử lão tạp mao, cút đi chết cho lão tử!" Miệng Thánh Hoàng Tử phát ra một tiếng đại hát, Ô Kim Thiết Bổng trong tay chuyển động một côn trực tiếp chém xuống Bất Tử đạo nhân!

Bất Tử đạo nhân thấy vậy, trong mắt sinh ra một cỗ ý phiền phức.

Thánh Hoàng Tử chỉ là tu vi Đại Thánh đỉnh phong, cho dù thực lực Đấu Chiến nhất tộc không thể dùng cảnh giới để luận, nhưng Thánh Hoàng Tử rốt cuộc vẫn thua kém Bất Tử đạo nhân quá nhiều!

Bất Tử đạo nhân, trong mắt hàn mang lóe lên, tay trái trong ống tay áo vung lên, giải phóng ra mấy đạo quang đoàn màu trắng!

Những quang đoàn màu trắng kia trông có vẻ bình tĩnh vô hoa,

nhưng bên trong lại ẩn chứa sát phạt chi khí thao thiên!

Một khi Thánh Hoàng Tử trúng chiêu, sát phạt chi khí thao thiên bên trong sẽ trong khoảnh khắc dũng mãnh vào cơ thể Thánh Hoàng Tử!

Thánh Hoàng Tử tuy không biết những quang đoàn màu trắng kia rốt cuộc là vật gì, nhưng bản năng cảnh giác của bản thân mách bảo, vật trong quang đoàn màu trắng kia tuyệt đối không dễ chọc!

Do đó Thánh Hoàng Tử vội vàng rút trường côn trong tay ra, chống đỡ về phía quang đoàn màu trắng!

Trong giao phong, các quang đoàn màu trắng liên tiếp bạo phát, quả nhiên không gian xung quanh tức khắc tràn ra vô tận sát phạt chi khí!

May mà Thánh Hoàng Tử tỉnh ngộ kịp thời, không bị sát phạt chi khí kia dũng mãnh vào cơ thể, nhưng giây lát sau, những sát phạt chi khí đó tự động ngưng tụ thành từng đạo nhân hình!

Trong chớp mắt, hơn mười đạo thân ảnh xuất hiện trong không gian quanh Thánh Hoàng Tử bao vây y!

"Bất Tử Thiên Binh!

Mau chóng chém giết kẻ này, để tuyên dương uy danh Bất Tử Thiên Tôn!" Theo lời nói của Bất Tử đạo nhân vừa dứt, những thân ảnh đó nhanh chóng xông lên Thánh Hoàng Tử mà tàn sát!

Thánh Hoàng Tử vội vàng ứng phó, nhất thời rơi vào thế hạ phong, chỉ đành không ngừng chống đỡ!

Lúc này Bất Tử Thiên Đao vẫn còn găm trên vai phải Diệp Phàm, Bất Tử đạo nhân thu liễm tâm thần, cấp tốc muốn hoàn toàn diệt Diệp Phàm!

Không ngờ khi Bất Tử đạo nhân sắp động thủ, trong cơ thể Diệp Phàm đột nhiên bạo phát ra một cỗ lực lượng vô cùng hạo hãn, trực tiếp bức Bất Tử Thiên Đao ra khỏi cơ thể!

Bất Tử đạo nhân khi cảm nhận được cỗ lực lượng vô cùng hạo hãn kia, trong mắt xuất hiện vẻ trì nghi trong chốc lát, đối với nguồn gốc của cỗ lực lượng kia y có chút không hiểu thấu.

Nhưng sau khi Bất Tử Thiên Đao bị bức ra khỏi cơ thể, Diệp Phàm liền nhân cơ hội này, nhanh chóng lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách với Bất Tử đạo nhân!

"Chạy?

Thật đáng cười!" Bất Tử đạo nhân suy tư một lát sau, vẫn không thể biết được nguồn gốc của cỗ lực lượng kia, đành không để ý nữa.

"Dám khiêu khích tôn nghiêm Bất Tử Sơn, hôm nay liền phải chết ở đây!" Trong mắt Bất Tử đạo nhân xuất hiện một cỗ vẻ bạo lệ, sau đó lại một lần nữa vung Bất Tử Thiên Đao trong tay, muốn lại một lần nữa chém xuống Diệp Phàm!

"A a, cái quần què Bất Tử Sơn!

Thật là khẩu khí lớn!" Đột nhiên, từ không trung xa xôi truyền đến một đạo thanh âm, như sấm sét nổ vang bên ngoài Bất Tử Sơn!

Đồng thời với sự xuất hiện của đạo thanh âm đó, thiên địa bốn phía liền có vô cùng yêu khí tràn ra!

Bất Tử đạo nhân cũng không dừng tay, cho dù có đạo thanh âm kia xuất hiện, y cũng muốn chém giết Diệp Phàm!

Thế nhưng Bất Tử Thiên Đao còn chưa kịp chém xuống, trước thân y không gian cuồng phong đại tác, một cỗ yêu khí hạo hãn tức khắc bức Bất Tử đạo nhân lùi lại!

Bất Tử đạo nhân tức khắc đại kinh, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi!

"Các hạ đã thân mang vô cùng yêu khí, tất nhiên là người của Thái Cổ Vạn Tộc ta, sao lại muốn bảo hộ nhân tộc?

Chẳng lẽ muốn đối lập với Thái Cổ Vạn Tộc sao?" Lời Bất Tử đạo nhân nói từng câu từng chữ đều tru tâm, tức khắc đặt người vừa xuất hiện vào thế đối lập với Thái Cổ Vạn Tộc!

"Thái Cổ Vạn Tộc cái gì?" Nhưng người đó cũng không để lời Bất Tử đạo nhân vào tai, ngược lại mở miệng nói lời khinh miệt, dường như căn bản không xem Thái Cổ Vạn Tộc vào mắt!

Bất Tử đạo nhân sắc mặt khó coi, không ngờ đối phương lại cuồng ngạo như vậy, y nắm chặt Bất Tử Thiên Đao trong tay, tùy thời chuẩn bị tái độ tàn sát!

Khi cỗ yêu khí vô cùng kia càng lúc càng nồng đậm, một đạo thân ảnh từ trong yêu khí dần dần hình thành!

Vài giây sau, đạo thân hình đó hoàn toàn rõ ràng, chỉ thấy một nam tử trung niên thân khoác một mái tóc dài màu tím, tư thái hiên ngang, khí vũ bất phàm, giữa lông mày càng mang theo vài phần yêu dị chi khí!

Bất Tử đạo nhân nhìn rõ dung mạo nam tử, nhất thời có chút mờ mịt, dường như trong ký ức, Thái Cổ Vạn Tộc không có cường giả hào nhoáng như vậy.

Chỉ có trên vô tận hư không, Cái Cửu U đang giao thủ với Thương Cổ lão nhân khi nhìn thấy dung mạo nam tử, trên mặt tức khắc lộ ra một vẻ kỳ dị.

"Đúng là…" Cái Cửu U khẽ lẩm bẩm.

"Dám hỏi các hạ rốt cuộc là ai?!" Bất Tử đạo nhân sắc mặt xanh mét, trước khi chưa làm rõ thực lực chân chính của đối phương, y

cũng không liều mạng với nam tử kia.

Chương 509

Nam tử nghe vậy, trong mắt truyền ra một nụ cười khinh miệt, dường như không hề bận tâm nói: "Bản tọa danh hào, Tử La Yêu Tôn!" ..... Khi câu nói đó từ miệng nam tử truyền ra, tức khắc dẫn phát vô tận nghị luận trong thiên địa xung quanh!

"Tử La Yêu Tôn?!" "Cái Tử La Yêu Tôn đó ư?

Người từ Trung Châu, đã diệt sát vô số cường giả Thái Cổ Vạn Tộc?!" Lúc này không ít người nhìn thấy Tử La Yêu Tôn như thấy quỷ sống vậy, hai mắt mở to, trong đồng tử lưu chuyển thần sắc cực kỳ chấn kinh.

Thần Tàm công chúa và một số cường giả Thiên Đình của Thánh Hoàng Thành, cũng chuyển ánh mắt tập trung vào Tử La Yêu Tôn, trên mặt mỗi người lộ ra sắc thái kỳ dị.

Thực tế, trong hơn ngàn năm qua, không chỉ có nhân tộc chí tôn Cái Cửu U đại phóng quang mang, mà Tử La Yêu Tôn, người được cho là xuất thân từ Thái Cổ Vạn Tộc, cũng đã tạo dựng được uy danh hiển hách!

Tương truyền, Tử La Yêu Tôn là hộ đạo giả của một người tên Bàng Bác, lần đầu tiên xuất hiện trong mắt thế nhân, chính là vì Bàng Bác bị Thánh Nhân truy sát, Tử La Yêu Tôn đã đồ sát vô số cường giả Thái Cổ!

Khi đó Tử La Yêu Tôn đã thể hiện ra tu vi Chuẩn Đế của mình, trấn nhiếp Thái Cổ Vạn Tộc, sau đó không biết vì lý do gì, Bàng Bác lại một lần nữa chọc giận một thiên kiêu Thánh Tử của một Thái Cổ Đại Tộc, sau khi trải qua hơn trăm năm tàn sát, Bàng Bác đã chém giết người đó!

Thế nhưng cuối cùng cũng triệt để chọc giận Thái Cổ Đại Tộc kia, dẫn đến vô số cường giả trong tộc nổi giận!

Cuối cùng hai vị lão tổ của tộc này đã từ Thần Nguyên đi ra, cả hai đều là cường giả cảnh giới Chuẩn Đế!

Sau khi biết được sự tồn tại của Tử La Yêu Tôn, lại tập hợp sức mạnh của mấy chục tộc Thái Cổ!

Cuối cùng liên lụy ra bốn vị Chuẩn Đế và vô số cường giả cảnh giới Thánh Cảnh, bố trí một trận tập sát nhằm vào Bàng Bác và Tử La Yêu Tôn!

Sự việc nhanh chóng lan truyền khắp Bắc Đẩu Tinh, thế nhân đều cho rằng lần này Tử La Yêu Tôn và người tên Bàng Bác kia chắc chắn phải chết!

Dù sao mấy vị Chuẩn Đế xuất thủ, sự việc đã không còn bình thường, sự oanh động của nó chỉ kém hơn trận đại chiến liên quan đến các cường giả Cổ Hoàng hai ngàn năm trước.

Thế nhưng diễn biến của sự việc lại thần bí như lịch sử kỳ lạ của Tử La Yêu Tôn, đối mặt với sự tập kích của mấy vị Chuẩn Đế cường giả, Tử La Yêu Tôn không chút sợ hãi, ngược lại còn để mặc cho họ bố trí.

Cuối cùng trong một Thái Cổ Đại Tộc, đại chiến bùng nổ, chấn động toàn bộ tinh vực Bắc Đẩu!

Tu vi thông thiên của Tử La Yêu Tôn càng chấn động vô số thế nhân, không ai có thể nghĩ rằng, mấy vị Chuẩn Đế cường giả kia lại không thể làm gì được Tử La Yêu Tôn!

Trong cuộc tàn sát kéo dài, Tử La Yêu Tôn với tư thái thiên nhân, liên tiếp chém giết mấy vị Chuẩn Đế cường giả, những cường giả còn lại cũng bị diệt vong!

Trong thời gian ngắn ngủi, đã khiến Thái Cổ Vạn Tộc nguyên khí đại thương, sau đó lại kinh động đến sự tồn tại tối cao trong Sinh Mệnh Cấm Khu, chỉ vì trong số những chủng tộc bị Tử La Yêu Tôn diệt vong, có nơi sản sinh ra vị Cổ Hoàng cường giả đó.

Vị Cổ Hoàng đó từ Thái Sơ Cổ Khoáng đi ra, mang theo lửa giận thao thiên tìm Tử La Yêu Tôn, lại một lần nữa bùng nổ một trận đại chiến với y!

Trận đại chiến đó kéo dài suốt hơn ba trăm năm, từ Bắc Đẩu Tinh đánh đến tinh vực Bắc Đẩu, cuối cùng chiến hỏa lan tràn khắp cả vũ trụ.

Đại chiến kết thúc, thế nhân chỉ biết rằng một ngày Tử La Yêu Tôn từ trong hư không trở về, trong tay y cầm một cái đầu lâu, còn vị Cổ Hoàng cường giả kia thì không thấy tung tích!

Đến đây, trong Thái Sơ Cổ Khoáng lại thiếu đi một vị Cổ Hoàng cường giả!

Chiến trường sát lục bên ngoài Bất Tử Sơn vì sự xuất hiện của Tử La Yêu Tôn mà tạm thời đình trệ.

Bất Tử đạo nhân thì vẻ mặt âm u, cho đến khi Tử La Yêu Tôn nói ra danh hào, y mới biết được thân phận của người trước mặt.

Bản thân y chưa từng giao thủ với Tử La Yêu Tôn, nhưng mấy ngàn năm qua, trong lúc bế quan y vẫn nghe không ít chuyện về Tử La Yêu Tôn.

Vị Cổ Hoàng cường giả bị Tử La Yêu Tôn tự tay chém giết năm đó, ngay cả với thân phận Bất Tử đạo nhân cũng vẫn khá kiêng kỵ, thế mà lại vẫn lạc trong tay Tử La Yêu Tôn!

"Các hạ hôm nay nếu rời khỏi đây, bản tọa có thể đảm bảo mọi chuyện xảy ra hôm nay chưa từng xảy ra, đồng thời sẽ có chí bảo

dâng lên!" Bất Tử đạo nhân dò hỏi, chỉ vì sự xuất hiện của Tử La Yêu Tôn quá thần bí.

"Đa lời vô ích, bản tọa hôm nay đến đây, liền muốn lấy đầu người!" Không ngờ Tử La Yêu Tôn lại lắc đầu, lời nói cực kỳ bá đạo, cũng không xem lời Bất Tử đạo nhân nói ra gì!

Tử La Yêu Tôn đại thủ vung lên, từ không trung, liền ngưng tụ ra hơn mười đạo thân ảnh bao trùm yêu khí ngút trời!

Ngay sau đó Tử La Yêu Tôn lại chỉ về phía Thánh Hoàng Tử đang bị vây công, những thân ảnh mang theo yêu khí kia liền xông về phía Bất Tử Thiên Binh mà tàn sát!

Áp lực mà Thánh Hoàng Tử phải đối mặt giảm mạnh, y hướng về phía Tử La Yêu Tôn đưa ánh mắt cảm kích.

Y cũng từng nghe uy danh hiển hách của Tử La Yêu Tôn nhiều năm, thực lực của Tử La Yêu Tôn thần bí, cho dù lúc đó, Tử La Yêu Tôn đã với tư thái kinh thiên chém giết vị Cổ Hoàng cường giả kia, nhưng người ta cũng không biết cảnh giới của y rốt cuộc như thế nào.

Thánh Hoàng Tử không ngờ Tử La Yêu Tôn hôm nay lại xuất hiện ở đây, giúp đỡ y.

Tử La Yêu Tôn đón lấy ánh mắt của Thánh Hoàng Tử, gật đầu, sau đó lại chuyển ánh mắt tập trung vào Bất Tử đạo nhân.

"To gan lớn mật!" Khoảnh khắc này, Bất Tử đạo nhân rốt cuộc không thể kiềm chế cơn giận trong lòng, theo lời nói dứt, một cỗ âm thanh như được triệu hoán từ viễn cổ tức khắc xuất hiện giữa thiên địa!

Một cỗ lực lượng hạo hãn từ trong cơ thể Bất Tử đạo nhân bạo phát, ánh mắt y khóa chặt Tử La Yêu Tôn, trên Bất Tử Thiên Đao giải phóng ra một cỗ sát ý vô cùng!

“Kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, hôm nay liền phải mệnh tang ở đây!” Bất Tử đạo nhân miệng đại hát một tiếng, thân thể bước lên một bước, tức khắc chấn động, toàn bộ tinh thần từ trên vô tận hư không truyền ra từng trận oanh minh chi thanh!

Ngay sau đó Bất Tử đạo nhân ngưng tụ vô cùng linh lực hạo hãn của thiên địa xung quanh, tập trung vào Bất Tử Thiên Đao, một đao trực tiếp chém xuống Tử La Yêu Tôn!

Tử La Yêu Tôn nhìn Bất Tử Thiên Đao chém xuống từ không trung, trong mắt lộ ra một tia trào phúng!

Chỉ thấy Tử La Yêu Tôn đại thủ vung lên, thân hình y đột nhiên bạo trướng gấp mấy lần, một thân lân giáp màu tím tức khắc hiện ra bên ngoài cơ thể Tử La Yêu Tôn!

Khoảnh khắc tiếp theo Tử La Yêu Tôn nhanh chóng xông về phía Bất Tử Thiên Đao đang chém xuống, khi sắp tiếp xúc, hai tay Tử La Yêu Tôn vươn ra những móng vuốt sắc nhọn, trên móng vuốt cũng bao phủ lân giáp màu tím!

Cuối cùng hai tay Tử La Yêu Tôn cứng đối cứng với Bất Tử Thiên Đao, nơi giao phong, một đạo quang mang sắc bén quét khắp toàn bộ Bắc Đẩu Tinh!

Đại địa Bắc Đẩu Tinh cũng vào lúc này ầm ầm rung chuyển!

Chương 510

Giao thủ của nhân vật cấp bậc Đại Đế, uy lực bạo phát ra xa không phải người chưa thành Đế có thể sánh được!

Bất Tử đạo nhân đã tồn tại cực kỳ lâu đời, lại tương truyền có liên hệ rất sâu với Bất Tử Thiên Hoàng, còn Tử La Yêu Tôn lại là cường giả Yêu Tộc vừa xuất thế chưa đầy ngàn năm, thậm chí tự tay chém giết Cổ Hoàng trong Sinh Mệnh Cấm Khu!

Có thể nói hai người trước mặt này gần như có thể được coi là những người đứng đầu vũ trụ này!

Giao thủ bùng nổ giữa hai người tự nhiên cũng không phải bình thường!

Lúc này Tử La Yêu Tôn dùng hai tay liên tục chống đỡ Bất Tử Thiên Đao đang chém xuống!

Bất Tử Thiên Đao là cực đạo binh khí do Bất Tử Thiên Hoàng đúc ra, cũng mang ý chí giống như Bất Tử Thiên Hoàng, bá đạo phi phàm!

Bất Tử đạo nhân thấy Tử La Yêu Tôn dưới Bất Tử Thiên Đao gần như không có chút sức chống cự nào, trong đồng tử tức khắc lộ ra vẻ đại hỉ.

Nếu lúc này có thể chém giết Tử La Yêu Tôn, sẽ có tác dụng quyết định đối với toàn bộ chiến trường!

Bất Tử đạo nhân Thiên Đao trong tay chuyển động, kèm theo một trận tiếng sấm sét như chiến cổ từ viễn cổ, sau lưng Bất Tử đạo nhân tức khắc hiện ra một đạo hư ảnh màu vàng!

Đạo hư ảnh màu vàng đó, thân khoác áo giáp lưu kim, dung mạo ẩn giấu trong mũ trụ, nhưng khí tức toàn thân phát ra lại khiến những

người bên ngoài Bất Tử Sơn đều rùng mình!

Ánh mắt Tử La Yêu Tôn lạnh lẽo, nhìn đạo hư ảnh màu vàng kia với thần sắc tràn đầy kiêng kỵ!

"Hôm nay các ngươi đều phải chôn thây tại đây!" Lời Bất Tử đạo nhân vừa dứt, dưới mặt nạ của hư ảnh màu vàng phía sau y liên tiếp truyền ra tiếng gào thét, tiếng gào thét kinh thiên động địa, những người có thực lực hơi yếu trên thiên địa xung quanh thậm chí bị chấn thương nội tạng tại chỗ!

Vô số linh lực xung quanh cuồng dũng về phía hư ảnh màu vàng đó, dần dần bản thân hư ảnh xuất hiện thực thể!

Tử La Yêu Tôn đang cùng Bất Tử đạo nhân giằng co, thấy khí tức của hư ảnh màu vàng ngày càng cường hãn, trong đồng tử của Tử La Yêu Tôn tức khắc nhuộm thành màu huyết hồng!

Sau đó miệng Tử La Yêu Tôn cũng truyền ra một tiếng gào thét, chỉ thấy cả người y đột nhiên hóa thành một bộ dạng điên cuồng, biểu tình cực độ tranh nanh!

Gần như chỉ trong chớp mắt, Tử La Yêu Tôn như biến thành một người khác, một đạo hư ảnh mờ ảo, lặng lẽ ngưng tụ trên đỉnh đầu y!

Đạo hư ảnh mờ ảo đó cực kỳ mơ hồ, thậm chí còn ám đạm hơn nhiều so với hư ảnh màu vàng kia, nhưng trong đạo hư ảnh màu xám đó, lại có một cỗ yêu khí cực kỳ khổng lồ!

Sau khi hư ảnh mờ ảo hình thành, khí tức bản thân Tử La Yêu Tôn nhanh chóng tăng vọt, một cỗ sức mạnh cấp độ đại địa từ trong cơ thể y lặng lẽ giải phóng!

Khoảnh khắc tiếp theo hai tay Tử La Yêu Tôn bạo phát ra sức mạnh thao thiên, trực tiếp bức lùi Bất Tử Thiên Đao!

Sau đó Tử La Yêu Tôn cùng với hư ảnh mờ ảo trên đầu, nhanh

chóng bay về phía vô tận hư không, trong quá trình này, khí tức trong cơ thể Tử La Yêu Tôn vẫn không ngừng tăng vọt!

Hư ảnh màu vàng phía sau Bất Tử đạo nhân đã có hình dáng thực thể bảy tám phần, chỉ thấy giữa mi tâm Bất Tử đạo nhân hàn quang lóe lên, y cũng bay về phía vô tận hư không!

Cảnh này lọt vào mắt những người bên ngoài Bất Tử Sơn, trong lòng mỗi người đều chấn động vô cùng!

Diệp Phàm được cứu xuống lúc này đang ở bên ngoài chiến trường, trong mắt lộ ra thần sắc âm tình bất định.

Đối với thân phận của Tử La Yêu Tôn, y đã có suy đoán, khi tin tức về Tử La Yêu Tôn và Bàng Bác cùng truyền ra, Diệp Phàm đã đoán ra Tử La Yêu Tôn hẳn là hộ đạo giả của Bàng Bác!

Lúc này một cỗ năng lượng ba động cường hãn xuất hiện trong không gian quanh thân Diệp Phàm, tức khắc mười tám đầu hung thú từ trong hư không bước ra!

"Hống!" "Hống!" "Hống!" Mười tám đầu hung thú lệ khí mười phần, miệng mỗi con đều phát ra tiếng gào thét rít gào, mỗi con đều mang theo một cỗ sát phạt chi khí thao thiên!

"Xin kính chào các vị tiền bối!" Diệp Phàm hướng về phía mười tám đầu hung thú chắp tay vái chào, nếu không phải những hung thú này bảo vệ sau Bắc Đẩu Tinh, chỉ sợ y đã sớm bị những thế gia đại tộc kia tiêu diệt.

"Tiểu Diệp Tử, bị thương thành cái dạng này rồi à?!" Trong số mười tám đầu hung thú, con sư tử dẫn đầu dùng một ánh mắt dò xét nhìn Diệp Phàm, trong đồng tử lộ ra một trận hàn quang.

Sau khi cảm nhận được sát ý vô cùng phát ra từ trong cơ thể con sư tử, Diệp Phàm chỉ đành cười khổ một tiếng, mười tám đầu hung

thú này không phải loại dễ gần, chỉ cần hơi không thuận ý, liền sẽ dẫn đến sát phạt thao thiên!

Cảnh mười tám đầu hung thú cường thế diệt sát thế gia đại tộc năm xưa vẫn còn đọng lại trong đầu y.

"Hống!" "Dám làm hại Tiểu Diệp Tử, chờ ta tiêu diệt nơi này!" Lại có một yêu thú miệng phát ra tiếng rít gào, trong cơ thể tức khắc tràn ra một cỗ hỏa diễm, tức khắc bao trùm toàn bộ bên ngoài Bất Tử Sơn!

"Hống!" "Giết!" Nhất thời, mười tám đầu hung thú gia nhập chiến trường!

Trong đó năm đầu hung thú dẫn đầu phát ra khí tức ba động thuộc cảnh giới Chuẩn Đế!

Sau Bắc Đẩu Tinh, không chỉ có Diệp Phàm và những người khác thực lực đại tăng, mà những yêu thú được La Thiên giải cứu này cũng có tiến bộ cực lớn!

"Gặp quỷ, hung thú?!" "Mười tám đầu hung thú... chẳng lẽ là những tồn tại năm xưa xuất hiện trên Đông Hoang đại địa?!" Mười tám đầu hung thú xuất hiện che trời lấp đất, vừa gia nhập chiến trường, tức khắc đã thu hút sự chú ý của vô số người!

Nguyên bản Bất Tử Sơn đã xuất động một lượng lớn cường giả, mấy vị Cổ Hoàng và các tồn tại khác cũng đã đi ra, cứ tưởng Thiên Đình và Thánh Hoàng Thành sắp đại bại.

Thế nhưng vì sự gia nhập của mười tám đầu hung thú, cục diện chiến trường tức khắc thay đổi!

Hai bên lại một lần nữa rơi vào trạng thái giằng co tàn sát!

Trong vô tận hư không, một nơi hoang viễn hẻo lánh, không gian xung quanh lơ lửng vô số thiên thạch chất đống, ở trung tâm thiên

thạch chất đống có một đạo quang ảnh.

Đạo quang ảnh đó phát ra ánh sáng màu bạc trắng, uyển như một bình chướng cách ly không gian bên trong quang ảnh với thế giới bên ngoài, nhưng từ bên ngoài nhìn vào, căn bản không thể phát hiện ra tin tức bên trong.

Chỉ cần đi sâu vào đống thiên thạch, sẽ phát hiện trong đạo quang ảnh màu bạc trắng kia có một bóng người tồn tại!

Đạo quang ảnh đó đã tồn tại hơn ngàn năm, đống thiên thạch xung quanh ngày càng tích tụ nhiều, nghiễm nhiên hình thành một mảnh đại lục!

Chương 511

Nguyên bản trong vô tận hư không là một tồn tại hung hiểm, nếu không phải là kẻ có thực lực cực kỳ cường hãn, căn bản không thể ngao du hàng hành trong hư không.

Do đó trong suốt hơn ngàn năm qua, một lượng lớn kẻ thực lực không đủ đã định cư ở đây, trên đại lục thiên thạch.

Càng thần kỳ hơn, khối đại lục thiên thạch này không chỉ có thể cung cấp nơi định cư cho một số tu sĩ, mà ở trung tâm đại lục thiên thạch còn có một đạo quang luân đang không ngừng phát ra linh lực thiên địa!

Cỗ linh lực đó cực kỳ tinh thuần, tu luyện ở đây, tốc độ tu hành có thể nói là thần tốc, xa không phải nơi khác có thể sánh bằng!

Cũng vì thế mà không ít chủng tộc cường đại trên tinh không đã nhắm vào khối đại lục thiên thạch này, muốn chiếm làm của riêng!

Ngay sau đó liền bùng nổ mấy trận chiến tranh quy mô khổng lồ, không ít thế lực tương hỗ tàn sát, cuối cùng trải qua mấy trăm năm, một thế lực cường đại cuối cùng đã nắm giữ quyền phát ngôn!

Thế lực này cũng không hề hàm hồ, trực tiếp muốn chuyển đại lục thiên thạch vào phạm vi thế lực của mình.

Tức thì trong thế lực đó xuất động một lượng lớn cường giả, thậm chí có hai nhân vật lão tổ cấp bậc Chuẩn Đế xuất thủ, tự mình bố trí đại trận chuyển dời!

Thế nhưng khi đại trận vừa mới vận chuyển, bên trong đại lục thiên thạch truyền ra tiếng oanh minh kinh thiên động địa, từ nơi quang ảnh ở trung tâm đại lục thiên thạch phát ra từng trận gào thét!

Tiếng gào thét tức khắc chấn động đại trận được bố trí xung quanh không gian tan vỡ, không ít cường giả tại chỗ bị diệt, ngay cả hai vị Chuẩn Đế cường giả kia cũng bị trọng thương trong tiếng gào thét!

Cảnh tượng xảy ra lúc đó gần như chưa từng có ai nghĩ đến, cũng vì thế mà thế lực kia nguyên khí đại thương, chịu trọng thương!

Kể từ đó, không còn ai dám đánh chủ ý vào đại lục thiên thạch nữa, chỉ là theo sự xuất hiện của một lượng lớn tu sĩ, trên đại lục thiên thạch dần dần xuất hiện sự phân hóa thực lực, nghiễm nhiên hình thành vô số môn phái lớn nhỏ!

Các tông phái đó tự mình minh tranh ám đấu, tranh giành địa bàn tu luyện, nhưng trong lòng đều có một sự tồn tại chung kính sợ, đó là đạo quang ảnh nằm ở trung tâm nhất của đại lục thiên thạch!

Kể từ lần trước tiếng gào thét từ trong quang ảnh truyền ra, trong phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh quang ảnh, xuất hiện một cỗ uy áp cực kỳ khổng lồ!

Người bình thường căn bản không thể lại gần, đến cả cường giả cấp Đại Thánh cũng chỉ có thể đứng ở rìa phạm vi mấy ngàn trượng mà nhìn xa xa.

Từng có một vị cường giả Chuẩn Đế có gan cực cao, tự mình tiến vào trong uy áp đó, muốn thám thính căn nguyên tồn tại của đạo quang ảnh kia.

Thế nhưng vị Chuẩn Đế cường giả kia vừa mới tiến vào phạm vi mấy ngàn trượng, từ trong quang ảnh liền truyền ra một tiếng quát!

Tiếng quát tức khắc truyền khắp toàn bộ đại lục thiên thạch, ngay sau đó thế nhân liền thấy trong phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh đạo quang ảnh kia, vị Chuẩn Đế cường giả đó tự mình hóa thành một

đạo lưu tinh, với tốc độ cực nhanh tháo chạy ra ngoài.

Cuối cùng vị Chuẩn Đế cường giả đó thoát chết, đưa ra một kết luận kinh người!

Nơi đạo quang ảnh đó tồn tại hẳn là mộ táng của một vị Đại Đế nhân vật!

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích, một khi lại gần đạo quang ảnh đó, liền sẽ có uy áp cực mạnh và âm thanh xuất hiện, ngay cả Chuẩn Đế cường giả cũng không phải đối thủ.

Thế nhân suy đoán, kẻ xuất thủ kia rất có khả năng chính là người giữ mộ!

Những suy đoán như vậy nhanh chóng được đa số người chấp nhận, dần dần cũng diễn sinh ra một tên gọi khác: Tinh Vẫn Đại Đế!

Tinh Vẫn Đại Đế được vô số sinh linh trên đại lục thiên thạch cung phụng như một vị thần linh!

Cũng vì sự tồn tại của người giữ mộ trong truyền thuyết đó, ngay cả những thế lực lớn có tiếng tăm trong vũ trụ này, cũng không dám đánh chủ ý vào đại lục thiên thạch.

Thiên Đạo Cung!

Tông môn mạnh nhất trên đại lục thiên thạch, mấy trăm năm trước cung chủ Thiên Đạo Cung Hiên Viên Hổ giáng lâm trên đại lục thiên thạch, với tu vi Chuẩn Đế cường hãn của mình đã lập ra Thiên Đạo Cung, tập hợp một lượng lớn cường giả trên đại lục thiên thạch!

Toàn bộ Thiên Đạo Cung từ trên xuống dưới đều lấy Hiên Viên Hổ làm tôn, trên đại lục thiên thạch, Thiên Đạo Cung chiếm giữ vị trí trung tâm đại lục thiên thạch, địa vị vô cùng siêu nhiên.

Trưởng lão điện Thiên Đạo Cung, Hiên Viên Hổ ngồi ở vị trí thủ

vệ, hai bên đều là các trưởng lão Thiên Đạo Cung.

Hiên Viên Hổ nhìn ngọc giản trong tay, trong đồng tử lộ ra một tia hàn mang.

"Những tên đó dám vượt giới!

Theo ý kiến của lão phu, không bằng chém giết tất cả, để chấn uy danh đại lục thiên thạch của ta!" Đột nhiên trong số các trưởng lão ở hai bên, một nam tử trung niên tóc đỏ mở miệng nói, dung mạo y cương nghị thô kệch, thân mặc một kiện huyền y màu đỏ, cả người tỏa ra một cỗ khí tức bá đạo cương liệt.

"Lời Tư Mã trưởng lão nói không sai, những kẻ cuồng ngạo đó nhiều lần khiêu khích Thiên Đạo Cung ta, tham lam đại lục thiên thạch của ta, nếu ta và các ngươi làm ngơ, sau này lại sẽ lấy thân phận gì mà đứng đầu trong các tông phái mạnh nhất trên đại lục thiên thạch?" Lời Tư Mã trưởng lão vừa dứt, liền lập tức có người phụ họa theo, nói với tình cảm kích động, vẻ mặt tranh nanh.

"Đúng, vừa hay mượn cơ hội này để hiển uy danh Thiên Đạo Cung ta!"..... Nhất thời, toàn bộ trưởng lão điện trên dưới đều phấn khởi, trưởng lão điện vốn bình tĩnh bỗng nghị luận ồn ào.

Hiên Viên Hổ trầm mặc hồi lâu, tin tức truyền trên ngọc giản, là do trưởng lão thủ vệ ở khu vực biên duyên đại lục thiên thạch truyền về nửa tháng trước.

Trên đó ghi lại một tin tức đủ để chấn động toàn bộ đại lục thiên thạch, có người đang đánh chủ ý vào đại lục thiên thạch!

Đồng thời căn cứ theo tin tức cuối cùng mà trưởng lão thủ vệ truyền về, thế lực đó cực kỳ cường hãn, dường như có liên quan đến một tinh vực xa xôi!!

Hiên Viên Hổ không ngờ, lại có người tìm đến tận cửa?

Kể từ ngàn năm trước, người giữ mộ của Tinh Vẫn Đại Đế xuất thủ, kinh động Cửu Thiên Chi Địa, liền không còn ai dám xâm phạm đại lục thiên thạch nữa.

Nay cường địch đến, tất nhiên biết sự tồn tại của người giữ mộ, chỉ sợ lần này sự tình không hề đơn giản!

Hiên Viên Hổ đã bước vào thế giới tu chân nhiều năm, tự y biết rõ đối phương đã có bản lĩnh như vậy, trong thế lực đối phương rất có khả năng là truyền thừa của Cổ Chi Đại Đế!

Một lát sau, Hiên Viên Hổ ngẩng đầu, ánh mắt đánh giá từng vị trưởng lão trong trưởng lão điện, trong đôi mắt y, đen kịt như đêm, lưu chuyển một trận hàn mang.

"Bất kể kẻ xâm phạm là ai, ta và các ngươi đã khai tông lập phái trên đại lục thiên thạch, cũng là truyền thừa của Tinh Vẫn Đại Đế, bảo hộ nơi này cũng là trách nhiệm của chúng ta!" Hiên Viên Hổ giơ tay phải lên, từ trong ống tay áo phải bay ra một đạo lệnh bài, lệnh bài toàn thân đen kịt, tỏa ra một cỗ khí tức cổ phác cường đại, trên đó khắc một chữ cổ: Vẫn!

Chương 512

"Truyền lệnh Cửu Tông Thập Tam Phái của đại lục thiên thạch, hiện nay đại lục thiên thạch bị cường địch xâm nhập, Thiên Đạo Cung ta tự nhiên sẽ đại khai sơn môn, mời các cường giả trên đại lục thiên thạch đến thương nghị, cùng nhau bàn kế sách ứng địch!" Theo lời Hiên Viên Hổ vừa dứt, khối lệnh bài từ trong ống tay áo y bay ra tức khắc nổ tung, trong chớp mắt hóa thành một trận khói đen!

Đồng thời ở mấy nơi xa xôi trên đại lục thiên thạch so với Thiên Đạo Cung, mười mấy đạo lệnh bài cũng nổ tung cùng lúc!

Ở một nơi cực hàn xa xôi, tồn tại một tông phái tu luyện công pháp cực hàn là Cực Hàn Tông, thực lực Cực Hàn Tông cường đại, nằm trong hàng ngũ Cửu Tông Thập Tam Phái của đại lục thiên thạch.

Lúc này trong một động quật tự nhiên, nơi lão tổ Cực Hàn Tông bế quan, có một thân ảnh già nua đang bế quan, đột nhiên mở bừng hai mắt, trong đồng tử bắn ra một trận tinh mang!

Y nhìn khói đen vừa nổ tung trước mặt, trong khói đen tỏa ra một cỗ khí tức cổ lão hồng hoang trên đại lục thiên thạch!

"Tinh Vẫn Lệnh, đại lục thiên thạch đã biến thiên!" Suy tư một lát sau, miệng y truyền ra một đạo lời nói, tức khắc toàn bộ băng quật như xảy ra địa chấn, xuất hiện sự rung chuyển dữ dội!

Sự dị biến trong băng quật tức khắc, thậm chí kéo theo cả thiên địa xung quanh phát sinh chấn động, toàn bộ Cực Hàn Tông tức khắc cảnh giác.

Vô số cường giả từ nơi bế quan đi ra, ùn ùn giáng lâm trên băng quật đang xảy ra dị biến đó.

Vô số cường giả nhìn băng quật không ngừng truyền ra chấn động, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ lo lắng.

"Tông chủ, vì sao nơi lão tổ bế quan đột nhiên phát sinh dị biến?" Một vị thái thượng trưởng lão Cực Hàn Tông, bị tiếng chấn động kia kinh động mà thoát khỏi trạng thái bế quan, lúc này đang vẻ mặt giận dữ nhìn tông chủ Cực Hàn Tông.

Tông chủ Cực Hàn Tông Thiết Sơn tức khắc cười khổ lắc đầu, vị thái thượng trưởng lão này là một cường giả cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong, trước khi bế quan, uy danh sát phạt của y đủ để trấn nhiếp toàn bộ đại lục thiên thạch!

"Hồi bẩm Thái Thượng Trưởng Lão, chuyện này ta cũng không biết." "Nơi lão tổ bế quan đột nhiên phát sinh dị biến, e rằng có đại sự sắp xảy ra!" Tông chủ Cực Hàn Tông liên thanh nói, ánh mắt luôn tập trung dưới băng quật.

Theo càng lúc càng nhiều cường giả Cực Hàn Tông tụ tập trên băng quật, mấy vị thái thượng trưởng lão muốn tập trung sức mạnh của mình cưỡng chế oanh mở băng quật, để thám thính tình hình bên trong.

Lão tổ Cực Hàn Tông, là một cường giả cấp bậc Chuẩn Đế cái thế, ngàn năm trước giáng lâm trên đại lục thiên thạch, khai tông lập phái, sáng lập Cực Hàn Tông.

Cũng chính vì sự tồn tại của lão tổ Cực Hàn Tông, mới khiến Cực Hàn Tông có tư cách nằm trong hàng ngũ Cửu Tông Thập Tam Phái.

Một khi lão tổ Cực Hàn Tông xảy ra chuyện, đối với Cực Hàn Tông mà nói là một đả kích cực kỳ nặng nề!

Do đó, mấy đạo khí tức cấp bậc Đại Thánh đỉnh phong trong Cực Hàn Tông ầm ầm bạo phát!

Mấy vị thái thượng trưởng lão cùng nhau xuất thủ, thiên địa xung quanh, ngưng tụ một cỗ linh lực uy áp khủng bố!

Thấy công kích của mấy vị thái thượng trưởng lão sắp giáng lâm trên băng quật, đột nhiên một cỗ cực hàn chi khí, từ trong băng quật tỏa ra!

Trong chớp mắt, trong thiên địa xung quanh xuất hiện một cỗ linh lực uy áp vượt xa khi mấy vị thái thượng trưởng lão xuất thủ!

Đồng thời công thế do mấy vị trưởng lão kia cùng nhau xuất thủ ngưng tụ ra, cũng trong khoảnh khắc tan vỡ!

Tông chủ Cực Hàn Tông thấy vậy, trong đồng tử tức khắc lộ ra vẻ đại hỉ, có thực lực hóa giải công thế của mấy vị cường giả Đại Thánh đỉnh phong, trong toàn bộ Cực Hàn Tông, chỉ có một mình Cực Hàn lão tổ mới có thể làm được!

"Chúng ta cung nghênh lão tổ giáng lâm!" Tông chủ Cực Hàn Tông tức khắc hướng về phía băng quật cung kính mở miệng nói, sau đó cùng vô số cường giả Cực Hàn Tông xung quanh cùng nhau quỳ xuống giữa không trung!

Mấy vị thái thượng trưởng lão kia cũng đều hiểu rõ tình hình, liền cùng nhau quỳ bái xuống, trước đó xuất thủ chỉ là để làm rõ tình hình trong băng quật.

Chỉ cần Cực Hàn lão tổ tồn tại, thì Cực Hàn Tông sẽ không tiêu vong!

Theo vô số cường giả trên không trung quỳ bái xuống, băng quật vốn đang rung chuyển nhanh chóng bình tĩnh lại, bên trong thì có vô số cực hàn chi khí phiêu tán ra.

Trong chớp mắt, cánh cửa động phủ ở lối vào trên băng quật đột nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh tịch mịch, ngay sau đó liền có một

đạo thân ảnh từ trong động khẩu đi ra!

Người đó mặc một thân trường bào, thân hình khô gầy, tóc trắng râu bạc, dung mạo già nua vô cùng, nhìn qua giống hệt một lão nhân bình thường.

Nhưng điều khác biệt so với lão nhân bình thường là, toàn thân lão nhân đó lưu chuyển từng đạo cực hàn chi khí, khiến không gian xung quanh đóng băng!

"Lão tổ!" Cung chủ Cực Hàn Tông thấy Cực Hàn lão tổ xuất hiện, trong đồng tử sự kích động không sao tả xiết.

Ánh mắt Cực Hàn lão tổ thâm trầm, ánh nhìn lướt qua mọi người trên không trung Cực Hàn Tông hơi gật đầu.

"Đại lục thiên thạch xuất hiện dị biến, các ngươi có biết chuyện này không?" Miệng Cực Hàn lão tổ truyền ra lời nói, thanh âm của y như một băng quật vạn năm, khiến người ta cảm thấy một trận hàn ý thấu xương!

Tông chủ Cực Hàn Tông nghe vậy sắc mặt trước tiên ngưng lại, sau đó trên mặt lộ ra một cỗ thần tình phức tạp!

Đột nhiên, Cực Hàn lão tổ cường thế xuất thủ, ống tay áo y vung lên, một cỗ phong tuyết ngập trời tức khắc xuất hiện giữa thiên địa, hình thành một đạo bình chướng, cách ly những kẻ có thực lực không đủ của Cực Hàn Tông ra bên ngoài!

Lúc này xuất hiện bên trong bình chướng đó, toàn bộ đều là những cường giả Thánh Nhân trở lên của Cực Hàn Tông!

Cực Hàn lão tổ nhìn tông chủ Cực Hàn Tông, trong ánh mắt tức khắc sinh ra một cỗ hàn khí, trong cơ thể y dần dần giải phóng ra một trận sát ý.

"...Là Thiết Sơn." Một lát sau, miệng Cực Hàn lão tổ lạnh lùng

nói, giữa hai tay y nhanh chóng ngưng tụ ra một cỗ cực hàn khí tức cường hãn!

Những trưởng lão và thái thượng trưởng lão kia thấy cảnh tượng đột nhiên xảy ra, trong mắt mỗi người đều lộ ra thần sắc cực độ kinh ngạc!

"Lão tổ, Thiết Sơn là tông chủ Cực Hàn Tông do người tự mình chỉ định trước khi bế quan, chẳng lẽ người đã quên rồi sao?" Một thái thượng trưởng lão nhất thời không thể làm rõ tình hình vội vàng mở miệng nói, sợ Cực Hàn lão tổ bạo tẩu.

Nhưng Cực Hàn lão tổ lại không nghe y nói gì, một cỗ uy áp khổng lồ tức khắc bao trùm toàn bộ bên trong bình chướng!

"Thiết Sơn, rốt cuộc ngươi là ai?!" Thanh âm cực kỳ uy nghiêm của Cực Hàn lão tổ vang dội như sấm sét nổ tung bên tai một nhóm cường giả!

Khi ánh mắt của mấy vị thái thượng trưởng lão chuyển hướng sang tông chủ Cực Hàn Tông, thần sắc mỗi người đều đại biến!

Chỉ thấy lúc này tông chủ Cực Hàn Tông Thiết Sơn vẻ mặt hàn quang, trong đồng tử y hữu hình vô thần, giống hệt một thi thể trống rỗng!

Chương 513

"Lão phu, lão tổ tông chủ hôm trước từ ngoài đại lục thiên thạch trở về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?" Một vị trưởng lão tại chỗ đột nhiên mở miệng, trong hai mắt y lộ ra một trận vẻ cảnh giác, khi ánh mắt nhìn về phía tông chủ Cực Hàn Tông, cực kỳ kiêng kỵ!

Lúc này thân thể Cực Hàn lão tổ bước lên một bước vào không trung, trong chớp mắt liền xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

"Thiết Sơn là đệ tử thân truyền của lão phu, lão phu cho dù tự phong Thần Nguyên nhiều năm, sao lại không biết Thiết Sơn là người như thế nào!" Cực Hàn lão tổ lạnh lùng hừ một tiếng, trong hai mắt y bốc ra hỏa quang, sau đó đưa đại thủ ngưng tụ linh lực thiên địa, chộp về phía tông chủ Cực Hàn Tông!

Tông chủ Cực Hàn Tông Thiết Sơn vốn đang vẻ mặt cực kỳ ngây ngốc, vào khoảnh khắc này trong hai mắt tức khắc phóng ra quang mang, một cỗ tử khí từ trong cơ thể lặng lẽ tràn ra!

Ngay khoảnh khắc đại thủ hư ảnh do Cực Hàn lão tổ huyễn hóa ra sắp bắt lấy Thiết Sơn, một lượng lớn tử khí tràn ngập không gian quanh thân Thiết Sơn tức khắc hóa thành một đạo bình chướng!

Trong chớp mắt, trong kết giới truyền ra tiếng oanh minh kinh thiên động địa, âm thanh từ trong bình chướng tử khí kia truyền ra.

Khi bụi trần lắng xuống, những người xung quanh đều đại kinh, Thiết Sơn dưới sự xuất thủ cường thế của Cực Hàn lão tổ vẫn không hề hấn gì, dường như vừa rồi giao thủ đối với y không hề gây ra chút ảnh hưởng nào.

"Thiết Sơn, dám đối lão tổ xuất thủ, chẳng lẽ sống ngán rồi sao?!" Một thái thượng trưởng lão có lẽ thấy Thiết Sơn phản kháng Cực Hàn

lão tổ, trong đồng tử tức khắc bốc ra một trận hỏa quang, miệng lớn tiếng quát!

"Không phải Thiết Sơn!" Lại một thái thượng trưởng lão nhanh chóng trầm giọng mở miệng nói, chỉ thấy ánh mắt y lóe lên, thân hình lao nhanh về phía sau.

Trong mắt mấy vị trưởng lão còn lại âm tình bất định, nhất thời không thể xác định rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi cảm nhận được sự phẫn nộ trong cơ thể Cực Hàn lão tổ càng lúc càng không thể kiềm chế, thần sắc đều đại biến, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau!

"Đồ nhi của ta đi đâu rồi?!" Miệng Cực Hàn lão tổ truyền ra một đạo thanh âm tang thương vô cùng, dường như đã vượt qua vô tận tuế nguyệt.

Không ngờ Thiết Sơn với đôi mắt tràn đầy vẻ ám đạm, miệng lại phát ra một trận cười chói tai, đâm xuyên màng nhĩ!

"Kiệt kiệt kiệt!" Tiếng cười âm lãnh vô cùng, trên vẻ mặt mờ mịt của Thiết Sơn, càng trở nên quái dị khác thường.

Không lâu sau, trong đồng tử Thiết Sơn cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng, lúc này giữa hai mắt y đã biến thành một mảnh huyết hồng, duy chỉ có một đạo đồng tử dọc màu tím hiện ra!

"Lão phu tự có biện pháp khiến ngươi khai!" "Lão phu tự có biện pháp khiến ngươi khai!" Cực Hàn lão tổ, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tay phải kết ấn, phía sau thân y hiện ra một đạo quang hoàn màu trắng, trong quang hoàn màu trắng đó càng có thất thải lưu quang!

"Cực Hàn Chi Thuật!" Trong chớp mắt, không gian quanh thân Thiết Sơn tức khắc tràn ngập một lượng lớn lực lượng cực hàn, những lực lượng cực hàn này xuất hiện sau đó hóa thành vô số băng

trùy!

Nhanh chóng không gian quanh thân Thiết Sơn liền xuất hiện một băng quật lao lung!

Trên băng quật lao lung này, tỏa ra tu vi Chuẩn Đế của Cực Hàn lão tổ!

Cực Hàn lão tổ nhanh chóng đến trước băng quật lao lung, nhìn Thiết Sơn bị vây khốn trong lao lung, vẻ mặt khá tức giận.

"Ngươi rốt cuộc là ai?!" Cực Hàn lão tổ không xuất thủ ngay lập tức, muốn làm rõ một số điều trong lòng.

Lúc này, miệng Thiết Sơn cuối cùng cũng có âm thanh truyền lại!

"Lão già kia, ngươi biết ta muốn gì, nếu ngươi không muốn chết, tốt nhất ngoan ngoãn nghe theo lệnh của ta!" "Nếu không đừng nói đồ đệ bảo bối của ngươi, cả Cực Hàn Tông cũng tất nhiên sẽ chịu tai họa diệt vong!" Nhưng Thiết Sơn mở miệng liền là lời uy hiếp, ngôn từ cực kỳ sắc bén, đối với toàn bộ Cực Hàn Tông càng không hề bận tâm.

Cực Hàn lão tổ lắc đầu, ánh mắt y thâm trầm, thần sắc bình tĩnh thản nhiên.

"Ngươi hẳn phải biết lý do ở trong đại lục thiên thạch này!

Có vị tồn tại đó, không thể nào thành công." Cực Hàn lão tổ lại một lần nữa lắc đầu, trong lòng y đối với lời Thiết Sơn nói đã rõ ràng mấy phần.

Trong vũ trụ này, người đánh chủ ý vào đại lục thiên thạch không ít, Cực Hàn lão tổ tuy không biết đối phương rốt cuộc là ai, nhưng mục đích của đối phương không ngoài gì khác chính là mộ táng của Tinh Vẫn Đại Đế!

Khi Cực Hàn lão tổ vừa mới giáng lâm trên đại lục thiên thạch, y cũng không phải là chưa từng đánh chủ ý vào mộ táng, nhưng thực lực của vị người giữ mộ trên đại lục thiên thạch cường hãn vô cùng, e rằng đã siêu thoát cảnh giới Chuẩn Đế!

"Lão già kia, ta thấy ngươi được nước lấn tới!" Thiết Sơn phẫn nộ, tử khí khổng lồ trong tay y nhanh chóng ngưng tụ ra một thanh trường kiếm, trên trường kiếm tỏa ra một cỗ sát lục khí tức!

Chấn động hư không!

Sau đó chỉ thấy Thiết Sơn vung kiếm, một kiếm chém xuống băng quật lao lung!

Kiếm khí như triều!

Trong khoảnh khắc, trong băng quật lao lung liền bị chém ra một vết nứt!

Cực Hàn lão tổ thần sắc ngưng trọng, thực lực đối phương vượt xa dự liệu của y.

Thiết Sơn là đệ tử thân truyền của y, bản thân cảnh giới đột phá đến cấp độ Đại Thánh, trên thế gian có khả năng đoạt xá một nhân vật cường giả Đại Thánh như vậy không nhiều.

Đối phương e rằng chính là những nhân vật Đại Đế ẩn giấu, những người đã siêu thoát cảnh giới Chuẩn Đế vô hạn tiếp cận tu vi Đại Đế!

Đối thủ như vậy, cho dù là y cũng cần phải cực kỳ cẩn thận ứng phó, chỉ cần hơi bất cẩn bản thân liền có khả năng bị đối phương đánh tan!

Cực Hàn lão tổ cúi đầu nhìn xuống không gian Cực Hàn Tông bên dưới, trong mắt hơi lộ ra một tia không nỡ.

Y đã sống trên đại lục thiên thạch hơn ngàn năm, trong đó mấy trăm năm đều trải qua trong Cực Hàn Tông.

Sở dĩ lựa chọn giáng lâm trên đại lục thiên thạch, khai tông lập phái, là vì đã chán ghét sự tàn sát chiến loạn của thế gian.

Tự biết đời này đột phá vô vọng, sau đại lục thiên thạch liền khai tông lập phái, một tay sáng tạo ra Cực Hàn Tông, một trong Cửu Tông Thập Tam Phái!

Đã sống trong Cực Hàn Tông mấy trăm năm, đối với từng cây cỏ, từng vật nhỏ trong Cực Hàn Tông đều ẩn chứa tình cảm cực kỳ sâu đậm!

Cực Hàn lão tổ đột nhiên ngẩng đầu, một cỗ sát phạt quả quyết ý tức khắc tràn ngập không gian quanh thân y, sau đó đại thủ vung lên, phong tuyết xung quanh nhanh chóng ngừng lại!

Chương 514

Kết giới vốn do Cực Hàn lão tổ xuất thủ hình thành tức khắc biến mất, thay vào đó Cực Hàn lão tổ để lại một pháp trận trên Cực Hàn Tông!

Pháp trận chỉ trong một khoảnh khắc hình thành, nhưng trên đó lại có một cỗ sức mạnh cảnh giới Chuẩn Đế đỉnh phong!

Đồng thời Cực Hàn lão tổ đã di chuyển tất cả trưởng lão đệ tử Cực Hàn Tông vào Cực Hàn Tông, sau đó Cực Hàn lão tổ mới khóa chặt ánh mắt vào Thiết Sơn!

Thiết Sơn nhìn những việc Cực Hàn lão tổ làm, trên khuôn mặt cứng rắn hiện lên một tia trào phúng.

"Đáng cười, một khi đại quân Tiên Vực của ta giáng lâm nơi này, trong chớp mắt liền có thể khiến mọi vật trên thế gian biến mất hoàn toàn!" Miệng Thiết Sơn mở miệng nói, ánh mắt trên pháp trận Cực Hàn Tông, chỉ dừng lại trong chốc lát, liền không để ý nữa.

"Cút khỏi đại lục thiên thạch!" Miệng Cực Hàn lão tổ đại hát một tiếng, trong tay một trận bạch quang lóe lên, sau đó từ không trung chộp ra một thanh trường kiếm toàn thân màu trắng như tuyết, trên trường kiếm khắc những hoa văn phức tạp.

Thiết Sơn thấy Cực Hàn lão tổ như vậy liền vỗ một chưởng vào ngực, miệng tức khắc phun ra một cỗ tiên huyết, tiên huyết tức khắc hóa thành một thanh huyết sắc trường kiếm!

Hai bên nhanh chóng tàn sát lẫn nhau, trên không trung hai đạo quang mang đỏ và trắng đối lập!

Không gian xung quanh nhanh chóng xuất hiện sự vặn vẹo!

Hai người đại khái đều không muốn phá hủy đại lục thiên thạch, do đó từ trên Cực Hàn Tông vẫn luôn giao chiến vào vô tận hư không, hai người liên tục bạo phát những trận tàn sát kịch liệt!

Cũng vì một trận tàn sát này, khiến toàn bộ đại lục thiên thạch nhanh chóng sôi sục, nhưng lúc này ở trung tâm đại lục thiên thạch lại vẫn bình tĩnh vô cùng.

Duy chỉ có đạo quang ảnh đó đang phát ra ánh sáng trắng nhạt, nhưng không lâu sau, đạo quang ảnh vốn trăm năm như một ngày, vào lúc này lại lặng lẽ phát sinh biến hóa!

Chỉ thấy trên quang ảnh đột nhiên xuất hiện một vết nứt, vết nứt đó cực kỳ nhỏ bé, nhưng lại là có thật!

Sau khi quang ảnh xuất hiện một khe nứt, bên trong khe nứt lập tức có từng tia linh lực cực kỳ tinh thuần thoát ra, ngay sau đó lại có một luồng sương mù từ trong khe nứt bay ra!

Luồng sương mù kia vô cùng thần bí, cuối cùng bên ngoài quang ảnh hình thành một màn sương trắng, màn sương trắng đó cao đến vài trượng!

Cuối cùng màn sương trắng càng lúc càng ngưng thực, cũng dần dần thu nhỏ thành hình dáng một người bình thường!

Đồng thời, màn sương trắng cũng phát sinh biến hóa kinh người, hóa thành hình dáng một người bình thường!

Lúc này, nếu Diệp Phồn hoặc Bàng Bác có mặt ở đây, họ sẽ nhận ra rằng nhân hình do màn sương trắng kia hóa thành chính là sư tôn của họ, La Thiên!

Từ khi màn sương trắng hóa thành nhân hình, vô số linh lực từ khắp trời đất liền dũng mãnh tuôn về phía màn sương trắng, những linh lực này hình thành một xoáy nước, bao vây nhân hình màn sương

trắng ở trung tâm.

Cùng với thời gian từ từ trôi qua, nhân hình màn sương trắng kia cũng càng lúc càng chân thực, ẩn ẩn có ý muốn hóa thành người thật.

Nhưng ở trên hư không vô tận, Cực Hàn Lão Tổ và Thiết Sơn đang giao thủ.

Thực lực của Thiết Sơn cực kỳ quỷ dị, vượt xa cảnh giới Đại Thánh của bản thân.

Đối mặt với Cực Hàn Lão Tổ, thủ đoạn và tu vi của hắn không hề thua kém Cực Hàn Lão Tổ, thậm chí ẩn ẩn còn có vài phần áp chế!

Từ khi hai bên đánh chiến trường vào hư không vô tận, Cực Hàn Lão Tổ liền không hề lưu thủ, các loại thủ đoạn công thế cực kỳ cuồng bạo, đối với một cường giả vừa bước ra khỏi Thần Nguyên, đó vốn là gánh nặng cực lớn!

Cũng bởi vì hai người giao thủ, trên bầu trời Vẫn Thạch Đại Lục xuất hiện các loại cảnh tượng màu sắc kỳ dị, những cảnh tượng màu sắc này kéo dài đến mấy tháng trời.

Sau mấy tháng, cảnh tượng kỳ dị trên bầu trời toàn bộ biến mất, trong hư không vô tận, các loại dao động linh lực cũng dần dần lắng xuống.

Trong hư không chỉ còn lại một người, người đó chính là Cực Hàn Lão Tổ, nhưng lúc này sinh cơ trong cơ thể Cực Hàn Lão Tổ đã hoàn toàn biến mất!

Khắp toàn thân không cảm nhận được chút khí tức sống nào!

Sau mấy tháng giao thủ với Thiết Sơn, Cực Hàn Lão Tổ đã bị hắn chém giết!

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp Vẫn Thạch Đại Lục, một

cường giả Chuẩn Đế của Cực Hàn Tông, Cực Hàn Lão Tổ đạo tiêu thân vong, tin tức này lập tức gây ra một trận sóng gió kinh thiên!

Một cường giả Chuẩn Đế đường đường, lại bị người ta giết chết trong vòng mấy tháng, bất luận thế nào nghe cũng là một chuyện cực kỳ không thể tin nổi!

Cực Hàn Tông vốn nằm trong hàng ngũ Cửu Tông Thập Tam Phái vì thế mà nguyên khí đại thương, địa vị tông phái nhanh chóng tụt dốc, không còn cường giả Chuẩn Đế tọa trấn, tình thế của Cực Hàn Tông trở nên nguy ngập.

Nhưng sự nguy hiểm này không đến từ chính Vẫn Thạch Đại Lục, mà đến từ bên ngoài trời!

Trong mấy tháng, ngoài trận đại chiến bùng nổ trong hư không vô tận, trên Vẫn Thạch Đại Lục còn có đại sự phát sinh!

Mấy tháng trước, Thiên Đạo Cung Cung Chủ Hiên Viên Hổ đã hạ tinh vẫn lệnh, ra lệnh Cửu Tông Thập Tam Phái trên Vẫn Thạch Đại Lục phái cường giả đến Thiên Đạo Cung thương nghị đại sự!

Cũng bởi vậy Cửu Tông Thập Tam Phái đều phái cường giả đến, sau đó một trận đại chiến kéo dài hàng tháng trời đã bùng nổ ở biên giới Vẫn Thạch Đại Lục!

Thực tế, trước khi Thiên Đạo Cung Cung Chủ Hiên Viên Hổ hạ tinh vẫn lệnh, một thế lực thiên ngoại khổng lồ đã lặng lẽ xuất hiện trên Vẫn Thạch Đại Lục.

Nhưng vì Vẫn Thạch Đại Lục tồn tại quy tắc kỳ dị, khiến thế lực thiên ngoại kia chỉ có thể hạ xuống ở biên giới Vẫn Thạch Đại Lục.

Những thế lực thiên ngoại đó thực lực dị thường cường đại, lần đầu tiên khuấy động phong vân trên Vẫn Thạch Đại Lục, liền có mấy vị Chuẩn Đế lộ diện, cùng với mấy chục vị cường giả cảnh giới Đại

Thánh đỉnh phong!

Các cường giả Vẫn Thạch Đại Lục do Thiên Đạo Cung và Cửu Tông Thập Tam Phái dẫn đầu nhanh chóng tổ chức đại quân, đối kháng thế lực thiên ngoại kia.

Chiến hỏa vừa bùng cháy, liền kéo dài đến mấy trăm năm!

Hiển nhiên, thế lực thiên ngoại kia đã đánh giá thấp sức mạnh phản kháng trên Vẫn Thạch Đại Lục, dù có mấy vị Chuẩn Đế cùng mấy chục vị cường giả cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong, cũng không thể hạ được Vẫn Thạch Đại Lục trong mấy trăm năm!

Ngược lại, Vẫn Thạch Đại Lục dưới sự dẫn dắt của Cửu Tông Thập Tam Phái, đã kiên cường giữ vững lãnh thổ trên Vẫn Thạch Đại Lục, và đã thiết lập một Tinh Vẫn Quan ở biên giới Vẫn Thạch Đại Lục!

Chương 515

Bên ngoài Tinh Vẫn Quan, là đại quân thế lực thiên ngoại vô tận!

Đại chiến diễn ra như vũ bão, toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục vô cùng chấn động, xoáy nước hình thành ở trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục, đã sớm được các cường giả biết đến từ mấy trăm năm trước.

Đồng thời, ngay từ đầu khi xoáy nước đó hình thành, trong phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh nó liền xuất hiện một luồng uy áp tựa như thiên cương!

Luồng uy áp này cực kỳ cường hãn, thậm chí ngay cả các cường giả Chuẩn Đế cũng không thể tiến vào!

Cũng vì thế, phạm vi mấy ngàn trượng ở trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục, nghiễm nhiên biến thành một tuyệt cảnh!

Bất kỳ sinh vật nào cũng không được phép lại gần!

Có cường giả trên Vẫn Thạch Đại Lục suy đoán: Lăng mộ của Tinh Vẫn Đại Đế đã xuất hiện biến hóa.

Những thế lực thiên ngoại kia lựa chọn tấn công Vẫn Thạch Đại Lục vào thời điểm này, rất có thể chính vì điểm này!

Vô số cường giả Vẫn Thạch Đại Lục đều tôn Tinh Vẫn Đại Đế, tự nhiên sẽ không cho phép những thế lực thiên ngoại kia mạo phạm lăng mộ Tinh Vẫn Đại Đế.

Nhưng tất cả những điều đó, La Thiên đang ở trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục, lại hoàn toàn không hay biết!

Kể từ hai ngàn năm trước, La Thiên bế quan tu luyện trong hư không, sau khi ngưng tụ ra Vẫn Thạch Đại Lục xung quanh, cảm giác của hắn đối với thế giới bên ngoài đã trở nên vi diệu.

Trừ phi có người ôm địch ý, nếu không La Thiên trong lúc bế quan tuyệt đối sẽ không ra tay.

Trong khoảng thời gian bế quan này, bản thân La Thiên càng khế hợp hơn với pháp tắc của thế giới này.

Với thực lực của Thánh Nhân, trong cõi u minh, hình như đã cảm ứng được điều gì đó, cho nên, mấy trăm năm trước La Thiên liền động dụng một ý niệm, tự ngưng tụ ra một đạo ý niệm phân thân!

Sau khi phân thân hình thành, La Thiên liền khiến nó hấp thu linh lực trời đất, dùng để hoàn thiện đạo pháp của bản thân, còn nhục thể thì vẫn tiếp tục bế quan, tiếp xúc sâu sắc với pháp tắc của thế giới này.

Mấy trăm năm sau, nhân hình ban đầu hóa hình bên ngoài quang ảnh đã hoàn toàn biến thành dáng vẻ của La Thiên.

Một ngày nọ, La Thiên vốn từ khi hình thành chưa từng mở hai mắt, bỗng nhiên mở mắt!

Trong đồng tử lập tức bắn ra một đạo tinh mang!

Đạo tinh mang kia vượt qua vùng đất vô tận, cuối cùng xuất hiện trên hư không!

Khiến toàn bộ vũ trụ chấn động vì nó!

Điện Trưởng Lão Thiên Đạo Cung.

Bây giờ Điện Trưởng Lão Thiên Đạo Cung đã trở thành nơi Cửu Tông Thập Tam Phái thương nghị mọi việc.

Hiên Viên Hổ thân là một cường giả Chuẩn Đế, lại là Cung Chủ Thiên Đạo Cung, cường giả số một trên mặt nổi của Vẫn Thạch Đại Lục, tự nhiên trở thành lãnh tụ của Cửu Tông Thập Tam Phái.

"Chắc chư vị đều cảm ứng được rồi chứ?" Hiên Viên Hổ ánh mắt

quét qua từng người trong Điện Trưởng Lão, những người này đều là đại biểu của Cửu Tông Thập Tam Phái, hầu như mỗi người thực lực cảnh giới đều ở tầng thứ Đại Thánh đỉnh phong.

Trong đó có một số trưởng lão nghe vậy nhanh chóng gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hết sức đồng tình.

"Đạo khí tức vừa rồi truyền ra từ Vẫn Thạch Đại Lục của chúng ta, nguồn khí tức nhất định là một cường giả cảnh giới Đại Đế!" Hiên Viên Hổ nói xong, trong mắt lộ ra vẻ chắc chắn.

Ngay vừa rồi, khi Hiên Viên Hổ và các trưởng lão Cửu Tông Thập Tam Phái đang thương nghị đối sách với địch, một đạo khí tức từ Vẫn Thạch Đại Lục phóng thích ra, cuối cùng trực tiếp xuyên thấu hư không tinh vực vô tận!

Động tĩnh như vậy có thể nói là chân chính kinh thiên động địa, khiến mỗi người có mặt đều cảm nhận được, đặc biệt là sự chấn động xuất hiện trên Vẫn Thạch Đại Lục khi luồng khí tức kia vừa xuất hiện!

"Chẳng lẽ vị đạo hữu kia đã đột phá cảnh giới Đại Đế rồi?" Lúc này một lão giả có mặt dò hỏi, hắn tự nhiên không biết đạo khí tức kia từ đâu mà ra, lúc này chỉ âm thầm suy đoán trong lòng.

Nhưng không ngờ lời của lão giả vừa thốt ra, Hiên Viên Hổ liền lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ không đồng tình.

"Không thể nào, nếu Vẫn Thạch Đại Lục của chúng ta đản sinh cường giả Đại Đế, tất nhiên sẽ dẫn động thiên địa phong vân, tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy được." Ngay sau đó Hiên Viên Hổ trầm giọng nói, trực tiếp phủ quyết suy đoán của lão giả.

Cách nói này cũng khiến không ít người xung quanh đồng tình, dù sao mỗi một cường giả Đại Đế đản sinh, đều tất nhiên sẽ dẫn đến sự

chú ý của toàn bộ vũ trụ!

Bất kỳ cường giả Chuẩn Đế nào, cũng không thể hoàn thành đột phá trong tình huống không ai hay biết.

"Chỉ e đạo khí tức kia có liên quan đến Tinh Vẫn Đại Đế!" Lại có một lão nhân khác mở miệng nói, lão nhân tóc bạc râu dài, vẻ mặt từ bi thiện mục, giữa lông mày mang theo vài phần khí chất siêu nhiên thoát tục.

"Thiên Cực đạo hữu, lời này có căn cứ không?" Hiên Viên Hổ lập tức mở miệng hỏi, trong lời nói có vài phần cung kính.

Thiên Cực Lão Tổ đến từ Thiên Cực Tông trong hàng ngũ Cửu Tông Thập Tam Phái, cảnh giới tu vi của bản thân cùng một dạng với Hiên Viên Hổ, đều là tu vi Chuẩn Đế!

"Nếu lão phu đoán không sai, hẳn là như vậy." Thiên Cực Lão Tổ gật đầu nói, trong thần sắc lộ ra một luồng ý vị tang thương.

"Đạo khí tức kia cực kỳ cường hãn, tuyệt đối không phải đến từ cường giả Chuẩn Đế, trên Vẫn Thạch Đại Lục của chúng ta chỉ có một vị Đại Đế, vì thế chỉ có thể có liên quan đến Tinh Vẫn Đại Đế!" Ngay sau đó Thiên Cực Lão Tổ lại nói, đối với sự tồn tại của Tinh Vẫn Đại Đế, Thiên Cực Lão Tổ cũng vô cùng cung kính.

"Nếu như có liên quan đến Tinh Vẫn Đại Đế, chúng ta lý nên đến xem xét một phen mới phải, chỉ là hiện nay bên ngoài quang ảnh, phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh, ngay cả cường giả Chuẩn Đế như chúng ta cũng không thể tiến vào, thật sự đành chịu." Hiên Viên Hổ thở dài lắc đầu, mấy trăm năm trước, trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục lại một lần nữa phát sinh dị biến, Hiên Viên Hổ từng đích thân đến xem xét.

Nhưng điều khiến Hiên Viên Hổ chịu đả kích chính là, vốn dĩ có

thể tiếp cận quang ảnh, lần đó ngay cả phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh cũng không thể tiến vào.

"Chư vị, điều chúng ta lúc này cần quan tâm hơn sự biến hóa của lăng mộ Tinh Vẫn Đại Đế, chính là Tinh Vẫn Quan!" Lúc này một cường giả Đại Thánh đỉnh phong đột ngột ngắt lời suy nghĩ của mọi người, chỉ thấy người đó thân hình gầy gò, khuôn mặt lại mang theo vài phần âm nhu.

Mọi người cũng không vì người này đột ngột mở miệng mà cảm thấy phẫn nộ, ngược lại sau khi lời nói của hắn vừa dứt, vẻ mặt âm trầm trên mặt lại càng tăng thêm vài phần!

"Thanh Y Trưởng Lão, thống soái Tinh Vẫn Quan, có lời gì xin cứ nói thẳng." Hiên Viên Hổ hướng về phía người đột nhiên mở miệng kia gật đầu, lại gọi là Thanh Y Trưởng Lão.

Chương 516

Thanh Y Tông cũng là một trong Cửu Tông Thập Tam Phái của Vẫn Thạch Đại Lục, Thanh Y Trưởng Lão chính là đến từ Thanh Y Tông, sau khi đại chiến bùng nổ, Thanh Y Trưởng Lão với tu vi Đại Thánh đỉnh phong siêu tuyệt của mình, đã trở thành thống soái Tinh Vẫn Quan.

"Bẩm Hiên Viên Cung Chủ, gần đây mười mấy năm qua thế lực thiên ngoại đã tăng cường công thế, trước đó còn có một cường giả Chuẩn Đế đích thân ra tay muốn phá quan, may mắn là mấy vị cường giả trong quan đã cùng nhau ra tay, mới đẩy lùi được người đó." "Căn cứ vào chiến báo hiện tại, những thế lực thiên ngoại kia nhất định sẽ có một hành động lớn!" Thanh Y Trưởng Lão liên tục báo cáo, trong thần sắc lộ ra vẻ lo lắng lớn.

Không sai, so với khí tức Đại Đế hư vô mờ mịt kia, họ quan tâm hơn đến sinh tử của vô số tướng sĩ trong Tinh Vẫn Quan.

Đại chiến đã kéo dài mấy trăm năm, biên giới hầu như mỗi ngày đều xảy ra chiến tranh, những thế lực thiên ngoại kia dường như không biết mệt mỏi, hết đợt này đến đợt khác tấn công Tinh Vẫn Quan.

Dù lúc này đang ở xa Tinh Vẫn Quan, nghị sự trong Điện Trưởng Lão Thiên Đạo Cung, bên ngoài Tinh Vẫn Quan vẫn đang xảy ra những trận chém giết thảm liệt.

Hiên Viên Hổ nghe xong lời của Thanh Y Trưởng Lão, trong hai mắt hàn quang lóe lên!

Sau đó lại hừ lạnh một tiếng!

"Những kẻ không biết sống chết kia, mấy trăm năm trước mấy

cường giả Chuẩn Đế kia xuất hiện thì đã bị Cửu Tông Thập Tam Phái của chúng ta trọng thương, không ngờ chỉ sau mấy trăm năm, những kẻ đó lại chết đi sống lại!" Vẫn Thạch Đại Lục tồn tại đã hơn ngàn năm, Cửu Tông Thập Tam Phái có thể thống lĩnh toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục, tự nhiên có thực lực cực kỳ cường hãn.

Tuy rằng lúc đầu vì Cực Hàn Lão Tổ vẫn lạc, khiến Vẫn Thạch Đại Lục mất đi một cường giả Chuẩn Đế, nhưng trong Cửu Tông Thập Tam Phái, lại tồn tại mười mấy vị nhân vật cấp Chuẩn Đế!

"Đại chiến cứ tiếp tục kéo dài không phải là cách." Đột nhiên, Thiên Cực Lão Tổ lại mở miệng, trong giọng nói mang theo một luồng ý chí sát phạt quả quyết!

"Xin hỏi Thiên Cực đạo hữu, lời này có ý gì?" Hiên Viên Hổ lập tức hỏi, nghe ra ý nghĩa bất thường trong lời nói của Thiên Cực Lão Tổ.

"Những kẻ thiên ngoại kia tuy thế hung hãn, nhưng cuối cùng cũng không bộc lộ quá nhiều thực lực, phía sau có cường giả Đại Đế cổ xưa chống lưng, cuối cùng cũng không dám quá mức càn rỡ." Thiên Cực Lão Tổ trước tiên lắc đầu, sau đó dừng lại một lát, rồi nói: "Như vậy phụ cốt chi thư, liên hợp sức mạnh cốt lõi của Cửu Tông Thập Tam Phái chúng ta, tất sẽ diệt trừ!" Thiên Cực Lão Tổ nói xong, bản thân lập tức phóng thích ra một luồng sát ý cuồng bạo!

"Lời của Thiên Cực Lão Tổ không sai, cứ kéo dài như vậy không phải là cách, nhất định phải diệt trừ hoàn toàn thế lực thiên ngoại kia!" "Không sai, sớm nên như vậy!" "..." Nhất thời quần chúng hưởng ứng, lời của Thiên Cực Lão Tổ, thực tế chính là tiếng lòng của đại đa số người.

"Mấy cường giả Chuẩn Đế trong thế lực thiên ngoại kia, mấy trăm năm trước đã bị chúng ta trọng thương, lúc này dù vết thương có

hồi phục, cũng không thể nào trở lại cảnh giới đỉnh phong, chúng ta nắm giữ ưu thế cực lớn!" Hiên Viên Hổ trầm ngâm một lát rồi nói, đối với sự tồn tại của thế lực thiên ngoại, hắn cũng đã sớm có ý định triệt để tiêu diệt.

Chỉ là trong mấy trăm năm, đối với thế lực thiên ngoại biết quá ít, bây giờ càng nhiều chuyện nổi lên mặt nước cũng chính là lúc giải quyết phiền phức này! .....

Ý niệm phân thân của La Thiên ở trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục hấp thu linh khí trời đất đã lâu, cuối cùng, đạo ý niệm phân thân này từ từ mở hai mắt, giữa đồng tử lập tức phóng ra một trận quang mang, tràn đầy ý vị linh động.

"Bản tôn tiếp tục ở lại nơi này tham ngộ pháp tắc của giới này, phân thân thì ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, dung hợp chuẩn tắc của giới này, có chiếu cố Diệp Phồn vậy…" Phân thân La Thiên thở ra một luồng trọc khí, ngẩng đầu nhìn quang ảnh, trong quang ảnh chính là bản thể La Thiên đang tọa lạc, bản thể La Thiên tản mát ra một luồng khí tức cổ xưa cường hãn.

Dưới sự bế quan tu luyện lâu dài, La Thiên đã tiến vào một loại cảnh giới huyền chi hựu huyền.

Quả thật, bản thân hắn đang hoàn thiện với tốc độ chậm rãi.

Sau đó, phân thân La Thiên hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng rời khỏi khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục.

Nhìn đại lục phía dưới, trong lòng La Thiên đã hiểu rõ vài phần, đại khái trong khi hấp thu linh khí trời đất, tham diễn pháp tắc của giới này, cũng đã tụ tập vô số vẫn thạch và khí vật tạo hóa trong hư không, tạo thành hình thái đại lục như bây giờ.

Dọc đường, ánh mắt La Thiên quét qua những nơi mà Vẫn Thạch

Đại Lục trải rộng, rất ít thấy dấu vết của con người, điều này khiến La Thiên trong lòng có chút nghi hoặc.

Cho đến mấy ngày sau, La Thiên mới phát hiện dấu vết của con người tồn tại trong một dãy núi.

Cách một khoảng cách cực xa, ánh mắt La Thiên khóa chặt trên một ngọn núi cao, đỉnh núi cao vút tận mây, nhìn từ xa khá hùng vĩ.

Đồng thời, thần thức La Thiên khóa chặt trên quần thể kiến trúc cung điện ở đỉnh núi, ở đó có tu sĩ nhân loại tồn tại.

Để nhanh chóng làm rõ tình hình đang xảy ra trên Vẫn Thạch Đại Lục, La Thiên lập tức quyết định nhanh chóng đi đến đỉnh núi đó.

Không đầy một khắc đồng hồ, La Thiên đã hạ xuống trên đỉnh núi, sự xuất hiện đột ngột của hắn không hề che giấu, gần như trước mắt một đám đông tu sĩ mà hạ xuống trên cung điện xa hoa nhất.

"Kẻ nào, vì sao xâm phạm Lôi Minh Tông của ta?!" Đồng thời khi La Thiên hạ xuống, từ trong cung điện truyền ra một tiếng quát tháo, ngay sau đó liền có một luồng khí thế khổng lồ bốc lên.

La Thiên hạ xuống trước cửa cung điện, ánh mắt đánh giá mọi người xung quanh, nhất thời không trả lời.

Người vừa nói lời kia thực ra chỉ ở cảnh giới Đại Thánh, căn bản không đủ để tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với La Thiên.

Sự coi thường của La Thiên khiến sự tồn tại trong cung điện vô cùng phẫn nộ, ngay lập tức bên ngoài cung điện liền sinh ra vô tận cương phong, trong chớp mắt liền cuốn về phía La Thiên, bao vây hắn ở trung tâm cương phong.

"Đồ cuồng vọng to gan, Lôi Minh Tông của ta là tông môn số một dưới Cửu Tông Thập Tam Phái, ngươi đã chuẩn bị chịu chết rồi sao?!" Lại một tiếng quát tháo truyền ra, ngay lập tức có một thân ảnh

xuất hiện bên ngoài cung điện.

Chỉ thấy người đó dáng vẻ trung niên, thân hình khôi ngô, mái tóc dài màu xanh lam bay tán loạn, dung mạo khá cương nghị, giữa thần sắc không giận tự uy, mang lại cho người ta một cảm giác áp bách cực mạnh.

"Chính là kẻ vô tri cuồng vọng kia sao?" Sau khi trung niên nhân xuất hiện, ánh mắt khóa chặt trên người La Thiên đang ở trung tâm cương phong, ánh mắt không ngừng đánh giá La Thiên, dường như nhìn ra điều gì đó từ trên người La Thiên.

"Ngươi chính là Tông Chủ Lôi Minh Tông?" La Thiên không hề để ý đến những cương phong xung quanh cơ thể, trên thực tế chỉ cần hắn muốn, vung tay một cái liền có thể xua tan những cương phong đó đi.

"Không sai, ta là Tông Chủ Lôi Minh Tông, còn ngươi là ai?" Trung niên nam tử nhìn ánh mắt La Thiên, trong đó có thêm một tia cảnh giác, sự lạnh tĩnh trầm ổn của La Thiên mang lại cho hắn một áp lực không nhỏ.

Lôi Minh Tông trên toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục sở hữu uy danh lừng lẫy, tuy rằng không nằm trong hàng ngũ Cửu Tông Thập Tam Phái, nhưng trong lòng thế nhân, là tông môn số một dưới Cửu Tông Thập Tam Phái được công nhận!

Thực lực cường hãn hùng hậu của họ có thể thấy rõ, kẻ nào có thể trong tiền đề này, lại càn rỡ xuất hiện ở Lôi Minh Tông như vậy, La Thiên tất nhiên mang theo âm mưu nào đó.

"Rốt cuộc ngươi là ai?

Đến Lôi Minh Tông của ta vì chuyện gì?" Tông Chủ Lôi Minh Tông ngay sau đó lại trầm giọng chất vấn.

La Thiên nghe vậy, trước tiên haha cười một tiếng, thần tình

phong khinh vân đạm, biểu hiện ra một vẻ cực kỳ bình tĩnh tự nhiên.

"Bản tọa La Thiên." Ngay sau đó bốn chữ từ miệng La Thiên truyền ra, không có bất kỳ lời lẽ kỳ lạ nào, nhưng chỉ bốn chữ đó, liền lập tức khiến Tông Chủ Lôi Minh Tông cảm nhận được một áp lực thực chất hóa.

Chương 517

Tông Chủ Lôi Minh Tông trong lòng hoảng hốt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn La Thiên, chỉ trong một hơi thở, linh lực trong cơ thể liền điên cuồng vận chuyển.

Sau đó trong mấy hơi thở, hơi thở của Tông Chủ Lôi Minh Tông trở nên có chút nặng nề, sắc mặt tái mét, trên trán gân xanh nổi lên.

Đối với tất cả những điều này, các đệ tử Lôi Minh Tông đang xem náo nhiệt tự nhiên hoàn toàn không hay biết, chỉ thấy Tông Chủ đang đối đầu với người thần bí kia.

Mấy vị trưởng lão Lôi Minh Tông cũng nhanh chóng xuất hiện ở đây, khi ánh mắt khóa chặt trên người La Thiên, trong đồng tử mỗi người đều bốc ra hỏa quang.

"Đồ cuồng đồ to gan, vô duyên vô cớ xuất hiện trong Lôi Minh Tông của ta, xem lão phu làm sao hạ ngươi!" Một vị trưởng lão Lôi Minh Tông nói, trong tay thanh quang lóe lên, trong tay lập tức xuất hiện một cây quyền trượng cổ xưa.

Sau đó vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia nắm chặt quyền trượng trong tay, không gian xung quanh lập tức có vô số lôi đình màu xanh ẩn hiện!

"Không mau thúc thủ chịu trói, còn đợi đến khi nào!" Vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia lại quát lớn một tiếng, lôi đình màu xanh trong không gian xung quanh lập tức hiện ra, trong chớp mắt liền tụ tập quanh cơ thể La Thiên.

La Thiên nhìn những lôi đình màu xanh kia, trong mắt lộ ra một tia sắc thái kỳ dị, những lôi đình màu xanh này giống hệt với lôi đình pháp tắc trong cơ thể hắn.

Khi một lượng nhỏ lôi đình màu xanh dung nhập vào cơ thể La Thiên, lôi đình pháp tắc trong cơ thể La Thiên lập tức bị kích phát, phía sau hắn ẩn ẩn có một đạo lôi đình đồ đằng hiện ra.

"Tông Chủ, sao không mau hạ người này?" Sau một lúc giằng co, vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia đã ra tay, một lượng lớn lôi đình màu xanh xuất hiện trong không gian xung quanh lập tức tuôn vào trong quyền trượng của hắn, một luồng tu vi vô hạn tiếp cận tầng thứ Đại Thánh, từ trong cơ thể vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia bùng phát.

Đồng thời khi ra tay, hắn lại quát lớn về phía Tông Chủ Lôi Minh Tông, khi thấy Tông Chủ Lôi Minh Tông sở dĩ đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích, rất có khả năng đã bị người thần bí trước mắt thi triển một loại thuật pháp nào đó.

"Lôi Thần Chi Thuật!

Tu La Luyện Ngục!" Trưởng lão Lôi Minh Tông vung quyền trượng trong tay, vô số lôi đình màu xanh ẩn chứa bên trong lập tức ngưng tụ ra pháp tắc, giữa trời đất xung quanh hắn hình thành một tấm lưới lôi đình lớn, bên trong tràn ngập lôi đình màu xanh, khí thế hùng vĩ như một Tu La Luyện Ngục thật sự.

La Thiên nhìn không gian xung quanh tràn ngập lôi đình hủy diệt, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, trong mắt lộ ra một tia khinh thường.

Thực lực bản thân vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia không phải là tầng thứ Thánh Nhân Vương, nếu ở Bắc Đẩu Tinh, tu vi và dũng khí của vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia quả thật đáng nể.

Vô số phong bạo lôi đình xuất hiện trong không gian xung quanh, trong chớp mắt liền hạ xuống trước mặt La Thiên, trong đó phong bạo lôi đình gần nhất cách cơ thể hắn không đầy vài thước.

Nhưng cũng chính khi khoảng cách giữa hai bên cực kỳ gần, đột nhiên, từ miệng La Thiên khẽ truyền ra một lời nói, vô số phong bạo lôi đình cuồng bạo kia liền dừng lại!

"Bản tọa lấy danh nghĩa lôi đình, ra lệnh các ngươi dừng lại!" Từ miệng La Thiên truyền ra một lời nói, sắc mặt có chút nghiêm túc, đạo lôi đình pháp đồ đằng kia lập tức hình thành phía sau La Thiên!

"Chết tiệt, chuyện gì vậy?!" Sắc mặt của vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia kịch biến, căn bản không hiểu tình hình đang xảy ra trước mắt.

Các trưởng lão Lôi Minh Tông khác thấy vậy, sắc mặt đều dị biến, trong lòng đối với lai lịch của La Thiên cũng cực kỳ kiêng kỵ, nhưng những người có mặt lại không dám tùy tiện ra tay.

Chỉ có Tông Chủ Lôi Minh Tông, người gần La Thiên nhất, sau khi nhận ra hành động của vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia, sắc mặt hắn đã khó coi không thể tả.

Vừa rồi hắn đã dùng hết toàn lực để chống đỡ uy áp cường đại từ La Thiên, căn bản không thể phân tâm để ý đến những chuyện khác, không ngờ chỉ trong một lát, lại có người ở bên ngoài tự tìm phiền phức.

Còn về vị trưởng lão Lôi Minh Tông kia, sắc mặt hắn cũng cực kỳ khó coi, nhìn thấy phong bạo lôi đình do bản thân phóng thích ra, bị La Thiên hóa giải hoàn toàn, nhưng căn bản không có cách nào.

Ngay khi trong lòng mọi người đều phủ một tầng bóng đen, đột nhiên La Thiên đang ở trung tâm cương phong lại có động tác.

Chỉ thấy La Thiên vươn bàn tay lớn, ống tay áo vung lên giữa trời đất, cương phong trong không gian xung quanh cơ thể La Thiên lập tức tiêu tán, những phong bạo lôi đình kia thì hầu như trong nháy mắt

đã dũng nhập vào cơ thể La Thiên.

Xong xuôi tất cả, La Thiên khẽ thở ra một luồng trọc khí, những sức mạnh lôi đình cuồng bạo kia đối với hắn đơn giản như một loại bổ phẩm, khiến lôi đình pháp tắc trong cơ thể hắn lại xuất hiện một chút dị biến.

Lúc này đại đa số người có mặt cũng đã hiểu rõ tình hình hiện tại, công kích của trưởng lão Lôi Minh Tông hoàn toàn vô hiệu, Tông Chủ Lôi Minh Tông lại đang giằng co tại chỗ không thể nhúc nhích, e rằng lai lịch của người thần bí kia vượt xa những gì họ tưởng tượng.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đạo lôi đình đồ đằng xuất hiện phía sau La Thiên, trong mắt họ càng lộ ra rất nhiều vẻ hoang mang.

La Thiên có thể hấp thu Lôi Thần Chi Thuật của Lôi Minh Tông, hoàn thiện lôi đình pháp tắc của bản thân, Lôi Minh Tông tự nhiên cũng cảm thấy cực kỳ thân cận với lôi đình pháp tắc của La Thiên.

Ngay khi La Thiên đang suy nghĩ làm sao giải quyết tình hình hiện tại thì đột nhiên, Tông Chủ Lôi Minh Tông vốn đang có chút động tác bỗng nhiên cất tiếng.

"Vãn bối không biết tiền bối giáng lâm, có thất viễn nghênh, xin tiền bối thứ tội!" Tông Chủ Lôi Minh Tông đã thỏa hiệp, sắc mặt biến đổi cực nhanh, vẻ âm trầm tái mét trước đó đã biến mất, trong đồng tử lại hiện lên rất nhiều vẻ kích động.

"Ồ, ngươi biết ta là ai sao?" La Thiên có chút hiếu kỳ, phản ứng của Tông Chủ Lôi Minh Tông vượt quá dự liệu của hắn.

"Tiền bối thân mang lôi đình pháp tắc, tất nhiên là một đại năng lôi đình chi đạo, Lôi Minh Tông chúng ta lấy lôi đình chi thuật làm căn cơ, tự nhiên cùng tiền bối đồng xuất nhất mạch uyên nguyên!" Cách nói của Tông Chủ Lôi Minh Tông đã dẫn đến hảo cảm của La Thiên, La

Thiên nhanh chóng vung tay áo, liền giải phóng uy áp đang đè nặng trên người Tông Chủ Lôi Minh Tông.

Sau khi uy áp biến mất, Tông Chủ Lôi Minh Tông như trút được gánh nặng, nhưng không hề do dự, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt La Thiên!

"Vãn bối Lôi Minh Tông Tông Chủ Lôi Thanh Vân, tham kiến tiền bối!" La Thiên gật đầu, trong đồng tử lộ ra một tia mãn ý, Tông Chủ Lôi Minh Tông không phải như vẻ bề ngoài trông có vẻ không thông tình đạt lý, cách đối nhân xử thế của hắn cũng khá khéo léo.

Sau khi Lôi Thanh Vân quỳ xuống, trong lòng các đệ tử Lôi Minh Tông đang xem liền chấn động.

Ngay cả Tông Chủ của mình cũng quỳ trước mặt người kia, huống chi bản thân họ, vì vậy một đám lớn đệ tử và trưởng lão Lôi Minh Tông liền cùng Lôi Thanh Vân quỳ xuống.

"Chúng ta tham kiến tiền bối!" .....

Lôi Minh Tông tọa lạc trên đỉnh núi, có lịch sử hơn ngàn năm, trong ngàn năm qua Lôi Minh Tông đã sản sinh ra vô số cường giả đỉnh cấp.

Mỗi một Tông Chủ Lôi Minh Tông cảnh giới bản thân đều ở tầng thứ Đại Thánh, đáng tiếc là Lôi Minh Tông chưa bao giờ có cường giả Chuẩn Đế, đó cũng là lý do vì sao Lôi Minh Tông không nằm trong hàng ngũ Cửu Tông Thập Tam Phái.

Trong Cửu Tông Thập Tam Phái, hầu như mỗi tông phái đều có một hoặc thậm chí mấy vị cường giả cảnh giới Chuẩn Đế tồn tại, trong thời đại không có Đại Đế đản sinh, những cường giả Chuẩn Đế này chính là sự tồn tại đỉnh phong của toàn bộ vũ trụ.

Nhưng Lôi Minh Tông tuy không có cường giả Chuẩn Đế, nhưng

trong tông phái của họ lại có đến hơn hai mươi vị cường giả Đại Thánh đỉnh phong!

Những cường giả Đại Thánh đỉnh phong này hầu như đều là những nhân vật thiên kiêu của mỗi thế hệ Lôi Minh Tông, trong đó không ít sự tồn tại thậm chí đã nửa bước bước vào cảnh giới Chuẩn Đế.

Chương 518

Tự nhiên thực lực như vậy cũng đủ để chấn nhiếp toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục, trở thành một sự tồn tại không thể bỏ qua.

Trước La Thiên, những cường giả Đại Thánh đỉnh phong đó đa số tự phong mình trong Thần Nguyên bế quan, nhưng cùng với sự xuất hiện của La Thiên, trời đất xung quanh vì lôi đình pháp tắc mà La Thiên sở hữu đã xuất hiện dị động.

Nhanh chóng bị những cường giả Đại Thánh đỉnh phong tự phong trong Thần Nguyên biết đến, kể từ ngày đó, La Thiên chấn nhiếp toàn bộ Lôi Minh Tông, sau đó liên tiếp mấy ngày, không ngừng có cường giả Đại Thánh đỉnh phong bước ra khỏi Thần Nguyên.

Mục đích của họ cũng đơn giản, muốn từ trên người La Thiên tìm hiểu rốt cuộc, nhưng mỗi khi khí thế hùng hổ xuất hiện trước mặt La Thiên, tâm thần liền không khỏi chấn động kịch liệt!

Đặc biệt là những lão quái nửa bước bước vào cảnh giới Chuẩn Đế, khi đối mặt với La Thiên, cảm nhận được một luồng ý vị sâu thẳm vô cùng vô tận.

Điều đó cũng có nghĩa là La Thiên nhất định là cường giả đỉnh phong cảnh giới Chuẩn Đế!

Một sự tồn tại cường đại như vậy tự nhiên Lôi Minh Tông không thể dễ dàng trêu chọc, huống hồ lôi đình pháp tắc mà La Thiên nắm giữ cực kỳ tinh thuần, so với lôi đình chi thuật của Lôi Minh Tông thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Không đầy một tháng, toàn bộ cường giả Đại Thánh đỉnh phong đã đản sinh trong hai ngàn năm của Lôi Minh Tông đều xuất quan, tổng cộng có đến hơn hai mươi vị!

Trong những ngày La Thiên dừng lại ở Lôi Minh Tông, hắn cũng không phải nhàn rỗi, vừa đến Lôi Minh Tông, liền phát hiện sức mạnh lôi đình của Lôi Minh Tông khá khác biệt.

Dường như trong sức mạnh lôi đình đó, ẩn chứa một tia khí tức bản nguyên ngũ hành, nói cách khác lôi đình chi thuật của Lôi Minh Tông đản sinh từ ngũ hành, vậy thì nhất định sẽ có một Ngũ Hành Bản Nguyên tồn tại!

Đối với điểm này, những cường giả Đại Thánh đỉnh phong của Lôi Minh Tông bước ra từ Thần Nguyên cũng đã đưa ra câu trả lời.

Theo như họ nói, Lôi Minh Tông sở dĩ lựa chọn xây dựng ở nơi này, là vì trên đỉnh núi, có thể từ vạn trượng trên cao dẫn dắt sức mạnh lôi đình để tẩy rửa bản thân.

Chỉ là họ không rõ nguồn gốc của đạo sức mạnh lôi đình đó, chỉ biết rằng một khi chịu đựng được lễ rửa tội của lôi đình, cảnh giới bản thân liền sẽ đột phá mạnh mẽ, đồng thời nắm giữ lôi đình chi thuật.

Chuyện này vốn là bí mật tuyệt đối của Lôi Minh Tông, nhưng sau khi La Thiên biểu thị có thể giúp những cường giả Đại Thánh đỉnh phong kia đạp vào cảnh giới Chuẩn Đế, toàn bộ Lôi Minh Tông tự nhiên không còn bất kỳ bí mật nào đối với La Thiên.

Trong những ngày này, La Thiên đối với những chuyện xảy ra trên toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục cũng đã có sự hiểu biết khá chi tiết.

Khi biết có một thế lực vực ngoại đang xâm lược Vẫn Thạch Đại Lục, trong lòng La Thiên cảm thấy kinh ngạc.

E rằng mục đích của những thế lực vực ngoại kia, chính là trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục.

Đồng thời La Thiên cũng biết cách xưng hô của bản thân trên Vẫn

Thạch Đại Lục: Tinh Vẫn Đại Đế!

Đại khái người của Vẫn Thạch Đại Lục không biết thân phận thật sự của La Thiên, cố lấy tên tinh thần vẫn lạc, đặt cho nơi quang ảnh của La Thiên tọa lạc một cái tên.

Đối với những người thủ mộ mà người của Vẫn Thạch Đại Lục cho là tồn tại, trong lòng La Thiên có ý muốn thử.

Vì toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục đều tôn Tinh Vẫn Đại Đế, vậy thì không ngại thuận thế trở thành Tinh Vẫn Đại Đế mà thế nhân vẫn nói đến.

Còn phân thân vừa vặn có thể trở thành người thủ mộ của Tinh Vẫn Đại Đế, thực lực của người thủ mộ cường hãn vô cùng, từng dùng tu vi kinh thiên nghiền ép cường giả Chuẩn Đế, như vậy cũng phù hợp với thân phận của hắn.

Sau khi có đủ sự hiểu biết về Vẫn Thạch Đại Lục, La Thiên dự định rời khỏi Lôi Minh Tông để đến Tinh Vẫn Quan ở biên giới Vẫn Thạch Đại Lục.

Hắn muốn ở đó tìm những thế lực vực ngoại kia, xem rốt cuộc chúng đến từ đâu.

La Thiên từ miệng một số cường giả Đại Thánh đỉnh phong của Lôi Minh Tông biết được, những người vực ngoại kia tự xưng đến từ Tiên Vực, điểm này càng thu hút sự chú ý của La Thiên trong lòng.

Chẳng lẽ những người vực ngoại kia tự xưng Tiên Vực, chính là Tiên Giới đã sớm biến mất trong dòng chảy thời gian?

Bây giờ con đường thành tiên vẫn chưa mở ra, nếu như những người kia thật sự đến từ Tiên Giới, vậy họ đã thông qua thủ đoạn nào, phương pháp nào để đến được nơi này?

Nhiều vấn đề nổi lên trong đầu La Thiên, hắn quyết định phải tìm

câu trả lời từ những người đó.

Nhưng trước khi rời khỏi Lôi Minh Tông, La Thiên muốn đến tế đàn tiếp dẫn sức mạnh lôi đình của Lôi Minh Tông xem rốt cuộc!

Trên đỉnh núi Lôi Minh Tông, La Thiên một mình đứng phía trước, phía sau hắn là mấy chục cường giả Đại Thánh đỉnh phong của Lôi Minh Tông.

"Tiền bối, xin hỏi chúng con khi nào thì khai mở tế đàn?" Tông Chủ Lôi Minh Tông Lôi Thanh Vân ở phía sau La Thiên cẩn thận hỏi, ánh mắt hắn lại liếc nhìn tòa tế đàn khổng lồ ở không xa.

Để có thể thuận lợi tiếp dẫn sức mạnh lôi đình, lúc đầu Lôi Minh Tông đã tập hợp sức mạnh của toàn tông trên dưới, cùng nhau đúc tạo một tòa tế đàn vĩ đại hùng tráng.

Tòa tế đàn đó lúc này trong tầm mắt của La Thiên, tế đàn của Lôi Minh Tông có hình lục giác, toàn bộ đều được xây dựng và điêu khắc bằng những khối đá khổng lồ, cao đến mấy chục trượng.

Trên đó khắc những đồ đằng phức tạp sâu sắc, chỉ nhìn một cái liền có một luồng khí tức lôi đình ập đến.

"Ngay lúc này." La Thiên khẽ nói, trong mắt một mảnh trong trẻo bình tĩnh, nếu thật sự có thể tìm ra Ngũ Hành Bản Nguyên, vậy thì ngũ hành pháp tắc mà La Thiên sở hữu sẽ nhanh chóng hoàn toàn đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn.

Cùng với lời nói của La Thiên vừa dứt, Tông Chủ Lôi Minh Tông Lôi Thanh Vân cùng mấy vị cường giả Đại Thánh đỉnh phong đồng thời bay lên không trung, trong chớp mắt liền xuất hiện ở sáu phương vị của tế đàn.

Chỉ thấy sáu người đồng thời kết ấn, miệng niệm đạo quyết, sáu đạo sức mạnh lôi đình rót vào trong tế đàn, toàn bộ tế đàn trong một

khắc nhanh chóng vận chuyển.

Trên bầu trời lập tức truyền đến tiếng sấm sét chấn động, một đạo lôi đình đồ đằng khổng lồ từ trong tế đàn bay lên, lúc này trong mắt La Thiên khẽ sáng lên, đạo lôi đình đồ đằng đó với lôi đình pháp tắc đồ đằng mà bản thân hắn nắm giữ không khác biệt là mấy!

Chưa đợi La Thiên phản ứng, trên bầu trời ngay sau đó lại xuất hiện dị tượng, ở vạn trượng trên cao, quả nhiên truyền đến một luồng khí tức thuộc về Ngũ Hành Bản Nguyên!

Qua mấy hơi thở, liền có một luồng Ngũ Hành Bản Nguyên chi lực từ vạn trượng trên cao hạ xuống, cuối cùng trong phạm vi ngàn trượng của tế đàn, hóa thành một luồng sức mạnh lôi đình rơi vào tế đàn!

Trong lòng La Thiên lập tức đại hỉ, sau đó thân hình bước về phía trước một bước đạp vào không trung, trong nháy mắt liền xuất hiện bên trong tế đàn, luồng sức mạnh lôi đình cuồng bạo vô cùng kia nhanh chóng tuôn về phía La Thiên.

Ý niệm La Thiên vừa chuyển, có một luồng khí tức tinh thần bùng phát trong cơ thể hắn!

Tinh thần pháp tắc!

Chương 519

La Thiên vươn một bàn tay lớn, hướng về hư không tóm lấy, lập tức từ trong hư không ngưng tụ ra vô tận tinh thần chi lực.

Luồng lôi đình từ vạn trượng trên cao truyền ra từng trận oanh minh, La Thiên lập tức nghịch lưu bay lên, vừa tóm lấy sức mạnh lôi đình, vừa nhanh chóng tiếp cận Ngũ Hành Bản Nguyên!

Các cường giả Đại Thánh đỉnh phong phía dưới nhìn cảnh này, trong lòng mỗi người đều vô cùng chấn động, đối với sức mạnh lôi đình trong tế đàn, ấn tượng của họ cực kỳ sâu sắc.

Sở dĩ có thể trở thành cường giả Đại Thánh đỉnh phong, năm đó đều từ trong tế đàn đó sống sót bước ra, sức mạnh lôi đình trong tế đàn cực kỳ cuồng bạo, lúc đầu đã hành hạ họ sống dở chết dở.

Nhưng hiện tại La Thiên ở trong sức mạnh lôi đình đó, lại đi lại tự nhiên, dường như căn bản không bị ảnh hưởng.

Lúc này La Thiên lại trực tiếp xông thẳng lên vạn trượng trên cao, nếu thật sự tìm ra Ngũ Hành Bản Nguyên, vậy thì sự kinh ngạc trong lòng sẽ trở nên không thể tả.

"Có thể đi lại tự nhiên trong lôi đình đó, cường giả Chuẩn Đế bình thường cũng không làm được, chẳng lẽ là một Đại Đế ư?!" Một lão nhân tóc bạc râu dài nhìn thân ảnh La Thiên, trong mắt lộ ra một trận tinh quang, lẩm bẩm nói.

Lời nói rơi vào tai người khác, nhanh chóng gây ra một trận sóng gió lớn trong lòng mọi người xung quanh.

Trong lòng không khỏi nghĩ đến một số chuyện, chuyện Lôi Minh Tông sở hữu sức mạnh lôi đình cực hạn, không phải là bí mật giữa

một số cường giả.

Cũng vì sự đặc biệt của việc tiếp dẫn sức mạnh lôi đình, thậm chí trong dòng chảy thời gian dài đằng đẵng, không ít cường giả Chuẩn Đế đích thân tìm đến.

Nhưng những cường giả Chuẩn Đế đó sau khi chứng kiến sự cuồng bạo của sức mạnh lôi đình, cũng đều chọn từ bỏ.

Có thể như La Thiên không những không bị sức mạnh lôi đình đó ảnh hưởng, mà còn nghịch lưu bay thẳng lên vạn trượng trên cao, kể từ khi Lôi Minh Tông thành lập đến nay, thì chỉ có La Thiên một mình!

"Lôi Thanh Vân, ngàn năm qua, Vẫn Thạch Đại Lục có cường giả Chuẩn Đế nào đản sinh không?" Đột nhiên, lão nhân tóc bạc râu dài kia ánh mắt nhìn về phía Lôi Thanh Vân vẻ mặt nghiêm trọng hỏi.

Lôi Thanh Vân trước tiên thần sắc đờ đẫn, sau đó trong mắt lộ ra vẻ mông lung.

Mất một lúc lâu, Lôi Thanh Vân mới lắc đầu.

Lôi Minh Tông thân là tông môn số một dưới Cửu Tông Thập Tam Phái, không những thực lực bản thân cường đại, mà trên Vẫn Thạch Đại Lục cũng sở hữu rất nhiều nhãn tuyến.

Có thể nói, ngay cả khi trên Vẫn Thạch Đại Lục xuất hiện một cường giả Đại Thánh, Lôi Minh Tông cũng sẽ nhanh chóng biết được trong thời gian sớm nhất.

Duy chỉ có nam tử tự xưng La Thiên trước mắt này, lai lịch cực kỳ thần bí, giống như xuất hiện từ hư không vậy, căn bản khiến người ta không thể nào biết được xuất xứ của hắn!

Lúc này La Thiên đã xông vào vạn trượng trên cao không thấy bóng dáng, vị lão nhân tóc bạc râu dài kia khẽ nheo mắt, trong đầu không khỏi hiện ra một cảnh tượng ngàn năm trước.

Giữa trán lão nhân hàn mang xẹt qua, mấy ngàn năm trước hắn vừa mới tỉ thí ở Vẫn Thạch Đại Lục, không phải một tu sĩ đạo cung, nhưng lại tận mắt chứng kiến trận đại chiến kinh thiên động địa xảy ra trên Vẫn Thạch Đại Lục mấy ngàn năm trước.

Một cường giả Chuẩn Đế đích thân tiến vào khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục, muốn tìm hiểu nguồn gốc của quang ảnh, sau đó từ trong quang ảnh xẹt ra một thân ảnh, thân ảnh kia tuy toàn thân ánh sáng trắng lóe lên, nhưng luồng khí tức bá đạo cường hãn cực độ đó, lại cho đến nay vẫn còn đọng lại trong đầu lão nhân.

Đó hầu như là sự tồn tại cường hãn nhất trên Vẫn Thạch Đại Lục, thế nhân suy đoán hắn là người thủ mộ của Tinh Vẫn Đại Đế, tu vi thông thiên, thực lực của hắn vượt xa cường giả Chuẩn Đế.

Sau đó trong mấy ngàn năm, lão nhân với thiên tư trác tuyệt, cộng thêm khổ tu kinh người, cảnh giới bản thân cuối cùng đã đột phá đến cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong, chỉ cách cường giả Chuẩn Đế nửa bước.

Trong mấy ngàn năm, lão nhân chưa từng tự phong mình trong Thần Nguyên, vẫn luôn khổ tu ở thế gian, cũng vì thế đối với tất cả cường giả Chuẩn Đế trên Vẫn Thạch Đại Lục trong mấy ngàn năm qua lão nhân đều có chút nghe nói.

Duy chỉ có nam tử tự xưng La Thiên trước mắt này khiến hắn vô cùng hoang mang, điều duy nhất có thể liên hệ chính là cường giả tuyệt thế đã xẹt ra từ trong quang ảnh mấy ngàn năm trước!

"Đại Trưởng Lão, ngài sao vậy?" Đột nhiên Tông Chủ Lôi Minh Tông Lôi Thanh Vân ở một bên mở miệng hỏi, vị lão nhân tóc bạc râu dài kia chính là Đại Trưởng Lão của Lôi Minh Tông.

Đại Trưởng Lão trước tiên lắc đầu, thu liễm hàn mang giữa trán, sau đó ánh mắt quét qua các cường giả Đại Thánh đỉnh phong có mặt,

chậm rãi nói: "Lai lịch của người này không thể lường trước, chúng ta tuyệt đối không thể trêu chọc!" Cùng với lời nói của Đại Trưởng Lão vừa dứt, trong lòng các cường giả khác có mặt lập tức nổi lên sóng gió cuồn cuộn.

Cần biết Lôi Minh Tông đã khai tông lập phái trên Vẫn Thạch Đại Lục nhiều năm, dù có cường giả Chuẩn Đế, cũng tuyệt đối không đến mức khiến toàn bộ Lôi Minh Tông phải cúi đầu xưng thần.

Đại Trưởng Lão của Lôi Minh Tông, đã trải qua toàn bộ dòng chảy thời gian từ khi Lôi Minh Tông thành lập, lúc đầu Cửu Tông Thập Tam Phái có cường giả Chuẩn Đế đến thăm, cũng chưa từng thấy Đại Trưởng Lão nói ra lời như vậy.

Sắc mặt Lôi Thanh Vân biến ảo bất định, không nhìn ra hỉ nộ, nhưng giữa đồng tử hắn lại có một trận quang mang lóe lên.

Lúc này ở vạn trượng trên cao, La Thiên đạp thiên hành, dùng đại thần thông thuật Súc Địa Thành Thốn, cuối cùng xuất hiện trong phạm vi ngàn trượng xung quanh đạo Ngũ Hành Bản Nguyên kia.

Nhưng khi La Thiên xuất hiện ở đó, nhất thời lại không thể cảm nhận được vị trí tồn tại cụ thể của Ngũ Hành Bản Nguyên.

Ngũ Hành Bản Nguyên phiêu diêu bất định, dường như vô hình vô thực, biến hóa trong chớp mắt.

La Thiên vung bàn tay lớn, một đạo kỳ quang từ trong ống tay áo xẹt ra.

Đạo kỳ quang đó nhanh chóng bao phủ một trận ánh sáng chói mắt khắp trời đất xung quanh, dưới ánh sáng đó đã dẫn động Ngũ Hành Chi Lực giữa trời đất!

Trong chớp mắt liền có năm pho cự nhân xuất hiện ở năm phương vị quanh cơ thể La Thiên, năm đạo Thông Thiên Cự Nhân thân hình

cao trăm trượng, thể hình thô kệch vô cùng, cơ bắp như được xếp bằng những khối đá khổng lồ.

Mỗi một Thông Thiên Cự Nhân trên người đều tản mát ra pháp tắc nguyên tố cực kỳ cường liệt, phân biệt là ngũ hành pháp tắc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!

Trong mắt La Thiên lập tức lộ ra vẻ đại hỉ, khí tức nguyên tố tản mát ra từ trong cơ thể năm đạo Thông Thiên Cự Nhân sẽ không giả, chính là nguồn gốc từ Ngũ Hành Bản Nguyên pháp tắc!

"Hiện tại không thấy Ngũ Hành Bản Nguyên, ngược lại có năm cự nhân, chỉ không biết hai bên có mối liên hệ gì!" La Thiên trong lòng thầm nói, sau đó cơ thể đột nhiên chấn động, một luồng sát lục khí tức, từ trong cơ thể hắn lập tức bùng phát ra!

"Lấy sát lục làm danh nghĩa, ngưng tụ Thị Huyết Chi Kiếm!" "Sát Lục Pháp Tắc, khai!" La Thiên liên tục quát lớn xong, bàn tay lớn từ hư không tóm lấy, vô tận Sát Lục Pháp Tắc chi lực, từ trong hư không trực tiếp tóm ra một thanh huyết sắc trường kiếm!

Trên huyết sắc trường kiếm lưu chuyển quang hoàn Sát Lục Pháp Tắc, từ đó tản mát ra một luồng khí tức cực kỳ huyết tinh tà ác.

Trong mắt La Thiên lập tức hàn mang xẹt qua, Sát Lục Pháp Tắc là thủ đoạn sát phạt thuần túy nhất giữa trời đất, trừ khai thiên cửu thức mà bản thân hắn nắm giữ, thì xa hơn hẳn thủ đoạn cường hãn hơn!

Năm pho Thông Thiên Cự Nhân nhanh chóng có động tác, từ các phương vị nhanh chóng xông thẳng về phía La Thiên, mỗi người thúc đẩy Ngũ Hành Chi Lực cực hạn, muốn dùng Ngũ Hành Chi Lực triệt để hủy diệt La Thiên.

Chương 520

Khóe miệng La Thiên nhếch lên một nụ cười, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Ngũ Hành Bản Nguyên là vật thiên sinh địa dưỡng, rất có khả năng đã đản sinh linh trí, nhưng Ngũ Hành Bản Nguyên đã ẩn mình ở vạn trượng trên cao của Lôi Minh Tông, thực lực của nó tất nhiên chưa đạt đến cấp độ Cổ Hoàng.

Vì vậy uy áp cảnh giới tản mát ra từ trong cơ thể năm pho Thông Thiên Cự Nhân, nhiều nhất cũng chỉ ở giữa Chuẩn Đế, cũng khó trách mấy ngàn năm qua các cường giả Chuẩn Đế, không có công mà phản về.

Trong chớp mắt, năm pho Thông Thiên Cự Nhân cách La Thiên không xa, các loại công kích nguyên tố hạ xuống đỉnh đầu La Thiên!

La Thiên tay cầm Thị Huyết Chi Kiếm, Sát Lục Pháp Tắc phóng thích cực hạn, trên trường kiếm nổi lên một trận sát khí vô cùng!

Chỉ thấy ngay lập tức, Thị Huyết Chi Kiếm một kiếm chém ra, trong nháy mắt kinh động thiên địa phong vân, lại như bổ trời nứt đất vậy, phân cắt thủ đoạn của năm pho Thông Thiên Cự Nhân!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Giữa trời đất lập tức xuất hiện mấy tiếng oanh minh, vạn trượng trên cao nổi lên một trận cuồng phong u ám, cuồng phong bao trùm La Thiên cùng năm pho Thông Thiên Cự Nhân vào trong đó.

Trong cuồng phong một mảnh hỗn độn, thế nhân đều không thể

nhìn rõ hình dạng, nhưng lại có một đạo quang ảnh lóe lên, giống như tia chớp diệt vong bất định trong cuồng phong.

Đạo quang ảnh đó chính là La Thiên, cuồng phong u ám tràn ngập giữa trời đất lúc này, cũng chính là thủ bút của La Thiên, cùng với sự xuất hiện của cuồng phong, năm pho Thông Thiên Cự Nhân kia đã mất đi liên hệ với linh lực trời đất.

Không thể từ giữa trời đất tóm lấy sức mạnh nguyên tố, năm pho Thông Thiên Cự Nhân giống như mãnh thú không có răng nanh, hoàn toàn không thể phát huy thực lực của bản thân.

Cũng vì vậy cùng với La Thiên thu kiếm, không đầy mấy chục hơi thở, cuồng phong dần dần lắng xuống, giữa trời đất cũng không còn đấu đá nữa.

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi, chính là năm pho Thông Thiên Cự Nhân ban đầu ra tay với La Thiên đang đứng một chỗ, nhưng tất cả đều không có đầu.

Đầu của họ thì toàn bộ xuất hiện dưới chân La Thiên, dần dần La Thiên thu liễm sát khí của bản thân, từ trong năm cái đầu kia lập tức có năm đạo dị sắc lưu xuất!

"Ngũ Hành Bản Nguyên!" Đồng tử La Thiên đột nhiên mở lớn, Ngũ Hành Bản Nguyên quả nhiên ẩn giấu trong cơ thể năm đạo Thông Thiên Cự Nhân kia!

Lúc này cùng với năm pho Thông Thiên Cự Nhân, bị La Thiên chém đầu thân cơ toàn vô, La Thiên lại vung bàn tay lớn, cấm chỉ tóm lấy toàn bộ năm đạo dị sắc kia!

Giữa lòng bàn tay hắn năm đạo dị sắc tương hỗ lưu động, trong nháy mắt liền ngưng tụ lại thành một, hóa thành một viên châu tử, tản mát ra một trận ngũ quang thập sắc quang mang.

La Thiên nhìn viên châu tử trong tay, trong mắt không hề do dự, lập tức một hơi nuốt chửng nó, một luồng Ngũ Hành Chi Lực mênh mông lập tức tràn ngập cơ thể La Thiên!

Cách làm của La Thiên không nghi ngờ gì là cực kỳ táo bạo, Ngũ Hành Pháp Tắc là pháp tắc sức mạnh nguyên thủy nhất và cuồng bạo nhất giữa trời đất.

Nếu đổi thành người bình thường, trực tiếp một hơi nuốt chửng Ngũ Hành Bản Nguyên kia, không cần mấy hơi thở liền sẽ lập tức bạo thể mà chết.

Nhưng cảnh giới của La Thiên bản thân cường hãn, tu vi cả đời siêu phàm thoát tục, lúc này nuốt chửng Ngũ Hành Bản Nguyên, cũng không xuất hiện cảnh tượng bạo thể mà chết.

Ngược lại trên mặt La Thiên lộ ra một tia hân hoan, cảm nhận ngũ hành pháp tắc trong cơ thể đang với tốc độ cực nhanh tiếp cận Đại Viên Mãn!

Nói chính xác, Ngũ Hành Bản Nguyên của giới này sắp Đại Viên Mãn.

Sau đó La Thiên tọa lạc trong hư không, linh lực trời đất xung quanh điên cuồng dũng nhập vào cơ thể hắn, cứ như vậy trải qua mười mấy ngày.

Cuối cùng khi La Thiên mở mắt, giữa hai đồng tử lập tức sinh ra một luồng sắc thái kỳ dị!

Giữa trán hắn có năm đạo quang điểm lóe lên, một luồng khí tức ngũ hành đản sinh từ giữa trời đất ầm ầm bùng phát.

Ngũ Hành Pháp Tắc của giới này, Đại Viên Mãn!

La Thiên mãn ý nhìn bản thân, toàn bộ Ngũ Hành Pháp Tắc của giới này đã Đại Viên Mãn, trong mười hai đạo pháp tắc khế hợp với

đạo thể của bản thân ở giới này, chỉ còn lại bảy đạo pháp tắc chưa viên mãn.

Đợi đến khi bảy đạo pháp tắc kia cũng viên mãn, vậy thì bản thân hắn có thể hoàn mỹ không tì vết!

Đến lúc đó, hắn có thể tam thân hợp nhất, thần thể như một, xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực!

Trong niềm hân hoan, ánh mắt La Thiên lại chuyển hướng về năm pho Thông Thiên Cự Nhân đã mất đầu kia, những Thông Thiên Cự Nhân đó đã sớm mất đầu, lúc này khắp toàn thân tản mát ra một luồng tử khí.

La Thiên lại nhìn những người Lôi Minh Tông phía dưới, đám cường giả đó toàn bộ đều ở bên ngoài tế đàn, chờ đợi La Thiên trở về.

La Thiên lần này thu đi Ngũ Hành Bản Nguyên, cũng có nghĩa là từ nay về sau, Lôi Minh Tông sẽ không thể từ trong tế đàn tiếp dẫn sức mạnh lôi đình để tẩy rửa bản thân nữa.

Để hoàn thành ước định với các cường giả Lôi Minh Tông, La Thiên đưa tay trực tiếp tóm lấy khu thể của năm pho Thông Thiên Cự Nhân kia.

Sau đó La Thiên lại ngưng tụ linh lực trời đất, thúc đẩy lôi đình pháp tắc của bản thân, sống sờ sờ ngưng tụ khu thể của năm pho Thông Thiên Cự Nhân kia thành năm đạo Lôi Đình Pháp Thân!

La Thiên chỉ về phía tế đàn, năm pho Thông Thiên Cự Nhân lập tức dũng mãnh bay về phía tế đàn, những người bên dưới chỉ thấy năm đạo khí tức cực kỳ mênh mông trong nháy mắt rót vào trong tế đàn, sau đó La Thiên từ trên không trung từ từ hạ xuống.

"Trong tế đàn có năm đạo Lôi Đình Pháp Thân mà bản tọa lưu lại, bất kỳ cường giả Đại Thánh đỉnh phong nào cũng có thể tiến vào

trong đó tẩy rửa bản thân, nếu có cơ duyên cùng Lôi Đình Pháp Thân kia dung hợp, thì có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Đế." Lời nói của La Thiên vừa dứt, sự chấn kinh trong lòng các cường giả càng vượt xa trước đây.

Năm đạo Lôi Đình Pháp Thân, nói cách khác cũng là năm vị cường giả Chuẩn Đế!

Đối với toàn bộ Lôi Minh Tông, đây tuyệt đối là đại sự sinh tử tồn vong, một khi trong số mấy chục cường giả Đại Thánh đỉnh phong, có năm người có thể dung hợp với những Lôi Đình Pháp Thân kia, từ đó đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Đế.

Vậy thì Lôi Minh Tông tất sẽ dương oai hiển hách trên Vẫn Thạch Đại Lục, trong Cửu Tông Thập Tam Phái cũng có thể danh liệt hàng đầu!

"Chúng con quỳ tạ đại nhân thiên ân!" Cùng với Tông Chủ Lôi Minh Tông Lôi Thanh Vân quỳ một gối xuống, phía sau hắn các cường giả Đại Thánh đỉnh phong của Lôi Minh Tông xếp hàng, đồng dạng quỳ một gối trước mặt La Thiên.

Chương 521

"Không sao, lần này bản tọa lấy đi Ngũ Hành Bản Nguyên của Lôi Minh Tông, không hơn là vật đổi vật thôi." La Thiên nói xong, một trận đại lực từ trong tay truyền ra, nâng những cường giả kia khỏi mặt đất.

Các cường giả Lôi Minh Tông nghe La Thiên nói đến Ngũ Hành Bản Nguyên, trong lòng tuy hơi có chút tiếc nuối, nhưng cũng nhanh chóng thấy thoải mái.

Chỉ e Ngũ Hành Bản Nguyên đó không phải là thứ họ có thể nắm giữ, mấy ngàn năm qua thỉnh thoảng có cường giả Chuẩn Đế đến thăm, cũng chưa từng thấy họ có cách nào với luồng sức mạnh thần bí kia.

Duy chỉ có La Thiên trước mắt này, không đầy mấy ngày đã thu phục Ngũ Hành Bản Nguyên, để lại cho Lôi Minh Tông năm đạo Lôi Đình Pháp Thân, thực tế hơn nhiều so với Ngũ Hành Bản Nguyên hư vô mờ mịt kia.

Ánh mắt La Thiên từ trên đám cường giả đó thu lại, sau đó trong lòng quyết định, lập tức chuẩn bị rời khỏi Lôi Minh Tông.

Chuyện này đã xong, cũng không có gì cần phải tiếp tục ở lại Lôi Minh Tông nữa.

Còn về Đại Trưởng Lão Lôi Minh Tông, vị lão nhân tóc bạc râu dài kia lúc này nhìn thần tình của La Thiên, có chút do dự khó hiểu.

Sự chú ý của La Thiên rất nhạy bén, lập tức chú ý đến sự dị thường của Đại Trưởng Lão Lôi Minh Tông, sau đó mở miệng hỏi: "Có chuyện gì?" Đại Trưởng Lão Lôi Minh Tông nghe vậy, thần tình lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó hơi lúng túng nói: "Tiền bối lần này

rời đi, có phải muốn đến Tinh Vẫn Quan không?" Mọi người nghe vậy, đều nhìn Đại Trưởng Lôi Minh Tông với vẻ mặt khác lạ, tự ý suy đoán hành tung của La Thiên, có thể sẽ phạm phải đại kỵ.

La Thiên nhướng mày, hiển nhiên cũng không ngờ, vị Đại Trưởng Lão Lôi Minh Tông kia lại có một nước đi như vậy.

"Không sai, bản tọa chính là muốn đến Tinh Vẫn Quan." Suy tư một lát sau, La Thiên gật đầu, thành thật trả lời.

"Không dám giấu tiền bối, mấy ngày trước Tinh Vẫn Quan có người đến, xưng tình hình Tinh Vẫn Quan cấp bách vạn phần, cần triệu tập các tông phái lớn của Vẫn Thạch Đại Lục đến ứng chiến, vãn bối mạo muội mời tiền bối cùng đi, có được không?" Đại Trưởng Lão Lôi Minh Tông cứng rắn da đầu, trong lòng dũng khí cuồn cuộn mở miệng hỏi.

Các trưởng lão khác cũng đều kinh hãi trong lòng, lời của Đại Trưởng Lão không sai, trong mấy ngày La Thiên biến mất quả thật Tinh Vẫn Quan đã phái sứ giả đến!

Theo lời của sứ giả Tinh Vẫn Quan, thế lực vực ngoại kia sắp phát động một cuộc chiến tranh quy mô cực lớn, tất yếu sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục, cũng vì vậy tất cả cường giả tông môn trên Vẫn Thạch Đại Lục đều phải xuất động.

Lôi Minh Tông tuy không nằm trong Cửu Tông Thập Tam Phái, nhưng với tư cách là tông môn số một dưới Cửu Tông Thập Tam Phái cũng phải phái cường giả ứng chiến.

Trong số các cường giả cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong, có đến một nửa số người phải đến Tinh Vẫn Quan.

Nếu có thể mời được một đại năng tiền bối như La Thiên cùng đi, vậy thì đối với các cường giả Lôi Minh Tông mà nói tuyệt đối là một

chuyện cực kỳ tốt.

"Sứ giả Tinh Vẫn Quan hiện đang ở đâu?" La Thiên không lập tức đồng ý, nhìn vào đồng tử tang thương của Đại Trưởng Lôi Minh Tông hỏi.

"Đang nghỉ ngơi ở Lôi Minh Tông chúng con." .....

Thực tế với thủ đoạn của La Thiên, hoàn toàn có thể nghiền ép các cường giả Chuẩn Đế bên ngoài Tinh Vẫn Quan kia.

Nhưng hắn có chút hiếu kỳ những cường giả Chuẩn Đế kia rốt cuộc đến từ đâu?

Thực lực mà đối phương thể hiện ra cũng như việc họ tự xưng là người của Tiên Vực, e rằng thực lực chân chính của họ đã vượt xa những khu vực cấm địa sinh mệnh trên Bắc Đẩu Tinh.

Dưới sự tiếp dẫn đích thân của Đại Trưởng Lão Lôi Minh Tông, La Thiên cuối cùng đã gặp được sứ giả đến từ Tinh Vẫn Quan.

Trên đại điện, sứ giả Tinh Vẫn Quan khí thế ngạo mạn, bản thân hắn không hề khách khí phóng thích ra tu vi Đại Thánh của mình.

Tuy cảnh giới bản thân hắn xa xa không cường hãn bằng các cường giả Đại Thánh đỉnh phong của Lôi Minh Tông, nhưng đã từ Tinh Vẫn Quan đến, bản thân ít nhiều đều mang theo khí thế hung hăng.

"Kẻ nào?

Vì sao xuất hiện ở địa giới Vẫn Thạch Đại Lục của ta?" La Thiên và sứ giả Tinh Vẫn Quan vừa gặp mặt, trong giọng nói của sứ giả Tinh Vẫn Quan đã mang theo vài phần khiêu khích.

Điều đó khiến mọi người Lôi Minh Tông trong lòng lập tức chấn động, nhưng tận mắt chứng kiến thủ đoạn của La Thiên, nếu vị đại

năng tiền bối này nổi giận, e rằng trong khoảnh khắc, nơi này sẽ bị san bằng thành bình địa!

Đối mặt với những lời lẽ gần như khiêu khích của Sứ giả Tinh Vẫn Quan, La Thiên không hề biến sắc chút nào, trong con ngươi tràn đầy sự khinh thường, dường như căn bản không xem Sứ giả Tinh Vẫn Quan ra gì.

"Tinh Vẫn Quan xảy ra chuyện gì?" Một lát sau, La Thiên mới lạnh lùng hỏi, trong giọng nói ẩn chứa uy áp cực kỳ mãnh liệt!

Cỗ uy áp kia trong nháy mắt giáng xuống thân Sứ giả Tinh Vẫn Quan, thần sắc Sứ giả Tinh Vẫn Quan đột nhiên đại biến, lập tức quát lớn một tiếng: "Gan lớn!" Sau đó, sau lưng Sứ giả Tinh Vẫn Quan, một đạo hư ảnh phù hiện, chỉ thấy hư ảnh kia toàn thân bao phủ dưới một tầng áo xám, tản mát ra một cỗ khí tức Chuẩn Đế mãnh liệt.

"Cuồng đồ gan lớn, dám ở trên Vẫn Thạch Đại Lục của ta tác loạn, còn không mau quỳ xuống chịu trói!" Sứ giả Tinh Vẫn Quan ngay sau đó lại gào lên một tiếng, khí tức của y nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, chưa đầy mấy hơi thở, toàn bộ Lôi Minh Tông liền tràn ngập một cỗ khí tức tử vong.

Chúng trưởng lão Lôi Minh Tông đa số bất mãn, đặc biệt là vị Đại trưởng lão Lôi Minh Tông kia, ẩn ẩn còn có dấu hiệu muốn ra tay.

"Sứ giả đại nhân, Lôi Minh Tông ta chính là tông môn đứng đầu dưới Cửu Tông Thập Tam Phái, nếu ngài lại ra tay, chỉ sợ Lôi Minh Tông ta sẽ mất hết thể diện!" "Đến lúc đó, lão phu tất sẽ lấy tính mạng để bảo vệ tôn nghiêm của Lôi Minh Tông ta!" Đại trưởng lão Lôi Minh Tông liên tục nói, ý tứ giữa lời nói hiển lộ không nghi ngờ gì.

"Bạch Dược Sơn, ngươi muốn cùng Cửu Tông Thập Tam Phái của ta làm địch sao?" Sứ giả Tinh Vẫn Quan mặt mày âm trầm, nhìn

Đại trưởng lão Lôi Minh Tông lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Đại trưởng lão Lôi Minh Tông lập tức hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt lộ ra một trận ý tứ không hiểu.

"Tinh Vẫn Quan từ khi nào có thể đại biểu Cửu Tông Thập Tam Phái rồi?

Bạch Dược Sơn ta tung hoành Vẫn Thạch Đại Lục một đời, nhưng chưa từng nghe qua đạo lý này!" Đại trưởng lão Lôi Minh Tông tự xưng Bạch Dược Sơn, tuy đã tóc bạc râu dài, nhưng lời lẽ của y lại cương liệt vô cùng, không hề có chút nào khuất phục.

"Cuồng đồ gan lớn, chẳng lẽ cho rằng Lôi Minh Tông có thể bảo vệ được ngươi sao?" Ánh mắt Sứ giả Tinh Vẫn Quan đột nhiên chuyển hướng La Thiên, trên mặt lộ ra một tia thần sắc trêu tức.

La Thiên không mở miệng đáp lời, y vẫn luôn cảm thấy chuyện này cực kỳ hoang đường.

Trước khi phân thân xuất quan, y chưa từng tiếp xúc với người trên Vẫn Thạch Đại Lục, càng chưa từng nghe nói đến Cửu Tông Thập Tam Phái và Tinh Vẫn Quan.

Hiện tại Sứ giả Tinh Vẫn Quan vừa xuất hiện, liền châm phong tương đối, tựa hồ đã sớm nhắm vào y.

Cảnh giới bản thân Sứ giả Tinh Vẫn Quan chỉ ở cấp độ Đại Thánh, nhưng đạo hư ảnh màu xám sau lưng y lại tản mát ra một cỗ khí tức khá quỷ dị.

Sau khi trầm tư một lát, La Thiên bèn duỗi đại thủ ra tóm thẳng lấy đạo thân ảnh màu xám kia, toàn bộ quá trình hành vân lưu thủy khiến chúng nhân kinh ngạc.

Chương 522

"Đồ vật không biết sống chết, bản sứ giả hôm nay sẽ lấy danh nghĩa Cửu Tông Thập Tam Phái mà tru sát ngươi tại đây!" Sứ giả Tinh Vẫn Quan nhìn đại thủ của La Thiên đang tóm tới, thần sắc kịch biến, tay phải hàn quang lấp lóe, phù hiện ra một thanh lợi kiếm.

Ngay sau đó, Sứ giả Tinh Vẫn Quan tay cầm lợi kiếm, quanh thân phù hiện ra một đạo dị sắc ngũ quang thập sắc, tùy theo thời gian mà chém về phía đại thủ của La Thiên!

La Thiên hừ lạnh một tiếng, trong miệng không khỏi phát ra tiếng khinh thường.

Chỉ bằng cảnh giới Đại Thánh của Sứ giả Tinh Vẫn Quan kia, muốn làm càn trước mặt La Thiên, quả thật là không biết trời cao đất rộng!

Quả nhiên, khi Sứ giả Tinh Vẫn Quan cầm kiếm sắp chém lên đại thủ của La Thiên, chỉ thấy La Thiên vung đại thủ một cái, căn bản không thèm để ý đến sự ngăn cản của Sứ giả Tinh Vẫn Quan, trực tiếp tóm gọn y vào trong tay!

Thanh lợi kiếm mà Sứ giả Tinh Vẫn Quan đang cầm trong tay, cũng trong một hơi thở liền vỡ nát tan tành!

Sứ giả Tinh Vẫn Quan bị La Thiên nắm chặt trong tay, mặt mày hoảng sợ.

Cảnh giới của La Thiên đã vượt xa dự liệu của y, quá bá đạo đến mức này.

"Ngươi có một cơ hội, lập tức nói ra tất cả chuyện ngươi biết, nếu không tại chỗ này tất sẽ khiến hồn phi phách tán!" La Thiên nhìn

chằm chằm vào ánh mắt của Sứ giả Tinh Vẫn Quan, từ thần sắc của sứ giả y cảm nhận được ý sợ hãi chân thật.

"Mọi chuyện không liên quan đến ta, không liên quan đến ta!" Sau khi cảm nhận được uy hiếp đến từ tử vong, Sứ giả Tinh Vẫn Quan liên tục kêu lớn, hoàn toàn mất đi vẻ cao cao tại thượng trước đó.

La Thiên lắc đầu, lập tức một cỗ linh lực khổng lồ từ tay y tuôn vào trong cơ thể Sứ giả Tinh Vẫn Quan, gần như chỉ trong một hơi thở, Sứ giả Tinh Vẫn Quan liền dừng tiếng gào thét.

Chỉ thấy hai mắt y một mảnh mờ mịt, tiếng kêu trong miệng chợt dừng, một cỗ tử khí lặng lẽ tràn ngập quanh cơ thể y.

Bạch Dược Sơn và những người khác cũng đầy vẻ chấn động, căn bản không ngờ La Thiên lại tàn khốc với Sứ giả Tinh Vẫn Quan như vậy.

La Thiên không để ý đến ánh mắt dị dạng của những người khác, trực tiếp liền hướng về phía Sứ giả Tinh Vẫn Quan mà Sưu Hồn.

Không hề nghi ngờ, đằng sau tất nhiên có kẻ đang mưu tính, y muốn xem rốt cuộc ai có gan đó!

Nhưng La Thiên vừa mới định tiến vào sâu trong linh hồn Sứ giả Tinh Vẫn Quan để tìm kiếm ký ức, không ngờ trong cơ thể sứ giả kia đột nhiên có một cỗ sức mạnh cuồng bạo bùng phát!

Cỗ sức mạnh kia không thuộc về bản thân Sứ giả Tinh Vẫn Quan, tựa hồ đã sớm được phong ấn trong cơ thể sứ giả.

Trong nháy mắt, cỗ lực lượng kia bùng phát, khiến cho thân thể Sứ giả Tinh Vẫn Quan trong khoảnh khắc nổ tung thành một mảnh huyết vụ!

La Thiên trong khoảnh khắc minh ngộ, tất nhiên có kẻ vì để ngăn chặn sự việc tiết lộ, đã lưu lại thủ đoạn phong ấn trong cơ thể Sứ giả

Tinh Vẫn Quan này.

Một khi có người Sưu Hồn Sứ giả Tinh Vẫn Quan, liền sẽ khiến y đạo tiêu thân vong, không lưu lại một tia dấu vết.

Không cách nào từ trên thân Sứ giả Tinh Vẫn Quan kia biết được nguyên ủy sự tình, chỉ có đạo hư ảnh màu xám kia vẫn lưu lại trên không trung.

La Thiên ánh mắt quét về phía đạo hư ảnh màu xám kia, một khắc sau, trong hư ảnh mờ mịt kia lại truyền ra một đạo thanh âm tang thương.

"Lôi Minh Tông cấu kết với người ngoài vực La Thiên, từ nay về sau xem như phản bội sự thống ngự của Cửu Tông Thập Tam Phái Vẫn Thạch Đại Lục ta, lấy danh nghĩa Tư Đồ Tu của lão phu, hạ lệnh giết chết Lôi Minh Tông cùng người ngoài vực La Thiên!" Đạo thanh âm kia không chỉ truyền ra từ miệng hư ảnh màu xám ngay trước mặt, đồng thời trên Vẫn Thạch Đại Lục, trong các tông phái cũng đều có tiếng vang lên.

La Thiên thần sắc bất biến, đang định ra tay tóm lấy đạo hư ảnh màu xám kia, cho dù hư ảnh kia không phải thực thể, bằng thủ đoạn của y vẫn có biện pháp tra ra vị trí gốc.

Nhưng đạo hư ảnh màu xám kia sau khi lời nói vừa dứt, tự thân liền đột nhiên vỡ nát, không cho La Thiên một cơ hội nào.

"Xong rồi!

Cơ nghiệp ngàn năm của Lôi Minh Tông ta hôm nay sẽ hủy trong chốc lát, ta thật sự là tội nhân của bổn tông!" Chỉ thấy Tông chủ Lôi Minh Tông Lôi Thanh Vân phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, trong hai mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Các trưởng lão còn lại cũng không khác là bao, trong mắt lộ ra vẻ

buồn bã, tựa hồ những gì đạo hư ảnh màu xám kia nói trước đó, đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với bọn họ.

Duy chỉ có Đại trưởng lão Lôi Minh Tông Bạch Dược Sơn là mặt đầy vẻ phẫn khái, trong con ngươi có hỏa quang bốc ra!

"Cửu Tông Thập Tam Phái có đức có năng gì mà tự xưng chính thống của Vẫn Thạch Đại Lục?

Bọn chúng chẳng qua chỉ là kẻ mạnh chiếm ưu thế trước thôi!

Lôi Minh Tông ta đã khuất phục dưới bọn chúng mấy ngàn năm, loại ngày tháng này sớm nên kết thúc rồi!" "Đại trưởng lão!" Chúng trưởng lão Lôi Minh Tông nghe vậy, trong thần sắc mỗi người lại sinh ra một tia hoảng loạn.

Vẫn Thạch Đại Lục tồn tại mấy ngàn năm, Cửu Tông Thập Tam Phái đứng đầu, đó là định luật ngàn trăm năm không thay đổi.

Giờ đây La Thiên ở Lôi Minh Tông công khai oanh sát Sứ giả Tinh Vẫn Quan, đã phạm phải điều cấm kỵ của Cửu Tông Thập Tam Phái.

Nếu lại vì La Thiên mà khiến cả Lôi Minh Tông phản bội, tất sẽ dẫn tới lửa giận ngút trời của Cửu Tông Thập Tam Phái, đến lúc đó, kết cục của bọn họ cực kỳ có khả năng gặp phải toàn tông diệt vong!

Kết quả như vậy là Lôi Minh Tông khó có thể chịu đựng được, bởi vậy Tông chủ Lôi Minh Tông Lôi Thanh Vân nhanh chóng khôi phục trạng thái, lập tức mặt đầy vẻ đề phòng nhìn chằm chằm Bạch Dược Sơn.

"Đại trưởng lão, ngươi có biết nơi này là nơi nào không?" Lôi Thanh Vân lạnh lùng hỏi, thần sắc cực kỳ bất thiện.

Bạch Dược Sơn cười bi thương, trong thanh âm của y lại mang theo mấy tia bi lương.

“Nơi này là Lôi Minh Tông, trên cả Vẫn Thạch Đại Lục đây là tông phái cổ lão nhất, càng là tông môn đứng đầu dưới Cửu Tông Thập Tam Phái!” “Nhưng lại có ai nhớ?

Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông ta chết như thế nào?” Khi Bạch Dược Sơn nói đến đây, trong con ngươi y trong nháy mắt hóa thành màu huyết hồng, một cỗ sát lục khí tức từ trong cơ thể bùng phát.

“Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông ta Lôi Tuyết Nguyên có tu vi thông thiên, là cường giả Chuẩn Đế, nếu không phải năm đó bị kẻ gian của Cửu Tông Thập Tam Phái kia hãm hại, cớ gì chỉ tồn tại ngàn năm liền đạo tiêu thân vong?” Chúng nhân nghe vậy, mỗi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, trong sân truyền ra từng trận thanh âm kinh ngạc không thể tin được.

“Đại trưởng lão, ta thấy ngươi tuổi đã cao, hồ đồ rồi phải không?” Lôi Thanh Vân thần sắc bạo nộ, lời Bạch Dược Sơn vừa dứt, y lập tức xuất ngôn quát mắng.

Nhưng chính cái gọi là “nơi này không có bạc ba trăm lượng”, vốn dĩ một phen lời nói của Bạch Dược Sơn, trong tai chúng nhân cực kỳ có khả năng là thật, nhưng thái độ của Lôi Thanh Vân, lại khiến trong lòng chúng nhân chợt kinh.

Chương 523

"Cửu Tông Thập Tam Phái kia tự xưng chính thống của Vẫn Thạch Đại Lục, chẳng qua chỉ là cường đạo đến trước chiếm chủ thôi.

Năm đó cường giả Chuẩn Đế đầu tiên tiến vào Vẫn Thạch Đại Lục, rõ ràng chính là Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông ta!

Sau khi Lão Tông chủ đến Vẫn Thạch Đại Lục, từng tự mình đi đến khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục, tra xét mộ táng Tinh Vẫn Đại Đế kia.

Nếu không phải Cửu Tông Thập Tam Phái kia cố ý che giấu sự thật, mấy ngàn năm qua vì sao thế nhân không biết thân phận của cường giả Chuẩn Đế kia?" Bạch Dược Sơn từng câu từng chữ như châu ngọc đánh vào lòng, lời nói lọt vào tai La Thiên đứng một bên, lại khiến y nhớ ra một số chuyện.

Trong mấy ngàn năm bế quan, quả thật từng có một cường giả Chuẩn Đế tiến vào khu vực trung tâm, y đã không thủ hạ lưu tình, cuối cùng chỉ khu trục hắn ta.

Y không biết người kia chính là Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông.

"Cũng được, nếu Tông chủ muốn bảo toàn hiện trạng Lôi Minh Tông, tiếp tục sống lay lắt như vậy, lão phu cũng tuyệt đối không liên lụy Lôi Minh Tông!" Bạch Dược Sơn nói xong liền lắc đầu, sau đó trong tay quang mang lóe lên, giữa ống tay áo xẹt ra một đạo quang đoàn.

Trong quang đoàn có một lệnh bài, trên lệnh bài mang theo khí tức lôi đình cực kỳ nồng đậm, đó chính là lệnh bài thân phận Lôi Minh

Tông.

Chỉ thấy trong con ngươi Bạch Dược Sơn lộ ra một trận dấu vết quyết tuyệt, lập tức không chút do dự mà bóp nát quang đoàn kia, lệnh bài thân phận bên trong hóa thành một mảnh sương trắng.

Điều này cũng có nghĩa là Bạch Dược Sơn đã triệt để vạch rõ ranh giới với Lôi Minh Tông.

Đại đa số trưởng lão Lôi Minh Tông có mặt, tuy biết những gì Bạch Dược Sơn nói đều là sự thật, nhưng rốt cuộc không có dũng khí quả quyết như Bạch Dược Sơn.

"Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông táng ở đâu?" Đột nhiên La Thiên trầm mặc đã lâu ở một bên mở miệng hỏi, trong mắt lộ ra vẻ thâm tư.

Bạch Dược Sơn giật mình trước, tựa hồ không ngờ La Thiên lại có nghi vấn này.

"Hồi bẩm tiền bối, Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông ta táng tại chân núi Lôi Minh Tông, Lão Tông chủ trước khi lâm tử đã di ngôn, sau khi chết không được táng trên núi Lôi Minh Tông." La Thiên lập tức nổi hứng thú, lập tức cũng không thèm nhìn các trưởng lão khác của Lôi Minh Tông, liền thẳng chân đi ra ngoài Lôi Minh Tông.

Bạch Dược Sơn đứng tại chỗ, do dự một lát, thần tình của y xem ra khá giằng xé.

Rốt cuộc y đã sống ở Lôi Minh Tông nhiều năm, đối với nơi này có tình cảm cực kỳ sâu đậm, trước đó tuy vạch rõ ranh giới với Lôi Minh Tông, nhưng rốt cuộc vẫn không thể dứt bỏ hoàn toàn.

Nhưng theo thần sắc trong con ngươi Bạch Dược Sơn ngày càng thanh minh, ý chí của y cũng dần trở nên kiên định.

Bạch Dược Sơn chắp quyền vái một cái về phía chúng nhân Lôi

Minh Tông phía sau, sau đó xoay người nhanh chóng đuổi theo La Thiên.

Nhìn bóng lưng Bạch Dược Sơn rời đi, chúng nhân Lôi Minh Tông thần tình mỗi người đều khổ sở, Lôi Thanh Vân trước đó bạo khiêu như lôi, càng chậm rãi nhắm mắt lại, để che giấu ánh mắt thống khổ của mình.

Thân là Tông chủ Lôi Minh Tông, y há lại không biết nỗi chua xót của Lôi Minh Tông mấy ngàn năm qua sao?!

Cửu Tông Thập Tam Phái tự xưng chính thống của Vẫn Thạch Đại Lục, thế cục cực kỳ bá đạo, trên Vẫn Thạch Đại Lục, tông môn nào có chút bất đồng, liền cực kỳ có khả năng chiêu đại họa diệt tông!

Lôi Minh Tông tuy là tông môn đứng đầu dưới Cửu Tông Thập Tam Phái, nhưng trong mắt Cửu Tông Thập Tam Phái kia, chỉ cần Lôi Minh Tông không xuất Chuẩn Đế cường giả, liền không khác gì lũ kiến hôi.

"Truyền xuống mệnh lệnh, từ hôm nay Lôi Minh Tông phong sơn, trong vòng vạn năm toàn tông không được xuất sơn!" Lôi Thanh Vân thở dài lắc đầu, trong lòng đã hạ quyết tâm độc ác, chỉ cần Lôi Minh Tông không tham dự vào chuyện thế gian, Cửu Tông Thập Tam Phái kia cũng không có gì để nói.

Còn Bạch Dược Sơn sau khi rời khỏi Lôi Minh Tông, liền nhanh chóng đuổi kịp La Thiên.

La Thiên thấy Bạch Dược Sơn đi theo, trong lòng đã sớm có dự liệu, bởi vậy cũng không nói thêm gì.

Chưa đến một khắc, hai người liền đến chân núi Lôi Minh Tông.

Thực tế, cục diện Lôi Minh Tông trên Vẫn Thạch Đại Lục khá độc đáo, trong phạm vi mấy ngàn dặm quanh nó, hiếm có bóng người,

là một nơi cấm tuyệt chi địa.

Tại chân núi Lôi Minh Tông, La Thiên lại càng vì cảnh tượng trước mắt mà nội tâm xuất hiện một tia kinh ngạc!

Dưới chân núi Lôi Minh Tông không có những thứ khác, chỉ có một tòa mộ lớn!

Phần mộ quy mô cực kỳ khổng lồ, gần như bao phủ phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh, trang trí cực kỳ nghiêm túc cổ phác, trước phần mộ có một tấm bia mộ.

Trên bia mộ khắc mấy chữ lớn: Mộ của Lôi Tuyết Nguyên, Tông chủ Lôi Minh Tông!

Khi La Thiên giáng lâm nơi đây, liền dẫn động thiên địa xung quanh xuất hiện dị biến, trên bia mộ kia có từng tia lôi đình màu xanh ẩn hiện.

Trong mắt La Thiên hàn mang lóe lên, lập tức vung tay một cái, Lôi Đình Pháp Tắc đồ đằng tự sau lưng y phù hiện ra!

Lôi Đình Pháp Tắc xuất hiện đồng thời, bia mộ kia lại trong một khoảnh khắc phóng xuất sức mạnh lôi đình ngút trời, trong nháy mắt một đạo lôi đình hư ảnh huyền phù trên bia mộ!

Lôi đình hư ảnh là một lão nhân, thần sắc của y cực kỳ tang thương, như thể đã trải qua vô số kỷ nguyên vậy.

Nhưng khi lôi đình hư ảnh kia chậm rãi mở mắt, nhìn thấy La Thiên trong khoảnh khắc đó, thiên địa xung quanh, vạn lôi bôn đằng, càng có vô tận phong vân cấp tốc lướt động!

Ngay sau đó đạo lôi đình hư ảnh kia, dưới thần sắc cực độ chấn kinh của Bạch Dược Sơn, từ trên bia mộ chậm rãi rơi xuống, cuối cùng quỳ trước mặt La Thiên!

“Văn bối Lôi Tuyết Nguyên, bái kiến Đại Đế!” La Thiên thần sắc như thường, cũng không vì Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông đang quỳ trước mặt mà biến sắc.

“Ngươi biết ta là ai?” Một lát sau, La Thiên trong miệng truyền ra đạo thanh âm đầu tiên.

Thực tế, lúc này trong lòng La Thiên ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, y không ngờ Lôi Tuyết Nguyên lại dường như quen biết y.

Thân hình lôi đình hư ảnh kia minh diệt bất định.

Gió mây xung quanh chỉ cần thổi liền sẽ khẽ động mấy phần.

“Năm đó trên Bắc Đẩu Tinh, văn bối từng có may mắn được thấy tôn dung của tiền bối, tiền bối đã dùng tu vi tuyệt thế trấn áp cường giả sinh mệnh cấm khu, văn bối chung sinh vô pháp quên được.” “Sau đó văn bối bị người ta ép đến Vẫn Thạch Đại Lục, không ngờ lại ở khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục cảm nhận được khí tức của tiền bối, thực sự là tam sinh hữu hạnh!” Lôi Tuyết Nguyên thần tình cực kỳ kích động, y không phải người sinh trưởng trên Vẫn Thạch Đại Lục, mà đến từ ngoài Thiên Vực.

Chương 524

Cố hương của y ở Tinh Vực Bắc Đẩu xa xôi kia, hoặc giả sinh ra từ Bắc Đẩu Tinh kia!

Mấy ngàn năm trước trên Bắc Đẩu Tinh phát sinh chiến loạn, quy mô chiến tranh không tiền khoáng hậu, dẫn động vô số cường giả trên Bắc Đẩu Tinh xuất hiện, liên lụy đến sinh linh cửu thiên thập địa.

Lúc đó Lôi Tuyết Nguyên vì tự vệ cầu sinh tồn, không thể không rời khỏi Tinh Vực Bắc Đẩu, đi đến một tinh không khác để tu luyện.

Cuối cùng Lôi Tuyết Nguyên bằng thiên tư kinh người của mình tu thành cảnh giới Chuẩn Đế, y không rõ, cho dù với tu vi Chuẩn Đế lại lần nữa phản hồi Tinh Vực Bắc Đẩu, cũng vẫn khó có thể cải biến vô cùng chiến loạn mà Bắc Đẩu Tinh gặp phải.

Cũng vì vậy Lôi Tuyết Nguyên cuối cùng giáng lâm trên Vẫn Thạch Đại Lục, không ngờ lại trên Vẫn Thạch Đại Lục cảm tri được khí tức của vị cường giả tuyệt thế năm xưa kia!

"Ngươi từ Bắc Đẩu Tinh?" Cuối cùng La Thiên khẽ động dung, Lôi Tuyết Nguyên lại đến từ Tinh Vực Bắc Đẩu kia.

Bản thân y cũng đã gần mấy ngàn năm chưa từng phản hồi Bắc Đẩu Tinh tra xét, chỉ không biết hai vị đồ nhi năm xưa kia nay hạ lạc ra sao.

"Vãn bối chính là đến từ Bắc Đẩu Tinh kia!" Lôi Tuyết Nguyên lập tức cung kính đáp lời, y đã vẫn lạc ngàn năm trước, giờ đây có thể nhìn thấy La Thiên, đối với y là sự thỏa mãn cực lớn.

"Bắc Đẩu Tinh... sao rồi." Lại qua một lát, La Thiên trong miệng truyền ra thanh âm trì nghi.

Lôi Tuyết Nguyên vừa nghe câu hỏi này, thần sắc vốn đang kích động trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Bộ dạng này khiến trong lòng La Thiên phát sinh cảnh giác, Bắc Đẩu Tinh tám chín phần mười đã xảy ra chuyện!

"Nếu câu trả lời của ngươi có thể khiến bản tọa hài lòng, bản tọa sẽ vì ngươi mà trọng tân ngưng tụ Lôi Đình Pháp Thân, trọng tố tu vi Chuẩn Đế." Lời này vừa nói ra, không gian quanh lôi đình hư ảnh nhanh chóng xuất hiện một trận tiếng lôi đình oanh minh, ẩn ẩn giữa sức mạnh lôi đình thiên địa xung quanh, có tư thế tuôn vào trong đó.

Niềm vui ngoài ý muốn khiến Lôi Tuyết Nguyên không kịp trở tay, y mạnh mẽ áp chế sự kích động trong lòng, bình tĩnh lại nói một cách u ám: "Bắc Đẩu Tinh đã biến thành địa ngục nhân gian, tất cả mọi thứ từng có đều biến mất, nơi đó chỉ còn lại vô cùng vô tận sát lục và tội ác." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" La Thiên trong lòng chợt giật mình, năm đó khi rời khỏi Bắc Đẩu Tinh, tựa hồ cũng không có dấu hiệu chiến loạn xuất hiện.

"Tiền bối có điều không biết, năm đó sau khi tiền bối rời khỏi Bắc Đẩu Tinh, thực lực giữa Nhân tộc và Thái Cổ Vạn Tộc lại lần nữa xuất hiện không cân bằng, trong nháy mắt từng trận tư sát không ngừng.

Sau đó Nhân tộc xuất hiện một vị thiên kiêu tuyệt thế, tên là Diệp Phồn, cùng Thánh Hoàng Tử của Thánh Viên nhất tộc liên thủ, hợp lực bức bách Bất Tử Sơn giao ra Đấu Chiến Thắng Phật bị Bất Tử Sơn cầm tù." Cuối cùng giữa hai bên bạo phát một trận đại chiến tuyệt luân, vốn dĩ đại chiến chỉ diễn ra giữa hai bên, nhưng cuối cùng lại kéo theo toàn bộ thế lực trên Bắc Đẩu Tinh.

Các Đại Thánh Địa thế gia của Nhân tộc cũng như Thái Cổ Vạn Tộc đều xuất hiện dốc toàn lực, lúc đó thực lực vẫn bối không đủ,

cũng không biết trong đó có nguyên cớ gì, chỉ hoảng loạn mà đào ly Tinh Vực Bắc Đẩu." Lôi Tuyết Nguyên nói xong, lập tức liền không nói nữa, chỉ có La Thiên lại rơi vào một trận thâm tư.

La Thiên tự nhiên biết rõ, thiên kiêu Nhân tộc Diệp Phồn mà Lôi Tuyết Nguyên nói trong miệng chính là đồ đệ của y, giờ đây Tinh Vực Bắc Đẩu đã hóa thành chiến trường sát lục, y không thể cho phép đồ đệ của mình vẫn lạc trong đó.

Nhanh chóng La Thiên thu hồi tư niệm, ánh mắt một lần nữa tập trung vào đạo lôi đình hư ảnh trước mắt.

"Vì sao ngươi vẫn lạc tại đây?" La Thiên khẽ hỏi.

Nghe nhắc đến chủ đề này, Lôi Tuyết Nguyên khẽ thở dài một tiếng, trong lòng tựa hồ mang theo một cỗ cảm giác vô lực, lại có khí tức oán hận cực kỳ mãnh liệt.

Qua nửa buổi, Lôi Tuyết Nguyên mới lần nữa mở miệng.

"Năm đó vãn bối đến nơi này, may mắn được đi đến khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục, cảm nhận khí tức của tiền bối.

Không ngờ, những cường giả Chuẩn Đế sau đó tiến vào Vẫn Thạch Đại Lục lại cho rằng vãn bối độc chiếm bảo vật của tiền bối, liên hợp với những người ngoài vực kia cùng nhau ra tay với vãn bối.

Vãn bối tuy tu được tu vi Chuẩn Đế, nhưng song quyền khó địch tứ thủ, rốt cuộc không phải đối thủ của bọn họ, cuối cùng bại trận bị mấy người kia đánh giết." Nói xong Lôi Tuyết Nguyên ánh mắt nhìn về phía chân trời, phương hướng đó chính là nơi Tinh Vẫn Quan tọa lạc.

"Người ngoài vực kia có thân phận gì?" Trong lòng La Thiên ẩn ẩn có dự cảm, cái gọi là đại chiến giữa Vẫn Thạch Đại Lục và người ngoài vực, cực kỳ có khả năng chỉ là một cái cớ!

“Những người ngoài vực kia lai lịch cực kỳ thần bí, văn bối cũng không rõ, nhưng... tựa hồ có liên hệ với Tiên Vực viễn cổ kia.” Không ngờ Lôi Tuyết Nguyên lại lắc đầu, trong mắt lộ ra một mảnh mờ mịt.

La Thiên gật đầu, trong lòng có điều sáng tỏ, lập tức cũng không hỏi nữa, sau lưng y Lôi Đình Pháp Tắc nhanh chóng lướt động.

Một trận lôi đình uyển như Thiên Cương, từ vạn trượng trên không trung rơi xuống, La Thiên lập tức gia trì Lôi Đình Pháp Thân, đại thủ tóm lấy đạo lôi đình kia!

Trong một cái chớp mắt, La Thiên lại từ trong lôi đình tóm ra một đạo hư ảnh!

Lôi Đình Pháp Tắc lập tức không chút bảo lưu mà rót pháp tắc chi lực vào trong đạo hư ảnh kia, nhanh chóng một đạo Lôi Đình Pháp Thân ngưng tụ hoàn thành!

La Thiên cũng không trì nghi, duỗi tay chỉ về phía lôi đình hư ảnh của Lôi Tuyết Nguyên, Lôi Đình Pháp Thân nhanh chóng bay về phía Lôi Tuyết Nguyên, hai bên lập tức dung hợp thành một thể, toàn bộ quá trình chỉ trong một hơi thở!

Trọng hoạch nhục thân, Lôi Tuyết Nguyên cực kỳ kích động, một cỗ tu vi Chuẩn Đế đã lâu không gặp, trong cơ thể oanh nhiên bạo phát, y kinh hỉ không chỉ dừng lại ở đó.

Lôi Tuyết Nguyên phát hiện tựa hồ ẩn ẩn xúc động đến tầng môn hạm kia!

Cho dù mấy ngàn năm trước khi Lôi Tuyết Nguyên chưa vẫn lạc, khoảng cách đến tầng môn hạm kia cũng còn mười vạn tám ngàn dặm.

Nhưng giờ đây nhờ trợ lực của La Thiên, khiến bản thân y chỉ một bước liền xúc động đến bình chướng thăng cấp lên cấp độ Đại Đế!

“Đa tạ đại ân của tiền bối!” Lôi Tuyết Nguyên lại lần nữa quỳ một gối trên mặt đất, ân tái tạo vượt qua sinh tử, lúc này trong lòng Lôi Tuyết Nguyên, La Thiên là tồn tại chí cao vô thượng.

Tình huống mà Lôi Tuyết Nguyên biết đối với La Thiên cũng khá quan trọng, nếu không phải Lôi Tuyết Nguyên, giờ khắc này La Thiên sẽ không biết Tinh Vực Bắc Đẩu đã xảy ra cự biến.

Bởi vậy La Thiên kế tiếp định nhanh chóng phản hồi Tinh Vực Bắc Đẩu, vô luận thế nào đều phải cứu hai vị đồ đệ kia ra.

Nhưng trước đó, cần xử lý một số chuyện chưa giải quyết trên Vẫn Thạch Đại Lục.

Lúc này trong lòng La Thiên đã rõ, chỉ sợ khi Cửu Tông Thập Tam Phái kia thành lập liền đã động ý đồ của y, chỉ là trong mắt thế nhân y đã sớm hóa thành một cỗ thi thể, chìm sâu trong mộ táng Tinh Vẫn Đại Đế kia.

Nếu những người ngoài vực kia thật sự đến từ Tiên Vực viễn cổ, vậy La Thiên cũng hiếu kỳ, trong Tiên Vực viễn cổ kia lại sẽ tồn tại cường giả như thế nào.

Chương 525

Tư niệm trở về trước mắt, La Thiên chuẩn bị động thân, trực tiếp đi đến Tinh Vẫn Quan, khi ánh mắt y quét về phía Bạch Dược Sơn bên cạnh.

Bạch Dược Sơn đã sớm bị chấn kinh đến mức ngây người, tại chỗ ngơ ngác như khúc gỗ.

Nội dung cuộc đàm thoại giữa La Thiên và Lôi Tuyết Nguyên đủ sức gây chấn động, chỉ riêng Lôi Tuyết Nguyên vừa mở miệng đã xưng hô La Thiên là Đại Đế tiền bối, khiến trong lòng Bạch Dược Sơn dấy lên sóng to gió lớn.

Y tự nhận đối với thực lực của La Thiên đã đánh giá cực cao, xem La Thiên tất nhiên là người kiệt xuất trong số các cường giả Chuẩn Đế, không ngờ đối phương lại là một vị Đại Đế chân chính!

Sau đó khi Bạch Dược Sơn biết La Thiên chính là cái gọi là Tinh Vẫn Đại Đế ở khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục, ý chấn kinh trong lòng y càng không thể nào hình dung nổi.

Nhìn thấy Lão Tông chủ năm đó một lần nữa phục sinh trước mặt mình, con ngươi Bạch Dược Sơn lập tức ướt đẫm.

"Đệ tử bái kiến Sư Tôn!" Bạch Dược Sơn trực tiếp quỳ hai gối xuống, bái phục trước mặt Lôi Tuyết Nguyên.

Trước đó Đại trưởng lão Lôi Minh Tông ngàn năm, cũng chính là đệ tử thân truyền của Tông chủ đời thứ nhất Lôi Minh Tông!

"Dược Sơn à..." Lôi Tuyết Nguyên nhìn Bạch Dược Sơn đang quỳ trước mặt, trong lòng lập tức dâng lên cảm khái.

Tiểu tu sĩ năm đó đi theo bên cạnh mình, giờ đây đã trở thành

cường giả nửa bước Chuẩn Đế.

"Chính là đệ tử!" Trong thanh âm Bạch Dược Sơn cực kỳ chấn động mang theo mấy phần run rẩy.

"Ngươi làm không tệ." Lôi Tuyết Nguyên gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Thế giới tu đạo cường giả vi tôn, thông thường một số đệ tử thực lực khi vượt qua sư phụ cũ của mình, liền sẽ đoạn tuyệt tình nghĩa sư đồ.

Nhưng vượt qua mấy ngàn năm thời gian, cho dù trước đó y không có trọng tố nhục thân, thái độ của Bạch Dược Sơn cũng cực kỳ cung kính.

Chỉ riêng điểm này, liền chứng minh Lôi Tuyết Nguyên năm đó không nhìn lầm người.

"Bản tọa sắp định rời khỏi nơi này." Lúc này, La Thiên ở một bên đột nhiên mở miệng nói, cắt đứt tình nghĩa sư đồ nồng đậm giữa Lôi Tuyết Nguyên và Bạch Dược Sơn.

"Ân tái tạo của tiền bối, vãn bối khắc cốt ghi tâm khó quên, tự nhiên sẽ đi theo tiền bối, để làm công sức tiên phong!" Lôi Tuyết Nguyên không chút do dự mà nhanh chóng đáp lời, y đoán La Thiên muốn đi về phương nào, y vốn không phải người của Vẫn Thạch Đại Lục, bởi vậy theo bên cạnh La Thiên là thích hợp nhất.

"Đệ tử cũng nguyện đi theo!" Nhìn thấy sư tôn Lôi Tuyết Nguyên của mình muốn đi theo La Thiên rời đi, Bạch Dược Sơn tự nhiên cũng không có đạo lý nào để ở lại.

La Thiên gật đầu, cũng không tham lam chiến lực của hai người, chỉ là giữa y và hai người kia khá có duyên, thu nhận hai người cũng không sao.

Sau đó một cỗ khí thế bàng bạc từ trong cơ thể La Thiên bạo phát, lập tức xông lên trời, mang theo Lôi Tuyết Nguyên hai người nhanh chóng bay về phía Tinh Vẫn Quan!

Đồng thời khi ba người La Thiên đang trên đường đến Tinh Vẫn Quan, toàn bộ chúng cường giả đỉnh tiêm của Cửu Tông Thập Tam Phái đều xuất hiện trong Tinh Vẫn Quan.

"Lôi Minh Tông quả nhiên gan lớn!

Lại dám công nhiên đánh giết sứ giả Tinh Vẫn Quan của ta, xem ra giáo huấn năm đó vẫn chưa khiến bọn chúng khắc cốt ghi tâm!" Trên bàn hội nghị, Hiên Viên Hổ đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, khí thế cực kỳ hung ác.

Giờ khắc này ở một bên khác bàn hội nghị, nhanh chóng có người quát lên.

"Ha ha, cái gì mà tông môn đứng đầu dưới Cửu Tông Thập Tam Phái, chẳng qua đều là lũ kiến hôi mà thôi.

Năm đó chúng ta đã có thể giết cường giả Chuẩn Đế duy nhất của Lôi Minh Tông, giờ đây muốn diệt Lôi Minh Tông, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay." Hiển nhiên, đại đa số cường giả có mặt tại đây đối với Lôi Minh Tông đều không để trong lòng.

Rốt cuộc một tông môn không có cường giả Chuẩn Đế tọa trấn, vô luận có bao nhiêu cường giả Đại Thánh đỉnh phong thì cuối cùng cũng chỉ là một tông phái nhị lưu.

"Nhưng lão phu nghe nói, người đánh giết sứ giả Tinh Vẫn Quan không phải Lôi Minh Tông, mà là một người có lai lịch cực kỳ thần bí." Đột nhiên, trên hội nghị lại có người mở miệng nói.

"Vô luận là ai dám khiêu khích uy nghiêm của Cửu Tông Thập Tam Phái ta, người đó tất phải bị trảm thảo trừ căn!" Hiên Viên Hổ gõ

gõ bàn, nhanh chóng định ra kết luận.

Năm đó Vẫn Thạch Đại Lục hình thành không lâu, vô số cường giả dũng nhập Vẫn Thạch Đại Lục tìm kiếm cơ duyên.

Tông chủ đời thứ nhất của Lôi Minh Tông Lôi Tuyết Nguyên là cường giả đỉnh tiêm sớm nhất tiến vào Vẫn Thạch Đại Lục.

Sau đó liền có càng ngày càng nhiều cường giả đỉnh tiêm trên Vẫn Thạch Đại Lục khai tông lập phái, do thực lực quá tạp loạn, Vẫn Thạch Đại Lục liên tiếp chiến loạn.

Sau đó lại truyền ra tin tức, nói rằng khi Lôi Tuyết Nguyên tiến vào khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục tham tác, từng đạt được chí bảo của Tinh Vẫn Đại Đế, có khả năng là một kiện Cực Đạo Binh Khí.

Điều này khiến Hiên Viên Hổ và những người khác tự nhiên thèm thuồng vạn phần, bất kỳ một kiện Cực Đạo Binh Khí nào đối với cường giả Chuẩn Đế, đều là tồn tại ngang với tính mạng.

Những cường giả Chuẩn Đế trên Vẫn Thạch Đại Lục này, đại đa số đều bằng vào thiên phú bản thân mà độc tự tu luyện, sau lưng cũng không có truyền thừa tiên tổ.

Bởi vậy một âm mưu nhằm vào Tông chủ Lôi Minh Tông Lôi Tuyết Nguyên lặng lẽ hình thành, nhưng vì Lôi Tuyết Nguyên rốt cuộc là một cường giả Chuẩn Đế, nếu không địch lại, Lôi Tuyết Nguyên cực kỳ có khả năng sẽ bỏ trốn.

Đúng lúc vào thời điểm then chốt kia, một số người tự xưng là người ngoài vực giáng lâm Vẫn Thạch Đại Lục mật mưu với Hiên Viên Hổ và những người khác, cuối cùng nhờ sức mạnh của người ngoài vực, Hiên Viên Hổ chúng cường giả Chuẩn Đế đã đánh giết Lôi Tuyết Nguyên.

Nhưng sau đó Hiên Viên Hổ phát hiện, tin đồn về Lôi Tuyết Nguyên sở hữu Cực Đạo Binh Khí, không phải một sự nhầm lẫn, cực kỳ có khả năng do những thế lực ngoài vực kia bịa đặt.

Bởi vậy Vẫn Thạch Đại Lục nhanh chóng phân chia với thế lực ngoài vực, điều này cũng tạo nên mấy ngàn năm sau chiến hỏa phân tranh không ngừng.

"Mấy vị của thế lực ngoài vực kia chỉ sợ gần đây sẽ lộ diện." Sau khi trầm mặc một lát, Hiên Viên Hổ lại lần nữa mở miệng, trong thanh âm của y lại mang theo một tia ý kiêng kỵ.

"Bọn chúng vẫn luôn nhăm nhe mộ táng Tinh Vẫn Đại Đế, chỉ đáng tiếc chúng ta tuy là người của Vẫn Thạch Đại Lục, lại không cách nào tiến vào trong mộ táng Tinh Vẫn Đại Đế để đoạt được chí bảo, nếu không, chúng ta tất sẽ đuổi cùng giết tận những thế lực ngoài vực kia!" Trên hội nghị lại có người mở miệng nói, thanh âm của y nghĩa chính ngôn từ, tựa hồ ẩn chứa oán niệm cực lớn đối với thế lực ngoài vực.

"Chúng ta sở dĩ toàn bộ đều ở Tinh Vẫn Quan, chính là vì muốn một lần nữa đánh bọn chúng vào trong Vô Tận Thâm Uyên, Hiên Viên Tông chủ không cần quá lo lắng." Một phần người thái độ thập phần lạc quan, tựa hồ cũng không lo lắng an nguy của Tinh Vẫn Quan.

Những cường giả Chuẩn Đế của thế lực ngoài vực kia tuy lại lần nữa phục tô, nhưng mấy ngàn năm trước, Vẫn Thạch Đại Lục từng đánh bại bọn chúng, điều này cũng khiến vô số cường giả Vẫn Thạch Đại Lục có được lòng tin cực mạnh.

Chương 526

Hiên Viên Hổ gật đầu, tuy rằng khá kiêng kỵ, nhưng đồng dạng cũng có lòng tự tin cực mạnh.

Lúc này, một chiếc ngọc giản đột nhiên phá không, không hề có dự triệu mà truyền vào trong đại điện!

Hiên Viên Hổ chết lặng nhìn chằm chằm tin tức truyền đến trong ngọc giản, trong con ngươi lộ ra một tia sắc thái kinh hãi, trong ngọc giản kia xuất hiện ba đạo thân ảnh, ba người đang đi về phía Tinh Vẫn Quan, trong đó có một đạo thân ảnh vô luận thế nào y cũng không thể quên được!

Người khoác lôi đình màu xanh kia, chính là Lôi Tuyết Nguyên mà mấy ngàn năm trước y đã liên hợp với mấy vị cường giả Chuẩn Đế trên Vẫn Thạch Đại Lục, cùng nhau đánh giết!

Giờ khắc này theo Lôi Tuyết Nguyên trọng tân phục tô, nguyên bản nhục thân mà La Thiên ban cho kia, cũng dần dần hòa làm một với Lôi Tuyết Nguyên ngàn năm trước.

Một tin tức này không chỉ khiến Lôi Tuyết Nguyên kinh ngạc không thôi, trong số những người có mặt một số nhân vật cấp lão tổ đã tồn tại mấy ngàn năm, cũng trong khoảnh khắc nhìn thấy đạo thân ảnh kia, trong mắt lập tức phóng ra một đạo hàn quang.

"Làm sao có thể?!" Trong nháy mắt, trong toàn bộ đại điện liền có một đạo tiếng bạo phá vang lên, thanh âm đó đến từ một lão nhân.

Mặt lão nhân cực độ tang thương, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, giống như một cỗ thi thể khô héo, trong con ngươi một mảnh đen kịt.

Dần dần, trong cơ thể lão nhân dâng lên một cỗ tu vi khổng lồ,

trong nháy mắt liền có uy áp mãnh liệt bao trùm trong đại điện, một số kẻ thực lực không đủ tại chỗ bị chấn thương nội tạng.

"Ma lão quỷ, giữ bình tĩnh!" Hiên Viên Hổ đang ngồi ở ghế đầu hướng về mặt bàn vỗ mạnh một cái, một cỗ uy áp đồng dạng từ trong cơ thể y bạo phát ra, trong khoảnh khắc liền hóa giải uy áp của Ma lão quỷ.

Ma lão quỷ kia nghe thấy tiếng quát của Hiên Viên Hổ, khí tức vốn không bị khống chế trong cơ thể mới dần dần ổn định lại.

"Hiên Viên Cung chủ, người này nếu thật sự là Lôi Tuyết Nguyên ngàn năm trước, chỉ sợ chuyến này tất nhiên là tìm cừu!" Ma lão quỷ trầm ngâm một lát sau, trong miệng truyền ra thanh âm tang thương đến cực điểm, giữa lời nói đối với y tràn đầy kiêng kỵ.

Y vẫn còn nhớ trong trận đại chiến mấy ngàn năm trước kia, Lôi Tuyết Nguyên bằng vào một kỷ chi lực sống sờ sờ ngăn chặn chúng cường giả Chuẩn Đế.

Đại chiến giữa hai bên kéo dài hơn trăm năm, nếu không phải cuối cùng Lôi Tuyết Nguyên linh lực hao cạn, chỉ sợ trận đại chiến kia không biết sẽ kéo dài đến khi nào.

Thủ đoạn của Lôi Tuyết Nguyên mạnh mẽ đến cực điểm, đã lưu lại trong lòng y ấn tượng không thể xóa nhòa.

Hiên Viên Hổ mặt mày âm trầm không nói một lời, y đồng dạng chú ý đến hai người khác bên cạnh Lôi Tuyết Nguyên, trong đó một người y có chút ấn tượng, Bạch Dược Sơn kia hẳn là Đại trưởng lão Lôi Minh Tông, nhưng người còn lại y tìm kiếm tất cả ký ức của bản thân cũng không có nửa điểm kết quả.

"Hiên Viên Cung chủ, theo ngu kiến của lão phu, chuyện mấy ngàn năm trước đã thành định cục, cho dù Lôi Tuyết Nguyên kia không biết

vì cớ gì mà trọng tân phục tô, chúng ta duy chỉ có triệt để chém giết, xóa đi Nguyên Thần của y, mới có thể an ổn." Lúc này Thiên Cực Lão Nhân trầm mặc đã lâu ở một bên hư hư mở miệng nói, trong ánh mắt của y thần tình lóe lên, cất giấu một cỗ sát khí tự có tự không.

Trong toàn bộ Cửu Tông Thập Tam Phái, thực lực của Thiên Cực Lão Nhân chỉ đứng sau Hiên Viên Hổ, bởi vậy lời nói của y cực kỳ có trọng lượng.

Hiên Viên Hổ lập tức lâm vào do dự, thực tế điều y lo lắng không phải Lôi Tuyết Nguyên trọng tân phục sinh, bằng vào tu vi tu luyện mấy ngàn năm, y tự tin cho dù trong tình huống một đối một, cũng có thể trấn áp Lôi Tuyết Nguyên.

Điều duy nhất y do dự chính là người có thân phận không rõ kia, trong lòng y đoán Lôi Tuyết Nguyên sở dĩ có thể trọng tân phục tô, tất nhiên có liên quan cực lớn đến người thần bí kia.

"Người này không thành khí hậu, Hiên Viên Cung chủ không cần lo lắng." Thiên Cực Lão Nhân tựa hồ nhìn thấu tâm tư của Hiên Viên Hổ, lập tức mở miệng bổ sung nói.

"Đạo huynh đối với người này có nắm chắc không?" Hiên Viên Hổ ngẩng đầu, thần tình bất định, nhìn Thiên Cực Lão Nhân thử thăm dò nói.

"Người này tuy có tu vi Chuẩn Đế, nhìn xa khí huyết của y, bất quá chỉ mới đột phá trong vòng trăm năm mà thôi, trong số chúng ta, cường giả Chuẩn Đế, tùy tiện một người cũng đủ để ứng phó." Thiên Cực Lão Nhân gật đầu, trong lòng đã nắm chắc về La Thiên, căn bản không để y vào trong lòng.

"Được, nếu đã như vậy, chỉ cần chờ ba người kia xuất hiện ở Tinh Vẫn Quan, chúng ta liền nhanh chóng bắt lấy bọn họ!" Hiên Viên Hổ một chùy định âm, tất cả cường giả Chuẩn Đế có mặt đều tự

mình tán đồng, rốt cuộc ai cũng không muốn trên Vẫn Thạch Đại Lục đột nhiên có thêm hai danh cường giả Chuẩn Đế chia sẻ tài nguyên tu luyện.

Còn La Thiên một hàng người đang đi về phía Tinh Vẫn Quan, tốc độ của bọn họ không nhanh, vì chiếu cố Bạch Dược Sơn cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong, La Thiên và Lôi Tuyết Nguyên hai người cố ý thả chậm tốc độ của bản thân.

Trên đường đi Lôi Tuyết Nguyên chỉ điểm khá nhiều về cảnh giới cho Bạch Dược Sơn, giờ đây Bạch Dược Sơn tuy có tu vi Đại Thánh đỉnh phong, nhưng cách Chuẩn Đế không quá nửa bước chân.

Thêm vào đó có sư tôn Chuẩn Đế Lôi Tuyết Nguyên của y, e rằng kỳ đột phá của y cũng chỉ ở trước mắt.

La Thiên cũng không để ý quá nhiều, trong hành trình đi đường, y phóng xuất ra hai đạo thần thức, phân biệt tiến vào trong tinh không.

Mấy ngàn năm trước khi y lựa chọn bế quan tại nơi này, Hoàng Kim Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng hai người cũng đi theo tiến vào tinh không này.

Chỉ là sau đó La Thiên lâm vào trầm thụy cũng đã đoạn tuyệt liên hệ với Hoàng Kim Cổ Hoàng hai người kia, nhưng La Thiên ẩn ẩn có thể cảm tri hai người kia vẫn lưu lại trong tinh vực này.

Theo hai đạo thần thức mà La Thiên phóng xuất ra, nhanh chóng biến mất trong vô tận hư không, chưa đầy mấy hơi thở, có hai nơi đột nhiên bạo phát ra uy áp cường hãn!

Phiêu phù trên một tòa phù đảo trong vô tận hư không, vốn dĩ nơi đây có một tòa mộc ốc, tòa mộc ốc này nhìn qua đã trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt, tuy rằng tàn phá không chịu nổi, nhưng bên trong lại tồn tại một vị vô thượng tồn tại!

Kể từ khi người kia giáng lâm trên tòa phù đảo này mấy ngàn năm trước, liền ở trong mộc ốc, thời gian thoáng qua đã trọn vẹn mấy ngàn năm, người kia chưa từng bước ra khỏi mộc ốc nửa bước!

Nhưng vừa rồi, trong mộc ốc đột nhiên truyền ra một đạo tiếng long ngâm kinh thiên!

Đạo long ngâm kia với tốc độ cực nhanh truyền khắp vô số tinh vực xung quanh, kinh động vô tận hư không và vô số sinh linh!

Cuối cùng, một con cự long từ trong mộc ốc bay lên không, cự long thân dài mấy ngàn trượng, bản thân tản mát ra một cỗ long uy đáng sợ đến cực điểm!

"Về!" Cự long trong miệng chậm rãi phun ra tiếng người, sau đó hướng về một phương vị trong hư không nhanh chóng bay đi, trong nháy mắt liền biến mất không thấy!

Đồng thời, trên một tòa đại lục, trong một trấn nhỏ trông có vẻ bình thường, một trung niên nhân vốn đang uống trà đả tọa, bỗng nhiên mở bừng hai mắt!

Khi hai mắt y mở ra, trong con ngươi chợt bừng lên một mảnh hoàng kim hỏa diễm, ánh mắt khóa chặt trên thiên ngoại xa xôi, trong một cái chớp mắt liền tại chỗ biến mất không thấy!

Tất cả những điều này, trên Vẫn Thạch Đại Lục tự nhiên không hề hay biết, duy chỉ có La Thiên cảm tri được trong tinh vực cực xa có hai đạo khí tức đang nhanh chóng chạy đến chỗ y.

Hoàn hồn, tầm mắt La Thiên tập trung ở một đầu khác của Vẫn Thạch Đại Lục, lúc này ở vị trí kia đồng dạng có cường giả tập kết nghiêm trọng, nghiêm trận lấy đãi.

Nhưng trên thân những người kia tản mát ra chỉ một loại khí tức Chuẩn Đế, bằng thực lực như vậy, muốn đối phó y không khác gì

giấc mộng của kẻ si tình!

Lúc này ngoài Tinh Vẫn Quan, hơn mười đạo thân ảnh màu đen từ không trung ngưng tụ ra, những thân ảnh màu đen này xung quanh bị màn sương đen bao phủ, dung mạo cũng được bao trùm dưới một tầng hắc bào, khiến người ngoài không thể nhìn rõ diện mạo.

Chương 527

Nhưng mười người này xuất hiện liền theo đó giữa thiên địa phát sinh dị biến, trên bầu trời Tinh Vẫn Quan, xuất hiện vô số xoáy đen, mỗi một đạo xoáy đen trong đó đều tản mát ra khí tức tử vong.

Gió mây thiên địa hóa thành từng trận sương đen, ngay cả trên đại địa Tinh Vẫn Quan, cũng tràn ngập khí tức sát lục vô cùng vô tận.

Tóm lại, một trận đồ sát thanh thế to lớn sắp giáng lâm trên Tinh Vẫn Quan, mười người xuất hiện kia chính là chiến lực đỉnh phong trong trận chiến này!

"Đại nhân, những kẻ phản nghịch Vẫn Thạch Đại Lục này thủy chung ngoan cố chống cự, thuộc hạ thấy không cần lưu giữ bọn chúng nữa." Trong số mười đạo thân ảnh kia, có một người ở vị trí hàng đầu, y bào của y theo cuồng phong phần phật vang lên, toàn thân trên dưới truyền ra một trận túc sát chi ý.

"Chẳng qua chỉ là một đám man nhân hoang dã chưa từng nhìn thấy Đại Đạo, mấy ngàn năm trước bọn chúng lại lần nữa thảm bại, thật sự đã làm mất hết thể diện của Tiên Vực ta!" Người kia chậm rãi mở miệng nói, thanh âm không giận mà uy, đồng thời trong thanh âm kia theo đó một cỗ uy áp cường đại, trong nháy mắt giáng lâm trên Tinh Vẫn Quan!

Điều này cũng khiến chúng cường giả trong Tinh Vẫn Quan xuất hiện trên Thiên Tiệm!

Để phân cách Vẫn Thạch Đại Lục với những người ngoài vực kia, Vẫn Thạch Đại Lục đã dựa vào chúng cường giả đỉnh phong cùng nhau ra tay, mấy ngàn năm trước đã khai mở ra một Thiên Tiệm.

Cũng chính dưới một đạo Thiên Tiệm này, mới kiến lập xây dựng

nên Tinh Vẫn Quan vang danh hiển hách!

Hiên Viên Hổ và những người khác theo gió hiện thân trên Tinh Vẫn Quan, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm những thân ảnh hắc bào kia, trong thần tình của họ mang theo vẻ đề phòng cực mạnh.

"Hiên Viên Cung chủ, lúc này không thấy Lôi Tuyết Nguyên kia, nếu như cùng những người ngoài vực này tiên hành động thủ, chỉ sợ đến lúc đó sẽ để Lôi Tuyết Nguyên hưởng lợi." Trong mắt Hiên Viên Hổ bốc lên hỏa hoa, bên cạnh có người nhanh chóng khuyên can nói.

"Nếu ai dám tiến lên một bước, Tinh Vẫn Quan hôm nay tất sẽ biến thành một tòa thành máu chôn vùi vô số khô cốt!" Trong miệng Hiên Viên Hổ truyền ra lời uy hiếp lạnh lùng, chúng nhân xung quanh nghe vậy, trong lòng không khỏi rùng mình.

Ai cũng không ngờ phản ứng của Hiên Viên Hổ lại kịch liệt đến như vậy!

Những thân ảnh màu đen kia sau khi cảm tri sát ý vô cùng trên thân Hiên Viên Hổ, mỗi người đều nhanh chóng lùi về phía sau một đoạn khoảng cách.

Hiên Viên Hổ rốt cuộc là một cường giả Chuẩn Đế thế hệ kia, nếu không tiếc tất cả, dĩ nhiên thiêu đốt bản thân làm cái giá, tất sẽ với tốc độ cực nhanh mà bạo phát đại chiến.

Nhưng Hiên Viên Hổ và các cường giả Vẫn Thạch Đại Lục khác có thể cảm tri sự tồn tại của Lôi Tuyết Nguyên, những người áo đen kia cũng đồng dạng nhận ra ba người đó.

Chính cái gọi là "dật bạng tương tranh ngư ông đắc lợi", cục diện trước mắt không rõ, không nên lập tức trở mặt.

Trong lúc bất tri bất giác, hai bên tại trên bầu trời hùng dũng đối trì mấy chục ngày, toàn bộ quá trình hai bên đều đang chờ đợi một hàng

người của Lôi Tuyết Nguyên.

Theo tiếng sấm vang dội giữa thiên địa xung quanh, vô số lôi đình màu xanh từ vạn trượng trên không trung rơi xuống, cả mảnh đại địa trong khoảnh khắc hóa thành biển lôi đình!

Vốn dĩ thiên địa bị khí tức tử vong bao phủ, vì lôi đình màu xanh xuất hiện, khiến không gian chấn động không ngừng xuất hiện vặn vẹo!

Nhân vật Chuẩn Đế ra tay, thanh thế của y liền kinh thiên động địa!

Ánh mắt của Hiên Viên Hổ và những người khác trong khoảnh khắc nhìn lên trên, một phương ở phương hướng kia, y sát giác được có ba đạo khí tức!

Nhưng lại không chờ đợi đáp lời, một đạo khí tức cuồng bạo đến cực điểm nhanh chóng lao thẳng về phía Hiên Viên Hổ, chỉ thấy người kia khoác lôi đình khôi giáp, tay cầm một cây trường thương, với tư thế không thể ngăn cản mà rơi xuống đầu Hiên Viên Hổ!

Người kia tự nhiên chính là Lôi Tuyết Nguyên, sau một đoạn thời gian chạy đường, một hàng người cuối cùng cũng đã đến Tinh Vẫn Quan, sau đó liền nhanh chóng tìm hiểu toàn bộ hình thế chiến trường.

"Ti bỉ tiểu nhân, nạp mạng!" Lôi Tuyết Nguyên quát lớn một tiếng, trường thương trong tay một thương đâm ra, thẳng tắp đâm vào đầu Hiên Viên Hổ.

Khí thế toàn thân Hiên Viên Hổ không giảm, thân hình lập tức chấn động, một cỗ tiếng kêu của yêu thú lập tức từ trong miệng Hiên Viên Hổ truyền ra.

"Ngươi ngàn năm trước đã là bại tướng dưới tay ta, hôm nay sao dám làm càn?!" Lời Hiên Viên Hổ vừa dứt, thân hình y bỗng nhiên

bạo trướng đến gấp mười lần, lông tóc bản thân mọc dài ra, trong nháy mắt biến hóa thành một đầu thú nhân hình thái.

Chỉ thấy hai bàn tay lớn của Hiên Viên Hổ hướng về phía trường thương đỡ tới, chỉ trong khoảnh khắc liền đỡ lấy trường thương, hai bên bạo phát chiến đấu, trung tâm giao thủ hiện lên từng trận lôi đình liên y!

Bạch Dược Sơn và La Thiên sau đó liền ở không xa bàng quan, La Thiên không vội ra tay, tự nhiên cũng nhìn thấy những người áo đen ở không xa bên cạnh.

Trọn vẹn hơn mười vị cường giả Chuẩn Đế!

Thủ bút lớn như vậy, chỉ sợ không phải thế lực tồn tại dưới tinh không này!

Trong số những người kia, người áo đen dẫn đầu càng khiến La Thiên chú ý thêm mấy phần, khí tức của người đó thập phần quái dị.

Trong y tản mát ra một cỗ tà mị chi khí không thuộc về bản thể, cảnh giới thực lực của y xem ra là Chuẩn Đế, nhưng lại cùng cảnh giới Đại Đế vô cùng tương tự!

Chỉ sợ nếu không phải La Thiên và những người khác đột nhiên xuất hiện, chúng cường giả Chuẩn Đế trên Vẫn Thạch Đại Lục, đều sẽ bại vong trong tay cỗ thế lực ngoài vực kia!

Hiên Viên Hổ và Lôi Tuyết Nguyên hai người giao thủ cực kỳ kịch liệt, cừu hận ngàn năm trước hôm nay lại lần nữa bạo phát, giữa hai bên gần như không có bất kỳ lời nói nào, ra tay liền là chiêu sát chiêu cực hạn.

Đồng thời cũng kinh động đến những cường giả Chuẩn Đế khác trong Cửu Tông Thập Tam Phái.

Những cường giả Chuẩn Đế kia không can dự vào trận chiến của

Lôi Tuyết Nguyên và Hiên Viên Hổ hai người, mà lại trong thời gian đầu tiên xuất hiện tại phương vị xung quanh thân thể La Thiên.

Trọn vẹn có bốn vị cường giả Chuẩn Đế!

Toàn bộ hổ thị đan đan mà nhìn chằm chằm một mình La Thiên, về phần Bạch Dược Sơn bên cạnh La Thiên thì bị bọn họ trực tiếp lơ đi.

Trong đó một lão nhân tóc bạc râu dài ánh mắt thủy chung không rời La Thiên nửa khắc, giữa thần sắc của y đạm nhiên tự nhiên, tựa hồ cũng không sợ hãi La Thiên.

"Người ngoài vực, nếu thức thời, lão phu có thể làm chủ thả cho ngươi một con đường, mặc cho ngươi rời khỏi Vẫn Thạch Đại Lục." "Ngươi thấy thế nào?" Thiên Cực Lão Nhân trong miệng truyền ra thanh âm đạm đạm.

"Hừ, Thiên Cực lão nhi hà tất phải nói phí lời với y!

Người này đã cùng Lôi Tuyết Nguyên kia đi cùng, tất nhiên tâm hoài phản loạn mưu đồ bất chính!" "Chi bằng trực tiếp chém giết y, để dương oai uy danh của Vẫn Thạch Đại Lục ta!" Ma lão quỷ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi phóng ra hàn mang, tựa hồ tùy thời chuẩn bị động thủ.

Nghe vậy, La Thiên a a cười một tiếng, khóe miệng không khỏi nhếch lên một độ cong, thần sắc như thanh phong phất diện, thản nhiên tự nhược.

Chương 528

"Các hạ cân nhắc thế nào?" Thiên Cực Lão Nhân không để ý lời nói của Ma lão quỷ, chuyển ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm La Thiên.

"Cút." Mấy hơi thở sau, La Thiên không nói một lời trong miệng lạnh lùng truyền ra một chữ.

"Súc sinh vô tri, kính rượu không uống lại uống rượu phạt!

Lão phu hôm nay liền thế thiên hành đạo, lấy uy danh của Vẫn Thạch Đại Lục ta, sẽ chém giết ngươi tại đây!" Nói rồi Thiên Cực Lão Nhân trở mặt nhanh chóng chỉ trong nháy mắt, sau đó một đạo uy thế thông thiên từ trong cơ thể y oanh nhiên bạo phát!

Đồng thời ba danh cường giả Chuẩn Đế khác xung quanh La Thiên liên tiếp bạo phát, bốn người hình thành một đạo trận pháp, vây khốn La Thiên vào trung tâm.

Bạch Dược Sơn ở một bên có chút hoảng thần, rốt cuộc với tu vi Đại Thánh đỉnh phong của y vẫn không đủ để ứng phó cục diện trước mắt.

"Không sao, bất quá chỉ là mấy kẻ tiểu sửu thôi." Thanh âm của La Thiên truyền vào tai Bạch Dược Sơn, mới khiến nội tâm y nhanh chóng trấn định lại.

Lời La Thiên vừa dứt đồng thời y giơ tay phải về phía không trung, một trảo, vô tận tinh thần chi lực lập tức từ không gian xung quanh tuôn vào trong cơ thể La Thiên!

Tinh Thần Pháp Tắc!

Trấn áp!

Một đạo pháp văn đồ đằng cổ lão phức tạp xuất hiện trên bầu trời, ngưng tụ vạn ức tinh thần chi lực từ trong hư không.

Nhanh chóng đạo đồ đằng kia liền từ trên không trung rơi xuống, chậm rãi giáng lâm quanh thân thể La Thiên, trong khoảnh khắc liền cấm cố bốn danh cường giả Chuẩn Đế kia tại chỗ!

Thiên Cực Lão Nhân thần sắc đại kinh, mặt mày kinh hãi vô cùng, không hề ngờ thủ đoạn của La Thiên lại cường hãn đến mức này!

Tinh thần chí lực không chỉ cấm cố hành động của bọn họ, càng vào khoảnh khắc xâm nhập vào trong cơ thể liền trở nên cuồng bạo vô cùng, tứ ý phá hoại kinh mạch trong cơ thể.

Hiển nhiên ba vị cường giả Chuẩn Đế kia cũng không cách nào tiếp thụ một màn phát sinh trước mắt, ý niệm vốn định cường thế đánh giết La Thiên không những không được như ý, ngược lại còn bị đối thủ trấn áp trong khoảnh khắc!

Trên không trung không xa, Lôi Tuyết Nguyên và Hiên Viên Hổ hai người đang đánh nhau khó phân thắng bại, nhưng khi hai người chú ý đến La Thiên giơ tay liền trấn áp bốn vị cường giả Chuẩn Đế, trong lòng hai người lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Lôi Tuyết Nguyên thì không sao, rốt cuộc y trước đó đã biết thân phận của La Thiên, nhưng Hiên Viên Hổ lại không hề hay biết, một cỗ cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng sinh ra, trong khoảnh khắc lan khắp toàn thân.

Lôi Tuyết Nguyên nắm lấy khoảnh khắc Hiên Viên Hổ xuất hiện trì nghi ngắn ngủi, thôi động tất cả linh lực bản thân lên trường thương, gia trì vô số sức mạnh lôi đình từ không gian xung quanh tuôn ra, một thương đâm về phía mệnh môn của Hiên Viên Hổ!

Cuối cùng Hiên Viên Hổ phản ứng không kịp, lại bị Lôi Tuyết

Nguyên một thương đâm xuyên qua thân thể!

Hiên Viên Hổ mặt mày hung tợn, theo sức mạnh lôi đình của Lôi Tuyết Nguyên tiến vào trong cơ thể y, y đã mất đi bất kỳ năng lực phản kháng nào, lúc này trừng lớn con ngươi, giữa thần sắc viết đầy sự không cam lòng!

Lôi Tuyết Nguyên kháng phấn vô cùng, năm đó Hiên Viên Hổ liên hợp chúng cường giả cùng nhau ra tay với y, mấy ngàn năm trôi qua cuối cùng đại thù đã được báo, sao có thể không sảng khoái?!

Y không để lại cho Hiên Viên Hổ bất kỳ cơ hội lật bàn nào, theo Lôi Tuyết Nguyên vung đại thủ một cái, một cỗ hư vô chi hỏa từ không gian quanh Hiên Viên Hổ bốc cháy, trong khoảnh khắc liền thiêu đốt thân thể và Nguyên Thần của y không còn một chút nào!

Từ đó về sau Vẫn Thạch Đại Lục không còn Hiên Viên Hổ, Thiên Đạo Cung cũng sẽ từ trong liệt kê Cửu Tông Thập Tam Phái bị xóa tên!

Đợi Lôi Tuyết Nguyên quay đầu, nhanh chóng liền lại hướng về phía các cường giả Chuẩn Đế khác mà giết tới, bốn danh cường giả Chuẩn Đế bị La Thiên cấm cố kia, trong mắt đều đại hãi.

Trước đó La Thiên không lập tức đánh giết, chính là vì để Lôi Tuyết Nguyên tự tay báo được đại thù!

Dưới sự trói buộc của Tinh Thần Pháp Tắc của La Thiên, mấy danh cường giả Chuẩn Đế kia gần như không có chút sức lực phản kháng nào, trơ mắt nhìn từng người một bị Lôi Tuyết Nguyên chặt đầu!

Trong nháy mắt năm vị cường giả Chuẩn Đế của Vẫn Thạch Đại Lục liên tiếp vẫn lạc, năm người đều là những kẻ năm xưa đã ra tay với Lôi Tuyết Nguyên!

Từ ngày hôm nay, Vẫn Thạch Đại Lục tất sẽ xuất hiện động đãng, tông phái mất đi cường giả Chuẩn Đế tọa trấn, danh xưng Cửu Tông Thập Tam Phái cũng sẽ trong thời gian cực ngắn được tẩy bài lại!

Trong số những người có mặt có một số cường giả Chuẩn Đế khác của Vẫn Thạch Đại Lục, tận mắt thấy Hiên Viên Hổ và những người khác thảm tao hoành tử, lúc này tự nhiên không dám mở miệng nói thêm lời nào.

Đặc biệt là thủ đoạn của La Thiên, đã lưu lại trong lòng bọn họ ấn tượng cực kỳ sâu sắc, giơ tay liền trấn áp bốn danh cường giả Chuẩn Đế, vậy La Thiên bản thân y lại nên là cảnh giới như thế nào?!

Lúc này trong lòng tất cả mọi người ẩn ẩn sinh ra một loại suy đoán, ánh mắt của bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía khu vực trung tâm Vẫn Thạch Đại Lục!

Chẳng lẽ...!

Một đáp án sắp bật ra oanh nhiễu trong lòng, lai lịch của La Thiên thần bí, không biết khi nào xuất hiện trên Vẫn Thạch Đại Lục, lại lấy thủ đoạn cực kỳ đơn giản trấn áp bốn vị Chuẩn Đế.

Người có thể sở hữu tu vi thông thiên như vậy, e rằng chỉ có người thủ mộ đã từng xuất hiện trong mộ táng Tinh Vẫn Đại Đế năm xưa!

"Chúng ta bái kiến Thủ Mộ tiền bối!" Trong một khoảnh khắc, những cường giả Vẫn Thạch Đại Lục vốn nghe theo hiệu lệnh của Hiên Viên Hổ đều lần lượt chắp quyền vái một cái về phía La Thiên!

La Thiên không hồi ứng, trong lòng không khỏi có chút ách nhiên, y cũng đoán những người này đại khái đã xem y là người thủ mộ.

Ánh mắt của y chuyển tập trung vào những người áo đen còn lại kia, mục đích chuyến đi này của La Thiên là muốn làm rõ những

người ngoài vực này rốt cuộc đến từ đâu.

Nếu bọn chúng thật sự như lời bọn chúng nói là đến từ Tiên Giới, nếu thật sự như vậy, với thủ đoạn của y tiến vào Tiên Giới, ngày y đi đến đó chỉ trong gang tấc.

"Dám hỏi các hạ đến từ nơi nào?" Đột nhiên lúc đó có một vị người áo đen có động tĩnh, người áo đen dẫn đầu chủ động bay lên phía trước, tiên hướng về phía La Thiên chắp quyền một vái.

La Thiên thân tư thẳng tắp, hai tay chắp sau lưng, đứng tại chỗ, mang theo một cỗ khí thế quân lâm thiên hạ mà thẩm thị người áo đen.

"Tiên Giới ở đâu?" Một lát sau, La Thiên không đáp vấn đề của người áo đen, ngược lại chủ động hỏi.

Nghe vậy người áo đen kia giật mình trước, tựa hồ không ngờ La Thiên lại chủ động hỏi ngược lại.

"Không sai, chúng ta đích xác đến từ Tiên Giới!" Người áo đen dẫn đầu kia đáp lời.

Chương 529

"Chủ của Tiên Giới là ai?" La Thiên lại hỏi.

Nhưng lần này, người áo đen lại trầm mặc xuống, không đáp vấn đề của La Thiên, lặng lẽ một cỗ khí tức tử vong, từ trong cơ thể y tràn ngập ra.

Vô số xoáy khí tử vong vốn tồn tại trên bầu trời, cũng trong khoảnh khắc đó phong vân dũng động, như thể liên kết thiên địa mà khuấy động đại thế.

"Có một số chuyện không phải các hạ nên hỏi." "Từ khắc này, Vẫn Thạch Đại Lục liền do chúng ta tiếp quản, các hạ xin hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này." Trong thanh âm của người áo đen tràn đầy ý uy hiếp, tuy rằng kiêng kỵ việc La Thiên ra tay trước đó, nhưng hiển nhiên thực lực bản thân y cũng không yếu.

La Thiên không hề do dự, trực tiếp lắc đầu.

Trong mắt người áo đen kia đây là chuyện không thể dung thứ, bởi vậy một khắc sau, vô số linh lực thiên địa xung quanh nhanh chóng tuôn về phía người áo đen!

Trong nháy mắt, cảnh giới khí tức của người áo đen đã vượt qua cấp độ Chuẩn Đế, dùng biện pháp nào đó đột phá tầng Đại Đế!

Tâm thần tất cả mọi người giữa thiên địa chấn hám, một cỗ uy áp Đại Đế khổng lồ từ trong cơ thể người áo đen bạo phát ra, cả mảnh không gian lại lần nữa xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

La Thiên vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía người áo đen toàn thân tản mát ra sương đen, thần tình một mảnh mặc nhiên.

Khi người áo đen kia sắp định động thủ, đột nhiên giữa thiên địa

lại có hai đạo thanh âm giáng lâm, như sấm sét nổ vang!

"Cuồng đồ gan lớn, chớ được phóng tứ!" "Đồ ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng, đáng chết!" Khi hai đạo thanh âm xuất hiện đồng thời, mang theo hai đạo khí tức Đại Đế vô cùng vô tận!

Hắc bào nhân ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, trong đồng tử hiện lên một cảm giác kiêng kỵ cực độ.

Y cảm nhận được hai vị tồn tại tu vi Đại Đế đang cấp tốc chạy đến nơi đây, vừa rồi hai đạo thanh âm kia chính là từ miệng hai vị đó phát ra.

Chỉ thấy trong tay hắc bào nhân một trận quang mang lóe lên, đột nhiên xuất hiện một lệnh bài màu đen, chất liệu lệnh bài cổ phác, trên đó tản ra một luồng khí tức cổ xưa mà cường đại.

Hắc bào nhân lập tức lòng nổi lên hung ác, trong tay dùng sức nắm chặt, khối lệnh bài đó liền tan thành tro bụi, hóa thành tro tàn!

Không lâu sau, trời đất xung quanh lần nữa phong vân cuồn cuộn, xuất hiện biến hóa kịch liệt, bốn phương trời đất kèm theo từng trận tiếng rồng ngâm, lại có vô số long hồn từ hư không hiện ra!

Trên không trung càng hiện một vệt quang trạch màu vàng kim, trong quang trạch đó tựa hồ có một bóng người tồn tại, người đó khoác lên mình bộ hoàng kim khôi giáp, uy nghi như thiên nhân!

Vài nhịp thở sau, trên vô tận không trung không hề báo trước hạ xuống một đầu cự long!

Cự long dài ngàn trượng, long tức như hỏa diễm tàn phá đại địa!

Bóng người vàng kim trên không trung kia cũng từ hư không bước ra, một rồng một người đứng sánh vai, trong chớp mắt đã hạ xuống đỉnh đầu hắc bào nhân!

Lúc này hắc bào nhân dừng lại tại chỗ, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm đầu cự long và người khoác hoàng kim khôi giáp kia.

Đáng chết!

Thiên địa này từ khi nào lại có hai vị Đại Đế nhân vật như vậy xuất thế?!

Trong lòng hắc bào nhân nổi lên một cảm giác vô lực to lớn, trước đó dựa vào bí thuật mang từ Tiên Giới, khiến cảnh giới bản thân cưỡng ép đột phá, trong một đoạn thời gian có được lực lượng Đại Đế.

Nhưng bí pháp này có di chứng khá nghiêm trọng, không có tu vi Đại Đế chân chính, vì vậy trước mặt Đại Đế chân chính, bất kỳ hành động nào của hắc bào nhân cũng sẽ trở nên thừa thãi.

Nếu không phải trước đó La Thiên và đoàn người không có bất kỳ dấu hiệu nào gia nhập chiến trường, hắc bào nhân căn bản sẽ không động dụng bí pháp này.

"Tại hạ từ Tiên Giới, là hộ pháp trưởng lão dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng, xin hỏi hai vị tiền bối là thân phận nào?" Trong lúc vội vàng, hắc bào nhân đành cứng rắn mở miệng hỏi.

Thế nhưng hắc bào nhân ra tiếng nửa ngày sau, cũng không thấy hai vị tồn tại kia có chút phản ứng nào, trong mắt họ ánh nhìn khinh miệt lưu chuyển, dường như căn bản không xem hắc bào nhân ra gì.

Tự nhiên, con cự long kia chính là Vạn Long Hoàng, còn người khoác hoàng kim khôi giáp, chính là Hoàng Kim Cổ Hoàng!

Sau khi hai người giáng lâm đến Vẫn Thạch Đại Lục, liền nhanh chóng cảm giác được trên Vẫn Thạch Đại Lục đang bùng nổ một trận đại chiến kinh thiên.

Thực lực hai người đều ở cảnh giới Đại Đế, lúc này đối mặt với

hắc bào nhân, toàn bộ chiến trường nhanh chóng yên tĩnh lại.

Các cường giả Cửu Tông Thập Tam Phái đều im lặng không nói, theo sự thất bại của Hiên Viên Hổ và những người khác, đã sớm mất quyền lên tiếng trong trận chiến này.

Ánh mắt Bạch Dược Sơn nhìn kỹ Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng, trong mắt lộ ra vẻ suy tư sâu sắc.

Khi quay đầu nhìn sang La Thiên ở một bên, lại phát hiện toàn thân La Thiên tản ra một luồng tự tin cực mạnh, nhìn bộ dạng như đã đoán được sự xuất hiện của hai vị tồn tại kia.

Khí tràng này khiến Lôi Tuyết Nguyên trong lòng kinh hãi, nếu không đoán sai, con cự long kia và người khoác hoàng kim khôi giáp chắc chắn là nhân vật Đại Đế bước ra từ Thần Nguyên.

Khoảng cách giữa các nhân vật Đại Đế không phải là một trời một vực, ngay cả khi La Thiên là cường giả Đại Đế, cũng có thể dùng tư thái như vậy đối mặt với hai vị cường giả Đại Đế.

E rằng La Thiên nhất định có hậu chiêu!

Phản ứng của Lôi Tuyết Nguyên thì không có sự khác biệt lớn như Bạch Dược Sơn, vì y biết rõ thân phận thật sự của La Thiên.

Tự nhiên khi Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng xuất hiện, y đã rõ ràng biết được thân phận của hai người!

Năm đó khi La Thiên lộ ra phong thái trên Bắc Đẩu Tinh, đã từng giao thủ với vài nhân vật cấp Cổ Hoàng trong Thái Cổ Vạn Tộc!

Tình hình đại chiến cụ thể lúc đó không được thế nhân biết rõ, nhưng thời gian sau đó lại lưu truyền rằng mấy vị Cổ Hoàng kia đều bại dưới tay La Thiên.

Ngay sau đó tin tức về Kì Lân Cổ Hoàng đạo tiêu thân vong, hai vị

cường giả Cổ Hoàng của Vạn Long Sào và Hoàng Kim Cổ Tộc mất tích, trực tiếp chấn động toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực!

Trong lòng mọi người đều sinh ra một loại dự cảm đáng sợ, nếu Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng không chết dưới tay La Thiên, thì rất có khả năng liền chọn khuất phục La Thiên!

Chương 530

Giờ đây tái ngộ, Lôi Tuyết Nguyên với tu vi Chuẩn Đế, với ánh mắt cực kỳ tinh tường, làm sao lại không nhìn ra Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng chính là vì La Thiên mà đến!

"Đáng chết!" Sau khi không khí chiến trường yên tĩnh một hồi lâu, Hoàng Kim Cổ Hoàng mới chậm rãi phun ra mấy chữ.

Sau đó Hoàng Kim Cổ Hoàng vung tay lên, trời đất bỗng nhiên biến sắc, một luồng ánh sáng vàng kim thánh khiết từ không trung hạ xuống, bao phủ toàn thân y.

Lúc này Hoàng Kim Cổ Hoàng như một tôn Thượng Cổ Chiến Thần, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, cực kỳ có phong thái thần nhân!

Hắc bào nhân đại kinh thất sắc, trong đồng tử lộ ra thần tình kinh hãi tột độ, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau!

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, hắc bào nhân đã lùi ra xa mấy ngàn trượng, căn bản không có ý định giao thủ với Hoàng Kim Cổ Hoàng.

Đối phương vừa lộ ra khí tức cảnh giới Đại Đế, y đã biết rõ không phải đối thủ của hai người kia!

Các hắc bào nhân tu vi Chuẩn Đế khác thì không kịp phản ứng như hắc bào nhân cầm đầu, nhìn Hoàng Kim Cổ Hoàng ra tay, theo bản năng thúc giục lĩnh vực bản thân để chống cự!

Chỉ tiếc nhân vật Đại Đế đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay liền định sẵn sẽ kinh thiên động địa!

Chỉ thấy trên không trung, Hoàng Kim Cổ Hoàng vung tay lên, trước người nhanh chóng ngưng tụ ra một kim sắc hư ảnh trăm

trượng, kim sắc hư ảnh đó giống hệt Hoàng Kim Cổ Hoàng, không khác gì.

Ngay sau đó kim sắc hư ảnh tay phải nắm thành quyền, một quyền trực tiếp đánh tới những hắc bào nhân cách mấy trăm trượng kia!

Một quyền này Hoàng Kim Cổ Hoàng không hề lưu thủ, hầu như phát huy sức mạnh nhục thể bản thân đến cực hạn!

Dù sao không xa có La Thiên đang đứng quan sát hành động của y và Vạn Long Hoàng.

Những hắc bào nhân kia cho dù có lòng chống cự, nhưng kết quả cuối cùng cũng không thể nào ngăn cản Hoàng Kim Cổ Hoàng!

Dưới quyền đó, những hắc bào nhân ra tay chống cự đều phun ra một ngụm máu tươi, khí tức bản thân nhanh chóng sụt giảm!

Trong chớp mắt liền rớt xuống cảnh giới Chuẩn Đế, chỉ còn ở tầng thứ Đại Thánh đỉnh phong!

Hơn mười tên hắc bào nhân sắc mặt trắng bệch, vô cùng rõ ràng vận mệnh sắp phải đối mặt.

Hoàng Kim Cổ Hoàng không dừng lại ở đó, kim sắc hư ảnh trăm trượng lần nữa vung ra một quyền, trực tiếp đánh những hắc bào nhân với hai mắt tràn đầy khủng bố kia thành tro tàn!

Toàn bộ quá trình Hoàng Kim Cổ Hoàng ra tay cực nhanh, không cho đối phương bất kỳ thời gian phản ứng nào, cùng lúc đó, Vạn Long Hoàng thì đuổi theo tên hắc bào đã chạy trốn kia!

Dưới thân rồng bản thể dài cả ngàn trượng, cho dù hắc bào nhân thúc giục toàn bộ linh lực bản thân, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi sự truy sát của Vạn Long Hoàng!

Không đợi Vạn Long Hoàng chuẩn bị cưỡng thế trấn sát y, bên tai

y lại đột nhiên truyền đến thanh âm của La Thiên!

"Mang sống về đây!" Sau khi nhận được mệnh lệnh của La Thiên, Vạn Long Hoàng tự nhiên không dám có chút nào trái lời, bản thể lóe lên một trận quang mang, sau đó nhanh chóng hóa thành hình người.

Dưới ánh mắt chúng nhân, Vạn Long Hoàng tóm hắc bào nhân đến trước mặt La Thiên, không đợi La Thiên mở miệng, Vạn Long Hoàng liền cùng Hoàng Kim Cổ Hoàng, quỳ một gối giữa không trung trước mặt La Thiên!

"Tham kiến Tôn chủ!" Hai người đồng thanh cung kính mở miệng nói, cảnh tượng này rơi vào mắt những người trên chiến trường, trong lòng mỗi người đều chấn động!

La Thiên không để ý đến ánh mắt người khác, khẽ gật đầu, tay phải truyền ra một luồng đại lực, nâng Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng dậy, sau đó ánh mắt khóa chặt trên người hắc bào nhân!

Hắc bào nhân lúc này bị Vạn Long Hoàng thi triển cấm chế, toàn thân không thể động đậy, hai đầu gối quỳ trước mặt La Thiên, sắc mặt tràn đầy hoảng sợ bất an.

"Ta là hộ pháp trưởng lão dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng của Tiên Giới!

Hôm nay nếu các ngươi làm hại ta, ngày sau nhất định sẽ phải chịu sự báo thù gấp trăm lần của Bất Tử Thiên Hoàng!" Hắc bào nhân sắc mặt hung tợn, trong miệng tranh đấu nói ra một câu.

Hiển nhiên trong mắt hắc bào nhân, bất kể đối phương là ai, chỉ cần biết được danh hào Bất Tử Thiên Hoàng sau đó, nhất định sẽ chọn buông tha một đường.

Thế nhưng La Thiên lại thần tình đạm nhiên, không hề lay động,

giữa mi tâm y phát ra một trận quang trạch u u.

“Tiên Giới ở đâu?

Các ngươi lại làm sao từ Tiên Giới qua lại nơi này?” “Nếu có thể trả lời, bản tọa có thể cân nhắc tha cho một con đường sống.” Khoảnh khắc sau, La Thiên mở miệng hỏi, giọng nói không nhanh không chậm, bản thân lại phóng thích ra một trận sát khí mãnh liệt.

Chỉ khi La Thiên nói có thể cân nhắc tha cho hắc bào nhân một con đường sống, lòng hắc bào nhân lập tức đại hỉ!

Người này quả nhiên sợ Bất Tử Thiên Hoàng!

Hôm nay nếu ta không chết, nhất định sẽ khiến các ngươi phải lấy cái chết tạ tội!

Thủ đoạn ẩn giấu cảm xúc của hắc bào nhân không cao minh, thân hình khẽ run rẩy, như thể vì quá mức kích động.

“Mau mau thả lão phu ra!” “Nếu sự tình không thuận lợi, chọc giận Bất Tử Thiên Hoàng, các ngươi tất cả đều sẽ phải đối mặt với hình phạt tử vong!” Sau khi có chút tự tin, tư thái của hắc bào nhân có phần được đằng chân lân đằng đầu, quên mất lúc này đang bị Vạn Long Hoàng khống chế trong tay!

Quả nhiên, lời hắc bào nhân vừa dứt, Vạn Long Hoàng khẽ nhíu mày, ngay sau đó toàn thân hắc bào nhân liền xuất hiện một cảm giác đau nhói cực mạnh!

Hắc bào nhân trong miệng lập tức truyền ra liên thanh thét thảm, tình cảnh cực kỳ bi thảm, chỉ cần Vạn Long Hoàng tâm niệm vừa động, thân thể hắc bào nhân liền sẽ nổ tung thành một đoàn huyết vụ ngay tại chỗ!

“Ngươi có cơ hội cuối cùng, nếu không nói, bản tọa sẽ tự mình sát nhập Tiên Giới.” La Thiên thần tình mặc nhiên, y không nhất định

phải từ trong miệng hắc bào nhân mà biết được tin tức Tiên Giới.

Sắc mặt hắc bào nhân trong khoảnh khắc trở nên cực độ vặn vẹo, ngũ quan biến dị nghiêm trọng, trong đồng tử lập tức tối sầm!

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, khí tức của hắc bào nhân đã phát sinh biến hóa kịch liệt, đồng thời dẫn đến cấm chế mà Vạn Long Hoàng đã gieo trong thể nội hắc bào nhân toàn bộ bị hủy diệt!

Xung quanh thân thể hắc bào nhân tuôn ra một lượng lớn chất thải, khoảnh khắc đó ngay cả Vạn Long Hoàng cũng không thể áp chế được khí tức càng ngày càng mạnh của hắc bào nhân, cuối cùng đành buông tay.

Chương 531

Hắc bào nhân sau khi thoát khỏi khốn cảnh không chạy trốn nữa, nhanh chóng bị một lượng lớn hắc vụ xung quanh không gian bao phủ, toàn thân chìm vào trong bóng tối.

Ngay sau đó liền có một luồng khí tức Hồng Hoang hoàn toàn khác biệt so với trước đó, từ thể nội hắc bào nhân tản mát ra.

Khi cảm nhận được luồng khí tức tản ra kia, La Thiên khẽ nhíu mày, trên mặt mang vẻ đầy hứng thú.

"Bất Tử Thiên Hoàng?" Chính cái gọi là lời nói không kinh người chết không thôi, La Thiên vừa mở miệng liền trực tiếp chỉ ra sự tồn tại đang ẩn giấu trong thân thể hắc bào nhân kia.

Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng nghe vậy, lập tức thần sắc cảnh giác, hai người vốn đều là cường giả Thái Cổ Vạn Tộc, đối với sự tồn tại của Bất Tử Thiên Hoàng tự nhiên biết khá nhiều.

"Ngươi không phải tồn tại trong vũ trụ này." Đột nhiên, từ miệng hắc bào nhân truyền ra lời nói, ánh mắt y thẳng tắp nhìn chằm chằm La Thiên đánh giá một lát, rồi lại lắc đầu.

La Thiên a a cười một tiếng, ngay sau đó đáp lời: "Bản tọa La Thiên, cần tiến vào Tiên Giới một chuyến, ngươi có nguyện ý trở thành người dẫn đường, vì bản tọa mở ra cánh cửa Tiên Giới không?"
"Đồ cuồng vọng!

Dám ở đây nói lời càn rỡ?" Lời La Thiên vừa dứt, từ miệng hắc bào nhân liền dễ dàng truyền ra một thanh âm phẫn nộ cực độ.

Hiển nhiên, Bất Tử Thiên Hoàng cũng không cho rằng La Thiên có tư cách nói chuyện với y!

Bất Tử Thiên Hoàng tu đạo cả đời, chiến khắp Cửu Thiên Thập Địa vô số cường giả, cả đời hầu như chưa từng bại trận, cuối cùng trở thành truyền thuyết bất hủ trong lòng thế nhân.

Chuyện liên quan đến Tiên Giới là bí mật chí cao vô thượng trong vũ trụ này, trong vô tận tuế nguyệt Thái Cổ, vô số cường giả vì nó mà phát cuồng.

Hầu như đã trở thành kiêng kỵ trong lòng tất cả cường giả!

Khí tức hắc bào nhân lẫm liệt, nhanh chóng tách biệt với La Thiên, hai bên kiếm bạt nỗ trương, đại chiến sắp nổ ra!

"Khí tức trong cơ thể hai ngươi đều là nguyên từ Thái Cổ Vạn Tộc của ta, vì sao thấy ta lại không bái?!" Ánh mắt hắc bào nhân chuyển sang Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng, trong miệng truyền ra tiếng trách mắng.

Bất Tử Thiên Hoàng hầu như là cường giả đệ nhất được Thái Cổ Vạn Tộc cùng công nhận, vốn dĩ Bất Tử Thiên Hoàng cũng có tư cách trách mắng hai người như vậy.

Chỉ tiếc nay đã khác xưa, Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng thần phục La Thiên, dưới uy áp cường đại của La Thiên, trong lòng càng không dám có chút ý niệm phản bội nào.

"Chúng ta đều là Đại Đế, chưa thành đạo trước ngươi, có tư cách gì mà đòi chúng ta kính bái?" Hoàng Kim Cổ Hoàng không chút lưu tình đáp lời.

Hoàng Kim Cổ Hoàng thân là cường giả Đại Đế, cũng có sự kiêu ngạo của bản thân, thực tế ngay cả khi không từng khuất phục La Thiên, y cũng khó có thể thực sự thần phục Bất Tử Thiên Hoàng!

Sắc mặt hắc bào nhân xanh mét, trong đồng tử thần tình kịch biến, không thể dung thứ bất kỳ tồn tại nào bất kính với y!

Vì vậy ngay cả khi thân phận La Thiên chưa rõ, cũng phải không tiếc bất cứ giá nào cường thế đánh giết ba người La Thiên!

Trong khoảnh khắc đó, biến động cảnh giới truyền ra từ hắc bào nhân không chỉ là tu vi Đại Đế đơn thuần, ẩn ẩn trong đó thậm chí có vài phần khí tức siêu việt tầng thứ Đại Đế!

Luồng khí tức tầng thứ này nhanh chóng ảnh hưởng đến toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục, tất cả pháp tắc tồn tại trên Vẫn Thạch Đại Lục, vào lúc này đều xuất hiện dấu hiệu sụp đổ!

Nếu để khí tức của hắc bào nhân tiếp tục dâng lên, kết quả cuối cùng có khả năng sẽ dẫn đến toàn bộ Vẫn Thạch Đại Lục diệt vong!

Vì vậy La Thiên lập tức vung tay lên, pháp tắc tinh thần hiện ra, trực tiếp bao trùm mảnh thiên địa trước mắt.

Theo sự biến hóa ngũ quang thập sắc trên chiến trường ban đầu, cuối cùng La Thiên và những người khác biến mất trên Vẫn Thạch Đại Lục!

La Thiên dùng đại thần thông chi thuật dời chiến trường, trong chớp mắt chúng nhân xuất hiện trong vô tận hư không!

Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng không hề do dự, hầu như cùng lúc bộc phát, hai luồng khí tức Đại Đế quét ngang toàn bộ tinh vực!

Trực tiếp giáng lâm trong phạm vi ngàn trượng của hắc bào nhân.

Tựa như từ mấy ngàn năm trước, sau đó, hai người lần nữa không chút giữ lại phóng thích ra tu vi Đại Đế, chỉ là lần này dưới sự trợ giúp của La Thiên, hai người động dụng tu vi Đại Đế mà không có bất kỳ di chứng nào.

Khí thế của hắc bào nhân cũng càng ngày càng khủng bố, nhanh chóng, một luồng cảnh giới Đại Đế đỉnh phong hiển lộ không sót chút

nào!

Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng nhanh chóng tiến lên, giao thủ với hắc bào nhân!

Bất Tử Thiên Hoàng không hổ là đệ nhất nhân trong vô tận tuế nguyệt được thế nhân đồn đại, trong quá trình tư sát với Vạn Long Hoàng và hai người, luôn vững vàng chiếm giữ thượng phong!

Cộng thêm khí tức trong cơ thể y không ngừng dâng lên, vì vậy chưa đến mười nhịp thở, Vạn Long Hoàng và hai người đã không chống đỡ nổi, sắp bại trận!

Thấy vậy, La Thiên nhanh chóng ra tay, pháp tắc ngũ hành đồng bộ từ sau lưng y hiện ra, một đạo đồ đằng rực rỡ kỳ quang dị thải hiển hiện giữa trời đất!

"Ngũ Hành Pháp Tắc, Khai!" La Thiên trong miệng khẽ quát một tiếng, đồ đằng sau lưng nhanh chóng chuyển động, tất cả lực lượng ngũ hành ẩn tàng trong hư không, nhanh chóng dũng mãnh nhập vào thể nội La Thiên!

La Thiên thúc giục linh lực bản thân, mượn vô tận lực lượng tinh thần, cưỡng ép hóa pháp tắc ngũ hành thành một chiếc chiến phủ ngũ sắc!

"Khai Thiên Cửu Thức, Trảm Ma Thần!" Trong mấy ngàn năm dài đằng đẵng này, La Thiên hầu như chưa từng động dụng uy lực của Khai Thiên Cửu Thức.

Chỉ đến lúc này khi đối mặt với Bất Tử Thiên Hoàng ra tay, La Thiên cũng bắt đầu động dụng sức mạnh chân chính của bản thân.

Đương nhiên, uy năng mà Trảm Ma Thần phát huy ra, thậm chí chưa đến một phần vạn Đạo Thể của La Thiên.

Nhưng ở thế giới này, cũng đã đủ rồi!

La Thiên tay cầm một phủ bổ ra, hư không vỡ nát!

Hắc bào nhân sắc mặt đại kinh, thân hình cấp tốc lùi về phía sau, muốn tránh né một chiêu Trảm Ma Thần kinh thiên động địa kia!

Thế nhưng Khai Thiên Cửu Thức là thần thông chí cường truyền thừa từ trời đất, tuy chịu sự hạn chế của quy tắc thế giới này, nhưng làm sao lại dễ dàng như hắc bào nhân nghĩ mà tránh được!

Chương 532

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong một nhịp thở, trong phạm vi mười trượng quanh thân thể hắc bào nhân, liên tiếp vang lên vô số tiếng oanh minh!

Những tiếng oanh minh này như vạn đạo lôi đình, cuồng bạo vô cùng, không ngừng tàn phá vị trí của hắc bào nhân!

La Thiên vung chiến phủ trong tay, ngay sau đó lại một chiêu Trảm Ma Thần nữa bay xuống về phía hắc bào nhân!

Lần này, hắc bào nhân bị đánh trúng miệng phát ra tiếng thét thảm, âm thanh kinh thiên động địa cực kỳ bi thảm!

Bất Tử Thiên Hoàng đã đánh giá quá thấp thực lực chân chính của La Thiên, ngay cả khi giờ đây chưa dung hợp với bản thể trên Vẫn Thạch Đại Lục, sức mạnh y có thể bộc phát ra cũng không hề thua kém Bất Tử Thiên Hoàng!

"Đồ cuồng vọng to gan, dám làm ta bị thương, ngày sau nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá gấp trăm lần!" Cuối cùng, Bất Tử Thiên Hoàng để lại một đạo thanh âm như vậy trong vô tận hư không, luồng khí tức siêu thoát tầng thứ Đại Đế trên người hắc bào nhân nhanh chóng biến mất.

Trong chớp mắt, trong vô tận hư không chỉ còn lại một cỗ thi thể hắc bào, trên thi thể không còn chút sinh cơ nào.

Phong cách của Bất Tử Thiên Hoàng cũng quả quyết, tự biết thân thể hắc bào không phải đối thủ của La Thiên, liền lập tức chọn bỏ

chạy.

La Thiên tay lớn chụp lấy thi thể hắc bào, không ngờ linh lực của La Thiên vừa tiếp xúc với thi thể, liền khiến toàn bộ thi thể trong chớp mắt ầm ầm nổ tung!

La Thiên trong lòng có điều lĩnh ngộ, chắc chắn Bất Tử Thiên Hoàng là để đề phòng La Thiên từ trên người hắc bào nhân dò xét ra tin tức về Tiên Giới, nên đã trực tiếp hủy diệt hắc bào nhân!

Chờ mọi chuyện lắng xuống, ánh mắt La Thiên nhìn về một phía, rơi xuống Vẫn Thạch Đại Lục.

Y muốn sáng tạo Vẫn Thạch Đại Lục, mượn một phương thiên địa phân tích và dung hợp pháp tắc thiên địa của thế giới này, dần dần hoàn thiện phân thân.

Đến nay, phân thân đã gần đạt đến cảnh giới viên mãn!

Suy nghĩ một lát sau, La Thiên quyết định bản thể tiếp tục ở đây thôi diễn pháp tắc thế giới này, mọi việc khác, để ý niệm phân thân hành động.

Nhanh chóng, tư tưởng của y nhanh chóng đặt lên Bắc Đẩu Tinh Vực xa xôi.

Trong Bắc Đẩu Tinh Vực có hai vị đệ tử, như Lôi Tuyết Nguyên đã nói, Bắc Đẩu Tinh Vực đã hóa thành chiến trường sát phạt, không biết hai vị đệ tử kia giờ đây trông như thế nào.

La Thiên vươn tay phải, giữa lòng bàn tay lập tức có hai đạo quang điểm lóe lên, hai đạo quang điểm đó, chính là nguyên khí sinh mệnh của Bàng Bác và Diệp Phàm.

Chỉ cần quang điểm còn tồn tại, thì chứng tỏ hai người Diệp Phàm không có nguy hiểm đến tính mạng.

Lôi Tuyết Nguyên và Bạch Dược Sơn nhanh chóng đi theo La Thiên, trong vô tận hư không.

"Bản tọa sắp tiền vãng Bắc Đẩu Tinh Vực, chuyến đi này rất có khả năng không quay trở lại, hai ngươi có thể cùng đi không?" La Thiên nhìn Lôi Tuyết Nguyên và hai người chủ động mở miệng hỏi.

"Vãn bối nguyện ý!" Lôi Tuyết Nguyên hầu như không chút chần chừ, y vốn là người Bắc Đẩu Tinh Vực, dưới cơ duyên xảo hợp mới đến Vẫn Thạch Đại Lục.

Bản thân y lại cực kỳ sùng bái La Thiên, giờ đây La Thiên chủ động mời, không có bất kỳ lý do nào để từ chối.

Còn Bạch Dược Sơn ở một bên, trước tiên nhìn về Vẫn Thạch Đại Lục phía sau, y từ Vẫn Thạch Đại Lục mà sinh ra, từng bước tu luyện đến bây giờ, vì vậy đối với Vẫn Thạch Đại Lục có tình cảm cực kỳ sâu sắc.

"Nếu ngươi chọn ở lại đây, bản tọa có thể để lại truyền thừa cho ngươi, đảm bảo sau này đột phá cảnh giới Đại Đế không lo lắng." La Thiên nhìn ra sự do dự trong lòng Bạch Dược Sơn, nếu đối phương không rời đi, y cũng sẽ không cưỡng cầu.

Không ngờ Bạch Dược Sơn đột nhiên cười lớn ba tiếng, ngay sau đó hào sảng nói: "Vãn bối từ khi đi theo tiền bối và Sư Tôn rời khỏi Lôi Minh Tông, đời này liền không quay đầu lại!" Bạch Dược Sơn trong lòng lập tức đã định chủ ý, tuy La Thiên hứa hẹn, ngay cả khi ở lại Vẫn Thạch Đại Lục cũng sẽ giúp y đột phá Đại Đế.

Nhưng khi lại chứng kiến hết lần này đến lần khác thủ đoạn cường đại của La Thiên, cảnh giới nội tâm đột nhiên phát sinh biến hóa, trong lòng xuất hiện một loại dự cảm mãnh liệt.

Chỉ cần tiếp tục đi theo La Thiên và Sư Tôn, bằng sức lực bản

thân đột phá tầng thứ Đại Đế cũng không phải là không thể!

La Thiên mỉm cười gật đầu, y có thể cảm nhận được sự chân thành của Lôi Tuyết Nguyên và Bạch Dược Sơn, nếu không phải vậy, y cũng không thể nào mang hai người bên mình.

"Tôn chủ, chúng ta phải quay về Bắc Đẩu Tinh Vực sao?" Đột nhiên, Hoàng Kim Cổ Hoàng ở một bên mở miệng hỏi, trong giọng nói hơi mang chút chần chừ.

La Thiên nghe vậy, ánh mắt chuyển tập trung vào Hoàng Kim Cổ Hoàng, một ý tứ sâu xa tràn ngập trong đồng tử y.

Hoàng Kim Cổ Hoàng sẽ không vô duyên vô cớ mở lời, phía sau chắc chắn có ẩn tình.

Ngay sau đó Hoàng Kim Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng không tự chủ được nhìn nhau một cái, từ vẻ mặt hai người mà xem, dường như quả thật ẩn giấu bí mật.

"Bất kể đã xảy ra chuyện gì, nhưng không sao." La Thiên đạm nhiên mở miệng nói, trong vũ trụ này, hầu như không có bất kỳ tồn tại nào có thể thực sự là đối thủ của y.

Vì vậy dù có sinh ra một biến cố nữa, La Thiên cũng không sợ hãi.

Trong mi tâm Hoàng Kim Cổ Hoàng tràn ngập ý do dự, vài nhịp thở sau, y mới thăm dò nói ra một câu.

"Kì Lân Cổ Hoàng...

đã sống lại rồi." Nói xong, Hoàng Kim Cổ Hoàng ngẩng đầu liếc nhìn ánh mắt La Thiên, lại phát hiện trong mắt La Thiên ánh sáng kỳ dị lưu chuyển!

Trong khoảnh khắc, La Thiên chìm vào suy tư.

Trí nhớ của La Thiên vô cùng rõ ràng, mấy ngàn năm trước trên vô

tận hư không Bắc Đẩu Tinh Vực, y từng tự mình chém giết Kì Lân Cổ Hoàng.

Và tinh luyện tất cả Hỏa Diễm Bản Nguyên mà Kì Lân Cổ Hoàng sở hữu, nhân cơ hội này khiến Pháp Tắc Hỏa Diễm của bản thân đột phá đến cảnh giới Đại Viên Mãn.

Chương 533

Thế nhưng Hoàng Kim Cổ Hoàng lúc này lại nói Kì Lân Cổ Hoàng sống lại, tin rằng tuyệt đối không phải vô căn cứ!

"Sự tình rốt cuộc thế nào?" La Thiên nhanh chóng mở miệng hỏi.

Hoàng Kim Cổ Hoàng ho khan hai tiếng, lập tức đáp lời: "Ngàn năm trước, chúc hạ từng du lịch trong vô tận hư không, vốn nhân cơ hội này tìm kiếm cơ duyên thành tiên lộ." "Nhưng có một ngày trong một tinh vực nọ, lại cảm giác được khí tức của Kì Lân Cổ Hoàng!" "Chúc hạ tuyệt đối sẽ không nhận sai, tu vi và khí tức thông thiên kia, chỉ có một mình Kì Lân Cổ Hoàng sở hữu!" Hoàng Kim Cổ Hoàng thề thốt đanh thép, lời lẽ vô cùng khẳng định.

"...Thật sự xác định?" La Thiên trầm ngâm một lát sau hỏi.

"Chuyện này là thật!" Hoàng Kim Cổ Hoàng lại gật đầu, y và Kì Lân Cổ Hoàng đồng xuất Thái Cổ Vạn Tộc, ngay cả khi hai bên không biết rõ ngọn nguồn, nhưng luồng khí tức đó tuyệt đối không thể quên được.

"Kì Lân Cổ Hoàng hiện tại ở đâu?" "Kì Lân Cổ Hoàng hiện tại ở đâu?" La Thiên trong lòng đã định chủ ý, lời Hoàng Kim Cổ Hoàng nói không giống giả, nếu đã như vậy La Thiên nhất định phải tìm Kì Lân Cổ Hoàng, tra xét rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Lúc đó sau khi chúc hạ cảm nhận được khí tức của Kì Lân Cổ Hoàng, vốn định tự mình tra xét, nhưng y có lẽ đã phát hiện ra sự tồn tại của chúc hạ, nhanh chóng bỏ trốn không thấy tăm hơi." Hoàng Kim Cổ Hoàng tiếc nuối lắc đầu, lúc đó khí tức của Kì Lân Cổ Hoàng mà y gặp rất mạnh mẽ, ngay cả khi dốc toàn lực truy tìm, cũng vẫn không thể phán đoán được tung tích đối phương.

“Kì Lân Cổ Hoàng cùng chúng ta đều xuất thân từ Bắc Đẩu Tinh Vực, nếu quả thật sống lại, có khả năng cực lớn sẽ quay về Bắc Đẩu Tinh!” Vạn Long Hoàng ở một bên mở lời. .....Lúc này trong một cuộc gặp gỡ xa xôi, giữa một thi sơn huyết hải, có hai bóng người tồn tại.

Một trong số đó tay cầm một đóa thanh liên, người đó mặc thanh y, dung mạo tuấn lãng thanh tú, hai mắt trong veo như nước.

Người còn lại đầu đội hoàng quan, thân mặc hoa phục, nhưng hai tay lại dính đầy máu tươi, giữa mi tâm có một vết máu đặc biệt nổi bật.

Hai người ngồi ở hai bên một bàn đá, trên bàn đá có hai chén trà xanh, chỉ là hai người im lặng không nói, không khí tương đối trầm muộn.

“Đạo huynh vì sao tâm tình không tốt?” Sau một hồi lâu, nam tử tuấn mỹ tay cầm thanh liên dẫn đầu mở lời, phá vỡ bầu không khí chết chóc.

“Giữa sát lục vô tận luân hồi, chúng ta rốt cuộc lấy mệnh nghịch thiên, hay thuận theo thiên ý bất công!” Nam tử với hai tay dính đầy máu tươi thần tình đột nhiên bi phẫn, trong đồng tử tựa hồ ẩn giấu một đoàn liệt hỏa, tùy thời có thể bùng phát ra.

Nghe vậy, nam tử tuấn mỹ trong miệng truyền ra một tiếng kinh ngạc, thần tình cũng mang theo vài phần bi phẫn.

“Từ vô tận Thái Cổ tuế nguyệt đến nay, ta bị hoặc là tự phong trong thần nguyên, hoặc ẩn mình trong sinh mệnh cấm khu, vì chờ đợi cái ngày thành tiên lộ mở ra.” “Thế nhưng giờ đây thế gian đã trở thành một mảnh địa ngục sát phạt, chúng ta có thể nhìn thấy cái ngày thành tiên lộ đó không?” Nam tử với hai tay dính đầy máu tươi ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt y xuyên thấu vô tận hư không, dường như đang quan sát sự tồn tại của Tiên Giới.

Hai bên bàn đá lần nữa chìm vào im lặng, cảnh tượng xung quanh chất đầy thi thể và hài cốt, dòng sông do máu tươi tụ thành kia, tản ra một luồng khí tức cực kỳ khó ngửi.

Hai người đã tồn tại ở đây mấy trăm năm, trong mấy trăm năm đó lại trải qua vô số trận chiến, mỗi trận chiến đều kèm theo khí tức huyết tinh ngập trời.

Cuộc sống như vậy... cuối cùng không phải là kế lâu dài.

"Vị Thiên Đình chi chủ kia giờ đây trọng hồi Bắc Đẩu Tinh, nghe nói là để tìm kiếm sự tồn tại của Sư Tôn y, Bắc Đẩu Tinh lại sắp trở thành chiến trường sát phạt vô tận." Vài chục nhịp thở sau, nam tử tuấn mỹ mở miệng nói.

"Thiên Đình chi chủ...

đó cũng là một nhân vật, không ngờ trong mấy ngàn năm có thể đột phá chất hạo, thành tựu quả vị Đại Đế." "Nếu không phải có sự tồn tại khủng bố của Sư Tôn y, thì chắc chắn là đệ nhất nhân vô tận tinh vực." Nam tử với hai tay dính đầy máu tươi trong mắt lộ ra thần tình hồi ức, vẫn còn nhớ mấy ngàn năm trước, đã từng lợi dụng thân phận đối phương để dẫn dụ vị tồn tại vô thượng kia ra.

Lúc đó y cũng vì sự an nguy của tộc mà lo lắng, kết quả không ngờ lại vẫn lạc trong tay người kia.

Nếu không phải vị Thiên Đình chi chủ kia tâm hung khoát đạt, không tính toán chuyện năm đó, thì ngay cả khi giờ đây trở lại, y cũng không dám xuất hiện trong Bắc Đẩu Tinh Vực.

Bang!

Bang!

Bang!

Khi chìm vào hồi ức, trên không trung lại đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, kèm theo từng trận tiếng oanh minh trên vạn trượng không trung.

Thần tình hai người bên bàn đá đều thay đổi, nam tử tuấn mỹ thu thanh liên trong tay lại, trong mắt lộ ra một trận quang mang tùy hòa.

Còn nam tử với hai tay dính đầy máu tươi, trong đồng tử lại mang theo một cảm giác kiêng kỵ cực mạnh.

Sau đó chỉ thấy nam tử tuấn mỹ từ bên bàn đá đứng dậy, trước tiên chắp tay vái về phía không trung, sau đó trong miệng dễ dàng truyền ra lời nói.

"Tham kiến Thiên Đình chi chủ." Cùng lúc lời nam tử tuấn mỹ dứt, trên vạn trượng không trung cũng truyền về lời đáp.

"Ngàn năm không gặp, Thanh Đế vẫn khỏe chứ." Ngay sau đó trên không trung liền hiện ra một chúng thân ảnh, từ xa nhìn số người lên đến hàng vạn, rõ ràng là một đại quân.

Ở phía trước đại quân, đứng một trước một sau hai nam tử trẻ tuổi.

Một trong số đó chính là Diệp Phàm, người còn lại là Bàng Bác!

Sau mấy ngàn năm thời gian trôi qua, Diệp Phàm đã không còn là cường giả Chuẩn Đế khổ sở chiến đấu trên Bất Tử Sơn thuở trước, bản thân đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế.

Bàng Bác cũng dưới sự trợ giúp của Diệp Phàm, cuối cùng thành tựu quả vị Đại Đế!

Lúc này một chúng Thiên Đình đại quân dừng lại trên không trung không động tác, hai người Diệp Phàm thì từ không trung chậm rãi hạ xuống, cuối cùng giáng lâm bên bàn đá.

“Kì Lân Cổ Hoàng, chúng ta lần đầu gặp, nhưng cũng xem như quen cũ rồi nhỉ.” Diệp Phàm sau khi hạ xuống, không nói chuyện với Thanh Đế ngay lập tức, mà nhìn sang nam tử với hai tay dính đầy máu tươi ở một bên.

Trong thần tình nam tử mang theo chút ngượng nghịu, năm đó Kì Lân Cổ Hoàng đã bị La Thiên tự tay đánh giết!

“Năm đó Sư Tôn ta đã từng tự tay chém giết ngươi, ta cũng hiểu rõ ân oán giữa hai người, chuyện cũ cứ cho qua đi.” Diệp Phàm khẽ thở dài một tiếng, trong miệng chậm rãi nói, trong những năm tháng tu đạo này, y cũng dần dần biết được một số chuyện của Sư Tôn La Thiên sau khi đến Bắc Đẩu Tinh Vực.

Y và Kì Lân Cổ Hoàng và những người khác không có ân oán trực tiếp, khi biết y đã đắc tội Sư Tôn, lại bị Sư Tôn tự tay giết chết, chuyện cũ liền như mây khói tan đi.

Chương 534

Bốn người ngồi xuống bên bàn đá, thanh liên trong tay Thanh Đế lóe lên quang mang, liền lại có thêm hai chén trà xanh.

"Những người còn lại của Tiên Giới ở đâu?" Sau một hồi lâu, thanh trà trong chén Diệp Phàm cạn đáy, đặt chén trà xuống, Diệp Phàm nhìn Thanh Đế, trong mắt lập tức sát cơ tận hiển!

Sau khi Kì Lân Cổ Hoàng và Thanh Đế cảm nhận được khí tức sát lục trong đồng tử Diệp Phàm, sắc mặt hai người lập tức chấn động.

Ngay cả trong vũ trụ này, khí tức sát lục mà bản thân Diệp Phàm sở hữu cũng tuyệt đối hiếm có.

Kì Lân Cổ Hoàng trong lòng lập tức sinh ra một cảm giác ngạc nhiên, như thể lại nhìn thấy bóng dáng vĩ ngạn sừng sững giữa trời đất ngàn năm trước.

Hai người lập tức im lặng lại, theo Thanh Đế vung tay phải lên, trà trong bốn chén lại đầy nước.

Ánh mắt Thanh Đế nhìn chén trà, trong mắt lộ ra thần tình trầm tư.

"Trên Bắc Đẩu Tinh Vực vô số chiến loạn tranh chấp, e rằng không có bao nhiêu người còn sống." Thanh Đế nói xong lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ ai thán.

Nghe vậy, Diệp Phàm ngẩng mắt nhìn xung quanh, nơi ánh mắt y chạm tới là những đống thi thể và hài cốt, dòng sông do máu tươi tụ thành kia, tản ra một luồng khí tức cực kỳ khó ngửi.

Do đó Diệp Phàm không khỏi truy ức về trận đại chiến khoáng thế tuyệt luân mấy ngàn năm trước.

Năm đó để cứu Thánh Hoàng Tử thúc phụ, y và Thánh Hoàng Tử

hai người dẫn dắt vô số đại quân tử chiến với Bất Tử Sơn.

Không ngờ ban đầu chỉ là chiến hỏa giữa hai bên, sau đó lại lan rộng đến toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực, theo đại chiến ngày càng gay gắt, cuối cùng kéo theo vô số cường giả Cổ Hoàng từ Sinh Mệnh Cấm Khu!

Cuối cùng dưới bầu tinh không này, một trận hắc ám động loạn nhanh chóng tư sinh, chỉ trong mấy ngàn năm, vô số tinh vực chịu sự phá hoại cực kỳ nghiêm trọng, vô số sinh linh vô tội thảm thiết bỏ mình.

Ngay cả sự tồn tại ở tầng thứ của Diệp Phàm, cũng chỉ có thể dốc sức tự vệ trong trận hắc ám động loạn này.

Dù sao trận hắc ám động loạn này có thể nói là lớn nhất từ trước đến nay, dựa vào cảnh giới cùng tầng thứ Đại Đế, khó có nhân tố nào có thể lần nữa bình định hắc ám động loạn.

Đồng thời càng khiến người khác tuyệt vọng, theo hắc ám động loạn triệt để lan rộng, một thế lực ngoại vực tự xưng tiên nhân từ Tiên Giới lặng lẽ giáng lâm thế gian.

Thế lực ngoại vực này với tốc độ cực nhanh xâm nhập các đại tinh vực, mục đích của chúng không phải để sát lục, dường như chỉ là để chiếm lĩnh tinh cầu.

Do đó cũng tạo thành tình hình hỗn loạn khắp thế gian, Diệp Phàm và những người khác trải qua mấy ngàn năm tranh đấu, đã thực sự trưởng thành, nhưng khi đối mặt với thế lực ngoại vực kia, vẫn còn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Trong hết lần này đến lần khác đại chiến, Diệp Phàm dựa vào tu vi thông thiên triệt để tạo hóa của bản thân, cùng với thế lực Thiên Đình, miễn cưỡng có thể đấu ngang tay với thế lực ngoại vực kia.

Trong Bắc Đẩu Tinh Vực, Diệp Phàm còn liên thủ với những cường giả Cổ Hoàng khởi xướng hắc ám động loạn kia, chém giết một lượng lớn tiên nhân Tiên Giới.

Giờ đây thoáng cái đã mấy ngàn năm, tranh đấu trên Bắc Đẩu Tinh Vực vẫn tiếp tục, chỉ là những tiên nhân kia quả thật ít thấy hơn.

"Thời gian của chúng ta không còn nhiều, lại không phải những kẻ gây ra hắc ám động loạn kia, nếu chúng ta sai, thành tiên lộ không mở ra trong thế này, e rằng tất sẽ quy về cát bụi, đất trở về với đất." Nhanh chóng, Thanh Đế lại thở dài một tiếng, trong lòng vương vấn một nỗi u ám không tan.

Kì Lân Cổ Hoàng nghe vậy, trong mắt cũng hiện lên vẻ lạc lõng, y khác biệt với những cường giả Cổ Hoàng kéo dài hơi tàn khởi xướng hắc ám động loạn kia.

Bản thân tuy cũng ẩn mình trong Sinh Mệnh Cấm Khu, nhưng trong vô số vạn năm, chưa từng tham gia hắc ám động loạn, luôn tự phong mình trong Thần Nguyên.

Nếu không phải vì thành tiên lộ sắp mở ra, y cũng sẽ không mấy ngàn năm trước bước ra khỏi Thần Nguyên.

Chỉ là sau khi bản thân rời khỏi sinh mệnh cấm khu, liền trực tiếp đụng phải La Thiên, cuối cùng thảm bại dưới tay La Thiên.

"Trên Bắc Đẩu Tinh có người sống." Đột nhiên, Kì Lân Cổ Hoàng nhíu mày, thần sắc hơi mang chút căng thẳng.

Ba người còn lại đều thần sắc kinh ngạc, đã mấy ngàn năm trước, Diệp Phàm liên thủ với những người khác phát động một trận đối kháng với thế lực ngoại vực, dẫn đến sinh linh Bắc Đẩu Tinh toàn bộ bị hủy diệt, đã biến thành một tử tinh.

Giờ đây tuy lưu lại trong Bắc Đẩu Tinh Vực, nhưng cũng đã sớm

rời khỏi Bắc Đẩu Tinh.

"Bắc Đẩu Tinh là Táng Đế Tinh, sinh cơ của nó bất tử bất diệt, cho dù Bắc Đẩu Tinh hoàn toàn sụp đổ, cũng có thể tự mình hồi phục trong những năm tháng dài đằng đẵng." "Ngàn năm trước, bản tọa dùng Kì Lân bí thuật phá kén trùng sinh, liền cảm nhận được trên Bắc Đẩu Tinh có một sự tồn tại khủng bố, chỉ là với tu vi của bản tọa không đủ để đối phó với người đó." Kì Lân Cổ Hoàng nói xong, ba người còn lại thần sắc khác nhau, nhưng nội tâm đều chấn kinh tương đương.

"Nếu đã như vậy, chúng ta liền giết trở về tìm người đó ra!" Bàng Bác ở một bên lập tức nói ra lời hào sảng, y lại nhìn Diệp Phàm một cái, Diệp Phàm lúc này đang chìm vào suy tư do dự.

Một lát sau, Diệp Phàm mới ngẩng đầu lên lần nữa, giữa hai mắt đen kịt ẩn chứa một luồng sát khí cực kỳ mãnh liệt.

Chưa đến một cái chớp mắt, một luồng khí tức sát phạt ngập trời lập tức từ thể nội Diệp Phàm bộc phát ra, trên vạn trượng không trung, vô số Thiên Đình đại quân lập tức hưởng ứng.

"Thiên địa bất nhân, lấy tiên nhân làm tai họa chúng sinh, vậy chúng ta liền tự mình mở ra thành tiên lộ đó!" Thanh âm từ miệng Diệp Phàm truyền ra, như sấm sét nổ vang, lập tức kinh động phong vân bốn phương.

Lời nói đó lọt vào tai Thanh Đế và Kì Lân Cổ Hoàng, trong đồng tử hai người lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, cảm nhận được một ý chí cực kỳ đáng sợ trên người Diệp Phàm.

Ý chí này đã vượt xa cảnh giới Đại Đế của bản thân y, đã phát ra lời thách thức đối với sự tồn tại chí cao vô thượng của Tiên Giới.

Ngay sau đó Bàng Bác bên cạnh Diệp Phàm cũng trong khoảnh

khắc đó bộc phát, một luồng yêu khí cực mạnh từ thể nội y phóng thích ra!

Ánh mắt Thanh Đế âm trầm, trong tay hóa ra một đóa thanh liên, sau đó bấm ngón tay vận chuyển, đầu ngón tay bao quanh một luồng tử khí nhàn nhạt.

Chưa đến vài nhịp thở, ánh mắt Thanh Đế trở nên càng thêm sắc bén, khí tức tùy hòa bình tĩnh ban đầu đột nhiên biến hóa, thanh niên cũng trong khoảnh khắc đó tản phát ra sát cơ vô cùng vô tận!

"Thiên địa bất nhân, đồ sát vạn ức sinh linh thế gian, cũng thôi, bản hoàng hôm nay liền tung hoành một trận!

Đả thông vô tận thành tiên lộ!" Kì Lân Cổ Hoàng cười lớn một tiếng, giữa thần sắc y mang theo một ý chí quyết tuyệt.

Y không phải những cường giả Cổ Hoàng kéo dài hơi tàn khởi xướng hắc ám động loạn kia, lúc này theo ý Kì Lân Cổ Hoàng đã định, trong thể nội y bộc phát ra một luồng khí tức cường hãn vượt xa trước đó!

Ba người Diệp Phàm trong lòng không khỏi kinh hãi, hiển nhiên không ngờ Kì Lân Cổ Hoàng lại ẩn giấu thủ đoạn như vậy.

Chương 535

"Mấy ngàn năm trước, bản hoàng bại dưới tay La Thiên, chỉ là lúc đó bản hoàng giả chết thoát thân, có ơn với hai vị sư đồ các ngươi." "Tộc Kì Lân của ta đã sớm chìm vào hắc ám động loạn lớn nhất lịch sử, bản hoàng đã sớm không còn vướng bận gì, hãy để bản hoàng xem thành tiên lộ rốt cuộc có gì tồn tại!" Kì Lân Cổ Hoàng sắc mặt mang theo một vẻ cực kỳ thảm đạm, trong mắt càng tăng thêm vài phần bi tình.

Khi hắc ám động loạn lớn nhất lịch sử bùng phát, Kì Lân Cổ Hoàng đang trong giai đoạn trùng sinh phục tô, vì vậy cũng dẫn đến tộc Kì Lân không người che chở, cuối cùng diệt tộc trong hắc ám động loạn.

Lúc này theo Kì Lân Cổ Hoàng chậm rãi đứng dậy, giữa trời đất xung quanh lập tức truyền đến vô số tiếng thú hồn gào thét!

"Kiệt kiệt kiệt, thật đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu!" Đột nhiên, giữa trời đất mạnh mẽ truyền đến một trận tiếng cười quái dị, một luồng ý chí vô hình lặng lẽ giáng lâm trên đỉnh đầu Diệp Phàm và những người khác.

Kì Lân Cổ Hoàng theo hướng âm thanh truyền đến, cũng không nói nhiều, một bước đạp vào không trung, một luồng hỏa diễm vàng kim lập tức bao phủ toàn thân y.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Kì Lân Cổ Hoàng vung tay lớn, giữa lòng bàn tay hỏa diễm, lập tức hình thành một đầu Hỏa Diễm Kì Lân lao thẳng về hướng âm thanh truyền đến!

Nơi Hỏa Diễm Kì Lân đi qua, với nhiệt độ cực kỳ khủng bố trực tiếp làm không gian vặn vẹo, khiến toàn bộ thiên địa xuất hiện dấu

hiệu sụp đổ!

Khi Hỏa Diễm Kì Lân đạt đến một vị trí nhất định, thì dừng lại, Hỏa Diễm Kì Lân không ngừng gào thét về phía trước, miệng phun ra hỏa diễm như thể gặp phải một tầng bình chướng, bị ngăn chặn giữa không trung.

Kì Lân Cổ Hoàng trong tay nhanh chóng kết ấn, tiếng gào thét của Hỏa Diễm Kì Lân càng thêm chói tai, miệng nó lần nữa phun ra một ngụm hỏa diễm vàng kim, giữa trời đất lập tức truyền đến tiếng không gian vỡ vụn!

Thủ đoạn cường hãn như vậy, khiến Diệp Phàm và những người khác trong lòng tán thán, hiển nhiên sau khi Kì Lân Cổ Hoàng động dụng thực lực chân chính của bản thân, đã trở thành tồn tại đỉnh phong trong đại địa.

Sau khi không gian vỡ vụn, nhanh chóng hình thành một khe nứt hư vô, linh lực xung quanh điên cuồng dũng mãnh nhập vào khe nứt đó.

Sau đó liền có một luồng khí tức âm sâm khủng bố từ trong khe nứt truyền ra, đồng thời lại kèm theo từng trận tiếng trẻ con khóc thét.

“Kiệt kiệt kiệt!” “Có thể bức ta từ trong khe nứt không gian ra, thực lực không tệ, ngươi có nguyện ý đi theo chúng ta không?” Từ trong khe nứt lại vang lên một thanh âm, một lão nhân mặc hắc bào bước ra, toàn bộ khuôn mặt lão nhân lộ ra dưới ánh nắng.

Khuôn mặt đó cực kỳ ghê tởm, ngũ quan xuất hiện di vị nghiêm trọng, thậm chí vặn vẹo lại một chỗ, bộ dạng rõ ràng không giống một người bình thường.

Đồng thời giọng nói của lão nhân khá tang thương, mang theo một luồng ý chí từ Thái Cổ tuế nguyệt, tư thái như một quân chủ đối với

chúng sinh bên dưới.

"Nực cười, bản hoàng một đời thiên tư trác tuyệt, ngay cả Bất Tử Thiên Hoàng kia sống lại, cũng không có tư cách gì khiến bản hoàng thần phục!" Kì Lân Cổ Hoàng trong miệng lập tức truyền ra một trận cười lạnh, lão già hắc bào không rõ thân phận, vừa mở miệng đã muốn y quy thuận, khiến Kì Lân Cổ Hoàng làm sao nhẫn nhịn được!

Trên thân thể Hỏa Diễm Kì Lân lập tức giao thoa một trận ngũ quang thập sắc, Kì Lân Cổ Hoàng dùng đại thần thông chi thuật xuất hiện trên đỉnh đầu Hỏa Diễm Kì Lân!

Chỉ thấy Kì Lân Cổ Hoàng uy phong lẫm liệt, khoác lên mình bộ Hỏa Diễm Kì Lân Giáp, tay cầm một cây trường thương, như Chiến Thần sống lại, thẳng thừng lao tới lão giả hắc bào!

Lão giả hắc bào dường như đã liệu trước Kì Lân Cổ Hoàng sẽ ra tay, sau lưng y nhanh chóng lại có mấy đạo hắc bào từ trong khe nứt bước ra, khoảnh khắc Kì Lân Cổ Hoàng lao tới, chủ động bay ra chống cự!

Những người này toàn thân đều bao phủ trong hắc bào, giữa mỗi cử chỉ động tác đều tản phát ra từng luồng khí tức khá mạnh mẽ.

Theo sự xuất hiện của những người này, Diệp Phàm và những người khác đã rời khỏi mặt đất, không tự chủ được xuất hiện trên những hắc bào đó.

Lúc này ba người Diệp Phàm thần sắc lạnh lùng, trên người Bàng Bác lại càng tản phát ra một luồng yêu thần khí tức không thể ngăn cản!

Kì Lân Cổ Hoàng và những hắc bào đó tư sát với nhau, trong khoảnh khắc, Kì Lân Cổ Hoàng không thể xông ra vòng vây, rơi vào bùn lầy.

Bàng Bác lập tức quyết định ra tay, từ thể nội phóng thích một lượng lớn yêu khí ra không gian xung quanh, toàn thân bị một trận hắc vụ bao phủ.

Trong chớp mắt Bàng Bác đã dùng tu vi của mình sát nhập chiến trường, liên thủ với Kì Lân Cổ Hoàng, hai người hợp lực chiếm thượng phong, tính mạng của mấy tên hắc bào nhân chỉ trong sớm tối.

Chính lúc này lão giả hắc bào kia nhanh chóng ra tay, giữa trời đất âm phong thổi khắp, mấy đầu yêu thú từ trong âm phong sinh ra, xé rách trời xanh.

Thanh Đế a a cười một tiếng, thân hình bước tới một bước, dưới chân từng bước sinh liên, nơi y đi qua vang lên từng trận tiên nhạc phiêu đãng.

Ngay sau đó liền thấy Thanh Đế tay cầm thanh liên, điểm ra mấy đạo quang mang về phía những yêu thú kia.

Trong nháy mắt từ trong quang mang liền tuôn ra một lượng lớn rễ sen xanh biếc, giam cầm những yêu thú chưa kịp tiến vào chiến trường giữa không trung.

Miệng yêu thú liên tiếp truyền ra tiếng kêu thảm thiết, Thanh Đế thần sắc bất động, ánh mắt luôn khóa chặt trên người lão giả hắc bào kia.

Diệp Phàm đứng một bên quan sát từ lâu, trong đồng tử đã hóa thành màu huyết hồng, chỉ chờ Kì Lân Cổ Hoàng và hai người phân định thắng bại.

Thấy Kì Lân Cổ Hoàng và Bàng Bác hai người dần dần chiếm thượng phong, những hắc bào nhân kia thực lực không đủ, trong đó thậm chí có hai người đạt tu vi Đại Đế.

Chỉ tiếc Kì Lân Cổ Hoàng và Bàng Bác đều không phải Đại Đế

bình thường, dưới sự liên thủ, giữa trời đất một mảnh hỏa diễm phần thiên, trong hỏa diễm phần thiên đó lại có yêu đế thần thông!

Những hắc bào nhân kia hầu như không có bất kỳ cơ hội nào để chạy thoát, liền trên không trung hóa thành một mảnh bụi trần, trực tiếp đạo tiêu thân vong!

Cảnh tượng này rơi vào mắt lão giả hắc bào, lại không hề khiến lão giả hắc bào có chút dao động cảm xúc nào.

Dường như trong mắt y, tính mạng của mấy tên hắc bào nhân đó không đáng kể, có cũng được không có cũng được.

"Dám chống đối Bất Tử Thiên Hoàng, các ngươi đã cân nhắc kỹ chưa?" Nửa ngày sau, từ miệng lão giả hắc bào kia truyền ra lời nói, trực tiếp gọi đích danh Bất Tử Thiên Hoàng.

"Cứt Bất Tử Thiên Hoàng!

Nếu không sinh sớm vạn năm, phụ thân ta nhất định sẽ trực tiếp chém giết y!" Giữa trời đất mạnh mẽ truyền đến một tiếng cuồng ngôn vọng ngữ, ngay sau đó liền có một cây ô kim thiết bổng từ vạn trượng không trung hạ xuống!

Trên ô kim thiết bổng bao phủ một luồng khí tức Đại Đế, ngay sau đó liền có một đầu thánh viên xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người!

Tự nhiên đó là Thánh Hoàng Tử!

Chỉ là giờ đây Thánh Hoàng Tử cũng đã không còn là cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong năm đó, như cha mình Đấu Chiến Thánh Hoàng, bản thân đã thành tựu quả vị Đại Đế!

"Đến rồi sao?" Diệp Phàm nhìn Thánh Hoàng Tử trong mắt không tự chủ được lộ ra một trận kinh ngạc.

Chương 536

Thánh Hoàng Tử lập tức cười lớn ba tiếng, nói: "Cuộc chiến bùng nổ giữa các cường giả Đại Đế, e rằng không chỉ mình ta biết, chắc chắn các cường giả khác cũng sẽ sớm có phản ứng." Lời Thánh Hoàng Tử nói không sai, sự giao thủ của các tồn tại cấp bậc Đại Đế tất sẽ dẫn đến toàn bộ thiên địa phát sinh biến hóa, sau đó lan rộng đến các tinh vực khác.

Thánh Hoàng Tử vốn không ở đây, cũng chính là sau khi cảm nhận được đại chiến đang diễn ra liền lập tức đến.

Sau khi Thánh Hoàng Tử nói xong, ánh mắt Diệp Phàm nhìn về phía ngoài trời, trong cảm nhận của y, quả thật có mấy đạo khí tức cường hãn đang cấp tốc đến!

Từ mấy ngàn năm trước, những kẻ tự xưng tiên nhân Tiên Giới kia giáng lâm trong vũ trụ này, liền toàn bộ khoác hắc bào, không bao giờ lộ chân diện mục cho người khác thấy.

Mục đích của chúng cũng cực kỳ rõ ràng, vừa giáng lâm liền dùng thủ đoạn cường thế trùng kích các đại tinh vực, nơi nào đi qua mỗi tinh cầu đều sẽ để lại chuyên nhân canh gác.

Đối với sinh linh nguyên thủy trên tinh cầu thái độ cực kỳ thờ ơ, hầu như chỉ cần có chút phản kháng liền toàn bộ đồ sát, cũng vì sao vô số cường giả Đại Đế phấn đấu phản kích.

Trải qua mấy ngàn năm tranh đấu, những kẻ có thể tồn tại được không ai không phải là nhân vật đỉnh tiêm trong số các cường giả Đại Đế.

Trong số đó chói mắt nhất chính là Thiên Đình chi chủ Diệp Phàm, Diệp Phàm đã sáng lập Thiên Đình mấy ngàn năm trước, vốn không

được chúng nhân thế gian xem trọng.

Kết quả Thiên Đình lấy yếu thắng mạnh, nghênh chiến thêm nhiều Sinh Mệnh Cấm Khu cùng thế lực viễn cổ, cuối cùng vang danh hiển hách khắp toàn bộ vũ trụ!

Đồng thời lại trong mấy ngàn năm hắc ám động loạn cùng họa tiên nhân, đánh giết vô số kẻ chủ mưu hắc ám động loạn, và những kẻ tự xưng tiên nhân từ Tiên Giới kia.

Trong thế gian ngày nay, Diệp Phàm hầu như được công nhận là cường giả đệ nhất dưới bầu tinh không.

Đương nhiên, chúng nhân thế gian không tính Sư Tôn La Thiên của Diệp Phàm vào trong đó, dù sao khi La Thiên giáng lâm Bắc Đẩu Tinh Vực sau đó, từ đầu đến cuối chỉ ra tay có một lần.

Tuyệt đại đa số người đều không cảm nhận được cảnh giới và lịch sử thật sự của La Thiên, tự nhiên chưa từng so sánh y với Diệp Phàm.

Chỉ có một số ít, cực kỳ ít ỏi những tồn tại, mới biết được sự khủng bố của La Thiên.

Trong đó có một bạch y nữ tử!

Thế nhân tôn xưng Ngoan Nhân Đại Đế!

Ngoan Nhân Đại Đế từ khi hắc ám động loạn giáng lâm sau đó, liền từ Hoang Cổ Cấm Khu bước ra.

Ngoan Nhân Đại Đế không hổ là tuyệt đại cường giả, từ khi họa tiên nhân xảy ra, Tiên Giới từng có mấy vị cường giả Đại Đế tự mình bố trí đại trận, lấy vô số sinh linh làm mồi nhử để dẫn dụ Ngoan Nhân Đại Đế đến.

Cuối cùng không ngờ Ngoan Nhân Đại Đế lại phớt lờ uy lực đại

trận, toàn bộ tru sát mấy vị cường giả Đại Đế bố trí đại trận, sau trận chiến này, không còn ai dám chọc giận vị bạch y nữ tử kia nữa!

Sinh linh thế gian, đều có điều được truyền tai, tương truyền Ngoan Nhân Đại Đế và Thiên Đình chi chủ Diệp Phàm dường như có một loại liên hệ bí ẩn nào đó.

Có người nói hai người là đạo lữ, lại có người nói hai người kiếp trước là huynh muội, những lời đồn đại này phân vân rối rít, người ngoài không thể tra chứng.

Ánh mắt Kì Lân Cổ Hoàng vẫn luôn đánh giá lão giả hắc bào kia, y càng đánh giá lâu, càng phát hiện lão giả hắc bào dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Đột nhiên đồng tử Kì Lân Cổ Hoàng mạnh mẽ mở lớn, giữa mi tâm sinh ra một cảm giác kiêng kỵ!

"Người đó trên Bắc Đẩu Tinh!" Kì Lân Cổ Hoàng lớn tiếng quát về phía lão giả hắc bào, trong giọng nói ẩn chứa sát cơ mãnh liệt.

Lão giả hắc bào nghe vậy, a a cười một tiếng, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh trường kiếm.

Chỉ thấy lão giả hắc bào xoay người chém một kiếm về phía khe nứt hư không kia, miệng khe nứt nhanh chóng khuếch đại, ngay sau đó liền có một lượng lớn tiên nhân Tiên Giới giáng lâm!

"Lão phu lấy danh nghĩa Tiên Giới, chém giết những kẻ man di vô tri nơi đây!" Lão giả hắc bào một tiếng lệnh hạ, vô số đại quân Tiên Giới từ trong khe nứt xông ra điên cuồng dũng mãnh vào chiến trường, cùng với đại quân Thiên Đình đối diện mà chém giết!

Một trận đại chiến khoáng thế tuyệt luân lập tức triệt để bùng phát, ngoại trừ một chúng cường giả Đại Đế trên không trung lạnh lùng đối đầu.

Tiếng sát phạt ngập trời kèm theo máu tươi tràn lan khắp nơi, trong nháy mắt khiến toàn bộ thiên địa bị nhuộm đỏ, toàn bộ tinh cầu dần dần bắt đầu có khí tức huyết tinh dật ra.

Lúc này tại một nơi cực xa xôi trên hư không, có mấy đạo khí tức đang cấp tốc tiến về Bắc Đẩu Tinh Vực.

Trong đó liền có một bạch y nữ tử, sau lưng bạch y nữ tử theo một Đại Tinh Tinh thân hình khôi ngô, trên mặt Đại Tinh Tinh lộ ra vài phần thần sắc kinh hãi.

"Ngươi xác định muốn đi sao?

Nơi đó sắp hóa thành một mảnh biển máu, e rằng cuối cùng ngay cả toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực cũng không thể bảo toàn." Đại Tinh Tinh thở dài một tiếng, sau đó lắc đầu nói.

Bạch y nữ tử không đáp lời, ánh mắt y luôn tập trung vào một tinh cầu đang tản ra khí tức huyết tinh vô tận trong tinh vực đó.

Ánh mắt bạch y nữ tử dường như xuyên thấu khoảng cách xa xôi, rơi xuống trên tinh cầu đó, trên người một thanh niên bạch y, người đó chính là Diệp Phàm!

"Không thể chết!" Đang trên chiến trường chăm chú nhìn hành động của lão giả hắc bào, trong lòng Diệp Phàm đột nhiên có điều cảm ứng, ánh mắt không tự chủ được lại nhìn về phía ngoài trời.

Diệp Phàm do dự một lát, cuối cùng thu hồi ánh mắt.

Đương nhiên y biết rõ đó là ai, trong mấy ngàn năm thời gian, bạch y nữ nhân đó từng mấy lần xuất hiện trong cuộc đời y.

Y cũng biết lời đồn đại thế gian, Ngoan Nhân Đại Đế dường như đang tính toán gì đó với y, chỉ là không biết vì sao, Ngoan Nhân Đại Đế dường như trong lòng có chút kiêng kỵ, chưa từng làm ra hành động vượt quá giới hạn với y.

“Diệp Phàm, người này chắc chắn là vị cường đại tồn tại kia trên Bắc Đẩu Tinh.” Đột nhiên bên tai Diệp Phàm lại truyền đến truyền âm của Kì Lân Cổ Hoàng, giọng nói của Kì Lân Cổ Hoàng vô cùng trầm thấp, hiển nhiên toàn thân y đang phải đối mặt với áp lực không nhỏ.

Giờ đây trên Bắc Đẩu Tinh sinh cơ toàn bộ không còn, quy tắc đại đạo đã sớm vỡ nát tan tành, những cường giả Đại Đế này xuất hiện trên Bắc Đẩu Tinh, cũng phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Lão giả hắc bào có thể tồn tại lâu dài trên Bắc Đẩu Tinh, chứng tỏ sự khủng bố của y.

Hầu như là tiên nhân mạnh nhất mà Diệp Phàm từng đối mặt trong mấy ngàn năm qua!

Chương 537

Diệp Phàm không nhìn thấu tu vi của lão giả hắc bào, nhưng có một điểm có thể khẳng định, lão giả hắc bào cực kỳ có khả năng đã siêu thoát Đại Đế, chạm tới cảnh giới tiên nhân chân chính!

"Đã chuẩn bị sẵn sàng chết chưa?" Trong hai mắt lão giả hắc bào hàn quang lóe lên, một luồng khí tức sát phạt từ thể nội bộc phát.

Cùng lúc lời lão giả hắc bào dứt, Kì Lân Cổ Hoàng lại có hành động, trong lòng đã mang ý chí quyết tử, ngay cả khi hơi có chút kiêng kỵ, nhưng cũng không hề lùi bước!

Chỉ thấy dưới Kì Lân Cổ Hoàng, đầu Hỏa Diễm Kì Lân thần thú nhiên một trận kim quang, một luồng sức mạnh pháp tắc hỏa diễm từ không trung phóng thích ra.

Đồng thời sau lưng Kì Lân Cổ Hoàng, ẩn ẩn hiện ra một đạo pháp tắc đồ đằng, nếu La Thiên lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nội tâm nhất định sẽ kinh ngạc.

Kì Lân Cổ Hoàng dựa vào lực lượng thuộc tính hỏa của bản thân, cuối cùng cảm ngộ ra sức mạnh pháp tắc, không chỉ cần thiên phú tu luyện cực mạnh, càng cần tâm tính và nghị lực vô song!

Kì Lân Cổ Hoàng vung tay lớn, Hỏa Diễm Kì Lân thần thú lập tức xông vào trong pháp tắc hỏa diễm, chưa đến khoảnh khắc, từ trong pháp tắc đồ đằng xông ra một con hỏa diễm cự long!

Một đầu hỏa diễm cự long khác biệt cực lớn so với long tộc bình thường, uy áp đại đạo cùng với lực lượng pháp tắc mà nó ẩn chứa, đủ để đứng đầu tất cả long tộc.

Kì Lân Cổ Hoàng và đầu hỏa diễm cự long đó đồng thời truyền ra

một tiếng gào thét, sau đó trường thương trong tay Kì Lân Cổ Hoàng chuyển động, cùng với hỏa diễm cự long nhất tề lao tới tư sát lão giả hắc bào!

Thân hình lão giả hắc bào trong chớp mắt đột nhiên xuất hiện biến hóa minh ám, trước người hiện ra một đạo hư ảnh màu xám, trong hư ảnh đó ẩn chứa một luồng khí tức của Bất Tử Thiên Hoàng!

"Bất Tử Đạo Nhân!" "Bất Tử Đạo Nhân!" Kỳ Lân Cổ Hoàng hét lớn một tiếng, chớp mắt đã hạ xuống trước mặt lão giả áo đen, trường thương trong tay cuộn theo uy thế vô thượng, một thương đâm ra, thẳng đến mệnh môn của lão giả áo đen!

Cùng lúc đó, cự long lửa dùng thân thể gần trăm trượng của mình trực tiếp chia cắt chiến trường, vây khốn lão giả áo đen vào giữa, Phần Thiên Hỏa Diễm tất cả đều hội tụ về phía lão giả áo đen!

Khóe miệng lão giả áo đen nhếch lên một nụ cười tà mị, trên dung mạo tang thương của y hiện lên vài phần gian xảo, giảo hoạt.

"Lão phu vừa thay một lớp da, thế gian lại có người nhớ đến danh hiệu của lão phu." Lời của lão giả áo đen dần trở nên sắc lạnh, tiếng cười của y âm hiểm lạnh lẽo, khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh hãi.

Lời này của lão giả áo đen không nghi ngờ gì là tự chứng minh thân phận của y!

Bất Tử Đạo Nhân chính là chủ nhân Bất Tử Sơn ở Bắc Đẩu Tinh cách đây hàng ngàn năm, thế nhân đồn rằng y là thần niệm của Bất Tử Thiên Hoàng hóa thành.

Khi xưa La Thiên còn ở Bắc Đẩu Tinh Vực, Bất Tử Đạo Nhân đã liên thủ với vài vị Cổ Hoàng cường giả muốn đẩy La Thiên vào chỗ chết.

Chỉ là cuối cùng La Thiên cường thế phản kích, trực tiếp trọng thương Bất Tử Đạo Nhân, lại chém giết trấn áp vài vị Cổ Hoàng cường giả kia, mà Kỳ Lân Cổ Hoàng chính là một trong những kẻ chủ mưu tham gia sự việc năm đó.

Sau này, Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử hai người liên thủ đánh lên Bất Tử Sơn, mục đích là ép Bất Tử Đạo Nhân giao ra Đấu Chiến Thắng Phật.

Chỉ là trận đại chiến đó càng lúc càng ác liệt, khiến tất cả cường giả sinh mệnh cấm khu đều xuất hiện, cuối cùng tuy cứu được Đấu Chiến Thắng Phật, nhưng cũng không thể phát hiện tung tích của Bất Tử Đạo Nhân.

Giữa toàn bộ vũ trụ chiến tranh thường xuyên, Bất Tử Đạo Nhân đã mất đi tin tức suốt hàng ngàn năm, thậm chí ngay cả Diệp Phàm cũng tự mình phỏng đoán, Bất Tử Đạo Nhân liệu có chết trong tay những Tiên nhân kia hay không.

Thế nhưng lại không phải, lão giả áo đen trước mắt chính là Bất Tử Đạo Nhân!

"Kiệt kiệt kiệt, giờ đây thế đại thiên địa tái mở, chủ của ta sắp trở lại thế gian, tất cả những kẻ phản nghịch đều sẽ bị tiêu diệt!" Bất Tử Đạo Nhân lập tức gào thét một tiếng, hư ảnh màu xám lơ lửng trước mặt y động đậy, một thanh trường đao lập tức xuất hiện trong tay hư ảnh màu xám.

"Bất Tử Thiên Đao!" Ánh mắt Kỳ Lân Cổ Hoàng sắc bén, trong chớp mắt đã nhận ra nguồn gốc của thanh trường đao kia, chính là Bất Tử Thiên Đao!

Bất Tử Thiên Đao có thể nói là pháp kỷ mạnh nhất thế gian, ở một mức độ nào đó, thậm chí còn vượt qua cả Cực Đạo Binh Khí!

Hư ảnh màu xám tay cầm Bất Tử Thiên Đao, chém một đao về phía Kỳ Lân Cổ Hoàng trước mặt, trực tiếp đánh lui Kỳ Lân Cổ Hoàng đang được gia trì bởi pháp tắc hỏa diễm!

Ngay cả cự long lửa dưới uy thế của Bất Tử Thiên Đao cũng nhanh chóng tan rã, cuối cùng hóa thành một mảnh kim quang hỏa diễm!

Sức mạnh cường hãn như vậy trực tiếp chấn nhiếp mọi người tại hiện trường, hiển nhiên Bất Tử Đạo Nhân trong suốt hàng ngàn năm đã có sự tiến bộ cực lớn về thực lực, nếu không cũng sẽ không dễ dàng đánh lui Kỳ Lân Cổ Hoàng như vậy.

Kỳ Lân Cổ Hoàng thân thể bạo lui về phía sau, sau khi lùi ra xa hàng ngàn trượng, mới miễn cưỡng ổn định thân hình, khóe miệng y rỉ ra một vệt tiên huyết, trên mặt mang theo vẻ tái nhợt.

"Bất Tử Thiên Đao quả nhiên không tầm thường!

Chỉ một kích đã có thể lay động căn cơ của ta!" Trong lòng Kỳ Lân Cổ Hoàng chấn động không thôi, đã có một dự cảm, thanh Bất Tử Thiên Đao kia thậm chí có khả năng đã đột phá cấp bậc Tiên Khí!

Lúc này Diệp Phàm không chọn tiếp tục xem kịch, phía dưới thân thể y lẳng lặng hiện ra một cự đỉnh, cự đỉnh tàn phá, trên đó khắc những hoa văn phức tạp quỷ dị, đồng thời bên trong cự đỉnh phát ra khí tức bản nguyên cực mạnh.

Diệp Phàm sau khi khóa chặt khí tức của Bất Tử Đạo Nhân, cực tốc thôi động tất cả linh lực trong cơ thể, trong đôi đồng tử vốn đã đỏ như máu, lúc này lại nảy sinh vô tận điên cuồng!

Một cỗ tu vi vượt xa cảnh giới Đại Đế khuếch tán ra từ cơ thể Diệp Phàm, Bàng Bạc và Thánh Hoàng Tử cùng những người khác đều kinh hãi, sau đó liên tục bạo lui về phía sau.

Trận chiến cấp tốc này không thể tham gia, cùng với sự bộc phát liên tiếp của mấy vị Đại Đế cường giả, tinh cầu này không thể tránh khỏi việc sắp sụp đổ.

Chỉ có một mình Thanh Đế, vẫn lơ lửng phía sau Diệp Phàm, nhìn dáng vẻ ngày càng mạnh mẽ của Diệp Phàm, Thanh Đế suy tư một lát.

Y cũng không hỏi Diệp Phàm, trực tiếp ném Thanh Liên trong tay ra, rơi vào trong cự đỉnh kia.

Khoảnh khắc cự đỉnh và Thanh Liên dung hợp, cả cự đỉnh như mất kiểm soát, điên cuồng hấp thu sinh cơ chi lực của toàn bộ tinh cầu!

Ban đầu tinh cầu này vốn đã không còn sự sống, lúc này vô số hoa cỏ cây cối khô héo nhanh chóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Toàn bộ quy tắc đại đạo của tinh cầu cũng tan rã vào khoảnh khắc đó!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Chương 538

Vài hơi thở trôi qua, bầu trời vốn đỏ như máu đột nhiên hóa thành một màn đêm đen kịt, quy tắc đại đạo vỡ nát!

Toàn bộ tinh cầu bùng nổ, sóng khí do sự bùng nổ gây ra trực tiếp truyền đến toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực, đồng thời cũng kinh động những cường giả đang gấp rút đến đây.

Đại quân Tiên giới và chúng nhân Thiên Đình đang giao chiến cũng đành phải dời chiến trường vào hư không vô tận!

Chỉ có Diệp Phàm và Bất Tử Đạo Nhân vẫn đứng nguyên vị trí, cự đỉnh dưới chân Diệp Phàm hóa thành một màu xanh biếc.

Lúc này Diệp Phàm đã đạt đến trạng thái đỉnh phong, ẩn ẩn chia đôi thế cục mà chống lại Bất Tử Đạo Nhân.

"Đúng là một pháp khí không tồi, chỉ tiếc người quá yếu!" Bất Tử Đạo Nhân nhìn cự đỉnh kia, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối, dường như đang nói Diệp Phàm thực lực không đủ, khó có thể điều khiển cự đỉnh.

"Năm xưa sư tôn ta từng trọng thương ngươi, hôm nay ta sẽ chấm dứt sinh mệnh của ngươi!" Tâm tính Diệp Phàm kiên định đến mức nào, tự nhiên sẽ không bị Bất Tử Đạo Nhân ảnh hưởng, lập tức điều khiển cự đỉnh dưới chân lao lên tấn công Bất Tử Đạo Nhân!

Vô số lực lượng tinh thần xung quanh trong chớp mắt tràn vào cơ thể Diệp Phàm, lúc này trên người Diệp Phàm ẩn chứa một tia lực lượng pháp tắc tinh thần.

Đó tự nhiên là truyền thừa mà La Thiên đã để lại cho Diệp Phàm năm xưa, cùng với mười hai đạo pháp tắc cảm ngộ của mình đều

được lưu giữ trong ngọc giản kia.

La Thiên khá xem trọng Diệp Phàm, nếu không phải vì thể chất, thậm chí còn nguyện ý truyền lại cả Khai Thiên Cửu Thức cho Diệp Phàm.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình!" Bất Tử Đạo Nhân lập tức hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ châm chọc!

Khí tức Bất Tử Thiên Hoàng trong hư ảnh màu xám ngày càng nồng đậm, ẩn ẩn thậm chí đã có một tia dáng vẻ của Bất Tử Thiên Hoàng!

Khi khoảng cách giữa hai bên còn chưa đến trăm trượng, hư ảnh màu xám chậm rãi mở hai mắt, ý vị tang thương toát ra từ đôi mắt y, xa vời không thể so với Bất Tử Đạo Nhân.

"Này, khí tức của tên đó!" Khi hư ảnh màu xám cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Diệp Phàm, đồng tử chợt biến sắc!

"Chính hắn!" Một cỗ sát ý vô cùng vô tận lập tức tràn ngập trong đôi mắt của hư ảnh màu xám!

"Bản tọa tất sẽ giết ngươi!" Hư ảnh màu xám tiếp tục phát ra một tiếng gào thét cực độ phẫn nộ!

Lúc này khí tức phát ra từ cơ thể Bất Tử Đạo Nhân hoàn toàn khác so với trước, đặc biệt là hư ảnh màu xám kia, gần như hoàn toàn giống như Bất Tử Thiên Hoàng giáng lâm!

Chỉ thấy thân thể hư ảnh màu xám biến hóa không ngừng, Bất Tử Thiên Đao trong tay trực tiếp phát ra từng trận tiếng nổ vang, hai bên hợp thành một, trong chớp mắt đã va chạm với Diệp Phàm đang lao tới!

Bành bành bành!

Một cơn bão lớn kèm theo vòng xoáy linh lực lan rộng ra, dần dần lan đến toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực.

Lúc này ở một nơi trong Bắc Đẩu Tinh Vực, hai bóng người cực tốc, đã xuất hiện trên chiến trường!

Một trong số đó là bạch y nữ tử kia, chính là Ngoan Nhân Đại Đế!

Ngoan Nhân Đại Đế nhìn linh lực xung kích bùng nổ ở trung tâm chiến trường, giữa đôi lông mày không khỏi dâng lên một tia lo lắng.

Một cỗ khí tức siêu thoát chúng sinh thế gian, lẳng lặng bùng nổ từ cơ thể Ngoan Nhân Đại Đế!

Đồng thời cũng kinh động các cường giả Đại Đế khác đang tồn tại ở Bắc Đẩu Tinh Vực.

"Người phụ nữ đó cuối cùng cũng đến rồi!" Ở một phía của chiến trường, Kỳ Lân Cổ Hoàng nhìn sự xuất hiện của Ngoan Nhân Đại Đế, thần sắc không tự giác nảy sinh một tia kiêng kỵ.

Trong số tất cả các nhân vật cảnh giới Đại Đế còn sống, Ngoan Nhân Đại Đế là tồn tại thần bí nhất.

Trong những năm tháng Thái Cổ, Ngoan Nhân Đại Đế đã mô phỏng theo vô số cường giả Cổ Hoàng của Thái Cổ Vạn Tộc, dùng tu vi thông thiên của mình tự dựng nên sinh mệnh cấm khu.

Đây gần như là điều mà các cường giả khác căn bản không dám tưởng tượng, cũng chính vì thế mà thế nhân sớm đã có dự đoán, Ngoan Nhân Đại Đế rất có thể là cường giả mạnh nhất dưới Bất Tử Thiên Hoàng và Vô Thủy Đại Đế.

Do đó, những người còn lại khi thấy Ngoan Nhân Đại Đế, đều lần lượt bạo lui về phía sau chiến trường, lùi xa hàng ngàn trượng, dường như không muốn chọc giận Ngoan Nhân Đại Đế.

Lúc này ở trung tâm giao chiến giữa Diệp Phàm và Bất Tử Đạo Nhân, vẫn còn một cỗ năng lượng phong bạo cực mạnh đang khuếch tán.

Khí tức của Bất Tử Đạo Nhân và Diệp Phàm hoàn toàn bị nhấn chìm bên trong, người ngoài căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của họ.

Chỉ có một mình Ngoan Nhân Đại Đế ánh mắt như đuốc, trong đồng tử phóng ra một trận quang mang, dưới sự quét qua của thần thức cường đại, nàng đã cảm giác được sự tồn tại của Diệp Phàm.

Chỉ là Ngoan Nhân Đại Đế vừa phát hiện Diệp Phàm, trên mặt nàng liền nhanh chóng dâng lên một cỗ phẫn nộ không thể áp chế!

Trên hư không vô tận đột nhiên biến sắc, tất cả tinh cầu trong Bắc Đẩu Tinh Vực lúc này đều xuất hiện dấu hiệu sụp đổ!

Vô số cường giả vốn sống thoi thóp thoát ra từ tinh cầu, nhanh chóng cảm nhận được một cỗ khí tức đáng sợ đủ để khiến trời đất biến sắc!

Cỗ khí tức đó chính là Ngoan Nhân Đại Đế!

"Đáng chết!" Ngoan Nhân Đại Đế trừng mắt nhìn hư ảnh mơ hồ của Bất Tử Đạo Nhân trong cơn bão năng lượng, trong miệng phát ra một âm thanh cực kỳ âm trầm.

Sau đó toàn thân Ngoan Nhân Đại Đế nhanh chóng hóa thành một đạo bạch quang lóe lên, như xé rách bầu trời, cuộn theo uy thế vô thượng, hạ xuống cơn bão năng lượng!

Lúc này thân thể Diệp Phàm trôi nổi trong cơn bão năng lượng, khí tức của y gần như đoạn tuyệt, nếu không phải Ngoan Nhân Đại Đế tu vi thông thiên, thì cũng cực kỳ khó phát hiện sự tồn tại của Diệp Phàm.

Hiển nhiên trong quá trình Diệp Phàm và Bất Tử Đạo Nhân giao thủ vừa rồi, Diệp Phàm đã bại trận.

Khắc này thân thể Bất Tử Đạo Nhân dừng lại phía trên cơn bão năng lượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ngoan Nhân Đại Đế đang xông vào cơn bão năng lượng.

Y không ra tay ngay lập tức, thần tình mang theo vẻ suy tư do dự, hư ảnh màu xám phía sau y và Bất Tử Đạo Nhân chậm rãi dung hợp thành một.

Chương 539

Dung mạo Bất Tử Đạo Nhân nhanh chóng thay đổi, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường khôi phục dáng vẻ trẻ trung, trong chớp mắt đã thoát khỏi dáng vẻ già nua tang thương.

Trong cơ thể y phát ra một cỗ khí tức Tiên giới chân chính, Ngoan Nhân Đại Đế đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt khóa chặt trên người Bất Tử Đạo Nhân!

"Không chết!" Thần tình của Ngoan Nhân Đại Đế hơi có chút kinh ngạc, trong lòng nàng đã đoán được thân phận của Bất Tử Đạo Nhân.

Bất Tử Lão Nhân a a cười một tiếng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ tà mị.

"Bản hoàng là người được trời ban, tự nhiên sẽ thống lĩnh thương thiên, thành lập Tiên giới vô thượng, sao có thể dễ dàng chết đi?" Ngoan Nhân Đại Đế một tay nắm lấy thân thể Diệp Phàm đang trôi nổi trên không trung, một cỗ uy áp cường đại trong chớp mắt hạ xuống bốn phía xung quanh.

Hiển nhiên, ngay cả Bất Tử Đạo Nhân trước mắt không phải Bất Tử Thiên Hoàng chân chính, nhưng uy áp cường đại phát ra từ người y cũng đủ khiến Ngoan Nhân Đại Đế phải cảnh giác.

"Trong số hậu bối của ta, ngươi được coi là thiên phú kỳ tài, có nguyện ý theo bản hoàng không?" Đột nhiên, Bất Tử Thiên Hoàng mở miệng hỏi.

Trong suốt hàng ngàn năm, tai họa Tiên nhân hoành hành chúng sinh, tự nhiên cũng đã thu thập được lượng lớn tin tức về các cường giả thế gian.

Trong đó, đặc biệt là thực lực của Ngoan Nhân Đại Đế là kinh diễm nhất.

Trong lòng y ẩn ẩn dự đoán, cảnh giới của Ngoan Nhân Đại Đế rất có thể đã siêu thoát tầng thứ Đại Đế!

Thậm chí có khả năng tồn tại ở một cảnh giới tương đồng!

Một số bí mật về Bắc Đẩu Tinh Vực chưa hoàn toàn lộ ra, nhưng một khi lộ ra, sự kiện đó sẽ đối mặt với một trận đại kiếp che trời lấp nhật!

"Nếu đồng ý theo bản hoàng, bản hoàng có thể tha mạng cho thằng nhóc kia, và giúp y khôi phục sinh cơ." Ngoan Nhân Đại Đế nhất thời không trả lời, Bất Tử Thiên Hoàng nắm lấy cơ hội tiếp tục mở lời nói.

Thế nhưng tâm trí Ngoan Nhân Đại Đế vẫn luôn tập trung vào Diệp Phàm, không hề để ý đến Bất Tử Thiên Hoàng.

Lúc này trong lòng Ngoan Nhân Đại Đế dâng lên một sự bất lực, khi nàng truyền linh lực vào cơ thể Diệp Phàm, lại phát hiện linh lực của mình và Diệp Phàm không tương thích!

Bất kể dùng thủ đoạn nào để đánh thức Diệp Phàm, Diệp Phàm dường như đều biến thành một cỗ thi thể thực sự, căn bản không có chút phản ứng nào.

"Lòng kiên nhẫn của bản hoàng không còn nhiều đâu." Lúc này, giọng nói của Bất Tử Thiên Hoàng lại vang lên, ẩn chứa một tia phẫn nộ.

"Ồn ào!" Ngoan Nhân Đại Đế đột nhiên ngẩng đầu, tay phải vung lên, vài đạo bảy luồng ánh sáng trắng nhanh chóng quét về phía Bất Tử Thiên Hoàng, trong ánh sáng trắng ẩn chứa vài đạo sát khí khủng bố!

Thần sắc Bất Tử Thiên Hoàng ngưng lại, Bất Tử Thiên Đao trong tay khẽ động, lúc này Bất Tử Thiên Đao phát ra ánh sáng vàng kim, thực sự đã siêu thoát tầng thứ Cực Đạo Binh Khí!

Thế nhưng khi hai bên va chạm vào nhau, lại không hề có cảnh Bất Tử Thiên Đao trực tiếp nghiền ép!

Ngược lại, vài đạo bạch quang kia lại đè chặt Bất Tử Thiên Đao, Bất Tử Thiên Hoàng không thể không nghiêm túc!

"Hay lắm!

Cảnh giới của ngươi e rằng không kém gì kẻ ương ngạnh kia!" Bất Tử Thiên Hoàng giận dữ hóa thành nụ cười, sau đó tiếp lời: "Nhưng dù vậy, vô số sinh linh thế gian giờ đây cũng đã định trước phải ngã xuống!" Bất Tử Thiên Hoàng hét lớn một tiếng, toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực đột nhiên chấn động, tất cả tinh cầu trong khoảnh khắc đó đều phát ra tiếng sấm sét vang trời!

Ngay sau đó không lâu, vô số tinh cầu với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhanh chóng hội tụ về phía Bất Tử Thiên Hoàng!

Tất cả cường giả tận mắt chứng kiến cảnh này, nội tâm như sấm sét nổ vang, dâng lên sóng lớn ngất trời!

Trước đây, hầu như không ai dám nghĩ có người có thể dùng sức một mình kéo theo vô số tinh cầu của toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực!

Khi những tinh cầu đó hội tụ về phía Bất Tử Thiên Đao, các cường giả lần lượt bạo lui về phía sau!

Trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ cực lớn.

Thần sắc Bất Tử Thiên Hoàng dữ tợn, vừa ra tay đã kinh thiên động địa, chỉ có ánh mắt Ngoan Nhân Đại Đế vẫn luôn như thường.

Ngay khoảnh khắc cảm nhận được lượng lớn tinh cầu hội tụ,

Ngoan Nhân Đại Đế lập tức dẫn theo thân thể Diệp Phàm nhanh chóng lướt về một hướng!

Diệp Phàm dường như đã chết hoàn toàn, nếu người thường nhìn vào, Diệp Phàm không có cơ hội hồi phục.

Dù sao sinh cơ đoạn tuyệt, là ngưỡng cửa mà tất cả cường giả đều không thể vượt qua!

Ban đầu trong hư không vô tận, Tiên nhân Tiên giới và đại quân Thiên Đình không ngừng chém giết lẫn nhau, lúc này cũng dưới sự đe dọa sinh tử mãnh liệt, mỗi người đều tứ tán chạy trốn!

Kỳ Lân Cổ Hoàng và những người khác thì nhanh chóng theo kịp Ngoan Nhân Đại Đế, sự điên cuồng của Bất Tử Thiên Hoàng đã vượt quá mọi dự đoán của mọi người.

Trong lòng họ đều có dự cảm, thủ đoạn như vậy của Bất Tử Thiên Hoàng, rõ ràng là muốn luyện hóa toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực, phía sau y nhất định ẩn giấu mục đích sâu xa hơn!

May mắn là Bất Tử Thiên Hoàng không tiếp tục truy kích, mặc cho Ngoan Nhân Đại Đế cùng các cường giả khác thoát khỏi hiểm nguy.

Thủ đoạn của Bất Tử Thiên Hoàng kinh người, vô số tinh cầu dung hợp, trong quá trình này tất cả đều sụp đổ!

Sau đó toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực bị bao phủ một tầng bóng tối, một cỗ uy áp cực kỳ khủng bố xuất hiện bên trong Bắc Đẩu Tinh Vực, những tồn tại dưới cảnh giới Đại Đế căn bản không thể tiến vào đó.

Ngoan Nhân Đại Đế dẫn theo các cường giả thoát hiểm sau đó, đến một tinh vực cực kỳ xa xôi.

Trong đó có một tinh cầu đã thu hút sự chú ý của Ngoan Nhân Đại

Đế, trên tinh cầu đó phát ra một cỗ uy áp Đại Đế yếu ớt.

Dường như trên tinh cầu đó có sự bảo hộ của quy tắc đại đạo tự nhiên, do đó các cường giả nhanh chóng lướt vào trong đó!

Khi vừa hạ xuống, ở dưới sâu lòng đất của tinh cầu này, một bóng người đang nhắm mắt đột nhiên mở bừng hai mắt, giữa đôi lông mày luân chuyển khí tức hào nhiên.

"Đạo huynh, đến rồi, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi." Một lão nhân hiền lành phúc hậu, nhìn một trung niên nam tử đang ngồi trên bồ đoàn mở lời nói.

Chương 540

Trung niên nam tử thân hình khôi ngô kia a a cười một tiếng, nói: "Chỉ sợ chúng ta không ra ngoài, những vị khách từ xa đến kia sẽ không dừng lại." Sau đó hai người cùng lúc phát ra một trận tiếng cười ôn hòa, cùng với hai đạo quang ảnh lóe lên, người trên bồ đoàn đã không còn!

"Đây là đâu?

Vì sao trong ký ức của bản hoàng chưa từng biết đến nơi này?" Thần sắc Kỳ Lân Cổ Hoàng cảnh giác, khi vừa tiến vào tinh cầu này, trong lòng liền dâng lên một cỗ cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt.

Thanh Đế tay cầm Thanh Liên, trong mắt quả thật lộ ra một tia kinh ngạc, cảnh tượng trước mắt khiến trong lòng y khá chấn động.

Tinh cầu này dường như tách biệt với thế giới bên ngoài, mọi thứ tồn tại đều khác biệt rất lớn với bên ngoài!

Trên tinh cầu này không phát hiện ra sự tồn tại của cường giả Đại Đế, ngay cả người tu đạo cũng chưa từng thấy, chỉ có một số người nguyên thủy sống ở vùng hoang dã.

Những người nguyên thủy đó phổ biến dừng lại ở thời đại đao canh hỏa chủng, căn bản không có bất kỳ mối đe dọa nào.

Chỉ là những sinh vật và thực vật cổ xưa trên tinh cầu này, đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải kinh ngạc!

Các loại sinh vật cổ xưa nhìn thấy dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ngay cả Kỳ Lân Cổ Hoàng và các cường giả khác cũng chưa từng thấy trong những năm tháng Thái Cổ.

Số lượng những tiên thảo linh dược mọc khắp nơi càng khoa

trương hơn, khi đặt chân lên đại địa của tinh cầu này, khắp nơi ánh mắt nhìn tới đều là bảo dược hiếm thấy!

Những ảo giác đủ loại trước mắt, gần như khiến mọi người tưởng rằng mình đã đến tiên cảnh.

Ngoan Nhân Đại Đế cực lực giữ vững sự chấn động trong lòng, không bị cảnh tượng trước mắt hoàn toàn chấn động.

Thánh Hoàng Tử và những người khác tuy trong lòng chấn động, nhưng quan tâm nhiều hơn đến tình hình của Diệp Phàm.

Lúc này Diệp Phàm sắc mặt tái nhợt, toàn thân không có một chút sinh cơ nào, bất kể người khác có truyền sinh cơ vào y như thế nào, cũng đều không có bất kỳ tác dụng nào.

"Đó là thủ đoạn của Bất Tử Thiên Hoàng." Thanh Đế quan sát một lúc, sau một hồi lâu mới trầm ngâm nói.

"Có phương pháp nào phá giải không?" Lông mày Ngoan Nhân Đại Đế nhíu lại, nàng không giỏi cứu người, chỉ giỏi sát lục vô tận.

Thanh Đế lập tức khẽ thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Chúng ta và Bất Tử Thiên Hoàng không cùng một tầng thứ, hầu như khó có thể phá giải." Lời Thanh Đế nói không phải hư không, sau khi cẩn thận kiểm tra tình hình trong cơ thể Diệp Phàm, phát hiện Diệp Phàm quả thật có cơ hội cứu vãn.

Chỉ là cảnh giới của Bất Tử Thiên Hoàng hiển nhiên đã siêu thoát tầng thứ Đại Đế, thủ đoạn mà y để lại trong cơ thể Diệp Phàm lại cực kỳ thâm sâu, nếu tùy tiện thử nghiệm, rất có khả năng sẽ dẫn đến kết cục đạo tiêu thân vong!

Ngoan Nhân Đại Đế nghe vậy, một cỗ sát khí khủng bố lập tức bùng nổ từ trong cơ thể nàng!

Những người có mặt tại hiện trường đều kinh hãi trong lòng,

Ngoan Nhân Đại Đế quả nhiên không hổ danh là Ngoan Nhân, chỉ cần có chút không vừa ý, liền bộc phát sát cơ như vậy.

Ngay khi mọi người đang suy tư làm thế nào để cứu vãn cục diện, đột nhiên có tiếng động truyền đến từ phía xa!

Một trung niên nam tử thân hình khôi ngô đến từ phía xa, người trung niên đó mặc một bộ y phục lông thú, ngang lưng đeo một thanh đại đao, râu ria xồm xoàm, dung mạo cương nghị.

Trung niên nam tử một mình, bước đi rất lớn, tay cầm bầu rượu, khi uống rượu, trong miệng không ngừng phát ra tiếng cười hào sảng.

Trong lòng mọi người đều cảnh giác, Thánh Hoàng Tử lập tức bước lên phía trước, Ô Kim Thiết Bổng hiện ra trong tay y, một cỗ uy áp Đại Đế nhanh chóng hạ xuống bốn phía mọi người!

Thế nhưng khi trung niên nam tử kia tiến vào phạm vi uy áp, dường như cỗ uy áp kia căn bản không gây ra chút ảnh hưởng nào cho y, vẫn ung dung tự tại.

Thánh Hoàng Tử thần sắc nghiêm nghị, từ khi thành tựu quả vị Đại Đế đến nay, chưa từng có ai có thể dễ dàng như vậy dưới uy áp của y!

Sau đó Ô Kim Thiết Bổng trong tay Thánh Hoàng Tử vung lên, khí thế của y hoàn toàn khóa chặt trên người trung niên nam tử kia.

"Ngươi là ai?!" Thánh Hoàng Tử mở lời hỏi, nhưng không ngờ trung niên nam tử kia căn bản không phản ứng, tiếp tục đi về phía mọi người.

"Dám tiến thêm một bước, chết!" Sau khi bị trung niên nam tử kia coi thường, trên mặt Thánh Hoàng Tử dâng lên một cỗ vẻ tức giận, trong miệng lạnh lùng phát ra lời đe dọa.

Thế nhưng trung niên nam tử kia vẫn không có bất kỳ phản ứng

nào, chỉ đặt bầu rượu trong tay xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thân thể Diệp Phàm như rất hiếu kỳ.

Thánh Hoàng Tử lập tức không nói nhiều lời, nhanh chóng thôi động linh lực trong cơ thể, một cỗ chiến ý cuồng bạo nhanh chóng bao trùm toàn thân Thánh Hoàng Tử, lao về phía trung niên nam tử kia!

Tất cả mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, thân thế của trung niên nam tử kia nhất định không tầm thường, có thể ung dung tự tại dưới uy áp của Đại Đế, trên thế gian không có bao nhiêu người có thể làm được điều đó.

Trong chớp mắt, Thánh Hoàng Tử đã cầm Ô Kim Thiết Bổng lao đến trước mặt trung niên nam tử, sau đó không chút lưu tình, một côn bổ xuống đỉnh đầu trung niên nam tử!

Lúc này trung niên nam tử chỉ dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn Thánh Hoàng Tử sắp rơi xuống từ trên cao, trong đôi đồng tử lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Sau đó chỉ thấy động tác của trung niên nam tử nhanh nhẹn như nước chảy mây trôi, cởi trường đao ngang lưng, vung vỏ đao, đỡ lấy Ô Kim Thiết Bổng đang bổ xuống của Thánh Hoàng Tử!

Khi hai bên va chạm vào nhau, giữa trời đất nhanh chóng phát ra một trận tiếng binh khí chói tai!

Thế nhưng trường đao trong tay trung niên nam tử vẫn luôn không xuất vỏ, bất kể Thánh Hoàng Tử dùng thủ đoạn gì, cũng không thể lay chuyển trung niên nam tử dù chỉ một chút!

Cảnh tượng này lọt vào mắt những người khác, trong lòng họ đều vô cùng chấn động!

Thánh Hoàng Tử xuất thân từ Thánh Viên nhất tộc, trời sinh đã có khả năng chiến đấu cực mạnh, chiêu thức ra tay bá đạo cực độ.

Một khi nhất tộc đột phá đến cảnh giới Đại Đế, gần như đều sở hữu sức mạnh bùng nổ mà Đại Đế bình thường khó có thể sánh kịp!

Thế nhưng dù vậy, Thánh Hoàng Tử đã bước vào cảnh giới Đại Đế lại không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho trung niên nam tử kia!

Ánh mắt Ngoan Nhân Đại Đế từ đầu đến cuối đều dừng lại trên người trung niên nam tử kia, ngay khi trung niên nam tử vừa xuất hiện, Ngoan Nhân Đại Đế đã cảm giác được một cỗ cảm giác nguy cơ chưa từng có!

Ngay cả Bất Tử Thiên Hoàng trước đó cũng không mang lại cho Ngoan Nhân Đại Đế áp lực lớn như vậy!

Chương 541

"Không tồi, lực bùng nổ thì có, chỉ là hỏa hậu bản thân không đủ." "Cái dáng vẻ cuồng bạo này, lại có chút tương tự với Thiên Giác Nghĩ nhất tộc." Trung niên nam tử mang theo một cỗ khí thế cao cao tại thượng, tự lẩm bẩm nói.

Sau đó chỉ thấy trung niên nam tử tay phải khẽ rung lên, một cỗ lực lượng mênh mông lập tức truyền ra từ vỏ đao, Thánh Hoàng Tử vậy mà bị chấn văng ngay tại chỗ!

Cuối cùng Thánh Hoàng Tử bạo lui về phía sau vài trăm bước, mới miễn cưỡng ổn định thân hình, thần sắc y mang theo một tia tái nhợt.

"Đạo hữu xin dừng bước." Thanh Đế thở dài một tiếng, sau đó bất đắc dĩ bước lên phía trước.

Người này thân thế thần bí, thủ đoạn bản thân cường hãn vô cùng, chỉ sợ không thể cưỡng cầu.

"Dám hỏi đạo hữu đây là nơi nào?

Chúng ta vô ý mà đến đây, nếu làm phiền đạo hữu thanh tu, xin thiết vật trách tội." Thanh Đế hạ thấp tư thái của mình cực độ, không vì thế mà tiếp tục chọc giận trung niên nam tử.

Trung niên nam tử dừng bước, trong mắt lộ ra vẻ suy tư một lát, sau đó gật đầu về phía Thanh Đế.

"Lão phu đã đợi ở đây lâu rồi." Trung niên nam tử đột nhiên mở lời cười, thần tình hào sảng thô kệch, trông khá chân thành.

Thế nhưng lời nói như vậy lại khiến những người khác vô cùng kiêng kỵ, những người có thể tu luyện đến cảnh giới Đại Đế, tự nhiên

đều không phải là những đứa trẻ có tâm tư đơn giản.

Sao có thể dễ dàng tin vào lời nói của trung niên nam tử như vậy?

Trung niên nam tử đại khái đoán được tâm tư của Thanh Đế và những người khác, lập tức a a cười một tiếng, tư thái hào sảng tùy ý.

"Đây là Vô Giới Chi Tinh, chúng ta có duyên, đó là số mệnh, chư vị không cần lo lắng nhiều." Đột nhiên, phía sau mọi người truyền đến một giọng nói tang thương du dương, Kỳ Lân Cổ Hoàng đột nhiên quay đầu nhìn lại, một lão nhân hiền lành phúc hậu bước ra từ hư không!

Vài đạo uy áp cường hãn lập tức bùng nổ từ cơ thể Kỳ Lân Cổ Hoàng và những người khác!

Trước đó, hầu như không ai từng cảm nhận được sự tồn tại của lão nhân, ngay cả Ngoan Nhân Đại Đế trong khoảnh khắc đó cũng nhanh chóng vận chuyển linh lực trong cơ thể, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Từ khi vào đây, những cảnh tượng nhìn thấy và xảy ra đều cực kỳ quỷ dị!

"Chư vị không cần lo lắng nhiều, chúng ta quả thật đang đợi chư vị ở đây." Lão nhân thấy mọi người đều bộc phát linh lực phòng thủ trong cơ thể, lập tức a a cười một tiếng.

Đồng thời lão nhân lại vung tay, một cỗ thanh phong lập tức tràn đến, khi Ngoan Nhân Đại Đế và những người khác tiếp xúc với thanh phong kia, sát ý vốn đang bùng nổ trong cơ thể, trong chớp mắt liền yên tĩnh lại!

"Thằng nhóc này cũng nên tỉnh lại rồi." Ánh mắt lão nhân sau đó dừng lại trên người Diệp Phàm, lời này vừa thốt ra, lại khiến Ngoan Nhân Đại Đế và đoàn người chấn động trong lòng.

Sinh cơ trong cơ thể Diệp Phàm đã đoạn tuyệt, khiến mọi người hầu như không có bất kỳ biện pháp nào, thế nhưng lời nói của lão nhân lại khá nhẹ nhàng.

Ngay khi tất cả mọi người đang chấn động trong lòng, lão nhân thân thủ chỉ một ngón về phía Diệp Phàm, trong một hơi thở có lượng lớn tử khí từ trời đất tràn vào cơ thể Diệp Phàm!

Cảnh tượng như vậy khiến mọi người chưa từng thấy, họ nhanh chóng muốn cắt đứt mối liên hệ giữa Diệp Phàm và những tử khí kia, nhưng khi mọi người muốn động thủ, lại phát hiện bản thân như bị cấm cố, không thể cử động được!

"Lúc này không được động lung tung đâu nhé!" Lão nhân lắc đầu về phía mọi người, trên mặt tiếp tục lộ ra nụ cười ôn hòa.

Do đó, mặc dù trong lòng mọi người vô cùng cảnh giác, nhưng vẫn bất lực, chỉ đành mặc cho lão nhân truyền tử khí vào cơ thể Diệp Phàm.

Cứ như vậy vài chục hơi thở trôi qua, lão nhân mới dừng tay.

Chỉ thấy lúc này thân thể Diệp Phàm dần dần trôi nổi lên không trung, tử khí cực độ nồng đậm từ cơ thể Diệp Phàm đột nhiên bùng nổ!

Trung niên nam tử vốn chưa có động tác gì trước đó đột nhiên ra tay, trường đao trong tay xuất vỏ, trực tiếp từ giữa trời đất nắm lấy vô tận sinh cơ chi lực, sau đó tất cả đều tràn vào cơ thể Diệp Phàm!

Thủ đoạn của trung niên nam tử có thể nói là thô bạo cực độ, lượng lớn tử khí và sinh cơ chi lực nhanh chóng đan xen trong cơ thể Diệp Phàm, trung niên nam tử lại đưa tay chỉ vào giữa trán Diệp Phàm.

Một cỗ lực phân chia âm dương lập tức lại từ giữa trán Diệp

Phàm đi vào cơ thể, lượng lớn sinh cơ chi lực và tử khí trong cơ thể nhanh chóng điều hòa.

Cùng với việc trung niên nam tử dừng tay, Diệp Phàm giữa không trung đột nhiên mở bừng hai mắt, trong đồng tử y phát ra một cỗ uy thế khủng bố!

"Thằng nhóc tỉnh rồi!" Lão nhân bên cạnh a a cười một tiếng, nhìn Diệp Phàm vừa mở bừng hai mắt, thần tình như khá hài lòng.

Lúc này Diệp Phàm vừa mới hồi phục, mang theo ánh mắt phức tạp quan sát trời đất xung quanh, rất nhanh liền phát hiện ra Ngoan Nhân Đại Đế và đoàn người phía dưới.

Đồng thời cũng phát hiện ra trung niên nam tử và lão nhân ở phía trước, phía sau, trên người hai người họ cảm nhận được dao động khí tức cực kỳ cường hãn.

Trước đó giao thủ với Bất Tử Thiên Hoàng, y bất đắc dĩ thôi động tu vi mạnh nhất của mình, nhưng cuối cùng vẫn không phải đối thủ của Bất Tử Thiên Hoàng.

Ngược lại còn bị Bất Tử Thiên Hoàng gieo phong ấn trong cơ thể, hiển nhiên vừa rồi nhất định có người ra tay mạnh mẽ phá vỡ phong ấn trong cơ thể, mới khiến y hồi phục trở lại.

Suy tư một lát sau, Diệp Phàm cảm nhận được lượng lớn sinh cơ chi lực và tử khí đang lan tràn trong cơ thể, trong đầu đại khái đã hiểu rõ.

Cùng với việc Diệp Phàm chậm rãi hạ xuống, Diệp Phàm trước tiên chắp tay cúi chào lão nhân và trung niên nam tử!

"Đa tạ hai vị cứu mạng ân tình!" Diệp Phàm hiểu rõ, với tu vi của Ngoan Nhân Đại Đế và những người khác, hầu như khó có thể phá giải phong ấn trong cơ thể, do đó nhất định chỉ có hai vị này mới có

thể ra tay.

"Không tồi, có thể tỉnh lại là tốt." Lão nhân vuốt vuốt râu, ánh mắt lộ ra trong đồng tử, như đang nhìn hậu bối, khá hài lòng với Diệp Phàm.

"Diệp Phàm, giờ đã không sao rồi chứ?" Bàng Bạc ở bên cạnh có chút kinh ngạc, toàn bộ quá trình Diệp Phàm hồi phục quá nhanh, khiến trong lòng y cảm thấy muôn vàn cảm xúc.

"May mắn nhờ hai vị tiền bối ra tay, lúc này đã vô sự." Diệp Phàm lập tức gật đầu.

Sau đó ánh mắt Diệp Phàm lại dừng lại trên người Ngoan Nhân Đại Đế bên cạnh, Ngoan Nhân Đại Đế từ khi Diệp Phàm tỉnh lại, toàn thân thần tình nhanh chóng trở nên lạnh nhạt.

"Đa tạ tương trợ!" Diệp Phàm lại chắp tay cúi chào Ngoan Nhân Đại Đế, có thể cứu y ra khỏi tay Bất Tử Thiên Hoàng, trong số mọi người có mặt tại hiện trường chỉ có một mình Ngoan Nhân Đại Đế có thể làm được.

Chương 542

Trong hàng ngàn năm, Diệp Phàm và Ngoan Nhân Đại Đế giao thiệp khá nhiều, y cũng hiểu rõ vì sao đối phương lại coi trọng mình như vậy.

Chỉ tiếc là cuối cùng không phải là người đối phương muốn tìm, huynh trưởng của Ngoan Nhân Đại Đế đã sớm đạo tiêu thân vong từ vô tận năm tháng trước.

Trong luân hồi, ngay cả một bông hoa giống nhau, cũng đã sớm mất đi dáng vẻ năm xưa.

"Không cần, ta đã hứa với sư tôn sẽ không để ngươi xảy ra chuyện." Ngoan Nhân Đại Đế nhanh chóng mở lời đáp lại, giữa lời nói cực lực che giấu cảm xúc của bản thân.

Diệp Phàm gật đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Y đã sớm đoán được Ngoan Nhân Đại Đế và sư tôn của mình có quen biết, không ngờ đối phương lại dễ dàng thừa nhận như vậy.

Chỉ là việc có hay không Ngoan Nhân Đại Đế đã hứa với sư tôn của mình là La Thiên để bảo hộ Diệp Phàm, thì lại là một chuyện khác.

"Dám hỏi hai vị tiền bối đến từ nơi nào?" Rất nhanh Diệp Phàm thu hồi suy nghĩ từ Ngoan Nhân Đại Đế, ánh mắt chuyển sang trung niên nam tử và lão nhân.

Lúc này hai người đi đến gần, đối mặt với Diệp Phàm.

Trong lòng Diệp Phàm nhất thời dâng lên muôn vàn nghi vấn, trong hàng ngàn năm, y hầu như đã đi khắp mọi ngóc ngách của vũ trụ này.

Thế nhưng đối với tinh cầu trước mắt này, lại chưa từng thấy, cũng chưa từng cảm nhận được.

"Đây là Vô Giới Chi Tinh, vốn dĩ không tồn tại, ngay cả hai chúng ta cũng chỉ là một giấc mộng hư vô, ở đây chờ đợi người hữu duyên." Lão nhân lập tức lại cười đáp, thần sắc hiền lành phúc hậu của y dễ dàng mang lại cho người ta cảm giác thân cận.

Hư vô một mộng!

Người hữu duyên?

Diệp Phàm nội tâm giật mình, trong chớp mắt dâng lên một sự hoang mang.

"Dám hỏi hai vị tiền bối đến từ nơi nào?" Ngay sau đó Diệp Phàm lại lần nữa mở lời hỏi, giữa lời nói mang theo một tia dò xét.

Thế nhưng lúc này trung niên nam tử và lão nhân đều không mở lời, chỉ mỉm cười nhìn Diệp Phàm, ánh mắt lại nhìn về phía chân trời.

Diệp Phàm thuận theo tầm mắt của hai người, nơi ánh mắt nhìn tới, lại là một vùng hoang vu.

Nhưng ngay khi Diệp Phàm chuẩn bị thu hồi tầm mắt, cảnh tượng nhìn thấy trước mắt, lại khiến trong lòng y đột nhiên dâng lên sóng lớn ngất trời!

Vùng hoang vu mà Diệp Phàm vốn nhìn thấy đột nhiên hóa thành một chiến trường sát phạt, dường như đến từ một thời đại viễn cổ cực kỳ xa xưa.

Trong chiến trường đó tràn ngập vô số cường giả đại thần thông, lại còn có vô số sinh linh hình thái khác nhau cường hãn cực độ!

Chiến trường cực kỳ rộng lớn, nối liền với hư không vô tận bên ngoài, lại như đã trải qua một trận chém giết hàng vạn năm, trong trận

đại chiến đó, không có bất kỳ sinh linh nào có thể sống sót!

Trận đại chiến đó trong mắt Diệp Phàm nhanh chóng biến hóa, cuối cùng đại chiến kết thúc, sinh linh thế gian diễn biến, cuối cùng lại hóa thành vùng hoang vu mà Diệp Phàm vốn nhìn thấy!

Ban đầu Diệp Phàm tưởng rằng cảnh này sẽ kết thúc, nhưng Diệp Phàm còn chưa kịp bình tĩnh nội tâm, một cảm giác lạnh lẽo lập tức dâng lên từ sau lưng Diệp Phàm!

Không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì trong vùng hư vô kia y đã nhìn thấy một cảnh tượng hàng ngàn năm trước, Cửu Long Kéo Quan!

Lúc này ý chí chấn động trong lòng Diệp Phàm đã đạt đến mức không thể nào hơn được nữa, y vô cùng chắc chắn Cửu Long Kéo Quan trong tầm mắt, chính là cảnh tượng y đã trải qua hàng ngàn năm trước!

Chuyện gì thế này?

Vì sao ta lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy?!

Chẳng lẽ tất cả đều đã được định trước?

Diệp Phàm đột nhiên quay đầu lại, lại phát hiện trời đất xung quanh nhanh chóng biến hóa, tinh cầu vốn tràn đầy sinh cơ nhanh chóng khô héo, không lâu sau, nơi y đang đứng đã biến thành một tử tinh!

Diệp Phàm trừng mắt nhìn chằm chằm vào một tinh cầu màu xanh lam bên ngoài tinh cầu này, trong đôi đồng tử lộ ra thần sắc khó có thể tin!

Tinh cầu màu xanh lam kia Diệp Phàm không thể quen thuộc hơn được nữa, tinh cầu trước mắt chính là mặt trăng!

Trung niên nam tử và lão nhân vốn xuất hiện đã biến mất tăm, trên thực tế như thể chưa từng xuất hiện, không để lại bất kỳ dấu vết nào trên thế gian này.

"Họ đi đâu rồi?!" Diệp Phàm gấp gáp hỏi những người bên cạnh, nhưng lúc này trong lòng những người bên cạnh đều là một sự hoang mang.

Họ nhớ rằng vừa rồi, khi Diệp Phàm hỏi câu hỏi cuối cùng, trước mắt một trận quang mang lóe lên, sau đó liền xuất hiện ở đây.

"Bàng Bạc, đây là mặt trăng!" Diệp Phàm không thể tin nhìn Bàng Bạc, nắm chặt vai Bàng Bạc nói.

Bản thân Bàng Bạc đã ngây người tại chỗ, y cũng không hiểu vì sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây.

Trước đó, theo Ngoan Nhân Đại Đế và những người khác mang Diệp Phàm chạy trốn khỏi Bắc Đẩu Tinh Vực, y nhớ rất rõ tung tích chạy trốn không phải là về phía địa cầu!

Lúc này vì sao lại xuất hiện trên mặt trăng?!

Lại qua vài hơi thở nữa, những người có mặt tại hiện trường vẫn không thể hoàn toàn bình tĩnh lại.

Trong đầu Diệp Phàm, vẫn luôn hồi ức về trung niên nam tử và lão nhân trước đó, trung niên nam tử ngang lưng đeo một thanh trường đao, cử chỉ đi lại đều giống hệt một đồ phu.

Còn lão nhân kia hiền lành phúc hậu, toàn thân lại phát ra một cỗ tử khí yếu ớt.

Trong đầu suy tư không có kết quả, Diệp Phàm nóng lòng muốn biết ngọn nguồn của sự việc này, sau đó lập tức phóng thần thức ra tìm kiếm trên toàn bộ mặt trăng.

Chương 543

Tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, trung niên nam tử và lão nhân kia cố ý để y xem trận đại chiến kia, cuối cùng càng để y nhìn thấy Cửu Long Kéo Quan!

Kể từ khi Diệp Phàm đột phá đến cảnh giới Đại Đế, y liền không còn để ý đến mặt trăng nữa, lúc này phóng thần thức ra, không lâu sau, quả nhiên phát hiện ra điểm kỳ dị bên trong!

Diệp Phàm ở một vùng hoang nguyên hẻo lánh trên mặt trăng, phát hiện ra một di tích viễn cổ!

Sau đó Diệp Phàm cũng không nói nhiều, bản thân hóa thành một đạo quang mang, nhanh chóng lướt về phía di tích viễn cổ, Ngoan Nhân Đại Đế và đoàn người thấy vậy cũng không mở lời hỏi, nhanh chóng theo kịp!

Khi Diệp Phàm và những người khác cuối cùng đến trên di tích viễn cổ kia, thì trực tiếp bị cảnh tượng nhìn thấy trước mắt kinh ngạc đến không nói nên lời!

Di tích viễn cổ kia ẩn giấu dưới một tầng phong ấn, Diệp Phàm trực tiếp ra tay xóa bỏ phong ấn, cuối cùng toàn bộ di tích cổ, cũng như những mảnh vỡ, đều lộ ra trước tầm mắt mọi người.

Di tích viễn cổ là một đoạn tường đổ nát, nơi đây như đã trải qua một trận đại chiến thảm liệt, ở giữa trung tâm di tích viễn cổ, lại có một quảng trường rộng lớn!

Trên quảng trường sừng sững hàng ngàn pho tượng đá không đổ!

Những pho tượng đá này đều phát ra uy áp cường hãn, rõ ràng là những chân nhân bị hóa đá!

Diệp Phàm trừng mắt nhìn chằm chằm vào hai pho tượng đá ở phía trước nhất, chính là trung niên nam tử và lão nhân mà y đã từng thấy trước đó!

Trong đầu Diệp Phàm, lập tức như sấm sét nổ vang, phát ra từng trận tiếng nổ ầm ầm!

Khi Diệp Phàm ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía những pho tượng đá kia, trong mắt đột nhiên lộ ra một cỗ ý chí kiêng kỵ cực mạnh.

Y phát hiện khí tức lộ ra trên những pho tượng đá kia không hề yếu hơn mình!

Trên những pho tượng đá kia đa số đều mang theo khí tức quỷ dị!

Chỉ có pho tượng trung niên nam tử và lão nhân ở phía trước nhất tràn ngập khí tức hào nhiên chính khí, nói cách khác, chính là pho tượng trung niên nam tử và lão nhân đang trấn áp những pho tượng đá khác!

Diệp Phàm và đoàn người chậm rãi hạ xuống, trực tiếp đến trước mặt pho tượng trung niên nam tử và lão nhân.

Hai pho tượng cao vài chục trượng, trên đó mang theo một cỗ tư thái bá đạo coi thường thiên hạ.

Diệp Phàm không cảm nhận được bất kỳ sinh cơ nào tồn tại trên pho tượng, y cũng hiểu hai pho tượng này không phải bản thể.

Chỉ khi ánh mắt Diệp Phàm đối diện với hai pho tượng, tâm thần Diệp Phàm chấn động kịch liệt!

Trong một trận mê mang đan xen, Diệp Phàm dường như nhìn thấy dáng vẻ của trung niên nam tử và lão nhân, chỉ là dung mạo hai người đều cực kỳ mơ hồ.

Đột nhiên trên vạn trượng không trung có sấm sét nổ vang, ngay

sau đó liền có một vòng xoáy linh lực khổng lồ, hình thành từ trên hư không!

Diệp Phàm và những người khác đột nhiên ngẩng đầu, xuất hiện lại là Bất Tử Đạo Nhân!

Phía sau Bất Tử Đạo Nhân theo sau lượng lớn cường giả Đại Đế, ánh mắt Diệp Phàm hơi nheo lại, y hầu như nhận ra từng vị cường giả Đại Đế trong số họ!

Những người đó đều là những kẻ cầm đầu gây ra hắc ám động loạn lớn nhất lịch sử, khiến y không ngờ được, những người đó vậy mà tất cả đều đi theo dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng!

"Diệp Phàm, hôm nay bản hoàng nhất định phải khiến ngươi tan xương nát thịt!" Trên vạn trượng không trung truyền đến giọng nói phẫn nộ của Bất Tử Thiên Hoàng, để tìm kiếm Diệp Phàm, Bất Tử Thiên Hoàng cuối cùng đã dùng cái giá cực lớn, đổi lấy chân thân giáng lâm xuống vũ trụ này!

"Đáng chết!

Nếu không phải vì sự xuất hiện của một biến số, bản hoàng sao lại trở lại mảnh trời đất này!" Bất Tử Thiên Hoàng trong lòng khá u ám, đặc biệt khi sự tồn tại khác xuất hiện, thần tình y không tự giác, trở nên vô cùng phẫn nộ.

"Giết bản hoàng!" Bất Tử Thiên Hoàng lập tức gào thét mở lời nói, một nhóm cường giả Đại Đế phía sau y nhanh chóng hành động!

Họ đều đến từ Táng Đế Tinh, có thể nói truyền thuyết bất hủ của Bất Tử Thiên Hoàng, xuyên suốt toàn bộ lịch sử Táng Đế Tinh.

Trong Thái Cổ Vạn Tộc, Bất Tử Thiên Hoàng được tôn là đệ nhất nhân của vạn cổ năm tháng, đồng thời họ cũng đến từ Thái Cổ Vạn Tộc, bản năng cực kỳ tôn kính Bất Tử Thiên Hoàng.

Thêm vào đó tu vi cường đại của Bất Tử Thiên Hoàng, khi Bất Tử Thiên Hoàng muốn chấm dứt hắc ám động loạn lớn nhất lịch sử, những cường giả Đại Đế này hầu như không có bất kỳ sự phản kháng nào.

Quan trọng hơn là Bất Tử Thiên Hoàng đã hứa với họ, chỉ cần thật sự mở ra Thành Tiên Lộ, thì nhất định có thể dẫn họ thật sự tiến vào Tiên cảnh!

Điều kiện này có sức hấp dẫn cực kỳ chấn động, dù sao điều cầu cả đời của họ, chẳng phải cũng là để tiến vào Tiên giới đó sao.

Lúc này tự nhiên không chút giữ lại nào lựa chọn ra tay với Diệp Phàm!

"Khi người quá đáng!" Trên mặt Ngoan Nhân Đại Đế lập tức dâng lên một cỗ phẫn nộ mãnh liệt.

Nàng và Diệp Phàm hàng ngàn năm qua, không lúc nào không tìm kiếm những kẻ cầm đầu hắc ám động loạn này.

Chỉ là những tên này khá giảo hoạt, mỗi khi Ngoan Nhân Đại Đế và Diệp Phàm tìm thấy, liền dùng thần thông chi thuật của bản thân nhanh chóng trốn thoát.

Giờ đây sau khi nương tựa dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng, họ hợp lực tấn công Diệp Phàm!

Ngoan Nhân Đại Đế lập tức thôi động tu vi của mình, lướt vào hư không vô tận, một cỗ bão linh lực nhanh chóng hình thành từ hư không!

Những kẻ đó thấy Ngoan Nhân Đại Đế tấn công, cho dù trong lòng có kiêng kỵ, nhưng cũng không còn đường lui!

"Ngoan Nhân, ân oán hàng ngàn năm qua hôm nay sẽ kết thúc!" Một nhóm cường giả Đại Đế vây công nàng, tự nhiên muốn nhân cơ

hội này, hợp lực giết chết Ngoan Nhân Đại Đế.

Chỉ tiếc là cuối cùng họ đã đánh giá thấp tu vi chân chính của Ngoan Nhân Đại Đế, trong bão linh lực, Ngoan Nhân Đại Đế phát ra một cỗ dao động khí tức vượt xa cảnh giới Đại Đế!

Chỉ có một mình Bất Tử Thiên Hoàng nhìn Ngoan Nhân Đại Đế, thần sắc hơi nheo lại.

Chương 544

"Hồng Trần Tiên!

Lại một phiền phức nữa!" Thần tình Bất Tử Thiên Hoàng giận không thể át, trong lòng dường như đã hiểu, ngay khi y chuẩn bị ra tay, một tiếng chuông du dương đột nhiên truyền ra từ vòng xoáy trên bầu trời!

Đại đa số người tại hiện trường trong lòng kinh hãi, không đợi mọi người phản ứng, Ngoan Nhân Đại Đế gần như đã dùng tư thái nghiền ép trấn áp tất cả những cường giả Đại Đế kia!

Trong số những Đại Đế kia, kẻ thì chạy trốn, kẻ thì chết, vốn dĩ không phải là những nhân vật đỉnh cao trong giới cường giả Đại Đế.

Sở dĩ phát động hắc ám động loạn, là vì thực lực bản thân không đủ, chỉ có thể hấp thụ tinh khí của chúng sinh thế gian, dùng để nuôi dưỡng bản thân.

Bất Tử Thiên Hoàng thấy những kẻ đó trong tay Ngoan Nhân Đại Đế hầu như không có sức phản kháng, nhưng cũng không thể ra tay.

"Ai đang làm gì?!" Bất Tử Thiên Hoàng hét lớn một tiếng về phía vòng xoáy, Bất Tử Thiên Đao lập tức lướt nhanh về phía vòng xoáy!

Ngay sau đó có một bóng người bước ra từ vòng xoáy, khi Bất Tử Thiên Đao xông đến, chỉ thấy người đó phất tay, liền tạo thành một bức tường ngăn cách Bất Tử Thiên Đao ở bên ngoài!

Lúc này không ít người tại hiện trường đã nhận ra bóng người kia, đều kinh ngạc đến không nói nên lời!

"Vô Thủy… Đại Đế!" Bất cứ ai cũng không ngờ, Vô Thủy Đại Đế lại đột nhiên xuất hiện ở đây!

“Còn không chết ư?!” Thánh Hoàng Tử trừng mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh vĩ ngạn của Vô Thủy Đại Đế, ý chí chấn động trong đồng tử không giảm đi chút nào.

“Ngay cả Bất Tử Thiên Hoàng còn sống, vì sao cường giả Đại Đế lại phải chết?!” Bàng Bạc ở bên cạnh nhanh chóng nói, nội tâm lại dâng lên một cỗ chiến ý cực kỳ mãnh liệt.

Trận chiến của Ngoan Nhân Đại Đế kết thúc cực nhanh, lúc này cùng với sự xuất hiện đột ngột của Vô Thủy Đại Đế, chiến trường trên hư không vô tận trong chớp mắt hình thành trạng thái đối đầu!

Diệp Phàm từ mặt trăng chậm rãi bay lên hư không, ý chí chấn động mà di tích viễn cổ mang lại vẫn còn đọng lại trong lòng y.

Đến lúc này, y vẫn chưa thể làm rõ thân phận của trung niên nam tử và lão nhân kia, chỉ biết rằng nếu muốn tiến xa hơn, nhất định phải giải quyết cục diện trước mắt!

Trong vòng xoáy trên bầu trời kia, y cảm nhận được khí tức Tiên giới!

Khi Bất Tử Thiên Hoàng liên thủ với những kẻ khác làm sụp đổ toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Vực, trong lòng y đã hiểu rõ Bất Tử Thiên Hoàng nhất định muốn mượn cơ hội này để mở ra Thành Tiên Lộ!

Chỉ là không ngờ Diệp Phàm lại xuất hiện ở mặt trăng, vừa đúng lúc chứng kiến sự việc này xảy ra!

Nói cách khác, phía sau vòng xoáy chính là Thành Tiên Lộ!… Lúc này, ở một tinh vực cực kỳ xa mặt trăng, La Thiên và những người khác xuất hiện trên hư không, đã sớm cảm giác được những thay đổi xuất hiện trên mặt trăng.

Nhưng y không đi đến mặt trăng ngay lập tức, nếu theo kế hoạch ban đầu của La Thiên, thực tế lúc này y đã sớm xuất hiện bên cạnh

Diệp Phàm.

Chỉ là không lâu trước đó, La Thiên đột nhiên cảm giác được trong vũ trụ này có thêm một sự tồn tại kỳ dị.

La Thiên lập tức dẫn theo đoàn người đến tinh vực trước mắt, thần thức của y hoàn toàn khóa chặt trên một tinh cầu.

Tinh cầu đó lóe lên ánh sáng u ám, dường như được bao phủ bởi một tầng sương đen cực kỳ nồng đậm, ngay cả Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng cũng không thể thám thính được sự tồn tại bên trong tinh cầu.

Chỉ có một mình La Thiên, trong đồng tử nảy sinh một chút ánh sáng.

"Thật thú vị!" "Các ngươi ở đây đợi, bản tọa đi rồi sẽ về!" Giọng La Thiên vừa dứt, bản thân y lập tức hóa thành một đạo quang ảnh, nhanh chóng lướt về phía tinh cầu đó.

Hoàng Kim Cổ Hoàng và những người khác nhìn nhau, tuy không hiểu vì sao La Thiên lại làm vậy, nhưng đều tuân theo mệnh lệnh của y, dừng lại giữa hư không.

Không lâu sau, La Thiên xuyên qua tầng sương đen tích tụ bên ngoài tinh cầu, trực tiếp hạ xuống trên tinh cầu!

Nơi ánh mắt La Thiên nhìn tới, thần sắc y mang theo một tia mới lạ, nơi đây khác biệt rất lớn so với các tinh cầu khác trong vũ trụ này.

Trên tinh cầu tràn ngập các loại sinh vật cổ xưa và thực vật, lại khá tương tự với thế giới Hồng Hoang mà La Thiên từng ở trước đó.

Không lâu sau, tầm mắt La Thiên tập trung trên đỉnh một ngọn núi, nơi đó vậy mà có một lương đình!

Kiến trúc lương đình khá cổ xưa, bên trong dường như có sự tồn

tại của những bóng người yếu ớt.

La Thiên lập tức tung mình một cái, thi triển đại thần thông thuật Súc Địa Thành Thốn, trong chớp mắt đã xuất hiện phía trên lương đình!

Đến lúc này, La Thiên mới nhìn rõ tình hình bên trong lương đình, có một trung niên nam tử và một lão giả, hai người ngồi đối diện nhau trên một bàn đá uống trà!

Trung niên nam tử kia mặt đầy râu quai nón, ngang lưng đeo một thanh trường đao, lão nhân hiền lành phúc hậu, toàn thân lưu chuyển một cỗ khí tức an hòa.

Nếu lúc này Diệp Phàm xuất hiện ở đây, thì y lập tức có thể nhận ra hai người, chính là hai người đã giúp y từ cõi chết sống lại trước đó!

Khoảnh khắc La Thiên xuất hiện trên lương đình, trung niên nam tử và lão nhân đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc hai người xuất hiện sự sững sờ ngắn ngủi.

Sau đó trung niên nam tử nhanh chóng vẫy tay về phía La Thiên nói: "Vị đạo huynh đã đến đây, sao không xuống uống một chén trà?" Trung niên nam tử a a cười một tiếng, giọng nói khá hào sảng, mang lại cho người ta cảm giác thân cận.

La Thiên cũng không từ chối, lập tức hạ xuống lương đình, bên cạnh bàn đá trong chớp mắt lại hiện ra một chiếc ghế đá.

Lão nhân lập tức phất nhẹ tay áo bào, trước mặt La Thiên liền hiện ra một chén trà xanh.

La Thiên nhìn trà nước trong chén, cũng không mở lời.

Không khí tại hiện trường nhất thời rơi vào bế tắc, đặc biệt là trung niên nam tử và lão nhân, vì sự xuất hiện của La Thiên, thần sắc

giữa họ quả thật khá cảnh giác.

Lại qua vài hơi thở nữa, lão nhân khẽ ho một tiếng, sau đó mới thăm dò nói: "Dám hỏi đạo hữu đến từ phương nào?" Lời nói của lão nhân khá cẩn thận, khiến nội tâm y vô cùng kiêng kỵ La Thiên.

Khi La Thiên xuất hiện bên ngoài tinh cầu, không thu hút sự chú ý của hai người, mãi đến khi La Thiên xuất hiện phía trên lương đình, lúc đó họ mới đột nhiên phát hiện ra La Thiên!

Chương 545

Có thể tiếp cận mà hai người không hề cảm nhận được sự tồn tại của y, cảnh giới của người này e rằng không kém gì hai người họ.

"Hai người lại đến từ phương nào?" Không ngờ La Thiên lại không trả lời câu hỏi của lão nhân, ngược lại như lão nhân vậy nhanh chóng hỏi lại.

Lão nhân nhất thời ngây người, á khẩu không nói nên lời.

"Đạo huynh lo lắng nhiều rồi, chúng ta vô ý không muốn đối địch với đạo huynh, chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi." Trung niên nam tử lập tức a a cười một tiếng, khéo léo che giấu vẻ xấu hổ xuất hiện trên thần sắc của lão nhân.

"Bản tọa biết rõ hai người không có ác ý, nếu không lúc này hai người sẽ không có cơ hội nói chuyện với bản tọa." La Thiên lạnh nhạt đáp lại, nhưng giữa lời nói lại cực kỳ bá đạo, dường như căn bản không hề để trung niên nam tử và lão nhân vào mắt.

Trên dung mạo ôn hòa của lão nhân nảy sinh một tia tức giận, hiển nhiên lời nói của La Thiên khiến y cảm thấy vô cùng bất kính.

Ngược lại trung niên nam tử trông có vẻ thô kệch hào phóng, nhưng tính cách lại cẩn thận tỉ mỉ, nhanh chóng lại chắp tay cúi chào nói: "Không biết đạo huynh lần này đến đây có quý sự gì?" Trung niên nam tử hiểu rõ, La Thiên tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, nhất định mang theo mục đích nào đó.

"Bản tọa biết rõ thân thế hai người, cũng biết vì sao hai người xuất hiện trong vũ trụ này." La Thiên dừng lại một chút, sau đó tiếp lời: "Bản tọa không ngăn cản những việc hai người làm, chỉ là bản tọa không hy vọng có bất kỳ ai quấy rầy đệ tử bản tọa tu hành!" Lời

nói vừa dứt, trong mắt La Thiên đột nhiên dâng lên một trận tinh quang, sau đó phong vân xung quanh từ trên bầu trời hình thành một vòng xoáy, trong vòng xoáy phát ra một cỗ uy áp đáng sợ.

Lúc này ngay cả trung niên nam tử vốn ổn định như Thái Sơn trước đó, sau khi vòng xoáy hình thành, thần tình của y cũng nhanh chóng xuất hiện biến hóa.

Không thể nào?

Người này vậy mà là sư tôn của thằng nhóc kia!

Trong lòng trung niên nam tử dâng lên muôn vàn nghi vấn, y không hiểu đệ tử mà đối phương nói là ai, chính là Diệp Phàm vừa được y và lão nhân hợp lực cứu sống không lâu trước đó!

Vốn dĩ vượt qua vô tận ngăn cách, cuối cùng hy sinh cái giá cực lớn giáng lâm xuống vũ trụ này.

Mục đích của họ là để bảo hộ Diệp Phàm, thiên tuyển chi tử đã được định trước!

Sự trưởng thành và an nguy của Diệp Phàm liên quan đến sự hưng suy sống chết của vô số sinh linh, tuy rằng trong sự nghiệp tu luyện dài đằng đẵng của Diệp Phàm, họ chưa từng xuất hiện.

Nhưng khi Cửu Long Kéo Quan xuất hiện trong vũ trụ này hàng ngàn năm trước, họ đã tập trung tất cả sự chú ý của mình vào Diệp Phàm.

Họ phải đảm bảo Diệp Phàm sẽ không thực sự chết, đó cũng là lý do vì sao trước đó họ hợp lực cứu sống Diệp Phàm!

Mãi cho đến khi La Thiên đột nhiên xuất hiện, đã giáng vào lòng hai người một gậy cảnh tỉnh, họ có thể cảm nhận được tu vi khủng bố ẩn chứa trong cơ thể La Thiên, đó cũng là lý do họ chưa từng trực tiếp trở mặt động thủ.

“Đồ phu, người này không dễ đối phó.” Lão nhân dùng bí pháp truyền âm cho trung niên nam tử nói.

Trung niên nam tử được gọi là Đồ Phu kia, thần tình y lại nhiều thêm một tia do dự, dần dần, một cỗ khí thế cuồng bạo vô cùng lẳng lặng bùng nổ từ cơ thể trung niên nam tử!

Khí tức ẩn chứa trong cỗ khí thế cường hãn kia, vượt xa giới hạn cảnh giới Đại Đế của vũ trụ này!

Cảm nhận được sự biến hóa xuất hiện trong cơ thể trung niên nam tử, thần tình La Thiên vẫn như thường, chỉ là khóe miệng y khẽ nhếch lên một nụ cười, trên mặt lộ ra thần tình đầy ẩn ý.

Trong chớp mắt, La Thiên đưa tay chỉ một ngón về phía chân trời, đầu ngón tay phóng ra một trận lưu quang rực rỡ!

Cùng một lúc đó ở bên ngoài hư không vô tận, trên Vẫn Thạch Đại Lục đột nhiên xảy ra biến động dữ dội!

Vẫn Thạch Đại Lục vốn đã tồn tại hàng ngàn năm trong khoảnh khắc đó phát ra một trận chấn động kịch liệt, như động đất núi rung truyền ra từ khu vực trung tâm của Vẫn Thạch Đại Lục!

Một thân ảnh đã ngủ say mấy ngàn năm đang từ từ phục hồi, tất cả sinh cơ trong phạm vi mấy ngàn trượng ở trung tâm Thiên Thạch Đại Lục đều dũng mãnh tràn vào đạo quang ảnh kia!

Uy thế to lớn trực tiếp kinh động toàn bộ Thiên Thạch Đại Lục, khiến vô số sinh linh trên Thiên Thạch Đại Lục đồng loạt tản ra tháo chạy.

“Chuyện gì vậy?

Chấn động từ đâu truyền ra thế?” “Mộ Tinh Vẫn Đại Đế!

Tinh Vẫn Đại Đế sắp phục tô!” Trong chốc lát, những kẻ cường

giả trên Thiên Thạch Đại Lục lập tức đoán ra, ắt hẳn mộ Tinh Vẫn Đại Đế đã xảy ra biến hóa!

Sự thật quả đúng như dự liệu, bản thể của La Thiên đang ngủ say ở trung tâm Thiên Thạch Đại Lục đang điên cuồng hấp thu linh lực giữa trời đất!

Mấy chục hơi thở sau, một trận bạo tạc kinh thiên động địa xảy ra tại trung tâm Thiên Thạch Đại Lục!

Ánh sáng ban đầu nhanh chóng ảm đạm, vô số sinh linh xung quanh tức khắc khô héo.

Ngay sau đó một bóng người bước ra, người đó khoác mái tóc đen dài, đôi mắt đen như đêm, chính là bản thể của La Thiên đã ngủ say mấy ngàn năm!

"Cũng gần đủ rồi!

Đã đến lúc quay về!" Trong đồng tử La Thiên tức khắc phóng ra một luồng sáng, theo đó hắn chậm rãi vận lực, thân ảnh tức thì bay vào không trung, nhanh chóng biến mất khỏi Thiên Thạch Đại Lục!

Chỉ là hắn không kịp để ý, khi thân ảnh mình lao đi cực nhanh vào hư không, các cường giả trên Thiên Thạch Đại Lục đồng loạt quỳ bái về hướng La Thiên rời đi!

"Chúng thần cung tiễn Đại Đế!" Kể từ đó, vô số sinh linh trên Thiên Thạch Đại Lục cũng đều hiểu ra, hóa ra người gây ra động tĩnh trước đó chính là Tinh Vẫn Đại Đế mà bọn họ đã thờ phụng mấy ngàn năm!

Trong số đó lại có rất ít người tâm thần chấn động vô cùng, những người này đa phần là cường giả Chuẩn Đế, đã tận mắt chứng kiến cảnh bản thể của La Thiên bước ra từ trung tâm Thiên Thạch Đại Lục!

Lại càng thấy rõ ràng diện mạo của bản thể La Thiên!

“Trời ạ!” “Hóa ra La Thiên chính là Tinh Vẫn Đại Đế!...” Từng chứng kiến trận đại chiến tại Tinh Vẫn Quan trên Thiên Thạch Đại Lục, thấy được tư thế chiến đấu uy nghi như thiên nhân của La Thiên.

Khi đó mọi người đều suy đoán, hắn là người giữ mộ Tinh Vẫn Đại Đế, chứ không phải Tinh Vẫn Đại Đế!

Thiên Thạch Đại Lục không tan rã theo sự rời đi của La Thiên, trong mấy ngàn năm qua, nó đã sớm tự thành một thể.

Chương 546

Dù tuế nguyệt có trôi qua thế nào, trên Thiên Thạch Đại Lục, tất cả những người tu đạo đều sẽ ghi nhớ Tinh Vẫn Đại Đế tồn tại trong truyền thuyết!

Thế nhưng lúc này bản thể La Thiên đã rời khỏi Thiên Thạch Đại Lục, với tốc độ cực nhanh lao về phía phân thân của La Thiên!

Trong mấy ngàn năm qua, La Thiên đã điên cuồng hấp nạp thiên địa tinh khí, cuối cùng linh lực của hắn đã đạt đến trạng thái bão hòa, giờ phút này chỉ còn cách việc dung hợp với phân thân một bước, La Thiên liền có thể chân chính thành tựu quả vị Thánh Nhân!

Tu vi của La Thiên vượt xa Hồng Trần Tiên, vì vậy tốc độ đi đường cực nhanh, súc địa thành thốn, vượt qua vô số tinh vực chỉ trong chốc lát!

Cuối cùng, khi bản thể La Thiên xuất hiện bên ngoài tinh cầu nơi phân thân La Thiên đang ở, chỉ cách thời điểm phân thân La Thiên triệu hoán bản thể đi chưa đầy mấy chục hơi thở!

Bản thể La Thiên lơ lửng trên hư không, đồng tử bốc lên ngọn lửa vàng rực, tựa như một đôi đồng vàng.

Hoàng Kim Cổ Hoàng và Vạn Long Hoàng cùng những người khác khi thấy bản thể La Thiên, đều chấn động!

Lúc này, phân thân La Thiên cảm nhận được bản thể, khí tức của phân thân trước mặt nhanh chóng tăng vọt, càng thêm cường hãn, trong nháy mắt cũng vượt qua tầng thứ Hồng Trần Tiên.

Có lẽ giữa hai bên không có ai là số một thực sự, nhưng trong tình cảnh này, bất kể là ai cũng đều phải thể hiện ra uy lực thực sự!

“Có lẽ hai người các ngươi nên may mắn vì từng cứu đồ nhi của ta một mạng, nếu không e rằng bây giờ sẽ không có kết cục như vậy.” Hắn thần sắc vô cùng đạm nhiên, sau đó thân ảnh chậm rãi bay ra khỏi lương đình, một đạo kim sắc quang mang đột nhiên từ không trung giáng xuống, dung hợp với phân thân của La Thiên!

Ngay sau đó, toàn bộ tinh cầu nhanh chóng phát ra những tiếng oanh minh, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu tan rã!

Người trung niên và lão nhân đều đại kinh thất sắc, hai người căn bản không ngờ, người xuất hiện trước mặt họ trước đó chỉ là một phân thân, giờ phút này mới là bản thể chân chính!

La Thiên trong quá trình dung hợp, khí tức của hắn lại một lần nữa tăng vọt, mười hai đạo pháp tắc đồ đằng tức khắc hiển hiện giữa trời đất!

Kim chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Hỏa chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Thổ chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Thủy chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Mộc chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Thời Không Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Sát Lục Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Băng chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Lục Dục Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Lôi chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Phong chi Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Tinh Thần Pháp Tắc, Đại Viên Mãn!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Mười hai đạo pháp tắc chi lực trong khoảnh khắc này toàn bộ tu thành cảnh giới Đại Viên Mãn!

Một cỗ vô thượng uy thế, từ trong cơ thể La Thiên bạo phát ra, La Thiên lúc này như Chúa tể trời đất, giám sát vạn vật mênh mông.

Còn về người trung niên kia, ngay khi khí tức của La Thiên phát tán, đã lập tức thu lại uy thế của mình.

Hắn biết rõ mình không phải đối thủ của La Thiên, thậm chí chỉ cần đối phương muốn, diệt sát hắn cũng chẳng tốn chút sức lực nào.

"Chúng ta bái kiến tiền bối!" Nam tử trung niên và lão nhân đồng thời bay ra khỏi lương đình, hai người nhanh chóng quỳ một gối xuống trước La Thiên, cung kính nói.

Thế nhưng biến hóa của bản thân La Thiên vẫn chưa kết thúc, sự trầm tích mấy ngàn năm đã khiến tất cả thuộc tính của La Thiên được tăng lên toàn diện!

Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công đại thành!

Ngũ Hành Thần Thể mà La Thiên sở hữu trong nháy mắt chuyển hóa thành Ngũ Hành Thánh Thể!

Bảy đạo pháp tắc trong số đó cũng dung luyện vào cơ thể, nhưng chỉ là dung hợp sơ bộ, cần La Thiên thêm thời gian để dung hợp!

Nếu mười hai đạo pháp tắc đều hoàn toàn dung luyện vào cơ thể, tu vi Đạo Thể, có khả năng từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tấn thăng lên cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!!

Một cỗ lực lượng pháp tắc đủ để chấn nát Đại Đạo tức khắc gia

trì không gian quanh cơ thể La Thiên, theo tiếng gào thét phát ra từ miệng La Thiên, Chân Nghĩa Bàn Cổ tức thì hình thành từ trong cơ thể La Thiên!

Cuối cùng, một đạo phân thân của La Thiên đã viên mãn như ý, không còn thiếu sót, ngưng tụ vận thế trời đất, gia trì vô thượng đạo pháp, từ đó đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, Nhục Thân Thành Thánh!

Vô số đạo cương phong từ trong cơ thể La Thiên bạo phát ra, nếu không phải La Thiên cố ý duy trì, tinh cầu này đã sớm hóa thành một mảnh tro bụi.

Nam tử trung niên và lão nhân chịu áp lực cực lớn, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Quả nhiên là hậu tích bạc phát, để hoàn thành khoảnh khắc nhục thân thành Thánh này, La Thiên đã kiên nhẫn chờ đợi suốt mấy ngàn năm, không tiếc hao phí thần thông xuyên việt đến phân thân, nếu đổi lại là cường giả Chuẩn Thánh khác, e rằng khó mà có được tâm tính như vậy.

Chương 547

Sau khi La Thiên đột phá đến tầng thứ Thánh Nhân, khí vận của toàn bộ vũ trụ đều dần dần hội tụ về phía La Thiên.

Chỉ cần La Thiên nhấc tay, toàn bộ vũ trụ, tất cả sinh linh đều sẽ nằm trong lòng bàn tay hắn!

Theo cơn bão trong tinh cầu dần lắng xuống, chân thân La Thiên cũng một lần nữa hiển hiện trên thế gian!

Đôi mắt La Thiên lạnh lùng nhìn ra ngoài trời, trong hư không vô tận, hắn cảm nhận được một vùng đất cổ xưa và xa xôi.

Đó dường như là một vũ trụ khác, hắn trầm tư một lát trong lòng, vũ trụ đó, chính là Tiên Giới mà chúng sinh thế gian vẫn nói!

Đại Đạo quy tắc nơi Tiên Giới tọa lạc đã tàn khuyết không chịu nổi, hầu như đã biến thành một thế giới hoang phế, chỉ có một vài lục địa trong đó tương đối hoàn chỉnh.

La Thiên lúc này đã có uy thế của Thánh Nhân, vượt qua hư không vô tận và ngăn cách hai giới, thần thức của hắn tức khắc giáng lâm xuống mảnh đại lục kia!

Khi thần thức La Thiên vừa tiến vào Tiên Giới, lập tức bị một luồng khí tức cường hãn phát hiện.

Trong đó, lại có một người trung niên và một lão nhân đích thân xuất hiện quanh thần thức của hắn!

"Chúng ta tại đây cung nghênh tiền bối!" Người trung niên tức khắc cung kính nói, sợ rằng sẽ chọc giận tồn tại đáng sợ trước mắt.

Hắn và lão giả bên cạnh dùng đại thần thông thuật xuyên việt xuống hạ giới, hai người mà La Thiên thấy trước đó chính là phân

thân của họ.

Chỉ là dù lúc này đã dùng bản thể đối mặt với La Thiên, sâu trong linh hồn họ vẫn có một nỗi sợ hãi không thể che giấu.

La Thiên nhìn hai người, tinh quang trong mắt lưu chuyển, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, thần thức lóe lên rồi thu về bản thể.

Tiên Giới mà hắn nhìn thấy chẳng qua chỉ là tường đổ gạch vụn, không có giá trị để thăm dò.

Nhưng vì hai người đồ phu đã cứu một mạng của Diệp Phàm, La Thiên trầm ngâm giây lát, đưa tay điểm hai đạo quang mang vào giữa trán hai người đồ phu.

Trong hai đạo quang mang đó, ẩn chứa thần thông thuật mà La Thiên để lại, khi gặp nguy cơ vạn nan, có thể bảo toàn tính mạng cho hai người đồ phu.

Đồ phu và lão nhân sau khi cảm nhận được một tia dị thường trong cơ thể, đầu tiên thần sắc mê mang, ngay sau đó lại nhanh chóng kích động vạn phần!

Lập tức cúi đầu lạy La Thiên.

"Hai người các ngươi đã cứu đồ nhi của ta một mạng, bản tọa liền ban cho hai ngươi một đạo pháp bảo mệnh hộ thân, nhân quả như vậy là cân bằng, không ai nợ ai." La Thiên khẽ gật đầu, thần tình đạm nhiên tự nhiên đáp lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt La Thiên tức khắc chuyển hướng, nhanh chóng lướt vào trong tinh cầu.

"Cung tiễn tiền bối!" Phía sau La Thiên truyền đến giọng nói cung kính của hai người đồ phu.

La Thiên cũng không quay đầu lại, không lâu sau đã xuất hiện

trước mặt Vạn Long Hoàng và những người khác.

"Bái kiến Tôn Chủ!" "Bái kiến tiền bối!" Lôi Tuyết Nguyên cùng các cường giả khác đều quỳ một gối, cung kính nói!

Ngay trong hư không vô tận, bọn họ đã tận mắt chứng kiến sự biến hóa của La Thiên, đặc biệt là sau khi bản thể và phân thân dung hợp, uy thế kinh thiên bạo phát từ trong cơ thể La Thiên, khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Sự tồn tại vô thượng kia đã vượt xa vô số sinh linh trong vũ trụ này, không chút nghi ngờ, La Thiên chỉ cần một ý niệm, liền đủ sức hủy diệt toàn bộ vũ trụ!

La Thiên nhìn mọi người trước mặt, tay áo khẽ vung, tức khắc có mấy đạo quang mang, dũng mãnh nhập vào cơ thể mọi người.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, liền đều cảm nhận được sự biến hóa cực lớn trong cơ thể mình, Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng chỉ trong một hơi thở đã khôi phục trạng thái toàn thắng Đại Đế cảnh giới!

Phải biết rằng, Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng hai người thành đạo đều trong tuế nguyệt Thái Cổ, cách nay đã mấy chục vạn năm, căn cơ của họ đã sớm dần hao tổn trong dòng sông thời gian.

Trước đó, cách trạng thái đỉnh phong ban đầu của họ đã mười phần không còn lấy một, lúc này La Thiên ban xuống Bản Nguyên chi lực, khiến họ trong nháy mắt tu phục tổn hao căn cơ, đồng thời lén lút thăm dò đột phá bình chướng Đại Đế!

Nói cách khác, trong tuế nguyệt vô tận, cường giả có thể thành tựu quả vị Đại Đế vốn đã cực kỳ hiếm hoi, trong số các cường giả Đại Đế này, những tồn tại có thể thăm dò bình chướng thành Tiên cho đến nay chỉ có vài ba vị.

Nay Vạn Long Hoàng và Hoàng Kim Cổ Hoàng tuy không thể đảm bảo rằng sau này nhất định sẽ thành Tiên, nhưng chỉ như vậy cũng đã dẫn trước các cường giả Đại Đế khác mấy vạn năm rồi!

Cảnh giới của Lôi Tuyết Nguyên tăng vọt cực nhanh, chỉ cách cảnh giới Đại Đế một đường tơ, trong đó biến hóa lớn nhất thì phải kể đến Bạch Dược Sơn!

Bạch Dược Sơn trực tiếp từ tầng thứ Đại Thánh đỉnh phong bước vào cảnh giới Chuẩn Đế, ngay cả so với Lôi Tuyết Nguyên cũng chỉ kém rất ít, bản thân hắn cũng chỉ cách cảnh giới Đại Đế một đường tơ!

Như vậy, tất cả đều là ân tứ mà La Thiên ban cho, mọi người lại một lần nữa cung kính nói: "Đa tạ Tôn Chủ đại ân!" La Thiên đạm đạm gật đầu, sau đó ánh mắt chuyển hướng về một phía, ở phương vị đó đang có một trận đại chiến kinh thiên bạo phát.

Giờ đây đã Nhục Thân Thành Thánh, không có lý do gì phải tiếp tục dừng lại ở vũ trụ này, chỉ là trước khi rời đi, nhất định phải xử lý ổn thỏa chuyện tương lai của hai vị đồ nhi kia.

Dù thế nào, Diệp Phàm và Bàng Bác hai người rốt cuộc cũng là đệ tử thân truyền của hắn!

Tuy giữa hai bên đã mấy ngàn năm chưa từng gặp mặt, ban đầu Diệp Phàm hai người cũng chỉ là cường giả Đạo Cung, nhưng tình nghĩa sư đồ vĩnh viễn sẽ không tiêu tan theo thời gian biến hóa.

Ngay sau đó, La Thiên thân mình hóa thành một đạo trường hồng, như xé rách hư không vô tận, cực nhanh lao về phía chiến trường nơi Diệp Phàm đang ở.

Hoàng Kim Cổ Hoàng cùng những người khác thực lực không đủ, đều dồn hết toàn bộ tu vi của mình, mới miễn cưỡng có thể theo sau

La Thiên.

Lúc này trên mặt trăng, chiến trường nối liền hư không vô tận đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, trời đất xung quanh tràn ngập một luồng sát lục khí tức cực kỳ nồng đậm.

Cái gọi là đại quân Tiên Giới do Bất Tử Thiên Hoàng thống soái đã sớm tử thương quá nửa, những người còn sống sót, không ai là không cực kỳ điên cuồng!

Khi Vô Thủy Đại Đế với tư thế thiên nhân giáng lâm xuống vũ trụ này, cuối cùng lại lôi kéo ra một nhân vật chỉ tồn tại trong vạn cổ truyền thuyết, Chủ Thượng Cổ Thiên Đình, Đế Tôn!

Ngay sau đó, một trận chiến tranh phong giữa các cường giả mạnh nhất lịch sử nhanh chóng bùng nổ!

Chương 548

Vô Thủy Đại Đế không hổ là cường giả chí cường của nhân tộc trong vạn cổ truyền thuyết, không những không vẫn lạc trong dòng sông thời gian, mà còn với tư thế thiên nhân đột phá đến Hồng Trần Tiên, liên thủ cùng Ngoan Nhân Đại Đế đối phó Bất Tử Thiên Hoàng.

Vô Thủy Đại Đế và Bất Tử Thiên Hoàng là tử địch không đội trời chung, thêm vào sự ra tay của Ngoan Nhân Đại Đế, trực tiếp khiến cán cân chiến trường nghiêng hẳn.

Bất Tử Thiên Hoàng bị hai người Vô Thủy Đại Đế liên thủ hợp lực áp chế, trong giao phong liên tiếp bại lui, mơ hồ đã có thế tan rã.

Diệp Phàm thì một mình nghênh chiến Đế Tôn, giữa hai bên đều là chủ Thiên Đình, chỉ là lúc này khác lúc khác, Đế Tôn và Bất Tử Thiên Hoàng dường như đã sớm cấu kết với mục đích, chỉ vì đồ lục vô số sinh linh thế gian.

Đồng thời với sự triển khai sát lục kinh thiên, các cường giả còn lại đều thi triển thủ đoạn, ý đồ cưỡng ép oanh mở Con Đường Thành Tiên!

Kỳ Lân Cổ Hoàng ngẩng đầu nhìn đạo xoáy nước đang hình thành trên không trung, giữa đôi mắt tức khắc tràn ngập một cỗ tử chí vô cùng vô tận!

Hắn đã chờ đợi vô tận tuế nguyệt, từ thời Thái Cổ sống lay lắt đến nay, mục đích là để đích thân bước vào Tiên Giới!

Lúc này, theo khí tức trong cơ thể Kỳ Lân Cổ Hoàng lại một lần nữa bạo phát, trong nháy mắt khiến mọi người trong hư không đều kinh ngạc, Kỳ Lân Cổ Hoàng không tiếc tự đốt Bản Nguyên chi lực, để có được tu vi tạm thời vượt qua cảnh giới Đại Đế!

Trong khoảnh khắc đó, Hỏa Diễm Pháp Tắc mà Kỳ Lân Cổ Hoàng nắm giữ, dường như cũng đột phá đến trạng thái Đại Viên Mãn, sau lưng hắn hiện lên một đạo Hỏa Diễm Pháp Tắc đồ đằng!

Vào khoảnh khắc Kỳ Lân Cổ Hoàng bạo phát hoàn toàn, trên chiến trường đồng thời lại có một đạo khí tức kinh thiên khác, ngay sau đó bùng nổ!

Khi mọi người quay lại nhìn, phát hiện người đó là Thanh Đế!

Thanh Đế khác với Kỳ Lân Cổ Hoàng, không có số phận bi thảm như Kỳ Lân Cổ Hoàng, lúc này giữa đôi mắt tràn ngập sắc thái cuồng nhiệt, hoàn toàn trái ngược với hình tượng ôn văn nho nhã của hắn.

"Thành Tiên Lộ!

Thành Tiên Lộ!" Thanh Đế cười lớn ba tiếng, thần sắc cực kỳ điên cuồng, không tiếc tự đốt Nguyên chi lực, lấy hi sinh sinh mệnh làm cái giá, để trong thời gian ngắn có được tất cả những gì vượt qua cảnh giới Đại Đế!

"Cho dù dùng tính mạng của vô số sinh linh thế gian, cũng đoạn nhiên khó mà oanh mở Con Đường Thành Tiên này, nay nếu dùng tu vi vô thượng của bản đế để oanh mở nó, dù chỉ có thể tận mắt thấy Tiên Giới tọa lạc, đời này cũng đủ rồi!" Giọng nói của Thanh Đế nhanh chóng truyền khắp chiến trường, khiến vô số người trong lòng dấy lên một cỗ bi tráng.

"Ha ha!" "Nếu hôm nay bản hoàng vẫn lạc tại đây, xin Diệp Thiên Đế nhất định phải mang xương cốt của bản hoàng vào Tiên Giới!" Từ miệng Kỳ Lân Cổ Hoàng truyền ra một trận cuồng tiếu, trong đồng tử tràn đầy sắc đỏ máu!

Diệp Phàm đang giao thủ với Đế Tôn bỗng nhiên quay đầu lại, nhưng phát hiện bản thân không cách nào ngăn cản, Kỳ Lân Cổ Hoàng

và Thanh Đế hai người cùng nhau liên thủ xông thẳng lên xoáy nước!

"Đồ ngu dốt!" "Bản tôn khổ tâm tu luyện vô số vạn năm, cũng chưa từng thực sự mở ra Con Đường Thành Tiên đó, cho dù hai ngươi đốt cháy bản nguyên, há có thể dễ dàng chạm đến Tiên Giới được sao?!" Đế Tôn nhìn bóng dáng hai người Kỳ Lân Cổ Hoàng, trong mắt tức khắc dấy lên một cỗ trào phúng, miệng phát ra lời nói khinh miệt.

Diệp Phàm nghe vậy, trong lòng một trận bi thương, Kỳ Lân Cổ Hoàng và Thanh Đế hai người đều là đại nhân kiệt cái thế trong vũ trụ này.

Vào thời Thái Cổ, đều áp đảo vô số thiên kiêu cùng thời, cuối cùng bằng đại khí vận chứng đạo đột phá quả vị Đại Đế.

Nay vì để tận mắt thấy Tiên Giới, lại chỉ đành dùng thủ đoạn như vậy để oanh mở Con Đường Thành Tiên!

Không lâu sau, Kỳ Lân Cổ Hoàng và Thanh Đế hai người tức khắc xông vào trong xoáy nước, ngay sau đó một cỗ sức mạnh quy tắc vô thượng từ trong xoáy nước bạo phát ra!

Lúc này ngay cả những người bên ngoài xoáy nước, cũng có thể cảm nhận rõ ràng Kỳ Lân Cổ Hoàng hai người đang giao thủ với sức mạnh quy tắc hạn chế toàn bộ vũ trụ!

Động tĩnh trong xoáy nước kéo dài đủ một khắc đồng hồ, cuối cùng mới dần lắng xuống, nhưng sau đó lại không thấy bóng dáng Kỳ Lân Cổ Hoàng và Thanh Đế hai người, cũng không thấy xoáy nước được mở ra!

Tình hình như vậy khiến tuyệt đại đa số cường giả trong hư không đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đến đây, hai vị Chí Tôn cái thế đồng thời vẫn lạc!

Diệp Phàm trong lòng thở dài một tiếng, không ngờ hôm nay, Kỳ Lân Cổ Hoàng và Thanh Đế hai người cuối cùng lại vẫn lạc trên Con Đường Thành Tiên.

Trong khoảnh khắc Diệp Phàm chần chừ, công thế vốn cuồng bạo vô cùng của Đế Tôn càng trở nên hung hãn hơn!

Hắn dùng một thân một mình sức mạnh vượt qua vô số tinh vực, kéo theo tinh thần chi lực kinh thiên!

Muốn trực tiếp trấn áp Diệp Phàm!

Diệp Phàm tuy tu hành mấy ngàn năm, nhưng khi đối mặt với tồn tại cấp bậc quái vật như Đế Tôn, vẫn có tâm mà lực bất tòng.

Vì vậy khi tinh thần chi lực kinh thiên giáng lâm xuống đỉnh đầu Diệp Phàm, Diệp Phàm không thể kháng cự mà bị đánh trúng!

Diệp Phàm chỉ cảm thấy toàn thân như bị cấm cố, không thể vận động linh lực trong cơ thể để chống cự nữa, ánh mắt nhìn Đế Tôn với nụ cười gian tà, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ sở.

"Sư tôn, đệ tử e rằng không có duyên gặp lại người nữa rồi." Khóe môi Diệp Phàm khẽ động, trong đầu hiện lên bóng dáng La Thiên mấy ngàn năm trước.

Kể từ năm đó trên Địa Cầu, Diệp Phàm và Bàng Bác hai người đồng thời bái sư, La Thiên nhận họ làm đệ tử, sau đó trong mấy ngàn năm tu hành của mình, Diệp Phàm vẫn luôn truy tìm tung tích của La Thiên.

Chỉ tiếc với tu vi của La Thiên, nếu muốn ẩn mình, Diệp Phàm căn bản không thể phát hiện.

Chỉ có giữa một số cường giả đỉnh tiêm thế gian, mới có thể hơi thăm dò được một chút tin tức liên quan đến sư tôn La Thiên của mình.

Lúc này toàn thân linh lực của Diệp Phàm bị cấm cố, Đế Tôn tay cầm một thanh trường kiếm, mắt thấy sắp sửa dùng một kiếm chém giết Diệp Phàm, Diệp Phàm liền chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết.

Nhưng thời gian lại trôi qua mấy hơi thở, thanh trường kiếm trong tay Đế Tôn không hề hạ xuống, mà trực tiếp ngưng đọng giữa không trung!

"Dám làm thương đồ đệ của ta!

Thật to gan!" Ngay sau đó, trong hư không vô tận truyền đến một tiếng gào thét kinh thiên, uy thế cường đại ẩn chứa trong âm thanh đó, trực tiếp chấn động toàn bộ vũ trụ!

Kéo theo Đại Đạo quy tắc phát ra oanh minh, chủ nhân của âm thanh đó cường hãn đến mức khiến toàn bộ vũ trụ phải run rẩy!

Đế Tôn lúc này đại kinh thất sắc, vừa nãy khi sắp vung kiếm chém đầu Diệp Phàm, phát hiện tinh thần chi lực vốn bị hắn thao túng đột nhiên phản phệ chính mình!

Chương 549

Khiến Đế Tôn xuất hiện trạng thái đình trệ tạm thời, đúng lúc này, Diệp Phàm đột nhiên mở to mắt!

"Sư tôn!" Khi tiếng gào thét kinh thiên đó truyền đến, Diệp Phàm liền trong âm thanh đó cảm nhận được một cảm giác quen thuộc đã lâu, chính là từ sư tôn La Thiên của hắn!

Diệp Phàm trong lòng tức khắc hiện lên ý niệm kích động kịch liệt, thân ảnh ầm ầm lùi về phía sau, tách ra một khoảng cách với Đế Tôn!

Diệp Phàm không tiếp tục ra tay, hắn biết rõ sư tôn đã đến, cũng không cần động thủ nữa!

Quả nhiên, sau khi âm thanh quen thuộc đó vang lên, một đạo trường hồng tựa như sao băng trăng sáng vượt qua hư không vô tận, cuối cùng giáng lâm xuống chiến trường!

Tất cả mọi người đều chú ý đến La Thiên.

Đại Đế và Ngoan Nhân Đại Đế hai người đều nhìn về phía La Thiên, trong mắt Ngoan Nhân Đại Đế lộ ra một tia phức tạp.

Nhớ lại mấy ngàn năm trước, song phương căng thẳng như cung tên đã giương, khi đó Ngoan Nhân Đại Đế vốn có tự tin có thể đánh hạ La Thiên, nhưng cuối cùng vì kiêng kỵ uy thế của đối phương mà không trực tiếp giao tranh.

Sau đó lại vì người mà Ngoan Nhân Đại Đế để ý chính là đệ tử của La Thiên, giữa hai bên liền vô hình trung sản sinh một tia liên hệ.

Bất Tử Thiên Hoàng nhìn chằm chằm vào thân ảnh La Thiên giáng lâm, trong đồng tử hiện lên một trận sắc thái điên cuồng cực hạn!

Đồng thời lại kèm theo một cỗ ý niệm sợ hãi xuất phát từ sâu trong linh hồn!

Bất Tử Thiên Hoàng căn bản không dám đối kháng với La Thiên, ngay cả khi đó trên Thiên Thạch Đại Lục, Bất Tử Thiên Hoàng đối mặt với La Thiên cũng chỉ đành nhanh chóng bỏ chạy.

La Thiên lúc này còn cường đại hơn trước rất nhiều, nội tâm Bất Tử Thiên Hoàng dần dần bị một cỗ tuyệt vọng chiếm cứ!

Mấy hơi thở sau, Bất Tử Thiên Hoàng trực tiếp đốt cháy Bản Nguyên của mình!

Để có thể đối phó với La Thiên, Bất Tử Thiên Hoàng gần như mất đi lý trí, trong cơ thể nhanh chóng bạo phát ra một cỗ tu vi vượt xa Vô Thủy Đại Đế và Ngoan Nhân Đại Đế.

Sau đó Bất Tử Thiên Hoàng ra hết thủ đoạn, nhanh chóng áp chế Vô Thủy Đại Đế hai người, tức muốn triệt để chém giết hai người họ!

La Thiên giáng lâm chi hậu, tùy theo cơn bão quanh hắn dần lắng xuống, hắn nhanh chóng quét mắt qua Diệp Phàm và Bàng Bác hai người.

Hai người đã cấp tốc bay đến bên cạnh La Thiên, cùng quỳ một gối trước La Thiên!

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Lời này vừa thốt ra, tức thì dấy lên vạn trượng sóng gió!

"Người đó rốt cuộc là ai?

Sư tôn của hai vị cường giả Đại Đế?" Lúc này trong hư không, gần như tuyệt đại đa số người không nhận ra lai lịch của La Thiên, dù sao La Thiên lộ diện cực ít, chỉ trên Bắc Đẩu Tinh mới hiển lộ chân thân.

“Diện mạo người này có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó...” “...” “Là!

Mấy ngàn năm trước trên Bắc Đẩu Tinh, người đã dùng một mình sức lực trấn áp mấy vị cường giả Cổ Hoàng của Nhân Tộc Đại Đế!” “Chắc chắn rồi!

Lão phu từng tận mắt chứng kiến trận đại chiến đó bùng nổ!” Lại qua không ít thời gian, trong hư không có người nhận ra thân phận La Thiên, sau đó tin tức lan truyền giữa mọi người.

“Mấy ngàn năm qua đi, vị Nhân Tộc Đại Đế đó không những không vẫn lạc, mà còn với tư thái kinh người như vậy trọng phản thế gian!” Một số cường giả bị buộc tham gia vào trận đại chiến này trong lòng tức khắc dấy lên hy vọng.

“Hai đồ nhi không tồi.” La Thiên nhìn Diệp Phàm và Bàng Bác hai người đang quỳ trước mặt, gật đầu, trong mắt lộ ra ánh nhìn từ tường.

La Thiên trong lòng cảm khái, quyết định năm đó trên Địa Cầu thu hai người này làm đệ tử quả nhiên không sai.

Chỉ trong mấy ngàn năm ngắn ngủi, dưới sự che chở của La Thiên, thực lực hai người đều đột phá đến cảnh giới Đại Đế, Diệp Phàm lại càng một bước bước vào tầng thứ Hồng Trần Tiên!

Nếu không phải Diệp Phàm tự thân trầm tích không đủ, nếu không trước đó cũng không thể nào chịu sự tập kích của Đế Tôn kia.

Đồng tử Diệp Phàm hai người hơi ướt, có thể mấy ngàn năm sau nghe được lời nói công nhận của sư tôn, trong lòng hai người cực kỳ thỏa mãn.

“Được rồi, giờ thì tất cả phiền phức cứ giao cho sư tôn đi.” La Thiên trong tay phóng ra một cỗ đại lực, chậm rãi đỡ Diệp Phàm hai

người dậy, sau đó ánh mắt nhìn về phía Đế Tôn, trong đồng tử tràn ngập một mảnh băng hàn!

"Ngươi muốn chết sao?" La Thiên u u nói.

Đế Tôn thần sắc đại kinh, hắn không biết lai lịch La Thiên, nhưng có thể từ luồng khí tức phát ra từ cơ thể đối phương cảm nhận được sự uy hiếp cực mạnh.

"Đồ cuồng vọng!

Bản tôn hôm nay liền cùng lúc chém giết ba người sư đồ các ngươi!" Đế Tôn cố gắng trấn định lại, miệng tức khắc cố tạo thanh thế, đáp lại.

Chỉ thấy thân thể hắn một trận quang mang lóe lên, đại thủ vồ lấy hư không vô tận, tức khắc có vô tận tinh thần chi lực dũng mãnh chảy vào cơ thể Đế Tôn!

La Thiên khẽ lắc đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, sau đó thân thể đột nhiên chấn động, Tinh Thần Pháp Tắc đồ đằng tức khắc hiện lên sau lưng hắn!

Tinh Thần Pháp Tắc, Cấm Cố!

La Thiên hướng về phía Đế Tôn điểm ra một ngón tay, tinh thần chi lực vốn điên cuồng dũng mãnh nhập vào cơ thể Đế Tôn, trong khoảnh khắc đó đột nhiên đình trệ!

Trước mặt La Thiên, Đế Tôn muốn động dụng tinh thần chi lực cũng không đủ tư cách!

Sắc mặt Đế Tôn hoảng sợ, nhưng dù hắn thi triển thủ đoạn nào, lại phát hiện bản thân hoàn toàn cắt đứt liên hệ với tinh thần chi lực đó!

Ngay sau đó La Thiên lại hướng về phía Đế Tôn điểm ra một ngón

tay, trong chớp mắt tức thì phóng ra một đạo quang thúc, giữa những làn sóng ánh sáng bao bọc Sát Lục Pháp Tắc, không gian chỗ nó đi qua đều vỡ vụn!

Đế Tôn nhìn quang thúc đang lao đến, vừa định né tránh, nhưng lại vạn phần kinh hãi phát hiện mình đã không thể nhúc nhích!

Chương 550

La Thiên đã dùng thủ đoạn mà đối phương từng dùng trên người Diệp Phàm, khiến Đế Tôn trong lòng hiện lên ý niệm sợ hãi vô tận!

Ngay cả Đế Tôn là một vị Hồng Trần Tiên, nhưng trước mặt La Thiên đã Nhục Thân Thành Thánh, vẫn không có chút nào khả năng chiến thắng!

Theo quang thúc va chạm vào người Đế Tôn, Sát Lục Pháp Tắc ẩn chứa bên trong tức khắc hoành hành trong cơ thể Đế Tôn, không lâu sau, kinh mạch trong cơ thể Đế Tôn đều bị hủy hoại!

Lúc này Đế Tôn đã bị La Thiên hoàn toàn phế bỏ tu vi, cảnh giới cực tốc rơi xuống tầng thứ Đại Thánh, ngay cả việc duy trì trong hư không, bản thân cũng đã rất mỏi mệt.

La Thiên cũng không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, ý niệm của hắn vừa động, cỗ Sát Lục Pháp Tắc chi lực tồn tại trong cơ thể Đế Tôn ầm ầm bạo phát, trong nháy mắt liền khiến thân thể Đế Tôn hóa thành một mảnh huyết vụ!

Ngay cả Nguyên Thần của Đế Tôn cũng dưới sức mạnh sát lục cực hạn mà bị ma diệt tận!

Một nhân vật truyền kỳ sống sót từ thời thượng cổ, cứ thế vẫn lạc trong tay La Thiên!

Lúc này ở một bên khác của chiến trường, Bất Tử Thiên Hoàng gần như đã dồn Vô Thủy Đại Đế và Ngoan Nhân Đại Đế hai người vào tuyệt cảnh, chỉ cần thêm mấy chục hơi thở nữa, Bất Tử Thiên Hoàng liền có thể triệt để diệt sát hai người họ!

Chỉ tiếc sau khi Đế Tôn đạo tiêu thân vong, La Thiên ngay sau đó

liền chuyển ánh mắt về phía Bất Tử Thiên Hoàng.

"Ngoan Nhân!

Muốn trách thì trách ngươi đã đứng sai phe!

Hôm nay vẫn lạc tại đây đi!" Từ miệng Bất Tử Thiên Hoàng phát ra một tiếng gào lớn, Bất Tử Thiên Đao trong tay bạo phát ra uy thế cực hạn, ngay sau đó liền muốn chém giết Ngoan Nhân Đại Đế đang lâm vào tuyệt cảnh!

Sắc mặt Ngoan Nhân Đại Đế khó coi, nàng không đốt cháy Nguyên Thần của mình như Bất Tử Thiên Hoàng, vì vậy lúc này gần như gặp nguy cơ sinh tử thực sự!

Ngay khi Ngoan Nhân Đại Đế cũng sắp đốt cháy Nguyên Thần của mình, đột nhiên, một đạo thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện trước mắt Ngoan Nhân Đại Đế!

"Mấy ngàn năm trước, bản tọa từng có duyên với ngươi!

Nay cũng đã kết thúc một trận nhân quả!" Người đó chính là La Thiên, vào thời khắc then chốt nhất trực tiếp chắn ngang giữa Bất Tử Thiên Hoàng và Ngoan Nhân Đại Đế, Tinh Thần Pháp Tắc tức khắc bạo phát, sống sờ sờ chấn lui Bất Tử Thiên Hoàng!

Sau đó trong tay La Thiên hiện lên một đạo quang đoàn, nhanh chóng lướt vào trong cơ thể Ngoan Nhân Đại Đế, trong đạo quang đoàn đó, cũng có pháp bảo mệnh mà La Thiên để lại.

Khóe miệng Ngoan Nhân Đại Đế khẽ động, trên mặt lại hiện lên một tia ý vị khổ sở, lời nói vốn đã đến bên môi lại nuốt xuống.

Vô Thủy Đại Đế nhìn La Thiên ra tay, trong đồng tử một mảnh chấn động, thương thế của hắn là nhỏ nhất, vì vậy nhanh chóng đưa Ngoan Nhân Đại Đế ra khỏi chiến trường.

La Thiên liền quay người lại, ánh mắt tập trung vào Bất Tử Thiên Hoàng, một cỗ sát cơ khổng lồ lặng lẽ lan tỏa từ trong cơ thể hắn!

"Tất cả đều do bản hoàng bố trí vô số vạn năm!

Tuyệt đối không thể để ngươi hủy diệt!" Từ miệng Bất Tử Thiên Hoàng phát ra tiếng gào thét điên cuồng, hắn gần như mất đi lý trí, như một con thú lao về phía La Thiên mà chém giết!

La Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, miệng phát ra một tiếng thở dài, hắn và Bất Tử Thiên Hoàng vốn không oán không cừu, chỉ là đối phương không những uy hiếp tính mạng đồ đệ của hắn, lại còn đồ lục vô số sinh linh thế gian.

Khiến La Thiên không thể không ra tay với hắn!

"Quá yếu ớt, ngay cả tư cách để ta nhấc tay cũng không có." La Thiên lắc đầu, thở dài nói.

Giữa lời nói, một đạo Pháp Tắc Chi Kiếm hình thành trước mặt hắn, tức khắc bạo phát như cầu vồng!

Dưới uy lực của một kiếm, hư không xung quanh tức khắc vỡ vụn, Bất Tử Thiên Hoàng đang tay cầm Bất Tử Thiên Đao xông lên, cũng dưới một kiếm này mà trọng thương!

Thần tình Bất Tử Thiên Hoàng cực kỳ thảm bạch, miệng không ngừng phun ra máu tươi, Bất Tử Thiên Đao trong tay trong nháy mắt tan rã thành mảnh vỡ!

"Ha ha ha, vạn cổ công lao hủy trong một sớm, trời xanh diệt ta!" Từ miệng Bất Tử Thiên Hoàng phát ra một trận cười thảm, sinh cơ trong cơ thể nhanh chóng chảy mất, thân thể của hắn cũng đang tiêu tán với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Không lâu sau, Bất Tử Thiên Hoàng triệt để tiêu tán vào hư vô!

Đến đây, một trận hắc ám động loạn lớn nhất lịch sử kèm theo tai họa tiên nhân đã triệt để diệt tuyệt!

Tất cả căn nguyên chỉ vì La Thiên cường thế ra tay!

Giữa hư không một mảnh tĩnh mịch, dường như tất cả mọi người đều không ngờ chiến đấu lại kết thúc nhanh chóng đến vậy.

La Thiên lần lượt chém giết Đế Tôn và Bất Tử Thiên Hoàng, lúc này ánh mắt quay lại nhìn xoáy nước kia, khẽ lắc đầu.

"Bản tọa lấy danh La Thiên, thừa tải ý chí hạo đãng của vũ trụ, phong mệnh Thành Tiên Lộ khai!" Từ miệng La Thiên phát ra một trận Đại Đạo Long Âm, trực tiếp khiến ý chí của toàn bộ vũ trụ vì đó mà chấn động.

Xoáy nước vốn một mảnh tĩnh mịch cũng trong khoảnh khắc đó đột nhiên phát sinh kịch biến, chỉ thấy trong xoáy nước đột nhiên tràn ngập đại lượng sinh cơ chi lực!

Quy tắc thành Tiên vạn cổ bất biến, vì một câu nói của La Thiên mà phát sinh thay đổi!

Vô số cường giả trong hư không tâm thần chấn động, Con Đường Thành Tiên mà Kỳ Lân Cổ Hoàng và Thanh Đế hai người đã không tiếc tính mạng làm cái giá cũng không thể mở ra, cuối cùng đã hiện ra diện mạo!

Động tĩnh do Thành Tiên Lộ mở ra nhanh chóng truyền khắp toàn bộ vũ trụ, ngay cả những cường giả ẩn mình trong các ngóc ngách của vũ trụ cũng đều nhanh chóng chạy đến đây.

Ánh mắt La Thiên nhìn về phía Diệp Phàm và Bàng Bác hai người, trong mắt tức khắc hiện lên đại lượng sắc thái từ tường, bản thân lại mang theo một chút ý vị khó nói.

Chuyện nơi đây đã xong, rốt cuộc cũng nên rời đi.

Trong mắt Diệp Phàm và Bàng Bác hai người lộ ra tình cảm cuồng nhiệt vô tận đối với Thành Tiên Lộ, gần như không thể áp chế sự xao động trong lòng, nóng lòng muốn đạp lên Thành Tiên Lộ.

Nhưng khi ánh mắt La Thiên dừng lại trên người Diệp Phàm hai người, hai người nhanh chóng cảm nhận được, ngay sau đó liền xuất hiện bên cạnh La Thiên.

Chương 551

"Sư tôn, Thành Tiên Lộ đã khai, không biết chúng đệ tử khi nào thì khởi hành?" Lời nói của Diệp Phàm bao gồm cả La Thiên ở trong đó, cho rằng Thành Tiên Lộ khai mở thì La Thiên tự nhiên cũng sẽ dẫn họ cùng vào.

Không ngờ La Thiên nghe vậy lại chỉ lắc đầu, trong mắt vẫn còn lưu lại đại lượng sắc thái từ tường.

"Sư tôn, vậy là có ý gì?" Bàng Bác vốn là người tính tình thẳng thắn, vừa thấy La Thiên lắc đầu, tính tình liền lập tức nóng nảy.

"Vi sư không phải người trong giới này, cũng không nằm trong luân hồi nhân quả của giới này, con đường đó không thuộc về vi sư, mà thuộc về các ngươi." La Thiên nhìn thẳng vào mắt hai người, đối diện nói, lời lẽ có phần khẩn thiết.

Diệp Phàm trải qua mấy ngàn năm tu luyện, tâm tính và kinh nghiệm của hắn đã lão luyện, sớm đã đoán ra đại khái nguyên do trong đó, không khỏi thần tình buồn bã.

"Diệp Phàm, ngươi là người có thiên tư ngộ tính cao nhất trong số đệ tử của vi sư, ắt hẳn đã đoán ra lai lịch của vi sư." "Vi sư đến từ Hồng Hoang đại giới xa xôi, chuyến này là để hoàn thiện Đạo Thân, thu hai ngươi làm đệ tử, thực sự là tam sinh hữu hạnh của vi sư." La Thiên nói xong, không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Không phải là hắn không muốn dẫn Diệp Phàm và Bàng Bác hai người cùng rời đi, Diệp Phàm hai người, chính là những người có thiên mệnh trong vũ trụ này.

Giả như hai người rời khỏi giới này, cũng có nghĩa là hai người đã đánh mất vô tận cơ duyên.

Vì vậy chỉ có hai người đạp lên Thành Tiên Lộ, mới có khả năng cực lớn không ngừng hoàn thiện bản thân đột phá đến tầng thứ cao nhất.

Lúc này Diệp Phàm cúi đầu không nói một lời, hoàn toàn không còn phong thái của một đời Thiên Đế mà thế nhân vẫn nói, ngược lại giống hệt một đứa trẻ làm sai chuyện, đứng phạt trước mặt trưởng bối nhà mình.

Sau một hồi trầm mặc, Diệp Phàm mới một lần nữa ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập sắc thái không nỡ.

"Sư tôn, không biết đệ tử khi nào mới có thể gặp lại người?" Giọng Diệp Phàm mang theo một tia ý vị cầu khẩn.

Mấy ngàn năm trước, La Thiên một tay dẫn dắt Diệp Phàm và Bàng Bác hai người bước vào thế giới tu chân, đồng thời truyền xuống vô thượng đạo thuật của mình, mới khiến hai người có thể trong mấy ngàn năm ngắn ngủi, vượt qua giới hạn mà vô số cường giả qua nhiều kỷ nguyên cũng không thể vượt qua.

"Giới này có núi, có nước, ngày nào núi nước hợp làm một, đợi hai ngươi liền có thể tìm thấy vi sư." Giữa lời nói của La Thiên, trong tay áo hắn quang mang chợt lóe, ngay sau đó có một đạo quyển trục bay ra, chậm rãi rơi vào tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm tự nhiên hướng vào trong quyển trục phóng thích linh lực, nhưng khi linh lực vừa tiếp xúc với quyển trục, liền như bốc hơi mà lặng lẽ biến mất.

Cuối cùng chỉ có một ấn tượng xuất hiện trong não hải Diệp Phàm, chỉ thấy có một ngọn núi lớn, đỉnh núi cao vút mây, khí thế nguy nga hùng tráng.

Giữa núi mây mù lượn lờ, lại có những cánh rừng rậm rạp bao

phủ, nhìn xuống không thấy chúng sinh, nhưng trong rừng rậm lại thỉnh thoảng truyền ra mấy tiếng gầm rít của mãnh thú.

Dưới chân núi lại có mấy căn nhà tranh, bên trong nhà tranh thỉnh thoảng có vài làn khói bếp lượn lờ, bên cạnh mấy căn nhà tranh đó chảy một con suối nhỏ, suối nhỏ trong vắt thấy đáy không thấy cá bơi.

Giữa một núi một nước, tâm thần Diệp Phàm chịu chấn động cực lớn, hắn phát hiện thần thức của mình hoàn toàn không thể thâm nhập vào trong đó.

Trên quyển trục dường như tồn tại một đạo cấm chế cực mạnh, nếu thực lực bản thân không đủ, căn bản không thể phá trừ đạo cấm chế này.

Diệp Phàm chuyển đầu ngẩng nhìn La Thiên, trong đồng tử lộ ra một tia sắc thái.

"Quyển trục sẽ tự bảo tồn, ngày nào hai ngươi cảnh giới đủ, đợi núi nước hợp làm một, hai ngươi tự có thể tìm được tung tích vi sư." La Thiên nói xong, cường nhẫn ý không nỡ trong lòng, trong tay quang mang chợt lóe, ngay sau đó có hai đạo quang đoàn lướt vào giữa trán Diệp Phàm và Bàng Bác.

"Lần ly biệt này, gặp lại đã chẳng biết năm tháng nào, vi sư không thể hộ đạo bên cạnh hai ngươi, vì vậy lưu lại hai đạo ấn ký này, làm lễ vật chia tay của sư phụ." La Thiên tại giữa trán Diệp Phàm và Bàng Bác lưu lại ấn ký, La Thiên ngưng tụ mười hai đạo pháp tắc chi lực của bản thân hóa thành một điểm, nó có một đòn đủ sức trọng thương cường giả Thánh Nhân.

"Chỉ mong hai ngươi vĩnh viễn không cần dùng đến đạo bảo mệnh thần thông này." La Thiên trong lòng thầm nghĩ.

"Ly biệt sắp đến, vi sư liền đích thân tiễn hai ngươi vào Tiên

Giới!" La Thiên hiểu rõ Thành Tiên Lộ tuy đã khai mở, nhưng ai cũng không thể đảm bảo, mỗi một người đi hết cuối Thành Tiên Lộ có đến cùng một chỗ hay không.

Đồng thời do pháp tắc Tiên Giới không hoàn chỉnh, dẫn đến Thành Tiên Lộ có thể tùy thời xuất hiện biến số cực lớn, loại biến số này Diệp Phàm cùng những người khác hiện nay vẫn chưa thể ứng phó.

Cũng không đợi Diệp Phàm hai người đáp lời, La Thiên tức khắc tay áo vung lên, trong hư không xung quanh nổi lên một trận cuồng phong, trực tiếp bao bọc Diệp Phàm hai người vào trong.

Sau đó La Thiên lại nhìn về phía Lôi Tuyết Nguyên cùng những người khác, lại một trận cuồng phong nổi lên, Lôi Tuyết Nguyên cùng những người khác đều bị bao bọc vào trong đó.

Giữa toàn bộ hư không thiên địa, vô số cường giả tâm thần chấn động, La Thiên dùng một mình sức lực cưỡng ép ngưng tụ thuật pháp kết giới, khiến tính mạng Diệp Phàm cùng những người khác vô ưu.

Lúc này Diệp Phàm và Bàng Bác đang ở trong kết giới riêng biệt, hai người đã sớm quỳ hai gối, trong đồng tử một mảnh đỏ tươi, nước mắt không kìm được đã chảy dài!

"Đệ tử bái biệt sư tôn!" Âm thanh của Diệp Phàm và Bàng Bác hai người truyền khắp cửu thiên thập địa, lọt vào tai La Thiên, trên mặt La Thiên tức khắc hiện lên nụ cười mừng rỡ.

"Đệ tử bái biệt sư tôn!" Âm thanh của Diệp Phàm và Bàng Bác hai người truyền khắp cửu thiên thập địa, lọt vào tai La Thiên, trên mặt La Thiên tức khắc hiện lên nụ cười mừng rỡ.

Quả nhiên năm xưa đã không nhìn lầm người, Diệp Phàm và Bàng Bác hai người trong quá trình không ngừng trưởng thành, thủy chung không đổi sơ tâm, cũng không phụ ân truyền thụ thuật pháp thần thông

năm đó.

La Thiên khẩu trung tùy tức truyền xuất nhất trận đại tiếu, chích kiến hư không chi trung thiểm thước nhất trận xán lạn quang mang, diệp phồn đẳng nhân tùy tức một nhập thành tiên lộ đương trung!

Đích thân tiễn biệt Diệp Phàm, Bàng Bác hai người xong, ánh mắt La Thiên tức khắc dừng lại trong hư không, ở một chỗ nơi đó tàn lưu một tia khí tức yếu ớt như có như không.

"Ân oán năm xưa đã xóa bỏ, thôi vậy, bản tọa liền tiễn ngươi một đoạn!" Trong đồng tử La Thiên lộ ra một đạo tinh mang, sau đó đầu ngón tay điểm về phía nơi ánh mắt hắn nhìn tới, tức khắc có vô tận sinh cơ chi lực điên cuồng dũng mãnh chảy về phía đạo khí tức kia!

Ngay sau đó La Thiên lại vồ lấy hư không, trực tiếp bắt lấy sinh mệnh bản nguyên của Bất Tử Thiên Hoàng và Đế Tôn hai người đã chết trận trước đó!

Hai đạo sinh mệnh bản nguyên dung hợp làm một, nhanh chóng chú tạo ra một nhục thân mới!

Nhục thân tự động bay về phía đạo khí tức kia, không lâu sau dưới sự nuôi dưỡng của vô tận sinh cơ, đạo khí tức yếu ớt như có như không kia dần dần dung hợp với nhục thân!

Lại qua mấy chục hơi thở, nhục thân kia chậm rãi mở đôi mắt ra, ánh mắt chết lặng, nhìn chằm chằm vào La Thiên!

La Thiên nhẹ nhàng thở ra một hơi trọc khí, nhìn người đó gật đầu.

"Lần này nhân quả ân oán đã kết thúc, bản tọa liền tiễn ngươi lên Thành Tiên Lộ!" Người đó đứng yên tại chỗ rất lâu, dường như tâm thần vẫn chưa bình tĩnh lại, do dự hồi lâu, cuối cùng hướng về phía La Thiên ôm quyền cúi lạy!

“Bái kiến tiền bối!” Trong đồng tử người đó tức khắc sinh ra một cỗ hỏa diễm màu vàng, giữa trán lại có thêm một đạo ấn ký hỏa diễm, trên trán dần dần mọc ra hai chiếc sừng.

Chương 552

Người này chính là Kỳ Lân Cổ Hoàng được La Thiên dùng đại thần thông thuật trọng sinh!

Mấy ngàn năm trước, Kỳ Lân Cổ Hoàng liên hợp mấy vị cường giả Cổ Hoàng khác nhằm vào La Thiên ra tay, nhưng cuối cùng lại bỏ mạng trong tay La Thiên.

Sau đó Kỳ Lân Cổ Hoàng dùng bí thuật của mình phục sinh, lại mấy ngàn năm, trước đó tại Thành Tiên Lộ thượng đạo tiêu thân vong, vì để kết thúc một đoạn nhân quả, La Thiên đặc biệt phục sinh hắn!

Ân ân oán oán giữa hai người đã sớm tiêu tán trong thời gian, lúc này Kỳ Lân Cổ Hoàng ôm quyền, một bái tất cả đều không nói thành lời!

Chỉ không đợi La Thiên đích thân ra tay, tiễn Kỳ Lân Cổ Hoàng vào Thành Tiên Lộ, Kỳ Lân Cổ Hoàng đại thủ vung lên, giữa trời đất đột nhiên nhảy ra một đầu Hỏa Diễm Kỳ Lân!

Sau đó Kỳ Lân Cổ Hoàng cưỡi Hỏa Diễm Kỳ Lân, trong nháy mắt liền xông thẳng vào trong Thành Tiên Lộ!

Kỳ Lân Cổ Hoàng có một niềm kiêu ngạo riêng, là cường giả cái thế trong thiên địa này, có thể cho phép La Thiên phục sinh hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không dựa vào La Thiên để tiến vào tiên cảnh!

La Thiên ngưng tụ bản nguyên chi lực của Bất Tử Thiên Hoàng và Đế Tôn hai người, vì hắn trọng tố nhục thân, khiến cảnh giới bản thân Kỳ Lân Cổ Hoàng cách cảnh giới Hồng Trần Tiên, chỉ còn một bước chân.

Ngay cả khi một mình xông vào Thành Tiên Lộ, bản thân hắn cũng có xác suất cực lớn cuối cùng sẽ đạp vào Tiên Giới!

Làm xong tất cả, La Thiên nhìn quanh hư không, phát hiện càng ngày càng nhiều cường giả cấp tốc chạy đến đây.

Hiển nhiên những người này đều sau khi Thành Tiên Lộ khai mở mà nhanh chóng chạy đến, là những người muốn tiến vào Tiên Giới!

Những người này La Thiên cũng không để ý, thân hắn lóe lên một trận quang mang màu trắng, không lâu sau hắn tức khắc tiêu tán vào hư không!

Đích thân tiễn biệt Diệp Phàm cùng những người khác, La Thiên trong lòng không còn vướng bận, khi thế nhân chưa kịp nhận ra, La Thiên đã hiển hiện tại biên giới của vũ trụ này.

La Thiên ngưng tụ đạo pháp của mình, một cỗ khí tức cảnh giới Thánh Nhân tức khắc bùng nổ bao trùm trời đất, chỉ cần La Thiên ý niệm vừa động, liền có thể tùy thời rời khỏi vũ trụ này!

Nhưng khi La Thiên sắp quay người rời đi, phía sau hắn lại đột nhiên có một đạo khí tức bạo phát ra!

La Thiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu truyền đến một cỗ áp lực cực lớn, nhanh chóng thúc đẩy linh lực trong cơ thể, mười hai đạo pháp tắc xảo diệu hiện lên sau lưng hắn!

Nhưng khi La Thiên lạnh lùng quét mắt một vòng giữa trời đất, thực sự không phát hiện bất kỳ tung tích nào tồn tại.

Kể từ khi La Thiên xuất hiện tại vũ trụ này, chưa từng xảy ra tình huống như vậy, có nghĩa là cảnh giới của đối phương cực kỳ có khả năng không kém hắn!

"Nếu còn tiếp tục trốn tránh, đừng trách kiếm của bản tọa vô tình!" Giọng nói La Thiên phong mang tận hiển, sau đó từ giữa mười

hai đạo pháp tắc chí lực rút ra Pháp Tắc Chi Kiếm, kiếm mang vô tình tàn phá hư không vô tận, một cỗ năng lượng tựa như ý chí trời đất, tức khắc bạo phát ra tại một phương vị.

Trong mắt La Thiên hàn mang chợt lóe, giữa các pháp tắc một kiếm chém ra!

Công kích gia trì mười hai đạo pháp tắc chi lực tức khắc giáng lâm xuống nơi ý chí bạo phát kia!

Ngay khi La Thiên chuẩn bị tiếp tục ra tay trấn sát cường thế tồn tại đó, trong hư không lại truyền ra một đạo âm thanh non nớt.

"Ai nha, làm đau người ta rồi!" Âm thanh đó xuất hiện khiến La Thiên tức khắc cứng đờ tại chỗ, trong não hải không khỏi xuất hiện một trận cảm giác ngạc nhiên.

Đó... một âm thanh của cô bé?

Lúc này La Thiên gần như nghi ngờ mình nghe lầm, nhưng âm thanh truyền đến sau đó lại chứng thực La Thiên không hề nghe nhầm.

"Hừ!

Ta hảo tâm hảo ý đi theo, sao lại đối đãi ân nhân cứu mạng như vậy chứ?!" Theo âm thanh lại một lần nữa vang lên, giữa hư không hiện lên một đạo thân ảnh, quả nhiên là một cô bé!

La Thiên hơi nhíu mày, cô bé có thể lặng lẽ tiếp cận bên cạnh hắn, dung mạo lại quái dị như vậy, ắt hẳn không phải người lương thiện!

"Nói ra mục đích của ngươi!

Nếu không, chết!" Giọng La Thiên cực kỳ lạnh lẽo, trường kiếm trong tay lướt động, một cỗ phong mang sắc bén từ đầu kiếm bạo phát ra.

Dường như nếu cô bé không làm theo lời La Thiên nói, khoảnh

khắc tiếp theo La Thiên liền sẽ bạo sát người.

"Dữ tợn ư?!" Cô bé hướng về phía La Thiên làm ra vẻ mặt quỷ, nhìn qua lại ngây thơ đáng yêu.

Ngay sau đó cô bé lại hướng về phía hư không phía sau La Thiên điểm ra một ngón tay, trong chớp mắt, kéo ra một tòa Thiên Uyên!

Trong Thiên Uyên nhanh chóng truyền đến từng trận tiếng gào thét tê minh kinh thiên, hiển nhiên những âm thanh này phát ra từ những yêu thú có thực lực cực kỳ cường đại.

La Thiên trong lòng kinh ngạc, thần thức lướt vào Thiên Uyên, phát hiện tòa Thiên Uyên này có năng lực cảm tri ngoại giới nghịch thiên.

Nếu vừa nãy La Thiên trực tiếp phá vỡ vũ trụ này rời đi, liền sẽ trực tiếp phóng thích vô số hung thú đang bị giam giữ trong Thiên Uyên.

Cũng không trách cô bé đã cứu La Thiên một mạng, chỉ là những hung thú tầng thứ đó không đủ sức làm bị thương La Thiên, ngay cả khi La Thiên phóng thích chúng, cũng có thể trấn áp tất cả!

"Thấy rồi chứ?

Những tên này đều bị ta nhốt ở trong đó!" Trên mặt cô bé lộ ra thần tình kiêu ngạo, mở đôi mắt to tròn long lanh, nhìn thẳng vào ánh mắt hắn.

"Nếu ngươi còn hung dữ với ta, cẩn thận ta ném ngươi vào trong đó cho chúng ăn!" Cô bé lại chuyển sang tư thái cố làm hung ác, dáng vẻ nhe nanh múa vuốt rơi vào mắt La Thiên lại có vài phần đáng yêu.

Lúc này La Thiên trong lòng đại khái đoán ra lai lịch của cô bé, trước đó khí tức của cô bé bạo phát, bao bọc một cỗ khí tức thuộc về Thiên Đạo.

Vì vậy bản thân cô bé có khả năng chính là Thiên Đạo của vũ trụ này, thêm vào việc cô bé giam giữ những yêu thú kia trong Thiên Uyên, hiển nhiên là để trấn thủ biên giới vũ trụ này.

Chương 553

Như vậy, thân phận của cô bé cũng càng thêm rõ ràng.

Chỉ là vì sao Thiên Đạo lại xuất hiện dưới hình dạng một cô bé, thực sự khiến La Thiên có chút không hiểu.

Ngay khi La Thiên đang chìm vào trầm tư, bên tai lại truyền đến tiếng cười giòn giã như chuông bạc của cô bé.

"Này, tên kia!" "Ngươi không muốn ra ngoài sao?" Cô bé kéo tư tưởng La Thiên trở lại hư không, đưa bàn tay nhỏ bé chỉ về hướng Thiên Uyên.

La Thiên thần sắc cảnh giác, vẫn gật đầu.

"Vậy thì tốt quá rồi!" Đột nhiên cảm xúc của cô bé trở nên cực kỳ kích động.

"Mang ta cùng ra ngoài đi!" Lúc này cô bé hoàn toàn thu liễm khí tức của bản thân, xuất hiện trước mặt La Thiên giống hệt một cô bé bảy tám tuổi chân chính.

La Thiên không lập tức trả lời, trong lòng không ngừng phân tích mục đích thực sự của đối phương.

Có thể tồn tại với tư cách Thiên Đạo, ắt hẳn đã tồn tại trong vũ trụ này vô số kỷ nguyên, chỉ là nhìn cô bé trước mắt tâm trí lại không cao.

Dường như có nghĩa là, bản thân cô bé đã xuất hiện vấn đề!

Hay nói cách khác Thiên Đạo của vũ trụ này có khiếm khuyết!

La Thiên tức thì trong lòng lĩnh ngộ, ắt hẳn vì Thiên Đạo bị tổn hại, mới khiến Thiên Đạo hiển hóa ra thế gian dưới tư thái cô bé.

“Nếu ngươi không đồng ý mang ta cùng ra ngoài!

Cũng đừng hòng rời khỏi đây!” Đột nhiên cô bé nắm chặt nắm đấm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia sắc thái phẫn nộ không biết có ý gì, dường như lại cố ý uy hiếp La Thiên.

“Vì sao ngươi muốn rời đi?” Sau một hồi trầm mặc rất lâu, La Thiên mới lại một lần nữa mở miệng.

Lời La Thiên nói không phải nói với cô bé, mà là nói với ý chí hạo đãng của vũ trụ này, cũng là nói với Thiên Đạo.

Nghe vậy, trong đồng tử cô bé tức khắc lộ ra một trận sắc thái mê mang.

Vấn đề này dường như khiến tư tưởng của cô bé rơi vào đình trệ, ngay sau đó ánh mắt cô bé trở nên trống rỗng, một cỗ khí tức không linh bao quanh cơ thể cô bé.

La Thiên kiên nhẫn chờ đợi cô bé trả lời, không qua mấy hơi thở, trong hư không vô tận lại truyền đến một âm thanh.

“Ta... muốn... muốn trở lại... hoàn chỉnh.” Âm thanh đó đứt quãng, nhưng trong âm thanh lại cực kỳ tang thương, cho người ta một cảm giác cực độ suy yếu.

La Thiên biết, Thiên Đạo đã trả lời hắn.

“Bản tọa vì sao phải giúp ngươi?” Cô bé xuất hiện không sớm không muộn, vừa đúng lúc hắn sắp rời khỏi vũ trụ này, đối phương nhất định đang có ý đồ với hắn.

“...Cường.” Lời La Thiên vừa dứt, trong hư không lại truyền đến âm thanh của Thiên Đạo.

Ngay sau đó La Thiên lại lắc đầu, nói: “Không đủ lý do.” Nghe La Thiên nói vậy, Thiên Đạo dường như trầm mặc xuống.

Đủ mấy chục hơi thở sau, âm thanh của Thiên Đạo mới lại một lần nữa vang lên.

"Ta có thể giúp ngươi!" Theo một âm thanh vang lên, trong hư không xung quanh tức thì xuất hiện từng trận tiếng oanh minh, âm thanh đó như Đại Đạo Pháp Tắc hình thành một lời thề!

Thiên Đạo ngôn xuất pháp tùy, như vậy, liền tương đương với việc định hạ ước định giữa nó và La Thiên!

Loại ước định này do Thiên Đạo chủ động định lập, liên quan đến Đại Đạo quy tắc, khiến bản thân Thiên Đạo không thể vi phạm lời thề.

Hiển nhiên để La Thiên tin tưởng bản thân nó là Thiên Đạo, cũng đã phải trả cái giá cực lớn.

La Thiên trong lòng hơi chấn động, biết sự tồn tại của Thiên Đạo có nghĩa là, nó gần như là chúa tể của một phương thế giới, sở hữu vô tận cơ duyên chí lực.

Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của Thiên Đạo, vậy thì đối với bản thân có vô số lợi ích, thậm chí có thể sau này giúp đột phá đến tồn tại chí cao.

Trong Hồng Hoang đại giới, Hồng Quân cũng là Thiên Đạo, so với Thiên Đạo của Già Thiên thế giới trước mắt, Hồng Quân cũng không thuần túy như vậy.

"Bản tọa phải giúp ngươi thế nào?" La Thiên hỏi ra điều cuối cùng trong lòng, đối phương muốn khiến bản thân hoàn chỉnh, nhưng La Thiên rốt cuộc không phải Thiên Đạo, cũng không biết làm thế nào để Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Lúc đó lại không thấy âm thanh tang thương kia lại một lần nữa vang lên, ý thức của cô bé đang cấp tốc phục hồi, trong đồng tử vốn

mê mang, nhanh chóng lộ ra một mảnh ý chí trong suốt.

“Mang ta ra ngoài là được rồi.” Giữa lời nói của cô bé, miệng nàng lại vang lên tiếng cười như chuông bạc, ý chí Thiên Đạo lại một lần nữa xuất hiện trong cơ thể cô bé.

Lúc này La Thiên không còn do dự, tức khắc liền gật đầu, đầu ngón tay bay ra một đạo quang mang, sau đó liền dung nhập vào trong cơ thể cô bé.

Cô bé là hóa thân của Thiên Đạo, nếu muốn đưa đối phương ra khỏi vũ trụ này, ắt hẳn phải thi triển thủ đoạn che trời, ẩn giấu khí tức của bản thân nàng.

Cô bé không hề kháng cự thủ đoạn của La Thiên, dường như trong hư vô có một cỗ ý chí khiến nàng phải nghe theo quyết định của La Thiên.

Theo khí tức Thiên Đạo của cô bé hoàn toàn thu liễm, cô bé không tự giác bay đến bên cạnh La Thiên, dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

“Đi thôi, ta đưa ngươi ra ngoài.” La Thiên đưa tay vuốt đầu cô bé, trong mắt lộ ra một mảnh ý vị từ tường.

Chương 554

La Thiên hiểu rõ, cô bé vừa là Thiên Đạo lại không phải Thiên Đạo, tuy là hóa thân của Thiên Đạo thế giới này, nhưng vì Thiên Đạo tàn khuyết, khiến cô bé sở hữu linh tính của riêng mình.

La Thiên nắm một tay cô bé, tức khắc một bước đạp về phía Thiên Uyên, khi La Thiên sắp đạp ra khỏi thế giới này, La Thiên quay người nhìn lại.

Phía sau hắn, dáng vẻ Thiên Đạo lặng lẽ hiện lên!

Đó gần như là một vật thể khổng lồ tồn tại trong toàn bộ vũ trụ, chỉ là khí tức Thiên Đạo cực kỳ tang thương, giống như một lão nhân đã bước vào tuổi xế chiều.

Nếu Thiên Đạo tàn khuyết thủy chung không thể tu phục, vậy thì Thiên Đạo cuối cùng liền có khả năng tan rã!

Cho đến lúc này La Thiên mới chân chính rời khỏi Già Thiên thế giới, để lại truyền thừa đạo thống tại thế giới này!

Diệp Phàm và Bàng Bác hai người truyền thừa ý chí thuộc về La Thiên, trong Tiên Giới tức sắp khai mở một con đường huy hoàng khác thuộc về bản thân.

Tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của La Thiên hiển lộ không nghi ngờ, cấp tốc phản hồi Hồng Hoang thế giới, xuyên việt ngăn cách hư không vô tận, lúc này trong Hồng Hoang thế giới, có một đạo thân ảnh bế quan nhiều năm lặng lẽ mở đôi mắt ra.

"Hô, cuối cùng cũng hoàn chỉnh rồi!" Từ miệng đạo thân ảnh kia phun ra một hơi trọc khí, khí tức bản thân tức thì thư thái, một cỗ uy áp che trời lấp nhật lặng lẽ giáng lâm quanh cơ thể hắn!

Lúc này vô số sinh linh trong Hồng Hoang thế giới cũng đều cảm nhận được sự xuất hiện của cỗ uy áp đó!

Vô số cường giả đều ngẩng đầu lên, ánh mắt đều tụ tập tại nơi phát ra đạo uy áp đó, trong mắt mỗi người đều lộ ra ý niệm kiêng kỵ cực mạnh.

"Biến mất mấy ngàn năm, cuối cùng lại xuất hiện sao..." Lúc này tại một nơi bế quan, có một đạo thân ảnh khô gầy dường như đã tọa hóa vô số kỷ nguyên đột nhiên mở đôi mắt ra, trong đôi mắt hắn tức thì phóng ra một trận tinh mang.

Đạo thân ảnh kia trong tay thôi diễn hồi lâu, cuối cùng lại bất đắc dĩ lắc đầu, miệng phát ra tiếng thở dài khẽ khàng.

"Thôi vậy, chỉ cần tốn thêm mấy vạn năm nữa, tên tiểu tử này cuối cùng cũng không phải đối thủ của lão phu." Nói xong, đạo thân ảnh kia lại chậm rãi nhắm mắt lại, khí tức của hắn trong nháy mắt lại tiêu tán hoàn toàn!

Lúc này nếu La Thiên ở đây ắt hẳn có thể nhận ra thân phận của đạo thân ảnh kia!

Lai lịch của người này chính là Hồng Quân, cường giả mạnh nhất Hồng Hoang thế giới!

Theo đạo phân thân của La Thiên mang theo cô bé cấp tốc phản hồi Hồng Hoang thế giới, bản thể của hắn cũng từ trong trầm thụy tỉnh lại.

Trải qua rèn luyện sâu sắc đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn, chiến lực bản thể La Thiên càng thêm cường hãn!

La Thiên bước ra khỏi nơi bế quan, mấy ngàn năm trước, khi đạo phân thân kia đi đến Già Thiên thế giới, hắn liền lựa chọn ẩn mình trong đại địa của Hồng Hoang thế giới.

Lúc này xuất hiện trở lại, tại một vùng hoang vu man rợ trong Hồng Hoang thế giới, một đạo thân ảnh từ trong quần sơn phá không mà ra.

La Thiên cảm nhận khí tức của Hồng Hoang thế giới, trong lòng mơ hồ có một cỗ dự cảm, thời gian cách lúc cảnh giới bản thân lại một lần nữa đột phá càng ngày càng gần.

Chỉ cần đợi phân thân trở về, La Thiên liền có thể một hơi đột phá đến Hỗn Nguyên Thái Cực hậu kỳ!

Bên ngoài Hồng Hoang thế giới, hai đạo quang ảnh tựa như lưu tinh, hạo nguyệt cấp tốc giáng lâm, lập tức xúc động đại đạo quy tắc của toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Bên trong Hồng Hoang thế giới, vô số sinh linh ngẩng đầu vọng thiên, chỉ cảm thấy trên trời bỗng sinh ra một cỗ ý chí hạo hãn vô cùng, trong nháy mắt liền có vô thượng pháp tắc hiển hiện.

Bởi vì hai đạo quang ảnh xuất hiện, khiến quy tắc Hồng Hoang thế giới xuất hiện chấn động, trên Hồng Hoang đại địa liên tiếp có mấy cỗ khí tức cường hãn, oanh nhiên bạo phát.

Các cường giả đồng thời bạo phát phân phân vận chuyển tu vi bản thân để duy trì thiên địa pháp tắc.

Hai đạo thân ảnh kia tự nhiên chính là đạo thể của La Thiên, cùng Thiên Đạo hóa thân của Già Thiên thế giới.

Nguồn gốc dẫn phát chấn động Hồng Hoang thế giới chính là tiểu nữ hài Thiên Đạo hóa thân kia.

Bởi vì tiểu nữ hài xuất hiện, khiến ý chí Thiên Đạo Hồng Hoang thế giới bản năng sinh ra kháng cự, tại khoảnh khắc tiểu nữ hài tiến vào Hồng Hoang thế giới, toàn bộ Hồng Hoang thế giới liền muốn ngăn cản nàng ở ngoài.

“Hừ!” Trên Hồng Hoang đại địa xa xôi, bản thể La Thiên sớm đã hiện thân trong thế gian.

Lúc này ngẩng đầu nhìn về màn trời, trong miệng phát ra một tiếng lạnh lùng hừ, giữa hàng mày mang theo một cỗ khí tức âm hàn.

“Để Bản tọa yên tĩnh!” Ngay sau đó, La Thiên trong miệng lại phát ra một tiếng gầm nhẹ, trong nháy mắt dẫn động thiên địa pháp tắc ngưng tụ, trên màn trời ẩn ẩn xuất hiện một đạo thân ảnh!

Chỉ thấy thân ảnh kia khô gầy, hình dạng lão nhân, cực kỳ tang thương, trong cơ thể người đó sinh cơ hoàn toàn không có, phảng phất chỉ là một cỗ thi thể.

Nhưng trên thân y lại tản mát ra một cỗ ý chí uy áp thuộc về Thiên Đạo, giữa cử chỉ liền có thể trấn áp hết thảy vĩ lực thế gian.

La Thiên nhìn sự xuất hiện của người kia, khí tức trong cơ thể oanh nhiên bạo phát.

“Hãy tiến vào!” Đối mặt với người này, La Thiên trong lòng cũng không hề sợ hãi, khí thế ngược lại càng thêm vài phần.

“Mới mấy ngàn năm trôi qua, Hồng Quân lại nắm giữ Thiên Đạo đến mức này, chỉ sợ thêm mấy vạn năm nữa, y sẽ trở thành chúa tể chân chính của Hồng Hoang thế giới.” La Thiên trong lòng thầm nghĩ, trong thần sắc lộ ra một tia ý kiêng kỵ khó nhận ra.

Trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới, người duy nhất có thể khiến y kiêng kỵ, tự nhiên chỉ có một mình Hồng Quân.

Ánh mắt lão nhân đang lơ lửng trên thiên tế u ám, sau khi ngưng tụ tầm mắt hồi lâu, bản thân mới xuất hiện dị động.

Chỉ thấy lão nhân khẽ lắc đầu, trong miệng phát ra một tiếng khẽ than, lập tức trên màn trời một mảnh hỗn độn, trong thời gian ngắn liền có đại lượng hắc vụ tụ tập.

Dưới hắc vụ, uy áp Thiên Đạo giáng lâm, trong nháy mắt vô số sinh linh trên Hồng Hoang đại địa nơi La Thiên đang ở đều sụp đổ, đương trường bạo thể mà chết!

Trong vài chục hơi thở, xung quanh La Thiên phương viên ngàn trượng, phạm vi sinh cơ hoàn toàn không có, nghiễm nhiên biến thành một nơi cấm tuyệt.

Ánh mắt La Thiên âm trầm như nước, trong cơ thể Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển, một cỗ khí thế hạo hãn như Thiên Cương mãnh liệt bạo phát.

Chương 555

Ngay sau đó La Thiên ý niệm nhất động, mười hai đạo pháp tắc chi lực tự sau lưng y ngưng tụ, bất cứ lúc nào cũng có thể từ giữa thiên địa tóm lấy pháp tắc chi lực để cùng đối phương một trận chiến.

Nhưng hai bên lại không ai tiếp tục động thủ, cách toàn bộ thiên địa đối chọi, trọn vẹn mấy chục hơi thở!

Trong bóng tối, La Thiên cũng đã hiểu rõ sự tồn tại của đối phương!

Chỉ sợ, đó là một tia ác thi chi niệm của Hồng Quân?

Hay là thứ bị trảm ra khi Hồng Quân hợp đạo với Thiên Đạo?!

"Không thể tiến vào Hồng Hoang!" Trong miệng lão nhân phát ra một trận thanh âm đục ngầu, trên cao không trung, kèm theo từng trận sấm sét oanh minh, tựa như Thiên Đạo phát uy.

"Bản tọa tự có an bài!" Đối mặt với yêu cầu của Hồng Quân, La Thiên không hề nhượng bộ.

Tuy trong lòng đối với Hồng Quân có chút kiêng kỵ, nhưng nếu thật sự muốn sinh tử đối đầu, y cũng có nắm chắc rất lớn để bảo toàn bản thân!

Đồng thời khi lời La Thiên vừa dứt, trên không trung tiếng sấm sét càng thêm oanh vang, lại có vô số thanh sắc lôi đình giáng xuống, lập tức bao trùm không gian xung quanh La Thiên.

La Thiên trong nháy mắt phẫn nộ, trong đồng tử tràn ngập vô tận sát cơ.

Chỉ thấy đại thủ y hướng hư không tóm một cái, trực tiếp tóm ra mười hai đạo pháp tắc ngưng tụ thành pháp tắc chi kiếm!

Khai Thiên Cửu Thức, Trấn Ngũ Hành!

La Thiên trực tiếp thôi động Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, một kiếm chém ra về phía lão nhân trên màn trời, trên trường kiếm dựng lên vạn trượng kiếm mang, bao hàm uy áp vô thượng pháp tắc xuất hiện trước mặt Hồng Quân!

Sắc mặt Hồng Quân tái mét, tựa hồ không ngờ La Thiên lại trực tiếp động thủ như vậy.

"Lớn mật!" Hồng Quân trong miệng phát ra một tiếng gầm lên giận dữ, sau đó né tránh không kịp, chỉ đành thôi động tu vi của mình nghênh đón một đòn chém của La Thiên!

Rầm rầm rầm!

Bỗng nhiên, toàn bộ thiên địa vang lên từng trận oanh minh, vị trí Hồng Quân đang ở trong nháy mắt tràn ngập vô tận pháp tắc chi lực.

Nhưng khí tức Hồng Quân lại không hề bị diệt, giữa tiếng oanh minh đó, chính có một đạo khí tức cấp tốc tăng vọt.

Trong khoảnh khắc, thân ảnh Hồng Quân lại xuất hiện, so với trước càng uy nghiêm hơn vài phần, đồng thời sau lưng y hiện lên một đạo hư ảnh khổng lồ.

Pháp Tướng Thiên Địa!

Hư ảnh sau lưng Hồng Quân vươn đại thủ, trực tiếp tóm lấy La Thiên, cánh tay lớn đó xé rách thiên tế, kinh động vô số sinh linh thế gian.

Hồng Quân thân là cường giả số một của Hồng Hoang thế giới, một khi tự mình ra tay, liền sẽ lập tức dẫn vô số cường giả thăm dò.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi khí tức Hồng Quân bạo phát, liền có mấy đạo ý niệm hội tụ tại nơi này, mỗi người đều cực kỳ kinh

hãi.

Trong các ý niệm đó, đại đa số là những người quen biết La Thiên, thậm chí tuyệt đại đa số trong đó La Thiên đều từng ban ân huệ.

Nhưng tất cả mọi người đều giữ im lặng, ngay cả đạo lữ của La Thiên cũng không dám nhúng tay vào trận chiến này.

Bởi vì tu vi yếu kém mà nhúng tay vào đó không những không thể thay đổi cục diện chiến đấu, ngược lại còn có khả năng rất lớn khiến bản thân vẫn lạc trong đó.

Khi cánh tay từ sâu thẳm của Hồng Quân sắp trói buộc La Thiên, hai đạo thân ảnh từ ngoài trời cuối cùng cũng xuất hiện!

Đạo thể của La Thiên sớm đã cảm nhận được Hồng Hoang thế giới xuất hiện động loạn trong hư không, vì vậy cấp tốc quay trở lại chiến trường.

Hồng Quân nhìn thấy đạo thể của La Thiên xuất hiện, liền sững sờ trong chốc lát, trong đôi mắt trống rỗng lộ ra ý kiêng kỵ cực kỳ mạnh mẽ.

"Cút ngay cho Bản tọa!!" Bản thể La Thiên gầm lên giận dữ, cánh tay lớn kia trên không trung trong nháy mắt sụp đổ, không thể gây ra chút ảnh hưởng nào đến La Thiên.

Sau khi La Thiên trở lại, Thiên Đạo phân thân do Hồng Quân hóa thành liền dừng lại, ánh mắt lại tập trung vào tiểu nữ hài bên cạnh đạo thể của La Thiên.

"Không nên ở đây." Hồng Quân nhìn tiểu nữ hài rồi lắc đầu, trong đồng tử lưu chuyển ánh mắt u ám.

Tiểu nữ hài bị ánh mắt Hồng Quân nhìn thẳng, tựa hồ có chút sợ hãi, không tự giác trốn sau lưng đạo thể của La Thiên.

Điều này khiến tâm niệm La Thiên chuyển động.

Phía Hồng Quân, tựa hồ đã xảy ra chút vấn đề?

Hay là, không cho phép Thiên Đạo của nàng giáng lâm Hồng Hoang?

Sợ rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra?

"Chẳng qua là một đạo phân thân mà thôi, làm sao dám ở đây xưng cuồng?!" La Thiên hiện giờ thần công đại thành, không hề kiêng kỵ một đạo ý niệm phân thân của Hồng Quân, nếu Hồng Quân tự mình ở đây, có lẽ y sẽ kiêng kỵ vài phần.

Nhưng hiện tại chẳng qua là một đạo phân thân, dù bản thể không ra tay, y cũng có tự tin chém giết nó tại đây!

Chỉ thấy đạo thể của La Thiên một bước đạp ra, trong nháy mắt xung quanh không gian nổi lên một trận linh lực ba động.

Ngay sau đó La Thiên liền một quyền oanh ra về phía Hồng Quân, một cỗ cực hạn nhục thân chi lực tràn ngập trong hữu quyền y, bao hàm một cỗ thế không thể cản phá, trong nháy mắt giáng lâm trước mặt Hồng Quân.

Thần sắc Hồng Quân đại kinh, nhưng lúc này muốn chạy trốn đã không kịp, trong lúc vội vàng chỉ đành ra tay ứng phó.

Một quyền của La Thiên không hàm chứa bất kỳ thần thông nào, vì vậy bất luận Hồng Quân thi pháp thế nào, La Thiên không hề có chút lay động, cường ngạnh đánh nát bình chướng hộ thể trước đây của Hồng Quân.

Chương 556

Cuối cùng đem toàn bộ Hồng Quân bạo thành một trận hắc vụ!

Dám dùng thủ đoạn cường thế như vậy đối với Hồng Quân ra tay, chỉ sợ trong Hồng Hoang thế giới trừ La Thiên ra, liền không thể tìm ra người thứ hai.

Sau khi làm xong mọi việc, phân thân của La Thiên bĩu môi, quay về bên cạnh tiểu nữ hài, dẫn nàng đến trước mặt nguyên thần La Thiên.

Nguyên thần La Thiên gật đầu, sau đó giữa mi tâm hiện lên một đạo quang điểm, theo quang điểm phóng thích ra một trận quang thải kỳ dị, đạo thể liền cùng nguyên thần hợp nhất.

Cùng lúc đó, không gian xung quanh cấp tốc biến hóa, một cỗ áp lực khủng bố lập tức bao trùm giữa thiên địa, những ý niệm vốn tụ tập tại mảnh thiên địa này cũng liên tiếp bỏ chạy!

Khí huyết trong cơ thể La Thiên dâng trào, theo khoảnh khắc dung hợp với đạo thể, đạo thể cùng nguyên thần bắt đầu dần dần hợp nhất, đồng tử La Thiên trong nháy mắt hóa thành màu huyết hồng.

Một cỗ sức mạnh không thể khống chế đang cấp tốc tăng vọt trong cơ thể La Thiên, La Thiên nhìn tiểu Như Như đang đứng bên cạnh không biết làm gì, lập tức chuẩn bị khai mở một nơi kết giới cho nàng.

Nhưng La Thiên không ngờ lúc này trên vạn trượng không trung, một lão nhân từ trong hư không bước ra, chính là bản thể Hồng Quân!

Khác với Thiên Đạo phân thân trước đây do Hồng Quân hóa thành, lúc này Hồng Quân, lập tức dẫn động thiên địa dị tượng, quy tắc toàn

bộ Hồng Hoang thế giới cũng cấp tốc hội tụ về nơi này.

Hồng Quân chậm rãi hạ xuống, xuất hiện giữa không trung, thân hình y phiêu diêu, dưới chân kết xuất thất thải tường vân, càng có một cỗ tiên nhạc tấu vang.

Bản thể Hồng Quân xuất hiện, khiến La Thiên như lâm đại địch, y dù sao vẫn còn kém đối phương một bước!

"Đạo Tổ, việc này có thể dừng tay, ta nguyện ý gánh vác mọi trách nhiệm của người." La Thiên trong miệng phát ra một đạo.

Sau đó hiện lên một đạo thân ảnh vĩ ngạn, hình dạng tựa La Thiên, nhưng tựa hồ lại khác La Thiên, hình tượng càng thêm cao lớn vĩ ngạn.

Theo lời La Thiên vừa dứt, hư ảnh tồn tại sau lưng y một quyền oanh ra, như xé rách thiên tế, một quyền trực chỉ Hồng Quân!

Thần tình Hồng Quân nghiêm túc, khi hư ảnh sau lưng La Thiên xuất hiện khoảnh khắc đó, trong ký ức Hồng Quân liền hiện lên vô số kỷ nguyên trước, vị thiên thần từng khai thiên tích địa kia!

"Lão phu vốn không địch với ngươi, chỉ là tiểu nữ oa này nhất định phải rời khỏi giới này!" Hồng Quân trong miệng phát ra lời nói âm trầm, sau lưng cuồng phong cuồn cuộn, ý chí Thiên Đạo Hồng Hoang thế giới trong nháy mắt gia trì lên thân y.

Sau đó Hồng Quân cũng một quyền oanh ra, trong nháy mắt cùng hư ảnh sau lưng La Thiên một quyền đối chọi!

Oanh oanh oanh!

Hồng Hoang đại địa phát ra một trận chấn động mãnh liệt, thậm chí xuất hiện vô số khe rãnh chằng chịt, trên không trung càng vì hai người một quyền giao thủ mà xé ra một khe nứt không gian!

Nhưng cả hai người đều không lập tức thất bại, trọn vẹn kéo dài mấy chục hơi thở, hai người mới đồng thời thu tay!

Lúc này đại địa nứt toạc, sông ngừng chảy, phạm vi bị ảnh hưởng đã không biết sâu rộng đến mức nào, chỉ biết nơi bị ảnh hưởng sinh cơ hoàn toàn không có, từ nay về sau, nơi giao chiến này tất thành một nơi tử địa của Hồng Hoang thế giới.

Khí tức trong cơ thể La Thiên vẫn không ngừng tăng vọt, mơ hồ đã vượt qua Hỗn Nguyên Thái Cực trung kỳ, thậm chí vẫn không ngừng bạo tăng hướng về Hỗn Nguyên Thái Cực hậu kỳ!

Phỏng chừng thêm chút thời gian nữa, khí tức trong cơ thể La Thiên sẽ càng cuồng bạo, nếu không kịp thời khống chế, chỉ sợ kết cục chờ đợi La Thiên sẽ là bạo thể mà chết.

Ngay khi tầm mắt La Thiên nhìn Hồng Quân bất lực, thì tiểu Như Như bên cạnh lại xảy ra biến cố!

Trên thực tế khi Hồng Quân vừa mới xuất hiện, trong cơ thể tiểu Như Như đã lộ ra một cỗ uy áp Thiên Đạo.

Lúc này trong hai mắt tiểu Như Như đen kịt như màn đêm, chính là Thiên Đạo ý chí hóa thân chân chính.

"Không nên ở đây!" Hồng Quân tựa hồ đã chú ý đến tầm mắt tiểu Như Như, lập tức nhìn về phía tiểu Như Như rồi lặp lại lần nữa.

Tiểu Như Như không mở miệng đáp lời, nhưng tiếp theo ý chí Thiên Đạo lại triệt để bạo phát!

Trong khoảnh khắc, quy tắc thiên địa xuất hiện tượng không ổn định, tiểu Như Như và Hồng Quân hai người chia đều kháng lễ, khiến toàn bộ thiên địa bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ triệt để sụp đổ!

Ngay sau đó Hồng Quân ngưng tụ thiên địa linh lực, bản thể tự mình cấp tốc lao tới tiểu Như Như.

La Thiên ở bên cạnh lẽ nào lại để Hồng Quân đắc thủ, quanh thân y mười hai đạo pháp tắc thần hoàn hiện lên, đồng thời cấp tốc chuyển động.

Tiếp đó một quyền oanh ra!

Một quyền cương mãnh vô cùng, ngay cả Hồng Quân cũng bị ngăn cản ở ngoài, không thể tiến lên một phân hào nào nữa!

La Thiên thần tình bình thản, đạo hư ảnh kia lại có động tác, chỉ thấy y một bước đạp ra về phía không trung, khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện trước mặt Hồng Quân!

Theo hư ảnh không chút lưu tình một quyền oanh ra, một quyền đánh bay Hồng Quân!

Hồng Quân bay ngược lại, trọn vẹn mấy ngàn trượng sau mới ổn định thân hình, trên sắc mặt y không khỏi sinh ra một tia tái nhợt.

Trước đó bị thần thông Thiên Đạo bạo phát trong cơ thể tiểu nữ hài áp chế, lại bị La Thiên liên tục ra tay cường công, dù bản thể tự mình đến, cũng chịu chút thiệt thòi.

"La Thiên, ý chí Thiên Đạo vốn không hoàn chỉnh, nếu tiếp tục lưu lại ở Hồng Hoang thế giới, xúc động và hấp thu quy tắc Thiên Đạo của giới này, tất sẽ khiến Hồng Hoang thế giới xuất hiện dị số!

Ngươi có thể gánh vác trách nhiệm đó không?" Sắc mặt Hồng Quân âm trầm, cấp tốc truyền âm cho La Thiên.

Nghe vậy, La Thiên nhất thời lâm vào do dự, biết điều Hồng Quân nói có khả năng là thật.

Y cũng cảm thấy biến hóa đang cấp tốc diễn ra trong cơ thể tiểu Như Như, nếu để nàng tiếp tục hấp thu quy tắc Thiên Đạo, chỉ sợ quả nhiên sẽ như Hồng Quân nói, khiến Hồng Hoang thế giới xuất hiện biến hóa khó lường.

Lúc này càng thêm khẩn yếu là khí tức trong cơ thể La Thiên càng tăng, mơ hồ đạt đến trạng thái giới hạn.

Phải lập tức tiến hành dung hợp đột phá!

Chương 557

La Thiên đã hạ quyết tâm, liền không còn ra tay với Hồng Quân nữa, mười hai đạo pháp tắc đồ đằng và hư ảnh toàn bộ biến mất, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về vô tận hư không.

"Tiểu Như Như, ta dẫn nàng đến một nơi!" La Thiên vừa nói xong liền không giải thích, trực tiếp tóm lấy tiểu Như Như bên cạnh, hóa thành một đạo quang ảnh, cấp tốc xông ra Hồng Hoang thế giới, tiến vào vô tận hư không!

Để có thể an tâm hoàn thành đột phá, phải an trí tốt tiểu Như Như trước.

La Thiên ý niệm nhất động, giữa lòng bàn tay phóng ra một cỗ cực hạn pháp tắc chi lực, theo pháp tắc chi lực khuếch tán ra, giữa hư không lập tức hình thành một tòa kết giới!

Sau đó La Thiên phất tay áo một cái, trong kết giới trong nháy mắt liền xuất hiện một khối lục địa rộng mấy vạn trượng, trên lục địa có hoa cỏ cây cối sinh trưởng, lại có một tòa động phủ để ở.

"Tiểu Như Như ở trong đó chờ ta, ta rất nhanh sẽ đến tìm." La Thiên dẫn tiểu Như Như vào trong kết giới, nhẹ nhàng vuốt trán tiểu Như Như, lúc này tiểu Như Như đã dần dần khôi phục bình thường, ý chí Thiên Đạo trong cơ thể chìm vào im lặng.

"Nhất định phải nhớ tìm ta đó." Tiểu Như Như mở đôi mắt to tròn long lanh, vẻ mặt nghiêm túc đáp lại.

"Yên tâm, ta nhất định sẽ tìm nàng." La Thiên gật đầu, sau đó thân hình loé lên, lập tức biến mất không thấy đâu!

La Thiên sở dĩ dám yên tâm rời đi, bởi vì trong tòa kết giới đó, có

pháp tắc chi kiếm do La Thiên để lại trấn thủ, vì vậy ngay cả Hồng Quân cũng không dám khinh cử vọng động.

Hồng Quân nhìn thấy hành động của La Thiên lại không ngăn cản, trong mắt y, có tinh hải chìm nổi, đạo tắc diễn hóa.

Chỉ thấy y khẽ than một tiếng: "La Thiên, hy vọng ngươi có thể...." .....

Sau khi La Thiên biến mất trong kết giới, thân ảnh Hồng Quân liền xuất hiện bên ngoài kết giới.

Nhưng Hồng Quân lại không bước vào trong kết giới, y cảm nhận được một cỗ nguy cơ cực kỳ mạnh mẽ trên kết giới.

Y biết nếu bản thân tiến vào trong đó, lại sẽ gây ra một trận đại chiến.

Vì vậy Hồng Quân sau khi trầm mặc một lát, dưới chân nhẹ nhàng hiện lên thải tường vân, Hồng Quân liền ngồi xuống trên đó.

Hồng Quân nhìn La Thiên xuất hiện trong Hồng Hoang thế giới, trong miệng truyền âm nói: "Chỉ cần tiểu nữ oa không tiến vào giới này, lão phu tuyệt đối không làm khó ngươi." Hồng Quân biết La Thiên đang ở thời khắc then chốt, để La Thiên yên tâm, cố tình không thể không nói ra lời này, đây cũng là ước định giữa hai người.

La Thiên trong Hồng Hoang thế giới nghe vậy, rất nhanh liền không còn để ý đến thế cục bên ngoài, quay trở lại nơi y ở trước đó, tiến vào bế quan!

Khí tức trong cơ thể La Thiên càng ngày càng không thể khống chế, trước đó La Thiên vẫn luôn cưỡng nhẫn kịch thống tinh thần sinh ra khi đạo thể và nguyên thần dung hợp.

Cảm giác đau đớn xé tâm liệt phế này bắt nguồn từ sâu trong linh hồn, nếu đổi là người khác, chỉ sợ sớm đã không thể chống cự nổi,

ngất đi.

Lúc này theo La Thiên lần nữa bế quan, La Thiên cấp tốc vận hành Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công!

Một cỗ hạo nhiên chi khí từ giữa thiên địa cấp tốc hội tụ vào trong cơ thể La Thiên.

Để quá trình dung hợp đạt đến hoàn mỹ, La Thiên đã dùng ý chí của mình đem nhiều đạo sức mạnh trong cơ thể toàn bộ dung nhập vào kinh mạch của mình.

Nhưng quá trình này cực kỳ chậm chạp, vì vậy chỉ vận hành một cái chu thiên, liền lại trọn vẹn mất hơn một trăm năm thời gian!

Trong hơn một trăm năm này, trận chiến của La Thiên và Hồng Quân trên bầu trời đã sớm truyền khắp Hồng Hoang thế giới.

Thế nhân đều biết La Thiên sau khi xuất quan sẽ chiến đấu với Hồng Quân, và chiếm được chút thượng phong, nhưng thế nhân lại không biết, trong trận chiến đó có sự áp chế của Thiên Đạo tiểu Như Như.

Những đạo lữ và đệ tử quan tâm đến La Thiên, thì lần lượt xuất hiện bên ngoài nơi bế quan của La Thiên, tha thiết muốn gặp chân thân La Thiên.

Nhưng tất cả đều bị ý chỉ của La Thiên phát ra từ nơi bế quan khuyên lui, La Thiên biết mình đang ở thời khắc bế quan then chốt, tuyệt đối không thể để ngoại giới phá hoại.

Thoáng cái lại mấy trăm năm trôi qua, trên vô tận hư không, tiểu Như Như đã ở trong kết giới một mình mấy trăm năm, nhưng hình dáng tiểu Như Như vẫn là một tiểu nữ hài bảy tám tuổi!

Nhưng bên ngoài kết giới đó, trong mấy trăm năm, Hồng Quân một bước không rời canh giữ bên ngoài kết giới, tựa hồ sợ tiểu Như

Như không biết lúc nào sẽ rời khỏi kết giới, tiến vào Hồng Hoang thế giới.

"Đồ đáng ghét, ta chờ lâu lắm rồi, giận rồi đó." Tiểu Như Như ngồi trên một bãi cỏ, trong đôi mắt to tròn long lanh sinh ra một cỗ ý oán hận, vẫn nhớ lời người kia nói trước khi rời đi mấy trăm năm trước là sẽ đón nàng. .....

La Thiên đang ở trong bế quan, không biết thời gian trôi qua bên ngoài, chỉ biết sức mạnh trong cơ thể y càng ngày càng rõ ràng, đạo thể hợp nhất dần dần đạt đến hoàn mỹ.

Lại mấy trăm năm trôi qua, thời gian bế quan của La Thiên đã gần một ngàn năm.

Đột nhiên một ngày, La Thiên bỗng nhiên mở bừng hai mắt!

Giữa mi tâm sinh ra một cỗ hung sát chi khí.

La Thiên lúc này như một tôn thị huyết sát thần, hầu như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi lý trí, bạo tẩu sát nhân.

Ngay cả trên vô tận bầu trời, cũng có rất nhiều cường giả tim đập chân run.

"Cuối cùng vẫn còn kém một chút." La Thiên khẽ than một tiếng, lại lắc đầu.

Để đạo thể hợp nhất, y không tiếc bỏ ra mấy ngàn năm thời gian, ngưng tụ một đạo phân thân, rồi đưa nó vào Già Thiên thế giới cầu được viên mãn, mục đích là để có thể hoàn mỹ đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực.

Nhưng lúc này cùng với nguyên thần đạo thể triệt để dung hợp, cảnh giới của La Thiên vẫn chỉ dừng lại ở tầng thứ Hỗn Nguyên Thái Cực đỉnh phong.

Khoảng cách đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực tuy chỉ có một sợi tơ, nhưng chút chênh lệch đó lại đủ để khiến cảnh giới của La Thiên đình trệ vô số kỷ nguyên.

"Nếu cứ kết thúc như vậy, chỉ sợ sau này đột phá lại không biết đến năm tháng nào." La Thiên trong miệng thở ra một ngụm trọc khí, trong lòng có điều minh ngộ, thân là truyền nhân chân chính của Bàn Cổ, tu hành Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công mà Bàn Cổ từng tu hành, nếu muốn đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, chỉ sợ thiếu đi truyền thừa ký ức của Bàn Cổ.

"Năm đó đại chiến Hỗn Độn, Bàn Cổ dĩ lực chứng đạo, tru diệt vô số Ma Thần Hỗn Độn, cuối cùng lại cũng ẩn mình trong trận đại chiến đó mà đạo tiêu thân vong, truyền thừa ký ức kia liền thất lạc trong Hỗn Độn thế giới." La Thiên trầm ngâm một lát, trong đầu lập tức liền sinh ra một ý niệm điên cuồng.

Chương 558

Đến Hỗn Độn thế giới, tìm lại truyền thừa ký ức của Bàn Cổ, mang tiểu Như Như đi cùng, lại còn có thể giải quyết phiền toái Thiên Đạo ý chí không thể dung hợp.

Nhưng, trước đó, La Thiên phải đi gặp mấy vị phu nhân kia.

Tuy trước đó vẫn luôn có nguyên thần ở bên cạnh bầu bạn, nhưng hiện tại đạo thể nguyên thần đã hợp nhất, La Thiên lại phải đến Hỗn Độn giới tranh đấu, không biết đến khi nào mới có thể trở về.

Vì vậy, La Thiên coi như đi từ biệt, để họ đừng quá lo lắng.

Trong Thanh Liên Cung.

Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, cùng Bình Tâm Nương Nương, sau khi nhận được truyền tin của La Thiên, đều đã tụ tập.

"Tiểu nữ hài kia, rốt cuộc không phải con riêng của ngươi bên ngoài chứ?!" Nữ Oa vừa thấy, có chút giận dỗi nói.

La Thiên vừa về, không tu luyện lại dẫn tiểu nữ hài kia đi khắp nơi, thậm chí không tiếc trở mặt với Hồng Quân Đạo Tổ, điều đó khiến nàng không thể không nghi ngờ.

Đương nhiên, cũng chỉ là giả vờ giận dỗi một chút, mọi người đều là Thánh Nhân, những chuyện phàm tục hay quan hệ này, sớm đã coi như chuyện nhỏ, bỏ qua một bên!

La Thiên ân cần trò chuyện với họ mấy giờ, dặn dò một số việc, sau đó mới lên đường.

Bởi vì phát hiện Hồng Quân Đạo Tổ có chỗ khác biệt lớn, nên La Thiên cũng cảm thấy khẩn trương.

Hồng Quân Đạo Tổ là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nếu y đả áp hoặc hạn chế, liên lụy đến cả Nữ Oa, Hi Hòa, đó không phải là điều La Thiên muốn thấy.

Vì vậy, phải trở nên mạnh nhất trong thời gian sớm nhất!

Có được thực lực kháng hành với Hồng Quân Đạo Tổ! .....

La Thiên từ Đại La Thiên bước ra, cấp tốc độn nhập Hỗn Độn giới, nhưng đột nhiên dừng lại ở một nơi nào đó, quay đầu nhìn về màn trời, ở đó quả nhiên có mấy đạo khí tức cấp tốc đuổi tới.

La Thiên đoán ra được thân phận của mấy người kia, nhưng trong thời cục hiện tại tạm thời không lộ diện.

Cuối cùng La Thiên đại thủ vung lên, giữa tay áo bay ra một trận lưu quang, trong lưu quang bao hàm khí tức nguyên bản của La Thiên, tất cả lưu quang tương ứng bay về phía mấy đạo khí tức đang đuổi tới kia.

Thân hình La Thiên loé lên, khoảnh khắc tiếp theo liền trực tiếp xuất hiện trên thương khung, tiểu Như Như bị đại đạo quy tắc ngăn cách, đã dừng lại ở nơi này mấy trăm năm.

Mấy trăm năm thời gian như một giấc mộng chập chờn, không hề để lại bất kỳ dấu vết nào trên thân tiểu Như Như, ngược lại khi tiểu Như Như nhìn thấy La Thiên xuất hiện, liền trực tiếp nhào tới nghênh đón La Thiên.

“Đồ đáng ghét, ta chờ lâu lắm rồi, giận rồi đó.” Tiểu Như Như phồng má, trên mặt cố làm ra vẻ tức giận.

Ngay cả La Thiên đã trải qua vô số sát phạt đại chiến, trước hành động như vậy của tiểu Như Như, cũng lộ ra ý tứ ngượng ngùng hiếm thấy.

La Thiên chỉ đành cười ngượng nghịu: “Xin lỗi.” “Hừ, lão già kia

phiền chết, lề mề không cho ta xuống." Tiểu Như Như ánh mắt chuyển động, nhìn như đã hết giận La Thiên, nhưng lời nói lại chuyển sang Hồng Quân.

La Thiên nghe vậy, ánh mắt lập tức nhìn về phía bên ngoài kết giới, trước đó, Hồng Quân hoàn toàn thu liễm khí tức của mình, ở nơi này không còn lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Tựa hồ Hồng Quân đã rời khỏi nơi này, nhưng La Thiên biết, chính có một đạo thần thức đang nhìn chằm chằm vào nơi kết giới, trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng chỉ có một mình Hồng Quân mới có thể làm được việc này.

Giữa Hồng Quân và La Thiên đã định ra ước định, không đưa tiểu Như Như vào Hồng Hoang thế giới, một khi tiểu Như Như đặt chân vào Hồng Hoang thế giới một bước, Hồng Quân sẽ không tiếc bất cứ giá nào oanh sát nàng!

La Thiên nhìn tiểu Như Như do dự hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về vô tận hư vô, nơi Hỗn Độn thế giới đang ở.

Với tu vi hiện tại muốn tiến vào Hỗn Độn thế giới cũng không phải việc khó.

Chỉ là trong mảnh Hỗn Độn thế giới đó, tồn tại vô số Ma Thần cường đại, vô số kỷ nguyên trước, từng có danh xưng Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần.

Ngay cả năm đó đại chiến Hỗn Độn, Bàn Cổ với sức mạnh một mình trấn sát không ít Ma Thần cường đại, nhưng vẫn còn không ít Ma Thần sống sót, phỏng chừng hiện giờ thực lực càng thêm cường đại, thậm chí sẽ có cả Hỗn Độn Cảnh tồn tại.

Với những Ma Thần cường đại như vậy, ngay cả La Thiên cũng sẽ khá kiêng kỵ, vì vậy trước khi tiến vào Hỗn Độn thế giới, mọi việc

đều phải xem xét kỹ lưỡng.

Khoảnh khắc lời La Thiên vừa dứt, trong đồng tử tiểu Như Như bỗng nhiên bắn ra một trận tinh quang, sau đó đồng tử nàng trong nháy mắt ảm đạm đi, một cỗ khí tức không linh bao quanh toàn thân nàng.

Dần dần, trong cơ thể tiểu Như Như liền tản mát ra một cỗ uy áp Thiên Đạo chân chính, chính là bắt nguồn từ Già Thiên thế giới kia!

"Nếu không phải chuyện nghịch thiên, thì có thể làm!" Sau một lát, trong miệng tiểu Như Như phát ra thanh âm Thiên Đạo, không biết từ lúc nào lại gây ra một trận phong bạo trong hư không!

Trong phong bão bao hàm vô tận ý chí Thiên Đạo, mơ hồ có xu thế muốn xông vào Hồng Hoang thế giới!

May mà phong bạo chưa kịp giáng xuống, La Thiên cường thế ra tay, trực tiếp trấn áp phong bạo chưa thành hình đó.

Chỉ là khi La Thiên quay người nhìn về Hồng Hoang thế giới, lại phát hiện thân ảnh Hồng Quân ẩn hiện giữa không trung.

Vừa nãy nếu không phải La Thiên ra tay, khoảnh khắc tiếp theo Hồng Quân liền sẽ bạo phát khó khăn!

Cuối cùng thân hình Hồng Quân loé lên, lại biến mất trong tầm mắt La Thiên.

"Sự đối kháng giữa các ý chí Thiên Đạo lại cuồng bạo đến vậy, khó trách Hồng Quân lại kiêng kỵ sự tồn tại của tiểu Như Như đến thế." La Thiên trong lòng thầm nghĩ, trước đó tiểu Như Như cũng không chủ động ra tay, mà là sự đối kháng bản năng giữa hai cỗ ý chí Thiên Đạo.

Lần nữa quay về bên cạnh tiểu Như Như, La Thiên đại thủ vung lên, trực tiếp xóa bỏ kết giới xung quanh.

Trước đó ý chí Thiên Đạo trong cơ thể tiểu Như Như sống lại, đã nói cho La Thiên lựa chọn của nàng.

Lúc này La Thiên dẫn tiểu Như Như, lần nữa quay đầu nhìn lại Hồng Hoang thế giới, ở nơi đó có đạo lữ, đệ tử và những người thân cận của y.

Chương 559

Càng đạt đến cảnh giới này, liền càng hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực bản thân.

Lúc này trong Hồng Hoang thế giới, Hồng Quân cách vô tận khoảng cách, tầm mắt tập trung vào hai người La Thiên.

Bên ngoài thân Hồng Quân tiên khí lưu chuyển, xung quanh thân thể y bao quanh một cỗ quy tắc Thiên Đạo ẩn hiện, linh lực trong cơ thể cực tốc vận chuyển, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát chiến lực kinh thiên.

Trong ánh mắt Hồng Quân, lộ ra ý kiêng kỵ cực mạnh.

Y cũng không phải sợ hãi một mình La Thiên, mà càng quan trọng là tiểu nữ hài bên cạnh La Thiên.

Nếu La Thiên và tiểu nữ hài hai người thật sự liên thủ đối phó với y, dưới sự đối kháng của ý chí Thiên Đạo khổng lồ, khả năng thắng cực thấp.

La Thiên dẫn tiểu Như Như dần dần đi xa, hướng về hư không.

"Không biết lần gặp lại tiếp theo, y lại sẽ trưởng thành đến mức độ đáng sợ nào." Hồng Quân nhìn thân ảnh La Thiên rời đi, lắc đầu, trong mắt không khỏi lộ ra một tia cô đơn.

Vốn dĩ y phải là cường giả mạnh nhất giữa mảnh thiên địa này, từ khi hợp đạo thành Thánh Nhân quả vị, liền vô địch đương thế trong Hồng Hoang thế giới.

Chỉ là không ngờ lại có sự xuất hiện của một nhân vật cấp yêu nghiệt như La Thiên, đã phá vỡ mọi dự tính trong lòng y.

Hơn nữa trên người La Thiên tựa hồ có khí tức đại đạo bảo hộ,

khiến Hồng Quân không dám khinh cử vọng động với La Thiên, nếu không như vậy, Hồng Quân đã sớm dùng hết các loại thủ đoạn ngăn cản La Thiên trưởng thành.

La Thiên không mất mấy ngàn năm thời gian, liền khiến đạo thể hợp nhất đột phá đến tầng thứ Hỗn Nguyên Thái Cực đỉnh phong, nếu đợi đến lần quay lại tiếp theo, chắc chắn đã siêu thoát Hỗn Nguyên Thái Cực đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, thành vị Đạo Chủ.

Hiện giờ ép lui La Thiên và Thiên Đạo hóa thân kia, trong lòng Hồng Quân không khỏi sinh ra một tia u ám.

La Thiên cấp tốc rời khỏi Hồng Hoang thế giới, không hề chú ý đến tầm mắt Hồng Quân phía sau, trong đầu y đang cấp tốc thôi diễn sự tồn tại của Hỗn Độn thế giới.

Hỗn Độn thế giới vô hình vô thực, khó mà nắm bắt được phương vị cụ thể, trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới chưa từng nghe có ai có thể tiến vào Hỗn Độn thế giới.

Hồng Hoang thế giới hình thành từ chính Bàn Cổ, Bàn Cổ thì từ Hỗn Độn thế giới, giữa hai bên chênh lệch đến một tầng thứ.

"Nếu lấy pháp tắc làm dẫn, không chừng có thể tìm ra cơ duyên tiến vào Hỗn Độn thế giới đó." La Thiên ý niệm nhất động, mười hai đạo pháp tắc cấp tốc từ hư không ngưng luyện ra, lập tức hư không quang mang đại thịnh!

Pháp tắc chi lực liên thông thiên địa, không lâu sau, giữa hư không, liền có một nơi hiện lên một tia quang ảnh vàng rực!

Đạo quang ảnh vàng rực đó hình dạng tựa đốm lửa, tỏa sáng giữa hư không, nhìn như nhỏ bé khó mà phát hiện, nhưng trên thực tế trong đốm lửa đó lại tản mát ra một cỗ khí tức hỗn độn hạo hãn!

Lực cảm tri của La Thiên cực kỳ nhạy bén, khoảnh khắc đốm lửa

xuất hiện, La Thiên liền cấp tốc dẫn tiểu Như Như đến nơi đốm lửa vàng đang ở.

"Khí tức của một thế giới khác!" Tiểu Như Như mở to đồng tử, kinh ngạc nói bên cạnh, trong ánh mắt mang theo một tia thần sắc không thể tin nổi.

"Thế giới kia không dễ chọc, có tồn tại mạnh mẽ." Ngay sau đó tiểu Như Như lại lắc đầu, thân thể không tự giác lùi lại nửa bước, tựa hồ có chút sợ hãi.

La Thiên à một tiếng cười, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, thầm nghĩ Thiên Đạo hóa thân cũng sẽ lộ ra vẻ nhát gan như vậy.

Nhưng trong lòng La Thiên lại vô cùng cảnh giác, ngay cả tiểu Như Như cũng cảm thấy sợ hãi tồn tại, vậy đó nhất định chính là Hỗn Độn thế giới không nghi ngờ gì!

Tầm mắt La Thiên tập trung vào đốm lửa vàng đó, lập tức trong cơ thể Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công cực tốc vận chuyển, trong cơ thể bản thân tản mát ra một cỗ khí tức cường hãn vô hạn tiếp cận Hỗn Độn!

Bàn Cổ Cửu Chuyển Công chính là thần thông chi thuật mà Bàn Cổ từng tu hành, bản thân bắt nguồn từ Hỗn Độn thế giới, vì vậy có thể nói cùng Hỗn Độn thế giới một mạch tương truyền.

Đốm lửa vàng đó tựa hồ cảm nhận được khí tức tản mát ra từ trong cơ thể La Thiên, ngay khoảnh khắc tiếp theo quang mang đại thịnh, trong nháy mắt một đốm lửa nhỏ ban đầu, cấp tốc diễn biến thành thế lửa lan ra đồng cỏ!

Toàn bộ hư không giữa, bốc cháy một trận lửa cháy ngút trời, hai người La Thiên thân ở trong lửa không hề bị tổn hại, nhưng lại có một cỗ lực kéo đang xé rách hai người.

La Thiên khẽ cau mày, cấp tốc phóng thích thần thức, tìm kiếm nguồn gốc của lực kéo đó!

Cuối cùng phát hiện nguồn gốc của lực kéo đó, quả nhiên liên kết với sự tồn tại của một thế giới khác!

La Thiên không hề do dự, lập tức mặc kệ lực kéo, cùng tiểu Như Như hai người cùng nhau bị xé rách đi!

Thân thể hai người đồng thời bốc cháy một trận lửa vàng, trong thời gian ngắn, thân thể hai người càng lúc càng phiêu diêu, cuối cùng đến hư vô!

La Thiên chỉ cảm thấy thần tình mình một trận hoảng hốt, khi ánh mắt y dần dần rõ ràng, lại phát hiện mình đã thân ở một mảnh hỗn độn!

Nơi La Thiên nhìn thấy, là một mảnh mây mù xám xịt, căn bản không thấy bất kỳ vật thể nào tồn tại, khi La Thiên động dụng tinh thần pháp tắc, cũng không cảm nhận được bất kỳ tinh thần chi lực nào xung quanh!

La Thiên phóng thích thần thức của mình, cấp tốc tìm kiếm mọi thứ xung quanh, trong khoảnh khắc, trong cơ thể La Thiên đột nhiên bạo phát ra một cỗ khí tức sát lục tựa như thực chất!

Tiểu Như Như biến mất rồi!

La Thiên không cảm thấy chút nào khí tức tồn tại của tiểu Như Như, ngay cả sau khi phóng thích thần thức, toàn bộ hỗn độn cũng không có tăm hơi tiểu Như Như.

Lúc này La Thiên rõ ràng biết mình đã tiến vào Hỗn Độn thế giới, vừa rồi cỗ lực kéo kia đã xé rách y và tiểu Như Như vào.

Có khả năng trong quá trình đó đã xảy ra ngoài ý muốn, khiến hai người xuất hiện ở những nơi khác nhau trong Hỗn Độn thế giới.

Trong lòng La Thiên dần dần hiện lên một cỗ nộ hỏa, từ vô số vạn năm qua, y đã lâu không động nộ như bây giờ.

Bất kể nguyên nhân nào khiến y và tiểu Như Như hai người tách ra, một khi để y biết nhân quả sự tình, nhất định không thể thiện bãi cam hưu!

Y tự mình mang tiểu Như Như từ Già Thiên thế giới ra, ước định giữa hai người chưa hoàn thành, phải hoàn thành lời hứa ngày đó!

La Thiên liền triển khai tìm kiếm trong Hỗn Độn thế giới, Hỗn Độn thế giới rộng lớn vượt xa dự liệu của La Thiên, bên trong so với Hồng Hoang thế giới chênh lệch cực lớn, không cảm thấy bất kỳ khí tức Thiên Đạo nào tồn tại.

Chương 560

Điều đó cũng có nghĩa là toàn bộ Hỗn Độn thế giới không có quy tắc Thiên Đạo tồn tại, một khi có một vị tồn tại cường đại nào đó, động dụng pháp tắc của bản thân liền có thể tự mình ngưng tụ ra một phương tiểu thế giới độc lập!

Vì vậy La Thiên trên đường đi vẫn luôn tìm kiếm dấu vết tồn tại của tiểu thế giới.

Cứ như vậy, đã trôi qua trọn vẹn hơn một ngàn năm thời gian!

Trong hơn một ngàn năm đó, nộ khí của La Thiên càng ngày càng mạnh mẽ, tìm kiếm mấy chục tòa tiểu thế giới, cuối cùng vẫn không thể phát hiện tăm hơi tiểu Như Như.

Nhưng trong lúc tìm kiếm tiểu Như Như, y cũng dần dần làm rõ một số sự tình trong Hỗn Độn thế giới.

Hóa ra Hỗn Độn thế giới quả nhiên như La Thiên đã suy đoán, bản thân không có quy tắc Thiên Đạo tồn tại!

Vô số kỷ nguyên trước, Bàn Cổ cùng chúng ma thần đại chiến một trận kinh thiên, khiến Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần vẫn lạc đại bán, Bàn Cổ bản thân cũng chịu phải thương thế không thể nghịch chuyển.

Vì vậy Bàn Cổ cuối cùng chỉ đành khai mở Hồng Hoang thế giới, lấy thiên địa làm mộ táng, động dụng đại thần thông chi thuật dẫn dắt sinh linh luân hồi.

Những Ma Thần Hỗn Độn may mắn sống sót năm đó, thì đại đa số tồn tại đến tận bây giờ, dùng pháp tắc của chính mình khai mở từng tiểu thế giới một.

Những tiểu thế giới đó không có quy tắc Thiên Đạo tồn tại, vì vậy

tất cả sự vật bên trong tiểu thế giới, đều tùy ý ý chí của những Ma Thần Hỗn Độn đó sinh ra.

La Thiên tìm kiếm trong mấy chục tòa tiểu thế giới đó, thì mỗi nơi đều thiên kỳ bách quái, những tiểu thế giới đó không có hình dạng cố định, hoàn toàn do pháp tắc chi lực thuần túy huyễn hóa.

La Thiên không gặp phải Ma Thần Hỗn Độn có cảnh giới quá cao, trong đó đại đa số Ma Thần Hỗn Độn thực lực chỉ vừa vặn đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Căn bản không cần La Thiên tự mình ra tay, chỉ cần hơi hiển lộ một chút khí tức, những Ma Thần Hỗn Độn đó liền thần phục trước mặt La Thiên.

Những Ma Thần Hỗn Độn đó không biết lịch sử của La Thiên, chỉ rõ ràng cảm nhận được trên người La Thiên một cỗ uy áp cường hãn vượt qua tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền khiến họ không dám khinh cử vọng động.

Điều duy nhất khiến họ có chút hoài nghi, là khí tức mà La Thiên bản thân tản mát ra khiến họ có chút quen thuộc.

Cỗ cảm giác quen thuộc đó tồn tại sâu trong linh hồn họ, tựa hồ vào một thời đại xa xôi, họ từng tận mắt chứng kiến chủ nhân của đạo khí tức đó.

La Thiên từ trong miệng những Ma Thần Hỗn Độn đó biết được không ít tin tức hữu dụng, trừ những tin tức liên quan đến tăm hơi tiểu Như Như ra, liền có manh mối về Ma Tổ La Hầu.

Năm đó đại chiến Hỗn Độn, kẻ cùng Bàn Cổ chém giết hung hãn nhất chính là La Hầu, mối thù huyết hải giữa hai người đã không thể kể xiết.

Chỉ là La Thiên rất rõ ràng biết, khi y bắt đầu tiến vào Hỗn Độn

thế giới, trên thực tế liền tương đương với thân phận truyền nhân của Bàn Cổ.

Nếu muốn tìm truyền thừa ký ức mà Bàn Cổ để lại, vậy thì nhất định sẽ phát sinh tranh đấu bất tử bất hưu với Ma Tổ La Hầu kia.

Dựa theo lời những Ma Thần Hỗn Độn đó nói, năm đó Ma Tổ La Hầu may mắn sống sót trong đại chiến Hỗn Độn, sau khi trải qua vô số kỷ nguyên, đã trở thành Ma Thần đỉnh phong trong Hỗn Độn thế giới!

Tương truyền cảnh giới Ma Tổ La Hầu đã đạt đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, thậm chí có khả năng đột phá đến cảnh giới Hỗn Độn, trong đó thật giả vẫn chưa thể biết.

"Ừm?!" Đối với lời đồn này, La Thiên có chút hiếu kỳ.

Rõ ràng ở Hồng Hoang đã nhổ tận gốc La Hầu, và làm tổn thương đạo cơ của y.

Nhanh như vậy lại trỗi dậy rồi?

Quả nhiên La Hầu là một dị số.

Chỉ từ Đạo quả chiếu rọi dòng sông thời gian hai giới mà xem, căn cơ của y, không thua kém Hồng Quân, thậm chí ở phương diện quỷ dị còn hơn hẳn.

"Thú vị!" La Thiên cũng không sợ La Hầu, ngược lại còn sinh ra ý niệm muốn gặp đối phương một lần.

Thoáng cái lại mấy ngàn năm trôi qua, La Thiên vẫn ở trong Hỗn Độn thế giới không ngừng lang thang, tìm kiếm tăm hơi tiểu Như Như.

Tính từ khi năm đó tiến vào Hỗn Độn thế giới, đã gần vạn năm thời gian.

Hỗn Độn thế giới cực kỳ rộng lớn, Hỗn Độn thế giới căn bản không có hình dạng cố định nào, ngay cả La Thiên hôm nay phát hiện một tòa tiểu thế giới, một khi ngày mai rời đi, liền có khả năng không bao giờ tìm thấy lại.

Đặc điểm đặc thù của Hỗn Độn thế giới, cùng với việc càng ngày càng nhiều Ma Thần Hỗn Độn sau khi biết sự tồn tại của La Thiên.

Một lời đồn liên quan đến thân phận của La Thiên, cũng lan truyền khắp Hỗn Độn thế giới.

Đại lượng Ma Thần đều đồn rằng, La Thiên chính là Bàn Cổ chuyển thế!

Họ đều cảm nhận được trong cơ thể La Thiên một cỗ khí tức thuộc về Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, môn công pháp đặc thù đó trong Hỗn Độn thế giới có thể nói là cấm thuật.

Năm đó đại chiến Hỗn Độn của Bàn Cổ, đã để lại trong lòng vô số Ma Thần Hỗn Độn một bóng ma khó mà xóa nhòa, khiến Bàn Cổ Cửu Chuyển Công một khi xuất hiện trong Hỗn Độn thế giới, liền sẽ gặp phải sự diệt sát cường thế của mọi người.

Chỉ là bởi vì thực lực bản thân La Thiên cường hãn, khiến đại lượng Ma Thần Hỗn Độn trong lòng tuy có kiêng kỵ, nhưng cuối cùng lại không dám ra tay.

Một mình La Thiên trải qua vạn năm trầm lắng tích lũy, cảnh giới vốn hư phù hiện giờ sớm đã ngưng thực vô cùng, thật sự đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực đỉnh phong, chỉ cách Hỗn Nguyên Thái Cực một sợi tơ!

Cùng với thời gian càng ngày càng trôi đi, dự cảm sắp đột phá trong lòng La Thiên cũng càng rõ ràng.

Sau một hồi thôi diễn, La Thiên phỏng chừng, thời kỳ đột phá là

trong mấy trăm năm tới.

Đã là truyền nhân của Bàn Cổ, vậy thì tự nhiên phải dùng tư thái mạnh nhất để đột phá, dĩ lực chứng đạo, trực diện xung kích nguy hiểm nhất thế gian, thành vị trí Đạo Chủ vô thượng!

Khi dự cảm trong lòng La Thiên dần dần đến gần, La Thiên liền chuẩn bị tìm một phương tiểu thế giới để độ kiếp đột phá.

Thoáng cái lại hơn một trăm năm trôi qua, khi La Thiên đang cấp tốc xuyên hành trong Hỗn Độn, bỗng nhiên cảm thấy khí tức phát ra từ một nơi cực xa!

Chương 561

La Thiên lập tức mắt sáng lên, trong đồng tử lộ ra một tia kinh hỉ khó nhận ra, rồi liền cấp tốc chạy đến nơi khí tức phát ra!

Cỗ khí tức đó kiên cố vô cùng, cũng có nghĩa là chủ tể của tiểu thế giới đó khá cường đại, thậm chí có khả năng trên cảnh giới của La Thiên.

Nhưng với chiến lực hiện tại của La Thiên, ngay cả khi đối đầu với cường giả tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, y cũng tự tin có lực chiến một trận.

Một khi La Thiên đột phá đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, vậy thì chiến lực chắc chắn bạo tăng, loại nguy hiểm này trong mắt La Thiên không đáng nhắc tới.

La Thiên truy tìm nguồn gốc khí tức, xuyên hành trong Hỗn Độn thế giới mấy chục năm thời gian, đạo khí tức đó càng ngày càng rõ ràng!

Cuối cùng cho đến khi trong tầm mắt La Thiên, xuất hiện một tòa thế giới hạo hãn vô cùng!

La Thiên nhìn sự tồn tại của phương tiểu thế giới kia, trong đồng tử khẽ lộ ra một trận ánh mắt kinh ngạc.

Kích thước của tiểu thế giới này gần như ngang bằng sự tồn tại của Hồng Hoang thế giới, cũng là tiểu thế giới lớn nhất y từng gặp trong hơn vạn năm qua!

Rõ ràng, trong phương tiểu thế giới này, nhất định có tồn tại cường đại có cảnh giới vượt qua La Thiên!

Sau một lát do dự, quanh thân La Thiên một trận quang mang lóe

lên, sau đó liền cấp tốc xông vào trong tiểu thế giới!

Tốc độ La Thiên cực nhanh, không lâu sau liền đã giáng lâm vào trong phương tiểu thế giới đó.

Nhưng nghênh đón y chính là khí tức huyết tinh ngập trời, thiên địa xung quanh bị màu máu nhuộm đỏ, trong không gian không thấy hoa cỏ cây cối, toàn bộ chỉ là từng mảng nước máu và đỉnh núi.

Ngay cả chỉ vừa mới giáng lâm nơi đây, La Thiên liền cảm thấy một trận khí huyết dâng trào, nhìn khí tức huyết tinh xung quanh, đã kéo động sát lục pháp tắc trong cơ thể La Thiên.

So sánh giữa hai bên, sát lục pháp tắc Đại Viên Mãn mà La Thiên nắm giữ, ngược lại như kiến nhỏ gặp voi lớn vậy.

Khi La Thiên nhanh chóng điều chỉnh xong, cấp tốc phóng thích thần thức của mình, hướng không gian xung quanh thăm dò.

La Thiên cuối cùng ở một nơi đầm lầy nước máu, cảm nhận được khí tức tồn tại của sinh linh, đó là nơi duy nhất có sinh cơ tồn tại trong phạm vi mấy vạn dặm mà La Thiên phát hiện.

Sau đó La Thiên liền cấp tốc lao về phía đầm lầy nước máu kia, trong không trung màu máu như xẹt qua một đạo lưu quang trắng, lưu quang xé rách thiên tế, cuối cùng giáng xuống một mảnh đầm lầy.

Khi La Thiên giáng lâm tại đầm lầy nước máu, càng khiến cho nhiều đỉnh núi trong đầm lầy trực tiếp sụp đổ, hóa thành tro bụi!

Uy áp cường đại tản mát ra từ trong cơ thể y có thể thấy rõ, La Thiên ánh mắt nhanh chóng nhìn khắp toàn bộ đầm lầy nước máu, tầm mắt khóa chặt vào sâu bên dưới đầm lầy.

Ở đó ẩn chứa một đạo khí tức ẩn hiện, nguồn gốc của đạo khí tức đó tựa hồ đang thăm dò sự tồn tại của La Thiên.

“Cút ra đây!” Trong miệng La Thiên phát ra thanh âm ầm ầm vang dội, kèm theo trên vạn trượng không trung có sấm sét màu xanh giáng xuống, rơi vào giữa đầm lầy nước máu.

Vượt ngoài dự liệu của La Thiên, sau khi sấm sét đó giáng xuống, trong đầm lầy nước máu phát ra tiếng kêu rên thảm thiết liên tiếp.

Ngay sau đó liền có vô số thân ảnh giống như dơi màu máu, từ trong đầm lầy nước máu cấp tốc bay ra, trực tiếp xông vào thiên tế.

Những con dơi màu máu đó không rời đi, vẫn luôn quanh quẩn trên đỉnh đầu La Thiên, rất nhanh liền có một đạo pháp tắc chi lực kỳ dị xuất hiện trong không gian xung quanh thân thể La Thiên.

Đạo pháp tắc chi lực kỳ dị đó có thể giam cầm linh lực của La Thiên, khiến La Thiên nhất thời không thể thôi động linh lực của bản thân vận chuyển.

“Kiệt kiệt kiệt, kẻ nhóc con không biết trời cao đất dày từ đâu đến vậy?

Đến để dâng huyết thực cho Bản tọa sao?!” Sau đó liền có một vật khổng lồ từ sâu trong đầm lầy nước máu bỗng nhiên nhảy vọt lên cao không trung, hóa ra chính là một con cóc khổng lồ toàn thân mọc đầy những vật u nhọt!

Con cóc há to miệng lớn như chậu máu, trong ánh mắt lộ ra vẻ thèm thuồng đối với La Thiên và nước dãi!

Tựa hồ khoảnh khắc tiếp theo, liền muốn nuốt La Thiên vào bụng, trực tiếp nhảy vọt về phía La Thiên.

La Thiên từ đầu đến cuối sắc mặt không đổi, thần tình âm lãnh vô cùng, khi con cóc đó lao về phía y, La Thiên khẩu trung truyện xuất nhất đạo muộn hanh chi thanh!

Ngay sau đó không gian xung quanh La Thiên liền vang lên từng

trận lôi bạo oanh minh, cỗ pháp tắc chi lực kỳ dị bao quanh trên thân thể La Thiên trong nháy mắt vỡ nát!

Vô số dơi màu máu quanh quẩn trên đỉnh đầu y trên không trung đều bạo thể mà chết, thi thể không ngừng rơi vào đầm lầy nước máu.

Lúc đó con cóc kia bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhưng lại không còn dư địa để thu tay lại, toàn bộ thân hình khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu La Thiên!

La Thiên lập tức đại thủ vung lên, giữa thiên địa trong nháy mắt dâng lên một cỗ phong bạo, trong phong bạo đó hàm chứa cực hạn sát lục pháp tắc!

Khi con cóc sắp giáng xuống, sát lục phong bạo đã tấn công lên thân con cóc, thân hình khổng lồ của con cóc không hề có chút dư địa né tránh, lập tức bị sát lục phong bạo bao phủ và hất bay đi!

La Thiên không hề dừng động tác trong tay, chỉ thấy giữa mi tâm y bạo phát ra một trận tinh quang, trong sát lục phong bạo đó, lập tức liền có tiếng mãnh thú gầm thét hiện lên!

Khoảnh khắc tiếp theo lại có hai đầu cự long chui ra!

Con cóc bị sát lục phong bạo bức lui, chưa kịp phản ứng, đã bị hai đầu cự long sống sờ sờ xé xuống hai khối thịt từ trên nhục thân nó!

Con cóc trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm, lập tức liền cấp tốc lui về phía sau, muốn thoát khỏi thiên địa này.

“Đi sao?

Muộn rồi!” La Thiên khẽ lắc đầu, trong thần tình lộ ra vẻ lãnh khốc cực hạn.

Con cóc dám ở đây phục kích y, đã chạm đến giới hạn của La Thiên.

Vì vậy La Thiên đột nhiên bay ra, không lâu sau liền đã xuất hiện trên đỉnh đầu con cóc đang chạy trốn!

Chương 562

Con cóc nhìn thân ảnh La Thiên đuổi kịp, trong đồng tử lập tức lộ ra một mảnh tuyệt vọng, trong lòng hiện lên một cỗ ý sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

"Cút xuống cho Bản tọa!" La Thiên đại hát một tiếng, linh lực toàn thân hội tụ vào giữa lòng bàn tay, một chưởng vỗ ra về phía con cóc!

Con cóc thân thụ trọng thương, lại làm sao có thể chống đỡ được La Thiên, trực tiếp bị La Thiên một chưởng vỗ xuống đất, đập ra một cái hố lớn!

Con cóc chìm vào trong hố lớn khí tức yếu ớt, nhưng lại không còn ý niệm chạy trốn lần nữa.

Nỗi sợ hãi trong lòng đối với La Thiên đã khiến nó không thể sinh ra ý niệm chạy trốn!

La Thiên chậm rãi hạ xuống, giáng lâm bên cạnh hố lớn, trong ánh mắt bắn ra một cỗ phong mang sắc bén, tựa hồ muốn trực tiếp bắn giết con cóc kia vậy!

"Kính xin tiền bối tha cho ta một mạng!" Đột nhiên, con cóc đó mở miệng nói tiếng người, cấp tốc cầu xin tha thứ.

La Thiên có chút kinh ngạc, tâm trí của một con cóc lại cao đến mức này.

Nhưng sau khi trầm ngâm một lát, trong lòng La Thiên liền cấp tốc minh bạch, con cóc này thực lực chỉ ở dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu thành linh trí của bản thân không phải chuyện cực kỳ bình thường.

La Thiên nhìn con cóc, không nói một lời, sự bình tĩnh trong vài

hơi thở đó khiến con cóc cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn.

"Nếu tiền bối bằng lòng tha cho ta một mạng, tại hạ nguyện sống chết đi theo tiền bối, để cống hiến sức lực tiên phong!" Con cóc đại khái biết La Thiên đang chờ đợi nó bày tỏ thái độ, vì vậy cấp tốc từ trong hố sâu nổi lên, theo thân hình một trận quang mang lóe lên, thân thể con cóc cấp tốc co rút, trong nháy mắt biến hóa thành hình người!

Hình người do con cóc hóa thành cao tới mười trượng, lập tức liền quỳ một gối trước mặt La Thiên, thần tình run rẩy sợ hãi, không dám chút nào chọc giận La Thiên.

"Ngươi là ai?

Nơi này lại là nơi nào??" Sau khi trầm mặc hồi lâu, La Thiên liền mở miệng hỏi.

"Tại hạ Thôn Phệ Ma Oa, giới chủ Huyết Trì giới, chỉ vì muốn cầu được sinh tồn trong Sát Lục thế giới, không dám chọc giận tiền bối, xin tiền bối độ lượng!" Thôn Phệ Ma Oa từng lời từng chữ cung kính đến cực điểm, lại hạ thấp thái độ cực thấp, lập tức khiến trong lòng La Thiên sinh ra một tia hảo cảm.

"Đây là Sát Lục thế giới?" "Chính là vậy." Thôn Phệ Ma Oa cấp tốc gật đầu.

Trong lòng La Thiên mang theo chút kinh ngạc, không ngờ lại vô tình lạc vào giữa Sát Lục thế giới.

Trong mười ngàn năm tìm kiếm mờ mịt trong Hỗn Độn, La Thiên cũng từng nghe danh tiếng Sát Lục thế giới.

Tương truyền chủ nhân của Sát Lục thế giới chính là Sát Lục Ma Thần, người chấn nhiếp vô số cường giả trong Hỗn Độn thế giới, vô số kỷ nguyên trước khi đại chiến Hỗn Độn kết thúc, Hỗn Độn thế giới liền có ba mươi sáu đại ma thần lần lượt chứng đạo.

Ba mươi sáu vị Ma Thần Hỗn Độn thực lực cường đại vô cùng, trong đó người có cảnh giới thấp nhất cũng ở tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Sát Lục Ma Thần kia, chính là nhân vật uy danh hiển hách trong ba mươi sáu vị Ma Thần Hỗn Độn, từng có lời đồn, thực lực Sát Lục Ma Thần đã sớm đột phá đến cảnh giới Hỗn Độn, siêu thoát mọi người thế gian!

Trong lòng La Thiên lập tức sinh ra một cỗ ý cuồng nhiệt, không biết đã bao nhiêu vạn năm không có ý chiến bốc cao như hôm nay.

Khó trách vừa mới giáng lâm tại mảnh thế giới này, liền cảm thấy sát lục pháp tắc trong cơ thể kịch liệt chấn động, hóa ra chính là vì vậy!

"Tiền bối có thể đi tham dự Sát Lục Thịnh Điển không?" Đột nhiên, La Thiên không hỏi gì, nhưng Thôn Phệ Ma Oa lại chủ động mở miệng hỏi, giữa lời nói mang theo một cỗ ý thăm dò.

La Thiên nghe vậy, lập tức giữa mi tâm, trong đồng tử lộ ra một tia nghi ngờ.

Thôn Phệ Ma Oa cấp tốc cảm thấy phản ứng của La Thiên, ngay sau đó liền lần nữa mở miệng nói: "Chỉ sợ tiền bối có điều không biết, Sát Lục Ma Thần đã sớm truyền tin tức từ trong bế quan vạn năm trước, xưng rằng vạn năm sau liền muốn xuất quan mở Sát Lục Thịnh Điển, mời vô số cường giả Hỗn Độn tham dự." Trong lòng La Thiên lập tức có chút do dự, cũng không biết Sát Lục Thịnh Điển mà Thôn Phệ Ma Oa nói là vật gì.

"Sát Lục Thịnh Điển chính là đại sự mà Sát Lục thế giới mỗi cách vô số vạn năm mới khai mở một lần, sẽ do Sát Lục Ma Thần tự mình chủ trì, triệu hoán Hỗn Độn thủy tổ, vì vô số cường giả Hỗn Độn cầu phúc hỗn độn." "Cái gọi là phúc hỗn độn đó chính là một đạo Hỗn

Độn tinh khí, đối với những kẻ thực lực thấp kém có ích lợi cực lớn, tự nhiên sẽ hấp dẫn vô số cường giả Hỗn Độn." Thôn Phệ Ma Oa đại khái đoán được tâm tư của La Thiên, vì vậy ngay sau đó lại bổ sung.

"Sát Lục Thịnh Điển có những Ma Thần khác không?" Không chớp mắt, La Thiên liền cấp tốc hỏi ra trong lòng.

Y cũng không quan tâm cái gọi là phúc hỗn độn kia, điều quan tâm nhất là liệu có Ma Thần Hỗn Độn khác giáng lâm Sát Lục Thịnh Điển không.

"Tự nhiên, Sát Lục Ma Thần là cường giả vô thượng của Hỗn Độn thế giới, Sát Lục Thịnh Điển không những chỉ chúc phúc cho những kẻ thực lực thấp kém, mà còn sẽ hấp dẫn đại lượng Ma Thần Hỗn Độn đến tụ tập." Lúc này Thôn Phệ Ma Oa, tựa hồ có chút ngượng ngùng, giữa lời nói xuất hiện sự ngập ngừng.

"Chỉ là vãn bối thực lực không đủ, chỉ tiếp nhận phúc hỗn độn của Sát Lục Thịnh Điển, không hề biết những Ma Thần khác tụ tập là vì chuyện gì." Sau khi Thôn Phệ Ma Oa nói xong, La Thiên gật đầu, sát ý trong lòng đối với Thôn Phệ Ma Oa hoàn toàn tiêu tán.

Sát Lục thế giới hung hiểm vô cùng, rất nhiều sinh linh không phải vì cầu được một nơi sinh tồn, Thôn Phệ Ma Oa, trước đó ra tay với y cũng chỉ là muốn trở nên cường đại mà thôi.

"Bản tọa La Thiên, có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng trong Sát Lục thế giới ngươi có thể làm người được Bản tọa sai khiến, đợi Bản tọa rời khỏi giới này, ngươi liền được tự do." La Thiên trong miệng từ từ nói, không những chỉ cho Thôn Phệ Ma Oa một con đường sống, mà còn ban cho nó hy vọng được tự do.

Lời La Thiên vừa dứt, Thôn Phệ Ma Oa liền đột nhiên dập đầu xuống trước La Thiên!

Trước đó nó vẫn luôn tim đập chân run, từ khí tức sát lục tản mát ra trên người đối phương mà xem, Thôn Phệ Ma Oa đoán rằng hung nhiều cát ít.

Hiện giờ La Thiên không những tha cho nó một tính mạng, mà còn hứa hẹn sau này nó được tự do, Thôn Phệ Ma Oa tự nhiên kích động vô cùng.

Đồng thời trong lòng Thôn Phệ Ma Oa hiện lên ý niệm, La Thiên thực lực cường đại vô cùng, chỉ trong chớp mắt liền trấn áp nó, thực lực nhất định ở tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có thể đi theo cường giả như vậy, trong Sát Lục thế giới cũng có thể đạt được không ít lợi ích!

Sau khi đã hạ quyết tâm, Thôn Phệ Ma Oa liền cung kính mở miệng nói: "Không biết tiền bối muốn đi đâu, vãn bối có thể dẫn đường chỉ dẫn!" Kể từ khi biết đến sự tồn tại của Sát Lục Thịnh Điển, La Thiên liền hạ quyết tâm phải đến Sát Lục Thịnh Điển đó xem xét một chuyến.

Sát Lục Ma Thần thực lực cường đại, nếu quả thực như lời thế nhân đồn đại mà đột phá đến Hỗn Độn cảnh giới, vậy thì La Thiên rất có khả năng sẽ ẩn nhẫn xuống.

Dù sao thân phận Bàn Cổ truyền nhân của La Thiên đã sớm truyền khắp giữa các Hỗn Độn Ma Thần cường đại.

Một khi để đối phương biết được thân phận của La Thiên, Sát Lục Ma Thần nếu không diệt sát La Thiên, cũng nhất định sẽ dốc hết thủ đoạn, trấn áp giam cầm y.

Quan trọng hơn là La Thiên muốn tìm kiếm tin tức Tiểu Như Như và Ma Tổ La Hầu trong Sát Lục Thịnh Điển.

Chương 563

Hơn vạn năm thời gian, Tiểu Như Như cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy, tìm kiếm khắp các tiểu thế giới trong Hỗn Độn, cũng không thu được dù chỉ một chút tin tức.

Ma Tổ La Hầu cũng tương tự, Ma Tổ La Hầu là một trong những người chủ yếu tham gia Hỗn Độn Đại Chiến năm đó, cũng đã thuận lợi đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh giới sau khi Hỗn Độn Đại Chiến kết thúc.

Nhưng hành tung của Ma Tổ La Hầu cực kỳ ẩn bí, ngay cả những cường giả Hỗn Độn Ma Thần cùng cấp, cũng không hề biết được tung tích của y.

Trong vô số kỷ nguyên, cứ như đã sớm vẫn lạc vậy, kể từ khi Hỗn Độn Đại Chiến kết thúc, đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh giới xong, liền không còn tin tức gì nữa.

La Thiên nếu muốn tìm ra người này, chỉ sợ phải tốn không ít công phu. "Sát Lục Thịnh Điển ở đâu?" La Thiên ánh mắt lạnh nhạt, thần sắc không đổi, lững lờ hỏi. "Sát Lục Thịnh Điển được cử hành trong Ma Thần Điện.

Mấy vạn năm trước, vãn bối may mắn được tham dự thịnh điển này, liền xin dẫn đường cho tiền bối!" Thôn Phệ Ma Oa không hề trì hoãn, lập tức đứng dậy từ không trung, muốn dẫn đường cho La Thiên.

La Thiên gật đầu, coi như chấp nhận lời thỉnh cầu của Thôn Phệ Ma Oa.

Thôn Phệ Ma Oa trong lòng đại hỉ, ngay sau đó liền bước tới một bước, dẫn La Thiên đi về phía Ma Thần Cung. "Không giấu gì tiền

bối, Sát Lục Thịnh Điển kia thực tế đã mở ra từ ngàn năm trước, rất nhiều cường giả Hỗn Độn đã sớm hàng lâm, hiện giờ chỉ đang chờ đợi Sát Lục Ma Thần tỉnh lại từ bế quan." Suốt đường đi, Thôn Phệ Ma Oa hết sức nịnh bợ, cố gắng giới thiệu tình hình Sát Lục Thế Giới cho La Thiên.

La Thiên cũng nhờ vậy mà biết được phần lớn chân tướng về Sát Lục Thế Giới.

Nguyên lai Sát Lục Thế Giới lại là do tiên huyết của Bàn Cổ khi bị thương trong Hỗn Độn Đại Chiến năm đó mà hình thành.

Điều này cũng nhanh chóng giải thích được nghi vấn ban đầu trong lòng La Thiên: Hỗn Độn Thế Giới vô hình vô thực, nhiều tiểu thế giới hành tung bất định, vì sao duy nhất Sát Lục Thế Giới lại có phương vị tồn tại cụ thể.

Nguyên lai lại cũng liên quan đến Bàn Cổ, trong lòng La Thiên ẩn ẩn có một dự cảm, chỉ sợ Hỗn Độn Đại Chiến năm đó còn có ẩn tình khác!

Sát Lục Thế Giới có phạm vi cực lớn, Huyết Trì Giới chỉ là một địa bàn nhỏ bé không thể nhỏ hơn trong Sát Lục Thế Giới.

Mãi đến khi rời khỏi Huyết Trì Giới, La Thiên mới nhìn thấy sinh linh trong Sát Lục Thế Giới.

Những âm thanh đó cũng đều huyết tinh tàn bạo vô cùng.

Dưới ảnh hưởng của Sát Lục Pháp Tắc, những nơi La Thiên nhìn thấy đều là những trận giết chóc tranh đấu không ngừng, cả thế gian này hầu như không có bất kỳ sự an bình tường hòa nào đáng nói.

Trong đó, còn có một số kẻ thực lực tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trên đường La Thiên đi tới còn muốn động thủ với y!

Chỉ là cuối cùng đều bị La Thiên phất tay diệt sát thảm khốc.

Thôn Phệ Ma Oa nhìn thấy một cường giả có cảnh giới tương đồng với mình bạo thể mà chết, trong lòng đã sớm kinh hãi không thôi.

Nguyên lai khi trước mình phục kích đối phương, đối phương đã sớm có sự lưu thủ, nếu không thì kết cục cũng sẽ như người kia mà chết thảm!

Hai người vẫn luôn đi đường trên không trung, mấy chục ngày sau, một luồng Sát Lục Uy Áp chấn nhiếp thiên địa xuất hiện phía trước hai người La Thiên.

Luồng Sát Lục Uy Áp đó không nhằm vào hai người, dường như đã hình thành nhiều ngày rồi, phía trước không ngừng truyền ra tiếng chiến đấu ầm ĩ.

Tình hình này lập tức thu hút sự chú ý của La Thiên, còn Thôn Phệ Ma Oa bên cạnh, trong lòng lại khổ sở khó tả.

Vừa mới tiếp xúc với luồng Sát Lục Uy Áp đó, thần sắc của y liền biến đổi kịch liệt.

Đó là một luồng huyết mạch uy áp nguyên từ sâu trong linh hồn.

Y rõ ràng đó là một nguyên nhân vĩ đại, cũng đại khái đoán ra được những cường giả đang tham gia chiến đấu kia.

Với cảnh giới của bản thân mà nói, cho dù muốn tiếp cận trận đại chiến đó, cũng có khả năng cực lớn bị những cường giả đỉnh tiêm kia tùy tiện diệt sát!

Điều này khiến Thôn Phệ Ma Oa trong lòng khiếp sợ, chần chừ không dám tiến lên.

La Thiên nhìn ra tâm tư của Thôn Phệ Ma Oa, chỉ khẽ mỉm cười, an ủi nói: "Vô phương, có bản tọa ở đây, Sát Lục Thế Giới không ai có thể làm thương tổn ngươi." Có lẽ La Thiên cũng không ngờ, một câu nói lại tạo ra ảnh hưởng chấn động đến mức nào trong lòng Thôn

Phệ Ma Oa.

Thôn Phệ Ma Oa, kể từ khi có được ý thức của bản thân, liền một mình tu luyện trải qua mấy chục vạn năm, cảnh giới của y lúc này mới vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thôn Phệ Ma Oa rất rõ ràng quy tắc sinh tồn của một thế giới cá lớn nuốt cá bé, vì vậy y luôn cẩn thận từng li từng tí, nếu không cũng sẽ không từ đầu đến cuối cứ quanh quẩn trong cái Huyết Trì Giới nhỏ bé kia.

Sự xuất hiện của La Thiên bản thân là một sự bất ngờ, đồng thời cũng sẽ thay đổi cả cuộc đời của Thôn Phệ Ma Oa!

La Thiên dẫn Thôn Phệ Ma Oa hai người lặng lẽ tiếp cận chiến trường, phát hiện trên bầu trời huyết sắc kia, đang có hai con cự thú xé xác lẫn nhau.

Phía dưới dường như là một đấu thú trường, đấu thú trường rộng mấy vạn trượng, lại có không ít khí tức như đang xem chiến đấu luôn chìm xuống phía dưới.

Nhanh chóng, chỉ vì thân hình của Thôn Phệ Ma Oa quá rõ ràng, hai người La Thiên đã thu hút sự chú ý của những người kia.

Ngay sau đó liền có một đạo huyết sắc quang thúc bắn thẳng về phía La Thiên, trong đạo huyết sắc quang thúc đó ẩn chứa một luồng khí tức hủy diệt.

Thôn Phệ Ma Oa thần sắc đại kinh, thân thể không kìm được lùi về phía sau.

La Thiên thần tình không đổi, chỉ khẽ búng tay trái, liền có một đoàn bạch sắc quang mang bay ra.

Khi bạch sắc quang mang và huyết sắc quang thúc tiếp xúc vào khoảnh khắc đó, giữa thiên địa bỗng nhiên truyền ra một tiếng cự

hưởng.

Phía sau La Thiên không hề lay động chút nào, nhưng người phóng ra huyết sắc quang thúc kia lại đột ngột lùi về phía sau mấy ngàn trượng!

Chương 564

Đến đây, tuyệt đại đa số ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía La Thiên.

Trong đó không thiếu những kẻ thực lực cường đại phóng ra thần thức, muốn thăm dò lai lịch của La Thiên, nhưng cuối cùng đều bị uy áp cường hãn của La Thiên bức lui!

Chỉ có vài đạo thân ảnh ngồi ở vị trí cao nhất đấu thú trường, ánh mắt vẫn luôn tập trung vào hai con hung thú đang xé xác nhau trên bầu trời.

Sau khi La Thiên phóng ra uy áp của bản thân, mới có một đạo thân ảnh từ từ động đậy. "Ồ, có khách rồi." Trong số những thân ảnh hàng đầu, một công tử trẻ tuổi mặc trường bào huyết sắc trên mặt lộ ra một tia kỳ dị, nhàn nhạt nói.

Vài đạo thân hình khôi ngô đứng xung quanh mặt mày âm trầm, quay sang nhìn La Thiên, trong ánh mắt lập tức lộ ra một trận sát ý.

La Thiên không hề lay động, những kẻ thân hình khôi ngô kia tuy khí tức hung ác vô cùng, nhưng đối với La Thiên mà nói, vẫn còn chưa đủ xem.

Những người đó thậm chí còn chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, làm sao có thể uy hiếp được La Thiên?

Duy nhất nam tử trẻ tuổi mặc hồng y kia trên mặt lộ ra một nụ cười tà mị, trong mắt có thêm vài phần ý tứ đánh giá La Thiên.

Ngay sau đó, bên cạnh nam tử hồng y liền có một lão giả bay ra, lão giả mặc trường bào đen, toàn thân trên dưới bao phủ trong hắc bào, lưng còng, chỉ có khuôn mặt lộ ra ngoài không khí, mặt mày có vẻ

gân guốc dữ tợn.

Lão giả hắc bào bay đến trước mặt hai người La Thiên và Thôn Phệ Ma Oa, ánh mắt lại tập trung vào La Thiên.

Lão giả hắc bào nheo mắt, trong đồng tử bùng lên một trận tinh quang.

Y không thể nhìn thấu cảnh giới thực sự của La Thiên, bản thân là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, chỉ cảm thấy thực lực của người này sâu không lường được.

Còn kẻ khôi ngô đi theo bên cạnh La Thiên, thì miễn cưỡng tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu cưỡng ép ra tay, thì cũng không đáng lo ngại. "Thiếu chủ nhà ta có lời mời, xin hai vị đi theo ta." Lão giả hắc bào thần sắc cảnh giác nói, giữa lòng bàn tay bất giác có một luồng sát khí lưu chuyển, dường như nếu La Thiên từ chối, khoảnh khắc tiếp theo y sẽ trực tiếp động thủ.

La Thiên haha cười, không để tâm. "Phiền phức rồi." La Thiên khẽ nói hai chữ, vừa mới hàng lâm thế giới này, không nên gây thêm chuyện thì hơn.

Hai người La Thiên liền theo lão giả hắc bào đến bên cạnh nam tử trẻ tuổi hồng y kia.

Nam tử trẻ tuổi hồng y lộ ra sự hứng thú cực lớn đối với La Thiên, nhìn thấy La Thiên, trong mắt liền có chút kích động. "Dám hỏi đạo hữu đến từ phương nào?" Nam tử trẻ tuổi hồng y mở miệng hỏi trước, trong giọng nói lại mang theo vài phần chân thành. "Hỗn Độn Thế Giới, vô biên vô ngai." La Thiên khẽ cười nói. "Phóng túng!

Thiếu chủ đang hỏi chuyện!" Đột nhiên, lão giả hắc bào thần tình đại nộ, có lẽ cảm thấy không hài lòng với câu trả lời của La Thiên.

La Thiên khẽ cau mày, giữa mi tâm ngưng tụ ra một tia sát ý uyển

như thực chất.

Khi ánh mắt La Thiên chuyển sang lão giả hắc bào, thân thể lão giả hắc bào không tự chủ mà lùi lại một xích, khoảnh khắc tiếp theo liền cảm nhận được một luồng uy áp khủng bố nguyên từ sâu trong linh hồn.

Lão giả hắc bào lập tức thần sắc đại biến, phảng phất tư duy xuất hiện hỗn loạn, lượng lớn hắc vụ không kiểm soát được từ trong cơ thể y bùng phát ra, trong nháy mắt liền càn quét khắp cả thiên địa.

Lúc này trên bầu trời huyết sắc, hai con mãnh thú cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên kia đột nhiên dừng cuộc chiến, nhưng không phải vì hắc vụ bùng phát từ trong cơ thể lão giả hắc bào.

Mà vì chúng cảm nhận được một sự tồn tại cực kỳ cường hãn.

Hai con yêu thú ánh mắt đồng thời tập trung vào La Thiên, trong đôi đồng tử mở lớn lộ ra ý sợ hãi không thôi.

Cảnh tượng này rơi vào mắt mọi người giữa thiên địa, ai nấy đều không hiểu, không rõ hai con yêu thú kia rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, duy chỉ có một mình La Thiên thần tình tự nhiên.

Nam tử trẻ tuổi hồng y lúc này mặt mày cũng có chút khó coi, biết rằng người gây ra những biến hóa này có khả năng chính là người đàn ông trung niên trông không mấy nổi bật đang đứng trước mặt.

Nhưng nam tử trẻ tuổi hồng y này lại vô cùng quả đoán, sau khi đưa ra phán đoán trong lòng, liền không chút do dự, trực tiếp phát ra một tiếng quát khẽ, xua đuổi tất cả những người xung quanh. "Vãn bối Thác Bạt Tuyền, Thiếu chủ Nam Thiên Sát Lục Thế Gia, bái kiến tiền bối." Khoảnh khắc tiếp theo, nam tử trẻ tuổi hồng y thu lại dáng vẻ bất cần đời trước đó, cả người trở nên vô cùng cẩn thận, lời nói giữa chừng càng cung kính đến cực điểm.

La Thiên lúc này lại có chút bất ngờ, vốn dĩ cho rằng cần phải ra tay mới có thể bình ổn cục diện hiện tại, không ngờ nam tử trẻ tuổi hồng y lại xuống nước nhanh đến vậy. "Bản tọa La Thiên, bất quá chỉ là một tán tu Hỗn Độn mà thôi." La Thiên không biết Nam Thiên Sát Lục Thế Gia mà đối phương nói là gì, nhưng dù sao thì thân phận tạm thời tránh bại lộ thì hơn. "Bái kiến La Thiên tiền bối." Thác Bạt Tuyền lại lần nữa hướng về La Thiên ôm quyền cúi lạy, hiển nhiên đã đặt địa vị của La Thiên ở vị trí khá cao.

Cảnh giới của y chưa đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hoàn toàn không thể dự đoán được tu vi thực sự của La Thiên.

Nhưng trong lòng lại ẩn ẩn có một dự cảm, thực lực của La Thiên tuyệt đối không chỉ dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Phải biết rằng, hai con yêu thú đang giao đấu trên bầu trời huyết sắc kia đều là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh tiêm, nếu không phải một số thủy tổ trong gia tộc ra tay, căn bản không thể giam cầm chúng ở nơi này.

Thế mà La Thiên chỉ cần trong ánh mắt lộ ra một tia sát cơ, liền khiến hai con yêu thú kia sợ hãi mà ngừng lại.

Lúc này, Thôn Phệ Ma Oa đột nhiên truyền âm bên cạnh La Thiên nói: "Tiền bối, Sát Lục Thế Giới ngoài rất nhiều tiểu giới Sát Lục ra, thì có Đông Nam Tây Bắc Tứ Đại Sát Lục Thế Gia, Tứ Đại Sát Lục Thế Gia đều nguyên từ Sát Lục Ma Thần, vì vậy có thể coi là thủ hạ tâm phúc nhất của Sát Lục Ma Thần." Kể từ khi đến nơi này, thần sắc của Thôn Phệ Ma Oa liền luôn run rẩy, cảnh giác cực độ.

La Thiên tuy mới đầu không biết sự phân chia thế lực của Sát Lục Thế Giới, nhưng điều đó không có nghĩa là y cũng không biết.

Tứ Đại Sát Lục Thế Gia vốn là thủ hạ của Sát Lục Ma Thần, vô

số kỷ nguyên trước, Sát Lục Ma Thần hàng lâm Sát Lục Thế Giới, Tứ Đại Sát Lục Thế Gia cũng theo đó mà hình thành.

Chương 565

Trong Tứ Đại Sát Lục Thế Gia có vô số cường giả được cung phụng, phần lớn đều là cường giả Hỗn Độn từ ngoại giới, cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tự nhiên không ít, nghe nói ngay cả cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên cũng không biết bao nhiêu người.

Những lời đồn đại tuy không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin.

Thôn Phệ Ma Oa đã sống ở Sát Lục Thế Giới nhiều năm như vậy, trong lòng đã sớm sợ hãi Sát Lục Ma Thần và Tứ Đại Sát Lục Thế Gia đến cực điểm.

La Thiên nghe vậy, trong lòng có chút minh bạch, chỉ cần đi về Ma Thần Cung, không nên gây thêm sự cố.

La Thiên trong lòng vẫn còn do dự một chút, chỉ là không đợi La Thiên mở miệng nói thêm, Thác Bạt Tuyền đã giành nói trước: "Tiền bối một đường từ ngoại giới đến, tất là vì tham gia Sát Lục Thịnh Điển, chi bằng trước tiên đến Nam Thiên Sát Lục Thế Gia của ta nghỉ ngơi một chút thì sao?" Thái độ của Thác Bạt Tuyền cực kỳ thấp, La Thiên nhất thời cũng không tiện mở miệng từ chối. "Nếu tiền bối nguyện ý đến, Nam Thiên Sát Lục Thế Gia của ta nhất định sẽ báo cho tiền bối biết tất cả mọi thứ liên quan đến Sát Lục Thế Giới." Đột nhiên, Thác Bạt Tuyền lại mở miệng, lời y nói có hàm ý, ẩn chứa một ý nghĩa sâu xa.

Nghe vậy, La Thiên nhàn nhạt cười, liệu Nam Thiên Sát Lục Thế Giới kia không phải nơi tốt đẹp gì, nhưng điều kiện đối phương đưa ra quả thực đã khơi gợi hứng thú của y.

Huống hồ trong lời nói của đối phương dường như có một số điều kỳ lạ, tất cả lời nói của đối phương đều đang thăm dò, xem ra Sát Lục Thịnh Điển này có lẽ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. "Nếu đã như vậy, đi một chuyến cũng không sao." La Thiên cuối cùng gật đầu, đồng ý.

Thác Bạt Tuyền tuy trẻ tuổi, nhưng cũng là người sảng khoái, thấy La Thiên đích thân đồng ý, liền lập tức dẫn hai người La Thiên rời khỏi đấu thú trường, để lại đám người tại chỗ với thần sắc kinh ngạc.

Hầu như không ai nghĩ đến kết quả như vậy, Thiếu chủ Nam Thiên Sát Lục Thế Gia có thân phận tôn quý đến nhường nào, lại vì một tán tu Hỗn Độn không rõ lai lịch mà hạ thấp thể diện bản thân đến thế. "Hừ, theo lão phu thấy, người này chỉ biết giả vờ giả vịt mà thôi, không biết đã dùng thủ đoạn gì lừa gạt Thác Bạt Thiếu chủ, nếu Thác Bạt Thiếu chủ tỉnh ngộ, người này chỉ có một con đường chết." Có người tại chỗ nhanh chóng nghị luận, phần lớn những người còn lại cũng mang tâm thái như vậy.

Trên đường theo Thác Bạt Tuyền trở về Nam Thiên Sát Lục Thế Gia, La Thiên mới biết nguyên lai mình đã sớm tiến vào phạm vi của Nam Thiên Sát Lục Thế Gia, đấu thú trường kia chính là do Nam Thiên Sát Lục Thế Gia xây dựng.

La Thiên trong lòng không khỏi có chút cảm khái, có thể giam cầm hai con yêu thú cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh tiêm trong một đấu thú trường, đây là thủ bút hầu như chưa từng nghe nói đến.

Từ đó đủ để thấy, trong Nam Thiên Sát Lục Thế Gia nhất định có không ít cường giả Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Phải biết rằng ngay cả phần lớn Hỗn Độn Ma Thần mà La Thiên từng gặp trong vạn năm qua, cảnh giới cũng chỉ ở cấp Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên.

Nam Thiên Sát Lục Thế Gia quả nhiên thực lực sâu không lường được, chỉ là không biết Thác Bạt Tuyền vì sao lại cung kính với y đến vậy.

Đoàn người tốc độ cực nhanh, cuối cùng trước mắt La Thiên xuất hiện một quần thể kiến trúc cung điện rộng lớn, bố cục khoáng đạt, khí thế hùng vĩ vô cùng, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Thôn Phệ Ma Oa bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh, một mình tu hành mấy chục vạn năm ở cái nơi nhỏ bé như Huyết Trì Giới, cho dù từng đến Ma Thần Cung, nhưng vẫn không ngăn được tâm thần chấn động. "La Thiên tiền bối, tại hạ đã sớm truyền âm cáo tri gia chủ, nghĩ rằng gia chủ lúc này đã chờ ở trong đại điện." Thác Bạt Tuyền dẫn La Thiên từ từ hạ xuống trước một cung điện nổi bật nhất, trong miệng cung kính nói.

La Thiên mặt không đổi sắc, khẽ gật đầu, mặc cho Thác Bạt Tuyền dẫn vào trong cung điện.

Bước vào cung điện, lại vô cùng lạnh lẽo, khắp nơi bao trùm một luồng tử vong khí tức, trừ một người ngồi trên ghế đá đen ở phía trước nhất đại điện ra, liền không thấy bất kỳ dấu vết nào của người khác.

Người trên ghế đá đen kia mặc một thân trường bào đen thêu kim văn, có vẻ hơi không phù hợp với thế giới Sát Lục huyết sắc.

Những người La Thiên nhìn thấy trên đường đi tuy mặc quần áo khác nhau, nhưng màu sắc y phục đều lấy huyết hồng sắc làm chủ, duy chỉ có người trước mắt này là lạc loài.

Tiến lại gần, La Thiên dần dần nhìn rõ diện mạo của người kia, người đó thần tình khô khan, khí huyết suy nhược, giữa mi tâm lượn

lờ một đạo hắc khí mờ nhạt, cả người tản mát ra một luồng khí tức phiêu du. "Phụ thân, nhi đã mang La Thiên tiền bối đến." Thác Bạt Tuyền trực tiếp quỳ một gối về phía người kia, hiển nhiên người đó chính là phụ thân của Thác Bạt Tuyền, Gia chủ Nam Thiên Sát Lục Thế Gia.

Chỉ là lúc này La Thiên có chút kinh ngạc, lời Thác Bạt Tuyền nói dường như đã sớm biết được thân phận thật của y.

Gia chủ Thác Bạt ngồi bất động trên ghế đá đen hồi lâu, cuối cùng cũng có động tác.

Ngay sau đó liền thấy Gia chủ Thác Bạt đứng dậy từ ghế đá đen, thân hình y lung lay lảo đảo, trông như một tòa nhà sắp đổ vậy. "Tuyền nhi, con làm không tệ, con ra ngoài trước đi." Gia chủ Thác Bạt nhàn nhạt phất tay, thân ảnh Thác Bạt Tuyền liền lập tức biến mất khỏi đại điện.

Cảnh tượng này khiến La Thiên cảm thấy khá kinh ngạc, kể từ khi bước vào đại điện, y đã cảm thấy nơi này không đúng, bây giờ càng theo một cái phất tay của Gia chủ Thác Bạt, Thác Bạt Tuyền liền bị trực tiếp xóa bỏ sự tồn tại.

La Thiên lập tức quay đầu nhìn lại, phát hiện Thôn Phệ Ma Oa cũng đã biến mất bên cạnh.

La Thiên lập tức phóng ra thần thức của bản thân, vội vàng tìm kiếm tung tích hai người, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một luồng kinh ngạc khó tả từ trong lòng La Thiên hiện lên.

Khi La Thiên hàng lâm Nam Thiên Sát Lục Thế Gia, từng thấy rất nhiều tộc nhân Thác Bạt trong quần thể kiến trúc cung điện liên tục.

Nhưng lúc này trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh, lại không hề thấy bất kỳ sinh cơ nào tồn tại.

La Thiên trong lòng ẩn ẩn đoán ra chân tướng sự việc, liền với vẻ mặt cảnh giác nhìn Gia chủ Thác Bạt, linh lực trong cơ thể cực tốc lưu chuyển, tùy thời có thể bùng phát khó khăn. "Lão phu Thác Bạt Sâm, bái kiến La Thiên tiểu hữu." Thác Bạt Sâm thấy thái độ phòng bị của La Thiên, cũng không để ý, chỉ trong miệng truyền ra một trận thanh âm khàn khàn.

La Thiên khẽ cau mày, không lên tiếng đáp lại, có thể cảm nhận được một luồng bi lương vô cùng từ trên người Thác Bạt Sâm.

Giữa hai bên trầm mặc một lúc lâu, La Thiên trong miệng mới truyền ra một thanh âm: "Sao không để nơi này hiện ra nguyên hình?" Lời La Thiên vừa dứt, trong đôi đồng tử tang thương của Thác Bạt Sâm lại truyền ra một trận bi lương thảm đạm.

Chỉ thấy y giơ tay phải, đầu ngón tay phóng ra một điểm bạch quang, bạch quang rơi vào trong đại điện, trong nháy mắt cả đại điện liền theo một trận chấn động kịch liệt, xuất hiện một đạo quang mang cực kỳ chói mắt.

Vài nhịp thở sau, không gian xung quanh mới bình tĩnh trở lại.

Nhưng lúc này, thứ xuất hiện trở lại trong tầm mắt La Thiên, đã không còn là dáng vẻ cung điện tráng lệ đường hoàng trước đó, nơi mắt y nhìn tới, chỉ còn lại một mảnh tường đổ ngói nát.

Nếu La Thiên lúc này đứng giữa không trung bên ngoài, y có thể phát hiện, không chỉ một tòa cung điện như vậy, mà ngay cả vô số cung điện của toàn bộ Nam Thiên Sát Lục Thế Gia đều như vậy, không thấy bất kỳ sinh linh nào tồn tại.

Chương 566

Trên bầu trời của toàn bộ Nam Thiên Sát Lục Thế Gia lưu chuyển vô tận âm phong và ý bi lương.

Cả đại điện như thể vừa phải chịu một cuộc tấn công dữ dội, hiển nhiên đã hóa thành một mảnh phế tích, khắp nơi tràn ngập khí tức linh lực tàn lưu.

Thác Bạt Sâm vốn mặc một thân trường bào đen thêu kim văn cũng đã thay đổi, Thác Bạt Sâm tóc bạc đầy đầu, thần tình càng thêm tiều tụy, toàn thân lưu chuyển khí tức tử vong nồng đậm, trường bào y mặc dính đầy những vệt máu lớn không biết của ai, như vừa trải qua một trận huyết chiến sinh tử.

Giữa hai bên lại lần nữa chìm vào trầm tịch, không ai mở miệng nói trước.

La Thiên cảm nhận những khí tức hỗn tạp còn sót lại trong đại điện, tâm thần khẽ chấn động, từ những khí tức đó cảm nhận được lượng lớn dấu vết của Hỗn Độn Ma Thần.

Trong đó có một số khí tức thậm chí đã từng đích thân gặp một số Hỗn Độn Ma Thần trong vạn năm trước. "Ngài lẽ nào không nghi ngờ vì sao ngài lại có thể ở đây sao?" Đột nhiên, Thác Bạt Sâm lại mở miệng, khi đối mặt với La Thiên lại xưng "ngài", giữa lời nói cực kỳ cung kính.

La Thiên trong lòng khẽ thở dài, trong ánh mắt lộ ra chút phức tạp. "Bản tọa truy tìm khí tức của Sát Lục Thế Giới." Sau khi do dự hồi lâu, La Thiên mới mở miệng đáp.

Thác Bạt Sâm lập tức haha cười một tiếng, trong tiếng cười càng có thêm một luồng bi lương bất đắc dĩ. "Tiểu hữu nhầm rồi," Thác

Bạt Sâm lắc đầu. "Lão phu đã ở đây đợi tiểu hữu vạn năm thời gian rồi." Thanh âm của Thác Bạt Sâm trong não hải La Thiên như một đạo kinh lôi đột nhiên nổ tung, chấn động đến sâu trong linh hồn y.

Thác Bạt Sâm nói đã ở đây đợi hơn vạn năm thời gian, rốt cuộc là chuyện gì?

Bị đối phương biết được sự tồn tại của mình?

Nếu là vậy, trong lòng La Thiên lập tức hiện ra một cảm giác nguy cơ cực lớn.

Thác Bạt Sâm trước mắt không lộ núi lộ sông, cảnh giới rất có khả năng đã đột phá đến cấp Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, như vậy, áp lực mà y phải đối mặt lại sẽ tăng thêm vài phần.

Bàn Cổ Cửu Chuyển Công lặng lẽ vận chuyển, một luồng uy áp khổng lồ từ trong cơ thể La Thiên dần dần tản phát ra.

La Thiên vốn dĩ cho rằng Thác Bạt Sâm sẽ ra tay lúc này, nhưng Thác Bạt Sâm lại chỉ nhìn cử động của La Thiên, vẫn luôn an tĩnh nằm trên chiếc ghế đá đen kia.

Nói cách khác, dáng vẻ của Thác Bạt Sâm lúc này càng giống như đang chờ chết vậy. "Rốt cuộc là ai?" Trước khi sắp động thủ, La Thiên thăm dò lần cuối. "Ta là ai?" Thác Bạt Sâm đầu tiên ngẩn ra, ngữ khí mang theo một tia tự giễu, dường như câu hỏi này được hỏi có chút bất ngờ. "Ta bất quá chỉ là một oan hồn lang thang trong Hỗn Độn Thế Giới mà thôi." Thác Bạt Sâm nói xong lại lần nữa đứng dậy từ ghế đá đen, một luồng khí tức mục nát thấu triệt sự hoang lương viễn cổ tức khắc từ trong cơ thể y tản phát ra.

La Thiên cau chặt mày, trong đồng tử bùng lên một trận tinh mang, giữa mi tâm lại có mười hai đạo quang điểm xoay tròn sáng rực, phóng ra một luồng khí tức pháp tắc cường đại.

Thác Bạt Sâm thấy vậy, cũng không có ý định ra tay, chỉ thần tình lấp lánh, giữa mi tâm đột nhiên lướt ra một đạo quang mang, trong đạo quang mang đó tản phát ra khí tức Hỗn Độn thuần túy nhất.

Đồng thời, thân thể Thác Bạt Sâm cấp tốc xảy ra biến hóa, chỉ thấy thân cao vốn không đến mười trượng của y đột nhiên bạo tăng, ngay cả cả tòa đại điện cũng thay đổi theo, cuối cùng lại bạo tăng đủ đến mấy chục trượng.

Thân hình khôi ngô như vậy trong lòng La Thiên dấy lên một trận sóng lớn cuồn cuộn, thân ảnh khôi ngô như vậy không lâu trước đây y vừa mới nhìn thấy.

Người đó vốn dĩ đang phục kích, không ngờ cuối cùng lại bị cường thế trấn áp, thề thốt trung thành đi theo Thôn Phệ Ma Oa.

Không đợi La Thiên phản ứng, đạo quang đoàn lướt ra từ mi tâm Thác Bạt Sâm bất ngờ tiếp xúc với La Thiên, trong nháy mắt liền dung nhập vào não hải La Thiên.

Lúc này La Thiên chỉ cảm thấy trong não hải xuất hiện một trận oanh minh, dường như đang có một luồng ký ức tuôn vào trong tư duy của y.

La Thiên do dự một lát, đối phương từ đầu đến cuối chưa từng làm hại y, lúc này lại đưa ra một đạo ký ức bản nguyên, nhất định là muốn nói cho y biết một số chuyện đã xảy ra.

Vì vậy La Thiên cũng không còn kháng cự, mặc cho đoàn ký ức bản nguyên kia dung nhập vào bản thân.

Dần dần, ấn tượng trong não hải La Thiên liền trở nên rõ ràng.

Nhìn thấy họa diện đầu tiên, liền là một pho cự nhân thông thiên, thân hình dài vạn trượng, cự nhân thông thiên kia khí thế quán tuyệt giữa Hỗn Độn, những tử khí lượn lờ quanh không gian thân thể cự

nhân thông thiên tản phát ra ánh sáng thần thánh.

Nhanh chóng, La Thiên liền nhìn rõ diện mạo cự nhân thông thiên, chính là đại thần Bàn Cổ thời thượng cổ.

Đặc biệt là luồng khí tức Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công tản phát từ trong cơ thể Bàn Cổ, cùng với công pháp La Thiên tu luyện là một mạch tương truyền, vì vậy La Thiên tuyệt đối không thể nhận sai.

Lúc này phía trước Bàn Cổ, giữa Hỗn Độn đang tụ tập lượng lớn thân ảnh hỗn độn không rõ ràng, những người này trong cơ thể đều tản phát ra uy áp pháp tắc cường đại.

Bàn Cổ chỉ có vài người phía sau, cùng nhau đối mặt với uy áp cường đại từ bốn phương thiên địa, trong đó có một người thân cao mấy trăm trượng, cũng là người khiến La Thiên chú ý nhất, đó chính là Thôn Phệ Ma Oa.

La Thiên trong lòng có chút minh bạch, dường như chân tướng sự việc đang ở ngay trước mắt, nhưng khoảnh khắc tiếp theo cảnh tượng ký ức trong não hải La Thiên cấp tốc xảy ra chuyển biến.

Ngay sau đó xuất hiện một thế giới huyết sắc vô cùng vô tận, trong thế giới đó tràn ngập khí tức huyết tinh sát lục ngút trời, cảnh tượng này giống hệt cảnh tượng La Thiên vừa mới hàng lâm Sát Lục Thế Giới.

Không biết đã qua bao lâu, một đạo cự nhân thân ảnh hàng lâm trong thế giới huyết sắc kia, người này không phải La Thiên, cũng không phải người khác, mà chính là Bàn Cổ.

Bàn Cổ đi trên đại địa Sát Lục Thế Giới, trên đường gặp rất nhiều sinh linh, cũng trải qua vô số trận chiến đấu giết chóc, thực lực bản thân càng ngày càng cường hãn.

Lại không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, Bàn Cổ dừng lại nghỉ

ngơi ở một nơi trong Sát Lục Thế Giới, hoàn cảnh xung quanh là một đầm lầy huyết thủy.

Đột nhiên liền có một con cóc từ trong đầm lầy đột nhiên nhảy ra, hóa ra thiên địa pháp tướng, há cái miệng rộng như chậu máu, muốn nuốt chửng Bàn Cổ.

Chương 567

Bàn Cổ phát hiện ra, chỉ nhìn con cóc kia một cái, con cóc lập tức tâm sinh chấn động, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể khổng lồ không ngừng run rẩy.

Nhưng Bàn Cổ cũng không tiếp tục ra tay, chỉ ngồi tại chỗ, ánh mắt hiếu kỳ nhìn con cóc đang kinh hoàng, trong miệng khẽ truyền ra một đạo lời nói. "Ngươi đã tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng, thân thể xấu xí này thực sự khó coi, bản tọa vì ngươi đổi một cơ thể, có thể cung cấp cho bản tọa sai khiến ở thế giới này, đợi bản tọa rời khỏi thế giới này, ngươi liền được tự do, thế nào?" Con cóc hiển nhiên nghe hiểu lời Bàn Cổ nói, trong miệng truyền ra một trận thanh âm ồm ồm.

Bàn Cổ hào sảng cười một tiếng, lập tức có một đạo tinh mang từ đầu ngón tay y bay ra, dung nhập vào trong cơ thể con cóc vào khoảnh khắc đó, thân thể con cóc đột nhiên xảy ra biến hóa kịch liệt.

Chỉ thấy thân xác xấu xí ban đầu của nó đang với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến mất, theo một trận quang mang sáng rực từ bản thân nó, con cóc ban đầu đã hóa thành một cự nhân thân hình mấy chục trượng.

Bàn Cổ nhìn thân ảnh cự nhân, trong mắt lộ ra thần sắc khá hài lòng, sau đó lại hướng về cự nhân mở miệng nói: "Ngươi đã có được thân người, từ nay về sau liền ban cho ngươi tên Thác Bạt Sâm, thế nào?" Lời Bàn Cổ vừa dứt, Thôn Phệ Ma Oa liền quỳ một gối xuống trước mặt Bàn Cổ, trong miệng đồng thời truyền ra thanh âm cung kính vô cùng. "Thác Bạt Sâm bái kiến chủ nhân." Sau đó cả họa diện ký ức truyền đến liền là một trận tiếng cười lớn hào sảng của Bàn

Cổ.

Sát Lục Thế Giới trải qua bao nhiêu năm tháng không biết, Bàn Cổ cuối cùng chọn rời đi, cùng đi với y là Thôn Phệ Ma Oa.

Bàn Cổ từng hứa cho y tự do, nhưng cuối cùng Thôn Phệ Ma Oa đã không rời khỏi Bàn Cổ, cả đời đi theo Bàn Cổ.

Cảnh tượng như vậy khiến La Thiên chấn kinh đến không nói nên lời, Thôn Phệ Ma Oa là Thác Bạt Sâm?

Không đợi La Thiên suy nghĩ quá nhiều, họa diện lại lần nữa xảy ra biến hóa kịch liệt, vẫn ở trong Sát Lục Thế Giới, một đạo cự nhân thông thiên thân cao mấy chục trượng từ Hỗn Độn Thế Giới trở về, chính là Thôn Phệ Ma Oa đã rời khỏi Sát Lục Thế Giới vô số năm trước.

Chỉ là lần này lại không thấy bóng dáng Bàn Cổ, duy chỉ có một mình Thôn Phệ Ma Oa.

Dường như vừa trải qua một trận huyết chiến ác liệt, dung mạo khô khan, mặt mày già nua vô cùng, một thân trường bào đen thêu kim văn tàn tạ không chịu nổi, bên trên dính đầy những vệt máu lớn không biết của ai.

Lúc này La Thiên chìm sâu trong ký ức của Thác Bạt Sâm, nhất thời khó mà khôi phục thanh tỉnh.

Mà Thác Bạt Sâm với thân hình bạo tăng đến mấy chục trượng đã sớm quỳ một gối trước mặt y, diện mạo của y hoàn toàn giống với dáng vẻ La Thiên đã thấy trong ký ức bản nguyên.

Còn Thác Bạt Sâm, trong đôi mắt sáng ngời, lại tràn ngập vô tận bi ai và bi lương.

Năm đó Bàn Cổ từ Huyết Trì Giới mang y ra, dùng đại thần thông chi thuật ngưng tụ nhục thân cho y, ban tên Thác Bạt Sâm, sau đó lại

truyền xuống vô thượng đạo thuật, đến mức biến một yêu thú nhỏ yếu vốn ẩn náu trong Huyết Trì Giới, cuối cùng bồi dưỡng thành một Ma Thần trấn nhiếp chư thiên Hỗn Độn Thế Giới, Nam Thiên Sát Lục Thế Gia!

Y không phải Hỗn Độn Ma Thần tiên thiên đản sinh, nhưng ở vô số kỷ nguyên trước, lại là một tồn tại mà mỗi bước đi đều khiến những Hỗn Độn Ma Thần kia phải run rẩy!

Năm đó đi theo Bàn Cổ chinh chiến Hỗn Độn Thế Giới, Bàn Cổ vì để lấy lực chứng đạo cầu được viên mãn, đã dấy lên một trận Hỗn Độn Đại Chiến hào hùng tráng lệ nhất từ khi Hỗn Độn Thế Giới ra đời.

Trong trận đại chiến đó, Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần hầu như toàn bộ đều tham chiến, cũng khiến Bàn Cổ dù đạo thuật siêu tuyệt Hỗn Độn, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại số đông, bại trận trong đại chiến, thân bị trọng thương không rõ tung tích.

Thác Bạt Sâm sau khi Bàn Cổ thất bại bị các Hỗn Độn Ma Thần vây công, bản thân cũng chịu trọng thương cực lớn, cuối cùng đành phải liều chết thoát khỏi chiến trường.

Trước đó nói với La Thiên, Sát Lục Thế Giới là do tiên huyết của Bàn Cổ hóa thành, thực ra vừa đúng vừa không đúng, vì Sát Lục Thế Giới nguyên bản là đạo trường của Bàn Cổ.

Thế nhân đều biết Bàn Cổ lấy lực chứng đạo, khí thế bao trùm thiên địa luân hồi, quán tuyệt chư giới Hỗn Độn, nhưng lại chưa từng biết, vô số kỷ nguyên trước, Bàn Cổ chính là một đại sát thần nổi danh lừng lẫy trong Hỗn Độn Thế Giới!

Sát Lục Thế Giới nguyên bản chỉ là một nơi hư vô phiêu miểu không cố định trong Hỗn Độn, vì bên trong nó trời sinh tồn tại Sát Lục Pháp Tắc kỳ dị, Bàn Cổ liền dùng cấm thuật dung nhập tinh huyết của

bản thân vào thế giới nguyên thủy đó, từ đó biến thành Sát Lục Thế Giới mà Hỗn Độn Thế Giới đã quen thuộc.

Trên thực tế, trước khi Bàn Cổ trọng thương mất tích, uy danh sát lục của y còn vượt xa Sát Lục Ma Thần lúc bấy giờ!

Chỉ tiếc Hỗn Độn Đại Chiến kết thúc, Bàn Cổ không rõ tung tích, Đông Nam Tây Bắc Tứ Thiên Sát Lục Ma Thần mỗi người bị truy sát, Sát Lục Ma Thần chiếm sào của chim khách, thừa cơ nhập chủ Sát Lục Thế Giới, đồ sát tất cả những người Bàn Cổ để lại.

Môn nhân Tứ Đại Sát Lục Thế Gia chết sạch, cuối cùng tung tích ba Thiên Sát Lục Thế Gia Ma Thần kia cũng dần dần biến mất, chỉ có một mình Ma Thần Nam Thiên Sát Lục Thế Gia Thác Bạt Sâm trở về Sát Lục Thế Giới.

Thác Bạt Sâm thấy Sát Lục Ma Thần chiếm sào của chim khách, sát lục vô số tông tộc môn nhân, liền lại lần nữa bùng phát một trận chiến kinh thiên với Sát Lục Ma Thần.

Trong trận đại chiến đó, Thác Bạt Sâm liều hết tu vi trọng thương Sát Lục Ma Thần, khiến y tuy vẫn chiếm cứ Sát Lục Thế Giới, nhưng vô số kỷ nguyên chỉ đành bế quan dưỡng thương.

Thác Bạt Sâm vì nguyên khí hao tổn, cảnh giới bản thân sụt giảm, không đủ sức để khu trục Sát Lục Ma Thần ra khỏi Sát Lục Thế Giới, chỉ có thể một mình trấn thủ tại Nam Thiên Sát Lục Thế Gia đã hoang vu.

Các Hỗn Độn Ma Thần khác vì e ngại tu vi cường hãn của Thác Bạt Sâm, lại thêm nghi ngờ Bàn Cổ đã để lại hậu thủ ở Sát Lục Thế Giới, vì vậy không dám tiến vào Sát Lục Thế Giới thảo phạt Thác Bạt Sâm.

Thác Bạt Sâm dùng thần thông chi thuật huyễn hóa ra Nam Thiên

Sát Lục Thế Gia, như trải qua vô số kỷ nguyên chờ đợi, cho đến vạn năm trước, Hỗn Độn Thế Giới đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức Bàn Cổ!

Y đã đi theo Bàn Cổ hơn trăm vạn năm thời gian, cực kỳ quen thuộc với luồng khí tức Bàn Cổ đó, nhất định sẽ không cảm nhận sai, vì vậy liền mượn danh nghĩa Sát Lục Thịnh Điển, tản phát luồng khí tức sát lục mà Bàn Cổ để lại ra ngoài.

Đó cũng là lý do vì sao La Thiên lại mẫn cảm đến vậy mà cảm nhận được luồng khí tức bản nguyên của Sát Lục Thế Giới kia.

Quả nhiên, La Thiên thân là Bàn Cổ truyền nhân, quả thực đã theo khí tức mà xuất hiện ở Sát Lục Thế Giới!

Tất cả những gì La Thiên nhìn thấy khi tiến vào Sát Lục Thế Giới đều là cảnh tượng huyễn hóa ra, cảnh tượng xảy ra ở Huyết Trì Giới cũng chính là cảnh Bàn Cổ và Thác Bạt Sâm gặp nhau vô số kỷ nguyên trước.

Lúc này La Thiên vẫn còn lưu lại trong đạo ký ức bản nguyên mà Thác Bạt Sâm đã đưa ra.

Ở bên trong, y đích thân nhìn thấy từng cảnh từng cảnh huyết chiến xảy ra sau khi Thác Bạt Sâm trở về Sát Lục Thế Giới năm đó, trong lòng cũng từ đó mà đại khái đoán ra được lai lịch của Thác Bạt Sâm.

Một lúc lâu sau, quang mang của ký ức bản nguyên dần dần ảm đạm xuống, theo một trận âm phong không rõ từ trong đại điện phế tích thổi qua, ký ức bản nguyên liền tiêu tán vào hư vô.

La Thiên vẫn luôn nhắm chặt hai mắt cũng từ từ tỉnh lại, mở to hai mắt lần nữa.

Nhưng ngay khoảnh khắc mở mắt ra, y nhìn thấy đạo thân ảnh

mấy chục trượng đang quỳ một gối trước mặt.

Không đợi La Thiên hoàn toàn phản ứng, Thác Bạt Sâm liền nói trước. "Thác Bạt Sâm bái kiến Thiếu chủ!" Thanh âm hùng tráng, khí thế hào sảng, hệt như năm xưa khí phách ngút trời!

Chương 568

La Thiên trong lòng lập tức dấy lên một luồng ý vị phức tạp khó tả.

Y không phải Bàn Cổ, cũng chỉ là cái gọi là truyền nhân Bàn Cổ trên danh nghĩa, hành động này của Thác Bạt Sâm khiến y sinh ra một áp lực vô hình.

Thác Bạt Sâm vẫn luôn duy trì tư thái quỳ một gối không hề di chuyển nửa phân, dường như đang chờ đợi mệnh lệnh của La Thiên, giữa hai bên đã duy trì tư thái này đủ mấy chục nhịp thở. "Ta không phải đệ tử Bàn Cổ, cũng không phải truyền nhân chuyển thế của Bàn Cổ." Sau khi do dự mãi, La Thiên nói ra sự thật, thanh âm khá trầm thấp.

Y rõ ràng, Thác Bạt Sâm ở đây canh giữ vô số kỷ nguyên, đang chờ đợi Bàn Cổ trở lại, không phải y.

Không ngờ Thác Bạt Sâm nghe vậy, thân hình mấy chục trượng ban đầu liền hóa thành kích thước người bình thường, trên mặt lộ ra một luồng ai thương nhàn nhạt. "Ta đã đợi không biết bao nhiêu kỷ nguyên rồi, ta biết chủ nhân đã sớm vẫn lạc, nếu không phải trong lòng còn một tia niệm cuối cùng, chỉ sợ ta đã sớm đạo tiêu thân vong rồi." Thác Bạt Sâm đầu tiên lắc lắc đầu.

Sau đó lại tập trung ánh mắt vào La Thiên, khóe mắt lại có một trận cuồng nhiệt. "Thiếu chủ thân mang Cửu Chuyển Huyền Công, thuật này là do chủ nhân độc sáng, siêu việt vạn cổ trường luân.

Chủ nhân khi còn sống từng nói, nếu có một ngày có người thân mang thuật này, tất là truyền nhân phía sau của y!" "Lão nô tuy không biết Thiếu chủ từ đâu học được thuật này, nhưng nhất định là được

chủ nhân cho phép, người được đại đạo khí vận bảo hộ, cũng là chủ của lão nô." Thác Bạt Sâm ngữ khí không nhanh không chậm, tự xưng "lão nô", hiển nhiên trong lòng đã nhận định thân phận Thiếu chủ của La Thiên.

La Thiên bị một phen lời nói của Thác Bạt Sâm làm cho á khẩu không nói nên lời, tu vi của đối phương không thấp, từ khí tức Thác Bạt Sâm tản phát ra mà xem, rất có khả năng là cường giả cấp Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nếu có cường giả như vậy đi theo tự nhiên cũng là một chuyện tốt, chỉ là La Thiên lo lắng rốt cuộc mình không phải Bàn Cổ, Bàn Cổ năm đó có ân với Thác Bạt Sâm, phần ân tình đó lại không có quan hệ nhiều với y.

Ngay khi La Thiên đang rơi vào thế lưỡng nan, đột nhiên bị động tĩnh bên cạnh làm kinh tỉnh.

La Thiên chỉ cảm thấy tâm thần đột nhiên chấn động, khi y ngẩng đầu nhìn, phát hiện Thác Bạt Sâm lại từ trong cơ thể bức ra một đạo sinh mệnh bản nguyên, không nói nhiều liền trực tiếp vận chuyển đạo pháp, ngưng tụ ra một đạo cấm chế trước mặt bản thân.

La Thiên nhanh chóng nhận ra lai lịch của đạo cấm chế kia, lại là Đạo Hồn Cấm!

Thân thể Thác Bạt Sâm biến hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ thấy bên ngoài cơ thể Thác Bạt Sâm phát ra một trận quang mang huyết hồng sắc, ngay sau đó La Thiên liền cảm nhận được một luồng lực xé rách không tự chủ.

Không đợi La Thiên kịp thời phản ứng, đạo cấm chế kia không tự chủ mà lướt vào trong cơ thể La Thiên!

Trong khoảnh khắc, trong cơ thể La Thiên liền có một luồng sức

mạnh Hỗn Độn mênh mông tuôn vào, dung nhập vào sâu trong huyết mạch La Thiên.

Khi La Thiên lại lần nữa cảm nhận, trong não hải đã có thêm một tia liên hệ với Thác Bạt Sâm.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, Đạo Hồn Cấm là một thần thông chi thuật tồn tại trong truyền thuyết, có thể thông qua huyết mạch lạc ấn liên kết hai người vốn không có bất kỳ quan hệ gì với nhau, tương tự như nô ấn, nhưng hiệu quả lại cường đại hơn nô ấn.

Nghe đồn có người thi triển thuật này liền cần lấy bản nguyên Hỗn Độn Thế Giới làm dẫn, câu liên thiên địa pháp tắc, một khi pháp thành, thì sinh sinh thế thế không thể thay đổi, bất luận người thi pháp sau này có đạo tiêu thân vong hay không, con cháu hậu bối tất cả những người có huyết mạch của y, đều tương đồng với nô lệ vĩnh viễn, bị người sai khiến.

Quan trọng hơn là, thuật này không có cách nào giải được, ngay cả ý chí Thiên Đạo cũng không thể giải khai loại huyết mạch thần thông này!

Hành động này của Thác Bạt Sâm chấn động tâm thần La Thiên, không ngờ đối phương lại có ý chí quả quyết đến vậy, không tiếc hao phí tâm huyết bản thân thi triển Đạo Hồn Cấm.

La Thiên tuy chỉ là lần đầu tiên đích thân nhìn thấy thuật này được thi triển, nhưng cũng rõ ràng biết thuật này không thể ngăn cản.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt phức tạp nhìn Thác Bạt Sâm, luồng ý vị tang thương tản phát từ trong cơ thể đối phương bao trùm thiên địa, đồng thời đi kèm với sự hình thành của lượng lớn tử khí.

Động tĩnh như vậy, chỉ sợ đã sớm kinh động đến rất nhiều tồn tại trong Sát Lục Thế Giới. "Ta có kẻ địch." Đợi sau khi Đạo Hồn Cấm

và bản thân hoàn toàn dung hợp, La Thiên mới lại lần nữa mở miệng.

Thác Bạt Sâm nghe vậy, ánh mắt như lửa, chưa từng lộ ra nửa phần sợ hãi, trong miệng ngược lại truyền ra tiếng cười lớn. "Lão nô năm xưa khi đi theo đại thần Bàn Cổ chinh chiến Hỗn Độn Thế Giới, đã gây thù chuốc oán khắp thế gian, ngay cả đến ngày nay, muốn lấy mạng lão nô thì Ma Thần cũng không ít, Thiếu chủ đại khả không cần lo lắng." Nghe vậy, La Thiên khẽ gật đầu, trong đồng tử lộ ra một luồng ý vị tán thành.

Mãi đến lúc này, La Thiên mới từ nội tâm thật sự chấp nhận Thác Bạt Sâm!

La Thiên giơ tay, giữa lòng bàn tay phóng ra một lực lượng lớn dịu dàng có ý thức, nâng thân thể Thác Bạt Sâm dậy. "Dám hỏi Thiếu chủ, chủ nhân thật sự đã vẫn lạc rồi sao?" Đột nhiên, Thác Bạt Sâm dường như có chút chần chừ, do dự hỏi ra điều đã chôn giấu sâu trong lòng bấy lâu.

La Thiên tiếc nuối gật đầu, nói: "Bàn Cổ xác thực đã đạo tiêu thân vong, sau khi chết hóa thành Hồng Hoang Thế Giới, ta liền từ nơi đó đến." Một tảng đá lớn đã trầm tích vô số kỷ nguyên trong lòng rơi xuống đất, Thác Bạt Sâm không những không biểu hiện ra sự bi thương, mà cả người dường như càng thêm phấn khởi vài phần! "Chủ nhân đã vẫn lạc, lão nô nhất định phải bảo hộ Thiếu chủ chu toàn!" Thác Bạt Sâm ngẩng đầu đón lấy ánh mắt La Thiên, từ trong cơ thể La Thiên cảm nhận được một luồng triều khí và sinh mệnh lực bồng bột.

Nhưng lúc này, trên bầu trời phương Bắc đột nhiên tràn ngập một luồng hung sát chi khí, dường như mang theo vài phần ý chí Sát Lục Pháp Tắc.

Thác Bạt Sâm ánh mắt lập tức âm trầm xuống, trong đồng tử lưu

chuyển một đạo sát ý không thể kiềm chế.

La Thiên khẽ cau mày, tự nhiên cũng cảm nhận được luồng hung sát chi khí kia đang tiến đến gần!

Luồng khí tức kia không sớm không muộn, lại cố tình chọn lúc này xuất hiện, không hề nghi ngờ là đang nhắm vào y.

La Thiên lập tức chuẩn bị bước vào không trung, xua tan tất cả những luồng hung sát chi khí kia, không ngờ Thác Bạt Sâm lại đi trước La Thiên một bước, xuất hiện trên bầu trời phía trên Nam Thiên Sát Lục Thế Gia.

Trong nháy mắt, thiên địa xung quanh cuồn cuộn vô tận cương phong, Thác Bạt Sâm trong cơ thể tản phát ra một luồng uy áp cái thế vô song, khoảnh khắc tiếp theo, bùng phát ra khí tức Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Thác Bạt Sâm ánh mắt nhìn về hướng luồng hung sát chi khí truyền đến, tay phải hướng về không trung chộp một cái, trực tiếp từ hư vô chộp ra một cây trường thương, trên trường thương quấn quanh khí tức pháp tắc nồng đậm. "Ma Đa, muốn chiến thì chiến, hà cớ gì lại nhát gan đến vậy?!" "Chẳng lẽ vô số kỷ nguyên qua đi, Ma Đa đã trở thành kẻ yếu hèn vô năng rồi sao!" Trường thương trong tay Thác Bạt Sâm khẽ động, tiếng nộ quát truyền khắp hoàn vũ, khiến Sát Lục Pháp Tắc xuất hiện chấn động, khí thế bản thân y càng cấp tốc thăng lên đến trạng thái đỉnh phong.

Vài nhịp thở sau khi lời Thác Bạt Sâm dứt, trên bầu trời phương Bắc đột nhiên sinh ra vô tận huyết vụ, ngay cả tất cả cây cỏ sinh linh xung quanh thiên địa cũng sinh cơ khô héo.

Chương 569

Ngay sau đó liền có một đạo nhân ảnh từ trong huyết vụ bước ra, đó là một nam tử tóc đỏ khá anh tuấn, giữa mi tâm khắc họa một cái đầu lâu, toàn thân trên dưới quấn quanh một tầng khí tức Sát Lục Pháp Tắc thuần túy nhất thế gian.

Cùng xuất hiện với nam tử tóc đỏ, là một đội quân sát lục theo sau y, đội quân này mặc trọng giáp màu đỏ, tản phát ra một luồng linh lực ba động cực mạnh. "Thác Bạt Sâm, vô số kỷ nguyên không gặp, cái dáng vẻ chật vật năm xưa của ngươi đâu rồi." Nam tử tóc đỏ mang theo một tia cười đùa chăm chú nhìn Thác Bạt Sâm, lời nói thể hiện cực kỳ không để tâm, nhưng cử chỉ lại vô cùng cẩn thận, đội quân sát lục theo sau nam tử tóc đỏ cũng bao vây Thác Bạt Sâm khắp nơi, phòng thủ nghiêm ngặt, không chừa một tấc đất nào.

Thác Bạt Sâm ánh mắt tùy ý quét qua bầu trời huyết sắc, trong mắt tràn ngập vẻ không hiểu. "Ma Đa, thân là Sát Lục Ma Thần, năm đó đã chỉ biết dùng thủ đoạn lén lút, giờ đây cũng vậy!" Thác Bạt Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó chiến ý trong cơ thể khoảnh khắc bùng lên ngút trời.

Thác Bạt Sâm vung trường thương trong tay, hóa thành một đạo lưu tinh huyết sắc trực tiếp lao thẳng về phía Ma Đa!

Lời của Thác Bạt Sâm lọt vào tai La Thiên phía dưới, khiến y khẽ cau mày.

Nam tử tóc đỏ trên không trung lại là Sát Lục Ma Thần Ma Đa, từ khí tức tản phát ra từ trong cơ thể Ma Đa mà xem, cảnh giới của Ma Đa dường như chưa đạt đến cấp Hỗn Độn.

Sát Lục Ma Thần Ma Đa thần sắc kịch biến, chỉ thấy phía sau y

huyết vụ cuồn cuộn cực tốc, liền có một con yêu thú hình dạng gầy gò từ trong huyết vụ chui ra.

Con yêu thú đó giống như một con sói tàn tật, hai mắt hỗn độn không rõ, toàn thân lông màu đen như màn đêm, sau khi xông ra khỏi huyết vụ, không biết Ma Đa khống chế thế nào, yêu thú liền trực tiếp lao thẳng vào lưu tinh do Thác Bạt Sâm hóa thành.

Vài nhịp thở sau, trên bầu trời lập tức truyền ra một tiếng nổ lớn như sấm sét, cả đại địa theo đó núi lở đất nứt, Nam Thiên Sát Lục Thế Gia lại lần nữa xuất hiện biến cố kịch liệt!

Thác Bạt Sâm đã tích lũy vô số kỷ nguyên lửa giận ngút trời, vào khoảnh khắc này cũng không hề che giấu, khi con huyết lang đó xé xác xông lên, một thân tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên lập tức hiển lộ không nghi ngờ gì.

Huyết lang tuy hung mãnh vô cùng khí thế kinh người, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Thác Bạt Sâm, cuối cùng bị Thác Bạt Sâm một thương đâm xuyên đầu lâu!

Thác Bạt Sâm nhìn đầu lâu huyết lang, phía trên có tiên huyết không ngừng chảy ra, Thác Bạt Sâm cũng không nhìn lấy một cái, liền trực tiếp ném nó về phía Ma Đa.

Ma Đa lập tức mặt mày tái xanh đến cực điểm! "Hahahah, hay lắm Thác Bạt Sâm, hay lắm Ma Thần Nam Thiên Sát Lục Thế Gia!" Ma Đa giận quá hóa cười, trên mặt gân xanh nổi lên, trong đồng tử lưu chuyển một đạo hàn mang đủ để bắn chết lòng người. "Thôi được rồi, Thác Bạt Sâm, bản thần không địch lại ngươi, giao người kia ra, bản thần lập tức rời khỏi nơi này." Sau khi suy nghĩ mãi, Ma Đa âm trầm nói, năm đó Hỗn Độn nhất chiến, Ma Đa là người tham dự, từng đích thân nhìn thấy Thác Bạt Sâm với tư thái vô địch của Ma Thần mạnh nhất dưới trướng Bàn Cổ.

Ngay cả cuối cùng Bàn Cổ không rõ tung tích trong đại chiến, đám Ma Thần cũng không thể giết chết Thác Bạt Sâm, vẫn ngầm cho phép y trở về Sát Lục Thế Giới.

Nếu không phải Ma Đa đã sớm bố trí mai phục ở Sát Lục Thế Giới, trận chiến năm đó với Thác Bạt Sâm giải quyết thế nào thì không thể biết được. "Ma Đa, ta thấy ngươi sống ngán rồi!" Thác Bạt Sâm nghe vậy, sát khí giữa mi tâm y ngút trời.

Tuyệt đối không thể để La Thiên vẫn lạc như Bàn Cổ năm đó, nhất định phải bảo hộ an nguy của Thiếu chủ!

Thác Bạt Sâm ánh mắt âm trầm, lắc lắc đầu, trường thương trong tay lại lần nữa khẽ động, khí tức bản thân khóa chặt vào Ma Đa.

Ma Đa nghiến răng, bùng phát ra một luồng khí tức Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, La Thiên thần sắc khẽ nheo lại, đoán quả nhiên không sai, Ma Đa không phải cường giả Hỗn Độn, nhưng lại thật sự đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Đội quân sát lục đang bao vây Thác Bạt Sâm ở trung tâm nhanh chóng kết trận, cũng đồng thời bùng phát ra khí tức thuộc về cấp Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Hoàn cảnh của Thác Bạt Sâm lập tức rơi vào nguy cấp, tương đương với việc giao thủ với hai cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

La Thiên vô thức thôi động linh lực trong cơ thể, Bàn Cổ Cửu Chuyển Công lặng lẽ vận hành với tốc độ cực nhanh, La Thiên thu liễm khí tức bản thân cực kỳ tốt, nếu tình thế trên bầu trời không ổn, liền sẽ tùy thời bùng phát ra tay! "Giết!" Theo một tiếng lệnh của Ma Đa, trận pháp của đại quân sát lục điên cuồng vận chuyển, trong nháy

mắt liền ngưng tụ ra một thanh huyết sắc trường kiếm trên đỉnh đầu Thác Bạt Sâm.

Thanh huyết sắc trường kiếm đó dài mấy trăm trượng, sau khi hội tụ lực lượng pháp tắc của bốn phương thiên địa, liền không chút do dự chém xuống Thác Bạt Sâm!

Trên không trung lập tức nổi lên một trận cương phong vô tận, Thác Bạt Sâm chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một luồng áp lực cực lớn.

Nếu để huyết sắc trường kiếm chém xuống, chỉ sợ tính mạng y hôm nay khó bảo toàn.

Thác Bạt Sâm vỗ ngực một cái, trong miệng phun ra một ngụm tinh huyết, thân thể bản thân trong nháy mắt xảy ra biến hóa, với tốc độ cực nhanh bạo tăng đến mấy chục trượng, hiển nhiên đã biến thành Ma Thần Nam Thiên Sát Lục Thế Gia chân chính của vô số kỷ nguyên trước.

Nhìn huyết sắc trường kiếm đang chém xuống, Thác Bạt Sâm không hề né tránh chút nào, bàn tay lớn lại lần nữa chộp về phía không trung, một cây trường thương trăm trượng lập tức hiện ra trong tay y.

Theo huyết sắc cự kiếm chém xuống, Thác Bạt Sâm với tư thái cuồng bạo nhất chính diện chống đỡ, vào khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, giữa thiên địa liền sinh ra vô số cương phong, trên đại địa toàn bộ Nam Thiên Sát Lục Thế Gia, những tường đổ ngói nát vốn tồn tại đều hóa thành tro bụi.

Thân hình La Thiên cũng theo đó mà bại lộ, vừa vặn rơi vào tầm mắt của Sát Lục Ma Thần.

Ma Đa nhìn La Thiên, khóe miệng lập tức nhếch lên một nụ cười tà mị, trên mặt nụ cười âm hiểm dường như ẩn chứa một bí mật

không ai biết. "Bàn Cổ mất tích đã lâu như vậy, không ngờ lại có một hậu nhân như vậy trở về Hỗn Độn Thế Giới." Ánh mắt Ma Đa trở nên càng ngày càng quỷ dị, không biết là động tác vô thức hay không, Ma Đa không ngừng liếm môi.

Thác Bạt Sâm lúc này vẫn đang chống cự với huyết sắc cự kiếm do đội quân sát lục kia ngưng tụ ra, dường như nhất thời bán hội không phân ra thắng bại.

Ma Đa quay người nhìn Thác Bạt Sâm một cái, xác nhận y không thể tạo thành nguy hại cho bản thân, cả người lập tức hóa thành một vệt huyết quang lao thẳng về phía La Thiên.

Cùng một lúc, khí tức trong cơ thể La Thiên cực tốc thăng lên, trong nháy mắt đã thăng đến cảnh giới đỉnh phong Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, cách Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên chỉ còn một đường.

Phía sau La Thiên, Thí Thần Thương lặng lẽ huyễn hóa ra, dùng Thí Thần Thương chém giết Tam Thiên Ma Thần, là thích hợp nhất!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ma Đa xuất hiện ở vị trí cách La Thiên không quá trăm trượng, giữa hai tay nắm giữ huyết sắc trường liêm.

Giữa hai người cũng không nói lời nào, nhanh chóng liền xé xác nhau.

Chương 570

Vừa mới giao thủ, Ma Đa liền thần sắc kịch biến, vốn dĩ cho rằng việc hạ La Thiên chỉ là chuyện trong chốc lát, kết quả La Thiên tay cầm Thí Thần Thương, không những không nhanh chóng bại trận, mà ngược lại còn ẩn ẩn chiếm thượng phong.

Ma Đa thần tình âm u đến cực điểm, công thế cuồng bạo của La Thiên khiến y không khỏi nhớ lại Bàn Cổ vô số kỷ nguyên trước, khi đó Bàn Cổ vừa mới chứng đạo, trở thành vị Tam Thiên Đạo Chủ, nhưng lại có thể lấy tư thái thiên nhân đối kháng vô số Ma Thần Hỗn Độn.

Trong lòng không khỏi sinh ra một dự cảm, nếu người trước mắt này quả thực là hậu nhân của Bàn Cổ, nếu sau này cảnh giới lại có sự đột phá, chỉ sợ khi đó Hỗn Độn Thế Giới lại sẽ có một trận kiếp nạn.

Nghĩ đến đây, Ma Đa liền lập tức quyết định phải đặt La Thiên vào chỗ chết, thân thể lùi về phía sau mấy ngàn trượng, một luồng Sát Lục Pháp Tắc chi lực từ trong cơ thể y bùng phát ra, cả Sát Lục Thế Giới vào khoảnh khắc đó xảy ra cộng hưởng.

Khí tức sát lục tràn ngập giữa thiên địa cực tốc tuôn về phía Ma Đa, trong nháy mắt, khí tức của Ma Đa liền hoàn toàn khác so với trước đó.

Nếu trước đó Ma Đa chỉ là một cường giả bình thường, thì lúc này Ma Đa chính là một Sát Lục Ma Thần chân chính, trên người y ẩn chứa ý chí sát lục tinh thuần nhất trời đất.

Ma Đa lạnh lùng nhìn về phía La Thiên, trong mắt lộ ra ánh mắt như đang nhìn một người chết, ngay sau đó trên bầu trời huyết sắc liền hiện ra một tấm huyết sắc đồ đằng che trời lấp đất.

Trên đồ đằng khắc họa những hoa văn phức tạp rực rỡ, nhìn một cái liền có một loại năng lực nhiếp nhân tâm phách! "Sát Lục Pháp Trận, hiện!" Trong miệng Ma Đa truyền ra một tiếng gào thét, trong đồ đằng liền có vô số quang ảnh rơi xuống, mỗi một đạo quang ảnh đều giống như linh hồn của những kẻ đã vẫn lạc, hơn nữa mỗi một đạo linh hồn đều ẩn chứa khí tức khủng bố.

Thác Bạt Sâm bị thanh âm của Ma Đa kinh tỉnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, lại phát hiện đại trận đã hình thành, đại quân sát lục cùng bản thân y và La Thiên đều bị đặt giữa Sát Lục Pháp Trận.

Thác Bạt Sâm nhìn về phía Ma Đa, nội tâm không khỏi sinh ra một tia kiêng kỵ, vì để đối phó với y, Thác Bạt Sâm không tiếc dùng cả đội quân sát lục để dây dưa!

Ma Đa bên ngoài Sát Lục Pháp Trận dường như đã nhìn thấu tâm tư của Thác Bạt Sâm, nội tâm lập tức lạnh lùng hừ một tiếng. "Chỉ cần có thể loại bỏ họa hoạn này, cho dù cái giá có lớn đến đâu bản thân ta cũng có thể gánh chịu!" Trong lòng Ma Đa dường như bắt đầu ảo tưởng cảnh tượng hai người Thác Bạt Sâm đạo tiêu thân vong, không hề nhận ra một luồng khí tức dã man cuồng bạo đang điên cuồng sinh sôi trong pháp trận!

Ánh mắt La Thiên âm trầm nhìn Ma Đa bên ngoài pháp trận, Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể vận hành cực nhanh, mười hai đạo pháp tắc chi lực ầm ầm hiển hiện sau lưng y!

Trong Hỗn Độn Thế Giới, sức mạnh cường hãn nhất chính là pháp tắc chi lực, phương thiên địa này không bị quy tắc Đại Đạo áp chế, bởi vậy pháp tắc chi lực càng thêm cường hãn.

Sở dĩ gọi là Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, là vì mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần đều sở hữu pháp tắc cường hãn mà tự thân lĩnh ngộ.

La Thiên đến từ thế giới Hồng Hoang, khác với Hỗn Độn Thế

Giới và Hỗn Độn Ma Thần, vốn đã sở hữu mười hai đạo bản nguyên pháp tắc!

Bởi vậy, cho dù bản thân La Thiên cảnh giới tu vi không đủ, nhưng ỷ vào mười hai đạo bản nguyên pháp tắc, liền có thể từ trong Hỗn Độn Thế Giới hấp thụ linh lực khổng lồ.

Chỉ một điểm này thôi, đã vượt xa những Hỗn Độn Ma Thần chuyên tu một loại pháp tắc chi lực kia quá nhiều.

Ngoài Sát Lục Pháp Trận, lúc này Ma Đa cũng rốt cuộc nhận ra chỗ bất thường của La Thiên, đặc biệt là mười hai đạo đồ đằng pháp tắc cao ngất trên đỉnh đầu La Thiên, mỗi một đạo đồ đằng đều khiến y kinh hãi không thôi.

"Mười hai đạo bản nguyên pháp tắc, không thể nào!" Ma Đa tâm thần chấn động, trong đồng tử lộ ra vẻ khó tin, miệng khẽ lẩm bẩm.

Chưa đợi Ma Đa có động tác tiếp theo, trong Sát Lục Pháp Trận lại truyền ra tiếng oanh minh, Thác Bạt Sâm lập tức bùng nổ Thôn Phệ Pháp Tắc, sống sờ sờ thôn phệ toàn bộ mấy chục vạn Sát Lục Đại Quân kia!

Một cảnh tượng đủ để khiến thiên địa biến sắc, một người khổng lồ thông thiên thân hình ngàn trượng thi triển Thôn Phệ Pháp Tắc, mấy chục vạn Sát Lục Đại Quân trước mặt y hào không có sức chống cự!

Ngoại trừ trường kiếm màu máu do ý chí mấy chục vạn Sát Lục Đại Quân ngưng tụ vẫn còn chống lại Thác Bạt Sâm ra, toàn bộ chiến trường như gió thu quét lá rụng, chỉ còn lại một mình Thác Bạt Sâm!

Đây mới là Ma Thần Thác Bạt Sâm chân chính, một Ma Thần của Nam Thiên Sát Lục Thế Gia!

Một cảnh tượng như vậy, cho dù lọt vào mắt Ma Đa, cũng khiến y mí mắt giật giật.

Đã qua vô số kỷ nguyên, Thác Bạt Sâm không những không đạo tiêu thân vong, mà tu vi bản thân còn tinh tiến hơn!

Trong trận Đại chiến Hỗn Độn thượng cổ năm đó, Ma Đa từng tận mắt nhìn thấy Thác Bạt Sâm động dụng Thôn Phệ Pháp Tắc.

Chỉ là khi đó Thôn Phệ Pháp Tắc còn yếu ớt, khi Thác Bạt Sâm giao chiến với người khác, thường dùng thân thể chống địch.

Nếu tin tức về trận chiến hôm nay truyền ra ngoài Sát Lục Thế Giới, không chỉ Ma Đa mất mặt lớn, mà còn khiến vô số Hỗn Độn Ma Thần của Hỗn Độn Thế Giới kinh hồn bạt vía!

Năm đó đã từng vì trong lòng kiêng kỵ mà không ra tay giết Thác Bạt Sâm, nhưng Thác Bạt Sâm chung quy cũng là thuộc hạ của Bàn Cổ, giữa hai bên tất định là kẻ thù bất tử bất hưu!

Cứ theo tu vi hiện giờ của Thác Bạt Sâm mà xem, cho dù chưa từng đột phá đến cảnh giới Hỗn Độn, chỉ sợ cũng đã chạm tới ngưỡng cửa đó!

Ma Đa trong lòng kinh hãi, lòng bàn tay hiện ra một đạo lệnh bài cổ kính màu đen, ngay lập tức không chút do dự bóp nát nó!

Khoảnh khắc lệnh bài đen hóa thành tro tàn, trong Sát Lục Thế Giới vang lên tiếng gào thét ngập trời, các cường giả khắp nơi bay vút lên trời, nhanh chóng lao về phía vị trí của Ma Đa!

Đạo lệnh bài mà Ma Đa bóp nát, là mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần tự tay luyện chế, dung nhập tinh huyết của bản thân, một khi phá vỡ, liền sẽ chiêu dụ Hỗn Độn Ma Thần khác đến cứu viện!

Hiển nhiên, Ma Đa đã sinh ra sợ hãi, không còn ý chí chiến thắng.

Nhìn La Thiên và Thác Bạt Sâm khí tức ngày càng cường thịnh, y biết nếu tiếp tục cứng đối cứng, cực kỳ có khả năng sẽ bại trận!

La Thiên đang ở trong Sát Lục Pháp Trận không để ý quá nhiều, khi phóng thích mười hai đạo pháp tắc chi lực của bản thân, xung quanh thiên địa liền có một tia sức mạnh kỳ dị dung nhập vào cơ thể y.

Đây là lần đầu tiên y dốc toàn lực ra tay sau khi tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, đối phương là cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, chỉ xét riêng cảnh giới đã cao hơn y trọn một tầng thứ.

Lúc này mười hai đạo pháp tắc chi lực câu liên thiên địa, làm chấn động Sát Lục Pháp Tắc vốn tồn tại trong Sát Lục Thế Giới!

Nhất thời liền có vô tận uy áp đổ ập về phía La Thiên, ý chí bản năng của Sát Lục Pháp Tắc vốn có trong Sát Lục Thế Giới đang phản kháng.

Trong đó, nguyên nhân quan trọng nhất nằm ở Sát Lục Pháp Tắc mà bản thân La Thiên đang nắm giữ!

Hai đạo pháp tắc tuy cùng thuộc Sát Lục Pháp Tắc, nhưng lại không xuất phát từ cùng một bản nguyên, bởi vậy tất sẽ tạo thành cục diện không dung hợp giữa hai bên.

Chương 571

Một lớn một nhỏ, hai bên sẽ tương hỗ thôn phệ, Sát Lục Pháp Tắc vốn tồn tại trong Sát Lục Thế Giới đã trải qua vô số kỷ nguyên lắng đọng, trên phương diện pháp tắc vượt xa La Thiên quá nhiều.

Trong lòng La Thiên dâng lên một cảm giác nguy cơ chưa từng có, đã rất lâu rồi y chưa từng đối mặt với cục diện nguy hiểm như hiện tại.

Chỉ thấy y vung tay một cái, mười hai đạo đồ đằng pháp tắc cực tốc lướt động, từ giữa thiên địa chợt hình thành mười hai đạo quang thúc!

Mười hai đạo quang thúc pháp tắc vây quanh không gian xung quanh La Thiên, lập tức tạo thành một kết giới pháp tắc dùng để chống lại uy áp pháp tắc trên không trung!

Thác Bạt Sâm một mình nhìn những biến hóa của La Thiên, nội tâm vừa chấn kinh vừa lo lắng, không biết vì sao La Thiên có thể nắm giữ số lượng pháp tắc chi lực nhiều đến vậy.

Ngay cả Đại thần Bàn Cổ năm đó cũng chưa từng có tư chất kinh người đến thế, điều đáng lo lắng là La Thiên có thể chống lại Sát Lục Pháp Tắc vốn tồn tại trong Sát Lục Thế Giới hay không!

Nếu La Thiên cuối cùng bại trận, rất có khả năng sẽ bị Sát Lục Pháp Tắc phản phệ, khiến y bạo thể mà vong, thi cốt vô tồn!

Lúc này Sát Lục Pháp Trận đã hình thành, vô số đạo sát lục chi lực hóa thành cương phong càn quét giữa thiên địa, tạo thành xung kích cường hãn cho Thác Bạt Sâm!

Cương phong để lại từng vết máu đỏ tươi trên thân thể ngàn

trượng của Thác Bạt Sâm, đồng thời trên không trung còn có lệ quỷ hiện ra!

Những lệ quỷ đó hoặc lớn hoặc nhỏ, trong đó những con có thân hình khổng lồ, thậm chí không kém Thác Bạt Sâm, cao tới ngàn trượng.

Kể từ khoảnh khắc lệ quỷ xuất hiện, liền điên cuồng công kích Thác Bạt Sâm, trong thời gian cực ngắn đã khiến Thác Bạt Sâm rơi vào thế bị áp chế.

Thác Bạt Sâm đội lấy tổn thương xung quanh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, giữa ấn đường lộ ra một tia hung ác!

Ngay sau đó một cỗ Thôn Phệ Pháp Tắc chi lực từ ấn đường của Thác Bạt Sâm bùng nổ, thẳng tắp bắn lên trời!

Ngay cả Ma Đa cũng không ngờ, Thôn Phệ Pháp Tắc của Thác Bạt Sâm lại cường hãn đủ để làm chấn động Sát Lục Pháp Trận của y!

Chỉ thấy khoảnh khắc Thôn Phệ Pháp Tắc va chạm với Sát Lục Pháp Trận, trên bầu trời màu máu liền xuất hiện một vết nứt!

Vết nứt đó dài tới mấy trăm trượng!

Cũng chính lúc này, Thác Bạt Sâm nhanh chóng truyền âm về phía La Thiên.

"Thiếu chủ, mau chóng dung nhập tinh huyết của bản thân vào pháp tắc của Sát Lục Thế Giới!" La Thiên đang điên cuồng chống lại uy áp pháp tắc trong kết giới nghe lời này, trong mắt lộ ra vẻ do dự trong chốc lát, ngay sau đó liền nhanh chóng bức ra một giọt tinh huyết từ ấn đường, từ vết nứt mà Thác Bạt Sâm xé ra đưa ra ngoài!

Sau khi tinh huyết rời khỏi Sát Lục Pháp Trận, liền trực tiếp phá không mà đi, Ma Đa nhìn một đạo huyết sắc quang ảnh rời đi trong pháp trận, cũng không để ý quá nhiều.

Chưa đầy nửa nén hương, Thác Bạt Sâm liền dựa vào tu vi cường hãn của bản thân, chém giết toàn bộ những lệ quỷ tiếp cận bên cạnh.

Lúc này y đang ngưng tụ đạo thuật của bản thân, muốn triệt để tiêu diệt Sát Lục Pháp Trận.

Ngoài Sát Lục Pháp Trận, bên cạnh Ma Đa xuất hiện một lượng lớn thân ảnh.

Những người này đều vì Ma Đa bóp nát lệnh bài mà đến đây, mỗi người đều tản ra khí tức cảnh giới không tầm thường.

Trong đó thậm chí có không ít tồn tại giống như Ma Đa, đều thuộc hàng Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

"Chư vị vốn đều vì Sát Lục Thịnh Điển, lần này đã mắc nợ ân tình, sau này bản thần nhất định sẽ đền đáp!" Ánh mắt Ma Đa vẫn luôn tập trung vào bên trong Sát Lục Pháp Trận, khi mọi cường giả xung quanh đến, y đã rõ ràng tình hình nơi đây.

"Ha ha ha, Sát Lục Ma Thần khách khí quá." "Nếu quả thật như lời ngươi nói, người này là hậu nhân của Bàn Cổ, vậy thì cho dù liên hợp sức mạnh của Tam Thiên Ma Thần Hỗn Độn Thế Giới chúng ta, cũng nhất định phải tru sát y đến chết!" Rất nhanh, trong số cường giả xung quanh liền có người phụ họa nói.

Sở dĩ đến đây, một mặt là vì tín hiệu cầu cứu của Sát Lục Ma Thần, mặt khác là vì Sát Lục Ma Thần đã báo cho họ biết La Thiên là hậu nhân của Bàn Cổ!

Khi La Thiên tiến vào Sát Lục Thế Giới, Sát Lục Ma Thần thân là chủ nhân của Sát Lục Thế Giới, liền nhanh chóng cảm nhận được một cỗ khí tức Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công.

Cũng chính vì vậy, La Thiên mới bộc lộ hành tung của bản thân, thêm vào sự tồn tại của Thác Bạt Sâm vốn là Nam Thiên Sát Lục Thế

Gia, Ma Đa tự nhiên liền liên hệ hai người với nhau.

Mọi chuyện cuối cùng cũng quả nhiên như y liệu, trong Nam Thiên Sát Lục Thế Gia ngoại trừ Thác Bạt Sâm ra, còn có một tồn tại thần bí không rõ lai lịch!

"Thôn Phệ Ma Thần Thác Bạt Sâm, biến mất nhiều năm như vậy, lại vẫn cường hãn như năm đó!" Có người nhìn dáng vẻ chiến đấu cường hãn của Thác Bạt Sâm, không khỏi có chút kinh hồn bạt vía.

"Không phải chỉ là nỗ lực cuối cùng thôi sao, đạo huynh không cần kinh hoảng như vậy." Ma Đa vì an ủi tâm tư mọi người, không khỏi chỉ có thể nói như vậy.

Nhưng ngay khi y vừa mở miệng, Thác Bạt Sâm đã xuất hiện ở rìa Sát Lục Pháp Trận, dựa vào Thôn Phệ Pháp Tắc cường hãn của y, lại lần nữa xé ra một vết nứt!

Một vết nứt dài tới ngàn trượng, Thác Bạt Sâm một bước bước ra từ trong đó, một cỗ uy áp khổng lồ liền ập xuống toàn bộ phương thiên địa này!

Ma Đa và những người khác phản ứng không kịp, chỉ đành tự thôi động tu vi của bản thân để chống lại uy áp đổ xuống từ trên trời.

Thác Bạt Sâm không dừng lại ở đó, trường thương trong tay lướt động, ngay lập tức lao về phía Ma Đa và đám người!

Sắc mặt Ma Đa khó coi, sát lục khí tức trong cơ thể nhất thời tràn ngập, sau đó y còn một bước đạp vào không trung, tay cầm trường kiếm màu máu giao chiến với Thác Bạt Sâm!

Hai người bùng nổ một trận đại chiến trên không trung, Ma Đa dùng thần thông chi thuật huyễn hóa ra một đạo sát lục pháp thân ngàn trượng, cùng Thác Bạt Sâm đánh khó phân thắng bại.

Những người khác biết mình không phải đối thủ của Thác Bạt

Sâm, liền tập trung tầm nhìn vào La Thiên.

"Mau mau tiến vào pháp trận tru sát người này!" Từ miệng Ma Đa đang giao thủ với Thác Bạt Sâm truyền ra một tiếng gào thét, ngay sau đó liền có một lượng lớn bản nguyên pháp tắc chi lực sát lục dung nhập vào cơ thể các cường giả khác.

Có một đạo bản nguyên pháp tắc chi lực che chở, tiến vào Sát Lục Pháp Trận liền sẽ không bị ngoại vật quấy nhiễu.

Trong chớp mắt, một đám cường giả thuận theo vết nứt mà Thác Bạt Sâm xé ra xông vào trong pháp trận!

La Thiên đang ở trong pháp trận nhìn thấy những người đó, ánh mắt y âm trầm như nước, trong thần tình toát ra một cỗ ý chí sát lục lạnh lẽo!

Chương 572

Chờ những người đó dần dần tiếp cận, trong mười hai đạo quang thúc pháp tắc, liền mỗi đạo bước ra một đầu pháp tắc chi linh!

Mười hai đầu pháp tắc chi linh hình dạng giống yêu thú, nhanh chóng lao về phía đám cường giả kia, giữa hai bên ngay lập tức cũng bùng nổ một trận tư sát.

Lúc này tâm tư của La Thiên không ở trong Sát Lục Pháp Trận, y đã sớm dung nhập một sợi thần thức của bản thân vào giọt tinh huyết kia.

Khi Thác Bạt Sâm truyền âm bảo La Thiên bức ra một giọt tinh huyết, La Thiên liền nhanh chóng hiểu được ý niệm của Thác Bạt Sâm.

Nhất định là bảo y dung nhập tinh huyết của bản thân vào bản nguyên pháp tắc của Sát Lục Thế Giới, giống như Bàn Cổ đã làm năm đó, khiến Sát Lục Thế Giới trở thành đạo trường của bản thân y.

Không thể không nói, hành động như vậy quả thực điên cuồng đến cực điểm, may mắn là giọt tinh huyết của La Thiên bản thân đã sở hữu khí tức Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, bởi vậy rất nhanh liền tìm thấy vị trí bản nguyên trong Sát Lục Thế Giới!

Bản nguyên Sát Lục Thế Giới tồn tại trong một huyết trì, hình thể hóa thành một đóa huyết sắc liên hoa, khi thần thức của La Thiên tiếp cận, liền bị ý chí áp bách của toàn bộ thiên địa!

"Bản tọa La Thiên, nay đến nơi đây, dung hợp với bản nguyên Sát Lục Thế Giới, hà cớ gì lại chèn ép bản tọa?" Đạo thần thức kia của La Thiên triệt để bùng nổ trên không trung, trong chớp mắt liền biến hóa ra hư ảnh của La Thiên.

Đồng thời đóa huyết sắc liên hoa kia nhanh chóng xoay tròn, có một đạo huyết vụ từ trung tâm liên hoa tràn ra!

Những huyết vụ đó trên không trung hội tụ ngưng kết, dần dần, lại hội tụ thành một đạo nhân hình!

La Thiên nhìn cảnh tượng đó, không khỏi trừng lớn đồng tử, trong mắt bắn ra một tia tinh mang.

Đạo thân ảnh kia không phải ai khác, chính là Bàn Cổ tồn tại trong ký ức của La Thiên!

Chỉ là Bàn Cổ lúc này không phải chân nhân sống lại, chỉ là lưu lại một đạo ý chí mà thôi.

Đạo thân ảnh kia chậm rãi mở hai mắt, trong mắt liền toát ra một cỗ khí tức hỗn độn.

"Ngươi là ai?" Ý chí Bàn Cổ nhìn chằm chằm La Thiên, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc nhàn nhạt.

"Không đúng, trên người ngươi có khí tức của bản thần!" Ngay sau đó sắc mặt Bàn Cổ kịch biến, dường như đã đoán ra điều gì đó, mang theo vẻ khó tin mà đánh giá La Thiên.

Ý chí Bàn Cổ trầm mặc hồi lâu, một đạo khí tức tang thương từ trên người y lặng lẽ lan tràn.

"Đây là một đạo ý chí tàn lưu của bản thần, khí tức trên người ngươi tuy nhàn nhạt, nhưng lại là truyền nhân của Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công do bản thần sáng tạo.

Ngươi có thể ở đây, ắt hẳn bản tôn đã vẫn lạc từ lâu rồi." Ý chí Bàn Cổ nói xong, lắc lắc đầu.

Trong lòng La Thiên lại lần nữa cảm thấy chấn kinh, không ngờ một đạo ý chí Bàn Cổ lại sở hữu linh trí của bản thân!

Nhất thời, La Thiên không biết mở miệng từ đâu.

Theo thời gian lặng lẽ trôi đi, ý chí Bàn Cổ đột nhiên ngẩng đầu, mang theo một đạo ánh mắt như đánh giá mà nhìn lên trời, dường như cảm nhận được điều gì đó.

Ngay sau đó chưa được mấy hơi thở, thần sắc của ý chí Bàn Cổ lại lần nữa cực tốc phát sinh biến hóa, trong khoảnh khắc liền bạo nộ đến cực điểm!

"Nghịch tặc Ma Đa, xướng quyết đến cực điểm!

Lại dám soán đoạt đạo trường của bản thần!" Từ miệng ý chí Bàn Cổ truyền ra tiếng gầm giận không thể át, liên lụy cả thiên địa truyền ra từng trận oanh hưởng!

Xung quanh phong vân cấp tốc cuồn cuộn, dường như Sát Lục Pháp Tắc tồn tại trong Sát Lục Thế Giới lại lần nữa phát sinh biến hóa!

La Thiên tâm thần chấn hám, trong lòng ẩn ẩn sinh ra một tia dự đoán.

Từ lời mà ý chí Bàn Cổ vừa nói xem ra, Ma Đa kia cực kỳ có khả năng chưa hoàn toàn khống chế Sát Lục Thế Giới!

La Thiên, mới chính là người thừa kế chân chính của Sát Lục Thế Giới!

Đồng hành cùng lượng lớn nộ khí xuất hiện trên người Bàn Cổ, giữa phương thiên địa này nhất thời sinh ra vô tận cương phong, mỗi một đạo cương phong đều ẩn chứa Sát Lục Pháp Tắc cực mạnh!

Trong nháy mắt La Thiên dường như chỉ cảm thấy trước mắt hiện ra toàn bộ Sát Lục Thế Giới, không phải chỉ riêng một phân thân của Bàn Cổ!

Tình hình như vậy kéo dài mấy chục hơi thở, Bàn Cổ mới dần dần bình tĩnh lại từ trạng thái cuồng bạo.

Mang theo một đạo ánh mắt như đánh giá, tầm nhìn của Bàn Cổ dừng lại trên người La Thiên hồi lâu.

"Nếu đã là người được bản tôn công nhận, có nguyện làm đệ tử của một mạch Bàn Cổ ta?" Thần sắc Bàn Cổ ngưng trọng, trong ánh mắt bắn ra tinh mang, nội tâm dường như đã công nhận sự tồn tại của La Thiên.

Có thể trở thành đệ tử chân truyền của Bàn Cổ, đối với tuyệt đại đa số người trên đời đều là một cơ duyên trời ban, thậm chí trong mắt người thường hầu như đều là chuyện không dám nghĩ.

Nhưng sau khi lời Bàn Cổ vừa dứt, ngoài ý muốn, La Thiên lại lắc đầu.

"Ta độc tu một đạo, đa tạ tiền bối hảo ý." La Thiên hầu như không chút do dự, liền từ chối Bàn Cổ.

Tuy rằng trong Hỗn Độn Thế Giới y đều bị người ta coi là truyền nhân của Bàn Cổ, nhưng chỉ có y mới rõ ràng, trở thành đệ tử của Bàn Cổ và truyền nhân của Bàn Cổ, thân phận giữa hai bên khác biệt quá nhiều.

Nếu một khi trở thành đệ tử của Bàn Cổ, liền có nghĩa tâm tính của bản thân đã thấp hơn một tầng thứ.

Bàn Cổ khẽ thở dài một tiếng, đứa trẻ này có thể xuất hiện ở đây sau nhiều năm bản tôn vẫn lạc, bản thân đã chứng tỏ thực lực tu vi của y.

Y đã sớm cảm nhận được một cỗ khí tức pháp tắc vô cùng cường hãn từ trong cơ thể La Thiên, nếu cho y thời gian, La Thiên nhất định sẽ trở thành một cường giả đỉnh phong!

Bàn Cổ tuy trong lòng rõ ràng, nhưng thái độ từ chối của La Thiên lại vô cùng kiên định, khiến y không thể không từ bỏ ý niệm thu La Thiên làm đệ tử.

"Thôi vậy, ta tuy cùng pháp nhưng không cùng tông, nếu đã như vậy, có nguyện dùng danh nghĩa truyền nhân của bản thần mà hành tẩu Hỗn Độn Thế Gian?" Bàn Cổ lại lần nữa mở miệng hỏi, thái độ của bản thân đặt cực kỳ thấp, không muốn vì vậy mà chọc giận La Thiên.

Chương 573

Lúc này La Thiên trầm mặc chốc lát, sau đó mới gật đầu.

"Vãn bối tu hành Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công của tiền bối, vốn đã là truyền nhân của tiền bối." Lần này tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, trước tiên là vì tìm kiếm truyền thừa ký ức mà Bàn Cổ để lại, Bàn Cổ phân thân trước mắt tuy chỉ là một đạo ý chí tàn lưu, nhưng nói không chừng cũng có thể biết một chút manh mối liên quan đến truyền thừa ký ức.

Từ miệng Bàn Cổ khẽ thở ra một ngụm trọc khí, y thật không biết nếu La Thiên lại lần nữa từ chối, thì nên làm thế nào cho tốt?

"Ma Đa năm đó không phải bại tướng dưới tay bản thần, chỉ là kẻ cẩu diên tàn suyễn mà thôi, không ngờ sau khi bản tôn vẫn lạc, lại dám chiếm cứ Sát Lục Thế Giới." "Nếu đã đồng ý trở thành truyền nhân của bản thần, vậy bản thần liền tặng Sát Lục Thế Giới làm lễ gặp mặt!" Lời Bàn Cổ vừa dứt, xung quanh phong vân cấp tốc cuồn cuộn, ngay sau đó đại địa nứt ra!

Thiên không sụp đổ!

Trong thế giới vốn đã tràn ngập màu máu, nhất thời có một tòa quang thúc màu đỏ nối liền thiên địa!

Trong cỗ quang thúc màu đỏ đó mơ hồ có thể thấy một đạo linh thể tồn tại.

La Thiên tâm thần hoảng hốt, trong đạo linh thể đó y cảm nhận được một tia khí tức Thiên Đạo!

Chẳng lẽ vì Sát Lục Thế Giới hình thành vô số kỷ nguyên, dẫn đến Sát Lục Thế Giới chi linh của nó dần dần diễn hóa thành Thiên

Đạo?

Nếu là như vậy, sau khi trải qua vô số kỷ nguyên, Sát Lục Thế Giới chi linh có thể sẽ hóa thành Thiên Đạo chân chính?

La Thiên trong lòng chưa giải đáp được, bên cạnh y ngay lập tức vang lên một tiếng sấm chớp kinh thiên.

La Thiên quay người nhìn lại, thấy khí tức của Bàn Cổ phân thân cấp tốc tăng vọt, trong chớp mắt đã vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Ngay sau đó liền có thể thấy từ ấn đường của Bàn Cổ bức ra ba giọt tinh huyết.

Mỗi một giọt tinh huyết đều ẩn chứa khí tức Sát Lục Pháp Tắc cực mạnh.

Khoảnh khắc ba giọt tinh huyết xuất hiện.

Khí tức của Sát Lục Thế Giới chi linh nằm trong quang thúc màu đỏ biến đổi cực kỳ rõ rệt.

Cuối cùng trực tiếp từ trong quang thúc màu đỏ đó lao ra.

Dung hợp với ba giọt tinh huyết, toàn bộ Sát Lục Thế Giới vì vậy mà bùng nổ từng trận oanh minh.

Chưa đợi La Thiên phản ứng, một cỗ đại lực liền xuất hiện xung quanh cơ thể y, xé rách y thăng lên giữa không trung, vô tận sát lục chi lực đều đổ dồn vào cơ thể y.

Trong não hải La Thiên hiện ra một tia khí tức hỗn độn, cùng Sát Lục Thế Giới tồn tại một sự liên hệ vô hình!

“Mau chóng dung nhập tinh huyết của bản thân vào Sát Lục Thế Giới chi linh!” Đúng lúc La Thiên cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, bên tai liền nhanh chóng truyền đến giọng nói của Bàn Cổ, sau khi

bức ra ba giọt tinh huyết, khí tức của Bàn Cổ vô cùng yếu ớt.

Bàn Cổ đang dùng thủ đoạn như vậy để đoạn tuyệt liên hệ giữa bản thân với Sát Lục Thế Giới chi linh, cũng có nghĩa là Sát Lục Thế Giới lúc này, mới thực sự là vật vô chủ.

Ánh mắt La Thiên đột nhiên nhìn về phía Sát Lục Thế Giới chi linh, đầu yêu thú bốn chân đó, hình dáng không rõ lai lịch, toàn thân mang theo một cỗ hư vô chi hỏa.

La Thiên lập tức nhíu chặt ấn đường, trong đồng tử có ba đạo quang điểm cực tốc lướt động, trong chớp mắt liền bắn về phía đầu Sát Lục Thế Giới chi linh đó.

Đồng thời khi tinh huyết của La Thiên tiếp cận, bản thể y phải chịu đựng uy áp ý chí của toàn bộ Sát Lục Thế Giới, cho dù với tu vi cường hãn của La Thiên, dưới uy áp đó, y lại ẩn ẩn có chút không thở nổi.

"Bản tọa La Thiên, hôm nay lấy danh nghĩa truyền nhân của Bàn Cổ, dung nhập tinh huyết của bản thân vào Sát Lục Thế Giới!" Giọng nói của La Thiên chấn động thiên địa, Sát Lục Thế Giới chi linh kia trong khoảnh khắc xuất hiện vẻ hoảng hốt, sau đó tinh huyết liền dung nhập vào trong cơ thể Sát Lục chi linh!

Lúc này toàn bộ Sát Lục Thế Giới sôi trào, trên bầu trời màu máu hiện ra một tia khí tức của La Thiên, trong não hải La Thiên cũng theo đó xuất hiện ấn ký bản nguyên của Sát Lục Thế Giới!

Lúc này, La Thiên đã trở thành chủ nhân chân chính của Sát Lục Thế Giới!

Chờ khi khí tức của bản thân y dần dần ổn định lại, y lại phát hiện Bàn Cổ phân thân đã hóa thành một đạo hư ảnh, theo thời gian trôi đi càng lúc càng mờ ảo.

“Tiền bối!” La Thiên lập tức đại kinh, nhanh chóng hạ xuống bên cạnh Bàn Cổ, trong mắt lộ ra một mảnh kinh ngạc.

Nhưng thần tình Bàn Cổ lại khá hòa nhã, nhìn La Thiên đang ở bên cạnh, trong đồng tử lộ ra một cỗ ôn hòa.

“Bản thần đã vẫn lạc từ vô số kỷ nguyên trước rồi, năm đó bản tôn trọng thương đào thoát khỏi Hỗn Độn Thế Giới, lưu lại một đạo truyền thừa ký ức, bản thần không biết vị trí cụ thể của nó, chỉ đại khái đoán được đạo truyền thừa ký ức đó, ẩn chứa trong bản nguyên của Hỗn Độn Thế Giới.” “Bản thần cũng nên đi rồi. .....” Bàn Cổ chậm rãi nói, La Thiên đã là thân phận truyền nhân của Bàn Cổ, vậy một đạo truyền thừa ký ức tự nhiên cũng thuộc về La Thiên.

Theo lời Bàn Cổ dứt, khí tức của bản thân y ngày càng phiêu phù, sau mấy hơi thở, liền triệt để hóa thành một mảnh hư vô!

La Thiên nhìn Bàn Cổ phân thân biến mất, trong mắt nhất thời lộ ra một cỗ vẻ trướng nhiên.

Kể từ khi tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, trừ bỏ Thác Bạt Sâm mà y gặp trước đây, thì chỉ có một mình Bàn Cổ phân thân đối xử chân tâm với y.

La Thiên một bước đạp vào không trung, ánh mắt nhìn về phía vị trí của Nam Thiên Sát Lục Thế Gia, trong đôi mắt đen kịt tràn ngập khí tức sát lục ngập trời!

Sát Lục Ma Thần Ma Đa giao chiến với Thác Bạt Sâm đã lâu, vì Thác Bạt Sâm trước đó bị thương, theo thời gian trôi đi không phải đối thủ của Ma Đa.

Trong Sát Lục Đại Trận phía dưới, một mình La Thiên bị mọi người vây công, cũng tương tự rơi vào thế hạ phong.

Nhưng theo La Thiên trở thành chủ nhân của Sát Lục Thế Giới,

bản thân y liền không còn cần chống lại uy áp cường đại đổ xuống từ thiên địa xung quanh.

Ma Đa đang giao thủ với Thác Bạt Sâm cảm nhận được biến hóa giữa thiên địa.

Vốn y không phải chủ nhân chân chính của Sát Lục Thế Giới, sau khi trong cơ thể La Thiên xuất hiện đạo khí tức bản nguyên Sát Lục Thế Giới đó, trong đồng tử Ma Đa nhanh chóng xuất hiện vẻ chấn kinh!

Phân thân của La Thiên từ chân trời trở về, từ vết nứt dung nhập vào bản thể La Thiên, hai bên hợp thành một, một cỗ Sát Lục Pháp Tắc cuồng bạo liền nhất thời từ trong cơ thể y bùng phát ra!

Chương 574

Đám Hỗn Độn Ma Thần xung quanh La Thiên trong lòng đại kinh, nhanh chóng dừng tay rồi lùi về phía sau, kéo giãn một đoạn khoảng cách với La Thiên.

La Thiên đầu tiên ngẩng đầu nhìn lướt qua Sát Lục Đại Trận xung quanh thiên địa, ngay sau đó đại thủ liền vồ vào không trung, vồ lấy một thanh pháp tắc chi kiếm!

Không còn bị uy áp thiên địa áp chế, La Thiên cuối cùng cũng có thể dốc toàn lực ra tay, khoảnh khắc trường kiếm nhập thủ, toàn bộ Sát Lục Đại Trận liền theo đó xuất hiện dấu hiệu sụp đổ!

"Khai Thiên Cửu Thức, Định Càn Khôn!" Thuật này của La Thiên vừa xuất hiện, vô số Hỗn Độn Ma Thần xung quanh tâm thần chấn hám!

"Khai Thiên Cửu Thức, quả nhiên là hậu nhân của Bàn Cổ!" "Chúng ta cần nhanh chóng truyền tin tức này ra ngoài, ra lệnh cho các Hỗn Độn Ma Thần trong thế gian chém giết y!" Đương nhiên, phàm là Ma Thần từng tham gia trận Đại chiến Hỗn Độn vô số kỷ nguyên trước đó, đều từng may mắn tận mắt nhìn thấy Bàn Cổ thi triển Khai Thiên Cửu Thức.

Năm đó khi Bàn Cổ thi triển thuật này, phân chia âm dương, đạp đổ càn khôn, chém giết vô số Hỗn Độn Ma Thần!

Nhìn La Thiên lúc này, trong lòng mọi người không khỏi nhớ lại từng cảnh tượng đã xảy ra năm đó.

Một số ít người vốn còn hoài nghi thân phận của La Thiên, cũng nhanh chóng kiên định lại!

“Người này tất phải giết!” “Nếu trận sát lục ngập trời năm đó lại lần nữa đổ xuống, chỉ sợ Hỗn Độn Thế Giới chúng ta vĩnh viễn không có ngày yên bình!” La Thiên một kiếm chém xuống, những người muốn cứng đối cứng tiếp nhận chiêu này liền tại chỗ hình thần câu diệt, uy lực một kiếm chấn động thiên địa!

Những Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót trực tiếp bỏ chạy ra ngoài chân trời, ý đồ rời khỏi Sát Lục Thế Giới để truyền tin tức có liên quan đến La Thiên ra ngoài.

La Thiên đương nhiên sẽ không để những người này dễ dàng đắc chí, pháp tắc chi kiếm lại lần nữa chém ra một kiếm, nhất thời nổi lên khí sát phạt ngập trời.

Được gia trì bởi ý chí bản nguyên của Sát Lục Thế Giới, trực tiếp xé nát toàn bộ Sát Lục Đại Trận!

La Thiên tay cầm trường kiếm hóa thành một đạo huyết sắc quang ảnh, trực tiếp truy lên, trước khi những Hỗn Độn Ma Thần kia kịp đào thoát khỏi Sát Lục Thế Giới, y liền xuất hiện chặn đường phía trước!

“Nếu hôm nay ngươi chém giết sạch chúng ta!

Kết cục của ngươi nhất định sẽ như Bàn Cổ năm đó, cho dù sống chết cũng không rõ tung tích!” Một tên Hỗn Độn Ma Thần thấy La Thiên sát khí đằng đằng, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Lúc này y không quản được nhiều như vậy, trong lòng vô cùng hối hận vì sao lại đến đây để tru sát La Thiên.

“Hừ!” Từ miệng La Thiên truyền ra một tiếng hừ lạnh, lộ vẻ khinh thường.

“Bản tọa là truyền nhân của Bàn Cổ, cho dù Chư Thiên Hỗn Độn Ma Thần đến, bản tọa nhất định sẽ chém giết tất cả các ngươi!” Khí thế của La Thiên hào mại đến cực điểm, y không hề để những người

kia vào mắt.

Cần biết rằng, cho dù không phải truyền nhân của Bàn Cổ, y cũng tuyệt đối không thể cúi đầu trước những Hỗn Độn Ma Thần kia, đó chính là kiêu ngạo của La Thiên!

Những Hỗn Độn Ma Thần kia bị lời nói của La Thiên chấn kinh, mỗi người không nói lời nào, nhưng dự cảm trong lòng lại vô cùng rõ ràng.

Chỉ sợ người trước mắt này còn đáng sợ hơn Bàn Cổ năm đó!

Trong số đó có một người không biết vì sao, trong cơ thể nhất thời bùng phát ra một cỗ khí tức cường hãn, đồng thời khi hai tay kết ấn, giữa ấn đường chợt bắn ra một đạo kim quang!

Nhất thời La Thiên không kịp ngăn cản, liền mặc cho đạo kim quang kia đào thoát khỏi Sát Lục Thế Giới.

Khi ánh mắt La Thiên nhìn thẳng vào tên Hỗn Độn Ma Thần đó, tên Hỗn Độn Ma Thần kia liên tiếp phát ra ba tiếng cười lớn.

Chưa đợi La Thiên ra tay, cả người y tại chỗ liền nổ thành một đoàn huyết vụ!

Hiển nhiên, người này đã dùng bí pháp đặc biệt của bản thân, đưa đạo kim quang kia ra khỏi Sát Lục Thế Giới, cái giá phải trả chính là sinh mệnh của bản thân y!

La Thiên khẽ nhíu mày, sau khi đạo kim quang kia rời khỏi Sát Lục Thế Giới, nhất định sẽ truyền bá những gì đã xảy ra khắp toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới.

Như vậy, La Thiên cũng nhất định sẽ đối mặt với sự truy sát vô tận của Chư Thiên Hỗn Độn Ma Thần!

Chưa được mấy hơi thở, ánh mắt La Thiên triệt để âm trầm

xuống, lại lần nữa vung pháp tắc chi kiếm về phía mấy tên Hỗn Độn Ma Thần trước mắt!

"Khai Thiên Cửu Thức, Trảm Ma Thần!" Mấy tên Hỗn Độn Ma Thần kia hầu như không có chút sức phản kháng nào, liền bị La Thiên một kiếm chém diệt!

Cho đến đây, trong toàn bộ chiến trường chỉ còn lại một mình Sát Lục Ma Thần Ma Đa!

Lúc này Ma Đa đã áp chế được Thác Bạt Sâm, ánh mắt chết chằm chằm vào người La Thiên, trong đôi mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Thác Bạt Sâm cũng chú ý đến La Thiên lúc này, trong mắt y lại tràn ngập vẻ cuồng nhiệt.

"Ha ha ha ha!" "Ma Đa, đồ gian thần tiểu nhân!

Ngươi chờ chết đi!" Từ miệng Thác Bạt Sâm truyền ra một tràng cười ngông cuồng, La Thiên có thể phá vỡ Sát Lục Đại Trận, liền có nghĩa La Thiên đã trở thành chủ nhân của Sát Lục Thế Giới.

Bởi vậy cho dù La Thiên chưa đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nhưng dựa vào pháp tắc chi lực bản nguyên của Sát Lục Thế Giới, cũng tương tự có thể áp chế Ma Đa!

Ma Đa tuy trải qua vô số kỷ nguyên lắng đọng tu luyện, nhưng tu vi bản thân vẫn dừng lại ở Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ, nếu không phải Thác Bạt Sâm trong cơ thể có ám thương, căn bản sẽ không đến mức bị Ma Đa áp chế.

Ngay sau đó trong chớp mắt, La Thiên tay cầm trường kiếm hóa thành một đạo huyết sắc quang ảnh, nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh đầu Ma Đa!

La Thiên giơ cao pháp tắc chi kiếm trong tay, xung quanh thiên địa liền có vô tận sát lục chi lực dũng nhập vào trong đó, liên lụy Sát Lục

Pháp Tắc thế gian cùng La Thiên sau lưng hình thành một đạo hư ảnh màu đỏ máu!

Đạo hư ảnh màu đỏ máu đó, không phải ai khác, mà chính là Bàn Cổ khí huyết phân thân!

La Thiên một kiếm vung ra, thân thể Ma Đa đột nhiên lùi về phía sau mấy ngàn trượng.

Thác Bạt Sâm đột phá áp chế, nhìn hư ảnh màu máu sau lưng La Thiên, trong đôi mắt chợt dâng lên vô tận cảm thương!

"Nguyên lai đây chính là thủ đoạn mà chủ nhân năm đó để lại!" Trong Hỗn Độn Thế Giới đều đồn đãi, năm đó Bàn Cổ rời Sát Lục Thế Giới chinh chiến Hỗn Độn Tinh Không, từng để lại chiêu sát thủ cuối cùng của bản thân trong Sát Lục Thế Giới.

Chương 575

Cũng chính vì một đạo lời đồn này, mới khiến sau khi Thác Bạt Sâm một mình quay về Sát Lục Thế Giới, không ai dám đến tiếp tục truy sát.

Nhưng Thác Bạt Sâm lưu lại trong Sát Lục Thế Giới vô số kỷ nguyên, cho dù có lòng tìm kiếm, cũng chưa từng phát hiện cái gọi là hậu chiêu.

Cho đến tận hôm nay La Thiên với tư cách truyền nhân của Bàn Cổ lại lần nữa nắm giữ Sát Lục Thế Giới, y mới biết cái gọi là hậu chiêu, chính là Bàn Cổ ngưng tụ khí huyết phân thân của bản thân phong ấn trong bản nguyên Sát Lục Thế Giới!

La Thiên quay người, nhìn hư ảnh màu máu sau lưng, trong hai mắt cũng tương tự dâng lên một tia chấn kinh.

Vừa rồi nếu không có Bàn Cổ khí huyết phân thân gia trì, thực sự khó mà dễ dàng đánh lui Ma Đa như vậy.

Đành rằng trong lòng Ma Đa đã hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, năm đó y từng bị Bàn Cổ trọng thương, lúc này tuy chỉ là một đạo Bàn Cổ khí huyết phân thân xuất hiện, nhưng bản thân y cũng khó mà đối mặt!

Ma Đa trong đầu đã quyết định, hiện tại không tiếp tục đối kháng với La Thiên, chờ sau khi rời khỏi Sát Lục Thế Giới, sẽ tìm cầu Chư Thiên Hỗn Độn Ma Thần tương trợ, cùng nhau chém giết La Thiên.

Ngay lập tức Ma Đa nhanh chóng tăng tốc bỏ chạy về phía rìa Sát Lục Thế Giới, trong một hơi thở, tại chỗ chỉ còn lại một tia khí tức tàn lưu của Ma Đa.

“Thiếu chủ, không thể để y chạy thoát!” Thác Bạt Sâm nhìn Ma Đa đang gấp rút chạy trốn, giữa thần sắc xuất hiện một tia kinh hoảng.

“Không sao, chạy thì chạy rồi, chung quy cũng có ngày chém giết y!” Chỉ là La Thiên không có ý định tiếp tục truy kích, đạo kim quang trước đó đã đào thoát khỏi Sát Lục Thế Giới, có nghĩa thân phận của La Thiên hoàn toàn bại lộ.

Bởi vậy cho dù Ma Đa sống hay chết, nhất định sẽ có một đám lớn Hỗn Độn Ma Thần tụ tập muốn ra tay với y.

Quan trọng hơn là Ma Đa đường đường là một Sát Lục Ma Thần, nếu thực sự liều chết, nhất định sẽ bùng phát ra lực phản kích cực mạnh.

Bản thân La Thiên chưa đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tạm thời không nên liều chết.

Tâm tư Thác Bạt Sâm lão luyện đến mức nào, y nhanh chóng đoán ra tâm tư của La Thiên, không nói thêm nữa.

La Thiên thu hồi thần thông, chậm rãi hạ xuống Nam Thiên Sát Lục Thế Gia trên mặt đất, nhìn một mảnh tường đổ gạch nát khẽ lắc đầu.

“Nam Thiên Sát Lục Thế Gia bị hủy, ba gia đình kia đâu?” La Thiên đột nhiên mở miệng hỏi.

Thác Bạt Sâm đứng một bên nghe vậy, trong đồng tử cũng tràn ngập vẻ buồn bã.

“Năm đó Đại chiến Hỗn Độn kết thúc, ba vị Sát Lục Ma Thần kia không rõ tung tích, Tứ Thiên Sát Lục Thế Gia toàn bộ bị hạ độc thủ, không một ai may mắn sống sót.” “Có biết ba người đó hiện giờ ở đâu không?” La Thiên lại lần nữa mở miệng hỏi.

Thác Bạt Sâm là Ma Thần của Nam Thiên Sát Lục Thế Gia năm đó, tu vi bản thân đã đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Thực lực của ba vị Sát Lục Ma Thần kia nhất định cũng tương tự như vậy.

Nếu đã là truyền nhân của Bàn Cổ, tự nhiên y có nghĩa vụ phải tìm lại bốn người đó.

Thác Bạt Sâm lắc đầu nói: "Lão nô từ khi quay về Sát Lục Thế Giới, liền không còn ra ngoài nữa, không có manh mối nào về ba người kia." Thực tế Thác Bạt Sâm không nói ra suy đoán trong lòng, y có dự cảm ba người đó có lẽ đã sớm đạo tiêu thân vong, nếu không vô số kỷ nguyên rồi, vì sao ba người đó chưa từng quay về Sát Lục Thế Giới?

"Sát Lục Thịnh Điển Ma Thần Cung nằm ở đâu?" La Thiên đổi giọng, ngay lập tức không hỏi nữa về ba vị Sát Lục Ma Thần kia.

Trước đó khi La Thiên vừa mới giáng lâm Sát Lục Thế Giới, y đã được Thác Bạt Sâm nói về Sát Lục Thịnh Điển, trong lòng vẫn còn không ít nghi vấn.

Trong cơ thể Thác Bạt Sâm chợt dâng lên một cỗ khí huyết tanh, ánh mắt nhìn về phía một nơi trên bầu trời, hai mắt tràn ngập vẻ bạo lệ.

Mấy hơi thở sau, trên bầu trời hiện ra hai đạo huyết sắc quang ảnh, với tốc độ cực nhanh lao về phía Ma Thần Cung!

Sát Lục Thế Giới, Ma Thần Cung!

Sát Lục Thịnh Điển đã được cử hành hơn nghìn năm, Ma Thần Cung tụ tập một lượng lớn cường giả của Hỗn Độn Thế Giới, trong đó tuyệt đại đa số là các Ma Thần vị thành niên.

Mục đích tụ tập ở đây, cũng chính là vì hỗn độn chi phúc mà Sát Lục Ma Thần ban tặng.

Nhưng hôm nay Sát Lục Ma Thần không chỉ bóp nát lệnh bài, cho đến nay còn không rõ tung tích, khiến mọi người trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác bất tường.

Trong Ma Thần Cung hàng ngàn Ma Thần xuất hiện ý định bạo động, đột nhiên bên ngoài Ma Thần Cung vang lên một tiếng oanh hưởng cực lớn.

Mọi người nhanh chóng ra ngoài kiểm tra, lại phát hiện có hai đạo thân ảnh đứng bên ngoài Ma Thần Cung, mặt đất lõm xuống một cái hố lớn.

Hai người này tự nhiên chính là La Thiên và Thác Bạt Sâm, Thác Bạt Sâm không nói lời nào liền cường thế ra tay, trên đỉnh đầu mọi người nhanh chóng đổ xuống một cỗ uy áp cường hãn khó mà chống đỡ!

"Kẻ nào?

Dám xâm nhập Ma Thần Cung, nếu bị Sát Lục Ma Thần biết được, tất sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn!" Có người nhanh chóng mở miệng uy hiếp, nhưng Thác Bạt Sâm nào có để ý những điều đó, liên tiếp tung ra mấy chục quyền, đánh những người tiến đến gần nhất thành huyết vụ!

Trong đám đông còn lại có người nhận ra thân phận của Thác Bạt Sâm, mỗi người tâm thần chấn hám, không dám tiếp tục mở miệng, ai nấy đều nhanh chóng lùi về phía không trung.

Sự chú ý của La Thiên từ đầu đến cuối không đặt trên người những người này, tầm nhìn của y vẫn luôn tập trung vào Ma Thần Cung, Ma Thần Cung cực kỳ to lớn và huy hoàng, bao phủ phạm vi

mấy vạn trượng xung quanh, hai bên chân trời, nhìn không thấy tận cùng.

Lúc này La Thiên hạ xuống trên đỉnh Ma Thần Cung, phát giác bên dưới Ma Thần Cung, dường như ẩn giấu mấy đạo khí tức cực kỳ yếu ớt!

"Cút ngay!" Ánh mắt La Thiên âm trầm, miệng phát ra một tiếng quát lớn.

Tất cả mọi người trong Ma Thần Cung đều chạy ra ngoài.

Thác Bạt Sâm đứng một bên trong mắt mang theo chút nghi hoặc, không hiểu mục đích hành động này của La Thiên.

Nhưng khi ánh mắt y thuận theo tầm nhìn của La Thiên nhìn về phía dưới Ma Thần Cung, cả người y tại chỗ cứng đờ!

"Sao...

Chương 576

có thể?!" Thác Bạt Sâm kinh hô thành tiếng, thân thể không tự chủ lùi về phía sau hai bước trên không trung, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

La Thiên chú ý đến phản ứng của Thác Bạt Sâm, lại lần nữa nhíu mày.

"Bên dưới có gì?" La Thiên mở miệng hỏi, Ma Thần Cung có một tầng cấm chế phong ấn sự tồn tại bên dưới, với thực lực hiện giờ của y hoàn toàn đủ để phá giải nó.

"Đúng vậy!" Trong đồng tử Thác Bạt Sâm nhất thời tuôn ra hai hàng nước mắt trong, khuôn mặt tang thương càng hiện rõ vẻ thê lương, thần tình gần như sụp đổ.

"Chính là ba người họ!" La Thiên trong lòng nghi hoặc, nhanh chóng đoán ra vài phần kết quả!

Bởi vậy chưa đợi Thác Bạt Sâm đưa ra câu trả lời, La Thiên đại thủ vồ vào không trung, đồ đằng Sát Lục Pháp Tắc sau lưng hiển hiện trên bầu trời!

Đồng thời cấm chế tồn tại trong Ma Thần Cung cũng bị kích phát, trong đạo cấm chế đó ẩn chứa khí tức bản nguyên của Sát Lục Ma Thần Ma Đa.

Ngay sau đó La Thiên một chỉ điểm ra!

Từ trong đồ đằng Sát Lục Pháp Tắc sau lưng nhanh chóng chui ra một đầu hung thú, chính là Sát Lục Pháp Tắc chi linh do La Thiên ngưng tụ sức mạnh của bản thân mà huyễn hóa ra.

Hung thú đột nhiên lao vào đạo cấm chế kia, thiên địa giữa ngay

lập tức vang lên từng trận oanh minh sấm sét, Ma Thần Cung khổng lồ phát ra ánh sáng đỏ máu, từng tầng gợn sóng khuếch tán ra toàn bộ Sát Lục Thế Giới.

Đồng thời, phía dưới Ma Thần Cung còn xuất hiện tiếng gào thét ngập trời.

La Thiên thấy vậy, mười hai đạo đồ đằng pháp tắc sau lưng đồng loạt hiện ra, ngay sau đó lại lao ra mười một đầu pháp tắc chi linh!

Mười hai đầu hung thú cùng nhau đối kháng cấm chế tồn tại trong Ma Thần Cung, sống sờ sờ xé ra một vết nứt trên cấm chế đó!

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong vết nứt tràn ra một lượng lớn khói đen bao phủ bởi tử khí, trong khói đen còn có tiếng gào thét của vô số oan hồn.

Chưa được mấy hơi thở như vậy, nhất thời liền có ba đạo lệ khí trùng thiên bùng phát ra!

"Ma Đa!

Chúng ta hôm nay thế tất chém giết ngươi!" Ba cỗ khí tức cuồng bạo trùng thiên, khiến thần tình La Thiên hơi rùng mình, ngay sau đó từ trong vết nứt liền hiện ra ba đoàn khói đen, trong khói đen không ngừng cuồn cuộn, có sinh vật nổi lên.

Thần tình La Thiên lạnh lẽo, lúc này cấm chế trong Ma Thần Cung bị mười hai đầu pháp tắc chi linh xé rách, không còn uy lực cấm cố như trước nữa.

Theo ý niệm trong não hải La Thiên vừa động, mười hai đầu pháp tắc chi linh liền xuất hiện xung quanh ba đoàn khói đen kia, một khi có biến cố, mười hai đầu pháp tắc chi linh liền sẽ không chút do dự lao vào trong khói đen công kích.

Thác Bạt Sâm nhìn phản ứng của La Thiên, thần tình trong mắt

nhanh chóng lộ ra vẻ căng thẳng.

"Thiếu chủ chậm ra tay!" Lời Thác Bạt Sâm vừa dứt, liền xuất hiện trước ba đoàn khói đen kia, ngăn cản mười hai đầu pháp tắc chi linh đó.

La Thiên khẽ nhíu mày, không tiếp tục ra tay, ngược lại ba đoàn khói đen kia phản ứng càng lúc càng kịch liệt!

Một hơi thở sau, từ trong ba đoàn khói đen, không trung hiện ra ba đạo thân ảnh, lần lượt là ba lão giả dung mạo cực kỳ tang thương, mỗi một lão giả trên người đều tản ra uy áp cực kỳ khủng bố!

Ba vị lão giả vừa lộ diện, thần thức của bản thân liền toàn bộ khóa chặt lên người La Thiên, La Thiên chỉ cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn ập đến mặt.

Mười hai đầu pháp tắc chi linh dường như cảm nhận được La Thiên có chỗ bất thường, ngay lập tức liền áp bức trên đỉnh đầu ba lão giả.

Thần tình trong mắt ba lão giả đại kinh!

"Mười hai đầu pháp tắc chi linh, sao có thể!" Trong đó một lão giả trừng lớn mắt, miệng phát ra tiếng nói khó tin.

"Ba vị mau mau dừng tay!" Đột nhiên sự chú ý của mọi người đều bị Thác Bạt Sâm hấp dẫn, chỉ nghe thấy từ miệng Thác Bạt Sâm truyền ra một tiếng quát lớn, y nhìn ba lão giả, trên mặt mang theo một tia nộ khí.

Ba lão giả chú ý đến Thác Bạt Sâm khoảnh khắc đó, thần tình hiển nhiên ngẩn ra, sau đó liền kinh ngạc vô cùng.

"Thác Bạt Sâm?" Lão giả vừa nói kia miệng lại lần nữa truyền ra tiếng nói, dường như không chắc chắn, trong đồng tử lộ ra vẻ đánh giá nghi ngờ.

“Trừ lão nô ra còn có ai?!” Thác Bạt Sâm lập tức đáp lại.

“Mau chóng thu lại uy áp của ba vị, đây là Thiếu chủ!” Thác Bạt Sâm lại chuyển ánh mắt sang La Thiên, tỉ mỉ chú ý phản ứng của La Thiên.

“Thiếu chủ, ba người họ chính là ba vị Ma Thần của Tam Thiên Sát Lục Thế Giới năm đó không rõ tung tích.

Đông Thiên Sát Lục Thế Gia Ma Thần Tư Đồ Tà!

Tây Thiên Sát Lục Thế Giới Ma Thần Âu Dương Mặc!

Bắc Thiên Sát Lục Thế Gia Ma Thần Khương Thạch Nhất!” Thác Bạt Sâm chỉ vào ba lão giả kia mà lần lượt nói, nhất thời giải tỏa nghi vấn còn sót lại trong lòng La Thiên.

Mười hai đầu pháp tắc chi linh lại lần nữa chìm vào đồ đằng pháp tắc, sau đó dần dần tiêu tán khỏi không trung.

Ba vị lão giả vốn sát khí trùng thiên ai nấy đều ngớ người, chỉ nhìn La Thiên, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ nồng đậm!

“Thác Bạt Sâm, Thiếu chủ nào?

Nói rõ ràng!” Âu Dương Mặc nhíu mày nhìn về phía Thác Bạt Sâm nói, vốn khi ba người họ xông ra khỏi vết nứt, mang theo sát khí ngất trời, chính là để đối phó với Sát Lục Ma Thần Ma Đa.

Nhưng khi thần thức lục soát toàn bộ Ma Thần Cung, cũng không thể phát hiện tung tích của Sát Lục Ma Thần Ma Đa, trước mắt chỉ có Thác Bạt Sâm và một nam tử thần bí mà y xưng là Thiếu chủ.

“Bản tọa La Thiên, truyền nhân của Bàn Cổ.” Sau khi biết rõ thân phận của đối phương, La Thiên miệng khẽ truyền ra tám chữ.

Âu Dương Mặc và ba người kia nghe thân phận truyền nhân của Bàn Cổ, khí tức của bản thân nhất thời đại biến, uy áp tràn ngập giữa

thiên địa ngay lập tức tiêu tán vào hư vô.

Chương 577

Chỉ là thần sắc ba người vẫn còn mơ hồ khó đoán, thỉnh thoảng nhìn về phía Thác Bạt Sâm.

Thác Bạt Sâm khẽ thở dài một tiếng, ngay sau đó liền mở miệng giải thích: "Năm đó Đại chiến Hỗn Độn kết thúc, chủ nhân trọng thương rời khỏi Hỗn Độn Thế Giới, cuối cùng đạo tiêu thân vong, giữa chúng ta cũng không rõ tung tích.

Vô số kỷ nguyên rồi lão phu vẫn luôn lưu lại trong Sát Lục Thế Giới, không ngờ mấy ngày trước Thiếu chủ giáng lâm!

Thiếu chủ là người được chủ nhân công nhận, thân mang Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, lại còn đạt được sự công nhận của ý chí Sát Lục Thế Giới, chư vị không cần nghi ngờ nữa." Thác Bạt Sâm nói xong, trong đồng tử của ba lão nhân kia nhất thời một mảnh đỏ tươi.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì Thác Bạt Sâm nói Bàn Cổ đã sớm đạo tiêu thân vong, đối với họ là chuyện cực kỳ khó chấp nhận.

Cảnh tượng như vậy kéo dài mấy chục hơi thở, sau đó chưa đợi La Thiên tiếp tục mở miệng, ba thân ảnh lão già thương lão kia lại chủ động bay đến trước mặt La Thiên, mỗi người quỳ một gối xuống!

"Chúng tôi tham kiến Thiếu chủ!" "Trước đó không biết thân phận Thiếu chủ có nhiều mạo phạm, xin Thiếu chủ giáng tội!" Ba lão nhân thái độ đặt cực kỳ thấp, trong lòng đã sớm công nhận thân phận của La Thiên.

"Ba vị mau chóng đứng dậy." La Thiên nói xong lòng bàn tay phóng thích ra một cỗ đại lực ôn hòa, nâng ba người cùng dậy.

Nhất thời trong lòng La Thiên cảm khái vô hạn, chỉ cần Thác Bạt

Sâm nói ra thân phận truyền nhân của Bàn Cổ, ba vị lão nhân liền dễ dàng thần phục như vậy.

Năm đó khi Bàn Cổ dẫn dắt Tứ Thiên Sát Lục Thế Gia Ma Thần của Sát Lục Thế Giới chinh chiến Hỗn Độn Tinh Không, bốn người họ tiếng tăm lừng lẫy.

Cho dù giữa hai bên chưa từng thực sự động thủ, La Thiên vẫn có thể cảm nhận được dao động khí tức cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên từ trong cơ thể ba người.

Cũng có nghĩa là, La Thiên hiện nay dưới trướng đã có bốn cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Lực lượng như vậy đủ để hoành tảo toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Tương tự, cho dù đến ngày hôm nay, trong toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới cũng có thể coi là một tồn tại không yếu!

"Chẳng lẽ ba người họ vô số kỷ nguyên rồi vẫn luôn bị giam giữ dưới Ma Thần Cung?" Người nói là Thác Bạt Sâm, trong lòng y xen lẫn nhiều cảm xúc, dù sao năm đó đại chiến kết thúc, bốn người họ không rõ tung tích.

Nay lại lần nữa trùng phùng, ít nhiều có chút chột dạ.

Không ngờ Âu Dương Mặc và những người khác nghe vậy, lại không tự chủ siết chặt hai nắm đấm, trong cơ thể tản ra từng tia sát lục tin tức khó mà áp chế!

"Ma Đa tiểu nhân!

Năm đó đại chiến kết thúc, ba người chúng tôi bị thương nặng nhất, sau khi lần lượt quay về Sát Lục Thế Giới, liền bị tên tiểu nhân đó hạ độc thủ, bị cùng nhau phong ấn trấn áp dưới Ma Thần Cung!

Hơn nữa trong vô số kỷ nguyên, còn bị tên tiểu nhân đó rút ra bản nguyên pháp tắc trong cơ thể, luyện hóa thành từng đạo bản nguyên chi lực, dùng để tăng cường bản thân y!" Tư Đồ Tà phẫn hận nói, trong Tứ Đại Sát Lục Thế Gia Ma Thần, Tư Đồ Tà có tu vi cao nhất, nhưng sau khi trải qua phong ấn dài đằng đẵng, cảnh giới của bản thân y đã tụt dốc, đã không còn như trạng thái đỉnh phong năm đó.

Thác Bạt Sâm có chút á khẩu không nói nên lời, nguyên lai năm đó bốn người họ đều quay về Sát Lục Thế Giới, chỉ là ba người kia bị thương quá nặng, không có lực chống lại độc thủ của tiểu nhân Ma Đa!

Nếu không phải y khi đó bị thương nhẹ nhất, và lời đồn về hậu chiêu của Bàn Cổ truyền ra, chỉ sợ Ma Đa sẽ liều mạng sống chết với y!

"Nghịch tặc Ma Đa hiện giờ ở đâu?

Lão phu nhất định phải tự tay tru sát y!" Tư Đồ Tà phẫn hận vô cùng, trong lời nói phong vân giữa thiên địa cuồn cuộn, cảnh tượng vô cùng khiến người ta kinh hãi.

"Trước đó Ma Đa ra tay nhằm vào Thiếu chủ, may mắn là vào thời khắc mấu chốt Thiếu chủ đã dung hợp với ý chí bản nguyên của Sát Lục Thế Giới, lại còn có thủ đoạn mà chủ nhân năm đó để lại, nếu không phải Ma Đa đào thoát quá nhanh, khi đó đã đủ để chém giết y!" Ba người nghe vậy, trong mắt lại lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên họ đã sớm cảm nhận được cảnh giới tu vi của La Thiên dừng lại ở tầng thứ đỉnh phong Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Điều khiến họ khó mà ngờ tới, Ma Đa không phải đối thủ của La Thiên, khiến trong lòng họ nhất thời dâng lên một cỗ ý chí cuồng nhiệt.

“Tin tức đã bị truyền ra ngoài, e rằng không bao lâu nữa, toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới sẽ biết thân phận của bản tọa.” La Thiên trầm ngâm nói, ý tứ trong lời nói dường như đang thử nghiệm quyết định của ba người Âu Dương Mặc.

Không ngờ Âu Dương Mặc và những người khác lập tức cười lớn, Tư Đồ Tà càng phóng ra lời hùng hồn.

“Năm đó chủ nhân dẫn dắt chúng ta chinh chiến Hỗn Độn Thế Giới, nay liền để Thiếu chủ dẫn dắt chúng ta, hoàn thành những việc mà chủ nhân năm đó chưa làm được!” “Mặc kệ Chư Thiên Hỗn Độn Ma Thần, chúng ta tất sẽ dốc toàn lực chém giết họ!” Lời của Tư Đồ Tà đại diện cho tiếng lòng của bốn người, đặc biệt là ba người trừ Thác Bạt Sâm ra, bị trấn áp phong ấn vô số kỷ nguyên, ngọn lửa giận dữ ẩn giấu trong lòng đã sớm không thể chịu đựng thêm nữa.

Nay La Thiên xé rách phong ấn, giải cứu ba người họ ra, điều ba người họ khao khát chỉ là một trận đại chiến sảng khoái đẫm máu!

La Thiên mỉm cười gật đầu, ý chí của ba người kiên định đến mức này, bản thân y có chút ngoài ý muốn.

Sau đó La Thiên xem xét thân thể già nua yếu ớt của bốn người, giơ tay lên liền vồ vào không trung, trực tiếp vồ lấy bốn đạo bản nguyên chi lực của Sát Lục Thế Giới!

Ngay sau đó ý niệm của La Thiên vừa động, bốn đạo bản nguyên chi lực của Sát Lục Thế Giới liền dũng nhập vào trong cơ thể Thác Bạt Sâm và ba người kia!

Khí tức và dung mạo của bốn người thay đổi nhanh chóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chưa được mấy hơi thở, khí tức già nua yếu ớt trên người bốn người liền bị quét sạch!

Bốn người vốn là sinh linh sinh ra trong Sát Lục Thế Giới, rất khế

hợp với Sát Lục Pháp Tắc ẩn chứa giữa thiên địa.

"Đa tạ Thiếu chủ đại ân!" Thần tình bốn người kích động, theo bản nguyên chi lực của Sát Lục Thế Giới nhập thể, khiến tu vi bình cảnh của bốn người dần dần nới lỏng, khí tức bản thân càng điên cuồng tăng vọt.

La Thiên nhàn nhạt gật đầu, tầm nhìn ngay lập tức chuyển sang vết nứt bị xé ra, lúc này trong vết nứt vẫn không ngừng chui ra một lượng lớn oan hồn.

Đó đều là những cường giả của Hỗn Độn Thế Giới đã bị Ma Đa hạ độc thủ trong vô số kỷ nguyên.

Cho đến lúc này, La Thiên cũng rốt cuộc lĩnh ngộ, cái gọi là hỗn độn chi phúc trong Sát Lục Thịnh Điển mà chúng nhân thế gian nói, nguyên lai lại là Ma Đa dùng thần thông chi thuật rút ra sức mạnh của vô số sinh linh bị phong ấn dưới Ma Thần Cung mà luyện hóa thành.

Trong đó mạnh nhất chính là ba vị Sát Lục Thế Gia Ma Thần bị trấn áp phong ấn ban đầu.

"Thiếu chủ, lần này Ma Đa chạy thoát, e rằng không lâu sau sẽ quay trở lại, chúng ta cần sớm chuẩn bị thì hơn." Thác Bạt Sâm đứng một bên hiến kế nói, trong lòng y vẫn luôn canh cánh về Ma Đa đã chạy thoát kia.

Trong Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, thực lực của Sát Lục Ma Thần không tồi, nhưng cũng chỉ ở mức trung thượng lưu, trong đó điều khiến Thác Bạt Sâm và những người khác kiêng kỵ nhất là những Hỗn Độn Ma Thần thượng cổ có thực lực đỉnh tiêm kia!

Chương 578

Hầu như là cường giả đỉnh phong cùng thời với Bàn Cổ năm đó, ngay cả năm đó cũng không kém Bàn Cổ là bao, hiện giờ sau khi trải qua dài đằng đẵng năm tháng, thực lực nhất định chỉ có tăng chứ không giảm!

"Truyền lệnh Sát Lục Thế Giới, bản tọa thân là truyền nhân của Bàn Cổ trọng chưởng Ma Thần Cung, nếu có kẻ nào còn nhớ đến đại ân của Bàn Cổ năm đó, đều có thể đầu quân!" Giọng nói của La Thiên truyền khắp tám phương, lúc này những Hỗn Độn Ma Thần vẫn còn quanh quẩn trên không trung Ma Thần Cung, mỗi người tâm thần chấn hám.

Ý đồ trong lời nói của La Thiên vô cùng rõ ràng, chính là muốn bồi dưỡng ra một cỗ sức mạnh thuộc về bản thân y trong Sát Lục Thế Giới.

Tứ Thiên Sát Lục Thế Gia Ma Thần có lẽ cường đại, nhưng vẫn còn lâu mới đủ, nếu muốn có thực lực chân chính chinh chiến Hỗn Độn Tinh Không, cần phải ngưng tụ sức mạnh của toàn bộ Sát Lục Thế Giới, giống như Bàn Cổ đã làm năm đó!

Sau đó mọi chuyện không cần La Thiên tự mình ra tay, dưới sự tận lực của Thác Bạt Sâm và những người khác, Tứ Thiên Sát Lục Thế Gia được kiến lập lại, Ma Thần Cung khoác lên diện mạo mới!

Giống như La Thiên đã suy đoán, Sát Lục Thế Giới quả thật ẩn giấu một lượng lớn Hỗn Độn Ma Thần từng theo Bàn Cổ, chỉ là vô tận năm tháng qua, vì sự tồn tại của Sát Lục Ma Thần Ma Đa, những người này không thể không ẩn giấu hành tung của bản thân, cẩn thận sống sót trong loạn thế sát lục.

Theo hiệu triệu của La Thiên, thân phận truyền nhân của Bàn Cổ được trăm người hưởng ứng, nhanh chóng ngưng tụ ra một cỗ lực lượng khá cường hãn.

La Thiên tu hành trong Ma Thần Cung gần trăm ngày, trong thời gian ngắn ngủi này y vẫn luôn không ngừng dung hợp pháp tắc chi lực của bản thân.

Trong mắt La Thiên trước đây, mười hai đạo pháp tắc chi lực của bản thân đã viên mãn, nhưng sau khi tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, La Thiên mới biết điều đó còn lâu mới đủ.

Chỉ riêng mức độ khống chế pháp tắc chi lực, y không bằng những Hỗn Độn Ma Thần chuyên tu đơn nhất pháp tắc chi lực mà y từng thấy.

May mắn là thiên phú của La Thiên cực kỳ tốt, hầu như không tốn chút công sức nào liền ngưng tụ ra mười hai đầu pháp tắc chi linh, có sự tồn tại của những pháp tắc chi linh này, La Thiên liền có thể ngày đêm không ngừng hấp thụ sức mạnh pháp tắc từ giữa thiên địa.

La Thiên chạm đến bình cảnh của bản thân, chỉ còn một bước nữa là đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, để vượt qua tầng bình cảnh này, trong lòng La Thiên đã sớm có kế hoạch.

Vì đã là truyền nhân của Bàn Cổ, nhất định phải noi theo Bàn Cổ năm đó mà Dĩ Lực Chứng Đạo, oanh phá lao lung đã tồn tại vạn cổ năm tháng, chưa từng có ai dám dễ dàng thử nghiệm.

"Nam Thiên Sát Lục Thế Gia Ma Thần Thác Bạt Sâm cầu kiến Thiếu chủ!" La Thiên đang bế quan trong Ma Thần Cung, liền nghe thấy tiếng Thác Bạt Sâm cầu kiến bên ngoài Ma Thần Cung.

Trầm tư chốc lát sau, La Thiên vẫn luôn tĩnh tọa bế mục chậm rãi mở hai mắt, đại môn Ma Thần Cung trong nháy mắt mở ra!

La Thiên chợt xuất hiện trên vương tọa của đại điện Ma Thần Cung.

Thác Bạt Sâm chậm rãi bước vào đại điện, nhìn La Thiên trên vương tọa, lập tức quỳ một gối xuống, miệng cung kính nói: "Thác Bạt Sâm tham kiến Thiếu chủ!" La Thiên nhàn nhạt gật đầu nói: "Có chuyện gì?" Nếu không có tình huống đặc biệt, bốn vị Sát Lục Thế Gia Ma Thần sẽ không dễ dàng tìm La Thiên.

"Khải bẩm Thiếu chủ, trong đoạn thời gian này, lão nô đã liên hợp với ba vị Sát Lục Thế Gia Ma Thần khác, ngưng tụ ra một cỗ sức mạnh khổng lồ.

Nhưng địa vực của Sát Lục Thế Giới chung quy có hạn, chúng tôi xin hỏi Thiếu chủ, liệu có thể để đại quân sát lục của chúng ta tiên hành chinh chiến Hỗn Độn Tinh Không?" Thác Bạt Sâm cẩn thận thăm dò hỏi, đây là chủ ý chung của bốn vị Sát Lục Thế Gia Ma Thần.

Ngồi yên chờ đợi không bằng chủ động xuất kích, cố thủ Sát Lục Thế Giới chờ đợi Chư Thiên Hỗn Độn Ma Thần giáng lâm, không bằng tiên hành chinh chiến Hỗn Độn Tinh Không, lấy chiến dưỡng chiến!

Chỉ có thủ đoạn như vậy, mới có thể nhanh chóng ma luyện Sát Lục Đại Quân.

"Không vấn đề." Có chút nằm ngoài dự liệu của Thác Bạt Sâm, trong không khí tĩnh lặng chỉ kéo dài mấy hơi thở, La Thiên liền đồng ý.

Thế giới Hỗn Độn vô biên vô tận, dù cho Sát Lục Ma Thần Ma Đa có tìm kiếm những Hỗn Độn Ma Thần khác, cũng phải mất không ít năm tháng.

Thời gian trôi đổi, Sát Lục thế giới tự nhiên sẽ lại là một cảnh

tượng khác.

Ngồi yên chờ chết chẳng bằng chủ động xuất kích, lời can gián của Thác Bạt Sâm và những người khác không phải không có lý, đó cũng là nguyên nhân khiến La Thiên ta đáp ứng sảng khoái như vậy.

Trên thực tế, ta cũng hiểu rõ, sẽ không mãi mãi dừng lại ở Sát Lục thế giới.

Giữa cảnh giới của bản thân và Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên luôn tồn tại một tầng bình chướng, ta nhất định phải tìm cách tìm kiếm khế cơ để đột phá.

"Ta có lẽ phải rời đi một đoạn thời gian." Sau một hồi không khí trầm mặc, La Thiên do dự mở lời.

Thác Bạt Sâm nghe vậy, thần tình vô cùng khẩn trương như sắp lâm đại địch.

"Thiếu chủ có việc gì sao?" Thác Bạt Sâm hoàn toàn là vì lo lắng, dù sao sau khi Bàn Cổ đạo tiêu thân vong, La Thiên chính là truyền nhân duy nhất của Bàn Cổ.

"Ta muốn đi tìm kiếm ký ức truyền thừa mà Bàn Cổ để lại." La Thiên không hề né tránh, trực tiếp đáp lời.

Thác Bạt Sâm biết không thể ngăn cản quyết định của La Thiên, cũng chỉ đành thở dài trong lòng.

"Thiếu chủ sẽ khởi hành khi nào?" "Vào ngày mai." La Thiên gật đầu đáp.

"Thiếu chủ muốn một mình rời đi sao?" Thác Bạt Sâm lại dò hỏi, trong lòng đương nhiên muốn luôn đi theo La Thiên.

"Không cần, đợi các ngươi tự mình suất lĩnh Sát Lục đại quân chinh chiến Hỗn Độn tinh không, ta tự có đạo cầu sinh." La Thiên

không chỉ muốn tôi luyện bản thân, muốn tìm tung tích Tiểu Như Như, mà có một số việc tạm thời không tiện giải thích rõ ràng với Thác Bạt Sâm và những người khác.

Cuối cùng, Thác Bạt Sâm rời Ma Thần Cung, ngay khoảnh khắc y bước ra khỏi cung điện, bên ngoài vang lên tiếng huyên náo sát phạt ngập trời!

Tứ đại Sát Lục thế gia đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đợi La Thiên một tiếng ra lệnh, toàn bộ đại quân của Sát Lục thế giới liền sẽ ngưng tụ thành một cỗ sức mạnh.

Không phải tất cả mọi người đều đã rời khỏi Sát Lục thế giới, mà đang chờ đợi lần đầu tiên La Thiên lộ diện sau khi trở thành chủ nhân của Sát Lục thế giới.

Đương nhiên, Thác Bạt Sâm và ba người kia cũng vô cùng hy vọng được chứng kiến cảnh tượng này, tuy biết La Thiên là truyền nhân của Bàn Cổ, nhưng thân phận này cần được nhiều người thừa nhận hơn.

Thời gian xoay chuyển, vài tháng trôi qua, sau khi La Thiên hoàn toàn nắm giữ mười hai đạo Pháp Tắc Chi Linh của bản thân, cuối cùng đã bước ra khỏi Ma Thần Cung!

Bên ngoài Ma Thần Cung nhất thời sơn hô hải khiếu, chỉ thấy khắp nơi tụ tập vô số cường giả Sát Lục thế giới, căn cứ theo bốn phương vị Đông, Nam, Tây, Bắc mà rõ ràng chia thành bốn phe, trước bốn phe đó, bốn đạo thân ảnh thông thiên lơ lửng sừng sững!

Chính là bốn vị Sát Lục thế gia Ma Thần Thác Bạt Sâm, Tư Đồ Tà, Âu Dương Mặc và Khương Thạch!

"Chúng ta tham kiến Thiếu chủ!" Thác Bạt Sâm là người đầu tiên quỳ xuống giữa không trung hướng về La Thiên, những người còn lại

đồng loạt bái đảo, cả thiên địa như những đợt sóng khổng lồ nhấp nhô.

Chương 579

La Thiên ngẩng đầu nhìn bốn phía đại quân, trong mắt lộ ra một tia phức tạp khó tả.

Ta đến Sát Lục thế giới không bao lâu, nhưng hiện giờ đã trở thành chủ nhân của Sát Lục thế giới, thống ngự vô số tử dân trong Sát Lục thế giới.

Trên vai ta lặng lẽ đã có thêm một gánh nặng trầm trọng!

"Bản tọa La Thiên, lấy danh nghĩa truyền nhân Bàn Cổ, hiệu lệnh Sát Lục tướng sĩ chinh chiến Hỗn Độn tinh không!" Từ miệng La Thiên phát ra một thanh âm hùng hồn hậu trọng, cùng lúc đó, bên ngoài Ma Thần Cung vang lên tiếng trống trận oanh minh thấu trời!

"Sát!

Sát!

Sát!" Vô số chiến sĩ ùn ùn hưởng ứng, khí tức bùng nổ từ trong cơ thể mỗi người hội tụ lại, hình thành một cỗ uy thế kinh thiên.

Đối với việc một lần nữa lựa chọn chinh chiến Hỗn Độn tinh không, không một ai có bất kỳ oán ngôn nào, trong số đó, không ít người năm xưa từng đi theo Bàn Cổ, do đó lời nói này đối với họ là một loại túc mệnh!

"Nam Thiên Sát Lục thế gia xuất chiến!" "Bắc Thiên Sát Lục thế gia xuất chiến!" "Đông Thiên Sát Lục thế gia xuất chiến!" "Tây Thiên Sát Lục thế gia xuất chiến!" Tứ đại Sát Lục thế gia Ma Thần liên tục hạ lệnh, nhất thời, bốn phe quân đội khổng lồ xông thẳng lên trời, tiến vào Hỗn Độn hư không vô tận để chinh chiến!

Chỉ còn lại cực thiểu số người trấn thủ Sát Lục thế giới, La Thiên

nhìn theo Sát Lục đại quân tiến vào Hỗn Độn hư không, chỉ có bốn vị Sát Lục thế gia Ma Thần kia vẫn trì trệ chưa động thân.

Thác Bạt Sâm đầu tiên thu hồi nhục thân thiên trượng, hóa thành một đạo quang ảnh, nhanh chóng xuất hiện trước mặt La Thiên, ba người còn lại cũng đồng loạt tới.

Không đợi La Thiên mở lời, ba người kia liền kết ấn trong tay, chỉ thấy thân thể bọn họ phát ra một trận quang mang, trong mắt La Thiên liền lộ ra vẻ minh ngộ.

"Đạo Hồn Cấm!" Điều mà Tư Đồ Tà và ba người khác làm vẫn như ngày đó Thác Bạt Sâm, đem tinh huyết của bản thân hòa vào Đạo Hồn Cấm, kết nối huyết mạch với La Thiên.

"Thiếu chủ, chúng ta lần này đi tiền đồ khó đoán, nếu ngày sau tính mạng chúng ta còn, xin Thiếu chủ trở về dẫn dắt chúng ta giao chiến với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nếu chúng ta bất hạnh vẫn lạc, vậy xin Thiếu chủ đem di thể chúng ta táng về Sát Lục thế giới!" Tư Đồ Tà tuy trên người vẫn phát ra tà khí vô tận, nhưng lúc này lại là người đầu tiên mở lời, quỳ một gối trên mặt đất.

Trong số bốn vị Sát Lục thế gia Ma Thần, trừ Thác Bạt Sâm ra, ba người còn lại đã thảm chịu Sát Lục Ma Thần Ma Đa phong ấn trấn áp trong vô số kỷ nguyên năm tháng.

Những khổ nạn mà bọn họ phải chịu không phải người thường có thể tưởng tượng được, vì vậy chỉ cần cuối cùng có thể sống sót, bọn họ liền sẽ cùng những Hỗn Độn Ma Thần kia không chết không ngừng.

"Nếu chúng ta bất hạnh vẫn lạc ở Hỗn Độn tinh không, xin Thiếu chủ đem di thể chúng ta tuần hồi, táng về Sát Lục thế giới!" Ba người kia cùng bái lạy, cung kính nói.

La Thiên trong lòng cảm khái, nội tâm lặng lẽ sinh ra một tia ấm áp, tuy hai bên không quen biết đã lâu, nhưng sự trung thành mà Thác Bạt Sâm và những người khác biểu lộ ra, lại không cần phải nghi ngờ.

"Đi đi, đem uy danh của Sát Lục thế giới của ta chấn nhiếp Hỗn Độn, ngày sau chúng ta sẽ hội ngộ trong Hỗn Độn hư không!" Lời La Thiên vừa dứt, khắp nơi liền nổi lên một trận cương phong cuồng bạo, trong cương phong ẩn chứa vô cùng vô tận sát lục kiếm khí.

Thân ảnh La Thiên cũng theo đó càng lúc càng tiêu tán trong cương phong, cho đến khi vài hơi thở trôi qua, khí tức của La Thiên cũng biến mất trong Sát Lục thế giới!

Bốn người Thác Bạt Sâm thấy vậy, liếc nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ lạc lõng vô cùng, sau đó cũng đuổi kịp Sát Lục đại quân rời khỏi Sát Lục thế giới!

Cùng lúc đó, bên ngoài Sát Lục thế giới, thân ảnh La Thiên hiện ra.

Mục quang ta xuyên thấu kết giới của Sát Lục thế giới, dường như nhìn thấy vô số sinh linh trong Sát Lục thế giới.

Trong não hải La Thiên ý niệm vừa động, sau đó mười hai đạo Pháp Tắc đồ đằng hiện ra, chỉ trong một hơi thở, giữa lòng bàn tay La Thiên liền ngưng tụ ra một cỗ Pháp Tắc chi lực cực mạnh!

Theo đạo Pháp Tắc chi lực đó dung nhập vào bản nguyên ý chí của Sát Lục thế giới, toàn bộ Sát Lục thế giới như thể bị thức tỉnh, nhất thời phóng ra một cỗ huyết sắc quang mang mãnh liệt!

Sát Lục thế giới lúc này như thể ý chí Thiên Đạo đã giác tỉnh, từ bên ngoài nhìn vào, dường như có một khí tức cực kỳ cường hãn đang trấn thủ một phương.

Phàm là bất kỳ kẻ ngoại lai nào tiếp cận Sát Lục thế giới, liền sẽ

bị Sát Lục thế giới dùng lực lượng phản kháng đánh chết ngay lập tức.

Cường giả dưới cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, ừm, nếu bị cỗ Pháp Tắc chi lực đó quấn lấy, không quá vài hơi thở liền sẽ bạo thể mà vong!

Cuối cùng, La Thiên cũng rời khỏi Sát Lục thế giới, một mình bước vào Hỗn Độn hư không, đã đi hơn vạn năm, cấp thiết muốn tìm kiếm tung tích Tiểu Như Như.

Dù sao năm xưa ước định đã có trước, không thể mắt trừng trừng nhìn Tiểu Như Như xảy ra chuyện.

Trong lòng La Thiên sớm đã sinh ra một cỗ dự cảm bất tường, nếu có người biết được thân phận Thiên Đạo của Tiểu Như Như mà lợi dụng nàng, tất nhiên sẽ dẫn đến một hậu quả khó kiểm soát.

La Thiên một mình đi, liền lang thang trong Hỗn Độn hư không gần ngàn năm.

Trong gần ngàn năm đó, La Thiên đã đi qua không ít Pháp Tắc thế giới, tin tức nghe được nhiều nhất, chính là liên quan đến Sát Lục thế giới.

Quả nhiên, chuyện về đạo kim quang năm xưa thoát ra từ Sát Lục thế giới và Sát Lục Ma Thần Ma Đa đã truyền khắp thế gian!

Các đại Pháp Tắc thế giới chiến ý ngập trời, ùn ùn tập kết đại quân, tùy thời chuẩn bị chinh phạt Sát Lục thế giới.

Trong đó thậm chí không thiếu một số cường giả thực lực không đủ, muốn ra tay với La Thiên, chỉ là khi La Thiên gặp những kẻ đó, cuối cùng đều kết thúc bằng sự trấn áp cường thế.

Trong Hỗn Độn thế giới, trước khi những chí cường giả chân chính chưa lộ diện, những kẻ khác đều chỉ là đám tiểu sửu nhảy nhót

mà thôi.

Cuối cùng, khi La Thiên lại du lịch trong Hỗn Độn hư không thêm ngàn năm, cảm nhận được một cỗ Pháp Tắc khí tức khá kỳ lạ.

Cỗ Pháp Tắc khí tức đó như có như không, cực kỳ không linh phiêu diểu, nếu là người có cảnh giới không đủ, căn bản không thể nhận ra sự tồn tại của đạo Pháp Tắc khí tức đó.

La Thiên truy tìm theo phương vị Pháp Tắc khí tức phát ra, càng lúc càng đến gần, trong lòng La Thiên cũng dần dần minh ngộ ra.

Đạo Pháp Tắc khí tức đó lại nguyên từ Huyễn Chi Pháp Tắc!

Trong Hỗn Độn thế giới có mười đại chí cao Pháp Tắc, mỗi một chưởng khống giả của chí cao Pháp Tắc đều là cường giả có thể khiến Hỗn Độn thế giới chấn động chỉ bằng một cú giậm chân!

Huyễn Chi Pháp Tắc chính là một trong mười đại chí cao Pháp Tắc, từ khi tiến vào Hỗn Độn thế giới, La Thiên cũng đã có chút hiểu biết về Huyễn Chi Pháp Tắc.

Chương 580

Năm xưa trong Hỗn Độn đại chiến, Huyễn Chi Ma Thần từng giao thủ với Bàn Cổ, chỉ là Huyễn Chi Ma Thần khi đó còn yếu ớt, giao chiến công bình với Bàn Cổ.

Dù cuối cùng Huyễn Chi Ma Thần đã bại trận dưới tay Bàn Cổ, nhưng Bàn Cổ cũng không hề tận sát Huyễn Chi Ma Thần, mà đã để cho nàng một con đường sống.

E rằng trải qua vô số kỷ nguyên tu luyện, thực lực của Huyễn Chi Ma Thần nhất định mạnh hơn rất nhiều so với năm xưa, dù thực lực của nàng chưa đạt đến Hỗn Độn cảnh, e rằng cũng đang ở tầng thứ đỉnh phong Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Khi Huyễn Chi thế giới xuất hiện trong tầm mắt La Thiên, đôi mắt y nhất thời sinh ra vẻ mê mang vô tận.

Huyễn Chi thế giới đó ẩn mình trong một vùng Hỗn Độn hắc vụ vô biên vô tận!

Phải biết rằng, Hỗn Độn thế giới vốn vô hình vô thực, khắp nơi đều là Hỗn Độn, mà Huyễn Chi thế giới thực tế căn bản không tồn tại!

Sở dĩ trong hắc vụ đó lại có Pháp Tắc khí tức của Huyễn Chi lộ ra, hoàn toàn là do có người cố ý dẫn dụ ta đến đây!

Trong lòng La Thiên nhất thời hiện lên một cỗ ý cảnh giác đề phòng, người có thể dẫn dụ ta đến đây, e rằng trừ Huyễn Chi Ma Thần ra, trên đời này không có người thứ hai!

La Thiên dừng lại bên ngoài hắc vụ, đợi vài chục hơi thở sau, trong hắc vụ đó chậm rãi bước ra một đạo thân ảnh!

Một nữ nhân, dung mạo nhìn qua khá trẻ trung, dễ dàng khiến người ta tâm thần nhộn nhạo, toàn thân trên dưới ẩn chứa một loại tà mị chi khí.

Nữ nhân đó xuất hiện ở trung tâm Hỗn Độn hắc vụ, dù nhìn từ xa, La Thiên vẫn có thể cảm nhận được từ trên người đối phương một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt!

Huyễn Chi Ma Thần!

Trong cơ thể La Thiên, Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công tự động vận hành, khắp nơi Hỗn Độn thiên địa trong nháy mắt xuất hiện một trận cương phong cuồng bạo vô cùng.

Ngay khi La Thiên chuẩn bị giao chiến với nàng, thân ảnh nữ nhân kia đột nhiên trở nên hư vô phiêu diểu, chỉ trong vài hơi thở, đã biến mất trong tầm mắt La Thiên.

Trong đồng tử La Thiên bắn ra một trận tinh quang, trong não hải nhanh chóng đưa ra phán đoán, bản thân hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng xông thẳng vào Hỗn Độn hắc vụ!

Khi La Thiên xông vào Hỗn Độn hắc vụ, y lập tức cảm nhận được Pháp Tắc uy áp đang đè ép khắp nơi.

Huyễn Chi Pháp Tắc cực kỳ đặc biệt, loại Pháp Tắc này bản thân không có lực sát thương cực mạnh, nhưng lại là loại Pháp Tắc đáng sợ nhất trong vô số Pháp Tắc.

Nó tự thân mang theo vô cùng phức tạp các loại biến hóa, tương truyền từng có không ít cường giả giao thủ với Huyễn Chi Ma Thần, nhưng cuối cùng đều kết thúc bằng cái chết của những cường giả đó.

Hầu như không ai trong Hỗn Độn thế giới biết những cường giả đó chết như thế nào, sự tồn tại càng khiến người ta cảm thấy thần bí, càng có thể khiến người ta từ sâu thẳm linh hồn sản sinh ra nỗi sợ hãi.

Sở dĩ La Thiên xông vào Huyễn Chi thế giới, còn có một nguyên nhân khác, chính là trong Huyễn Chi thế giới y cảm nhận được một cỗ khí tức không tên!

Cỗ khí tức này, trong sâu thẳm ký ức La Thiên tồn tại một tia ấn tượng, tia ấn tượng đó chính là từ Bàn Cổ!

Ma Tổ La Hầu!

Ngay cả La Thiên cũng không ngờ, lại có thể phát hiện khí tức Ma Tổ La Hầu ở đây, đạo khí tức đó chân thực đến mức khiến La Thiên trong nháy mắt sản sinh ra nghi ngờ.

Chẳng lẽ Ma Tổ La Hầu cố ý dẫn dụ ta đến đây?

Ngay khoảnh khắc vừa tiến vào Hỗn Độn thế giới, y đã bị Thác Bạt Sâm biết được sự tồn tại của mình, chẳng lẽ trong Hỗn Độn thế giới còn có những người khác sớm đã phát hiện ra sự tồn tại của ta?

"Bản tọa La Thiên, du hành Hỗn Độn thế giới, chủ nhân phương thiên địa này mau chóng ra đây tương kiến với bản tọa!" Thanh âm La Thiên truyền khắp toàn bộ Huyễn Chi thế giới, khí tức sát lục cực mạnh lập tức phóng thích ra.

"Tiểu ca ca thật hung dữ nha!" Cùng lúc La Thiên dứt lời, trong Huyễn Chi thế giới đột nhiên phát ra một tiếng cười khẽ, thanh âm đó khá uyển chuyển, mang theo mười phần ý trêu chọc.

Ngay sau đó trước mặt La Thiên liền hiện ra một đạo thân ảnh nữ tử yểu điệu, nữ tử đó mềm mại, quyến rũ động lòng người, mặc một tầng sa mỏng, chậm rãi tiến lại gần La Thiên.

"Tiểu ca ca đến đây làm gì vậy?" Nữ tử yểu điệu cười nói với La Thiên, mỗi lời nói, mỗi hành động đều toát ra vạn phần phong tình.

La Thiên không hề lay động, sắc mặt có chút âm trầm, ẩn ẩn giữa lúc đó lại có một cỗ dấu hiệu sắp nổi giận.

“Yêu ma quỷ quái từ đâu tới!

Dám làm càn trước mặt bản tọa!” La Thiên miệng quát một tiếng, ngay sau đó đại thủ vung lên, khắp nơi không gian bùng lên một cỗ hỏa diễm cuồng bạo, bao trùm nữ tử yểu điệu kia vào trong!

Toàn thân nữ tử yểu điệu bị hỏa diễm thiêu đốt, trong miệng phát ra tiếng kêu cứu thảm thiết.

“Tiểu ca ca, người ta sợ quá!

Đừng như vậy được không?” Nữ tử yểu điệu trong hỏa diễm liên tục kêu cứu, La Thiên vẫn không hề lay động, trong đôi mắt chỉ là một mảnh sắc lạnh lùng.

La Thiên đại thủ hướng hư không vung lên, Pháp Tắc bản nguyên hỏa diễm ầm ầm bùng nổ, khắp không gian xuất hiện một trận nhiệt độ cao khủng bố đủ sức thiêu đốt vạn vật thiên địa!

Kéo theo cả Huyễn Chi thế giới xuất hiện dao động, trong vùng Hỗn Độn hắc vụ vô biên vô tận, truyền ra vô số tiếng kêu than thê thảm.

Lúc này thân thể nữ tử yểu điệu dần dần trở nên hư ảo, tia tà mị khí tức như có như không ban đầu, giờ đây bùng phát khắp trời đất, càn quét mọi nơi!

“Tên đàn ông thối tha không biết tốt xấu!

Bản thần đặc biệt tốn tâm tư dẫn dụ ngươi đến, vậy mà lại vô tình như vậy!” Từ miệng nữ tử yểu điệu phát ra một thanh âm, ngay sau đó không gian xung quanh nhanh chóng vặn vẹo, cả thế giới nhất thời phát ra một trận bạch quang.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hỗn Độn thế giới trong mắt La Thiên nhanh chóng biến đổi, hiện ra trước mắt lại là một vùng sơn thủy hữu tình!

Một cỗ cảm giác thư thái đã lâu không gặp từ trong lòng La Thiên dâng trào lan tỏa, phương xa có một căn nhà tranh, trong nhà tranh bốc lên một làn khói xanh, dường như có người đang sinh sống.

La Thiên đứng tại chỗ, trầm tư một lát, biết đa phần là đã tiến vào thế giới Pháp Tắc của Huyễn Chi Ma Thần.

Chương 581

Nhưng lúc này thân thể La Thiên như thể bị phong ấn, không thể điều động sức mạnh của bản thân, hoàn toàn giống như một người bình thường!

"Cảnh giới của Huyễn Chi Ma Thần e rằng đã chạm đến Hỗn Độn chi cảnh!" La Thiên trong lòng có chút minh ngộ, Huyễn Chi Pháp Tắc, là một trong thập đại chí cao Pháp Tắc, Huyễn Chi Ma Thần chưởng khống nó tất nhiên là một cường giả trong Hỗn Độn thế giới.

Thực tế, nếu cảnh giới của Huyễn Chi Ma Thần đã đạt đến Hỗn Độn cảnh, La Thiên cũng sẽ không cảm thấy quá kinh ngạc.

Sau khi điều chỉnh tâm tư, La Thiên nhìn căn nhà tranh đang bốc khói, sau đó chậm rãi đi tới.

Đã đến rồi thì cứ an phận, Huyễn Chi Ma Thần đã bố trí huyễn cảnh như vậy, tất nhiên có mục đích riêng của mình, mà mục đích cuối cùng đó, có lẽ liên quan đến trận Hỗn Độn đại chiến năm xưa!

Không đến vài chục hơi thở, La Thiên đã đi đến trước cửa căn nhà đó.

Ngay khi La Thiên còn đang do dự không biết gõ cửa như thế nào, bên trong lại trực tiếp bước ra một lão phu nhân.

Lão phu nhân tuổi tác khá lớn, nhìn qua đã gần đất xa trời.

"Vị tiểu ca từ đâu đến, sao lại lạc đến nơi hoang vắng xa xôi này vậy?" Lão phu nhân cười hỏi, trên mặt hiện lên nụ cười già nua đầy nếp nhăn.

La Thiên trong lòng hơi kinh ngạc, từ trong cơ thể lão phu nhân y cảm nhận được một cỗ sinh mệnh khí tức chân thực tồn tại!

Điều đó có nghĩa là lão phu nhân không phải vật trong huyễn cảnh, mà vốn chân thật tồn tại.

"Ừm... tại hạ du lịch thế gian." Trong lúc vội vàng, La Thiên đành phải mở lời đáp như vậy.

"Ồ, thì ra là vậy, tiểu ca mau vào trong uống chút trà nghỉ ngơi đi." Lão phu nhân cười mời.

La Thiên tự nhiên không từ chối, đi theo lão phu nhân vào trong nhà, phát hiện trong nhà còn có người khác.

Hai đứa trẻ, một nam một nữ, đều chỉ chừng bảy tám tuổi.

Hai đứa trẻ nhìn La Thiên vào nhà, đồng thời trừng lớn đôi mắt, ánh mắt tập trung trên người La Thiên.

Khoảnh khắc đó, La Thiên nhận ra dường như tất cả bí mật của mình đều bị hai đứa trẻ nhìn thấu!

"Cháu trai và cháu gái của ta." Lão phu nhân cười giải thích.

"Mấy ngày trước cha mẹ chúng đều đi săn trên núi, tạm thời chưa về." Người già bước đi chậm chạp, cẩn thận rót cho La Thiên một chén trà xanh.

"Đi săn sao?" La Thiên trong lòng nảy sinh một tia nghi ngờ.

"À," Lão phu nhân gật đầu trước, "sắp đến mùa đông rồi, nhà nào mà chẳng phải chuẩn bị lương thực cho mùa đông chứ." "Trong này còn có gia đình nào khác không?" La Thiên dò hỏi.

Vừa nãy ở bên ngoài chỉ nhìn thấy một nhà, căn bản không thấy dấu vết có nhà khác tồn tại.

"Ai, năm trước gặp đại tai, người trong thôn đều đã dọn đi hết rồi." Lão nhân thở dài một tiếng, lắc đầu nói.

La Thiên trong lòng trầm tư, không tiếp tục truy cứu vấn đề này.

“Dám hỏi cha mẹ chúng khi nào sẽ về?” La Thiên hỏi về cha mẹ hai đứa trẻ.

“Sắp rồi, cũng khoảng hai ba ngày nữa thôi.” Trong mắt lão phu nhân lộ ra một chút do dự.

“Mà cũng có chút kỳ lạ, bình thường con trai con dâu ta ra ngoài đi săn, nếu không phải năm sáu ngày thì cũng về rồi. ...” Lão phu nhân nói đến đây, thanh âm đột nhiên dừng lại, liền không nói tiếp được nữa.

Sau đó, ánh mắt lão phu nhân liền nhìn ra bên ngoài nhà, không khí trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

“Bà ơi, cháu đói.” Sau một hồi lâu, cậu bé kia mới mở miệng phá vỡ sự trầm mặc.

Lão phu nhân lấy lại tinh thần, cười tủm tỉm nhìn cậu bé nói: “Bà đi bưng thức ăn lên.” Đồ ăn đã sớm chuẩn bị xong, dường như vì sự xuất hiện đột ngột của La Thiên mà làm xáo trộn cuộc sống yên tĩnh ban đầu.

“Tiểu ca, cũng ở lại ăn cơm với chúng ta đi.” Lão phu nhân lại một lần nữa mời.

“Hữu lao rồi.” La Thiên gật đầu đồng ý.

Vốn là người tu đạo, không cần dùng bất kỳ vật phàm nào, chỉ là La Thiên lúc này không tìm thấy bất kỳ lý do từ chối nào, khiến hắn trông có vẻ hơi bình thường.

Hành vi cử chỉ của gia đình này nhìn thì rất bình thường, nhưng khắp nơi lại toát ra một ý vị bất thường.

Đặc biệt là hai đứa trẻ kia, bất kể La Thiên nhìn thế nào, cũng không giống trẻ con bình thường!

La Thiên trong lòng thầm ghi nhớ, sau khi ăn cơm, La Thiên tính ra ngoài đi dạo, tiện thể xem thử nơi này có gia đình nào khác không.

Lão phu nhân đại khái lo lắng cho an nguy của La Thiên, liền để cậu bé đi theo La Thiên ra ngoài.

Không đợi La Thiên bước ra khỏi cửa mới phát hiện, thế giới bên ngoài đột nhiên xảy ra biến hóa.

Trước đó khi vừa vào, bên ngoài là một vùng sơn thủy hữu tình, nhưng lúc này trên bầu trời lại đang bay lất phất tuyết hoa!

Thế giới này quả thật lại như lời lão phu nhân nói, đã vào đông!

La Thiên trong lòng mang theo một tia nghi ngờ, đang tìm cách thoát khỏi thế giới huyễn cảnh này.

Chương 582

"Tiểu hài tử, tên ngươi là gì?" Suốt đoạn đường hai người không nói chuyện, La Thiên chủ động mở lời hỏi.

"Tên?

Thứ đó là gì?" Cậu bé nghe La Thiên hỏi, trừng lớn đồng tử, dường như cảm thấy vô cùng kỳ lạ, cũng không hiểu lời La Thiên nói.

"Ơ...!" Nhất thời La Thiên á khẩu không nói nên lời, lại không biết phải giải thích loại thứ cơ bản nhất này như thế nào.

"Khụ khụ, không sao không sao." La Thiên ho khan hai tiếng, toàn tức liền không hỏi nữa.

Tuy trong mắt La Thiên, cậu bé cực kỳ kỳ quái, nhưng trên đường đi cũng không có hành động nào khiến La Thiên không thể lý giải.

Mãi đến khi cậu bé dẫn La Thiên leo qua một ngọn núi, hiện ra trong tầm mắt La Thiên lại là một vùng tường đổ gạch nát!

Nhìn qua đó là một thôn làng nhỏ, mỗi căn nhà trong thôn đều như bị đại hỏa thiêu đốt, chỉ còn lại vài khối gỗ ngổn ngang đổ nát.

"Đây là thôn làng ban đầu sao?" La Thiên mở miệng hỏi, ánh mắt đánh giá trên người cậu bé.

Cậu bé không có quá nhiều cảm xúc dao động, chỉ trầm mặc gật đầu, sau đó cũng không để ý đến La Thiên mà tự mình đi xuống núi.

La Thiên theo sát phía sau cậu bé, trong lòng lặng lẽ sinh ra một cỗ ý cảnh giác, nơi này hung hiểm khó lường, mọi việc đều cẩn thận thì hơn.

Khi La Thiên tiến vào thôn trang phế tích, y phát hiện bên trong

thôn lại nằm ngổn ngang mấy bộ thi thể khô héo!

Những thi thể đó trải qua gió thổi nắng táp, sớm đã biến dạng hoàn toàn, chỉ có thể đại khái nhìn ra hình người.

La Thiên bước lên xem xét kỹ lưỡng, trên những thi thể đó đều có dao động linh lực cực kỳ rõ ràng!

Toàn thân lại không hề có dấu vết bị thiêu đốt.

Là bị người giết chết, không phải bị lửa thiêu chết!

"Ngươi có quen biết những người này không?" La Thiên chỉ vào mấy bộ thi thể đó hỏi cậu bé.

Cậu bé nhìn một cái, lại gật đầu với La Thiên.

"Chết sao?" La Thiên trong lòng lập tức sinh ra một cảm giác cực kỳ mãnh liệt, có dự cảm rằng sự hủy diệt của thôn trang nhất định ẩn chứa bí mật.

Nhưng lời đáp tiếp theo của cậu bé, lại trực tiếp khiến La Thiên cứng đờ tại chỗ!

"Bởi vì đáng chết!" Trong não hải La Thiên như có một đạo lôi đình nổ tung, cả người y lại có chút không dám tin lời cậu bé nói!

"Ý ngươi là gì?" Thân thể La Thiên không tự giác lùi về sau hai bước, một lần nữa nhìn về phía cậu bé, trong ánh mắt có thêm một tia kiêng kỵ.

"Bởi vì mẫu thân cần." Cậu bé nói, trong đồng tử trong nháy mắt lộ ra một mảnh sắc không động, cả người như thể trở nên tê dại.

Không đợi La Thiên tiếp tục hỏi, ngay sau đó trên bầu trời, liền đột nhiên một đạo lôi đình nổ vang, La Thiên thuận theo tiếng động nhìn về phía đó, phát hiện trên bầu trời xuất hiện một đạo Lôi Đình Bản Nguyên!

Ánh mắt cậu bé cũng đồng loạt tập trung trên đạo Lôi Đình Bản Nguyên đó, chỉ trong một cái chớp mắt, trên bầu trời lại vang lên một tiếng oanh minh.

Dưới sự chú ý của La Thiên, lại có một đạo Pháp Tắc Bản Nguyên khác hiện ra, Hỏa Diễm Bản Nguyên!

La Thiên tâm thần chấn động, trong nội tâm sinh ra một chút suy đoán.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Trên bầu trời liền vang lên liên tiếp những tiếng oanh minh, đi kèm với mỗi tiếng vang, trên bầu trời, lại có thêm một đạo Pháp Tắc Bản Nguyên!

Ban đầu là Ngũ Hành Bản Nguyên, ngay sau đó là hàng loạt Bản Nguyên áo nghĩa phức tạp, La Thiên trong đó nhìn thấy Tân Thành Pháp Tắc Bản Nguyên cùng với Sát Lục Pháp Tắc Bản Nguyên và mười hai đạo Pháp Tắc khác mà bản thân y sở hữu.

Cảnh tượng như vậy thực sự chấn động, không đến nửa nén hương thời gian, trên màn trời tràn ngập Pháp Tắc Bản Nguyên chi lực!

Phải biết rằng, dù ở Hỗn Độn thế giới, Pháp Tắc Bản Nguyên cũng cực kỳ hiếm có, chỉ có những Chí Tôn và những nhân vật như vậy mới có khả năng chưởng khống Pháp Tắc Bản Nguyên chi lực!

La Thiên nhìn lướt qua, Hỗn Độn tam thiên Pháp Tắc toàn bộ đều nằm liệt kê trong đó!

Trên màn trời có một quang đoàn lấp lánh, cực nhanh hạ xuống vị

trí La Thiên đang đứng, chính là Lực Chi Bản Nguyên!

Nhưng điều khiến La Thiên có chút ngoài ý muốn là, Lực Chi Bản Nguyên đó, dường như không phải vì bản thân y, mà cuối cùng lại rơi vào người cậu bé bên cạnh!

Cậu bé và Lực Chi Bản Nguyên hòa hợp với nhau, ngay sau đó thân thể cậu bé liền với tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng bành trướng!

Trong vài chục hơi thở ngắn ngủi, thân thể cậu bé đã bạo tăng đến hơn trăm trượng!

Khoảnh khắc này La Thiên đột nhiên kinh hãi nhận ra trong cơ thể cậu bé có một cỗ khí tức quen thuộc!

La Thiên tâm thần lập tức chấn động vô cùng, từ khi tu hành Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công, cỗ khí tức đó luôn đi kèm với La Thiên!

Thân thể cậu bé dần dần trở nên hư ảo, hoặc có lẽ cả thiên địa trở nên hư ảo, cảnh tượng trong mắt La Thiên nhanh chóng thay đổi.

Khi một lần nữa nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, y phát hiện thân thể cậu bé bên cạnh đã bành trướng đến hơn ngàn trượng!

Chương 583

Hoặc có lẽ La Thiên lúc này nên xưng hô là Bàn Cổ!

Bàn Cổ tay cầm một chiếc Khai Thiên Cự Phủ, phía sau đi theo một đám cự nhân ngàn trượng, không gian xung quanh lại là một chiến trường khổng lồ, kẻ địch đối mặt lại là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần!

La Thiên từng thấy cảnh tượng này trong ký ức của Thác Bạt Sâm, chính là cảnh Bàn Cổ dẫn dắt Sát Lục thế giới chinh chiến Hỗn Độn tinh không năm xưa.

Trong đám cự nhân ngàn trượng đi theo phía sau Bàn Cổ, có bốn người chính là bốn vị Sát Lục thế gia Ma Thần Thác Bạt Sâm, Tư Đồ Tà, Âu Dương Mặc, Khương Thạch!

Không biết có phải là ảo giác của La Thiên hay không, khi ánh mắt y dừng lại trên bốn người đó, y nhận ra bốn người đó đều đồng loạt nhìn về phía y một cái!

Ngay sau đó đại chiến liền hoàn toàn bùng nổ giữa hai bên, Bàn Cổ lấy một mình lực nghênh chiến vô số Hỗn Độn Ma Thần, Khai Thiên Cự Phủ trong tay hoành tảo bát phương, vô số Hỗn Độn Ma Thần tự mình dốc hết thủ đoạn ứng phó, cả chiến trường trong nháy mắt hóa thành một vùng tu la địa ngục!

Quá trình giao chiến giữa hai bên nhanh chóng xảy ra biến hóa, toàn bộ đại chiến kéo dài hàng chục vạn năm, cuối cùng trong mắt La Thiên chỉ kéo dài vài chục giây.

Đại chiến kết thúc, mọi chuyện đều an bài, không, không, đại quân do vô số Hỗn Độn Ma Thần hợp thành cuối cùng đã đánh bại Bàn Cổ và Sát Lục đại quân.

Bàn Cổ trong đại chiến bị trọng thương sâu sắc, không biết đi đâu không rõ tung tích, bốn vị Sát Lục thế gia Ma Thần thảm bị truy sát, những cự nhân thông thiên khác đi theo Bàn Cổ toàn bộ phúc diệt!

Không biết vì sao, La Thiên trong lòng nhất thời sinh ra một cỗ cảm giác bi thương vô hạn, dường như bản thân cũng đã trải qua những cảnh tượng đại chiến thảm liệt năm xưa.

Lúc này thiên địa xung quanh một lần nữa xảy ra biến hóa, toàn bộ chiến trường nhanh chóng trở nên mơ hồ, đợi đến khi thiên địa một lần nữa trở nên quang đãng, La Thiên phát hiện mình đã trở lại thôn làng phế tích bị đại hỏa thiêu đốt đó!

Chỉ là lúc này trên bầu trời không còn vô số Pháp Tắc Bản Nguyên, cậu bé bên cạnh cũng không hề có chút biến hóa nào, chỉ trừng lớn đôi mắt nhìn La Thiên, trong đồng tử tràn đầy vẻ tò mò.

"Ngươi nhìn thấy rồi sao?" Cậu bé mở miệng hỏi, dáng vẻ khá ngây thơ.

Nhất thời La Thiên không biết phải mở lời đáp như thế nào, chẳng lẽ những huyễn tượng mà ta nhìn thấy trong đó, toàn bộ đều là những điều chân thực tồn tại từ vô số kỷ nguyên trước?

Nếu cậu bé là Bàn Cổ thời niên thiếu, vậy thôn làng phế tích kia lại giải thích như thế nào?

Trong lòng kinh nghi bất định, La Thiên nhận ra bản thân cực kỳ có khả năng đã tiếp xúc được một bí mật cuối cùng liên quan đến Hỗn Độn thế giới, một khi tìm ra bí mật này, liền có thể giải thích nguyên nhân chân chính của Hỗn Độn đại chiến năm xưa!

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về thôi, nếu không bà sẽ lo lắng." Cậu bé dụi dụi mắt nói, cùng lúc cậu bé dứt lời, bầu trời đã tối sầm xuống với tốc độ cực kỳ rõ ràng.

Cảnh tượng này La Thiên đã thấy trên người lão phu nhân trước đó, vốn là một vùng sơn thủy hữu tình, chỉ cần lão phu nhân một câu nói, lập tức liền tiến vào thời khắc mùa đông lạnh giá.

Cậu bé và Bàn Cổ trở về theo đường cũ, suốt đường đi La Thiên trầm mặc không nói, khi về đến nhà tranh, phát hiện trong nhà tranh có thêm một chút động tĩnh.

La Thiên bước vào nhà tranh, lập tức phát hiện trong nhà tranh có thêm hai thân ảnh, một nam một nữ hai trung niên nhân.

La Thiên vừa nhìn thấy hai người, liền cảm nhận được ý chí hào hãn tỏa ra từ trong cơ thể đối phương, loại cảm giác này từ trước đến nay chưa từng thấy!

Nhất thời sự tồn tại của hai người đã mang đến cho La Thiên áp lực cực lớn!

Người trung niên đó nhìn La Thiên và cậu bé trở về, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười ôn hòa.

"Khách quý, khách quý." Thần thái người trung niên lại có chút chất phác, bước lên, một tay ôm lấy cậu bé.

La Thiên trong lòng minh ngộ, thì ra đó chính là cha mẹ của cậu bé mà lão phu nhân đã nói.

"Hai vị xưng hô như thế nào?" La Thiên cẩn thận, thăm dò hỏi.

"Thiên Đạo." "Bản Nguyên." Nam nữ hai người lần lượt mở lời, trong não hải La Thiên lại một lần nữa xuất hiện một trận oanh minh!

La Thiên không nghe lầm chứ?

Thực tế La Thiên đối với hai người này tồn tại sự kiêng kỵ, lúc này gần như muốn buột miệng chửi tục.

Một Thiên Đạo, một Bản Nguyên, loại danh xưng này có thể nói là

kỳ văn từ xưa đến nay.

Nhưng La Thiên trong lòng chỉ phàn nàn một lát, một suy đoán cực kỳ chấn động liền hình thành trong não hải y!

"Nếu cậu bé thật sự là Bàn Cổ thời niên thiếu, vậy người có thể trở thành cha mẹ của y, có lẽ thật sự chính là..." La Thiên khẽ lẩm bẩm, lời nói chưa dứt, cả thân thể y lại một lần nữa cứng đờ tại chỗ!

Lúc này hoàn cảnh xung quanh cũng như thể ngừng lại bất động, nụ cười trên mặt đôi nam nữ trung niên lúc này nhìn qua, lại có vài phần quỷ dị.

"Huyễn Chi Ma Thần, rốt cuộc ngươi muốn ta xem cái gì?" La Thiên quay đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa, trong mắt lộ ra vẻ mê mang vô tận, từ khi đến Hỗn Độn thế giới, y chưa từng mê mang như hôm nay.

Chỉ một lúc lâu sau, trên bầu trời cũng không truyền ra bất kỳ động tĩnh nào, La Thiên mới thu hồi ánh mắt của bản thân, hoàn cảnh xung quanh cũng theo đó khôi phục bình thường.

"Huyễn Chi Ma Thần đó không ra tay với ta, rốt cuộc lại có chuyện gì khác sao?" Ánh mắt La Thiên vô ý lướt qua cô bé bên cạnh, phát hiện ánh mắt cô bé từ đầu đến cuối đều dừng lại trên người y.

La Thiên khẽ nhíu mày, đi đến bên cạnh cô bé, ngồi xổm xuống.

"Có gì không đúng sao?" La Thiên khẽ mở lời hỏi.

Cô bé trầm mặc không đáp, La Thiên lắc đầu, ngay khi y chuẩn bị đứng dậy, ánh mắt lại tập trung vào giữa mi tâm của cô bé!

La Thiên đột nhiên phát hiện, giữa mi tâm cô bé tồn tại một đạo Pháp Tắc Bản Nguyên khí tức!

Huyễn Chi Pháp Tắc Bản Nguyên!

Huyễn Chi Ma Thần?

Trên mặt La Thiên lộ ra một trận khổ tiếu, nếu không lầm, cô bé trước mắt này chính là Huyễn Chi Ma Thần năm xưa sao?

Chương 584

Dần dần, mọi chuyện đều dần dần hiện ra mạch lạc trong lòng La Thiên, y biết mình đã tiếp xúc với bí mật chân chính thuộc về Hỗn Độn thế giới!

Nếu thiên địa là một lồng giam, vậy thôn làng phế tích mà La Thiên nhìn thấy trước đó, chính là cội nguồn mà Hỗn Độn thế giới đản sinh ra!

Cùng lúc những ý niệm này sinh ra trong não hải La Thiên, hoàn cảnh xung quanh lại một lần nữa xảy ra biến hóa, trong chớp mắt, tất cả huyễn tượng đều quy về tịch diệt!

Nơi tầm mắt La Thiên nhìn đến toàn bộ đều là một vùng Hỗn Độn hắc vụ, cảnh giới của La Thiên cũng theo đó khôi phục.

"Ra đi, không cần trốn tránh trước mặt bản tọa." La Thiên nhìn về một chỗ trong Hỗn Độn hắc vụ, trong đồng tử tràn đầy vẻ kiên định.

Cùng lúc lời La Thiên dứt, nơi ánh mắt y nhìn đến dần dần lộ ra vẻ quang đãng, Hỗn Độn hắc vụ dần dần tách ra, một nữ tử bước ra!

Nữ tử đó chính là Huyễn Chi Ma Thần mà La Thiên vừa mới thấy lúc đến đây.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao lại muốn thi triển Huyễn Cảnh chi thuật đối với bản tọa?" La Thiên nhàn nhạt mở lời hỏi, thần sắc khá trầm tĩnh, thực tế những vấn đề y hỏi ra này, trong lòng đã sớm có đáp án.

Huyễn Chi Ma Thần lúc này không còn như trước cố ý trêu chọc La Thiên, trong thần tình ngược lại mang theo một chút vẻ mệt mỏi.

"Ngươi đã thấy rồi." Lời đầu tiên Huyễn Chi Ma Thần nói với La

Thiên, bản thân nàng không hề lộ ra chút địch ý nào với La Thiên.

"Bản tọa dựa vào đâu mà tin ngươi?" La Thiên nhíu mày.

"Bằng việc ngươi hiện tại còn sống." Huyễn Chi Ma Thần khẽ mở lời đáp, ý tứ lộ ra trong lời nói lại cực kỳ bá đạo.

La Thiên trong miệng lập tức phát ra một tiếng hừ lạnh, khí tức của bản thân, đột nhiên bạo tăng.

"Ngươi cứ thử xem!" La Thiên dường như không hề bận tâm đáp.

Tình thế giữa hai bên căng thẳng như dây cung, một chạm liền bùng nổ!

Ngược lại Huyễn Chi Ma Thần bản thân khi cảm nhận khí tức La Thiên phóng thích ra, sắc mặt hơi biến đổi.

"Quả nhiên là truyền nhân của huynh trưởng." Huyễn Chi Ma Thần do dự hồi lâu, miệng mới lại một lần nữa lên tiếng.

"Ngươi và huynh trưởng rốt cuộc có quan hệ gì?" La Thiên trong mắt mây đen dày đặc, tùy thời chuẩn bị ra tay.

"Huynh trưởng của ta, cũng là Ma Thần cường hãn nhất thế gian, được vô số Hỗn Độn Ma Thần tôn xưng là Bàn Cổ." Khi lời Huyễn Chi Ma Thần dứt, suy đoán trong lòng La Thiên đã hoàn toàn được chứng thực, trong nháy mắt không còn ý niệm muốn động thủ.

"Ngươi có biết lịch sử ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần không?" Lúc này Huyễn Chi Ma Thần chủ động mở lời hỏi.

La Thiên trong lòng tự nhiên không biết, chỉ đành lắc đầu.

"Cái gọi là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thực tế là vô số, đều là vô số tinh khí vận hóa mà sinh ra khi Hỗn Độn thế giới sơ khai năm xưa." "Trong vô số đạo tinh khí đó, tồn tại ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Tử Khí, lần lượt diễn hóa ra ba mươi sáu vị Hỗn Độn Ma Thần mạnh

nhất!" "Ta và huynh trưởng đều xuất thân từ ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Tử Khí đó." Huyễn Chi Ma Thần nói xong, La Thiên liền rơi vào trầm tịch, tận tai nghe một sự thật, còn chấn động hơn nhiều so với suy đoán trong lòng.

"Cái gọi là Thiên Đạo và Bản Nguyên lại là sao?" Trầm mặc hồi lâu, La Thiên mới lại một lần nữa mở lời hỏi, vấn đề này tự nhiên là vì trước đó trong huyễn cảnh y đã thấy, đôi nam nữ trung niên tự xưng là Thiên Đạo và Bản Nguyên.

"Là cha mẹ của ta." Trong thần tình Huyễn Chi Ma Thần hơi có chút do dự, sau đó mới đáp.

"Kể cho ta tất cả vì sao?" Cuối cùng, La Thiên hít sâu một hơi, hỏi ra nghi ngờ lớn nhất trong lòng!

Thời gian dường như ngưng đọng bất động sau khi La Thiên hỏi vấn đề đó, La Thiên trực tiếp nhìn chằm chằm vào đồng tử Huyễn Chi Ma Thần, muốn từ đó tìm hiểu ra chân tướng sự việc.

Khóe miệng Huyễn Chi Ma Thần hiện ra một nụ cười khổ sở, đón lấy ánh mắt La Thiên khẽ lắc đầu, "Nếu có thể tìm lại bản nguyên Hỗn Độn Đại Đạo, liền có thể trọng tố nhục thân cho huynh trưởng." La Thiên trong lòng nảy sinh một tia nghi ngờ, ngay khi ánh mắt y nhìn về phía Huyễn Chi Ma Thần, bất ngờ thiên địa xung quanh nhanh chóng xảy ra biến hóa, đi kèm với một đạo hồng quang nở rộ, trước mặt La Thiên xuất hiện một đóa thanh liên.

Đóa thanh liên đó không phải thực thể, mà là một vật hư ảo, xuất hiện giữa lòng bàn tay Huyễn Chi Ma Thần, lúc này thân thể Huyễn Chi Ma Thần cao tới vài ngàn trượng, La Thiên trước mặt nàng liền như một hài nhi, thân thể cực kỳ nhỏ bé.

"Là đóa thanh liên đó sao?" La Thiên cẩn thận thăm dò hỏi, thân hình y không tự chủ bay về phía đóa thanh liên đó, không đến vài hơi

thở liền xuất hiện phía trên đóa thanh liên.

Huyễn Chi Ma Thần không đáp lời, chỉ phóng ra một đạo ý niệm của bản thân, dung nhập vào não hải La Thiên, trong não hải La Thiên nhanh chóng hiện ra một bức họa diện khổng lồ.

Trong bức họa diện đó hiện lên một thế giới Hỗn Độn hư vô, có một đóa liên hoa phát ra thanh sắc quang mang nằm ở trung tâm thế giới, đi kèm với liên hoa chậm rãi nở rộ, nhất thời bay ra vô số tinh khí.

Trong đó chính là cái gọi là ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Tử Khí, La Thiên trong đó một đạo tử khí cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ, đích xác chính là Lực Chi Pháp Tắc Bản Nguyên.

Ngay sau đó bức họa diện trong não hải La Thiên liền nhanh chóng biến đổi, vô số đạo tinh khí đó dần dần tiêu tán trong Hỗn Độn thế giới không biết tung tích, duy độc đóa thanh sắc liên hoa đó, cánh hoa tự động tách ra bay lượn khắp thiên địa, cuối cùng dần dần dung nhập vào Hỗn Độn thế giới.

Điều khiến La Thiên chấn kinh là ngay khoảnh khắc đóa thanh sắc liên hoa biến mất, giữa thiên địa trực tiếp xuất hiện một cỗ Thiên Đạo áp lực cường hãn, dưới cỗ Thiên Đạo uy áp đó, toàn bộ Hỗn Độn thế giới như thể bị cấm cố, xuất hiện thêm một đạo sức mạnh quy tắc cường hãn.

La Thiên trong lòng lập tức minh ngộ, e rằng Hỗn Độn thế giới sở dĩ không thể xuất hiện trật tự ổn định, cực kỳ có khả năng chính là vì sự tồn tại của Thiên Đạo uy áp đó.

Đợi đến khi mọi thứ dần dần phân minh, La Thiên từ bức họa diện trong não hải quay trở về hiện thực, Huyễn Chi Ma Thần vẫn xuất hiện trước mặt La Thiên, chỉ là lúc này khí tức của Huyễn Chi Ma Thần đột nhiên xảy ra biến hóa, toàn thân trên dưới mang theo một

cỗ sát khí sắc bén, hoàn toàn khác biệt so với trước.

"Ngươi muốn ta giúp ngươi tìm ra sự tồn tại của Thiên Đạo sao?" La Thiên nhìn Huyễn Chi Ma Thần trước mặt, trong đồng tử thần tình không hề biến đổi, biểu hiện cực kỳ bình tĩnh.

"Không sai, ngươi là truyền nhân của huynh trưởng ta, tự nhiên có nghĩa vụ giúp huynh trưởng ta trọng sinh phục tô," Huyễn Chi Ma Thần mang theo một cỗ cảm giác phủ thị từ trên cao nhìn xuống đáp lời.

"Ồ?

Ta vì sao phải giúp ngươi?" La Thiên nhíu mày, trong đồng tử lộ ra một tia thần sắc bất thiện.

Nếu đối phương cho rằng chỉ dựa vào mối quan hệ với Bàn Cổ liền muốn sai khiến ta, vậy thì chỉ có thể nói với Huyễn Chi Ma Thần rằng, ngươi đã lầm to rồi!

Dù Huyễn Chi Ma Thần có thể là một trong những kẻ đứng đầu toàn bộ Hỗn Độn thế giới, La Thiên cũng không hề sợ hãi.

Chương 585

Ngược lại Huyễn Chi Ma Thần lúc này trong thần tình lại mang theo vẻ không hiểu, hiển nhiên trong mắt nàng, La Thiên là truyền nhân duy nhất của Bàn Cổ, tự nhiên có nghĩa vụ giúp Bàn Cổ trọng sinh phục tô.

"Bản tọa đúng là truyền nhân của Bàn Cổ không sai, nhưng ta và ngươi không hề quen biết, bản tọa tự nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng ngươi." Ý tứ trong lời La Thiên nói khá rõ ràng, đối phương đã muốn ta giúp Bàn Cổ trọng sinh phục tô, vậy thì phải đưa ra thành ý của bản thân, chỉ dựa vào một vài bức họa diện ký ức hỗn loạn vô chương căn bản không đủ để thuyết phục ta.

Huyễn Chi Ma Thần là chí cường giả của Hỗn Độn thế giới, dù hiểu rõ ý tứ thâm sâu trong lời La Thiên nói, nàng liền đại thủ vung lên, không gian bên cạnh lập tức hiện ra một bức họa diện.

Trong bức họa diện đó, khắp nơi thiên địa dường như tràn ngập vô tận hỏa diễm, nhìn qua như tu la địa ngục, ở trung tâm thế giới hỏa diễm đó dựng lên một đài cao, trên đài cao lại có một thân ảnh toàn thân phát ra tử khí đang tọa lạc.

La Thiên nhìn rõ dung mạo người đó xong, đồng tử đột nhiên co rút, "Ma Tổ La Hầu!" La Thiên không ngờ, Ma Tổ La Hầu mà ta đã khổ sở tìm kiếm hơn vạn năm trong Hỗn Độn thế giới, lại xuất hiện trong bức họa diện mà Huyễn Chi Ma Thần hiển hiện ra, thảo nào trước đó khi tiến vào Huyễn Chi thế giới lại cảm nhận được một tia khí tức thuộc về Ma Tổ La Hầu.

"Hắn ở đâu?" Trong mắt La Thiên thần tình chớp động không ngừng, khi y phóng thích thần thức của bản thân, lại không thể tìm ra

tung tích Ma Tổ La Hầu trong Huyễn Chi thế giới.

"Người này năm xưa trong Hỗn Độn đại chiến đã ám hại huynh trưởng ta, sau đó giữa hắn và huynh trưởng ta xảy ra một trận tư sát, bị huynh trưởng ta tự tay chém diệt đại bán tu vi, nếu không phải người này có lưu lại hậu thủ, vào thời khắc quan trọng đã thoát thân, nếu không thì sớm đã vẫn lạc từ vô số năm trước rồi." Huyễn Chi Ma Thần vừa nói vừa lắc đầu, nhìn dáng vẻ dường như mang theo một tia tiếc nuối.

"Vì sao ngươi không tìm ra người này chém giết?" La Thiên nhíu mày hỏi.

Huyễn Chi Ma Thần đã là muội muội của Bàn Cổ, so với ta càng có lý do để tìm ra Ma Tổ La Hầu chém giết hắn triệt để.

"Chuyện này chỉ có ngươi mới có thể làm." Nhưng không ngờ Huyễn Chi Ma Thần lại một lần nữa lắc đầu, khi ánh mắt nàng nhìn về phía La Thiên, mang theo vài phần ủy thác.

"Người này cũng như hai huynh muội chúng ta, xuất thân từ ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Tử Khí đó, dù năm xưa bị trọng thương, thực lực của bản thân vẫn không thể xem thường." "Vì vậy ta tuy là một trong ba mươi sáu đại Hỗn Độn Tiên Thiên Ma Thần, nhưng lực chiến của bản thân không đủ, không thể chém giết hắn." Huyễn Chi Ma Thần lập tức giải thích.

Huyễn Chi Ma Thần nói xong, trong đồng tử lộ ra một tia phiêu hốt bất định.

"Người này hiện tại ở đâu?" Bất kể những gì Huyễn Chi Ma Thần nói rốt cuộc là thật hay giả, Ma Tổ La Hầu vẫn luôn là một trong những mục tiêu tất sát của La Thiên, đồng thời y cần phải tuần hồi phần ký ức truyền thừa của Bàn Cổ kia, không chừng trên người La Hầu sẽ có tin tức.

“Trong đây ta chỉ có một đạo khí tức bản nguyên tàn lưu lại năm xưa, thông qua thủ đoạn của bản thân thôi diễn, mới có thể nhìn trộm vị trí hiện tại của hắn.” Lời Huyễn Chi Ma Thần vừa dứt, giữa mi tâm nàng, liền bay ra một tia tử khí.

Tia tử khí đó chậm rãi rơi vào lòng bàn tay La Thiên, ngay sau đó trong não hải La Thiên liền xuất hiện thêm một phương vị, dường như trong minh minh có một cỗ ý chí đang dẫn dắt La Thiên tiến lên.

“Nếu ngươi có thể tru sát người này, ta liền tặng ngươi một trận tạo hóa.” Thanh âm Huyễn Chi Ma Thần phiêu đãng giữa Huyễn Chi thế giới, và dần dần trở nên hư vô phiêu diểu.

Dưới một đạo cương phong tàn phá, toàn bộ Huyễn Chi thế giới liền chỉ còn lại một mình La Thiên, lúc này trước mặt La Thiên lại có thêm một khối thủy tinh, đương nhiên đó là vật Huyễn Chi Ma Thần để lại.

Thần thức của La Thiên tiến vào trong khối thủy tinh đó, mới phát hiện khối thủy tinh đó giống như một không gian trữ vật, có công hiệu dung nạp.

La Thiên nhìn về hướng Huyễn Chi Ma Thần biến mất, khóe mắt dần dần lộ ra một trận tinh quang.

Huyễn Chi Ma Thần xuất hiện bằng phương thức khiêu khích như vậy, lại còn kể cho ta tất cả về sự hình thành của Hỗn Độn thế giới và nguyên nhân của các Hỗn Độn Ma Thần, hơn nữa còn thừa nhận thân phận huynh muội của bản thân nàng với Bàn Cổ, phía sau cực kỳ có khả năng ẩn chứa một bí mật sâu sắc hơn.

Sau khi có được một tia tinh khí của Ma Tổ La Hầu đó, La Thiên thuận theo phương hướng mà ý niệm trong não hải chỉ dẫn, nhanh chóng đi trong Hỗn Độn thế giới.

Hiện tại có thể xác định được rằng, Ma Tổ La Hầu đã chịu thương thế cực kỳ nghiêm trọng trong trận Hỗn Độn đại chiến năm xưa, thậm chí trải qua vô số kỷ nguyên, thương thế trong cơ thể Ma Tổ La Hầu vẫn còn tồn tại.

Chỉ là La Thiên không rõ cảnh giới của hắn ra sao, nếu hắn đã bước vào Hỗn Độn chi cảnh, dù La Thiên có lòng muốn chém giết hắn, cũng phải chuẩn bị đầy đủ trước.

La Thiên đã truy tìm trong Hỗn Độn thế giới hàng chục năm.

Khoảng cách đến dự cảm trong lòng càng lúc càng gần, y biết Ma Tổ La Hầu sắp không còn nơi nào để ẩn thân nữa.

Không, ngay khi La Thiên đang nhanh chóng đi đường trong Hỗn Độn thế giới, y đi ngang qua một thế giới không biết tên, y liền thuận thế tiến vào thám thính một phen, thiên địa xung quanh đột nhiên xảy ra biến hóa mãnh liệt.

"Ha ha ha, La Thiên nghịch tặc, chúng ta đã sớm một lần nữa bố trí Thiên La Địa Võng, đợi ngươi đã lâu rồi." Nơi đây tồn tại tới vài chục đạo khí tức Hỗn Độn Ma Thần, trong đó có vài vị tồn tại cảnh giới thâm bất khả trắc, đa số Hỗn Độn Ma Thần còn lại thực lực đều ở tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Toàn bộ thiên địa còn bố trí các loại Pháp trận uy áp cường hãn, dường như những kẻ này quả thật như lời đã nói, sớm đã đợi phục kích ở đây.

Nhưng La Thiên tự hỏi bản thân trong suốt mấy chục năm qua luôn cẩn thận từng li từng tí, chưa từng chủ động bạo lộ thân phận, vì sao những kẻ này lại có thể mai phục ở đây?

Chẳng lẽ có người đã tiết lộ hành tung của ta?

La Thiên trong lòng suy nghĩ một lát, trong não hải lập tức hiện ra

một đạo thân ảnh nữ tử, chính là Huyễn Chi Ma Thần mà La Thiên đã gặp mấy chục năm trước.

Duy chỉ có một mình Huyễn Chi Ma Thần biết tung tích của La Thiên, năm xưa Huyễn Chi Ma Thần tự tay trao đạo tinh khí đó cho La Thiên, và bảo La Thiên đi truy sát Ma Tổ La Hầu.

Từ tình hình trước mắt mà xem, cực kỳ có khả năng chính là Huyễn Chi Ma Thần đã bán đứng y.

Ngay sau đó không đến một cái chớp mắt, trên bầu trời phía trên đầu La Thiên liền xuất hiện hơn vài chục đạo thân ảnh Hỗn Độn Ma Thần, mỗi một Hỗn Độn Ma Thần trong cơ thể đều phát ra uy áp cảnh giới không tầm thường.

Trong đám Hỗn Độn Ma Thần đó, có một người đơn độc đứng ở hàng đầu, thân mặc một thân hắc bào, trên hắc bào thêu những hoa văn phức tạp hoa lệ, toàn thân mang theo một cỗ khí thế như quân lâm thiên hạ, ánh mắt âm trầm đánh giá trên người La Thiên.

"Ngươi là hậu nhân của Bàn Cổ sao?" La Thiên hồi lâu không mở miệng, ánh mắt luôn tập trung trên người kẻ mặc hắc bào kia, trên người đối phương phát ra một cỗ sức mạnh cực kỳ kỳ lạ, La Thiên nhất thời không nói ra được nguyên nhân.

"Mệnh Tôn, hà tất phải phí lời với người này, đợi chúng ta bắt hạ hắn, cẩn thận sưu tầm hồn phách hắn là được!" Người bên cạnh nam tử hắc bào xưng hô hắn là Mệnh Tôn, La Thiên nghe vậy, trong lòng đã đoán được bảy tám phần nhân quả.

Trong ba mươi sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, mười đại Pháp Tắc mạnh nhất được xưng là Hỗn Độn Thập Đại Chí Cao Pháp Tắc, mười người đó đều có thể cái thế xưng tôn!

Trong số mười đại Chí Tôn cường giả đó, có một Chí Tôn thừa

hưởng khí vận tạo hóa của Hỗn Độn, khi Tiên Thiên đản sinh liền có được Pháp Tắc Vận Mệnh, xưng là Mệnh Chi Ma Thần, thiên tư tu hành cả đời có thể nói là hiếm thấy trong Hỗn Độn thế giới.

Dù năm xưa khi Bàn Cổ giao thủ với người này, người này cũng chưa từng hoàn toàn thất bại, chỉ hơi rơi vào thế hạ phong một chút, liền lập tức bại lui rời đi, sau đó cũng chưa từng đối địch với Bàn Cổ.

Người này được vô số cường giả của Hỗn Độn thế giới cùng tôn kính, xưng là Mệnh Tôn!

Cùng với việc La Thiên từ trong cơ thể đối phương cảm nhận được khí tức sức mạnh ngày càng rõ ràng, La Thiên liền càng lúc càng có thể xác nhận thân phận của đối phương.

Chỉ là không biết vì sao Mệnh Chi Ma Thần lại mang theo lực lượng khủng bố như vậy đến đây, mai phục ta?

Chương 586

"Các hạ đây là vì cớ gì?" Lòng bàn tay phải La Thiên tích tụ linh lực, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Ánh mắt đen kịt của Mệnh Tôn lưu chuyển trên người La Thiên, trong đồng tử phản chiếu ra một cỗ ý vị đáng suy ngẫm, ngay sau đó thân hình Mệnh Tôn bước tới một bước, trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt La Thiên trong phạm vi vài chục trượng.

"Bàn Cổ đã vẫn lạc sao?" Mệnh Tôn không để ý đến vấn đề của La Thiên, chủ động mở miệng hỏi.

La Thiên do dự một lát, sau đó gật đầu.

Mệnh Tôn nghe vậy, trong cơ thể đột nhiên bùng phát ra một cỗ uy thế cường đại, trực tiếp càn quét cả vùng Hỗn Độn thiên địa, khiến vô số cường giả chú ý.

"Vậy ngươi là đệ tử của y sao?" Không đến một cái chớp mắt, Mệnh Tôn lại đột nhiên nhìn La Thiên hỏi.

Lúc này La Thiên lại không tiếp tục đáp lời, y biết dù sao cũng vô ích, đối phương đã xuất hiện ở đây, tất nhiên đã nhận định thân phận đệ tử Bàn Cổ của y.

"Năm xưa bản tôn từng giao chiến với Bàn Cổ, bản tôn khi đó thực lực không đủ nên bại trận, sau đó liền hẹn ước với Bàn Cổ sẽ tái chiến sau vô số kỷ nguyên.

Nếu Bàn Cổ đã vẫn lạc, vậy phần khiêu chiến đó liền phải thực hiện trên người ngươi, cũng là để chấm dứt một trận nhân quả giữa bản tọa và Bàn Cổ." Lời Mệnh Tôn vừa dứt, thế giới xung quanh nhất thời nổi lên cương phong vô tận, một cỗ uy áp khổng lồ rõ ràng như

núi đổ biển trào ập xuống La Thiên.

La Thiên nhất thời tâm thần chấn động, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển gào thét.

Trong Hỗn Độn thế giới, hư không vô tận xa xôi, một cô đảo trôi nổi, phạm vi cô đảo không quá vài chục trượng vuông, trên cô đảo lại có hơn mười đạo thân ảnh tồn tại.

Ở trung tâm cô đảo, có một thạch đình, trong thạch đình có một chiếc bàn đá, xung quanh bàn đá ngồi vài đạo thân ảnh, mỗi người đang thưởng thức trà trong chén.

"Trà ngon, trà ngon!" Trà xanh vừa vào miệng, một lão giả sắc mặt già nua liên tục tán thưởng, thần sắc giữa lúc đó lưu luyến không thôi.

"Ha ha, trà này là bản tọa lấy được từ cây thế giới trên Cửu Thiên Hỗn Độn, trà thủy nguyên là Thiên Thủy, hai thứ tương phụ tương thành, tự cổ chí kim là trân phẩm!" Ngay sau đó, bên cạnh lão giả liền có một nam tử trung niên mở lời đáp thoại.

"Trà tự nhiên là trà ngon, chỉ là thời cơ lại không đúng." Đột nhiên, lại có một thân ảnh nữ tử nói, người này vừa vặn cũng ngồi ở hai bên bàn đá, thân tư nữ tử yểu điệu động lòng người, dung mạo lại ẩn sau một lớp sa mỏng, khiến người ta không thể nhìn rõ dung nhan thật của nàng.

Khi lời nữ tử vừa dứt, khắp nơi thiên địa nhất thời im phăng phắc, không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh mịch.

Lão giả cầm đầu đặt chén trà xuống, trong đồng tử tràn ngập hàn mang, bản thân còn phát ra một tia sát phạt chi khí như có như không.

"Đứa trẻ này... nhất quyết không thể giữ lại." Phải mất trọn vài chục hơi thở, nam tử trung niên trước đó mở miệng mới lại một lần nữa lên tiếng, nhưng đi kèm với đó lại là một thân chiến ý kinh thiên

lộ rõ không chút nghi ngờ, dường như muốn trực tiếp chấn nát vùng Hỗn Độn thiên địa này.

“Bất kể chuyện năm xưa là đúng hay sai, đứa trẻ này nếu trưởng thành, nhất định sẽ là đại họa của Hỗn Độn chúng ta, sớm diệt trừ đi cũng chưa hẳn là không được.” Lão giả vuốt vuốt râu, ngay sau đó gật đầu đồng ý.

“Tiểu nữ tử cũng cho là như vậy.” Nữ tử kia mặt mang nụ cười, ngay sau đó cũng gật đầu đồng ý.

“Tả Ô, người này cứ giao cho ngươi xử lý, đem đầu tiểu tử đó về đây, không được có sai sót.” Nam tử trung niên mặt vô biểu tình ra lệnh cho một thị vệ đang đứng phía sau, ngay khi người đó sắp hành động, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một cỗ uy áp vô thượng, đè nặng trên đầu tất cả mọi người.

“Ha ha ha ha, một lũ phế vật vô năng, năm xưa dưới tay huynh trưởng ta đều là những kẻ ôm đầu chuột chạy, không ngờ hôm nay lại biến thành những kẻ đạo mạo nghiêm nghị như vậy.” Một đạo thanh âm cuồng phóng tùy ý ngay sau đó liền hoàn toàn nổ vang trong Hỗn Độn thiên địa, những người trên cô đảo kia thần tình đều đại biến.

Lão giả Dương Mi ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt hiện rõ vẻ kiêng kỵ.

Chỉ thấy y phất tay một cái, trên đỉnh đình đá lập tức hiện ra một đoàn sương đen khổng lồ.

“Huyễn Tôn, xem ra tên tiểu tử này ngẫu nhiên có được di tích của huynh trưởng ngươi, chứ không phải người được huynh trưởng truyền thừa, ngươi có muốn ngăn cản bọn ta không?” Lão giả Dương Mi chậm rãi đứng dậy, trong nháy mắt đã xuất hiện trên làn sương đen, cách không nhìn về phía Huyễn Tôn.

Hai người khí thế đối chọi gay gắt, ẩn chứa nguy cơ bùng nổ bất cứ lúc nào.Trong toàn bộ Hỗn Độn thế giới, người có tư cách được xưng là Huyễn Tôn, chỉ có duy nhất Huyễn chi Ma thần, ngoài ra không còn ai khác!

"Lão cẩu kia, năm đó chẳng phải ngươi đã quỳ xuống cầu xin tha mạng dưới tay huynh trưởng ta mới thoát chết sao?

Hôm nay ngươi lấy tư cách gì mà dám nói chuyện như vậy với bản tôn!" Huyễn chi Ma thần chẳng hề nể nang lão giả, miệng vẫn dùng lời lẽ ác độc, cực kỳ kiêu ngạo.Lão giả lập tức hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy thiên địa xung quanh lập tức vặn vẹo, thời gian cũng như bị cố định mà đình trệ, vạn vật thế gian chìm vào tĩnh lặng vô thanh.Trên không trung cũng lập tức hiện ra một bóng dáng nữ tử.

Nếu La Thiên ở đây vào lúc này, y sẽ nhận ra nữ tử đó chính là Huyễn chi Ma thần mà y đã thấy trước đó!

"Đừng có quá đáng!

Ngươi phải biết, người đó đã sớm vẫn lạc rồi, Hỗn Độn thế giới này không còn ai có thể che chở cho ngươi nữa!" Lão giả Dương Mi nói lời uy hiếp, trước mặt Huyễn chi Ma thần lập tức hiện ra vô số mũi tên hư vô, mỗi mũi tên đều tỏa ra khí tức pháp tắc Không Gian cực kỳ nồng đậm.Huyễn chi Ma thần là muội muội của Thượng Cổ Thần Tôn Bàn Cổ, điểm này đã sớm được vô số cường giả đỉnh cao của Hỗn Độn thế giới công nhận.

Năm đó khi Bàn Cổ trọng thương bỏ chạy, đã từng có kẻ động thủ với Huyễn chi Ma thần, nhưng cuối cùng lại phải dừng bước vì tu vi ngập trời của nàng.

"Ha ha, Dương Mi ngươi hay lắm!" Huyễn chi Ma thần bật cười lớn, "Năm đó huynh trưởng ta còn tại thế, ngươi có dám cả gan động thủ với bản tôn sao?" Lão giả nghe vậy, sắc mặt xanh mét vô cùng.

Thân là Không chi Ma thần, năm đó y từng đích thân tham gia vào cuộc vây giết Bàn Cổ của toàn bộ Hỗn Độn thế giới.

Chỉ là Bàn Cổ lúc đó quá mạnh, thực lực quá chói mắt.

Năm đó giao thủ với Bàn Cổ, y không ngờ lại bị Bàn Cổ đánh trọng thương, nếu không phải vào thời khắc cuối cùng kịp thời cầu xin tha mạng, e rằng y đã sớm vẫn lạc từ vô số kỷ nguyên trước rồi.Giờ đây Huyễn chi Ma thần nhắc lại chuyện cũ, không nghi ngờ gì đã lột sạch vết sẹo trên vết thương của Dương Mi!Huyễn chi Ma thần ý niệm vừa động, tay liền kết ấn.

Chỉ thấy phía sau nàng bỗng nhiên hiện ra một đồ đằng cổ xưa u ám, trên đồ đằng đó dường như khắc họa một đóa Thanh Sắc Liên Hoa.Dương Mi và những người phía sau y vừa nhìn thấy đóa sen đó, thần sắc ai nấy đều không hẹn mà cùng lộ ra vẻ kinh hoàng!

"Nữ nhân điên khùng này... làm gì vậy?" Trung niên nam tử kia đã sớm xuất hiện trên bầu trời bên ngoài đình đá, lúc này nhìn đóa Thanh Sắc Liên Hoa đồ đằng, trong lòng y dấy lên một dự cảm cực kỳ bất tường.Huyễn chi Ma thần đột nhiên xuất hiện ở đây, vốn đã nằm ngoài dự liệu của mọi người, vì vậy không ai có thể đoán được bước tiếp theo.Dương Mi cẩn thận nhìn chằm chằm thủ đoạn của Huyễn chi Ma thần một lát, lập tức nhận ra ý đồ của nàng, trong miệng đột nhiên quát lớn một tiếng: "Mau đi!" Chỉ là khi Dương Mi nhận ra thì thời cơ đã quá muộn, đóa Thanh Sắc Liên Hoa đồ đằng cực tốc phóng đại, trong chớp mắt đã cuốn sạch cả một vùng thiên địa, hút tất cả mọi người trên hòn đảo cô độc đó vào trong!Dương Mi và những người khác chỉ cảm thấy trước mắt quay cuồng, khi ánh mắt của họ một lần nữa trở nên rõ ràng, trước mắt lại hiện ra một vùng núi xanh cây biếc.

"Nữ nhân đáng ghét!

Lão phu nhất định phải băm vằm ngươi thành vạn đoạn!" Sau đó, trong thế giới núi xanh sông biếc đó, lập tức vang lên những tiếng gào thét thê lương của Dương Mi.Cũng trong khoảnh khắc Dương Mi và những người khác bị Huyễn chi Ma thần thu đi, trong Hỗn Độn thế giới có nhiều nơi đột nhiên truyền ra chấn động núi lở đất rung.Vô số Hỗn Độn Ma thần đang bế tử quan đều lần lượt rời khỏi nơi bế quan, trước tiên ngước mắt nhìn một cái vào Hỗn Độn hư không vô tận, sau đó sắc mặt ai nấy đều âm trầm vô cùng!

"Truyền Thượng Cổ ba mươi sáu Đại Hỗn Độn Lệnh, Hỗn Độn Đại Chiến lại bắt đầu, ra lệnh cho ba ngàn Ma thần Hỗn Độn tức khắc suất quân chinh chiến Hỗn Độn hư không, tiêu diệt tộc 'Phản Không Diệt Đạo'!" Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ Hỗn Độn thế giới triệt để bùng nổ!Trong Hỗn Độn hư không, La Thiên đã sớm giao thủ với Mệnh Tôn.La Thiên đại khái hiểu rõ, Mệnh Tôn lúc này đích xác không phải nhằm vào y, mà là để hoàn thành lời thề ước đã định với Bàn Cổ năm đó.

Chương 587

La Thiên tự nhiên không phải người do dự quả quyết, vì vậy cuộc giao thủ giữa hai bên có thể nói là kinh thiên động địa.

“La Thiên, bản tôn cũng không khi dễ ngươi, chỉ động dụng sức mạnh Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên của bản thân.

Nếu hôm nay ngươi vẫn lạc dưới tay bản tôn, chớ trách bản tôn vô tình!” Thanh âm của Mệnh Tôn vang vọng khắp Cửu Thiên Thập Địa.

La Thiên không đáp lời, nhưng chiến lực của y bùng nổ đến cực hạn.Lúc này La Thiên hoàn toàn hiểu rõ, nhân vật có thể nằm trong hàng ngũ Thập Đại Chí Tôn cường giả của Hỗn Độn thế giới, tất nhiên đều là cường giả đã đạt tới cảnh giới Hỗn Độn.Mỗi chiêu mỗi thức của Mệnh Tôn đều cần La Thiên toàn lực ứng đối.Mười hai đại pháp tắc bản nguyên chi linh vây quanh không gian quanh thân La Thiên, lập tức tạo thành một kết giới Không Gian.

Bên trong kết giới, La Thiên tay cầm kiếm pháp tắc, điên cuồng hấp thụ lực lượng pháp tắc từ Hỗn Độn thế giới xung quanh.Cảnh tượng này lọt vào mắt Mệnh Tôn, lập tức khiến y phải tán thưởng!

“Mười hai đạo pháp tắc bản nguyên...

Tên tiểu tử này thiên tư không thua Bàn Cổ năm đó, nếu đợi y trưởng thành, không biết y có thể giống như Bàn Cổ năm xưa oanh phá Thiên Đạo quy tắc hay không.....”Ngay khi Mệnh Tôn đang suy tư một lát, không gian xung quanh lại xuất hiện một lượng lớn khách không mời mà đến!

“Mệnh Tôn, nếu ngươi không đành lòng hạ thủ, vậy để bản tọa giúp ngươi giải quyết!” Giữa các thế giới xung quanh truyền ra một

tiếng động lớn, ngay sau đó xuất hiện một thân ảnh cao mấy trăm trượng.

Chỉ thấy thân ảnh đó tựa người phi người, tựa vượn phi vượn, tay cầm một cây thiết bổng ngàn trượng, khí thế bao trùm thiên địa!Vì sự xuất hiện của người này, trong khoảnh khắc đã dẫn động lực lượng pháp tắc của thế giới xung quanh chấn động.

La Thiên đang ở trong kết giới pháp tắc, nhìn thấy người này trong nháy mắt, chỉ cảm thấy một luồng chiến ý ngập trời ập đến!Khi ánh mắt La Thiên dừng lại trên người đó một lát, y phát hiện thân ảnh đó hóa ra là một con cự viên, toàn thân mang theo chiến ý ngút trời, chính là Hỗn Độn Ma Viên!

Trong chốc lát, La Thiên kinh ngạc, không ngờ lại là một sát thần.Trong Hỗn Độn Đại Chiến năm đó, Bàn Cổ cũng từng giao thủ với Hỗn Độn Ma Viên đó, bằng cách dùng Khai Thiên Cự Phủ triệt để diệt sát nhục thân của Hỗn Độn Ma Viên.

Trải qua vô số kỷ nguyên, Hỗn Độn Ma Viên lại cuốn thổ trùng lai.Mệnh chi Ma thần nhìn Hỗn Độn Ma Viên đột nhiên nhập trận, trong đồng tử y lộ ra một vẻ bất mãn.Lúc này, không gian xung quanh tụ tập vô số Hỗn Độn Ma thần, phần lớn đều là để nhằm vào La Thiên.

Chỉ là vì ngại tu vi cường đại của Mệnh chi Ma thần, họ không dám tranh đoạt cơ hội giao thủ với Mệnh chi Ma thần.Duy nhất thân ảnh cao ngàn trượng giữa hư không kia, khí thế không hề sợ hãi Mệnh chi Ma thần, nhất cử nhất động đều đỉnh thiên lập địa, trong cơ thể tỏa ra một luồng khí tức cường hãn thâm bất khả trắc.

“Bản tôn đã cho phép ngươi động thủ sao?” Mệnh chi Ma thần lạnh nhạt nói, dường như không hề có ý định nhường cơ hội cho Hỗn Độn Ma Viên.

“Hừ, hôm nay bản tọa thế tất phải đích thân chém giết kẻ này, để hả mối hận trong lòng bản tọa năm đó!” Hỗn Độn Ma Viên ác nghiệt nói, trong đầu dường như tái hiện cảnh tượng vô số kỷ nguyên trước, khi nhục thân y từng bị Bàn Cổ hủy diệt.

“Cút!” Không ngờ Mệnh chi Ma thần chỉ lạnh nhạt thốt ra một chữ, lập tức vô số lực lượng từ thiên địa xung quanh cuồn cuộn dâng trào, tất cả đều đổ dồn về phía Hỗn Độn Ma Viên.

“Bản tọa đã ở đây, vậy thì không có chỗ cho kẻ nào được phép càn rỡ!” Ngay sau đó Mệnh chi Ma thần lại quát lớn một tiếng, trong nháy mắt khiến vô số Hỗn Độn Ma thần xung quanh đều lùi lại phía sau.

“Mệnh Tôn, ý của ngài là sao?

Chẳng lẽ ngài muốn bảo vệ y sao?” Hỗn Độn Ma Viên thân thể đột nhiên co rút lại, trong chớp mắt đã biến thành kích thước người bình thường, chỉ là tướng mạo y vẫn là một con vượn, trên tay cầm một cây thiết côn màu xanh.

“Bản tôn chỉ hoàn thành lời ước định năm đó, ngoài ra, người này và bản tôn không có bất cứ quan hệ nào!” Mệnh chi Ma thần một lần nữa nói xong, những Hỗn Độn Ma thần có ý đồ kia trong lòng lập tức được giải tỏa.Nếu hậu nhân của Bàn Cổ thật sự có liên hệ với Mệnh chi Ma thần, vậy thì trong toàn bộ Hỗn Độn thế giới, nếu có ai muốn động thủ với La Thiên, phải cân nhắc kỹ lưỡng phân lượng của Mệnh chi Ma thần!Hỗn Độn Ma Viên trong lòng bất đắc dĩ, không thể không thu hồi toàn bộ chiến ý ngút trời của mình.

Y tự thân nắm giữ Pháp tắc Chiến Đấu, có thể nói là xuất thần nhập hóa, năm đó ngay cả Thần Tôn Bàn Cổ, Hỗn Độn Ma Viên cũng chưa từng có chút sợ hãi.Chỉ là dưới mắt lúc này, trải qua vô số kỷ nguyên trầm tư, Hỗn Độn Ma Viên cuối cùng cũng rõ ràng, y không phải đối thủ của Mệnh chi Ma thần.Những tiếng nghị luận trong toàn

bộ hư không dần dần tiêu tán vào hư vô.

Lúc này La Thiên đang ở trong kết giới pháp tắc, linh lực trong cơ thể y đã đạt trạng thái bão hòa.Tiếp tục hấp thụ linh lực hư không xung quanh cũng không thể dung nhập vào hệ thống của bản thân y.

Tuy nhiên, La Thiên trong lòng lại đang tính toán một kế hoạch lớn hơn!Kẻ địch mà y phải đối mặt giờ đây ngày càng cường hãn, y không thể không nhanh chóng đề thăng tu vi của bản thân.

Nếu không, cứ kéo dài như vậy, dù bản thân y bất tử bất diệt, cũng khó mà nhanh chóng giải quyết những kẻ đó.Cách duy nhất để phá giải khốn cảnh, chính là đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Thành vị Tam Thiên Đạo Chủ!Mười hai đầu pháp tắc chi linh vây quanh không gian quanh thân La Thiên, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm Mệnh chi Ma thần trước mặt.

Mệnh chi Ma thần cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị đang không ngừng tăng lên trong cơ thể La Thiên.La Thiên nhận ra ý niệm của mười hai đầu pháp tắc chi linh.

Khi ánh mắt y một lần nữa tập trung vào Mệnh chi Ma thần, đồng tử y đột nhiên co rút lại!Trong cơ thể Mệnh chi Ma thần tỏa ra một luồng khí tức pháp tắc cường hãn chưa từng cảm nhận được trước đây, đó là Mệnh chi Pháp tắc!Ngay sau đó, trong chớp mắt, không gian xung quanh Mệnh chi Ma thần nhanh chóng tràn ngập một luồng sương đen vô tận.

Mệnh chi Ma thần ở sâu trong trung tâm sương đen, tách biệt với không gian xung quanh.

“Không hổ là truyền nhân của Bàn Cổ, bản thân y sở hữu mười hai đạo pháp tắc bản nguyên.

Nếu hôm nay không vẫn lạc tại đây, ngày sau nhất định sẽ trở thành một Đại Chí Tôn!" Mệnh chi Ma thần trong lòng cảm thán, sau đó lại lắc đầu thở dài.

Một nhân vật thiên kiêu như vậy, hôm nay lại sắp vẫn lạc dưới tay y, Mệnh chi Ma thần ít nhiều có chút không đành lòng.Trong khoảnh khắc, sương đen xung quanh Mệnh chi Ma thần ngưng tụ thành từng đạo dây leo, hội tụ giữa hư không thành một cây đại thụ tím ngút trời!Trên cây đại thụ tím ngút trời đó, tỏa ra Mệnh chi Quy tắc nồng đậm!

"Thiên địa này, vận mệnh thẩm phán!" Vận Mệnh chi Ma thần khẽ niệm trong miệng, chỉ thấy trên cây đại thụ tím ngút trời đó, lập tức sinh ra vô số quả.

Mỗi quả đều nhanh chóng trương phình bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, cuối cùng bạo liệt, trên hư không hiện ra vô số đồ đằng!Cùng với mỗi đạo đồ đằng có chùm sáng giáng xuống, tất cả mọi vật thể mà nó chiếu tới, trong khoảnh khắc đều hóa thành hư vô.Khi một trong số chùm sáng đó sắp giáng xuống kết giới pháp tắc mà La Thiên đã kết lại, trong đầu Mệnh chi Ma thần đột nhiên vang lên một thanh âm kỳ dị!

"Đinh!

Hệ thống Lựa Chọn Phản Hướng kích hoạt!" "Xin túc chủ nhanh chóng đưa ra lựa chọn dựa trên các mục sau, mỗi lựa chọn đều sẽ sản sinh phần thưởng hoặc xử phạt!" "Lựa chọn một: Thả truyền nhân Bàn Cổ La Thiên, phần thưởng một điều Đại Đạo Pháp tắc!" "Lựa chọn hai: Giúp đỡ truyền nhân Bàn Cổ La Thiên đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, phần thưởng một đạo Vạn Vật Tử Khí Bản Nguyên!"Lúc này không chỉ trong đầu Mệnh chi Ma thần vang lên một thanh âm, mà trong đầu La Thiên cũng vang lên một

thanh âm quen thuộc đã lâu không gặp!La Thiên trong lòng tức khắc cảm khái vạn phần, y phát hiện kể từ khi bản thân rời khỏi Hồng Hoang thế giới năm đó, trong đầu y không còn xuất hiện thanh âm của hệ thống nữa.Không ngờ hôm nay đối mặt với đại địch, hệ thống đã lâu không gặp đó, lại một lần nữa xuất hiện!

"Đã lâu không gặp." La Thiên dùng ý niệm truyền âm trong thế giới tinh thần.

"Đã lâu không gặp, túc chủ." Thanh âm của hệ thống đáp lại.

"Ta phải làm sao mới có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên?" La Thiên lập tức hỏi điều thắc mắc trong lòng.

"Chuyện này không thể phụng cáo." Hệ thống vẫn như năm đó, không trả lời câu hỏi của y mà trực tiếp phủ quyết.La Thiên bật cười khẽ, quả nhiên vẫn là cái hệ thống đó không sai được!Thu hồi tâm tư của bản thân, La Thiên chờ đợi Mệnh chi Ma thần đưa ra lựa chọn.Trên thực tế, ngay cả La Thiên lúc này cũng không hay biết, trong đầu Mệnh chi Ma thần đang diễn ra một cuộc giằng co kịch liệt vạn phần!

"Thanh âm vừa rồi, chẳng lẽ là Thiên Đạo của Hỗn Độn giới?" Thanh âm của hệ thống vẫn còn đọng lại trong đầu Mệnh chi Ma thần, mãi không tan đi được.Mệnh chi Ma thần che giấu cực kỳ tốt, không để người bên cạnh nhìn ra vẻ chấn kinh trong đồng tử y.Cần biết rằng, Thiên Đạo một lần nữa xuất hiện đối với toàn bộ Hỗn Độn thế giới mà nói, đều là một chuyện cực kỳ chấn động, hầu như có nghĩa là cục diện của Hỗn Độn thế giới sẽ lại một lần nữa thay đổi! Thần Tôn Bàn Cổ năm đó sở dĩ phát động Hỗn Độn Đại Chiến, tương truyền chính là có liên quan đến Thiên Đạo đó!Khi Huyễn chi Ma thần vô ý thức một lần nữa nhìn xuống La Thiên, khóe mắt nàng lộ ra một tia kiêng kỵ cực mạnh.

“Không ngờ kẻ này không chỉ là truyền nhân của Thần Tôn Bàn Cổ, mà còn có mối quan hệ không rõ ràng với Thiên Đạo trong truyền thuyết kia.” “Kẻ này... ngày sau tất định sẽ trở thành một Đại Chí Tôn!” Mệnh chi Ma thần trong lòng trầm ngâm một lát, cái nhìn của y đối với La Thiên đột nhiên phát sinh biến hóa long trời lở đất.Nếu trước kia Mệnh chi Ma thần còn có chút hoài nghi về thành tựu tương lai của La Thiên, thì lúc này y đã vô cùng kiên định.Tương tự, Mệnh chi Ma thần đối với hai lựa chọn mà hệ thống đưa ra đã sớm có phán đoán.

Cái gọi là Chí Tôn thần thông chi thuật cố nhiên cường hãn, nhưng so với Vạn Vật Tử Khí thì lại kém xa không biết bao nhiêu.Sự chênh lệch giữa hai thứ đó ví như trời đất vậy, căn bản không thể so sánh.

Chương 588

Sở dĩ Hỗn Độn thế giới lại có vô số Hỗn Độn Ma thần đản sinh, chính là vì năm đó Hỗn Độn thế giới mới khai mở.

Từ đóa Hỗn Độn Thanh Liên kia đã thoát ra vô số Hỗn Độn Tinh Khí, trong đó lại có ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Tử Khí.Vạn Vật Tử Khí, tuy yếu hơn Hỗn Độn Tử Khí một chút, nhưng chỉ cần được bồi dưỡng tốt, ngày sau nhất định cũng có thể đản sinh ra một tồn tại cực kỳ cường hãn!

"Ta lựa chọn hai, giúp đỡ truyền nhân Bàn Cổ La Thiên đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!" Trong khoảnh khắc Mệnh chi Ma thần đưa ra lựa chọn, y đột nhiên phát giác lực lượng pháp tắc trong cơ thể mình lại không chịu khống chế mà thoát ly ra ngoài, tuôn về phía La Thiên!Lúc này trong đầu La Thiên như có một tiếng sét đánh vang dội, trong đầu y tràn ngập tiếng sấm sét ầm ầm!

"Chúc mừng túc chủ, Mệnh chi Ma thần đã lựa chọn giúp đỡ túc chủ đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!" Thanh âm của hệ thống vừa dứt, trong cơ thể La Thiên lại một lần nữa vang lên tiếng ầm ầm.

Mười hai đạo lực lượng pháp tắc đều bùng nổ, đầu tiên là Sát Lục Pháp tắc hiện hóa ra hình tướng, nhuộm cả Hỗn Độn không gian thành sắc đỏ máu!Sau đó Ngũ Hành Pháp tắc xuất hiện, ngưng tụ ra lực lượng Ngũ Hành bản nguyên pháp tắc, tạo ra một ảo ảnh núi xanh sông biếc!Ngay sau đó lại có Tinh Thần Pháp tắc, Hủy Diệt Pháp tắc lần lượt xuất hiện!Trong chớp mắt, phía sau La Thiên lặng lẽ đản sinh ra một thế giới hư ảo.

Trong thế giới hư ảo đó, tồn tại một thân ảnh khổng lồ đỉnh thiên

lập địa.

Nếu nhìn kỹ dung mạo của y, sẽ phát hiện người đó chính là La Thiên!Cảm giác của La Thiên lúc này, giống như khi y ở trong thế giới ảo ảnh năm đó vậy.

Cảnh tượng trước mắt cực tốc biến hóa, khí tức Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể y triệt để bùng nổ, trong vài nhịp thở, đã cuốn sạch toàn bộ không gian xung quanh!Vô số Hỗn Độn Ma thần kia khi cảm nhận được Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công tỏa ra từ cơ thể La Thiên, ai nấy cũng không còn ẩn giấu nữa, lần lượt bước ra từ hư không, bao vây chặt chẽ nơi La Thiên đang đứng!Lúc này không còn cần bất cứ lời giải thích nào nữa.

Khi Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công xuất hiện trong khoảnh khắc đó, đã triệt để xác nhận thân phận truyền nhân Bàn Cổ của y! Cũng khiến những kẻ vốn có ý đồ kia triệt để kiên định, thế tất phải chém giết La Thiên tại đây!Mệnh chi Ma thần nhận ra sự biến hóa của không gian xung quanh.

Cây đại thụ tím ngút trời đó lập tức có vài đạo chùm sáng giáng xuống, trực tiếp nghiền nát mấy Hỗn Độn Ma thần đang nhanh chóng tiếp cận La Thiên thành tro bụi!Những người còn lại thấy kết cục thảm liệt của mấy người kia, ai nấy lại nhanh chóng tỉnh táo, chỉ thi triển các thủ đoạn của mình, vây quanh bốn phía không gian, không dám chủ động ra tay nữa.Lúc này La Thiên đang ở trong kết giới pháp tắc, toàn thân y chỉ còn lại một loại pháp tắc bản nguyên cuối cùng, đó chính là Lực chi Pháp tắc mà Bàn Cổ năm đó đã dựa vào để lấy lực chứng đạo!Ngày hôm nay, La Thiên sẽ một lần nữa vận dụng Lực chi Pháp tắc chứng đạo phá không, giống như Bàn Cổ năm đó đã làm để chấn nhiếp chư thiên Hỗn Độn thế giới!Lực lượng pháp tắc được rút ra từ cơ thể Mệnh chi Ma thần và dũng nhập vào cơ thể La Thiên, trực tiếp khiến linh dị và lực lượng pháp tắc trong cơ thể La Thiên đồng

thời đạt đến trạng thái đỉnh phong, đồng thời cũng chạm đến tầng bình cảnh đột phá đó!Vô số Hỗn Độn Ma thần xung quanh cảm nhận được sự biến hóa khí tức trong cơ thể La Thiên, thần sắc ai nấy đều đại kinh!

"Chẳng lẽ y muốn giống như Bàn Cổ năm đó, lấy lực chứng đạo sao?" Người đời đều biết, trong Tam Thiên Pháp tắc bản nguyên, chỉ có Lực chi Pháp tắc là khó chứng đạo nhất.

Nhưng nếu có người một khi dựa vào Lực chi Pháp tắc chứng đạo đột phá, sẽ lập tức nhảy vọt lên hàng ngũ cường giả mạnh nhất thế gian!Đó cũng là lý do vì sao Thần Tôn Bàn Cổ năm đó lại cường đại đến thế, chỉ bằng sức mạnh một mình mà tuyên chiến với chư thiên Hỗn Độn thế giới!Ảo ảnh thế giới khổng lồ xuất hiện phía sau La Thiên, trực tiếp phá vỡ hoàn toàn kết giới pháp tắc.

Khoảnh khắc tiếp theo, những vật vốn hư ảo, đã biến thành những vật hữu hình có thể nhìn thấy bằng mắt thường với tốc độ kinh người!Chỉ trong vài chục nhịp thở, vùng Hỗn Độn hư vô xung quanh vốn chỉ là một mảnh trống rỗng, thiên địa lại hóa thành một tiểu thế giới!La Thiên cùng Mệnh chi Ma thần và những người khác đều tự đặt mình vào trong tiểu thế giới đó!Bầu trời của tiểu thế giới nhuộm màu huyết hồng, giữa thiên địa tràn ngập Sát Lục chi khí vô tận.

La Thiên không biết từ khi nào, bản thể đã hóa thành một cự nhân ngàn trượng, khí tức Lực chi Pháp tắc của bản thân y ngày càng tăng cường!

"Kẻ này quả nhiên có phong thái của Thần Tôn Bàn Cổ năm đó!" Mệnh chi Ma thần không nhịn được trong lòng tán thán.

Thân là một Đại Chí Tôn của Hỗn Độn thế giới, y thường không dễ dàng có cái nhìn như vậy đối với người khác.Ngay cả trải qua vô số kỷ nguyên đã qua, cường giả trẻ tuổi có thể khiến Mệnh chi Ma

thần coi trọng như vậy, cũng chỉ có duy nhất La Thiên!Vào lúc này, trên bầu trời vang lên từng trận tiếng niệm kinh cổ xưa mờ ảo.

Trong số những người có mặt, hầu như không ai có thể hiểu được ý nghĩa trong tiếng niệm kinh đó.Chỉ có duy nhất Mệnh chi Ma thần, trong đồng tử y lộ ra thần sắc tự hiểu mà phi hiểu.La Thiên cũng nghe thấy những tiếng niệm kinh đó, chỉ là không phải nghe từ bầu trời bên ngoài, bởi vì đạo niệm kinh đó vang vọng trong đầu La Thiên!La Thiên nhất thời không thể làm rõ ý nghĩa chân thực của tiếng niệm kinh đó, chỉ có thể đại khái cảm nhận được một luồng ý bi thương thê thảm từ đó!

"Ta đã dùng thân mình tìm kiếm Thiên Đạo, hà tất phản không diệt đạo!" Ngay sau đó lại có một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa nổ tung trong đầu La Thiên, trong thanh âm đó dường như ẩn chứa vô tận bi phẫn!Trong thần tình hoảng hốt, La Thiên dường như nhìn thấy cảnh tượng Bàn Cổ lấy lực chứng đạo năm đó!Một cự nhân thông thiên đứng trên bình nguyên, trên đại địa, đỉnh đầu y bầu trời tràn ngập vô số lôi đình màu đen, trong đó ẩn giấu một tồn tại cực kỳ cường hãn.

Chỉ thấy lôi đình màu đen không ngừng giáng xuống nhục thể cự nhân thông thiên, dường như muốn dùng thủ đoạn này để áp chế cự nhân thông thiên!

"Ta đã dùng thân mình tìm kiếm Thiên Đạo, hà tất phản không diệt đạo!" La Thiên một lần nữa nghe thấy thanh âm đã nghe trước đó từ miệng cự nhân thông thiên.

Lúc này La Thiên cũng vô cùng xác tín, cự nhân thông thiên đó chính là Thần Tôn Bàn Cổ năm đó!Thanh âm của Bàn Cổ vang vọng khắp vũ trụ Hồng Hoang, tâm thần La Thiên chấn hám vô cùng.

Ngay sau đó có vô số sao băng từ màn trời giáng xuống, tất cả đều

rơi xuống không gian xung quanh Bàn Cổ.Trong vài nhịp thở, giữa thiên địa lại đột nhiên xuất hiện một đạo kim sắc quang ảnh.

Kim sắc quang ảnh đó hư vô phiêu diểu, chỉ có thể ẩn ẩn cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ cường hãn tồn tại từ đó.Ngay khi La Thiên trong lòng còn chưa hiểu rõ, cự nhân thông thiên đó đã bước một bước về phía không trung, sau đó với tốc độ cực nhanh lao thẳng vào trong đạo kim sắc quang ảnh kia.

Giữa thiên địa lập tức vang lên một trận âm thanh giao tranh kịch liệt.La Thiên không thể nhìn rõ tình hình bên trong kim quang hư ảnh.

Mãi sau vài chục nhịp thở, y mới thấy Bàn Cổ từ kim quang hư ảnh đó rơi xuống.

Cự nhân thông thiên lúc này toàn thân dính đầy vết máu, như một huyết nhân vậy, trông thật khủng bố.Khí tức của Bàn Cổ bản thân lại đột nhiên phát sinh biến hóa, mỗi một tấc nhục thể đều ẩn chứa pháp tắc bản nguyên cực mạnh đã được biết đến.

Khi trở lại trên đại địa, Bàn Cổ hiển nhiên đã trở thành chúa tể của thế gian!Ý niệm của La Thiên hoàn toàn đắm chìm trong thế giới tinh thần, hoàn toàn không chú ý rằng y cũng đã hóa thành cự nhân thông thiên đó trong tâm trí!Đợi đến khi La Thiên hoàn hồn, y lại phát hiện không gian xung quanh toàn bộ đều là Hỗn Độn Ma thần, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng!Trong số những Hỗn Độn Ma thần đó, không một ai mà không nghiêm chỉnh chờ đợi, sẵn sàng ra tay với La Thiên bất cứ lúc nào.

Mệnh chi Ma thần đứng từ xa bên ngoài, không hề nhúng tay vào chuyện thiên địa này.La Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện trên bầu trời cũng sinh ra vô tận kim sắc hư ảnh.

Trong mảnh kim sắc hư ảnh đó ẩn chứa một luồng uy áp Thiên Đạo khủng bố.

La Thiên lập tức tỉnh ngộ, rốt cuộc tồn tại mà Bàn Cổ đã đối mặt khi lấy lực chứng đạo năm đó là gì!Không ngờ toàn bộ Hỗn Độn thế giới lại tồn tại ý chí Thiên Đạo!La Thiên vung tay lớn về phía bầu trời một cái, mười hai đạo lực lượng pháp tắc lập tức gia trì lên toàn thân y.

Phía sau y mười hai đầu pháp tắc chi linh tức khắc hiện ra, Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể y cực tốc vận chuyển.

Trong chớp mắt, trạng thái của La Thiên đã thăng lên đến cảnh giới đỉnh phong.Ngay cả lúc này La Thiên trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, nhưng y vẫn phải đối mặt với cửa ải khó khăn trước mắt.

Y ẩn ẩn có một dự cảm, dường như ý chí Thiên Đạo của toàn bộ Hỗn Độn thế giới không cho phép lấy Lực chi Pháp tắc chứng đạo! Còn rốt cuộc vì sao?

Thì cần La Thiên tự mình đi tìm hiểu chuyện mà Thần Tôn Bàn Cổ năm đó chưa từng hoàn thành!La Thiên quát lớn một tiếng, tiếp đó thân hình bước một bước về phía bầu trời, mang theo mười hai đầu pháp tắc chi linh phía sau, nhanh chóng xông vào trong mảnh kim sắc quang ảnh đó, biến mất trong mắt chúng nhân thiên địa.La Thiên xông vào kim sắc quang ảnh, lại đột nhiên thấy một vùng đất xa lạ.

Bốn phía xung quanh hoàn toàn là một mảnh Hỗn Độn hư không, chỉ dưới chân có tồn tại một mảnh đại địa hoang vu.

Toàn bộ không gian không thấy dấu vết sinh mệnh nào.Khi La Thiên trong lòng còn chưa hiểu rõ, thiên địa xung quanh đột nhiên phóng thích ra uy áp vô tận, tất cả đều giáng xuống trên người La Thiên.

Mười hai đầu pháp tắc chi linh ai nấy điên cuồng gào thét, thân thể trong khoảnh khắc bạo liệt, hóa thành một trận huyết vụ.Cảnh tượng

như vậy thực sự khiến người ta kinh hồn bạt vía, duy chỉ có La Thiên sắc mặt âm trầm, cực kỳ cẩn thận cảm nhận không gian xung quanh, cuối cùng từ trong hư không vô tận tìm thấy nơi phát ra uy áp đó.Không ngờ lại là một cự nhân thông thiên, chỉ là cự nhân thông thiên đó toàn thân không còn chút sinh cơ nào, toàn bộ cơ thể như một cỗ thi thể, đôi mắt trống rỗng vô thần.Trong lòng bàn tay La Thiên phóng ra một đạo Sát Lục kiếm khí, trực tiếp xông về phía cự nhân thông thiên đó.

Khi Sát Lục kiếm khí tiếp xúc với cự nhân thông thiên, trong cơ thể cự nhân thông thiên bùng phát ra một luồng lực lượng pháp tắc quỷ dị, thôn phệ hoàn toàn đạo Sát Lục kiếm khí đó!Lực lượng Thôn Phệ?

La Thiên trong lòng kinh ngạc, không ngờ cự nhân thông thiên đó lại có thủ đoạn như vậy.

Không đợi La Thiên có động thái tiếp theo, cự nhân thông thiên chủ động bay ra từ hư không, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt La Thiên, tung quyền về phía La Thiên.Trong nắm đấm của cự nhân thông thiên ẩn chứa Lực chi Pháp tắc và Thôn Phệ Pháp tắc.

La Thiên không kịp phòng bị, dưới một quyền đó đã lùi mạnh về phía sau vài ngàn trượng.Có ý nghĩa!

Cự nhân thông thiên này cũng nắm giữ Lực chi Pháp tắc, chỉ là không biết người này rốt cuộc có quan hệ gì với Bàn Cổ.Sau đó La Thiên nhanh chóng phản kích, lấy sức mạnh nhục thân thuần túy bùng phát một trận đại chiến với cự nhân thông thiên đó.

Hai người giao tranh giữa hư không, khó phân thắng bại.Trong toàn bộ quá trình giao thủ, mỗi lần cự nhân thông thiên ra tay, sức mạnh dường như đều mạnh hơn trước vài phần, vì vậy La Thiên cũng không thể không toàn lực ứng phó.Chỉ là theo thời gian kéo dài, La

Thiên phát hiện y không phải đối thủ của cự nhân thông thiên đó, chỉ đành liên tục né tránh trong lúc giao thủ.Cuối cùng, cùng với lực lượng thôn phệ trong cơ thể cự nhân thông thiên toàn bộ bùng nổ, trực tiếp thôn phệ toàn bộ lực lượng pháp tắc trong cơ thể La Thiên.

Chương 589

La Thiên không còn sức lực để chống đỡ chiến đấu nữa.Cự nhân thông thiên đó không hề bỏ qua La Thiên, trực tiếp xông lên phía trước muốn kết liễu tính mạng La Thiên.Trong lòng La Thiên hiện lên một cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Từ khi tu luyện đến nay, y hầu như chưa từng đối mặt với khốn cảnh như vậy.Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, giữa hư không đột nhiên lóe lên một luồng sáng trắng, ngay sau đó có một nhân ảnh bước ra từ vầng sáng đó.Chính là Mệnh chi Ma thần.Mệnh chi Ma thần lạnh lùng nhìn cự nhân thông thiên đó một cái, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài một tiếng.Vài nhịp thở trước đó, y đang ở bên ngoài nhìn chằm chằm kim sắc hư ảnh trên bầu trời, không ngờ trong đầu y lại đột nhiên vang lên thanh âm của Thiên Đạo.Lần này Thiên Đạo không yêu cầu y đưa ra lựa chọn, chỉ gợi ý rằng La Thiên đang gặp nguy cơ sinh tử trong kim sắc hư ảnh.Vì Thiên Đạo đã đưa ra gợi ý, Mệnh chi Ma thần dù trong lòng vạn phần bất đắc dĩ, cũng chỉ đành chủ động xông vào trong kim sắc quang ảnh.Không ngờ vừa vào, y đã thấy cảnh La Thiên sắp chết dưới tay cự nhân thông thiên đó.Không chần chừ, Mệnh chi Ma thần lập tức ra tay.

Giữa hư không đột nhiên hiện ra một cây đại thụ ngút trời, trên đỉnh đại thụ vô số đồ đằng phức tạp màu tím hiện ra, sau đó phóng ra từng đạo chùm sáng trắng, tập trung vào thân thể cự nhân thông thiên.

Thủ đoạn của cự nhân thông thiên vì thế mà bị ngăn cản, ngay sau đó y liền quay đầu, trong đồng tử đột nhiên bắn ra một đạo chùm sáng màu đỏ, trong khoảnh khắc đã giáng xuống thân thể Mệnh chi Ma thần.Mệnh chi Ma thần lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức bản thân y cấp tốc hạ xuống, toàn bộ trạng thái của y cực kỳ suy yếu.

Một đòn của cự nhân thông thiên đã gây ra thương tích cực lớn cho Mệnh chi Ma thần.Nhưng lúc này Mệnh chi Ma thần lại không hề lùi bước, giữa mi tâm y đột nhiên bùng phát ra một vẻ hung ác.

Ngay sau đó toàn bộ thân thể y trương phình với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ kéo dài vài chục nhịp thở, đã có thể hình to lớn không khác gì cự nhân thông thiên.

"Hôm nay bản tôn nhất định phải giết chết ngươi!" Mệnh chi Ma thần trong miệng truyền ra một tiếng gào thét kinh thiên, trong khoảnh khắc, toàn bộ đại địa truyền ra một trận chấn động kịch liệt.Cự nhân thông thiên vốn không có chút linh trí nào, sau khi nghe thấy thanh âm của Mệnh chi Ma thần, trong miệng y lập tức truyền ra một trận tiếng gào thét thê lương khàn đặc.Ngay sau đó, cự nhân thông thiên dứt khoát từ bỏ tấn công La Thiên, toàn bộ thân hình khổng lồ của y chuyển hướng trực tiếp lao về phía con Ma thần kia.Không ngờ Mệnh chi Ma thần lúc này không còn nhỏ bé như trước nữa, toàn bộ thân hình y không khác gì cây đại thụ ngút trời kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, Mệnh chi Ma thần kết ấn quyết trong tay, phía sau cây đại thụ ngút trời tỏa ra hào quang màu tím rực rỡ.Chỉ thấy cây đại thụ ngút trời đó trong một trận hào quang lóe sáng, thân cây lập tức nứt ra, từ bên trong bước ra một con cự lang màu tím.

Giữa mi tâm cự lang tím đó khắc họa một ấn ký phức tạp thâm thúy.Cự lang tím trước tiên gào thét một tiếng về phía cự nhân thông thiên, ngay sau đó liền xông lên phía trước, giao tranh với cự nhân thông thiên.

"Không mau chóng chứng đạo, còn đợi đến bao giờ!" Mệnh chi Ma thần đột nhiên quát lớn một tiếng về phía La Thiên, kéo La Thiên đang ở trong trạng thái chấn kinh mê mang trở về hiện thực.La Thiên như bị một gậy đánh vào đầu, Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công trong

cơ thể y cực tốc thôi động.

Trong Hỗn Độn hư không đó, đột nhiên xuất hiện một cánh cổng khổng lồ!Trên cánh cổng đó, lượn lờ một lượng lớn khí tức Lực chi Pháp tắc bản nguyên.

Kể từ khoảnh khắc nó xuất hiện, dường như toàn bộ Hỗn Độn hư không đều vì thế mà chấn động!Cùng lúc đó, bên ngoài mảnh không gian hư ảo kia, vô số Hỗn Độn Ma thần đồng loạt nhìn về phía kim sắc quang ảnh, ai nấy đều cảm nhận được một luồng khí tức Lực chi Pháp tắc bản nguyên cường hãn từ đó.

"Quả nhiên là con đường mà Bàn Cổ năm đó đã đi!" Một đám Hỗn Độn Ma thần trong lòng kinh hãi vô cùng.Ánh mắt La Thiên tập trung vào cánh cổng đó, từ đó y cảm nhận được một luồng ý hoang lương vô tận từ thời viễn cổ.

Đặc biệt là vô số đầu lâu chồng chất trên cánh cổng đó, càng khiến nó thêm thần bí và đáng sợ.La Thiên trong lòng đã sớm biết, cánh cổng đó chính là bình chướng Thiên Đạo của một thế giới.

Nếu La Thiên có thể phá nát cánh cổng đó, y sẽ thực sự trở thành vị Tam Thiên Đạo Chủ, đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.La Thiên lại nhìn một cái vào Mệnh chi Ma thần và cự nhân thông thiên đang giao chiến.

Cự nhân thông thiên đã sớm đỏ mắt, lúc này bất chấp tất cả muốn triệt để chém giết Mệnh chi Ma thần.

Con cự lang tím đó liên tục bại lui, trốn tránh trong không gian xung quanh Mệnh chi Ma thần.Tâm tư La Thiên trầm xuống, lập tức bay về phía cánh cổng đó giữa hư không.

Khi sắp tiếp cận cánh cổng, y liền cảm nhận được uy áp vô tận truyền ra từ bên trong cánh cổng.

Lúc này La Thiên mỗi bước đi, đều phải chịu đựng áp lực khổng lồ mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

Một khi hơi lơ là, trong nháy mắt sẽ hóa thành một đống xương trắng.La Thiên thu lại các loại thần thông của bản thân, mười một đạo lực lượng pháp tắc còn lại tức khắc tiêu tán vào hư vô, chỉ có Lực chi Pháp tắc gia trì lên nhục thân y, lại ẩn ẩn tỏa ra một luồng uy áp ý chí Thiên Đạo.La Thiên tay phải nắm chặt thành quyền, dựa vào thân thể ngàn trượng, cưỡng ép đột phá đến trước cánh cổng đó.

Bên trong cánh cổng ẩn chứa một luồng sức mạnh quỷ dị khó lường.

La Thiên tung một quyền ra, lập tức dấy lên một gợn sóng năng lượng cực kỳ cuồng bạo.Dưới uy lực một quyền của La Thiên, cánh cổng đó không những không hề bị tổn thương, trái lại còn phản lại toàn bộ uy lực mà nó phải chịu lên nhục thân La Thiên.

La Thiên trong miệng truyền ra vài tiếng hừ lạnh, thân hình không nhịn được lùi lại vài bước.

“Hay lắm!

Lực chi Không Môn này, hôm nay bản tọa nhất định phải đánh vỡ nó!” La Thiên không hề khí nỗi, ngay sau đó dồn toàn bộ sức mạnh vào nắm đấm phải, phía sau dần dần hiện ra một đạo huyết sắc hư ảnh khổng lồ, đó chính là thủ đoạn cuối cùng mà Thần Tôn Bàn Cổ đã lưu lại trong Sát Lục thế giới trước kia.Lúc này huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ một lần nữa xuất hiện, trực tiếp khiến thiên địa xung quanh xuất hiện vặn vẹo, toàn bộ không gian dường như không thể dung nạp sự tồn tại của đạo huyết sắc hư ảnh đó, có khả năng sụp đổ bất cứ lúc nào.Mệnh chi Ma thần đang giao thủ với cự nhân thông thiên, nhìn thấy huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ, sắc mặt lập tức tái nhợt vô cùng.

Đó là một loại sợ hãi nguyên thủy từ sâu trong linh hồn.Năm đó Thần Tôn Bàn Cổ dẫn dắt Sát Lục thế giới, một đám cường giả chinh chiến Hỗn Độn tinh không, cuối cùng lại một mình lấy sức mạnh của bản thân đối đầu với ba ngàn Ma thần Hỗn Độn, để lại ấn tượng khủng bố khó phai mờ trong lòng vô số Ma thần Hỗn Độn thế giới.Cự nhân thông thiên khi huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ xuất hiện trong khoảnh khắc đó, cũng xuất hiện một lát đình trệ.

Cuối cùng y trực tiếp bỏ qua công kích của Mệnh chi Ma thần, chậm rãi quay người, trong đôi mắt vốn trống rỗng ảm đạm, đột nhiên có thêm vài phần linh khí.

"Kẻ phản không diệt đạo, giết!" Vượt quá dự liệu của La Thiên và Mệnh chi Ma thần, cự nhân thông thiên nhìn huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ mà nói tiếng người, lặng lẽ trong cơ thể y cũng có thêm một luồng sinh cơ.Cùng lúc đó, huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ cũng như không chịu khống chế vậy, thoát ly khỏi La Thiên, trực tiếp lao về phía cự nhân thông thiên.La Thiên đột nhiên nhận ra, trong cơ thể huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ, có thêm một đạo ý chí cường hãn.

Đạo ý chí đó chính là nguyên tự Bàn Cổ bản tôn.La Thiên chỉ có thể nhìn huyết sắc hư ảnh đã mất liên hệ giao chiến với cự nhân thông thiên.

Cuộc giao tranh giữa hai bên cực kỳ thảm liệt, cả hai đều dùng phương thức nguyên thủy nhất để tiến hành chiến đấu thể chất thuần túy.

Mỗi cú đấm giáng xuống đều có thể đánh nát một mảng huyết nhục.La Thiên ở một đầu khác trong Hỗn Độn hư không nhìn mà kinh hãi không thôi, đồng thời phát hiện Lực chi Không Môn cũng sinh ra chút biến hóa.

Kể từ khi huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ xuất hiện, khí tức của cánh cửa đó liền vô cùng suy yếu.Dường như có một tồn tại đang cố ý áp chế khí tức mà Lực chi Không Môn phát ra.Cùng với một trận âm phong thổi qua không gian xung quanh La Thiên, Mệnh chi Ma thần liền xuất hiện bên cạnh La Thiên.Tình hình của Mệnh chi Ma thần lúc này đã có chút chuyển biến tốt, khí huyết của bản thân y đã hồi phục vài phần, nhưng thương thế trong cơ thể vẫn còn, mức độ thương thế không thể coi thường.

Sau khi trận đại chiến này kết thúc, Mệnh chi Ma thần cần nhanh chóng tìm một nơi để bế quan dưỡng thương.

"Đa tạ Mệnh Tôn ra tay tương trợ!" La Thiên nhìn Mệnh chi Ma thần, trước tiên ôm quyền vái một cái, chủ động nói.

"Bản tôn trước đây có nhiều đắc tội, xin tiểu hữu đừng để trong lòng." Mệnh chi Ma thần nhàn nhạt phất tay, lập tức đáp lời.

Kể từ khi Thiên Đạo xuất hiện, địch ý trong lòng y đối với La Thiên đã hoàn toàn tiêu tan.Lúc này huyết ảnh phân thân của Thần Tôn Bàn Cổ xuất hiện, y mới có thể thoát khỏi tay cự nhân thông thiên đó.Thực lực của cự nhân thông thiên cường hãn vô cùng, ngay cả cảnh giới bản thân y đã bước ra khỏi cảnh giới Hỗn Độn, vậy mà lại không thể chính diện kháng cự y, khiến Vận Mệnh chi Ma thần trong lòng không khỏi nhớ đến một truyền thuyết đã lưu truyền vô số kỷ nguyên.Tương truyền năm đó Hỗn Độn thế giới mới khai mở, sinh ra vạn vật chúng sinh thế gian, Thiên Đạo quy tắc cao cao tại thượng, như cha mẹ của ba ngàn Ma thần Hỗn Độn kia, ban ân dưỡng dục cho họ.Đồng thời bên cạnh Thiên Đạo quy tắc đó lại có một tồn tại hộ pháp.

Vị hộ pháp đó thực lực cao thấp không ai biết, các Ma thần Hỗn Độn thế gian, cũng chưa từng thấy được dung mạo chân thực của

y.Trải qua vô tận tuế nguyệt, Thiên Đạo quy tắc đột nhiên biến mất, vị hộ pháp kia cũng mất tích.

Ba ngàn Ma thần Hỗn Độn ai nấy trưởng thành lớn mạnh, sau đó Thần Tôn Bàn Cổ càng lấy lực chứng đạo, oanh phá vạn cổ gông cùm.Trong số vô số Ma thần Hỗn Độn đản sinh ra một lời đồn, Thần Tôn Bàn Cổ năm đó đã phát hiện ra bí mật liên quan đến Thiên Đạo quy tắc.

Một khi Thần Tôn Bàn Cổ cuối cùng phá vỡ Thiên Đạo, vậy thì toàn bộ Hỗn Độn thế giới sẽ lại một lần nữa phát sinh cự biến, đây chính là cái gọi là Khai Thiên!Tuy nhiên khi Thần Tôn Bàn Cổ chứng đạo, một tồn tại cường hãn không rõ danh tính đột nhiên xuất hiện trong Hỗn Độn thế giới, cưỡng ép làm nhiễu loạn con đường trưởng thành của Thần Tôn Bàn Cổ.

Các Ma thần Hỗn Độn thế gian lờ mờ biết rằng Sát Lục thế giới từng xảy ra một trận huyết chiến.Trong trận huyết chiến đó, hầu như toàn bộ Sát Lục thế giới đều bị hủy diệt, chỉ còn lại Thần Tôn Bàn Cổ một mình sống sót.Kể từ đó, Thần Tôn Bàn Cổ liền như biến thành một người khác vậy, tính tình cực kỳ bạo táo cuồng ngạo.

Sau đó y dùng tu vi thông thiên của bản thân để trùng tạo Sát Lục thế giới, ngưng tụ ra một luồng sức mạnh cường hãn đủ để chấn động toàn bộ Hỗn Độn thế giới.Và sau đó chính là Hỗn Độn Đại Chiến lừng danh đã đản sinh ra toàn bộ Hỗn Độn thế giới!Về vị hộ pháp kia, toàn bộ Hỗn Độn thế giới chỉ có cực ít người đại khái biết đến sự tồn tại của y.

Mệnh chi Ma thần nhìn cự nhân thông thiên vô linh trước mắt, suy đoán trong đầu y càng ngày càng rõ ràng.Chẳng lẽ là vị hộ pháp năm đó?Có thể liên tục bức lui Mệnh chi Ma thần cảnh giới Hỗn Độn, ngay cả vài vị Chí Tôn cường giả kia cũng chưa chắc đã làm được,

huống hồ khi huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ hung dũng xuất hiện, liền trực tiếp giao tranh với cự nhân thông thiên.Cuối cùng, màu máu nhuộm đỏ toàn bộ Hỗn Độn hư không, trên đại địa khắp nơi máu chảy thành sông, thế gian vây quanh một luồng khí tức huyết tinh cực kỳ nồng đậm.Cự nhân thông thiên bị huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ áp chế, lúc này đang quỳ gối trước Lực chi Không Môn đó.

"Kẻ phản không diệt đạo, dù bản tọa bại dưới tay ngươi, cũng vẫn sẽ bị Thiên Đạo phán diệt!" Cự nhân thông thiên dường như cực kỳ không cam tâm, ngay cả khi bị huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ áp chế, trong miệng y vẫn truyền ra tiếng gào thét khàn đặc đầy khinh thường.Huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ thủy chung trầm mặc không lời, theo việc y thi triển vài phép thần thông trong tay, trên thân thể cự nhân thông thiên đột nhiên xuất hiện từng sợi xích sắt thông thiên cực kỳ nặng nề.

Chương 590

Trên xích sắt mọc ra vô số gai nhọn đâm vào trong cơ thể cự nhân thông thiên.Cự nhân thông thiên trong miệng liên tiếp truyền ra tiếng gào thét thê lương, nhưng vì sự tồn tại của xích sắt thông thiên mà không thể thoát khỏi trói buộc, chỉ đành quỳ gối trước cánh cổng đó.Sau khi làm xong mọi việc, huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ, trở lại phía sau La Thiên và một lần nữa hợp nhất với thân ảnh La Thiên.Trong chốc lát, La Thiên trong lòng bừng tỉnh.

"Xin tiểu hữu nhanh chóng chứng đạo phá không, cũng không phụ tấm lòng khổ sở của Thần Tôn tiền bối." Lời Mệnh chi Ma thần vừa dứt, y lập tức lùi mạnh ra một đoạn khoảng cách về phía sau.La Thiên trước tiên nhìn một cái vào thân thể ngàn trượng của bản thân, rồi lại nhìn một cái vào cánh cổng.

Trong đồng tử y dần dần bị một vẻ lạnh lẽo thay thế.La Thiên tay phải nắm chặt thành quyền, phía sau y hiện ra một đạo đồ đằng pháp tắc khổng lồ, trên Cửu Thiên hào quang hiển hách.

"Đây là Khai Thiên!" Lúc này La Thiên không biết vì sao đột nhiên mở miệng, bản thân y không hề xuất hiện vẻ kinh hoảng, dường như trong minh minh có thứ gì đó thúc đẩy La Thiên nói ra lời này.Nói xong, La Thiên bản thân y liền mang theo huyết sắc hư ảnh của Thần Tôn Bàn Cổ phía sau, một quyền oanh ra!Rầm!

Rầm!

Rầm!

Trên cánh cổng lập tức vang lên từng trận tiếng nổ ầm ầm.

Cự nhân thông thiên đang quỳ gối trước cánh cổng phải chịu đựng toàn bộ lực phản phệ từ cánh cổng.Sức va chạm mãnh liệt như vậy

kéo dài vài nhịp thở, trên cánh cổng đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Từ trong vết nứt đó tức khắc tràn ra một trận lực lượng pháp tắc vô tận!La Thiên nhanh chóng xông lên phía trước, hạ xuống phía trên cánh cổng.

Vô số lực lượng pháp tắc đó đều tuôn vào trong cơ thể La Thiên, dần dần dung hợp làm một với lực lượng pháp tắc trong cơ thể La Thiên!Ngay sau đó, La Thiên trong miệng truyền ra một tiếng gầm thét, vết nứt trên cánh cổng đó phóng đại vô hạn, một trận hào quang trắng lóe lên, tức khắc sụp đổ!Cảnh giới của La Thiên cấp tốc thăng lên!

Trong nháy mắt, đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!Một luồng lực lượng pháp tắc rộng lớn như biển khói quán xuyên qua nhục thân La Thiên, toàn bộ quá trình đột phá không hề gặp chút trở ngại nào, cũng không hề dừng lại.Thêm vài chục nhịp thở nữa, cảnh giới của La Thiên lại một lần nữa đột phá, trong chớp mắt đã đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ!Toàn bộ quá trình đột phá cuối cùng kéo dài gần nửa khắc đồng hồ, cảnh giới của La Thiên cũng theo đó đạt đến tầng đỉnh phong của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ!Đồng thời, cảnh giới đề thăng chỉ là một phương diện.

Lực chi Pháp tắc mà La Thiên bản thân nắm giữ như được lột xác, trực tiếp hóa thành Lực chi Bản Nguyên, uy năng và cường độ của nó bạo tăng không chỉ gấp mười lần!Lúc này La Thiên mỗi cử chỉ đều tỏa ra uy nghiêm tựa Thiên Cương!La Thiên cúi đầu nhìn cự nhân thông thiên đang bị giam cầm, bản thân y chậm rãi hạ xuống trước mặt cự nhân thông thiên.

“Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao muốn ngăn cản bản tọa?” La Thiên trước tiên mở miệng

hỏi.Sinh cơ trong cơ thể đối phương vẫn chưa hoàn toàn biến mất, có nghĩa là cự nhân thông thiên vẫn duy trì thần trí của bản thân.Tuy nhiên cự nhân thông thiên nghe vậy, đáp lại La Thiên lại là một tiếng gào thét khàn đặc mệt mỏi.

Nếu không có xích sắt thông thiên ngăn cách, cự nhân hầu như muốn xé nát La Thiên.La Thiên sắc mặt trầm xuống, một luồng uy áp cường hãn trong nháy mắt giáng xuống trên người cự nhân thông thiên.

Cự nhân thông thiên trong miệng không khỏi liên tiếp truyền ra tiếng hừ lạnh.La Thiên sau khi đột phá cảnh giới, chiến lực vượt xa trước đó.

Ngay cả lúc này đối kháng chính diện với Mệnh chi Ma thần, y cũng có đủ tự tin sẽ không kém Mệnh chi Ma thần là bao.Thậm chí trên phương diện thủ đoạn công kích thuần túy, y còn vượt qua Mệnh chi Ma thần!

"Bản tọa không có kiên nhẫn nhắc lại lần thứ hai." La Thiên trong miệng lại truyền ra một thanh âm.

Sau vài nhịp thở, không thấy cự nhân thông thiên có phản ứng gì, một thanh cự kiếm lập tức hiện ra trên đỉnh đầu cự nhân thông thiên! Cùng với ý niệm của La Thiên trong đầu vừa động, kiếm pháp tắc giáng xuống, đầu lâu cự nhân thông thiên bị chém ra.

Lại một đạo Hư Vô chi Hỏa dâng lên, đầu lâu cự nhân trong khoảnh khắc bị thiêu thành một mảnh hư vô!Chỉ có thân thể ngàn trượng bị xích sắt thông thiên trói buộc kia vẫn quỳ gối giữa hư không, cảnh tượng như vậy thực sự chấn hám!Mọi bụi trần lắng xuống, không gian xung quanh lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Giữa thiên địa phát ra một đạo kim sắc quang mang lóe sáng, trong chớp mắt La Thiên đã trở lại thế giới núi xanh sông biếc kia!Tất cả

Hỗn Độn Ma thần đã sớm đợi ở đây từ lâu, nhưng lúc này một đám Ma thần lại không ai dám tiến lên một bước!Không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì tất cả đều từ trong cơ thể La Thiên, cảm nhận được một luồng dao động sức mạnh thuộc tầng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

"Sao có thể?

Không ngờ y thật sự đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!" Một đám Hỗn Độn Ma thần ai nấy trong lòng kinh hãi không thôi.

Giữa thiên địa này, tất cả đều là để tru sát La Thiên.Nhưng cùng với việc La Thiên đột phá cảnh giới, trên bầu trời bao phủ một luồng khí tức Lực chi Pháp tắc cực mạnh, khiến tuyệt đại đa số Hỗn Độn Ma thần có mặt không dám khinh cử vọng động!Lúc này, ở một đầu khác giữa hư không, Hỗn Độn Ma Viên đang hổ thị đam đam nhìn chằm chằm La Thiên.

Từ sau chuyện này, y vẫn luôn muốn ra tay với La Thiên.Nhưng trước đó có Mệnh Tôn ngăn cản, nên Hỗn Độn Ma Viên không thể ra tay với La Thiên ngay lập tức.Hỗn Độn Ma Viên thần sắc âm trầm nhìn Mệnh Tôn và La Thiên hai người cùng xuất hiện, hiển nhiên quan hệ giữa hai người tất nhiên không tầm thường.Người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Không chỉ là truyền nhân của Bàn Cổ, không ngờ lại được Mệnh chi Ma thần bảo hộ?Năm đó Vận Mệnh chi Ma thần và Thần Tôn Bàn Cổ từng đại chiến một trận, đó đã là chuyện được toàn bộ Hỗn Độn thế giới công nhận.Theo lý mà nói, Mệnh chi Ma thần hoàn toàn không có lý do để giúp đỡ La Thiên!Hỗn Độn Ma Viên trong lòng do dự không biết có nên tiếp tục ra tay hay không.

Dù La Thiên đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên,

nhưng bản thân y cũng là cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.Dựa vào cây ô kim thiết bổng trong tay, Hỗn Độn Ma Viên vẫn có tự tin oanh sát La Thiên!Không đợi Hỗn Độn Ma Viên có động tác gì, La Thiên từ kim sắc quang ảnh xuất hiện lại xuất hiện trước tầm mắt của Hỗn Độn Ma Viên một bước!La Thiên không mở miệng nói, nhưng bầu không khí giữa hai người lại căng thẳng như dây cung giương.

Hai bên đều hiểu rõ ý đồ của đối phương.Hỗn Độn Ma Viên vung cây ô kim thiết bổng trong tay, ngay sau đó giữa thiên địa dấy lên một luồng khí xoáy khổng lồ, một luồng chiến ý mãnh liệt bùng phát ra từ trong cơ thể Hỗn Độn Ma Viên!Trong mắt La Thiên, hàn quang lóe lên, một luồng khí tức pháp tắc hạo hãn vô tận, đồng thời bùng phát ra từ trong cơ thể y, phía sau y kiếm pháp tắc hiện ra.Cảnh tượng này, lọt vào mắt vô số Hỗn Độn Ma thần giữa thiên địa, ai nấy đều lùi mạnh về phía sau trong hư không.Chỉ vì uy áp chiến trường hình thành giữa hai người quá khổng lồ, Hỗn Độn Ma thần tầm thường, dù có thể chịu đựng, cũng khó mà hành động tự nhiên.Chỉ có số ít người vẫn còn dừng lại tại chỗ, trong đó cũng bao gồm Mệnh chi Ma thần.Mệnh chi Ma thần ánh mắt dán chặt vào La Thiên, trong lòng không khỏi dấy lên một vẻ hiếu kỳ.Thủ đoạn của La Thiên trong mảnh không gian kỳ dị kia đích xác đã vượt quá dự liệu của y, không ngờ trên người La Thiên lại còn tồn tại hậu thủ mà Bàn Cổ đã để lại.Hỗn Độn Ma Viên là cường giả lừng danh Hỗn Độn thế giới từ vô số kỷ nguyên, dựa vào một thân Pháp tắc Chiến Đấu mãnh liệt, trong toàn bộ Hỗn Độn thế giới y ít có địch thủ.

“Nếu ngươi thần phục, bản tọa có thể tha cho ngươi một con đường sống.” Hai người còn chưa kịp giao thủ, La Thiên đột nhiên nhìn Hỗn Độn Ma Viên mà nói.Hỗn Độn Ma Viên lập tức nhíu mày, trong miệng truyền ra một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó lại nói: “Đồ

cuồng vọng!

Dù ngươi là truyền nhân Bàn Cổ, kết cục cũng vẫn như Bàn Cổ năm đó đạo tiêu thân vong!"Hỗn Độn Ma Viên, lửa giận ngút trời, tay cầm ô kim thiết bổng trực tiếp xông về phía La Thiên!La Thiên không hề sợ hãi, tay nắm kiếm pháp tắc nghênh chiến Hỗn Độn Ma Viên, giữa bầu trời tức khắc phát sinh một trận giao tranh kịch liệt!Mỗi kiếm mỗi côn đều truyền ra từng trận tiếng xé gió, cương phong giữa chiến trường ngày càng lớn mạnh, dần dần lan rộng ra toàn bộ chiến trường hư không!Ngay cả Mệnh chi Ma thần, lúc này cũng không thể không thi triển thần thông, chống đỡ cương phong tấn công không gian xung quanh.Lúc này ở trung tâm giao chiến, La Thiên trong lòng hơi kinh ngạc.

Chiến chi Pháp tắc mà Hỗn Độn Ma Viên nắm giữ quả nhiên cuồng bạo, ngay khi giao thủ bắt đầu, chiến trường đã hóa thành lãnh địa chiến đấu của Hỗn Độn Ma Viên.Ở trong lãnh địa chiến đấu, y cảm thấy cảnh giới của bản thân dường như bị một loại áp chế nào đó, khiến thực lực của bản thân không thể phát huy hoàn toàn.Hai người giao thủ nửa khắc đồng hồ sau, La Thiên ẩn ẩn ở vào trạng thái yếu thế!Lúc này La Thiên trong lòng biết rõ, không thể tiếp tục kéo dài với Hỗn Độn Ma Viên nữa.

Mười hai đạo pháp tắc đồ đằng lập tức hiện ra trong hư không phía sau La Thiên!Rầm!

Rầm!

Rầm!

Khoảnh khắc mười hai đạo lực lượng pháp tắc xuất hiện, khí tức của La Thiên cấp tốc thăng lên, trong chớp mắt đã đạt đến trạng thái đỉnh phong của bản thân!Ngay sau đó, từ trong mười hai đạo pháp tắc đồ đằng đó, lần lượt xông ra mười hai đầu pháp tắc chi linh, vây

quanh không gian xung quanh thân thể La Thiên, hình thành thế áp bách đối với Hỗn Độn Ma Viên.Hỗn Độn Ma Viên vừa thấy La Thiên thi triển ra mười hai đạo lực lượng pháp tắc, trong lòng y cũng chấn kinh đến mức không thể nào hơn được nữa.Trong số vô số Hỗn Độn Ma thần của Hỗn Độn thế giới, Ma thần nắm giữ lực lượng pháp tắc vốn khá hiếm, một khi sở hữu lực lượng pháp tắc, mới có thể được xưng là cường giả trong Hỗn Độn thế giới!Nhưng ngay cả cái gọi là ba ngàn Ma thần Hỗn Độn thế gian đó, mỗi vị Ma thần cũng chỉ có thể nắm giữ một loại lực lượng pháp tắc.Duy chỉ có La Thiên xuất hiện trước mắt, không biết dùng thủ đoạn gì mà nắm giữ mười hai đạo lực lượng pháp tắc, mỗi đạo lực lượng pháp tắc đều đản sinh ra pháp tắc chi linh!Chỉ khi lực lượng pháp tắc ngày càng viên mãn, pháp tắc chi linh mới có thể hiển hóa ra.

Trước đó Mệnh chi Ma thần động dụng Mệnh chi Pháp tắc, cây đại thụ ngút trời đó chính là pháp tắc chi linh của Vận Mệnh chi Ma thần!Trong chốc lát, Hỗn Độn Ma Viên phải đối mặt với nguy cơ sinh tử cực lớn!Mười hai đầu pháp tắc chi linh, đột nhiên lao về phía Hỗn Độn Ma Viên, hung hăng cắn xé trên thân thể y.

La Thiên nắm lấy thời cơ, trường kiếm trong tay giáng xuống! Khai Thiên Cửu Thức, Trảm Ma Thần!Lúc này, La Thiên cuối cùng cũng hiểu được, chiêu mạnh nhất trong Khai Thiên Cửu Thức, chiêu Trảm Ma Thần do đâu mà có!Chính là thần thông mạnh nhất mà Bàn Cổ năm đó đã sáng tạo ra để đối phó vô số Hỗn Độn Ma thần!Một kiếm giáng xuống, giữa hư không đột nhiên biến sắc, một luồng công thế cường đại không thể ngăn cản, từ đỉnh đầu Hỗn Độn Ma Viên giáng xuống!Hỗn Độn Ma Viên quát lớn một tiếng, từ trong pháp tắc đồ đằng phía sau y xông ra một con cự viên, trên con cự viên đó bao bọc chiến ý thông thiên.Bản thể Hỗn Độn Ma Viên thì cấp tốc khô héo, trong vài nhịp thở, bản thể Hỗn Độn Ma Viên chỉ còn lại một lớp

da trống rỗng, như thể đã bốc hơi khỏi thế gian!Con cự viên đó dưới uy lực của Khai Thiên Cửu Thức, tuy không đến mức vẫn lạc ngay tại chỗ, nhưng cũng bị trực tiếp chém đứt một cánh tay, giống như Bàn Cổ năm đó đã làm!Trong miệng cự viên lập tức truyền ra tiếng gào thét đầy phẫn nộ và không cam lòng!

"Bản tọa không cam lòng!" Thanh âm của Hỗn Độn Ma Viên vang vọng khắp toàn bộ hư không, chấn động vô số thế giới pháp tắc.

Một số Ma thần Hỗn Độn ẩn dật không xuất thế, sau khi nhận ra tình huống của Hỗn Độn Ma Viên, tâm thần ai nấy đều chấn hám!Dù sao, người có thể bức Hỗn Độn Ma Viên vào chỗ chết, tìm khắp toàn bộ Hỗn Độn thế giới cũng chỉ có vài người mà thôi.Giờ đây lại có thêm một La Thiên, cộng thêm thân phận truyền nhân Bàn Cổ của y, Hỗn Độn thế giới lại sắp tràn ngập gió tanh mưa máu!Cuối cùng La Thiên không giống như Thần Tôn Bàn Cổ ban đầu, không để lại cho Hỗn Độn Ma Viên một tia sinh cơ nào.Cùng với kiếm pháp tắc trong tay một lần nữa giáng xuống, uy lực của Khai Thiên Cửu Thức trực tiếp đánh giết Hỗn Độn Ma Viên đã mất một cánh tay ngay tại chỗ! Chiến chi Pháp tắc trong nháy mắt sụp đổ, lực lượng bản nguyên bị La Thiên triệt để ma diệt.

Hỗn Độn thế giới từ nay không còn Hỗn Độn Ma Viên nữa!

Lúc này, tại một chiến trường trong thế giới Hỗn Độn, trăm vạn đại quân đang kịch liệt chém giết!

Trong đó một chi đại quân gần như toàn bộ mang hình dáng Cự Nhân, toàn thân nhuộm đẫm tiên huyết tràn đầy khí tức sát lục, ý chí cực kỳ điên cuồng.

Giữa chi đại quân này, dẫn đầu là bốn Cự Nhân thông thiên thân hình vượt nghìn trượng, thể nội bốn Cự Nhân thông thiên này tràn ngập sát khí cực kỳ cuồng bạo.

Chương 591

Nếu La Thiên lúc này có mặt ở đây, lập tức có thể nhận ra bốn người đó, chính là Thác Bạt Sâm, Âu Dương Mặc, Tư Đồ Tà, Khương Thạch Nhất, bốn Ma Thần thế gia Sát Lục!

Lúc này mà bọn họ phải đối mặt, chính là hai tòa thế giới pháp tắc tương liên hiếm thấy trên đời!

Từ khi bốn Ma Thần thế gia Sát Lục dẫn quân chinh chiến, Hỗn Độn hư không bắt đầu, liền nhanh chóng thu hút sự chú ý của toàn bộ thế giới Hỗn Độn!

Gần như tất cả cường giả Hỗn Độn đều biết rõ, những kẻ năm xưa đi theo Bàn Cổ Thần Tôn chinh chiến Hỗn Độn hư không đã quay lại!

"Thác Bạt Sâm!

Lớn mật!" Phía trước Thác Bạt Sâm và bốn người, có một đạo khí tức cường hãn ẩn dưới màn đen, lúc này đang giận dữ ngút trời trừng mắt nhìn bốn người Thác Bạt Sâm!

"Năm xưa Bàn Cổ trọng thương vẫn lạc, vô số Ma Thần thế giới Hỗn Độn lòng mang thương xót, không đuổi tận giết tuyệt bốn người các ngươi!" "Không ngờ bốn người các ngươi không những không có ý sám hối, lại còn dám cuốn thổ trọng lai, thật sự cho rằng chúng ta không dám giết sao?!" Từ trong thân ảnh ẩn dưới màn sương đen liên tiếp truyền ra tiếng nộ xích.

Chỉ là, điều đó cũng không thể che giấu ý kinh hãi trong lòng của tồn tại đó!

Ban đầu, vài chục năm trước, thế giới Hủy Diệt và thế giới Tai

Nạn yên tĩnh một mảnh, nhưng cùng với sự giáng lâm của đại quân thế giới Sát Lục, trực tiếp khiến sự yên tĩnh ban đầu hoàn toàn tan vỡ!

Bất cứ ai cũng không thể ngờ được, thế giới Sát Lục đã biến mất vô số kỷ nguyên, giờ đây lại có thể ngưng tụ ra một cỗ chiến lực cường hãn như vậy!

Thế giới Hủy Diệt và thế giới Tai Nạn phòng bị không kịp, trực tiếp bị đại quân Sát Lục công nhập vào trong, sau đó liền là vài chục năm chiến hỏa ngút trời, hai tòa thế giới pháp tắc bị phá hủy hơn nửa!

Cuối cùng dẫn đến tất cả cường giả trong hai đại thế giới pháp tắc không thể không đồng loạt ra tay đối kháng đại quân Sát Lục.

Trên bầu trời phía sau thân ảnh sương đen kia, lúc này đang lơ lửng vài chục đạo thân ảnh già nua.

Trên mỗi người đều tản ra khí tức pháp tắc cực kỳ bất phàm.

"Nực cười!" Thác Bạt Sâm lập tức bật cười lớn.

"Chẳng qua chỉ là một đám phế vật chó má mà thôi, năm xưa đã âm mưu cùng nhau đối phó chủ nhân ta, giờ là lúc trả nợ!" Lời Thác Bạt Sâm vừa dứt, bốn đại Ma Thần thế gia Sát Lục đồng loạt ra tay, bốn chùm sáng huyết sắc lập tức giáng xuống trong màn sương đen!

Kẻ ẩn trong màn sương đen phòng bị không kịp, lập tức lộ ra thân hình, nguyên lai là một cỗ thi thể khô héo!

Trên cỗ thi thể khô héo đó tồn tại một cỗ khí tức hủy diệt cực mạnh.

"Hủy Diệt Ma Thần, giờ ngươi chỉ dám lấy bộ dạng này xuất hiện sao?" Khóe miệng Thác Bạt Sâm nhếch lên một nụ cười, trong mắt lập tức lộ ra vẻ khinh thường rõ rệt.

"Chết đến nơi rồi, còn không biết điều!" Thi thể khô héo nhanh

chóng đáp lại, nhất thời, một cỗ sức mạnh pháp tắc hủy diệt khổng lồ bùng phát từ trong cơ thể hắn.

Thác Bạt Sâm không nói sai, người này chính là đường đường một đại Hủy Diệt Ma Thần!

Chỉ là năm xưa Hủy Diệt Ma Thần giao thủ với Bàn Cổ Thần Tôn, bây giờ ta trực tiếp xóa bỏ tu vi đại chiến của Hủy Diệt Ma Thần, lại trọng thương bản nguyên pháp tắc của hắn, mới khiến Hủy Diệt Ma Thần biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ.

Trong vài chục năm chiến hỏa chém giết, Hủy Diệt Ma Thần gần như chưa từng xuất hiện, vẫn luôn ẩn mình trong chiến trường không lộ mặt.

Mãi đến ngày nay, khi hai đại thế giới pháp tắc sắp hoàn toàn sụp đổ, Hủy Diệt Ma Thần và chúng Ma Thần Hỗn Độn mới không thể không tiến hành sự kháng cự cuối cùng.

Khi pháp tắc hủy diệt hiện ra vẻ nanh vuốt, trong chiến trường giữa trời đất, vô số đạo lực lượng bản nguyên pháp tắc đồng loạt bùng phát!

Phía sau Hủy Diệt Ma Thần, có một nam tử trung niên bước ra, xuất hiện bên cạnh Hủy Diệt Ma Thần, trên người hắn tản ra một cỗ khí tức pháp tắc tai nạn mênh mông!

Đương nhiên, người này chính là Tai Nạn Ma Thần Hỗn Độn, năm xưa cũng là một cường giả lừng lẫy danh tiếng, gặp phải như đúc một khuôn với Hủy Diệt Ma Thần, bại dưới tay Bàn Cổ Thần Tôn.

Hai đại thế giới pháp tắc sở dĩ tương liên với nhau, là vì năm xưa Hủy Diệt Ma Thần và Tai Nạn Ma Thần đều thân chịu trọng thương, không thể không kết minh tự vệ.

“Chỉ có nhiêu đó thôi sao?” Ma Thần thế gia Sát Lục Thác Bạt Sâm lạnh lùng quét mắt nhìn chiến trường giữa trời đất, trong lòng đột nhiên nổi lên một dự cảm chẳng lành.

Đúng lúc hắn còn đang suy nghĩ, trên không trung phía trên đầu hắn lại liên tiếp có vài đạo khí tức pháp tắc bùng phát!

Mỗi một đạo khí tức đều không dưới cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Điều này có nghĩa là trận đại chiến tiếp theo không chỉ có Hủy Diệt Ma Thần và Tai Nạn Ma Thần, mà còn có những người khác!

“Ha ha ha!” “Thác Bạt Sâm, hôm nay chính là ngày chết của bốn người các ngươi!” Trong hư không bên ngoài hai đại thế giới pháp tắc, đột nhiên xuất hiện một tiếng gào thét cực kỳ điên cuồng!

Thác Bạt Sâm chỉ chần chờ một lát, liền lập tức hiểu ra nguồn gốc của tiếng nói đó!

“Sát Lục Ma Thần Ma Đa!” “Ngươi đúng là một tên nghịch tặc!” Tư Đồ Tà, Âu Dương Mặc và hai người kia đồng loạt bùng phát, năm xưa chính Sát Lục Ma Thần Ma Đa đã thừa lúc bọn họ trọng thương tập kích lén, sau đó trấn áp ba người, giam cầm vô số kỷ nguyên.

Kẻ thù gặp mặt, tự nhiên đặc biệt đỏ mắt, ba vị Ma Thần thế gia Sát Lục xông thẳng lên trời, cùng với thân hình lóe lên quang mang, ba người lập tức xuất hiện trong hư không bên ngoài thế giới pháp tắc!

Quả nhiên là Sát Lục Ma Thần Ma Đa!

Nhưng Ma Đa lại không phải một mình, phía sau hắn theo sau vài trăm vạn đại quân bao vây chặt chẽ hai đại thế giới pháp tắc!

Trong trăm vạn đại quân đó còn tồn tại những tồn tại có khí tức cường hãn!

Tư Đồ Tà và ba người không khỏi trực tiếp động thủ, mỗi Cự Nhân thông thiên tự mình thôi động lực lượng pháp tắc của mình, một quyền oanh ra, trực tiếp khiến hư không xung quanh vỡ nát!

Đồng tử Sát Lục Ma Thần Ma Đa co rút lại, nhanh chóng vận chuyển tu vi của mình để chống cự, đồng thời từ phía sau hắn có vài đạo thân ảnh xông ra, không bao lâu, đã bày ra một tòa pháp trận giữa trời đất!

Tư Đồ Tà và ba người lập tức bị vây khốn trong pháp trận, khí tức của bản thân nhanh chóng suy yếu!

"Chuyện gì vậy?!" Thác Bạt Sâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu vô tận hư không nhìn lên trời, phát hiện ra tòa pháp trận thông thiên bên ngoài hai đại thế giới pháp tắc đó!

Chương 592

Lúc này, Thác Bạt Sâm cảm nhận được khí tức của Tư Đồ Tà và ba vị Ma Thần thế gia Sát Lục khác không còn!

Điều đó cũng có nghĩa là, bọn họ đã mất đi liên hệ!

"Ha ha ha ha!" "Thác Bạt Sâm, ngươi cho rằng bây giờ vẫn còn như năm xưa sao?" "Không có Bàn Cổ, đồng thời trăm vạn đại quân hung hãn cực độ, ngươi cũng nhất định không cách nào chống đỡ thủ đoạn của Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần chúng ta!" Hủy Diệt Ma Thần liên tiếp cười lớn nói, giữa lời nói tràn ngập vẻ đắc ý.

"Giờ đây bên ngoài hai đại thế giới pháp tắc, là liên quân do vô số Ma Thần Hỗn Độn cùng nhau hội tụ mà thành, mục đích là để chém giết tận diệt đám dư nghiệt Bàn Cổ các ngươi!" Lời Hủy Diệt Ma Thần vừa dứt, cùng với Tai Nạn Ma Thần bên cạnh đồng loạt ra tay, giữa trời đất lập tức xuất hiện một xoáy nước khổng lồ!

Trực tiếp vây khốn Thác Bạt Sâm vào trong đó!

Thác Bạt Sâm dù có thân thể nghìn trượng, nhưng trong xoáy nước, các loại lực lượng pháp tắc kỳ dị đan xen, khiến Thác Bạt Sâm bị mắc kẹt trong đó không cách nào thoát thân!

Trong nhất thời, bốn đại Ma Thần thế gia Sát Lục đang đối mặt với một cục diện cực kỳ hiểm trở!

"Hôm nay chém giết đám dư nghiệt Bàn Cổ này, thì tai họa Hỗn Độn vĩnh viễn không tái xuất!" Từ trong miệng Tai Nạn Ma Thần truyền ra một giọng nói khàn khàn, nhưng lại khiến thần sắc của Hủy Diệt Ma Thần bên cạnh biến đổi, trong đồng tử dường như lộ ra một tia hoảng sợ.

“Đừng nói năng bừa bãi!” Hủy Diệt Ma Thần lập tức cảnh cáo, Tai Nạn Ma Thần cũng liền im lặng.

Tiếp đó Hủy Diệt Ma Thần, vung tay một cái, hàng rào chắn bên ngoài hai đại thế giới pháp tắc lập tức biến mất, trực tiếp liên kết với hư không bên ngoài.

“Sát Lục Ma Thần, nhanh chóng ra tay tiêu diệt bốn kẻ này!” Hủy Diệt Ma Thần hô lớn về phía Sát Lục Ma Thần Ma Đa trong hư không!

“Đạo huynh nói chí phải!” Sát Lục Ma Thần sắc mặt trầm xuống, chúng Ma Thần Hỗn Độn phía sau đồng loạt thi triển thủ đoạn, tòa pháp trận khổng lồ trong hư không nhanh chóng vận chuyển!

“Diệt Cổ Đại Trận!

Diệt!” Sát Lục Ma Thần gầm lớn một tiếng, trong tòa pháp trận kỳ dị đó lập tức sinh ra vô số sương đen, tiếp đó từ trong sương đen truyền ra một lượng lớn binh khí hình người!

Những binh khí hình người đó không giống vật sinh ra từ trời đất, mà giống như pháp khí để người điều khiển, cần phải dựa vào vô số Ma Thần Hỗn Độn bên ngoài pháp trận cùng nhau thôi động linh lực.

Đồng thời, Thác Bạt Sâm trong xoáy nước đó, bị một cỗ sức mạnh không rõ bao bọc, cùng với toàn bộ xoáy nước dung nhập vào Diệt Cổ Đại Trận!

Bốn người Thác Bạt Sâm nhờ đó lại một lần nữa gặp mặt, nhưng lúc này trên mặt bốn người đều tràn ngập cảm giác nguy cơ nồng đậm!

“Diệt Cổ Đại Trận, tên nghịch tặc này lại có thể một lần nữa vận dụng trận pháp nghịch thiên như vậy!” Khương Thạch Nhất tâm thần chấn động không thôi, khi nghe thấy lời nói về Diệt Cổ Đại Trận từ

miệng Sát Lục Ma Thần Ma Đa, khiến bốn người nhanh chóng hiểu rõ cục diện mà bản thân đang đối mặt.

Tương truyền Diệt Cổ Đại Trận là trận pháp thượng cổ, dường như có mối liên hệ quỷ dị với Thiên Đạo thế gian, ngay cả khi Bàn Cổ chinh chiến Hỗn Độn hư không năm xưa, cũng chưa từng có ai có thể thi triển thuật này.

Diệt Cổ Đại Trận có nghĩa là Diệt Cổ, cho đến nay cũng không ai có thể hiểu rõ ý nghĩa.

"Chẳng lẽ hôm nay chúng ta nhất định phải vẫn lạc tại đây sao?" Thác Bạt Sâm nhìn những binh khí hình người đang nhanh chóng chém giết về phía mình, lắc đầu, không khỏi thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối.

Năm xưa bốn người dẫn đại quân Sát Lục rời khỏi thế giới Sát Lục, từ biệt La Thiên, hẹn ước có một ngày sẽ tái ngộ trong Hỗn Độn hư không.

Nếu hôm nay mọi người vẫn lạc tại đây, chỉ sợ lúc đó, chỉ còn lại La Thiên một mình!

Nếu hôm nay mọi người vẫn lạc tại đây, chỉ sợ lúc đó, chỉ còn lại La Thiên một mình!

Đợi đến khi những binh khí hình người đó chém giết đến trước mặt, bốn người đồng loạt thi triển hết thủ đoạn, dưới ảnh hưởng của Diệt Cổ Đại Trận, bốn người chỉ có thể phát huy ra sức mạnh tầng thứ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Vài nhịp thở trước, trong Diệt Cổ Đại Trận vang lên tiếng ầm ầm ngút trời, tiếng chém giết!

Lúc này, trên vô tận hư không của Diệt Cổ Đại Trận, lại có vài đạo thân ảnh hiển hóa ra, những người này đều thân mặc trường bào,

khuôn mặt lộ ra vẻ cực kỳ tang thương già nua.

Vài người nhìn đại quân Sát Lục và bốn vị Ma Thần thế gia Sát Lục trong Diệt Cổ Đại Trận, trong đồng tử đều lộ ra vẻ chán ghét.

"Tộc Phản Không Diệt Đạo, chết không đáng tiếc!" Trong đó một lão nhân già nua đột nhiên mở miệng nói, thần tình không hề gợn sóng, cực kỳ lạnh lùng.

"Năm xưa nghịch tặc Bàn Cổ làm loạn, chúng ta không truyền thuật này xuống, mới dẫn đến thế giới Hỗn Độn một mảnh thê thảm." "Đến ngày nay, tộc Phản Không Diệt Đạo cuốn thổ trọng lai, chúng ta tuyệt đối không thể đi vào vết xe đổ năm xưa!" Một lão giả bên cạnh lập tức đáp lại, giữa đôi mắt đục ngầu tản ra một cỗ tử khí.

"Còn tên nghịch tặc từ hạ giới kia, nên xử trí thế nào?" Đột nhiên, một lão phụ đột nhiên hỏi. . . . . .

Lời này vừa ra, giữa vài người lập tức chìm vào im lặng, dường như tất cả mọi người đều đang suy nghĩ về vấn đề này, mãi không có câu trả lời. . . . . .

Lúc này Sát Lục Ma Thần Ma Đa nhìn đại quân Sát Lục thảm bị tàn sát trong Diệt Cổ Đại Trận, và các Ma Thần thế gia Sát Lục đang khổ sở chống cự kêu gào thảm thiết, trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng.

Chương 593

Năm xưa Ma Đa hoảng hốt chạy trốn khỏi thế giới Sát Lục, vì để đối phó La Thiên và Thác Bạt Sâm cùng những người khác đã khắp nơi cầu viện, cuối cùng từ một vùng đất bí mật cổ xưa tìm thấy một cỗ lực lượng thần bí.

Chính là dưới sự giúp đỡ của những người đó, thương thế của Sát Lục Ma Thần Ma Đa nhanh chóng hồi phục, những người đó sau này còn truyền xuống Diệt Cổ Đại Trận những thuật pháp kinh thiên này, cuối cùng khiến Ma Đa tập hợp vô số Ma Thần Hỗn Độn quay lại!

Cùng với thời gian chậm rãi trôi qua, đại quân Sát Lục chết thương hơn nửa, ngay cả Ma Thần thế gia Sát Lục Thác Bạt Sâm cũng trong quá trình đối kháng với binh khí hình người, bị chặt đứt một cánh tay.

Ma Đa liếc nhìn lên vô tận hư không, khóe mắt lộ ra một tia kiêng dè kính sợ, với tư cách là một đại Sát Lục Ma Thần, tự nhiên có thể cảm nhận được trên vô tận hư không tồn tại vài đạo thân ảnh.

Những người đó chính là lực lượng thần bí đã giúp đỡ hắn trước đó!

Đúng lúc Ma Đa đang suy đoán nguồn gốc của cỗ lực lượng thần bí đó, trong não hải Ma Đa lại lập tức vang lên một giọng nói.

"Làm tốt chuyện nên làm, tốt nhất đừng suy nghĩ lung tung!" Ma Đa trong lòng lập tức giật mình tỉnh ngộ, không dám tiếp tục suy nghĩ về nguồn gốc của cỗ lực lượng thần bí đó.

Diệt Cổ Đại Trận cứ thế vận hành, thoáng chốc đã nghìn năm thời gian!

Trong nghìn năm thời gian, những đại quân Sát Lục đi theo bốn vị Ma Thần thế gia Sát Lục gần như bị tiêu diệt hết!

Chỉ còn lại bốn người Thác Bạt Sâm, Tư Đồ Tà đang khổ sở chống đỡ!

Trạng thái của bốn người đã sớm không còn như nghìn năm trước, thân thể nghìn trượng của mỗi người teo tóp như bốn cỗ thây khô, nếu không phải Thác Bạt Sâm nhờ thôn phệ tu vi thông thiên của mình, hấp thụ sinh cơ lực lượng từ Diệt Cổ Đại Trận để nuôi dưỡng bốn người, chỉ sợ bốn người đã vẫn lạc từ lâu!

Hủy Diệt Ma Thần và Sát Lục Ma Thần cùng những người khác cũng trấn thủ bên ngoài Diệt Cổ Đại Trận hơn nghìn năm, Thác Bạt Sâm và bốn người một ngày không chết, vô số Ma Thần Hỗn Độn liền luôn không rời đi!

Chính là cái gọi là: "chặt cỏ phải diệt tận gốc!" Nhưng Hủy Diệt Ma Thần và những người khác lại không hề phát hiện ra, trong hơn nghìn năm thời gian đó, trong cơ thể bốn người Thác Bạt Sâm đã lặng lẽ sinh ra một chút biến hóa!

Một chút biến hóa đó ẩn chứa một đạo khí tức thần bí, đạo khí tức đó không thuộc về bản thân bốn người Thác Bạt Sâm, cũng tuyệt đối không phải từ thế giới Hỗn Độn!

Lúc đó La Thiên trong chiến trường hư không, đã một mình chấn sát Hỗn Độn Ma Viên, sau đó vô số Ma Thần Hỗn Độn tham gia tập kích La Thiên liền tản ra bỏ chạy.

La Thiên lúc đó không lập tức truy kích, có chuyện quan trọng hơn phải làm, là tìm ra Ma Tổ La Hầu ẩn giấu trong thế giới Huyền Diễm!

Sau khi chia tay Mệnh Chi Ma Thần, ta liền lại đạp lên hành trình tìm kiếm thế giới Huyền Diễm.

Một khi tìm kiếm liền mất vài nghìn năm thời gian, La Thiên có một tia khí tức thuộc về Ma Tổ La Hầu, đó là vật mà Huyễn Chi Ma Thần tặng cho La Thiên năm xưa.

Dựa vào đạo bản nguyên khí tức đó, La Thiên càng ngày càng tiếp cận thế giới Huyền Diễm, cuối cùng sau khi tìm kiếm ròng rã vạn năm thời gian, thế giới Huyền Diễm cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt La Thiên!

Tòa thế giới bị vô tận hỏa diễm thiêu đốt đó, giữa trời đất tràn ngập pháp tắc Hỏa cường hãn, khi La Thiên tiến vào thế giới Huyền Diễm trong khoảnh khắc đó, liền lập tức cảm nhận được uy áp pháp tắc của trời đất xung quanh.

Đó là uy áp pháp tắc mạnh nhất mà La Thiên từng đối mặt sau khi đến thế giới Hỗn Độn, ngay cả khi tiến vào thế giới Huyễn Ảnh năm xưa, cũng xa xa không cường hãn bằng bây giờ!

Sinh linh trong thế giới Huyền Diễm cực kỳ ít ỏi, La Thiên phóng ra thần thức của mình chỉ cảm nhận được vài đạo tồn tại có khí tức yếu ớt.

Còn về Ma Tổ La Hầu, La Thiên sau khi tiến vào mảnh trời đất này, liền mất đi đạo bản nguyên khí tức đó.

La Thiên giáng lâm trên đại địa thế giới Huyền Diễm, sau khi nghìn năm trôi qua, cảm nhận được một cỗ khí tức không tầm thường.

Khi La Thiên thuận theo đạo khí tức đó mà đi, phát hiện ra một tòa cung điện cổ xưa!

Cung điện có kiểu dáng cực kỳ cổ phác, được xây dựng bằng những khối đá nặng nề, có thể nói là thô sơ mục nát đến cực hạn, một số nơi thậm chí chỉ còn lại một mảnh tường đổ gạch nát.

Nhưng khi La Thiên tiến vào cung điện, lại nhìn thấy rất nhiều tượng Ma Thần cực kỳ tinh mỹ ở hai bên cung điện, những tượng điêu khắc đó sống động như thật.

Nếu không phải La Thiên không cảm nhận được sinh cơ lực lượng từ những tượng điêu khắc đó, thì gần như đã cho rằng những tượng điêu khắc đó đều do Hỗn Độn Ma Thần hóa thành!

La Thiên một mình đi trong cung điện, không biết từ lúc nào phía sau lại lặng lẽ xuất hiện thêm một đạo khí tức.

Khi La Thiên quay người nhìn lại, phát hiện ra đó lại là một thiếu niên!

La Thiên nhìn thấy thiếu niên đó xuất hiện, trong đầu lập tức vang lên một trận ầm ầm, cả người như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ!

Bộ dạng của thiếu niên đó không ai khác, chính là Pangu thời niên thiếu mà La Thiên đã nhìn thấy trong thế giới Huyễn Chi năm xưa!

Nhưng lúc này thiếu niên đó dường như chỉ là một linh hồn thể hư ảo, khi chậm rãi trôi đi, trực tiếp xuyên qua thân thể La Thiên.

La Thiên đi theo thiếu niên đó suốt chặng đường, xuyên qua một cánh cửa lớn, đến một thế giới kỳ dị!

Ở trung tâm của toàn bộ thế giới tồn tại một tế đàn khổng lồ, xung quanh tế đàn lại có rất nhiều thi thể khô héo đang quỳ gối, những thi thể đó hai tay chắp lại, trên mặt mang biểu tình cực kỳ cung kính.

La Thiên đi theo thiếu niên đó suốt chặng đường về phía tế đàn, cuối cùng đến phía trước nhất của tế đàn, lại phát hiện ra hai cỗ thi thể tươi sống đang nằm trên tế đàn!

Hai cỗ thi thể tươi sống đó một nam một nữ, khi La Thiên nhìn rõ bộ dạng của bọn họ trong khoảnh khắc đó, cả thế giới lập tức vang lên tiếng sấm chấn động trời đất!

Một nam một nữ, chính là cha mẹ của thiếu niên Pangu mà La Thiên đã nhìn thấy trong thế giới Huyễn Chi năm xưa, cũng là Thiên Đạo và Pháp Tắc mà Huyễn Chi Ma Thần đã nói!

La Thiên tâm thần chấn động, thiếu niên đó leo lên tế đàn, trên tế đàn lập tức sinh ra vô số linh lực, tất cả đều tuôn vào trong cơ thể thiếu niên.

Thân thể và diện mạo thiếu niên nhanh chóng biến đổi, không bao lâu, đã biến thành bộ dạng một người trưởng thành!

Bàn Cổ Thần Tôn!

La Thiên trong lòng xác định không nghi ngờ gì nữa, người này chính là Bàn Cổ năm xưa!

Chỉ thấy Bàn Cổ hai mắt đỏ tươi, trong đồng tử dường như có huyết lệ nhỏ xuống, ngửa mặt lên trời gào thét, giữa tiếng thê lương tràn đầy sự không cam lòng!

Chương 594

Thân ảnh Bàn Cổ dần dần hư hóa giữa tiếng nói càng ngày càng mãnh liệt giữa trời đất, trong chớp mắt liền lại thành một mảnh hư vô, cả thế giới chỉ còn lại một tòa tế đàn cô độc tồn tại!

Lúc này không xa đột nhiên xuất hiện một đạo khí tức chân thực, thần sắc La Thiên nghiêm lại, người đó không ai khác, chính là Ma Tổ La Hầu!

Đạo khí tức ma diễm ngút trời đó, La Thiên vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên!

Đạo quả huyền chiếu hai giới đại năng cái thế, cuối cùng cũng xuất hiện!

La Thiên không hề do dự, Bàn Cổ Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, khí tức của bản thân nhanh chóng tăng vọt!

"Khoan đã!" Đúng lúc La Thiên chuẩn bị động thủ, Ma Tổ La Hầu cực tốc xuất hiện trong tầm mắt La Thiên, trầm giọng nói.

La Thiên thần sắc cảnh giác, Mười Hai Đạo Pháp Tắc Đồ Đằng hiển hiện trên không trung, trong khoảnh khắc liền có mười hai đầu pháp tắc chi linh bao vây chặt chẽ Ma Tổ La Hầu!

"Là một truyền nhân của Bàn Cổ!" Ma Tổ La Hầu nói trước, trong ánh mắt mang theo vài phần đánh giá.

La Thiên khẽ gật đầu, khí thế tích tụ sẵn sàng bộc phát, chỉ cần ý niệm trong đầu hắn vừa động, trong khoảnh khắc vô số công kích sẽ giáng xuống Ma Tổ La Hầu.

Không ngờ Ma Tổ La Hầu nghe vậy, lại không hề có ý định động

thủ, trên mặt còn lộ ra một nụ cười.

"Bản tổ đã đợi ở đây từ lâu rồi." La Thiên dự cảm mọi chuyện rất có thể không đúng, vì vậy lập tức dung nhập thần thức của mình vào thế giới Huyền Diễm, dựa vào bản nguyên pháp tắc Hỏa, thế giới Huyền Diễm cũng không hề có bài xích hắn.

Thao túng ý chí của toàn bộ thế giới, La Thiên cuối cùng mới xác định Ma Tổ La Hầu trước mắt, bản thân không phải phân thân!

"Ngươi có biết bản tọa muốn giết ngươi không?" La Thiên nhìn Ma Tổ La Hầu nhướng mày hỏi.

"Ha ha ha, bản tổ đã là người đáng chết từ lâu rồi, nếu không phải cố nhân có lỗi, năm xưa đã nên vẫn lạc rồi!" Ma Tổ La Hầu hiển lộ cực kỳ thản nhiên, dường như căn bản không hề đặt nặng sống chết.

Ý tứ trong lời nói còn ẩn chứa hàm nghĩa cực sâu.

"Cố nhân nào?" La Thiên thăm dò hỏi, ý cảnh giác trong lòng đối với Ma Tổ La Hầu đạt đến cực hạn.

Ma Tổ La Hầu lại cười lớn ba tiếng, cử chỉ thô kệch tùy tiện.

"Cố nhân của bản tổ?" "Tự nhiên chính là Lực Chi Ma Thần vĩ đại của Hỗn Độn năm xưa, chủ nhân thế giới Sát Lục mà thế gian gọi là, Bàn Cổ Thần Tôn!" Lời Ma Tổ La Hầu vừa ra, trong đồng tử lập tức bùng lên một cỗ chiến ý cuồng nhiệt!

La Thiên trong lòng lập tức kinh ngạc vô cùng, dựa vào những gì ta biết, Ma Tổ La Hầu và Bàn Cổ Thần Tôn năm xưa là tử địch, vì sao nhìn trước mắt lại hoàn toàn khác biệt?

Khi La Thiên còn đang suy nghĩ trong lòng, Ma Tổ La Hầu lại mở miệng.

"Trận chiến kinh thiên năm xưa còn ở trước mắt, ngươi là truyền

nhân của kẻ đó, tất nhiên cũng nên giống như kẻ đó là con của trời được chọn." "Hôm nay ở đây, chính là Thiên Đạo, cũng là vận mệnh!" Giọng Ma Tổ La Hầu như tiếng sấm, trong não hải La Thiên vang lên ầm ầm, khiến tâm thần hắn lập tức chấn động vô cùng!

La Thiên lúc này cảm giác dự cảm cực kỳ mãnh liệt, tất cả bí mật về thế giới Hỗn Độn và Bàn Cổ Thần Tôn đều ở trước mắt!

Nhưng, để hoàn toàn tin tưởng La Hầu, đó cũng là điều không thể.

Dù sao, Ma Tổ, cũng là kẻ gian xảo quỷ biến nhất!

Hơn nữa, La Thiên còn có ân oán về việc đánh nát nhục thân ở Hồng Hoang.

Hai người đối đầu nhau, không khí nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Khoảng vài chục nhịp thở sau, La Thiên mới nói trước phá vỡ sự trầm mặc.

"Năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ma Tổ La Hầu lập tức khẽ thở dài một tiếng, trong đồng tử lộ ra vẻ bất đắc dĩ thở dài.

"Chuyện năm xưa, phong vân quỷ quyệt, ngay cả ta cũng không biết nội tình." Tiếp đó Ma Tổ La Hầu lại lắc đầu, cắt đứt ý niệm trong lòng La Thiên.

"Nhưng có một điểm có thể xác định, năm xưa ta đích xác đã không chết không ngừng với Bàn Cổ." Lời này vừa ra, trong cơ thể Ma Tổ La Hầu lập tức tràn ngập vô tận hỏa diễm, nhanh chóng hóa trời đất xung quanh thành một mảnh luyện ngục!

Đồng tử La Thiên đột nhiên trợn lớn, tưởng rằng Ma Tổ La Hầu muốn động thủ với mình!

Mười Hai Đạo Pháp Tắc Đồ Đằng phía sau nhanh chóng hiển hiện, lập tức có mười hai đầu pháp tắc chi linh chui ra từ đồ đằng!

Chỉ qua vài nhịp thở, Ma Tổ La Hầu dường như cũng không động thủ.

Chỉ lẳng lặng nhìn mười hai đầu pháp tắc chi linh phía sau La Thiên, trong ánh mắt, mang theo chút tán thưởng.

"Không hổ là người được kẻ đó lựa chọn, không tồi." Lúc này ánh mắt Ma Tổ La Hầu như trưởng bối nhìn vãn bối, La Thiên căn bản không cách nào cảm nhận được một tia sát cơ nào.

Nhìn bộ dạng toàn thân cảnh giác của La Thiên, Ma Tổ La Hầu nhất thời ngẩn người cười.

"Yên tâm, ta sẽ không ra tay với ngươi, ta cũng không phải đối thủ của ngươi." Ma Tổ La Hầu cười nhạt nói.

"Năm xưa Bàn Cổ dĩ lực chứng đạo, phá vạn cổ không môn, ta tham lam bản nguyên lực của Bàn Cổ muốn triệt để tiêu diệt hắn." "Không ngờ thủ đoạn của Bàn Cổ đã thông thiên, ta không những không thể tập kích tiêu diệt hắn, ngược lại còn bị trọng thương, ngay cả đến ngày nay, thương thế trong cơ thể vẫn không thể nghịch chuyển." "Nếu không có ngươi xuất hiện ở đây, thêm vài vạn năm nữa, ta cũng sẽ đạo tiêu thân vong." Ma Tổ La Hầu nhìn La Thiên chậm rãi nói, không gian luyện ngục xung quanh nhanh chóng biến hóa, ở trung tâm thế giới hình thành một đóa liên hoa!

Đóa liên hoa đó toàn thân màu huyết hồng sắc, búp hoa khép chặt, bên trong thấu ra một cỗ sinh cơ lực lượng cực kỳ nồng đậm, dường như bên trong phong ấn một loại tồn tại cường đại.

"Nhưng cùng với Bàn Cổ trọng thương, không rõ tung tích sau, lão phu cuối cùng cũng hiểu rõ những gì Bàn Cổ đã làm năm xưa." "Kẻ đó đích xác là một đại Thần Tôn!" Trong đó, Ma Tổ La Hầu trong mắt tinh mang đại phóng, trong nội tâm lập tức bùng lên một cỗ chiến ý kinh thiên mãnh liệt!

“Nếu năm xưa kẻ đó sớm chút tỉnh ngộ lão phu, lão phu lại hà cớ gì phải ra tay với hắn?!” Ma Tổ La Hầu càng nói càng kích động, lực lượng pháp tắc trong cơ thể xuất hiện vặn vẹo hỗn loạn, kéo theo không gian xung quanh có dấu hiệu vỡ vụn!

Đúng lúc này, đóa liên hoa huyết sắc đó đột nhiên nở rộ, một đoàn hỏa diễm từ trong búp hoa dần dần phóng thích ra, được hỏa diễm bao bọc chính là chín viên liên châu.

La Thiên ở một bên đã chấn động hồi lâu, vô luận là phản ứng của Ma Tổ La Hầu, hay chín viên liên châu xuất hiện từ trong liên hoa huyết sắc lúc này, tất cả đều vượt quá dự liệu của hắn.

Chương 595

Nguyên bản thế giới Huyền Diễm, là để triệt để tiêu diệt Ma Tổ La Hầu, đồng thời tìm ra ký ức truyền thừa mà Bàn Cổ đã đánh mất năm xưa.

Chỉ khi tiến vào một thế giới tế đàn, mới cuối cùng hiểu ra, ngay cả năm xưa Bàn Cổ và Ma Tổ La Hầu chém giết lẫn nhau, phía sau cũng lại có ẩn tình khác!

Huyễn Chi Ma Thần sở dĩ lúc đầu nói cho hắn tung tích của Ma Tổ La Hầu, lại thái độ không rõ ràng, e rằng chính là vì chuyện này.

"Là kẻ đó lưu lại cho ngươi!" Ma Tổ La Hầu vung tay một cái, trực tiếp lau đi toàn bộ hỏa diễm xung quanh chín viên liên châu, chín viên liên châu liền nhẹ nhàng bay về phía La Thiên, cuối cùng đậu trên lòng bàn tay La Thiên.

"Bàn Cổ trước khi trọng thương rời đi, đã lưu lại thủ đoạn phong ấn, lại giao phó chín viên liên châu cho lão phu bảo tồn, đợi sau vài năm khi đệ tử truyền nhân của hắn quay về, lão phu sẽ giao chín viên liên châu cho ngươi." "Đây, chính là nguyên nhân lão phu trong vô số kỷ nguyên này vẫn luôn ở đây!" "Nếu không phải như vậy, ngươi cũng căn bản không thể tìm ra tung tích thế giới Huyền Diễm!" Lời Ma Tổ La Hầu vừa dứt, thần sắc hắn uy nghiêm, đột nhiên phát sinh biến hóa, chỉ thấy không gian xung quanh thân thể hắn dần dần vặn vẹo, phía sau hắn hiển hiện ra một hư ảnh pháp tắc chi linh!

La Thiên lúc này tâm thần toàn bộ tập trung vào chín viên liên châu trên lòng bàn tay.

Mỗi một viên liên châu đều ẩn chứa bản nguyên khí tức pháp tắc lực, nhưng lại không chỉ có vậy, bên trong liên châu dường như ẩn

chứa lực lượng pháp tắc sâu hơn.

Chỉ là những lực lượng pháp tắc đó như bị cấm cố vậy, ta chỉ có thể đại khái suy đoán, lại không thể hoàn toàn dò xét.

Tiếp đó La Thiên thử vận dụng bản nguyên pháp tắc lực của mình, một cỗ lực lượng pháp tắc khổng lồ lập tức rót vào chín viên liên châu!

Trong khoảnh khắc, chín viên liên châu quang mang đại phóng, lại thoát khỏi tay La Thiên, nhanh chóng lướt đi trong không gian xung quanh!

Chín viên liên châu trong khi lướt đi hình thành một trận quang ảnh, trong quang ảnh hiển hiện một hình người, người đó có thân thể lớn nhỏ như người bình thường, khuôn mặt cực kỳ kiên nghị.

Cùng với thời gian trôi qua, thân thể người đó càng ngày càng ngưng thực, La Thiên cũng theo đó đoán ra thân phận của người đó.

Vài nhịp thở sau, người đó đột nhiên mở trừng hai mắt, trong cơ thể lập tức bùng lên một cỗ khí tức bản nguyên pháp tắc lực ngút trời!

"Tỉnh rồi sao. . ." Người đó trước tiên liếc nhìn bản thân, sau đó lại nhìn quanh không gian xung quanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Ma Tổ La Hầu.

Lúc này Ma Tổ La Hầu toàn thân cảnh giác, khí tức bản thân tăng vọt đến trạng thái đỉnh phong.

"Trước khi bản tôn trọng thương vẫn lạc, đã yêu cầu lão phu làm chuyện này, giao chín viên liên châu cho truyền nhân đời sau, giờ thì xin hoàn thành ước định năm xưa, nói cho lão phu chân tướng!" Ma Tổ La Hầu ánh mắt như cự, trong đồng tử bùng lên lửa cháy, mang theo một cỗ uy áp cực mạnh gầm lớn nói.

Dường như nếu người đó không đồng ý lời La Hầu nói, hai người

giữa họ lập tức sẽ nổ ra một trận chém giết.

"Ước định năm xưa, bản tôn tự nhiên nhớ!" Người đó bước một bước từ quang ảnh đi ra, trong chớp mắt liền xuất hiện trên đóa liên hoa trong thế giới luyện ngục.

Chỉ thấy người đó từ trong liên hoa vươn tay ra bắt lấy, trực tiếp từ trong đó bắt ra một quang đoàn màu trắng, La Thiên cảm nhận khí tức bên trong, dường như là một bản nguyên ký ức.

Quang đoàn màu trắng chỉ dừng lại một lát trong tay người đó, tiếp đó liền nhanh chóng bay về phía Ma Tổ La Hầu, trong một nhịp thở liền dung nhập vào não hải Ma Tổ La Hầu.

Toàn bộ quá trình hành vân lưu thủy, người đó rời khỏi liên hoa, xuất hiện trước mặt La Thiên, trong đồng tử lập tức lộ ra vẻ từ ái hòa nhã.

"La Thiên, đúng không?" Sau khi nhìn chằm chằm vài nhịp thở, người đó mở miệng hỏi.

La Thiên biết thân phận người này, từ khi tiến vào thế giới Hỗn Độn, liền đã liên tiếp nhiều lần nhìn thấy dung nhan thật của người này, chính là Bàn Cổ Thần Tôn năm xưa!

Bàn Cổ Thần Tôn xuất hiện trước mặt La Thiên lúc này, không phải một ý niệm hư ảnh, mà là một phân thân bản thể thật sự!

Cũng chính là: phân thân này có vài phần uy năng của Bàn Cổ chân thân!

Có sức mạnh đáng sợ!

Bàn Cổ Thần Tôn ánh mắt dừng trên người La Thiên một lúc lâu, sau đó chuyển xuống chín viên liên châu.

Chỉ nghe thấy, trong miệng Bàn Cổ Thần Tôn, niệm ra một câu

nói, trong chín viên liên châu đó, lập tức lại phóng thích ra một đạo khí tức cực kỳ cổ phác!

Lại qua vài nhịp thở, khí tức mà chín viên liên châu bùng phát ra hội tụ lại một chỗ, từ trong hư không tổ thành một lệnh bài!

La Thiên đột nhiên biến sắc, trong khối lệnh bài đó, ta cảm nhận được một cỗ khí tức Thiên Đạo của thế giới Hỗn Độn!

Lúc này ngay cả thế giới luyện ngục xung quanh dưới khí tức của khối lệnh bài đó, tất cả mọi vật trên đời đều hiển thị ảm đạm đi!

La Hầu đang đắm chìm trong bản nguyên ký ức đó, hai mắt nhắm chặt, dường như trong bản nguyên ký ức đó, hắn đích xác đã tìm thấy đáp án chân thực đã đợi chờ bao năm!

Không đợi La Thiên có bất kỳ động tác nào, Bàn Cổ Thần Tôn ý niệm vừa động, khối lệnh bài cổ phác đó tự động bay vào tay La Thiên.

La Thiên không hề kháng cự, trong khoảnh khắc lệnh bài tiếp nhận vào tay, La Thiên lập tức cảm nhận uy áp to lớn đang tuôn trào trong không gian xung quanh!

Một cỗ nguy áp đó nguồn gốc không phải từ Bàn Cổ, mà là ý chí Thiên Đạo của thế giới Hỗn Độn!

Quả nhiên hiện thân rồi sao!

La Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời, trong đồng tử phản chiếu ra một đạo kim mang, dường như xuyên qua vô tận hư không, nhìn thấy một đóa liên hoa màu tím ở tận cùng thế giới Hỗn Độn!

Trên đóa liên hoa màu tím đó, ẩn chứa bản nguyên vạn vật khai thiên tích địa!

"Thấy rồi sao?" Đột nhiên Bàn Cổ ở một bên mở miệng hỏi.

La Thiên gật đầu lại một lần nữa nhìn về phía Bàn Cổ thì ánh mắt đã thêm một chút phức tạp.

“Đó là Thiên Đạo của Hỗn Độn sao?” La Thiên không trả lời, mà hỏi ngược lại.

Chương 596

"Không phải, đó đích xác là Thiên Đạo, nhưng đó cũng là xiềng xích giam cầm vô số Ma Thần Hỗn Độn của ta!" Bàn Cổ trong miệng đột nhiên chấn nộ, hai mắt như thần minh đột nhiên bắn ra một đạo hỏa diễm, toàn thân trên dưới lại tản ra sát khí cực hạn!

Một cỗ khí tức Pháp Tắc Sát Lục từ trong cơ thể Bàn Cổ triệt để bùng phát ra, tiếp đó liền càn quét cả thế giới luyện ngục!

La Thiên trong lòng chấn động không thôi, khó trách năm xưa Bàn Cổ rõ ràng dĩ lực chứng đạo, lại có thể trở thành Sát Lục Ma Thần được vô số Ma Thần Hỗn Độn công nhận, chúa tể toàn bộ thế giới Sát Lục!

Khí tức sát lục mà Bàn Cổ phóng thích ra lúc này, có thể nói là La Thiên hiếm thấy trong đời, Sát Lục Ma Thần Ma Đa xuất hiện ở đây, giữa hai người căn bản không phải một cấp độ!

"Đóa liên hoa mà ngươi nhìn thấy đó, giam cầm căn nguyên của ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn năm xưa!" "Ta và các Hỗn Độn Ma Thần khác, tuy xưng là ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn, nhưng thực chất lại không phải sinh ra từ thế giới Hỗn Độn!" Khi giọng Bàn Cổ lại một lần nữa vang lên, trong não hải La Thiên liền như có tiếng sấm vang dội, toàn bộ con người hắn chấn động đến mức không thể nào hơn được nữa.

Ban đầu khi ở thế giới Hồng Hoang, ta liền từ miệng các cường giả ở đó biết được, Bàn Cổ và các Hỗn Độn Ma Thần khác sinh ra từ Hỗn Độn Thanh Liên.

Nhưng không ngờ giờ đây phân thân Bàn Cổ xuất hiện trước mặt, trực tiếp phủ nhận quan điểm đó!

“Tiền bối, lời này là sao?” La Thiên do dự ba lần sau, mới thăm dò hỏi.

“Đó là chuyện của chín kỷ nguyên trước, ta gần như đã lãng quên vòng quay tuế nguyệt, chỉ nhớ một đại dương mênh mông.” “Trong đại dương đó sinh trưởng vô số Thanh Liên, mỗi một nhành Thanh Liên trải qua vô số tuế nguyệt, thai nghén ra bản nguyên pháp tắc của riêng mình.” “Ban đầu ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn chúng ta chính là thai nghén trong một nhành Thanh Liên đó, lại không biết là kỷ nguyên nào, đột nhiên một ngày, một bàn tay khổng lồ hái đi nhành Thanh Liên đó!” Lời Bàn Cổ vừa dứt, cả người hắn lập tức im lặng, những gì vừa nói là bí mật cốt lõi nhất liên quan đến toàn bộ thế giới Hỗn Độn.

Một điểm đó ngay cả những cường giả đồng là Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần khác cũng gần như không biết!

“Tiền bối, dám hỏi đại chiến Hỗn Độn rốt cuộc vì sao bùng nổ?” La Thiên không dừng lại, tiếp tục hỏi ra những thắc mắc trong lòng mình!

Năm xưa về nguyên nhân thật sự mà Bàn Cổ đã gây ra đại chiến Hỗn Độn, sau khi La Thiên tiến vào thế giới Hỗn Độn, liền phát giác toàn bộ sự việc còn thần bí phức tạp hơn nhiều so với mình tưởng tượng!

“Đây không phải quê hương của ta.” Bàn Cổ lập tức thở dài nói, thần tình giữa lời nói tràn đầy vẻ lạc phách thương cảm.

“Ta nhất định phải quay về!” Khi Bàn Cổ lại một lần nữa ngẩng đầu, trong mắt lập tức lộ ra một cỗ thần sắc cực kỳ kiên định!

Đồng thời trong đồng tử của Bàn Cổ, dường như nổi lên một biển xanh thẳm mênh mông, toàn bộ con người hắn tâm tư cũng đã chìm vào hồi ức!

Lúc đó hắn chỉ là một hài đồng, sinh hoạt ở một thế gian Tịnh Thổ, nơi đó có cha mẹ, anh em, chị em, có tông tộc thân thích truyền thừa từ cùng một huyết mạch.

Chính như Bàn Cổ đã nói với La Thiên.

Một ngày nọ, một bàn tay che khuất trời đất, đột nhiên xuất hiện giữa trời đất, khuấy động phong vân cả trời đất, trực tiếp cuốn đi nơi mà hắn sinh sống!

Thiếu niên Bàn Cổ chưa trưởng thành, xa xa không phải đối thủ của bàn tay đó.

Sau đó hắn liền xuất hiện trong thế giới Hỗn Độn, Hỗn Độn Thanh Liên không biết bị tồn tại thần bí đó làm gì, trực tiếp sụp đổ, kéo theo cha mẹ cũng tiêu tán vào hư vô!

Ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn phân tán, Bàn Cổ một mình đạp lên Hỗn Độn hư không, sở dĩ Bàn Cổ lúc đó vẫn còn nhỏ yếu.

Nhưng trong lòng hắn đã sớm đưa ra quyết định, đợi ngày sau có tất cả sức mạnh, nhất định phải tự mình phá vỡ lồng giam của thế giới Hỗn Độn, trọng tân quay về cố hương thật sự!

Trong quá trình Bàn Cổ trưởng thành, hắn phát hiện ra những gì bị tồn tại thần bí đó ảnh hưởng không chỉ là Hỗn Độn Thanh Liên trực tiếp vẫn lạc, mà còn khiến ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn lãng quên nguồn gốc của mình!

Khi hắn đã dĩ lực chứng đạo, vô hạn tiếp cận bản nguyên lực lượng thế gian, hắn biết chỉ cần tiến thêm một bước, có thể có cơ hội để xoay chuyển càn khôn, quay về cố hương!

Nhưng Bàn Cổ lúc đó lại không được Thiên Đạo dung nhẫn!

Thiên Đạo thần bí của thế giới Hỗn Độn đã sớm tạo ra kẽ hở giữa Bàn Cổ và các Hỗn Độn Ma Thần khác, sau đó dưới sự thúc đẩy của

Thiên Đạo, ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn đồng loạt ra tay đối với Bàn Cổ!

Để có thể sống sót để quay về cố hương, hắn chỉ có thể lựa chọn lãnh đạo thế giới Sát Lục chinh chiến Hỗn Độn hư không!

Và một trận chiến với Thiên Đạo đó!

Trận đại chiến Hỗn Độn đó, có thể nói là thảm liệt cực độ, dù sự việc này đã sớm được vô số sinh linh trên thế gian biết đến, nhưng những người không trải qua tất cả những gì năm xưa đó, căn bản không thể thực sự hiểu được sự tàn khốc của nó!

Để đối phó Bàn Cổ và đại quân Sát Lục do hắn thống soái, Thiên Đạo Hỗn Độn công nhiên can thiệp ra tay, một số Cự Nhân thông thiên không rõ lai lịch không báo trước giáng lâm tại thế giới Hỗn Độn!

Những Cự Nhân thông thiên đó có thực lực cực kỳ cường đại, dưới sự giúp đỡ của các Hỗn Độn Ma Thần khác, đã liên tiếp đánh bại Bàn Cổ chưa trưởng thành hoàn toàn!

Cuối cùng dẫn đến Bàn Cổ một mình không chống đỡ nổi, trọng thương chạy trốn khỏi thế giới Hỗn Độn, dùng thần thông số pháp của mình, khai tịch ra thế giới Hồng Hoang!

Ý chí cuối cùng của hắn ẩn giấu trong đó!

Trải qua vô số luân hồi sau, La Thiên đột nhiên xuất hiện, khiến Bàn Cổ nhìn thấy hy vọng trên người La Thiên!

Tất cả những gì hiển hiện trong bức tranh ký ức của Bàn Cổ, cũng đồng thời được hắn thi triển thủ đoạn hiện lên trong lòng La Thiên.

“Vì ta?

La Thiên trong lòng có chút chần chờ, dựa vào tình thế hiện tại, ta

biết rõ Bàn Cổ đã sớm chọn ta. . . . . .

Lúc đó thần sắc của Bàn Cổ cũng đồng thời lộ ra một tia chần chờ.

Chương 597

Lại qua vài nhịp thở, thần sắc của người đó, dần dần, trở nên trang nghiêm túc mục.

"Vì trong cơ thể ngươi có khí tức Đại Đạo!" Khi Bàn Cổ nói câu đó, ánh mắt không tự giác, nhìn về phía không trung, dường như đang e ngại một tồn tại nào đó.

"Khí tức Đại Đạo?" Câu nói đó trong lòng La Thiên hiển thị cực kỳ đột ngột, ta căn bản không biết từ khi nào lại liên quan đến Đại Đạo.

Đại Đạo vô hình vô thực, chỉ tồn tại trong lời nói của mọi người, cái gọi là bản nguyên pháp tắc của vô số thế gian, thực tế toàn bộ đều từ Đại Đạo mà sinh ra.

Thiên Đạo cũng là vật do Đại Đạo diễn sinh, chỉ có dưới quy tắc Đại Đạo, vạn vật sinh linh mới có thể tồn tại!

Đồng thời trong não hải La Thiên nhanh chóng thôi diễn, cố gắng hồi tưởng lại, phải chăng quả thật ta có giao tập với quy tắc Đại Đạo.

Bàn Cổ không cắt ngang La Thiên trầm tư, lúc này ánh mắt luôn tập trung trên màn trời!

La Thiên suy nghĩ vài chục nhịp thở, đột nhiên đồng tử La Thiên đột nhiên trợn lớn!

Đã nghĩ đến một tồn tại!

Hệ thống!

Ta từng hoài nghi hệ thống trong đầu mình là gì, nhưng ngay cả khi trực tiếp mở miệng hỏi, hệ thống cũng không đưa ra câu trả lời.

Lâu dần, La Thiên cũng quen với sự tồn tại của hệ thống, cho đến khi Bàn Cổ nói ra mối liên hệ giữa bản thân và quy tắc Đại Đạo, mới khiến La Thiên liên hệ hai thứ đó lại với nhau!

Chẳng lẽ hệ thống đó chính là quy tắc Đại Đạo?

Ý niệm hoang đường như vậy hiện lên trong đầu La Thiên, nhưng lại trở thành khả năng duy nhất!

"Ngươi rất đặc biệt, không giống như những tu đạo giả khác phải khổ tu mới trưởng thành, trên người ngươi có quy tắc Đại Đạo gia trì, vì vậy quá trình tu luyện dễ dàng hơn nhiều so với người khác." Lúc đó, Bàn Cổ lại đột nhiên mở miệng, lôi La Thiên đang trầm tư về thực tại.

"Và chính vì có quy tắc Đại Đạo tồn tại, nên ngươi mới có thể đối kháng với Thiên Đạo Hỗn Độn đó!" La Thiên nhất thời không trả lời, vẫn luôn tiêu hóa những gì Bàn Cổ nói, cố gắng làm rõ tình hình hiện tại càng nhanh càng tốt.

Lúc đó, La Hầu vẫn luôn chìm đắm trong bản nguyên ký ức đột nhiên tỉnh lại.

La Hầu vừa tỉnh lại liền ngẩng đầu nhìn lên trời, trong miệng lập tức truyền ra tiếng cười thảm thiết!

"Ha ha ha, trời đất bất nhân, Hỗn Độn chưa khai, chân tướng sự tình là như vậy sao!" La Hầu lúc này đã không còn cảnh giác như trước, dường như hoàn toàn buông bỏ địch ý đối với Bàn Cổ trong lòng, cả người đều trở nên thất phách tang khí.

Bàn Cổ nhìn bộ dạng của La Hầu, bất giác thở dài một tiếng, một trận gió nhẹ thổi qua, Bàn Cổ xuất hiện trước mặt La Hầu.

"Những gì ta biết năm xưa." Bàn Cổ nói trước, bản thân cũng đồng thời buông bỏ ý cảnh giác đối với La Hầu.

“Nguyên bản tưởng rằng ta và các Hỗn Độn Ma Thần khác là chúa tể của cả thế gian, nhưng không ngờ, chúng ta lại là những kẻ bị sai khiến nô dịch!” “Trong quá trình bị sai khiến nô dịch đó, lại bị tước đi ý chí, thao túng tâm thần, phạm phải sai lầm tày trời!” La Hầu nói xong, “phịch” một tiếng, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Bàn Cổ!

“Lão phu có tội!” La Hầu cuối cùng cũng cúi đầu, dù năm xưa trong trận đại chiến đó đã tập kích Bàn Cổ, hai người bùng nổ một trận chém giết sinh tử, nhưng hắn cũng chưa từng hạ thấp một chút tôn nghiêm nào.

Chỉ đến lúc này, sau khi hiểu rõ tất cả nhân quả, La Hầu cuối cùng cũng tỉnh ngộ!

Bàn Cổ khẽ lắc đầu, trong miệng lại khẽ thở dài một tiếng.

“Năm xưa ta biết tất cả bí mật thế gian, nhưng cũng không thể nói những bí mật đó cho các Hỗn Độn Ma Thần khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn các Hỗn Độn Ma Thần chém giết lẫn nhau!” Ma Tổ La Hầu tỉnh ngộ, khiến tất cả những gì Bàn Cổ kiên trì cũng cuối cùng có ý nghĩa!

Trong tay Bàn Cổ phóng thích ra một cỗ đại lực, trực tiếp nâng La Hầu đang quỳ gối giữa không trung lên.

“Nó ở đâu?” La Hầu sắc mặt thẹn thùng khó tả, sau một lát, La Hầu kiên định giọng hỏi.

Bàn Cổ lập tức lắc đầu, biết La Hầu muốn làm gì, cũng biết đó căn bản là chuyện không thể hoàn thành.

“Dám dùng thủ đoạn hèn hạ này lừa dối lão phu bao năm, lão phu nhất định phải tự tay tiêu diệt nó!” Lời La Hầu nói, tự nhiên chính là đạo thân ảnh mà La Thiên nhìn thấy trong khối lệnh bài đó, cũng chính là Thiên Đạo của thế giới Hỗn Độn!

“Ngươi không phải đối thủ của nó.” Bàn Cổ đáp lại một cách chân

thật, không thể trơ mắt nhìn La Hầu đi tìm cái chết, những Cự Nhân thông thiên đó có thực lực cường đại vô cùng, ngay cả khi hắn ở thời kỳ đỉnh phong năm xưa, cũng không phải đối thủ của những kẻ đó!

Huống chi Ma Tổ La Hầu bây giờ trọng thương sắp chết, một khi La Hầu tìm đến tận cửa, chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Ma Tổ La Hầu là người có tâm tư lão luyện đến mức nào, biết lời Bàn Cổ nói không phải hư dối.

Khi ánh mắt của hắn vô ý quét qua người La Thiên, lại đột nhiên như nhìn thấy hy vọng phóng ra quang mang!

"Người ta chọn, cũng là người được quy tắc Đại Đạo chọn, mới có thể phá tan mây đen bao trùm thế gian này." Mỗi khi ánh mắt Bàn Cổ nhìn về phía La Thiên, trong đó liền thêm một chút từ ái hòa nhã.

Nhưng La Thiên đứng tại chỗ, nhìn tế đàn bên ngoài thế giới luyện ngục, nhất thời không biết phải làm sao cho tốt!

Thời gian chậm rãi trôi qua, Bàn Cổ dường như đang đợi La Thiên đưa ra lựa chọn.

Nhưng không đợi La Thiên đưa ra câu trả lời, dị biến đột nhiên xảy ra giữa trời đất!

Từ phía trên thế giới luyện ngục truyền đến một cảm giác áp bách cực kỳ cường đại, tiếp đó trên không trung, lại đột nhiên tràn ngập vô tận sương đen!

Thần sắc Bàn Cổ và La Hầu đồng thời biến đổi lớn, đặc biệt là Bàn Cổ, đối với đạo khí tức ẩn giấu trong màn sương đen đó, vô luận là lúc nào, ở đâu, cũng không thể nào quên!

Đạo khí tức đó đã từng xuất hiện thời niên thiếu, huyễn hóa thành một bàn tay khổng lồ, hái đi Hỗn Độn Thanh Liên.

Sau đó lại trong khi Bàn Cổ phá không chứng đạo, cỗ khí tức đó lại một lần nữa xuất hiện, cùng với vô số Cự Nhân thông thiên xuất hiện, đánh hắn trọng thương!

Bàn Cổ trong miệng lập tức gầm lên một tiếng, thân thể hắn lấy tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường cực tốc bành trướng, trong chớp mắt, thân thể Bàn Cổ đã cao vài nghìn trượng!

Chương 598

Đạo thân ảnh đỉnh thiên lập địa đã từng sừng sững giữa Hỗn Độn hư không lại một lần nữa xuất hiện, đồng thời dẫn đến bản thân La Thiên cũng xảy ra một chút biến hóa!

Nguyên bản đạo hư ảnh huyết sắc Bàn Cổ tồn tại trong cơ thể La Thiên, trực tiếp từ trong cơ thể La Thiên phân ly ra, huyễn hóa thành một quang đoàn huyết hồng sắc trực tiếp xông vào trong cơ thể Bàn Cổ!

Hai bên hợp làm một thể, khí tức của Bàn Cổ nhanh chóng tăng vọt!

Lúc đó liền có thể nhìn thấy trong màn sương đen đột nhiên sinh ra một bàn tay khổng lồ, bàn tay đó vươn về phía La Thiên, dường như muốn bắt La Thiên đi.

Nhưng đúng lúc này!

Trong tay Bàn Cổ không biết từ khi nào đã có thêm một cây búa khổng lồ, trực tiếp chém đứt bàn tay đó từ giữa!

Bàn tay đó trong khoảnh khắc biến thành một trận sương đen bỏ chạy, khi tụ lại lần nữa, xuất hiện trên đỉnh đầu Bàn Cổ!

"Tộc Phản Không Diệt Đạo, ngươi cho rằng bản tọa không dám giết sao?" Đột nhiên, từ trong màn sương đen lại truyền ra một giọng gầm giận dữ, trực tiếp khiến toàn bộ thế giới luyện ngục hoàn toàn sụp đổ!

Bàn Cổ và những người khác lại một lần nữa quay về thế giới tế đàn!

Lúc này tế đàn nằm ở trung tâm thế giới, trên tế đàn nổi lên một

ngọn lửa xanh lam u tối, trong đoàn hỏa diễm đó cũng tản ra khí tức bản nguyên lực!

"Nghịch tặc Thiệt Thiên, xem ta diệt ngươi thế nào!" Lúc này, từ khi bàn tay khổng lồ xuất hiện liền giữ im lặng, La Hầu đột nhiên ra tay công kích, trên không gian xung quanh thân thể hắn nổi lên vô tận hỏa diễm!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ma Tổ La Hầu vung tay một cái, toàn bộ hỏa diễm trên trời đất đều tuôn vào trong màn sương đen đó!

Chỉ là công kích của La Hầu như một hòn đá rơi xuống biển cả, ngay cả khi hỏa diễm tuôn vào sương đen, cũng căn bản không hề gây ra chút ảnh hưởng nào cho màn sương đen.

Ngược lại, bản thân La Hầu, trong khoảnh khắc bị phản phệ cực mạnh, bản thân nhanh chóng bị một tầng sương đen bao vây, những màn sương đen đó ăn mòn thân thể La Hầu!

Trong chớp mắt, La Hầu như bị rút khô, biến thành giống một cỗ thi thể khô héo!

Cả người hồn hồn ngạc ngạc, đôi mắt tản ra một cỗ tử khí!

La Thiên đang quan chiến ở gần đó nhìn thấy cảnh này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Bàn tay đó mạnh mẽ đến nhường này!

Vô luận thế nào, La Hầu năm xưa cũng là một cường giả đỉnh cao của thế giới Hỗn Độn, phân đình kháng lễ với Bàn Cổ Thần Tôn ở thời kỳ toàn thắng!

Giờ đây lại không thể đỡ được một chiêu từ tồn tại trong màn sương đen đó!

Bàn Cổ thấy La Hầu sắp vẫn lạc, trong lòng lập tức gầm lớn một

tiếng, từ lòng bàn tay phóng ra một quang đoàn màu trắng, bao bọc La Thiên và La Hầu vào trong quang đoàn màu trắng!

"La Thiên, hôm nay bản tôn sẽ ngăn cản ở đây, ngươi hãy nhanh chóng rời khỏi đây, bảo tồn hỏa chủng!" Lời Bàn Cổ vừa dứt, trời đất xung quanh lập tức vang lên một trận gào thét, dường như vạn sự vạn vật, đều vì quyết định của Bàn Cổ mà xảy ra biến hóa!

Đồng thời, ngọn lửa xanh lam u tối trong tế đàn bốc thẳng lên trời!

Tản ra uy áp cường hãn vô cùng!

La Thiên thấy từ trong ngọn lửa xanh lam u tối có một bộ áo giáp trực tiếp xông ra!

"Hỗn Độn áo giáp mà bản tôn năm xưa khi chinh chiến Hỗn Độn hư không đã rèn đúc, giờ đây sẽ tặng cho ngươi!" Khi mặc áo giáp, bên tai La Thiên lại vang lên giọng Bàn Cổ.

Chỉ thấy ngọn lửa xanh lam u tối vô tận càn quét toàn thân Bàn Cổ, cả người lập tức như một vị thần minh, tản ra một ý chí không thể kháng cự!

La Thiên trong lòng sinh ra một cảm giác không rõ, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Hai người tuy là quan hệ truyền thừa, nhưng thực tế nhiều năm qua, La Thiên chưa từng có liên hệ trực tiếp nào với Bàn Cổ.

Hai người vừa gặp mặt, quá trình lại cực kỳ ngắn ngủi, giờ đây Bàn Cổ lại một lần nữa đối mặt với nguy cơ sinh tử, tặng Hỗn Độn áo giáp, ân tình sâu nặng đó đã khắc sâu vào lòng La Thiên!

Bàn Cổ cầm búa khổng lồ xông lên trời, xông vào trong màn sương đen đó, chém giết với tồn tại thần bí trong màn sương đen, giữa trời đất lập tức vang lên trận trận ầm ầm!

Lúc này quang đoàn màu trắng mà La Thiên đang ở, không thể kiểm soát nhanh chóng thoát khỏi trời đất này, vài đạo quang mang chớp động, La Thiên liền rời khỏi thế giới tế đàn!

Vừa trở về Huyền Diệm thế giới, trong đầu La Thiên chợt hỗn loạn tinh thần, như thể mọi chuyện vừa xảy ra đều quá hư ảo.

Nếu không phải vì La Hầu đang ở bên cạnh, hắn gần như sẽ cho rằng mọi thứ vừa trải qua chỉ là ảo giác!

"Mau chạy!" Đột nhiên, từ miệng La Hầu với thân hình vô cùng khô gầy lại vang lên một giọng nói khàn khàn!

La Thiên nhất thời chưa phản ứng kịp, phía sau liền vang lên một tiếng nổ kịch liệt!

La Thiên quay đầu lại, phát hiện phía sau đã hóa thành một vùng phế tích!

Một luồng khói đen đang hình thành trên vùng phế tích đó, La Thiên trong lòng thầm kêu không hay!

La Thiên tức khắc điều khiển quang đoàn màu trắng, một lần nữa chạy trốn ra bên ngoài Huyền Diệm thế giới!

Khi hai người sắp trốn vào Hỗn Độn Hư Không, bàn tay đen lớn kia đột nhiên hình thành, trực tiếp vồ lấy quang đoàn màu trắng!

La Thiên cảnh giác, lực lượng pháp tắc trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, nếu không thể thoát thân, hôm nay tất phải huyết chiến một trận nữa!

"Nghịch tặc dám chặt trời, chớ chạy!" Giọng Pangu đột nhiên lại vang lên, một đạo quang trụ mãnh liệt tức khắc giáng xuống bàn tay lớn kia, trực tiếp chặn lại hành động muốn vồ lấy La Thiên của bàn tay lớn!

La Thiên trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, sau khi lao vào Hỗn Độn Hư Không, bàn tay đen lớn kia liền không thể đuổi theo được nữa.

Chương 599

La Hầu vẫn tĩnh tọa trong quang đoàn màu trắng để khôi phục khí tức của mình, La Thiên trong lòng tĩnh lặng, sinh ra một tia mê mang.

Chưa kịp biết quá nhiều tin tức, hiện tại không biết nên đi về phương nào!

"Đi tìm Huyễn Chi Ma Thần!" Lúc này, từ miệng La Hầu với đôi mắt nhắm nghiền lại một lần nữa vang lên một giọng nói, chỉ dẫn La Thiên đi về thế giới của Huyễn Chi Ma Thần!

La Thiên trong lòng suy tư chốc lát, năm xưa, chính Huyễn Chi Ma Thần đã chỉ dẫn La Thiên tìm kiếm La Hầu, đồng thời cũng tiết lộ một số bí mật của Hỗn Độn thế giới cho La Thiên.

Giờ đây, Huyễn Chi Ma Thần đang thúc đẩy mọi việc, đẩy La Thiên khám phá bí mật của Hỗn Độn và thế giới!

Sau đó khí tức của La Thiên bùng nổ, quang đoàn màu trắng tức khắc hóa thành một đạo lưu tinh, xuyên phá trùng trùng không gian, lao nhanh về phía hư không!

Thế nhưng bên trong Huyền Diệm thế giới, Pangu Thần Tôn và bàn tay đen lớn kia đang giao chiến, hai bên chém giết khó phân thắng bại!

"Pangu, vốn là con trai của bản tọa, vì sao lại làm chuyện nghịch thiên?!

Đến nay vẫn chưa tỉnh ngộ!" Khoảnh khắc hai bên dừng tay, trong khói đen vang lên một giọng nói vang vọng oanh minh, nhưng trong giọng nói cũng hơi mang theo vẻ mệt mỏi.

Pangu nghe vậy, tức khắc bật cười lớn, tiếng cười mang ý cuồng

vọng, căn bản không coi khói đen kia ra gì.

"Bản tôn đản sinh từ bản nguyên vạn vật, là Tiên Thiên Thần Thai tộc được Đại Đạo thai nghén, có liên quan gì đến loại nghịch tặc dám chặt trời như các ngươi?" Giọng Pangu vừa dứt, cả người lại một lần nữa lao vào khói đen, giao chiến với bàn tay lớn kia, cả Huyền Diệm thế giới vì thế mà phát sinh chấn động kịch liệt, tùy thời đều sẽ tan vỡ!

Vô số hư không đang huyễn diệt, vạn ngàn thế giới diễn sinh rồi tan vỡ, luân hồi đang chiến đấu!

Cuộc giao thủ khủng bố cấp Thiên Đạo!!

La Thiên và La Hầu tìm kiếm trong hư không hơn ngàn năm, mới một lần nữa tìm thấy một tia khí tức của Huyễn Chi Ma Thần!

Theo tia khí tức đó truy tìm, lại ngàn năm thời gian trôi qua, thế giới của Huyễn Chi Ma Thần lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của La Thiên!

Có lẽ khí tức La Thiên mang theo quá kinh người, La Thiên vừa mới tiếp cận thế giới của Huyễn Chi Ma Thần, liền có một bóng người lao ra!

Chính là Huyễn Chi Ma Thần!

La Thiên nhìn Huyễn Chi Ma Thần với vẻ mặt phức tạp, trong miệng nhất thời không biết nên nói gì.

Quang đoàn màu trắng mà La Thiên và La Hầu đang ở dần biến mất, thân hình hai người cũng theo đó hiện ra.

Vài ngàn năm trôi qua, thân thể La Hầu đã sớm không còn khô gầy yếu ớt như năm xưa, đã khôi phục trạng thái ban đầu.

"Kính chào Huyễn Tôn!" La Hầu quỳ một chân xuống, trong giọng

nói tràn đầy ý cung kính.

"Không cần đa lễ." Huyễn Chi Ma Thần khẽ gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt.

La Thiên đứng một bên nhìn thấy cảnh này, trong lòng tức khắc hiểu rõ, e rằng Huyễn Chi Ma Thần và La Hầu đã sớm quen biết, nếu không cũng sẽ không có cục diện như vậy.

"Đã gặp rồi sao?" Huyễn Chi Ma Thần đột nhiên lại hỏi La Thiên.

La Thiên trong lòng hiểu rõ, điều Huyễn Chi Ma Thần nói tự nhiên là Pangu Thần Tôn.

La Thiên không đáp lời, chỉ gật đầu.

Huyễn Chi Ma Thần trên mặt lại hiện ra nụ cười, ngay sau đó giơ tay phải lên, giữa thiên địa theo đó huyễn hóa ra một thế giới kỳ dị!

La Thiên tức khắc tự mình đặt chân vào thế giới kỳ dị đó, lại là một vùng biển cả mênh mông!

Biển cả vô biên vô tận, không thấy điểm cuối, ở trung tâm biển cả mọc lên một đóa thanh liên, La Thiên trên một đóa thanh liên trong đó, cảm nhận được khí tức quen thuộc.

La Thiên tức khắc hóa thành một đạo lưu tinh, cực tốc tiếp cận đóa thanh liên kia!

Bên trong thanh liên ẩn chứa một thế giới pháp tắc, lúc này La Thiên, dù không tiến vào thế giới pháp tắc, cũng vẫn có thể nhìn rõ tình hình bên trong thế giới pháp tắc!

Chỉ có một vùng núi xanh nước biếc!

Có một thôn lạc cổ xưa tồn tại, trong thôn lạc sinh sống rất nhiều hộ gia đình.

La Thiên hơi nhíu mày, dường như đã từng nhìn thấy cảnh này ở

đâu đó!

Khi La Thiên hồi thần, lập tức hiểu ra, cảnh này chính là vùng núi xanh nước biếc mà hắn từng đến khi lần đầu tiên tiến vào thế giới Huyễn Chi Ma Thần năm xưa.

Ở đó La Thiên đã gặp thiếu niên Pangu và thiếu niên Huyễn Chi Ma Thần, cũng gặp Thiên Đạo và Pháp Tắc được gọi là cha mẹ.

Đột nhiên thần thức của La Thiên như không chịu khống chế, bị hút vào trong thanh liên!

Khoảnh khắc tiếp theo, La Thiên phát hiện bản thân đã ở trong thôn trang đó.

Trước đó khi La Thiên nhìn thấy thôn trang này, nó đã biến thành một vùng phế tích, giờ đây La Thiên đoán, nhất định sau khi bàn tay đen lớn kia xuất hiện, mới cuối cùng dẫn đến sự hủy diệt của thôn trang!

Trong thôn có nhiều hộ gia đình sinh sống, La Thiên vừa bước vào thôn đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của không ít người.

Ánh mắt La Thiên quét qua, nhanh chóng tập trung vào một cậu bé, cậu bé đó chính là thiếu niên Pangu mà hắn đã gặp ban đầu.

Trong ánh mắt của cậu bé đó, bắn ra một luồng quang mang kỳ dị, hai người cách không nhìn nhau như vậy một lúc lâu, đột nhiên lại có một người trung niên xuất hiện trong tầm mắt của La Thiên.

“Cha nên về nhà rồi!” Người trung niên đó một tay ôm thiếu niên Pangu đặt lên vai, khi nhìn thấy La Thiên, thân hình cũng không khỏi dừng lại.

Chương 600

"Vị bằng hữu đây không phải người địa phương nhỉ?" Người trung niên nhìn La Thiên, cười hỏi.

La Thiên trong lòng khá ngạc nhiên, tức khắc gật đầu, đáp lại: "Ta từ nơi khác đến." Người trung niên bật cười sảng khoái, "Ha ha, là khách quý, đến nhà ta ngồi chơi đi." Người trung niên mời La Thiên đến nhà làm khách, La Thiên vui vẻ đồng ý.

Đương nhiên, người trung niên đó chính là cha của thiếu niên Pangu, cũng là Thiên Đạo trong truyền thuyết!

Người trung niên dẫn La Thiên đến một cái sân, trong sân có một cô bé, đồng tử cô bé lấp lánh quang mang rực rỡ, vừa nhìn thấy La Thiên, ánh mắt cô bé liền luôn dừng lại trên người La Thiên.

"Ta từng gặp ngươi." Một câu nói từ miệng cô bé thốt ra, cả người La Thiên tức khắc như bị sét đánh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, cả người cứng đờ tại chỗ.

Cô bé từng gặp ta?

Nhưng lẽ nào thế giới này không phải là thế giới ảo mà Huyễn Chi Ma Thần thi triển sao?

Trên thực tế, trước khi tiến vào thế giới biển cả mênh mông đó, La Thiên trong lòng đã có suy đoán, Huyễn Chi Ma Thần nhất định sẽ tiết lộ một số bí mật, vì vậy mới thi triển thủ đoạn như thế này.

Thế nhưng một câu nói của cô bé lại khiến suy đoán của La Thiên dao động!

Người trung niên thấy La Thiên đứng ngây tại chỗ, khẽ cười, thần tình không cho là đúng, trực tiếp kéo La Thiên vào sân nhà mình.

Lúc này, trong sân lại đi ra một bà lão, bà lão lưng còng, như người sắp chết, sắc mặt vô cùng tang thương già nua!

"A a, có khách rồi à." Bà lão nhìn La Thiên, cười ha hả nói, trong đôi đồng tử khô cằn, lộ ra một nụ cười thần bí khó lường.

Ánh mắt bà lão dừng lại trên người La Thiên một lát, sau đó liền xoay người đi, chậm rãi bước vào căn nhà bên cạnh.

"Lão già ta phải đi nấu cơm đây, khách quý lại đến." Giọng bà lão vô cùng yếu ớt, cuối cùng rõ ràng lọt vào tai La Thiên, trong lòng La Thiên tức khắc lại dấy lên một cơn sóng lớn!

La Thiên tức khắc nhìn quanh bốn phía, vô cùng chắc chắn năm xưa hắn không hề gặp gia đình thiếu niên Pangu ở đây, nhưng giờ đây mọi thứ đều trông khá quỷ dị.

"Bằng hữu không cần câu thúc, ta muốn lên núi săn bắn, ngươi muốn đi cùng không?" Người trung niên mời nói, thái độ vô cùng chân thành.

"Ừm...

được!" La Thiên nhất thời chưa kịp phản ứng, chợt gật đầu.

Người trung niên lấy một cây trường cung từ trong sân ra đeo lên người, lại từ đống củi bên cạnh rút ra một thanh trường kiếm.

Hai người vừa ra khỏi cửa, trực tiếp đi về phía ngọn núi lớn.

Trên đường đi, trong đầu La Thiên không ngừng suy nghĩ, vấn đề quan trọng nhất là tại sao Huyễn Chi Ma Thần lại muốn hắn đến đây, rốt cuộc có bí mật gì mà hắn không biết?!

Vượt qua mấy ngọn đồi, một ngọn núi lớn hùng vĩ xuất hiện trong tầm mắt La Thiên, ngọn núi đó cao chót vót đến tận mây, không thể nhìn thấy đỉnh phong.

Trên toàn bộ ngọn núi, càng có sương khói lượn lờ, giữa núi quanh quẩn một làn sương mù không tan, tăng thêm một phần cảnh tượng thần bí khó lường cho ngọn núi.

"Trên núi có mãnh thú, hãy cẩn thận nhiều." Người trung niên nhắc nhở một câu bên cạnh La Thiên, sau đó dẫn La Thiên đi vào trong núi lớn.

Quả nhiên hai người vừa bước vào phạm vi núi lớn, hai bên liền xông ra hai đầu mãnh thú!

Hai đầu mãnh thú đó có hình dáng vô cùng xấu xí, nhưng lại có thân thể gần mấy chục trượng.

La Thiên lúc đó chuẩn bị vận dụng lực lượng pháp tắc của bản thân, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại đột nhiên phát hiện, hắn lại như lúc ban đầu, biến thành một người bình thường!

Cũng tức là, La Thiên lúc này căn bản không có sức chống cự!

Nhìn người trung niên bên cạnh, thần sắc cảnh giác đến cực điểm.

Trong cơ thể người trung niên vốn không có chút khí tức pháp tắc nào, nhưng khi kéo căng trường cung, giữa thiên địa tức khắc lặng lẽ hiện ra một tia lực lượng pháp tắc cực kỳ quỷ dị!

Luồng lực lượng pháp tắc đó như có như không, La Thiên lúc này như một người bình thường, tuy không thể cảm nhận được nguồn gốc của lực lượng pháp tắc, nhưng lại có thể cảm nhận chân thực sự tồn tại của sức mạnh đó!

Người trung niên kéo căng trường cung, một mũi tên bắn ra, trên mũi tên đó tức khắc bùng lên uy thế kinh thiên!

Trên đó càng bao trùm một luồng khí tức Thiên Đạo cực mạnh!

La Thiên sắc mặt lại thay đổi, quả nhiên không sai với dự đoán,

người trung niên này chính là cha của Pangu, Thiên Đạo mà hắn nói nhất định không giống vẻ bề ngoài bình thường kia!

Mũi tên bắn ra, không chút huyền niệm nào bắn trúng hai đầu mãnh thú, hai đầu mãnh thú đó, mỗi con kêu thảm một tiếng, ngã vật ra chết tại chỗ, sinh cơ lực lượng trong cơ thể hoàn toàn đoạn tuyệt!

Người trung niên chậm rãi thu tay, cả người trông lại vô cùng bình tĩnh, không hề lộ ra chút biểu cảm dị thường nào.

"Không sao chứ?" Người trung niên quay người, nhìn La Thiên hỏi, trong thần tình mang theo ý quan tâm rõ ràng.

La Thiên lập tức gật đầu, vẫy vẫy tay ra hiệu bản thân không có vấn đề gì lớn.

Tiếp đó hai người theo đường núi tiến lên, một mạch đi về phía cao nhất của ngọn núi, khi hai người đi trên đường núi, hắn phát hiện dường như ngoài hai đầu mãnh thú gặp trước đó, đi suốt quãng đường, liền không còn xảy ra bất kỳ sự cố nào nữa.

Toàn bộ ngọn núi dường như vì La Thiên và người trung niên mà trở nên yên tĩnh, ngay cả một chút tiếng chim hót hoa bay, côn trùng cá lội cũng biến mất không thấy.

Càng gần đến đỉnh núi, ý nghĩa kia trong lòng La Thiên càng thêm nồng đậm, trong lòng có dự cảm, sắp sửa tìm thấy chân tướng của mảnh thiên địa này!

La Thiên đang trầm tư, trên đỉnh núi đột nhiên truyền đến một tiếng rống của hung thú, âm thanh đó cực kỳ bi thảm, lại tràn ngập một luồng ai oán!

La Thiên đang định dừng bước cẩn thận suy nghĩ một phen, nhưng không ngờ người trung niên bên cạnh, vỗ vỗ vai La Thiên một cái.

Chương 601

"Chỉ là một vài hung thú giỏi rống thét mà thôi, không cần quá lo lắng." Giọng người trung niên vừa dứt, trong tai La Thiên phảng phất như một cây định hải thần châm, nhanh chóng ổn định trạng thái tâm tình của La Thiên.

Ước chừng nửa khắc sau, hai người xuất hiện ở vị trí cực gần đỉnh núi, chỉ cần vượt qua một đình đá trước mắt, là có thể đến vị trí bên sườn núi.

Thế nhưng người trung niên sau khi đi qua đình đá, lại không định tiếp tục đi xuống, mà chọn ngồi xuống ghế đá, trên bàn đá trước mặt theo đó xuất hiện một ấm trà và mấy chén trà.

La Thiên trong lòng kinh ngạc, không hiểu người trung niên có ý đồ gì?

"Đường núi từ đây đi còn xa, trước hết hãy ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát đi." Người trung niên cũng không nhìn La Thiên, rót trà từ ấm ra, nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm.

Ấm trà xanh đó có hương thơm đặc biệt, nhanh chóng lượn lờ bên ngoài cả đình, chỉ cần ngửi qua cũng đã cảm thấy tâm hồn sảng khoái.

La Thiên trầm mặc một lát, ngồi xuống ghế đá đối diện người trung niên.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Khi người trung niên dừng lại, liền từ trên người đối phương cảm nhận được một cảm giác vô cùng xa lạ.

Dường như người trung niên xuất hiện trước mặt lúc này và người trung niên chất phác, thật thà trước đó hoàn toàn khác biệt.

"Ta, ta là Thiên Đạo, ý chí của mảnh thế gian này." Người trung

niên khẽ ngẩng đầu, trong ánh mắt nhìn La Thiên lộ ra một tia tinh quang!

"Tại sao ngươi muốn dẫn ta đến đây?" Mãi đến lúc này La Thiên cuối cùng mới hiểu, đối phương dẫn hắn lên ngọn núi lớn này, vốn là một cái bẫy, chỉ là trong cái bẫy đó rốt cuộc ẩn chứa âm mưu gì thì chưa thể biết.

Người trung niên nghe vậy, trong mắt tức khắc lộ ra vẻ tán thưởng.

Một câu nói của La Thiên hàm chứa nhiều ý nghĩa, người trung niên suy tư một lát sau, đột nhiên dùng tay chỉ xuống dưới chân núi.

"Hãy nhìn kỹ đi, nơi chúng sinh đản sinh." Giọng người trung niên vừa dứt, nơi đầu ngón tay chỉ tức khắc huyễn hóa thành một vùng biển cả mênh mông, thôn trang vốn tồn tại dưới chân núi biến mất không thấy, thay vào đó là một đóa thanh sắc liên hoa!

Trên toàn bộ vùng biển cả mênh mông, chỉ có một ngọn núi lớn tồn tại!

Ánh mắt La Thiên quét khắp mặt biển vô tận, phát hiện trong vùng biển này, tồn tại khí tức của đóa thanh sắc liên hoa kỳ lạ!

Trong đầu La Thiên tâm thần chấn động, tức khắc nhớ đến mọi điều mà phân thân của Pangu Thần Tôn đã tiết lộ, vốn dĩ ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn đều tự sinh ra từ một vùng biển cả mênh mông, vốn dĩ là ở đây!

Đợi khi La Thiên một lần nữa quay đầu lại, phát hiện dáng vẻ người trung niên bên cạnh đã thay đổi, người trung niên xuất hiện bên cạnh lúc này, thân mặc một thân hoa phục, đầu đội hà quan màu đỏ, diện mạo vô cùng uy nghiêm!

La Thiên trầm mặc không nói, từ trong cơ thể đối phương cảm

nhận được lực lượng pháp tắc chân thật tồn tại, luồng lực lượng pháp tắc đó gần như là mạnh nhất mà hắn từng thấy!

La Thiên trong lòng cân nhắc, nếu lúc này bản thân khôi phục toàn bộ thực lực, liệu có thể cùng đối phương một trận chiến?

Đồng thời với ý niệm đó sinh ra trong đầu La Thiên, tu vi của La Thiên đột nhiên toàn bộ khôi phục trong khoảnh khắc!

Ngay sau đó khí tức của La Thiên cấp tốc tăng vọt, trong chớp mắt liền đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đỉnh phong, một luồng uy áp như Thiên Cương từ trên người La Thiên bùng nổ, ngang hàng với ý chí Thiên Đạo khổng lồ!

Thiên Đạo ý chí hóa thành chân thân cười "ha ha" một tiếng, giữa thần sắc lại hiền từ thiện mục, dường như không hề có ác ý với La Thiên.

"Không tệ không tệ!" Thiên Đạo ý chí liên tục gật đầu khen ngợi.

"Mảnh không gian mà ngươi đang ở thật sự tồn tại, vùng biển cả mênh mông mà ngươi đang nhìn thấy, chính là Bản Nguyên Chi Hải hội tụ lực lượng bản nguyên của chúng sinh!

Toàn bộ thế giới Thương Mang đản sinh vô số sinh linh, tất cả sinh linh ban đầu đều bắt đầu từ vùng biển này!

Hỗn Độn thế giới vốn dĩ cũng là một phần của Bản Nguyên Chi Hải." Thiên Đạo ý chí nói xong mấy câu, La Thiên lắng nghe kỹ, phát hiện thiên địa xung quanh lại xuất hiện thêm một luồng khí tức không yếu!

Ánh mắt La Thiên theo nơi bản thân cảm ứng nhìn tới, phát hiện lại có thêm một bóng dáng nữ tử!

Nữ tử đó thân mặc một bộ thanh y, dáng người thướt tha động lòng người, dung mạo hoàn toàn ẩn sau một lớp mạng che mặt!

Nữ tử đó chậm rãi đi về phía La Thiên, trong cơ thể tức khắc bùng nổ một luồng uy thế kinh thiên!

Lúc này La Thiên, bản thân cực kỳ cẩn thận, chỉ vì khí tức bùng nổ từ trong cơ thể nữ tử đó do các loại pháp tắc hội tụ thành lực lượng bản nguyên!

Cũng có nghĩa là nữ tử xuất hiện trước mặt này, chính là người phụ nữ trung niên đã thấy trước đó, cũng là mẹ của Pangu và các Hỗn Độn Ma Thần, Bản Nguyên!

"Ta ở đây đợi ngươi lâu rồi, không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua, cuối cùng ngươi cũng đến rồi." Nữ tử bước vào đình, nhẹ nhàng như tiên, khí chất đột nhiên thay đổi, sau khi ngồi xuống bên cạnh Thiên Đạo ý chí, mới chậm rãi nói, nhưng trong ánh mắt nhìn La Thiên, lại có thêm một tia vui mừng an ủi.

La Thiên hơi nhíu mày, không hiểu nữ tử nói rốt cuộc là vì sao, trong lòng có chút hoài nghi.

Nữ tử cười nhạt cũng không giải thích, giữa ống tay áo khẽ vung, đột nhiên trong biển cả mênh mông hiện ra một thôn lạc hư ảo!

Đương nhiên chính là thôn lạc mà La Thiên đã trải qua trước đó.

Theo một đạo quang mang lúc sáng lúc tối hiện ra, trong thôn lạc đột nhiên bùng lên một ngọn lửa lớn, lửa cháy bao trùm toàn bộ thôn trang, thời gian trôi nhanh, thôn trang trong chớp mắt biến thành một vùng phế tích!

Ngay sau đó lại có một bàn tay đen lớn từ trong hư không hiện ra, trực tiếp vồ lấy thôn lạc phế tích đó từ trên biển cả, trong nháy mắt đã biến mất khỏi thế gian!

Đồng thời khi thôn lạc đó bị vồ đi, hai bóng dáng từ trong thôn lạc đó rơi xuống, hai bóng dáng đó bao bọc hai luồng quang lượng, cuối

cùng thoát ly khỏi thế giới hư ảo đó, trực tiếp lao về phía La Thiên, và dung hợp vào hai người trước mặt La Thiên!

"Kẻ đó là ai?" La Thiên trầm mặc một lát sau, lại một lần nữa mở miệng hỏi.

Điều hắn hỏi tự nhiên là bàn tay đen lớn kia, trước đó ở Huyền Diệm thế giới hắn đã biết bàn tay đen lớn kia muốn ra tay với hắn.

Giờ đây mọi chuyện dần dần rõ ràng, La Thiên cũng dần dần hiểu ra, tất cả mọi chuyện đều do bàn tay đen lớn kia thúc đẩy phía sau!!

Thiên Đạo ý chí nghe vậy, trước tiên khẽ thở dài một tiếng, sau đó lại chậm rãi lắc đầu.

Chương 602

“Không ai biết lai lịch của nó.

Nó không đản sinh từ Bản Nguyên Chi Hải, nếu không phải năm xưa đột nhiên xuất hiện, cưỡng ép vồ đi Hỗn Độn Thanh Liên, thì ngay cả bản tọa cũng không biết sự tồn tại của nó.” La Thiên từ lời của Thiên Đạo ý chí nghe ra một cảm giác bất lực, thân là Thiên Đạo ý chí của Bản Nguyên Chi Hải, lại không thể chống lại bàn tay đen lớn kia, tận mắt nhìn Hỗn Độn Thanh Liên bị vồ đi, bản thân cực kỳ bất lực!

“Bàn tay đen lớn kia thực lực cường hãn, năm xưa hai bản tọa đã phát sinh một trận đại chiến với nó, cuối cùng không những không phải đối thủ của nó, trái lại còn bị nó trọng thương!

Ngay cả bây giờ, vô số kỷ nguyên thời gian trôi qua, thương thế trong cơ thể hai bản tọa vẫn còn nghiêm trọng!” Nữ tử bên cạnh bổ sung nói.

“Vậy ta lại là ai?” Điều lớn nhất trong lòng La Thiên, như một sự tồn tại được chọn lựa, trong cõi u minh được sắp đặt một con đường tu đạo, cuối cùng xuất hiện ở Bản Nguyên Chi Hải này!

Có lẽ hắn đã biết, từ khoảnh khắc bắt đầu tu luyện ở Hồng Hoang thế giới, tất cả mọi thứ đều là để có thể đến được đây ngày hôm nay!

La Thiên vừa dứt lời không lâu, ánh mắt Thiên Đạo ý chí chuyển động, đột nhiên lại dùng tay chỉ về một hướng khác của Bản Nguyên Chi Hải!

La Thiên theo vị trí Thiên Đạo ý chí chỉ nhìn tới, đó cũng là một vùng biển xanh thẳm, chỉ là trên mặt biển lại tồn tại một đóa thanh sắc liên hoa.

Đóa liên hoa đó trông như vừa mới đản sinh, hình dáng vô cùng yếu ớt.

La Thiên lại phóng ra thần thức của mình, cẩn thận thăm dò, khoảnh khắc tiếp theo liền từ trong đó cảm nhận được lực lượng bản nguyên độc nhất thuộc về bản thân!

"Chính là nó, chính là ngươi!" Thiên Đạo ý chí cười nhạt, đóa thanh liên đó tức khắc từ trong biển cả bay ra, cực tốc bay về phía đỉnh núi, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt La Thiên và những người khác.

"Vốn là vật trời sinh đất dưỡng, năm xưa hai bản tọa trọng thương, không có lực lượng đối phó bàn tay đen lớn kia, chỉ đành đưa ngươi khi còn ở thời kỳ ấu niên vào thế gian luân hồi." Thiên Đạo ý chí tiếp tục nói, đóa thanh liên kia, quang mang cực tốc biến hóa, mười hai đạo lực lượng bản nguyên pháp tắc từ trong đó lần lượt hiện ra, ngay sau đó lại có Cửu Chuyển Thần Thông của Pangu, các loại pháp thuật của La Thiên liên tiếp biến hóa!

Giữa hai bên tức khắc tâm thần liên thông!

La Thiên cảm nhận được một cảm giác rộng lớn chưa từng có, lúc này cùng ý chí của đóa thanh liên kia hợp nhất, trong đầu tức khắc trào ra một luồng ký ức khổng lồ!

Những hình ảnh sống động về vô số kỷ nguyên mà thanh liên đã sống trong Bản Nguyên Chi Hải này, bên trong bao hàm tất cả những kinh nghiệm mà thanh liên đã chứng kiến.

Trong đó phần lớn đều là những chuyện La Thiên không biết, duy nhất có bàn tay đen lớn kia xuất hiện trong ký ức của thanh liên, lại một lần nữa gây ra chấn động trong lòng La Thiên.

Chỉ vỏn vẹn mấy hơi thở trôi qua, khí tức của La Thiên đột nhiên

phát sinh biến hóa!

Khi một lần nữa nhìn về phía Thiên Đạo ý chí, bản thân hắn cũng đồng thời bùng nổ một luồng Thiên Đạo uy áp!

Khí thế giữa hai bên ngang hàng, không ai chịu nhường ai!

"Năm xưa là hành động bất đắc dĩ, mong ngươi lượng thứ." Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên khẽ cúi người về phía La Thiên, thần sắc lộ ra trong đồng tử, tràn đầy ý xin lỗi.

Giờ khắc này, La Thiên cuối cùng đã hiểu rõ tất cả những gì đã xảy ra trong những năm tháng qua!

La Thiên nhìn Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên, trong mắt lộ ra một trận ý phức tạp.

Đối phương năm xưa trọng thương sắp chết, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, tách bản nguyên của hắn khi còn ở thời kỳ ấu niên, đưa vào thế gian Hỗn Độn.

Bản thân hắn mang theo bản nguyên Thiên Đạo, cũng chính vì sự xuất hiện của hắn, mới khiến Thiên Đạo quy tắc của Hỗn Độn thế giới không thể hoàn thiện!

Bàn tay đen lớn kia cướp đi Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng cũng không thể hoàn thành âm mưu chưa biết của nó!

Thiên Đạo ý chí ngẩng đầu, nhìn đóa thanh liên trước mặt, giơ tay bắn ra một đạo quang ảnh, trong thanh liên tức khắc truyền ra chấn động!

Khoảnh khắc tiếp theo, thanh liên lại trực tiếp lao vào trong cơ thể La Thiên, khí tức của La Thiên không thể tránh khỏi bạo tăng!

Lúc này giữa cả thiên địa theo đó cũng truyền ra chấn động kịch liệt, như sóng lớn cuộn trào giữa vô lượng biển cả, thời gian vốn tĩnh

lặng bình yên càng nổi lên một trận cương phong mãnh liệt!

La Thiên lớn tiếng quát một tiếng, cả người bay vút lên trời, một luồng uy áp vô cùng, từ trong cơ thể hắn triệt để bùng nổ!

Sau khi dung hợp thanh liên, trải qua mấy vạn năm, vạn ngàn pháp tắc nhập thể, các loại đạo ngộ minh tỏ, vô số sức mạnh một lần nữa nắm giữ, khiến La Thiên đang dần trở nên hoàn chỉnh! hoàn thiện! hoàn mỹ!

Quá trình này cũng cần phải trải qua đau đớn cực lớn, La Thiên cảm thấy mỗi tấc da thịt của bản thân đều không ngừng sụp đổ rồi trọng tổ, mỗi lần sụp đổ, đều kèm theo lực lượng pháp tắc vô tận giữa thiên địa dũng nhập!

Lúc này hiện ra sau lưng La Thiên không còn là mười hai đạo lực lượng bản nguyên pháp tắc nhỏ bé kia, mà là vô số đầu yêu thú cao lớn ngất trời!

Mỗi một đầu yêu thú trong cơ thể đều bao bọc bản nguyên pháp tắc nồng đậm, trong quá trình La Thiên dung hợp, chúng từ trong Bản Nguyên Chi Hải xông ra, một lần nữa trở về bên cạnh chủ nhân!

Nhất thời, vô số đầu yêu thú trong miệng mỗi con đều phát ra tiếng gào thét, âm thanh kinh thiên động địa, cả ngọn núi mãi mãi không thể yên tĩnh!

Những yêu thú này, vốn từ thuở Hỗn Độn sơ khai, có mối quan hệ thiên ti vạn lũ với La Thiên, lúc này nhao nhao hóa thành hình người, đều quỳ một chân xuống, sau đó yên lặng chờ đợi vương giả La Thiên trở về.

Quá trình La Thiên dung hợp kéo dài trọn vẹn nửa canh giờ, khi hắn từ trong không trung thu liễm khí thế, một lần nữa chậm rãi mở đôi mắt ra.

Đóa liên hoa kia biến mất không thấy, cảnh giới của bản thân hắn lại bạo tăng đến mức La Thiên cũng không biết là cấp độ nào.

Điều duy nhất hắn biết, là bản thân đã thoát ly cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, càng ẩn ẩn có một cảm giác, e rằng bản thân đã siêu thoát cảnh giới Hỗn Độn, đạt đến cảnh giới Hồng Mông trong truyền thuyết!

Khi hắn từ trên không trung hạ xuống, xuất hiện trước mặt Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên, khí tức đối phương cực kỳ suy yếu, cảnh giới bản thân lại càng thảm hại tụt dốc!

Dường như để khiến La Thiên một lần nữa hoàn chỉnh, Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên đã phải trả giá cực lớn, bản nguyên Hỗn Độn Thanh Liên cũng tương tự, hai người trong quá trình La Thiên một lần nữa hoàn chỉnh, cùng nhau cống hiến tu vi của bản thân!

Mới khiến La Thiên không những thuận lợi dung hợp, cảnh giới bản thân lại càng cấp tốc bạo tăng!

Chương 603

“Tất cả đều là định số, cũng là nhân quả luân hồi.

Năm xưa hai chúng ta không màn ý chí của ngươi, cưỡng ép phân tách bản nguyên đưa vào Hỗn Độn thế giới, nay hai bản tọa giúp ngươi một lần nữa hoàn chỉnh, cũng là hóa giải một đoạn nhân quả năm xưa!” “Hỗn Độn thế giới lại sẽ ra sao?” Bầu không khí trầm mặc một lúc lâu, La Thiên cũng không có ý trách tội đối phương chút nào.

Dù sao năm xưa bản thân hắn vẫn còn cực kỳ yếu ớt, chỉ vừa mới đản sinh từ trong Bản Nguyên Chi Hải.

“Vì sự tồn tại của ngươi, vô số kỷ nguyên qua, bàn tay đen lớn kia vẫn luôn không thể triệt để khống chế Hỗn Độn thế giới.

Mười vạn năm trước, bàn tay đen lớn kia lại một lần nữa xuất hiện ở Bản Nguyên Chi Hải, mục đích là để đàm phán với hai bản tọa, hy vọng xóa bỏ thủ đoạn mà bản tọa ẩn giấu trong Hỗn Độn thế giới.

Lúc đó bản tọa mới cuối cùng hiểu ra, bàn tay đen lớn kia tự đến từ một không gian kỳ dị khác, sở dĩ muốn cướp đi Hỗn Độn Thanh Liên, chính là để hoàn thành đột phá cảnh giới của bản thân.

Chỉ khi bản tọa biết được mục đích của nó, tức khắc liền từ chối yêu cầu của nó, và năm xưa liền lại một lần nữa phát sinh một trận đại chiến, cũng trong trận đại chiến đó, khiến ngươi vẫn luôn chìm vào giấc ngủ luân hồi cuối cùng cũng tỉnh lại.” La Thiên nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng, hóa ra mọi chuyện quả nhiên đều như Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên đã nói, tất cả đều là một định số.

“Vậy bây giờ lại phải làm sao?” La Thiên mở miệng hỏi, đối với bàn tay đen lớn kia hắn biết rất ít, cũng không biết hành động tiếp theo của đối phương.

Theo bản thân một lần nữa hoàn chỉnh và cảnh giới cấp tốc bạo tăng, dù cho lại một lần nữa gặp bàn tay đen lớn kia, hắn cũng có sự tự tin tương đối để đối kháng với nó!

"Nó sẽ tìm đến ngươi." Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên do dự nói ra một câu.

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn trời, trong đồng tử tức khắc lóe lên một tia kiêng kỵ!

Thời gian trong đình trong chớp mắt lại trôi qua nửa khắc, ba người La Thiên trầm mặc không nói, yên lặng chờ đợi thiên địa phong vân lưu chuyển.

Sau đó Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên, chậm rãi đứng dậy, khoảnh khắc thần sắc giữa đôi mắt biến đổi, biển cả mênh mông dưới chân núi lại một lần nữa biến đổi, trong chớp mắt lại trở thành một vùng bình nguyên thôn lạc.

Chỉ là trong thôn lạc đó chỉ còn lại một vùng tường đổ gạch nát, bên ngoài chất đống lượng lớn phần mộ.

"Đến lúc xuống núi rồi." Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên vừa dứt lời, liền cùng Bản Nguyên bên cạnh một lần nữa hóa thành nam nữ trung niên bình thường, tay cầm trường cung chậm rãi đi xuống núi.

La Thiên nhìn một vùng núi xanh nước biếc dưới chân núi, nơi đó có một căn nhà tranh, trong nhà tranh có một bà lão, và hai đứa trẻ, một nam một nữ.

La Thiên lúc này, dù không vận dụng tu vi của bản thân, cũng có thể nhìn ra vùng núi xanh nước biếc đó chỉ là vật hư ảo mà thôi.

Năm xưa Huyễn Chi Ma Thần đã đưa hắn vào đó, lần đầu tiên gặp thiếu niên Pangu.

Để chịu đựng vô số kỷ nguyên thời gian, Thiên Đạo ý chí của Thanh Liên không thể không thi triển huyễn thuật như vậy, lại còn chìm đắm vào trong đó.

La Thiên khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu, không đi xuống núi cùng hai người đó, hai người đó dường như cũng không định đợi La Thiên.

Vài hơi thở sau, Hỗn Độn Thanh Liên và Thiên Đạo ý chí hai người liền biến mất trong tầm mắt La Thiên.

La Thiên chậm rãi đứng dậy, một luồng pháp tắc tinh thần cường đại tức khắc gia trì lên toàn thân hắn, lúc này chỉ cần La Thiên ý niệm vừa động, liền có thể vận dụng pháp tắc tinh thần xé rách không gian quay về Hỗn Độn thế giới.

Nhưng khi La Thiên chuẩn bị rời đi, phía sau đột nhiên có hai đầu mãnh thú rống lên hiện ra!

Hai đầu mãnh thú đó, chính là hai đầu yêu thú đã bị Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên bắn chết trước đó!

Ánh mắt La Thiên ngưng tụ trên hai đầu yêu thú, phát hiện trong cơ thể hai đầu yêu thú đó tản ra khí tức cảnh giới Hỗn Độn!

So với trước đây không biết cường hãn hơn bao nhiêu lần, ngay cả La Thiên muốn ra tay chém giết hai đầu yêu thú, cũng phải tốn không ít khí lực.

Đồng thời La Thiên lại từ ý chí tản ra từ hai đầu yêu thú đó cảm nhận được ý thần phục của đối phương.

La Thiên trong lòng tức khắc hiểu ra, lại nhìn về phía căn nhà tranh dưới chân núi, lúc này trong sân đó nhìn thấy bóng dáng người trung niên, người trung niên trong lòng ôm một cậu bé, hai người cách không nhìn nhau một cái.

La Thiên tức khắc xoay người rời đi, phía sau hai đầu yêu thú đi

theo xé rách không gian!

Trong chớp mắt, La Thiên mở đôi mắt ra, đã trở về Hỗn Độn thế giới!

Khi La Thiên một lần nữa quay về, phía sau hai đầu yêu thú tức khắc gây ra một trận phong ba.

Huyễn Chi Ma Thần và Ma Tổ La Hầu đã sớm đợi ở bên ngoài, từ khi La Thiên bị Huyễn Chi Ma Thần đưa đi, hai người vẫn luôn không rời đi.

"Kính chào Thiên Tôn!" Huyễn Chi Ma Thần nhìn thấy La Thiên, tức khắc khẽ cúi người, trong miệng cung kính nói.

La Thiên gật đầu, e rằng Huyễn Chi Ma Thần đã sớm biết thân phận của hắn, nếu không cũng sẽ không ba lần năm lượt đưa hắn vào Bản Nguyên Chi Hải.

Ma Tổ La Hầu đứng một bên, tâm thần đã sớm chấn động vô cùng, tự nhiên cảm nhận được khí tức của La Thiên biến hóa.

Trước đó khi La Thiên rời đi, cảnh giới của bản thân hắn vẫn chưa đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, Ma Tổ La Hầu tuy trong lòng kiêng kỵ, nhưng cũng không đến mức quá sợ hãi.

Thế nhưng đối mặt với La Thiên lúc này, hắn phát hiện không những không thể cảm nhận được chút cảnh giới nào từ trên người La Thiên, mà lại còn có một luồng uy áp cực mạnh tức khắc bao phủ lên bản thân hắn!

"Kính chào Thiên Tôn!" Ma Tổ La Hầu trong lòng chua xót, dưới sự bất đắc dĩ chỉ đành chọn khuất phục La Thiên.

"Bản tôn đã rời đi bao lâu rồi?" La Thiên nhìn Huyễn Chi Ma Thần hỏi.

“Hơn ba ngàn năm.” La Thiên trong lòng nhất thời cảm khái vạn ngàn, ở trong Bản Nguyên Chi Hải kia không đến nửa ngày, bên ngoài lại trôi qua ba ngàn năm!

“Năm xưa bàn tay đen lớn kia truyền Hỗn Độn Thanh Liên ra khỏi Bản Nguyên Chi Hải, để lại hy vọng, phụ thân ta tự mình thi triển thần thông thuật pháp, mới khiến ta có thể sản sinh một tia liên hệ với Bản Nguyên Chi Hải đó!

Vì vậy mọi thứ ngươi từng nhìn thấy, không phải là huyễn thuật ta thi triển, tất cả ở Bản Nguyên Chi Hải đều tồn tại chân thực, chỉ là phụ thân ta cố ý thi triển Mạn Thiên thuật pháp trong đó, khiến ngươi có thể hiểu được chân tướng của vô số kỷ nguyên.” Huyễn Chi Ma Thần nhanh chóng giải thích, sợ vì điều này mà chọc giận La Thiên.

Thế nhưng La Thiên lại khá tùy ý, Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên vì hành động của hắn mà phải trả giá, chính là cái gọi là nhân quả luân hồi, nếu không có Thiên Đạo của Hỗn Độn Thanh Liên vẫn luôn sắp xếp mọi thứ, La Thiên cũng sẽ không nhanh chóng trưởng thành đến mức này.

Chương 604

"Thiên Tôn bước tiếp theo có kế hoạch gì?" Huyễn Chi Ma Thần đột nhiên lại mở miệng hỏi, khóe mắt dường như ẩn chứa một tia mong đợi.

"Bản tôn muốn đi đón một người!" Kể từ khi La Thiên tiến vào Hỗn Độn thế giới, đến nay đã trôi qua khoảng mấy vạn năm.

Đối với một Hỗn Độn Ma Thần mà nói, đó không phải là khoảng thời gian quá dài, nhưng đối với một cô bé, lại vô cùng đau khổ khó chịu!

Năm xưa khi La Thiên tiến vào Hỗn Độn thế giới, phát sinh ngoài ý muốn mà phân ly với Tiểu Như Như, giờ đây cũng đến lúc nên đón Tiểu Như Như về rồi!

Thân hình La Thiên bước một bước về phía hư không, trong chớp mắt gây ra một luồng thế lớn kinh thiên, hắn giơ tay phải lên, một luồng thông tin bản nguyên pháp tắc vận mệnh hiện ra giữa lòng bàn tay!

Cái gọi là Pháp Tắc Vận Mệnh, chính là khả năng thôi diễn cơ duyên tiên thiên và mọi việc hậu thiên, khả năng động sát tất cả kỳ ngộ và mệnh nguyên.

Theo Pháp Tắc Vận Mệnh triệt để hiển hóa giữa lòng bàn tay La Thiên, trước mặt La Thiên tức khắc hiện ra từng đạo hư ảnh màu vàng.

Mỗi một đạo hư ảnh là những gì hắn đã trải qua trước đây, trong đó một bức họa có một cô bé ngây thơ đáng yêu, chính là Tiểu Như Như năm xưa!

“Bản tọa hôm nay muốn xem thử, năm xưa rốt cuộc là ai đã nhúng tay vào phía sau!” La Thiên sắc mặt trầm xuống, cực tốc thôi động Pháp Tắc Vận Mệnh, trên bức họa đó tức khắc phóng ra tầng quang lượng cuối cùng, bóng dáng Tiểu Như Như nhanh chóng hiện ra trong quang mang!

Cảnh tiếp theo hiện ra, chính là bức họa năm xưa La Thiên dẫn Tiểu Như Như tiến vào Hỗn Độn thế giới!

Hai người trong hư không của Hồng Hoang thế giới tìm thấy luồng lửa liên kết hai thế giới kia, chỉ thấy La Thiên dắt tay Tiểu Như Như bước vào trong ngọn lửa, khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện trong một vùng Hỗn Độn!

Vùng Hỗn Độn đó là thông đạo của hai thế giới, La Thiên dẫn Tiểu Như Như cấp tốc xuyên hành trong thông đạo Hỗn Độn, không ngờ đột nhiên trong thông đạo Hỗn Độn sinh ra một luồng nghịch lưu!

La Thiên phòng bị không kịp, tức khắc bị luồng lực lưu đó giáp công khiến hắn và Tiểu Như Như mất liên lạc.

Trong bức họa do hư ảnh huyễn hóa thành, La Thiên rõ ràng nhìn thấy, bản thân hắn bị luồng nghịch lưu đó cuốn vào biên giới của một thế giới pháp tắc trong Hỗn Độn thế giới.

Thế nhưng trong thông đạo Hỗn Độn lại đột nhiên xuất hiện thêm một bóng dáng toàn thân ẩn dưới hắc bào!

“Lại là Thiên Đạo, ha ha, quả thực là cơ duyên trời ban!

Nếu có thể triệt để biến hóa Thiên Đạo, lão phu cực kỳ có khả năng chạm đến cảnh giới trong truyền thuyết kia!” Từ miệng lão giả hắc bào truyền ra âm thanh, trong tay hắn đang xách theo chính là Tiểu Như Như!

Sắc mặt La Thiên càng thêm âm trầm, từng cử động của lão giả

hắc bào lọt vào mắt La Thiên, không khác gì tuyên án tử hình cho lão giả hắc bào đó!

Không gian xung quanh lão giả hắc bào nổi lên một trận cương phong, trong chớp mắt đã biến mất không thấy!

Xem xong cảnh này, hư ảnh trước mặt La Thiên dần dần biến mất, cả thiên địa một lần nữa trở về hư vô, chỉ có La Thiên và hai đầu yêu thú phía sau hắn, cùng với Huyễn Chi Ma Thần và Ma Tổ La Hầu tồn tại trong hư không.

La Thiên trước đó từ khí tức pháp tắc ý chí tản ra từ trong cơ thể lão giả hắc bào, đã biết thân phận của lão giả hắc bào đó.

"Không Gian Ma Thần, Dương Mi!" La Thiên khẽ niệm ra một câu, cả người tức khắc bùng lên một luồng sát khí cuồng bạo vô cùng!

Luồng sát khí đó khiến Huyễn Chi Ma Thần phía sau hắn trong lòng kinh hãi, Huyễn Chi Ma Thần thân là một trong những cường giả chí tôn của Hỗn Độn thế giới, thực lực cao đến cảnh giới Hỗn Độn!

Lẽ nào hắn thật sự đã chạm đến cảnh giới trong truyền thuyết kia rồi?

Trong lòng Huyễn Chi Ma Thần bất định, Hỗn Độn thế giới tuy có rất nhiều cường giả, nhưng lại chưa từng có cường giả cảnh giới Hồng Mông xuất hiện, ngay cả nhân vật trong truyền thuyết cũng không có.

Chỉ có Pangu Thần Tôn năm xưa, được dự đoán là người cực kỳ có khả năng đạt đến cảnh giới Hồng Mông, thế nhưng theo Pangu gây ra đại chiến Hỗn Độn, cuối cùng trọng thương đào tẩu rồi vẫn lạc, cũng liền không còn ai có tư cách đạt đến độ cao như vậy nữa!

"Ngươi có biết Không Gian Ma Thần ở đâu không?" La Thiên quay đầu, nhìn Huyễn Chi Ma Thần hỏi.

Huyễn Chi Ma Thần hơi nhíu mày, tức khắc lại lắc đầu.

"Không Gian Ma Thần là người thần bí nhất trong tất cả Hỗn Độn Ma Thần, không ai biết hắn ở đâu." "Vậy những người bị phong ấn năm xưa đâu rồi?" La Thiên đột nhiên nói một câu khó hiểu, khiến ý kinh hãi trong lòng Huyễn Chi Ma Thần tăng lên gấp bội!

Thế nhưng chuyện này liên quan rất nhiều, Huyễn Chi Ma Thần nhất thời không biết nên mở lời thế nào, cả người biểu hiện ra dáng vẻ muốn nói lại thôi.

"…Chính là những Thông Thiên Cự Nhân tồn tại năm xưa đó." La Thiên tự nhiên nhìn ra Huyễn Chi Ma Thần đang khó xử, cũng không định truy cứu, chỉ nhàn nhạt nói ra một sự thật.

"Ta không có năng lực phong ấn bọn họ, chỉ có thể nhốt bọn họ trong Tiên Thiên Pháp Trận.

Vốn dĩ ta cho rằng sự tồn tại của bọn họ sẽ cản trở ngài trưởng thành, bây giờ xem ra ta đã lo xa rồi." Huyễn Chi Ma Thần cười khan, trong lòng cũng không còn cảnh giác nữa, dù sao dường như tất cả mọi chuyện trên thế gian đều đã được La Thiên biết rõ, tiếp tục che giấu cũng không còn cần thiết nữa.

"Bản tôn phải đi xử lý một số chuyện, hai ngươi tự lo liệu đi." La Thiên nhìn hai người xong, tức khắc xoay người không còn để ý đến Huyễn Chi Ma Thần và Ma Tổ La Hầu nữa, dẫn theo hai đầu yêu thú phía sau nhanh chóng bay về một nơi trong hư không.

Hiện tại tu vi của La Thiên không thể đong đếm, lại càng nắm giữ ba ngàn bản nguyên pháp tắc, chuyện xảy ra trên thế gian gần như không thể thoát khỏi lòng bàn tay của La Thiên.

Vì vậy chỉ cần La Thiên vận dụng Pháp Tắc Vận Mệnh, liền có thể dễ dàng tìm thấy những Thông Thiên Cự Nhân bị Huyễn Chi Ma

Thần phong ấn kia, ngay cả Không Gian Ma Thần Dương Mi, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi trong tay hắn!

Huyễn Chi Ma Thần và Ma Tổ La Hầu còn lại trong hư không, nhìn nhau một cái, trong mắt mỗi người đều tràn ngập thần sắc kỳ dị phức tạp.

Cuối cùng Ma Tổ La Hầu trong lòng hạ quyết tâm, dẫn đầu nhanh chóng đuổi theo hướng La Thiên rời đi!

Từ Pangu biết được chân tướng đại chiến Hỗn Độn năm xưa, sau đó lại từ trên người Huyễn Chi Ma Thần biết tất cả mọi chuyện về Bản Nguyên Chi Hải.

Giờ đây hắn chỉ muốn rời khỏi mảnh Hỗn Độn thế giới này, đi xem cố hương chân chính vốn thuộc về mình!

Chỉ có La Thiên mới có thể giúp hắn hoàn thành tất cả!

Huyễn Chi Ma Thần cười khổ một tiếng, tức khắc cũng hóa thành một đạo lưu tinh quang ảnh, đuổi theo hướng La Thiên và hai người kia rời đi.

Tốc độ trưởng thành của La Thiên vượt xa dự liệu của Huyễn Chi Ma Thần, nhưng cũng có nghĩa là, La Thiên có khả năng có năng lực phục sinh huynh trưởng của hắn!

Chương 605

Hắn không quan tâm đến tương lai của Hỗn Độn thế giới, chỉ quan tâm đến sống chết của huynh trưởng!

La Thiên cảm nhận được Huyễn Chi Ma Thần và hai người kia đã đuổi theo, cũng không nói gì nhiều, chỉ mặc cho hai người đi theo phía sau hắn.

Ngay sau đó, thần thức của La Thiên khóa chặt vào một nơi trong Hỗn Độn Hư Không, nơi đó có một Tiên Thiên Pháp Trận cực mạnh, dưới pháp trận lại có vô số Thông Thiên Cự Nhân!

Ánh mắt La Thiên quét qua trong pháp trận, nhanh chóng ngưng tụ, tập trung vào mấy lão nhân ở trung tâm pháp trận, mấy lão giả đó thân hình lớn nhỏ như người thường, nhưng trong cơ thể mỗi người lại phát ra khí tức cực kỳ cường hãn!

Nếu không phải vì pháp trận này ẩn chứa mấy đạo sức mạnh hỗn độn thần bí, e rằng đã sớm bị mấy lão giả đó xông ra khỏi pháp trận rồi!

Sự xuất hiện của La Thiên cũng thu hút sự chú ý của những Thông Thiên Cự Nhân trong pháp trận, dường như đã sớm nhận ra La Thiên, ngay sau đó trong miệng mỗi người liền phát ra tiếng gào thét kinh thiên!

"Kẻ nghịch thiên diệt đạo!" "Đáng chết!" Nhất thời khiến cả pháp trận không ngừng truyền ra tiếng oanh động!

La Thiên tức khắc sắc mặt trầm xuống, trong đồng tử tràn ngập một mảnh hàn mang.

Những Thông Thiên Cự Nhân này và Thông Thiên Cự Nhân đã

ngăn cản hắn phá không chứng đạo năm đó đều xuất thân từ cùng một mạch.

Trong lòng những kẻ này đã có ý niệm muốn giết hắn, vậy thì đừng trách thủ đoạn của hắn tàn nhẫn!

Lúc này Huyễn Chi Ma Thần khéo léo không tiếng động xuất hiện sau lưng La Thiên, có lẽ để xoa dịu cơn giận trong lòng La Thiên, Huyễn Chi Ma Thần nhanh chóng mở miệng.

"Năm xưa ta liên hợp mấy vị chí tôn của Hỗn Độn Kỳ, mỗi người thi triển lực lượng Hỗn Độn, ngưng tụ ra một tòa pháp trận, vững chắc giam cầm những Thông Thiên Cự Nhân này ở đây.

Chỉ còn ngàn năm thời gian nữa, những Thông Thiên Cự Nhân này, liền có thể phá vỡ phong ấn, trở lại thế gian Hỗn Độn." Ánh mắt Huyễn Chi Ma Thần lạnh lùng quét qua trên người những Thông Thiên Cự Nhân đó, khóe mắt lóe lên một tia kiêng kỵ khó nhận ra.

Ngay cả bản thân hắn thân là một trong mười đại chí tôn Hỗn Độn, để đối phó những Thông Thiên Cự Nhân trước mắt, cũng chỉ có thể thi triển pháp trận, giam cầm bọn họ.

Nếu muốn triệt để diệt sát, thì căn bản không thể nào.

Nhất thời, cả pháp trận xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, ánh mắt La Thiên lạnh lùng quét qua vô số Thông Thiên Cự Nhân dưới đất, trong cơ thể tản ra một luồng lực lượng bản nguyên cực kỳ nồng đậm!

Một luồng khí thế quân lâm thiên hạ theo đó từ trong cơ thể La Thiên bùng nổ, trong khoảnh khắc, La Thiên dường như trở thành chúa tể của toàn bộ Hỗn Độn Hư Không!

Mấy lão giả tức khắc xuất hiện ở đỉnh điểm pháp trận, khí tức mỗi người cấp tốc tăng vọt, trong chớp mắt liền đạt đến đỉnh phong!

La Thiên giơ tay phải, phóng ra một luồng lực lượng pháp tắc tinh

thần cường đại, trong khoảnh khắc xé rách pháp trận ra một khe nứt.

Khe nứt hình như một vực sâu, vô số Thông Thiên Cự Nhân như cá chép vượt vũ môn mà xông ra, tức khắc bao vây La Thiên ở trung tâm.

Cảnh này khiến Huyễn Chi Ma Thần kinh hãi không thôi, năm xưa để bố trí một đạo pháp trận, đã phải tập hợp mấy vị cường giả chí tôn mới có thể trấn áp toàn bộ những Thông Thiên Cự Nhân đó, ngay cả đến nay cũng không thể dựa vào sức mạnh của bản thân mà thoát ra khỏi pháp trận.

Thế nhưng La Thiên chỉ nhẹ nhàng vẫy tay, liền trực tiếp xé rách pháp trận đó!

Nỗi kính sợ trong lòng Huyễn Chi Ma Thần đối với La Thiên lại một lần nữa thăng lên một bậc!

"Phụng mệnh Thủy Tổ, chém giết nhất tộc nghịch thiên diệt đạo!" Lão giả đứng ở vị trí phía trước nhất sắc mặt cực kỳ âm trầm, mở miệng nói, giữa lời nói tức khắc nổi lên một trận cương phong cuồng bạo, khí tức của vô số Thông Thiên Cự Nhân toàn bộ khóa chặt trên người La Thiên, hình thành một sát trận khí tức cường hãn!

Trong chớp mắt, phía sau mấy lão giả hiện ra từng đạo đồ đằng màu xám, trên đồ đằng khắc một đồ đằng cực kỳ phức tạp thần bí, dường như là thông đạo liên kết một thế giới khác.

Lại vài hơi thở trôi qua, trong từng đạo đồ đằng đó mỗi cái đều tự hiện ra một bàn tay lớn màu xám!

Trực tiếp vồ lấy La Thiên!

Khóe môi La Thiên khẽ cong lên, khóe mắt lộ ra một tia khinh thường.

Trong cơ thể mấy lão giả đó mỗi người đều tản ra khí tức vô hạn

tiếp cận cảnh giới Hỗn Độn, nếu đặt vào mấy ngàn năm trước, có lẽ La Thiên cần phải tránh né phong mang của bọn họ.

Chỉ là hiện tại, lại căn bản không thể lay chuyển La Thiên!

Trong chớp mắt!!

Bản nguyên sát lục trong cơ thể La Thiên bùng nổ, một luồng phong mang thực chất từ sau lưng La Thiên hiện ra!

Đi kèm với Pháp Tắc Tinh Thần và Pháp Tắc Sát Lục, hai đại pháp tắc bao trùm thiên địa, trực tiếp bao phủ mấy lão giả đó vào trong, tất cả mọi người không hề nhúc nhích được.

Từng đạo sát lục kiếm khí xuyên phá hư không, quét sạch mọi thứ, chém lên người mấy lão giả đó, để lại cho bọn họ những vết thương màu đỏ máu cực kỳ rõ rệt, khí tức của mấy người cũng dưới sự uy hiếp của hai đại pháp tắc mà cực tốc suy yếu, trong chớp mắt cảnh giới liền nhanh chóng tụt dốc.

Quá thảm!

Họ cũng là đại năng xưng bá Hỗn Độn thế giới, nhưng lại không đỡ nổi một chiêu của La Thiên!

Mấy người thân hình bất ổn, trong hư không đều xuất hiện vết thương, lộ ra một vẻ sắp sửa bại vong, đồng thời kinh hoàng không thôi.

Cũng không biết, thực lực của La Thiên, đã đạt đến cảnh giới như thế nào.

La Thiên cũng không để ý đến mấy người đó, nhìn vô số Thông Thiên Cự Nhân vây quanh bên cạnh, trong mắt tràn đầy sát cơ, Bản Nguyên Ngũ Hành tức khắc từ giữa thiên địa huyễn hóa ra, xé rách Thông Thiên Cự Nhân thành từng mảnh hư không bụi trần.

Thủ đoạn cường thế như vậy khiến toàn bộ vị trí hư không chấn động!

Sau khi Pháp Tắc Ngũ Hành chuyển hóa thành Bản Nguyên Ngũ Hành, liền sở hữu sức mạnh có thể hóa mọi vật trong thế giới thành tro bụi.

Mấy chục hơi thở trôi qua, những Thông Thiên Cự Nhân vốn ở trong không gian xung quanh cơ thể La Thiên tử thương quá nửa, chỉ có cực ít kẻ còn đang khổ sở chống đỡ.

Trong mắt mấy lão giả tràn ngập thần sắc cực độ kinh hãi.

Chương 606

Hiển nhiên, bọn họ không thể dự liệu được, thủ đoạn của La Thiên lại cường hãn đến mức này, đáng gọi là cực kỳ khủng bố!

Mấy vạn năm trước, khi La Thiên vừa mới tiến vào Hỗn Độn thế giới, bọn họ đã chú ý đến sự tồn tại của La Thiên, và vì hắn mà triển khai mọi thủ đoạn chặn đánh.

Chỉ là vạn vạn không ngờ Huyễn Chi Ma Thần đột nhiên nhúng tay vào, nhốt bọn họ dưới pháp trận hư không kia!

Chặn đứng kế hoạch tiếp tục đánh giết La Thiên.

Cuối cùng, theo thời gian dần dần trôi đi, mấy lão giả đó lại không thể kiên trì nổi nữa, trong miệng mỗi người đều phun ra máu tươi, trọng thương ngã xuống Hỗn Độn Hư Không!

Vô số Thông Thiên Cự Nhân kia cũng dưới sự truy kích của hai đại bản nguyên lực lượng của La Thiên mà hóa thành từng bộ thi thể khô héo!

Hai đại cường giả phía sau La Thiên á khẩu không nói nên lời, ai cũng nghĩ La Thiên cường đại, nhưng không ngờ lại cường hãn đến mức này!

Toàn bộ quá trình giao chiến không đến một nén hương, y phục của La Thiên không hề dính chút khí tức chiến đấu nào, trái lại mấy lão giả cùng vô số Thông Thiên Cự Nhân đều hóa thành bại vong!

"Đem bọn họ tới." La Thiên khẽ nghiêng mắt, đột nhiên mở miệng nói với Ma Tổ La Hầu.

Ma Tổ La Hầu nghe vậy khoảnh khắc đó, thân hình khẽ run lên, sau đó liền nhanh chóng đuổi theo mấy lão giả đang rơi xuống hư

không kia.

Chậm một bước, cũng đã chấp nhận số phận, chỉ nghe theo mệnh lệnh của La Thiên.

Vài hơi thở sau, Ma Tổ La Hầu liền bắt mấy lão giả trọng thương hôn mê đó mang về trước mặt La Thiên.

Dưới ý chí Thiên Đạo cực mạnh của La Thiên, mấy lão giả nhanh chóng tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

Thế nhưng lúc này mấy lão giả đó thực sự căn bản không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của La Thiên.

"Chủ nhân của các ngươi ở đâu?" Ánh mắt La Thiên quét qua trên người mấy lão giả đó, trong miệng lạnh lùng hỏi.

Mấy lão giả không một ai mở miệng, giữa sân lộ ra một bầu không khí chết chóc.

La Thiên tức khắc nhíu mày, "Không, chết!" Ba chữ lạnh lùng lại từ miệng La Thiên truyền ra. "Ngươi không phải là kẻ diệt Đạo, đợi đến ngày thủy tổ quay về, tất sẽ bị đánh vào chốn vạn kiếp bất phục!" Một lão giả đột nhiên mở miệng, nhưng lại không hề trả lời câu hỏi của La Thiên.

La Thiên khẽ mỉm cười, mọi sự kiên nhẫn của ta đã cạn.

Xung quanh thân thể mấy lão giả kia, không gian vô cớ bốc lên một ngọn hư vô chi hỏa.

Ngọn lửa ấy là bản nguyên chi lực ngũ hành thuần khiết nhất, có khả năng đáng sợ thiêu đốt vạn vật thiên địa.

Chẳng mấy chốc, trong hư không đã vang lên tiếng kêu rên thảm thiết của mấy lão giả.

Mấy lão giả đó gần như không có chút năng lực phản kháng nào,

tại chỗ hóa thành tro bụi!

Xong xuôi mọi việc, La Thiên đưa mắt nhìn về một nơi trong hư không, nơi đó ta cảm nhận được một luồng khí tức khá quen thuộc!

Vẫn nhớ vạn năm về trước, khi còn ở Sát Lục thế giới, ta từng cùng Thác Bạt Sâm và những người khác lập lời ước định, nếu tái ngộ, nhất định sẽ thống suất sát lục đại quân một lần nữa chinh chiến Hỗn Độn hư không!

Nay thực lực La Thiên ta đã bạo tăng vô hạn, có thể nói là đáng sợ, lại càng minh ngộ được bản nguyên của bản thân, dung hợp với Thiên Đạo ý chí của Thanh Liên.

Không hề khoa trương, giờ đây dưới mảnh hư không này, hầu như không ai là đối thủ của La Thiên ta!

Nhưng sau khi La Thiên cảm nhận được khí tức của Thác Bạt Sâm và những người khác, ta phát hiện luồng khí tức ấy cực kỳ yếu ớt, có như không, như một ngọn lửa chập chờn, bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt!

La Thiên trong lòng biết chắc Thác Bạt Sâm và những người khác đã gặp rắc rối, liền quét mắt nhìn một vòng trong hư không, sau đó hóa thành một đạo quang ảnh nhanh chóng lướt đi.

Ma Tổ La Hầu và Huyễn Chi Ma Thần ở lại chỗ cũ, trong lòng không khỏi suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy bóng dáng La Thiên dần biến mất, liền nhanh chóng đuổi theo.

Cảnh giới của La Thiên cường hãn, Súc Địa Thành Thốn chi pháp đã đại thành, khoảng cách vô tận hư không chẳng mấy chốc đã bị vượt qua.

Khi La Thiên càng lúc càng tiếp cận Thác Bạt Sâm và những người khác, ta liền cảm nhận được một đại pháp trận khổng lồ đang

hình thành phía trước!

Khi La Thiên giáng lâm lên thế giới pháp tắc Hủy Diệt, cuối cùng ta mới phát hiện tung tích của Thác Bạt Sâm và những người khác!

Trước mắt La Thiên là một huyết sắc pháp trận rộng mấy chục vạn trượng, bên trong pháp trận bao trùm lấy những luồng pháp tắc hỗn loạn cường hãn, có thể khiến cường giả bình thường lâm vào chỗ chết trong chớp mắt.

Ở ngoại vi pháp trận, vô số cường giả Hỗn Độn đang vây quanh, trong số đó không thiếu các Hỗn Độn Ma Thần, đồng thời La Thiên còn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Sát Lục Ma Thần Ma Đa!

Ma Đa đang ở khu vực trung tâm ngoại vi pháp trận, bị các cường giả vây quanh, trên người hắn hiện lên một tầng huyết sắc quang hoàn cực kỳ rõ ràng.

Rõ ràng, hắn chính là trung tâm hình thành pháp trận này!

Sự xuất hiện của La Thiên cũng đã thu hút sự chú ý của không ít người trong thiên địa, bởi lẽ trên hư không bỗng nhiên xuất hiện một tồn tại thần bí, những Hỗn Độn Ma Thần kia cũng không phải là kẻ yếu đuối! "Kẻ nào đó, sao không mau lui đi!" Giữa đám Hỗn Độn Ma Thần ấy, lập tức truyền ra một tiếng quát.

La Thiên không hề động đậy, ngược lại càng tiếp tục tiến gần về phía đại trận, trong cơ thể ta cũng theo đó tỏa ra một cảm giác áp bách cường đại!

Một vài Hỗn Độn Ma Thần sau khi nhận thấy sự tình không ổn, liền trực tiếp bay lên hư không, cản trở trước mặt La Thiên. "Lão phu là Hủy Diệt, dám hỏi các hạ đến từ phương nào?" Một lão giả mặc hắc bào xuất hiện trong tầm mắt La Thiên, chính là Hủy Diệt Ma

Thần năm đó.

Chương 607

Hủy Diệt Ma Thần nhìn La Thiên, trong lòng nhất thời do dự không chừng.

Nếu là cường giả bình thường thì không nói làm gì, nơi đây có vô số đại quân, dựa vào võ lực để xua đuổi là được.

Nhưng cố tình người này lại tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ quỷ dị, khiến hắn hoàn toàn không thể nhìn thấu đối phương.

Cường giả như vậy, nhìn khắp toàn bộ Hỗn Độn thế giới, cũng chỉ có số ít người tồn tại mà thôi. "Bản tôn là La Thiên." La Thiên không hề che giấu hay chần chừ, trực tiếp thẳng thắn đáp lại.

Hủy Diệt Ma Thần khi nghe thấy hai chữ "La Thiên", đầu tiên là sững sờ, trong óc dường như đang lục lọi lịch sử liên quan đến cái tên này.

Nhưng chỉ trong mấy hơi thở, đồng tử Hủy Diệt Ma Thần chợt co rút mạnh, kinh hãi đồng thời còn mang theo một tia điên cuồng. "Haha, nghiệt chướng của Bàn Cổ!" "Bọn ta tìm ngươi đã lâu, không ngờ hôm nay ngươi lại tự mình đưa tới tận cửa!" Hủy Diệt Ma Thần bùng nổ một trận cười lớn, khiến các Hỗn Độn Ma Thần khác lập tức phản ứng!

Sát Lục Ma Thần Ma Đa càng đi đầu tiên, tay cầm một cây trường thương, mang theo khí tức sát lục ngập trời, giáng lâm trước mặt La Thiên!

Hai mắt Ma Đa hóa thành huyết hồng, tràn ngập sát cơ cực độ nồng đậm, ngay khoảnh khắc nhìn thấy chân thân La Thiên, lực lượng pháp tắc trong cơ thể hắn như không thể kiểm soát mà tuôn trào ra, vung trường thương trong tay đâm về phía La Thiên!

Năm đó Ma Đa là chủ Sát Lục thế giới, thống suất một phương, danh chấn Hỗn Độn thế giới, nhưng tất cả đều bị cái nghiệt chướng của Bàn Cổ tên là La Thiên đột nhiên xuất hiện hủy hoại.

Bàn Cổ không chỉ đoạt lại Sát Lục thế giới, lại còn khiến Ma Đa mất hết thể diện, buộc hắn phải trốn chạy vào Hỗn Độn hư không cầu viện.

Cho đến tận ngày nay, đây vẫn là sự sỉ nhục không thể xóa nhòa trong lòng Ma Đa, chỉ cần La Thiên còn sống một ngày, lửa giận của Ma Đa sẽ khó lòng nguôi ngoai một ngày.

Vạn năm về trước, hắn tự mình dẫn dắt đại quân Hỗn Độn Ma Thần được tập hợp lại, trấn áp vô số sát lục đại quân và giam hãm vào Diệt Cổ Đại Trận.

Giờ đây, trăm vạn sát lục đại quân đó chỉ còn lại một phần mười, chỉ cần thêm ngàn năm nữa, Ma Đa tự tin có thể tru sát tất cả những người ấy!

Còn về bốn Sát Lục Thế Gia Ma Thần như Thác Bạt Sâm, cuối cùng cũng khó thoát khỏi tay hắn!

Mắt thấy sắp đại công cáo thành, La Thiên lại đột nhiên xuất hiện trong thế giới Hủy Diệt.

Lần này, hắn không chỉ muốn đánh bại La Thiên, mà còn muốn đồ sát tất cả những kẻ theo sát lục đại quân ngay trước mặt La Thiên.

Lần này là để cảnh cáo toàn bộ Hỗn Độn thế giới, kẻ nào dám phản bội Ma Đa, chỉ có một kết cục là Đạo tiêu thân vong.

La Thiên nhìn Ma Đa, thần sắc như mặt hồ cổ không gợn sóng, không chút biến hóa, chỉ thấy phía sau hắn chợt xông ra hai đầu thị huyết lang yêu, mỗi con đều mang theo lệ khí ngập trời!

Hai đầu thị huyết lang yêu chợt xông ra, trong nháy mắt đã chặn

đứng trường thương của Ma Đa.

Ma Đa trợn tròn mắt nhìn hai đầu lang yêu, thần sắc đột nhiên biến đổi.

Hai đầu lang yêu này lại có thể chặn đứng công kích của ta?

Trong lòng Ma Đa hiện lên nhiều nghi vấn, sự xuất hiện và chiến lực của hai đầu lang yêu đã vượt xa dự liệu của hắn.

Hỗn Độn thế giới thực chất không có sự phân chia yêu thú, chỉ có đạo lý cường giả vi tôn.

Thực lực của hai đầu yêu thú này sâu không lường được, vì sao lại đi theo bên cạnh La Thiên?

Ma Đa do dự không chừng, nhất thời dừng tay, không tiếp tục ra chiêu. "Đây là con bài tẩy của ngươi ư?

Không biết từ đâu lôi ra hai con súc sinh này, ngươi nghĩ chúng có thể chặn được bản tọa sao?" Ma Đa dùng ngữ khí khinh miệt nói với La Thiên.

La Thiên khẽ cười một tiếng, hai đầu lang yêu này đến từ Bản Nguyên Chi Hải, thực lực chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn những Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trước mắt, đủ sức sánh ngang cường giả Hỗn Độn cảnh.

Ma Đa khiêu khích như vậy, thực chất không khác gì tự tìm đường chết.

Tất cả những gì xảy ra trên người La Thiên bây giờ không hề được toàn bộ Hỗn Độn thế giới biết rõ.

Bằng không, một khi Ma Đa biết được chiến lực thực sự của La Thiên, liệu hắn có còn dám xuất hiện trước mặt La Thiên hay không cũng là một ẩn số. "Thả họ ra, bản tôn có lẽ có thể cân nhắc tha cho

các ngươi một mạng!" La Thiên không đáp lời Ma Đa, mà liếc nhìn Diệt Cổ Đại Trận cách đó không xa, ngữ khí tràn đầy sự không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Ma Đa âm tình bất định, do dự một lát sau, trong miệng ngược lại lại bùng nổ một trận cười lớn. "Người này không biết dùng thủ đoạn gì mà sai khiến được hai đầu lang yêu, bản tọa chỉ cần tránh né hai đầu lang yêu đó, nhất định có thể bắt được nghiệt chướng của Bàn Cổ!" Ma Đa trong lòng đã đoạn định thực lực của La Thiên không đủ, chỗ dựa duy nhất của hắn chính là hai đầu lang yêu kia.

Do đó, khoảnh khắc tiếp theo, lực lượng pháp tắc trong cơ thể hắn nhanh chóng vận chuyển, sau lưng hắn lặng lẽ ngưng tụ ra một Sát Lục phân thân!

Ma Đa và Sát Lục phân thân kia đồng thời quát lớn một tiếng, mỗi kẻ riêng biệt xông về phía La Thiên và hai đầu lang yêu.

Thân hình La Thiên chấn động, Sát Lục bản nguyên trong cơ thể cực tốc hiển hóa, một luồng khí tức sát lục tinh thuần và hùng mạnh hơn cả trong cơ thể Ma Đa bùng phát từ La Thiên, trong khoảnh khắc đã kinh động vô số sinh linh xung quanh thiên địa.

Ngay cả Ma Đa đang xông về phía La Thiên cũng sững sờ, không ngờ pháp tắc sát lục của La Thiên lại còn cường hãn hơn hắn rất nhiều!

Chính vì như vậy, La Thiên càng không thể sống sót! "Nghiệt chướng của Bàn Cổ, chịu chết!" Ma Đa gầm lên một tiếng, trường thương giáng xuống đỉnh đầu La Thiên!

Ngàn cân treo sợi tóc, Sát Lục bản nguyên trong cơ thể La Thiên hóa thành một thanh huyết sắc trường kiếm, phía sau đồng thời hiện ra một đạo hư ảnh huyết sắc khổng lồ.

Chương 608

Hư ảnh huyết sắc kia tay cầm huyết sắc trường kiếm, nghênh kích trường thương đang giáng xuống đỉnh đầu La Thiên!

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ thiên địa bỗng nhuộm một trận quang mang huyết hồng, khí tức huyết tinh cường liệt phiêu tán khắp không gian xung quanh!

Đám Hỗn Độn Ma Thần trong huyết quang tìm kiếm hai người đang giao chiến, nhưng lại không cảm nhận được chút khí tức nào của Sát Lục Ma Thần Ma Đa.

Trong lòng mọi người hiện lên một suy đoán khó mà tin nổi!

Đợi mọi thứ bụi trần lắng xuống, quang mang huyết sắc giữa thiên địa dần tiêu tán, nhưng chỉ còn lại một mình La Thiên tồn tại, hai đầu huyết sắc lang yêu mỗi con ngậm lấy nửa đoạn Sát Lục phân thân!

Một đời Sát Lục Ma Thần Ma Đa, tuyên bố vẫn lạc!

Không ai ngờ lại có một kết cục như vậy, Ma Đa một lần nữa bại trong tay La Thiên, cái giá phải trả là Đạo tiêu thân vong! "Nhân danh bản tôn La Thiên, phong danh Sát Lục Ma Thần của Hỗn Độn thế giới." Lúc này, La Thiên ngẩng mắt nhìn lên hư không, trong miệng khẽ thốt ra một câu.

Toàn bộ lực lượng pháp tắc sát lục của Hỗn Độn thế giới lặng lẽ xuất hiện thêm một luồng áp chế của Thiên Đạo!

Đến đây, La Thiên ngôn xuất pháp tùy, lấy tu vi cường hãn của bản thân, trực tiếp đóng băng thần vị Sát Lục Ma Thần, có nghĩa là từ nay về sau, Hỗn Độn thế giới sẽ không còn Hỗn Độn Ma Thần nào có

thể dựa vào pháp tắc sát lục để chứng Đạo nữa!

Sát Lục Ma Ma Đa càng bị trấn áp triệt để, không nhập luân hồi, không dính nhân quả, không có kiếp này, cũng không có vãng sinh!

Cách làm tuyệt tình đến tận cùng như vậy, từ khi Hỗn Độn thế giới sơ khai đến nay, chỉ có một mình La Thiên làm được!

Các Hỗn Độn Ma Thần còn lại không ai không sợ hãi như chim sợ cung, nào dám cùng La Thiên đối đầu.

Hủy Diệt Ma Thần nhìn bóng dáng La Thiên, như thể nhìn thấy một vị Sát Thần, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng. "Những Hỗn Độn Ma Thần ở đây, tất cả đều bị ta chém đi pháp tắc chứng Đạo, vĩnh viễn trấn áp tại đây trong đời này!" La Thiên lạnh lùng nhìn quét qua những Hỗn Độn Ma Thần trên hư không, ngôn xuất pháp tùy.

Cùng lúc lời nói của hắn vừa dứt, tất cả Hỗn Độn Ma Thần không ai không tái mét mặt mày, cảnh giới bản thân cực tốc sụt giảm!

Chỉ vì một câu nói của La Thiên, tu vi của tất cả Hỗn Độn Ma Thần tại chỗ đều không thể tiến thêm một tấc, những cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên ban đầu, tu vi của họ bị cố định ở tầng thứ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, lực lượng pháp tắc trong cơ thể cũng theo đó tiêu tán vào hư vô.

Lúc này, La Thiên cũng không thèm để ý đến Hủy Diệt Ma Thần và những người khác nữa, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía đại trận bên cạnh, từ trong ký ức cổ xưa xa xăm của bản thân ta, một cái tên của đại trận hiện về: Diệt Cổ Đại Trận!

Ngay cả trong thế giới Bản Nguyên Chi Hải, Diệt Cổ Đại Trận cũng được coi là cấm tuyệt chi thuật, chỉ cần người vận hành đại trận đủ cường hãn, Diệt Cổ Đại Trận thậm chí có thể tru sát Thiên Đạo ý chí!

Nếu không phải Ma Đa và những người khác cảnh giới tu vi không đủ, e rằng sát lục đại quân và bốn vị Sát Lục Thế Gia Ma Thần bị nhốt trong Diệt Cổ Đại Trận đã sớm vẫn lạc rồi.

Chỉ là... trong lòng La Thiên dâng lên một dự cảm không tên.

E rằng sự tình không đơn giản như vẻ ngoài.

Diệt Cổ Đại Trận gần như chỉ là thuật pháp thần thông tồn tại trong truyền thuyết, vì sao lại xuất hiện trong tay Ma Đa?

Huống hồ, chỉ để đối phó với Thác Bạt Sâm và sát lục đại quân, liền động dụng Diệt Cổ Đại Trận, dù nhìn thế nào cũng có vẻ quá nhỏ chuyện hóa lớn!

Trừ phi... mục đích của Diệt Cổ Đại Trận xuất hiện căn bản không phải để đối phó với Thác Bạt Sâm và những người khác!

La Thiên trong lòng chợt giật mình, sau đó ánh mắt nhìn vào bên trong Diệt Cổ Đại Trận, bên trong không biết từ lúc nào lại xuất hiện một lão nhân áo tím!

Lão nhân áo tím toàn thân ẩn mình dưới lớp áo tím, không nhìn rõ được diện mạo thật của hắn.

La Thiên và lão nhân áo tím kia cách nhau một đại trận, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cảm giác nguy cơ thực sự từ trên người hắn. ... "Diệt Cổ Đại Trận vốn dĩ sinh ra để tru sát Thiên Đạo, hôm nay ngươi dùng nó để chém giết ta ở đây, vậy thì cũng coi như chết đúng chỗ." Trong Diệt Cổ Đại Trận, lão nhân áo tím khom lưng, nhàn nhạt mở miệng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy lão nhân áo tím nhấc tay phải, ống tay áo vung lên, trong nháy mắt đã có lượng lớn tử khí từ trong ống tay áo hắn tuôn ra, khuếch tán khắp toàn bộ Diệt Cổ Đại Trận!

Sát lục đại quân vốn bị nhốn nhốt trong Diệt Cổ Đại Trận nhất

thời truyền ra tiếng kêu gào thê lương!

Bị nhốt trong đại trận này gần vạn năm, những kẻ thực lực yếu kém kia đã sớm hóa thành xương khô thây khô, còn lại không ai không phải là kẻ có tâm tính kiên định, thực lực không tầm thường.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp xúc với tử khí, gần như tất cả mọi người đều bắt đầu thối rữa, dần dần tiêu vong với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Họ chỉ có thể nhìn cơ thể mình từng chút một biến mất, trên khuôn mặt thối rữa tràn đầy sợ hãi và không cam lòng, không ngừng kêu rên, đau đớn không dứt, liên tục cầu xin tha thứ.

Chẳng bao lâu, tất cả tu vi của bản thân họ dường như cũng trong khoảnh khắc Đạo tiêu thân vong, trực tiếp dung nhập vào toàn bộ Diệt Cổ Đại Trận.

Thác Bạt Sâm nhìn bộ hạ xung quanh thảm tử, giữa hai mắt lửa giận ngút trời!

Gân xanh trên trán nổi rõ, hai mắt càng đỏ rực.

Suốt vạn năm bị nhốt trong đại trận vô biên vô tận, Thác Bạt Sâm thậm chí đã mất đi niềm tin trong lòng, vốn dĩ hắn nghĩ mình sẽ theo dòng thời gian mà vẫn lạc tại đó.

Nhưng sự biến cố đột ngột xảy ra trước mắt vẫn khiến Thác Bạt Sâm khó mà chấp nhận được. "Lão tặc Thác Bạt, ngươi còn sống sao?!" Lúc đó, không xa truyền đến một tiếng gào thét.

Chương 609

Thác Bạt Sâm chuyển tầm mắt, nhìn thấy một thân hình tang thương đang nhanh chóng chạy về phía mình, thân hình đó khí thế cường đại đến cực điểm, ngay cả hư không cũng đang run rẩy...

Tư Đồ Tà!

Tư Đồ Tà năm đó cũng bị nhốt trong đại trận, sau đó bốn Đại Ma Thần tự mình chống lại sự xâm thực của đại trận và tách ra, cho đến nay là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau sau vạn năm. "Lão già ngươi còn sống, bản tọa tự nhiên cũng còn sống!" Thác Bạt Sâm trong miệng truyền ra một giọng khàn đặc. "Bên ngoài có biến, e rằng thiếu chủ đã đến!" Tư Đồ Tà vọt đến trước mặt Thác Bạt Sâm, cực kỳ cẩn thận nói.

Thác Bạt Sâm vừa nghe hai chữ "thiếu chủ", toàn bộ thần sắc đột nhiên biến đổi, giữa hai mắt phóng ra một đạo quang mang. "Ngươi xác định sao?" Trong giọng nói của Thác Bạt Sâm có một sự kích động không thể che giấu.

Lúc này, Âu Dương Mặc và Khương Thạch hai vị Ma Thần lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Thác Bạt Sâm, bốn Đại Sát Lục Thế Gia Ma Thần một lần nữa hội tụ!

Tư Đồ Tà ngẩng đầu nhìn bầu trời huyết sắc, ở phía trên vô tận kia, dường như hắn nhìn thấy một thân ảnh ẩn hiện, đang cùng một tồn tại không rõ danh tính phát sinh một trận tư sát kịch liệt! "La Thiên, bản tọa đã đợi ngươi ở đây từ lâu rồi!" Lão nhân áo tím nhìn La Thiên trước mặt, trong miệng truyền ra một giọng khinh miệt.

Nghe vậy, sắc mặt La Thiên âm trầm đến cực điểm.

Mấy hơi thở trước đó, Diệt Cổ Đại Trận đã vô cớ ra tay với ta.

Diệt Cổ Đại Trận vốn dĩ bề ngoài nhìn có vẻ bình tĩnh, bên trong đột nhiên xông ra mấy đạo huyết sắc hư ảnh, phát động công kích điên cuồng về phía ta.

Trong đó, một đạo huyết sắc hư ảnh còn thừa lúc La Thiên không đề phòng, trực tiếp kéo ta vào bên trong Diệt Cổ Đại Trận.

Sau đó, lão nhân áo tím kia cũng nhanh chóng xông lên, cùng La Thiên tư sát.

Trong mấy lần giao thủ ngắn ngủi đầu tiên giữa hai người, chưa đầy hai ba hiệp, La Thiên đã kinh hãi phát hiện, thực lực của lão nhân áo tím kia không hề kém ta chút nào!

Trên thực tế, La Thiên phát hiện ta không thể nhìn thấu tu vi thật sự của lão nhân áo tím!

Những huyết sắc hư ảnh vây quanh La Thiên, khí tức cảnh giới của mỗi cái đều đã đạt đến Hỗn Độn cảnh!

La Thiên nhìn xuống phía dưới, phát hiện chính có nguyên nguyên bất đoạn tinh huyết chi khí từ trên người sát lục đại quân thoát ra, cuối cùng hội tụ vào cơ thể lão nhân áo tím và những huyết sắc hư ảnh kia.

La Thiên trong lòng nhất thời minh ngộ!

E rằng mọi chuyện từ lúc bắt đầu đã là một cái bẫy có tâm kế, mục đích là để đợi đến một ngày nào đó ta đến giải cứu đám sát lục đại quân này.

Lão nhân áo tím kia lại lấy trăm vạn sát lục đại quân làm vật tế phẩm, thúc đẩy vận hành Diệt Cổ Đại Trận thật sự để đối phó với ta!

Tất cả các kế sách đều đã xảy ra vạn năm về trước, khả năng suy diễn kinh thiên như vậy khiến La Thiên không khỏi nảy sinh một tia kiêng kỵ đối với lão nhân áo tím.

Trong cõi hư vô, dường như có một tia đạo pháp bản nguyên liên kết mọi thứ, La Thiên trong lòng mơ hồ có chút cảm ngộ, nhưng nhất thời lại không thể lĩnh hội thấu đáo.

Thời gian dần trôi, số lượng huyết sắc hư ảnh tràn ngập giữa thiên địa xung quanh ngày càng nhiều, nhìn thoáng qua, không dưới mấy ngàn!

Mấy ngàn cường giả Hỗn Độn cảnh, trận thế như vậy, e rằng nhìn khắp toàn bộ Hỗn Độn thế giới cũng không thể tìm ra được.

Khí tức của lão nhân áo tím kia càng cực tốc tăng vọt, sau mấy chục hơi thở, khí tức phát ra từ bản thân lão nhân áo tím đã vô hạn tiếp cận tầng thứ đỉnh phong Hỗn Độn cảnh!

La Thiên trong lòng ẩn ẩn nảy sinh một dự cảm, nếu để lão nhân áo tím tiếp tục hấp thu tinh huyết chi khí bên trong Diệt Cổ Đại Trận, e rằng trong chớp mắt hắn có thể lại đột phá đến Hồng Mông cảnh!

Một khi lão nhân áo tím đột phá đến Hồng Mông cảnh, lúc đó La Thiên ta đối phó với người này sẽ càng khó khăn gấp bội.

Trong khoảnh khắc, khí tức trong cơ thể La Thiên khuếch tán ra mà không chút giữ lại, càn quét toàn bộ Diệt Cổ Đại Trận.

Thiên Đạo ý chí như quân lâm thiên hạ, khiến toàn bộ Diệt Cổ Đại Trận xuất hiện dị động.

Dường như Diệt Cổ Đại Trận cực kỳ kháng cự Thiên Đạo ý chí phát ra từ trong cơ thể La Thiên, lập tức có một ý chí càng mạnh hơn xuất hiện bên trong Diệt Cổ Đại Trận.

La Thiên cảm nhận được sự xuất hiện của luồng khí tức kia, thần sắc lại một lần nữa biến đổi. "Cuối cùng cũng phải hiện thân rồi sao!" La Thiên từng gần như cảm nhận được khí tức của bàn tay lớn màu đen, chỉ là lúc đó La Thiên vẫn chưa dung hợp với Thanh Liên Bản

Nguyên Chi Hải, cảnh giới bản thân không đủ, vào thời khắc then chốt phải nhờ Bàn Cổ Thần Tôn phân thân ra tay, mới có thể thoát khỏi dưới bàn tay lớn màu đen kia. "Càn Khôn Chú!" Lúc này, lão nhân áo tím trong miệng quát lớn một tiếng, trên bầu trời Diệt Cổ Đại Trận hiện ra một chiếc chuông đồng khổng lồ, chiếc chuông đồng cao tới mấy ngàn trượng, che trời lấp nhật, trực tiếp cưỡng chế trấn áp Thiên Đạo ý chí trong cơ thể La Thiên xuống! "Tam Thiên Bản Nguyên, Tát Đậu Thành Binh!" Mắt thấy chuông đồng sắp giáng xuống, Tam Thiên Bản Nguyên chi lực sau lưng La Thiên cực tốc diễn hóa, trong nháy mắt ngưng tụ ra ba ngàn cự nhân thông thiên!

Mỗi một cự nhân đều tỏa ra khí tức bản nguyên cực mạnh.

Giờ đây, tầng thứ của La Thiên ta đã sớm siêu thoát khỏi cá thể, sau khi dung hợp với Bản Nguyên Thanh Liên, tầng thứ sinh mệnh của La Thiên vô hình tăng vọt, thêm vào đó, Tam Pháp Tắc Bản Nguyên chi lực của bản thân đã đại thành.

Nếu La Thiên ta nguyện ý, hoàn toàn có thể dựa vào lực lượng của bản thân để tái tạo ra một đại thiên thế giới giống như Hỗn Độn thế giới!

Ba ngàn cự nhân ngay từ khoảnh khắc xuất hiện, liền xông thẳng lên đón chuông đồng.

Khi ba ngàn cự nhân xuất hiện bên cạnh chuông đồng, liền trực tiếp hợp sức đỡ lấy chuông đồng kia!

Lão nhân áo tím tâm thần chấn động, chiếc chuông đồng kia vốn là một trong những sát chiêu của Diệt Cổ Đại Trận, dùng để trấn áp tất cả Thiên Đạo ý chí trên thế gian.

Không ngờ, Bản Nguyên chi lực của La Thiên lại cường hãn đến vậy, cứng rắn chặn đứng chuông đồng giữa không trung!

Chương 610

Lúc này, trong tay La Thiên lóe lên một luồng ánh sáng xanh đậm, trong nháy mắt, một đóa Thanh Liên hiện ra trong tay La Thiên!

Thanh Liên từ trong tay La Thiên bay ra, cực tốc lướt về phía lão nhân áo tím.

Lão nhân áo tím thần sắc đại kinh, điên cuồng lùi về phía sau.

Đồng thời, hắn nhanh chóng kết ấn trong tay, Diệt Cổ Đại Trận lại một lần nữa biến hóa, mấy ngàn huyết sắc hư ảnh huyết khí tương liên, trên bầu trời chợt xuất hiện một xiềng xích sắt khóa trời!

Xiềng xích sắt rơi xuống người La Thiên, hạn chế nhục thân của ta không thể động đậy.

Đóa Thanh Liên kia đánh trúng người lão nhân áo tím, khiến trên thân thể hắn lập tức xuất hiện sự mục nát! "Thật là một tên nghịch tặc tốt!" Lão nhân áo tím tức giận đến hỏng bét, trong giọng nói xuất hiện một tia run rẩy.

Nhưng khi thân hình lão nhân áo tím một lần nữa ngưng tụ, xuất hiện trên đỉnh đầu La Thiên, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện thêm một thanh huyết sắc trường kiếm!

Diệt Cổ Đại Trận phong vân cuồn cuộn, vô số cương phong ập về phía La Thiên.

Vốn dĩ xiềng xích sắt đã trói buộc hành động của La Thiên, lúc này vô số cương phong kia lại một lần nữa kết hạ cấm chế trong không gian xung quanh La Thiên, cấm cố thần hồn của ta!

Lão nhân áo tím hội tụ toàn thân linh lực, huyết sắc trường kiếm bao trùm lấy uy thế kinh thiên giáng xuống, một chiêu đánh lên đỉnh

đầu La Thiên!

Mà đúng lúc này, phía dưới Diệt Cổ Đại Trận lại đột nhiên sinh ra dị biến, trong nháy mắt, liên tiếp bốn tiếng gào thét thông thiên vang lên!

La Thiên và lão nhân áo tím kia đồng thời chú ý, từ phía dưới đại trận chợt xông ra bốn đạo cự nhân!

Mỗi một cự nhân thân hình đều dài hơn vạn trượng!

Đồng tử La Thiên chợt co rút, mặc dù ta chưa từng nhìn thấy cự nhân vạn trượng, nhưng lại cảm nhận được khí tức của Thác Bạt Sâm và bốn Sát Lục Thế Gia Ma Thần khác từ trong cơ thể bốn cự nhân vạn trượng kia!

Khi bốn Sát Lục Thế Gia Ma Thần xuất hiện trong tầm mắt La Thiên, lại khiến La Thiên kinh hãi, khí tức phát ra từ trong cơ thể cự nhân thông thiên, vô hạn tiếp cận khí tức của Bản Nguyên Chi Hải!

Điều này có nghĩa là bốn Sát Lục Thế Gia Ma Thần không phải sinh ra từ Hỗn Độn thế giới, mà đến từ Bản Nguyên Chi Hải kỳ dị kia!

Ngay khi La Thiên trong lòng đang kinh ngạc, bốn cự nhân vạn trượng vây quanh không gian xung quanh La Thiên, La Thiên ta lại có chút không chắc chắn. "Chúng ta Bản Nguyên Sát Lục Ma Thần, bái kiến Tôn Chủ!" Bốn Sát Lục Thế Gia Ma Thần không đợi La Thiên mở miệng, liền dẫn đầu quỳ một gối giữa không trung, trong miệng đồng loạt truyền ra tiếng nói cung kính!

Bản Nguyên Sát Lục Ma Thần!

Lời này vừa ra, La Thiên trong lòng nhất thời bừng tỉnh, có thể tự xưng là Bản Nguyên Sát Lục Ma Thần, chứng tỏ suy đoán trong lòng ta tám chín phần là đúng! "Lão thần Thác Bạt Sâm, cung nghênh Tôn

Chủ hồi quy!" "Năm đó khi Tôn Chủ giáng lâm Hỗn Độn thế giới, từng cùng Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới lập ra điều ước, dẫn dắt bốn người chúng ta cùng nhau tiến vào Hỗn Độn thế giới." "Không ngờ, ngay khoảnh khắc Tôn Chủ tiến vào Hỗn Độn thế giới sau đó lại lâm vào trầm thụy.

Chúng ta để tránh Thiên Đạo luân hồi, cũng đành phải tự phong ấn bản thân giữa Hỗn Độn." "Giờ đây Tôn Chủ trở về, chúng ta tự nhiên sinh tử tương tùy!" Từ đầu đến cuối đều là một mình Thác Bạt Sâm nói, lời lẽ biểu đạt ý tứ cực kỳ rõ ràng, phàm là người hơi có đầu óc một chút đều có thể hiểu, Thác Bạt Sâm tuyệt đối không nói dối!

Khi lời Thác Bạt Sâm vừa dứt, trong lòng La Thiên theo đó hiện lên một cảm giác quen thuộc đã lâu, một đoạn ký ức bị phong trần nhiều năm tức thì quay về trong não hải La Thiên! ... "Hỗn Độn, bản tôn hôm nay không tiếc phân ly lực lượng của bản thân, giúp ngươi đoạt lại Thanh Liên, nhưng cần ngươi đưa bốn tùy tùng của ta cùng vào trong đó!" Trên một mảnh vương dương đại hải, có mấy đạo thân hình cự nhân thông thiên xuất hiện.

Trong đó hai người ở phía trước nhất đang đối mặt nhau, một người phía sau có bốn cự nhân vạn trượng đi theo, người còn lại thì một thân y phục mộc mạc, nhìn giống hệt một nông phu bình thường.

Khoảnh khắc cảnh tượng ấy hiện lên trong não hải La Thiên, La Thiên biết rõ, người có bốn cự nhân thông thiên đi theo phía sau kia chính là bản thân ta!

Người trung niên mộc mạc kia chính là Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới! "Có làm phiền rồi!" Hai người cũng không nói nhiều lời, Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới chỉ khẽ gật đầu, liền đáp ứng yêu cầu của La Thiên.

Ngay sau đó, Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới phất tay một

cái, giữa thiên địa xuất hiện một đoàn quang mang màu trắng, trực tiếp bao phủ năm người La Thiên vào trong!

Sau khi quang mang lóe lên một lát, liền triệt để biến mất trong Bản Nguyên Chi Hải.

La Thiên tỉnh lại từ ký ức trong não hải, quét mắt nhìn bốn cự nhân thông thiên, trong cơ thể bắn ra một đạo tinh mang, trực tiếp lướt qua thân thể họ, hấp thu bốn cự nhân vạn trượng vào trong cơ thể ta!

Cảnh giới của La Thiên vào khoảnh khắc này cũng cuối cùng đã rõ ràng, Hồng Mông cảnh!

Năm đó bốn cự nhân thông thiên chính là phân tách ra từ bản thể La Thiên, cũng tương tự như những luồng Hỗn Độn tử khí thoát ra từ Hỗn Độn Thanh Liên khi Hỗn Độn thế giới sơ khai!

Khi cảm nhận được khí tức Hồng Mông cảnh trong cơ thể La Thiên, sắc mặt lão nhân áo tím cực kỳ tái xanh.

Nhưng không đợi lão nhân áo tím ra tay, La Thiên bước chân về phía trước một bước, phía sau hắn hóa ra vạn thiên pháp tắc bản nguyên chi lực, trực tiếp hình thành một lao lung, nhốt bản thân ta và lão nhân áo tím kia lại với nhau.

La Thiên đến trước mặt lão nhân áo tím, một quyền đánh ra.

Lão nhân áo tím không kịp phòng bị, trong miệng phun ra một ngụm tinh huyết, khí tức cảnh giới của bản thân cực tốc sụt giảm!

Không còn ảnh hưởng của Diệt Cổ Đại Trận, lão nhân áo tím không thể tiếp tục rút ra khí huyết chi lực nguyên nguyên không ngừng từ trong đại trận, tự nhiên cũng không phải là đối thủ của La Thiên.

Lúc này, điều duy nhất La Thiên lo lắng trong lòng, là bàn tay lớn

màu đen đang lơ lửng giữa Diệt Cổ Đại Trận kia.

Bàn tay lớn màu đen kia từ khi xuất hiện đến nay vẫn không có động tác nào, không khỏi khiến người ta nghi ngờ mục đích xuất hiện của nó. "Dù cho hôm nay lão phu có vẫn lạc tại đây, cũng muốn kéo ngươi cùng hủy diệt!" Lão nhân áo tím đại khái biết hôm nay khó có cơ hội sống sót hoặc rời đi, do đó không hề quan tâm đến phạm vi chịu đựng của bản thân, thôi động bí thuật khiến khí tức của bản thân cực tốc bạo trướng, trong chớp mắt đã đột phá Hồng Mông cảnh!

Chương 611

Ngay cả La Thiên tận mắt chứng kiến cảnh tượng này xảy ra, cũng vẫn có chút khó tin!

Nhưng La Thiên đồng thời cảm nhận được sinh cơ chi lực trong cơ thể lão nhân áo tím đang cực tốc trôi đi, chẳng bao lâu nữa sẽ tự động bại vong. "Tử Thư Thông Thiên!" Lão nhân áo tím trong miệng quát lớn một tiếng, phía trên thân thể hắn tức thì hiện ra một quyển sách cổ xưa, quyển sách dài tới ngàn trượng, che trời lấp nhật di chuyển đến đỉnh đầu La Thiên, từ đó bắn ra một luồng quang thúc màu trắng.

Phàm những nơi quang thúc đi qua, tất cả mọi vật tức thì hóa thành hư vô!

Ngay sau đó, trong quang thúc màu trắng lại hiện ra rất nhiều oan hồn, cơ bản đều bị lão nhân áo tím đích thân chém giết, sau đó phong ấn vào trong sách.

Mỗi một oan hồn đều tỏa ra lệ khí cực mạnh, cùng với quang thúc màu trắng giáng xuống, La Thiên không kịp né tránh, toàn thân trong khoảnh khắc phải chịu đựng một luồng áp lực vô cùng khổng lồ!

Trong vô số oan hồn đó, La Thiên nhìn thấy một cự nhân thông thiên tồn tại.

Người này không phải ai khác, mà chính là Bàn Cổ Thần Tôn bị lão nhân áo tím đích thân truy sát vô số kỷ nguyên về trước! "Năm đó Bàn Cổ Thần Tôn sở dĩ thất bại chính là vì ngươi đã ra tay sao." La Thiên nhìn bộ dạng lão nhân áo tím, thần sắc trong mắt càng lúc càng cuồng bạo! "Haha, không sai, năm đó tên ngông cuồng dã man kia quả thật đã bại trong tay lão phu, kết cục của ngươi hôm nay sẽ còn thê

thảm hơn hắn nhiều!" Lão nhân áo tím không hề che giấu, trong miệng đồng thời truyền ra một tiếng cười ghê rợn! "Nếu đã như vậy, vậy thì hôm nay hãy triệt để kết thúc chuyện năm đó đi." La Thiên trong miệng thở ra một ngụm trọc khí, giữa đồng tử lộ ra một trận ý lạnh băng hàn.

La Thiên ánh mắt đột nhiên chuyển sang một phương hướng, tầm mắt xuyên thấu khoảng cách vô tận, một thế giới hỏa diễm!

Huyền Viêm thế giới!

Nơi đây chính là nơi La Thiên năm đó gặp Bàn Cổ phân thân.

Để đợi La Thiên, Bàn Cổ phân thân đã cùng Ma Tổ La Hầu định ra ước định, bảo hộ hắn vô số kỷ nguyên, bằng không Bàn Cổ Thần Tôn đã sớm bị những cự nhân thông thiên kia tìm ra tung tích! "Bàn Cổ, sao còn không mau trở về!" La Thiên bản thân đang chịu áp lực cực lớn, trong miệng tức thì truyền ra một tiếng quát lớn, âm thanh xuyên thấu khoảng không vô tận, cuối cùng xuất hiện trong Huyền Viêm thế giới!

Huyền Viêm thế giới, một tiểu thế giới tế đàn.

Ở trung tâm thế giới, trong đạo tế đàn kia, tồn tại một linh hồn thể đã trầm thụy mấy ngàn năm.

Ngay khi tiếng La Thiên vang vọng khắp Hỗn Độn thế giới, đạo linh hồn thể kia chợt mở đôi mắt, nhìn về phía âm thanh truyền đến, giữa hai mắt lộ ra một vẻ kỳ dị! "Haha, trời xanh không phụ ta!" Đạo linh hồn thể kia tức thì trong miệng truyền ra một trận cười lớn, trong cơ thể ầm ầm bùng phát ra một luồng khí tức pháp tắc lực lượng cường hãn, xông phá toàn bộ Huyền Viêm thế giới, xuất hiện trong Hỗn Độn hư không!

Lúc này, nhìn từ trong hư không, lại xuất hiện thêm một linh hồn thể cự nhân ngàn trượng ánh lên quang mang màu trắng, vô số lực

lượng pháp tắc đều đổ dồn về phía linh hồn thể.

Tự nhiên, đạo linh hồn thể kia chính là Bàn Cổ Thần Tôn năm đó!

Mấy ngàn năm trước, để giúp La Thiên thoát khỏi bàn tay lớn màu đen kia, Bàn Cổ Thần Tôn không tiếc đốt cháy lực lượng nhục thần cuối cùng, ngăn chặn bàn tay lớn màu đen.

Tuy cuối cùng đã thành công che chở cho La Thiên thoát hiểm, nhưng bản thân hắn cũng bị bàn tay lớn màu đen kia triệt để xóa đi nhục thân.

Nếu không phải lần này La Thiên triệu hoán, đạo linh hồn thể kia không biết sẽ phải trầm thụy bao lâu nữa!

Sau mấy hơi thở, không gian xung quanh tức thì xuất hiện một luồng lực kéo quỷ dị, bao vây toàn thân linh hồn thể Bàn Cổ, cực tốc dẫn dắt hắn đi về một nơi trong hư không!

Lại qua mấy chục hơi thở, trên chiến trường phía trên thế giới Hủy Diệt, đột nhiên một đạo quang mang màu trắng cực tốc lướt qua từ trong hư không.

Ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, lão nhân áo tím đồng tử co rút, thần sắc cực tốc biến đổi! "Không ngờ, chưa chết sao!?" Trong đôi mắt khô hạc của lão nhân áo tím tràn đầy kinh ngạc và không thể tin nổi, hắn căn bản không ngờ Bàn Cổ lại có một đạo linh hồn thể tồn tại. "Lão tặc vô sỉ, năm đó bản tôn bế quan dưỡng thương, ngươi thừa cơ đánh lén bản tôn, khiến thương thế của bản tôn khó lành, không thể không trọng thương mà bỏ trốn.

Hôm nay chính là ngày ngươi phải chết!" Đúng như câu kẻ thù gặp mặt mắt đỏ bừng, linh hồn thể Bàn Cổ ngay khoảnh khắc nhìn thấy lão nhân áo tím, toàn thân thần sắc đã sớm tỏa ra khí nộ ngút trời. "Tán ra cho bản tọa!" Lúc này, La Thiên ngẩng đầu nhìn vô số quang

thúc màu trắng trên bầu trời, quát lớn một tiếng.

Tam Thiên Bản Nguyên chi lực trong khoảnh khắc hội tụ thành vô số kiếm khí nhỏ bé, trực tiếp xông vào trong quyển sách, toàn bộ phá tan lực lượng hủy diệt ẩn chứa bên trong.

Ngay khoảnh khắc quyển sách sụp đổ, cũng vừa lúc Diệt Cổ Đại Trận hoàn toàn bùng phát!

Thiên Đạo ý chí cường đại một lần nữa áp bức về phía La Thiên, muốn xé nát toàn thân La Thiên thành từng mảnh! "Cung mạnh đã hết đà, sao dám ở trước mặt bản tọa mà phóng tứ!" Giọng nói của La Thiên mang theo ý khinh thường cực kỳ rõ ràng, ngay sau đó ánh mắt chuyển sang người Bàn Cổ. "Bàn Cổ, giữa ta và ngươi có nhân quả hữu duyên, hôm nay, bản tọa sẽ kết thúc một trường nhân quả này!" Giờ đây La Thiên đã tìm lại được tất cả ký ức của bản thân, cùng với nửa kia trong Bản Nguyên Chi Hải dung hợp lại, trở thành một tồn tại siêu việt tầng thứ sinh mệnh của Hỗn Độn thế giới.

Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới và bản nguyên xuất hiện, trước mặt La Thiên cũng đều phải tất cung tất kính, giữa Bàn Cổ và La Thiên tự nhiên cũng không thể còn quan hệ truyền nhân nữa.

Bàn Cổ nhìn bóng dáng vô địch sừng sững giữa thiên địa kia, gật đầu, trong mắt tức thì lộ ra một vẻ cảm khái.

Bàn Cổ tuy biết La Thiên là một biến số được Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới cài cắm vào Hỗn Độn thế giới, nhưng lại không ngờ La Thiên đã trải qua Bản Nguyên Thanh Liên có tầng thứ sinh mệnh tương đồng với Hỗn Độn Thanh Liên.

Từ trong cơ thể La Thiên, hắn cảm nhận được một luồng khí tức bản nguyên cực mạnh, loại khí tức này chỉ từng thấy trên người Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới mà thôi! "Năm đó ngươi vì bản tọa ngăn cản bàn tay lớn màu đen mà mất đi nhục thân, bản tọa liền

dùng Tam Thiên Pháp Tắc Bản Nguyên chi lực, ngưng tụ vô tận tinh thần của Hỗn Độn thế giới, để tái tạo nhục thân cho ngươi!" La Thiên trong miệng quát lớn một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo, Tam Thiên Pháp Tắc Bản Nguyên chi lực phía trên đỉnh đầu hắn cực tốc lướt động hội tụ, lại từ trong hư không bắt lấy vô số tinh thần.

Những tinh thần này được La Thiên dùng thần thông chi thuật dung hợp, mức độ cường hãn của nó chưa từng có từ xưa đến nay!

Chương 612

"Dung!" Cùng với lời La Thiên vừa dứt, vô số tinh thần và Tam Thiên Bản Nguyên chi lực ngưng tụ ra một đạo nhục thân không linh tương hỗ dung hợp.

Mấy hơi thở trôi qua, đạo nhục thân kia cực tốc bành trướng, trong nháy mắt đã đạt đến độ cao mấy ngàn trượng!

Chỉ là La Thiên vẫn cảm thấy có chút không hoàn mỹ, dựa vào Tam Thiên Bản Nguyên chi lực, La Thiên vốn dĩ cho rằng nhục thân ngưng tụ ra đủ để vượt vạn trượng, nhưng lúc này chung quy vẫn kém một chút hỏa hầu.

Ngay khi La Thiên trong lòng đang buồn bực, giữa hư không đột nhiên lại bị xé toang ra một vết nứt!

La Thiên chợt nhìn về phía vết nứt, từ đó cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới!

La Thiên tuyệt đối sẽ không nhận lầm, đó đích xác là khí tức của Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới, chỉ là nó không phải vẫn luôn ẩn mình trong Bản Nguyên Chi Hải sao, vì sao lúc này lại xuất hiện trong Hỗn Độn thế giới. "Bàn Cổ, năm đó khi ngươi một mình chinh chiến Hỗn Độn hư không, vì phụ ngại vì một số nguyên nhân mà không ra tay.

Hôm nay, mượn nhờ Thiên Tôn chi lực, trợ ngươi trọng sinh!" Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới vang lên trong khoảnh khắc đó, truyền khắp toàn bộ Hỗn Độn hư không, vô số Hỗn Độn Ma Thần cũng vì thế mà nghe thấy âm thanh kia.

Linh hồn thể Bàn Cổ vừa nghe lời đó, ngay khoảnh khắc đã quỳ một gối xuống hướng về phía vết nứt, trong mắt nhất thời hiện lên một tia lệ quang dường như không tồn tại.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong vết nứt đột nhiên một đoạn căn hành Thanh Liên được bao bọc bởi quang thúc màu trắng bay ra, trực tiếp dung nhập vào đạo nhục thân mấy ngàn trượng kia.

Thật là một thủ bút lớn!

La Thiên trong lòng không khỏi kinh hô, không ai rõ hơn ta tầm quan trọng của đoạn căn hành Thanh Liên kia.

Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới gần như đã lấy việc tổn hại bản thể của mình làm cái giá, để đưa ra đoạn căn hành Thanh Liên đó!

Bên trong căn hành ẩn chứa lực lượng bản nguyên thuần túy nhất thế gian, ngay khoảnh khắc dung nhập vào nhục thân mấy ngàn trượng, nhục thân lại một lần nữa bành trướng!

Chỉ trong một hơi thở, nhục thân liền đột phá đến vạn trượng.

La Thiên cũng không hề do dự, Tam Thiên Bản Nguyên trong cơ thể lại một lần nữa bùng phát, gần như bằng phương thức không kể giá nào mà ngưng tụ lực lượng nhục thân!

Dưới cường độ của hai đại bản nguyên là căn hành và La Thiên, mấy chục hơi thở trôi qua, nhục thân vô hạn tiếp cận mười vạn trượng!

Cự nhân mười vạn trượng, từ khi Bản Nguyên Chi Hải sinh ra vô số cự nhân thông thiên, dường như chưa từng xuất hiện một tồn tại nghịch thiên như vậy! "Bàn Cổ, còn không mau quy vị, còn đợi đến khi nào!" Tiếng quát lớn của La Thiên khiến Bàn Cổ tâm thần kinh hãi, sau đó toàn bộ linh hồn thể hóa thành một đạo quang ảnh cực tốc

xông vào trong nhục thân.

Nhục thân vốn dĩ không có chút sinh cơ nào cũng vào khoảnh khắc này hiển hiện vẻ dữ tợn, một tiếng gào thét gần như làm chấn vỡ toàn bộ hư không truyền ra từ trong miệng cự nhân kia, ngay sau đó liền có một luồng pháp tắc bản nguyên lực lượng siêu việt vạn vật thế gian bùng phát.

Tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ, một đời thị huyết ma thần năm đó, Bàn Cổ Thần Tôn, đã trở lại!

Trên thực tế, quá trình La Thiên tái ngưng tụ nhục thân cho Bàn Cổ chỉ diễn ra trong mấy chục hơi thở.

Lão nhân áo tím vì quyển sách bị phá hủy mà trong cơ thể xuất hiện thương thế không nhẹ, căn bản không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bàn Cổ phục sinh.

Sau khi Bàn Cổ phục sinh, vết nứt nối liền Bản Nguyên Chi Hải và Hỗn Độn thế giới vẫn không biến mất, nhưng Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn thế giới lại không tiếp tục truyền ra động tĩnh gì!

Bàn Cổ Thần Tôn hai nắm đấm siết chặt, ánh mắt lạnh lùng quét qua giữa Hỗn Độn hư không, một thế giới từng vô cùng quen thuộc, nhưng lại tràn đầy cừu hận!

Gầm!

Bàn Cổ trong miệng truyền ra một tiếng gầm thét, khoảnh khắc tiếp theo liền đạp không về phía lão nhân áo tím.

Thân thể mười vạn trượng trong hư không khuấy động từng trận pháp tắc gợn sóng, nơi Bàn Cổ đi qua, tất cả đại địa của thế giới Hủy Diệt đều tan biến thành tro bụi. "Gian tặc, nạp mạng!" Bàn Cổ một quyền đánh ra, thân hình chợt lóe lên, tức thì xuất hiện trước mặt lão nhân áo tím.

Hai người cách nhau chưa đầy trăm trượng, trong một quyền của Bàn Cổ bao hàm vô số kỷ nguyên ân oán vô tận, pháp tắc bản nguyên lực lượng phát huy đến cực hạn.

Lão nhân áo tím đang định chuẩn bị chống đỡ, nhưng lại phát hiện hắn thậm chí đã bị cấm cố tại chỗ, không thể nhúc nhích chút nào.

Lão nhân áo tím chuyển tầm mắt sang người La Thiên, trong đồng tử lộ ra một vẻ tuyệt vọng như tử vong!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Liên tiếp mấy tiếng động lớn truyền ra từ dưới nắm đấm của Bàn Cổ, chỉ thấy lão nhân áo tím ban đầu trong miệng không ngừng phun ra tiên huyết, xương đầu bị Bàn Cổ đánh nát, chỉ còn cách cái chết thực sự một bước! "Trận này phát ra ác độc đến cực điểm, hôm nay hãy biến mất tại đây đi!" La Thiên trong miệng quát lớn một tiếng, trực tiếp xua tan toàn bộ những luồng hắc vụ kia, ngay sau đó toàn bộ Diệt Cổ Đại Trận lóe lên một trận hồng quang chói mắt.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ bản nguyên chi lực bên trong pháp trận đều tiết ra ngoài, tất cả mọi vật bên trong pháp trận bắt đầu phân băng ly tích.

Lúc này ngay cả lão nhân áo tím cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệt Cổ Đại Trận đi đến hủy diệt. "Thật to gan!" Trong đồng tử lão nhân áo tím mang theo một vẻ huyết quang, trong nháy mắt đã có một luồng hắc vụ từ trong đồng tử hắn xông ra!

Hắc vụ tốc độ cực nhanh, bên trong nó ẩn chứa một luồng bản nguyên chi lực cường hãn.

Lão nhân áo tím cũng trong khoảnh khắc đó bản nguyên chi lực

triệt để khô kiệt, toàn thân hóa thành một cái xác khô!

Chương 613

Đạo hắc vụ xuất hiện trên đỉnh đầu La Thiên, có sự liên hệ với bàn tay lớn màu đen giữa pháp trận.

Giữa hai bên sản sinh cảm ứng, trong khoảnh khắc bàn tay lớn màu đen từ trên không trung thuấn di chuyển đến trước mặt La Thiên.

Oanh oanh oanh oanh!

Ngay khoảnh khắc bàn tay lớn màu đen phóng thích bản nguyên chi lực, cuối cùng, Diệt Cổ Đại Trận triệt để sụp đổ, hóa thành một mảnh phế tích.

Duy nhất vị trí La Thiên đứng xuất hiện một trận cương phong cuồng bạo vô cùng, bao trùm toàn bộ Hỗn Độn thế giới.

Khi uy thế của trận đại chiến tại chỗ dần tiêu tán, xung quanh thiên địa hiện lên vô số bóng dáng cường giả Hỗn Độn.

Trong số đó, không thiếu những Hỗn Độn Ma Thần, hơn nữa còn có một vài bóng dáng cường giả đỉnh cấp.

Trong số đó, bao gồm cả Mệnh Chi Ma Thần từng đối đầu với La Thiên.

Thực chất, khi La Thiên xuất hiện tại thế giới Hủy Diệt, tuyệt đại đa số cường giả đều đã biết được tin tức này.

Tất cả mọi người đều đang tĩnh tâm chờ đợi trận đại chiến kết thúc, muốn tận mắt chứng kiến thắng bại của một trận chiến.

Đối với La Thiên, tuyệt đại đa số cường giả Hỗn Độn biết rất ít, nhưng lão nhân áo tím kia lại là một bóng ma không thể quên trong lòng họ.

Vẫn còn nhớ năm đó đại chiến Hỗn Độn, Bàn Cổ bằng sức lực một mình mình gần như đã đánh khắp Hỗn Độn thế giới vô địch thủ.

Mắt thấy Bàn Cổ sắp cưỡng chế lấy đi Hỗn Độn bản nguyên từ giữa thiên địa, đột nhiên một lão nhân áo tím xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người.

Lão nhân áo tím kia dẫn dắt một đại quân cự nhân có thân hình cực kỳ to lớn, dùng tư thế tồi khô lạp hủ đánh bại Bàn Cổ và những kẻ theo sau.

Vốn dĩ một trận đại chiến Hỗn Độn kéo dài vạn năm, vì sự gia nhập của lão nhân áo tím mà phát sinh biến đổi kinh thiên, Bàn Cổ Thần Tôn không phải là đối thủ chính diện của lão nhân áo tím kia.

Sau đó lão nhân áo tím còn bày ra âm mưu, khiến lượng lớn Hỗn Độn Ma Thần từ trong bóng tối đánh lén Bàn Cổ, đặc biệt là Ma Tổ La Hầu, đã đánh lén nơi Bàn Cổ Thần Tôn bế quan tĩnh dưỡng.

Khiến Bàn Cổ Thần Tôn vốn đang bị trọng thương lại càng thương thế chồng chất, cuối cùng bị lão nhân áo tím tìm đến triệt để đánh bại, phải độn tẩu vào Hồng Hoang thế giới.

Giờ đây Bàn Cổ Thần Tôn không chỉ một lần nữa trở về, thực lực bản thân lại càng bạo tăng, thân thể tiếp cận mười vạn trượng kia đã minh chứng tất cả.

E rằng trong toàn bộ Hỗn Độn thế giới, trừ La Thiên ra, Bàn Cổ Thần Tôn chính là người đứng đầu xứng đáng không ai tranh chấp.

La Thiên trong số đám Hỗn Độn Ma Thần kia nhìn thấy Huyễn Chi Ma Thần và Ma Tổ La Hầu.

Hai người này đã xuất hiện trên chiến trường từ lâu, chỉ là những trận giao thủ trước đó không phải là thứ họ có thể tham gia vào.

Huyễn Chi Ma Thần tuy cũng là một cường giả Hỗn Độn cảnh,

nhưng Huyễn Chi Ma Thần không giỏi pháp giao chiến với người khác.

Về mặt chiến lực thuần túy, thậm chí còn không bằng Ma Tổ La Hầu.

Ánh mắt La Thiên chỉ dừng lại trên hai người họ một lát rồi lại thu về, ánh mắt một lần nữa tập trung vào bàn tay lớn màu đen kia.

Cuối cùng, sau mấy ngàn năm, La Thiên cuối cùng lại một lần nữa đối mặt với bàn tay lớn màu đen.

Chỉ là La Thiên không còn là cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên năm đó cần Bàn Cổ hy sinh để kéo dài thời gian mới có thể thoát thân nữa, giờ đây ta đã trở thành một Hồng Mông Chí Tôn! "Năm đó lẽ ra nên sớm tiêu diệt ngươi, chỉ tiếc sai lầm đã thành." Từ trong bàn tay lớn màu đen truyền ra một giọng nói cổ xưa hùng hậu, lời lẽ dường như khá kiêng kỵ La Thiên. "Giữa ta và ngươi có thể trở thành bằng hữu." Đột nhiên, bàn tay lớn màu đen lại nói ra một câu như vậy.

Không ngờ lại vươn cành ô liu về phía La Thiên, ý đồ hòa giải giữa hai người.

La Thiên nghe vậy, tức thì cười lớn ba tiếng, trong tiếng cười bao hàm ý châm biếm cực độ. "Giữa ta và ngươi vốn là túc mệnh.

Hà tất phải cố làm ra vẻ?" Bàn tay lớn màu đen không tiếp tục mở miệng, đại khái đã lâm vào trầm mặc.

La Thiên nói không sai, tất cả giữa ta và bàn tay lớn màu đen kia vốn dĩ như một trường túc mệnh, mục đích là để cứu vớt mảnh Hỗn Độn thế giới này. "Nghịch tặc, chịu chết!" Bàn Cổ không xa lửa giận ngút trời, nào còn quản chuyện khác, bàn tay lớn chộp vào hư không một cái, chợt sau đó hiện ra một chiếc cự phủ!

Khai Thiên Cự Phủ!

La Thiên tự nhiên nhận ra lịch sử của chiếc cự phủ kia, có thể xưng là Hỗn Độn chí cường pháp khí! "Khai Thiên Cửu Thức Trảm Ma Thần!" Bàn Cổ giơ cao cự phủ trong tay, hội tụ vô số bản nguyên chi lực, thi triển ra Khai Thiên Cửu Thức chính tông nhất thế gian Hỗn Độn, cuối cùng giáng xuống về phía bàn tay lớn màu đen!

Oanh!

Khai Thiên Cửu Thức khuấy động một luồng pháp tắc phong bạo khổng lồ, bên trên ẩn chứa lực công kích cực hạn trực tiếp xé toang một vết nứt giữa hư không!

Nhưng lúc này La Thiên nhìn phạm vi bàn tay lớn màu đen đang ở, lại không khỏi nhíu mày, La Thiên từ đó cảm nhận được một luồng khí tức tử vong băng lãnh! "Pháp Tướng, Thương Sinh Vạn Vật!" Đột nhiên, bàn tay lớn màu đen tiếng nói lại một lần nữa truyền ra, thiên địa xung quanh cực tốc biến hóa.

Thế giới Hủy Diệt vốn đã tan nát vì một câu nói đó trực tiếp hóa thành một mảnh hư vô!

Vị trí vốn là thế giới Hủy Diệt xuất hiện một thiên uyên khổng lồ!

Chương 614

Dưới thiên uyên là một mảnh bản nguyên nghịch lưu, trên thiên uyên chính có một đạo hắc vụ cực tốc ngưng tụ.

Bàn tay lớn màu đen kia không thấy tung tích, cũng ẩn mình trong đạo hắc vụ đó!

La Thiên trong lòng ẩn ẩn nảy sinh một dự cảm bất tường, chỉ qua mấy hơi thở, trong hắc vụ chợt truyền ra chấn động.

Một đạo hư ảnh già nua từ trong hắc vụ kia bước ra một bước, giáng lâm thế gian Hỗn Độn! "Thượng Thương Đạo, bản tọa đã đợi ngươi từ lâu rồi!" Đột nhiên, vết nứt nối liền Bản Nguyên Chi Hải và Hỗn Độn thế giới vừa nãy vốn không có động tĩnh gì cũng truyền ra chấn động.

Một bóng dáng trung niên nhân từ trong vết nứt bước ra một bước, xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người!

Vô số Hỗn Độn Ma Thần trên hư không nhìn trung niên nhân xuất hiện, thần sắc mỗi kẻ tức thì xuất hiện một trận hoảng hốt, trong thần sắc mang theo rất nhiều vẻ mờ mịt không biết phải làm sao. "Tỉnh!" Trung niên nhân vừa thấy vô số Hỗn Độn Ma Thần trong trạng thái như vậy, mi tâm khẽ nhíu lại, trong miệng truyền ra một tiếng quát lớn.

Vô số Hỗn Độn Ma Thần trên hư không thân thể đồng thời chấn động, ngay sau đó trong não hải mỗi kẻ liền có một luồng ký ức khổng lồ dũng nhập!

Trong chớp mắt, vô số Hỗn Độn Ma Thần đồng tử trợn lớn đến cực hạn, trong ánh mắt đều khắc ghi vẻ khó tin nồng đậm.

Đám Hỗn Độn Ma Thần nhìn nhau, vẻ kinh hãi trong mắt mãi không tan đi.

Nhưng khi ánh mắt một lần nữa nhìn về phía trung niên nhân, tất cả mọi người quả nhiên không hẹn mà cùng làm ra một động tác giống nhau.

Đồng loạt quỳ một gối xuống bái lạy trung niên nhân, đồng thời trong miệng truyền ra giọng nói cung kính đến cực điểm! "Chúng con bái kiến Phụ Tôn!" "Chúng con bái kiến Phụ Tôn!" "..." Lúc này, ngay cả Bàn Cổ Thần Tôn với thân thể mười vạn trượng cũng đồng loạt quỳ lạy trung niên nhân.

Tự nhiên, trung niên nhân đến từ Bản Nguyên Chi Hải, chính là Thiên Đạo ý chí của Hỗn Độn Thanh Liên năm đó, chúa tể thật sự của Hỗn Độn thế giới!

Vừa rồi một đạo pháp quát đó, đã đánh thức ký ức sâu thẳm trong nội tâm vô số Hỗn Độn Ma Thần của Hỗn Độn thế giới, khiến mỗi kẻ thoát khỏi trói buộc, tìm lại được bản ngã hoàn chỉnh của mình! "Ta! ...

Ta rốt cuộc đã làm gì!" "Chúng con đã phụ thần tôn!" "Chúng con có tội!" Trong chớp mắt, vô số Hỗn Độn Ma Thần nối tiếp nhau sám hối, hối hận vạn phần vì những việc đã làm năm đó!

Bàn Cổ thân là cường giả mạnh nhất trong số Hỗn Độn Ma Thần, lúc này tâm tư khá phức tạp, bởi lẽ năm đó hắn đã đích thân đánh những Hỗn Độn Ma Thần vốn xuất thân cùng tông vào chốn vạn kiếp bất phục.

Ngay cả nhìn vào bây giờ, chuyện năm đó cũng khó mà nói rõ.

Bàn Cổ trong miệng khẽ thở dài một tiếng, nhàn nhạt phất tay.

Ý định năm xưa trong khoảnh khắc cũng hóa thành hư vô, chung

quy đều là sinh ra từ Hỗn Độn Thanh Liên, đồng xuất từ một mạch.

Mối hận mới chồng chất hận cũ, ngày qua ngày, vĩnh viễn vô cùng vô tận! "Chuyện năm đó, bản tôn... sẽ không truy cứu nữa!" Lời Bàn Cổ vừa ra, chấn động toàn bộ Hỗn Độn thế giới.

Tất cả Hỗn Độn Ma Thần trên thế gian, bất kể có đang ở một phương thiên địa nào của thế giới Hủy Diệt hay không, đều nghe rõ tiếng của Bàn Cổ. "Thần Tôn!" "Vì Thần Tôn!" "Vì Hỗn Độn thế giới, hãy chém giết kẻ vực ngoại kia!" Trong chớp mắt, chiến ý trong lòng vô số Hỗn Độn Ma Thần tức thì bị đốt cháy, mười Đại Chí Tôn cường giả trong khoảnh khắc hiện thân từ giữa hư không.

Giờ đây Bàn Cổ Thần Tôn trọng sinh, ký ức nguyên bản cũng theo đó thức tỉnh, một trận đại chiến không thể tránh khỏi sắp bùng nổ!

Nhưng đúng lúc đó, La Thiên nhìn thấy một lão nhân tóc bạc xuất hiện.

Lão nhân tóc bạc kia mặc một bộ thanh y, sắc mặt cực kỳ tang thương.

Điều quan trọng là, bên cạnh lão nhân tóc bạc còn có một bé gái bảy tám tuổi!

Tiểu Như Như!

Đồng tử La Thiên chợt co rút, sau mấy vạn năm, cuối cùng ta cũng tìm thấy Tiểu Như Như!

La Thiên từ trong hư không bước ra một bước, súc địa thành thốn, trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt lão nhân tóc bạc kia.

Lão nhân tóc bạc thần tình khổ sở, trong ánh mắt càng biểu lộ ý kiêng kỵ cực kỳ rõ ràng!

Năm đó La Thiên từ Hồng Hoang thế giới tiến vào Hỗn Độn thế

giới, trong mắt một đám cường giả đỉnh cấp tự nhiên không phải là bí mật.

Nhưng tuyệt đại đa số cường giả đỉnh cấp trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều e ngại Bàn Cổ, không dễ dàng chọc vào truyền nhân của hắn.

Không chỉ có một mình lão nhân tóc bạc, mà còn có Không Gian Ma Thần Dương Mi, một trong thập Đại Chí Tôn!

Khi La Thiên sắp tiến vào Hỗn Độn thế giới, hắn đã ngang nhiên ra tay, từ bên cạnh La Thiên cướp đi Tiểu Như Như thân là Thiên Đạo ý chí.

Dương Mi vốn dĩ cho rằng đó là một cơ duyên trời ban, chỉ cần đoạt lấy Thiên Đạo ý chí trong cơ thể Tiểu Như Như, có thể mượn cơ hội này đột phá đến tồn tại cao hơn.

Nhưng sự biến hóa của sự việc lại không thể kiểm soát, vượt xa dự liệu của Dương Mi.

La Thiên đã trỗi dậy nhanh chóng trong Hỗn Độn thế giới với tư thế không thể ngăn cản, khiến Dương Mi trong lòng nảy sinh một tia kiêng kỵ.

Chương 615

Sau đó, trong trận chiến giữa La Thiên và Mệnh Chi Ma Thần, đã trực tiếp khiến Dương Mi từ bỏ ý định ra tay với Tiểu Như Như, ngược lại Tiểu Như Như vẫn luôn thích ở bên cạnh Dương Mi.

Cứ như vậy, một già một trẻ đã ở bên nhau mấy vạn năm.

Đến ngày nay, Dương Mi tự biết không thể che giấu được nữa, đành phải đưa Tiểu Như Như đến giữa hư không. "Lão phu Dương Mi, bái kiến Thiên Tôn!" Hai người đối mặt một lát, Dương Mi không thể không cúi đầu, hắn biết hoàn toàn không thể là đối thủ của La Thiên.

Dù có phản kháng, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục thảm khốc là Đạo tiêu thân vong.

La Thiên nhìn Dương Mi, đôi mắt bừng lên ngọn lửa giận vô tận.

Năm xưa nếu không phải kẻ này ra tay can thiệp, sao ta lại vô duyên vô cớ chia lìa với Tiểu Như Như, khiến bản thân bội ước?

La Thiên giơ tay, một luồng sức mạnh bản nguyên khủng bố phóng thích, xem chừng liền muốn thôn phệ Dương Mi, nhưng không ngờ vào thời khắc then chốt, Tiểu Như Như lại chắn trước thân Dương Mi.

“Đại ca ca, tha cho ông ấy đi, tội nghiệp lắm.” Tiểu Như Như mở to đôi mắt long lanh, ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn.

“Khải bẩm Thiên Tôn, lão hủ vạn năm qua vẫn luôn cẩn thận bảo hộ tiểu thư, chưa từng có chút lơ là!” Dương Mi chớp lấy thời cơ, lớn tiếng kêu lên, sợ La Thiên tùy thời diệt sát mình.

La Thiên nhìn Tiểu Như Như, vài hơi thở sau, khẽ thở dài một

tiếng, toàn bộ sức mạnh bản nguyên không gian quanh thân Dương Mi đều biến mất!

Dương Mi hiểu mình đã thoát chết trong gang tấc, lập tức thở phào một hơi trọc khí, nội tâm vẫn còn sợ hãi.

"Đợi ta xử lý xong chuyện ở đây, sẽ tìm Tiểu Như Như." La Thiên cúi người, khẽ vuốt ve đầu Tiểu Như Như.

"Vâng ạ, Tiểu Như Như sẽ đợi đại ca ca ở đây!" Tiểu Như Như phấn khởi gật đầu.

Sau đó La Thiên ngẩng đầu, ánh mắt lại tập trung vào thân Dương Mi.

"Nếu có nửa phần tổn hại, bản tôn tuyệt không tha!" Lời nói băng lãnh của La Thiên truyền vào tai Dương Mi, khiến toàn thân y không khỏi run rẩy.

"Thiên Tôn cứ yên tâm, lão hủ nhất định sẽ tận tâm bảo hộ tiểu thư!" Dương Mi nhanh chóng gật đầu đáp lại!

Đợi La Thiên từ từ xoay người, chúng Hỗn Độn Ma Thần đều quỳ bái trước La Thiên.

"Chúng ta bái kiến Thiên Tôn!" La Thiên nhìn thấy trong số đó vài bóng dáng quen thuộc: Huyễn Chi Ma Thần, Ma Tổ La Hầu, và Mệnh Chi Ma Thần từng giúp đỡ y.

La Thiên búng ngón tay phóng ra một đạo quang đoàn, bay thẳng vào lòng bàn tay Mệnh Chi Ma Thần.

"Ngươi có duyên với ta, hôm nay ta kết thúc đoạn nhân quả ngày trước." La Thiên nhìn Mệnh Chi Ma Thần, gật đầu nói.

"Đa tạ Thiên Tôn!" Khoảnh khắc quang đoàn nhập vào tay, Mệnh Chi Ma Thần từ trong đó cảm nhận được một luồng sức mạnh bản

nguyên cực kỳ hùng hậu, một khi hấp thu toàn bộ, cảnh giới của y chắc chắn sẽ lên một tầng cao mới.

Lúc đó, Mệnh Chi Ma Thần tuy thiếu sót phương tiện tấn công, nhưng cũng có khả năng rất lớn trở thành người đứng đầu trong Thập Đại Chí Tôn Cường Giả!

"...Chuẩn bị chết rồi sao?" Lúc này, một giọng nói khác truyền đến từ hư không, chính là lão nhân bước ra từ trong màn sương đen.

La Thiên quay sang nhìn lão nhân có hình dáng ngày càng ngưng thực, hàn khí trên mặt cũng càng thêm nồng đậm.

Ý chí Thiên Đạo của Hỗn Độn Thế Giới xuất hiện sau đó, truyền âm bí mật, báo cho La Thiên thân phận thật sự của người này.

Thượng Thương Đạo!

Sinh ra từ không gian hư vô, không ai biết cụ thể từ đâu đến, chỉ biết thực lực của Thượng Thương Đạo cực kỳ cường hãn, lấy việc thôn phệ ý chí Thiên Đạo của các thế giới chư thiên để sinh tồn, đồng thời hủy diệt từng thế giới Thanh Liên một, muốn nhờ cách này tấn thăng đến cảnh giới Đạo Thương trong truyền thuyết!

La Thiên sau khi biết đại khái, bước một bước, xuất hiện trong tầm mắt Thượng Thương Đạo.

"Năm xưa ngươi từng tính kế bản tôn, hôm nay chính là lúc phải trả giá!" La Thiên lập tức lớn tiếng quát, khí tức trong cơ thể điên cuồng dâng cao, trong nháy mắt, một cỗ tu vi Hồng Mông Cảnh hoàn toàn phát tán từ cơ thể La Thiên.

Vô số sinh linh xung quanh chấn động tâm thần, dù mọi người đã có dự liệu, nhưng tận mắt chứng kiến một cường giả Hồng Mông Cảnh đột phá vẫn tiếp tục tác động đến tâm trí mọi người.

"Không tệ, vô số kỷ nguyên qua, lão phu vẫn luôn chìm trong giấc

ngủ, nếu không phải sự xuất hiện của ngươi, lão phu căn bản sẽ không tỉnh lại." Thượng Thương Đạo nhìn La Thiên, trong mắt đầu tiên lộ ra vẻ tán thưởng.

"Nhưng vì lão phu đã tỉnh lại, vậy Hỗn Độn Thế Giới liền hủy diệt đi." Không lâu sau, Thượng Thương Đạo biến đổi thần sắc, trong đôi mắt khô héo của y bỗng chốc phóng ra khí tức sát lục ngập trời, khiến cả Hỗn Độn Thế Giới biến thành một chiến trường sát lục!

Vô số cự nhân huyết sắc ngập trời ngưng tụ từ chiến trường sát lục, giao chiến với vô số Hỗn Độn Ma Thần, một trận đại chiến kinh thế cuối cùng cũng hoàn toàn bùng nổ, chiến trường bị Thượng Thương Đạo bằng một sức mạnh cưỡng ép biến toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới thành chiến trường sát lục!

La Thiên, Bàn Cổ Thần Tôn và Hỗn Độn Phụ Tôn ba người dũng mãnh ra tay, hợp lực vây diệt Thượng Thương Đạo một mình, La Thiên và Hỗn Độn Phụ Tôn đều là cường giả Hồng Mông Cảnh, Bàn Cổ Thần Tôn tuy thực lực hơi kém hơn, nhưng cũng đã đạt đến bán bộ Hồng Mông tầng thứ!

Ba người liên thủ, Thượng Thương Đạo liên tục bại lui, trong nháy mắt xé rách không gian, dẫn La Thiên ba người tiến vào một thế giới bóng tối kỳ dị!

"Thượng Thương Đạo, tỏa vong thiên chi vận!" Đột nhiên, giọng Thượng Thương Đạo vang lên, tiếp theo đó, trong thế giới bóng tối ban đầu xuất hiện một luồng sáng, đợi La Thiên ba người phản ứng thì trong khoảnh khắc đó, không gian xung quanh sấm sét vang dội, vô số lôi đình màu xanh ngưng tụ thành từng chuỗi xích sắt thông thiên, trói La Thiên ba người lại!

"Cuồng vọng vô tri!" Hỗn Độn Phụ Tôn hừ lạnh một tiếng, sau lưng hiện ra một hư ảnh thanh niên, chiếu sáng toàn bộ không gian

xung quanh.

Lúc đó ba người mới phát hiện, mình đã bị Thượng Thương Đạo dẫn vào Loạn Cổ Nghịch Lưu!

Sở dĩ gọi là Loạn Cổ Nghịch Lưu, là khe hở nhỏ hẹp tồn tại giữa vô số Đại Thiên Thế Giới, tuy địa vị thấp kém, nhưng trong Loạn Cổ Nghịch Lưu lại vô cùng hung hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút, ngay cả cường giả Hồng Mông Cảnh cũng có thể bỏ mạng trong đó.

Trong đầu La Thiên vang vọng ký ức trong Bản Nguyên Chi Hải, theo đó y hiểu rõ tình cảnh của mình.

Thân ảnh Thượng Thương Đạo một mình xuất hiện bên ngoài, trên mặt tràn đầy vẻ điên cuồng.

"Tạm thời giữ lại cho các ngươi một mạng, đợi lão phu thu hoạch tất cả sinh linh của Hỗn Độn Thế Giới, sẽ đánh các ngươi vào nơi vạn kiếp bất phục!" "Ha ha ha!" Thân ảnh Thượng Thương Đạo dần biến mất khỏi tầm mắt của La Thiên ba người trong một tràng cười ngạo nghễ!

Chương 616

Bàn Cổ Thần Tôn lập tức đại nộ, Khai Thiên Cự Phủ trong tay hiện ra, thúc đẩy bản nguyên lực chi pháp tắc của mình chém vào những xích sắt kia, dưới thần uy, Bàn Cổ Thần Tôn thoát ra khỏi lồng giam!

Không chỉ La Thiên và Hỗn Độn Phụ Tôn có vẻ mặt kỳ quái, ngay cả Bàn Cổ bản thân cũng vạn lần không ngờ.

Lúc này, Bàn Cổ Thần Tôn liền muốn giải cứu La Thiên và Hỗn Độn Phụ Tôn cùng ra, nhưng khi Khai Thiên Cự Phủ trong tay Bàn Cổ lần nữa chém xuống, lại không thể gây ra chút tổn hại nào cho những lôi đình màu xanh kia.

"Loạn Cổ Nghịch Lưu đang duy trì những xích sắt này!" Hỗn Độn Phụ Tôn liếc mắt nhìn ra manh mối, "Mau chóng trở về Hỗn Độn Thế Giới, nhất định phải ngăn chặn Thượng Thương Đạo gây họa cho Hỗn Độn Thế Giới!" Bàn Cổ nghe lời do dự một lát, sau đó trong lòng kiên quyết, xoay người cực tốc quay về Hỗn Độn Thế Giới.

Đợi Bàn Cổ biến mất trong mắt hai người, khí tức của Hỗn Độn Phụ Tôn càng trở nên trầm lắng.

"La Thiên, bản tọa sắp dùng Luân Hồi Chi Pháp, một lần nữa giáng lâm Hỗn Độn Thế Giới, thuật này cần thi triển ba vạn sáu ngàn năm, bảo trọng!" Ý chí của Hỗn Độn Phụ Tôn cũng rất cường hãn, sau khi hiểu rõ bản thân không thể mạnh mẽ thoát khỏi Hỗn Độn Nghịch Lưu như Bàn Cổ, đã chọn dùng Luân Hồi Chi Pháp để trở về Hỗn Độn Thế Giới.

La Thiên trong lòng hiểu rõ, khẽ gật đầu với Hỗn Độn Phụ Tôn.

Sau đó chỉ thấy thân thể Hỗn Độn Phụ Tôn nhanh chóng ảm đạm

đi, giống như một lão tăng nhập định, không còn chút khí tức nào.

Đồng thời, tại một nơi hoang vắng hẻo lánh của Hỗn Độn Thế Giới, nơi chiến hỏa của chiến trường sát lục chưa lan đến, trên hoang nguyên đột nhiên lại có một cây Thanh Liên phá đất mà ra.

La Thiên bị nhốt trong lồng giam, thời gian trôi qua đã mấy ngàn năm.

Trong mấy ngàn năm đó, La Thiên đã thử đủ mọi thủ đoạn, nhưng cũng không thể phá vỡ Loạn Cổ Nghịch Lưu để trở về Hỗn Độn Thế Giới, hoặc dùng cách của Hỗn Độn Phụ Tôn để luân hồi lại.

Nhưng bản thể của La Thiên vừa mới dung hợp không lâu, nếu lại luân hồi, chỉ sợ có khả năng rất lớn không thể tỉnh lại, La Thiên tự nhiên không dám đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Vạn năm trôi qua, trong đầu La Thiên đang chìm đắm trong minh ngộ đột nhiên vang lên một giọng nói đã lâu không gặp.

"Ý chí Đại Đạo trở về, chúc mừng Túc Chủ trở thành người được Đại Đạo tuyển chọn, sắp khai mở vận chuyển ý chí Đại Đạo!" Nghe vậy, khóe môi La Thiên lập tức nhếch lên một nụ cười nhạt nhòa.

Thực tế, để chờ đợi khoảnh khắc này, trong lòng y đã chuẩn bị từ lâu!

Vạn năm qua, La Thiên chưa từng ngừng suy diễn vạn vật trong thế gian, cuối cùng thuật suy diễn đã đại thành!

Sau đó dành ra tám ngàn một trăm năm để tìm ra hy vọng duy nhất của mình, hóa ra chính là hệ thống vẫn luôn tồn tại trên người y!

La Thiên đoán không sai, hệ thống chính là hóa thân của ý chí Đại Đạo.

Sở dĩ gọi là ý chí Đại Đạo, sinh ra từ Bản Nguyên Chi Hải, năm

xưa Thượng Thương Đạo xâm nhập Bản Nguyên Chi Hải, không chỉ Hỗn Độn Phụ Tôn đã bố trí một loạt thủ đoạn, mà Bản Nguyên Đại Đạo còn vì sự tồn tại của Thượng Thương Đạo, đích thân dung nhập vào sâu trong linh hồn La Thiên.

Chỉ là chuyện này quá bí mật, dù là Hỗn Độn Phụ Tôn cũng không hề hay biết!

Cùng với giọng nói của hệ thống dần dần tắt đi, thần thức của La Thiên xuất hiện trong thế giới thần của mình, nơi đó lúc này đã biến thành một biển cả mênh mông, hình dạng gần giống với Bản Nguyên Chi Hải.

Và trên biển cả đó, có một bóng người vàng óng phát ra ánh sáng thánh khiết!

Bóng người vàng óng không có khuôn mặt, chỉ ngơ ngác đối mặt với La Thiên, trong khoảnh khắc một đóa Thanh Liên hiện ra trong biển cả!

Đóa Thanh Liên đó chính là hình dạng bản thể của La Thiên!

Bóng người vàng óng cũng không nói gì, chỉ giơ tay chỉ vào Thanh Liên, toàn bộ thân người lập tức hóa thành một luồng sáng dung nhập vào trong Thanh Liên!

La Thiên cảm giác rõ ràng, Bản Nguyên Đại Đạo đang dung hợp với kỹ thuật của mình, và toàn bộ quá trình hoàn toàn không thể chống cự, trong đầu La Thiên âm thầm xuất hiện một ý niệm.

"Trảm giết Thượng Thương Đạo, bảo hộ Bản Nguyên Chi Hải!" La Thiên trong lòng lập tức minh ngộ, Bản Nguyên Đại Đạo sau khi cam tâm tình nguyện dung hợp với y, đã để lại ý chí cuối cùng này!

Thanh Liên biến hóa cực nhanh, trong quá trình dung hợp với Bản Nguyên Đại Đạo, La Thiên cũng phải chịu đựng nỗi đau cực lớn, cứ

như vậy ròng rã mười vạn năm!

Mười vạn năm, La Thiên đã đầu bạc trắng, khi La Thiên một lần nữa mở đôi mắt ra, trong con ngươi phản chiếu một vầng ánh sáng vàng óng thánh khiết!

Khí tức của La Thiên bản thân đã trở nên hư vô phiêu diêu!

La Thiên phóng ra một luồng khí tức, vô số lôi đình màu xanh ban đầu tụ thành một lồng giam lập tức tan vỡ!

Tiếp theo đó La Thiên bước một bước ra khỏi Loạn Cổ Nghịch Lưu, thân tâm vẫn không hề hấn gì!

Các pháp tắc che trời đều thần phục; sức mạnh chư thiên đều vây quanh bảo vệ; thời gian chư thiên đều chảy theo ý muốn; vận mệnh chư thiên đều do y khống chế!!

Cuối cùng, Đại Đạo, nhưng lại không phải Đại Đạo. _ Trong đầu La Thiên ý niệm vừa động, vị trí y đang ở nhanh chóng thay đổi.

Trong chớp mắt, y đã rời khỏi Loạn Cổ Nghịch Lưu, xuất hiện trong Hỗn Độn Thế Giới!

Khoảnh khắc trở lại Hỗn Độn Thế Giới, La Thiên cảm nhận được một trận đại chiến đang diễn ra khốc liệt.

Thiên địa xung quanh biến đổi cực nhanh, hư không tan vỡ, vạn vật hủy diệt, pháp tắc không còn.

Khi thân hình La Thiên lần nữa hiện ra, y đã đứng trước ba bóng người đang liều chết chiến đấu.

Thượng Thương Đạo, Hỗn Độn Phụ Tôn, và Bàn Cổ Thần Tôn!

Thuật luân hồi trọng sinh của Hỗn Độn Phụ Tôn đã thành công, mấy vạn năm trước đã một lần nữa giáng lâm Hỗn Độn Thế Giới, còn Bàn Cổ Thần Tôn đã quay về từ mười vạn năm trước, dựa vào bản

nguyên Lực Chi Pháp Tắc cường hãn, dây dưa với Thượng Thương Đạo cho đến nay, cảnh giới của y đã vượt qua bình cảnh, đột phá đến Hồng Mông Cảnh!

Ban đầu cuộc chiến giữa ba người đang ở thế cân bằng, nhưng vì sự xuất hiện của La Thiên, mọi thứ đều đã thay đổi!

Hiển nhiên Hỗn Độn Phụ Tôn và Bàn Cổ Thần Tôn nhìn La Thiên mừng rỡ, sắc mặt Thượng Thương Đạo thì xanh mét cực độ, mỗi người đều cảm nhận được từ La Thiên một luồng sức mạnh siêu việt tầng thứ Hồng Mông Cảnh!

Chương 617

La Thiên nhìn thân ảnh Thượng Thương Đạo, không còn giữ lại bất kỳ điều gì.

"Bản tôn thân hóa Đại Đạo, Kim Sáng Tam Thuật!" Giọng La Thiên lập tức vang vọng khắp Hỗn Độn Thế Giới, tất cả mọi người đều biết rõ, La Thiên đã trở về!

Trong lòng những Hỗn Độn Ma Thần đã khổ sở chống cự mười mấy vạn năm dấy lên hy vọng!

"Đạo diễn vạn vật, thuật này có tên: Khai Thiên!" Lời La Thiên vừa dứt, toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng phân ly, vật thanh vật trọc đều quy về chỗ cũ, thế giới ban đầu hỗn độn dần trở nên trong sáng.

"Nguyên hóa Thương Khung, thuật này có tên: Tích Địa!" Một giọng nói nữa vang lên, Hỗn Độn Thế Giới xuất hiện đại lục liên kết, vô tận sức mạnh tinh thần từ trên trời ngưng tụ, vô số Hỗn Độn Ma Thần vì thế khí tức bạo tăng!

"Dĩ Phong Thiên Chi Chí, phong Hỗn Độn Thanh Liên, thuật này có tên: Tam Thiên Thế Giới!" Giọng La Thiên cuối cùng vang lên, Hỗn Độn Thế Giới đột nhiên biến đổi kịch liệt, vô số sức mạnh bản nguyên pháp tắc ngưng tụ, trên bầu trời hiện ra một hư ảnh màu xanh!

"Ngươi là Hỗn Độn Đại Đạo, đương trấn sát tất cả hỗn ách!" La Thiên tự sáng Hỗn Độn Đại Đạo, trực tiếp phá nát tất cả sức mạnh và thần thông của Thượng Thương Đạo, đồng thời phong tỏa không gian nơi Thượng Thương Đạo đang ở!

Một luồng Thiên Cương vô thượng nhanh chóng giáng xuống, bốn phương đều trong sạch!

Thân thể Thượng Thương Đạo lập tức phân băng ly tích, biến thành một trận huyết vụ!

Linh hồn của Thượng Thương Đạo cũng bị Hỗn Độn Đại Đạo trực tiếp thôn phệ, trở thành chất dinh dưỡng của nó, sau đó Hỗn Độn Đại Đạo dung nhập vào thiên địa.

Động loạn, đã kết thúc!

La Thiên nhìn Hỗn Độn Phụ Tôn và Bàn Cổ Thần Tôn, trong mắt lộ ra vẻ cảm khái.

Thật không có một ngày nào, y sẽ siêu việt hai tồn tại vô thượng kia, trở thành cực hạn của vạn giới, chí cao chủ tể.

La Thiên búng tay phóng ra hai luồng tinh khí của mình, dung nhập vào cơ thể hai người, trong khoảnh khắc, nguyên khí của hai người lập tức khôi phục.

Bàn Cổ lập tức cười lớn, tiếng cười vang vọng thiên địa, sau đó cũng không nói gì, bước nhanh về phía chân trời.

Hỗn Độn Phụ Tôn và La Thiên đối mắt một lúc lâu, sau đó khẽ khom người, ôm quyền bái một cái, rồi cũng tiêu tán vào hư vô.

Trong chớp mắt, trong thiên địa chỉ còn lại La Thiên một mình, nhìn hai bóng người một già một trẻ bay xa, La Thiên cũng mỉm cười động thân.

Hiện tại, y đã trở thành tồn tại chí cao, trở thành điểm cuối của vạn giới, không còn con đường để tiến lên.

Vậy thì những ngày tháng tiếp theo, chỉ có thể bầu bạn cùng vài nàng kiều thê, sống những ngày tháng tiêu dao tự tại rồi. .....

Trong Đại La Thiên, Nữ Oa và Hi Hòa, cùng với Bình Tâm nương nương và các nữ Thánh Nhân khác bỗng có cảm ứng, đều vội vàng tề

tựu tại Thanh Liên Cung, chờ đợi người yêu quay về.

"Phu quân!" Nhanh chóng ánh sáng xanh lóe lên, tiên khí oánh nhiên, La Thiên phiêu dật xuất hiện, khiến các mỹ nhân đều vội vàng vây lấy.

"Thường Hi nương tử cũng thành Thánh Nhân rồi sao?" Thấy Thường Hi cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, La Thiên vui mừng hiện rõ trên mặt.

"Hừ!

Đồ vô lương tâm, đến Hỗn Độn Giới lâu như vậy, cũng không cho thiếp một tin tức...

À đúng rồi, tỷ tỷ muốn có con." Thường Hi bĩu môi oán giận.

Nhưng câu cuối cùng, khiến Hi Hòa bên cạnh đỏ mặt lùi lại nói: "Muội muội, trước mặt phu quân mà!" Ban đầu thấy tiên gia trên Thiên Đình, có những người đã sinh con đẻ cái, gia đình hòa thuận, vui vẻ ấm áp, nảy sinh một số suy nghĩ mơ hồ, rồi nói chuyện với muội muội.

Ai ngờ hôm nay lại nói ra trước mặt lang quân của mình.

Thật sự muốn chết người mà.

"Sinh một đứa sao đủ!

Phải chín đứa!" La Thiên cười lớn.

"Xì!

Ta đâu phải heo." Hi Hòa bị sự vô duyên đột ngột đó chọc cho không còn hơi sức mà nói.

"Dám cười sao?

Muội cũng có phần!" La Thiên một tay ôm lấy Thường Hi đang

cười không ngừng, khiến Thường Hi xấu hổ đến mức chỉ có thể vùi đầu nhỏ vào ngực.

Biết tên xấu xa sắp làm gì rồi.

"Tất cả đều có phần!

Hôm nay không một vị nương tử nào được chạy!" Nữ Oa và Bình Tâm nương nương cùng những người khác thấy tình hình không ổn, định chạy ra cửa, ai ngờ La Thiên chỉ một ý niệm, hư không biến ảo, lập tức khiến cửa cung đóng lại. .....

La Thiên tỉnh dậy, hơi ngơ ngác, chuyện gì vậy?

Nhìn cảnh vật xung quanh, La Thiên biết, mình đã xuyên việt.

Không!

Chính xác hơn, là một tia ý niệm xuyên việt.

Chương 618

Sau khi hợp nhất Đại Đạo, một ngày nọ, hàng ức vạn ý niệm của y thần du bên ngoài Hỗn Độn, trong đó một tia ý niệm vô tình tìm thấy một kênh thời không khó tả.

Tiếp đó, tia ý niệm đó bị kênh thời không không rõ danh tính nuốt chửng, khi tỉnh lại, người đã ở một nơi khác.

Cũng không biết có phải là do hệ thống Đại Đạo đó không.

Nhưng La Thiên nhanh chóng lấy lại được cảm xúc.

Đến đâu hay đó.

Y cũng muốn xem thế giới bên ngoài Hỗn Độn này như thế nào.

"La Thiên, tỉnh rồi, nếu không nhanh, sẽ không kịp chào tạm biệt mọi người đâu." Lúc này, một con vật nhỏ giống mèo, đội một cái mũ màu đỏ, chạy bằng hai chân đến.

Không phải Chopper trong thế giới Hải Tặc sao?

La Thiên sờ sờ đầu, đầu đau quá, di chứng sau khi xuyên việt hơi lớn a.

Không sai, đã xuyên việt đến thế giới Hải Tặc rồi!

Lúc đó, một người đàn ông mũi dài, mặc áo yếm, đeo kính bảo hộ, thắt một chiếc ba lô bên hông cũng chạy đến.

Người này La Thiên đương nhiên nhận ra, Usopp.

Usopp thấy La Thiên tỉnh, cũng vẻ mặt hưng phấn, làm động tác cổ vũ nói, "La Thiên, nhanh lên, gần như tất cả mọi người ở Quốc gia Người Cá đều ra tiễn chúng ta rồi." La Thiên nghe ba chữ "Quốc gia Người Cá", lập tức phản ứng.

Chẳng lẽ hiện tại đã xuyên việt đến Quốc gia Người Cá?

Không biết tình hình hiện tại, là trước khi đánh bại băng hải tặc Người Cá, hay sau khi đánh bại băng hải tặc Người Cá.

La Thiên đứng dậy, theo sau hai tên hưng phấn kia, ngẩng đầu, có thể nhìn thấy cái màng bạc khổng lồ phía trên đỉnh đầu.

Con tàu Thousand Sunny dưới chân cũng khiến La Thiên cảm thấy hứng thú, chờ đã, không phải gọi là Merry Go, mà gọi là gì nhỉ?

Đúng rồi, Thousand Sunny!

Nhưng La Thiên đại khái đã hiểu rõ một chuyện, sau khi xuyên việt, y đã chiếm lấy vị trí của Luffy, chính xác hơn, hiện tại y là thuyền trưởng băng hải tặc Mũ Rơm.

Đúng rồi.

La Thiên sờ sờ đầu, phát hiện trên đỉnh đầu quả nhiên có đội một thứ gì đó, lấy xuống, chính là mũ rơm.

"Chắc là chiếc mũ mà Shanks tặng năm xưa rồi." La Thiên nhìn chiếc mũ rơm, bỗng nhiên có chút cảm khái.

Thế giới Hải Tặc, y thích tinh thần của Luffy, vì giấc mơ mà cố gắng hết sức, dù thất bại cũng không hối tiếc, cho dù là đến tận cùng của sinh mệnh.

La Thiên nhìn quanh một lượt, nhìn các thuyền viên trên thuyền.

Sanji và Zoro vẫn đang cãi nhau.

Nguyên nhân cãi vã...

"Tên đầu bếp thối tha, dám gọi ta là đầu rêu xanh nữa thử xem?" Zoro kéo tay áo lớn tiếng nói.

"Ồ, tên đầu rêu xanh lại cũng quan tâm đến cách gọi à." Sanji lạnh

lùng nói, trên người bốc lên ngọn lửa hừng hực, thái độ chiến đấu rõ ràng.

"Đầu bếp, đã thích ở đó rồi, thì ở đó mãi đi." Zoro không chịu thua kém.

"Sanji!" Dưới thuyền, lúc đó xuất hiện một đám mỹ nữ tộc Người Cá, hô to tên Sanji.

Mắt Sanji lập tức biến thành hình trái tim, chạy vội đến mép thuyền, vẫy tay chào các mỹ nữ.

Đến cả cãi nhau với Zoro cũng quên mất.

Zoro khinh thường hừ một tiếng, cầm kiếm bỏ đi.

La Thiên cạn lời, Sanji thật sự hết thuốc chữa rồi.

Lúc đó, La Thiên đi đến mép thuyền, nhìn xuống dưới biển cả những người tộc Người Cá.

Vị đại thần tộc Người Cá cũng mang theo đặc sản địa phương tộc Người Cá, ừm, cũng đủ loại cá, đến tặng La Thiên.

"Tặng cho ngài, cảm ơn ngài đã làm tất cả mọi thứ cho Quốc gia Người Cá." Một vị đại thần nói.

Lúc đó, công chúa Shirahoshi cũng đến, thân hình khổng lồ, còn cao hơn cả Thousand Sunny.

"A, a." Shirahoshi gãi đầu, "Nếu không có ngài, Quốc gia Người Cá cũng sẽ không được hòa bình như vậy." Sau đó, cô bé hay khóc này lại khóc, "Tôi không nỡ để mọi người đi, huhu." La Thiên trong trạng thái ngơ ngác, đột nhiên trở thành tâm điểm của mọi người, có chút không thích ứng, nhưng nhanh chóng suy nghĩ, biết rằng đây là tình tiết sau khi giải quyết sự kiện Đảo Người Cá, chuẩn bị tiến vào Tân Thế Giới.

“Được rồi, chúng ta sẽ gặp lại.” La Thiên cười nói với công chúa Shirahoshi, dùng bàn tay vỗ vào tay đối phương, “Tôi hứa một lời là định.” “Được, nhưng ngài phải hứa với tôi, đưa tôi đi xem phong cảnh bên ngoài.” Shirahoshi nín khóc mỉm cười.

“Không thành vấn đề, tôi sẽ đưa cô lên mặt biển ngắm cảnh thế giới, không chỉ ở dưới đáy biển đâu.” Sau khi ước hẹn với Shirahoshi, Quốc vương Người Cá dẫn theo ba vị hoàng tử cũng đến.

La Thiên nhớ rõ, Quốc vương Người Cá định tặng tất cả kho báu làm lễ tạ ơn, nhưng đã bị Luffy gửi cho người của Big Mom.

Trong số kho báu đó, có chứa bom, một khi không có chìa khóa mở ra, sẽ xảy ra vụ nổ lớn.

Chương 619

Vì Luffy đã gửi đi, Big Mom đương nhiên coi đó là sự khiêu khích của Luffy.

La Thiên cạn lời, cảm tình vừa xuyên việt, việc tốt không có, lại bị đổ oan toàn bộ.

Mặc dù là vậy, nhưng La Thiên cũng không có tâm trạng bi quan, loại tình huống này chính là mấu chốt.

"Thì sao chứ?" La Thiên thầm nghĩ, "Cường giả thế giới này, tôi cuối cùng cũng phải gặp một lần, không chỉ Tứ Hoàng đang chiếm giữ nửa sau Tân Thế Giới, mà còn có các Đại Tướng Hải Quân." La Thiên hứng thú.

"Vì đã cho tôi cơ hội ở thế giới Hải Tặc này một lần, tôi muốn thống trị toàn bộ thế giới Hải Tặc, tôi muốn xem xem, kho báu Vua Hải Tặc khiến tất cả hải tặc điên cuồng đó là gì." La Thiên thầm nghĩ.

Franky lúc đó đi đến, "Thuyền trưởng, tất cả vật tư đã được bổ sung đầy đủ rồi, tôi cũng đã giao tiếp với các thuyền trưởng trên đảo, họ đã giao cho tôi phương pháp đi thuyền trên đó." La Thiên gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ, thế giới này, tôi đã đến.

Ở lối ra của Quốc gia Người Cá, từng chiếc thuyền hải tặc trôi nổi trên mặt biển, lớn nhỏ có đến hàng trăm chiếc.

Hải Quân cũng không ngừng đổ quân chi viện.

"Trời đất ơi, sao nhiều thuyền hải tặc thế này?" Một sĩ quan Hải Quân cấp thiếu úy, sau khi giải quyết hai tên hải tặc, lớn tiếng hỏi.

Một tháng qua không có thuyền hải tặc nào xuất hiện ở Tân Thế Giới, lần này, lại xuất hiện nhiều chiếc đến vậy, dường như cả đám

hải tặc đã có âm mưu từ trước.

Thuyền hải tặc càng ngày càng nhiều, tục ngữ nói, kiến nhiều cắn chết voi.

Lúc đó Hải Quân có khoảng mười tám chiếc chiến hạm ở khu vực đó.

Lúc đầu khi chỉ xuất hiện một hai chiếc thuyền hải tặc, mọi người đều đối phó dễ dàng, sau đó xuất hiện mười mấy chiếc, tuy có chút chật vật, nhưng với sự giúp đỡ của thiếu tá và chuẩn tướng, việc đối phó cũng có thể chấp nhận được.

Khi xuất hiện hơn hai mươi chiếc, mọi người bắt đầu luống cuống tay chân.

Lúc đó, Hải Quân mang theo một tia may mắn, có lẽ số thuyền hải tặc đó sẽ không nhiều hơn nữa.

Nhưng khi từng chiếc thuyền hải tặc xuất hiện, mọi người ngay lập tức cảm thấy áp lực như núi.

"Chuyện gì vậy?" Vài sĩ quan Hải Quân cấp thượng tá đang nói chuyện điện thoại, "Số thuyền hải tặc này có gần một trăm chiếc, đến từ đâu vậy?" Hải Quân thượng tá liên lạc với đồng đội, chẳng lẽ Quốc gia Người Cá xảy ra chuyện, hoặc là đám hải tặc này đều đã lên kế hoạch từ trước, xuất hiện cùng lúc?

Điều khiến Hải Quân thiếu tá không thể chấp nhận được là, đám hải tặc này lại không chạy.

Đúng vậy, không chạy.

Trong tình huống bình thường, hải tặc ra khỏi Đảo Người Cá, dù có gặp Hải Quân chặn đường, cũng sẽ không đối đầu trực diện, mà sẽ chạy nếu có thể.

Bởi vì đối đầu trực diện, hải tặc không có chút lợi thế nào.

Hải tặc đều tự làm tự chịu, đồng thời cũng là đối thủ cạnh tranh, ai cũng muốn hải tặc khác bị Hải Quân bắt hoặc tiêu diệt, tốt nhất là cả Đại Hải chỉ có một băng hải tặc thôi.

Vì vậy, chỉ cần gặp quân Hải Quân, họ sẽ tản ra bỏ chạy, giảm thiểu tổn thất.

Ai bị chặn phía sau, chỉ có thể gặp xui xẻo.

Nhưng lần này thì khác, những người này như đã uống thuốc kích thích, lại không thèm chạy.

Đứng đó đánh nhau với Hải Quân, rất nhiều chiến hạm bị vài chiếc thuyền hải tặc vây công.

Giống như một người bị kìm nén lâu ngày, muốn giải tỏa, tất cả hải tặc đều hưng phấn, muốn náo loạn một trận lớn.

“Mau chóng yêu cầu tổng bộ chi viện.” Hải Quân thiếu tá lớn tiếng hét.

Một lính thông tin vội vàng liên lạc với tổng bộ, nghe lời thiếu tá, quay đầu nói, “Đã gửi yêu cầu rồi, nửa giờ sau, sẽ có ba chi bộ gần đó, ba mươi chiến hạm đến chi viện.” Vị thiếu tá kia nghe vậy gật đầu.

Trên một chiếc chiến hạm khác, lại là một cảnh tượng khác.

Các chiến hạm Hải Quân khác đều bị vây công, duy chỉ có chiếc chiến hạm này, không có thuyền hải tặc nào dám tiến đến khiêu khích.

Hoặc là, những chiếc thuyền hải tặc dám đến khiêu khích, đều đã chìm xuống biển cả.

Một chiếc thuyền hải tặc thấy chiếc chiến hạm lạc đàn này, muốn tiến đến.

Lúc đó, thuyền trưởng dùng ống nhòm nhìn thấy vị thiếu tá Hải Quân trên thuyền, một bạt tai giáng vào lính canh, "Tên Smoker đó, nhìn xem, chúng ta có thể chọc vào hắn không?

Bị bắt, chết còn không biết.

Quay đầu, quay đầu, chạy mau!" Nghe ba chữ "Smoker", toàn bộ thuyền viên trên thuyền đều rùng mình.

Trong một khoảng thời gian, Smoker và đám Hải Quân côn đồ do hắn dẫn đầu, có thể nói là khét tiếng trong toàn bộ giới hải tặc.

Ra tay tàn nhẫn, thủ đoạn cứng rắn, thích treo những tên hải tặc bị bắt lên làm bia sống.

Có thể nói rất nhiều hải tặc thà bị tiêu diệt, cũng không muốn bị Smoker và đám người của hắn bắt sống.

Thấy chiếc thuyền hải tặc định tiến đến lại hoảng loạn bỏ chạy, Smoker có chút tiếc nuối, lẽ ra có thể tiêu diệt thêm một chiếc, vận may tốt.

Smoker cũng không đuổi theo, lần hành động này, số hải tặc bắt được đã đủ rồi.

Nhìn hơn năm mươi tên hải tặc bị trói bằng dây thừng trên đất, Smoker đẩy gọng kính râm, nhận được một tin tức khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Lúc đó, Tashigi cũng đã hoàn thành công việc và đi đến.

Chương 620

Tashigi và Kuina rất giống nhau, và cũng là người được định sẵn sẽ có giao thoa với Zoro.

“Thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên.” Tên hải tặc bị trói trên đất khóc lóc nói, “Hắn đã đánh bại băng hải tặc Người Cá, giải cứu tôi, tôi mới thoát ra được.” Smoker đẩy gọng kính, “Ta đã biết từ lâu rồi.” Smoker đứng dậy, vận động gân cốt.

Đã chờ đợi hai năm ở Tân Thế Giới, chờ đợi không phải khoảnh khắc này sao?

Sự tò mò của hắn đối với La Thiên cũng không rõ ràng.

Giống như hồi nhỏ, nhìn thấy tâm trạng khi Vua Hải Tặc Gol D.

Roger bị xử tử, muốn tìm hiểu tận cùng bí ẩn trong lòng.

“Ta sẽ đợi ngươi ở đây.” Smoker ra lệnh.

Cuộc gặp gỡ định mệnh rồi sẽ đến.

Cuối cùng cũng phải phân thắng bại.

Smoker mong chờ lần gặp mặt tiếp theo.

Rời Đảo Người Cá, hành trình trên biển cả.

Các loại cá kỳ lạ trên biển cả khiến mọi người hoa mắt, dù đã ở Quốc gia Người Cá một tháng, nhưng khi nhìn cảnh sắc kỳ lạ dưới biển, La Thiên cũng cảm thấy mới mẻ.

Lúc đó, một con cá lớn phát hiện tàu Sunny, nghĩ là thứ gì đó ngon lành, bơi đến, há miệng muốn nuốt.

“Hả, coi ta là thức ăn sao?” La Thiên cười nói, vừa hay cũng bắt con cá lớn này để vận động gân cốt.

“Oa, một con cá lớn quá.” Lúc đó Usopp và Chopper cũng đến.

“Tối nay sẽ ăn tiệc cá nướng sao?” Chopper mắt đầy sao nói, “Tuyệt vời quá thuyền trưởng!” “Được, tối nay ăn tiệc cá nướng đi.” La Thiên vận dụng niệm lực, con cá lớn bằng tàu Sunny, hoa mắt, lộn mắt trắng, bất tỉnh nhân sự.

“Thuyền trưởng lợi hại!” “Thuyền trưởng uy vũ!” Usopp và Chopper hai tên háu ăn, chảy nước miếng vỗ mông ngựa.

“Con cá lớn này giao cho Sanji, nhất định sẽ được làm thành món cá rán ngon tuyệt.” Zoro lúc đó cũng xoa xoa tai đến, thấy con cá lớn như vậy, cũng hài lòng, “Hai ngày nữa sẽ có cá ăn rồi.” Đang khi mọi người nói chuyện, lại có một con cá lớn khác đến, nuốt chửng con cá lớn ban nãy.

Con cá lớn sau đó, to gấp ba lần con cá lớn trước đó, cũng to bằng ba tàu Sunny.

“Cá của tôi!” Usopp ôm mặt.

Chưa đợi Usopp kinh ngạc xong, lại có một con cá lớn khác đến, nuốt chửng hoàn toàn con cá lớn trước đó.

Con cá lớn này lại to gấp năm lần con cá trước, cũng to gấp mười lăm lần tàu Sunny.

Mọi người kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, La Thiên cũng bất ngờ, không thể nào có con cá lớn đến vậy.

Vì đã có đường lên thiên đường mà không đi, có cửa vào địa ngục lại tự đưa đến, vậy thì đừng trách ta không lưu tình.

La Thiên ý niệm vừa động, não bộ con cá lớn kia cũng như trúng một đòn nặng.

Mắt trắng lộn, bất tỉnh nhân sự.

“Thuyền trưởng uy vũ!” “Thuyền trưởng bá khí!” Usopp và Chopper hai người thấy cá mình mất đi, đều vui vẻ reo hò.

Zoro thì nheo mắt lại, quay sang hỏi La Thiên, “Ngươi làm thế nào vậy?

Bá khí sao?” “Không, niệm lực.” La Thiên cũng không che giấu, thẳng thắn nói.

Quả thực đã thu hút sự hứng thú của Zoro, có chút muốn thử sức, “Trước đây ta cũng nghe danh niệm lực, không ngờ ở đây lại có thể gặp được, thuyền trưởng, tìm một chỗ thử tay nghề, không có vấn đề gì chứ.” La Thiên cười cười, “Không thành vấn đề, đợi thuyền ổn định rồi hãy luyện tay.” Lúc đó, tình huống đột biến, trong biển đột nhiên xuất hiện vài con rắn dài.

“Không xong rồi, Rắn Trắng!” Nami lớn tiếng hét lên.

“Rắn Trắng?” Nghe một danh từ này, mọi người đều ngơ ngác.

“Rắn Trắng là một hiện tượng đặc trưng ở vùng biển này, tương đương với lốc xoáy dưới biển.

Một khi tiến vào Rắn Trắng, chín phần chết một phần sống, không ai biết sẽ đi đâu.” Nami giải thích.

Usopp và Chopper ngay lập tức hiểu ra, không nói gì cả, có nghĩa là nguy hiểm rồi.

“Nhanh lên, rời khỏi đây!” Usopp ôm mặt lớn tiếng hét.

Lúc đó Nami cũng nói với Franky, “Kích hoạt khẩu pháo gió, chúng ta sẽ rời đi.” Franky giơ cao hai tay, làm động tác chắp tay, rồi dùng giọng điệu bình tĩnh nói, “Xin lỗi, đã muộn rồi.” “Không muộn, chúng ta chưa tiến vào bên trong Rắn Trắng, sử dụng khẩu pháo gió, chỉ cần thoát khỏi phạm vi Rắn Trắng là được rồi.” Nami nghiến răng, nói.

Nhưng sự việc xảy ra sau đó, nằm ngoài dự liệu của Nami.

Tai nạn xảy ra trên con cá lớn mà La Thiên vừa đánh chết, con cá này không bơi đi, đuôi bị cuốn vào xoáy nước, lập tức bị hút vào, cùng với tàu Sunny, cũng bị cơ thể khổng lồ của con cá, cuốn một vòng, rồi bị cuốn vào Rắn Trắng.

"Thú vị đấy." La Thiên không can thiệp, vì y có niềm tin, dù có tiến vào Rắn Trắng, cũng có thể giúp mọi người an toàn thoát ra.

Với năng lực của y, ít nhất những chuyện nhỏ nhặt như vậy không thể làm khó La Thiên.

Sau khi tiến vào Rắn Trắng, tàu Sunny, giống như bị lột xác mà xoay tròn, cứ xoay không ngừng, mọi người đều ôm chặt các vật phẩm xung quanh, đề phòng bị một lực lượng mạnh mẽ nào đó hất văng ra ngoài, đương nhiên cũng bao gồm cả La Thiên.

La Thiên nắm chặt bánh lái, chân đứng vững như bàn thạch, không hề nhúc nhích.

Chương 621

Nhưng y cần phải làm điều đó, tạm thời không để đồng đội phát hiện sự bất thường của mình.

Bên trong Rắn Trắng, quả nhiên đúng như dự đoán, giống như lốc xoáy, một cái hố khổng lồ.

Cái hố xoáy tròn lên trên, nhìn không thấy điểm cuối.

Chopper nhìn thấy Robin bên kia, mắt bắt đầu xoay tròn, Usopp và Nami cũng trở nên chật vật.

La Thiên âm thầm vận dụng niệm lực, giúp mọi người một tay, làm giảm gánh nặng cho mọi người.

Không biết đã bao lâu, có thể là một giờ, cũng có thể là một ngày, mọi người đều cảm thấy như một thế kỷ, Nami chỉ tay lên luồng sáng trên đầu, lớn tiếng hét, "Chúng ta sắp ra rồi." Usopp và Chopper cũng vui mừng nhìn lên, "Tuyệt vời quá, chúng ta cuối cùng cũng ra rồi, cảm giác như đã qua một thế kỷ vậy." Phải công nhận, tàu Sunny không hổ là kiệt tác tối cao của Water 7, trong điều kiện khắc nghiệt như vậy, lại không hề bị hư hỏng.

Thật sự có thể gọi là kỳ tích, cũng không biết Franky và những người khác, năm xưa đã dùng kỹ thuật gì để chế tạo con thuyền này.

Nếu là những con thuyền khác, e rằng đã tan thành mảnh vụn ngay từ khi mới tiến vào bên trong Rắn Trắng.

"A, chúng ta ra rồi." La Thiên cũng cảm nhận được.

Nhưng lúc đó, Chopper phấn khích đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm, kết quả tay vừa buông, cả người bay ra ngoài.

"Chopper." Usopp đứng cạnh Chopper, thấy Chopper bay ra ngoài,

lo lắng lớn tiếng hét, đưa tay muốn kéo lại, nhưng chậm một nhịp.

"Đáng ghét!" Thấy đồng đội gặp nguy hiểm, Sanji và Zoro hai chủ lực của băng, phản ứng cũng thuộc hàng nhất, nhìn đúng hướng định lao ra ngoài để bắt lấy Chopper.

Nhưng chưa kịp hành động, một bóng người đã xuất hiện phía sau Chopper, đỡ lấy Chopper đang mắt xoay tròn.

Lúc đó, con thuyền cũng bay ra khỏi mặt biển.

Đợi thuyền rơi xuống biển, La Thiên đỡ Chopper, cũng quay lại thuyền.

Toàn bộ động tác tiêu sái tự nhiên.

Đặt Chopper xuống đất, Usopp và Nami là người đầu tiên chạy đến.

"Chopper không sao chứ!" Usopp nói.

Chopper đáp lại hai tiếng "huhu".

"Xem ra không có chuyện gì, chỉ là bị bất tỉnh thôi." Robin xen vào nói.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không hổ là thuyền trưởng, tôi còn chưa phản ứng kịp, ngài đã ra tay rồi." Zoro đi đến bên cạnh La Thiên, nói với La Thiên.

La Thiên nhìn Zoro, Zoro là đồng đội đầu tiên Luffy gặp, cũng là người công nhận Luffy nhất.

Với mục tiêu trở thành kiếm sĩ số một thế giới, hắn từng thách đấu Mắt Diều Hâu, thất bại, sau đó lại gặp Mắt Diều Hâu, sau một loạt sự việc, hắn đã được học tập dưới trướng Mắt Diều Hâu, có thể nói bản lĩnh của hắn đã tiến bộ quá nhiều, không còn là thiếu niên tóc xanh ở East Blue ngày xưa.

Trừ việc bị La Thiên có chút muốn trêu chọc về mái tóc màu xanh, thì còn lại, Zoro có đầy ý chí chiến đấu.

Zoro được mệnh danh là người đàn ông kiên cường nhất trong cả băng, điều này, La Thiên không hề phủ nhận, không có mấy ai có thể như Zoro, năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác khổ luyện, bất kể xuân hạ thu đông, cũng bất kể bị thương nặng đến đâu, gần như quanh năm không có lúc nào nghỉ ngơi.

Lấy việc thách đấu cường giả làm niềm vui, cũng lấy việc đánh bại cường giả làm mục tiêu.

Thực ra Zoro đã sớm muốn tỷ thí với Luffy một trận, chỉ là hiện tại Luffy đã được thay thế bằng La Thiên.

"Được thôi!" La Thiên nói, "Trước đây đã nói ở Đảo Người Cá rồi, lần này chỉ cần đến một hòn đảo an toàn, hai chúng ta sẽ tỷ thí, vừa hay xem Zoro đã tiến bộ bao nhiêu trong mấy năm qua." Nghe La Thiên trả lời, Zoro cười, đúng ý hắn.

Cũng không biết là may mắn hay xui xẻo, thời tiết thập phần tệ hại, trời đổ mưa lớn.

Tin tốt là Nami đã xác nhận điểm đến tiếp theo bằng La Bàn Vĩnh Cửu, là một hòn đảo nhỏ không xa.

Dự kiến một hai ngày là đến nơi.

Tin xấu là cơn mưa trên trời, hơi lớn, ừm, có thể, một hạt mưa còn lớn hơn cả tàu Sunny.

"Mọi người chú ý, nhất định đừng để hạt mưa rơi lên thuyền, hạt mưa lớn như vậy, dễ làm hư hại thân thuyền!" Nami đứng trên boong tàu, lớn tiếng hét vào mọi người.

"Yên tâm đi, tiểu thư Nami!

Có hiệp sĩ tình yêu ở đây, sẽ không để tàu Sunny yêu quý của tôi bị chút tổn hại nào, bao gồm cả tiểu thư Nami đáng yêu của tôi!" Mắt Sanji biến thành hình trái tim, lúc đó, cũng không quên thể hiện sự ân cần với Nami.

"Tên đầu bếp thối, có thời gian đó, thà động chân tay một chút còn hơn, đứng đó, ta còn tưởng ngươi là quả dưa chứ.

Gần như một nửa số hạt mưa, đều do ta chém rơi." Cầm hai thanh trường kiếm, Zoro có chút mất kiên nhẫn châm chọc Sanji.

Sanji quay đầu lại, mặt cười ngay lập tức biến thành nổi giận đùng đùng, tốc độ đổi mặt, không ai sánh kịp.

"Để ta bận một lát đi, không thấy ta đang bận việc chính sao?

Tên đầu rêu xanh chết tiệt!" Sanji kéo tay áo, hai người lại bắt đầu cãi vã, đến cả hạt mưa cũng không quản nữa.

Hai tên này đúng là một cặp bài trùng, không để Sanji thể hiện sự ân cần thì không thể, không để Zoro cãi nhau với Sanji thì vẫn không thể.

Robin che miệng khẽ cười.

Chương 622

Y có thể cảm nhận được, dù hai người cãi vã, không ưa nhau, lại có mối quan hệ cạnh tranh, nhưng một khi đối phương gặp khó khăn, đối phương nhất định sẽ không quản mọi thứ mà đứng ra.

Robin từ nhỏ đã trải qua việc hòn đảo mình cư trú bị hủy diệt, khao khát sự ấm áp của gia đình.

Y nhìn thấy, mọi người trước mặt đối phương, không hề có gánh nặng tâm lý, có thể thoải mái thể hiện khía cạnh chân thật nhất của mình mà không chút do dự, đó là biểu hiện tốt nhất của tình cảm.

Robin thích cảm giác này, đó cũng là lý do Robin thích lên chiếc thuyền này.

Lúc đó, thời tiết lại thay đổi, những hạt mưa ban đầu to bằng tàu Sunny, biến thành những tảng băng lớn bằng tàu Sunny.

E rằng, nếu bị tảng băng rơi trúng thuyền, không chỉ đơn giản là thân thuyền bị hư hại, mà cả con thuyền cũng sẽ chìm.

"Mọi người cẩn thận, băng lớn!" Nami lo lắng lớn tiếng hét.

Ngay lập tức, Zoro và Sanji, cũng biết mức độ nghiêm trọng của hậu quả, buông bỏ cãi vã, phối hợp với nhau, đập tan những tảng băng sắp rơi xuống thuyền.

"Cả một vùng biển này bị làm sao vậy?" Franky dùng một phát súng phá tan một tảng băng, "Lần đầu tiên thấy băng và mưa lớn như vậy!" Nami giải thích, "Thời tiết ở Tân Thế Giới, biến đổi thất thường, cực kỳ khắc nghiệt, chỉ cần không cẩn thận sẽ gặp nguy hiểm lớn." "Không hổ là Tân Thế Giới, ta có chút mong đợi rồi." La Thiên cười, giơ tay lên, vài tảng băng lớn bằng tàu Sunny dừng lại

giữa không trung, không rơi xuống được.

La Thiên nắm tay lại, vài tảng băng đó lại vỡ tan giữa không trung, sau đó lại tạo thành một lớp bảo hộ, che phủ ở độ cao ba mươi mét phía trên tàu Sunny.

Mọi người đều nhìn với ánh mắt kinh ngạc.

"Lợi hại quá, thuyền trưởng của tôi!" Sanji khen ngợi.

La Thiên cũng không nói nhiều, nói với mọi người, "Chuyện băng lớn này tôi sẽ xử lý, mọi người đồng lòng hiệp lực, tàu Sunny chạy hết tốc lực, nhất định phải rời khỏi vùng biển này!" "Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp, Usopp và vài người khác chạy đi kéo buồm căng, Franky điều chỉnh hướng đi, Zoro và Sanji phụ trách những việc lặt vặt khác.

Ba giờ sau, cả nhóm người mệt mỏi thở hổn hển, nằm dài trên bãi cỏ trên boong tàu Sunny.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng chiếu xuống, ấm áp dễ chịu.

"Thật thoải mái!" Chopper không khỏi cảm thán một tiếng.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi nguy hiểm, nguyên khí đã cạn kiệt trong xoáy nước, lại gặp thời tiết khắc nghiệt, bận rộn suốt ba giờ, những người thể lực không tốt như Usopp, Chopper, Nami, đã kiệt sức.

Nami lúc này cũng đang nằm trên ghế dài với Robin, tận hưởng khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi.

La Thiên đi đến bên cạnh Nami, Nami nghe tiếng bước chân, mở mắt ra.

"Thuyền trưởng đại nhân có việc gì chỉ giáo?" Nami nói đùa.

Robin cũng ngẩng đầu cười với La Thiên.

“Không, tôi muốn hỏi, từ đây đến hòn đảo tiếp theo, chúng ta phải đi bao xa.” La Thiên hỏi, “Đại khái cần mấy ngày.” Nami ngồi dậy, suy nghĩ một chút, “Cái này tôi cũng không chắc chắn, vì La Bàn Vĩnh Cửu chỉ có thể chỉ dẫn phương hướng, chứ không nói rõ vấn đề khoảng cách.

Nhưng nhìn mức độ ổn định của la bàn, chắc là trong vòng hai ba ngày, chúng ta có thể đến hòn đảo tiếp theo.” La Thiên gật đầu.

Lúc đó, Zoro đang luyện tập ở đài quan sát trên đỉnh thuyền, nhìn thấy xa xa có một người đang ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ câu cá, ung dung tự tại, có chút tò mò.

Nếu ở Tứ Đại Hải gặp chuyện như vậy, Zoro căn bản sẽ không để ý.

Nhưng ở đây là Grand Line, một vùng biển mà ngay cả tàu Sunny kiên cố như vậy, cũng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, đối phương lại chỉ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ.

Hơi kỳ lạ rồi.

Zoro đặt hai quả tạ nặng nghìn cân trong tay xuống, chắp hai tay trước ngực, lớn tiếng hét xuống dưới.

“Mọi người chú ý, phía trước hai trăm mét có một chiếc thuyền cá nhỏ, trên thuyền có một người đang câu cá.” Nghe Zoro nhắc nhở, Usopp tỏ vẻ không quan tâm, “Một người câu cá, có gì đáng chú ý chứ.” Sanji nhắc nhở, “Nhưng ở vùng biển nguy hiểm của Tân Thế Giới, người bình thường có ai lại ngồi trên thuyền cá nhỏ ra ngoài câu cá không?

Đừng quên một giọt nước mưa ở đây, còn có thể làm nguy hiểm cho cả tàu Sunny nữa đó.” Sanji vừa nhắc nhở, mọi người đều cảm thấy không ổn.

Rốt cuộc là ai đang câu cá ở vùng biển này.

Đợi mọi người đến gần, nhìn rõ người trên thuyền.

Một thân y phục màu vàng, tướng mạo không ra gì của một ông chú, không phải Kizaru sao.

Kizaru cũng ngẩng đầu, nhìn La Thiên và những người khác.

"Kizaru!" Usopp lớn tiếng hét, kinh ngạc không thôi, "Đại tướng sao lại xuất hiện ở nơi này." La Thiên nheo mắt lại, Kizaru, khó gặp thật a.

Ở đây lại gặp Đại Tướng Hải Quân, cứ nghĩ phải đi thêm một đoạn đường nữa, mới có thể gặp được.

Vừa hay, cũng thử xem Đại Tướng thế giới này có bản lĩnh gì.

Kizaru La Thiên cũng quen thuộc, là một trong ba Đại Tướng Hải Quân thích "đánh trống lảng" nhất.

Trong tình huống bình thường thì lười nhúc nhích, thuộc loại sống qua ngày.

Không phải là để kiếm cơm trong Hải Quân sao.

Hôm nay làm một ngày công, ngày mai lại làm một ngày công.

Chỉ là Kizaru.

Nhưng thực tế, gã này có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với Quân Cách Mạng, có thể là một cán bộ trong Quân Cách Mạng.

Chương 623

Như vậy, cán bộ cấp cao của Quân Cách Mạng tiềm phục trong Hải Quân, ngoài Thất Vũ Hải Kuma ra, thêm Kizaru, đã có hai cán bộ cấp cao được xác định là người của Quân Cách Mạng.

Hồi đó Luffy là con trai của Dragon, cũng vì Kizaru đã "nương tay" khi đối đầu với Luffy ở Quần đảo Sabaody và trong trận chiến ở Marineford, nếu không với năng lực của Luffy lúc đó, đã sớm bị Kizaru đánh giết rồi.

Chỉ là không biết, La Thiên xuyên việt đến thế giới này, thay thế vị trí của Luffy, có liên quan gì đến Dragon không.

"U u u," Kizaru với vẻ mặt ông chú trung niên ngạc nhiên nói, "Ban đầu định câu cá ở đây, nhưng không ngờ lại câu được một con cá lớn." Kizaru đứng dậy, "Không phải thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên sao?

Tân Thế Giới lớn như vậy, gặp nhau ở đây, không thể nói là, ừm, cái thứ mà thế nhân gọi là duyên phận sao." Tất cả thuyền viên đều như lâm đại địch, đối đãi với Đại Tướng, ai cũng không dám lơ là.

Cũng vậy, dù mọi người có cùng lên, cũng không có chắc chắn thắng lợi.

Thực lực của Đại Tướng ở đó, chỉ cần một chút bất cẩn, có thể toàn quân bị tiêu diệt.

Chủ yếu là số lượng Hải Quân đông đảo, hiện tại chỉ gặp một Đại Tướng, ai có thể khẳng định phía sau không có các Hải Quân khác tồn tại chứ?

"Ngươi cố ý chờ ta ở đây sao?" La Thiên hỏi, đây là vấn đề y

muốn biết.

Vừa từ dưới biển lên, đã gặp Đại Tướng, việc này có thể là trùng hợp, nhưng cũng quá trùng hợp rồi.

Nếu có thể tùy tiện gặp Đại Tướng, hải tặc thế giới này không cần làm gì nữa.

Với thực lực của Đại Tướng, ít nhất chín mươi chín phần trăm hải tặc, trước mặt Đại Tướng, đều không đỡ nổi một hiệp.

Kizaru nhìn phía sau, trên đường chân trời, từng bóng đen hiện ra.

"Chiến hạm Hải Quân!" Hoa tiêu Nami lớn tiếng hét lên.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc... dày đặc xuất hiện mười mấy chiếc, xem ra phía sau còn có nữa.

"Nhiều chiến hạm quá!" Usopp ôm mặt, không biết làm sao, "Chết chắc rồi.

Thuyền trưởng, chúng ta mau chạy đi, không chạy nữa thì không kịp đâu." "Đều nhằm vào tôi sao?

Hải Quân lần này thật sự ra tay lớn." So với Nami, Usopp và Chopper không biết làm sao.

Zoro có chút muốn thử sức, mang theo chút hưng phấn.

Không hổ là một kẻ cuồng chiến đấu.

"Xin lỗi, lại sai rồi." Kizaru đẩy chiếc kính vàng trên sống mũi, "Mặc dù thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên khiến Chính Phủ Thế Giới đau đầu, nhưng không phải lúc động binh lớn.

Cũng không phải chuẩn bị cho ngươi." Dừng lại một chút, Kizaru lại nói một lát, quay đầu nhìn những chiến hạm càng ngày càng gần, lại một lần nữa đau đầu sờ sờ đầu, "Ai, đã gặp rồi, e rằng không thể giả vờ không thấy.

Nếu không, về lại bị tên Akainu đó trêu chọc một phen, thật đau đầu.” Kizaru nhanh chóng biến mất, xuất hiện ở mũi tàu Sunny.

Tốc độ nhanh đến mức, dù mọi người đã có chuẩn bị tâm lý, cũng giật mình kinh hãi.

“Thực lực của Đại Tướng, nếu tôi dốc hết sức, tỷ lệ thắng cũng không quá hai phần mười,” Zoro trong lòng ước tính chênh lệch thực lực trực tiếp giữa hai bên, nhưng cuối cùng, không thể không thừa nhận, chênh lệch thực lực hơi lớn.

“Tôi còn một quãng đường dài để đi đến vị trí kiếm sĩ số một thế giới.” Zoro cảm khái trong lòng.

“U u u, muốn cùng lên sao, từng người một sao.” Kizaru sờ sờ đầu, “La Thiên, đã hai năm không gặp, lão phu mong đợi hai năm, các ngươi đã trưởng thành rồi.

Cho một lời khuyên, nếu cùng lên thì cơ hội thắng sẽ lớn hơn đấy.” “La Thiên, vậy tôi cùng lên.” Usopp hét lên.

Những chuyện xảy ra ở Quần đảo Sabaody trước đây, vẫn luôn là cơn ác mộng trong lòng mọi người, vì Kizaru một mình đã tiêu diệt cả một băng, cộng thêm các Siêu Tân Tinh trên các hòn đảo khác.

Đôi khi nằm mơ cũng thấy.

Nếu không đánh bại Kizaru, nút thắt này mọi người sẽ không bao giờ thoát ra được.

Usopp tuy miệng nói vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía La Thiên, Zoro và Sanji.

Những người thực sự có thể đối đầu với Đại Tướng cũng chỉ có ba người, những người khác không đủ để đối phó.

“Tôi phụ trách gây rối cũng được.” Usopp thầm nghĩ.

Ngay khi mọi người chuẩn bị cùng xông lên, La Thiên mở miệng.

"Không cần, tôi làm được." Một câu nói của La Thiên, làm chấn động tất cả mọi người có mặt.

Không chỉ các thuyền viên trên thuyền kinh ngạc, Kizaru cũng kinh ngạc tột độ.

Dũng khí đáng khen, nhưng không phải hữu dũng vô mưu.

Kizaru kinh ngạc một lúc lâu, trợn tròn mắt nhìn La Thiên, "U u u, thằng nhóc từ East Blue, ngươi chắc chắn muốn một chọi một với ta?" La Thiên cười nói, "Ngài thấy tôi giống đang đùa sao?" Kizaru thở dài, có chút thất vọng, "Đã chờ đợi hai năm, ta cứ nghĩ ngươi sẽ trưởng thành không ít, nhưng đáng tiếc, sự tự đại trước đây, vẫn chưa khiến ngươi nhận đủ bài học." Kizaru đương nhiên nói đến việc, trước đây ở Quần đảo Sabaody, vì "La Thiên" (tức Luffy trước đó) nhất thời bốc đồng, đánh Thiên Long Nhân, mới có chuyện sau đó, Kizaru ra tay, tiêu diệt toàn bộ băng hải tặc Mũ Rơm.

Người gây ra sự việc này, chính là sự tự đại của "La Thiên" (tức Luffy trước đó).

Nếu "La Thiên" không tự đại, nghĩ rằng đánh Thiên Long Nhân có thể toàn thân rút lui, thì sẽ không có chuyện sau đó.

La Thiên cười, "Tôi đã trưởng thành, vượt xa dự liệu của ngài." "Thì sao chứ," Kizaru hiếm thấy có chút tức giận, "Hai năm, ngươi nghĩ một con hổ non, một lúc nào đó có thể trở thành vua hổ.

Chương 624

Lão phu đảm nhiệm chức Đại Tướng mấy chục năm, nếu chỉ dùng hai năm có thể siêu việt lão phu, thì thể diện của lão phu để ở đâu." "Cái kiểu tâm thái trẻ người non dạ, tự đại cuồng vọng này, sẽ khiến ngươi đi vào vết xe đổ." Lời Kizaru nguyên văn, nhìn có vẻ chỉ trích, thực ra ẩn chứa ý quan tâm.

Trên mặt biển, tốc độ của chiến hạm Hải Quân rất nhanh, sẽ không lâu nữa là đến.

"Ra tay đi, thời gian không còn nhiều nữa." Kizaru lạnh nhạt nói, có chút thất vọng với La Thiên.

La Thiên hiểu, thời gian không còn nhiều mà Kizaru nói, chính là thời gian để trốn thoát.

"La Thiên, tên đó nói đúng, chúng ta cùng lên đi." Usopp kéo căng dây cung, nhắm vào Kizaru, lo lắng lớn tiếng hét vào La Thiên.

Những người khác cũng đều căng thẳng, sẵn sàng chiến đấu.

La Thiên cúi đầu xuống, rồi ngẩng đầu cười nói, "Không cần, tôi làm được." "Hả?" "Tôi là thuyền trưởng của các bạn, làm ơn hãy tin tôi." La Thiên quay đầu cười nói, trong nụ cười có một sự tự tin khó tả.

Zoro nhìn thấy nụ cười đó, lập tức hiểu ý La Thiên, cất thanh trường kiếm trong tay đi.

"Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi." "Zoro, làm gì vậy?

Không chuẩn bị đánh nhau sao?" Usopp lớn tiếng hét.

Sanji là người thứ hai thu hồi tư thế tấn công, "Được được, tôi biết cô không có cách nào đâu, tôi, cô không nghe thấy lệnh của

thuyền trưởng sao?" Usopp lo lắng nói, "Nhưng..." Lúc đó Robin đi đến, "Tin La Thiên đi, thuyền trưởng của chúng ta, không tin anh ấy thì tin ai?" Câu nói đó, khiến Usopp hiểu ra.

À, La Thiên là thuyền trưởng.

Vì đã đề xuất một chọi một, chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị hoàn toàn.

Tin La Thiên, đó là sự tin tưởng giữa đồng đội.

Tại sao tôi lại bắt đầu không tin La Thiên chứ.

Sanji lấy ra một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

"Thuyền trưởng, yên tâm đi, trước khi kết thúc, tôi sẽ không để bất kỳ người ngoài nào làm phiền cuộc đối đầu giữa hai người đâu." Zoro cũng quay sang nhìn những chiến hạm đang tiến đến, siết chặt chuôi kiếm.

"Mấy chiếc chiến hạm đó, giao cho tôi đi." La Thiên giơ ngón tay cái, "Đa tạ." Cảm giác được tin tưởng thật tuyệt, tinh thần của băng hải tặc Mũ Rơm, mỗi đồng đội đều tin tưởng lẫn nhau, có thể hoàn toàn giao phó lưng của mình cho đối phương bảo vệ.

"Thuyền trưởng đầu óc không tốt, thuyền viên cũng vậy, thật đau đầu a." Thấy La Thiên kiên trì một chọi một, kế hoạch của Kizaru đổ bể.

Ban đầu định lợi dụng sự hỗn loạn, để lộ ra vài sơ hở, như vậy có thể đường đường chính chính thả đi vài tên.

Đáng tiếc, La Thiên lại là một người cố chấp, kiêm chức y hệt người cha đó.

E rằng nếu một chọi một, rồi lại nương tay, về khó mà giải thích.

Lúc đó viết báo cáo kiểm điểm cho Akainu, chẳng lẽ lại viết là

một chọi một với thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên, kết quả bị đối phương đánh bị thương rồi bỏ chạy sao.

Nhắc mới nhớ, từ lần chạm mặt ở Quần đảo Sabaody tới giờ, lần nào gặp tên nhóc này cũng chẳng có chuyện gì tốt lành.

Đúng là một ngôi sao gây họa!

Ta đây chỉ muốn lẳng lặng bơi lội, mỗi tháng nhận lương đều đặn thôi, khó đến vậy sao? "Mà này, nếu lỡ đánh La Thiên trọng thương, tên Dragon kia chắc không oán ta đâu nhỉ?" Kizaru dùng sức gãi đầu, "Haizz, đúng là chuyện đau đầu.

Thôi bỏ đi, nghĩ mãi cũng vô nghĩa." Kizaru đảo mắt nhìn xung quanh, ngoài Thousand Sunny và chiếc thuyền nhỏ mà La Thiên đang câu cá, không còn bất kỳ chỗ nào khác có thể đứng được.

Với Kizaru thì đây là lợi thế cực lớn, dù sao Kizaru là người sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ Ánh Sáng, có thể bay lượn trên không trung bằng *Yata no Kagami* (Bát Xích Kính).

Còn La Thiên thì khác, một người ăn Trái Cao Su.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, chắc chắn sẽ bị đánh xuống nước, coi như 'game over'. "Không có gì phải lo cả," La Thiên cười cười, tay giơ lên, mặt biển đột nhiên cuộn trào sóng lớn.

Sau những con sóng, năm sáu con Hải Vương Loại to hơn cả Thousand Sunny nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Rõ ràng là đã bị đánh choáng.

Kizaru giật mình, "Làm sao vậy?" "Có ý nghĩa gì đâu?

Đừng lo, tí nữa thua thì lo dọn dẹp là được." La Thiên nhảy vọt lên không trung, một luồng sức mạnh khổng lồ thoát ra, tạo thành một bộ giáp vàng bao bọc lấy toàn thân.

Đôi cánh cũng vươn ra từ sau lưng. "!" Kizaru trừng lớn mắt.

Trái Ác Quỷ ư?

Không giống.

Haki ư?

Cũng không giống. "Susanoo!" La Thiên nói.

Chương 625

(Thực ra đó là một cách vận dụng sức mạnh tùy hứng trong cơ thể, có khác biệt so với Susanoo của Naruto.

Nhưng Susanoo này mạnh hơn của Naruto không ít!

Nên cứ tiện miệng mượn một cái tên thôi.) La Thiên biến đổi, không chỉ Kizaru kinh ngạc mà cả các thành viên Băng Hải Tặc cũng trố mắt khó tin.

Thuyền trưởng có năng lực này sao?

Sao mình không biết?

Chẳng lẽ là thành quả của hai năm huấn luyện à? "Một cách dùng Haki mới à?" Sanji sờ cằm đoán. "Không, không phải Haki." Zoro thu đao vào vỏ.

Hắn cảm nhận được sức mạnh khổng lồ La Thiên đang phóng ra, nhưng nó không hề giống Haki.

Trước đó La Thiên từng sử dụng Niệm lực, Zoro đoán năng lực này có liên quan đến Niệm lực.

Những người khác cũng đưa ra nhiều phỏng đoán và ý kiến khác nhau.

La Thiên nhìn mấy kẻ đang ngơ ngác, cũng chẳng giải thích nhiều. (Nếu đoán ra được thì mới là lạ!

Có xem Naruto không?

Có biết Chakra là gì không?

Cứ như người chưa từng thấy voi mà bắt họ mô tả hình dáng con voi vậy.

Không biết Chakra thì đương nhiên sẽ không biết Susanoo.) Kizaru dù sao cũng là Đô Đốc, đã trải qua nhiều sóng gió, cũng từng giao chiến với không ít Hải Tặc huyền thoại. "Ồ ồ ồ, bị xem thường rồi," Kizaru vẫn giữ vẻ lười biếng, "La Thiên, cậu cũng có bản lĩnh đấy.

Nếu ai đó biết được, chắc sẽ vui lắm đây.

Bộ áo giáp của cậu trông đáng sợ thật, bây giờ mấy đứa trẻ dùng chiêu thức đều kỳ lạ thế sao?" Kizaru cười ha hả.

Hắn cảm nhận được sức mạnh kinh người từ La Thiên, thậm chí còn vượt xa mình.

Nhưng Kizaru vẫn không vội vàng, sức mạnh là thứ nói trắng ra là có thể dùng được bao nhiêu, còn tùy thuộc vào bản thân người sử dụng.

Từ lần La Thiên thất bại trước đây đến giờ, cũng chưa đến hai năm.

Kizaru không tin, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, La Thiên có thể trưởng thành đến mức khiến hắn đau đầu.

Bên cạnh đó, hai năm, dù La Thiên có nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ đến mức nào đi nữa, cũng không thể vận dụng thuần thục.

Kizaru đã sở hữu Trái Ác Quỷ mấy chục năm, đối với năng lực và cách dùng Trái Ác Quỷ Ánh Sáng, hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Điểm mạnh nhất của Trái Ác Quỷ Ánh Sáng là tốc độ.

Không gì có thể nhanh hơn ánh sáng.

Nói trắng ra, dù sức mạnh có cường đại đến đâu, nếu không đánh trúng ta, cũng vô ích.

Kizaru muốn ra tay trước, nhưng lại cảm thấy không ổn, dù sao đối phương cũng là con trai của Dragon, ít nhiều cũng phải nể mặt

Dragon một chút.

La Thiên bên này cũng không vội, muốn xem Kizaru nhanh đến mức nào, nên cũng đợi Kizaru ra tay trước.

Kết quả là hai người cứ nhìn chằm chằm vào nhau, ai cũng không ra tay trước, cả không gian rơi vào một sự yên tĩnh kỳ lạ. "Hai người đang làm gì vậy?" Sanji tự hỏi trong lòng, nhưng không nói ra.

Chuyện này hắn sẽ không nhúng tay vào.

Lại một lúc nữa trôi qua, hai người vẫn không động đậy. "Đánh đi chứ!" Hai người đồng thời nghĩ vậy trong lòng.

Thấy tàu Hải Quân càng ngày càng gần, Kizaru sốt ruột, La Thiên cũng sốt ruột. "Thôi, để ta ra tay trước vậy." Cả hai lại đồng thanh nói. "Khóa Quang Tốc!" "Vĩ Thú Ngọc Giả!" Hai người ăn ý đồng thời ra tay.

Tia sáng của Kizaru và Vĩ Thú Ngọc của La Thiên va chạm vào nhau, tạo ra một vụ nổ lớn.

Cả hai đều lùi lại vài trăm mét mới dừng lại.

Trên mặt biển, dư chấn của vụ nổ tạo ra những con sóng khổng lồ.

Tâm điểm vụ nổ, mặt biển xuất hiện một hố tròn đường kính ba mươi mét.

Chương 626

Thousand Sunny chao đảo trong sóng biển, các thành viên Băng Mũ Rơm phải bám chặt đồ vật mới không bị hất văng ra ngoài. "Lái thuyền đi, ra khỏi đây!" Nami hét lên.

Đó là quyết định tốt nhất, dư chấn của cuộc giao chiến giữa hai người quá lớn, ở lại đây không những không giúp được gì mà còn vướng víu. "Đi ư?

Đi đâu?" Lúc đó Usopp hỏi.

Ý của câu này rất rõ ràng, tiến hay lùi?

Phía trước là hạm đội Hải Quân đang tiến tới, phía sau thì là đường rút lui.

Usopp đương nhiên muốn đi theo đường rút lui, không phải gặp Hải Quân, không phải chiến đấu, tốt biết mấy.

Nhưng ngay lập tức, Usopp hối hận, hỏi sai người rồi.

Sao không hỏi Nami mà lại hỏi Zoro?

Cái tên này không chỉ là một kẻ mù đường, mà còn là một cuồng chiến đấu.

Quả nhiên, Zoro bĩu môi, trong lời nói lộ ra sự phấn khích tột độ, "Cần gì phải hỏi?

Đương nhiên là thẳng tiến!" Zoro lại rút ba thanh kiếm ra, một tay cầm một thanh, một thanh ngậm ở miệng, "Thuyền trưởng đang chiến đấu, tôi cũng phải xông pha một trận chứ!" "Tôi cũng lâu rồi chưa được thư giãn gân cốt." Sanji cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Sanji không phải loại cuồng chiến đấu như Zoro, nhưng trong

những ngày tháng cãi nhau không ngừng nghỉ với Zoro, khó tránh khỏi ít nhiều bị ảnh hưởng bởi Zoro. "Đừng mà!" Nami muốn khóc không ra nước mắt.

Mình đã tạo ra nghiệt ngã gì thế này, trên thuyền, ai nấy đều không bình thường! "Lỗi của tôi!" Usopp cũng muốn khóc không ra nước mắt, hối hận vì hành vi hỏi Zoro lúc nãy.

Ông trời nếu cho tôi một cơ hội nữa, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ hỏi Zoro nữa!

Sanji vừa nghe Nami kêu thích ứng, lập tức trở nên phấn khích, mắt biến thành hình ngôi sao, "Nami-san, hiệp sĩ của em đây, tuyệt đối không để em chịu một chút tổn hại nào đâu." Quay người, Sanji cũng nhìn về phía Robin: "Có Robin tiểu thư ở đây, tôi tuyệt đối sẽ không để ai làm tổn hại đến dù chỉ một sợi tóc của Robin tiểu thư!" Robin mỉm cười đáp lại.

Sự tiêu cực của vài người chỉ kéo dài một lúc.

Nami lại đứng thẳng dậy, nụ cười tự tin nở trên mặt. "Vì đã trốn không thoát, vậy thì dũng cảm đối mặt thôi!" Nami cười nói, khác hẳn với trước đây: "Tôi cũng có thể san sẻ áp lực cho thuyền trưởng!" Usopp cũng một lần nữa đứng thẳng dậy, đi về phía trước, thay đổi hoàn toàn vẻ sa sút trước đó: "Đúng vậy, hai năm huấn luyện địa ngục đã giúp tôi lột xác, tôi không còn là một trong ba kẻ yếu ớt ngày xưa nữa.

Tôi muốn cho mọi người thấy, Usopp đại gia đây cũng có thể gánh vác cả một bầu trời!" "Usopp!" Chopper có chút kinh ngạc nhìn Usopp, thật khó tưởng tượng những lời đầy khí phách đàn ông như vậy lại có thể thốt ra từ miệng Usopp.

Nếu là hai năm trước, Usopp chắc sẽ tìm một chỗ mà trốn mất.

À, hai năm, vì cái gì mà huấn luyện gian khổ?

Chẳng lẽ là để gặp khó khăn rồi bỏ chạy sao?

Không, là để có được sức mạnh vượt qua khó khăn!

Dù sau này gặp phải bất kỳ phiền phức nào, tôi, Chopper, cũng sẽ không trốn tránh nữa!

Bị Usopp truyền cảm hứng, ánh mắt Chopper trở nên kiên định, lấy ra một viên thuốc hình cầu thủy tinh màu xanh. "Đúng vậy, tôi cũng muốn chứng minh mình có thể tự mình gánh vác!" Chopper đứng trên thuyền, phát biểu lời cảm nhận trước trận chiến, "Tôi, Chopper, là một người đàn ông!" Nghe Chopper nói, mọi người đều mỉm cười thấu hiểu, không khí trên Thousand Sunny cũng tốt hơn không ít.

Không lâu sau, hai mươi ba chiến hạm Hải Quân và Thousand Sunny gặp nhau.

Chuyện của Thousand Sunny tạm gác lại.

La Thiên và Kizaru vẫn đang giao chiến kịch liệt.

La Thiên có chút kinh ngạc, thực lực của Đô Đốc mạnh hơn hắn dự kiến không ít.

Tốc độ của Trái Ác Quỷ Ánh Sáng có thể nói là vô song, nếu không dốc toàn lực, La Thiên cũng không chắc chắn có thể đỡ được.

Kizaru lợi dụng *Yata no Kagami*, liên tục xuất hiện ở bên trái, bên phải, phía sau La Thiên để tấn công, khiến La Thiên phòng không kịp, liên tục bị quấy nhiễu.

Mỗi đòn tấn công của Kizaru đều có thể tạo ra một vết lõm sâu trên bộ giáp Susanoo của La Thiên, phải mất một thời gian dài mới có thể phục hồi.

Nhưng cũng chỉ là vết lõm, đòn tấn công của Kizaru không thể phá

vỡ được lớp phòng ngự do bộ giáp Susanoo tạo thành.

Điều khiến Kizaru sốc nhất là hắn giờ đây không thể không thừa nhận, sự trưởng thành của La Thiên đã vượt xa ngoài dự đoán của hắn.

La Thiên hai năm trước, Kizaru gặp mặt, hắn tự tin có thể giải quyết bằng một chiêu.

Còn bây giờ, hắn đã dùng đến chín phần năng lực mà thậm chí còn không phá vỡ được phòng ngự của đối phương.

Ngược lại, La Thiên vẫn giữ vẻ phong thái nhẹ nhàng, không hề bận tâm.

Hắn vẫn dư sức đối phó với những đòn tấn công của Kizaru, thỉnh thoảng lại tung ra một chiêu Vĩ Thú Ngọc.

Chương 627

Kizaru bị đánh trúng, dù có Haki bảo vệ cơ thể, cũng đã chịu không ít nội thương.

Một người gần như dùng hết toàn lực, một người thì chưa động đến bản lĩnh thật sự, ai thắng ai thua đã rõ như ban ngày. "Tiến bộ đến mức độ này sao!" Kizaru kinh ngạc nói, "Thật quá khó tin." Nếu ở thế giới Hải Tặc, mỗi người chạy đi bế quan hai năm mà có thực lực gần như Đô Đốc, thì Hải Quân không còn cần thiết phải tồn tại nữa.

Mình già rồi, La Thiên tiến bộ quá nhanh. "Vật đổi sao dời à, đã đến lúc mấy ông già chúng ta phải rút lui rồi." Đột nhiên, Kizaru thốt ra một câu cảm thán như vậy. "Ơ...

Kizaru-san, thực ra tôi còn mạnh hơn ông tưởng tượng một trăm lần, một ngàn lần..." La Thiên thầm nghĩ trong lòng. (Dù hiện tại mình chỉ là một hóa thân được ý niệm tàn tồn diễn hóa, nhưng chỉ cần mình muốn, việc hủy diệt thế giới này không có chút áp lực nào.) "Xin lỗi nhé." La Thiên nói một câu như vậy.

Mặc dù đối phương là cán bộ cấp cao ẩn danh của Quân Cách Mạng, nhưng La Thiên vẫn không bỏ qua cơ hội cày kinh nghiệm này.

Hắn cần nổi danh trong thế giới Hải Tặc, đánh bại Đô Đốc là một tấm vé thông hành tốt.

Chỉ có thể lấy ông ta làm bàn đạp. "Tôi ra tay đây!" La Thiên giơ tay lên, vô số hư ảnh xuất hiện trên không trung.

Ban đầu chỉ có hơn một trăm phân thân, hơn một trăm phân thân đã khiến Kizaru giật nảy mình.

Kết quả không chỉ có một mà các phân thân càng ngày càng nhiều,

từ một trăm đã đạt đến một ngàn. "Siêu Ảnh Phân Thân Chi Thuật!" Trong Naruto có thuật ảnh phân thân, thuật này dùng để dọa người là hiệu quả nhất.

Đương nhiên, cũng là để trêu chọc đối phương mà thôi. "Mau nhìn, bên kia!" Trên tàu chiến Hải Quân, hầu hết mọi người đều nhìn về phía dị động bên đó.

Nhiều phân thân như vậy trên không trung, muốn không bị phát hiện cũng khó. "Thuyền trưởng có thể biến ra nhiều như vậy sao?" Usopp giật nảy mình. "Oa, nhiều La Thiên quá đi!" Chopper ôm đầu kinh ngạc nói.

Robin vốn luôn điềm tĩnh cũng kinh ngạc, năng lực của Trái Hoa Hoa có thể tạo ra phân thân, nhưng không thể tạo ra nhiều như vậy, cũng không thể nhanh như vậy.

La Thiên không phải là người ăn Trái Cao Su sao?

Sao lại có năng lực như vậy?

Ngay cả Robin điềm tĩnh như vậy còn thế, huống hồ những người khác. "Ảo ảnh thôi, vô dụng với lão già này!" Kizaru kinh ngạc xong, không cam chịu yếu thế mà nói. (Hôm nay, những chuyện khiến mình kinh ngạc đã đủ nhiều rồi, cũng chẳng thiếu một chuyện này.) Nhưng trận này, không thể thua.

Một khi thua, tin đồn bên ngoài sẽ là một Đô Đốc Hải Quân bị một Siêu Tân Tinh đến từ Biển Đông đánh bại.

Một Đô Đốc đường đường chính chính, sau này ra ngoài biết giấu mặt vào đâu? "Xem ra lão già này cũng không thể giữ tay nữa rồi!" Kizaru nghiêm túc, hóa thành hạt ánh sáng nhảy lên không trung, hai tay khoanh lại trước ngực, ngón cái ấn vào ngón trỏ và ngón giữa, không chút do dự tung ra tuyệt chiêu của mình. "Bát Xích Quỳnh Câu

Ngọc!" Tên tuyệt chiêu của Kizaru.

Có thể phóng ra vô số đạn ánh sáng tấn công trên diện rộng!

Một chiêu thức hủy diệt diện rộng!

La Thiên cười cười.

Từ xa, Zoro và Sanji cảm nhận được khí tức đáng sợ từ Kizaru.

Đây là điệu bộ sắp tung ra đại chiêu rồi.

La Thiên, người đã phân hóa ra hơn một ngàn phân thân, lại không hề có động tác thừa nào.

Cứ như đang chờ đối phương ra chiêu vậy. "Đồ ngốc, đợi Đô Đốc ra chiêu, không phải tìm chết sao?

La Thiên quá coi thường Đô Đốc rồi!" Zoro vừa sốt ruột vừa tức giận.

Trên thế giới này có mấy người có thể chịu được một đòn toàn lực của Đô Đốc mà không bị thương?

Nếu Đô Đốc ngay cả một chút bản lĩnh cũng không có, thì sẽ không được gọi là chiến lực cao nhất thế giới.

Trong mắt Zoro, hành động đợi Đô Đốc ra chiêu của La Thiên chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Coi thường đối thủ, đã có bao nhiêu cường giả vì thế mà thất bại.

Chương 628

Người khác thì không quan tâm, nhưng Zoro không muốn La Thiên thất bại vì coi thường đối thủ, quá mất mặt.

Đối phương là Đô Đốc mà, La Thiên tự tin đến mức độ nào rồi chứ.

La Thiên đương nhiên không biết suy nghĩ của mọi người. "Tôi đang đợi chiêu đó." Khóe miệng hơi cong lên.

Nếu đối phương dùng hết toàn bộ sức mạnh mà không thể làm tổn hại đến dù chỉ một sợi tóc của mình, thì chiến thắng đó không thể gọi là hoàn toàn, làm sao có thể khiến người khác kinh ngạc hơn nữa?! "Hừ!" Theo tiếng hét lớn của Kizaru.

Hai tay Kizaru phóng ra vô số đạn ánh sáng, bao trùm phạm vi hơn mười dặm.

Một chiêu thức diện rộng, Kizaru muốn dùng một chiêu để đối phó với tất cả phân thân của La Thiên.

Nếu không gặp La Thiên, hiệu quả dọn sạch chiến trường của chiêu này cực kỳ tốt.

Đáng tiếc, đối thủ là La Thiên. "Hừ!" La Thiên cười lạnh.

Tất cả đạn ánh sáng Kizaru phóng ra đều bị tất cả ảnh phân thân của La Thiên dễ dàng đánh bay!

Kizaru kinh ngạc, không nghĩ lại như vậy.

Theo cách nghĩ của hắn, phân thân mà La Thiên ảo hóa ra, dù không phải thuật che mắt, thì cũng không có bao nhiêu sức mạnh.

Kết quả thì không, chúng lại có thể hấp thụ cả sức mạnh mà hắn

phóng ra. "Nếu ngạc nhiên thì còn ở phía sau!" La Thiên cười nói, "Xem thêm một chiêu này." La Thiên phất tay, tất cả phân thân lập tức trở nên vô cùng sáng rực.

Trực giác thứ sáu mách bảo Kizaru, bây giờ cực kỳ nguy hiểm.

Vì vậy Kizaru đã rút lui, muốn bỏ đi.

Không đánh thì bỏ đi, Kizaru không phải là người chịu thiệt trước mắt.

Sau này làm sao giải thích với Akainu thì đó là chuyện sau này. "Bát Xích Kính!" Kizaru triệu hồi *Yata no Kagami*, muốn bỏ đi.

Nhưng La Thiên cũng đã động thủ. "Ầm!" Kizaru bị La Thiên đánh ngã một quyền, nhưng La Thiên cũng không có ý định truy cùng diệt tận.

Dù sao ông ta là thuộc hạ của Dragon, đối phương lúc đầu cũng không có ác ý.

La Thiên không phải là người háo sát, chỉ muốn chứng minh thực lực hiện tại của mình cao hơn một Đô Đốc Hải Quân là được rồi.

Chắc sau trận này, Chính Phủ Thế Giới và nội bộ Hải Quân sẽ náo loạn lắm đây.

Một tân binh đánh bại Đô Đốc Hải Quân, chắc chắn là tin tức chấn động.

Tiền truy nã trước đó là bao nhiêu nhỉ?

La Thiên sờ cằm, quên rồi, dù sao thì sau trận chiến này, tiền thưởng ít nhất cũng sẽ tăng gấp đôi trở lên.

La Thiên đương nhiên không quan tâm tiền thưởng là bao nhiêu, thứ đó đối với hắn không có ý nghĩa, chỉ là cảm thấy vui vẻ mà thôi.

Nhìn Kizaru rơi xuống nước, La Thiên chợt nhớ ra một vấn đề, tên

Kizaru này không biết bơi, nếu bây giờ không ai đến cứu, chắc sẽ bỏ mạng ở đó.

Một Đô Đốc Hải Quân mà bị chết đuối, chắc lại là một tin tức động trời khác.

Kizaru dần dần chìm xuống nước, La Thiên không lập tức ra tay cứu, muốn xem Chính Phủ có phương pháp nào để những người ăn Trái Ác Quỷ không bị ảnh hưởng bởi biển cả hay không, nhưng một lúc lâu sau, Kizaru vẫn không có động tác.

Lúc đầu còn vùng vẫy một chút, giờ thì đã trợn trắng mắt. "Được rồi, không có." La Thiên giơ tay chỉ lên, Kizaru dưới tác dụng của Niệm lực, nổi lên mặt nước.

Trên mặt nước, La Thiên dùng Niệm lực kéo một con Hải Vương Loại đã bất tỉnh, đặt Kizaru lên trên đó.

Kizaru ho khan hai tiếng, dù uống không ít nước, nhưng không sao.

Dù sao cũng là Đô Đốc, tu vi Haki của hắn ảnh hưởng trực tiếp đến thể chất, chắc không lâu nữa Kizaru sẽ tỉnh lại, điểm này, La Thiên không hề lo lắng.

Vấn đề thể chế, thực ra vừa rồi La Thiên không cứu Kizaru cũng không phải vấn đề lớn, dựa vào tu vi Haki, dù Kizaru có ở dưới nước một tiếng đồng hồ, chắc cũng không bị chết đuối.

Trong thời gian ngắn, Hải Quân chắc chắn sẽ phái người đến cứu.

Quay đầu nhìn về phía Thousand Sunny, một nhóm người đang đánh rất hăng.

Thất bại của Đô Đốc không những không khiến những Hải Quân này chùn bước, mà ngược lại còn chiến đấu càng hăng say hơn. "Đô Đốc đã bị đánh bại rồi, tàu số ba, tàu số năm, nhanh chóng đến cứu viện, cố gắng cầm chân hắn ta cho tôi!" Một Phó Đô Đốc Hải Quân ra

lệnh, "Những người khác, tăng tốc, đánh bại Hải Tặc, cứu viện Đô Đốc!" "Vâng!" Mọi người đáp lại, khí thế lại tăng thêm ba phần.

Chương 629

Zoro một đao đẩy lùi một Đại Tá, lại có hai Đại Tá khác xông lên.

Mấy kẻ này cứ như không sợ chết mà tiến lên, thể lực của Zoro cũng có hạn, dần dần cánh tay tê dại. "Đô Đốc bị đánh bại rồi, không phải nên rút lui sao?

Mấy Hải Quân này phát điên rồi, đánh càng lúc càng không sợ chết!" Lúc đó Usopp cũng hét lên, bên đó cũng không cầm cự được nữa, vừa mới đẩy lùi một nhóm Hải Quân, lập tức lại có một đợt Hải Quân khác ùa lên.

Thù hận lớn đến mức nào đây!

Usopp sờ vào túi đạn bên hông, số lượng đạn ở bên trong cũng không còn nhiều.

Cứ thế này, bị bắt chỉ là chuyện sớm muộn.

Zoro chạy đến, vung một nhát đao, giúp Usopp giải quyết hơn chục Hải Quân đang tấn công từ phía sau, san sẻ một chút áp lực. "Cảm ơn, Zoro!" Usopp cảm ơn, nhưng tình hình vẫn không thể lạc quan.

Những người khác cũng ở mức độ chật vật, Robin thì tốt hơn một chút, năng lực của Robin rất hữu dụng để đối phó với số lượng lớn Hải Quân như vậy.

Một màn *Bách Hoa Loạn Vũ* có thể giải quyết hơn một trăm Hải Quân.

Gậy Thời Tiết của Nami cũng chiếm ưu thế trong các đòn tấn công diện rộng.

Mấy Hải Quân đang chạy, chợt phát hiện trên đầu xuất hiện một

đám mây đen, giáng xuống sấm sét, cả đám đều ngất xỉu trên mặt đất.

Chopper ban đầu ở hình dạng Tuần Lộc, giao chiến với Hải Quân có qua có lại, nhưng sau khi đánh bại tên Hải Quân thứ 115, Chopper không chịu nổi nữa, thật sự quá mệt mỏi, liền chuyển hóa thành hình dạng nhanh nhẹn, nhảy nhót giữa các Hải Quân.

Franky thì lái ra một người máy.

Người máy này cao năm mét, khiến Chopper và Usopp mắt sáng rực. "Tướng quân Franky!" Usopp và Chopper kinh ngạc nói.

Nếu không có Hải Quân ở bên cạnh gây vướng, cả hai đã sớm chạy đến vây quanh Tướng quân Franky để chiêm ngưỡng rồi.

Đến lúc gần kiệt sức, La Thiên cuối cùng cũng trở lại.

Mọi người vui mừng khôn xiết. "Thuyền trưởng, trở về rồi!" Usopp xúc động đến phát khóc.

Nếu anh không trở về nữa, tôi sẽ phải đi thu xác cho anh mất!

La Thiên đảo mắt nhìn một lượt, Hải Quân đã bao vây Thousand Sunny thành mấy vòng, nếu không đánh chìm mấy chiếc tàu chiến Hải Quân thì không thể thoát ra ngoài được.

Vậy thì đánh chìm thôi.

Vừa hay tăng thêm một chút danh tiếng cho mình.

Đánh bại Đô Đốc Hải Quân, lại còn tiêu diệt mấy chục tàu chiến Hải Quân, chắc chắn mấy lão già cấp cao của Hải Quân sẽ nổ tung mất.

La Thiên lúc đó đã nghĩ đến Tổng Bộ Hải Quân, Ngũ Lão Tinh có quyền lực tối cao, và phía trên nữa là Thiên Long Nhân thần bí hơn.

Sớm muộn gì cũng có cơ hội gặp mặt, cũng không cần quá vội vàng.

La Thiên giơ tay lên, tất cả Hải Quân trên thuyền Thousand Sunny lập tức như bị một thứ gì đó tóm chặt, tất cả đều không thể cử động.

Ngay sau đó, La Thiên lại giơ tay lên, những người này bị Niệm lực vô hình ném ra ngoài.

Bao gồm cả những chỉ huy Hải Quân biết dùng Haki, cũng không có chút sức phản kháng nào.

Trên một tàu chiến, Phó Đô Đốc Nhện lúc thấy tình huống này, đang ngậm một điếu xì gà lớn, nói, "Năng lực ư?

Không phải Haki.

Tên nhóc Mũ Rơm La Thiên lúc đó, đã có thực lực như vậy sao?" Mới bắt đầu tiếp xúc với La Thiên, nhưng ngay từ đầu, La Thiên đã dễ dàng đánh bại Đô Đốc Kizaru, tất cả Hải Quân đều cảm thấy khó tin.

Đô Đốc Hải Quân, đó là chiến lực cao nhất của Chính Phủ Thế Giới đấy!

Lại bị đánh bại dễ dàng như vậy! "A a a!" Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

La Thiên không chỉ ném những Hải Quân bình thường ra ngoài, ngay cả những sĩ quan Hải Quân biết dùng Haki cũng khó mà chống cự, mấy trăm Hải Quân cứ thế bị ném ra ngoài. "Tất cả binh lính bình thường rút lui, Hải Quân cấp Đại Tá và Chuẩn Đô Đốc trở lên, xông lên!

Tuyệt đối không được để tên nhóc Mũ Rơm La Thiên trốn thoát!" Phó Đô Đốc Nhện ra lệnh.

Đi cùng còn có Phó Đô Đốc Chuột Chũi và Phó Đô Đốc Kiến.

Mấy cái tên của các Phó Đô Đốc này cũng lạ thật, bây giờ các Phó

Đô Đốc đều thích dùng tên động vật để đặt tên sao?

Nghe lệnh, các sĩ quan Hải Quân từ cấp Đại Tá trở lên xuất liệt, tổng cộng có hơn chục người.

Chương 630

La Thiên lơ lửng trên không trung, Susanoo bao bọc cơ thể, một đôi cánh trắng vươn ra từ bộ giáp trên người, giống như một vị thần giáng trần.

La Thiên nhìn những Hải Quân không biết sống chết này, "Đầu óc của các ngươi có vấn đề sao?

Cứ tưởng mình là quả hồng mềm ư?" Vì đã có thể đánh bại Đô Đốc, thì dù có hơn chục Chuẩn Đô Đốc và Phó Đô Đốc cũng không thể dễ dàng đánh bại, huống hồ là một đám lính tôm tướng cua.

Không phải vì nghĩ rằng trận chiến với Đô Đốc vất vả, Phó Đô Đốc Nhện mới nghĩ rằng sức mạnh của La Thiên đã dùng hết ít nhất một nửa, nên mới sử dụng chiến thuật biển người, tiêu hao, để thành công.

Đáng tiếc, ông ta đã sai rồi.

La Thiên cười cười, tay giơ lên, Chakra mạnh mẽ tụ lại trong lòng bàn tay.

Một chiêu Vĩ Thú Ngọc!

Một chiêu thức có uy lực cực mạnh, chắc chắn một đòn giáng xuống sẽ khiến Hải Quân tổn thất hơn một nửa. "Tiêu rồi, mau ngăn hắn lại!" Với sức mạnh mạnh mẽ như vậy, những Phó Đô Đốc Chuột Chũi và những người khác đương nhiên cảm nhận được.

Một sức mạnh còn đáng sợ hơn cả Đô Đốc.

Không thể để hắn sử dụng!

Các Phó Đô Đốc thấy La Thiên sắp tung ra đại chiêu, lập tức tập trung tinh thần, cũng không còn quan tâm đến việc có phải bao vây tấn

công hay không.

Nếu để La Thiên tung ra một chiêu, chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề, điều đó không thể chấp nhận được.

Nhiệm vụ của họ chưa hoàn thành, không thể có tổn thất lớn trước khi hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hậu quả khó lường.

Trên hai mươi ba chiếc tàu chiến, tổng cộng có tám Phó Đô Đốc, lúc này, tám người cùng tập hợp lại, vì mục đích ngăn chặn La Thiên phóng ra đại chiêu.

La Thiên biết đối phương đang tính toán gì, nhưng trước khi phóng kỹ năng, hắn đã có kế hoạch tiếp theo.

La Thiên thu tay lại, Niệm lực phóng ra, Thousand Sunny bị Niệm lực của La Thiên kéo đi, bay ra khỏi vòng vây của Hải Quân. "Khốn kiếp!

Đừng để đám Hải Tặc đó đi, một nửa các chỉ huy tách ra, đi bắt Hải Tặc trên thuyền, những người còn lại, cùng với Đô Đốc, bắt lấy tên nhóc Mũ Rơm La Thiên!" Phó Đô Đốc ra lệnh, những Hải Quân này lập tức chấp hành, có thể thấy, những Hải Quân này đều là tinh nhuệ của Hải Quân, được huấn luyện nghiêm chỉnh, không hề hoảng sợ.

Vĩ Thú Ngọc trong tay La Thiên đã tích tụ khá lớn, La Thiên có thể tiếp tục tích tụ, nhưng chắc chắn bấy nhiêu đã đủ rồi.

Thousand Sunny cũng đã bay đến một vị trí đủ an toàn.

Mặc dù có mấy chiếc tàu chiến đuổi theo, nhưng La Thiên tin rằng với năng lực của họ, đủ để đối phó.

Lúc này các Phó Đô Đốc đều dùng Haki bao bọc cơ thể, bay lên.

Tám người cùng tấn công La Thiên.

La Thiên đứng im bất động giữa không trung, mặc cho các Phó Đô Đốc tấn công.

Nửa phút, một phút, hai phút...

Các đòn tấn công của Phó Đô Đốc, từ chỗ bùng nổ lúc đầu, sau đó càng ngày càng yếu dần.

Họ đã dùng hết sức lực, nhưng lại đau buồn phát hiện, lại không thể phá vỡ được bộ giáp vàng trên người La Thiên. "Không có chút bản lĩnh nào sao?" La Thiên cười nói.

Một câu nói này đã làm tổn thương nghiêm trọng lòng tự tôn của những người đó. "Năng lực gì vậy?" "Sao lại không phá vỡ được?" "Haki!

Xích Trảo Siêu Cấp!" "Cuồng Thần Đao Pháp!"...

Bị La Thiên khiêu khích, lòng tự tôn của các Phó Đô Đốc không chịu nổi nữa, một lần nữa dùng hết toàn lực, tấn công La Thiên.

Đáng tiếc, La Thiên không hề động đậy. "Rốt cuộc là quái vật kiểu gì vậy?!" Các Phó Đô Đốc gào thét trong lòng. "Vì đã không được rồi, vậy thì đến lượt tôi." La Thiên cười nói, Vĩ Thú Ngọc trong tay đã biến thành kích thước của một cái chum nước.

La Thiên đưa tay hạ xuống, lòng các Phó Đô Đốc lạnh lẽo.

Nếu một chiêu này giáng xuống, các Phó Đô Đốc đều sẽ mất một lớp da, huống hồ các binh sĩ Hải Quân khác. "Nghe lệnh của tôi, tất cả tàu chiến, nhanh chóng rời khỏi đây!" Phó Đô Đốc Chuột Chũi ra lệnh. "Mau ngăn hắn lại!" Phó Đô Đốc Nhện lúc đó cũng xuất hiện, tám cánh tay cầm đại đao, một lần nữa dùng Haki bao bọc cơ thể, xông về phía La Thiên. "Dũng khí đáng khen, nhưng đáng tiếc, đã muộn rồi!" La Thiên cười cười, tay hạ xuống.

Vĩ Thú Ngọc giống như một ngôi sao băng có đuôi, bay về phía

hạm đội Hải Quân.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Chương 631

Đòn tấn công của các Phó Đô Đốc, đối với La Thiên căn bản không có tác dụng.

Nhìn Vĩ Thú Ngọc sắp rơi xuống mặt biển, lại không có cách nào.

Giáng xuống, không biết sẽ có bao nhiêu Hải Quân bỏ mạng.

Khi mọi người đều nghĩ đã bỏ cuộc, một tia sáng lóe lên.

Kizaru!

Kizaru một cú đá về phía Vĩ Thú Ngọc, dù sao cũng là Đô Đốc, sức mạnh và lực đạo của một cú đá đều rất chính xác.

Vĩ Thú Ngọc bị đá, chuyển hướng ngược lại, rơi xuống mặt biển cách đó vài trăm mét.

Vĩ Thú Ngọc phát nổ, tạo ra những con sóng khổng lồ.

Sóng biển cao hơn mười mét, đập vào thân thuyền, các tàu chiến Hải Quân đều chao đảo.

Mấy chiếc tàu chiến ở rìa ngoài cùng bị sóng biển cuốn lật. "Đô Đốc Kizaru!" "Đô Đốc trở về rồi!" Trên tàu chiến Hải Quân vang lên một tràng reo hò.

Kizaru trở về, những Hải Quân cấp dưới ở phía dưới có chỗ dựa tinh thần, nhưng các chỉ huy vẫn nghiêm túc đề phòng, không hề lơ là.

Họ đều đã chứng kiến năng lực của La Thiên, đã đạt đến cấp độ Đô Đốc, đó thực ra là một cách nói uyển chuyển, trên thực tế, đã vượt trên chuẩn Đô Đốc.

Hơn nữa, để đối phó với La Thiên, dù có thể đánh thắng, mọi người cũng không thể dốc toàn lực, tổn thất là điều khó tránh khỏi.

Lúc Kizaru trở về, quyền chỉ huy đương nhiên nằm trong tay Kizaru.

Kizaru tiếp nhận một mớ hỗn độn này, cũng đau đầu. (Mình chỉ muốn đánh một trận giao hữu thôi mà!

Tên nhóc Mũ Rơm La Thiên sao lại không hiểu chứ, cứ gây rắc rối mãi.

Lần này tiêu rồi, phải dọn dẹp thôi.) Trốn ư?

Không thể nào, nếu không chiến đấu mà rút lui, đầu tiên là thuộc hạ Hải Quân sẽ không đồng ý, hơn nữa nếu tin đồn lan ra, mấy lão già ở Tổng Bộ Hải Quân sẽ lột da mình, mình cũng sẽ trở thành trò cười của thế giới.

Đánh ư?

Chắc sẽ rất thảm.

Nhìn La Thiên trong bộ dạng đó, đôi cánh thiên sứ vỗ phành phạch, hắn cũng có thể bay để chạy trốn.

Nói cách khác, nếu La Thiên không tử chiến, mà muốn bỏ đi, thì thực sự không ai có thể ngăn cản.

Nếu La Thiên nổi điên, liều một phen sống chết, đánh cho đám Hải Quân này tàn phế, sau đó phủi mông bỏ đi, Kizaru biết, chắc chắn đám lão già ở Tổng Bộ Hải Quân cũng sẽ xử mình.

Nếu bắt được La Thiên, cũng không được, hắn là con trai của Dragon, là cán bộ Quân Cách Mạng, chắc chắn nếu mình làm vậy, Dragon sẽ tự mình ra tay, xử lý mình.

Trốn cũng không được, đánh cũng không được, bắt cũng không được, phải làm sao đây?

Đau đầu quá!

Ban đầu Kizaru giả vờ bất tỉnh, thực ra đã tỉnh rồi, không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng La Thiên lại thắng, bản thân mình đã mất mặt, vậy thì còn cách nào nữa?

Đánh một trận, Kizaru tự nhận mình không hề nương tay, toàn bằng thực lực, nhưng vẫn không đánh thắng.

Là một cường giả đỉnh cao, Kizaru tuy trong lòng không cam tâm, nhưng phải thừa nhận chuyện này.

Đợi sau khi trở về, đám lão già ở Tổng Bộ Hải Quân, mặc kệ, mình cũng chấp nhận.

Ban đầu Kizaru nghĩ, náo loạn đủ rồi, đánh nhau cũng thắng rồi, tên nhóc tổ tông kia sẽ dẫn đám thủy thủ đoàn rời đi.

Ai ngờ, tên tổ tông đó lại đánh hăng say, lại muốn dùng tuyệt chiêu tiêu diệt cả hạm đội Hải Quân.

Kizaru không thể giả vờ nữa, đùa à, hai mươi ba tàu chiến, cùng hơn chín ngàn người, nếu bị tiêu diệt ở đây, sau này trở về sẽ có chuyện hay ho để xem.

Là Đô Đốc, Kizaru cũng không thể không quan tâm đến sống chết của thuộc hạ mình.

Có chút tinh thần trách nhiệm, dù Kizaru đã quen với việc 'đánh giao hữu'. "Ồ ồ, tên nhóc Mũ Rơm, chơi hăng quá rồi đó." Kizaru đi tới, đưa ra một giải pháp thỏa hiệp, "Cho lão già này một chút mặt mũi, rời đi từ đây đi." La Thiên hiểu ý Kizaru, 'bán cho lão già này một chút mặt mũi, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không'. "Nhưng Đô Đốc Kizaru..." Phó Đô Đốc Nhện với tinh thần chính nghĩa bùng nổ, nghe Kizaru nói vậy, là người đầu tiên đứng ra, bày tỏ sự phản đối.

Một Hải Tặc nguy hiểm như vậy, nếu thả về, không biết bao

nhiêu người sẽ phải chịu nạn vì hắn.

Là Hải Quân, việc bắt giữ Hải Tặc là thiên chức, thà chết không khuất phục! "Ở đây đánh, sẽ có người chết.

Với thực lực của cậu, lão già này thực sự không chắc chắn có thể giữ cậu lại.

Chương 632

Khi đó, tất cả mọi người ở đây xông lên, lòng tin để đánh bại cậu có đấy." Kizaru tiếp tục nói, "Vì cậu đã thắng lão già này, danh tiếng của cậu cũng sẽ nhanh chóng lan khắp Đại Hải này." "Tiếp tục đánh nữa, đối với cậu, đối với tôi, đều không có ý nghĩa gì, dừng tay ở đây đi." Nói xong, Kizaru trông như già đi mười tuổi.

La Thiên biết, là một Đô Đốc mà lại thỏa hiệp với Hải Tặc, dù Kizaru là người sống qua ngày như vậy, cũng sẽ cảm thấy mất mặt.

La Thiên cũng không tiếp tục dây dưa nữa, gật đầu, những lời khác cũng không nói nhiều, muốn rời đi.

Đúng lúc đó, dưới mặt biển truyền đến tiếng nổ.

Một tàu chiến ở khu vực rìa bị nổ tung.

Lập tức lại có chỉ huy Hải Quân phản ứng, hét lên, "Mau cứu người!" Chuyện gì đã xảy ra vậy? "Tấn công từ dưới đáy biển, ngư lôi!" Đột nhiên có người hét lên.

Lúc đó, dưới mặt biển hiện lên những hư ảnh, một, hai, ba... càng ngày càng nhiều, dày đặc, tổng cộng lại có hơn ba trăm chiếc.

Đó chính là những chiếc tàu ngầm.

Vỏ tàu ngầm màu xanh lam, trên đó vẽ một hình rắn.

Giữa những chiếc tàu ngầm này, một hư ảnh khổng lồ nổi lên, một tàu ngầm khổng lồ, to hơn cả hai chiếc tàu chiến Hải Quân cộng lại.

Tàu ngầm khổng lồ nổi lên, cửa khoang mở ra, một giọng nói trầm thấp truyền đến, "Một Đô Đốc Hải Quân đường đường chính chính, lại thỏa hiệp với Hải Tặc, Hải Quân đã sa sút đến mức độ này rồi

sao?" Người đầu tiên bước ra khỏi cửa khoang là một người đàn ông trung niên da ngăm đen, toàn thân cơ bắp, tết một bím tóc dài, để ria mép hình chữ bát, điểm đặc biệt nhất là cánh tay của người này có ba khớp xương.

Chắc hẳn là người Tộc Tay Dài. "Shuu!

Chẳng phải đã chết rồi sao?" Lúc đó, Phó Đô Đốc Chuột Chũi nhận ra người đàn ông này.

Người đàn ông Tộc Tay Dài này tên là Shuu, cùng đợt gia nhập Hải Quân với Phó Đô Đốc Chuột Chũi, hai người có thể coi là bạn học.

Shuu này cũng có thiên phú, Haki tiến bộ nhanh chóng, lại là một người dám xông pha chiến đấu.

Trước đó chức vụ của hắn trong Hải Quân cũng nhanh chóng thăng lên Phó Đô Đốc.

Shuu thăng lên chức Phó Đô Đốc nhanh hơn Phó Đô Đốc Chuột Chũi rất nhiều.

Phó Đô Đốc Chuột Chũi nửa năm sau khi Shuu đạt đến chức Phó Đô Đốc mới thăng lên.

Vì vậy, Phó Đô Đốc Chuột Chũi cũng rất ngưỡng mộ người bạn này!

Nhưng một năm trước, Shuu lại đột nhiên biến mất.

Giải thích mà Tổng Bộ Hải Quân đưa ra là Shuu đã chìm xuống Đại Hải trong một trận chiến ác liệt với Hải Tặc, hy sinh oanh liệt.

Phó Đô Đốc Chuột Chũi đã từng đau buồn vì điều này một thời gian.

Hoàn toàn không ngờ, lại gặp lại Shuu ở đây. "Ồ, Chuột Chũi à,

lâu rồi không gặp," Thấy người quen, Shuu chào hỏi, "Hải Quân đã mục nát, không bằng đi theo thầy Z, ta sẽ cùng thầy chấm dứt thời đại Hải Tặc này!" Thực ra ngay từ đầu khi Shuu xuất hiện, Phó Đô Đốc Chuột Chũi đã hiểu rõ.

Có thể xuất hiện ở đây, lại còn buông lời châm chọc Đô Đốc, lập trường của Shuu đã rõ ràng.

Lần này nhận lệnh truy bắt thầy Z, đó chính là giáo quan trước đây của Tổng Bộ Hải Quân, Zephyr (Trạch Pháp) 'Cánh Tay Đen'.

Zephyr có thực lực cực mạnh, là thầy của Kizaru và các Đô Đốc khác, nhưng không biết vì lý do gì đã biến chất, tự lập môn phái, không chỉ đối phó với Hải Tặc, mà đồng thời còn đối phó với Hải Quân.

Hải Quân nhận được tình báo mới nhất, Zephyr đang nghiên cứu vũ khí kiểu mới, nếu nghiên cứu thành công, uy lực sẽ cực lớn, cũng sẽ trở thành mối đe dọa đối với Chính Phủ Thế Giới.

Về vấn đề này, Chính Phủ Thế Giới đã thảo luận và quyết định, để Kizaru dẫn đội, thảo phạt Zephyr, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Lúc đó Kizaru nhận nhiệm vụ này, không hề vui vẻ.

Nhưng không có cách nào khác, toàn bộ Hải Quân, Đô Đốc hiện tại, cũng chỉ còn lại hắn, những người khác thì có lên không.

Kizaru lúc đó thầm nghĩ, nếu có tên đó ở đây thì tốt biết mấy.

Đến bây giờ, hắn càng kiên định với suy nghĩ của mình, nhiệm vụ này là một cái hố, quá khó khăn.

Mình rõ ràng chỉ muốn đánh một trận giao hữu thôi mà, sao lại phải khổ như vậy chứ?

Kizaru không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng lại kìm nén lại.

Vì Shuu đã xuất hiện, chắc nhân vật chính của màn kịch này cũng sẽ lộ diện thôi.

Quả nhiên, không lâu sau, Zephyr và một cô gái chưa từng thấy cũng xuất hiện, đứng trên boong tàu.

Ba phe lực lượng đều không hẹn mà dừng tấn công, chờ đợi tình thế rõ ràng hơn.

Zephyr chú ý đến Kizaru, đồng thời cũng chú ý đến La Thiên.

Một Hải Tặc khiến Đô Đốc cũng phải thỏa hiệp, càng khiến hắn bận tâm.

Chương 633

Tên Hải Tặc này đã mạnh đến mức Đô Đốc cũng không thể đối phó sao?

Một Hải Tặc nguy hiểm như vậy, càng nên bị tiêu diệt!

Cùng với Hải Quân mục nát vô dụng này nữa!

Zephyr giơ tay, phất một cái, "Những binh sĩ dũng cảm, toàn thể tiến công, cùng với đám Hải Quân mục nát vô dụng kia nữa, tất cả hãy chôn thân dưới Đại Hải!" Kizaru kinh ngạc.

Thầy Z không theo lẽ thường mà ra tay, lẽ ra phải hỏi han vài câu, khuyên nhủ, rồi mới đánh.

Trước đây thầy Z đâu phải người như vậy?

La Thiên nheo mắt lại, hắn hiểu về Zephyr.

Người thân của hắn bị Hải Tặc sát hại, điều đó thực sự đã giáng một đòn không nhỏ vào hắn.

Một người vốn hòa nhã, lại trở nên cực đoan như vậy.

Zephyr cũng nên là một nhân vật có đầu óc, nhưng sự phẫn nộ đã thiêu rụi lý trí, khiến hắn trở nên điên cuồng hơn bình thường.

Thực lực của Zephyr trước đây ở cấp độ Đô Đốc.

Nhưng sau này vì cánh tay bị chặt đứt, tuổi tác cũng đã lớn, thực lực tối đa cũng chỉ ở cấp độ Đô Đốc dự bị.

Vậy mà lại muốn cùng nhau đối phó với hắn.

Hắn tự tin đến mức nào chứ.

Hoặc là, Zephyr vì muốn tiêu diệt Hải Tặc, đã ôm quyết tâm tử

chiến, dù không đánh thắng, dù có chiến tử, cũng không tiếc.

Zephyr động thủ, Kizaru động thủ, La Thiên cũng động thủ.

Ba người vận dụng Haki, thân hình va chạm vào nhau, cả vùng biển đều dấy lên những con sóng dữ dội.

Hai người kia đều dốc toàn lực, La Thiên lúc này chỉ dùng ba thành sức mạnh, muốn thử xem, cấp độ Đô Đốc rốt cuộc đã đạt đến mức nào.

Với ba thành sức mạnh, La Thiên, dưới sự gia trì của Susanoo, giao chiến với hai người kia có qua có lại.

Zephyr cũng không nhịn được mà khen ngợi, "Còn trẻ như vậy, lại có năng lực mạnh đến thế, thêm mười năm nữa, trên Đại Hải này, sẽ không có ai có thể trấn áp được cậu nữa." Zephyr đánh giá như vậy, trong mắt người khác, đã là rất cao.

Dù sao ông ấy là người đã từng dạy dỗ ba vị Đô Đốc mà.

Nhưng La Thiên lại cười ha hả. "Sai rồi," La Thiên cười nói, "Không cần mười năm, ngay bây giờ, trên thế giới này, không có bất kỳ ai, có thể trấn áp được tôi." Đối với Zephyr, La Thiên cũng hiểu.

Một cựu Đô Đốc Hải Quân, cuộc đời ông ấy có thể nói là nửa đầu thuận buồm xuôi gió, nửa sau thì gập ghềnh gian nan.

Zephyr thực ra cùng với Garp, Sengoku, Tsuru là học viên Hải Quân cùng thời, là Tổng Chỉ Huy Hải Quân, cũng là cựu Đô Đốc Hải Quân, thiên phú cực cao, giỏi sử dụng Haki, được gọi là Zephyr 'Cánh Tay Đen'.

Từ nhỏ đã ngưỡng mộ anh hùng, đó cũng là lý do ông gia nhập Hải Quân, để trở thành một anh hùng.

Nhưng trong suốt thời gian Zephyr phục vụ trong Hải Quân, ông

chưa từng giết chết một Hải Tặc nào, từ đó có thể thấy được lý tưởng của Zephyr, không phải một kẻ sát nhân, cũng không thích dùng giết chóc để giải quyết vấn đề hiện tại.

Zephyr vì sao lại trở nên cực đoan như bây giờ, không thể không nói đến kinh nghiệm của ông ấy.

Zephyr năm 14 tuổi, cùng với Garp, Sengoku, Tsuru cùng gia nhập Hải Quân, cũng vì thế, bốn người có mối quan hệ rất tốt.

Khi Zephyr 18 tuổi, huấn luyện kết thúc, đã trưởng thành, được phép tham gia chiến đấu, đó cũng là lần đầu tiên ông tham gia thực chiến.

Mười năm sau, khi Zephyr 28 tuổi, ông được đề bạt, từ một binh sĩ nhỏ thăng cấp Hạ Sĩ, học Lục Thức tại Tổng Bộ Hải Quân, nhưng lúc đó Zephyr thăng cấp chậm hơn so với Garp, Sengoku, và những người cùng thời, những người này sớm đã trở thành Thiếu Tá.

Có thể nói Zephyr sau này mới vươn lên vượt trội.

Năm 34 tuổi, Haki của ông đại thành, thực lực ngay cả Chuẩn Đô Đốc cũng không thể sánh bằng, vì thế cũng được ban cho danh hiệu Zephyr 'Cánh Tay Đen', là người sử dụng Haki Vũ Trang hạng nhất trong Hải Quân.

Năm Zephyr 38 tuổi, ông được bổ nhiệm làm Đô Đốc Hải Quân.

Cùng thời với ông, Garp là Chuẩn Đô Đốc Hải Quân, Sengoku cũng là Chuẩn Đô Đốc Hải Quân.

Năm 39 tuổi, Zephyr có một người con trai.

Nửa đời đầu của Zephyr, cũng có thể coi là điểm phân chia trong cuộc đời ông.

Nửa đời đầu Zephyr tuy thành công khá muộn, nhưng lại thuận

buồm xuôi gió, gia đình hạnh phúc, sự nghiệp thành công, có thể nói là một người mà cả Hải Quân đều ngưỡng mộ.

Zephyr lúc đó là hình mẫu của Hải Quân, bất kể về gia đình hay sự nghiệp.

Mỗi ngày đều có người nói, "Ước gì được như Đô Đốc Zephyr, thực lực mạnh, gia đình hạnh phúc, có một đứa con trai đáng yêu như vậy." Zephyr mỗi ngày đều vui vẻ, cảm thấy cuộc đời viên mãn.

Nhưng bước ngoặt đã đến vào năm ông 42 tuổi.

Hiện thực phũ phàng đã phá vỡ những điều tốt đẹp của Zephyr, tất cả đều trở thành một giấc mơ.

Năm đó, Hải Tặc tấn công bất ngờ, toàn bộ gia đình Zephyr đều thiệt mạng, bao gồm cả đứa con trai đáng yêu kia.

Chương 634

Zephyr bị đả kích nặng nề, bắt đầu vô cùng căm ghét Hải Tặc, và đề xuất từ chức, nhưng bị Sengoku và những người khác giữ lại, dù sao ông đã sống trong Hải Quân mấy chục năm, cũng có chút tình cảm.

Sau một hồi suy đi tính lại kỹ lưỡng, Zephyr nén lại nỗi đau trong lòng, quyết định ở lại Hải Quân, nhưng từ bỏ chức vụ Phó Đô Đốc, chuyên tâm bồi dưỡng học sinh.

Lúc đó ông vẫn còn chút hy vọng vào Hải Quân.

Ông căm ghét Hải Tặc, nhưng cũng rõ.

Muốn tiêu diệt Hải Tặc, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của một người là không thể.

Phải nhờ đến sức mạnh của Hải Quân, Hải Quân càng mạnh mẽ, hy vọng này càng lớn.

Vì vậy, Zephyr theo cách nghĩ của mình, nỗ lực bồi dưỡng thế hệ sau.

Rất nhiều Đô Đốc và Phó Đô Đốc Hải Quân nổi tiếng, đều là học trò của Zephyr.

Trong đó nổi tiếng nhất, là ba vị Đô Đốc sau này: Kizaru, Akainu và Aokiji.

Ba người này trước đây đều là học trò của Zephyr.

Một người có thể bồi dưỡng ra ba Đô Đốc Hải Quân, không thể không nói là phi thường.

Nhưng vào năm Zephyr 65 tuổi, lại xảy ra một chuyện khác, chuyện này đã ảnh hưởng trực tiếp đến Zephyr.

Năm đó, con thuyền thực tập mà Zephyr dẫn đầu bị Hải Tặc tấn công, tất cả học viên trên thuyền, trừ Ain và Binz, những người còn lại, đều bị giết sạch, bản thân Zephyr, một cánh tay cũng bị chặt cụt.

Năm Zephyr 70 tuổi, cánh tay phải của ông được cải tạo thành một cánh tay máy gắn Đá Biển, như vậy có thể đối phó tốt hơn với những người có năng lực, không lâu sau, ông thành lập đội du kích Hải Tặc, săn lùng Hải Tặc, hoạt động ở Tân Thế Giới, đánh giết những Hải Tặc xuất hiện.

Zephyr lúc đó không hề nương tay, không như thời trẻ nhân từ, ôm lòng thông cảm và kỳ vọng vào Hải Tặc, hy vọng họ quay về chính đạo.

Zephyr lúc đó, đối với Hải Tặc, chỉ có một chữ: Giết.

Chỉ cần là Hải Tặc, đều đáng chết.

Sau vài năm, đội du kích Hải Tặc gặt hái được nhiều thành công, số lượng Hải Tặc bị tiêu diệt lên đến gần vạn người.

Bản thân đội du kích cũng phát triển vượt bậc, số người từ ban đầu hơn một trăm đã lên đến hơn tám ngàn người.

Bản thân Zephyr là giáo quan xuất sắc nhất trong Hải Quân, việc huấn luyện những đội viên du kích này càng thêm thuận lợi.

Trong đội du kích, đa số người thân của các thành viên đều đã chết vì Hải Tặc, hoặc chịu sự bách hại của Hải Tặc, nên họ căm ghét Hải Tặc đến tận xương tủy, hận không thể trừ khử chúng cho nhanh.

Zephyr cũng nắm bắt được điểm này, đồng cảm với tâm trạng đó, Zephyr chủ yếu cũng hấp nạp những người như vậy, truyền đạt lý tưởng của mình.

Có thể nói, đội du kích do Zephyr lãnh đạo, là một trong những đội có sức mạnh đoàn kết nhất trong toàn bộ Hải Quân, lý tưởng tương

đồng, mục tiêu rõ ràng, không có bất đồng, cũng không sợ chết, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Những phần tử cấp tiến như vậy, tập hợp lại, sẽ trở nên điên cuồng, đáng sợ, ai cũng không biết một nhóm người điên sẽ làm ra chuyện gì.

Họ sẽ không quan tâm đến đúng sai mà người khác cho là đúng sai, chỉ quan tâm đến đúng sai mà họ tự nhận, sẽ cố chấp cho rằng lựa chọn của mình mới là đúng, nếu người khác phản đối, thì người khác mới là sai.

Quả nhiên, một sự kiện xảy ra một năm trước, đã khiến Zephyr hoàn toàn mất hy vọng vào Hải Quân, quyết định tự lập môn phái.

Bởi vì, Chính Phủ Thế Giới và Hải Quân lại muốn phong cho tên Hải Tặc đã chặt đứt cánh tay của ông, giết chết rất nhiều học viên của ông, làm một trong Thất Vũ Hải.

Chẳng lẽ đây là chính nghĩa của Hải Quân sao?

Để cân bằng sức mạnh Hải Tặc tốt hơn, Tổng Bộ Hải Quân đã ban hành lệnh phong cấp.

Nhưng trong mắt Zephyr, Hải Tặc đã phạm sai lầm, đáng lẽ phải bị trừng phạt, nhưng không những không trừng phạt, lại còn phong cấp cho đối phương.

Thỏa hiệp với Hải Tặc!

Chính Phủ Thế Giới vô dụng!

Một Chính Phủ như vậy, không đáng để Zephyr đi theo.

Càng không đáng để Zephyr cống hiến!

Chính Phủ Thế Giới và Hải Quân lúc đó đã biến thành bộ dạng gì?

Vì vậy, Zephyr nổi giận, đã thức tỉnh.

Quyết định thoát ly Chính Phủ Hải Quân, tự mình làm, dùng năng lực của mình, chấm dứt thời đại Hải Tặc độc ác.

Làm như vậy, là để cho cuộc đời gập ghềnh của mình, có một lời giải thích, cũng là để chứng minh cho Chính Phủ Thế Giới thấy, họ sai rồi, tôi mới đúng.

Vì vậy, Zephyr đã phản bội, cùng với đội du kích Hải Tặc đã bị tẩy não.

Zephyr hoạt động ở Tân Thế Giới, không chỉ đối phó với Hải Tặc, mà còn đối phó với Hải Quân.

Thực ra trên Đại Hải có rất nhiều Hải Tặc, Zephyr phản bội, tuy đã gây ra một thời gian chấn động trong nội bộ Chính Phủ Thế Giới.

Nhưng sau khi các cấp cao thảo luận, đặc biệt là Garp, Sengoku, Tsuru và một vài người khác, đều kiến nghị lấy việc khuyên nhủ làm chính.

Dù sao Zephyr đã làm Hải Quân cả đời, đối với Hải Quân, thực sự là công lao cực khổ to lớn.

Chương 635

Trước đây làm Đô Đốc, sau này làm giáo quan Hải Quân, có thể nói là đào tạo ra vô số học trò, dù không có công lao lớn cũng có công lao khổ cực.

Một người có danh vọng như vậy, nếu bị thảo phạt, lòng người sẽ lạnh.

Ba Đô Đốc cấp dưới, cũng không đưa ra bình luận gì về chuyện này, ngay cả Akainu vốn căm ghét cái ác như thù cũng không nói gì.

Dù sao Zephyr cũng là thầy của họ, cũng có chút tình nghĩa.

Vì vậy Hải Quân lúc đầu đối xử với Zephyr bằng thái độ nghe theo, thỉnh thoảng cử vài người đến khuyên Zephyr.

Nhưng đều không có tin tức gì.

Mãi đến khi Tổng Bộ Hải Quân nhận được tin tức từ trinh sát, Zephyr muốn nghiên cứu "Đá Nổ"!

Một tin tức này, Tổng Bộ Hải Quân không thể ngồi yên được nữa!

Đá Nổ?

Các cấp cao của Hải Quân đều biết rõ.

Thứ này có uy lực cực lớn, một chút thôi cũng có thể nổ tung cả một hòn đảo, tính nguy hiểm cực cao.

Nếu bị Zephyr nắm giữ số lượng lớn, hậu quả khó lường.

Zephyr mất kiểm soát rồi, đến một ngày dùng số lượng lớn Đá Nổ, san bằng Thánh Địa Mary Geoise thì cũng không hay.

Trước đây không quản, vì tình nghĩa, mọi người cũng nghĩ Zephyr chỉ là làm mấy chuyện nhỏ nhặt, tiêu diệt một chút Hải Tặc, như vậy

cũng khá tốt, dù sao cũng không uy hiếp Chính Phủ Thế Giới.

Nhưng tin tức Zephyr muốn nghiên cứu Đá Nổ vừa lan ra, tính chất đã khác rồi.

Zephyr có năng lực uy hiếp Chính Phủ Thế Giới, điều đó có thể nhẫn nhịn được sao?

Tổng Bộ Hải Quân không thể để mặc không quản, Thiên Long Nhân càng không thể để mặc không quản.

Đùa à, một kẻ điên, loại không nói lý lẽ, đến một ngày nào đó thấy Thiên Long Nhân không vừa mắt, nổ chết họ thì sao.

Thế là, Kizaru được phái đi, thảo phạt Zephyr, tiện thể mang tất cả Đá Nổ, đến nơi an toàn để tiêu hủy.

Một mệnh lệnh được ban ra rất nhanh chóng, không có chút chỗ trống nào.

Kizaru lúc đó biết đó là một cục xương khó gặm, nhưng đáng tiếc không có cách nào, không được phép từ chối. (Mình chỉ muốn đánh giao hữu, một cuộc sống an ổn thôi mà!) Lúc đó Kizaru nghĩ trong lòng.

Ngàn vạn lần không muốn, nhưng Kizaru đành chịu, dẫn theo tám Phó Đô Đốc dưới trướng, hai mươi ba tàu chiến, cùng binh lính đổ bộ.

Trận thế này, còn lớn hơn cả Lệnh Triệu Tập Buster Call.

Ban đầu cứ nghĩ vạn sự vạn toàn, ai ngờ, đang câu cá dở dang, lại gặp phải con trai của cố nhân.

Cái tên gây họa đó, tên nhóc Mũ Rơm La Thiên.

Gặp thì gặp cũng chẳng sao, nhưng tên nhóc này không theo kịch bản, không những không đi, mà còn muốn đánh một trận.

Đánh thì đánh cũng chẳng sao, vấn đề là mình lại không đánh thắng.

Không đánh thắng thì không thắng vậy, kết quả lúc đó Zephyr lại xuất hiện.

Một chuỗi trùng hợp, Kizaru hối hận, lúc ra ngoài đáng lẽ phải xem lịch vàng, không thích hợp ra ngoài.

Không đúng, ngay từ đầu khi nhận nhiệm vụ, đáng lẽ phải tìm một cái cớ, ví dụ như bị trọng thương, nằm liệt giường không thể dậy, hoặc mèo mẹ ở nhà đẻ con, phải về chăm sóc, không đi được, kiểu lấp liếm như vậy. ...Sau đó nhận nhiệm vụ, đó mới là nguồn gốc của mọi tội ác.

Lúc đó Kizaru, hối hận đến mức nào.

Lần này trở về, không bị phê bình quá thảm thì tốt rồi.

Công lao không cần nữa, trong tình huống này, làm sao có công lao được.

Thua Hải Tặc, Hải Quân tổn thất nặng nề, dù nhiệm vụ lần này hoàn thành, cũng chỉ có thể bù trừ công lao, đó là kết quả tốt nhất.

Mình thật sự chỉ muốn đánh giao hữu thôi mà.

Kizaru một lần nữa than thở trong lòng. "Ầm!" Ba người va chạm vào nhau, rồi nhanh chóng tách ra. "Một thời gian không gặp, Kizaru, thực lực của cậu vẫn không có chút tiến bộ nào." Zephyr nhận xét Kizaru, "Quá dựa dẫm vào sức mạnh Trái Ác Quỷ, đối với việc nắm giữ và sử dụng Haki, cậu còn kém xa Aokiji và Akainu.

Lâu dần, cái này mất đi cái kia sẽ nổi lên, cậu sẽ bị hai người đó bỏ xa." Zephyr dù sao cũng là thầy của Kizaru, vừa giao chiến, bệnh nghề nghiệp của thầy giáo lại tái phát, không nhịn được mà nói thêm vài câu.

Kizaru thấy Zephyr như vậy, nhất thời im lặng không nói gì.

Hắn thực ra cũng hiểu một chút, năng lực của Trái Ác Quỷ Tia Chớp đã cho hắn một lợi thế lớn.

Chương 636

Trái Ác Quỷ cũng phân thành cấp bậc một hai ba, Trái Ác Quỷ Tia Chớp, tuyệt đối là kiệt xuất trong số các Trái Ác Quỷ.

Trái Ác Quỷ Tia Chớp đã ban cho Kizaru tốc độ vượt xa người khác, dựa vào tốc độ này, Kizaru có thể hạ gục tất cả những kẻ yếu hơn mình, có thể tối đa hóa lợi thế.

Cũng vì điểm này, Kizaru không coi trọng tu vi Haki.

Dù sao có năng lực Trái Ác Quỷ là hoàn toàn đủ rồi, đâu cần dùng đến những năng lực khác.

Vì vậy Kizaru đối với việc sử dụng Haki, không hề tận tâm như Akainu và Aokiji.

Về sau thực sự có khả năng trong tu vi, sẽ dần dần bị hai người đó bỏ xa.

Đương nhiên, việc Zephyr nói bị hai người đó bỏ xa, thực ra cũng chỉ là ở cấp độ Đô Đốc.

So với người bình thường, ví dụ như Phó Đô Đốc, Chuẩn Đô Đốc, chỉ riêng về thể thuật và Haki, Kizaru một mình đấu ba người cũng không thành vấn đề. "Thầy Z, lại bắt đầu giảng bài rồi." Kizaru ngoáy ngoáy tai, thể hiện một bộ dạng lười biếng.

Cứ như muốn nói, "Tôi chỉ là một kẻ sống qua ngày, có lợi hại hay không thì cũng thế thôi." Zephyr mỉm cười, nhìn chằm chằm Kizaru, "Học trò của ta, ta hiểu rõ.

Miệng thì không nói, nhưng trong lòng lại bận tâm đấy." Kizaru sững người, không nói gì.

La Thiên vỗ tay, "Xin lỗi nhé, ngắt lời hỏi thăm của hai người, tôi

có thể tiếp tục không?" Nghe La Thiên nói, Zephyr lộ ra ánh mắt căm ghét, "Hải Tặc đều đáng chết!" Đó là câu nói đầu tiên Zephyr dành cho La Thiên. "Đặc biệt là những Hải Tặc như cậu, có thực lực, lại không biết trời cao đất dày, càng đáng chết hơn." Đó là câu nói thứ hai của Zephyr.

Chỉ qua hai câu nói, La Thiên từ biểu cảm khuôn mặt, giọng điệu và lời nói của đối phương, cảm nhận được ác ý sâu sắc của Zephyr.

Zephyr thực sự muốn, trừ khử hắn cho nhanh. (Mình đã đắc tội gì với ông ta vậy, mình cảm thấy mình có thể cứu vãn được mà.) La Thiên im lặng trong lòng, đối với chuyện này, chắc chắn rất khó giải quyết.

Ở thế giới Hải Tặc, quyền lực nắm vương đạo.

Có ý kiến với mình thì sao?

Ông ta đánh thắng mình sao?

Nếu không đánh thắng, dù có tức giận đến đâu, cũng chỉ có thể trừng mắt, không có cách nào.

La Thiên qua đòn tấn công vừa rồi, đã hiểu đại khái thực lực của Zephyr.

Chính xác hơn, là hơi kém hơn thực lực của Kizaru.

Điều duy nhất khiến La Thiên cảm thấy hứng thú, là sức mạnh của Đá Nổ.

Cũng là sức mạnh của Đá Nổ trong cánh tay của Zephyr.

Với sức mạnh cường đại đó, có thể sẽ uy hiếp đến sự an toàn của hắn.

La Thiên bày tỏ sự mong đợi.

Nhưng điều kiện tiên quyết, là hai người kia phải bị hắn đánh bại

trước đã.

Đá Nổ là đòn sau của Zephyr, không bị ép buộc, ông ta sẽ không sử dụng.

Vì vậy, La Thiên đã quyết định, "Hai người, cùng lên đi!" "A?" Zephyr kinh ngạc kêu lên.

Bây giờ Hải Tặc đã cuồng vọng đến mức này rồi sao?

Muốn một mình đối đầu với hai Đô Đốc Hải Quân.

Nhưng Kizaru lại không hề coi thường, hắn hiểu thực lực của La Thiên.

Tên này là một chủ không dễ đối phó. "Tuổi trẻ thật tốt!" Zephyr cảm thán một tiếng.

Kizaru bên cạnh lại nói, "Thầy Z, đừng xem thường tên nhóc này.

Thực lực tiến bộ thần tốc, đã đạt đến cấp độ Đô Đốc rồi." Nghe Kizaru nói vậy, Zephyr thu hồi tâm lý xem thường.

Dù sao cũng là người được một Đô Đốc đánh giá cao, sẽ không phải là kẻ dễ đối phó. "Tôi sẽ không liên thủ với Hải Quân, Hải Quân đã mục nát từ trong xương tủy, bây giờ lại muốn thỏa hiệp với một Hải Tặc!" Zephyr tỏ ra bất mãn với thái độ của Kizaru.

Mặc dù biết Kizaru nói vậy là vì thực sự e dè La Thiên.

Nhưng làm vậy trước mặt Hải Tặc, chẳng khác nào nhượng bộ.

Đô Đốc Hải Quân sợ một Hải Tặc sao?!

Hải Quân không còn cứu vãn được nữa rồi!!

Nhớ lại trận chiến năm xưa, dù cánh tay bị chặt đứt, ông cũng không có ý định thỏa hiệp với Hải Tặc.

Chương 637

Vinh quang của Hải Quân, cũng là tôn nghiêm của Hải Quân, càng là chính nghĩa của Hải Quân.

Hải Quân bây giờ, càng ngày càng suy tàn, không còn cần thiết phải tồn tại. "Thầy Z, hà tất phải kiên trì như vậy chứ." Kizaru khuyên. "Một Hải Quân không có tinh thần Hải Quân, còn là Hải Quân sao?" Zephyr chỉ nói một câu nhàn nhạt, không nói thêm gì nữa.

Một ông lão gần như đã cống hiến cả đời cho Hải Quân, trong giọng nói có một nỗi buồn và bi thương không thể tan biến.

“Thầy à...” Kizaru có thể hiểu tâm trạng của Zephyr, nhưng trong lòng giờ chỉ còn lại một tiếng thở dài.

“Vĩ thú ngọc!” La Thiên giơ hai tay lên, không hề báo trước, mỗi tay ném một quả về phía hai người.

Đã không chịu liên thủ, vậy tôi sẽ ép các người liên thủ, xem sao nào.

Chiêu của La Thiên quá nhanh, quả Vĩ thú ngọc bọc năng lượng vượt xa tưởng tượng của hai người, tốc độ cực kỳ kinh khủng.

“Không thể tránh!” Hai người đồng thời nhận ra.

“Haki Vũ Trang!” “Haki Vũ Trang!” Kizaru và Zephyr đồng thời vận dụng Haki Vũ Trang, bảo vệ toàn thân, nhanh chóng nhảy lùi về phía sau.

“Ồ?” La Thiên nheo mắt.

Quả không hổ là Đại tướng Hải quân, tuy không thể hoàn toàn tránh được đòn tấn công của Vĩ thú ngọc, nhưng đã dùng Haki Vũ Trang hộ thể, rồi lợi dụng sóng xung kích từ vụ nổ để nhanh chóng rút

lui.

Nhìn có vẻ trúng đòn nặng, nhưng thực ra cả hai không bị thương nặng, chỉ bị xây xát nhẹ ngoài da.

Sau vụ nổ, hai người xuất hiện trên một con tàu đắm cách đó hàng trăm mét.

Cả hai đều thở hổn hển, toàn thân rõ ràng có vết bám, bốc khói đen, quần áo rách tơi tả, trên đầu Zephyr có vết máu.

Trông có vẻ thảm hại, nhưng La Thiên biết rõ, hai người không phải chịu bao nhiêu sát thương.

Lần này, nhận thức của Zephyr về La Thiên lại tăng lên một bậc, không còn dám coi thường La Thiên nữa, một chiêu đã có sức mạnh ngang cấp Đại tướng.

Nhìn dáng vẻ đối phương, hình như vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Một tên hải tặc như thế này, nếu để hắn trưởng thành, tuyệt đối sẽ là một tai họa.

So với sự thất vọng về Hải quân, Zephyr rõ ràng có hận thù với hải tặc mạnh mẽ hơn.

“Kizaru, tôi đồng ý đề nghị của cậu.” Zephyr nói với Kizaru, “Tên hải tặc này, tuyệt đối không thể để hắn sống.” Nghe lời Zephyr, Kizaru cũng ngẩn người.

Ý của Zephyr là muốn liên thủ, chém giết La Thiên sao.

Nhưng kế hoạch của tôi đâu phải thế, đánh lui là được rồi.

Nếu thật sự giết hắn, Kizaru nghĩ bụng, không biết tên Dragon đó có đến dọn dẹp môn hộ vào ngày hôm sau không.

Haizz, mỗi lần đụng phải mấy tên tai họa này đều không có chuyện tốt.

Nhưng sự việc đã vậy, chỉ có thể đi từng bước một thôi.

Kizaru gật đầu với Zephyr, ngầm đồng ý.

“Tôi trái cậu phải, cùng tấn công,” Zephyr nói với Kizaru, “Cậu còn nhớ chiến pháp luân phiên và chiến pháp đột kích tôi đã dạy trước đây không?” Kizaru lập tức hiểu ý Zephyr.

Chiến pháp luân phiên, là phương pháp chiến đấu hiệu quả nhất để đối phó với kẻ cứng đầu, nói trắng ra là cần hai người trở lên phối hợp, tấn công xong lập tức rút lui, dùng thể lực của hai người để tiêu hao một người, không cầu làm đối phương bị thương, chỉ cầu dần dần làm tiêu hao thể lực của một người đối phương.

Chiến pháp đột kích, tấn công trước sau, trái phải, khiến đối phương không kịp trở tay, mọi hành động đều sẽ có chút e dè.

Hai phương pháp chiến đấu này, đối phó với kẻ địch mạnh rất hiệu quả, đặc biệt là khi nhận ra rằng đấu đối mặt không phải là đối thủ của mình.

“Có cách à?” Cuộc đối thoại giữa hai người, đương nhiên không sót một chữ nào lọt vào tai La Thiên, hắn cũng có chút hứng thú với điều này.

Hì hì, tôi muốn xem các người có thể nghĩ ra cách gì để đánh bại tôi đây.

La Thiên vận chuyển sức mạnh, nâng Tu Tá Năng Hồ lên một tầm cao mới, lúc này La Thiên đã dùng chín thành sức mạnh.

Phòng ngự mà Tu Tá Năng Hồ mang lại sẽ vượt xa sức tưởng tượng của người khác, La Thiên còn có chút mong đợi, hai vị kia, một khi đã dốc hết sức lực mà vẫn không thể đánh động hắn, không biết lúc đó biểu cảm sẽ ra sao.

Phòng ngự của Tu Tá Năng Hồ không thể nghi ngờ, trên người La

Thiên, bộ giáp tựa như thiên thần hạ phàm, lại càng trở nên dày đặc hơn một phần.

“Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc!” Kizaru dẫn đầu tấn công, trực tiếp dùng chiêu thức mạnh nhất.

Lần này, Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc không phân tán, mà thẳng tắp bắn về phía La Thiên, uy lực tăng gấp bội.

La Thiên đưa tay ra, dùng tay đỡ, Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc nổ tung trên cánh tay hắn.

Sau ánh sáng mạnh, mọi người đều nhắm mắt lại, quá chói mắt.

La Thiên kinh ngạc phát hiện, Tu Tá Năng Hồ trên tay phải mình gần như bị đánh bay.

Quả là không thể tin nổi.

Chương 638

Kizaru trước đó lại không dùng toàn lực.

La Thiên đánh giá lại sức mạnh của Đại tướng một lần nữa, không thể coi thường.

Một bên, La Thiên kinh ngạc, Kizaru cũng kinh ngạc, chỉ đánh bay được lớp phòng ngự thôi sao?

Rốt cuộc sức mạnh của La Thiên đã đến mức nào?

La Thiên vỗ vỗ tay, chút vết thương nhỏ này đối với hắn, quả thật không đáng kể gì.

Đúng lúc La Thiên lơ là một thoáng, Zephyr xuất hiện phía sau hắn.

"Haki Vũ Trang, Thiên Thần Nhất Kích!" Zephyr dồn Haki đến đỉnh điểm, tay trái giáng một cú đấm mạnh vào đầu La Thiên, sau đó tay phải không quên tích lũy sức mạnh, đưa ra trước mặt La Thiên, lại là một khẩu pháo laze.

"Ầm!" một tiếng, pháo laze bắn ra, trúng mặt La Thiên, tạo ra một vụ nổ lớn.

Dư chấn từ vụ nổ có thể cảm nhận được trong phạm vi vài nghìn mét.

Đợi khói bụi tan đi.

Kizaru và Zephyr tuy đã thành công một đòn, nhưng trong lòng lại lạnh giá vô cùng.

Dường như không có tác dụng lớn lắm.

Bởi vì bóng người giữa không trung đó, vẫn bất động như một vị

thiên thần.

Các đòn tấn công trước có hiệu quả, khiến Zephyr và Kizaru có chút hy vọng.

Tuy hiệu quả tấn công không được như mong đợi, chỉ vừa đủ phá vỡ phòng ngự của La Thiên mà thôi.

Thì sao chứ?

Chỉ cần có thể phá vỡ phòng ngự, nghĩa là có hy vọng, biết đâu đòn tấn công tiếp theo.

Zephyr và Kizaru có thể làm bị thương bản thể La Thiên.

Nhưng sức mạnh cường đại của La Thiên khiến hai người hít một hơi khí lạnh, nhìn dáng vẻ La Thiên, hình như vẫn chưa dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Đối với đối thủ hiếm thấy này, Zephyr sau khi kiêng kỵ sâu sắc, lại có chút hưng phấn.

Là cường giả, ai cũng mong muốn thách đấu người mạnh hơn, tiếc là tuổi đã quá cao, giá mà trẻ lại ba mươi tuổi nữa...

Thì tốt biết mấy.

Giờ đây, ông ấy đã bỏ lỡ cái tuổi có thể leo lên đỉnh cao hơn.

Năm xưa chí khí ngút trời, một đường đi tới, khiến người ta phải tiếc nuối không thôi.

Nhìn La Thiên, Zephyr nghĩ đến kế hoạch cuối cùng, nếu thật sự không đánh lại chính diện, vậy thì dùng vũ khí cuối cùng...

Đá Nổ.

Đá Nổ, thứ đáng sợ hơn pháo đạn cả trăm cả nghìn lần!

Cũng là quân bài tẩy lớn nhất của Zephyr, nếu dùng rồi...

Zephyr còn có cảm giác đau lòng.

Trên người vừa vặn có mang một viên, cất giữ trong cánh tay máy.

Nhưng lá bài cuối cùng này, Đá Nổ có uy lực khổng lồ, không phân biệt địch ta, nếu sử dụng không đúng cách, người của mình cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Zephyr và Kizaru hai người, vẫn dựa theo hệ thống chiến thuật, luân phiên chiến đấu.

"Bát Xích Kính, Lạc!" Năng lực trái Ác Quỷ của Kizaru, ánh sáng hội tụ thành một dải ngân hà, xung kích về phía La Thiên, La Thiên giơ tay đỡ.

Phía sau, Zephyr đột nhiên xuất hiện!

"Haki, Siêu Trọng Kích!" Haki của Zephyr tập trung vào nắm đấm trái, một cú đấm giáng vào đầu La Thiên, thân hình La Thiên chỉ hơi lay động một chút, nhưng không có biểu hiện gì khác.

Lớp giáp Tu Tá Năng Hồ bao phủ bên ngoài cơ thể La Thiên, Zephyr vẫn không thể phá vỡ.

"Quái vật!" Zephyr hừ lạnh một tiếng.

Tiếp tục cùng Kizaru kẹp tấn công trước sau.

Đánh loạn xạ, không cho La Thiên chút cơ hội phản ứng nào.

La Thiên cười lạnh trong lòng, loại tấn công cấp độ này mà muốn làm ta bị thương, cũng quá coi thường ta rồi.

Một đợt tấn công mới, trên bầu trời, tiếng gầm vang không ngừng.

Trên Sunny Go, trận chiến ở đây cũng đang tiếp diễn.

Vừa nãy Sunny Go đã được La Thiên gửi đi, nhưng lần này, Sunny Go thấy thuyền trưởng đang giao chiến, La Thiên đối đầu với hai Đại

tướng.

Chương 639

Là thành viên của băng hải tặc Mũ Rơm, đương nhiên sẽ không bỏ mặc thuyền trưởng.

Lúc họ tới, Hải quân và Đội du kích hải tặc đã giao chiến.

Phía kia sức mạnh cũng khá mạnh, Đội du kích hải tặc dù sao cũng là quân đội do Zephyr đích thân huấn luyện, đã giao chiến ngang ngửa với hạm đội át chủ bài của Hải quân Tân Thế Giới.

Nhưng Zoro và những người khác nhận ra, thực ra Đội du kích hải tặc yếu hơn đối phương một chút, nguyên nhân là do sự hiện diện của các Phó Đô đốc Hải quân.

Tám Phó Đô đốc Hải quân, tạo thành sức mạnh trung cấp của Hải quân, một số Phó Đô đốc, không phải Đội du kích hải tặc bình thường không có cách nào đối phó được.

Bên Đội du kích hải tặc, những người có thể chống lại đòn tấn công của Phó Đô đốc, chỉ có ba đệ tử của Zephyr là Shuu và Binz, một chọi một thì còn được, một chọi hai thì miễn cưỡng giữ được bất bại, còn một chọi ba thì đừng nói nữa, chắc chắn thua.

Vì vậy, bên Đội du kích hải tặc, ba đệ tử của Zephyr đánh đều rất chật vật.

Vì đội đột kích hải tặc đột nhiên xuất hiện, Hải quân cũng đã chuyển mục tiêu chính từ Sunny Go sang đội đột kích hải tặc.

Nhưng không phải vì cảm thấy đội đột kích hải tặc mạnh hơn, mà vì nguyên nhân chính ở đây là tìm ra đội đột kích hải tặc, tiêu diệt, và mang Đá Nổ mà Zephyr đã trộm từ căn cứ Hải quân về.

Không quên nhiệm vụ chính.

“Tôi đánh bên nào?” Usopp lúc này hỏi.

Sanji và những người khác nhìn tình hình, dường như đối phương đang giao chiến sôi nổi, cũng không có thời gian để ý.

Vài người đều biến thành người qua đường vô danh.

“Trong tình huống này, tôi không đề nghị tất cả mọi người cùng vào, hãy để hai ba người vào đón thuyền trưởng ra, tôi ở bên ngoài ứng cứu là được.” Lúc này, Robin mở lời đề nghị.

“Không hổ là cô Robin, có thể nghĩ ra ý kiến cao minh như vậy.” Nghe lời Robin, Sanji lập tức tỉnh thần, hai chân xoay vòng nhanh chóng, chạy vọt đến bên Robin nịnh nọt.

Robin hiểu tính cách của Sanji, mỉm cười đón nhận.

“Ồn ào quá, tên đầu bếp chết tiệt!” Zoro nheo mắt, bất mãn nói một câu.

“Đầu tảo xanh, ai là đầu bếp chết tiệt!” Nghe lời khiêu khích của Zoro, Sanji lập tức thay đổi sắc mặt.

“Robin nói đúng, tôi cũng đồng ý với cách của Robin, trong tình huống này, mọi người có vào nữa cũng thật sự vô dụng.

Để Usopp, Zoro và Sanji vào đón La Thiên, tôi ở đây chờ là được.” Lúc này, Nami đã nói xong, kết thúc toàn bộ chủ đề.

“Không hổ là Nami, quyết định nhanh vậy, thật lợi hại!” Sanji quay quanh Nami, hai mắt sáng như sao tỏ vẻ ân cần.

Usopp có chút sụp đổ, “Tại sao lại là tôi đi, Zoro và Sanji đi thì còn được, sức mạnh của tôi không đủ, vào đó ngay cả một Phó Đô đốc cũng không đối phó nổi.” “Vì phải lái tàu ngầm, nhiệm vụ lần này cần lái Sunny Go số 5 từ dưới nước lặn vào.” Nami giải thích.

Thôi được rồi, Usopp đành chấp nhận số phận, nghĩ bụng, việc lái

tàu ngầm thì cũng hợp với Franky.

Franky không đi, chỉ có cậu ta đi.

Đặt ra phương châm, vài người lập tức hành động.

Sunny Go số 5 được hạ xuống nước, Usopp và những người khác chui vào khoang thuyền.

"Nếu tôi không trở về, các cậu nhất định phải vào cứu tôi đó!" Cuối cùng, Usopp không quên thò đầu ra nói với mọi người một câu.

Sợ chết đến mức nào.

"Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, đi nhanh lên!" Zoro đợi có chút sốt ruột, nói một câu.

"Đây có lẽ là di ngôn cuối cùng của tôi rồi, tôi sắp phải vào vòng chiến của Hải quân đây, các cậu ba người." Usopp rùng mình, sợ hãi nói.

Cuối cùng, Usopp bị Zoro ấn vào khoang điều khiển, rồi lái tàu đi.

"Đá Tốc Độ Ánh Sáng!" Kizaru bay lên trên La Thiên, tích lực một cước, muốn đá La Thiên xuống nước.

Uy lực của cú đá cực kỳ mạnh, La Thiên cũng không có cách nào hóa giải toàn bộ sức mạnh.

Bị Kizaru đá một cú, La Thiên như một vì sao băng, bay về phía mặt nước.

"Thành công rồi sao?" Kizaru thầm nghĩ.

Đáng tiếc La Thiên dừng lại ở độ cao một mét so với mặt biển, chứ không rơi xuống nước như Kizaru dự đoán.

"Yo yo yo, thầy ơi, thiếu rồi, thật đau đầu quá!" Kizaru vừa gãi đầu vừa nói.

Đúng lúc này, Zephyr đang chờ thời cơ ở bên cạnh cũng ra tay, nhảy lên trên La Thiên, cũng tấn công từ trên xuống.

Đáng tiếc đòn tấn công lần này của Zephyr, uy lực kém xa cú Đá Tốc Độ Ánh Sáng của Kizaru.

La Thiên lợi dụng Tu Tá Năng Hồ, trực tiếp hóa giải toàn bộ sức mạnh.

La Thiên lơ lửng trên mặt biển ở vị trí một mét, bất động.

“Khốn kiếp!

Thiếu một bước!” Zephyr thất vọng vì sức mạnh tấn công của mình, La Thiên và mặt biển chỉ cách nhau một mét, cũng chính là một mét, như một vết cắt trời, không có cách nào vượt qua được.

Chương 640

La Thiên nhìn hai người, lập tức hiểu ra ý đồ của họ.

“Hà, các người nghĩ tôi là một kẻ ăn Trái Ác Quỷ, muốn ném tôi xuống biển, đúng không.

Bởi vì biển cả có thể làm năng lực của tôi vô hiệu hóa, chỉ cần tôi rơi xuống biển, dù có tài giỏi đến mấy cũng hết cách, phải không.” La Thiên cười cười, “Đây quả thực là một cách không tồi, khiến kẻ ăn Trái Ác Quỷ rơi xuống nước, là một cách giải quyết dứt điểm, bất kỳ kẻ năng lực trái cây nào, rơi xuống biển, cũng thành một phế vật.” “Đáng tiếc sức mạnh của các người quá yếu.” Bị La Thiên châm chọc, Zephyr có chút quả quyết.

Bị La Thiên châm chọc, Zephyr có chút quả quyết.

Đối với Zephyr căm ghét hải tặc tận xương, dù trong tình huống nào, việc bị hải tặc chế giễu đều không thể chấp nhận.

Bị hải tặc chế giễu, quả thực còn khó chịu hơn chết.

Đã vậy, thì chuẩn bị dùng thứ đó thôi.

Zephyr ngầm phát tín hiệu cho ba đệ tử của mình, bảo họ rút lui trước.

Ba đệ tử nhận được tín hiệu, lập tức hành động, cũng không hỏi tại sao, hoàn toàn là do tin tưởng Zephyr.

Đội du kích hải tặc không rút lui một lần, mà là theo từng đợt, có trật tự rời đi.

Trước tiên là vòng ngoài cùng, sau đó là người bên trong.

Vì tốc độ rút lui khá chậm, lúc đầu, ngay cả Hải quân cũng không

phát hiện ra.

“Chắc phải kéo dài khoảng năm phút nữa, mới có thể sử dụng Đá Nổ.” Zephyr ước tính trong lòng, Đá Nổ có uy lực cực lớn, ước tính thận trọng sẽ ảnh hưởng đến phạm vi một km, vẫn phải đợi các thành viên đội đột kích rời xa hơn một km mới nên sử dụng Đá Nổ.

Zephyr tiếp tục phối hợp với Kizaru, vài đợt tấn công càng trở nên mãnh liệt hơn.

Cú Đá Tốc Độ Ánh Sáng của Kizaru, cú đấm Haki nặng nề của Zephyr, tấn công vô cùng mãnh liệt.

La Thiên thỉnh thoảng dùng tay đỡ đòn tấn công, nếu không đỡ được, thì dùng lớp giáp hình thành từ Tu Tá Năng Hồ để chặn đứng toàn bộ đòn tấn công.

La Thiên cũng không vội, lơ lửng ở độ cao một mét so với mặt biển, bất động, nhưng bất kể hai người tấn công thế nào, cũng không có cách nào đánh La Thiên xuống biển.

Zephyr và Kizaru cả hai vừa tức giận vừa bực bội.

Kizaru lúc này không còn tâm lý kiêng kỵ nữa, vừa đánh, cũng đã nổi nóng, muốn đánh La Thiên một trận ra trò.

La Thiên nhìn hai người tấn công ngày càng mạnh, nhưng lực độ tấn công lại dần yếu đi, biết rằng cả hai đã kiệt sức.

Lúc này, La Thiên ra quyền, một cú đấm vào nắm đấm của Zephyr, hai nắm đấm va chạm, Zephyr bị đánh văng xa hai trăm mét.

“Quyền đối quyền, đấm yếu trả đũa!” La Thiên sau đó xoay người một cước, đá vào cú Đá Tốc Độ Ánh Sáng của Kizaru, hai chân đối chọi, Kizaru thua trận, cũng bay xa hai trăm mét.

“Chân đối chân, chân yếu phản ứng!” La Thiên nói nguyên văn.

Hai người bị đánh bay ra ngoài, đợi một lúc lâu, mới vội vã bay trở lại.

Zephyr nhìn La Thiên, rồi quay đầu nhìn các thành viên Đội du kích hải tặc gần như đã rút lui hết, giờ đây, chỉ còn lại ba đệ tử của ông, đang giao chiến với các Phó Đô đốc Hải quân.

Zephyr biết, ba đệ tử, không nỡ bỏ lại bất kỳ ai ở đây.

"Ba đứa, cũng nhanh rời đi!" Lúc này, Zephyr hạ lệnh chết.

Dù trong lòng không cam lòng, cũng không muốn, nhưng ba đệ tử nghe lệnh Zephyr, ném ra một quả bom khói.

Ba người lập tức chạy vào trong làn khói.

Đợi bom khói tan hết, ba người cũng biến mất.

Kizaru cũng phát hiện ra điều không ổn.

"Yo yo yo, thầy ơi, người của thầy hình như đều rút lui hết rồi, để một mình thầy ở đây, thầy muốn làm gì?" Kizaru nói với Zephyr.

Phát hiện sự bất thường của Zephyr.

Zephyr một mình ở lại chắc chắn có âm mưu gì đó.

"Kizaru, đã lâu không gặp cậu, lần này tôi mang cho cậu một món quà ra mắt, vốn dĩ định chia sẻ cho một người, giờ thì phải cho hai người rồi." Zephyr cười nói.

"Quà ư?

Chẳng lẽ..." Kizaru kinh ngạc, biết Zephyr đang ám chỉ điều gì.

Đá Nổ!!

Nếu muốn sử dụng Đá Nổ, vậy thì việc Zephyr sơ tán toàn bộ Đội du kích hải tặc là có thể hiểu được.

Uy lực của Đá Nổ là cực lớn, Kizaru cũng nghe từ Tổng Bộ nói,

thứ này có uy lực sánh ngang với vũ khí cổ đại, một khi phát nổ, trong phạm vi vài cây số, không một ngọn cỏ nào sống sót.

"Tất cả Hải quân nghe lệnh, nhanh chóng rời khỏi đây!" Kizaru cũng vội vàng ra lệnh cho mọi người.

Nhiệm vụ của quân nhân là tuân lệnh, đặc biệt là những tinh nhuệ trong Hải quân như vậy, nhận được lệnh, lập tức rời đi một cách có trật tự.

Zephyr liếc nhìn Kizaru, "Thằng nhóc phản ứng cũng nhanh đấy chứ." Kizaru giận dữ, "Ông điên rồi, ông còn dùng Đá Nổ ở đây, ông cũng không sống nổi đâu." Zephyr cười lạnh một tiếng, "Tôi đã sớm đặt sống chết ngoài vòng rồi, tôi đã có giác ngộ từ lâu." Zephyr nhìn vòm trời này, có thể chiến tử giữa biển khơi, cũng là một số phận tốt đẹp.

Chương 641

Zephyr giơ cánh tay máy khổng lồ của mình lên, điều khiển cánh tay phải mở ra.

Bên trong có một ống thủy tinh dài nửa mét, đường kính bốn mươi milimet.

Trong ống thủy tinh là chất lỏng màu tím, bên trong nổi lơ lửng một viên đá giống như đá tảng, trên viên đá có vài vết hằn.

Đá Nổ!

"Không thể nào, ông đặt Đá Nổ trong cánh tay máy, Đá Nổ là thứ không thể chịu được va chạm mạnh, ngoài ra cũng không thể tiếp xúc với không khí, vừa rồi ông chiến đấu kịch liệt như vậy, làm sao có thể không nổ được." Kizaru có hiểu biết về Đá Nổ, tuy chưa từng tận mắt chứng kiến uy lực của nó.

Đá Nổ vào lúc đó, cũng có mối đe dọa lớn đối với Kizaru.

Những người ở Tổng Bộ Hải quân, đánh giá uy lực của Đá Nổ là cực kỳ nguy hiểm, cũng nhiều lần cảnh báo Kizaru nếu gặp Đá Nổ đừng cố đối đầu, có lời đồn, uy lực của Đá Nổ sánh ngang với vũ khí cổ đại.

Kizaru không phải là người tự phụ, ngược lại là một người cực kỳ cẩn thận.

Cậu ta nhận được lời khuyên từ Tổng Bộ Hải quân, đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức tự mình đi trải nghiệm uy lực của Đá Nổ.

Sau khi tìm hiểu, Kizaru cũng biết được đặc tính của Đá Nổ, không thể va chạm kịch liệt, cũng không thể tiếp xúc với không khí, nếu không sẽ phát nổ.

Zephyr mang Đá Nổ theo người, trong mắt Kizaru đó là hành vi tự tìm cái chết.

Điều khiến cậu ta không hiểu là, tại sao Đá Nổ lại không nổ?

"Qua nghiên cứu, Đội du kích hải tặc của tôi đã giải quyết mọi vấn đề của Đá Nổ, không sợ va chạm?

Hoàn toàn không cần lo lắng nữa.

Cậu không lẽ nghĩ, Hải quân còn có nhà khoa học sao." Zephyr châm chọc một câu.

"Thôi được rồi, La Thiên, màn kịch hay mới bắt đầu!" Zephyr không nói nhiều lời vô ích, cánh tay phải vươn ra, nhắm vào La Thiên, trên cánh tay phải của Zephyr có một bộ đẩy, bộ đẩy khởi động, ống nghiệm trực tiếp bay về phía La Thiên.

Một tiếng "bùm", ống nghiệm vỡ tung cách La Thiên mười mét, Đá Nổ cũng tiếp xúc với không khí.

Chỉ trong chốc lát, bên trong Đá Nổ phát ra ánh sáng mãnh liệt.

"Đúng là thằng điên!" Kizaru lẩm bẩm một câu, cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp dùng Bát Xích Kính để thoát thân.

Trên bầu trời, các điểm sáng lấp lánh, Kizaru đã rời khỏi đây.

Dưới mặt nước, Usopp đang lái tàu ngầm Sunny Go số 5, nhìn thấy tàu ngầm của Đội du kích hải tặc đều đã thoát khỏi đây.

"Chuyện gì vậy?

Sao ai cũng đi hết?

Hải quân thắng rồi sao?" Usopp kỳ lạ nói.

Không lâu sau, các chiến hạm Hải quân cũng di chuyển về phía xa.

"Kỳ lạ, những người Hải quân cũng đi rồi, chắc là đánh xong rồi."

Usopp nói.

"Tốt quá, cả hai bên đều đi rồi, mình có thể lên xem thử!" Usopp thấy vậy, cảm thấy đây quả là cơ hội trời cho.

Thay đổi ý nghĩ, liền nổi lên mặt biển.

Đúng lúc đó, trên mặt biển bùng phát một luồng sáng chói lọi dị thường, khiến người ta không thể mở mắt.

Sau đó là chấn động kịch liệt, may mắn là Usopp đang ở trong tàu ngầm Sunny Go số 5, nằm sâu dưới đáy biển một trăm mét, nước biển phía trên đã ngăn cản phần lớn sóng xung kích do vụ nổ gây ra.

Nhưng dù vậy, ảnh hưởng từ dư chấn, khiến tàu ngầm Sunny Go số 5 không chịu nổi, liên tục lật úp.

"Chết rồi, chết rồi!" Usopp quay cuồng chóng mặt.

Toàn bộ tàu ngầm cũng mất kiểm soát, chìm xuống đáy biển.

Đúng lúc này, tàu ngầm đột nhiên ổn định lại.

"Được cứu rồi sao?" Usopp lẩm bẩm một mình, mắt đảo vòng.

La Thiên chú ý tới, và dùng niệm lực để ổn định tàu ngầm.

Dưới tác dụng của niệm lực La Thiên, tàu ngầm nổi lên mặt nước.

La Thiên thấy mọi người không sao, liền mang tàu ngầm trở về Sunny Go.

Sunny Go cũng không thuận theo dòng chảy, Franky dù sao cũng là một thủy thủ lão luyện.

Khi phát hiện Đội du kích hải tặc bỏ chạy, Franky cảm thấy có gì đó không ổn, liền lái Sunny Go rời xa chiến trường, cuối cùng chứng minh anh ta đã đúng.

Sau khi đi được hai cây số, một vụ nổ lớn xảy ra ở trung tâm chiến trường, dư chấn từ vụ nổ khiến Sunny Go lắc lư sang hai bên, nhưng không gây ảnh hưởng thực chất.

“Usopp!

Zoro!

Chương 642

Sanji!" Chopper lo lắng gọi tên mấy người.

Các thành viên thủy thủ đoàn khác trên tàu cũng rất lo lắng.

Cho đến khi bóng dáng La Thiên xuất hiện không xa.

Nhìn thấy La Thiên bay trở về, mang theo tàu ngầm Sunny Go số 5, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sunny Go số 5 vẫn nguyên vẹn, những người bên trong chắc cũng không sao.

Đợi Sunny Go số 5 đến bên cạnh Sunny Go, Chopper là người đầu tiên nhảy lên tàu ngầm, mở nắp ra.

"Usopp, Usopp!

Không sao chứ?" Chopper gọi vào trong tàu ngầm.

"Không sao, hơi chóng mặt thôi." Trong cơn mơ màng, Usopp nghe tiếng Chopper gọi, đáp lại một câu.

Zoro và Sanji hai người rời tàu ngầm trước một bước.

"Tại tên đầu bếp thối tha, vướng víu, làm ảnh hưởng đến phong độ của tôi!" Zoro gãi đầu, "Nếu không thì tôi đã sớm ra ngoài giúp rồi!" "Đầu tảo xanh, cậu mới là người vướng víu!" Sanji không chịu thua.

Hai người lại khẩu chiến qua lại.

Trông có vẻ là mối quan hệ tốt.

Nhưng mọi người đều không sao là tốt rồi.

"Chúng ta xuất phát thôi, hướng tới điểm đến tiếp theo!" La Thiên

nói, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

“Vâng, thuyền trưởng.” Franky nhận được lệnh, đi lái thuyền.

Những người khác lên thuyền, cũng lần lượt rời đi làm việc của mình.

“Trận này đánh cũng mệt rồi, tôi đi chuẩn bị bữa tối.

Cô Robin, cô Nami, tối nay muốn ăn gì?” Sanji lại chạy đến bên Robin và Nami nịnh nọt.

“Tôi cũng nên đi luyện tập rồi.” Zoro ít lời, đi thẳng.

Lần chiến đấu này, Zoro đã thấy được khoảng cách giữa mình và La Thiên, miệng thì không nói, nhưng trong lòng lại như bị đâm một cái gai.

Cậu ta là người không chịu thua, nếu có khoảng cách, sẽ nỗ lực bù đắp.

Phương pháp của cậu ta cũng đơn giản, chính là dùng những buổi huấn luyện dữ dội hơn, nghiêm khắc hơn, để nâng cao sức mạnh.

“Chopper, tôi bị thương rồi, mau giúp tôi xem với!” Usopp gọi Chopper lại.

Chopper nghiêm túc kiểm tra cho Usopp một lượt, ngoài vết trầy xước, không có gì khác.

“Usopp!” Chopper rất nghiêm túc nói với Usopp.

Usopp giật mình, “Tôi không phải bị thương chí mạng chứ?” Thấy Chopper nghiêm túc như vậy, Usopp cũng giật mình.

“Không bị thương!” Chopper tiếp tục nghiêm túc nói.

Usopp thở phào nhẹ nhõm, không bị thương, cậu nghiêm trọng làm gì chứ.

Nhưng, Usopp cũng muốn trêu Chopper một chút, “Tôi bị nội thương!” Usopp nghiêm túc và thành thật nói.

Nội thương ư?

Chopper vội vàng, “Tôi kiểm tra lại cho cậu, xin hãy nằm yên.” “Được, được.” Mặc kệ hai thành viên hài hước đó, La Thiên ở mũi thuyền.

Mũi tàu Sunny Go là một bức tượng điêu khắc hình đầu cừu, mũi tàu này trước đây là nơi Luffy thích ở nhất.

Cũng không phải La Thiên thích nơi này, hắn chỉ thấy, ngoài mũi thuyền ra, cũng không có nơi nào khác để đi.

Đứng trên mũi tàu Sunny Go, nhìn về phía xa.

La Thiên đưa tay phải ra, trên tay lại có vết cháy xém.

Dưới tác dụng của thần lực trong cơ thể, vết sẹo trên tay phải nhanh chóng biến mất.

Nhớ lại tình hình vừa nãy, Đá Nổ tiếp xúc với không khí, và phát nổ.

Uy lực của vụ nổ nằm ngoài dự liệu của La Thiên, đặc biệt là ở khoảng cách gần như vậy, ngay cả lớp giáp Tu Tá Năng Hồ cũng không thể hoàn toàn chống đỡ được.

Lớp giáp vỡ vụn như gốm sứ.

La Thiên lại một lần nữa vận dụng thần lực trong cơ thể, mới chống đỡ được vụ nổ lần này, nhưng hắn cũng bị thương nhẹ.

Uy lực của một viên Đá Nổ đã như vậy, nếu là mười viên, một trăm viên thì sao?

Uy lực đó có thể đe dọa đến hắn.

Chương 643

Đá Nổ gần với vũ khí cổ đại, đúng vậy.

Vũ khí cổ đại, sẽ có uy lực lớn hơn Đá Nổ rất nhiều.

La Thiên hít sâu một hơi, thế giới Hải tặc, cũng có vũ khí có thể đe dọa đến hắn.

Không thể lơ là, phải cực kỳ cẩn thận mới được.

Thế giới này, còn có những bí mật cần phải khám phá, ta sẽ từng bước một đào chúng ra.

Bao gồm vũ khí cổ đại, một trăm năm đã biến mất, lịch sử, kho báu vĩ đại, bí mật của Thiên Long Nhân...

Nhiều như vậy, việc cần làm cũng khá nhiều.

Không nghĩ đến ân oán giữa Zephyr và Hải quân nữa, vụ nổ này, Zephyr cũng ở ngay trung tâm, ước chừng thương tích cũng không nhẹ.

Còn về việc chết hay chưa, hắn cũng không quan tâm.

Chỉ cần Zephyr không gây rắc rối cho hắn nữa, hắn cũng lười để ý tới gã này.

Một người đã làm Hải quân sáu mươi năm, kinh nghiệm cả đời...

Thăng trầm, cuối cùng lại chọn một con đường chưa từng có trước đây.

Một người đáng thương, cũng là một anh hùng.

Zephyr có thể duy trì ý chí của mình xuyên suốt cuộc đời, đó là điều La Thiên kính phục.

Sunny Go trên biển, thời tiết thay đổi khó lường, trên đường lại gặp trời mưa đá, dưới đáy biển đột nhiên xuất hiện cột nước xuyên thẳng lên trời...

Thời tiết Tân Thế Giới biến hóa đa dạng như vậy, nhưng dưới sự chỉ huy của Nami, đều tránh được một cách an toàn.

Sau đó nữa, họ nhìn thấy một hòn đảo, một hòn đảo nhỏ đang bốc cháy dữ dội.

Thực ra trên đường đi, La Thiên và những người khác đã gặp phải sự tấn công của kẻ địch, là những người trong Đội du kích hải tặc, do đệ tử Shuu của Zephyr dẫn đầu.

Khoảng ba bốn trăm chiếc tàu ngầm, nhưng đều bị băng hải tặc Mũ Rơm dễ dàng xử lý.

Shuu cũng quá coi thường sức mạnh của băng hải tặc Mũ Rơm, bọn họ đánh cho gần như toàn quân bị tiêu diệt.

Bản thân anh ta cũng bị đánh bay xuống biển, rồi bỏ chạy.

Gạt bỏ đoạn chen ngang nhỏ này, La Thiên và những người khác tiếp tục tiến về phía trước.

Khoảng hai ngày sau, họ đến trước một hòn đảo nhỏ bốc lửa.

Hòn đảo này là Punk Hazard, đảo băng và lửa.

Trước đây hai Đại tướng Hải quân Kizaru và Aokiji đã giao chiến ở đây, khiến hòn đảo này bị phá hủy, một mặt là lửa, một mặt là băng giá.

Trở thành một hòn đảo không có người sinh sống.

Vốn dĩ trên hòn đảo này cây cối tươi tốt, tràn đầy sức sống.

Nghe nói khi xưa Akainu và Aokiji đã đại chiến bảy ngày bảy đêm, mới khiến hòn đảo này bị hủy diệt.

Từ đó có thể thấy sức mạnh của Đại tướng là mạnh đến mức nào.

“Hòn đảo này lửa lớn thế, chúng ta có lên được không?” Usopp lo lắng nói, ôm chặt ngực, “Tôi hình như mắc bệnh, không thể lên đảo.” Từ vòng ngoài hòn đảo đến mặt biển đều bốc cháy, Sunny Go không thể đi vào.

“Đã vậy, tôi vào xem thử.” La Thiên nói, thực ra trong lòng biết rõ, đây thực chất là một căn cứ bí mật.

Trên đảo không biết có thể gặp Law không, Law cũng là điểm đến của chuyến đi này.

Năng lực Trái Ác Quỷ có ích, sau này sẽ dùng.

Nhưng muốn tìm người này, phải đổ bộ lên đảo.

La Thiên sử dụng Tu Tá Năng Hồ, một đôi cánh xuất hiện từ phía sau, hai tay hắn giơ cao, dùng sức vung xuống, chém ra một con đường rộng mười mét giữa đám lửa.

Như vậy tiện lợi cho việc đi lại rồi.

“Thuyền trưởng, chiêu này lợi hại thật!” Usopp không khỏi thốt lên kinh ngạc.

“Có ai muốn lên đảo cùng tôi không?” La Thiên quay đầu hỏi mọi người.

Sau một hồi thảo luận và bốc thăm, cuối cùng quyết định Zoro, Usopp và Robin cùng La Thiên lên đảo.

Usopp, người này nghìn lần không muốn, vạn lần không muốn, kết quả vận đen đeo bám, cuối cùng bốc thăm trúng cậu ta.

Cậu ta cũng không còn cách nào khác đành phải gia nhập đội lên đảo.

Những người khác tiếp tục ở lại trên thuyền, ứng cứu trên biển.

“Tôi thật sự không đi đâu, tôi thật sự mắc một căn bệnh cứ lên đảo là sẽ chết.” Usopp đang giả vờ, nhưng mọi người biết tính cách cậu ta nên cũng chỉ coi như chuyện đùa, không ai thực sự để tâm.

Chương 644

Mọi người ngồi trên thuyền nhỏ trực tiếp hướng về đảo lửa.

Vốn dĩ khoảng cách không xa.

Cũng khoảng năm phút là đến nơi.

Bốn người trực tiếp lên đảo, ở vòng ngoài cùng của đảo, có hàng rào dây thép gai do Hải quân cố tình đặt.

Trên đó treo một tấm bảng, viết rằng, "Punk Hazard, khu cấm của Hải quân, người lạ cấm vào." Nhưng La Thiên đương nhiên chỉ coi như chuyện đùa, tự nhiên không coi là thật.

"Trên đó đều viết cấm vào rồi, chúng ta đừng vào nữa." Usopp khuyên mọi người, không từ bỏ hy vọng quay về.

La Thiên nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa sắt liền mở ra.

Không phải La Thiên dùng bao nhiêu sức lực, cánh cửa sắt này sau thời gian dài bị lửa hun đốt, đã sớm trở nên mục nát.

Ngay cả một người bình thường dùng sức dậm chân, e rằng cánh cửa này cũng sẽ mở ra.

La Thiên lờ mờ nhớ rằng vài năm sau sẽ gặp một con rồng biết phun lửa, con rồng này do Caesar tạo ra.

Quả nhiên sau nửa phút mọi người vào bên trong, giữa ngọn lửa bùng cháy dữ dội, họ nhìn thấy một cái bóng khổng lồ.

Một con rồng khổng lồ toàn thân đỏ rực, đầu có sừng dài, hai chân mọc đôi cánh.

"Quả nhiên là tên này." La Thiên cười.

"Cái quái gì vậy?

Đáng sợ quá, chúng ta mau chạy thôi.” Usopp hét lớn.

Zoro thì chẳng quan tâm nhiều, trực tiếp rút kiếm chém!!

“3000 Phiền Não Phong!” Zoro hét lớn một tiếng, mang theo kiếm phong bay lên, bay đến trước thân rồng khổng lồ, trực tiếp chém mạnh ba nhát.

Ba nhát kiếm cũng có hiệu quả.

Trên thân rồng khổng lồ xuất hiện ba vết chém, sâu đến tận xương.

Rồng khổng lồ phát ra tiếng gào thảm thiết.

“Tôi còn tưởng mình có thể chém chết nó trong một chiêu chứ.” Zoro cười nói, “Lớp da này phòng ngự cũng không tệ, tiếc là tốc độ quá chậm.” Rồng khổng lồ bị trọng thương, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng của nó.

Rồng khổng lồ vừa già vừa tức giận, thấy bốn kẻ xâm nhập không chạy, lần này, nó bắt đầu phản công.

Nó há miệng ra, một cột lửa khổng lồ liền phun ra từ miệng.

Cột lửa này có đường kính một mét, phản ứng của bốn người cũng nhanh, vội vàng tránh né.

Nơi lửa phun ra, những tảng đá trên mặt đất trở nên đỏ rực vô cùng, có chỗ thậm chí còn tan chảy.

Quả không hổ là sinh vật mạnh nhất do Caesar tạo ra, đòn tấn công cũng có uy lực khổng lồ đến vậy.

La Thiên sử dụng Tu Tá Năng Hồ, một bộ giáp vàng lấp lánh bám vào bề mặt cơ thể.

Rồi đáp xuống trước mặt con rồng phun lửa.

Rồng phun lửa vô cùng tức giận, tên đàn ông này sao lại cứ đi thẳng tới đây, không nhìn thấy ta sao?

Nó há miệng, lại một cột lửa khổng lồ nữa tiếp tục phun ra từ miệng nó.

Lần này, La Thiên vẫn không tránh né, trực tiếp dùng cơ thể chịu đựng.

Nhìn thấy ngọn lửa phun vào người đối phương, rồng phun lửa có chút đắc ý.

Kẻ đàn ông trước mặt này chắc là ngốc rồi, vậy mà lại dùng cơ thể để chịu đựng đòn tấn công của nó.

Một chiêu thôi, chắc chắn bị thiêu thành tro bụi.

Đốt cháy ròng rã nửa phút, rồng phun lửa mệt mỏi, mới dừng lại.

Lần này phun lửa lâu như vậy cũng có ý nghĩa xả giận.

Hòn đảo này đã lâu không có ai đặt chân tới, kết quả là vài kẻ xâm nhập lại làm nó bị thương.

Không tức giận sao được?

Nhưng khi ngọn lửa tan đi, một bóng người vẫn đứng vững ở đó.

Rồng phun lửa dụi dụi mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn La Thiên không hề hấn gì.

Bị lửa của mình thiêu lâu như vậy, làm sao có thể không hề hấn gì?

Rồng phun lửa lùi lại hai bước, thật lòng mà nói, nó có chút sợ rồi.

Là một sinh vật cao cấp, nó cũng biết có những người có thể chọc, có những người không thể chọc.

Chương 645

Sức mạnh của con người cũng được chia thành nhiều đẳng cấp.

Người trước mặt này, tuyệt đối không phải là một người bình thường.

Mình có nên đi hay ở lại?

Gấp, đang chờ online, gấp lắm!

"Chơi đủ chưa?" La Thiên tự nhiên cũng sẽ không cho rồng phun lửa cơ hội nữa.

La Thiên tiếp tục đi tới, từng bước đi đến trước mặt rồng phun lửa.

Một tay tóm lấy đuôi rồng phun lửa.

Rồng phun lửa muốn chạy, nhưng tốc độ của La Thiên cực nhanh.

Rồng phun lửa chỉ cảm thấy cái đuôi của mình bị một bàn tay giữ chặt, không thể động đậy chút nào.

"Ta bắt đầu đây, ngươi hãy nhịn một chút." La Thiên mỉm cười nói với rồng phun lửa.

Nhìn nụ cười đầy ác ý đó, rồng phun lửa chỉ cảm thấy lông tơ dựng ngược, toàn thân cảm thấy không ổn chút nào.

Nếu có thể nói chuyện, nó chắc chắn sẽ nói với La Thiên, tha cho ta có được không?

Đáng tiếc không có cơ hội nữa rồi.

La Thiên vung đuôi rồng phun lửa lên, như bắt một con gà con, trực tiếp giơ lên rồi dùng sức ném xuống đất.

Sau một tiếng va chạm lớn, mặt đất bị đập thành một cái hố tròn khổng lồ đường kính 100m.

Rồng phun lửa bị đánh cho hoa mắt chóng mặt, nhưng La Thiên không giết nó.

Nếu con rồng phun lửa này biết điều, La Thiên sẽ bắt nó làm phương tiện đi lại.

Trên Sunny Go.

Nami có vẻ mặt nghiêm túc nhìn hòn đảo xung quanh.

Franky đi tới hỏi, "Sao vậy?" Nami lắc đầu, "Tôi chỉ hơi lo lắng, ba chiếc la bàn, không một chiếc nào chỉ về phía hòn đảo này, hòn đảo này chắc chắn không bình thường.

Không biết có chuyện gì không." "Yên tâm đi, với sức mạnh của ba người bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Franky an ủi.

Mặc dù nói vậy, anh ta cũng có lòng tin vào sức mạnh của mọi người.

Nhưng anh ta vẫn có chút lo lắng.

Anh ta có thể nhìn thấy trên biển thỉnh thoảng trôi nổi vài bộ xương cá bị nướng thành khô.

Không khí rất ngột ngạt.

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng đột nhiên reo.

Nami đi nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia là một tín hiệu cầu cứu.

"Cứu mạng, cứu mạng!

Ai đó mau cứu tôi với!" Trong điện thoại, một giọng nam run rẩy nói.

“Ai, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nami hỏi.

Người đàn ông đó không trả lời, chỉ liên tục nói.

“Cứu mạng, cứu mạng!

Ai đó mau cứu tôi với!

Tôi sắp bị nóng chết ở đây rồi, nếu không cứu tôi thì tôi sẽ bị nướng thành thịt khô mất.

Cứu mạng, cứu mạng, nhanh lên nhanh lên, ai đến cứu tôi với, ai cũng được.” Sắp bị nướng thành thịt khô ư?

Khiến các thành viên thủy thủ đoàn trên tàu nghĩ đến hòn đảo đang bốc cháy.

Đó không phải là một lò lửa khổng lồ sao?

Xem ra tín hiệu cầu cứu là phát ra từ hòn đảo.

Trên đảo quả nhiên có nguy hiểm!

Đúng lúc này, người trong điện thoại đột nhiên hét lên.

“Cứu mạng, cứu mạng, chạy mau chạy mau!

A, cứu mạng!

Chương 646

A!" Sau đó, giọng nói của người này đột ngột ngừng lại.

Người này e rằng đã gặp chuyện rồi.

"Xem ra trên đảo không chỉ có người, mà còn có vài nhân vật nguy hiểm.

Chắc chắn sẽ xảy ra vài chuyện nguy hiểm, chúng ta có nên đi cứu La Thiên không?" Franky hỏi.

Trên thuyền, nhất thời không ai nói gì, tất cả đều chìm vào suy tư, cân nhắc xem có nên đi hỗ trợ mọi người không.

Bên kia.

Rồng phun lửa bị La Thiên đánh cho bầm dập.

Nằm rạp trên đất, bất động.

Cái đầu khổng lồ đó nằm trên đất cũng cao bằng La Thiên.

Có thể thấy hình dáng khổng lồ của rồng phun lửa trước đó.

"Cho ngươi hai lựa chọn, một là chết, hai là thần phục." La Thiên nói.

Lời La Thiên vừa ra khỏi miệng, vốn tưởng con rồng phun lửa này khá có khí phách.

Chắc phải dọa dẫm dụ dỗ một hồi mới chịu nghe lời.

Kết quả là sau một hồi bị La Thiên đánh, con rồng phun lửa này liền sợ sệt.

Rồng phun lửa miệng há ra khép vào nói gì đó.

Người khác có thể không hiểu.

Nhưng La Thiên thì có thể.

Rồng phun lửa nói, muốn bái La Thiên làm thầy.

Học võ công của La Thiên và kỹ thuật sử dụng sức mạnh.

La Thiên ngẩn người, con rồng phun lửa này không theo lẽ thường chút nào!

Lại muốn bái hắn làm thầy!

Hắn mà nhận một đệ tử như vậy thì chắc cũng là người đàn ông đầu tiên trên thế giới nhận rồng làm đồ đệ rồi.

Nhưng cũng khá thú vị.

La Thiên gật đầu, nói với rồng phun lửa.

"Ta có thể cân nhắc, nhưng còn phải xem biểu hiện của ngươi sau này." Rồng phun lửa nghe xong liền sáng mắt lên.

Đây là một con rồng phun lửa thuần chủng có lý tưởng, có hoài bão, muốn vượt qua bản thân, trở thành mạnh hơn.

Trước đây vì một số lý do mà nó luôn bị kẹt trên đảo, không có cách nào ra ngoài.

Lần này gặp La Thiên và những người khác.

Nó cảm thấy đó là cơ hội trời ban.

Rồng phun lửa lập tức gật đầu lia lịa, bày tỏ nhất định sẽ trung thành, nhất định sẽ nghe lời sư phụ.

Zoro đương nhiên không rõ một người một rồng đang nói chuyện gì, chỉ thấy đau đầu.

"Hình như đang trò chuyện.

Ngôn ngữ không thông, có thể nói chuyện được với nhau sao?" Zoro buồn chán gãi tai.

Nico Robin mỉm cười, “Họ hình như đã đạt được thỏa thuận rồi.” Usopp vô cùng kinh ngạc, “La Thiên nghe hiểu từ khi nào?

Có thể nói chuyện với rồng sao?

Ngôn ngữ rồng ư?” “Có lẽ là cùng một loại sinh vật thôi.” Zoro bổ sung một câu, khiến Usopp bịt miệng suýt bật cười: “Zoro cậu dám nói thuyền trưởng như vậy, coi chừng ăn đòn đó!” Lúc này La Thiên dẫn rồng phun lửa trở về.

Giới thiệu với mọi người, “Con rồng phun lửa Hồng Long bảo vệ hòn đảo này, giờ là tiểu đệ thực tập của tôi.

Hồng Long chào mọi người đi.” Rồng phun lửa ngẩng đầu lên trời, một cột lửa phun lên không trung.

Hóa thành những đốm sáng lấp lánh rơi xuống.

Cách đặc biệt Hồng Long chào mọi người.

Sau đó với vẻ mặt nịnh nọt nhìn La Thiên và mọi người.

Thấy nó thật sự bị La Thiên thuần hóa, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

La Thiên trực tiếp nhảy lên đầu Hồng Long, vẫy tay chào mọi người.

Chương 647

“Mọi người cứ lên đi.

Vừa hay Hồng Long quen thuộc, địa hình ở đây có thể đưa chúng ta một đoạn.” Nghe vậy, Zoro và những người khác cũng không hề né tránh, trực tiếp leo lên vai rồng.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ hình dáng của con rồng đỏ này.

Chiều cao khoảng 20 mét, toàn thân đỏ rực, một cặp sừng dài năm mét nhô ra từ đầu, trên lưng có một hàng gai ngược, từ xương sống kéo dài đến đuôi.

Một đôi vuốt, một đôi chân sau lưng mọc thêm một đôi cánh.

Nhưng đôi cánh rất ngắn, ước chừng chỉ có thể bay cự ly ngắn, không thể bay đường dài.

Nhưng vẻ ngoài này cũng rất có thể gây chấn động lòng người.

Dù sao thì trên thế giới này, rồng rất hiếm.

Người thấy rồng lại càng ít hơn.

“Tôi thấy nó cũng chỉ dọa người thôi, thực ra không có bao nhiêu sức mạnh.” Zoro nói.

Cảm thấy rồng phun lửa bị La Thiên giải quyết nhanh như vậy, cũng không mạnh lắm.

Nghe lời cậu ta nói, rồng phun lửa không vui.

Há miệng, một cột lửa đậm đặc phun ra từ miệng nó.

Khiến một ngọn đồi nhỏ ở xa tan chảy.

Rồng phun lửa vỗ hai cái cánh, trực tiếp bay lên không trung.

“Nó bay rồi, tôi còn tưởng nó không bay được chứ.” Usopp kinh ngạc nói, “Cánh của nó nhỏ thế, có thể chịu đựng được thân hình to lớn như vậy sao?” Đúng lúc này một giọng nói truyền đến.

“Bọn khốn này chẳng lẽ là đồng bọn của Thất Vũ Hải sao?” Zoro và những người khác tiếp tục giật mình.

Chẳng lẽ còn có người khác?

Âm thanh nghe có vẻ không xa.

Thế là mọi người theo tiếng động tìm đến.

Lúc này ở cổ rồng phun lửa thấy một người.

Một người đàn ông bị cắm ngược vào da rồng phun lửa.

Người đàn ông này chỉ có phần chân ở bên ngoài, không ngừng đạp chân.

Người này mặc guốc gỗ, quần và quần bó.

Usopp kinh ngạc, “Người này chạy đến đây?” Cậu ta đã đến đó rồi.

Thế là tiến lên nắm chân người này kéo ra.

Kết quả hoàn toàn không ngờ tới, khi cậu ta kéo toàn bộ người ra.

Cơ thể người này chỉ có nửa thân.

Một người chỉ có nửa thân dưới mà không có nửa thân trên.

Đúng lúc này, trên Sunny Go.

Vài người mặc đồ bảo hộ lén lút leo lên thuyền.

Trên thuyền đặt hai thùng gỗ, nhấn nút trên thùng, khí màu xanh liền phun ra từ thùng.

Lúc này vừa vặn rồng phun lửa đang phun lửa trên đảo, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào ánh lửa và vụ nổ trên đảo.

Không ai chú ý có người lén lút lên thuyền.

Khí màu xanh nhanh chóng lan tỏa trong không khí, toàn bộ thuyền hải tặc bị bao phủ trong luồng khí xanh này.

Nami là người đầu tiên trúng chiêu, chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng choáng váng.

“Chuyện gì vậy, sao mình lại choáng váng thế này?” Nami lẩm bẩm một mình.

Đúng lúc này Chopper đang nóng nực ăn kem trên đất cũng đứng dậy, “Không phải vì quá nóng sao?” Vì lý do hỏa hoạn, nhiệt độ vùng biển xung quanh ít nhất là trên 40 độ.

Tất cả thành viên trên thuyền lúc này đều nóng không chịu nổi.

Franky là người thứ hai trúng chiêu.

“Tôi cũng thấy đầu chóng mặt quá.” Sau đó, Brook cũng trúng chiêu.

Ba người liên tiếp ngất xỉu.

“Sao vậy?” Chopper phát hiện điều bất thường, nhưng đã quá muộn.

Chương 648

Cảm thấy đầu cũng mơ mơ màng màng.

Một lát sau cũng ngất đi.

Đúng lúc này Sanji đã làm xong món salad trái cây ướp lạnh, bước ra khỏi bếp.

“Tôi đã làm xong salad trái cây ướp lạnh, cô Nami mau thử đi.” Kết quả lời nói vừa dứt, anh ta phát hiện mọi người đều đã ngã xuống đất.

Có gì đó không ổn.

Kịp thời phát hiện khói xanh lơ lửng trong không khí.

Lập tức hiểu ra, làn khói này có vấn đề.

Sanji bịt miệng mũi, chạy về trong nhà.

Nhưng anh ta đã hít quá nhiều khí xanh, một lát sau cũng ngất đi.

Trên thuyền xuất hiện hơn mười người mặc đồ bảo hộ.

Bắt trói những người bị ngất đi. ...Đúng lúc này, Usopp đã rút người bị kẹt trên da rồng phun lửa ra.

Chắc chắn phát hiện người này chỉ có nửa thân dưới.

“Thất Vũ Hải sao?

Ngay cả việc bắt ta cũng không có cửa đâu.” Nửa thân người lại có thể nói chuyện, nói xong câu đó liền quay người bỏ chạy.

Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất là, tuy nửa thân người không có đầu, không có mắt, nhưng lại có thể cảm nhận được địa hình xung quanh.

Cậu ta không muốn gặp phải những chướng ngại vật như vậy, nhưng cậu ta vẫn có thể nhảy qua.

Đáng tiếc, La Thiên không theo lối đó.

"Về đây!" La Thiên tiện tay tóm một cái, túm gã này trở lại.

La Thiên dùng một sợi dây trói người này lại, ném lên lưng rồng phun lửa.

"Tiếp tục đi thôi, tôi còn có việc phải làm, nhân tiện đi xem phía bên kia hòn đảo." La Thiên nói.

Sau đó hạ lệnh cho rồng phun lửa, "Đi, chúng ta đi xem phía bên kia đảo." Rồng phun lửa nhận lệnh xong liền lắc đuôi.

Vỗ cánh một cái bay lên trời.

Đúng lúc này, La Thiên vừa vặn thấy một người phụ nữ có cánh bay về phía xa.

Đợi bay lên không trung, mọi người nhìn thấy toàn cảnh hòn đảo.

"Kia, kia?

Sẽ thế nào đây?" Zoro và những người khác kinh ngạc.

Bởi vì hòn đảo phía bên kia là một vương quốc băng tuyết.

Khác với núi lửa ở phía hòn đảo này, nửa còn lại của hòn đảo bị bao phủ bởi băng hà.

Giữa hai hòn đảo có một con sông.

Cảnh tượng như vậy thực sự quá đỗi kinh ngạc.

Thật là một nửa lửa một nửa cực lạnh.

Nhưng mọi người đã kinh ngạc, một lát sau khôi phục lại bình tĩnh.

Chỉ tò mò không biết nửa băng hà còn lại xuất hiện như thế nào.

La Thiên biết nội tình, nhưng không nói.

La Thiên dặn rồng phun lửa hạ xuống.

Hắn quyết định đi một mình, không mang rồng phun lửa.

Bởi vì hình thể rồng phun lửa quá lớn.

Mặc dù làm phương tiện giao thông thì rất tiện lợi.

Nhưng cũng rất dễ bị người ta phát hiện.

Dễ dàng đánh rắn động cỏ.

Sau khi hắn giải thích lý do với rồng phun lửa, ban đầu nó không muốn, nhưng nhanh chóng chấp nhận.

La Thiên nói cho nó biết bên kia có thuyền hải tặc, nhờ rồng phun lửa trông chừng.

Chương 649

Rồng phun lửa rất sẵn lòng, nó cũng là một sinh vật có trí tuệ cao, chỉ cần thuyền hải tặc ở đó, nó không sợ sư phụ bỏ rơi mình. ...Ở bên kia, trong một phòng giam bằng thép.

Chopper, Nami, Sanji và Franky bốn người tỉnh dậy.

Sanji tỉnh khá sớm, đang không ngừng đập vào phòng giam, Franky là người cuối cùng tỉnh dậy.

Lúc tỉnh dậy đầu hơi choáng.

Nhìn thấy Sanji đang đập cửa, anh ta hơi tò mò hỏi.

“Sanji, cậu đang làm gì vậy?” “Nhìn xung quanh thì cậu sẽ biết thôi, chúng ta bị nhốt rồi.” Lúc này Nami nói, “Đây là một nhà tù phòng thủ nghiêm ngặt, tường và cửa xung quanh đều làm bằng thép.

Chúng ta chắc chắn đã trúng khí mê, kết quả là mọi người đều trúng chiêu.” Sanji cũng đồng tình: “Chắc chắn là khí mê không sai, lúc tôi ra ngoài đã thấy khí màu xanh.

Khốn kiếp, nếu tôi phát hiện sớm hơn, có lẽ kết quả đã không như vậy.” Sanji trong lòng có chút xấu hổ.

Nhưng mọi người đều không trách ai cả.

“Brook đâu rồi?” Franky lúc này phát hiện Brook không có mặt ở đó.

“Chắc không ai muốn ông ấy đâu, ai lại có hứng thú với một bộ xương khô chứ?

Chúng ta không phải bị bọn lừa đảo bắt đi, họ sẽ không bán chúng ta chứ?” Chopper lo lắng nói.

Thực ra Chopper nói không đúng, sở dĩ Brook không có ở đây là vì họ nghĩ Brook là người chết.

Dù sao thì một bộ xương khô làm sao có thể là người sống?

Cho nên mới không mang Brook đi.

Brook lúc này đang nằm trên thuyền, vẫn còn hôn mê.

Thuyền hải tặc cũng bị bọn người đó lái đến một đầu khác.

"Làm sao đây, mọi người mau nghĩ cách đi." Nami nói, kêu gọi mọi người góp ý.

Nhưng nhất thời cũng không có cách nào đặc biệt hay, chỉ có thể không ngừng đập cửa.

Đúng lúc này, trong nhà tù đột nhiên truyền đến một giọng nói khác.

"Các người cũng bị Thất Vũ Hải bắt đến đây sao?" Nhìn quanh, giọng nói phát ra từ một góc.

Trong góc đó rải rác tám khối thịt, mỗi khối thịt đều có mũi có mắt.

Lại còn có vài bộ phận.

"Cái thứ này là cái quái gì vậy?" Chopper giật mình.

Nami giật mình.

Franky và Sanji cũng giật mình.

Trông có vẻ như một cái đầu, bị chia thành tám mảnh.

Vấn đề là, trong tình huống này, người này có thể nói chuyện, dường như vẫn còn sống.

Không chỉ bị cắt thành tám mảnh, mà còn không có chi dưới nữa.

"Xin lỗi, tôi thấy các bạn trông hiền lành, có thể giúp tôi một việc

không?" Những khối thịt đó nói.

"Xin hỏi có thể giúp tôi lắp ráp cái đầu này của tôi không?" Những khối thịt rải rác trên đất cầu xin.

Mọi người ban đầu kinh ngạc dần dần ổn định lại.

"Thật không thể tin nổi, bị cắt thành tám mảnh, vậy mà lại có thể sống.

Chẳng lẽ là loài dị vật?" Mặc dù nói vậy, nhưng mọi người đều tiến lên giúp đỡ lắp ráp.

Quá trình lắp ráp rất đơn giản, chỉ cần ghép tám mảnh lại với nhau là được.

Nhưng vài người ghép đều không tốt.

Đều không ghép đúng.

Khiến cậu ta rất bất lực.

Cuối cùng Chopper vỗ vỗ, đại khái là ghép xong rồi.

Võ sĩ cũng không yêu cầu quá cao, chỉ cần có thể ghép lại với nhau là được.

"Cảm ơn các bạn đã giúp tôi lắp ráp xong." "Chỉ có một cái đầu, vậy mà lại có thể sống, đúng là kỳ tích." "Giống năng lực của Buggy Tên Hề quá." Nami cũng vừa sờ cằm vừa nói.

Sau đó hai bên kể chuyện làm thế nào đến hòn đảo này và làm thế nào bị bắt vào đây.

Chương 650

Sanji và những người khác vì trúng sương mù, theo lời võ sĩ này, đã gặp Thất Vũ Hải.

Nhưng võ sĩ nói nơi đó rất lạnh, mà Sanji và những người khác lại thấy hòn đảo này hoàn toàn bao phủ trong lửa.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Trong lúc họ nói chuyện, Sanji vô ý nói một câu, "Chúng tôi là hải tặc, vô tình đến vùng biển này.

Kết quả là gặp phải chuyện như vậy." Nghe thấy hai chữ "hải tặc".

Võ sĩ lập tức thay đổi thái độ, rõ ràng là ghét bỏ Nami, "Hóa ra các ngươi đều là hải tặc!

Ta cả đời ghét nhất hải tặc.

Ta nghe hai chữ hải tặc thôi đã muốn nôn, vốn dĩ muốn trao đổi thông tin với các ngươi để rời khỏi đây.

Nhưng giờ ta không nói nữa.

Bọn hải tặc đáng ghét, đừng nói chuyện với ta nữa." Nói xong võ sĩ này cũng không thèm để ý đến những người khác nữa.

Nami có chút tức giận, tiến lên giáo huấn một trận.

Đúng lúc này, Franky đột nhiên nói với mọi người, "Tôi đã nạp đầy năng lượng cola rồi, mọi người mau tản ra." Nói xong, không đợi mọi người phản ứng.

Franky giơ tay trực tiếp bắn một viên đạn laze vào cửa.

Cánh cửa sắt bị sóng xung kích khổng lồ này thổi bay.

Uy lực lớn đến vậy, Sanji không nghĩ tới, võ sĩ cũng không.

Sanji vừa nãy đá mãi mà cửa không hề hấn gì, nói cánh cửa sắt này lại bị một phát pháo bắn tung ra, thật không thể tin nổi!

Mọi người nhìn thấy cửa đã mở, vội vàng chạy ra ngoài.

Võ sĩ này thấy vậy cũng muốn ra ngoài, nhưng vì những lời đã nói với mọi người vừa nãy, lòng tự trọng của một võ sĩ cũng không cho phép, cậu ta muốn nói nhưng không thốt nên lời, mặt đỏ bừng.

Sanji nhìn ra điểm khó xử của võ sĩ.

"Vì cái gì?" Sanji hỏi một câu.

"Ta vì tìm con trai mình mà không từ nan!" Cái đầu người đó trả lời.

Sanji cảm nhận được sự cố chấp và niềm tin của cái đầu người đó, liền lắp ráp lại nó.

Và quyết định mang đi.

"Sanji, cậu lại mang theo nó sao?" "Không sao đâu, không vướng víu gì cả, dù sao cũng chỉ là một cái đầu thôi mà." Sanji mang đi.

Trên đường gặp vài lính canh tuần tra, nhưng đều bị họ dễ dàng đánh bại.

Vài người tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi đến một căn phòng khổng lồ.

Ở bên kia, La Thiên và những người khác cũng đi đến bên bờ sông.

Họ ở đây gặp vài tên nửa người nửa thú.

"Nửa người nửa thú, là chủng tộc đặc biệt à?" Zoro rút thanh đao ra.

Lúc này Den Den Mushi Usopp mang theo reo lên.

Usopp nhấc máy Den Den Mushi.

Đầu dây bên kia vang lên giọng của Brook.

“Mọi người đều biến mất hết rồi?” Nghe Brook nói, Usopp giật mình kinh hãi.

Hiện tại chỉ có một mình Brook ở trên thuyền, những người khác đều không thấy đâu.

Vị trí của Thousand Sunny bây giờ không còn ở Đảo Lửa nữa, mà là một nơi khá lạnh lẽo, xung quanh toàn băng tuyết.

Chuyện này vô cùng kinh ngạc.

Một nơi hoàn toàn đối lập với Đảo Lửa.

Theo lời người lạ mặt đeo mặt nạ bảo hộ trên thuyền, có thể họ đã bắt các thuyền viên đi.

Qua phân tích của Robin, có thể đối phương đã sử dụng một loại khí gây mê nào đó.

Brook giải thích rằng, vốn định hỏi tình hình, nhưng trước khi hỏi thì đã đánh gục hết đối phương rồi.

Nên hoàn toàn không biết tình hình hiện tại là thế nào.

Brook chỉ có thể một mình ngồi trên thuyền uống cà phê.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ tìm cách tới đó.” Cuối cùng, Usopp hỏi ý kiến Luffy và mọi người.

Chương 651

Luffy nghe xong thì trong lòng đã có tính toán.

Xem ra diễn biến sự việc vẫn đang đi theo đúng cốt truyện ban đầu.

Bởi vì khi đến thế giới Hải Tặc, tôi chưa làm gì quá đáng nên không ảnh hưởng nhiều đến diễn biến chính của thế giới Hải Tặc.

Việc đánh bại Đô Đốc Kizaru trên biển, e rằng sau này diễn biến câu chuyện có thể sẽ có sự khác biệt.

"Giờ cũng không còn đường lui rồi, tôi chỉ có thể đi sang bờ đối diện." Luffy nói với mọi người, và mọi người cũng đồng ý với quan điểm này.

"Dù sao thì từ đây quay lại cũng không tìm thấy Thousand Sunny, tôi chỉ có thể đi thẳng về phía trước thôi." Usopp nói với mọi người.

"Tôi đã phát hiện kẻ xâm nhập!" Lúc này, một tên cướp biển nửa người trên là người, nửa thân dưới là hươu cao cổ xuất hiện, và một tên cướp biển nửa người trên là người, nửa thân dưới là báo.

Giống hệt như nhân mã trong truyền thuyết.

Một trong số đó cầm Den Den Mushi báo cáo về tổng bộ.

"Xử lý lũ xâm nhập!" Tổng bộ bên kia đáp lại.

Có được câu trả lời từ tổng bộ.

Hai tên nhân mã xông lên.

Đáng tiếc là chúng quá đánh giá cao sức chiến đấu của mình, và quá xem thường sức chiến đấu của Luffy và đồng đội.

Luffy chỉ vung tay một cái, một luồng áp lực vô cùng lớn đè lên

người hai tên đó, khiến chúng lập tức thở không ra hơi.

Chẳng mấy chốc, hai tên nhân mã bị ép xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Chiếc Den Den Mushi trong tay chúng cũng rơi lăn lóc ở đằng xa.

Usopp đi nhặt chiếc Den Den Mushi.

Chiếc Den Den Mushi hình con ốc sên màu xanh lam thuần khiết, trên vỏ khắc hai chữ CC.

"CC?

Là biệt danh à?" "Không cần xoắn xuýt mấy chuyện này, cứ đợi tôi đi tìm hiểu là được." Luffy đáp.

Lúc này con Rồng Phun Lửa cũng đi tới, phun ra mấy gã nửa người nửa ngựa.

Mấy gã này bị Rồng Phun Lửa phát hiện, biết chúng muốn đối phó Luffy và đồng đội, liền trực tiếp xử lý gọn, sau đó mang mấy gã đó về, xem Luffy xử lý thế nào.

"Làm tốt lắm, ghi cho mi một công." Luffy khen ngợi Rồng Phun Lửa.

Rồng Phun Lửa vui vẻ ngẩng đầu rít dài, phun một cột lửa lên trời.

Ở một bên khác, Sanji, Chopper và những người khác sau khi vượt ngục thành công, chạy vào một căn phòng bí ẩn.

Căn phòng không biết có kẻ địch hay những thứ khác.

Ngược lại, trong phòng tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ.

Mấy người kinh ngạc khi phát hiện: tất cả mọi người bên trong đều là trẻ con.

Những đứa trẻ này đều vô cùng to lớn, mỗi đứa cao hơn bốn mét.

Giống hệt như trẻ con của tộc người khổng lồ.

Những đứa trẻ này thấy có người đi vào cũng vô cùng kinh ngạc, có đứa còn sợ hãi mà trốn đi.

Mặc dù thân hình chúng lớn hơn Chopper và đồng đội rất nhiều, nhưng tâm trí vẫn là của trẻ con.

Đối mặt với những yếu tố không xác định, phản ứng đầu tiên của chúng là trốn tránh và bỏ chạy.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Nami thấy trong căn phòng có nhiều đứa trẻ khổng lồ như vậy thì giật mình kinh hãi.

Chẳng lẽ đây là trung tâm nuôi dưỡng trẻ em của tộc người khổng lồ sao?

Cũng không thể nào, từ lúc bị đưa vào đây.

Nơi này không phải một nơi bình thường.

Có nhiều đứa trẻ khổng lồ như vậy, chắc chắn có âm mưu.

Nghe hai chữ "trẻ con", mắt Kin'emon cũng sáng lên, mục đích của anh là tìm con trai.

Kin'emon nhanh chóng nhìn một lượt, phát hiện không có người mình tìm nên cũng không nói gì thêm.

"Oa, có người máy kìa!" Lúc này, những đứa trẻ đó phát hiện ra Franky, giống như tìm thấy một lục địa mới.

Vì Franky là người máy cải tạo, từ trên xuống dưới đều được làm bằng kim loại sáng loáng.

Tất cả những đứa trẻ đều hiếu kỳ vây quanh Franky vừa xem vừa làm ồn.

Chương 652

Franky cũng không né tránh chuyện này, dù sao đối phương cũng là một đám trẻ con.

Đương nhiên sẽ không vì thế mà tức giận.

Franky đã trình diễn các chức năng của bộ giáp, thay đổi kiểu tóc và biến ra đồ chơi.

Khiến bọn trẻ vô cùng phấn khích.

Có đứa trẻ phát hiện ra Chopper, tưởng cậu là thú nhồi bông.

Cầm Chopper trong lòng bàn tay mà ngắm nghía.

"Mau thả tôi xuống, tôi không phải thú nhồi bông, tôi là tuần lộc!" Chopper cuống quýt vừa la vừa hét, nhưng bọn trẻ không quan tâm.

Cuối cùng Kin'emon hét lên một câu: "Này, nghe tôi nói, có thấy một đứa trẻ nào không?" Bọn trẻ khổng lồ nhìn lại.

Chúng định vị một cái đầu lâu biết nói.

Sợ hãi mà chạy tán loạn.

Dù sao cũng là trẻ con, trong lòng chúng vẫn có sự sợ hãi đối với những chuyện kỳ lạ như vậy.

Nhưng Kin'emon thì không.

Anh ta tiếp tục hét lớn giữa chừng: "Có ai thấy con trai tôi không?" "Cái đầu biết nói, đáng sợ quá!" "Đó là quái vật hả?" Bọn trẻ cứ thế xì xào, từ xa nhìn Kin'emon.

"Tôi đang hỏi chuyện đó, có ai thấy con trai tôi không?" Kin'emon tiếp tục nói.

“Im miệng đi, không thấy bọn trẻ sợ à?” Lúc này Nami đi tới tát Kin'emon một cái, khiến anh ta yên tĩnh lại.

Sau khi bị phụ nữ đánh, Kin'emon không hề tỏ ra suy sụp tinh thần, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Tôi lại bị phụ nữ đánh!” Lúc này, họ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, bất thường đang chạy tới từ hành lang.

Nghe thấy có người trong hành lang hét lên.

“Vào phòng trẻ con, mau bao vây phòng trẻ con.” Nghe giọng nói đó, mọi người biết có quân truy đuổi.

“Chúng ta phải đi thôi, không đi sẽ không kịp.” Mọi người lập tức rời đi theo một hướng khác.

Lúc này quân truy đuổi đã đến.

Một số binh lính định nổ súng tấn công, nhưng bị ngăn lại.

Người đội trưởng nói với binh lính rằng tốt nhất đừng nổ súng ở đây, nếu không sẽ làm bị thương trẻ con, mà nếu làm bị thương trẻ con thì Chủ nhiệm sẽ không vui.

Nhận lệnh, đám lính trẻ chỉ đành tiếp tục truy đuổi.

Trong quá trình Chopper và đồng đội bỏ chạy, có mấy đứa trẻ đuổi kịp.

Một bé gái hỏi: “Các chú có thuyền không?” Nami ngạc nhiên không hiểu tại sao những đứa trẻ này lại hỏi vậy.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định.

Bé gái đó đột nhiên.

“Làm ơn cứu cháu, đưa cháu rời khỏi đây!” .....

Ở phía bên kia của hòn Đảo Cháy.

Zoro và đồng đội đã đến bờ sông.

Nhìn hòn Đảo Băng đối diện.

Hai bên cách nhau khoảng hai ba ngàn mét.

Usopp lúc này ra tay thể hiện tài năng.

“Lần này xem tôi đây.” Chỉ thấy cậu lấy ra mấy hạt giống rồi ném xuống đất.

Những hạt giống đó trong nháy mắt mọc ra một vật hình chiếc thuyền và một vật hình mái chèo làm từ lá cây.

Cậu đã tự mình lấy ra chiếc thuyền và mái chèo.

“Đây là những thứ đặc hữu mà tôi đã tu luyện được trên hòn đảo đó, đừng xem thường hình dáng khác lạ của chúng, nhưng mỗi thứ đều có công dụng riêng.” Robin rất đồng tình với điều này: “Những loài thực vật này thật thú vị, mỗi thứ đều có ích.” Mấy người lên thuyền trực tiếp chèo về phía hòn Đảo Băng đối diện.

Lúc này, ở bờ đối diện, xuất hiện những bóng người.

Nhìn kỹ hơn, hóa ra là một nhóm nhân mã, nửa thân trên đều là người, nhưng nửa thân dưới thì hình dáng không giống nhau.

Giống như hai tên nhân mã trước đó họ gặp, nhóm nhân mã này có nửa thân dưới với các đặc điểm riêng biệt.

Có con là ngựa vằn, có con là sói, có con là báo.

Kẻ dẫn đầu, tên to con nhất, trông có vẻ là thủ lĩnh.

Nửa thân dưới của tên này là một con cá sấu.

Chương 653

“Chuyện này là đối tượng mà cấp trên yêu cầu bắt giữ à?

Tổng cộng bốn người.

Chờ chúng lên bờ, chúng ta sẽ xông lên tóm gọn.

Chủ nhân yêu cầu ta phải hoàn thành.” Tên nhân mã dẫn đầu tên Trà Hồ Tử, trước đây là một hải tặc có mức truy nã 80 triệu Belly.

Nhưng vì một số lý do mà ở lại đây.

Trà Hồ Tử cũng rất tự tin vào thực lực của mình.

Đối phương chỉ có vỏn vẹn bốn người, mà trước đây hắn cũng là một hải tặc lớn.

Đối phó bốn người đơn giản là quá dễ dàng.

“Có vẻ như tôi bị coi thường rồi.” Luffy cười, nói với Zoro: “Lát nữa cậu muốn ra tay không?” Zoro rút thanh kiếm đeo bên hông ra.

“Còn chờ gì nữa.” .....

Bên trong căn phòng trẻ em khổng lồ.

“Làm ơn đưa cháu đi đi.” Một bé gái cao năm mét cầu xin.

“Hiện tại tôi cũng đang chạy trốn, không thể đưa cháu đi được.” Nami đáp: “Giờ tôi cũng không biết phải đi đâu, làm sao có thể đưa cháu đi chứ.” Nami tuy từ chối, nhưng không làm mất đi sự nhiệt tình của những đứa trẻ này.

Đám trẻ con tiếp tục yêu cầu: “Bệnh của cháu khỏi rồi, sẽ không lây cho người khác đâu, đưa cháu đi đi.” “À, à, bệnh của cháu khỏi rồi.” Từ “bệnh” này đã thu hút sự chú ý của Chopper.

“Bọn trẻ bị bệnh à?

Chẳng lẽ đây là bệnh viện?” Chopper suy đoán trong lòng.

Bé gái khổng lồ đó tiếp tục nói: “Cháu từ nhỏ đã sống ở đây, chưa bao giờ ra ngoài xem thế giới bên ngoài.” “Cháu thực sự muốn ra ngoài xem thế giới bên ngoài.” Nghe lời của đứa trẻ, lòng mọi người đều cảm thấy không dễ chịu.

“Hay là tôi đưa bọn trẻ đi nhé.” Chopper nói.

“Nhưng chúng ta còn không biết phải đi đâu, làm sao đưa bọn trẻ đi chứ.” Franky nói câu đó.

Chopper nghe xong cũng biết có lý.

Hiện tại mọi người đều như ruồi không đầu, lại còn dẫn theo một đám người thì khó mà chạy thoát ra ngoài.

“Bọn trẻ mau quay lại, đối diện đều là những hải tặc vô cùng hung ác.” Lúc này những người phía trước cũng khuyên nhủ bọn trẻ.

Nghe vậy, có đứa trẻ dừng lại.

Dù sao trẻ con không có khả năng phán đoán quá lớn.

Chúng sẽ tiếp nhận thông tin theo lời người khác nói.

Có đứa do dự, nếu đối diện thực sự là người xấu thì phải làm sao?

Nhưng những đứa trẻ này chỉ do dự một lát.

Sự khao khát thế giới bên ngoài đã lấn át nỗi sợ hãi của chúng.

Những đứa trẻ này quyết định đi tìm những người đột nhập vào để giúp đỡ.

Cầu xin được đưa đi.

“Cháu thật sự muốn rời khỏi đây, làm ơn đưa cháu theo.

Tuyệt đối đừng bỏ rơi cháu.” Không chỉ bé gái cầu xin đó khóc, mà những đứa trẻ khác cũng khóc theo.

Nghe tiếng khóc, Nami đau lòng vô cùng.

Cô dừng lại và quyết định giúp đỡ những đứa trẻ này.

“Tôi quyết định rồi, tôi sẽ đưa bọn trẻ rời khỏi đây.” Nami nói.

Lúc này Sanji lại là người đầu tiên đứng ra phản đối: “Chúng ta hiện đang ở trong nguy hiểm.

Ngay cả đường đi tiếp theo còn không biết, làm sao giúp đỡ người khác chứ?” “Bọn trẻ cầu xin như vậy, nếu tôi cũng không nghe thấy thì chẳng có ai giúp chúng nữa.

Với trẻ con, anh có nhẫn tâm từ chối không?” Nami giải thích.

Lúc này quân truy đuổi cũng đã đến.

Thấy bọn trẻ quyết định rời đi cùng hải tặc, chúng liền nổ súng bắn thẳng.

Vì nổ súng bắn giết thì vẫn hơn là để chúng chạy thoát.

Nami phát hiện ra ngay lập tức.

Cô dùng thân mình che chắn trước mặt bọn trẻ.

Chương 654

Khi cô tưởng mình sắp bị đạn bắn trúng.

Sanji xuất hiện trước mặt Nami, dùng cú đá Chân Quỷ của mình đỡ được đợt tấn công đầu tiên.

“Oa, ông chú xoăn tóc mai lợi hại quá!” Một đứa trẻ mắt sáng rực lên: “Ông chú xoăn tóc mai này sao mà giỏi vậy.

Lại có thể dùng chân đỡ được đạn.” Sanji tiếp tục đợt tấn công thứ hai, nhảy vào giữa đám đông, trong nháy mắt đánh gục mấy người.

Kin'emon thấy tình huống này cũng biết đối phương không phải người thường, thân thủ như vậy trong hải tặc cũng thuộc hàng thượng đẳng rồi.

“Cô Nami tiểu thư đầy lòng nhân ái cũng thật đáng yêu và xinh đẹp.

Tôi cảm thấy mình lại mê mẩn rồi.” Sanji hít một hơi thật sâu.

“Cứ đưa bọn trẻ đi trước, tôi ở lại là được.” Lúc này Franky cũng nói: “Tôi ở lại cùng anh.

Chopper, Nami, hai người cứ đưa bọn trẻ đi trước đi.” Sau một hồi giao chiến, Chopper và Nami đã đưa tất cả bọn trẻ rời đi.

Những lính gác này chỉ ở cấp độ lính quèn.

Dưới sức tấn công của Sanji và hỏa lực áp chế của Franky, chúng nhanh chóng bị giải quyết gọn.

Lúc này ở ngoại vi Đảo Băng Lửa.

Một hạm đội hải quân khổng lồ đang di chuyển.

Trên lá cờ của hạm đội hải quân có biểu tượng G5.

Phó Đô Đốc Smoker đeo một chiếc kính râm đứng ở mũi thuyền.

“Phó Đô Đốc, giờ chúng ta nên làm gì?

Tôi đã nhìn khắp hòn đảo rồi, không có chỗ nào để đặt chân.

Một mặt của hòn đảo toàn băng, mặt còn lại toàn lửa.

Cứ như bị Đại tướng Kizaru và Đại tướng Akainu trừng mắt vậy.” Smoker nhìn Đảo Băng Lửa.

Ông biết hòn đảo này là sản phẩm còn sót lại sau trận chiến của hai vị Đô Đốc năm xưa.

Nhìn kỹ phía sau, ông phát hiện ra một điểm khác biệt.

“Bắn hạ khối băng khổng lồ kia cho tôi.” Dưới trướng ông tuy không hiểu ý, nhưng đều làm theo.

Kết quả là khi khối băng bị bắn vỡ, bên trong lộ ra một con đường biển dẫn vào nội hải.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không hiểu Phó Đô Đốc Smoker làm thế nào mà biết được.

“Khối băng đó rõ ràng là do người ta dán lên, chứ không phải hình thành tự nhiên!

Một lũ ngốc.” Smoker hừ lạnh.

“Đại ca, ngài không lợi hại sao.” “A, đại ca, ngài thật có tài, tôi không nhìn ra.” Đám thuộc hạ đó không lớn không nhỏ vỗ vai Smoker.

Kết quả là bị Smoker ba chân hai cẳng đá văng.

“Một lũ khốn kiếp đừng có nói năng vô lễ.

Nếu có thời gian rảnh thì đi đập nát hết mấy khối băng trên mặt biển cho tôi.” Con thuyền dưới sự chỉ dẫn của Smoker tiếp tục tiến

vào nội hải.

Lúc này, chủ nhân của Đảo Băng Lửa cũng nhận được tin tức về Smoker.

“Một tên phiền phức đã đến rồi.

Sắp có chuyện phiền phức rồi đây.” “Chủ nhân vậy giờ tôi phải làm gì?” Khi đang hỏi cách giải quyết trong thiết bị liên lạc.

Đột nhiên có một giọng nói khác xuất hiện.

“Chuyện này cứ để tôi giải quyết.” .....

Lúc này hạm đội hải quân do Phó Đô Đốc Smoker dẫn đầu đã đến cảng.

Các thuyền đang neo đậu ở cảng đều đã được giấu đi.

Brook trước đó gặp tập kích, nên không có mặt trên Thousand Sunny.

Phó Đô Đốc Smoker dẫn theo các tân binh hải quân nhảy xuống thuyền.

Sau khi lên bờ.

Smoker quan sát môi trường xung quanh, rồi trực tiếp tháo mặt nạ phòng độc xuống.

Nơi này không giống ngoại vi hòn đảo, không có khí gas độc hại.

“Smoker, chuyện gì vậy?

Chương 655

Sao ngoại vi đảo toàn là khí gas mà đi vào đây một chút cũng không có?" Có người hỏi.

"Còn phải hỏi à, đương nhiên là do tôi." Smoker quay người một cước đá bay tên đó.

"Còn phải dùng kính ngữ với tôi nữa, đừng có mà vô lễ." Lúc này tất cả mọi người đều bỏ mặt nạ phòng độc xuống.

Quả nhiên, nơi này không có khí gas độc hại.

Một công trình kiến trúc khổng lồ bị băng tuyết bao phủ, xuất hiện trước mặt Smoker.

"Đây là Viện Nghiên Cứu Vegapunk.

Nhưng các nghiên cứu trước đây giờ đã bị bỏ hoang." Smoker dẫn người nhanh chóng đi tới trước cửa viện nghiên cứu.

Mà không có ai canh gác, điều đó chứng tỏ bên trong có người sinh sống.

"Hòn đảo này được liệt vào vùng cấm của Hải quân và Hải tặc, ai đang sống ở đây?" Smoker nói.

Lúc này, mấy binh sĩ hải quân dưới trướng Smoker lập tức xông lên: "Vì đại ca quá hiền lành, cứ để tôi." Đám binh sĩ hỗn xược lập tức vừa đấm vừa đá vào cánh cửa sắt: "Có người bên trong, mau ra mở cửa!

Đây là vùng cấm của Hải quân và Hải tặc, các người không biết sao?" Đám hải quân đó chửi bới một hồi lâu, nhưng vẫn không có ai ra mở cửa.

“Đại ca, tôi cứ dùng pháo bắn thẳng vào là xong.” Một binh sĩ đề nghị.

“Cứ kéo dài thế này cũng chẳng có ích gì.” Khi đám binh lính đó chuẩn bị dùng đại bác bắn vỡ cánh cửa.

Cánh cửa mở ra.

Một người bước ra từ bên trong.

Hóa ra là Law!

Cũng là một trong Thất Vũ Hải hiện tại, nổi danh cùng với Nữ Đế Boa Hancock, Mắt Diều Hâu và những người khác.

Có thể gặp Law ở đây, những người đó đều cảm thấy không thể tin nổi.

Nhưng Law dường như không được hải quân hoan nghênh.

Đám binh sĩ hải quân thường ngày ngang ngược hống hách, khi thấy Law thì lại như thỏ thấy hổ.

Sợ hãi mà tránh xa.

“Đại ca, đừng có dính dáng gì đến tên đó.” Một binh sĩ hải quân hét lên: “Tên này trước đây để trở thành Thất Vũ Hải.

Hắn đã đào 100 trái tim hải tặc rồi gửi cho chúng ta.

Thật kinh tởm tột độ.

Tôi không muốn có bất kỳ liên hệ nào với hắn ta.” Law cười khẩy, cũng không coi là chuyện gì, tựa vào khung cửa.

“Xin hỏi Thợ Săn Trắng, căn cứ của tôi có chuyện gì vậy, không lẽ lại đến làm phiền tôi nữa sao?” Phó Đô Đốc Smoker nheo mắt.

“Không biết đây là vùng cấm của Hải quân và Hải tặc sao?

Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Law cũng không hề hoảng sợ đáp:

“Hải quân, không phải cũng xuất hiện ở đây sao?” Câu nói đó quả thật đã chạm đúng điểm yếu.

Hai người nhìn chằm chằm vào nhau, không ai nói gì, không khí nhất thời rơi vào điểm đóng băng. .....

Trong Viện Nghiên Cứu Vegapunk, Nami và Chopper cũng dẫn bọn trẻ vào một căn phòng đóng băng.

Nhưng sau khi mất rất nhiều công sức để mở cánh cửa phòng đó, bọn trẻ sống chết cũng không chịu vào.

“Sao không vào?” Nami hỏi bọn trẻ.

“Cháu không muốn vào đâu.

Đồ vật trong phòng này đáng sợ lắm, cháu đã từng vào một lần rồi.” Một đứa trẻ trả lời.

Ban đầu Nami không phát hiện ra điều bất thường.

“Đây, đây là lối ra bên ngoài, chúng ta không còn xa lối ra nữa, nếu không vào thì làm sao chúng ta ra ngoài được?” Nhưng bọn trẻ đều lắc đầu lia lịa.

Lúc này, Nami và Chopper mới nhìn thấy những khối băng ở hai bên.

Trong những khối băng đó đều có người chết bị đông cứng.

Bên trong toàn là những hải tặc khổng lồ bị đóng băng.

Ít nhất cũng hơn 100 tên.

Nhìn cảnh tượng đó, Chopper và Nami thực sự giật mình kinh hãi.

Một người và một tuần lộc ôm nhau la hét lớn.

Chương 656

Sanji, đang ở nhà bánh quy xa xa, nghe thấy một chút tiếng động.

Chắc là bên đó có chuyện rồi.

Vì thế nói với Franky: "Được rồi, mau đi thôi, hình như tôi nghe thấy tiếng kêu gọi tình yêu của Nami dành cho tôi!" Lúc này con đường ở một bên khác đã bị hai người phá hủy.

Quần áo của những lính gác đó cũng bị hai người cởi ra.

Kẻ chưa thấy mặt hóa ra là sinh vật nửa người trên là người, nửa thân dưới là cừu.

"Cái quái gì vậy?" Franky nói.

Đây là lần đầu tiên cậu gặp loại nhân mã này, không biết bên Luffy đã gặp nhiều chưa.

"Chúng ta cứ tạm gác chuyện này đã, đợi hội hợp rồi nói, tôi lo lắng cho sự an toàn của Nami tiểu thư." Sanji nói với Franky.

Sau đó hai người gật đầu với nhau, đạt được nhất trí, lập tức chạy về phía lối ra.

Lúc này, Nami và Chopper dẫn bọn trẻ chạy về phía cửa thông đạo.

Ở cửa, Law và Smoker đang đối đầu.

Smoker lấy ra Den Den Mushi, trong đó truyền lại đoạn hội thoại trước đó của Nami và nhân viên cầu cứu trên đảo.

Dựa vào đoạn hội thoại đó, Smoker xác định băng Mũ Rơm đang ở trên đảo này.

"Có bằng chứng rồi, tránh ra, tôi phải vào kiểm tra." Smoker lạnh

lùng nói.

Law đương nhiên sẽ không dễ dàng cho ông ta vào.

“Đây là địa bàn của tôi, muốn vào thì cần có sự đồng ý của tôi.” “Nếu Luffy ở trong đó, tôi nhất định sẽ ra tay chém hắn.” Thực ra Law không hề biết Luffy đã đến hòn đảo này, chỉ biết trên đảo có kẻ xâm nhập, nhưng không biết là ai.

Smoker đương nhiên không tin lời Law: “Nếu tôi nhớ không nhầm, trước đây ở Quần Đảo Sabaody, ngươi từng chiến đấu vai kề vai với Thằng Nhóc Mũ Rơm Luffy, và trong Trận Chiến Thượng Đỉnh cũng đã giúp Luffy chạy thoát.” “Hai người các ngươi có giao tình, nên lời ngươi nói ta không tin.” Law lắc đầu: “Tôi không cần biết ông có tin hay không.

Đây là lãnh địa riêng của tôi, tôi sẽ không cho ông vào lục soát.” Lúc này, cuộc đàm phán của hai người đã đạt đến điểm đóng băng.

Đột nhiên bên trong Viện Nghiên Cứu Vegapunk truyền ra những tiếng ồn ào cực lớn.

Law và Smoker đều giật mình, nhìn vào bên trong, chỉ thấy vô số đứa trẻ khổng lồ che mặt chạy ra ngoài.

Phía trước có hai người đang chạy.

Law nhận ra hai người đó.

Nami và Chopper của băng hải tặc Mũ Rơm.

Sao chúng lại xuất hiện ở đây?

Lúc này Sanji và Franky cũng đã đến đây.

Thấy ánh sáng ở cửa, mọi người reo hò một trận.

“Tuyệt vời quá, chúng ta thoát rồi.” “Tuyệt vời quá, tuyệt vời quá, cuối cùng tôi cũng thoát khỏi nhà tù này.” “Bệnh của cháu khỏi rồi,

cháu muốn về gặp ba mẹ.” Thực ra theo Nami và Chopper vừa hỏi, thì bọn trẻ này đều bị bắt cóc.

Cha mẹ chúng không hề biết con mình bị bắt đi.

Cũng không biết kẻ chủ mưu đằng sau là ai, làm ra chuyện thất đức như vậy.

Ở cửa, mọi người đều phấn khích.

Chopper cũng phấn khích nói với mọi người: “Chúng ta đã đến cửa rồi, sắp ra ngoài được rồi.” Bọn trẻ reo hò một trận.

Kết quả là cả đám người ở cửa, nhìn thấy Law và Smoker đang há hốc mồm.

Và một đám hải quân ở cửa giống như những tên du côn địa phương.

“Không phải là Law sao?” “Không ổn rồi, hải quân đến rồi.” “Ông chú hút thuốc kia.” “Chết tiệt, sao Smoker lại ở đây?” Các thành viên băng hải tặc, mỗi người đều thốt lên tiếng kinh ngạc.

“Xem ra con đường này không đi được rồi.

Chúng ta quay lại đi đường khác, chắc hẳn còn có lối ra khác.” Nami lúc này nói với những người khác.

Mọi người cũng ngầm hiểu mà gật đầu.

Vì hải quân đang ở đây, con đường này chắc chắn không đi được, chi bằng nhanh chóng đổi đường khác.

Nếu chiến đấu với đám hải quân đó.

Chưa nói có thắng được hay không, những đứa trẻ này có thể sẽ bị thương.

Quyết định xong, Chopper bắt đầu dẫn bọn trẻ đi tìm lối ra khác.

“Hải quân không phải là người tốt sao?” Lúc này có đứa trẻ hỏi.

“Chúng ta không cùng phe đâu.

Chương 657

Nếu cảm thấy an toàn, có thể đi tìm họ.” “Cháu mới không đi đâu, trông giống lưu manh quá.” Nghe cuộc đối thoại như vậy, Smoker và các binh sĩ hải quân khác đều cạn lời.

Thực ra cũng thấy kỳ lạ, nhưng không thể nói ra cảm giác đó.

“Không có ai sao?

Không có ai à?

Bốn thành viên băng hải tặc Mũ Rơm rõ ràng vừa rồi, sao lại không thấy đâu.” Smoker nói với Law.

Law bất đắc dĩ.

“Nếu tôi nói, ông thực sự không biết thì ông có tin không?” Lúc này, những người dưới trướng Smoker không thể nhịn được nữa.

“Đại ca, chúng ta mau đi đuổi thôi.

Bọn chúng chạy xa rồi.” “A, đại ca, nếu bây giờ không đi thì lát nữa sẽ muộn mất.” Rồi đám binh sĩ hải quân rút dao kiếm ra.

Chúng không kiềm chế được muốn xông vào bắt giữ các thành viên băng Mũ Rơm.

Nhưng lại bị Smoker ngăn lại.

Bởi vì Smoker cảm nhận được sát khí từ người Law.

“Tên này thật sự mỗi lần gặp đều gây rắc rối cho mình.” Law tức giận, cũng bất đắc dĩ.

Mỗi lần gặp thành viên băng Mũ Rơm.

Lại gây ra rắc rối lớn.

Lần này cũng vậy.

Vì đối phương đã biết bí mật của mình, nên không có cách nào để họ rời đi.

Tuyệt đối không thể để những người đó biết bí mật bên trong viện nghiên cứu.

Một khi biết được thì phiền phức lớn rồi.

Vì vậy Law quyết định ra tay.

"Thợ mổ!" Law dùng năng lực Trái Ác Quỷ.

Cả đám hải quân bị bao bọc trong một không gian riêng.

Smoker nghiêm chỉnh đề phòng, biết năng lực của Law rất mạnh.

Quả nhiên, Law khẽ nhấc tay.

Cả đội hình quân sự của Smoker như bị một bàn tay lớn kéo đi một nửa.

Rồi hung hăng ném về phía những binh sĩ hải quân có mặt.

"Trời đất ơi, sức mạnh kiểu gì vậy." "Lại có thể từ không trung lấy ra hạm đội hải quân." "Sức mạnh của Trái Ác Quỷ, mọi người mau tránh ra!" Lúc này, Law nhìn cái đầu samurai.

Lúc đó hắn hiểu ra, càng không thể để băng Mũ Rơm rời đi.

Phía trước hải quân, phía sau băng hải tặc.

Law quyết định đối phó một bên trước.

"ROOM" một vòng tròn bao quanh, hình thành một không gian bao bọc những thành viên hải tặc và bọn trẻ.

Law rút thanh kiếm của mình ra, đâm về phía trước bốn lần.

Nami, Chopper, Franky, Sanji lập tức cảm thấy tim mình nhói lên.

Nhưng sau đó không có chuyện gì xảy ra, mọi người cũng không để ý, tiếp tục dẫn bọn trẻ chạy thẳng về phía trước.

“Này, Law.

Một Thất Vũ Hải dưới sự kiểm soát của Chính Phủ.

Lại dám ra tay với hải quân, chuyện này tôi sẽ báo cáo lên Tổng bộ Hải quân.” “Law đã vượt quá giới hạn rồi.” Các binh sĩ hải quân lần lượt la hét.

“Yên tâm đi, sẽ không có tin tức nào lọt ra ngoài đâu.” Law rút thanh kiếm của mình ra, ánh kiếm lóe lên trước mặt mọi người.

“Scan!” Các binh sĩ hải quân không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chúng phát hiện những chiếc Den Den Mushi mang theo đều lần lượt biến mất.

Chúng đã chạy ra sau lưng Law.

“Den Den Mushi của tôi!

Chết tiệt!” Mọi người lúc này cũng hiểu ý đối phương.

Chương 658

Không định cho họ rời đi.

Law cười khẽ rồi nhấc ngón tay lên.

Law chỉ một cái, hạm đội hải quân bay lơ lửng giữa không trung.

“Law ngươi làm gì vậy?

Mau trả hạm đội cho tôi.” Smoker giận dữ nói.

Smoker đại khái đoán ra ý đồ của Law, tên này không vui, ra tay với thuyền hạm, không cho ông ta quay về.

Law cười khẩy: “Sẽ trả, chỉ là không giống như lúc ban đầu thôi.” Law rút kiếm chém hai nhát lên không trung.

Hạm đội hải quân lại bị chém đôi, tách làm hai.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hạm đội không rơi xuống đất, mà kết hợp với một số thứ khác, tạo thành một vật thể giống như một cây cột.

“Biến thành tác phẩm nghệ thuật kỳ lạ rồi!” Có người hét lên.

“Đừng vội, tiếp theo đến lượt các ngươi.” Law lạnh nhạt nói.

Lời vừa ra, tất cả mọi người có mặt đều giữ cảnh giác.

“Một tên hải tặc cỏn con cũng dám ngông cuồng như vậy.” Tashigi đứng bên cạnh không chịu nổi, trực tiếp rút thanh kiếm của mình ra, xông về phía Law.

“Tashigi, đừng!

Haki của cô không chống lại được đối phương đâu.” Smoker ngăn Tashigi lại, nhưng đã quá muộn.

Law thấy có người xông lên, hắn lạnh lùng cười khẩy nhìn.

Kiếm ra, chém xuống, hai người nhanh chóng lướt qua nhau.

“A a a!” Tashigi bị chém làm đôi, nửa thân trên và nửa thân dưới tách rời nhau, sợ hãi la lớn.

“Nhanh tránh ra.

Đừng tiến vào vòng kiếm của hắn.” Smoker vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ.

“Đại tá Tashigi!” Tashigi là đóa hoa duy nhất trong hải quân, thấy Tashigi bị chém đôi, tất cả binh sĩ hải quân đều sợ hãi thót tim.

Đáng tiếc kiếm của Law quá nhanh, tiếp tục chém, hải quân không thể tránh được, cũng bị chém đôi.

Điều kinh ngạc nhất là, cơ thể bị chém làm đôi, vốn tưởng đã chết, nhưng lại phát hiện vẫn còn sống.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Đại ca Quỷ Khói, tôi lại còn sống, chuyện gì vậy?” Mấy binh sĩ hải quân bị chém đôi hỏi Smoker.

“Đó là năng lực Trái Ác Quỷ của tên này.” Smoker giải thích.

Năng lực đáng sợ, Law đáng sợ, mọi người có sự hiểu biết sâu sắc hơn về thực lực của Law.

Quả không hổ danh là Thất Vũ Hải, thực lực quả nhiên phi phàm.

Bất kể là việc vừa rồi chém đôi chiến hạm, hay hiện tại đánh cho mọi người tan tác, đều không phải cao thủ bình thường có thể làm được.

Càng kỳ lạ hơn là năng lực quái dị của hắn.

Lại có thể chém một người thành hai mảnh, mà người đó vẫn

sống nhăn nhở, nhảy loạn xạ, thật không thể tin nổi.

Sao mà đánh nổi!

Thực ra đám binh sĩ hải quân hỗn xược này trong lòng đều rõ rằng trận chiến này, chúng không thể nhúng tay vào.

Người duy nhất có thể dựa vào là Phó Đô Đốc Smoker.

Vì vậy đám hải quân bắt đầu cổ vũ Smoker.

"Đại ca Quỷ Khói cố lên!" "Đại ca đánh bại hắn đi, cho hắn biết hải quân chúng ta lợi hại thế nào!" "Đánh chết hắn!!!" Đám hải quân đó đứa nào đứa nấy máu nóng sôi trào, cứ như thể đang lên mạng đánh nhau vậy.

Smoker liếc nhìn đám binh sĩ phóng đãng bất kham đó, nhưng không nói gì.

Ông cần tập trung tinh lực đối phó Law.

Năng lực của Law quá quỷ dị, chỉ cần một chút sơ sẩy, có thể sẽ thua.

Đối thủ ở đẳng cấp này không thể phân tâm dù chỉ một chút!

Sau khi Tashigi bị chém làm đôi, nửa thân trước của cô đứng trên tuyết: "Bị giết mà vẫn sống, thật là sỉ nhục." Law liếc nhìn, châm chọc nói: "Vậy tôi nói cho cô biết một điều, kẻ yếu không có quyền lựa chọn cái chết." "Nếu muốn, tôi có thể chém thêm vài nhát." Rồi Law rút kiếm ra, định chém thêm vài nhát vào người Tashigi.

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay, Smoker xuất hiện và đỡ lấy đòn tấn công đó.

Vũ khí của Smoker tên là Thập Thủ, một cây côn sắt có gắn Seastone.

Chương 659

Trên cây côn sắt đó có một viên Hải Lâu Thạch chuyên dùng để đối phó với người có năng lực.

“Ta không cần biết ngươi có phải Thất Vũ Hải hay không, nhưng hôm nay ngươi phải nhường đường cho ta!” Smoker vừa giận dữ vừa tức tối, cơ thể hóa thành làn khói, đột nhiên xuất hiện sau lưng Law.

Law phản ứng không kịp, bị Smoker túm lấy, ấn xuống đất.

Smoker muốn dùng vũ khí của mình để chế ngự Law, nhưng đúng khoảnh khắc sắp chạm vào người Law.

Law lại biến thành một khúc gỗ.

Bản thân Law biến mất, khi xuất hiện thì đã ở cách xa mười mét.

“Ngươi đã làm gì?” Smoker hỏi.

“Tôi chỉ đổi vị trí của mình với khúc gỗ kia thôi.” Law nói.

Thật là một năng lực phiền phức, Smoker đã chuẩn bị cho một trận chiến khó khăn.

Thấy Law vẻ mặt tràn đầy tự tin như vậy, ông ta cũng biết rằng một trận chiến khó khăn e rằng sẽ không dễ đánh.

Ở một bên khác, hải quân đã đưa Tashigi và đồng đội bị thương bỏ chạy.

“Ở đây tôi cũng vướng víu, mau rời khỏi đây mới là đúng đắn.” Smoker nghĩ thầm. . .....

Tại khu vực hồ trung tâm.

Băng hải tặc Râu Dài đã chặn đường Luffy và đồng đội, nhưng bị Luffy dễ dàng đánh bại.

Bọn này nhìn Luffy, thấy hắn có thực lực.

Chúng dùng pháo bắn chìm thuyền của cậu, sau đó để cậu rơi xuống biển.

Như vậy sau đó cũng không cần ra tay mà có thể giải quyết trận chiến, một công đôi việc.

Đáng tiếc Luffy chỉ khẽ nhấc tay, những viên đạn pháo mà băng hải tặc Râu Dài bắn ra như bị những bàn tay vô hình khống chế, muốn động cũng không động đậy được.

Luffy lại lật tay về sau, những viên đạn pháo đó như mọc mắt, bay ngược trở lại.

"Năng lực sao?

Cũng là năng lực Trái Ác Quỷ à?" Những người của băng hải tặc Râu Dài cảm thấy không thể tin nổi, vội vàng tránh né, nhưng vẫn bị đạn pháo nổ tung khiến chúng ngã nhào ngửa.

Luffy đã đổ bộ thành công.

"Những tên nửa người nửa thú này là chuyện gì vậy?" Zoro gãi đầu, chúng là con người à?

Hay là loài khác?

Nhưng mọi người cũng không quản ba bảy hai mươi mốt nữa, lấy bốn bộ quần áo của những tên đó, những bộ quần áo này đều là lông nhung.

Để đối phó với kiểu thời tiết cực lạnh này.

Sau khi mọi người mặc quần áo vào, quả nhiên cảm thấy ấm áp hơn, ít nhất là không còn lạnh nữa.

Nơi này và bên Đảo Lửa hoàn toàn là hai kiểu thời tiết, bên này lạnh thấu xương.

Bên Đảo Lửa thì nóng đến không chịu nổi.

“Đúng là một hòn đảo kỳ lạ.” Luffy cười khẽ, không nói gì.

Không giải thích với mọi người về kết quả sau trận chiến của hai vị Đô Đốc.

Luffy tính toán thời gian, Chopper và đồng đội chắc đã gặp Law và Smoker, hiện tại chắc đang dẫn theo một đám trẻ con bỏ chạy.

Law và Smoker chắc đang giao chiến nảy lửa ở cổng lớn.

Nhưng cuối cùng Smoker chắc là thua, Law thắng.

Bởi vì Luffy không xen vào, nên kết quả trận chiến của hai người chắc sẽ không bị ảnh hưởng.

Luffy không định nhúng tay vào trận chiến của hai người, theo diễn biến cốt truyện, Doflamingo cuối cùng cũng sẽ đến hòn đảo này.

Đúng lúc có thể gặp mặt tên Thất Vũ Hải huyền thoại này.

Doflamingo vốn là Thiên Long Nhân.

Nhưng gia đình xảy ra biến cố lớn nên trở thành hải tặc.

Cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Năng lực của trái Ito Ito no Mi (Trái Sợi Sợi) đặc biệt mạnh, đặc biệt là năng lực sau khi thức tỉnh!

Chương 660

Đúng lúc nhân cơ hội này thử xem năng lực của trái này thế nào.

Luffy và đồng đội bắt Trà Hồ Tử, biến hắn thành phương tiện di chuyển chính.

Trà Hồ Tử hơi giống tộc người khổng lồ, nhưng theo lời hắn nói, không phải tộc người khổng lồ, chỉ là thân hình tương đối lớn.

Nửa thân dưới của Trà Hồ Tử là một con cá sấu, cũng thuộc loại cá sấu thân hình to lớn.

Mọi người ngồi trên đuôi con cá sấu này vừa vặn đủ chỗ, không hề chật chội chút nào.

Lúc này trận chiến ở cửa cũng gần như kết thúc.

Law sử dụng năng lực, trên mặt đất không ngừng xuất hiện những gai nhọn, giam cầm Smoker.

Nhưng bản thân Smoker là người năng lực Trái Ác Quỷ hệ Khói, loại thủ đoạn này căn bản không có tác dụng với ông ta.

Ông ta lập tức biến thành làn khói.

Từ bên cạnh tấn công lén Law.

Law phòng ngự không tốt, bị Smoker đấm mấy quyền.

Mấy quyền rất mạnh, Law đau đến nứt cả miệng.

"Hừ!" Law hừ lạnh một tiếng, lại nhấc ngón tay lên, một tảng đá từ dưới đất xuyên lên.

"Có một số thứ chỉ có thể nhìn rõ từ phía sau." Law cười khẩy, nhanh chóng đấm một quyền vào tảng đá, nắm đấm xuyên qua tảng đá trực tiếp đấm vào ngực Smoker.

Tim của Smoker lại bị đánh văng ra ngoài!

Bởi vì trong lãnh địa của Law, hắn hiểu rõ mọi thứ bên trong như lòng bàn tay, nhưng Smoker thì không, ông ta cần dùng Haki và mắt để nắm bắt hành động của đối phương.

Law lợi dụng sự chênh lệch thông tin này khiến Smoker trở tay không kịp, một đòn chí mạng.

Law cầm trái tim của Smoker trong tay, khẽ rung rung.

Smoker phát hiện trái tim mình bị đánh văng ra ngoài.

Trong nháy mắt, ông ta ngất đi.

Trận chiến kết thúc, Law trực tiếp quay trở lại viện nghiên cứu, lúc này, lãnh địa của Law biến mất, đám hải quân lập tức xông đến.

Tashigi thấy Smoker nằm trên đất, vội vàng chạy tới, sau đó nhìn thấy cái lỗ trên ngực Smoker.

Tim của Smoker đã biến mất.

Tashigi lập tức nghĩ Smoker đã chết.

Trong khoảnh khắc, cảm xúc đau buồn và phẫn nộ dâng trào trong lòng cô.

Lúc này Luffy và đồng đội cũng đã đến cổng trước của viện nghiên cứu.

Luffy cũng nhìn thấy Law mà cậu đã muốn gặp.

“Law, lâu rồi không gặp.” Luffy chào Law.

Vì đã kế thừa thân phận của Monkey D.

Luffy Mũ Rơm, vậy Law cũng nên nhận ra.

Trước đó đã gặp mặt ở Quần Đảo Sabaody, chiến đấu vai kề vai, sau đó trong Trận Chiến Thượng Đỉnh, Law đã giúp Luffy.

Law lúc này cũng nhìn thấy những người khổng lồ kỳ lạ đang chạy.

Trên đuôi của những người khổng lồ kỳ lạ đó, chính là Luffy và đồng đội đang ngồi.

“Thì ra là thủ lĩnh Mũ Rơm à, cậu làm gì ở đây?” Law ngạc nhiên hỏi.

Law không khỏi nhớ lại lúc đó.

Thằng nhóc Mũ Rơm Luffy bị trọng thương, vì Ace chết nên cảm xúc không ổn định.

Sau khi đến chỗ Hancock, có chuyện khác nên Law đã để Luffy ở lại đó.

Nhìn Luffy bây giờ chắc đã hồi phục rồi.

Bởi vì Luffy lúc đó không ổn định, không chỉ cảm xúc không ổn định, mà vết thương trên người cũng rất nặng.

Có thể vượt qua được, cũng là một kỳ tích.

“Lại có thể hồi phục được, không tồi.” Law khen ngợi.

“Cũng nhờ lúc đó anh giúp đỡ.” Luffy không nói rõ chuyện này, vì dù có nói ra hôm nay, e rằng người khác cũng sẽ không tin.

Cứ trực tiếp theo thân phận này mà tiếp tục là được rồi.

Chương 661

“Không cần cảm thấy mắc nợ tôi, lúc đó giúp đỡ chỉ là nhất thời hứng chí thôi.” Luffy biết Law là người miệng cứng lòng mềm, nên đối phó với đám hải quân kia, dù đã đánh gục hết đối phương, nhưng cũng không ra tay tàn nhẫn.

Mục đích của Law chỉ có một, đó là Donquixote Doflamingo, một trong Thất Vũ Hải.

Hắn muốn lật đổ Doflamingo.

Law và Doflamingo có mâu thuẫn.

“Trước đây anh đã giúp tôi, lần này gặp lại không cho anh chút đồ gì thì cũng không được.” Luffy từ trong eo lấy ra một cái túi gụa, trực tiếp ném cho Law.

“Cái này cho anh, nếu gặp phải rắc rối không giải quyết được, nó có thể giúp anh vượt qua khó khăn.” Law nhận lấy cái túi gấm, nhất thời cũng không biết nói gì.

Có thể giúp vượt qua khó khăn sao?

Bên trong rốt cuộc chứa thứ gì?

Nhưng Luffy không nói, Law cũng không hỏi.

Trực tiếp cất cái túi gấm đi.

“Người cậu muốn tìm đang ở phía sau viện nghiên cứu này.” Law nhắc nhở Luffy.

Lúc này, Tashigi đột nhiên vung kiếm chạy tới, xông về phía Law.

“Loại người như vậy nếu không dạy cho một bài học thì sẽ không bao giờ nhớ.” Law rút kiếm ra, đâm về phía trước hai nhát.

Tashigi và Smoker chỉ cảm thấy ngực nhói lên.

Tashigi trực tiếp ngất đi.

Zoro nhận ra Tashigi, thấy Tashigi bị Law đánh gục.

Trong lòng cậu lập tức có chút khó chịu, nhưng không thể hiện ra.

Đối phương chỉ là một hải quân trông giống người bạn cũ của cậu, hai người cũng không có quá nhiều giao thiệp.

"Tên này đã làm gì cô gái đó vậy?" Zoro chỉ nói một câu, thể hiện sự bất mãn của mình.

Sau đó, Luffy và đoàn người rời đi.

Law cũng một mình quay trở lại viện nghiên cứu.

Lúc này trong phòng viện nghiên cứu, một người cũng đang báo cáo với cấp trên.

"Bọn trẻ bị hải tặc đưa ra khỏi cửa, ở cửa lại gặp hải quân." Người đó nói: "Hải quân do Phó Đô Đốc Smoker dẫn đầu." Chủ nhân tức giận, bóp nát chiếc cốc trong tay.

"Lại nhanh chóng bị bại lộ rồi.

Vậy những kẻ đã nhìn thấy, đã biết bí mật ở đây, tất cả đều không thể giữ lại." "Tất cả đám hải quân và hải tặc đó, giải quyết hết đi." .....

Ở một bên khác.

Luffy và tất cả thành viên đã hội hợp.

Dưới sự giúp đỡ của Kin'emon, bọn trẻ và bốn người (Sanji, Nami, Chopper, Franky) đều mặc một lớp áo bông dày.

Kin'emon có năng lực Trái Ác Quỷ.

Có thể biến ra quần áo từ không khí.

Năng lực này bình thường không có tác dụng, nhưng bây giờ lại hữu ích.

Thấy Luffy và đồng đội đang ngồi trên lưng Trà Hồ Tử, Sanji cũng vui vẻ.

Kết quả là vừa mới vui vẻ, Sanji đã bị Nami đấm một quyền xuống tuyết.

Đợi mọi người tìm được một viện nghiên cứu bỏ hoang có thể tránh gió để vào, mới làm rõ được mọi chuyện.

Hóa ra mấy người đã bị hoán đổi linh hồn cho nhau.

Trong cơ thể Chopper là linh hồn của Franky.

Trong cơ thể Franky là linh hồn của Nami.

Trong cơ thể Nami là linh hồn của Sanji.

Trong cơ thể Sanji là linh hồn của Chopper.

Hoàn toàn loạn xà ngầu rồi.

Mọi người chỉ có thể tìm vài mảnh giấy dán lên đầu mỗi người, để đại diện cho việc ai là ai.

Law phát hiện, ngay cả với năng lực của hắn hiện tại, cũng không có cách nào trong thời gian ngắn hoán đổi linh hồn của mỗi người trở lại.

Chương 662

Vị samurai đã tìm lại được nửa thân dưới của mình thì phấn khích chạy đi chạy lại.

Cảm giác được đoàn tụ là điều cảm động nhất, cứ tưởng cả đời chỉ còn lại một cái đầu. . .....

Trong một hang động khác, hải quân cũng đang mở cuộc họp.

Smoker và Tashigi đã tỉnh lại.

Nhưng Smoker và Tashigi cũng đã hoán đổi linh hồn cho nhau.

Linh hồn của Smoker hiện tại đang ở trong Tashigi, linh hồn của Tashigi hiện tại đang ở trong Smoker.

Smoker vốn thẳng thắn, phóng khoáng giờ trở nên nhỏ nhẹ, nũng nịu, còn Tashigi nhỏ nhẹ, nũng nịu thì trở nên thẳng thắn, phóng khoáng.

Đám hải quân không thích ứng được, vì bất cứ chuyện gì cũng phải báo cáo với Tashigi.

Nhìn Tashigi hút xì gà, áo sơ mi trước ngực rộng mở, cảnh tượng ẩn hiện, tổng cảm thấy là lạ.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Smoker, người đã bị hoán đổi cơ thể, thì lại không để ý những chuyện này, ông phân tích: "Trước đây trên Den Den Mushi đã thấy ký hiệu CC.

Ký hiệu CC này khiến tôi nhớ đến một người, đồng nghiệp cũ của Vegapunk, Caesar.

Hiện tại tôi có thể nghĩ đến chỉ có thể là hắn." . .....

Trong một văn phòng khác của Caesar, Law đang từng bước đi vào.

Trong tay Law đang cầm một trái tim.

Trái tim của Smoker. . .....

Bên trong Viện Nghiên Cứu Vegapunk, một nhân mã tiên phong cầu xin.

Caesar lấy cớ có thể giúp hắn hồi phục để dụ hắn vào một căn mật thất, sau đó bơm khí gas vào mật thất.

Loại khí gas này có độc tính mạnh, có thể gây chết người, nhưng Caesar lại lừa tên nhân mã này rằng đó là khí gas có thể chữa lành vết thương.

Tên nhân mã tin tưởng tuyệt đối vào Caesar, cho rằng hắn là chúa cứu thế, liền đi vào.

Kết quả không lâu sau đó cảm thấy không ổn.

Không chỉ không hề cảm thấy cơ thể hồi phục, mà còn cảm thấy thể lực không ngừng mất đi, đau đầu dữ dội, sản sinh ảo giác.

Cả người càng lúc càng tệ, càng thêm khó chịu.

"Thế nào, có cảm giác gì không?" Caesar vừa nghe báo cáo, vừa ghi chép.

"Làm ơn thả tôi ra đi, tôi thật sự khó chịu chết mất." Tên nhân mã khổ sở van xin, nhưng Caesar không hề bận tâm. . .....

Trong một hang động khác, Smoker cũng thuật lại chuyện trên đảo.

Ban đầu đây là một hòn đảo phong cảnh tươi đẹp, tài nguyên phong phú.

Có nhiều loài sinh vật sinh sống ở đây.

Nơi đây cũng có Viện Nghiên Cứu Vegapunk.

Kết quả là hai năm trước đã xảy ra một vụ nổ lớn.

Khí độc và khói do vụ nổ tạo ra đã phá hủy toàn bộ hòn đảo.

Khí độc khiến toàn bộ hòn đảo trở nên chết chóc.

"Kẻ chủ mưu tất cả là Caesar." Smoker lạnh nhạt nói: "Vốn dĩ ba viện nghiên cứu bị nổ tung mất hai, nguyên nhân là do Caesar nghiên cứu vũ khí và khí độc lần này, Vegapunk chỉ là liên đới trách nhiệm mà thôi." Hóa ra toàn bộ chuyện này Caesar mới là kẻ chủ mưu, thật đáng thương cho những tên nhân mã tưởng Caesar là ân nhân cứu mạng.

Vì khí độc, những tù nhân còn lại trên đảo đều mất đi đôi chân, một năm trước sau khi Caesar đến đã giúp họ thoát khỏi sự quấy nhiễu của khí độc, còn Law thì lại giúp họ gắn lại đôi chân.

Trong mắt những tù nhân này, Caesar và Law chính là thiên sứ cứu rỗi.

Vì vậy tất cả mọi người đều nghe lời Caesar răm rắp.

Chương 663

Và ở một bên khác, Smoker và đồng đội nghe được phiên bản này từ miệng Trà Hồ Tử.

Trà Hồ Tử và những hải tặc khác đều bị lừa gạt.

"Ngoài ra, trên đảo này còn có trẻ em." Smoker nói: "Tôi nghi ngờ có người trong căn cứ hải quân cấu kết với hải tặc từ trong ra ngoài, nơi này chỉ có ghi chép về việc đắm thuyền, nhưng không có ghi chép về việc trẻ em mất tích, có người cố ý thay đổi thông tin báo cáo." Ông đã đoán ra âm mưu đằng sau chuyện này, nhưng không thể xác định ai đã làm việc này, và ai là kẻ chủ mưu thực sự.

Lần này nếu ra ngoài, nhất định phải điều tra rõ ràng toàn bộ sự việc.

Nhưng hiện tại đối với Smoker, nhiệm vụ quan trọng hàng đầu là tìm Law lấy lại trái tim đã bị cướp.

Nếu không trái tim nằm trong tay đối phương tương đương với mạng sống của mình, trong tay đối phương, hoàn toàn không có cách nào.

Phải tìm ra một cách và đối sách mới được. . .....

Về phía Luffy, Chopper đang xét nghiệm máu cho bọn trẻ.

Ban đầu cậu tưởng bọn trẻ sinh ra đã to lớn như vậy, nhưng bọn trẻ nói, lúc mới sinh không hề to như thế.

Chuyện này khiến Chopper cảnh giác.

Sau khi xét nghiệm máu cho bọn trẻ xong, Chopper kinh ngạc phát hiện, trong máu của chúng có một lượng nhỏ độc tố.

Loại độc tố này sẽ khiến người ta bị phụ thuộc.

Chopper đi đến bên Trà Hồ Tử: "Ngươi đã làm gì những đứa trẻ này, ít nhiều gì cũng phải biết chút chứ." Chopper tức giận không thể kiềm chế: "Trẻ con nhỏ như vậy, lại cho chúng ăn thuốc độc." Chopper lấy ra ống nghiệm, chỉ thấy nước thuốc trong ống nghiệm đã đổi màu.

"Lại nghi ngờ chủ nhân sao?" Trà Hồ Tử tin tưởng tuyệt đối vào chủ nhân, đương nhiên sẽ không tin lời Chopper, cho rằng cậu đang bôi nhọ chủ nhân.

Đã làm gì rồi?

Chopper thấy đối phương không nói gì, trong lòng hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không để cho kẻ đó yên.

Dùng trẻ con làm thí nghiệm, đã vượt qua giới hạn của loài người, làm như vậy, chẳng lẽ đối phương không đau lòng sao?

Trẻ con nhỏ như vậy, nỡ lòng nào ra tay.

Loại thuốc độc mãn tính này, rõ ràng là tích lũy từng chút một, không phải một lần.

Là để khống chế đám trẻ con đó.

Lúc này, cơn đau của bọn trẻ bùng phát.

Đứa nào đứa nấy đau khổ không chịu nổi, nhưng lại không thể nói ra.

"Đầu cháu đau quá, cháu đau khổ quá!" Những đứa trẻ khổng lồ, đứa nào đứa nấy quỳ xuống đất, đau đớn không thôi.

"Chuyện gì vậy?" Franky tiến lên hỏi.

"Cho cháu kẹo!

Cháu muốn ăn kẹo!" Lúc này, một đứa trẻ khổng lồ nói.

Những đứa trẻ khác cũng lần lượt phụ họa theo.

"Kẹo, kẹo?" Phát hiện ra điểm mấu chốt của vấn đề, Chopper hỏi một đứa trẻ.

Hiện tại những đứa trẻ có thể trạng khổng lồ đều phát bệnh, những đứa trẻ có cơ thể bình thường thì không bị ảnh hưởng.

"Là một loại kẹo mà chủ nhân cố ý cho cháu.

Loại kẹo đó rất kỳ lạ, bốc khói." Bé gái đó trả lời.

Kẹo bốc khí?

Kết hợp tình huống kỳ lạ của bọn trẻ, đoán chừng viên kẹo đó có vấn đề.

"Cháu đã ăn chưa?" "Những đứa trẻ có thể trạng lớn hơn thì ăn nhiều hơn, cháu ăn ít hơn." Bé gái đó thành thật trả lời.

Đã tìm ra nguyên nhân rồi, viên kẹo đó có vấn đề.

"Cho cháu ăn kẹo đi, cho cháu ăn kẹo đi, chẳng lẽ không thể cho cháu ăn kẹo sao?

Làm ơn." Bé gái có thân hình khổng lồ đó van nài Franky.

"Tuyệt đối không thể ăn những viên kẹo đó nữa.

Những viên kẹo đó có vấn đề." Chopper hét lớn.

Vì Chopper nói vậy, Franky đương nhiên tin Chopper.

"Xin lỗi, không thể cho cháu ăn kẹo được." Franky nói.

Chương 664

“Không thể cho cháu ăn, tại sao?

Cháu muốn ăn kẹo, cháu muốn ăn kẹo.” Lúc này những đứa trẻ khổng lồ đó phát điên, một trong số chúng vung một cú tát vào người Franky, Franky theo tiếng mà bay ra ngoài.

Bay đập vào bức tường bên cạnh, tạo ra một cái lỗ trên bức tường.

Sức mạnh khủng khiếp đến nhường nào.

Giống hệt như người khổng lồ.

Những đứa trẻ này cũng chỉ là trẻ con, đợi đến khi lớn lên, sức mạnh của chúng sẽ càng mạnh hơn nữa.

Những đứa trẻ này ẩn ước có xu hướng bạo động.

Hiện tại chúng lấy một số đá và gậy gỗ xung quanh bắt đầu đập phá loạn xạ.

“Chuyện này cứ giao cho tôi đi.” Luffy bước tới vài bước.

Cậu nhấc tay lên, một luồng sức mạnh từ lòng bàn tay phát ra.

Sức mạnh mềm mại đó tiến vào cơ thể những đứa trẻ này.

Bọn trẻ đều lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Thấy bọn trẻ cuối cùng cũng không làm ồn nữa.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thuyền trưởng đúng là không hổ danh, một chiêu quá lợi hại.” “Việc tìm thuốc giải mới là mấu chốt.” Thuốc giải chắc chắn nằm trong phòng thí nghiệm của Caesar, nên nhất định phải tìm Caesar mới

được. . .....

Lúc này trong Viện Nghiên Cứu Vegapunk, Caesar và Law cũng đã xảy ra xung đột.

Nguyên nhân là vì Caesar cho rằng Law đã dẫn băng Mũ Rơm đến đây.

Caesar lấy ra một khẩu súng.

Chĩa vào trán Law.

"Ngươi, không phải đã dẫn băng Mũ Rơm đến đây sao?

Ta biết đấy, trước đây ngươi đã nhiều lần giúp đỡ chúng.

Hai bên có chút giao tình mà." Caesar chất vấn.

Law cảm thấy khó hiểu về điều này, lạnh nhạt nói: "Chuyện này tôi cũng biết rõ ngọn ngành.

Ngươi đã hại tôi.

Ngươi căn bản không hề nói cho tôi sự thật rằng băng Mũ Rơm đã bị bắt, nếu không thì lời nói cũng sẽ không bị bại lộ trước mặt hải quân.

Vả lại, làm chuyện này có lợi gì cho tôi chứ?" Law làm rõ lập trường và thái độ của mình.

Caesar nhìn Law, thấy hắn không giống đang nói dối.

Caesar cũng hiểu, Law quả thực không có lý do để làm chuyện như vậy.

Không có chút lợi lộc nào cả.

Ngay cả khi muốn ra tay ngầm, hắn cũng sẽ giấu kỹ, chứ không để lộ ra ngoài mặt.

Cách làm đó rất ngu xuẩn.

“Chỉ đùa thôi.” Caesar thu súng lại.

“Nếu thật sự muốn ra tay ngầm, tôi cũng sẽ giấu kỹ, chứ không dễ dàng bại lộ như vậy.” “Loại người có tính cách tồi tệ như ngươi cũng không cần cấu kết với bất kỳ ai, nếu không lúc đó tại sao lại làm chuyện đó để gia nhập Thất Vũ Hải?” Đợi Caesar nói xong, Law hỏi một câu: “Vừa rồi bọn trẻ không đi tìm kẹo, cũng sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Chẳng lẽ ngươi có cách nào ư?” Caesar từ trong lòng lấy ra một gói thuốc nhỏ màu đỏ, rất kiêu ngạo nói: “Mấy viên thuốc này tôi cho bọn trẻ ăn hàng ngày như kẹo, bên trong có độc.

Ăn vào, trong cơ thể sẽ sản sinh một lượng nhỏ độc tố.

Ăn hàng ngày chúng sẽ không thể rời xa những viên thuốc nhỏ này.

Nếu không có thuốc nhỏ, sớm muộn gì cũng sẽ tái phát.” Đối với việc làm như vậy với trẻ con.

Ánh mắt Law thay đổi.

Nhưng không có hành động nào quá đáng, hay lời nói quá khích.

“Hành vi thật tồi tệ.

Nó khiến tôi nhớ đến một người.” Law nói xong cầm kiếm đi ra ngoài.

Chương 665

. .....

Ở một bên khác.

Trong viện nghiên cứu bỏ hoang.

Những đứa trẻ khổng lồ đó bị dùng sắt vụn trói lại.

Đó cũng là cách tốt nhất có thể làm được hiện tại.

Nếu không, những đứa trẻ này phát điên thì không có cách nào đối phó được.

"Như vậy sẽ không còn lo lắng gì nữa." Franky làm xong mọi chuyện, vỗ tay nói.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì, đi đâu?" Usopp hỏi.

Sau một hồi bàn bạc, mọi người quyết định trực tiếp đi đến Viện Nghiên Cứu Vegapunk.

Bởi vì đó là nơi mọi chuyện bắt đầu.

Bí mật ẩn giấu cũng ở đó.

Đến Viện Nghiên Cứu Vegapunk tìm kẻ chủ mưu.

Mới có thể giải quyết toàn bộ chuyện sau này, rốt cuộc hòn đảo này có âm mưu gì?

Bọn trẻ làm sao mới có thể trở lại bình thường?

Vì mọi người đã quyết định như vậy.

Quyết định xuất phát đi Viện Nghiên Cứu Vegapunk.

Nhưng ở đây có những đứa trẻ khổng lồ cần có người trông chừng.

Sau một hồi bàn bạc, Nami và Chopper quyết định ở lại.

Bởi vì hai người họ hiện tại có sức chiến đấu thấp nhất.

Ở lại trông chừng bọn trẻ là tốt hơn.

Còn những người khác, sẽ đi vào bên trong viện nghiên cứu.

Trực tiếp bắt Caesar, kẻ chủ mưu mọi chuyện.

"Chúng ta đi ngay thôi." Franky đề nghị.

Luffy lúc này lại lắc đầu.

"Đợi đã." Một câu "đợi đã" khiến Franky khó hiểu.

"Chúng ta cần đợi ai sao?" Franky kỳ lạ hỏi.

Lần này cậu đã đoán đúng rồi.

"Đúng vậy." Luffy đáp: "Lần này tôi phải đợi hai vị khách không mời.

Về thời gian, chắc cũng sắp đến rồi." Lời Luffy vừa dứt, viện nghiên cứu bỏ hoang đột nhiên rung chuyển.

Trên mái nhà viện nghiên cứu truyền đến tiếng nổ, không ngừng có mảnh đá vụn rơi xuống từ phía trên viện nghiên cứu.

"Tấn công!" Usopp hét lớn, vô cùng căng thẳng.

Zoro và Sanji phản ứng nhanh chóng, lập tức nhảy vài bước ra khỏi viện nghiên cứu.

Nhưng điều khiến hai người kinh ngạc là, họ nhìn xung quanh mấy lượt cũng không thấy bóng người nào.

Nhưng đợt tấn công này là thật.

Trên mái nhà vẫn còn dấu vết bom đạn nổ tung, một cảnh tượng tan hoang.

“Chúng ẩn nấp ở đâu?

Chết tiệt!!” Zoro tức giận nói.

Lúc này, hai bóng dáng khổng lồ nhảy ra từ phía sau hai ngọn núi tuyết.

“Săn mồi bắt đầu!” Tiếng nổ lớn vang lên.

Những tù nhân đó giật mình tỉnh giấc.

Một hòn đá rơi trúng đầu một tù nhân, khiến cậu ta la hét đau đớn mấy tiếng liền.

Sau đó, các thành viên của băng Mũ Rơm nhìn thấy nhau tìm kiếm tung tích đối phương khắp nơi, nhưng không hề có chút manh mối nào.

Chương 666

“Tôi biết là ai rồi.” Người tù nhân phấn khích nói.

“Chủ nhân?” Nami hỏi một câu.

“Chẳng lẽ cậu biết là ai sao?” “Hừ, chắc chắn là hai tên đó.” Hắn phấn khích nói.

“Lần này thì chết chắc rồi.” “Hai tên nào?” Nami chất vấn.

“Là mấy tên từ núi tuyết chứ gì, chắc chắn là bọn chúng rồi.” Hắn cười hắc hắc.

“Thôi đi, không cần tìm nữa đâu, mấy tên đó không tìm thấy được đâu.

Chúng giỏi ẩn nấp hành tung lắm, đến cả tôi còn không biết mặt mũi chúng ra sao.

Nhưng tôi biết, chúng là sát thủ chuyên nghiệp.

Khi đã nhận tiền báo thù, nhiệm vụ của chúng nhất định sẽ hoàn thành.

Không một ai có thể thoát khỏi sự truy sát của chúng.

Điều duy nhất tôi biết, là dấu chân của chúng rất lớn, nhưng khi hành động thì tiếng động lại cực kỳ nhỏ.

Nếu không nghe kỹ thì căn bản không thể phát hiện ra được.

Một điều nữa tôi biết, chúng là những người thú khổng lồ lông lá, chiều cao và vóc dáng gần bằng người khổng lồ.

Nếu coi chúng là tộc người khổng lồ thì cũng không sai.

Còn một điều nữa tôi biết.

Hai người đó sinh ra ở Xứ Tuyết.

Một điều nữa tôi biết, tên của hai người đó là…" Nami cạn lời.

"Không biết mà lại lắm thứ thế à?

Nãy giờ bảo không biết, vậy mà giờ lại kể một hơi nhiều thế." Người tù nhân cũng thấy oan ức.

"Tôi cũng chỉ nghe người khác đồn đại thôi, chứ mặt mũi thật sự của hai người đó thì tôi chưa từng thấy." Lúc đó, hai quả bom khói được ném tới.

Toàn bộ khu nghiên cứu bỏ hoang chìm trong khói đặc.

Zoro và Sanji trên mái nhà cũng bị ảnh hưởng.

"Không nhìn rõ." La Thiên không hề hay biết.

Vào lúc đó, có hai người khổng lồ to lớn đã lẻn vào bên trong khu nghiên cứu bỏ hoang của Vegapunk.

Đợi đến khi khói tan đi.

Một bóng người khổng lồ đứng trước mặt Tra Hồ Tử.

La Thiên không khỏi tấm tắc khen ngợi.

"Hai tên này thân hình to lớn vậy mà, cao hơn mười mét lận, nhưng động tác lại nhanh nhẹn đến thế, thật sự hiếm có khó tìm." Hai tên sát thủ đến từ Xứ Tuyết đó vậy mà không tìm băng Mũ Rơm đầu tiên.

Mục tiêu đầu tiên của chúng là Tra Hồ Tử.

Tra Hồ Tử ho khan vài tiếng, khi mở mắt ra lần nữa, ông ta phát hiện trước mặt mình là một mũi thương dài.

Rồi nhìn lại tên người tuyết nhỏ bé kia.

Đây chẳng phải là sát thủ trong truyền thuyết sao?

Sao lại chĩa thương vào mình?

Tra Hồ Tử không hiểu.

Nhưng ông ta vẫn kiên trì hỏi.

“Chủ nhân cử hai người đến sao?

Đến cứu tôi phải không?” Người tuyết lắc đầu.

“Tôi không làm nhiệm vụ cứu người, xin lỗi nhưng tôi phải giết ông!” Tra Hồ Tử lộ vẻ không thể tin được.

“Không, không thể nào, các người nghe nhầm rồi phải không?” Tra Hồ Tử không tin chủ nhân sẽ bỏ rơi mình.

Ông ta nhớ lại khi mình gặp nạn trên hòn đảo đó, ông ta đã gặp Caesar và được cứu.

Lúc đó Caesar đã tìm thấy ông ta, và đưa về bệnh viện chữa trị.

Không chỉ chữa khỏi bệnh cho ông ta.

Caesar còn giúp những tên hải tặc đã mất đôi chân, bằng cách ghép chân động vật vào cho họ.

Chương 667

Ân huệ lớn lao đến nhường nào!

Vì có ơn nghĩa đó, Tra Hồ Tử quyết định cùng các thành viên băng hải tặc ở lại.

Để giúp Caesar tuần tra, mỗi ngày ông ta đều vui vẻ đi tuần tra, tối đến lại vui vẻ trở về.

"Chủ nhân, thật ra bên ngoài cũng rất an toàn, không có ai khác ngoài người của chúng ta." Tra Hồ Tử báo cáo với Caesar.

"Tôi biết rồi, vất vả cho ông rồi." Mỗi lần Caesar đều nói những lời vất vả đó.

Khiến Tra Hồ Tử vô cùng cảm động.

Chủ nhân đối xử với mình quá tốt.

Không chỉ giúp mình chữa khỏi bệnh, mà còn chưa bao giờ ghét bỏ.

Tra Hồ Tử lúc đó có suy nghĩ rằng.

Dù có chết vì chủ nhân, cũng đáng giá.

Sẽ dốc hết sức mình để báo đáp ân tình của chủ nhân.

Nhưng hôm nay, tên sát thủ người tuyết trước mặt lại nói chủ nhân bảo họ giết mình.

Khi thế giới quan và giá trị quan của một người sụp đổ, đó là điều tan nát nhất.

Nhưng Tra Hồ Tử vẫn kiên định, cho rằng hai tên sát thủ Xứ Tuyết đã nghe nhầm.

Chủ nhân không thể nào bảo họ đến giết mình được, hẳn là đến cứu mới đúng.

Thấy Tra Hồ Tử không tin, sát thủ Xứ Tuyết liền lấy ra một con ốc sên truyền tin, và bật nó lên.

Bên trong ốc sên truyền tin phát ra giọng nói của Caesar.

"Lần này mục tiêu là tiêu diệt băng Mũ Rơm.

Tiện thể giải quyết luôn tên Tra Hồ Tử đã bị bắt.

Nhớ là đừng làm hại lũ trẻ con.

Tên tù nhân đó gọi là gì nhỉ?

Tên có bộ râu dài.

Màu sắc giống như phân ấy.

Hình như là Hồ Tử.

À đúng rồi, gọi là Tra Hồ Tử.

Nhân tiện nói, tên Tra Hồ Tử đó đúng là một tên ngốc rất dễ sai bảo.

Bảo nó làm gì thì nó làm nấy.

Nhưng giờ nó đã vô dụng rồi, cứ giải quyết thẳng tay đi.

Không có giá trị gì để giữ lại nữa." Giọng nói của chủ nhân.

Nghe từng lời, từng chữ của chủ nhân.

Tra Hồ Tử, đau đớn đến tột cùng.

Nỗi đau trong lòng còn dữ dội hơn cả nỗi đau thể xác.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại muốn bỏ rơi mình?

"Làm ơn xác nhận lại một lần nữa, tôi là Tra Hồ Tử mà." Lúc này

Tra Hồ Tử không còn tức giận nữa, chỉ muốn hỏi chủ nhân cho rõ ràng.

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy, tại sao lại muốn bỏ rơi tôi, chẳng lẽ tôi đã làm gì sai sao?” Tra Hồ Tử đau lòng đến mức không nói nên lời.

Tên sát thủ Xứ Tuyết thấy Tra Hồ Tử không nói gì, liền trực tiếp chĩa thương vào ông ta.

Phanh phanh phanh phanh phanh.

Hắn bắn liên tiếp năm phát.

Lúc đó, một sát thủ khác xuất hiện trên đỉnh mái nhà.

“Được rồi, nhẹ tay một chút đi, còn những người khác cần giải quyết nữa.

Nếu phá hoại quá nghiêm trọng thì cũng sẽ ảnh hưởng đến bọn trẻ.

Tôi cần đưa những đứa trẻ này về.” Tên sát thủ đầu tiên nghe thấy lời bạn mình nói, mới dừng lại.

Chương 668

La Thiên đầy hứng thú nhìn hai tên người tuyết với lớp da lông trắng dày cộp.

Hai kẻ này cũng thuộc loại sinh vật quý hiếm.

Hiếm khi mới thấy được loại này.

Nhưng La Thiên cũng nhìn ra, hai tên này ngoài việc ngụy trang cực tốt và sức lực rất lớn ra.

Thì chúng không có ưu điểm đặc biệt nào khác.

Hơn nữa, nếu bỏ đi lớp ngụy trang.

Xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Ưu thế của hai tên này sẽ giảm đi một nửa.

"Mũ Rơm nhóc La Thiên à.

Ngươi thật sự không may khi gặp phải ta.

Hai bọn ta nhận lệnh đến giết ngươi.

Coi như giúp người khác tiêu tai bằng tiền.

Hôm nay là ngày chết của ngươi." La Thiên lại phát hiện ra một vấn đề.

Hai tên người tuyết đó dường như rất tự đại.

Chúng nghĩ mình là ai chứ?

La Thiên vươn tay, Chakra khổng lồ tuôn ra từ cơ thể, hình thành một bàn tay khổng lồ tóm lấy tên người tuyết kia vào lòng bàn tay.

Sau đó La Thiên thẳng tay ném mạnh hắn xuống đất.

Tên người tuyết lắm lời đó bị ném cho quay cuồng chóng mặt.

Một tên người tuyết khác xông lên chi viện.

“Không cần đâu.

Lo cho sự an toàn của ngươi trước đi.” La Thiên chỉ vào phía sau hắn.

Zoro và Sanji đã xuất hiện ở đó.

“Tên khốn này dám trêu ngươi ta!” Zoro nói.

“Lông trắng muốt, hai tên này là người khổng lồ à?

Giống thú vật.

Hiếm thấy.” Sanji nói.

“Tam Đao Lưu Áo Nghĩa!

Đại Thiên Thế Giới!” “Chân Quỷ!” Hai người đồng thời ra chiêu.

Nhưng tốc độ của hai tên người tuyết cũng cực kỳ nhanh.

Vậy mà chúng đã nhanh chóng né tránh được.

“Thân hình to lớn như vậy, mà lại nhanh đến thế.” Đặc biệt là tên người tuyết vừa bị La Thiên trọng thương, vết thương không hề ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

“Xem ra tốc độ của hai tên này cũng có chỗ đáng gờm đấy nhỉ.” La Thiên đánh giá cao hai tên người tuyết thêm vài phần.

Lúc đó, hai tên người tuyết rút súng ra.

Chĩa vào Zoro và Sanji.

“Súng của ta giống như đại bác đối với con người.

Chết đi!” Người tuyết bắn ra mấy phát súng, nhưng loại súng thông thường này làm sao có thể làm bị thương hai người họ chứ?

Đạn súng dễ dàng bị hai người né tránh.

Thấy Zoro và Sanji lại xông lên.

Hai tên người tuyết lập tức nhanh chóng di chuyển đến chỗ khác để ẩn nấp.

Kế hoạch tác chiến của chúng cũng rất đơn giản, lợi dụng ưu thế tốc độ và sự quen thuộc với địa hình tuyết.

Kéo giãn khoảng cách, liên tục dùng súng tấn công đối phương.

Như vậy chúng có thể ở vào thế bất bại.

Trên chiến trường lúc này chỉ có hai tên người tuyết và Zoro, Sanji đang giao chiến.

Chương 669

Những người khác không hề xen vào.

Chiến thắng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. …..

Ở một phía khác, Caesar cũng nhận được báo cáo từ thuộc hạ.

“Bọn hải quân đang đánh với người của chúng ta.

Nhưng nhất thời khó phân thắng bại.” Thuộc hạ báo cáo.

“Không thắng nổi à.” Caesar lạnh lùng nói.

Ánh mắt đầy sát khí đó.

Khiến hai người đang báo cáo tình hình giật mình.

“Không, không.

Hãy cho tôi thêm thời gian.” Caesar nói, rồi chuyển giọng, “Được rồi, cũng là lúc tốt để thử nghiệm vũ khí đó.

Dù sao thì đối phương cũng là hải quân, có chết cũng không sao.

Đi thả thứ đó ra đi.” Caesar ra lệnh, “Những người khác nếu không muốn chết thì lập tức trốn vào khu trú ẩn.” Nghe vậy, mọi người đều biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Trên hòn đảo bốc cháy, sáu người nửa người nửa ngựa đang đi trên một con đường.

Chúng nhận lệnh đến mở một cánh cửa.

Lệnh do Caesar ban ra.

Chúng nhận được lệnh ngay lập tức.

Đi dọc theo con đường đã định, mấy người họ đến trước một cánh cửa vô cùng khổng lồ.

Phía trên có một van điều khiển hình tròn, cần phải vặn cái van đó mới có thể mở được.

Cánh van rất lớn, bán kính dài đến ba mét.

Một người nửa người nửa ngựa tiến lên, nhưng chỉ dựa vào sức mình thì không vặn nổi.

"Này, mấy cậu cũng đến giúp một tay đi." Người nửa người nửa ngựa đó nói.

Lúc đó những người khác cũng tiến lên giúp vặn cái van.

Cánh van cuối cùng cũng chuyển động, cửa từ từ mở ra.

Đột nhiên, một tiếng động lạ phát ra từ phía sau cánh cửa.

Một trong số họ nghe thấy âm thanh đó.

Liền hỏi những người khác.

"Mọi người có nghe thấy gì không?" Những người khác đều lắc đầu.

"Chỗ này nguy hiểm quá.

Chúng ta không nên vào." Lúc đó, một người nửa người nửa ngựa nói.

Nhưng nhanh chóng bị một người nửa người nửa ngựa khác chỉ trích, "Đây rõ ràng là lệnh trực tiếp của chủ nhân.

Chẳng lẽ ngươi đang nghi ngờ chủ nhân sao?" Người nửa người nửa ngựa đã nghi ngờ điều đó liền liên tục lắc đầu, "Không, không, tôi chỉ nói vậy thôi." …..

Lúc đó, bên cạnh băng hải tặc Mũ Rơm.

Một tên người tuyết, lợi dụng lúc đối phương không chú ý, vậy mà đã tóm lấy cơ thể của Franky.

Trong cơ thể của Franky lúc này, là linh hồn của Nami.

Tên người tuyết tóm lấy Franky rồi đi thẳng, không hề lưu luyến.

“Khốn kiếp, đó là cơ thể của tôi!” Thấy tình hình như vậy.

Chopper lo lắng.

Linh hồn của Franky lúc này đang ở trong cơ thể của Chopper.

“Khốn kiếp, đứng lại ngay!” Chopper cũng không thèm quan tâm nhiều nữa.

Trực tiếp lấy ra một viên pha lê màu vàng rồi nuốt xuống.

Viên pha lê màu vàng đó chính là Rumble Ball.

Sau khi nuốt xuống, nó có thể khiến cậu ta trở nên to lớn vô cùng trong vòng ba phút.

Chương 670

Bất kể sức phá hoại hay kinh nghiệm chiến đấu đều rất lớn.

Nhưng cậu ta có thể không kiểm soát được ý chí của mình, và sau ba phút sẽ không thể cử động được nữa.

“Franky đừng mà!” Lúc đó Sanji nói, lúc này linh hồn của Chopper đang ở trong cơ thể hắn.

Hiện tại chỉ có La Thiên và Zoro mới có thể đuổi theo hai người kia.

La Thiên để Zoro ở lại đối phó với Chopper đang phát sáng.

Một mình cậu ta đuổi theo.

“Mấy thành viên này đúng là hay gây rắc rối mà.” La Thiên bất đắc dĩ nói.

“Cách không nắm vật.” La Thiên vung tay, chộp tới phía trước.

Phải nói rằng, độ nhạy bén của hai tên người tuyết này cực kỳ cao.

Vừa cảm nhận thấy nguy hiểm, chúng lập tức thay đổi vị trí, nhảy đến một nơi khác.

La Thiên chộp hụt.

“Ồ!” “Sự linh hoạt của tên sát thủ người tuyết vượt quá dự liệu của ta.

Hơi ngạc nhiên đấy.

Nhưng thì sao chứ?” “Tường đất!” La Thiên dùng Chakra, một bức tường đất xuất hiện giữa không trung.

Nó đổ ập xuống trước mặt một tên sát thủ người tuyết.

Đồng thời, La Thiên dùng bàn tay lớn cách không chộp tới.

Tên sát thủ người tuyết không kịp né tránh, bị La Thiên tóm được.

"Ăn một đòn Lôi của ta không?

Lôi Điểu!" La Thiên ra tay, điện quang nổi lên trong tay.

Tên sát thủ người tuyết bị điện giật, lập tức ngất xỉu.

"Jack!" Tên người tuyết còn lại thấy vậy liền lo lắng hét lên, nhưng không hề dừng bước.

Jack là tên đồng đội của hắn.

"Sân vườn núi tuyết của ta, đừng hòng bắt được ta." Tên sát thủ người tuyết còn lại vừa nắm Franky vừa kiêu ngạo nói.

Bởi vì hắn nhìn thấy phía trước có một tòa kiến trúc cao lớn.

Chỉ cần leo lên tòa kiến trúc đó, hắn có thể trốn thoát.

Tên sát thủ người tuyết leo lên tòa kiến trúc với tốc độ khá nhanh.

Không chậm hơn nhiều so với tốc độ chạy trên mặt đất.

La Thiên vẫn luôn đuổi theo phía sau.

Và cũng sắp đuổi kịp rồi.

Tốc độ của sát thủ người tuyết tuy nhanh, nhưng La Thiên còn nhanh hơn một bước.

Tên sát thủ người tuyết lúc này đã leo lên đỉnh cao nhất của tòa kiến trúc.

Một người đàn ông mặc bộ đồ đen, vác trường đao, xuất hiện trước mắt tên sát thủ người tuyết.

Law!

“Chẳng phải là Law vẫn luôn ngồi chơi xơi nước sao?” Tên sát thủ khổng lồ thấy Law thì phấn khích không thôi.

Nhưng hắn không quên nhân cơ hội này châm chọc vài câu.

Bởi vì Law ở trong tòa kiến trúc này gần như chẳng làm gì cả.

Ngoại trừ bắt một vài kẻ vô dụng ra, hình như cũng chẳng làm gì khác.

Thậm chí còn không xử lý tốt vụ hải tặc và hải quân xâm nhập.

“Mũ Rơm nhóc La Thiên đang ở phía sau tôi, mau giúp tôi chặn hắn lại.” Tên sát thủ người tuyết vội vàng cầu cứu Law.

Law liếc hắn một cái.

“ROOM” Năng lực Trái Ác Quỷ của Law được triển khai, bao phủ tên sát thủ người tuyết vào trong đó.

Tình huống bất ngờ đột ngột này, quả thực đã khiến tên sát thủ người tuyết rơi vào thế khó.

Law định làm gì đây?

Chương 671

Nhưng điều đó không kéo dài được bao lâu.

Một tia đao quang lóe lên, tên sát thủ người tuyết lập tức bị chém làm đôi.

Trong lãnh địa của Law.

Tên sát thủ người tuyết không chết.

Nửa thân trên của hắn đứng dậy.

Chỉ hỏi Law.

"Tên phản đồ này vậy mà đã phản bội rồi." Tình huống này rõ ràng cho thấy Law đã phản bội.

Law không nói gì, coi như ngầm thừa nhận điều đó.

Mắt của tên sát thủ người tuyết trợn tròn.

Quả nhiên là vậy.

Lúc đó La Thiên cũng đã đến vị trí đó.

Trên đỉnh bệ đài.

La Thiên nhìn Law và Franky bị rơi xuống cạnh đó, mà trong cơ thể Franky là linh hồn của Nami.

Lúc đó Franky cũng đã khôi phục hành động.

"Xem ra tôi đã không ảnh hưởng đến sự phát triển của cốt truyện rồi." La Thiên cười tự lẩm bẩm một câu.

Sau đó lại nói với Law.

"Lâu rồi không gặp.

Law, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Law quay người lại.

“Xin lỗi, tôi cố ý tìm cậu.

Tôi đã trở về và cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi.

Xin lỗi, bằng sức mạnh của tôi thì không thể hoàn thành tất cả mọi việc.

Tôi cần sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Hãy liên minh với tôi.” Law vẫn luôn quan sát La Thiên một cách nghiêm túc.

La Thiên đã sớm biết Law sẽ làm vậy.

Nami và Franky đều không đồng ý.

“Không được, tên này quá nguy hiểm.” Sở dĩ nói vậy, là vì trước đó đã chịu thiệt thòi.

Vì Law mà linh hồn của họ đã bị hoán đổi với người khác.

Một nhân vật nguy hiểm như vậy mà có thể liên minh sao?

Nếu đưa hắn về, biết đâu lại xảy ra chuyện gì.

Hai bên vốn không quen biết sâu sắc.

Một ngày nào đó, đối phương phản bội, hoặc hắn vốn là gián điệp của kẻ khác.

Thì sẽ rất nguy hiểm.

“Được thôi, chúng ta liên minh đi.” La Thiên cười nói.

Nami và Franky ngây người.

“La Thiên, cậu chắc chứ?” “Tin tôi đi.” La Thiên chỉ nói một câu.

Law cũng không ngờ La Thiên lại đồng ý nhanh chóng đến vậy.

Đồng thời cũng rất bất ngờ.

“Cậu không hỏi mục đích liên minh của tôi sao?” Law hỏi.

“Kể đi, tôi nghe đây.” “Tôi có cách lật đổ một Tứ Hoàng.” Law nói.

“Một Tứ Hoàng là Kaido Bách Thú.” La Thiên đưa Law trở về căn cứ.

Sau khi biết và quyết định liên minh với Law, phản ứng của mọi người gần như đều giống nhau.

“Không được, tên này quá nguy hiểm.” Usopp là người đầu tiên đứng ra phản đối.

“Năng lực nguy hiểm, con người nguy hiểm.

Chương 672

Chúng ta cũng không hiểu rõ về hắn nhiều.

Dù sao thì bây giờ trên thị trường, tất cả thông tin về Law đều là tiêu cực." Để trở thành Thất Vũ Hải, hắn đã giao 100 trái tim hải tặc cho Hải Quân.

Một kẻ có thể làm những chuyện điên rồ như vậy, chẳng lẽ là người tốt sao?

Hoàn toàn không thể nào.

Chúng ta cũng không hiểu sâu về đối phương, chỉ là tình cờ gặp vài lần mà thôi.

Có thể hắn là gián điệp.

Liên minh không phải là một chuyện tốt chút nào.

"A, La Thiên, tuy rằng những quyết định của cậu tôi đều sẽ đồng ý.

Nhưng cậu quá dễ tin người khác rồi.

Nếu đối phương giữa chừng phản bội, hoặc bản thân hắn là gián điệp thì chúng ta phải làm sao?

Cậu quá dễ tin người khác rồi, tôi không hiểu rõ về hắn nhiều, nếu dễ dàng liên minh như vậy, xuất hiện những tình huống bất ngờ khác.

Tôi cũng không có cách nào giải quyết ngay lập tức được." Usopp nói những lời khiến những người khác không thể phản bác.

La Thiên quay đầu nhìn về phía Law.

"Kẻ phản bội, hoặc ngươi sẽ phản bội ta sao?" "Yên tâm, tôi sẽ không làm vậy." Law trả lời, trả lời rất dứt khoát.

“Được rồi, vậy thì không vấn đề gì.” La Thiên cười nói.

“Hả?” “Hỏi thế thì tất nhiên là không rồi!” Usopp bất đắc dĩ.

Tuy nói vậy, nhưng cũng có lợi ích của việc dễ tin người.

Khi Law sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ.

Linh hồn của mấy người họ đã được hoán đổi trở lại.

Bốn người trở lại cơ thể mình, vô cùng vui mừng.

Mọi thứ đều tốt đẹp, nhưng cơ thể mình vẫn là tốt nhất.

Law thể hiện thiện ý.

Mối quan hệ của mọi người có chút hòa hoãn hơn.

“Để tôi vạch ra kế hoạch hành động tiếp theo.” Law nói.

“Mục tiêu lần này là Caesar, tôi hy vọng có thể khống chế Caesar và đưa hắn đi.” Chopper lúc này đứng ra.

“Không được, tôi bây giờ không thể đi được.

Mấy đứa trẻ này đều bị bệnh.

Bị Caesar hạ độc.

Tôi phải giúp chúng.” Nami lúc đó cũng nói.

“Tôi không thể bỏ rơi lũ trẻ không quan tâm được.

Nếu tôi không quản, sẽ không có ai quản.” Law tỏ vẻ không hiểu.

Mấy chuyện này có liên quan gì đến họ chứ?

Bọn họ là hải tặc mà, mấy chuyện này cứ giao cho Hải Quân làm là được rồi.

“Hình như mấy chuyện này cũng chẳng có lợi ích gì cho các cậu cả.” Đối mặt với câu hỏi của Law.

Chopper trả lời.

“Tôi là bác sĩ, chữa trị cho bệnh nhân là trách nhiệm của tôi.

Bệnh nhân đang ở đây, nếu bảo tôi không quan tâm thì.

Trong lòng tôi sẽ không yên.” Law cũng không thèm để ý đến mấy thuyền viên hay lo chuyện bao đồng nữa.

Law hỏi La Thiên.

“Mũ Rơm lão đại, cậu nghĩ sao?” La Thiên mỉm cười.

“Ý kiến của tôi cũng là ý kiến của cậu.

Vì mọi người muốn giúp đỡ những đứa trẻ đó, vậy thì tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để giúp mọi người thực hiện mong muốn đó.” Ban đầu Law cứ nghĩ La Thiên sẽ nói vài lời để ràng buộc các thuyền viên.

Không ngờ La Thiên lại đồng ý cho các thuyền viên làm những việc vô nghĩa đó.

Chương 673

Đây là loại đội nhóm gì vậy?

Law hơi ngớ người ra.

“Thuyền trưởng, thật sự quá anh minh!” “Thuyền trưởng, cậu nói đúng!” Những người khác đều tán thưởng. …..

Thấy La Thiên đã hạ quyết tâm lo chuyện này.

Law đành phải đồng ý.

“Tôi có một kế hoạch, không cần các cậu phối hợp.” Law nói.

“Tôi sẽ dẫn Caesar và tên người chim đó đi.

Sau đó các cậu cứ việc vào tìm thuốc giải.

Thuyền y của các cậu, ai sẽ đi cùng tôi?” Thế là, Chopper bị buộc lên gáy của Law.

Mọi người nhìn cảnh đó đều cười đau bụng.

“Thật sự xin lỗi, vì cơ thể tôi không thể cử động được, nên chỉ có thể làm như vậy.” Chopper xin lỗi mọi người.

“Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Mặt Law tái mét.

Tức giận đến mức.

Sau một lúc.

Law lấy dây thừng trói Chopper lại.

Treo cậu ta lên vỏ kiếm của mình như thể treo mồi câu.

“Xin lỗi, đừng giận nữa, vì trước đó tôi đã uống thuốc nên bây giờ cơ thể tôi không thể cử động được.” Chopper xin lỗi Law.

Law mặt đen sì không nói gì.

Xử lý xong chuyện của Chopper, Law quay người nói với mọi người.

“Lần này tôi sẽ quay lại đó để dẫn Caesar và tên người chim đó ra ngoài.

Tìm cơ hội thích hợp để tóm lấy Caesar.

Sau đó, thuyền y của các cậu sẽ vào văn phòng của Caesar để tìm công thức thuốc giải.” Mọi người gật đầu, đồng ý với kế hoạch này.

Tại cổng căn cứ nghiên cứu Vegapunk.

Hải Quân và hải tặc đang đại chiến 300 hiệp.

Hai bên giao chiến bất phân thắng bại.

Lúc đó Hải Quân đang chiếm ưu thế hơn một chút.

Có thuyền.

Có thể ra khơi bất cứ lúc nào.

Thấy Hải Quân đang chiếm ưu thế.

Khi hai bên đang giao chiến nảy lửa.

Một chấm đen từ trên trời rơi xuống.

Nó rơi xuống đất, tạo thành một cái hố lớn.

Đợi đến khi khói tan đi mọi người mới nhìn thấy.

Băng Mũ Rơm của La Thiên.

Sao lại ở đây?

“Mũ Rơm nhóc La Thiên!” Thấy kẻ thù truyền kiếp đó, Phó Đô Đốc Smoker lập tức dốc 12 phần tinh thần.

Hai người họ cũng đã giao chiến.

Kể từ khi ra khơi hôm qua.

Phó Đô Đốc Smoker, tôi đã luôn chú ý đến La Thiên.

Smoker biết tất cả những việc La Thiên đã làm.

Kẻ đó trong mắt Smoker là một nhân vật vô cùng, vô cùng nguy hiểm.

Bất kể là ở Impel Down hay trận chiến Marineford.

Chương 674

La Thiên đều đóng vai trò không nhỏ.

Thật sự là khiêu khích Hải Quân, trêu ngươi Chính Phủ Thế Giới.

Với tư cách là một Phó Đô Đốc Hải Quân, Smoker vẫn luôn coi việc bắt giữ La Thiên là mục tiêu hàng đầu của mình.

Hôm nay lại gặp La Thiên ở đây.

La Thiên đến hòn đảo này rốt cuộc có mục đích gì?

Tình hình trên đảo đã đủ hỗn loạn rồi.

Thất Vũ Hải và nhà khoa học hải quân đã cấu kết với nhau trước đó.

Nhân vật Caesar vốn là một nhân vật vô cùng nguy hiểm.

Bốn năm trước đã tạo ra vụ nổ lớn gây chấn động Hải Quân.

Lần này hắn chạy đến nơi này ẩn náu.

Chắc chắn Caesar có mục đích khác.

Bao gồm cả những đứa trẻ khổng lồ kia là chuyện gì nữa?

Thấy hải tặc Mũ Rơm La Thiên đã hạ cánh xuống đất.

Đám Hải Quân xông lên, bao gồm cả những hải tặc khác cũng vây quanh.

Bởi vì La Thiên cũng là mục tiêu của Caesar.

Kết quả là La Thiên đã thành công kéo hết mọi thù hận cũ.

Trở thành mục tiêu của tất cả mọi người có mặt.

Hải Quân và hải tặc đều muốn bắt La Thiên.

Trận chiến giữa họ bỗng trở thành thứ yếu.

“Tôi ở đây đúng là thu hút thù hận mà.” La Thiên tự lẩm bẩm.

“Chẳng phải là Smoker sao?

Có cả cô hải quân dễ thương đó nữa.” Mọi người cũng phát hiện ra Smoker.

Nhưng hiện tại Smoker và Tashigi đã bị hoán đổi linh hồn.

Điều này mọi người đều không biết.

Smoker lập tức cầm đao xông lên.

Nhưng đáng tiếc là hắn không biết cách sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ của cơ thể này.

“La Thiên, hãy bó tay chịu trói đi!” Tashigi (thực chất là linh hồn của Smoker) hét lên.

Nhưng đáng tiếc, đòn tấn công của cô ta không hề có chút uy hiếp nào.

Vung mấy nhát kiếm xong đều dễ dàng bị La Thiên né tránh.

La Thiên xoay người đá một cước, trực tiếp đá Tashigi (Smoker) ngã xuống đất.

“Lạ thật, Smoker bây giờ yếu đến vậy sao?

Chẳng lẽ bị thương à?” Mọi người đều biết sức mạnh của Smoker.

Không thể nào dễ dàng bị La Thiên giải quyết như vậy được.

Lúc đó Smoker thật sự xông lên.

Cơ thể của hắn tuy là cơ thể của Tashigi.

Nhưng, kỹ năng và thủ đoạn tấn công vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Dưới sự tấn công toàn lực.

Kết quả là các thành viên băng hải tặc cũng không thể không tránh né.

“Một Tashigi mà bây giờ lại lợi hại đến vậy?” “Chẳng lẽ đã hoán đổi thân thể?” Usopp nhắc nhở.

“Smoker sao?” La Thiên hỏi Tashigi.

“Tôi là Smoker.” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Tashigi (Smoker), mọi người đều biết chuyện gì đã xảy ra.

Lại là chuyện tốt Law đã làm.

Lúc này Law, vẫn luôn mang theo Chopper từ cửa sau tiến vào bên trong khu nghiên cứu.

Chương 675

Năng lực Trái Ác Quỷ của hắn.

Có thể hoán đổi vị trí của bất kỳ thứ gì trong lãnh địa của hắn.

Năng lực này đặc biệt hữu dụng.

Gần như có thể đạt được hiệu quả dịch chuyển tức thời, có thể đi vào những căn phòng bị khóa kín.

Đó cũng là lý do hai người họ không đi vào từ cửa chính.

Phải nói rằng, Trái Ác Quỷ Ope Ope no Mi với giá 5 tỷ Beri trước đó.

Đắt một chút cũng phải thôi, dù sao cũng có cái lý của cái giá đắt đó.

"Năng lực này thật sự quá hữu dụng." Chopper hơi ngạc nhiên.

"Mạnh mẽ như vậy, tại sao cậu không tự mình đi, bắt lấy Caesar kia?

Nếu cậu tự mình ra tay thì cũng có thể khống chế hắn mà." Law nói: "Vì một số lý do tôi không thể tự mình ra tay.

Nên mới cần sự phối hợp của các cậu.

Đây cũng là một phần trong kế hoạch." Law không nói rõ nguyên nhân.

Chopper nhìn Law, không rõ nguyên nhân nên cũng không hỏi.

Lúc đó hai người họ nhìn thấy, băng Mũ Rơm đột nhiên xuất hiện ở cổng chính khu nghiên cứu Vegapunk.

Law cạn lời.

“Bảo họ đi thu hút sự chú ý, chứ không phải bảo họ gây thù chuốc oán với tất cả mọi người chứ?

Mấy tên này đang làm gì vậy?” Không thể để bọn họ ở đó được.

Nếu không thì sẽ có chuyện khác xảy ra hoặc mọi thứ sẽ muộn mất.

Law cũng không có cách nào quản được.

Tiếp tục kế hoạch, đưa Chopper lẻn vào khu nghiên cứu Vegapunk.

Law sử dụng năng lực lãnh địa ở cửa sau.

Trực tiếp hoán đổi vị trí với một chai nhựa bên trong cửa sau.

Hai người họ trực tiếp đi vào bên trong khu nghiên cứu Vegapunk.

“Năng lực này thật sự quá hữu dụng, không cần mở khóa cũng có thể vào được.” Chopper không khỏi tán thán.

“Một lát nữa tôi sẽ đến phòng thí nghiệm của lão Caesar.

Tôi sẽ tìm cách dẫn Caesar và tên người chim đó đi.

Sau đó cậu từ trong túi ra ngoài tìm thuốc giải.” Law phân phó.

“Tôi biết rồi.” Chopper đang nằm trong túi gật đầu.

Khi Law ở bên trong khu nghiên cứu.

Caesar và tên người chim quả nhiên đều ở đó.

“Trận chiến ở cổng có vẻ dữ dội.

Cậu không cần đi xem sao?” Law hỏi Caesar.

“Chẳng lẽ không giải quyết được sao?” Caesar hỏi Law.

“Hải Quân và hải tặc hiện tại đều ở đó.

Có cả băng Mũ Rơm nữa.

Tôi bây giờ ra tay không tiện lắm.” Law trả lời.

“Vậy được rồi, tôi sẽ ra ngoài xem thử.” Caesar gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Caesar rời đi dễ dàng như vậy.

Tiếp theo là tên người chim đang sắp xếp tài liệu ở đó.

“Đi ra đây, tôi có vài chuyện muốn nói với cô.” Law nói với tên người chim.

“Vậy thì tốt quá, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu.” Tên người chim vui vẻ đi ra ngoài cùng Law.

“Giải quyết dễ dàng quá.” Chopper chui ra khỏi túi.

“Tên người chim vừa rồi mình thấy là kẻ Usopp đã nói trước đó mà.” Thế là, Chopper lặng lẽ lẻn vào trong phòng làm việc của đối phương.

Chương 676

Phòng làm việc của Caesar có đủ loại thiết bị, ống nghiệm.

Trên bàn.

Chopper đã tìm thấy thứ mình cần.

“Đây đều là nhật ký, trên đó ghi lại những nghiên cứu thường ngày của Caesar.

Hẳn là có ghi chép.

Đúng rồi, cái này. ……” Chopper mở cuốn nhật ký ra xem.

Quả nhiên, trong một cuốn nhật ký, Chopper đã tìm thấy công thức thuốc độc và thuốc giải.

Chopper nhìn thấy những thí nghiệm mà Caesar thường làm.

“Kẻ này đúng là điên rồ mất trí, vậy mà đã làm nhiều chuyện thất đức đến vậy.” Chopper càng xem càng tức giận, càng xem càng phẫn nộ.

“Không, với tư cách là một bác sĩ tại sao lại làm những chuyện thất đức như vậy chứ?

Căn bản không xứng đáng là một bác sĩ.” Bên ngoài, trận chiến đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Các bên giao chiến không thể tách rời.

Smoker tìm cách đánh bại La Thiên, nhưng cơ thể của hắn không cho phép.

Dù sao thì đó cũng là cơ thể của Tashigi.

Bất kể là năng lực hay sức mạnh, đều kém đi một khoảng lớn.

“Thôi đi, đừng đánh nữa, với thực lực hiện tại cô không thể đánh bại tôi đâu.

Đợi đến khi đổi lại thân thể, chúng ta hãy đánh tiếp.” Nói thật, La Thiên không hề ghét Smoker.

Kẻ này cũng thuộc loại hiếm có lòng trắc ẩn và sự đồng cảm trong Hải Quân.

Có thể nói là ngoài mặt hung dữ nhưng trong lòng thiện lương.

Giữa họ cũng không có mối thù oán lớn.

Hãy xem sau này mọi chuyện sẽ diễn biến ra sao.

Lúc đó, trên bầu trời đột nhiên đổ mưa màu đỏ.

Nhưng nhìn kỹ thì, đó không phải là mưa đỏ, mà là từng quả cầu màu đỏ.

Những quả cầu đó giống như bùn cao su, sau khi rơi xuống đất thì nhũn ra một chút.

Thứ này chính là Slime được thả ra từ ngọn núi phía sau.

Một loại Slime khí độc cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc đó có vài con Slime rơi xuống chiến thuyền mà Hải Quân đang chiến đấu.

Đám Hải Quân nhìn thấy những con Slime này, không biết đó là thứ quái gì?

Dù sao thì những Hải Quân này chưa từng thấy Slime bao giờ.

“Tránh ra hết, để tôi!” Lúc đó, một Hải Quân béo rút đao ra, xông lên phía trước.

Chém vào con Slime trước mặt một trận, thứ bùn cao su kia đã bị chém thành nhiều mảnh nhỏ không thể nhận ra.

Nhưng chỉ một lát sau, những mảnh nhỏ đó lại tụ lại thành một khối, nhũn nhũn động đậy, trông có vẻ ghê tởm.

“Thứ này là quái vật sinh vật gì vậy?” Hải Quân béo không tin tà.

Ông ta thu đao lại, tiến lên định dùng tay bắt lấy thứ đó.

Lúc đó đồng đội của ông ta nhắc nhở: “Đừng lên đó, thứ này không biết là cái gì, nguy hiểm lắm.” Nhưng Hải Quân béo đã quyết ý.

Ông ta tiến lên trực tiếp dùng tay tóm lấy Slime.

Nhưng tay vừa chạm vào Slime, không những không tóm được Slime.

Mà cả người ông ta đã bị hút vào trong.

“Tôi sẽ kéo cậu ta ra.

Cậu cũng giúp đi.” Người Hải Quân vừa nãy nhắc nhở mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp tóm lấy chân của Hải Quân béo.

Những Hải Quân khác cũng tiến lên giúp đỡ, cố gắng hết sức kéo Hải Quân béo ra khỏi cơ thể Slime.

Khi Hải Quân béo được kéo ra thì đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Chương 677

"Cứu tôi, cứu tôi, tôi không thở được!" Rõ ràng là triệu chứng trúng độc.

Một Hải Quân cấp trên đã đổ vài chậu nước lạnh lên người ông ta.

Hải Quân béo mới đỡ hơn một chút.

"Mọi người cẩn thận một chút.

Quái vật này có độc đó.

Tuyệt đối đừng để bị chạm vào!" Một Hải Quân lớn tiếng hô hào.

Lúc đó, có một người lấy ra một bình xịt lửa.

"Mọi người tránh ra hết, để tôi!" Người lính Hải Quân cầm bình xịt lửa nói.

"Không có thứ gì là không sợ lửa.

Lần này tôi sẽ dùng lửa thiêu chết nó!" "Tránh ra hết!" Sau khi nói xong, anh ta lấy súng phun lửa ra, phun lửa về phía Slime.

Slime rõ ràng không chịu nổi sức nóng của súng phun lửa, trên mặt người lính tràn đầy vẻ đắc ý.

Nhưng rồi Slime đột nhiên phát nổ.

Từ bên trong bùng lên ánh lửa đỏ rực.

"Bọn nhỏ!" Mắt Smoker đỏ ngầu.

"Vụ nổ lớn như vậy, chắc chắn những người trên thuyền khó sống sót." Bên bờ, đám hải tặc cũng không ngờ lại có tình huống như vậy.

"Vừa nãy đó là thứ quái gì vậy?" Một tên hải tặc hỏi.

“Tôi không biết, trước đây tôi cũng chưa từng thấy.” Một tên hải tặc khác trả lời.

Smoker lúc đó cũng bắt vài tên hải tặc, nghiêm hình tra khảo.

Nhưng mấy tên nhóc đó đều nói, không biết thứ đó là gì.

“Không sao, dù sao thì cũng đã tiêu diệt được rồi, làm nổ chết không ít Hải Quân.

Hahaha.” Nhưng niềm vui của mấy tên hải tặc đó không kéo dài được bao lâu.

Lại một trận mưa Slime màu đỏ nữa.

Mấy chục con Slime rơi xuống bờ biển.

Mọi người đều trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn những con Slime đó.

Vậy mà lại có nhiều đến thế.

Thứ này phải đối phó thế nào đây?

Lúc đó, ba phe cũng bắt đầu ngừng chiến đấu.

Những con Slime này trở thành kẻ thù chính của họ.

“La Thiên có cách nào đối phó không?” “Nước hoặc lửa đều được.” La Thiên trả lời.

“Xem tôi đây, Lửa Sao Chổi!” Usopp bắn ra một quả đạn lửa.

Đạn lửa bắn vào người Slime.

Quả nhiên, con Slime đó phát nổ lớn.

Kéo theo mấy con Slime bên cạnh cũng nổ tung.

Tỷ lệ nổ rất lớn.

Không những thổi bay cả Hải Quân và hải tặc ở bên cạnh.

Mà còn ảnh hưởng đến băng Mũ Rơm và những người khác.

“Lửa thật sự rất hữu hiệu, nhưng phải cẩn thận vụ nổ.” Usopp lớn tiếng hô hào.

“Xem Siêu Cấp Tia Laser của tôi đây!” Franky bắn ra tia laser.

Mấy con Slime bị thổi bay xuống nước.

Chỉ một lát sau đã tan chảy.

“Quả nhiên những quái vật này không thể sống sót dưới biển.” Franky nói với mọi người.

“Đây không phải là nơi để nán lại lâu, tôi sẽ vào khu nghiên cứu trước để bắt Caesar đã.” Franky chĩa tay về phía cổng lớn của khu nghiên cứu.

“Đại Bác Tia Laser!” Sau một trận ánh sáng mạnh, cổng lớn của khu nghiên cứu đã bị mở ra.

Chương 678

Toàn bộ cánh cổng lớn của khu nghiên cứu đã bị tia laser làm tan chảy.

La Thiên nhìn thấy uy lực này.

Trong lòng thầm kinh hãi, không hổ danh là vũ khí nghiên cứu của Vegapunk.

Chẳng trách Caesar, tên này muốn bắt Franky.

Uy lực của loại vũ khí này đối với La Thiên cũng có tính uy hiếp.

"Cổng đã mở rồi, tôi vào trước đây." Franky hét lên với mọi người.

Nhưng khi mọi người chuẩn bị tiến vào bên trong khu nghiên cứu Vegapunk, một bóng người xuất hiện trên không trung của khu nghiên cứu Vegapunk.

"Hahahahahahaha!" Bóng người màu hồng đó chính là Caesar.

"Mọi người đều đã đến rồi, tất cả các diễn viên đã vào vị trí.

Chúc các vị chơi vui vẻ.

Thú cưng của tôi.

Ra chơi với các vị đi?" Vấn đề lớn nhất của Caesar là sự tự đại.

Hắn ta xuất hiện trước mặt mọi người như vậy.

Thật sự nghĩ chúng ta ăn chay sao?

Zoro là người đầu tiên hành động.

Rút song đao ra, xông về phía Caesar.

"Vòng Khí Độc!" Caesar thấy có người xông đến.

Hắn trực tiếp giơ một ngón tay lên.

Từng vòng khói màu hồng bay về phía Zoro.

“Cũng có chút bản lĩnh đấy.” “Đối phó với kẻ sở hữu năng lực hệ Logia thì chỉ có dùng Haki mới hữu dụng.” Zoro dồn Haki vào đao.

Từng nhát đao vung ra.

Trực tiếp chém tan vòng khí độc.

“Tam Thiên Thế Giới, Nhất Kích A Tu La!” Zoro trực tiếp sử dụng đại chiêu.

“Một đao chém đôi.” “Không ổn, nguy hiểm!” Caesar cũng phản ứng nhanh chóng, trực tiếp lùi lại, miễn cưỡng né được một đòn tấn công, nhưng cánh tay của hắn, đã bị Zoro chém bị thương.

“Khốn kiếp!

Không dùng bản lĩnh thật sự, các ngươi nghĩ ta dễ bắt nạt lắm sao?!” … Là điểm trọng yếu ở nửa đầu Đại Hải Trình.

Quần đảo Sabaody, một quần đảo như mơ trong rừng cây, là nơi mà tất cả hải tặc đều mơ ước đạt tới.

Quần đảo Sabaody có cấu tạo đặc biệt, vì rễ cây phình to dưới lòng đất, nên có từng bong bóng khí nổi lên, dưới ánh nắng chói chang, lấp lánh muôn màu sắc.

Sabaody vì vị trí địa lý độc đáo, còn được gọi là hòn đảo của sự bắt đầu và kết thúc.

Vị trí địa lý đặc biệt này khiến Quần đảo Sabaody trở thành tâm điểm của những kẻ tham vọng, hải tặc, Chính phủ Thế giới, Quân Cách mạng và các thế lực khác từ khắp nơi trên thế giới.

Bến cảng của Quần đảo Sabaody, không bao giờ thiếu người.

Trên bến cảng sầm uất, người người qua lại, đủ loại người, đi lại bằng thuyền biển.

Hải Quân, hải tặc, thương nhân, du khách...

đều có thể thấy ở đây.

Bên dưới bề mặt, có đủ loại hải tặc bị truy nã, các tổ chức bí ẩn ẩn mình dưới lòng đất và các thế lực khác.

Đột nhiên, từ xa vọng lại tiếng thuyền biển rẽ gió.

Ầm ầm ầm.

Lúc này, trên đường chân trời ở phía xa, một con thuyền buôn năm cột buồm khổng lồ đang lướt sóng.

Khi con thuyền buôn cập bến, những người đứng trên bến cảng không khỏi bàn tán xôn xao.

"Đây chẳng phải là thuyền chở nô lệ đến nhà đấu giá sao?" "Hahahahaha, đúng là thuyền chở hàng, một con thuyền nô lệ cỡ lớn dùng để vận chuyển nô lệ." "Nghe nói lần này thu hoạch lớn lắm, thậm chí trên một hòn đảo bí ẩn, đã bắt được một nô lệ thuộc chủng tộc đặc biệt!" "Không tệ, hình như là gần Đảo Núi Lửa Bilkars, nơi đó khói mù mịt, thuyền bè bình thường cũng không dám vào, lần này lại dám tiến vào, thật sự quá gan dạ.

Nghe nói ở đó thật sự có một hòn đảo bị cô lập với thế giới.

Trên đó sống một nhóm thổ dân chưa từng thấy bao giờ!

Nghe nói những thổ dân đó đều rất hung dữ, sau một trận chiến, chỉ còn lại một người, đã bị bắt về.

Chương 679

Nghe nói món hàng này đã được Thiên Long Nhân để mắt tới, đã được đặt trước rồi.

Mấy tên Thiên Long Nhân này thật kỳ quái, thích những thứ hiếm thấy.

Suỵt, nói nhỏ thôi, để người khác nghe thấy nói xấu Thiên Long Nhân là không sống nổi đâu!" Những người trên bến cảng, nhìn con thuyền buôn nô lệ khổng lồ, bàn tán xôn xao.

Trong đó, có một số người thuộc chủng tộc thiểu số, nhưng ở nơi này lâu rồi, đã quen với chuyện đó, không hề có chút cảm giác thỏ chết cáo buồn nào.

Với tư cách là Thiên Long Nhân cao quý nhất trên thế giới này, họ có quyền thống trị toàn bộ Quần đảo Sabaody.

Phớt lờ những hậu duệ vô dụng.

Căn cứ Hải Quân đóng trên đảo, những Hải Quân đồn trú, đối với những kẻ dám xúc phạm uy quyền của Thiên Long Nhân, đều sẽ ra tay đánh đập và tiêu diệt không chút lưu tình, thậm chí còn huy động sức mạnh của Chính phủ Thế giới.

Giống như một con chó dữ tợn!

Vì vậy, tất cả các thế lực ngầm, bất kể là hải tặc, Quân Cách mạng, hay xã hội đen, đều không dám gây rắc rối ở đây.

Phía sau buổi đấu giá có bóng dáng của Thiên Long Nhân.

Khi con thuyền chở hàng thực sự cập bến, và bắt đầu vận chuyển đồ lên bờ, tất cả mọi người đều tự giác tránh xa.

Bến cảng vốn dĩ vô cùng náo nhiệt, bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Chỉ có một vài người tò mò, đứng từ xa nhìn ngóng.

Xem xem, món hàng lần này là gì?

Ầm ầm ầm. …… Khi con thuyền chở hàng tiến vào, người ta mới phát hiện nó khổng lồ, giống như một pháo đài di động.

Khi nó cập bến, toàn bộ bờ cảng đều rung chuyển nhẹ, những người đứng trên bờ đều có thể cảm nhận được.

Ngay sau đó, mấy chục tên lính vạm vỡ, lực lưỡng, đã trải ván gỗ, nhảy lên bờ, từ kho hàng khiêng ra từng cái lồng hợp kim.

Có người chó xấu xí, có người cá giống như từ Đảo Người Cá, với vẻ ngoài ngọt ngào, đuôi cá mỹ miều, có người khổng lồ thân hình to lớn như một ngọn núi nhỏ.

Trong số đó, có một cái lồng được che phủ bằng vải đen, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, đặc biệt gây chú ý trên bến cảng.

“Đó chính là chủng tộc đặc biệt bị bắt trên hòn đảo bí ẩn kia!” “Trông bí ẩn thật, thảo nào lại được trả giá cao, không biết có gì đặc biệt không!” “Nếu có cơ hội vào nhà đấu giá thì sẽ biết.” “Đừng mơ nữa, vé vào nhà đấu giá tốn tới một trăm ngàn Belly lận!” Nhất thời, những người đang đứng nhìn trên bến cảng lại bắt đầu vòng bàn tán thứ hai, tranh nhau suy đoán.

Thông qua lớp vải đen che phủ, người ta lờ mờ nhìn thấy, bên trong quả thực có một người.

Thế giới bên ngoài bàn tán xôn xao, nói rằng bóng người đó đang ngồi, bất động như một bức tượng! …..

Ở Tân Thế Giới, La Thiên đương nhiên không biết chuyện ở đảo

Sabaody.

Lúc này cậu ta đang chiến đấu với Caesar.

Thấy tay áo bị Zoro chém đứt, vai cũng bị Zoro chém bị thương.

Caesar nổi giận!

"Thật sự không ra chút bản lĩnh thật sao, thật sự coi ta là mèo bệnh à!" Caesar lấy ra một cái chuông từ trong tay áo.

Lắc hai cái.

"Ầm ầm ầm ầm!" Trong chớp mắt có vài con Slime phát nổ, vụ nổ xảy ra xung quanh băng Mũ Rơm.

Caesar phối hợp với các chiêu thức của Slime.

Có thể điều khiển Slime phát nổ.

"Tên này khá khó đối phó đấy." Bởi vì đối với Caesar, mục đích của mọi người là bắt sống chứ không phải giết hắn.

Nên trong quá trình đó phải tốn chút thủ đoạn.

Ngọn núi băng, vì vụ nổ và ánh lửa mà tan chảy không ít, để lộ ra lớp đất đá màu nâu bên dưới.

Điều này khiến mấy khu vực ven bờ trở nên hỗn loạn.

Nghiêm túc mà nói, Caesar không phải là một người giỏi chiến đấu.

Hắn ta giỏi dùng năng lực Trái Ác Quỷ để đối phó đối thủ.

Bao gồm cả những năng lực đang sử dụng hiện tại đều là do phát triển từ năng lực Trái Ác Quỷ mà có được.

Ví dụ trực tiếp nhất, tuy tiền thưởng cao tới 300 triệu Belly, nhưng Caesar không hề biết dùng Haki.

Một khi bị Zoro và những người khác áp sát, e rằng sẽ "lạnh lẽo".

Ngoại trừ năng lực Trái Ác Quỷ ra, Caesar thật sự không có ưu thế đặc biệt nào khác.

Chương 680

Hắn ta cũng rất rõ điều này ngay từ đầu.

Nên đã chuẩn bị kế hoạch kỹ lưỡng.

Nhìn mấy người trước mặt.

Caesar có một chiêu bài cuối, nhưng chỉ có thể dùng một lần, nếu chiêu bài đó bị người khác nhìn thấu thì khó mà có hiệu quả.

Trước tiên cần phải tách tất cả mọi người ra đã.

"Tiếng Nổ Vang!" Caesar lấy chuông ra liên tục lắc.

Những con Slime nối tiếp nhau xông đến bên cạnh băng Mũ Rơm và những người khác.

Băng Mũ Rơm không thể không tách ra để né tránh.

Cứ như vậy, mọi người đã bị tách ra.

Thấy đã đạt được mục đích, Caesar nhếch mép cười.

Hắn sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ biến bản thân thành khói.

Khi xuất hiện lần nữa thì xuất hiện phía sau Nami.

"Nami, cẩn thận phía sau!" Usopp nhìn thấy Caesar, hét lớn cảnh báo.

Nhưng lúc đó đã muộn.

Usopp cũng đồng thời bắn ra một viên Lửa Sao Chổi.

Đáng tiếc Usopp không biết sử dụng Haki.

Cậu ta cứ nghĩ ngọn lửa tiếp xúc với khí độc sẽ phát nổ.

Nhưng ngọn lửa đó đã tắt ngúm bên cạnh Caesar.

“Tại sao vậy?” Usopp trăm mối không hiểu.

Caesar cười tà ác, nhưng không nói gì.

Hắn ta sẽ không bao giờ nói cho đối phương biết nguyên nhân.

Khoảnh khắc tiếp theo, Usopp và Nami đột nhiên cảm thấy khó thở.

Ôm lấy cổ, đau đớn không chịu nổi.

“Tôi không thở được, hắn đã dùng thủ đoạn gì vậy?” Usopp nghĩ thầm, vì không có không khí, nên Usopp dù muốn kêu cứu lớn tiếng cũng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Vì không có không khí, chỉ một lát sau, hai người họ đã ngất đi.

“Usopp!

Nami!” Sanji nhìn thấy cảnh tượng đó.

Thấy Nami ngất xỉu trên mặt đất.

Hắn vội vàng chạy tới.

“Lại thêm một người nữa, tốt lắm.” Caesar thầm đắc ý trong lòng, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

Hắn ta sử dụng năng lực của mình.

Sanji đang chạy phía trước đột nhiên cảm thấy khó thở.

Không thể không ôm lấy cổ.

Động tác của hắn giống hệt Usopp và Nami.

Sanji lập tức, cũng muốn kêu cứu lớn tiếng.

Nhìn về phía Zoro.

Nhưng cũng không nói được lời nào.

Vì không có không khí.

Không có không khí truyền dẫn thì không thể truyền đạt âm thanh.

“Chắc chắn hắn đã dùng thủ đoạn, mọi người cẩn thận.

Đại Bác Tia Laser!” Franky bắn ra tia laser từ lòng bàn tay.

Nhưng đáng tiếc Caesar là người sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ hệ Khí.

Nếu đối phương không biết sử dụng Haki, thì hắn không sợ bất kỳ đòn tấn công vật lý nào.

Chương 681

Đại Bác Tia Laser xuyên qua Caesar, bắn vào ngọn núi ở phía xa.

Ngọn đồi nhỏ đó xuất hiện một cái lỗ lớn.

“Hahahahahahaha!

Không hổ danh là vũ khí nghiên cứu của Vegapunk, uy lực quả nhiên rất lớn.

Đáng tiếc là vô hiệu với ta.

Robot, ta thật sự càng ngày càng cảm thấy hứng thú với ngươi.” Caesar cười lớn nói.

“Thật xin lỗi, tôi thì không có chút hứng thú nào với ông cả.” Franky châm chọc nói.

Đáng tiếc Đại Bác Tia Laser không gây bất kỳ nguy hiểm nào cho Caesar, kẻ sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ.

Xem ra chuyện này phải để Zoro giải quyết thôi.

“Hắn hình như có năng lực.

Dùng năng lực Trái Ác Quỷ lên những thứ ở gần.

Bên tôi không có cách nào, chỉ có thể dựa vào cậu, Zoro.” Franky hét lên với Zoro.

Zoro gật đầu.

“Xem ra chỉ những người ở gần mới bị ảnh hưởng.

Chẳng lẽ là năng lực thôi miên?” “Cẩn thận phía sau!” Zoro hét lớn.

Lúc đó Caesar đã chạy ra phía sau Franky.

Franky quay người lại nhìn Caesar.

Caesar giơ tay lên.

Franky cũng giống như mấy người trước đó, ôm lấy cổ, không thở được.

Chỉ một lát sau đã ngất đi.

“Chẳng lẽ hắn có thể khiến người khác không thở được?” Zoro nhìn thấy chỉ có những người ở gần đó không thở được, đột nhiên nảy ra một ý.

“Không tệ, cuối cùng cũng hiểu ra rồi.

Năng lực Trái Ác Quỷ hệ Khí của ta có thể tạo ra một vùng chân không.

Trong vùng đó, không ai có thể thở được.

Vì ta có thể hút hết không khí trong vùng đó đi.

Bây giờ hiểu rồi chứ, hahahahahahaha.” Caesar điên cuồng cười lớn, múa tay múa chân.

Thấy Caesar kiêu ngạo như vậy, Zoro cảm thấy vô cùng khó chịu.

Zoro vốn là một kẻ cuồng chiến.

Đối phương càng khiêu khích, ý chí chiến đấu của hắn càng cao.

“Nếu đã muốn tìm chết như vậy, thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Zoro từ từ rút kiếm ở bên hông ra.

“Tam Đao Lưu Áo Nghĩa, Đại Thiên Thế Giới!” Zoro tốc độ cực nhanh, trực tiếp xông về phía Caesar.

Caesar cũng đã sớm chuẩn bị.

Thấy Zoro hành động, hắn cũng chạy.

Dù sao thì là kẻ sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ, tốc độ của hắn có

thể nhanh hơn Zoro một chút.

Nhưng khi Caesar sử dụng năng lực để bỏ chạy.

Zoro tiện tay ném ra một thanh kiếm.

Thanh kiếm trực tiếp đâm vào lớp khói của Caesar, Caesar không kịp né tránh, trực tiếp bị ghim xuống đất.

“Chết tiệt.” Nhìn Zoro càng ngày càng gần.

Nếu chiến đấu trực diện, Zoro sử dụng Haki một đao có thể tiêu diệt Caesar ngay lập tức.

Caesar trước mặt Haki không có bất kỳ lực phòng ngự nào.

Vì vậy chỉ có ưu thế về Trái Ác Quỷ.

Caesar đảo mắt, đưa ra đối sách.

“Tiếng Nổ Vang!” Caesar liên tục lắc chuông, khiến càng ngày càng nhiều Slime bay lên.

Chương 682

Chúng lao về phía Zoro.

Chỉ cần ở gần Zoro, hoặc bị Zoro chém làm đôi.

Những con Slime đó đều sẽ phát nổ.

Zoro không thể không chậm lại bước chân.

Lúc đó Caesar cũng đã có tính toán trong lòng.

Không thể dùng một năng lực để đối phó tất cả mọi người có mặt.

Sức mạnh của mỗi người đều có hạn, Caesar hiện tại đã sử dụng hơn một nửa sức mạnh.

Phải giữ lại sức mạnh để bỏ chạy.

Một khi sử dụng hết toàn bộ sức mạnh.

Thì sẽ trở thành miếng mồi ngon của người khác.

“Tên nhóc kia, trước tiên hãy đưa tất cả những người bị ngất xỉu này về.” “Đừng chạy!” Lúc đó Hắc Thiên và Xuân Thiên đã chạy đến.

“Hahahaha, lại có thêm hai con mồi đến rồi.” Caesar cười ha hả.

Vì Hắc Thiên và Xuân Thiên đã hoán đổi thân thể.

Bất kể sức mạnh, phản ứng hay tốc độ đều kém đi một khoảng lớn.

Hai người họ dễ dàng bị Caesar khống chế.

Caesar vẫn dùng chiêu chân không lãnh địa đó.

“Đáng tiếc thật, quá đáng tiếc.” Caesar liếc nhìn.

“Thậm chí không biết năng lực của ta mà còn xông lên, chẳng phải

là tự tìm cái chết sao?" Lúc này, bên trong văn phòng của Caesar.

Chopper tiếp tục nghiên cứu sổ ghi chép của Caesar.

Ở một phía khác, tên người chim dẫn Law, đi vào một hành lang.

Trong hành lang tối mịt.

Kết quả là đi được hơn nửa đường, Law cảm thấy ngực đột nhiên đau nhói, như có ai đó bóp chặt trái tim hắn, bóp nghẹt nhịp đập của số phận.

"Chuyện gì thế này?" Law đương nhiên biết trái tim mình hiện đang ở chỗ Caesar.

"Chẳng lẽ Caesar đã...?" Hoặc Caesar đã phát hiện ra âm mưu của mình, nên đã ra tay trước?

Vì Caesar đang giữ trái tim của Law, nên nếu Law không thể ra tay với Caesar, một khi một đòn không thành công, có thể Caesar sẽ hủy hoại trái tim của Law, hoặc Caesar có chiêu bài khác.

Ví dụ như, nếu gặp nguy hiểm.

Hắn sẽ khiến người khác hủy hoại trái tim của Law.

Law nhìn thấy người đàn ông lơ lửng giữa không trung như một vật thể.

Caesar.

Vì trái tim của Law đang nằm ở chỗ Caesar.

Kẻ đó chẳng phải đã sớm biết thân phận thật sự của Law sao?

Đang đang đang đang đang.

Từ phía bên kia vọng lại tiếng bước chân.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Đợi đến khi đến gần Law, Law ngẩng đầu lên.

Một gương mặt quen thuộc nhưng lại xa lạ.

“Vậy mà là...” Law nghiến răng nghiến lợi nói.

Law không thể quen thuộc hơn với người đó được nữa.

Cả hai đều là thuộc hạ của người đó, nhưng người này lại thực sự là gián điệp ẩn mình trong Hải Quân.

Làm việc cho Đại Boss.

Hiện tại là Phó Đô Đốc Vergo.

Từ mười mấy năm trước đã trà trộn vào Hải Quân.

Vẫn luôn giúp Đại Boss làm việc.

Chương 683

“Law, bây giờ cậu cũng đã lên đến vị trí Thất Vũ Hải rồi.

Lớn thật rồi, thật đáng ngạc nhiên.” Law nghiến răng nghiến lợi.

“Trái tim của tôi, sao lại ở chỗ ông?” “Là cái này sao?” Phó Đô Đốc Vergo lấy trái tim của Law ra.

Thấy trái tim của mình, Law đứng dậy định đoạt lấy.

Kết quả Phó Đô Đốc Vergo dùng sức nhấn một cái.

Law lập tức đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

“Law, cậu càng ngày càng vô lễ.” Phó Đô Đốc Vergo hơi tức giận.

“Khi gọi tên tôi thì phải thêm hai chữ “tiên sinh” vào.” Thái độ của Phó Đô Đốc Vergo đối với Law giống như đối xử với một tù binh chiến bại.

Nhìn xuống từ trên cao.

Law tuy tức giận, nhưng không có chút cách nào.

Phó Đô Đốc Vergo là cao thủ hàng đầu.

Trái tim của Law đang nằm trong tay Phó Đô Đốc Vergo.

Law không có tự tin có thể đoạt lại.

“Đại Boss đã sớm phát hiện ra sự bất thường của cậu rồi, cậu không hề hay biết.

Cậu nghĩ kế hoạch của mình là hoàn hảo sao?” Phó Đô Đốc Vergo vừa dứt lời, lại dùng sức bóp chặt trái tim của Law.

Law lúc này đau đớn co giật, sắp bất tỉnh nhân sự rồi.

“Trả trái tim của tôi cho tôi!” Law nghiến răng, toàn thân run rẩy.

“Ta đã cho phép cậu nói sao?” Phó Đô Đốc Vergo lấy ra cây côn, dùng sức vung về phía đầu Law.

Một côn đánh xuống, Law ngất xỉu.

“Đúng là một tên vô lễ mà!

Lúc nào cũng vậy.

Đó cũng là lý do ta không thích cậu.” Phó Đô Đốc Vergo nói.

“Nghe nói tin tốt nhất bây giờ là tên Smoker đó đã bị bắt rồi.” “Không thể quản được Smoker sao?” Tên người chim ở bên cạnh nói.

Phó Đô Đốc Vergo cũng không hề che giấu.

“Một con chó điên, ta không quản được.

Lần này bắt được hắn, giải quyết hắn xong thì hành động của chúng ta sẽ diễn ra tốt đẹp hơn.” “Không tệ, Đại Boss chắc chắn sẽ rất vui mừng, lần này tôi sẽ quay về xem con mồi của mình.

Ở lại đây chắc chắn sẽ rất thú vị.” Tên người chim bên cạnh đã mang đi rồi. …..

Tại cổng, toàn bộ trận chiến đã kết thúc.

Vì năng lực của Caesar, mọi người đều bị Caesar làm cho ngạt thở ngất xỉu.

“Không hổ danh là lão đại, thật sự quá lợi hại!” “Yên tâm đi, nơi nghỉ ngơi này do ta bảo vệ.” Caesar nói, một bộ dạng Chúa cứu thế.

“Lão đại, ngài đúng là thần của chúng tôi!” Một đám hải tặc bị lời nói của Caesar cảm động đến mức khóc lóc thảm thiết.

Caesar cười khẽ, đây chính là mục đích của hắn, đám người không có não này, nên trở thành bia đỡ đạn và vật thí nghiệm.

“Bọn nhỏ, mang mấy người này về trói lại cho ta.” Caesar ra lệnh.

“Vâng.” Lúc đó thuộc hạ của Caesar bắt đầu hành động.

Ở một phía khác, gần hồ.

Zoro và Brook đang đợi Sanji ở bờ.

Sanji đã xuống sông để vớt xác của samurai.

Trong sông bây giờ tràn ngập khí độc.

Kin'emon ở bên bờ nhìn Sanji đang liều mạng, trong lòng không khỏi cảm thấy khó xử.

Lúc đó hắn đã châm chọc đối phương, nói xấu đối phương.

Trong lòng hắn càng có sự bài xích sâu sắc đối với bọn người đó.

Vì lý do của Law, hắn có thành kiến với tất cả hải tặc.

Chương 684

Bây giờ vậy mà lại nhận được ân huệ lớn lao đến vậy từ đối phương, thật sự là một sự châm biếm lớn.

Hắn cũng không biết nên đối mặt với đối phương như thế nào.

Sanji tốn rất nhiều sức lực dưới đáy biển mới tìm thấy nửa dưới của Kin'emon.

Nửa dưới của Kin'emon vậy mà lại nằm trong miệng của một con cá mập béo.

Sanji rất khó khăn mới đoạt lại được.

Con cá mập béo đó không phục.

Khi nó định đuổi theo Sanji, vậy mà đã bị chất độc bên cạnh làm cho ngất xỉu.

Sanji cũng nhân cơ hội đó bơi lên bờ.

Kin'emon, sau khi lấy lại được thân thể, đã cúi đầu cảm tạ Sanji.

Ban đầu Sanji định dạy dỗ Kin'emon một trận.

Nhưng thấy đối phương thành khẩn xin lỗi như vậy.

Nên cũng tha thứ cho đối phương.

“Cảm ơn vì đã tha thứ cho tôi, tôi thật sự cảm thấy xấu hổ vì hành vi và sự nghi ngờ trước đây của mình.

Cậu không những không trách tôi, còn giúp tôi tìm lại được thân thể, ân nghĩa lớn lao này, tôi suốt đời khó quên.” Kin'emon vừa khóc vừa nói.

“Thôi đi, khóc lóc thảm thiết như vậy, đâu có giống đàn ông chút

nào.” Sanji nói một câu.

Sau đó lại nói với mọi người.

“Chúng ta mau quay về đi, tôi hơi lo lắng cho những người khác.” “Tôi cũng mau quay về thôi, nhưng mấy thứ này phải làm sao đây?” Brook chỉ vào đám Slime phía trước.

Con slime phía đối diện phun ra một lượng lớn slime khổng lồ.

Số lượng ngày càng nhiều, trực tiếp bao vây ba người thành từng lớp.

“Việc này cứ để tôi làm.” Người võ sĩ lúc này đi lên phía trước.

“Ở đất nước tôi, người ta gọi tôi là kẻ ‘nhìn lửa’.

Chỉ cần là ngọn lửa, không gì tôi không thể chém đôi.” Thập Binh Vệ rút ra thanh bội đao của mình, chém về phía đám slime.

Lưỡi đao nhiễm ngọn lửa rực cháy.

Đám slime dính lửa lập tức nổ tung.

Thập Binh Vệ tiếp tục vung đao chém.

Ngọn lửa thế mà lại bị chém đôi.

Tác Long nhìn thấy mắt sáng rực: “Cách này quả nhiên không tồi.” Sau khi tiêu diệt mấy con slime xung quanh, Thập Binh Vệ lại dọn sạch đám slime trên một con đường khác.

“Giờ tôi có thể rời đi rồi.” Thập Binh Vệ nói: “Chúng ta chia tay tại đây thôi.

Tôi phải đi tìm con trai mình.” Nhưng lúc này Hương Cát Sĩ bước lên: “Tôi đi cùng anh.

Dù sao làm người tốt thì phải làm cho trót.” “Tôi cũng đi nữa.” Tác Long nói: “Tôi rất, rất hứng thú với đao pháp có thể chém đôi ngọn

lửa đó.

Nếu có thời gian, chúng ta có thể so tài một chút.

Anh đến từ Wano Quốc, phải không?

Vừa hay tôi muốn tìm hiểu thực lực của Wano Quốc.” Thập Binh Vệ biết mọi người muốn giúp đỡ mình.

Hắn vừa cảm kích vừa áy náy, đành nói: “Thật sự cảm ơn mọi người.

Ân tình này, tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.” Lúc này, con slime khổng lồ bên kia bờ không ngừng phun ra những quả cầu về phía bờ.

Những quả cầu ngày càng nhiều, đến mức mọi người không thể đối phó nổi.

Những quả cầu này đều là phân thân của slime.

“Chúng ta chia ra mà đi thôi, đi kiểu này thực sự quá vất vả.” Tác Long lúc này đề nghị.

Hương Cát Sĩ bên cạnh lập tức không hài lòng: “Đến lúc này rồi mà còn nói những lời vô ích như vậy.” “Có nhiều đường thì trong lòng cậu không có chút tự biết sao?” Hương Cát Sĩ tức giận nói: “Tôi sẽ không tìm cậu khắp đảo đâu.” “Tên đầu bếp thối kia?” Tác Long đối chọi gay gắt, không hề nhượng bộ.

Hai người thực sự đang bốc hỏa.

Nhưng mọi người cũng không có cách nào.

Ở một nơi khác, trong phòng họp của Punk Hazard.

Trong phòng giam đang giam giữ La Thiên cùng Băng Hải Tặc Mũ Rơm.

Chương 685

Điều này khiến La Thiên cảm nhận sâu sắc một điều: cho dù mạnh đến mấy cũng không thể không thở.

“La, vua là ai vậy?” La Thiên hỏi.

“Vua là tên mà ai cũng phải biết, một trong Thất Vũ Hải – Donquixote Doflamingo.” La đáp.

Câu trả lời của La khiến mọi người đều giật mình.

“Thực ra Vergo không phải Hải quân.

Hắn cũng không hề phản bội.

Bởi vì bản chất hắn là hải tặc.

Doflamingo đã sắp xếp hắn trà trộn vào Hải quân làm gián điệp.

Hắn đã nỗ lực hơn mười năm để leo lên vị trí Phó Đô đốc.” La nói.

“Nói đúng ra, hắn không hề phản bội.” Phó Đô đốc Smoker nghe câu trả lời này xong, vô cùng tức giận.

“Phó Đô đốc Hải quân, lẽ nào anh không sợ thân phận thật của mình bị cấp dưới phát hiện sao?” Nhưng Vergo lại tỏ ra bình tĩnh.

“Không cần lo lắng, cho dù bọn họ có phát hiện thân phận thật của tôi cũng không sao, từ khi tôi được điều đến Tổng bộ Hải quân, tôi đã thu hẹp vòng phòng thủ đến mức tối thiểu.” “Ừm, hôm nay bị bắt ở đây thật sự khiến tôi hả hê.

Vì mọi người đều ở đây rồi, nên tôi sẽ không để ai sống sót trở về đâu.” Vergo vừa lắc ly rượu vang đỏ vừa nói.

Hắc Dạ tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Hồng Đường lúc này cũng nói: “Hắc Dạ, tôi thật không biết phải diễn tả tâm trạng của mình bây giờ như thế nào.” Hắc Dạ gật đầu.

“Những tin tức tàu thuyền mất tích trước đây đều là giả, tất cả là để che giấu tin tức những đứa trẻ mất tích.” “Tên khốn này, đó đều là binh sĩ của anh ta mà, sao anh ta có thể nhẫn tâm ra tay chứ.” Hắc Dạ phẫn nộ.

Hồng Đường lại tỏ vẻ không quan tâm: “Tôi vốn là hải tặc, đối với bọn họ, có gì khác biệt đâu?

Quay lại chuyện này, La hôm nay nói hơi nhiều rồi.” Hồng Đường lấy trái tim của La ra, định giáo huấn La một trận, nhưng rồi.

“Thôi, hôm nay tha cho cậu ta, đằng nào một lát nữa cũng chết.

Cứ để cậu ta sống thêm một lúc nữa.”.....

Thời gian trôi qua trên một hòn đảo nhỏ.

Một nhóm lính Hải quân đang tự ý tuần tra.

Đó là những lính Hải quân đồn trú ở Tân Thế Giới.

Những lính Hải quân này, so với binh sĩ, càng giống côn đồ hơn.

Họ lấy trái cây bán ở quầy hàng bên đường, trực tiếp ăn mấy miếng.

Không trả tiền mà còn chê trái cây: “Đặc biệt, đặc biệt khó ăn.” “Không thể lấy mấy loại trái cây tươi hơn sao?

Trái cây khó ăn thế này thì bán cho ai?” Tên lính Hải quân trông như côn đồ kia càu nhàu.

Sau đó, đội trưởng đi đến một quầy trái cây, trước mặt người khác trực tiếp nhét mấy quả táo vào miệng, nhồm nhoàm nhai.

“Ừm, trái cây này hương vị không tệ.” Người dân hai bên đường

xì xào bàn tán: “Kia đâu phải lính, rõ ràng là cường đạo mà.” Những lời này đều lọt vào tai đám lính Hải quân.

Đội trưởng kia lập tức không vui: “Hòn đảo này chưa từng bị hải tặc trị giá hơn một trăm triệu Berry tấn công, các người nghĩ là công lao của ai?

Nếu không có tôi bảo vệ, đã sớm bị hải tặc cướp sạch rồi.” Lúc này, một số phụ huynh của những đứa trẻ đã chạy đến.

Trong tay họ cầm ảnh, chạy đến trước mặt tên đội trưởng Hải quân.

“Xin hãy giúp tôi, con tôi bị mất tích rồi.

Tôi nghe nói Đại tá Tashigi là một người tốt.

Tôi muốn tìm cô ấy để giúp tìm con tôi.” Những phụ huynh này vội vàng nói.

“Con tôi mất tích lâu rồi, tôi thực sự…” Tên đội trưởng Hải quân nhìn thấy những tấm ảnh và những phụ huynh này, tỏ ra vô cùng khó chịu, hất tất cả những tấm ảnh đó bay lên trời.

“Nói bao nhiêu lần rồi?

Hải quân đã tìm kiếm hơn 10.000 lần.

Đó là tai nạn hàng hải thông thường.

Con cái bị mất tích, đừng làm phiền tôi nữa.” Nói xong, tên đội trưởng Hải quân cùng thuộc hạ rời đi.

Những phụ huynh đó ngồi sụp xuống đất khóc lóc.

“Tôi cảm thấy con tôi đang ở đâu đó trên thế giới này, chắc chắn không chết.” “Nhưng cũng nghe tên Hải quân kia nói rồi, tìm kiếm rất nhiều lần nhưng vẫn không có cách nào.

Không tìm thấy con tôi!" Những phụ huynh này tỏ ra vô cùng bất lực.

Chương 686

“Ngay cả Phó Đô đốc Vergo cũng vậy sao?

Ông ta từng bảo vệ hòn đảo này khỏi hải tặc.

Không giống loại hải tặc rác rưởi kia, ông ta là một quý ông.

Chẳng lẽ ông ta cũng cho rằng đây chỉ là một tai nạn thôi sao?” “Không thể nào!

Con tôi chắc chắn còn sống, tôi có thể cảm nhận được nó chắc chắn đang sống ở một nơi nào đó trên thế giới này.” Những phụ huynh đó đau khổ tuôn trào nước mắt, không dám tin. .....

Tại cổng chính của đảo Punk Hazard, Hải quân đang giao chiến kịch liệt với hải tặc.

“Thả lão đại Smoker của chúng tôi ra!” “Có cả Tashigi nữa!” Hải quân vừa la hét vừa phát động tấn công dữ dội.

Hải tặc vừa đánh vừa lùi, rút vào trong phòng.

Tên hải tặc dẫn đầu nhìn xung quanh, tất cả hải tặc đều đã rút vào trong phòng.

Hắn nói với người bên cạnh: “Không sao cả, tôi đã vào trong phòng rồi, có thể đóng cánh cửa lại.” Tên hải tặc này nói với người bên cạnh.

Caesar đã dặn dò khi rút lui, đợi tất cả rút vào trong phòng thì có thể đóng chặt cửa lại.

Nhưng tuyệt đối không được để Hải quân tiến vào.

“Vâng.” Tên hải tặc đã chuẩn bị sẵn sàng bên cạnh lập tức đóng chặt cánh cửa sắt.

Tiếng 'ầm ầm' vang lên, từng cánh cửa sắt từ trên trời rơi xuống, phong tỏa tất cả các lối vào.

"Ồ, đã đóng cửa lại rồi." "Mọi người mau tìm cách mở cửa ra." Lúc này, một tên Hải quân cầm đại bác.

"Tất cả tránh ra, để tôi." Tên Hải quân đó hét lớn, rồi lập tức khai hỏa đại bác.

Sau tiếng nổ lớn.

Đạn pháo bắn vào cửa sắt.

Nhưng cửa sắt vẫn nguyên vẹn, không hề lung lay.

"Cửa này cũng quá kiên cố rồi." Tên Hải quân nã pháo càu nhàu.

Lúc này, những lính Hải quân khác cũng ùa lên, có người dùng búa sắt, có người dùng xẻng sắt, có người ôm một khúc gỗ lớn xông vào đâm.

Nhưng đáng tiếc tất cả đều vô ích. . .....

"Đúng rồi, La, vua là ai?" Phó Đô đốc Smoker hỏi.

"Vua là tên mà ai cũng biết, một trong Thất Vũ Hải – Donquixote Doflamingo." Câu nói này khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Donquixote Doflamingo đã xuất hiện trong trận chiến ở Tổng bộ Hải quân và giao chiến với Crocodile.

Sau đó, cũng sau trận chiến ở Tổng bộ Hải quân, hắn đã tấn công Gecko Moria, một thành viên khác của Thất Vũ Hải.

Đồng thời, ở chỗ Nami và Usopp.

Hai người họ ở lại trông coi những đứa trẻ.

Lúc này, những đứa trẻ bắt đầu phát điên.

Khi hai người họ đang không biết làm gì.

Thì có tiếng bước chân.

Hai người nhìn về phía cửa.

Caesar xuất hiện ở lối vào.

“Chủ nhân, chủ nhân.” “Chủ nhân đã đến rồi.” Những đứa trẻ bị khống chế này đầu tiên sững sờ, sau đó tất cả đều hoan hô.

Chúng như thể nhìn thấy vị cứu tinh.

Nhìn thấy Caesar, Nami và Usopp đều rất ngạc nhiên.

“Hả, hắn ta tới rồi sao?

Chẳng phải La Thiên đã đi đối phó rồi sao?” “Chẳng lẽ hai người họ đi nhầm đường?” Usopp nghĩ đến một khả năng.

Nami lúc này đang nổi giận, không thèm quan tâm gì khác: “Ngươi đã cho những đứa trẻ này uống thứ thuốc gây nghiện đó sao?” Thấy Nami khiêu khích Caesar, Usopp vội vàng.

Lúc này không phải lúc hành động theo cảm tính.

Chương 687

Với thực lực của đối phương, cho dù hai người họ cùng lên cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Lúc này giả vờ nhút nhát mới là lựa chọn tốt nhất.

“Thôi được rồi, tuyệt đối đừng khiêu khích hắn.” Usopp lúc này khuyên Nami.

Nami vẫn đang nổi giận.

“Ngươi đã làm gì với những đứa trẻ của tôi?” Nami chất vấn Caesar.

Hắn ta không trả lời, cười nói: “Ngươi đã làm gì những chuyện tàn nhẫn như vậy với những đứa trẻ của tôi?” Không thấy Caesar nói gì, Nami kỳ lạ ‘ừm’ một tiếng.

“Các con ơi, ai muốn về nhà với ta nào?” Caesar hét lên với mọi người.

“Con muốn, con muốn!” Những đứa trẻ nhao nhao hưởng ứng, vội vã lao về phía Caesar.

Nami kinh ngạc nhìn những đứa trẻ này, nhưng cũng biết tác dụng của thuốc.

“Khoan đã!” Nami hét lớn.

“Không được quay lại viện nghiên cứu đó.” Lúc này Usopp cũng chặn lại một đứa trẻ.

“Chờ đã, không thể quay lại, lẽ nào lại quay lại viện nghiên cứu sao?” Đứa trẻ đó thở hổn hển, vẻ mặt không tự nhiên.

Tinh thần của nó hiện tại không bị khống chế.

“Tại sao?

Tại sao?” Đứa trẻ đó thở dốc một lúc lâu: “Tại sao không cho tôi về?” Đứa trẻ đó đột nhiên tức giận, đấm một quyền về phía Usopp.

Usopp bị đánh bay xa mười mấy mét.

Sức mạnh của một quyền này vượt xa người thường.

“Cút ngay!” Đứa trẻ đó nghiến răng nghiến lợi nói.

“Chủ nhân đưa kẹo cho con!” “Chủ nhân, con muốn ăn kẹo!”...

“Được, tất cả vào đây đi!” Caesar dang rộng hai tay.

“Khốn kiếp, bây giờ chỉ có thể ngăn chặn mạnh mẽ thôi.” Usopp lấy ra súng cao su, chuẩn bị bắn khí gây mê về phía những đứa trẻ.

“Khoan đã Usopp!” Nami ngăn Usopp tấn công.

“Bây giờ chỉ có thể ngăn chặn mạnh mẽ thôi, tôi không còn cách nào khác!” “Nhưng chúng cũng là nạn nhân mà!” Nami không đành lòng.

Lúc này, những sợi xích sắt trói đứa trẻ khổng lồ phát ra tiếng ‘kẽo kẹt’.

Những đứa trẻ đó tỉnh dậy.

Đứa trẻ bị xích sắt trói, là đứa có thể trạng to lớn nhất trong số chúng.

Nó liều mạng muốn thoát khỏi xích sắt, chạy đến chỗ Caesar.

“Thả tôi ra, tôi khó chịu quá!” “Thả tôi ra, tôi muốn đến chỗ chủ nhân ăn kẹo!” “Nếu bây giờ tôi không hành động, tôi sẽ bị chúng đánh chết mất!” Usopp lúc này nói.

Những đứa trẻ này càng lúc càng giận dữ, càng lúc càng muốn thoát khỏi những sợi xích trên người.

Một lúc sau, những đứa trẻ này quả nhiên đã thoát khỏi sợi xích trên người.

Mặc dù trông hung dữ, nhưng giọng nói lại yếu ớt.

“Kẹo, tôi muốn kẹo!” “Khốn kiệt, không thể tiếp tục như vậy nữa!” Usopp lấy ra vũ khí, bắn một viên đạn lửa về phía Caesar.

“Tinh cầu lửa chí mạng!” Đúng vậy.

Chỉ thấy một con phượng hoàng lửa nhỏ lao về phía Caesar.

Nhưng khi đến gần Caesar thì nó lại tắt ngấm.

“Ngươi nghĩ ta là khí ga, nên dùng lửa để đốt ta sao?” Caesar cười nói.

“Đáng tiếc năng lực Trái Ác Quỷ của ta có thể tạo ra một môi trường chân không, hút toàn bộ không khí trong một khu vực.

Không khí cũng là khí thể, như vậy sẽ không thể hô hấp được.

Ta cũng dùng chiêu này để đối phó với đồng bọn của mình.” “Bây giờ ta sẽ trình diễn cho ngươi xem!” Caesar biến mất, khi xuất hiện trở lại.

Hắn xuất hiện phía sau Usopp.

Bị năng lực khí ga khống chế, Usopp lập tức không thể hô hấp được.

Nami lúc này rút vũ khí ra định phản kháng, nhưng đột nhiên phát hiện mình cũng không thể hô hấp được.

Hai người ôm cổ lăn lộn trên đất, đau khổ vô cùng.

Chương 688

“Ngươi nghĩ ta và thuyền trưởng của ngươi đã đi nhầm đường sao, đó là vì thuyền trưởng của ngươi đã bị ta khống chế.

Cũng dùng chiêu này.” Caesar cười điên cuồng.

“Chủ nhân đưa kẹo cho con, chủ nhân đưa kẹo cho con!” “Mau đưa kẹo cho con!” Lúc này những đứa trẻ phát điên.

Chúng kéo áo Caesar, liều mạng đòi ăn kẹo.

Caesar nở nụ cười giả tạo: “Ta sẽ đưa kẹo cho những đứa trẻ ngoan, ai ngoan ta sẽ đưa kẹo cho đứa đó.

Cho nên trước đó, hãy tiêu diệt những kẻ xấu đã đưa các con ra khỏi phòng thí nghiệm này, dùng thanh sắt vừa rồi!” Nghe lời Caesar, những đứa trẻ trở nên cuồng nhiệt.

Chúng quay lại, nhặt những thanh sắt và tảng đá lớn vừa rơi trên đất.

Nhắm vào Usopp và Nami đang nằm trên đất, chuẩn bị đập vào đầu họ.

“Không, không được.

Mau tỉnh táo lại đi!” Nami hét lớn về phía những đứa trẻ.

Nhưng những đứa trẻ này bây giờ đâu có ý thức.

Đúng lúc này, Trà Hồ Tử xông vào.

Trà Hồ Tử cầm một cây gậy sắt khổng lồ, đập nát vũ khí trong tay những đứa trẻ.

Những đứa trẻ sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Dù sao cũng là một đám trẻ con, tâm trí chưa trưởng thành.

Một khi gặp nguy hiểm, trong lòng cũng vô cùng sợ hãi.

Sau khi Trà Hồ Tử đập nát cây gậy sắt trong tay những đứa trẻ, hắn tấn công Caesar.

Caesar trúng đòn, giải trừ khống chế đối với hai người kia.

Usopp lập tức có thể hô hấp được.

Hai người thở hổn hển.

"Ơ, ai vậy?" Caesar nhìn người khổng lồ trước mặt, chế giễu.

"Tên khốn này ngay cả tôi cũng quên rồi sao?" Trà Hồ Tử tức giận nói: "Ngươi đã phái anh em người tuyết giết tôi, tên khốn này!" "Ồ, tôi nhớ rồi, hình như có chuyện đó, không phải là thuộc hạ đắc lực của tôi sao?" Caesar cười nói.

"À, gọi là Trà Hồ Tử phải không?

Hình như trước đây là thuộc hạ của tôi, khá dễ dùng!" Caesar vừa cười vừa nói: "Tôi không phái người giết anh đâu, xem ra khắp người đều cháy đen, chuyện gì vậy?" "Không chỉ chuyện đó thôi sao?" Trà Hồ Tử tức giận.

"Ồ, hình như có chuyện đó thật.

Cho nên mới bị cháy đen khắp người à!

Hi hi hi!" "Uổng công tôi tin tưởng ngươi đến vậy!" Thấy Caesar như vậy, Trà Hồ Tử tức giận.

Cây gậy sắt khổng lồ trong tay không ngừng vung lên, đánh về phía Caesar.

Cơ thể Caesar to lớn.

Nhưng cơ thể Trà Hồ Tử còn to lớn hơn.

Nói đúng ra, Trà Hồ Tử thuộc tộc người khổng lồ.

Trà Hồ Tử to lớn hơn nhiều so với những đứa trẻ khác.

Bị Trà Hồ Tử làm loạn như vậy.

Tất cả những đứa trẻ đều bỏ chạy tán loạn.

Lợi dụng cơ hội này, Caesar nói với những đứa trẻ: "Các con thân mến, mau đến chỗ những quả bóng bay có thể bay ở bên ngoài, chúng sẽ đưa các con rời đi!" Những đứa trẻ nghe lời Caesar, lập tức chạy ra ngoài.

Caesar là người tâm địa bất chính.

Hắn làm việc gì cũng nhanh nhẹn.

"Mau đi đi, nếu các con đi muộn sẽ không có kẹo ăn đâu, hãy lên thuyền bay ở bên ngoài, sẽ đưa các con về nhà!" Nghe lời Caesar, những đứa trẻ liều mạng chạy ra ngoài.

Không ai có thể ngăn cản.

Lúc này Trà Hồ Tử tiến lên đối mặt Caesar.

"Caesar, tôi cũng vậy, nhưng những thuộc hạ của tôi xin hãy giao cho tôi, tôi sẽ không để ngươi cản đường tôi!" Lời nói này có chút ý cầu xin.

Nhưng Caesar bĩu môi.

"Thuộc hạ của ngươi sao, đồ ngu ngốc, từ lâu đã không còn thuộc hạ nào rồi!" Caesar lớn tiếng khoe khoang: "Ngay cả ngươi cũng là thuộc hạ của ta, ngươi nghĩ mình là thuyền trưởng sao?" "Thật quá ngây thơ và ngu xuẩn, các ngươi tin ta là chúa cứu thế, nghe lời ta răm rắp.

Chương 689

Nhưng lại không biết rằng các ngươi đều là chuột bạch của ta!" Trà Hồ Tử đã chiến đấu đến cùng cực.

Hắn lao lên muốn liều mạng với Caesar.

Caesar lấy ra một chiếc chuông, gõ một tiếng.

"Chuông nổ!" Ngay sau đó một tiếng nổ lớn xảy ra.

Trà Hồ Tử bị nhấn chìm trong vụ nổ.

Usopp và Nami vốn định nhân cơ hội này bỏ trốn.

Nhưng không ngờ lại kết thúc quá nhanh, Caesar đã ở phía sau họ, lại tóm được cả hai. . .....

Lúc này, Tác Long một mặt cũng gặp nguy hiểm.

Rất nhiều slime đã kết hợp lại thành một con slime khổng lồ.

Có rất nhiều thời gian trôi qua trong mê cung.

Thời gian còn lại cho Tác Long, Hương Cát Sĩ và những người khác không còn nhiều nữa.

Lúc này.

Trợ lý của Caesar vội vàng gọi điện thoại.

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?" Một giọng nói lạnh lùng nhưng đầy mệnh lệnh.

"Đã chuẩn bị xong rồi, bất kể là thuốc hay người Hải quân đều đã bị chặn ở bên ngoài, Mũ Rơm và những người khác ở bên trong lát nữa cũng có thể tùy thời tùy chỗ mà vận chuyển đi." "Quá tốt!" Caesar vui mừng nói.

“Trò chơi của tôi cũng có thể bắt đầu rồi!” Lúc này Caesar lấy ra một chiếc loa phát thanh.

“Chào các vị trung gian của chợ đen, lần này tôi sẽ trình diễn cho mọi người xem vũ khí kiểu mới của tôi, những lính Hải quân định cướp vũ khí của tôi đã thất bại, chúng sẽ trở thành vật thí nghiệm của vũ khí lần này, các vị trung gian bất hợp pháp, các vị, cuộc thí nghiệm đột ngột lần này là món quà tốt nhất dành cho mọi người.” “Vũ khí lần này kết hợp bài học từ vụ nổ 10 năm trước, cũng hiếm hoi có một số vị khách không mời mà đến vào sáng nay, cho nên nhân cơ hội này tiến hành một cuộc thí nghiệm, mọi người có thể xem thử hiệu quả thí nghiệm thế nào!

Nếu mọi người hài lòng, có thể giao dịch bất cứ lúc nào!” . ..

“Về nhà lần này rồi thì không được tự ý chạy ra ngoài nữa!” “Con biết rồi, cảm ơn chủ nhiệm, kẹo của con ở đâu?

Con muốn ăn kẹo!” “Kẹo của các con đều ở trong nhà kẹo, ở đó có rất nhiều kẹo, lần này chỉ cần về đó là có thể ăn kẹo rồi!” “Vâng, con biết rồi, cảm ơn chủ nhân!” Đợi khi tất cả trẻ con đã vào, Caesar nói với người bên cạnh: “Đợi khi tất cả trẻ con đã vào nhà bánh quy rồi, hãy khóa cửa nhà lại, đừng để chúng ra ngoài nữa!” “Tôi biết rồi.” Người đó trả lời.

Vừa hay có một bé gái nhỏ là người cuối cùng vào.

Người đó đi tới nói với bé gái: “Mau vào đi, vào rồi là có thể ăn kẹo, còn đợi gì nữa?” Nhưng bé gái đó đã nghe thấy lời Tác Long và Nami nói trước đó, rằng không nên ở lại nơi này nữa.

“Không được, cháu không đi ra ngoài, cháu không quay lại, cháu đã rất khó khăn mới trốn thoát được, cháu không quay lại đâu.” Bé gái đó lắc đầu mạnh.

Lúc này bé gái xuất hiện ảo giác, khi nhìn những lính này, đầu của họ đều biến thành đầu quái vật.

"Cháu muốn ra ngoài, cháu muốn quay lại!" Nhưng khi bé gái định đi ra, cửa phòng bị hai lính đóng chặt lại.

"Trong đó có chết người đâu, quay lại đi.

Quay lại có thể ăn kẹo ngon mà!" Hai lính đó cười nói với bé gái.

Nhưng trong mắt bé gái, hai lính đó như hai con quái vật đang nói những lời dụ dỗ, thật đáng sợ.

"Cháu muốn ra ngoài, cháu không muốn quay lại!" Bé gái ra sức đập vào cánh cửa sắt, không ngừng kêu cứu ra bên ngoài: "Anh ơi, chị ơi, mau đưa cháu ra ngoài, anh ơi chị ơi mau cứu cháu với!" Lúc này Vergo đang cùng một người chim uống trà trong phòng khách.

"Caesar lần này thật chậm, bao giờ hắn ta mới về?" Vergo hỏi.

Vừa dứt lời, Caesar đã về.

"Xin lỗi, đã để ngài đợi lâu, tôi về chậm như vậy là vì đã mất chút thời gian chuẩn bị cho cuộc thí nghiệm lần này!" Caesar nói với Vergo.

"Thí nghiệm của ngươi khi nào bắt đầu?" Vergo trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Đừng vội, vở kịch hay sẽ sớm được trình diễn thôi." Lúc này hắn đi đến bên cạnh La.

"Nếu không có tôi, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong tình huống này lần nữa.

Bây giờ ngươi không có cách nào đối phó với Vergo đúng không?" Bởi vì trái tim của hắn đang nằm trong tay Vergo.

Chỉ cần hắn nhẹ nhàng bóp trái tim, La sẽ đau đến chết đi sống lại.

“Thật ngại quá, La, tôi đã ra tay sau lưng cậu, tôi vốn nghĩ rằng mình sẽ kết giao được một người bạn tốt, thật đáng tiếc.” “Năng lực của cậu bị kẻ thù lợi dụng, thật hết nói nổi!” Smoker nói với La: “Vậy bây giờ nói cho tôi biết, trái tim của tôi ở đâu?” Smoker hỏi câu đó.

Caesar bên cạnh lấy ra một trái tim.

“Trái tim của ngài bây giờ đang ở trong tay tôi đây!” Smoker trừng lớn mắt.

Chương 690

Hắn vốn định giáo huấn Smoker.

Nhưng lúc này thư ký bước tới nói: "Tiểu Hạ, tất cả mọi thứ của tôi đã chuẩn bị xong, không phải nên bắt đầu sao?" Caesar nhìn Smoker một cái: "May mắn, lần này cứu ngươi một mạng!" Sau đó Caesar bỏ đi.

Lúc này trên màn hình máy chiếu hiện ra một viên kẹo khổng lồ.

"Vấn đề lớn nhất của thí nghiệm khí độc lần trước là cho dù mọi người bị trúng độc cũng có thể rời đi, sau đó di chuyển đến nơi an toàn.

Thí nghiệm lần này tôi đã cho thêm một ít độc dược tốt hơn, khí độc lần này được gọi là 'Quốc Độ Tử Vong'!" Caesar lớn tiếng nói.

Lúc này trên trường thí nghiệm.

Mấy tên lính nhỏ đang điều chỉnh, đó là công việc cuối cùng.

Chúng gọi điện thoại cho Caesar: "Chủ nhân, slime đang di chuyển về phía đó, xem ra là mục tiêu của chúng ta lần này.

Kẹo đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

Chờ nó ăn là được!" "Được rồi, ta biết rồi!" Đúng lúc này, đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nói: "Chủ nhân, dây thừng của tôi bị cháy đứt rồi, con rồng đã chạy mất rồi, như vậy tôi không có cách nào cưỡi ván trượt tuyết để bỏ trốn nữa, chủ nhân, tôi phải làm sao đây!" "À ư?

Lại có tình huống như vậy, mau cởi bỏ đồ bảo hộ, sau đó chạy về nhà đi." Giọng Caesar có vẻ đau lòng.

“Mau chạy đi, nếu không lát nữa sẽ không kịp đâu.” Thư ký bên cạnh càu nhàu: “Đúng là diễn xuất tệ hại.” “Cái thứ đó là cái quái gì vậy?

Ghê tởm quá!” “Á á, ghê tởm quá!”.....

Con slime khổng lồ xuất hiện sau đó đã ăn viên kẹo.

Trên màn hình chiếu hình dạng con slime đó.

Hải quân nhìn thấy slime trên màn hình thì bàn tán xôn xao.

Trong văn phòng, Caesar vung tay múa chân, không giấu nổi sự phấn khích.

“Nó đã ăn rồi, nó đã ăn rồi, nó đã ăn viên kẹo rồi.” Caesar phấn khích nói.

Thư ký bên cạnh chăm chú nhìn màn hình lớn.

“Tái sinh đi!” Caesar nói.

Lúc này viên kẹo bị slime nuốt vào đã có phản ứng.

Slime phát ra một khí tức kinh thiên động địa.

“Mau đi đi, có chuyện sắp xảy ra rồi!” Lúc này, những tên hải tặc chưa chạy xa ở phía trước có người hét lên.

“Có chuyện rồi, có chuyện rồi!” “Mặc kệ đi, chủ nhiệm bảo tôi mau chạy khỏi viện nghiên cứu, tôi mau chạy khỏi viện nghiên cứu, đến đó tôi sẽ an toàn!” “Thật đấy, đúng vào lúc quan trọng này mà ván trượt tuyết lại hỏng!

Chủ nhân cứu tôi với!” Hải tặc người nói một câu, kẻ nói một câu.

Nhưng bước chân chạy trốn không hề dừng lại.

Lúc này Tác Long cũng có phát hiện.

“Con slime đó kể từ khi ăn viên kẹo xong, đã trở nên vô cùng, vô

cùng kỳ lạ!" Hương Cát Sĩ nói.

"Không biết nó đã ăn thứ gì!" "Mặc kệ đi, tôi phải chạy mau thôi, lính trên đảo này chạy nhanh như vậy, rõ ràng là có chuyện không bình thường, tôi tất phải nhanh chóng rời đi mới được!" Thập Binh Vệ nói.

Lúc này con slime đột nhiên đứng im.

Đứng sững sờ tại chỗ.

Tất cả mọi người cũng dừng lại quan sát, xem chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đúng lúc này, viên kẹo trong cơ thể slime đã hoàn toàn bị tiêu hóa.

Slime hóa thành một khối chất lỏng màu tím.

"Không hay rồi, mau chạy!" Tác Long hét lớn.

Lúc này, làn sóng khói tím quét về bốn phương tám hướng.

Những hải tặc ở phía trước không kịp né tránh, bị làn sóng này nhấn chìm trong đó.

Cơ thể những đứa trẻ lập tức cứng đờ như bị đóng băng.

Không những không thể động đậy, mà còn sắp bị tước đoạt sinh mệnh, hóa thành một bức tượng.

"Ha ha ha ha, ta thành công rồi, Quốc Độ Tử Vong!" Caesar cười lớn.

"Vấn đề của thí nghiệm lần trước là cho dù mọi người bị trúng độc, cũng sẽ có khả năng di chuyển, có thể di chuyển đồng bọn đến khu vực an toàn.

Giải quyết vấn đề này, chỉ cần cố định họ lại là được.

Nuốt chửng tất cả trong một hơi đi, Quốc Độ Tử Vong!

Chương 691

Tiếp tục thể hiện sức mạnh của ngươi đi, Quốc Độ Tử Vong!" . ..

Tại cổng chính của Viện nghiên cứu Punk Hazard.

Những lính Hải quân đó cũng nhìn thấy hình ảnh bên trong màn hình.

"Kỳ lạ, những người chết dường như đều là hải tặc!" "Đây là đoạn phim ghi lại từ quốc gia nào vậy?" Khi những lính Hải quân đó đang nói.

Một người quay đầu lại nhìn.

Hắn ta kinh ngạc đến ngây người.

Hắn nói với đồng đội bên cạnh: "Tốt nhất là đừng quay đầu lại." Trong giọng nói mang theo sự kinh hoàng vô hạn.

Không ổn rồi, đợi khi hắn nói xong những lời này, các đồng đội của hắn đều tò mò quay đầu lại.

Đập vào mắt họ là làn khói tím dày đặc che khuất trời đất.

Trông chẳng khác nào một ngọn núi khổng lồ vô tận ở không xa.

"Sẽ như thế nào đây?" "Hóa ra đoạn phim đó là chuyện xảy ra trên hòn đảo này à!" "Tôi phải chạy trốn, nếu không tôi cũng sẽ thiệt mạng ở đây mất!" "Hóa ra là vậy, cho nên mới phong tỏa viện nghiên cứu, để không cho tôi vào, cũng không cho thứ khí độc đó vào!" Hải quân chạy đến cổng viện nghiên cứu Punk Hazard, ra sức đập cửa.

Ở một bên khác, Tác Long, Hương Cát Sĩ và những người khác cũng vì tránh khói độc mà liều mạng chạy trốn.

"Không được rồi, với tốc độ này, tôi sẽ nhanh chóng bị nhấn chìm

mất!" "Không cần quan tâm gì khác, lập tức tăng tốc tối đa!" Tác Long và những người khác tăng tốc bước chân, biến thành tốc độ chạy nước rút.

Khoảng cách với khói độc dần dần được kéo giãn.

"Nhưng tốc độ này tôi không thể duy trì được bao lâu nữa!" Brook nói.

Lúc này phía trước nhìn thấy một con rồng nhỏ.

"Đó không phải là con rồng trong truyền thuyết sao?" Tác Long nhìn phía trước.

Con rồng nhỏ màu xanh lục đó.

Chính là con vừa rồi đã chạy trốn.

"Trước đây tôi cũng thấy một con rồng đỏ khổng lồ, chỉ là con này rất nhỏ thôi." Tác Long tiếp tục nói.

"Tôi có một ý này, con rồng đó có thể bay, tôi có thể bắt con rồng đó, sau đó bay đến nơi an toàn!" Đề nghị này ngay lập tức nhận được sự đồng tình của mọi người.

Không thể chịu đựng được nữa, cứ thế này sớm muộn gì cũng bị nuốt chửng.

Đã có một tia hy vọng sống sót, vậy nhất định phải nắm bắt.

"Yên tâm đi, sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ bị nuốt chửng, mọi thứ trên hòn đảo này đều sẽ bị nhấn chìm trong khí độc, bất kỳ ai, bất kỳ điều gì, không ai có thể chạy thoát!" Caesar dang tay cười điên cuồng.

"Hãy trở thành một phần của Quốc Độ Tử Vong này đi!" Lúc này Caesar nhìn thấy La Thiên và những người khác.

Hắn ra lệnh ném chiếc lồng chứa La Thiên và những người khác

ra ngoài.

“Các ngươi cũng ra ngoài đi, trở thành một phần của cuộc thí nghiệm vĩ đại này!” Caesar cười ha hả.

“Tôi muốn cả thế giới biết rằng, bất kể là Thất Vũ Hải, Hải quân hay hải tặc, cho dù là hải tặc với tiền thưởng cao tới 400 triệu Berry cũng sẽ hóa thành tro bụi trong cuộc thí nghiệm này!” “Bên ngoài viện nghiên cứu này không thể có ai sống sót, sẽ là đợt tiếp theo!” Cứ như vậy.

La Thiên và những người khác bị nhốt trong lồng sắt, ném ra bên ngoài viện nghiên cứu.

Dùng một sợi xích sắt treo lơ lửng giữa không trung.

Lính Hải quân dưới đất nhìn thấy La Thiên và những người khác.

“Nhìn Phó Đô đốc Smoker kìa!” “May quá, không sao cả!” “Nhưng bị nhốt trong lồng sắt rồi, làm sao chúng ta cứu họ ra đây!” Lính Hải quân dưới đất bàn tán xôn xao.

Lúc này các thương nhân chợ đen ở khắp nơi trên thế giới cũng bàn tán về chuyện này.

“Đó không phải là La Thiên, thuyền trưởng Băng Hải Tặc Mũ Rơm được báo cáo là đã hoàn toàn hồi phục sao, còn có một thành viên của Thất Vũ Hải, Nico Robin, Đứa Con Của Quỷ, và Phó Đô đốc Hải quân còn lại chắc là Phó Đô đốc Smoker.

Mấy nhân vật lợi hại như vậy sao lại bị bắt chứ?” Lúc này.

Big Mom và hai chiến binh của Băng Hải Tặc của bà ta cũng xem đoạn video này.

“Bị bắt rồi thì sao đây?” Người Sư Tử hỏi đồng đội.

“Cứ chờ xem sao!” Đồng đội của hắn cầm một cốc cà phê lên, rồi

uống.

Ở chỗ Kid.

Kid ra sức đập bàn, rồi đứng dậy.

“Cuối cùng cũng hành động rồi, thằng nhóc Mũ Rơm!

Mấy thứ này nhìn cũng vô dụng thôi, với tính cách của hắn ta sẽ không làm chuyện bán vũ khí như vậy đâu.” Kid nói với đồng đội Killer.

Chương 692

“À, nhưng không có ba người ở cùng nhau.” Killer và Kid cùng nhau đi trên đường.

“Tên khốn Trafalgar Law đó, tôi cứ tưởng hắn bị điên mới đi đầu quân cho Chính phủ, trở thành Thất Vũ Hải, quả nhiên là có mưu đồ khác.” “Đang mưu đồ gì vậy?” Kid nói: “Tôi không thể để hắn chiếm hết lợi thế, tôi cũng phải hành động nhanh chóng!” Killer thấy Kid như vậy, liền khuyên nhủ: “Kid, xin cậu, làm việc gì cũng phải cẩn trọng một chút!” “Tôi biết rồi, im miệng đi!” Khi hai người sắp đi ra khỏi căn nhà.

Bức tường đột nhiên nổ tung.

Đợi khói bụi tan đi.

Họ nhìn thấy một người trông giống vượn.

Và một người đang chơi bài Tarot.

Xung quanh nằm la liệt những thuộc hạ.

Đó là hai thuyền trưởng Apoo và Hawkins.

Cả hai đều là những hải tặc thế hệ mới rất mạnh.

Họ được mời đến lần này là để liên minh.

Nhưng thuyền trưởng Apoo rõ ràng đã hiểu lầm: “Ngươi gọi kẻ thù như ta đến đây, xem ra đều có âm mưu!” Thuyền trưởng Apoo lớn tiếng khoe khoang!

“Mời khách mà chủ nhân lại không ra tiếp đón, thật là vô lễ!” Lúc này thuyền trưởng Hawkins cũng lên tiếng.

“Từng tên từng tên một đều kiêu ngạo như vậy, tôi phải cho các

ngươi một bài học, thật sự không biết trời cao đất dày là gì!" Kid sử dụng sức mạnh Trái Ác Quỷ, dao, nĩa, kiếm, kích xung quanh, cùng với các loại vật phẩm bằng sắt đều lơ lửng giữa không trung.

"Quả nhiên là muốn đánh nhau, xông lên đi!" Thuyền trưởng Apoo lớn tiếng khoe khoang.

Hawkins cau mày, đứng dậy chuẩn bị rời đi: "Tôi không có chút hứng thú nào với cuộc họp này, tôi phải rời đi rồi!" Lúc này Killer vội vàng: "Chờ đã, Hawkins, đừng vội!

Lần này gọi đến là để liên minh!" Nghe vậy, ba người đều kinh ngạc, sau đó buông bỏ thái độ muốn đánh nhau. . .....

Lúc này tại cổng viện nghiên cứu Punk Hazard.

La đã đưa ra kế hoạch.

"Bây giờ tôi ở đây cũng vô ích, có ai có thể làm vật thể bốc cháy không?

Có hay không thì thực ra cũng không quan trọng nữa." Franky lúc này xung phong: "Tôi có thể.

Trước đây khi sử dụng Đại pháo tia laser cần phải tạo tư thế, nhưng nếu chỉ là phun lửa thì tôi có thể trực tiếp phun ra!" La nói: "Vậy được, nhìn thấy nửa chiếc tàu chiến Hải quân phía dưới không, đốt cháy nó đi.

Càng lớn càng tốt, tốt nhất là khói lửa có thể che kín toàn bộ chúng ta!" "Chuyện này không khó!" Franky đi đến bên cạnh lồng sắt.

Hắn há miệng, phun ra một luồng lửa khổng lồ.

Ngọn lửa trực tiếp đốt cháy con tàu phía dưới.

Con tàu cháy rụi, bốc lên những cột lửa cuồn cuộn.

Thông qua thiết bị giám sát, Caesar cũng nhìn thấy tình huống này.

“Bọn chúng làm gì vậy?

Tự hủy diệt mình sao?” Caesar cười nói.

“La, bước tiếp theo tôi phải làm gì?

Khói đã xông vào trong rồi!” Franky hỏi.

“Không phải là đốt cháy con tàu sao?” “Đây là yêu cầu của tôi mà!” “Như vậy Caesar sẽ không nhìn thấy chúng ta nữa, nếu không sẽ bị lộ ngay lập tức!” Giữa lời nói.

La thế mà lại tự bẻ gãy sợi xích sắt trên người.

“Cậu làm gì vậy?

Đây không phải là xích sắt làm từ đá biển sao?” Franky hỏi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, La giải thích: “Không, đây vốn là xích sắt thông thường!” “Đừng nghĩ rằng tôi tiềm phục ở đây lâu như vậy mà không làm gì.

Tôi đã dự liệu, nếu có một ngày tôi bị bắt, tôi sẽ có cách đối phó.

Tôi đã thay đổi mấy sợi xích sắt đá biển, đảm bảo rằng một khi tôi bị bắt, họ cũng sẽ dùng xích sắt thông thường để trói tôi!

Lúc quan trọng có thể dùng chiêu tráo đổi!” Sau đó La dùng năng lực của mình hoán đổi ra vũ khí.

Mấy nhát dao chém đứt sợi xích sắt trên người mấy người.

Nhưng sợi xích sắt trên người Smoker và Tashigi lại không được giải trừ.

Bởi vì hai người họ là Hải quân.

Chương 693

La cũng biết quá nhiều chuyện.

La đi đến trước mặt hai người: "Tôi nên xử lý hai người thế nào đây?

Giết hay không giết hoàn toàn tùy thuộc vào ý nghĩ của tôi!" La rút thanh trường đao ra.

Khi hai người tưởng rằng La sắp ra tay.

Thì lại phát hiện cơ thể mình đã bị hoán đổi.

"Thôi thì ra tay nhanh hơn một chút đi!" Smoker hét lớn.

"Phó Đô đốc Smoker, tôi đã bị đổi thân thể rồi!" Tashigi vui mừng nói.

Nhưng phát hiện quần áo của mình mặc hở hang.

Lập tức che lại, hét lớn.

"Giúp tôi cởi dây thừng ra đi, tôi sẽ nghe lời anh!" Tashigi nói.

Smoker tức giận: "Cô đang nói gì vậy?

Đối diện là hải tặc, kẻ thù của Hải quân chúng ta, trong bất kỳ tình huống nào tôi cũng không thể cúi đầu trước hải tặc!

Chẳng lẽ vì sống sót hèn nhát mà cam tâm cấu kết với hải tặc sao?" Tashigi đương nhiên có lý do của mình.

"Bây giờ cho dù tôi có quỳ xuống cầu xin, anh cũng phải có lý do để thả tôi!

Nếu tôi chết ở đây, ai sẽ đi cứu thuộc hạ của tôi!

Vergo cũng sẽ mang thuộc hạ của mình hoành hành bá đạo, vậy

những đứa trẻ bị bắt cóc đó thì sao?" Lúc này La cũng thay đổi ý định: "Smoker, cô nói không sai, nếu thả cô về có thể thay đổi tình hình, khiến Vergo phải xuống đài, tôi cũng rất vui lòng xem.

Tôi không hề cố gắng một chút nào.

Nhưng cô phải quên hết mọi chuyện liên quan đến tôi và tên quốc vương kia.

Đây không phải là thỉnh cầu, mà là điều kiện dùng sinh mạng của cô để trao đổi!" Hai người nhìn nhau.

Smoker suy nghĩ rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm.

Lúc này mọi người phá vỡ lồng và nhảy ra ngoài.

Đúng lúc này, khí độc ở đằng xa cũng dần dần lan rộng.

"Cứ thế này nữa, tôi cũng sẽ biến thành những bộ xác chết như trong ký ức mất!" Lính Hải quân bên dưới vừa kinh hãi vừa sợ hãi.

Nhưng đúng lúc này.

La lợi dụng năng lực của mình, đưa mọi người vào bên trong viện nghiên cứu Punk Hazard.

Từ từ mở cửa sắt.

"Tuyệt vời, cửa sắt đã mở rồi, mau vào trong thôi!" Hải quân hoan hô xông vào cửa sắt.

Không mất bao lâu, tất cả mọi người đều đã vào bên trong cửa sắt.

Đúng lúc này, chuông báo động của viện nghiên cứu Punk Hazard cũng vang lên.

Hải tặc canh gác viện nghiên cứu Punk Hazard không ngừng chạy về phía cổng.

"Cửa thế mà lại bị mở ra, mau đi xem chuyện gì xảy ra!" Tên hải

tặc kia sử dụng công tắc dự phòng, lại đóng cửa lại.

Tôi đúng lúc này.

Từ xa nhìn thấy bóng dáng của Tác Long và những người khác.

Họ đang ngồi trên lưng Trà Hồ Tử.

"Không hay rồi, cửa sắp đóng lại rồi, tôi phải nhanh lên!" Tác Long hét lớn.

"Không thể nào, tôi không kịp!

Tốc độ này chỉ được nửa đường thôi, cửa sẽ đóng hoàn toàn mất!" Đến nước này rồi.

Tác Long hỏi người võ sĩ bên cạnh: "Chúng ta hợp lực chém mở cánh cửa sắt đó, không vấn đề gì chứ?" "Đương nhiên không vấn đề!" Người võ sĩ rút ra bội đao của mình, hăng hái, ngực đầy tự tin.

Một nhóm người dốc toàn lực lao tới.

Khi đến cửa.

Đúng lúc này cửa sắt đã đóng hoàn toàn.

"Keng keng keng!!!" Tác Long và người võ sĩ đồng thời ra đao, chém một lỗ hình tam giác trên cửa sắt.

Mọi người xông vào bên trong cửa sắt.

Chương 694

"Tuyệt vời, chúng ta đã vào được!" "Tuyệt vời, chúng ta còn sống!" Không chỉ Tác Long và những người khác, không dám tin vào việc thoát chết trong gang tấc.

Ngay cả lính Hải quân đã vào bên trong viện nghiên cứu Punk Hazard cũng không dám tin, thế mà có người có thể mở được một lỗ trên cánh cửa sắt dày như vậy.

"Thế mà lại phá hỏng cửa, chẳng lẽ muốn hại chết tôi sao!" "Đừng nói nữa, mau lên!

Mau đóng chặt cửa lại, nếu không khí độc vào rồi, chúng ta sẽ chết hết!" Lúc này, lính Hải quân, người nói một câu, kẻ nói một câu.

Nhưng vì số lượng người đông, sức mạnh cũng mạnh.

Chỉ mất một lát đã đóng lại được lỗ hổng đó.

Đúng lúc này.

Khí độc đã lan rộng.

Không ngừng xông vào cửa sắt.

Bên ngoài viện nghiên cứu Punk Hazard.

Khí độc như sóng thần cuốn lấy toàn bộ khu vực bên ngoài viện nghiên cứu.

Tiếng 'ầm ầm' không ngừng vang lên.

Lúc này Vua Xương Linh Hồn Xuất Khiếu.

Hắn đi ra thăm dò tình hình bên ngoài.

Bên ngoài lúc này khí độc bao phủ.

Một vùng hoang vu.

“Bây giờ khung cảnh tràn ngập khí độc, thật đáng sợ quá!” Vua Xương sau khi linh hồn trở về liền nói với mọi người.

“Còn đáng sợ hơn nữa chứ!” Vua Xương lúc này trong trạng thái Linh Hồn Xuất Khiếu càng đáng sợ hơn, khiến lính Hải quân nhao nhao càu nhàu, kinh ngạc không thôi.

Lúc này Punk Hazard, bên ngoài viện nghiên cứu thực sự yên tĩnh một cách đáng sợ, như một Quốc Độ Tử Vong.

Nhưng đúng lúc này, khí độc bao trùm thiết bị giám sát đã tách ra, tiêu tán không ít.

Lúc này, thiết bị giám sát có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Caesar vô cùng phấn khích.

“Thật là một cuộc thí nghiệm hoàn hảo, bây giờ trên toàn bộ hòn đảo không còn sinh vật sống nào tồn tại nữa!” Bên trong viện nghiên cứu Punk Hazard.

Sau khi trải qua nguy hiểm lần này.

Hải quân cũng chỉnh đốn lại đội ngũ.

Họ giơ súng lên, nhắm vào Tác Long và những người khác.

“Băng Hải Tặc Mũ Rơm, chịu trói đi!” Hải quân đông đảo áp đảo.

Họ hét lớn.

Lúc này Hương Cát Sĩ và Nami cũng nhìn thấy La.

“Mau hoán đổi cửa lại!” Nami hét lớn về phía La.

Hương Cát Sĩ thì lắc đầu mạnh.

“Không sao, không hoán đổi lại cũng không sao!” Vì đã liên minh, La đương nhiên không thể bỏ mặc.

Hắn sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ hoán đổi cơ thể hai người lại.

Lúc này La đứng ở điểm cao nhất, nói lớn với mọi người: "Tôi không phải là một người hiếu sát, vì mọi người đều ở đây rồi, tôi cũng sẽ chỉ ra một con đường sáng.

Bên trong viện nghiên cứu này có một lối đi cuối cùng, có thể thông ra biển lớn.

Tôi cho các người hai giờ, nếu có thể đến được lối đi đó và rời đi.

Sau hai giờ, tôi không thể đảm bảo những người ở trong viện nghiên cứu này có thể sống sót." Hải quân lập tức có người hỏi: "Này, ý đó là sao vậy?" Lúc này Phó Đô đốc Smoker cũng xuất hiện.

Hắn hét lớn với thuộc hạ: "Hải quân, bên trong viện nghiên cứu Punk Hazard đang giam giữ những đứa trẻ bị bắt cóc, vừa tìm kiếm chúng vừa tìm lối ra!

Nếu giống như chúng ta, thì ở lối ra của con đường đó sẽ có thuyền, chúng ta bây giờ cần thêm một chiếc thuyền, sau đó rời khỏi đây!" Lời nói của Phó Đô đốc Smoker rất có tác dụng.

Dù sao thì ông ấy cũng là lãnh đạo của Hải quân.

Mọi người từ hỗn loạn lập tức trở nên yên tĩnh.

"Vâng thưa Phó Đô đốc, tôi đã hiểu!" Có người lập tức trả lời.

"Tuyệt vời, cuối cùng chúng ta cũng có thể rời khỏi đây rồi!" Mọi người trở nên phấn khởi, tay chân múa may.

Chương 695

Lúc này Nami cũng phản ứng: "Mọi người đều đưa trẻ con đi trên đường, nhớ là không được thiếu một đứa nào, Tác Long, không được đi một mình!

Nếu không lát nữa sẽ phải tự mình tìm khắp đảo đó!" . ..

"Hãy xem cuộc thí nghiệm hoàn hảo này, Trafalgar Law, Băng Hải Tặc Mũ Rơm, và cả lính Hải quân, đều sẽ hiến dâng sinh mạng cho tôi!" Trong văn phòng, Caesar nhìn màn hình nói.

"Sao tôi không nhìn thấy những lính Hải quân bình thường đó nhỉ?

Không phải vậy chứ!

Chẳng lẽ đều chết hết rồi sao?" Phó Đô đốc Vergo lúc này nói: "Đương nhiên chỉ có một người, thoát khỏi lồng sắt và bỏ trốn.

Những lính Hải quân bên ngoài cũng là do hắn ta cứu." Caesar không dám tin.

"Không thể nào!" "Lính Hải quân cấp dưới của tôi là một lũ ngu ngốc, có sức mạnh nhưng không có đầu óc, không thể nào dựa vào sức mạnh mà thoát khỏi khí độc, cũng không thể nghĩ ra cách nào để trốn thoát.

Vậy câu trả lời chỉ có một, Băng Hải Tặc Mũ Rơm đã thoát khỏi lồng sắt, tìm cách cứu người và rời đi." . ..

"Tashigi, cô hãy dẫn những lính Hải quân khác rời đi trước!" Phó Đô đốc Smoker ra lệnh.

Tashigi lập tức hiểu ý của ông ta.

"Anh định một mình đi tìm Vergo sao?" Smoker không phủ nhận:

“Chuyện này tôi nhất định phải tự mình giải quyết, pháp luật không có cách nào giải quyết loại chuyện này!

Tôi không thể tha thứ cho tên khốn đó!” “Để tôi tự mình giải quyết, dám coi thường Hải quân đến mức này!” Nói xong Smoker bỏ đi.

“Vậy hãy đưa tôi đi cùng!” Tashigi nói: “Tên đó thật sự rất mạnh, nếu anh đi một mình, tôi không yên tâm chút nào!

Nếu có vạn nhất...” “Vậy ai sẽ bảo vệ lính Hải quân đây?” Smoker nói.

“Cô hãy dẫn những kẻ đó đi trước, còn có cả trẻ con nữa!” Nói xong Phó Đô đốc Smoker rời đi. . ..

Đúng lúc này.

Caesar cũng nhìn thấy Băng Hải Tặc Mũ Rơm và Hải quân Smoker cùng những người khác trên màn hình giám sát.

“Sao?

Sao?

Sao?” Caesar hoàn toàn không biết sẽ có tình huống này.

Hắn lúc này đang hoảng loạn, không biết phải làm sao.

“Ồ, bây giờ mục đích là để rời khỏi viện nghiên cứu Punk Hazard này phải không!” Lúc này Caesar đột nhiên phản ứng lại, trong lòng đã có kế hoạch.

“Đừng hòng thoát ra ngoài!

Hãy cắt đứt lối đi giữa Tòa nhà A và Tòa nhà B!

Sau đó hủy diệt Tòa nhà A, bơm Quốc Độ Tử Vong vào!” Caesar ra lệnh lớn.

“Nhưng như vậy, đồng bọn của tôi thì sao?” Người báo cáo hỏi.

“Cứ thi hành đi!” Lúc này Phó Đô đốc Vergo cũng bước tới.

“Ngươi làm gì vậy, Vergo?” Caesar hỏi.

“Nếu để chúng chạy thoát, người không có nhà để về không chỉ có một mình tôi đâu!” Vergo nói.

“Những tên tiểu binh tầm thường mới bị mắc bẫy kiểu này.

Nếu để Smoker hoặc La chạy thoát, vậy người không có nơi nương tựa sẽ là tôi.

Chuyện này tôi không thể hoàn toàn giao phó cho ngươi, kỳ lạ thật, kiếm của tôi đâu rồi?” Thư ký lúc này nói: “Không phải ngài là kiếm sĩ sao?” Vergo lúc này mới nói: “Tôi thực sự không phải kiếm sĩ, tôi đi dạy dỗ đám nhóc đó đây!” Lúc này trong Tòa nhà A không ít người.

Một mạch xông thẳng đến cổng Tòa nhà A.

Sau khi La Thiên và những người khác tiến vào.

Tòa nhà A đột nhiên đóng lại.

Smoker hỏi: “La, tiếng gì vậy?” La trả lời: “Đó là tiếng cầu thang giữa Tòa nhà A và Tòa nhà B bị đóng lại.

Bởi vì chỉ có một lối đi.

Một khi đóng lại, người ở Tòa nhà A sẽ hoàn toàn không vào được!” Smoker nghe La giải thích, lập tức quay người đi về phía Tòa nhà A.

Chương 696

Lúc này bên trong Tòa nhà A tiếp tục xảy ra giao chiến.

Tác Long và những người khác cùng Hải quân bắt đầu giao hỏa.

Đáng tiếc thực lực chênh lệch quá lớn.

Dù số lượng Hải quân đông, nhưng cũng không đánh lại Tác Long và những người khác.

Hải quân bị Tác Long và những người khác đánh cho vừa đánh vừa lùi.

Lúc này mọi người cũng chạy về phía Tòa nhà B.

"Tình huống này thật hiếm có, nếu tiêu diệt được tôi sẽ nổi danh!" Lúc này hải tặc cũng ùa lên.

Tác Long nhìn đám lính quèn đó.

Một lũ lính quèn này quả thực không biết trời cao đất dày.

Khi Tác Long định ra tay.

Đại tá Tashigi xuất hiện, ngăn cản Tác Long.

"Bây giờ không phải lúc đánh nhau, tôi phải nhanh chóng rời đi!" Lúc này bên trong kiến trúc.

Chopper đang tìm kiếm lối ra.

Hắn chạy mấy phút.

Nhưng vẫn chóng mặt hoa mắt, không tìm thấy phương hướng.

"Mặc dù tôi đã tìm thấy thuốc giải và nhật ký của Caesar, nhưng tôi phải làm sao để thoát ra ngoài đây?

Để giao những thứ này cho Ban Ngày?" Chopper có chút bối rối. .

.....

Đồng thời tại Tòa nhà A.

Cánh cửa lớn giữa Tòa nhà A và Tòa nhà B sắp đóng lại.

Hầu hết hải tặc trong viện nghiên cứu Punk Hazard đều đã chạy vào Tòa nhà B.

Còn lính Hải quân thì chậm hơn.

Lúc này những lính gác đó cũng khai pháo vào tường.

Bức tường viện nghiên cứu Punk Hazard bị đập thủng một lỗ.

Một lượng lớn khí độc tràn vào.

"Không được rồi, mọi người mau chạy đi, khí độc tràn vào rồi!

Không bao lâu nữa, tôi sẽ bị khí độc nhấn chìm mất!" Lúc này Tác Long và những người khác cũng cổ vũ Trà Hồ Tử!

"Nhanh lên nữa, nhanh lên nữa, sắp bị khí độc đuổi kịp rồi, tôi xong đời rồi!" Mọi người lập tức tăng tốc bước chân.

Lúc này Tashigi nhìn thấy phía sau có lính Hải quân nào chưa theo kịp không.

Cô ấy nhớ lại những lời Smoker đã nói.

Rằng phải chăm sóc tốt cho những lính Hải quân này, đưa họ cùng chạy thoát khỏi đây.

Tashigi dừng bước.

Chỉ huy mọi người nhanh chóng chạy vào trong.

Cô ấy đang đợi những người bị bỏ lại phía sau.

"Mấy người mau theo kịp đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu!" Đúng lúc này, khí độc lan tràn vào, lính Hải quân đều bị khí độc nhấn chìm.

Bị khí độc ảnh hưởng, họ biến thành từng bức tượng như những cây nến bị cháy.

Nhìn thấy khí độc sắp lan đến tận cùng, sắp nuốt chửng tất cả mọi người.

Nhưng Tashigi không có ý định rời đi.

Lúc này mấy lính Hải quân chạy đến.

Một người xách tay, một người xách chân khiêng Tashigi đi.

"Thả tôi xuống, các anh làm gì vậy!" Tashigi hét lớn.

"Mau thả tôi xuống, có người chưa vào!" Những lính Hải quân đó cười ha hả: "Tashigi cô em, cô đã cố gắng hết sức rồi, đã làm đủ nhiều rồi, không thể chết ở đây được!" Nói xong mấy lính Hải quân đó cười lớn ném Tashigi vào trong cửa lớn.

Chương 697

Lính Hải quân bên trong cửa lớn đỡ lấy Tashigi.

Tashigi định đi ra ngoài, nhưng bị lính Hải quân chặn lại.

"Các anh làm gì vậy?

Bên ngoài còn có đồng bào của tôi, họ chưa vào!" Tashigi hét lớn.

Cô ấy muốn ra ngoài tiếp ứng những lính Hải quân đó.

Lúc này một lính Hải quân nhìn ra bên ngoài, lộ ra ánh mắt kinh ngạc, sau đó im lặng.

"Tashigi cô em không cần ra ngoài!" Tên lính Hải quân đó cố nén nước mắt nói.

Những lính Hải quân bên ngoài lúc này đã bị chất độc xâm thực, biến thành từng bức tượng.

Nhưng trên mặt họ không hề có chút sợ hãi hay kinh hoàng nào, mà đầy vẻ an ủi và vui vẻ.

Họ còn làm động tác cổ vũ.

"Yên tâm đi, những gì anh em cần bảo vệ, tôi nhất định sẽ trân trọng!" Tên lính Hải quân đó nói với bên ngoài.

Mặc dù những người bên ngoài không thể nghe thấy nữa.

Cánh cửa đóng lại.

Tashigi cố nén nước mắt, cắn môi không nói nên lời.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Băng Hải Tặc Mũ Rơm cũng không nói gì.

Loại chuyện hy sinh tính mạng như vậy, là điều khiến người ta

khâm phục nhất.

Những lính Hải quân đó, cuối cùng vì cứu Tashigi mà từ bỏ sinh mạng của mình.

Lúc này trong phòng giám sát của viện nghiên cứu, Caesar cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Đúng như dự đoán từ trước.

Quả nhiên là đã chạy thoát.

Những người bị khí độc tiêu diệt chỉ là những lính Hải quân lặt vặt.

"Những con chuột nhỏ đã chạy thoát rồi à!" Caesar nhìn màn hình giám sát lớn.

"Tiếp theo sẽ là ai đây?" Lúc này trong lối đi.

"Nhưng Caesar lại nói, thà hủy diệt viện nghiên cứu Punk Hazard, cũng phải để khí độc tràn vào!" Nico Robin nói.

Người này làm việc quá cực đoan, là một nhân vật nguy hiểm.

E rằng người như vậy có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Vua Xương rất đồng tình với lời này: "Tên này thật là hỗn loạn!" Usopp lúc này nói: "Mặc kệ đi, tạm thời chúng ta đã được cứu rồi!

Nhưng bây giờ không thể lơ là được!" Nami gật đầu.

Hiện tại điều cô quan tâm nhất là sự an toàn của những đứa trẻ.

"Tôi phải tìm những đứa trẻ đó, chắc là ở phòng số 66!

Trên đường bỏ trốn, tôi phải tìm những đứa trẻ đó!

Sau đó rời khỏi viện nghiên cứu đáng ghê tởm này!" "Này, Trà Hồ Tử, làm ơn nhanh lên một chút nữa!" Tác Long lúc này hét lên với Trà Hồ Tử.

Trà Hồ Tử quay đầu lại nhìn: “Giờ tất cả đều ngồi lên rồi, nặng quá!

Các người đều ngồi trên người tôi, trọng lượng nặng như vậy, tôi có thể chạy nhanh mới là lạ chứ.

Bọn họ cũng thật tự nhiên, trực tiếp nhảy lên mà không chào hỏi gì cả.” “Chuyện này thật sự xin lỗi, nhưng xin hãy nhẫn nại!” Tác Long nhàn nhạt nói.

“Chẳng lẽ có lý do sâu xa hơn sao?” Tác Long gật đầu.

“Tôi đã mệt mỏi lắm rồi, không chạy nữa!” Lý do gì mà mệt mỏi, lẽ nào tôi không mệt sao?

“Mau xuống đi, đồ lão già!

Lý do gì mà lý do!” Trà Hồ Tử vừa chạy vừa tức giận nói.

Lúc này ở bên Tashigi.

Tashigi đứng yên lặng hồi lâu không nói.

Nhưng nắm tay cô ấy siết chặt.

“Đại tá Tashigi, chúng ta mau đi thôi!” “À, đây là nơi nguy hiểm có người chế tạo vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Chương 698

Có người chế tạo ra loại vũ khí như vậy, tôi không có cách nào ngăn chặn, tất buộc phải nhanh chóng rời đi." "Đúng vậy, khí độc đã lan vào trong rồi, ước chừng nơi này cũng sắp không an toàn nữa, tôi phải đi ngay lập tức, nếu không đi tôi sẽ không kịp!" "Nếu tôi không rời đi, ai sẽ ngăn chặn, tôi tất buộc phải rời khỏi hòn đảo này để báo cáo lên cấp trên." "À, đừng để những người đó của tôi chết uổng!" Tashigi lúc này cũng lấy lại tinh thần, chấn chỉnh lại bản thân.

"Đúng vậy, bây giờ tôi sẽ rời khỏi đây!" Cô ấy hạ quyết tâm rằng sau lần này trở về Tổng bộ, nhất định phải báo cáo chuyện này lên.

Điều quan trọng không phải là đau buồn, mà là phải dẫn dắt những thuộc hạ này rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Khi mọi người chuẩn bị bỏ trốn khỏi đây.

Một con rồng phun lửa xuất hiện trên không.

Một con rồng phun lửa màu xanh lục.

Nhanh chóng có người nhận ra.

Đó là con rồng đã đi cùng Băng Hải Tặc Mũ Rơm lúc bấy giờ.

"Thằn lằn sao?" "Nghe nói trong viện nghiên cứu Punk Hazard có rồng thật, chắc là nó rồi!" Nếu Tác Long và những người khác ở đây.

Chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, con rồng này thế mà lại biết bay.

Bởi vì trong quá trình chạy trốn.

Con rồng này chưa từng bay.

Rồng phun lửa phun ra ngọn lửa đốt cho lính Hải quân bỏ chạy tán loạn.

“Nghe nói trong viện nghiên cứu Punk Hazard có rồng thật, chịu trách nhiệm thu phí để nói chuyện, Punk Hazard nhân công chế tạo ra.” “Nhưng vừa nãy nhìn thấy nó cũng đâu có hung dữ đến vậy, chuyện gì đã xảy ra?” Một lính Hải quân nói.

Bởi vì khi mới bắt đầu vào nơi trú ẩn, con rồng xanh lục đó yên tĩnh nằm ở góc đó, không hề động đậy, một vẻ mặt an tĩnh.

Sao lúc này lại trở nên náo động bất an như vậy?

Hải quân nổ súng bắn về phía con rồng.

Nhưng rồng thân pháp linh hoạt, tất cả đều né tránh.

Nó cắn một miếng vào ống sắt trên cửa.

Ống sắt không chịu nổi sức mạnh của rồng, trực tiếp bị biến dạng.

“Thế mà lại né tránh, còn cắn ống sắt thành miếng mỏng, sức mạnh quái vật gì vậy!

Phải biết đó là thép mà!” “Mọi người mau đến Tòa nhà B!” Tashigi ra lệnh.

Còn cô ấy thì rút ra một thanh kiếm, chuẩn bị giao đấu một trận với con rồng.

Đúng lúc này.

Con rồng đột nhiên gầm lên hai tiếng, hoảng loạn bỏ chạy.

Chuyện gì đã xảy ra?

“Chắc chắn là sợ Tashigi cô em rồi, cho nên mới bỏ chạy!” Một lính Hải quân cười nói.

Tashigi cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc này hải tặc phía sau đột nhiên hò reo.

“Tashigi cô em, tuyệt vời quá, có viện binh Hải quân mạnh mẽ rồi!” “Phó Đô đốc Vergo!” “Trung tướng Duy Nhĩ Qua, Trung tướng Tư Ma Cách!

Cả hai vị Trung tướng đều ở đây, lần này chúng ta có hi vọng rồi!” Giữa tiếng hoan hô.

Trung tướng Duy Nhĩ Qua từ từ xuất hiện, từng bước đi ra từ trong đám đông.

Đạt Tư Kỳ thấy vậy, thầm nghĩ không ổn.

Gã này xuất hiện ở đây, tuyệt đối không phải để cứu họ.

Chẳng lẽ...

Đạt Tư Kỳ chỉ có một khả năng, nhưng không dám nghĩ tiếp.

Với sức mạnh của một mình cô, không thể đối phó được Trung tướng Duy Nhĩ Qua.

Lúc này, Hải quân vẫn đang hoan hô.

“Tốt quá rồi, chúng ta có cứu rồi!” Đạt Tư Kỳ lúc đó hét lớn.

“Nguy hiểm, mau chạy đi!” Nhưng sao mà kịp chứ.

Duy Nhĩ Qua sử dụng Chỉ Súng.

Các Hải quân xung quanh bị Chỉ Súng đánh trúng, lần lượt ngã xuống.

Những Hải quân khác cũng không dám tin vào cảnh tượng này.

Chương 699

“Trung tướng Duy Nhĩ Qua đã làm gì sai vậy?

Cũng không cần dùng Chỉ Súng để trừng phạt chứ!

Như vậy mọi người sẽ chết hết!” Một Hải quân hét lớn.

Đạt Tư Kỳ nhớ lại, hồi mới vào căn cứ Hải quân, cô đã gặp Trung tướng Duy Nhĩ Qua.

Lúc đó cô cứ nghĩ Trung tướng Duy Nhĩ Qua là một người đặc biệt tốt bụng.

Sẽ bảo vệ người dân bình thường, sẽ thay cấp dưới của mình xin lỗi vì những hành vi vô lý.

Nhưng hóa ra tất cả chỉ là giả vờ.

Trước đó cũng có báo cáo về việc trẻ em mất tích, nhưng chỉ điều tra qua loa, tất cả đều đổ cho tai nạn trên biển.

Sau khi xử lý xong thì mọi chuyện chìm vào quên lãng, không có kết quả gì.

Giờ đây nhìn lại, tất cả đều là một âm mưu được sắp đặt.

Khi đó, “Vì cha mẹ quá lo lắng cho con cái, cho nên không thể chấp nhận tin tử.

Nếu sau này trở thành cha mẹ, cô sẽ hiểu được tâm trạng đó thôi.” Giờ đây, những lời nói đó cũng chỉ là để lừa dối cô.

Mình thật là một kẻ ngốc.

Đạt Tư Kỳ phẫn nộ.

Vừa phẫn nộ vì bị lừa dối, vừa phẫn nộ vì Trung tướng Duy Nhĩ

Qua lại là một kẻ phản bội.

Trong Hải quân sao lại có loại người như vậy tồn tại?

Hiện tại hắn đang tàn sát đồng đội của cô.

Đó là những cấp dưới trước đây của hắn.

“Mọi người mau tránh xa ra, hắn không phải là người mà chúng ta từng biết, thực ra từ rất lâu trước đây rồi!” Đạt Tư Kỳ rút kiếm, trực tiếp lao về phía Duy Nhĩ Qua.

Vừa định nói ra sự thật, lại bị Duy Nhĩ Qua một tay tóm lấy, không thể nói thành lời.

Hải quân thấy tình hình đó liền tức giận.

“Tên khốn này tuyệt đối không phải Trung tướng Duy Nhĩ Qua, Trung tướng Duy Nhĩ Qua sẽ không bao giờ làm ra chuyện như vậy với cô Đạt Tư Kỳ!” “Tên này là đồ giả mạo!” Hải quân đồng loạt hét lên, xác định người trước mắt là kẻ giả mạo.

“Chắc chắn là cải trang, chẳng lẽ là kẻ năng lực Trái Ác Quỷ?” “Trung tướng Duy Nhĩ Qua sẽ bảo vệ những kẻ thất bại trong Hải quân chúng ta, đừng bắt chước hắn!” Hải quân định xông lên giải quyết đối phương.

Nhưng tiếc rằng thực lực chênh lệch quá lớn.

Những Hải quân xông lên tấn công đều bị Duy Nhĩ Qua dùng Chỉ Súng đánh bay.

Lúc đó, một nửa số Hải quân đã gục xuống.

Đạt Tư Kỳ nằm trên mặt đất muốn mở miệng nói, nhưng lại không thể.

“Mình không nói được, đáng ghét!” Đạt Tư Kỳ thầm gào lên trong lòng, “Phản bội?

Phản bội?

Mình nên phản bội ư!

Có ai giúp mình với?" Lúc đó, Duy Nhĩ Qua chậm rãi bước đến bên Đạt Tư Kỳ, chuẩn bị dùng Chỉ Súng!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng gầm giận dữ vang lên.

"Đừng động tay động chân với phụ nữ!" Hương Cát Sĩ bất ngờ xuất hiện, một cước đá bay Duy Nhĩ Qua!

"Tôi đã nghe thấy tiếng khóc của quý cô rồi!

Tên khốn này." Lúc này, bên phía Tác Long.

Trà Hồ Tử hơi lạ, "Hương Cát Sĩ, sao tự nhiên lại chạy mất?" Ô Tác Phổ lúc đó cũng nói.

"Tự nhiên sắc mặt biến đổi rồi bỏ đi.

Có chuyện gì xảy ra sau đó à?

Hình như là nghe thấy tiếng gì đó." Lúc này, đột nhiên có tiếng vút qua không trung nhỏ.

"Tiếng gì?" La Tân hỏi.

Lời vừa dứt, một con rồng phun lửa màu xanh lá xuất hiện trên bầu trời.

Là con rồng đã thấy trước đó.

"Không phải con rồng phun lửa kia sao?" "Có gì đó không ổn," "Chỗ nào không ổn?" "Ánh mắt của nó không giống như trước!" La Tân từ trong ánh mắt của rồng phun lửa nhìn ra sát khí.

Chương 700

“Chết tiệt, có lẽ thuốc an thần đã hết tác dụng rồi.

Con rồng phun lửa này là phiên bản cải tiến, cơ thể nhỏ hơn, tốc độ nhanh hơn, lực phòng thủ cũng mạnh hơn!” “Tôi biết tại sao nó lại trở nên hung mãnh như vậy!” Ô Tác Phổ nói, “Trước đó nó hiền lành như thế!” “Ban đầu nó được Bối Gia Bàng Khắc chế tạo ra, dùng để canh gác những con quái thú trên đảo.

Tính cách vốn hung tàn, chỉ vì đã tiêm thuốc an thần nên không biểu hiện ra.

Nhưng một khi tác dụng của thuốc hết, nó lập tức thể hiện mặt hung mãnh!” Trà Hồ Tử giải thích.

Rồng phun lửa không ngừng phun ra ngọn lửa, khiến mọi người thực sự không chịu nổi.

“Cố lên, Râu Nâu, chúng ta mau đi thôi, mau đến tầng B!” Phía trên tầng B, La Thiên và Tư Ma Cách đã tìm thấy Khải Tát.

“Khải Tát!

Tên này giao cho tôi xử lý đi, trái tim của hắn đang ở trong tay Law, nếu anh ra tay thì mọi chuyện sẽ khó giải quyết!” La Thiên nói với Tư Ma Cách.

Tư Ma Cách lúc đó cũng hiểu lời của Law.

“Tốt nhất đừng ra tay với Khải Tát, nếu Khải Tát dùng trái tim để uy hiếp khiến trái tim bị tổn thương thì sẽ là một sai lầm lớn.

Trước khi tôi lấy lại được tình trạng của mình từ Duy Nhĩ Qua, tốt nhất đừng hành động hấp tấp, trong thời gian ngắn sắp tới mọi chuyện đều phải nghe theo tôi!” Lúc đó Law đã nói với anh ấy như

vậy.

Tư Ma Cách đương nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Chỉ có thể tiếp tục đi tìm Duy Nhĩ Qua!

"Đáng ghét, mình bị phát hiện rồi!" Khải Tát lúc đó thấy La Thiên, liền trực tiếp phóng ra khí gas đậm đặc.

"Hãy xem tôi đốt cháy đây!" Khải Tát châm lửa đám khí gas đó.

Ngọn lửa hung hãn bao trùm toàn bộ căn phòng.

"Tôi biết tại sao cậu lại nhắm vào tôi?

Có vấn đề gì à?" Khải Tát lớn tiếng chất vấn La Thiên.

"Không cần biết chút nào, chỉ cần biết tôi có mục tiêu là được rồi!" La Thiên cười đáp.

"Sau khi bắt được cậu, sẽ có một loạt chuyện thú vị xảy ra phải không?" Khải Tát cũng cười.

"Tôi biết cậu và Law đã liên minh, nhưng tên đó thực sự không ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội." La Thiên khẽ mỉm cười, không để tâm.

Điểm khó chịu duy nhất của Khải Tát là khả năng tạo ra một vùng chân không khiến người ta không thể thở được, đó là ưu thế duy nhất của hắn.

"Phi Chỉ Súng!" La Thiên một ngón tay bắn ra, Khải Tát trực tiếp ngã xuống đất.

"Nếu bỏ đi năng lực Trái Ác Quỷ, tên này chỉ là một tên vô dụng!" La Thiên vỗ vỗ tay.

Đối phó với tên này quá đơn giản rồi.

Lúc này, tại lối đi nối giữa khu A và khu B.

Sau một hồi chuông báo động, cánh cửa lớn của khu B từ từ đóng lại.

"Mau đi, cánh cửa này sắp đóng lại rồi!" Binh sĩ Hải quân hét lớn.

Duy Nhĩ Qua lúc đó sờ sờ đầu, đứng dậy, bị Hương Cát Sĩ một cước đá bay.

"Một tên hải tặc cỏn con, muốn làm gì?" Lời nói của hắn nghe cứ như không phải hải tặc vậy.

Rõ ràng hắn đã coi mình là Hải quân thật.

"Tên khốn này làm bị thương cô ấy, tôi cần phải dạy cho hắn một bài học thích đáng." Hương Cát Sĩ nhìn hắn.

"Xin lỗi, tôi không có thời gian chơi với cậu!" Lúc này, Hương Cát Sĩ và Duy Nhĩ Qua đã giao chiến.

"Thiên Đường Cước Ác Ma!" Hương Cát Sĩ chớp lấy thời cơ, một cước đá Duy Nhĩ Qua vào tường.

"Gã này mạnh thật!" Hải quân đồng loạt cảm thán.

"Tôi mau đi chi viện!" Hương Cát Sĩ lúc đó quay đầu nói.

"Nhân lúc này không mau đi, lát nữa sẽ bị khí độc!" Sau khi nói xong, các Hải quân đều nhìn nhau.

Một tên hải tặc tại sao lại giúp họ?

Quả nhiên.

Cánh cửa phía trước từ từ mở ra.

Khí độc tràn vào.

Hải quân thấy vậy liền bỏ chạy tán loạn.

Lúc này Duy Nhĩ Qua cũng bò ra từ cái hố.

Chương 701

Dù sao Duy Nhĩ Qua cũng là cấp bậc Trung tướng.

Hắn biết sử dụng Haki, cũng biết sử dụng Thiết Khối.

Kiểu tấn công vừa rồi không có tác dụng lớn đối với hắn.

"Đừng làm mất thời gian của tôi, đây là vấn đề nội bộ của tôi, đừng xen vào!" Duy Nhĩ Qua thản nhiên nói.

Hương Cát Sĩ đương nhiên sẽ không để hắn rời đi.

Hai người lại giao chiến.

Lần này thì khác rồi.

Duy Nhĩ Qua lần này đã tung ra thực lực thật sự.

Haki của đối phương cực kỳ lợi hại.

Cú đá của Hương Cát Sĩ suýt chút nữa đã bị gãy.

Lúc này, những Hải quân bên phía cánh cửa cũng hét lớn.

"Anh Hương Cát Sĩ, mau lên, cánh cửa sắp đóng lại rồi!" Hương Cát Sĩ lúc đó thấy hai Hải quân đang nằm trên mặt đất.

Liền ôm lấy hai Hải quân đó.

Vì khí độc, Trung tướng Duy Nhĩ Qua cũng rời đi.

Lúc đó cánh cửa đã đóng hoàn toàn lại.

"Đáng ghét, anh Hương Cát Sĩ!" Trong khi mọi người lo lắng cho anh ấy, Hương Cát Sĩ lại ôm hai Hải quân bay xuống từ trên trời.

Hóa ra anh ấy đã chạy thoát ngay khoảnh khắc cánh cửa đóng lại.

"Tốt quá rồi." "Cảm ơn!" Hải quân đồng loạt cảm ơn.

Hương Cát Sĩ không hài lòng.

“Tôi chỉ chấp nhận sự hoan hô và cổ vũ từ các quý cô, tất cả các anh câm miệng đi!” Hương Cát Sĩ lúc đó chân hơi khó chịu, anh ấy đi lại vài bước.

“Không bị thương chứ?” Lại có Hải quân hỏi.

“Tôi chỉ chấp nhận sự quan tâm từ các quý cô, câm miệng đi!” Hương Cát Sĩ lại tức giận nói.

“Không phải là cấp trên của các anh sao?

Tại sao lại quay lại đối phó với hắn?” Hương Cát Sĩ vì không biết Duy Nhĩ Qua đã phản bội nên hỏi như vậy.

Nghe vậy, những Hải quân đó lập tức không vui.

“Hắn không phải Trung tướng Duy Nhĩ Qua của chúng ta, hắn là kẻ giả mạo!” Lúc đó một Hải quân nói.

“Có lẽ là thật, phải không, cô thượng tá!” Đạt Tư Kỳ cũng không nói gì, chỉ chậm rãi đi về phía xa.

Đạt Tư Kỳ hiểu tất cả.

Đối với những binh sĩ Hải quân này, Trung tướng Duy Nhĩ Qua giống như cha mẹ của họ.

“Đúng vậy, hắn là kẻ giả mạo, Trung tướng thật lòng yêu thương cấp dưới, đối xử với họ như người thân, làm sao có thể ra tay với anh em của mình chứ!

Làm sao có thể là thật chứ?” Lúc đó những Hải quân đó cũng đồng loạt hưởng ứng.

“Đúng vậy, Trung tướng số 2 thật sự là một người ân cần và dịu dàng, sẽ không ra tay với cấp dưới của mình!” “Đúng vậy!” Hương Cát Sĩ không biết tại sao lại hoảng hốt, nhưng cũng nhân cơ hội nói.

“Tôi không biết là giả, không phải lúc đó cậu đã biến sắc và rời đi sao!” “Được rồi, tôi bây giờ cũng đi đây!

Cứu bọn trẻ ra rồi rời khỏi đây thôi!” Đạt Tư Kỳ nói với mọi người.

Lúc này Law cũng đã đến cửa lớn của khu nghiên cứu D.

Tại cửa có mấy tên lính đang cười đùa.

“Nghe nói băng hải tặc Râu Nâu sẽ xâm nhập khu B một lát nữa!” “Sẽ có ai đó không?” “Không thể nào, đây là cửa lớn của khu B, sẽ không có ai đến được đây!” Mấy tên hải tặc ôm tâm thái lạc quan, cho rằng ở sâu bên trong khu nghiên cứu này sẽ không có ai đến được.

Tình huống như vậy là tốt nhất.

Nhưng đúng lúc này, từ xa vọng lại tiếng bước chân thật sự.

Tạp Tạp Đát, Tạp Tạp Đát.

Từng tiếng một giống như tiếng Diêm Vương đòi mạng.

Mấy tên lính nhỏ lập tức cảnh giác, “Ai?

Ai ở đó!” Một tên lính cầm súng hỏi một cách cảnh giác.

Chương 702

Tiếng bước chân ngày càng gần, khi đến gần, mấy tên lính nhỏ nhìn rõ mặt đối phương, không khỏi hít một hơi lạnh, chuyện gì vậy?

"Thì ra là Law!" "Mặc kệ hắn, tên phản bội!" "Mặc kệ đi, mau tiêu diệt hắn!" Lời vừa dứt, mấy tên lính nhỏ bị chém làm đôi.

Những tên lính này bị tiêu diệt trong nháy mắt, quả thực không có chút nghi ngờ nào.

Ở đây đơn giản như việc xe cán côn trùng vậy.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

Law đi đến cửa lớn.

Ngẩng đầu nhìn cánh cửa cao sừng sững của khu D.

Law dùng năng lực trực tiếp vào trong, và mở tung cánh cửa.

Chuông báo động vang lên.

Trong phòng điều khiển lúc này hỗn loạn, "Đã định vị được rồi, Law, mau chóng thông báo toàn bộ khu D!" "Mau lên, đã xâm nhập vào rồi, có cách nào đóng cánh cửa lại không!" "Không được, đã mở rồi thì không có cách nào cả, tôi phải thông báo cho đội canh gác!" Law cứ thế vác kiếm từng bước tiến vào trong cánh cửa.

Lúc này nghe thấy toàn bộ khu nghiên cứu Bối Gia Bàng Khắc bắt đầu thông báo tin tức.

"Khu nghiên cứu D có kẻ xâm nhập, đã xác định kẻ xâm nhập.

Kẻ phản bội Law.

Đề nghị tất cả nhân viên phòng vệ nhanh chóng đến khu D của khu nghiên cứu Bối Gia Bàng Khắc." "Xin nhắc lại một lần nữa, có kẻ

xâm nhập vào khu nghiên cứu D, đã xác định danh tính nhân vật, kẻ phản bội Law, đề nghị tất cả nhân viên vũ trang đang rảnh rỗi nhanh chóng đến khu nghiên cứu D, càng nhanh càng tốt!" Bản tin như vậy.

Không ngừng vang lên.

Law nhìn cái máy phát sóng đó.

Tên này thật ồn ào.

Hắn không thèm nhìn.

Duy Nhĩ Qua sau khi nghe tin tức, nhất định sẽ đến ngay lập tức.

Dù sao thì tính mạng của hắn cũng đang ở đây.

"Nếu là như vậy, đã xác định Law phản bội rồi sao?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Mạc Nại.

"Đúng vậy!" Duy Nhĩ Qua nói.

"Vậy thì giải quyết hắn đi," Mạc Nại ở đầu dây bên kia nói.

"Đối với kẻ phản bội, tôi không có chút lòng thương xót nào, tôi muốn hắn phải hối hận khi sinh ra trên thế giới này!" "Được thôi, tôi sẽ gửi ảnh thi thể của Law cho cô, vừa hay tôi đã mua một chiếc máy ảnh!" Duy Nhĩ Qua nói.

"Cậu căn bản chưa mua mà." Mạc Nại hiểu Duy Nhĩ Qua, tên này chắc chắn chưa mua.

Qua lời nhắc của Mạc Nại, Duy Nhĩ Qua mới sực nhớ, "À, đúng vậy, tôi quả thật chưa mua." "Ngoài Law ra, phải cẩn thận với tên nhóc Mũ Rơm kia, kẻ sử dụng Haki Bá Vương, có lẽ khả năng chứa đựng của hắn còn cao hơn cả Law!" Mạc Nại nói qua điện thoại.

"Trong này vừa hay có một người phụ nữ đầy sức sống, lần này tôi sẽ đưa Baby 5 và Hổ Xám đến đó, sau sự kiện này, tất cả mọi người đều phải quay về Sao Hỏa!" Mạc Nại nói.

“Đã rõ!”. .....

Gần căn phòng bánh quy, Kiều Ba cũng tìm thấy lũ trẻ.

Bọn trẻ vì không được ăn kẹo nên đã phát điên.

Cánh cửa lớn của phòng bánh quy bị đóng chặt.

Kiều Ba lấy một ống sắt lớn chặn cửa lại.

Bọn trẻ cầm dụng cụ ra sức đập cửa.

Nhưng cánh cửa đóng chặt không ích gì.

Lúc này, cô bé bên cạnh Kiều Ba nói.

“Cháu hiểu rồi, cháu sẽ không để bất cứ ai lấy được kẹo!

Chúng ta đều phải về nhà!” “Mau mở cửa, mau mở cửa!” Lúc này, bọn trẻ ngày càng sốt ruột.

Sức mạnh cũng ngày càng lớn.

Cánh cửa sắt vậy mà bị đập biến dạng.

“Mau đi thôi, cánh cửa sắp bị phá rồi!” Kiều Ba nói với cô bé bên cạnh.

“Vậy phải làm sao?” Cô bé nhìn Kiều Ba hỏi.

“Anh sẽ ở lại ngăn bọn trẻ, em cần vào phòng bánh quy xử lý hết số kẹo đó!” Kiều Ba sắp xếp.

Chương 703

“Em biết rồi!” Cô bé gật đầu.

Lúc này, cánh cửa cũng đã mở ra.

Những đứa trẻ khổng lồ tràn vào.

Lúc này Trà Hồ Tử và những người khác cũng đến cửa lớn khu B và C.

Trên cầu thang nhìn thấy những đứa trẻ khổng lồ đó.

Nhìn thấy Kiều Ba đã biến thành quái vật.

Kiều Ba biến thành một con quái vật khổng lồ, ngăn cản bọn trẻ tiến lên.

“Đó không phải Kiều Ba sao?” “Có lũ trẻ kìa!” “Kiều Ba đang làm gì vậy!” Mọi người nói qua nói lại.

Tại khu D, phòng chế tạo SAD.

“Bị chó nhà cắn một miếng, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Trung tướng Duy Nhĩ Qua đã đến phòng điều khiển.

Nhìn thấy Law đang ở trong phòng điều khiển.

“Theo trò chơi chó trung thành, nếu chơi quá đà, thì loại người này, chết sẽ càng sớm!

Mặc dù bóp nát trái tim rất dễ dàng, nhưng tôi sẽ không làm như vậy, tôi muốn sửa chữa cậu thật tốt, để khuôn mặt kiêu ngạo đó nhớ lại sự đáng sợ của tôi, để cậu biết thế nào là khủng bố!” Duy Nhĩ Qua trực tiếp sử dụng Haki, một cây côn đánh Law nằm liệt trên mặt đất.

Tốc độ của đối phương cực nhanh, thực lực Haki cực kỳ mạnh.

Law dùng năng lực Trái Ác Quỷ, nhưng căn bản không kịp.

Mặc dù kinh ngạc trước tốc độ và sức mạnh của đối phương.

Nhưng Law trong lòng đã có tính toán.

Thực ra vấn đề lớn nhất là, trái tim của hắn đang nằm trong tay đối phương.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, nếu để đối phương nắm giữ trái tim của mình.

Đó mới là hậu quả đáng sợ nhất.

Làm thế nào để đoạt lại trái tim của mình, đó là vấn đề lớn nhất.

Trong đầu Law, ý niệm nhanh chóng cuộn trào.

Bên cạnh phòng bánh quy, Kiều Ba dốc hết sức lực ngăn cản những đứa trẻ đang phát điên.

"Bánh quy, cho cháu bánh quy!" Những đứa trẻ đó nhao nhao la hét.

Kiều Ba biến hình khổng lồ, đương nhiên sẽ không để chúng ăn bánh quy nữa.

"Không được, không thể ăn bánh quy nữa!" "Đừng có lải nhải, mau tránh đường, cháu muốn ăn bánh quy!" Những đứa trẻ đó hiện đang trong trạng thái hoảng loạn, không còn ý thức nên không thể nghe lọt tai lời của Kiều Ba.

Những gì Kiều Ba làm bây giờ chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, anh chỉ có thể tiếp tục dùng cơ thể khổng lồ của mình để chống lại những đợt tấn công liên tiếp của bọn trẻ.

"Không phải là mọi người đều muốn về nhà sao?

Mặc dù vất vả, nhưng nhất định phải nhẫn nại, tôi sẽ không để

các cháu đến được phòng bánh quy đâu.” Lúc đó một đứa trẻ khổng lồ chạy đến.

Kiều Ba thuận tay tóm lấy nó.

“Đau chết mất, mau thả cháu ra đồ mèo quái vật!” Đứa trẻ đó hét lớn.

Kiều Ba nghe tiếng nó, liền thả tay ra.

“Xin lỗi, tôi không cố ý làm cháu bị thương!” Kiều Ba thực sự không có ý làm tổn thương những đứa trẻ này.

Dù sao thì chúng cũng là những nạn nhân của thí nghiệm này.

Kẻ thực sự phải chịu trách nhiệm cho sự kiện này là kẻ chủ mưu ẩn mình đằng sau.

Kẻ đó tên là Khải Tát.

Nếu lần này tôi gặp hắn, tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Không có nhiều thời gian cho Kiều Ba suy nghĩ về những chuyện này.

Những đứa trẻ còn lại lại cầm ống sắt và gậy gỗ xông tới, đánh vào người Kiều Ba.

Chúng nghĩ, chỉ cần Kiều Ba đứng ở đó, chúng sẽ không thể đi qua, nếu không đánh gục Kiều Ba, chúng sẽ không thể vào phòng bánh quy lấy kẹo.

Bây giờ, khao khát kẹo của những đứa trẻ này lớn hơn tất cả.

Chúng không thể quản nhiều đến vậy.

Ai cản đường chúng, chúng sẽ đánh người đó, người đó là kẻ thù của chúng.

Chương 704

Kiều Ba cuối cùng không chịu nổi nữa, quỳ xuống đất.

“Không được, nếu mình không tấn công thì không ngăn cản được, nhưng mình đoán là mình cũng không đành lòng!” Nhưng đúng lúc này, tác dụng của viên thuốc Rumble Ball đã hết.

Kiều Ba biến thành một bé tí hon.

Những đứa trẻ đó cũng không thèm để ý đến Kiều Ba nhỏ bé, vì trong mắt chúng chỉ có kẹo trong phòng kẹo.

“Đừng mà, mọi người tuyệt đối đừng đi, nếu ăn kẹo nữa, chất độc bên trong cơ thể sẽ không chịu nổi, đừng ăn kẹo nữa!” Kiều Ba hét lớn, nhưng không ai nghe lời anh ấy.

Đáng ghét, đều tại mình quá yếu ớt.

Lúc này, Kiều Ba bị nhấc lên.

Hóa ra là Na Mỹ.

Thoát chết trong gang tấc.

Thấy mọi người, Kiều Ba không kìm được nước mắt.

“Kiều Ba, chuyện gì xảy ra vậy?” La Tân hỏi.

“Mấy đứa nhóc đó bị làm sao vậy?

Hình như hung hãn hơn trước!” Ô Tác Phổ nói một cách kỳ lạ.

Những đứa trẻ này so với lúc trước trông khác xa quá.

Thấy mọi người đều ở đó, Kiều Ba lập tức an tâm.

Có mọi người giúp đỡ, chuyện này nhất định có thể giải quyết được.

“Tốt quá rồi, mọi người đều đến rồi!” Kiều Ba vừa khóc vừa nói.

“Khải Tát đã biến những đứa trẻ khổng lồ đó thành những binh sĩ khổng lồ hung tàn hơn!

Chỉ dựa vào một mình tôi thì bó tay rồi, nói chung là mau đi ngăn cản chúng đi, bên trái là phòng bánh quy, kẹo ở bên đó.

Một đứa trẻ tên Mạt Trà đã tỉnh lại bình thường, đang giúp tôi.

Mặc dù tôi đã ngăn cản được một chút, nhưng không ngăn cản được cuối cùng.

Nếu không tiêu hủy toàn bộ kẹo, chuyện này sẽ khó giải quyết.” Trong phòng kẹo.

Mạt Trà đang ôm một viên kẹo chờ đợi bạn bè.

“Mạt Trà, mau đưa kẹo cho cháu!” Những đứa trẻ phát điên đó nhao nhao hét lớn.

Nhìn kế hoạch của Khải Tát, hắn muốn biến những đứa trẻ đó thành những binh sĩ khổng lồ.

Những đứa trẻ này cũng không phải là nạn nhân.

“Vạn Tử Thiên Hồng!” La Tân sử dụng năng lực tạo ra từng bức tường trước mặt bọn trẻ, nhưng vô ích, bọn trẻ cầm ống sắt và gậy gỗ đánh vào tay La Tân.

Đợi khi La Tân đau đớn thì liền chuyển sang chỗ khác.

Lúc đó, những đứa trẻ phát cuồng đó xông đến bên cạnh Mạt Trà.

Mạt Trà thì ôm chặt viên kẹo trong tay không buông.

“Thứ này không thể cho được, thứ này rất nguy hiểm, ăn vào sẽ rất tệ, mọi người phải tỉnh táo lên một chút, cháu đã nhờ Kiều Ba giúp rồi, tại sao lại quên chứ?” Mạt Trà nói.

“Một mình cháu thì ích gì, không ăn đồ độc đâu!” Những đứa trẻ đó đã mất đi lý trí, sẽ không nghe lời giải thích của Mạt Trà.

“Cháu khỏi rồi, phải về nhà thôi!” Mạt Trà vừa chạy vừa nói, phía trước là cửa lớn dẫn ra ngoài.

Khi Mạt Trà sắp chạy ra ngoài, đột nhiên một luồng khí lạnh thổi qua.

Sau đó cánh cửa bị băng tuyết phong tỏa.

Tuyết Nữ (Monet) hiện thân, “Không cần lo lắng đâu!” “Tiểu thư ác ma, tiểu thư ác ma mau giúp cháu!” Kết quả lại nghe thấy ác ma nói.

“Mạt Trà, một mình ăn kẹo là không tốt đâu, hãy học cách chia sẻ đi, cho mọi người cùng ăn!” Nghe vậy, Mạt Trà sao lại không biết tiểu thư Tuyết Lê thực ra cũng là kẻ địch của mình chứ, sắc mặt cô bé tái mét.

Lúc này Khải Tát chạy vào một căn phòng bí mật.

Trong căn phòng này có mấy cái máy giám sát.

Màn hình giám sát hiển thị hình ảnh của băng hải tặc Mũ Rơm, Hải quân và bọn trẻ.

Căn phòng bí mật này là quân át chủ bài cuối cùng của Khải Tát.

“Tôi vốn có một buổi biểu diễn công khai hoàn hảo không tì vết, nhưng lại bị những tên này phá hỏng hết, quả thực không thể tha thứ!” Khải Tát nói.

“Tất cả những kẻ phá hỏng kế hoạch biểu diễn của tôi, tôi đều sẽ cho chúng xuống địa ngục!” Trong khu nghiên cứu D.

Chương 705

Law bị đánh bầm dập khắp người.

Duy Nhĩ Qua từng bước một đi về phía Tư Ma Cách.

Tư Ma Cách lúc đó bị đánh đến mức không thể đứng vững.

“Kế hoạch thất bại, cho nên sốt ruột rồi à?

Xem ra thứ này thực sự rất quan trọng đấy!” Lúc đó Tư Ma Cách ôm ngực đau đớn không ngừng.

Hóa ra Duy Nhĩ Qua đã nắm chặt trái tim của Tư Ma Cách.

Tư Ma Cách sử dụng năng lực, muốn đoạt lại trái tim từ tay Duy Nhĩ Qua.

Nhưng tiếc rằng vô dụng.

Tư Ma Cách vừa chạm vào trái tim, đã bị Duy Nhĩ Qua giật lại, thậm chí còn không kịp phản ứng.

Duy Nhĩ Qua, quá mạnh rồi!!!

“Quốc vương muốn tôi nói với cậu, ông ấy rất thất vọng về cậu!” Duy Nhĩ Qua nói với Tư Ma Cách.

“Tôi đã lên kế hoạch làm thế nào để đoạt lại trái tim của mình, chỉ là chưa có cơ hội!” Tư Ma Cách nói với Duy Nhĩ Qua.

“Gọi tôi là ngài Duy Nhĩ Qua!” Duy Nhĩ Qua ra sức bóp chặt trái tim.

Tư Ma Cách đau đớn đến cực điểm.

Lúc này Duy Nhĩ Qua quay người nói với người phía sau, “Tôi đang bận xử lý chuyện của cô ấy, cô có thể đợi một lát không?

Nhất thiết phải bây giờ sao?" "Không quan trọng, tôi phải bịt miệng cậu lại, sẽ không để cậu nói lung tung ra ngoài!" Người đó lạnh lùng nói, "Chuyện này giải quyết nhanh một chút thì tốt hơn, tôi cũng không muốn cứ nhìn mãi mấy thứ rác rưởi trong tầm mắt, tên hải tặc Duy Nhĩ Qua!" Lúc này Tư Ma Cách nhìn thấy những thứ kỳ lạ trong căn phòng đó.

Mỗi thùng chứa đều có nước màu xanh lá, có chất lỏng kỳ lạ không rõ tên.

"Căn phòng nguy hiểm này là sao?" Tư Ma Cách hỏi.

"Cậu không cần biết!" Duy Nhĩ Qua đáp.

Lúc này Law cũng miễn cưỡng đứng dậy.

"Bây giờ tôi đang nhìn vào chỗ đó phải không?

Tôi vẫn chưa đầu hàng đâu!" Mặc dù Law cứng miệng, nhưng giọng điệu và ngữ khí của hắn đã bán đứng hắn.

Hắn không còn sức lực để chiến đấu nữa.

Hắn đang ở cuối đường, với vẻ sợ hãi và hoảng loạn rõ ràng.

Duy Nhĩ Qua lại ra sức bóp trái tim, Law đau đớn ngã vật ra đất.

"Duy Nhĩ Qua, tôi thật sự sẽ để cấp dưới của anh biết bộ mặt thật của anh!" Tư Ma Cách nói với Duy Nhĩ Qua.

"Họ tôn trọng anh như cha mẹ, có chuyện gì còn đáng buồn hơn việc anh là chó săn của quốc vương chứ!

Anh vạn lần không ngờ đó!" "Chuyện này quá muộn rồi, tôi vừa đi gặp họ xong!" Duy Nhĩ Qua nói.

Tư Ma Cách giận không kìm được.

"Anh đã làm gì họ?" "Ai mà biết chứ?" Duy Nhĩ Qua nói.

“Làm ơn, anh sẽ không lo lắng cho mấy tên lính Hải quân tép riu đó chứ.” Tư Ma Cách lao đến, hai người giao chiến.

“Với tư cách là chỉ huy căn cứ này, tôi có thể làm bất cứ điều gì với những tên cặn bã đó!” Duy Nhĩ Qua nói, giọng điệu kiêu ngạo.

Ngay sau đó, hắn dùng một cây côn đánh bay Tư Ma Cách.

“Dù sao thì anh cũng đã biết mục đích thực sự của tôi rồi, lần này anh sẽ không thể rời khỏi đây!” Duy Nhĩ Qua đột nhiên xuất hiện trước mặt Tư Ma Cách, định tấn công, nhưng Tư Ma Cách dùng năng lực Trái Ác Quỷ khói từ phía sau đấm một quyền đánh bay Duy Nhĩ Qua.

“Tôi đã ở bên anh lâu như vậy, cũng biết, bất kể đã ở bên nhau bao lâu, chỉ cần rời khỏi căn cứ, tính mạng của binh lính đều giao phó cho đội trưởng, tôi không cho phép anh ra tay với cấp dưới của tôi!” Lúc này, bên trong khu nhà B.

Ngọn lửa lớn đang bùng cháy.

Hải quân và Hương Cát Sĩ cùng nhau bỏ chạy.

Ngọn lửa lúc đó cháy rất dữ dội.

Những vụ nổ liên tục xảy ra.

Thậm chí còn làm nổ tung tường, mọi người chạy, nhưng đều không kịp.

Khí độc bên ngoài tràn vào.

Binh sĩ Hải quân vì thế bị nhấn chìm trong làn sương mù.

“Cô Đạt Tư Kỳ, mau chạy lên tầng 2 đi.” Hương Cát Sĩ nói.

Chương 706

Đạt Tư Kỳ lúc đó nhìn Hương Cát Sĩ, "Vậy còn anh?" "Tôi sẽ đi ngay, mau đi đi!" Anh ấy nói xong liền quay lại cứu những Hải quân bị thương.

Lúc này, trong phòng bánh quy tầng 3 khu nghiên cứu B.

Ác ma nói với Mạt Trà, "Có đồ ngon thì phải chia sẻ với mọi người chứ đừng có ăn một mình.

Những viên kẹo ngon này đều thuộc về mọi người, đừng đánh nhau nữa, hãy hòa thuận như bình thường mà chia nhau ăn." Mạt Trà ra sức lắc đầu.

"Không được, viên kẹo này cháu không thể cho ai cả!" Ô Tác Phổ lúc đó cũng giơ ngón giữa về phía Mạt Trà.

"Không sai, tôi bây giờ không có thời gian nói nhảm với cô đâu!" "Cậu thật lạnh lùng, nhưng tôi lại rất hiểu cậu!" Nữ ác ma cười nói.

"Có thể nhìn thấy băng hải tặc Mũ Rơm nổi tiếng khắp thiên hạ, lát nữa tôi thực sự rất rất vinh dự!" "Cô là ai?" "Tôi là Mạc Nại, người có năng lực Trái Ác Quỷ Tuyết Tuyết!" Nữ ác ma vỗ cánh một cái, tức thì tuyết lớn bay lả tả.

Lúc này, Khải Tát đang nhìn màn hình.

"Dù sao thì mục tiêu của những tên này cũng là cánh cửa số 66, nếu chúng muốn, cứ để chúng vào.

Nhưng tôi cần dẫn đường, để khỏi phải đi đường vòng!" Khải Tát cười điên cuồng.

"Trong này thực sự có một căn phòng bí mật, căn phòng bí mật tầng 2, tôi thực sự không thể tha thứ cho băng Mũ Rơm đó, chúng thật

quá đáng.

Những tên này quá kiêu ngạo rồi, phía sau tôi còn có Quốc vương!

Khi chúng đến đây, tôi sẽ dùng phương pháp hoàn hảo nhất để giải quyết!" Lúc này, những tên lính nhỏ cấp dưới đồng loạt nói.

"Chủ nhân, có tôi là đủ rồi, tại sao lại phải đến một nơi đáng ghét như vậy chứ?

Đó là phòng hội trưởng Bối Gia Bàng Khắc!" "Khách mời tốt nhất gây ra tai nạn 4 năm trước là kẻ thù của tôi!

Tôi ở đây thực sự ổn chứ?

Không cần phải đi chiến đấu với đối phương sao?" "Không cần đâu," Khải Tát tỏ vẻ đau lòng.

"Các cậu đều là lực lượng chiến đấu quan trọng nhất của tôi, tôi sẽ không để các cậu hi sinh vô ích!" Đám người đó cảm động đến mức khóc không ngừng.

"Kế hoạch tác chiến tiếp theo, đợi băng hải tặc Mũ Rơm, hoặc Hải quân, hoặc Law, chỉ cần đến căn phòng dưới đây của tôi, tôi sẽ thả khí độc, tiêu diệt tất cả trong căn phòng đó.

Căn phòng đó là lối đi duy nhất dẫn ra ngoài, chúng nhất định sẽ đến!

Khi đó tôi sẽ truyền tất cả hình ảnh cho những người trung gian trên khắp thế giới, để những người trung gian trên khắp thế giới biết được sức mạnh của tôi!" Khải Tát hưng phấn tột độ, giấc mơ đẹp của hắn sắp thành hiện thực rồi.

Sau đó Khải Tát phá lên cười ha hả.

Lúc này những tên hải tặc cấp dưới phát hiện ra vấn đề.

"Chủ nhiệm, tôi xin hỏi một câu, vũ khí khí độc này là do ngài chế

tạo ra sao?" "Đúng vậy." Khải Tát đáp.

Lúc này lại có người nói, "Tôi cứ cảm thấy cái này giống với khí độc gây ra sự cố ở khu nghiên cứu Bối Gia Bàng Khắc 10 năm trước, nói thật, làm tôi rất sợ hãi." Khải Tát hiểu, đã chuẩn bị sẵn lời lẽ.

"Một trận chiến khoa học, những cấp dưới của tôi.

Vào ngày đó tôi từng ngăn cản nhà khoa học điên loạn Bối Gia đó.

Nhưng sức mạnh của tôi quá yếu, căn bản không có tác dụng gì, cho nên sự cố vào ngày đó đã xảy ra.

Vì đã như vậy, tên đó bây giờ bắt đầu làm việc cho hai phe của tổ chức nghiên cứu khoa học thế giới, với tư cách là nhà khoa học số một thế giới, tôi vô cùng tự trách về điều này.

Một người đàn ông từng tàn nhẫn làm tổn thương người khác sao có thể trở thành nhà khoa học số một thế giới chứ?

Cho nên tôi đã chế tạo ra vũ khí giết chóc mà tôi không nên chế tạo, tôi muốn chứng minh cho thế giới thấy, có một nhà khoa học ưu tú hơn tên đó, tôi mới là số một thiên hạ, tôi mới là số một thế giới!

Khi quân đội công nhận tôi là nhà khoa học số một thế giới, mục tiêu của tôi có thể đạt được rồi, tôi muốn chứng minh cho thế giới thấy, tôi mới là nhà khoa học số một thế giới, tôi sẽ đóng góp vào hòa bình thế giới!" Lúc này hào quang của Khải Tát chiếu rọi tất cả cấp dưới của hắn.

Những cấp dưới đó khóc nức nở.

"Chủ nhân.

Chúng tôi thực sự xin lỗi, trước đây chúng tôi đã nghi ngờ ngài!" Những tên hải tặc đó đồng loạt xin lỗi.

Nhưng trên thực tế, lúc đó Khải Tát đã một mình hành động.

Không nghiên cứu vũ khí khí gas trong phòng thí nghiệm.

Sau này quá nguy hiểm, bị báo cáo lên Tổng Bộ Hải Quân.

Tổng Bộ Hải Quân quyết định ra lệnh bắt giữ Khải Tát.

Kết quả Khải Tát trong cơn giận dữ đã kích nổ vũ khí khí gas đang nghiên cứu.

Gây ra vụ nổ cấp 15, khiến toàn bộ hòn đảo bị hủy diệt.

Toàn bộ sự thật là vậy.

"Đám ngốc trước mắt này, chỉ số IQ của chúng còn không bằng tôi!" Hắn nhìn những cấp dưới trước mắt mình, trong lòng đã có câu trả lời.

Chương 707

Những tên này có ích.

Ở một phía khác.

Tư Ma Cách và Duy Nhĩ Qua đã chiến đấu đến mức trắng trợn.

Hai người một tiến một lùi, không ai chịu nhường ai.

Ở một phía khác, La Thiên đã xuống dưới lòng đất.

Bởi vì cậu biết ở đó có một con rồng nhỏ.

Con rồng nhỏ đó là Đào Chi Trợ.

Đào Chi Trợ, vì trước đó đã ăn Trái Ác Quỷ, cho nên có sức mạnh biến hóa thành rồng.

Nhưng đó là một Trái Ác Quỷ nhân tạo, không có tác dụng.

Ngoài việc biến thân thành rồng nhỏ ra, cũng không có năng lực đặc biệt nào khác.

Đào Chi Trợ lúc đó đang trốn phía sau một cái thùng.

Tò mò nhìn ra bên ngoài.

Trong bãi rác dưới lòng đất, rác rưởi có thể thấy ở khắp mọi nơi.

La Thiên vẫy tay.

Đào Chi Trợ, bị một loại sức mạnh vô hình bao bọc bay ra ngoài.

“Hóa ra trong này có một con cá chình!” “Tại hạ là một võ giả, xin hãy lịch sự một chút với tôi!” Đào Chi Trợ lúc đó, không kìm được tức giận nói.

“Nơi này vốn là một trại tị nạn, nhưng nhiều năm trôi qua, đã xảy ra chuyện gì trong này tôi thực sự không biết.

Nhưng đối với tôi, mọi người đều rất nhiệt tình.” Đào Chi Trợ nhớ lại khi đó nằm trên giường, những đứa trẻ đó đều tranh nhau mang đồ ăn ngon cho cậu.

Nhưng Đào Chi Trợ lúc đó rất buồn cười, thà nhịn đói cũng không ăn đồ người khác mang đến.

“Tôi là võ sĩ, làm sao có thể ăn đồ người khác cho được chứ!” Đào Chi Trợ đáp như vậy.

Ở Wano Quốc có một loại ý chí.

Các võ sĩ Wano Quốc luôn có một sự kiên trì đặc biệt, ví dụ như những gì đã hứa thì nhất định phải hoàn thành.

Ví dụ như cơm của người khác cho thì sẽ không ăn.

Ví dụ như nếu mình làm sai, nhất định phải thừa nhận sai lầm với người khác.

Những điều kiên trì rất nhiều, phức tạp.

Đối với người ngoài nhìn vào rất khó chấp nhận.

Chẳng hạn như Đào Chi Trợ, thà nhịn đói, cũng không nhận đồ người khác tặng.

Nhưng hiện tại Đào Chi Trợ có chút hối hận rồi.

Bây giờ quá đói, biết vậy đã ăn chút đồ người khác cho.

Bây giờ dù là một cái bánh bao cứng như đá, cậu cũng có thể ăn một hơi hết.

Sau đó cùng lũ trẻ bị đưa vào phòng bánh quy của khu nghiên cứu Bối Gia Bàng Khắc.

Trong đó có những đứa trẻ kỳ lạ.

Cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Đào Chi Trợ nhân lúc có cơ hội đã một mình chạy trốn.

“Này, có một đứa nhóc bỏ trốn!” Lúc đó có người nói.

Vừa nghe vậy, mọi người liền vội vàng điểm danh, nhưng phát hiện không thiếu ai cả.

“Trên sổ sách ghi chép đâu có thiếu người nào đâu?” “Nhưng quả thật có một đứa nhóc đã bỏ trốn, chúng ta chia nhau tìm đi.” Người đó vẫn kiên trì, thế là mấy người bắt đầu chia nhau ra tìm.

Nhưng thực ra Đào Chi Trợ không đi xa, đang nấp sau một góc tường nghe lén cuộc nói chuyện.

Đợi ba người chia thành ba hướng đi tìm Đào Chi Trợ, xem có thể tìm thấy đứa trẻ mất tích kia không.

Đào Chi Trợ đợi ba người đi rồi mới ra ngoài.

Cậu muốn tìm lối ra, nhưng không biết đường.

Hiện tại cậu quá yếu.

Mấy ngày không ăn cơm, với tư cách là một đứa trẻ, cậu đã đến giới hạn rồi.

Chương 708

Ở một phía khác, trong phòng kẹo.

Tác Long và Mạc Nại đã đối đầu với nhau.

Mạc Nại dùng hai chân nắm giữ một vũ khí giống như cây trường thương.

“Hải tặc Tác Long, tiền thưởng 120 triệu Belly!

Đúng là một con cừu béo lớn!” Mạc Nại cười lớn!

“Bành bành bành!” Giống như trường đao đối đầu trường thương.

Hai người đánh nhau không dứt.

Đột nhiên Mạc Nại biến mất.

Sau đó Na Mỹ và Kiều Ba thấy Tác Long chạy về phía họ.

Thấy Tác Long sát khí đằng đằng, Na Mỹ cứ tưởng Tác Long bị trúng tà.

Liền trực tiếp đẩy Kiều Ba ra đỡ trước mặt.

Kết quả Tác Long không dùng kiếm trong tay, trực tiếp đánh Mạc Nại ra khỏi lớp tuyết.

Mạc Nại lúc đó định tấn công lén Kiều Ba và Na Mỹ.

“Gì vậy?

Tấn công lén kẻ yếu sao?” “Trong chiến đấu, bắt đầu bằng việc đối phó kẻ yếu là kiến thức thông thường ở Tân Thế Giới!” Mạc Nại đáp.

Mạc Nại sử dụng năng lực, lần nữa dùng băng tuyết phủ kín cánh cửa lớn.

Na Mỹ không hề phát hiện ra mình bị băng tuyết vây khốn, nửa thân dưới đã bị đóng băng.

May mắn thay La Tân phản ứng nhanh, trực tiếp dùng năng lực đánh tan băng tuyết.

Tác Long lúc đó cũng xông lên, trực tiếp chém tan khối tuyết ở cánh cửa lớn.

“Mấy tên không biết điều này, ngày nào tôi cũng đối xử dịu dàng với chúng, cho chúng cuộc sống không lo ăn mặc, tình huống này giống như cướp đi bảo vật quý giá nhất từ cha mẹ của mình, quả thực là tâm cảnh của một tên hải tặc!” Mạc Nại nói với Tác Long.

“Vậy thì không có vấn đề gì rồi, tôi vốn là hải tặc!” Tác Long rút trường đao ra cười nói.

Lúc đó, tôi đang ở trong phòng điều khiển.

Khải Tát nhìn màn hình lớn.

Thấy Tác Long và Mạc Nại đang đánh nhau.

“Mạc Nại đang làm gì vậy?

Lũ trẻ đều đã chạy mất rồi!

Để cô ta kéo dài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có vấn đề, thôi được rồi, dù sao thì thời gian cũng không đủ, cứ đi bắt thêm một ít nữa là được rồi.

Bây giờ quan trọng nhất là tuyên truyền về Quốc gia Tử vong và tiêu diệt băng Mũ Rơm, Quốc gia Tử vong đang không ngừng đổ vào khu nghiên cứu Bối Gia Bàng Khắc, tình huống này rất có lợi cho tôi!” “Khu nghiên cứu B sắp tràn ngập khí gas, bất kể ai cũng sẽ chết dưới làn khí gas đó!” Trong khu nghiên cứu B, Hải quân, Hương Cát Sĩ và những người khác.

Bị khí gas độc đuổi chạy.

La Tân lúc đó cũng bị Mạc Nại đánh bị thương.

Na Mỹ quan tâm.

La Tân lắc đầu, ra hiệu không sao.

"Tôi mau đi xem bọn trẻ đi, tôi chỉ không sát thương chúng thôi." Kiều Ba lúc đó cũng sốt ruột, vì nhìn thấy những đứa trẻ đó xông về phía cửa lớn, và Tuyết Lai đang chạy phía trước.

Thế rồi, Tuyết Lai rẽ một vòng, chạy về phía lối đi khác.

"Thứ này tuyệt đối không thể cho được, đó là thuốc độc, Kiều Ba đã nói với cháu rồi." Tuyết Lai biết thứ bên trong viên kẹo.

Những người bạn nhỏ trước đây của cô bé đều rất quan tâm đến cô, cho nên tuyệt đối sẽ không để những người bạn nhỏ của mình phải trơ mắt nhìn mình bị những chất độc đó làm hại.

Lúc mới đầu vào khu nghiên cứu Bối Gia Bàng Khắc, đồng đội đã nói với cô bé.

"Cháu cứ cố gắng lên, chỉ cần chữa khỏi hết bệnh nhân, cháu có thể về nhà thăm cha mẹ rồi!" Lời ước hẹn giữa họ, cô bé thực sự hi vọng có thể đạt được.

Lúc đó Khải Tát ở trong khu nghiên cứu đích thân chào đón cô bé: "Cô bé bị bệnh rồi, là bệnh nhân đầu tiên của tôi, nhưng tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để chữa khỏi cho cô bé, cô bé cứ yên tâm, tôi thực sự không muốn có ai khác mắc phải căn bệnh như vậy nữa, nhìn những cha mẹ mất con, tâm trạng của họ sẽ thế nào." "Cảm ơn!" "Được rồi, tiện thể tôi giới thiệu cho cô bé những bệnh nhân khác trên đảo!" Khải Tát sau đó giới thiệu những đứa trẻ khác cho Tuyết Lai.

Tuyết Lai đều nhớ những điều đó.

Lúc đó chị Mạc Nại cũng ở đó.

"Có chuyện gì nhất định phải tìm tôi nhé, tôi nhất định sẽ giúp!" Nhưng hóa ra tất cả sự dịu dàng đó đều là giả vờ, là lừa người.

Đến đây, Tuyết Lai đã rơi nước mắt.

Chương 709

“Từ đầu đến giờ cứ né tránh, tại sao không tấn công tôi chứ?” Mạc Nại hỏi Tác Long.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có tiếng Hải quân la hét.

Chỉ thấy Hương Cát Sĩ, dẫn theo một đám Hải quân xông vào.

Mạc Nại có chút tức giận.

“Mấy tên khốn này từng tên một, đều chạy đến cướp lũ trẻ từ tay cấp dưới của tôi.” Tác Long phát hiện kẻ dẫn đội phía đối diện lại là Hương Cát Sĩ.

“Tại sao anh ta lại trở thành người dẫn đội của Hải quân?” Tác Long kỳ lạ.

Lúc này, Mạc Nại phát động một đợt tấn công mới.

Biến thành một con quái vật tuyết thuần khiết.

Không ngừng xuyên qua trong tuyết, mỗi lần xuất hiện đều có thể tấn công một binh sĩ Hải quân.

Khi Mạc Nại ra tay lần nữa chuẩn bị tấn công.

Đạt Tư Kỳ từ phía sau chạy đến, trực tiếp chém bị thương cô ta.

“Kẻ sử dụng Haki?” Mạc Nại nhìn vết thương trên tay, biết chuyện gì đã xảy ra.

Mạc Nại lại vẫy cánh bay lên trời.

“Mau đi, đi tìm bọn trẻ.” Đạt Tư Kỳ nói với binh sĩ Hải quân.

“Ở đây tôi sẽ ở lại đối phó với cô ta.” Ở một phía khác, Na Mỹ đã đuổi kịp Tuyết Lai.

Bọn trẻ phía sau bám sát không rời.

Na Mỹ sử dụng Thiên Hậu Bổng triệu hồi ra sương mù.

Khiến những người phía sau không nhìn thấy phương hướng phía trước.

“Được rồi, chúng ta mau đi thôi!” Na Mỹ và Tuyết Lai nói.

Hai người quay người chạy.

Lúc này Kiều Ba dưới sự giúp đỡ của La Tân đã tiêm thuốc an thần cho tất cả bọn trẻ.

Bọn trẻ dần dần khôi phục tỉnh táo.

Nhưng số lượng quá nhiều, lại có những đứa trẻ chưa được tiêm thuốc an thần đã bỏ chạy.

Na Mỹ tiếp tục sử dụng vũ khí để kéo dài thời gian.

Nhưng một đứa trẻ khổng lồ trực tiếp đánh bay cô.

Đứa trẻ khổng lồ đó sau khi đánh bay Na Mỹ liền trực tiếp xông về phía Tuyết Lai.

May mắn thay La Tân cũng nhanh chóng dùng năng lực điện thoại của mình tóm lấy đứa trẻ đó.

Trong phòng bánh quy.

Tác Long vác Đạt Tư Kỳ chạy thẳng.

Đạt Tư Kỳ tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

Thấy Tác Long vác mình trên vai, cô có chút luống cuống.

“Cậu đang làm gì?

Mau thả tôi xuống, như vậy thật quá mất mặt!” Đạt Tư Kỳ vừa kêu vừa la.

Nhưng Tác Long không để ý, và bảo cô nhìn cánh cửa phía sau.

“Khí độc đã lan ra rồi, nếu tôi không đi nữa sẽ rất nguy hiểm!” Lúc đó Đạt Tư Kỳ cũng nhìn thấy, khí độc màu tím đã bắt đầu rò rỉ qua cánh cửa bị phong tỏa.

Khí độc ngày càng đặc, sắp lan rộng.

Vì vậy cô cũng không nói gì nữa, mặc cho Tác Long cõng đi.

“Thật tệ quá!

Cứ theo tình huống này, chẳng mấy chốc toàn bộ tòa nhà sẽ tràn ngập khí độc!” “Biết tình hình thì im miệng đi, đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa!” Lúc đó Đạt Tư Kỳ nhìn thấy cây trường đao Thu Thủy màu đen ở thắt lưng Tác Long.

“Cây đao đó chẳng lẽ là danh đao Thu Thủy trong truyền thuyết?” Đạt Tư Kỳ nhìn cây đao ở thắt lưng Tác Long, hai mắt sáng rực.

“Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn ở yên đó cho tôi, đồ mê đao!” Tuyết Lai chạy loạn xạ một hồi, chạy đến một nơi không thấy ai.

“Chỗ này là đâu?

Cháu cũng không biết?” Tuyết Lai nhìn trái nhìn phải, nhưng chỗ này thực sự không có ai, cũng không biết là đâu.

Chương 710

Phía sau vọng lại tiếng bước chân của bọn trẻ.

“Tuyết Lai mau đưa kẹo cho cháu, đừng chạy nữa!” “Không được, kẹo cháu không thể cho, những viên kẹo này đều có độc, ăn nữa sẽ mất mạng!” Tuyết Lai hét lớn.

Tai Kiều Ba nghe thấy tiếng Tuyết Lai.

Đúng lúc này, bọn trẻ tìm thấy Tuyết Lai, và tóm lấy cô bé.

Cùng Tuyết Lai giằng co, muốn giật lấy viên kẹo trong tay Tuyết Lai.

Tuyết Lai ra sức ôm chặt viên kẹo không buông.

“Làm ơn bình tĩnh một chút, nghe cháu nói đi!” “Kẹo cho cháu, kẹo, kẹo cho cháu kẹo!” Những đứa trẻ phát điên đó vừa hét, vừa ra sức gào thét.

“Một khi đã ăn kẹo nữa, mọi người sẽ không về nhà được!

Chúng ta đã hẹn là sẽ cùng nhau trở về, nhất định phải về nhà mà!” Nhớ lại lời hẹn ước đó, Tuyết Lai trực tiếp hạ quyết tâm.

Cô bé vậy mà một mình ăn hết tất cả kẹo.

Nếu Tuyết Lai ăn hết tất cả kẹo thì sẽ chết, vì bên trong viên kẹo đó đều là kịch độc.

Vì những người bạn của mình.

Tuyết Lai quyết định liều mạng.

Cô bé nuốt hết tất cả kẹo xuống.

Độc tính phát tác, Tuyết Lai đau đớn phun ra một ngụm máu, lăn

xuống dưới cầu thang.

“Kế hoạch thí nghiệm Truyền Thông đã có từ mấy trăm năm trước, nhưng từ đó đến nay đều thất bại, lần thí nghiệm này có lẽ cũng thất bại thôi, tất cả đều là vật thí nghiệm của Khải Tát, làm thí nghiệm lần này chỉ để ghi lại dữ liệu mà thôi, kết quả cuối cùng chỉ có một con đường chết, e rằng không sống nổi đến tuổi trưởng thành!” Tuyết Lai nhớ lại lời Kiều Ba nói với cô bé lúc đó.

Trong lòng đầy tuyệt vọng.

Tuyết Lai đã ăn quá nhiều kẹo, đau đớn không chịu nổi, cảm giác như trong bụng có một bình ngũ vị tạp bình bị đánh vỡ không ngừng cuộn trào.

“Cháu không về nhà được sao?

Không gặp được cha mẹ sao?

Cháu cầu xin, chỉ muốn về nhà gặp cha mẹ thôi mà!” Tuyết Lai không ngừng hồi tưởng lại những lời nói trước đây.

“Nhưng, nhưng cháu căn bản không biết cháu sẽ chết, cháu sẽ trưởng thành.

Kẹo cũng là ngài ấy cho cháu ăn, cháu căn bản không biết thứ đó có độc!” “Cho nên vì vậy, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho tên Khải Tát đó!” Kiều Ba nói.

“Khải Tát đích thực là một tên khốn mạnh mẽ và độc ác.

Nhưng thuyền trưởng của tôi còn mạnh hơn, sẽ có một ngày trở thành Vua của Biển cả.

Cho nên Khải Tát nhất định sẽ bị La Thiên đánh bại.

Cho nên cháu phải nhớ kẹo này kiên quyết không thể cho những đứa trẻ khác, tôi sẽ cố gắng trong thời gian ngắn tiêm thuốc an thần

cho cháu, như vậy Tuyết Lai có thể đi đến phòng bánh quy để giữ những viên kẹo đó được không?" "Không có vấn đề gì, cứ yên tâm giao cho cháu!" Lúc đó Kiều Ba dưới sự giúp đỡ của La Tân.

Lập tức đến bên cạnh Tuyết Lai.

"Sao?

Sao Tuyết Lai ăn kẹo lại nôn ra máu, viên kẹo ngon như vậy mà!" Đứa trẻ nói.

"Bộ mặt thật của viên kẹo này, nó không phải là kẹo ngon, là thuốc độc Tuyết Lai, vì để bảo vệ mọi người, đã tự mình nuốt hết tất cả thuốc độc vào!" Kiều Ba hét vào mặt bọn trẻ.

Lúc này La Tân nhắc nhở.

"Tiểu Bát tranh thủ lúc này, mau tiêm thuốc an thần cho bọn trẻ đi!

Nhanh lên, tôi chỉ có thể kéo dài thời gian được bấy nhiêu thôi!" Lúc này Hương Cát Sĩ dẫn theo Hải quân đến.

"Khống chế tất cả bọn trẻ lại, nhớ là đừng sử dụng bạo lực!" Sự xuất hiện của Hương Cát Sĩ quả thực là ngàn cân treo sợi tóc.

Hải quân chiếm ưu thế về số lượng đã khống chế được bọn trẻ, sau đó tiêm thuốc an thần vào.

"Mau chóng khống chế lại, mau chóng tiêm thuốc an thần vào!" Smoker chỉ huy mấy Hải quân đang khống chế bọn trẻ.

"Mọi người cố gắng lên, đợi tiêm xong thuốc an thần là được rồi!" La Tân sử dụng năng lực khống chế mấy đứa trẻ hướng dẫn.

Sau khi tiêm xong thuốc an thần, Kiều Ba lại dẫn theo một nhóm Hải quân, đưa Tuyết Lai đến phòng y tế an toàn để điều trị.

Lúc này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng lo lắng cho Tuyết Lai.

“Kiều Ba, cháu không đưa kẹo cho ai cả!” Tuyết Lai nói.

“Cháu làm rất tốt, như vậy mọi người đều có thể về nhà gặp cha mẹ rồi.” Kiều Ba nói.

“Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ để cháu trưởng thành!” Trong khu nghiên cứu B.

Chương 711

Tác Long vẫn cõng Đạt Tư Kỳ tìm kiếm lối ra.

Kết quả chạy đến một lối ra, phát hiện trong đó bị sương độc bao vây.

“Chúng ta đã chạy ngược hướng rồi, ngược hướng rồi!” Đạt Tư Kỳ gấp gáp hét lớn trên lưng Tác Long.

“Sương độc đã lan ra rồi!” Tác Long có chút không dám tin.

“Đã chạy ngược hướng!” Đạt Tư Kỳ phản bác.

Trong khu nghiên cứu, Trà Hồ Tử đang tìm kiếm đồng đội.

Lúc này không hiểu sao lại tìm thấy lối ra.

Vừa hay nhìn thấy trên lối ra có một con ốc sên điện thoại ghi hình.

Hắn biết chắc chắn có hải tặc đang xem đoạn phim này.

Trà Hồ Tử hướng về phía ốc sên điện thoại hét lớn.

“Cấp dưới của tôi, tất cả đều bị lừa rồi!

Những gì hắn nói đều là lời dối trá, nếu tiếp tục ở đó, chắc chắn sẽ bị giết chết!” Ban đầu, cấp dưới của hắn rất vui, vì lão đại của họ không bị băng hải tặc Mũ Rơm giết chết.

Nhưng nghe lão đại nói như vậy, những người đó đều có chút tò mò, có chút kỳ lạ, tại sao?

Chẳng lẽ bị băng hải tặc Mũ Rơm bắt được rồi tẩy não, hoặc đầu óc có vấn đề sao?

Lão đại của họ vậy mà công khai chỉ trích chủ nhân của mình,

trước đây chưa từng xảy ra tình huống này, vì chủ nhân là người mà mọi người tôn trọng nhất.

Không chỉ cứu họ, mà còn ban cho họ cuộc sống thứ hai.

Lão đại tại sao lại như vậy?

Lúc này có một hải tặc nói.

“Lão đại Trà Hồ Tử hiện đang ở tầng hầm, theo kế hoạch của chủ nhiệm, băng hải tặc Mũ Rơm và Hải quân sẽ sớm đến đó.” “Có cần gọi lão đại Trà Hồ Tử lên tầng 2 không?” Khải Tát nghiến răng nghiến lợi nói.

“Không cần đâu, tôi sẽ tự mình xuống đó.” Lúc này thang máy hạ xuống.

Khải Tát dẫn theo cấp dưới hải tặc xuống tầng dưới.

Trà Hồ Tử, thấy cấp dưới của mình đều rất vui.

“Anh em!” Lúc đó Khải Tát bay đến, cũng tỏ vẻ đặc biệt vui mừng nói.

“Trà Hồ Tử, không sao, thật quá tốt rồi!

Có thể thoát khỏi băng hải tặc Mũ Rơm an toàn, quả thực là một kỳ tích!” “Được rồi, tuy toàn thân đều bị thương, nhưng nhìn anh có vẻ không vui nhỉ!” Trà Hồ Tử hung hăng vẫy tay.

“Cút ngay!

Trả lại tất cả cấp dưới của tôi cho tôi, mặc dù bị thương, nhưng không đến nỗi chết đâu.” Khải Tát hiểu.

Lúc đó hắn quả thật đã nhận được cuộc gọi cầu cứu từ cấp dưới của Trà Hồ Tử.

Nhưng không thèm để ý.

Sau đó Quốc gia Tử vong tấn công.

Những cấp dưới đó của Trà Hồ Tử lẽ ra phải ở bên ngoài khu nghiên cứu Bối Gia Bàng Khắc.

Vậy mà bây giờ xem ra đều đã chết rồi.

"Tôi cũng không biết, nhưng lúc đó họ lẽ ra phải ở bên ngoài khu nghiên cứu, nhưng lúc đó đã có Quốc gia Tử vong rồi, tôi bây giờ lẽ ra đã phải hy sinh rồi!" Khải Tát nói.

Trà Hồ Tử giận không kìm được.

Rút con dao đeo ở thắt lưng chém về phía Khải Tát, nhưng không trúng.

Trà Hồ Tử không phải là người sử dụng Haki, khi đối phó với kẻ năng lực Trái Ác Quỷ hệ Logia Mạc Nại, căn bản không có cách nào.

"Tất cả đều bị tên đó lừa, hắn còn lấy mọi người ra làm vật thí nghiệm!" Trà Hồ Tử hét lớn.

"Không, Tiểu Bạch, Bạch..." Trà Hồ Tử muốn nói Tiểu Bạch chết.

Nhưng lại không thể kêu lên thành lời.

Quay đầu nhìn Khải Tát, chắc chắn là Khải Tát giở trò.

Quả nhiên, Khải Tát trong tay cầm một ống tiêm đã dùng hết, cười gian xảo nhìn hắn.

Lúc này Trà Hồ Tử cảm thấy toàn thân vô lực, một trận choáng váng ngã vật xuống đất.

Lúc này những tên hải tặc đang quan sát đều phá lên cười ha hả.

Chương 712

“Lại giở trò gì vậy?” “Lại diễn kịch sao?” Hải tặc cười nói, không hề để lời Trà Hồ Tử vào tai.

Khải Tát lúc này cũng bước đến.

Lấy ra ống tiêm đó.

“Đây là thuốc giãn cơ, sau khi tiêm vào, miệng và toàn thân sẽ không còn sức lực nữa.

Trước đây những cấp dưới đó của tôi đã bị tôi bỏ rơi!” Trà Hồ Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không có cách nào cả.

“Tiện thể nói cho cậu một chuyện nữa!” Khải Tát cười nói với Trà Hồ Tử.

“4 năm trước khiến hòn đảo này xảy ra vụ nổ, kẻ chủ mưu của sự kiện đó cũng là tôi!” “Không phải là Bối Gia Bàng Khắc làm sao?

Tên khốn này đã lừa dối tất cả mọi người, nhưng lại bày ra bộ dạng chúa cứu thế!” Sự phẫn nộ khiến Trà Hồ Tử lại có chút sức lực.

Hắn vùng vẫy đứng dậy, cầm dao chém về phía Khải Tát.

Khải Tát vừa chạy vừa hét lớn.

“Mau ra tay, mau ra tay, cứu tôi, cứu tôi với!” Hắn bày ra một bộ dạng như thể mình là nạn nhân.

“Mọi người mau chạy đi!” Trà Hồ Tử vừa vung dao, vừa không quên hét lớn.

“Tên này là một con quái vật đội lốt người!” Nhưng trong mắt những tên hải tặc đó, Trà Hồ Tử mới là quái vật.

“Tại sao lão khỉ lại làm vậy với ân nhân lớn của tôi?” Hải tặc

đồng loạt giơ súng, nhắm vào Trà Hồ Tử.

"Không ổn rồi, tình trạng của Trà Hồ Tử bây giờ rất nguy hiểm, không có cách nào nữa, chắc chắn là tên nhóc Mũ Rơm đã giở trò rồi!

Bắn mau, mau bắn đi, nếu không chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm!" Khải Tát nói với cấp dưới hải tặc của hắn.

Sau một trận tiếng súng vang lên, Trà Hồ Tử ngã vật xuống đất.

Con dao trên tay lăn ra một bên.

Khi hắn đang chuẩn bị giáng đòn cuối cùng vào Trà Hồ Tử.

La Thiên kịp thời xuất hiện.

Nhẹ nhàng một đòn đánh bay Khải Tát.

"Đáng ghét, đánh trúng tôi rồi!" Khải Tát lau máu mũi.

"La Thiên!" Đào Chi Trợ lúc đó cũng nhìn thấy Khải Tát.

Nghe ra giọng nói của Khải Tát.

Hắn lừa dối bọn trẻ và lấy bọn trẻ ra làm thí nghiệm, những đứa trẻ này không sống quá 5 năm, sau 5 năm lại phải tìm vật thí nghiệm mới.

"Để tôi nói cho cậu biết bí mật ở đây, nơi này giống như không khí vậy, một hòn đảo không tồn tại nhưng lại không thể thiếu, hiểu chưa?

Nơi này liên kết chặt chẽ với thế giới ngầm, cũng là nơi thí nghiệm bóng tối!

Đứng sau là một nhân vật lớn, thế lực hùng mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Liên minh với Law cũng vậy thôi, đắc tội với tôi, sẽ trở nên hư vô mờ mịt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

Chỉ cần tôi muốn, mọi thứ đều sẽ không tồn tại.

Hòn đảo này là thiên đường nghiên cứu khoa học bóng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xóa sổ.

Cậu nghĩ có được vũ khí khí độc là có thể sao, nhưng thứ đó chỉ có tôi mới có thể làm ra!

Dù có được một ít mẫu vật, thì có thể làm gì chứ?

Cậu không biết gì về hòn đảo này cả, một chút nhiệt huyết xen vào thì có thể biến thành tình huống gì chứ?

Cậu biết tại sao Law lại bắt cóc tôi không?

Bởi vì chỉ có tôi mới có thể tạo ra vũ khí khí gas, tôi tạo ra Trái Ác Quỷ Mạc Nại.

Cậu có biết ý nghĩa của điều đó không?

Tôi đã tạo ra, Trái Ác Quỷ hệ Zoan Mạc Nại, những người theo đuổi sức mạnh đều muốn có được.

Nghe nói ở Tân Thế Giới có một nhân vật lớn đã dùng Trái Ác Quỷ Mạc Nại này tạo ra một quân đoàn năng lực Trái Ác Quỷ hơn một trăm người!

Nghe một chút đã khiến người ta rợn tóc gáy, cậu có thể hiểu được ý nghĩa phạm vi đó không.

Nếu đối đầu với Đa Phất Lãng Minh Ca, thì cậu có biết sẽ phải đối đầu với bao nhiêu nhân vật lớn không?

Những nhân vật lớn đó tùy tiện động một chút, cả thế giới đều sẽ vì thế mà rung chuyển.

Mục đích của Law là như vậy, quả thực quá đơn thuần rồi, với chút trình độ đó, căn bản không chịu nổi một đòn!

Chương 713

Ha, thử bắt tôi xem!

Tôi có người chống lưng đấy!

Có Đa Phất Lãng Minh Ca, có Tứ Hoàng, cậu có đủ dũng khí để đối đầu với họ không?

Có thể sao?

Sợ vỡ mật rồi chứ gì, nếu sợ thì bây giờ cút ngay đi, mau chóng biến mất khỏi mắt tôi!" Nhưng chưa nói xong, La Thiên lại một quyền trực tiếp đánh bay Khải Tát.

Tên này nói nhảm thật nhiều.

Không bắt, tôi làm gì?

Khải Tát đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

"Tên này có nghe rõ lời tôi nói không?

Cứ tưởng gây rối là có thể sao?

Kẻ chống lưng của tôi là một tên hải tặc điên loạn, Đa Phất Lãng Minh Ca đó!

Kẻ nắm quyền thực sự của thế lực ngầm ở Tân Thế Giới.

Vũ khí, binh khí, chỉ cần là tất cả những thứ nguy hiểm, hắn đều có tham gia!

Hắn cũng là nguồn gốc của mọi tội ác, và có quan hệ với đủ loại nhân vật lớn đứng sau!

Với loại người như cậu căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ cần trong chớp mắt sẽ bị nuốt chửng!

Những đồng đội của tôi đều giống nhau!

Nhưng tôi bây giờ có thể tha thứ cho cậu, chỉ cần cậu xin lỗi tôi bây giờ!

Nếu còn ra tay với tôi nữa, sẽ chọc giận bao nhiêu nhân vật lớn trong truyền thuyết, cơn thịnh nộ đó cậu có chịu đựng nổi không?

Đối phương là Thất Vũ Hải và Tứ Hoàng trong truyền thuyết đó!

Ai có trình độ như vậy chứ?

Chỉ cần một lần chạm mặt sẽ chìm xác giữa biển khơi.

Nếu xin lỗi tôi, tôi sẽ xem xét tha thứ cho cậu!" Đột nhiên Khải Tát ra chiêu.

Phun ra tia sáng hóa lỏng.

Tức thì phòng thí nghiệm phía trước xuất hiện một cái lỗ lớn.

"Ha ha ha, chết rồi chứ gì, đáng đời!" Khải Tát cứ tưởng một đòn đã lấy mạng La Thiên.

Nhưng lập tức phát hiện La Thiên đã xuất hiện phía sau hắn.

Thế nhưng, trong phòng thí nghiệm đầy khí độc, cuộc đấu giữa Smoker và Vergo cũng đã đi vào cao trào.

Smoker tung một cú đấm.

Vergo lùi lại một bước, đấm xuống đất, tạo ra một làn khói dày đặc.

Smoker sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ của mình.

Smoker xông lên, tung một cú đấm uy lực đối đầu trực diện với nắm đấm của Vergo.

Cả hai lúc này ngang tài ngang sức, không ai chịu nhường nửa bước.

“Vergo, sao ngươi dám khinh thường Hải Quân đến thế!” Vergo tỏ vẻ không chút bận tâm: “Bọn Bắc Hải các ngươi, chút sức lực ấy thì không thể đánh bại ta được đâu!” Ngay sau đó, Smoker nhanh chóng rút vũ khí sau lưng ra.

Vergo cũng rút cây gậy tre của mình.

Haki bao phủ, vũ khí biến thành một màu đen tuyền.

Smoker dốc hết sức tung một đòn.

Vergo quát lên: “Chậm quá!” Vergo lập tức đưa vũ khí ra trước mặt, chặn đứng đòn tấn công của Smoker.

Smoker dồn sức ấn xuống, nhưng Vergo không hề nhúc nhích.

Cả hai tách ra rồi lại lao vào kịch chiến.

Tiếng vũ khí va chạm vào nhau vang lên không ngớt.

“Xà Quyền!” Smoker dốc toàn bộ năng lực Trái Ác Quỷ, phát ra một làn khói bay về phía Vergo.

Vergo dễ dàng né sang một bên, tiện tay vồ lấy làn khói.

Vì có Haki bao phủ, làn khói cũng giống như cơ thể của Vergo.

Chương 714

Vergo thấy Smoker lao tới, bèn tung một cú đấm mạnh mẽ vào mặt Smoker.

Smoker bị đánh văng xa mười mấy mét, đâm sầm vào lan can phía sau khiến nó bị bẹp dúm.

“Ngươi muốn giết ta chỉ vì ta phản bội Hải Quân sao?” Vergo hỏi.

“Ta nhất định phải tự tay kết thúc chuyện này, tên Hải Tặc Vergo!” Smoker nghiến răng chịu đựng cơn đau trên người rồi đứng dậy.

Vergo tiếp tục nói: “Với Haki hiện tại của ngươi thì không thể thắng ta được, lẽ nào ngươi không hiểu sao?” Haki quyết định sức mạnh chiến đấu của cả hai.

Cường độ Haki của Vergo rõ ràng cao hơn Smoker.

Nếu cứ cứng đối cứng thì Smoker không thể đánh bại Vergo.

Nếu cường độ Haki quá chênh lệch, dù có dùng hết sức tấn công cũng khó lòng xuyên thủng phòng ngự của kẻ có Haki mạnh hơn.

Vì sao Vergo lại tự tin như vậy, tin rằng Smoker không phải đối thủ của mình?

Bởi vì qua lần giao đấu vừa rồi, hắn đã có một đánh giá sơ bộ về năng lực Haki của Smoker.

Dù Smoker có dùng hết sức, cường độ Haki ấy cũng không phải là đối thủ.

Hắn tự tin có thể dễ dàng đánh bại Smoker trong trận chiến sắp tới.

Smoker sao lại không biết điều này chứ.

Cú tấn công vừa rồi đã dốc hết toàn bộ sức lực của hắn, nhưng không gây ra vết thương chí mạng cho Vergo.

Đừng thấy Vergo vừa rồi bị đánh thê thảm, nhưng hắn hoàn toàn không bị thương nội tạng hay gì cả.

Từ cái cảm giác không hề mệt mỏi trên người Vergo là có thể nhận ra được.

Vergo từ đầu đến cuối đều chưa dùng hết sức.

Còn Smoker đã dùng hết toàn lực.

Chênh lệch.

Nhưng thì sao chứ?

Smoker hạ quyết tâm, dù có chết ở đây cũng nhất quyết phải kết thúc với Vergo.

Smoker bị Vergo tung một cú đá ngang, ngã xuống đất, hộc một ngụm máu.

Dù có năng lực Trái Ác Quỷ hệ Logia, nhưng hắn vẫn không phải đối thủ của Vergo!

Smoker nhanh chóng đứng dậy, Haki bao phủ cánh tay phải.

Cả hai lại lao vào cận chiến.

Ngươi đấm ta một quyền, ta đấm ngươi một quyền.

Đánh có qua có lại.

Lúc đó Smoker bất ngờ đấm một cú vào mặt Vergo.

Nhưng tuyệt nhiên cú đấm đó hoàn toàn không có tác dụng.

Mặt Vergo được bao phủ bởi Haki, vậy mà lại chặn đứng được cú đấm toàn lực của Smoker.

Lúc đó Vergo quay đầu lại.

Bởi vì hắn phát hiện Law đang đứng sau lưng mình.

“Chỉ cần trái tim hồi phục thì việc đối phó với ngươi căn bản không thành vấn đề, Vergo!” Law nói.

Vergo tức giận: “Ta phải nhắc nhở ngươi bao nhiêu lần nữa hả tên nhóc thối, gọi ta là ngài Vergo!” Vergo cầm trái tim của Law trong tay, nghiến chặt xuống.

Law đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Đau như một con sâu róm.

“Cũng đến đây thôi.” Vergo nói.

Lúc đó Vergo lại dừng lại, vì hắn phát hiện Smoker đang đứng sau lưng mình.

“Muốn tiếp tục nữa sao?

Smoker, lẽ nào giờ ngươi đến cả khoảng cách giữa ta và ngươi cũng không nhìn ra được sao?” Vergo chế nhạo.

Smoker không nói gì, trực tiếp vận dụng Haki và năng lực Trái Ác Quỷ của mình.

Trong khoảnh khắc, làn khói dày đặc bao trùm toàn bộ Vergo.

Vergo cho rằng cách làm của Smoker thật ngu ngốc.

Chương 715

“Khi đối mặt với người sử dụng Haki cấp cao, nếu sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ thì chỉ làm tăng phạm vi tấn công của đối phương mà thôi.

Cái đạo lý đơn giản ấy, lẽ nào ngươi không hiểu sao?

Không giống phong cách tấn công của ngươi chút nào, Smoker!” Vergo bao phủ Haki lên vũ khí trong tay, mạnh mẽ đánh vào làn khói.

Smoker quả nhiên trúng chiêu.

Vergo một gậy không xong, Smoker liền phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng Smoker không hề có ý định dừng lại, tiếp tục sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ, khiến làn khói bao trùm cả phòng thí nghiệm. ...

Lúc đó, trong tòa nhà B của khu nghiên cứu.

Zoro vẫn cõng Tashigi chạy trốn khỏi chất độc.

Họ đã quanh quẩn ở một chỗ một lúc lâu rồi.

Tashigi có chút phiền muộn.

Thực sự rất phiền muộn.

Bởi vì hắn đang cõng một tên mù đường.

Cái trình độ mù đường này khiến cô nghi ngờ liệu hắn có cố ý chạy vòng vòng hay không.

Zoro liên tục chạy không sai.

Nhưng tên ngốc này luôn thích rẽ ngang rẽ dọc.

“Nếu cứ đi thẳng thì tôi đã đuổi kịp bọn trẻ rồi!” Tashigi nói với

Zoro.

“Đừng có lải nhải!” Zoro tức giận.

Zoro tăng tốc, đi thẳng về phía trước.

Nhưng khi đến một ngã rẽ, hắn bất ngờ rẽ trái.

Tashigi lập tức nhắc nhở: “Không phải hướng đó.” Zoro lập tức chạy ngược lại, đổi hướng.

Lần này rẽ phải.

Tashigi cạn lời.

“Cũng không phải hướng đó!” Zoro lại chạy thẳng về phía trước.

Cuối cùng, một lần đã chạy đúng hướng.

“Tại sao đến một hướng đơn giản cũng chọn nhầm đường vậy?” Tashigi hỏi.

“Đừng có lải nhải!” Zoro tức điên lên.

Trong số những người sống sót trong khu nghiên cứu Punk Hazard, tất cả đều đang chạy về phía lối thoát duy nhất.

Lúc đó, Kin'emon lại chạy về phía chất độc.

Bởi vì một cô bé đã nói với hắn.

“Cháu thấy Momonosuke ăn một trái ác quỷ và biến thành rồng, tuy khó tin nhưng đó là sự thật!” Trái tim Kin'emon suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Hắn đã chém chết một con rồng bay trên đường đi.

Chẳng lẽ đó chính là Momonosuke biến thành?

Khoảnh khắc đó, tim Kin'emon như muốn vỡ tung.

Hắn lập tức chạy về phía nơi mình đã chém con rồng bay lúc

trước.

Dù nơi đó đang bị chất độc ăn mòn.

Brook muốn ngăn lại, nhưng Kin'emon kiên định ý chí.

Hoàn toàn không thể kéo hắn lại.

Lúc đó, chỉ có thể nhìn hắn càng ngày càng chạy gần về phía chất độc.

“Chỉ cần ý chí kiên định thì không có nơi nào không thể đến được, dù là biển lửa hay khí độc, cũng không thể ngăn cản!

Momonosuke đợi ta!” “Trò chơi kết thúc!” Vergo một lần nữa sử dụng Haki.

Phải nói rằng, Haki của Vergo đích thực thuộc hàng đỉnh cao.

So với Haki của Smoker, Haki của Vergo càng thêm ngưng tụ.

Chương 716

Có thể rõ ràng cảm nhận được chất lượng khác biệt.

Vergo nắm chặt cây gậy tre trong tay.

Haki bao phủ khiến cả hai tay và cây gậy biến thành màu đen bóng loáng như kim loại.

Smoker không hề nhường nhịn, dốc toàn lực lao tới dùng cánh tay phải được Haki vũ trang tấn công trực diện Vergo.

Nhưng chỉ một đòn đã định đoạt thắng bại.

Haki của Vergo mạnh hơn Smoker rất nhiều.

Vergo chỉ một đòn.

Đã trực tiếp đánh gãy vũ khí trong tay Smoker.

Vũ khí bị gãy, trận chiến cũng hoàn toàn kết thúc.

Smoker bị thương không nhẹ, cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào.

Lực của một đòn cực kỳ mạnh, đến cả cây cột sắt cách đó 10 mét cũng bị đánh vỡ một đoạn.

Vergo không ngã xuống đất, khóe miệng chảy máu.

"Dù ngươi muốn hạ gục ta – kẻ gai mắt trong Hải Quân, thì cũng phải có thực lực chứ!

Chỉ dựa vào dũng khí thì chẳng làm được việc gì đâu!" Vergo nhìn Smoker đang nằm trên đất nói.

Lúc đó, phía sau vang lên tiếng bước chân.

Vergo quay người lại nhìn, Law đã đứng đó.

Law mặt đầy nghiêm túc: “Smoker, ta đã lấy lại trái tim của mình rồi!” Vergo kinh ngạc.

“Thì ra là vậy, liên tục thả khói là vì chuyện này!” “Như vậy ân tình mà ta nợ ngươi đã kết thúc rồi, mau mau giải quyết chuyện này đi!” Smoker vừa thở hổn hển vừa nói.

“Sao ngươi lại không thích mắc nợ ân tình của Hải Tặc chứ?” Law hỏi.

“Là nỗi sỉ nhục của Hải Quân, ta sẽ không còn mặt mũi nào để gặp cấp dưới của mình nữa!” Smoker đáp.

Những chuyện này đều không quan trọng nữa rồi.

Trái tim đã trở lại trong cơ thể Law.

Law lần này có thể ra tay hành động.

Không cần phải chịu sự ràng buộc của Vergo nữa.

Đó mới là điều quan trọng nhất.

Nếu sử dụng năng lực, hắn sẽ triệu hồi chiếc mũ của mình ra và đội lên đầu.

Ta đội chiếc mũ đó vào, nhưng tổng cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Law nói một câu cảm ơn: “Đa tạ, ta mới được cứu!

Đến đây thôi, ngài Vergo!” Nghe Law gọi là "ngài", Vergo mới hài lòng nói: “Ngươi đã hiểu rõ mối quan hệ trên dưới giữa ta và ngươi rồi sao, tên nhóc?” Law tỏ vẻ thờ ơ.

“Ta chỉ nói vậy thôi, đừng tưởng ngươi có thể cứ ngồi yên ở vị trí đó mãi.

Nghe rõ rồi chứ, Doflamingo!” Chiếc điện thoại côn trùng trong tay Vergo đang reo, và Doflamingo ở đầu dây bên kia đang lắng nghe tình

hình ở đây.

Doflamingo đều đã nghe thấy những lời Law nói.

“Ba, Vergo sắp xong đời rồi, ngươi sẽ mất đi thuộc hạ quan trọng nhất, Caesar cũng sẽ bị đám Mũ Rơm tóm gọn!

Và ngươi cũng sẽ mất đi tất cả hàng hóa!

Ai có thể đoán trước được bước đi này chứ, bởi vì quá tự phụ, như thường lệ cứ cười lớn, lẽ ra phải đoán được bước tiếp theo rồi chứ, nhưng hành động của ta tuyệt đối sẽ vượt ngoài dự đoán của ngươi, khiến ngươi không có nhiều thời gian để chuẩn bị đâu.” Law nói như vậy.

Nhưng Doflamingo căn bản không coi đó là chuyện gì to tát.

Hắn rõ thực lực của Law.

Hắn cũng rõ thực lực của Vergo.

Trước mặt Vergo, Law căn bản không có chút cơ hội thắng nào!!

Tuyệt đối không thể làm nên trò trống gì!!

“Được thôi, được được được được, nhưng chỉ như vậy có ổn không?

Chẳng phải ngươi đã chọc giận Vergo trước mắt hoàn toàn rồi sao?” Doflamingo cười hi hi nói.

Ngay lúc đó, Vergo cởi áo xuống.

Chương 717

Lớp Haki bao phủ toàn thân hắn biến thành màu tím dạng siêu đen.

Đó là Haki cấp cao hơn.

“Ngươi còn nhớ không?

Hậu quả lần trước khi ngươi chọc giận Vergo là gì?

Ngươi có ám ảnh tâm lý rồi phải không, sẽ quên sao?

Nỗi sợ hãi đối với Vergo.

Dù là năng lực cắt lát của ngươi, hắn cũng có thể dùng Haki để phòng thủ hoàn toàn!

Bất kể địa vị và thực lực của ngươi thế nào, ngươi cũng không thắng nổi Vergo đâu!” Doflamingo khẳng định nói!

“Lên thôi!” Vergo trực tiếp lao tới, không nói thêm lời nào.

Cùng lúc đó, Law cũng rút kiếm.

Một nhát chém đôi.

Một nhát kiếm.

Chém đứt toàn bộ vị trí đó.

Khu nghiên cứu Punk Hazard bị cắt đôi.

Cả hòn đảo bị cắt đôi.

Vergo cũng bị chém ngang eo.

“Hai năm trôi qua kể từ trận chiến đỉnh cao, những người đó đã làm gì, liên tục chạy trốn, nhưng chỉ duy trì được sự bình tĩnh!

Râu Trắng chỉ là đã đặt dấu chấm hết cho kỷ nguyên cũ, Tổng Bộ

Hải Quân cũng chỉ vừa mới tích hợp lực lượng chiến đấu mới, những nhân vật lớn đều im lặng bất động, dường như đang chuẩn bị điều gì đó!

Trận chiến đó không phải là một chương mở đầu, mà là hai thế hệ mới và làn sóng khổng lồ bất lực phải diễn ra cùng một lúc.

Đó là một xu thế không ai có thể ngăn cản.

Bánh răng đã bị ta phá hủy rồi, không một ai có thể quay đầu lại được nữa!" Đó mới là mục đích thực sự của Law.

Hắn muốn phá vỡ tất cả sự cân bằng hiện tại.

Chỉ cần sự cân bằng này bị phá vỡ, thì tất yếu các thế lực sẽ bắt đầu một vòng phân chia và tranh đấu mới.

Râu Trắng tuy đã chết.

Nhưng không hề chấm dứt toàn bộ kỷ nguyên Hải Tặc.

Ngược lại, nó trở thành chương mới cho thế hệ Hải Tặc mới.

Một làn sóng, một xu thế, không một ai có thể thoát khỏi.

Có một số thế lực muốn cản trở xu thế này.

Nhưng hoàn toàn ngăn chặn là điều không thể.

Nhiều nhất cũng chỉ là trì hoãn mà thôi.

Những người có tầm nhìn xa đã bắt tay vào chuẩn bị rồi.

Law đang làm việc đó.

Hắn đã phá vỡ sự cân bằng đang lung lay.

Thế giới mới và kỷ nguyên mới đang thay đổi nhanh chóng.

Mọi người bất đắc dĩ phải sớm bước vào vòng xoáy tranh đấu.

Không một ai có thể tránh né được. ...

Lúc này, chỉ còn 5 phút nữa là khu nghiên cứu tràn ngập Death Kingdom (Vương Quốc Tử Vong).

Thời gian gấp gáp, tất cả mọi người đều đang liều mạng.

Chỉ có một cánh cửa lớn duy nhất để thoát khỏi khu nghiên cứu này.

Những người còn sống sót, bất kể là Hải Quân hay Hải Tặc, đều liều mạng chạy về phía cánh cửa đó.

Lúc đó, La Thiên và Caesar đang ở tầng hầm của cánh cửa lớn đó.

Bởi vì nhát kiếm vừa rồi của Law.

Chương 718

Đã chém khu nghiên cứu làm đôi.

Trong khu nghiên cứu, các ống sắt và đá vụn không ngừng rơi xuống.

Sanji và những người khác cũng bị ảnh hưởng bởi những mảnh đá vụn này.

Đặc biệt là lũ trẻ.

Chúng đã thấy cảnh tượng như vậy bao giờ đâu?

Chúng ôm đầu hoảng sợ.

“Chuyện gì vậy?

Trần nhà bắt đầu sụp đổ rồi!” Sanji hét lớn.

Lúc đó Robin cũng thấy khí độc màu tím bắt đầu rò rỉ qua các khe hở trên trần nhà.

“Mọi người mau, mau chạy đến tòa nhà phía trước!” Robin lớn tiếng hét lên.

Nhưng lũ trẻ sợ hãi không dám đi, chúng ôm đầu ngồi bệt dưới đất không chịu nhúc nhích.

“Thật đáng sợ quá, chị ơi!” một cô bé vừa khóc vừa nói.

Nhiều mảnh đá vụn, đá nhỏ rơi xuống.

Cứ có cảm giác mảnh tiếp theo sẽ rơi trúng mình.

Lúc đó có vài đứa trẻ đã khóc, vì bị những mảnh đá vụn rơi xuống đập trúng.

“Bọn nhóc thối, bây giờ không phải lúc để sợ hãi đâu!” Tình hình

ngày càng nguy cấp.

La Thiên một quyền hạ gục Caesar.

Đoạn video La Thiên đánh bại Caesar cũng được truyền đi khắp thế giới.

Các thương nhân chợ đen khắp thế giới đều kinh ngạc.

Đây là một sự kiện lớn.

Bởi vì ai cũng biết Caesar là một trong những thuộc hạ của Thất Vũ Hải Doflamingo.

Vũ khí khí độc do Caesar chế tạo cũng là loại vũ khí chủ yếu nhất trên thị trường đen hiện nay.

Một khi Caesar bị hạ gục, toàn bộ thế giới ngầm sẽ bị xáo trộn.

"Thôi được rồi, Caesar sắp xong đời rồi thật!" "Tôi đi liên hệ với Mama!" Trong một phòng chiếu phim tối tăm.

Công Tước Chuột Đản nói với đồng đội.

"Doflamingo sẽ có hành động." "Tôi đi thông báo cho Jack, chuyện này phải để Bách Thú Kaido biết!" "Không thể che giấu được nữa rồi, thế giới sắp có đại loạn!" Các thế lực ngầm trên khắp thế giới dần dần hành động, mỗi bên một cách.

Sau khi Caesar bị đánh bại, tất cả đều đưa ra đối sách và chiến lược tương ứng.

Cùng lúc đó, ở tầng 2 của tòa nhà B, khu nghiên cứu Punk Hazard.

Hải Quân đang cõng Mocha chạy trốn.

Thời gian còn lại cũng không nhiều nữa.

"Cố lên Mocha, nhất định sẽ không sao đâu!" Chopper vừa an ủi vừa chạy.

“Tóm lại, tôi phải nhanh chóng hợp tác với mọi người mới được!” Lúc đó vang lên tiếng của Usopp.

Chopper tò mò nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Usopp.

Cuối cùng mới phát hiện trên tường có chiếc điện thoại côn trùng.

Tiếng của Usopp truyền đến từ trong điện thoại.

“Cứ đi thẳng như vậy, xuống cầu thang phía trước!” Usopp tiếp tục nói qua điện thoại.

“Đó là con đường ngắn nhất dẫn đến tòa nhà R.

Tôi sẽ đóng cửa tòa nhà A khi chất độc tràn vào, mọi người phải nhanh lên đó!” Chopper và những người khác hiểu ý Usopp.

Dù không biết phải làm thế nào.

Nhưng làm theo yêu cầu của Usopp thì chắc chắn không sai.

“Tôi biết rồi, cảm ơn!” Chopper hét vào chiếc điện thoại trên tường.

“Mọi người tăng tốc lên nào!” Hải Quân đồng loạt cố gắng tăng tốc, nhanh hơn mấy phần.

Lúc đó, toàn bộ tòa nhà nghiên cứu Punk Hazard rung lắc càng dữ dội, đá vụn và ống sắt không ngừng rơi xuống từ trần nhà.

Chương 719

Usopp biết thời gian không còn nhiều, tòa nhà A có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Bên ngoài cánh cửa lớn, khí độc cũng sẽ dần dần lan vào, tòa nhà A sẽ nhanh chóng tràn ngập khí độc.

Lúc đó Chopper dẫn theo Hải Quân cũng đang ở cầu thang phía trước.

Cầu thang này là cầu thang gần nhất mà Usopp đã nói.

Xong cầu thang này thì có lẽ đã đến tòa nhà A rồi.

Sau khi vào trong, chỉ cần Usopp đóng cửa tòa nhà lại thì tạm thời sẽ an toàn.

"Sắp tới rồi, cố lên Mocha!" Chopper đang cổ vũ Mocha, đột nhiên nghe thấy có người gọi từ phía sau.

Quay đầu lại nhìn là Brook.

Lúc đó Brook đang ôm một người màu trắng.

Rõ ràng đã bị khí độc ăn mòn.

"Không ổn rồi Chopper, Kin'emon đã bị khí độc đầu độc chết rồi!" Nghe Brook nói, Chopper giật mình.

Sao lại như vậy?

Brook chạy đến trước mặt Chopper, thở hổn hển.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Cứ từ từ kể cho tôi nghe." Brook kể lại những gì đã xảy ra trước đó và hậu quả.

“Vì Kin'emon đã gặp một cô bé, cô bé đó nói rằng Momonosuke đã ăn Trái Ác Quỷ và biến thành một con rồng nhỏ.

Sau đó Kin'emon nghĩ rằng con rồng nhỏ mà mình vừa chém lúc nãy chính là Momonosuke biến thành, liền phát điên muốn quay lại cứu con rồng nhỏ đó.

Ta ngăn cũng không được.

Kết quả Kin'emon đã bị khí độc nuốt chửng, biến thành bộ dạng như bây giờ.” Lúc đó, loa phóng thanh vang lên giọng nói của Usopp: “Chopper, Brook, các ngươi đang làm gì đó?

Khí độc sắp tới rồi, đừng đứng ở đó nữa!” Lời của Usopp vừa dứt, Chopper và Brook nhìn về phía sau.

Nhìn thấy làn khí độc đặc quánh đang tràn ra từ hành lang.

Nó bao trùm cả trời đất, ước chừng không lâu nữa sẽ đến đây.

Một nhóm người hét lên vì sợ hãi, lập tức chạy về phía trước.

Ở một bên khác, Nami cũng đã đưa lũ trẻ đến trước cánh cửa lớn.

“Suýt chút nữa thì xong đời rồi, mọi người cố lên!” Nami sau khi vào trong cánh cửa lớn, nhìn thấy La Thiên cũng ở đó.

Và cả Râu Trà đang nằm trên đất.

Nàng quay đầu nhìn thấy lũ trẻ đã chạy vào.

Không có chút chuyện gì cả.

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Ngoại trừ Chopper và Brook, những người khác đều đã vào trong.

Tại sao Chopper lại không có mặt?

Smoker cũng không có ở trong.

Lúc đó Smoker và Law đang kéo một chiếc xe lửa đi về phía đó.

“Chiếc xe vận chuyển này sẽ giúp ta rời khỏi đây!” Mọi người đều hội tụ tại tòa nhà thí nghiệm A.

Bên ngoài khu nghiên cứu Punk Hazard. ...

Trên biển gần đảo Punk Hazard.

Baby 5 và Buffalo đang ở cùng nhau.

Buffalo có thể bay trên trời, Baby 5 đứng trên người Buffalo.

Baby 5 nói với Buffalo: “Khi nhiệm vụ hoàn thành, duyên phận của tôi đã hết rồi.

Lần này tôi trở về, tôi sẽ giết Doflamingo cái tên khốn đó!

Hắn ta dám tiêu diệt hôn phu thật sự của tôi và cả thị trấn!

Tuyệt đối không thể để hắn sống sót được!

Chương 720

Đây là lần thứ 8 rồi!

Hắn ta dám giết chết 8 người đã thề sẽ sống trọn đời với tôi, những người trân trọng tôi.

Và 8 thị trấn.

Tại sao lại muốn phá hoại cuộc sống hạnh phúc của tôi chứ!" "Đó chính là tình yêu của Thiếu Chủ dành cho cô mà, Thiếu Chủ xem cô như em gái ruột nên mới đi hủy diệt những thị trấn đó!" Buffalo đáp.

Hắn biết vấn đề nằm ở đâu.

Baby 5 quá không biết cách từ chối người khác.

Vì vậy luôn bị người khác lừa gạt.

"Cô nên học cách từ chối người khác đi, cứ như vậy lâu dài không phải là chuyện tốt đâu!" Buffalo nói với Baby 5.

Baby 5 không vui: "Chấp nhận người khác có gì là không tốt chứ, tôi là người được cần mà!" Baby 5 kể lại.

Mấy ngày trước, một ông chú xấu xí cầm một bông hoa đến nói với cô: "Em hãy cưới anh đi, anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên!" Cô bé nhỏ lập tức cảm thấy mình đã rơi vào lưới tình.

Sau đó thị trấn đó bị tiêu diệt.

Mới chỉ được 8 ngày, đã trở thành vật hy sinh thứ 8.

Không phải, tất cả đều là vì hắn quá yêu tôi.

"Thay đổi đi, cái tính cách không thể từ chối người khác đó, đặt mua 50 tờ báo thật kỳ lạ, lại còn bị người khác tiếp thị, mua đồ linh tinh, cô có biết bây giờ cô nợ bao nhiêu tiền không?" "Chết tiệt, tổng

cộng cũng chỉ có 98 triệu Berry thôi, có lẽ đó là cuộc đời của tôi mà!" Baby 5 bực bội nói.

Buffalo cũng cảm thấy bất lực về chuyện này.

Bị giục lúc nào thì cô ấy lại đột nhiên hỏi: "À phải rồi, anh có thể cho tôi mượn 2 triệu Berry không?" Có người cần tôi.

Lúc đó Baby 5 đột nhiên như biến thành một người khác vậy.

Lòng cô ấy vui mừng khôn xiết.

"Vậy lúc nào cần?" "Về tôi muốn đi sòng bạc chơi." "Vậy vậy sau khi nhiệm vụ hoàn thành, tôi sẽ chuẩn bị ngay cho cô." Cho người khác mượn tiền dễ như đi mượn tiền người khác vậy.

Thật sự khiến người ta cạn lời.

Không còn cách nào, với tính cách như vậy, cô ấy không biết cách từ chối người khác.

Bất kể ai có yêu cầu gì, Baby 5 đều sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ đối phương.

Mỗi khi người khác cần, cô ấy cảm thấy như toàn bộ cuộc đời mình tràn đầy ý nghĩa, cứ như thể đang yêu vậy.

Muốn dùng mọi khả năng để giúp đỡ đối phương, cô ấy sẽ nhận được sự thỏa mãn rất lớn từ đó.

Cho đến bây giờ, Buffalo chưa từng thấy Baby 5 từ chối bất cứ ai, bất cứ việc gì.

Cũng vì cô ấy đã đặt mua 50 tờ báo, và mua bảo hiểm.

Baby 5 từ nhỏ đã như vậy.

Hiện tại cũng không thay đổi.

"Nhiệm vụ giao cho tôi thì tôi sẽ hoàn thành, nhưng cái tên

Doflamingo đó tôi trở về nhất định sẽ giết hắn!" Baby 5 đứng dậy từ người Buffalo, nói với Buffalo.

Buffalo cũng chỉ xem đó như một câu chuyện đùa mà nghe thôi, Baby 5 đã nói câu này không dưới mười mấy lần, nhưng không lần nào thành công.

Lúc đó cả hai đã đến đích.

Một hòn đảo nhỏ tràn ngập khí độc.

"Trên đảo đầy khí độc, không nhìn thấy gì khác." Baby 5 nói.

Lúc đó, cô ấy lấy ra một thứ giống như nòng pháo từ sau lưng.

"Cũng không biết một đòn này có thể dọn sạch khí độc trên đảo không?" Buffalo không đợi lâu đã nói: "Không cần cô đâu, để tôi đi.

Bay cao hơn một chút đi, Baby 5." Baby 5 nghe Buffalo nói, lập tức nhảy lên cao hơn một trăm mét.

Buffalo lúc đó xoay người, hướng đầu về phía hòn đảo nhỏ đầy khí độc.

Sau đó, cánh quạt trên cổ hắn hoạt động hết công suất, cơn gió mạnh mẽ đã thổi tan khí độc trên đảo.

Dù không phải toàn bộ, nhưng cũng lộ ra một góc.

Sau khi khói độc tan đi.

Một chiếc thuyền chiến lộ diện.

Nó đang neo đậu gần bờ.

Trên đó có lá cờ của băng hải tặc.

Chương 721

“Nếu đợi trên chiếc thuyền đó, Caesar và Vergo sẽ sớm quay lại!” Baby 5 nói.

Buffalo nghe xong cũng rất vui mừng.

“Mau hoàn thành nhiệm vụ để tôi về còn đi đánh bạc!” Đúng lúc đó, một tiếng xé gió vang lên.

Một cái bóng trực tiếp đâm vào thân thuyền.

Baby 5 dùng ống ngắm để nhắm, nhưng lại phát hiện cái bóng đó chính là Caesar.

Caesar bị đánh văng ra, bất tỉnh nhân sự.

Lúc đó Baby 5 cầm điện thoại, nhanh chóng báo cáo cho Doflamingo: “Doflamingo, tôi là Baby 5.” “Chuyện gì?” “Doflamingo, khi tôi vừa đến đảo Punk Hazard, Caesar không biết bị ai đánh, đã bị đánh bay ra đây.” Nghe vậy Doflamingo cười.

Đúng là trời giúp ta mà.

“Mau tìm Caesar, sau đó quay về Dressrosa.” “Tìm và đưa Caesar về.” “Vậy còn Monet và Vergo thì sao?” Buffalo hỏi.

Baby 5 lại biết ý Doflamingo, liền vội vàng nói với Buffalo: “Không, không cần quan tâm, chắc chắn hắn có ý đồ khác, chúng ta chỉ cần đưa Caesar về là được rồi.” “Hiểu rồi.” Sau đó cúp điện thoại.

“Một lũ nhóc không biết trời cao đất dày, nhưng ông trời lại đứng về phía ta!” Doflamingo ôm đầu cười.

“Chỉ cần Caesar còn ở đây, vũ khí có thể tiếp tục được sản xuất.

Đối với ta căn bản không có ảnh hưởng gì lớn.” Khi hai người họ

đi tìm Caesar.

Một người máy khổng lồ đang đi về phía trước.

“Không thể có bất kỳ sinh vật nào sống sót trong chất độc đó, cái thứ này là cái gì?

Chẳng lẽ là người máy sao?” Franky Tướng Quân nhìn thấy Baby 5 và Buffalo đang bay trên trời.

Trực tiếp giơ tay phải lên tấn công đối phương.

Trên cánh tay phải xuất hiện 5 họng súng máy.

Bắn ra đạn, trực tiếp đánh Buffalo rơi xuống.

“Ai biết cái thứ kỳ lạ đó tại sao đột nhiên tấn công tôi?” Buffalo không hiểu, tức giận.

Nhưng vì đối phương đã tấn công, thì chắc chắn là kẻ thù.

Buffalo lúc đó phối hợp với Baby 5: “Mau, Baby 5!” Buffalo dốc sức ném Baby 5 đi.

Baby 5 giữa không trung lấy ra khẩu súng khổng lồ sau lưng.

Baby 5 tấn công Franky Tướng Quân.

Trên người Franky lóe lên một trận lửa.

Một loạt đạn bắn xuống kết thúc cuộc tấn công.

Baby 5 thở phào một hơi: “Cái thứ gì vậy?

Không xong rồi!” Nhưng khi khói tan đi.

Franky vẫn hoàn toàn không hề hấn gì.

“Không một chút vết thương nào!” “Làm sao có thể!” Baby 5 và Buffalo đều kinh ngạc tột độ.

Lúc đó Franky Tướng Quân đột nhiên lấy ra một tấm khiên nhỏ

đặt lên tay.

“Khiên Ánh Sao!” Nhưng lúc đó cuộc tấn công của đối phương đã xong rồi, tấm khiên này cũng quá nhỏ.

“Phản ứng chậm chạp quá!” Baby 5 châm chọc một câu.

Franky không vui: “Ta chậm chạp sao, chẳng phải ta là người đàn ông của kế hoạch sao?” Lúc đó Franky tháo tấm khiên xuống, trực tiếp ném về phía hai người.

Baby 5 và Buffalo dễ dàng né tránh.

“Muốn ngăn cản ta sao?” ...

Lúc đó trong khu nghiên cứu, tòa nhà sắp sụp đổ rồi.

Smoker đang tổ chức, kêu gọi mọi người nhanh chóng lên tàu hỏa.

“Mau lên tàu hỏa, đây là con đường duy nhất dẫn ra bên ngoài!” Lũ trẻ và các lính Hải Quân nghe thấy xong, đều lần lượt trèo lên tàu.

“Con tàu này sẽ đi đâu vậy?” Nami hỏi.

“Đi xuyên qua đây có thể đến bến tàu.” Law đáp.

“Nhưng cả hòn đảo đều bị bao phủ trong khí độc, không có vấn đề gì chứ?” Nami lúc đó có chút lo lắng.

Cũng là điều tất nhiên, chỉ cần lên tàu thì không thể không tiếp xúc với bên ngoài.

Chương 722

Nếu tiếp xúc với khí độc bên ngoài, thì chắc chắn sẽ bị khí độc nhấn chìm.

Một vấn đề mà mọi người không thể không tìm cách giải quyết.

Nhưng dù vậy, thà ở lại đây, cũng không thể không đi tàu ra ngoài, bởi vì ở đây sắp sụp đổ rồi, dù sao cũng tốt hơn là ở trong khu nghiên cứu Punk Hazard bị đá đè bẹp phải không?

"Nhưng còn lũ trẻ." Nami lo lắng về sự an toàn của lũ trẻ.

Lúc đó một đứa trẻ đột nhiên đứng ra nói: "Không sao đâu, chị ơi, cháu ra ngoài, rồi về nhà chỉ cần nín thở thì nhất định không sao đâu, cháu muốn gặp ba mẹ." Thấy lũ trẻ đều nói vậy, Nami cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

"Mọi người nhất định phải về nhà!" Nami cười và cổ vũ mọi người. ...

Trên thuyền hải tặc.

Franky Tướng Quân và Baby 5, cùng với Gladius đang chiến đấu, đã đạt đến cao trào.

Baby 5 biến hóa thành lưỡi dao cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Franky Tướng Quân.

Gladius chỉ có thể đưa Baby 5 bay lên trời một lần nữa.

"Mệnh lệnh của Thiếu Chủ là phải đưa Caesar về càng sớm càng tốt!" Baby 5 cũng hiểu một điều.

"Vậy tôi sẽ dùng đòn tấn công mạnh nhất để giải quyết!" Lúc đó Baby 5 biến thành một quả tên lửa.

Gladius nói với Baby 5: “Tôi sẽ ném cô đi, cẩn thận đó!” Sau đó Gladius sử dụng năng lực của mình.

Tăng tốc độ quay lên tối đa, trực tiếp biến Baby 5 thành quả tên lửa, ném về phía Franky Tướng Quân.

Franky Tướng Quân thấy Baby 5 bay tới liền trực tiếp dùng súng máy càn quét.

Nhưng Baby 5 đều né tránh được.

Baby 5 đã tấn công Franky Tướng Quân.

Sau tiếng nổ dữ dội.

Caesar vậy mà cũng tỉnh lại.

“Chuyện quái quỷ gì vậy, cơ thể mình không thể cử động được, lẽ nào đến đây là hết rồi sao?” Caesar nghĩ trong lòng.

Lúc đó Caesar đột nhiên nghe thấy tiếng tim đập.

Hắn lấy ra một trái tim từ trong ngực áo.

Đó là trái tim của Smoker.

Lúc đó Caesar phấn khích.

“Một lũ đáng ghét, thằng nhóc Mũ Rơm, băng của Law, và cả Smoker nữa, ta sẽ không tha cho ai cả.

Lần này dù ta có chết, ta cũng sẽ kéo theo các ngươi xuống địa ngục, trước tiên cứ lấy một chút lãi đã.” Caesar lấy một cái phiến sắt nhọn từ một bên, muốn đâm cái phiến sắt đó vào trái tim của Smoker.

“Chỉ cần ta đâm miếng sắt này vào, Smoker sẽ chết ngay lập tức, sẽ hộc máu tươi, những người xung quanh cũng sẽ không có cách nào cả.” Lúc đó, trong khu nghiên cứu Punk Hazard.

Cánh cửa lớn đang từ từ đóng lại.

Nhưng ở cuối hành lang, xuất hiện từng đám bóng tối.

Đó là khí độc.

La Thiên và những người khác đang chờ đợi những người bạn còn lại.

Lúc đó cũng có người nói, có thành viên Hải Quân không có mặt.

Mọi người cứ thế chờ đợi.

Lúc đó Usopp trong phòng điều khiển đang sốt ruột hét lớn: "Chopper chạy nhanh lên, ở phía trước cửa hành lang còn 50 mét nữa.

Nhanh chóng trượt vào trong, cánh cửa sắp đóng rồi!" Usopp sau khi nói xong liền nhảy khỏi bục.

"Mình cũng phải nhanh chóng rời đi." Usopp lẩm bẩm.

Lúc đó, những mảnh đá vụn rơi từ trên trần xuống càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

Khu nghiên cứu sắp sụp đổ rồi.

Nếu không đi nữa, ước chừng không lâu nữa sẽ bị chôn vùi ở đây.

"À phải rồi, Caesar có năng lực hệ Logia, mình quên mất phải đi tìm còng đá biển, có ai biết ở đâu có còng đá biển không?" Còng đá biển nhất định phải tìm thấy, nếu không có còng đá biển thì không thể khống chế Caesar.

Vì vậy Usopp phải đi tìm còng đá biển.

Hắn không biết, nhưng không có nghĩa là những người ở đây không biết.

Chương 723

Usopp nhìn về phía những tên hải tặc xung quanh: “Ai biết ở đâu có còng đá biển không?” Lời của Usopp vừa dứt, có một tên hải tặc lấy ra một chiếc còng đá biển: “Thứ này sao?

Chú em?” Sau đó, hầu hết tất cả các tên hải tặc đều lấy ra còng đá biển.

“Còng đá biển ở chỗ chúng tôi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, thứ này là đồ dùng tiêu chuẩn của chúng tôi, nếu muốn dùng thì cứ lấy đi.” “Tốt quá rồi, thật sự cảm ơn các ngươi!” Usopp lấy một chiếc còng đá biển.

Hắn không cần những chiếc còng đá biển khác.

Một chiếc còng đá biển là đủ rồi.

“Khoan đã!” Lúc đó tên hải tặc đã đưa còng đá biển cho Usopp hét lên một tiếng.

“Ta sẽ không chết ở đây!

Nếu phải chết dưới tay tên đó, ta cả đời cũng sẽ chết không nhắm mắt được!” Đối với Caesar, hắn ta dám coi mình như chuột bạch để làm thí nghiệm.

Nỗi bất mãn trong lòng hải tặc bùng nổ.

Thật sự là sỉ nhục lớn.

Nếu thực sự chết dưới tay tên đó, ước chừng dù xuống địa ngục cũng sẽ không cam tâm.

Tên đó biết tin mình chết, chắc chắn sẽ cười ha hả không ngừng.

Một chút cũng không thể chịu đựng được.

Vì có việc phải làm, nên phải sống sót.

“Ta cũng sẽ không rời đi đâu!” Tên hải tặc đó lớn tiếng hét lên.

Usopp nói đại một câu: “Tùy các ngươi, Chopper nhất định phải chạy thoát!” Xong, Usopp bỏ chạy.

Lúc đó ở phía Chopper.

Chopper và Hải Quân cùng Brook.

Đang liều mạng chạy về phía lối thoát.

“Không được rồi, chất độc lan rộng quá, mình không chạy thoát được nữa!” Phía sau, khí độc màu tím cuồn cuộn.

Khoảng cách giữa chúng và hắn càng ngày càng gần.

Bởi vì Hải Quân phải cõng một đứa trẻ lớn.

Nên tốc độ của họ cũng không nhanh.

Nếu bỏ đứa trẻ đó xuống, họ có thể đến lối thoát rồi, nhưng không thể làm như vậy.

“Không được, mình nhất định phải sống sót, mọi người cố gắng thêm nữa đi!” Nami cổ vũ mọi người.

“Tôi chậm quá rồi, khí độc đến rồi!” Một lính Hải Quân lớn tiếng hét lên.

Trong giờ phút ngàn cân treo sợi tóc.

Mọi người liều mạng chạy.

Cuối cùng, khi cánh cửa sắp đóng lại, họ đã kịp bước vào bên trong.

Tất cả mọi người tụ họp ở đây.

Bao gồm cả Usopp và những tên hải tặc kia cũng đã đến.

Mọi người đã tề tựu đông đủ.

“Đừng chần chừ nữa, mọi người nhanh lên!” Law thúc giục.

Lúc đó trong phòng thí nghiệm.

Monet đang nói chuyện với Thiếu Chủ.

“Thiếu Chủ có nghe thấy không?” Monet hỏi.

“Vẫn còn sống sao,” Thiếu Chủ nói, “Vergo đã bị đánh bại, Caesar cũng bị đánh bại, nhưng Baby 5 và Gladius chắc chắn sẽ đưa hắn về được.” “Thật sao?

Vậy thì tốt quá rồi.” “Ta đã phán đoán sai, thật xin lỗi!” Thiếu Chủ nói.

“Để đề phòng vạn nhất, ta quyết định cho bọn chúng chết ở đó.” “Khu nghiên cứu thứ ba đã giấu một vũ khí hủy diệt khu nghiên cứu thứ nhất, thứ hai và toàn bộ hòn đảo cách đây 4 năm, chỉ cần nhấn nút đó, trên hòn đảo đó chỉ có một người có thể sống sót, đó là Caesar, kẻ có thể chống lại các cuộc tấn công khí độc.

Địa điểm của thiết bị đó...” Thiếu Chủ chưa nói xong.

Monet đã nói: “Không cần đâu Thiếu Chủ, ngay từ đầu tôi cũng đã có ý định đó rồi.” Monet nói: “Bây giờ tôi đang ở trước thiết bị kích nổ.

Nếu tôi nhấn nút kích nổ, sẽ mất một chiếc du thuyền, không sao chứ?” “Không sao, hãy mang tất cả những người trên đảo đi chết cùng đi.” Thiếu Chủ ra lệnh.

“Rõ, Thiếu Chủ.” Monet cúp điện thoại.

Chương 724

Hưởng thụ những giây phút cuối cùng hiếm hoi.

Monet dang rộng đôi cánh, hít thở sâu bầu không khí cuối cùng.

Cảm giác như cả thế giới chỉ còn lại một mình cô.

Cùng lúc đó, Caesar cũng cầm cây giáo dài trong tay.

"Hãy biết cơn giận của ta!" Caesar nói xong, chuẩn bị đâm cây giáo đó vào trái tim của Smoker.

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đều đang ở trên tàu hỏa, đang trong cuộc chạy trốn.

"Trafalgar Law, Hải Quân, băng Mũ Rơm, và lũ trẻ đáng thương, tất cả sẽ biến mất cùng với ta.

Chỉ có Thiếu Chủ mới là Vua Hải Tặc thật sự!

Là người đàn ông sẽ trở thành Vua Hải Tặc!" Monet mở nắp, từ từ nhấn nút màu đỏ.

Một vụ nổ lớn phát ra từ bên trong.

Trong tích tắc nuốt chửng nửa hòn đảo.

Đáng tiếc, tất cả đều là ảo ảnh của Monet.

Cô đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Liền ngã xuống đất.

Hóa ra Caesar đã đâm mũi nhọn đó vào trái tim.

Nhưng trái tim đó không phải của Smoker, mà là của Monet.

Vì vậy Caesar đã hạ gục Monet.

Hóa ra lúc đó Trafalgar Law khi đưa trái tim cho Caesar, đã tráo đổi trái tim của Monet và Smoker.

Nhưng Caesar lại tưởng trái tim mình đang cầm là của Smoker.

Cứ thế.

Caesar đã bị ấn tượng ban đầu chi phối.

Hắn đã sai ngay từ đầu.

"Ta chỉ đưa trái tim của thư ký cho ngươi thôi." "Kẻ không làm việc thiện, liệu có báo đáp tốt không?" Trafalgar Law cười nói.

Cùng lúc đó Caesar cũng đang cười ha hả, nghĩ rằng mình đã hạ gục Smoker.

Thật sự hả hê quá.

Không biết những người xung quanh Smoker, sau khi thấy Smoker chết sẽ làm gì.

"Kẻ thù của ta đúng là đáng đời mà!" Tiếng cười của Caesar dần trở nên cao vút, toát lên vẻ đắc ý rõ rệt.

Trong một biển lửa, Franky Tướng Quân đã ngã xuống.

Baby 5 trở lại nguyên trạng.

Nhìn Franky Tướng Quân dưới chân.

Baby 5 hỏi: "Ngươi thấy quả tên lửa của tôi thế nào hả?" Gladius lúc đó hỏi Baby 5: "Cô dùng cái vũ khí đó sao, đó không phải là người máy sao!?" Baby 5 gật đầu: "Giúp tôi nhặt lại đi, thứ đó hữu dụng lắm." Tôi nhớ lại, lúc đó người đàn ông bán vũ khí đã nói với tôi: "Ai sở hữu vũ khí này đều sẽ có hạnh phúc, nếu cô mua vũ khí này, tôi cũng sẽ rất hạnh phúc!" Có người cần tôi.

Vì thế Baby 5 đã mua món vũ khí đó.

Baby 5 làm được một việc gì đó đều cảm thấy hạnh phúc.

Quả nhiên là vũ khí có thể mang lại hạnh phúc cho con người.

“Cẩn thận phía sau!” Gladius đột nhiên nhắc nhở Baby 5.

Baby 5 quay phắt đầu lại phát hiện Franky Tướng Quân đã đứng dậy.

“Người máy vô địch của ta!” Franky Tướng Quân tung một cú đấm xoay tròn đánh Baby 5 bay đi.

Cùng lúc đó Gladius nhận được điện thoại của Thiếu Chủ.

“Bên đó vẫn chưa kết thúc sao?” Thiếu Chủ hỏi trong điện thoại.

“Chưa, tôi ở đây thực sự bị một người máy giữ chân!” Gladius đáp.

Thiếu Chủ lập tức hiểu ra, nơi đó chất độc vẫn chưa phát nổ.

“Đợi ta, ta sẽ đến ngay lập tức!” Thiếu Chủ nói xong liền cúp điện thoại.

Baby 5 không chịu bỏ cuộc, liên tục dùng vũ khí tấn công Franky Tướng Quân.

Chương 725

Đáng tiếc, lực phòng ngự của Franky Tướng Quân thực sự quá cao.

Bất kể Baby 5 dùng loại vũ khí nào, dùng cách tấn công nào, bộ giáp của Franky Tướng Quân cũng không thể bị đánh vỡ.

Điều đó khiến Baby 5 đau đầu không thôi.

"Cái thứ quái quỷ gì vậy, dù là Pacifista thì cũng phải bị thương chứ?" "Ta thích Cola, Cola là năng lượng của ta!" Franky Tướng Quân nói.

Baby 5 tức giận: "Liên quan gì đến tôi?!" Sau đó Baby 5 một lần nữa biến thân, biến thành một quả tên lửa hành trình, liên tục nã vào Franky Tướng Quân.

Nhưng cái thứ đó, Franky Tướng Quân vẫn hoàn toàn không hề hấn gì!

"Ta sẽ không giao Cola cho ngươi!" Franky Tướng Quân nói.

Baby 5 lại chửi một tiếng: "Cola của ngươi liên quan gì đến tôi, tôi không có hứng thú gì với Cola của ngươi cả!" Lần này cô biến thành một lưỡi hái khổng lồ.

Nhờ lực quay cực lớn của Gladius.

Trực tiếp xuyên thủng cánh tay của Franky Tướng Quân.

"Được thôi, ta sẽ tán dương ngươi một chút.

Để tỏ lòng tôn trọng, ta chuẩn bị dùng tuyệt chiêu của ta để đánh bại ngươi!" Franky Tướng Quân chắp hai tay lại, hai ống sắt hợp lại thành một.

“Súng Tướng Quân!” Làn sóng xung kích khổng lồ đánh bay Baby 5 và Gladius.

“Thật không đơn giản chút nào!” Franky Tướng Quân nhìn thấy Baby 5 và Gladius đứng dậy.

Chịu đòn tấn công của Súng Tướng Quân mà vẫn có thể đứng được, chắc chắn không phải là những người đơn giản.

“Đừng so sánh ta với lũ rác rưởi bên kia!” Gladius nói: “Với danh nghĩa của Thiếu Chủ, nhiệm vụ của ta phải hoàn thành!” Trong đường hầm, sự sụp đổ càng ngày càng dữ dội.

Mọi người không thể chắc chắn liệu có thể thoát ra trước khi nó sụp đổ hay không.

Một tảng đá lớn đã chặn đường đi phía trước.

Zoro đứng trước đầu xe lửa.

Rút kiếm từ thắt lưng.

Một nhát chém đôi.

Trực tiếp chém nát tảng đá.

Xe lửa thuận lợi thông qua.

Nhưng phía sau khí độc đã lan đến.

Tốc độ khí độc nhanh, có khả năng sẽ đuổi kịp xe lửa.

“Có ai có thể thổi gió không?” Trafalgar Law hỏi, “Ở lối ra có khả năng có khí độc tồn tại, nhất định phải có người thổi tan khí độc ở lối ra thì mới được!” Nami lúc đó tự nguyện: “Tôi có thể làm được!” Sự sụp đổ ngày càng dữ dội, đá vụn không ngừng rơi xuống, Hải Quân và Hải Tặc che chở cho lũ trẻ.

“Nói thật, có thể thổi gió thật sao?” Một lính Hải Quân nghi ngờ.

Sanji tức giận: “Kẻ nào không tin Nami tiểu thư thì cút hết đi cho tôi!” Xe lửa lúc đó đã gần cửa ra rồi, nhưng lối ra lại bị khí độc bao vây.

Nami nhớ lời hứa với lũ trẻ.

“Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đưa mọi người ra ngoài.” Nami sử dụng Gậy Thời Tiết, một cơn lốc xoáy khổng lồ đã thổi tan khí độc.

Mọi người an toàn đến được lối ra và xông ra ngoài.

Tại lối ra có Baby 5, Gladius và Franky Tướng Quân ba người.

Và cả Caesar đang nằm trên đất.

Nhìn thấy ánh nắng mặt trời bên ngoài, mọi người một trận hoan hô.

Một lần thoát chết trong gang tấc thật nguy hiểm.

Xe lửa dừng lại.

Lần này tạm thời an toàn rồi.

Tất cả mọi người đều tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó là một trận reo hò phấn khích.

“Tốt quá rồi, cuối cùng cũng ra được rồi!” Cảm động vì thoát chết trong đường cùng.

Không thứ gì có thể thay thế được.

Chopper và Usopp nhìn Franky Tướng Quân hai mắt sáng rực.

Thật sự quá lợi hại.

Chương 726

Vậy mà lại có một người máy lớn đến thế.

Lúc đó Trafalgar Law cũng nhìn thấy Baby 5 và Gladius.

“Baby 5 và Gladius.” Baby 5 và Gladius cũng nhìn thấy Trafalgar Law.

“Nói thật, muốn phản kháng Thiếu Chủ sao?

Kẻ phản bội, Thiếu Chủ vốn dĩ đã giữ vị trí Joker rồi!” Baby 5 và Gladius nói xong liền ôm Caesar chạy.

Đối phương đông người, đánh xuống chắc chắn sẽ thua.

“Băng Mũ Rơm cộng với Hải Quân, lại còn có Trafalgar Law, tình hình thực sự quá tệ.

Chúng ta đi trước một bước!

Dù thế nào đi nữa, ta phải đưa Caesar về chỗ Thiếu Chủ trước!” Baby 5 và Gladius thấy tình hình không ổn, phản ứng đầu tiên là lập tức rời đi.

May mà phản ứng đủ nhanh, nếu không bị đối phương giữ lại, ước chừng cả ba người đều không thoát được.

Lúc đó Usopp đứng ra: “Muốn bỏ chạy sao, đối phó với đơn vị bay là nhiệm vụ của ta.

Là một xạ thủ, đối phó với loại đơn vị bay này là thích hợp nhất.” Usopp nói xong liền lấy ra ná cao su.

Từ thắt lưng lấy ra một viên đạn nhắm vào Gladius.

Trafalgar Law thấy Baby 5 và Gladius đang ôm Caesar, định bỏ chạy.

Caesar là mục tiêu chính.

Nếu Caesar bỏ chạy, kế hoạch sẽ thất bại một nửa.

Trafalgar Law sử dụng năng lực để giữ đối phương lại.

Nhưng bị La Thiên ngăn cản.

“Yên tâm đi, chuyện nhỏ này giao cho Usopp, hắn là xạ thủ của ta, đừng vì cái mũi dài mà xem thường hắn.” La Thiên tin tưởng Usopp, cũng muốn xem thử Usopp bây giờ có thể làm được gì.

“Câu ‘mũi dài’ đó có thể bỏ đi!” Usopp không vui.

Trafalgar Law vẫn không yên tâm: “Nói ít thôi, một khi để đối phương bỏ chạy, kế hoạch của ta...” Nami bước tới: “Chẳng phải chúng ta đã lập liên minh rồi sao?

Vừa nãy chắc hẳn ngươi cũng đã thấy rồi, vì vậy hy vọng ngươi có thể tin tưởng ta thêm một lần nữa.” “Kẻ đã mất ý chí chiến đấu mà bỏ chạy thì căn bản không đáng sợ, kẻ bị thương rồi!” Zoro lúc đó cắt ngang lời Usopp: “Đừng nói nhảm nữa, chúng đang bỏ chạy rồi, mau tấn công!” Lúc đó Nami ra tay trước.

Sử dụng Gậy Thời Tiết ném một quả bóng khí lên trời.

Quả bóng khí vỡ ra tạo thành một đám mây đen khổng lồ.

Gladius nói với Baby 5: “Hình như cô ấy chuẩn bị tấn công mình rồi, nếu bị đánh trúng, tình hình của mình sẽ tệ lắm, cần phải chặn đòn tấn công!” Baby 5 lúc đó lại có cảm giác như đang yêu.

“Anh cần tôi sao, được thôi không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để chặn đòn tấn công của đối phương!” Kết quả, sét đánh không ngừng.

Né được hai tia sét đầu tiên, nhưng lại không né được tia sét thứ ba.

Cả ba người sau khi bị sét đánh trúng thì rơi xuống.

Lúc đó Usopp ra trận, sử dụng ná cao su bắn ra một viên đạn khổng lồ.

Trong viên đạn đó có một chiếc còng đá biển, trực tiếp quấn chặt lấy Caesar.

Caesar mất đi năng lực và rơi xuống biển.

Sau khi bắt được Caesar, cả nhóm lên thuyền.

Một Hải Quân lấy mực ra, vẽ một đường ngang trên thuyền chim ưng.

"Đây là ranh giới phân chia chính nghĩa và tà ác, không được phép vượt qua đường này.

Nghe rõ chưa?

Hải Tặc?" Smoker lúc đó lên tiếng: "Ngươi làm loại chuyện vô vị này làm gì?

Ta chỉ muốn giữ khoảng cách với Hải Tặc thôi." Thuộc hạ hành quân lễ đáp: "Nếu làm thì hãy làm cho triệt để chút." Đội y tế không vui: "Đối với đội y tế của tôi thì không có giới hạn nào cả." "Tôi đã liên hệ với Tổng Bộ Hải Quân rồi, lát nữa họ sẽ cử thuyền đến đón tôi." Smoker nói.

Trong một góc phủ đầy tuyết.

Baby 5, Gladius và Caesar bị mắc kẹt ở đó.

Tuyết phủ kín người.

Vì bị còng đá biển còng lại nên không thể cử động.

Cả ba người đều chưa tỉnh.

Họ đã bị thương nặng.

Chương 727

Chịu một thất bại lớn như vậy, thật sự thảm không nỡ nhìn.

Usopp lúc đó chỉ dẫn mọi người sửa thuyền.

Vì trận chiến vừa rồi, con thuyền bị hư hại nặng, đến cả một cột buồm cũng bị gãy.

Tashigi lúc đó tiến lên đàm phán với Nami, yêu cầu Nami giao lũ trẻ cho Hải Quân.

Vì đó là cách tốt nhất.

Ở Hải Quân, lũ trẻ sẽ được bảo vệ và điều trị tốt.

Nhưng Nami không tin.

Bởi vì trong Hải Quân có nội gián, nên mới dẫn đến việc lũ trẻ bị bắt cóc.

Ai có thể đảm bảo không có nội gián khác chứ?

"Không phải lúc nào cũng vì Hải Quân xử lý chuyện này mà ra nông nỗi này sao, đúng không?" Nami hỏi.

"Vì sự vô trách nhiệm, những đứa trẻ này đã phải chịu biết bao khổ sở, và chúng đã trải qua mỗi ngày với tâm trạng như thế nào, tôi đã nói với lũ trẻ rồi, tôi sẽ đưa chúng về nhà.

Lúc đó lũ trẻ khóc lóc van xin tôi, tôi hạ quyết tâm, lũ trẻ sẽ do tôi bảo vệ, vì vậy..." Nhưng chưa nói xong, Tashigi đã cúi đầu.

"Về chuyện này tôi chỉ có thể xin lỗi, việc điều trị hậu kỳ cho lũ trẻ tôi sẽ thương lượng với Punk Hazard, trước khi lũ trẻ khỏe lại, tôi sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này, sau khi điều trị xong, tôi nhất định sẽ an toàn đưa chúng về bên cha mẹ, vì vậy xin hãy giao lũ trẻ cho

tôi!” Chopper lén lút đi theo Trafalgar Law.

Nhìn thấy Trafalgar Law sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ.

“Trafalgar Law định giết người!” Chopper hét lên với mọi người.

Brook không cẩn thận.

Đã làm vỡ Kin'emon đang biến thành tượng đá.

Tưởng rằng đã chết.

Kết quả Kin'emon đứng dậy từ những mảnh vỡ của tượng đá.

Lúc đó Kin'emon nhìn thấy Momonosuke.

Liền biến ra một bộ quần áo cho Momonosuke mặc.

Momonosuke sau khi mặc xong lại ngã xuống đất.

Hóa ra là quá đói rồi.

Lúc đó Chopper tức tối chạy đến trước mặt Trafalgar Law.

“Ngươi đã làm gì lũ trẻ vậy hả?” Chopper chất vấn Trafalgar Law.

Trafalgar Law liếc nhìn Chopper một cái.

“Đã bảo đừng nhìn rồi.

Ta đã cắt nát hết rồi!” Chopper nghe xong.

Vội vã chạy vào.

Vào trong nhà, phát hiện lũ trẻ đều không hề hấn gì.

Mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chopper!” “Vừa nãy anh trai đó đã giúp cháu cắt thành từng mảnh nhỏ, vui hơn nữa.

Nhưng bây giờ cháu hơi đói!” Chopper bây giờ mới biết, Trafalgar Law không hề làm hại lũ trẻ, trong lòng mới hơi bớt giận.

“Cháu cuối cùng cũng có thể về nhà rồi!” “Cháu muốn cảm ơn chị gái đó!” Lũ trẻ đồng thanh nói.

Lúc đó Tashigi bước tới.

“Lũ trẻ, từ bây giờ, sự an toàn của các cháu sẽ do Hải Quân chúng tôi bảo vệ, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa các cháu về nhà.” “Không, cháu muốn chị gái đó!” Lũ trẻ rất kiên trì.

Trên thuyền.

Usopp tìm thấy Nami.

“Tôi đã giao tất cả lũ trẻ cho Hải Quân rồi, do Hải Quân chịu trách nhiệm chỉ dẫn và đưa về nhà.

Tôi là hải tặc, nếu đưa chúng theo thì sẽ rất bất tiện.

Sau này có thể cũng sẽ có những rắc rối khác.” Usopp cười: “Nếu đưa lũ trẻ đi, nhiều nhất cũng chỉ thêm một tội danh buôn bán trẻ em thôi.

Dù sao kinh nghiệm của tôi cũng đủ rồi, cũng không có gì đáng lo cả.” Nami nói: “Cuối cùng tôi đã chọn tin tưởng Hải Quân đó, không còn cách nào, ánh mắt của phụ nữ là thứ tôi không thể từ chối được nhất.” Ở một bên khác.

Sanji cũng đã nấu xong một nồi cơm lớn.

Chương 728

Sanji nấu một nồi siêu lớn.

Bởi vì mùi vị của nó cực kỳ cực kỳ ngon.

Tất cả mọi người đều xúm lại.

Chia nhau một phần ăn ngon.

Bao gồm cả lũ Hải Quân kia.

"Vớ được vận may chó má.

Bọn tiểu quỷ đó, chẳng lẽ lại không biết rằng đã bị chặn đứng giữa chừng rồi sao!" Doflamingo vừa bay vừa nói.

Một lát sau hắn đáp xuống thuyền.

Nhìn thấy thuộc hạ Sugar và Pica đều bị trói.

Trong gói chỉ còn lại cái đầu.

Thân thể của hắn không biết đã đi đâu.

Sugar, cô gái tóc đen khóc lóc hoa lê đái vũ: "Đáng ghét, tên Law đó thực sự đã phản bội mình!" Nàng nói với vẻ rất đau lòng.

Pica nói: "Thật đáng ghét, một thất bại như vậy, Doflamingo!

Tôi nguyện dùng cái chết để tạ tội!" Baby 5 và Pica vẻ mặt kích động.

Baby 5 lại nói: "Tôi bị trói rồi, tôi rõ ràng là được cần, vậy mà lại không thể đáp ứng được." Cái đầu heo đó lại thật đáng xấu hổ.

Hắn cứ viết đi viết lại.

Gây ra sự bất mãn cho Doflamingo, hắn ta nhìn chằm chằm với ánh mắt hung ác.

Sau khi nghe xong lời kể, Doflamingo nói một câu: “Không phải trên du thuyền của ta có phao cứu sinh sao?” Bây giờ cái đầu heo đó lại nói một câu: “Thật sự quá đáng xấu hổ rồi.” Sau đó...

Doflamingo không kiên nhẫn: “Được rồi, không cần nữa.

Cứ nghe lệnh của ta là được.” Rồi hắn dùng chân đạp một thứ gì đó.

“Thật hết hồn!” Đột nhiên từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng Law.

Tiếp đó: “Không, Doflamingo sẽ đích thân ra tay.” Doflamingo cười: “Law sao?

Lâu lắm rồi không gặp.

Gặp mặt một lần thật không dễ dàng gì!” Law không đáp lại.

Đi thẳng vào vấn đề: “Caesar mà ngươi đang tìm đang ở cùng ta.” Caesar ở đầu dây bên kia điện thoại cầu cứu lớn tiếng: “Doflamingo cứu tôi!” Doflamingo nghe thấy giọng Caesar, vẻ mặt trở nên dữ tợn.

Doflamingo tiếp tục hỏi: “Thân thể thuộc hạ của ta đâu rồi?” “Ai mà biết được chứ, đừng hỏi những vấn đề không liên quan nữa.” Law bực bội nói ở đầu dây bên kia điện thoại.

Law căn bản không muốn tốn nhiều công sức vào vấn đề này, cứ để Doflamingo lo lắng chuyện đó là được.

Càng phân tâm, càng có lợi cho Law.

“Chúng ta làm một giao dịch đi.” Law nói.

“Này Law, bình tĩnh chút đi, tên nhóc đừng học người lớn làm việc, bây giờ ngươi đang ở đâu, đừng chọc ta tức giận đấy nhé.” Doflamingo cười lạnh.

Trong lời nói, tràn ngập mùi cảnh cáo.

Đang cảnh cáo, cũng đang uy hiếp.

Nếu thực sự chọc giận Doflamingo, Law sẽ không thể kết thúc như vậy được.

Law khinh thường: Chọc giận sao?

Đó là mục đích mà.

"Hiện tại đối với đối tượng giao dịch quan trọng nhất của ngươi, một trong Tứ Hoàng, Đại Hải Tặc Bách Thú Kaido, thì đối với ngươi, hắn là người không thể chọc giận nhất phải không." Câu nói của Law đã đánh trúng tử huyệt của Doflamingo.

Đúng vậy, vấn đề lớn nhất là ở đó, Caesar bị bắt, giao dịch với Kaido không thể tiếp tục, tất yếu sẽ phải chịu sự trả thù của Kaido, Doflamingo không thể gánh vác được.

Cách duy nhất của Doflamingo là phải giành lại Caesar, chỉ có Caesar mới biết cách chế tạo SMILE.

Caesar, bây giờ đang nằm trong tay Law, tên này đã nhận định Caesar là quân át chủ bài giao dịch, khiến Doflamingo không thể không giao dịch với hắn!

Lúc này Doflamingo dường như bị trúng đòn vậy, vẻ mặt hoảng sợ và tức giận.

Tiếp đó Law lại nói: "Ngươi muốn tên đó biết không thể tái tạo SMILE sẽ thế nào?

Hắn không phải là người biết thông cảm, chắc chắn sẽ có một trận ác chiến, ngươi sẽ bị hạ gục." Câu nói đó không sai.

Lúc này sắc mặt Doflamingo hơi tái đi và nói với vẻ sợ hãi: "Trò đùa hơi quá rồi đấy Law, làm thế nào ngươi mới chịu trả Caesar cho ta, mau nói điều kiện đi." Doflamingo muốn xem Law đưa ra điều kiện

gì, nếu điều kiện có thể chấp nhận được, đợi sau này sẽ xử lý tên nhóc không biết trời cao đất dày này.

Chương 729

“Từ bỏ vị trí Thất Vũ Hải!” Law nói rõ ràng.

Đó là kế hoạch đã ấp ủ từ lâu!

Tên thuộc hạ bên cạnh tức giận hét lên: “Thằng nhóc đó cũng quá đáng rồi!

Nó không thể tiếp tục ở Dressrosa được!” Đúng vậy, có sự bảo hộ chính thức của Thất Vũ Hải, có tư cách Thất Vũ Hải, thì mới có thể công khai thành lập một quốc gia.

Nếu không có tư cách này, sẽ liên tục bị Hải Quân truy sát.

“Không đâu, chỉ cần ngươi từ bỏ địa vị đã tốn 10 năm để xây dựng, trở thành một hải tặc bình thường mà thôi.

Nhưng như vậy, Đại Tướng Tổng Bộ Hải Quân sẽ không buông tha cho ngươi đâu.

Thời hạn ta cho ngươi là đến sáng mai.

Nếu trên báo có tin tức ngươi từ bỏ chức Thất Vũ Hải, ta sẽ liên lạc lại.

Nếu không có, giao dịch sẽ đổ vỡ.

Tạm biệt!” Law đe dọa rồi cúp máy.

Doflamingo lắp bắp: “Này, đợi đã, Law...” Tiếc là đầu dây bên kia đã cúp máy!

Suốt quá trình, mặt Doflamingo đen sạm, toàn thân cơ bắp run rẩy, hai tay nắm chặt.

Hắn vô cùng tức giận.

Cuối cùng, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Thằng nhóc thối!

Law thật sự muốn đối đầu với ta!

Chết đi!!” Trong phòng thí nghiệm ngập tràn khí độc.

Một Hải Quân nói: “Khí độc hoàn toàn vô hiệu.

Bộ đồ bảo hộ này do Caesar phát minh thực sự còn vượt trội hơn cả của Kizaru.” Anh ta vừa đưa quần áo cho bạn mình vừa nói.

Một đồng nghiệp khác nói: “Caesar biết chuyện này, nhưng lại bị đối xử như vật thí nghiệm.

Mọi người nhanh chóng mặc đồ bảo hộ vào.

Chuẩn bị đi cứu những người lính bị phong tỏa bên trong.” Tất cả mọi người đồng lòng hợp sức mở cửa hang động.

Họ vừa đi trong hang tối vừa thảo luận: “Những người bị cố định đều còn sống.

Đồng đội khác, nếu Caesar khai thật, thì cũng còn sống.

Họ chỉ bị tê liệt do khí độc.

Bị tê liệt toàn thân trong lớp vỏ ngoài, rơi vào trạng thái chết giả.” Vì đã biết nguyên lý của khí độc, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tất cả nhanh chóng chạy về phía trước.

Người dẫn đầu nói: “Nửa ngày sau độc tố sẽ xâm thực toàn thân, cuối cùng sẽ mất mạng.

Mọi người phải nhanh chóng giải cứu toàn bộ bọn họ ra sớm nhất có thể!” Một nhóm Hải Quân xông vào giữa làn khói độc.

Đồng thời, Doflamingo cũng đang hoành hành ở một nơi khác.

Hải Quân nhìn Doflamingo đều sợ hãi run rẩy.

“Thất Vũ Hải, vì sao lại...” Doflamingo quay lưng lại.

Không nói hai lời, hắn sử dụng Haki Vũ Trang, đánh bật phần lớn người ngã lăn quay.

Chỉ còn lại vài người hét lên: "Bá Khí Haki Bá Vương, hắn muốn làm gì?" Họ sợ hãi hỏi.

Bá Khí Haki Bá Vương là loại Haki hiếm người có thể sở hữu.

Giống như tên gọi, những người sở hữu Bá Khí Haki Bá Vương đều sẽ là bá chủ một phương.

"Người cũng không ở đây, thuyền cũng không ở đây." Doflamingo lẩm bẩm.

Hải Quân sợ hãi hỏi, vì sao Thất Vũ Hải lại ra tay với Hải Quân?

"Vừa nãy tại sao chỉ có hải tặc ở đây?

Chúng đi đâu rồi?" Doflamingo hỏi.

Hải Quân không trả lời.

Một Hải Quân tức giận nói: "Hắn đã giết đồng đội của tôi!" Thất Vũ Hải giết Hải Quân, muốn làm phản sao?

Doflamingo không thèm chấp, đang chuẩn bị cho họ một bài học.

Chương 730

Hắn điều khiển họ đứng im, rồi sai họ cầm súng tự bắn vào đồng đội mình.

Họ sợ hãi kêu lên: "Không đúng, cơ thể không nghe lời!" "Law không cần quan tâm, tên Mũ Rơm chỉ là một hải tặc bình thường, làm sao có thể chạy thoát?

Bọn khốn!" Doflamingo gào lên giận dữ.

Sau đó, không cần lời giải thích, hắn điều khiển tất cả tự tương tàn.

Trong vòng mười mấy giây, tất cả đều ngã xuống.

Doflamingo cố tình chừa lại một Hải Quân.

Hắn đặt chân lên vết thương của người lính và hỏi: "Những tên hải tặc đó đi đâu rồi?" Người lính rên rỉ đau đớn: "Không biết!" Đồng đội đều đã chết, người lính này có cốt khí, thà chết chứ không bán đứng đồng đội.

Ngay sau đó, Doflamingo lộ ra ánh mắt tà ác.

Ngón tay hắn động đậy, một tên lính quèn mà cũng không biết điều, hắn lạnh lùng nói: "Vậy ngươi đi chết đi!" Đúng lúc đó, phía sau truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Đại tá Smoker xuất hiện.

"Không được ra tay với thuộc hạ của tôi!" Doflamingo nhìn người vừa hét lên một cách tà ác.

Người này đã xuất hiện thì tốt rồi.

Smoker à...

Chó săn của Hải Quân.

Hắn biết, tuy rằng trước đây chưa từng gặp mặt.

Doflamingo nhìn chằm chằm Smoker, giọng lạnh như băng: "Nói cho ta biết bọn nhóc thối đó đi đâu rồi!" Đại tá Smoker đáp lại: Hắn nhớ là chúng chuẩn bị đến Green Bit.

Nhưng Smoker sẽ không trả lời: "Tôi không biết!" Sau đó, Smoker nói thêm: "Nhắm mắt bỏ qua cho ngươi chạy thoát, thật sự không đúng với cấp trên!" Người cấp trên ở đây là Vergo, kẻ đó đã bị hạ gục, đồng thời cũng làm bại lộ chuyện thuộc hạ của Doflamingo.

Smoker nhắc đến chuyện này, rõ ràng là nói cho Doflamingo nghe.

Doflamingo cực kỳ tức giận: "Hừ, xem ra ngươi biết hơi nhiều rồi đấy!" Sau đó hắn tấn công.

Hai người giao chiến.

Sau một hồi giao đấu, Doflamingo rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Mặt Smoker bị xước.

Hải Quân thấy đại tá của mình sắp thua, liền chuẩn bị giúp đỡ.

Một nhóm Hải Quân xông về phía Doflamingo.

Doflamingo nói: "Tất cả đi chết đi!" Để không làm thuộc hạ của mình bị thương, Đại tá Smoker lại tiếp tục chiến đấu với Doflamingo.

Kết quả là bị Doflamingo đánh ngã xuống đất.

Trên người Smoker xuất hiện vài vết máu.

Các thuộc hạ đều đau lòng kêu lên: "Đại tá!" Đồng thời, Luffy đang trên thuyền thảo luận kế hoạch.

Các Hải Quân la lớn: "Mau dừng tay, đại tá của tôi sắp chết rồi!

Nếu ông ấy chết thì ai sẽ quản lý bọn tôi nữa!" "Cứ yên tâm đi, tuy rằng ta không rõ ai trong số các ngươi biết gì, nên bất kể Law hay Mũ Rơm, tất cả đều phải chết, ta sẽ không tha cho một ai!" Doflamingo đè lên Đại tá đầy thương tích, chuẩn bị giết ông ta.

Lúc này, tất cả Hải Quân đều hét lên: "Dừng tay!" Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Một người xuất hiện phía sau.

"Xin lỗi cậu bé, cậu có thể nhường đường một chút được không?" Tất cả Hải Quân đều há hốc mồm.

Doflamingo tức giận quay người lại.

Xem ai là kẻ không sợ chết mà xen vào chuyện này.

Lúc này, người đó nhìn Smoker.

"Người đó là bạn của tôi!" Một người đàn ông nói.

Anh ta đeo kính râm, mái tóc bù xù.

Một Hải Quân nói: "Đó là Cựu Đại Tướng Aokiji!

Kể từ thất bại một lần, ông ta đã biến mất tăm hơi!" Lúc này, mọi thứ xung quanh dần bị băng đóng băng.

Mọi người đều biến thành người băng.

Doflamingo vừa bị đóng băng, trong khoảnh khắc đó, hai thuộc hạ của hắn đã bị bắt đi.

Chỉ thấy Doflamingo cố gắng phá vỡ lớp băng, cơ thể trở lại bình thường.

Chương 731

Điều này đủ thấy, băng chỉ bao phủ một lớp bề mặt, bên trong cơ thể hắn không bị đóng băng.

Doflamingo đột nhiên thay đổi thái độ.

Trong lòng hắn biết rõ người đàn ông trước mắt, hắn chưa chắc đã đánh thắng.

“Tôi sẽ không đánh với ngươi, nhưng nếu ngươi không thể giữ im lặng tên đó, tôi cũng sẽ thay đổi hành động.

Ngươi có thể cho tôi biết một chuyện không?

Thân phận hiện tại của ngươi là gì?” Nhưng Aokiji không trả lời.

Anh ta đứng bất động ở đó, quay lưng lại.

Doflamingo vừa đi vừa nói: “Tôi chưa từng nghe bình luận tốt về Ngài Guan Vũ đâu.

Ông ta đi ngang qua hai thuộc hạ của mình.

Aokiji nhìn Doflamingo và hai thuộc hạ rời đi, vội vàng kêu Hải Quân chữa trị cho đại tá của họ.

Sau khi Doflamingo đi, hắn nói một câu: “Một tên lang thang đơn thuần và một người có khả năng đưa ra quyết định sẽ không có cùng biểu cảm.” Đồng thời, Aokiji và Smoker cũng đã nói chuyện.

“Có thể đó là duyên phận.” Smoker hỏi: “Ngươi làm gì ở đây?” “Đi chơi.” Aokiji đáp.

“Vì sao ngươi biết tôi ở đây?

Giờ ngươi không bắt tay với thế lực đen tối nào đấy chứ?” Smoker hỏi.

Aokiji đáp: “Tôi á.” “Vậy tốt rồi.” Smoker thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Aokiji dặn Smoker cẩn thận với Doflamingo.

Hắn là một loại hải tặc đặc biệt, vừa là Thất Vũ Hải, lại vừa là đương kim quốc vương của Dressrosa.

Smoker nghe xong kinh ngạc.

“Đã cho lời khuyên rồi.

Tôi cũng nên đi đây.

Chuyện hôm nay ngươi thấy, xin hãy giữ bí mật.” Aokiji dặn dò.

Tất cả mọi người đồng thanh nói: “Chuyện thấy, chúng tôi đều sẽ giữ bí mật.” Sau đó Aokiji quay người bỏ đi.

Lúc này Luffy cũng đang thảo luận về Doflamingo.

“Hiện tại đối với Doflamingo, đối tượng giao dịch lớn nhất là Kaido Bách Thú, đó là mục tiêu tiếp theo của tôi!” Sắc mặt mọi người lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Chỉ cần nhắc đến Kaido, mọi người đều không có nhiều tự tin để đánh bại, trong lòng muốn đánh bại, thì cần bao nhiêu chiến lực đây?

Từ lời Luffy có thể biết: Hiện tại băng hải tặc của Kaido đang mua một lượng lớn Trái Ác Quỷ, đặc biệt là Trái Ác Quỷ Zoan nhân tạo.

Mọi người nghe đến “nhân tạo” đều kinh ngạc.

Nếu có thể tạo ra thứ đó, thì năng lực giả không thể gia tăng vô hạn sao?

Luffy còn nói thẳng: Hiện tại băng hải tặc của Kaido có hơn 500 năng lực giả.

Ngoài Luffy ra, tất cả những người khác đều há hốc mồm kinh

ngạc.

Một quân đoàn hơn 500 năng lực giả, sức người có thể địch lại sao?

“Chắc chắn ở một nơi nào đó trên Dressrosa cũng có xưởng sản xuất.

Chúng ta phải tìm ra và phá hủy nó.

Như vậy, chiến lực của Kaido sẽ không tăng lên nữa.

Tôi có thể đánh bại hắn.

Đối với một chuyên gia giao dịch của kẻ địch, chắc chắn đã có phòng bị từ sớm.

Tôi cũng phải chuẩn bị trước.” Law phân tích.

“Dressrosa ư?” “Chúng ta cũng đến đó đi.” Luffy đi đến bên cạnh các cận vệ hỏi.

“Một người bạn của tôi đã bị bắt ở đó, tôi phải nhanh chóng đi cứu!” Các cận vệ đáp.

Lúc này, một đám mây đen trôi đến.

Mọi người đều tò mò đám mây đó là gì.

Cảm giác như sắp mưa.

Nhưng thứ rơi xuống là băng lớn, không phải mưa.

Chương 732

Lúc này Nami dường như cảm nhận được.

Vội vàng trèo lên cột buồm.

Hét lớn: "Nhanh chuẩn bị pháo gió, hạ buồm!" Nami dùng ống nhòm nhìn thấy xa xa có một vùng không bị che phủ, cô bé hét lớn chỉ huy: "Bẻ lái hết sang trái, khởi động pháo gió về hướng 9 giờ, đến vùng biển không bị che phủ đó!" Mọi người nghe lệnh, lập tức hành động.

Lúc này thuyền đã bay đi.

Mọi người đã thoát khỏi đám băng đá đó.

Chỉ chậm một giây nữa, sẽ bị băng bao vây và chìm xuống đáy biển.

Mọi người lại thoát khỏi một kiếp, thật là may mắn, không ngừng khen ngợi.

"Thật không hổ danh cô Nami!" "Thú vị thật đấy, gặp thuyền trưởng thú vị nhỉ!" Luffy nói với mọi người, mặt mày hớn hở.

Đột nhiên có người hỏi: "Momonosuke đi đâu rồi?" Nami: "Đi tắm với Robin rồi." Nghe vậy!

Ngay sau đó ba người đàn ông chạy vội đi.

Nhưng lúc này họ đã tắm xong.

Đi đến trước mặt Momonosuke: "Thằng nhóc này cũng quá hèn hạ rồi, lạm dụng đặc quyền của trẻ con.

Mau thành thật xin lỗi đi.

Nếu không tôi sẽ không tha cho cậu đâu." Lúc này Momonosuke

không nói gì, nước mắt lưng tròng khóc.

Robin nhìn thấy liền đánh ba người họ.

“Làm gì mà cứ tụ tập lại bắt nạt một đứa trẻ vậy?” Robin hét lớn.

“Không phải, cô Robin, đứa trẻ này thực ra là một người đàn ông!

Làm vậy quá bất hợp lý!!

Đáng ghét!!” Sanji hét lớn!

Nhìn đứa trẻ trước mắt, cô Robin không tin.

Cô chỉ cho rằng mấy người này đang ghen tị.

Momonosuke vội chạy vào lòng cô Robin.

Hai người hẹn tối nay ngủ cùng nhau.

Cảnh tượng vô cùng ngọt ngào.

Chỉ có ba người kia tức giận.

Nhưng họ tức giận rồi quay về.

“Hét lớn: Thằng nhóc này quá đáng!” Tất cả đồng đội trên thuyền đều bị một chiếc vòng màu xanh lá cây quấn quanh cổ, Luffy cũng bị một chiếc vòng quấn quanh cổ.

Mọi người đều dùng tay không ngừng giãy giụa.

Cố gắng phá vỡ chiếc vòng đó.

Trong khi giãy giụa, Chopper bị ảnh hưởng bởi chiếc vòng, cơ thể không tự chủ được mà đánh nhau với đồng đội, vừa đánh vừa bảo đồng đội mau tránh ra, cả người gần như bị phân liệt nhân cách.

Đồng đội cũng cảm thấy kỳ lạ, không muốn làm hại Chopper, đều tránh ra, cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn.

Lúc này kẻ đứng sau màn điều khiển xuất hiện.

“Đó chỉ là công cụ ta dùng thôi, đó mới là mục đích thực sự của ta!” Kẻ đứng sau nói.

Vừa nói vừa điều khiển Chopper, đi về phía Chopper.

Luffy nghe vậy, đặc biệt tức giận.

Dùng tay muốn đánh.

Nhưng kẻ đứng sau lập tức điều khiển chiếc vòng màu xanh lá cây trên cổ Luffy.

Chiếc vòng co lại càng lúc càng nhỏ, Luffy gần như không thở được.

Biểu cảm vô cùng dữ tợn.

Cơ thể không thể cử động được.

Những đồng đội khác thấy cảnh này cũng muốn giúp đỡ, nhưng cơ thể họ cũng không thể điều khiển được.

Chiếc vòng màu xanh lá cây đó dường như có khả năng kỳ lạ.

Mọi người đều kinh hãi: Chẳng lẽ là năng lực của Trái Ác Quỷ?!!

Chương 733

Kẻ đứng sau kiêu ngạo nói: "Cả đời các ngươi đều phải nghe lời ta!

Ta muốn khống chế tất cả các ngươi, biến các ngươi thành nô lệ của ta!

Chỉ cần nằm trong tầm kiểm soát của ta, ta sẽ không sợ gì nữa!" Hắn còn ha ha ha cười lớn.

Sau đó hắn ra lệnh Usopp đặt vũ khí xuống và ngồi xuống, bắt cậu ta làm động tác của chó mà quỳ xuống.

Vì tất cả đều vô cùng đau khổ, chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy.

Tất cả đều tức giận, nhưng lại bị chiếc vòng màu xanh lá cây điều khiển, không thể điều khiển cơ thể của mình.

"Ta là người mạnh mẽ, năng lực của Trái Ác Quỷ Thú Cưng bất kể ai có mạnh đến mấy cũng không thể thoát khỏi, cũng đừng quên, rơi vào tay ta thì kết cục sẽ ra sao.

Nếu là động vật, ta sẽ coi tất cả các ngươi như thú cưng.

Còn nếu là con người, hãy làm nô lệ của ta." Đang lúc kẻ đứng sau ha ha cười lớn, Chopper rơi xuống đất, ban đầu biểu cảm tức giận, sau khi nhìn Chopper một lúc lại trở nên vui vẻ.

Sau đó hắn vui mừng ôm Chopper.

Thơm chụt chụt lên mặt cậu bé.

"Vừa nãy ta không chú ý, mũi xanh đáng yêu quá, ta chưa từng có một thú cưng nhỏ như vậy!

Lát nữa ta sẽ cho ngươi mặc quần áo đẹp, sắp xếp đồ ăn ngon.

Nhớ phải nghe lời ta nhé." "Dừng tay, ngươi muốn làm gì Chopper?" Luffy gầm lên giận dữ.

"Câm miệng, ngươi sẽ vào lồng, không có tư cách nói chuyện ở đây." Kẻ đứng sau tức giận đáp.

Sau đó hắn sai thuộc hạ đeo còng đá biển cho họ.

Đẩy tất cả vào lồng.

"Vương quốc lý tưởng của ta đã gần kề rồi, ta sắp thực hiện mục tiêu vĩ đại của mình rồi." Kẻ đứng sau thầm nghĩ.

"Tên thú cưng khốn kiếp, thả tôi ra, trả Chopper cho tôi, tên đại hỗn đản!" Luffy vừa nói vừa đánh vào lồng.

"Chết tiệt, không còn sức lực nữa.

Quả nhiên cái lồng này cũng làm bằng đá biển." "Thật thảm hại." Lúc này Caesar nói.

"Thả tôi ra!" Luffy nói.

"Ồn ào quá, hết người này đến người khác ra lệnh cho ta!" Caesar nói.

"Ngươi cũng trúng năng lực của hắn rồi sao?" Luffy hỏi.

"A, tất cả đều do cái vòng màu xanh lá cây này hại tôi!

Tôi đơn giản như một con thú cưng vậy!

Tôi là một nhà khoa học thiên tài mà!

Kết quả lại bị khống chế, làm đủ thứ, không có cách nào!

Tôi thực sự quá đau khổ rồi!

Ngay cả bản thân mình tôi còn khó bảo toàn.

Cứu tôi với!" Sau đó họ thảo luận về cái vương quốc mà kẻ đứng sau muốn xây dựng, những lời nói khó hiểu.

Tên vô sỉ này nhốt tất cả chúng tôi ở đây, ra lệnh cho tôi.

Thật là sỉ nhục làm sao, chết tiệt.

Tất cả mọi người đều vô cùng tức giận.

"Caesar, quỳ xuống!" Kẻ đứng sau ở đầu dây giám sát khác nói: "Caesar quỳ xuống, lập tức!

Mau ngồi xuống không nghe sao?" Sau đó Caesar không thể khống chế cơ thể mà quỳ xuống.

Vừa quỳ vừa mắng: "Chết tiệt, ta sẽ không tha cho tên khốn đáng ghét này, sao lại đối xử với ta như vậy!" Mọi người đều có tôn nghiêm, đây có phải là chuyện con người nên làm không?

"Không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu, đừng lãng phí sức lực." Kẻ đó nói ở đầu dây bên kia.

Sáng hôm sau tôi và đồng đội ở trong lồng.

"Muốn điều khiển bọn khốn này thế nào đây?" Kẻ đứng sau nói.

"Tên thú cưng khốn kiếp, trả đồng đội của tôi cho tôi!" Luffy nói.

"Đừng lo lắng, Chopper đang ở đây mà." Kẻ đứng sau vui vẻ nói.

Mọi người chỉ thấy trước mắt là một con búp bê đáng yêu, mặc đồ hồng phấn.

Chương 734

Chopper!

Nhưng Chopper vô cùng không vui.

Ồ, người đó ôm Chopper, thơm chụt chụt lên mặt cậu bé.

Chopper đặc biệt tức giận, dùng móng vuốt cào rách mặt hắn ta, khiến hắn ta tức giận ném Chopper xuống đất, và dùng roi đánh.

Vừa đánh vừa nói: "Đừng đắc ý quên mình, đã cho mặt mà không biết điều, ta là đang yêu thương ngươi đó!

Mau ngoan ngoãn nghe lời ta!

Lập tức quỳ xuống!

Xem ra ta phải cho ngươi một bài học!" Cuối cùng hắn dùng roi không ngừng quất vào Chopper.

Nhưng Chopper không thể khống chế cơ thể, không có chút khả năng phản kháng nào.

Luffy trong phòng giam nhìn thấy vậy vô cùng đau lòng, hét lên bảo hắn ta dừng tay, đừng đối xử với đồng đội của tôi như vậy, tên ác quỷ đáng ghét!

"Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời ta là được rồi, ta không cho phép ngươi chống lại ý muốn của ta.

Con người khốn nạn sẽ chống lại ta, bây giờ thú cưng của ta cũng đang chống lại ta." Hắn ta nói: "Bất kể con người hay động vật, đều phải ngoan ngoãn nghe theo lệnh của ta.

Ta đang nhìn các ngươi." Kẻ đứng sau như một ác quỷ gào thét những lời đó.

Những người xung quanh đều nhìn sững sờ.

Nhưng không ai có cách nào giải thoát.

Sau đó hắn lấy SMILE ra.

“Ta cũng có quan hệ với thế giới ngầm, dùng thứ này có thể biến con người thành năng lực giả Zoan nhân tạo.

Để cưỡng chế biến con người thành động vật.

Như vậy, những con người đáng ghét mà ta ghét nhất sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Ta có thể thực hiện vương quốc của ta, một vương quốc không có con người, chỉ có động vật.

Sau đó lại dùng năng lực của Trái Ác Quỷ Thú Cưng, để tất cả động vật, ừm, phục tùng mệnh lệnh của ta, để tất cả đều tuân theo ta.

Ta muốn vương quốc lý tưởng đó, giấc mơ vĩ đại của ta!” Kẻ đứng sau ha ha ha cười lớn.

“Ngươi cứ xây dựng đi, nhưng tôi sẽ không phục tùng bất kỳ ai, ngay cả khi có Trái Ác Quỷ, tôi cũng không sợ.” Luffy đột nhiên nói.

“Ngươi sao?

Chẳng lẽ chưa từng thấy sức mạnh Trái Ác Quỷ của ta sao?” Hắn và thuộc hạ của hắn kích động nói.

Cuối cùng hắn dùng roi không ngừng quất vào Luffy.

“Những con người khốn nạn này chỉ cần ngoan ngoãn nghe lệnh của ta là được rồi, đừng có chống đối.” “Tôi sẽ không nghe lời bất kỳ ai, tôi là hải tặc, hải tặc là tự do!” Luffy nghiến răng nghiến lợi nói.

Kẻ đứng sau hoàn toàn bị chọc giận: “Hải tặc tự do, ban đầu ta muốn ngươi ngoan ngoãn làm nô lệ của ta, quả nhiên những con

người khốn nạn đều phải đi chết đi!" Sau đó hắn sai Luffy và Franky tương tàn.

Hai người đều không thể khống chế cơ thể.

Bắt đầu chiến đấu.

Kẻ đứng sau đứng bên cạnh xem kịch hay, nhìn hai người tự tương tàn.

Những đồng đội bên cạnh đều vô cùng lo lắng.

Đều muốn giúp đỡ, nhưng lại không thể khống chế cơ thể của mình.

Một màn chém giết bắt đầu.

Hai người đều dốc hết sức lực, đánh đấm đối phương.

Hai người đều không thể khống chế cơ thể của mình, đều không muốn làm hại đồng đội.

Đúng lúc này Caesar thấy kẻ đứng sau đang chăm chú xem màn biểu diễn.

Lén lút trốn thoát.

Thực ra người đó đã sớm nhận ra Caesar trốn thoát.

Nhưng hắn hiểu Caesar không thể trốn thoát được, nên để Caesar cứ hoảng loạn trước, lát nữa sẽ xử lý, cứ tiếp tục xem màn biểu diễn đã.

Hai người đánh nhau một lúc.

Hai người đều sắp hết hơi, nhưng cơ thể không bị khống chế, vẫn cố gắng đánh đấm đối phương.

Lúc đó, những con bò biển đã cầu xin.

Chương 735

Nhưng kẻ đứng sau không đồng ý, sai bò biển đi giết họ.

Bò biển vừa đánh vừa nhớ lại những khoảnh khắc vui vẻ.

Nước mắt không ngừng chảy xuống.

Hai người bị khống chế, bò biển không ngừng đấm vào hai người.

Sau đó một con không thể khống chế được, đánh hai người kia rơi xuống biển.

Sau khi bò biển đánh hai người kia xuống đáy biển, nó vô cùng hối hận.

Nó nắm chặt nắm đấm, nhìn kẻ đứng sau với ánh mắt giận dữ.

"Cảm giác dùng nắm đấm của ngươi đánh những con người khốn nạn đó xuống biển là thế nào, cái giá phải trả cho sự cầu xin của ngươi!" Kẻ đứng sau nói xong, ha ha cười lớn.

Bò biển nắm chặt nắm đấm, đánh về phía kẻ đứng sau, nhưng hắn ta đã khống chế bò biển, ném nó mạnh xuống đất.

Sau đó cầm roi không ngừng quất vào bò biển.

"Dừng tay, đừng làm hại nó!" Chopper gầm lên giận dữ.

"Chopper à, quên tên Mũ Rơm và những người như vậy đi.

Hãy làm thú cưng chân thành nhất của ta.

Sau đó sống cả đời trong vương quốc ta xây dựng nhé." Kẻ đứng sau vô cùng dịu dàng với Chopper.

Nhưng lúc này kẻ đứng sau lại khiến Chopper càng cảm thấy ghê tởm hơn.

Cậu bé giơ nắm đấm, đánh một cú vào mặt hắn ta.

Không hề do dự, cũng không quan tâm đến bất kỳ hậu quả nào.

“Tôi là hải tặc, hải tặc là tự do!

Tôi thà chết, cũng sẽ không làm thú cưng của ngươi!

Tôi sẽ không phản bội thuyền trưởng Luffy của tôi, ngươi từ bỏ ý định đó đi!” Chopper kiên định nói.

“Ngươi ngốc sao?

Tên Mũ Rơm và đồng đội của ngươi hiện giờ đều đã chôn thân dưới đáy biển rồi, ngươi đã tận mắt thấy cảnh đó rồi phải không?

Vì sao ngươi lại cố chấp như vậy, năng lực giả Trái Ác Quỷ một khi rơi xuống biển sẽ chết!” Kẻ đứng sau tức giận nói.

“Luffy sẽ thua một ác quỷ như vậy sao?

Luffy là người đàn ông sẽ trở thành Vua Hải Tặc mà!

Ngươi là một tên điên, nếu muốn xây dựng một vương quốc chỉ có động vật biết phục tùng tồn tại, thì những người như ngươi tuyệt đối không làm được, vì ngươi căn bản sẽ không hiểu tâm trạng của đồng đội, không ai sẽ đi theo ngươi đâu!” Chopper nói.

Sau đó kẻ đứng sau ném Chopper mạnh xuống đất.

Sau đó hắn lại muốn thể hiện hành vi nhập ma.

Hắn sai những thú cưng mà hắn nuôi đi giết con bò biển và Chopper.

Những thú cưng mà hắn nuôi đều run rẩy, căn bản không muốn làm.

Nhưng vì bị khống chế nên không thể không đi.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Nhìn thấy hai kẻ đó sắp chiến đấu.

Tất cả thú cưng mà kẻ đứng sau nuôi đều không hiểu sao lại đổ sụp xuống đất.

Lúc này Luffy và đồng đội xuất hiện nói: "Tôi sẽ cứu đồng đội của mình, và sẽ đánh cho hắn một trận tơi bời!" Luffy nói.

"Vì sao?

Các ngươi đáng lẽ phải bị đánh xuống biển chứ?

Vì sao lại có thể sống sót trở về?" Kẻ đứng sau kinh hoàng hỏi.

"Năng lực của ngươi đối với tôi vô dụng!" Đồng đội của Luffy nói.

Sau đó kẻ đứng sau đã thử vài lần, muốn khống chế nhưng đều không khống chế được.

Hắn bắt đầu hoảng loạn.

Trở nên có chút cuồng loạn.

"Chỉ cần không nghe lệnh, năng lực của ngươi đối với tôi, tôi thấy vô dụng.

Chương 736

Tôi đã sớm phát hiện ra bí mật này.

Tôi đã bịt tai lại.

Tôi phát hiện ở khắp nơi đều bố trí ốc sên truyền tin và loa phóng thanh, để đồng thời ra lệnh cho động vật phải không?

Khi ở trong phòng giam, tôi chợt nảy ra ý, sau khi biết điểm đó, tôi giả vờ bị điều khiển, sau đó tìm cơ hội đoạt lại Caesar.

Đương nhiên tôi đã khống chế tất cả.

Cũng sẽ không dễ dàng rơi xuống biển, nếu không sẽ chết rồi." Đồng đội của Luffy giải thích.

"Điều khiến tôi vui nhất là, tôi lập tức gặp lại Caesar, và đã bắt được hắn về!" Luffy nói.

"Đồ thú cưng khốn kiếp, con người cũng vậy, từng đứa một đều vô dụng.

Đều quá nhàm chán rồi, các ngươi nghĩ như vậy có thể thắng ta sao?

Hãy để các ngươi thấy sức mạnh to lớn của Trái Ác Quỷ Thú Cưng!

Được rồi, ta sẽ giết tất cả các ngươi!" Sau đó hắn đeo vòng cổ màu xanh lá cây cho tất cả.

"Không sai, ta muốn dùng năng lực Trái Ác Quỷ Thú Cưng để ra lệnh cho các ngươi.

Năng lực của các ngươi có thể bị cưỡng chế phát huy 100% sức mạnh mà bình thường không thể đạt được!" Sau đó hắn trở nên đặc

biệt mạnh mẽ.

Hắn triệu tập những thú cưng của mình, và ban cho chúng sức mạnh, sai chúng chiến đấu với Luffy và đồng đội.

"Những thú cưng của ta, hãy nhận lệnh này!

Giết chết lũ con người khốn nạn không nghe lời kia!

Ta muốn chúng phải trả giá bằng mạng sống của mình!" Kẻ đứng sau tà ác nói.

Sau đó một trận chiến ác liệt bắt đầu.

"Tôi không phải công cụ, đồng đội của tôi càng không phải công cụ!

Chúng tôi đã chịu đủ rồi làm thú cưng của ngươi, chịu đủ rồi nằm trong tầm kiểm soát của ngươi!

Chúng tôi sẽ không khuất phục sức mạnh của ngươi!

Chúng tôi đều là hải tặc!" Bò biển nói với đồng đội của nó.

Nó hoàn toàn nói lên tiếng lòng của những thú cưng kia.

Chỉ thấy bò biển và đồng đội của nó tấn công kẻ đứng sau.

Các thú cưng đều nghiến răng nghiến lợi nhìn kẻ đứng sau.

Chuẩn bị tấn công.

"Từng đứa một đều chống đối ta, đều không muốn làm thú cưng của ta, được rồi, ta sẽ phá hủy tất cả mọi thứ!" Kẻ đứng sau gầm lên giận dữ.

Chỉ thấy hắn dốc hết sức lực.

Chuẩn bị giết chết tất cả bò biển và đồng đội của nó.

Vừa vận công vừa nói một cách biến thái: "Ta muốn tất cả các ngươi biến mất khỏi thế giới này!

Bất kể làm gì cũng vô dụng rồi!

Đừng nhìn ta là rác rưởi, tất cả đi chết đi!

Hoàn toàn không có giá trị để sống, mau biến mất khỏi thế giới này đi!" Nhưng các thú cưng đều không từ bỏ, tất cả xông lên ôm chặt tay và chân của kẻ đứng sau, và dùng toàn bộ sức lực khóa chặt hắn ta.

Luffy thấy cảnh này, cùng với bò biển dùng cú đấm chính diện nhanh chóng tấn công.

Kẻ đứng sau bị đánh ngã xuống đất và chết.

Tất cả những chiếc vòng màu xanh lá cây trên cổ mọi người đều vỡ tan.

Tất cả đều mỉm cười, cuối cùng đã giành được tự do.

Không cần phải làm thú cưng của kẻ đứng sau nữa.

Cả khán đài đều hoan hô.

Không có bữa tiệc nào là không tàn.

Luffy lại bắt đầu khởi hành, bò biển tiễn đưa.

Không lâu sau đó, tin tức Doflamingo từ bỏ Thất Vũ Hải, từ bỏ vương vị truyền khắp Tân Thế Giới.

Trước hoàng cung Dressrosa.

Chương 737

“Xin hãy cho chúng tôi một lời giải thích, Quốc Vương bệ hạ, vì sao lại từ chức?” Tất cả người dân trong thành đều xôn xao.

Hét lớn trước cửa hoàng cung.

Doflamingo nghe thấy tiếng hét của họ, nhưng hắn ngồi trong phòng đọc báo, không quan tâm.

Đang chờ điện thoại, lúc này chuông điện thoại trong phòng vang lên.

“Ta đã tuân thủ lời hứa của ta, từ bỏ vương vị, từ bỏ địa vị của ta, hy vọng ngươi cũng có thể giữ lời.” Doflamingo nói.

Người gọi điện là Law.

“Giao dịch của ta cũng đã hoàn thành.

Ngươi đừng có động ý đồ xấu, nếu không ta sẽ cho ngươi thấy mặt. 8 tiếng nữa ta sẽ cập bến, 3 giờ chiều hãy ném hắn lên bãi biển, tùy ý xử lý.

Mọi tiếp xúc thừa thãi đều miễn bàn, ta sẽ không gặp mặt ngươi.” Law lạnh lùng nói.

“Sao mà lạnh lùng vậy Law, khó khăn lắm mới trưởng thành, ta đang uống rượu đây mà, sao lại vô tình vậy chứ?” Doflamingo cười âm hiểm.

Sau đó hai bên cúp máy.

Law bên này hơi hối hận, cảm thấy lẽ ra nên quy định số người tiếp đón, nếu Doflamingo mang theo nhiều người thì e rằng sẽ nguy hiểm.

Hắn biết rõ con người Doflamingo: cực kỳ tâm ngoan thủ lạt!

“Không sao, ngay cả như vậy cũng không thành vấn đề, tôi cũng có thể đánh!” Luffy nói.

Mặc dù trước đó đã phải chịu năng lực kỳ quái của Trái Ác Quỷ Thú Cưng, nhưng đối mặt trực tiếp với Doflamingo, cậu bé không sợ.

Một lúc sau, Luffy thảo luận tìm xưởng sản xuất, phá hủy kế hoạch của Doflamingo, nhưng đó là xưởng sản xuất cốt lõi của kẻ địch mà, làm sao có thể để người khác dễ dàng tìm thấy?

Nên không có manh mối nào cả, đành gác lại đã.

Thuyền sắp cập bến.

Mọi người đều chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy bóng dáng một hòn đảo, đều vô cùng cẩn thận.

Đó là Dressrosa!

Luffy cảm thấy vô cùng kích động, có chút nóng lòng, nhưng đây là địa bàn của kẻ địch, cần phải cẩn thận một chút.

Mọi người lần lượt xuống thuyền, nóng lòng tìm xưởng sản xuất, lên kế hoạch đi vào thành phố trước.

Law nhắc nhở, đừng coi thường, kế hoạch phá hủy xưởng sản xuất không dễ hoàn thành như vậy, có thể tất cả mọi thứ đều sẽ đổ sông đổ biển, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Luffy dường như không để lời Law vào tai, tiếp tục cùng đồng đội lên kế hoạch.

Sau đó Luffy ngồi lên người Momonosuke, nói: “Cứ thế một mạch bay vào thành phố đi, tôi nóng lòng quá rồi!” Momonosuke không muốn, “Nặng quá, xuống đi.

Sao không để tôi bay trực tiếp?

Tôi cũng không biết đường, hơn nữa cha tôi đã dặn, không cho phép tôi bay, tôi sẽ không tùy tiện bay đâu, đừng mong tôi chở." Sau đó Momonosuke cắn Luffy một cái, Luffy và cậu bé đánh nhau.

Những người bên cạnh đều thấy quá trẻ con, lười biếng không thèm trả lời.

Nami gọi Luffy lại, đừng chấp nhặt với trẻ con, không bay thì không bay vậy.

Luffy nói: "Tôi không muốn ép buộc, tôi chỉ ghét những kẻ nhát gan thôi, tôi hy vọng cậu có thể làm tốt." Sau đó hai người không nói nữa, Momonosuke cảm thấy tủi thân, chạy vào lòng Nami.

Những người bên cạnh thậm chí còn ghen tị, cũng muốn Nami ôm một cái, nhưng trong lòng đang ghét Momonosuke, lợi dụng vẻ ngoài trẻ con để chiếm tiện nghi của Nami.

Nami lại nói chuyện với Momonosuke.

Sanji thấy có ý đồ xấu, tức giận nói: "Lũ khốn này cút đi, làm gì vậy, không được bắt nạt trẻ con." Zoro gọi Sanji lại, nhanh chóng chuẩn bị đi.

Law lúc này lấy ra một tấm bản đồ mà đồng đội đã đưa trước đó, thành thạo chỉ huy theo địa hình trên bản đồ.

Bờ biển phía Tây Dressrosa, cung điện Doflamingo nằm ở trung tâm Dressrosa, nhưng vị trí xưởng sản xuất tạm thời chưa tìm ra.

"Tôi ước tính vị trí xưởng sản xuất chắc chắn nằm ở một nơi nào đó trên hòn đảo này, thời gian có hạn, hành động phá hủy xưởng sản xuất phải nhanh chóng!" "Mọi người hãy luôn chuẩn bị.

Chúng ta chia làm hai nhóm đi.

Tôi sẽ đưa đội Caesar đi.

Chúng ta phải đi xuyên qua Dressrosa, đi theo cây cầu dài từ phía Bắc đến Green Bit.

Mọi người hãy chú ý an toàn của mình.

Sau đó còn lại một phần, cẩn thận kẻ địch tấn công, đừng để bị cướp thuyền đấy." Những người ở lại đều khá sợ hãi, nếu có kẻ địch đến, thì ở lại cũng không an toàn.

Đi vào thật thì dù sao cũng là đại bản doanh của kẻ địch, ở đâu cũng nguy hiểm, chúng ta nhất định phải cẩn thận.

Chương 738

Cuối cùng mọi người phát hiện Luffy và Sanji đã biến mất, hai người đó là chủ lực của kế hoạch mà, đã chạy đi đâu rồi?

Không nghe theo sự sắp xếp của chúng ta chút nào!

Thật là tức chết mà!

Mọi người nhanh chóng tiến vào Dressrosa, lập tức ngửi thấy một mùi hương.

Bên trong có mùi hương hoa tươi, có mùi thức ăn ngon.

Đi vào có thể thấy những cô gái thân hình nóng bỏng xinh đẹp đang nhảy múa theo nhạc.

Thật là mãn nhãn, mọi người đều nhìn chằm chằm vào màn biểu diễn không chớp mắt.

Đột nhiên nhìn thấy một con búp bê làm bằng bông đang đuổi theo một con chó nhỏ.

Con chó nhỏ đã xé rách tay của con búp bê bông.

Mọi người đều kinh ngạc!

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc, hóa ra đồ chơi bên trong có sự sống, búp bê bông có thể chạy và nói chuyện.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Lúc đó đột nhiên một người lính xuất hiện.

"Ồ, tôi là lính, tôi chưa từng thấy các người ở đó, mấy khuôn mặt này tôi đã thấy rồi." Biểu cảm và động tác của anh ta vô cùng kỳ lạ, làm Luffy và đồng đội giật mình.

“Ồ, tôi thấy rồi, trên báo hôm nay tôi đã thấy.

Cơ thể tôi đau quá, tôi bị dây quấn chặt rồi, xin hãy giúp tôi.” Những đồ chơi này hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống của thị trấn và chung sống tự nhiên với con người, tất cả đều là đồ chơi có sự sống và suy nghĩ.” Luffy càng kinh ngạc hơn.

“Lại có một người đàn ông bị đâm rồi!” Lại một robot đồ chơi khác chạy đến la lớn.

“Phụ nữ ở quốc gia này vô cùng say mê tình yêu, nhưng lòng đố kỵ cũng cực kỳ mạnh.

Nếu có người đàn ông ngoại tình, phản bội thì sẽ dùng bạo lực trả thù và làm bị thương người.

Thật đáng sợ, phụ nữ càng xinh đẹp thì ra tay càng độc ác, thật đấy, phải tin tôi!” Robot nằm trên đất giải thích.

Mặc dù trên đường phố khắp nơi đều có hình bóng đồ chơi, không hiểu cũng cảm thấy kỳ lạ, nếu không tận mắt chứng kiến tất cả những gì đang diễn ra, thật sự không dám tin trên thế giới này lại tồn tại những đồ chơi có thể sống bình thường.

Nhưng Luffy không quan tâm nữa, bụng đói rồi, trước tiên đi tìm đồ ăn.

Cứ đi một bước xem một bước vậy.

Không ngừng tìm kiếm nơi ăn uống.

Cuối cùng chọn một quán.

Zoro bên ngoài nhà hàng nhìn thấy một người đàn ông mù đầy sát khí đang dò dẫm cầu thang, muốn đi xuống.

Mặc dù mắt anh ta không nhìn thấy.

Động tác cũng chậm chạp, nhưng toàn thân tràn đầy sát khí, Zoro

không tự chủ được mà chạm vào thanh kiếm của mình.

“Xin hỏi có thể cho tôi biết không?

Nghe nói gần đây có sòng bạc, anh có biết không?

Có thể chỉ đường giúp tôi.” Người đàn ông mù mặc áo tím nói.

Thực ra đó là Đại Tướng Hải Quân Fujitora!

Zoro vội đáp: “Vô cùng xin lỗi, tôi cũng vừa đến đây không lâu, không quen thuộc địa hình ở đây lắm.

Phiền anh hỏi người khác, phía trước có một quán, anh có thể đến quán đó hỏi, chắc họ sẽ quen thuộc địa hình ở đây.” “Vậy sao, vô cùng cảm ơn.” Fujitora nói xong liền quay người đi.

Nhưng Zoro cảm thấy Fujitora này có vấn đề.

Ngay sau đó Zoro cũng vào nhà hàng, cùng bạn bè ăn cơm.

Trong bữa ăn, mọi người hơi lo lắng, cảm thấy bây giờ cứ đâm đầu đi lung tung, không biết chuyện gì đang xảy ra, không có cách nào thu thập thêm thông tin.

Hiện tại tôi chỉ thấy những thứ kỳ lạ, bây giờ một chút thông tin cũng chưa thu thập được, trong lòng có chút bất an, tất cả đều cảm thấy quốc gia này siêu kỳ lạ.

Đúng lúc mọi người đang bàn tán xôn xao.

Nhân viên phục vụ đồ chơi mang món ăn lên, “Quý khách, món ăn của quý khách đã có, xin lỗi đã để quý khách đợi lâu.

Súp bí đỏ tiên nữ lạnh, cá rồng Dressrosa, mì mực hồng hoa.” Nhân viên phục vụ vui vẻ nói.

“Oa, nhìn món nào cũng ngon quá, trang trí cũng đẹp nữa, tôi ăn đây!” Mọi người đều thưởng thức món ngon một cách thích thú.

“Vì sao gọi là Súp bí đỏ tiên nữ lạnh?” Zoro hỏi.

Chương 739

“Người dân quốc gia này cho đến nay vẫn tin vào truyền thuyết yêu quái, có lẽ cũng không quá tin, cũng có yêu quái có thể xuất hiện, cũng có thể không xuất hiện.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng có thể tồn tại.

Chúng tôi gọi là vị thần hộ mệnh của Dressrosa.

Có lẽ không nên gọi là yêu quái đâu.” Nhân viên phục vụ nói.

“Vậy quý khách xin hãy cẩn thận, có lẽ không cần cẩn thận.” Rồi bỏ đi.

Lời nói của nhân viên phục vụ này luôn mơ hồ.

Khiến mọi người đều cảm thấy có chút bực bội.

Nhưng trong lòng lại có chút kỳ lạ.

Cảm thấy so với truyền thuyết yêu quái, những đồ chơi này biểu hiện lại khiến họ cảm thấy khó tin hơn.

“Lại trúng rồi!” Lúc đó đột nhiên có một nhân viên phục vụ hét lớn.

Những người xung quanh đều nhìn về phía sòng bạc.

Hóa ra một người đàn ông mù mặc áo tím và vài người khác đang đánh bạc.

Người đàn ông mù mặc áo tím chơi một lúc, sau đó chỉ cần đặt cược là thắng.

Mọi người đều đặt theo, chỉ cần ông ta đặt vào đâu, mọi người đặt vào đó.

Như vậy mọi người đều thắng tiền.

Đều vô cùng vui vẻ.

Mọi người đều cảm ơn rối rít: “Thật sự rất cảm ơn, nếu không có ngài, tôi đã không thắng được số tiền đó.

Thật lợi hại.

Đây là chút tấm lòng nhỏ bé của tôi, tuy ít ỏi, nhưng cũng là chút tấm lòng của tôi, xin ngài nhận lấy.” “Không có gì đâu, chỉ là tình cờ may mắn thôi.” Đại sư mù nói, ngay sau đó nhận lấy lễ vật cảm ơn của mọi người.

“Cũng khá lợi hại đấy, vậy chúng ta solo một trận quyết thắng bại đi.

Dù thế nào tôi cũng sẽ so tài vận may với ngươi một trận.

Ngươi không định bỏ cuộc bây giờ chứ?” Ông chủ sòng bạc khiêu khích.

“Ai sợ ai, được thôi, mọi người đã tặng tôi không ít quà, vậy thì hãy xem một trận đấu gay cấn đi.” Fujitora đáp.

Những người bên cạnh đều chờ xem một màn kịch hay.

“Được thôi, có gan thì so tài một trận đi.

Vậy xin mời quý vị vào phòng bên trong đổi tiền mặt.” Ông chủ nói.

Trận đấu chính thức bắt đầu.

“Muốn đặt cược gì?” Ông chủ hỏi.

Ông chủ đặt cược màu đen, người đàn ông mù áo tím đặt cược màu trắng.

Khoảnh khắc hồi hộp sắp được tiết lộ.

Ông chủ đã đuổi tất cả những người không thể nhìn thấy hoặc không phải người của hắn đi.

Chỉ còn lại người của hắn ngồi quanh bàn, và những khách hàng đang ăn cơm không dám xen vào chuyện.

Đã đánh liền mấy trận, thực ra đều là người đàn ông mù áo tím thắng, nhưng người mở cược đều trả lời là ông chủ thắng, sau đó những người bên cạnh đều không nói gì, đều là người của ông chủ, nên đều không dám nói giúp.

Người đàn ông mù áo tím thua đổ mồ hôi toàn thân.

Trận cuối cùng.

Người đàn ông mù áo tím đặt cược toàn bộ số tiền.

Ông chủ cũng đặt cược toàn bộ số tiền.

Trận cuối cùng người đàn ông mù áo tím thắng, nhưng tất cả mọi người đều nói dối trắng trợn, nói người đàn ông mù áo tím thua.

“Màu trắng mà, chú thắng rồi.” Luffy đang ăn cơm nói.

Thật sự không thể chịu đựng được nữa.

Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về Luffy, người đang ăn cơm một cách ngon lành.

Những người khác đều không dám mở miệng.

“Ngươi muốn nói nhiều sao, muốn tìm sự không thoải mái sao?

Chương 740

Ngươi bị mù sao?" Ông chủ nói.

"Kẻ đó là ai?

Ngươi có biết đối phương là ai không?

Dám chọc vào, sẽ không có ngày lành đâu." Những người xem náo nhiệt bên cạnh bàn tán.

"Tôi thật sự thắng sao?

Không biết ngài là thần thánh phương nào, cảm ơn lòng tốt giúp đỡ của ngài, ân." Người đàn ông mù áo tím vội vàng nói.

"À, không sao đâu, tôi chỉ nói thật thôi, hạ đẹp, chú thật sự lợi hại." Luffy nói.

"Như vậy thật sự là không biết điều, ngươi có biết không?

Thằng nhóc, ta...

Dù sao kẻ này cũng không nhìn thấy, bớt lo chuyện bao đồng đi.

Địa bàn của ta ta làm chủ, tên gây rối này mau biến đi cho ta, nếu không ta sẽ lấy mạng ngươi." Thuộc hạ của ông chủ tức giận nói.

Lúc này người đàn ông mù áo tím thấy Luffy ra mặt có nguy hiểm, lập tức hành động ngay.

Chuẩn bị quyết đấu với họ.

Có một điều là, để không làm hại Luffy, người đàn ông mù áo tím bảo Luffy nhường đường một chút.

Không cần cây gậy của người đàn ông mù áo tím, chỉ trong một phút, tất cả vũ khí của những người đó đều bị đánh rơi xuống đất.

Thậm chí còn tạo ra một cái hố rất lớn trên mặt đất, khiến những người đó đều rơi vào hố, và bị chôn vùi.

“Mắt không thấy thì lòng không vướng bận.

Trên thế giới này không có công bằng mà nói, trên thế giới này thật sự có quá nhiều chuyện khiến người ta đau lòng.

Những kẻ đáng ghét không chịu nổi mắt nhìn như thế này, thà đi chết đi.” Người đàn ông mù nói xong.

Đi đến trước mặt ông chủ.

“Ông chủ xin lỗi, thiệt hại của quán tôi sẽ bồi thường.” Ngay sau đó đặt tiền xuống rồi bỏ đi.

Chủ quán ban đầu khá tức giận, nhưng nhìn thấy tiền lại vô cùng vui vẻ, số tiền đó đủ để sửa sang lại toàn bộ quán.

Những người bên cạnh đều quá kinh ngạc.

Suy nghĩ về tất cả năng lực của anh ta.

Mặc dù mọi người đều không biết thân phận của người đàn ông mù này, nhưng chắc chắn không phải người thường.

“Ví của tôi biến mất rồi, chìa khóa của tôi biến mất rồi, quần áo của tôi biến mất rồi.” Tất cả mọi người đột nhiên ồn ào lên.

Dưới ánh sáng ban ngày, lợi dụng khói bụi vừa nãy, đồ đạc của chúng tôi đều bị trộm mất rồi.

Chẳng lẽ người đàn ông mù đó trộm đồ sao?

“Kiếm của tôi biến mất rồi, thanh Shusui của tôi đâu rồi?

Thật đáng ghét!

Thanh Shusui của tôi đâu rồi, đồ đạc của mọi người cũng bị trộm mất rồi!” Zoro cũng tức giận nói.

Trong đấu trường bò tót.

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, có người nhìn thấy tên trộm.

Zoro vội vàng đuổi theo.

Cuối cùng Luffy nhìn thấy một thuộc hạ của Doflamingo.

“Thuộc hạ của Doflamingo sao?

Những võ sĩ đó bị nhốt ở đâu, xưởng sản xuất ở đâu?” Luffy hỏi.

“Đúng vậy, tôi là thuộc hạ của Doflamingo, ngươi nghĩ đối đầu với Doflamingo có thể toàn thân trở ra sao?” Hắn ta trả lời xong Luffy liền đánh ngã hắn ta.

“Tôi thực sự đang thực hiện nhiệm vụ bắt giữ các võ sĩ.

Nhưng nếu bị bắt, tôi hoàn toàn không biết họ ở đâu.

Xưởng sản xuất tôi càng không biết, hoàn toàn không hiểu lời ngươi nói, ngươi là ai?” Sau khi bị đánh.

“Hôm nay mọi người đều bận rộn, tôi cũng không biết đi đâu, nhưng hôm nay có trận đấu bò tót, tôi biết ở đâu.

Ngươi có muốn đi xem không?

Chương 741

Hôm nay cả nước đều đi xem giải đấu.

Nếu muốn gặp trưởng quan thì đến đó.

Hôm nay đấu bò tót là một hoạt động lớn, những người trong gia tộc, các cán bộ của hắn chắc chắn đều ở đó.

Vì Doflamingo đã chuẩn bị một phần thưởng siêu lợi hại, thứ đó thật sự không thể tin được, ai cũng muốn có.

Lúc đó xem đừng quá kinh ngạc." Hắn ta lớn tiếng nói.

Cuối cùng Luffy đã đến đấu trường.

"Kính thưa quý vị nam nữ, đồ chơi thân thiết, một bữa tiệc lớn hôm nay sắp bắt đầu, và sẽ đi vào sử sách!

Vì một ngày tươi sáng, Quốc Vương đã ban cho chúng tôi báu vật độc nhất vô nhị trên thế giới.

Người đã mất mạng hai năm trước tại Marineford, nay đã hóa thành đội trưởng đội băng hải tặc Râu Trắng, con trai của Vua Hải Tặc Ace!

Quyền năng trong truyền thuyết có thể đốt cháy chiến hạm, hủy diệt trời đất, biến thành phố thành địa ngục ngay lập tức.

Năng lực khủng khiếp này, nay đã hóa thành Trái Ác Quỷ tái xuất giang hồ.

Ai thắng được trận đấu này, sẽ giành được Trái Ác Quỷ này, đó là Trái Ác Quỷ hệ Logia cấp mạnh nhất, Trái Mera Mera!" Người dẫn chương trình đấu trường nói.

Cả khán đài hoan hô, tuyệt vời quá, Quốc Vương vạn tuế!

Trận đấu bắt đầu.

Tất cả mọi người đều mong chờ ai sẽ thắng trận đấu cuối cùng.

Phần thưởng quán quân là Trái Ác Quỷ.

Trái Mera Mera mạnh nhất.

Đó là năng lực mà Ace từng sở hữu, mọi người đều bàn tán, kinh ngạc, hoan hô.

"Các dũng sĩ của Tân Thế Giới tập trung tại đấu trường này, và cũng có những người tự cho mình là tài giỏi đăng ký tham gia, sẽ chiến đấu theo khu vực, ai vượt qua được vòng vây sẽ giành được quyền khiêu chiến.

Đương nhiên tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng, dâng tặng bảo vật quý giá này cho người khác đâu.

Người có khả năng đoạt lấy hãy cứ xông lên." Người dẫn chương trình khuấy động cảm xúc của các thí sinh: "Hôm nay, những người khiêu chiến sẽ đối mặt với các thành viên nổi tiếng của gia tộc Donquixote như Diamante, Trebol, Pica, Lao G, Machvise, và cả anh hùng của trận đấu này, Cavendish!" Người dẫn chương trình giới thiệu.

"Mau thi đấu đi, tôi không đợi được nữa rồi, mau cho tôi xem thi đấu đi, mau bắt đầu đi, không đợi được nữa rồi!" Khán giả cả khán đài hét lớn.

Trong cùng một thời gian sẽ không có hai Trái Ác Quỷ giống nhau.

Một khi người nắm giữ năng lực chết đi, năng lực đó sẽ tái sinh ở một nơi nào đó trên thế giới.

Người ăn trái cây đó sẽ trở thành năng lực giả mới.

Sau khi Hỏa thần Ace chết, Trái Mera Mera đã lặng lẽ tái sinh.

Vừa lúc bị Doflamingo giành được.

Luffy nhận được tin tức này vội vàng đến đấu trường, vì cậu bé phải giành được Trái Mera Mera đó.

Giành được phần thưởng đó.

Nhưng phân tích từ lời Doflamingo trước đó, bản thân nó có thể là một cái bẫy.

Ít nhất có thể xác định được cơ hội không thể bỏ lỡ, làng đó không có quán ăn nào nữa, dù sao tôi cũng phải đến đấu trường, nói nhiều vô ích.

Một bên Zoro đang tìm kiếm thanh Shusui.

Không biết có phải yêu quái không?

Hay là tên trộm?

Đuổi theo nửa ngày không đuổi kịp.

Cuối cùng không còn đường nữa.

Đúng lúc truy đuổi tên trộm thì thấy một Violet đang nhảy múa trong đình.

Bên cạnh có người đệm nhạc.

Violet này dùng tư thế quyến rũ nhảy múa điệu múa tuyệt đẹp.

Ngón tay vô cùng thon dài, thân hình cũng siêu hoàn hảo, khuôn mặt xinh đẹp không thể tả, không ngừng khoe thân hình của mình.

Ánh mắt vô cùng câu hồn.

Môi cô ta ngậm một bông hồng.

Thật ngọt ngào, thật nóng bỏng.

Chương 742

Khán giả đều nhìn sững sờ, không chớp mắt nhìn Violet.

Lúc này Sanji cũng không đi đuổi theo kiếm của Zoro, cũng không quan tâm tên trộm đi đâu rồi.

Hoàn toàn đắm chìm trong điệu múa của Violet.

Điệu múa sắp kết thúc.

Khán giả dưới khán đài đều hò reo.

Vũ công số một thế giới.

Sau đó Violet ném bông hồng đó cho Sanji.

Sanji vui vẻ, hai mắt lóe lên hình trái tim nhận lấy bông hồng đó.

Sau đó hai mắt lả lơi nhìn Violet.

May mắn lớn đến vậy sao, như trúng xổ số vậy.

"Ngươi cũng nghe rồi phải không, phụ nữ ở quốc gia này sẽ giết người, càng xinh đẹp thì giết người càng lợi hại.

Như vậy đảm bảo sẽ mất mạng ngay lập lập tức.

Đúng như câu nói 'sắc đẹp như một con dao kề trên đầu'." Zoro khuyên Sanji.

Nhưng Sanji căn bản không nghe lọt tai.

Cậu ta dâng bông hồng đó cho Violet.

Violet nháy mắt với cậu ta.

Cậu ta hoàn toàn không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Vui vẻ như một đứa trẻ.

“Bị đâm chết, tôi cũng cam tâm tình nguyện.” Sanji nói.

“Thật không thể chịu nổi!” Zoro thấy Sanji không nghe lời khuyên, sau đó bỏ đi.

Một lúc lâu sau Sanji mới phản ứng lại, Zoro đã biến mất.

Đợi đến khi cậu ta phản ứng, Zoro đã đi xa rồi.

“Chết tiệt, Zoro đi rồi, nhưng đó là một kẻ mù đường mà, thôi cũng được, đây cũng không phải là cơ hội tốt để bỏ hắn ở đây sao.

Dù sao tôi cũng đã đuổi theo, coi như đã làm hết sức rồi.” Sanji thầm nghĩ, và không hề bận tâm.

Violet nhảy xong cũng giải tán.

Sanji một mình cô đơn đi trên đường phố xa lạ.

Nhìn kỹ, cả khu vực đều là các cặp đôi, trong lòng thật là ngưỡng mộ.

Đúng lúc đó Violet đang nhảy múa xuất hiện.

“Anh bạn đẹp trai, vừa nãy tôi có gặp anh, phải không?

Xin hãy ôm chặt tôi.” Violet nói.

Không đợi Sanji phản ứng, Violet đã ôm chặt lấy Sanji.

Hóa ra cô ta đang trốn tránh những người đang đuổi theo cô ta.

“Người phụ nữ đó chạy đi đâu rồi?

Không thấy cô ta đâu?

Nhớ là vừa nãy cô ta ở phía trước mà, chắc chắn không chạy xa đâu, tôi tiếp tục đi về phía trước xem sao.

Tuyệt đối đừng để cô ta chạy thoát khỏi thành phố, tôi phải nhanh chóng tìm kiếm cô ta.” Một cặp lính vừa chạy vừa nói.

“Cảm ơn, xem ra tạm thời đã lẩn được rồi.” Violet vừa ôm Sanji vừa nói.

Lúc đó mặt Sanji đỏ như quả táo.

Sanji cảm thấy đặc biệt ngại ngùng, nhưng không buông cô gái ra.

Ôm chặt lấy cô ta.

Hai mắt lả lơi nhìn Violet.

Mũi cậu ta còn chảy máu nữa.

“Cái đó...

Chương 743

được rồi, anh có thể buông tôi ra được không?" Violet ngượng ngùng nói.

"Không, không cần cảm ơn." Rồi ngã xuống đất.

"Xin lỗi, tôi không cố ý đụng vào đầu anh, còn chảy máu nữa." Violet hỏi.

"Không sao đâu, không vấn đề gì.

Không, anh đột nhiên giải cấu tôi." Sanji đáp.

"Thật đáng thương." Violet đau lòng nhìn Sanji nói.

Lúc này Sanji sắp không chịu nổi nữa, trái tim cậu ta không thể khống chế được rồi.

"Anh chàng đẹp trai, xin đừng dính líu đến tôi, những người đàn ông dính líu đến tôi đều không có kết cục tốt đẹp đâu." Violet nói.

"Cô nên đi với những người đàn ông thực sự hạnh phúc đi.

Vừa nãy bị người ta truy đuổi phải không?

Những kẻ đó rốt cuộc là ai?

Nếu có cần tôi giúp đỡ, cứ nói ra." Sanji nói.

"Những cảnh sát vừa nãy đuổi theo tôi, là vì tôi đã giết một người đàn ông.

Tình cảm giữa tôi và anh ta đã tan vỡ." Cô ta nói.

"Phụ nữ ở quốc gia này vì tình yêu mãnh liệt mà sẽ giết đàn ông, thật đấy, tôi có thể chấp nhận." Sanji nói.

"Ngươi sẽ chấp nhận một người phụ nữ giết đàn ông sao, tuyệt

đối đừng yêu, nếu yêu, tôi sẽ yêu ngươi đấy.

Nếu có thể, ngươi có thể đưa tôi đến thành phố lân cận không?" Violet ngượng ngùng, ngay sau đó lại khóc.

Sanji quá vui vẻ, vội vàng chấp nhận Violet.

"Anh có thể giúp tôi giết một người đàn ông không?" Violet hỏi.

Sanji đã bị Violet quyến rũ sâu sắc.

Mặc dù khi Violet nói ra lời đó, cậu ta cũng kinh ngạc.

Trong lòng không muốn giết người.

Nhưng vì Violet, cậu ta im lặng chấp nhận.

Một bên khác Zoro vẫn đang không ngừng tìm kiếm thanh Shusui, không muốn chấp nhận sự thật này.

Càng không thể chấp nhận được những đồ chơi ở quốc gia này, sống bình thường như con người, lại có một tên trộm yêu quái.

Quá đáng ghét, một hòn đảo hoang đường.

Tại sao lại như vậy?

Thật là kỳ lạ.

Khiến người ta trăm lần suy nghĩ cũng không hiểu.

Tôi không quan tâm có phải yêu quái hay không, tôi phải bắt được nó, tôi phải chém nó làm đôi, nhất định phải đoạt lại thanh Shusui của tôi.

Zoro vừa chạy vừa nói.

Một bên khác Sanji và Violet.

Chuẩn bị đi giết một người đàn ông nào đó.

"Tôi sẽ không thích bất kỳ người phụ nữ nào khác nữa, cuối cùng

tôi đã gặp được nữ thần duy nhất của đời mình, vệ sĩ của tôi, đúng vậy.

Tôi sinh ra là để bảo vệ cô, hãy yên tâm ở bên tôi." Sanji nói với Violet, Violet cũng nhìn Sanji một cách thâm tình.

Mặc dù chỉ lợi dụng Sanji để giết người, nhưng cô ta diễn xuất đến mức Sanji không hề nhận ra.

Sanji hiện tại hoàn toàn đắm chìm trong cái mà cậu ta cho là tình yêu.

Một lúc sau, Violet đói bụng, Sanji đi vào bếp sau của nhà hàng, nấu cơm cho cô ta ăn.

Nhìn thấy bát đĩa bẩn trong bếp sau chưa rửa.

Nguyên liệu thì có một ít, nhưng dao kéo thì vứt bừa bãi.

"Này, khách hàng không được vào, xin mời ra ngoài, vào đây muốn làm gì?" Một đầu bếp nói.

Sanji nói: "Tôi vào đây là để nấu ăn cho người phụ nữ đẹp nhất thế giới." Sau đó Sanji và anh ta đánh nhau, anh ta bị đánh bại, đành mặc kệ Sanji nấu ăn bên trong.

Không lâu sau.

Chương 744

Cậu ta đã nấu xong món ngon.

“Món ăn đã lên, xin lỗi đã để quý khách đợi lâu.

Món tráng miệng của tôi, hoa violet nhảy múa tiêu hao thể lực phải không, xin mời thưởng thức món ăn La chất phong phú ngon tuyệt này.” Sanji lịch sự nói.

Violet vui vẻ.

Lúc này bên ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng Zoro.

“Yêu quái, đứng lại cho tôi, mau trả kiếm cho tôi!” Zoro vừa chạy vừa nói, hình như bị lạc đường rồi.

Sanji không hề chủ động gọi Zoro.

Vì Violet, cậu ta đã bỏ rơi đồng đội của mình.

Nhưng cậu ta không biết, trong bóng tối đang có một sát thủ ẩn nấp.

Đang tìm kiếm cơ hội để giết Sanji.

Violet này là mồi nhử.

Sanji thực ra trong lòng có chút không muốn đi.

Thuyền trưởng Luffy.

Hy vọng cậu ta có thể tha thứ, nhưng cậu ta cho rằng đó là số phận.

Lúc đó Violet thấy ô tô đã đi khỏi, có chút lo lắng, lập tức gọi Sanji vào.

Đợi cuộc đấu tranh nguy hiểm bắt đầu.

Luffy đã đến đấu trường.

Thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, cũng bị thu hút.

Đúng lúc màn biểu diễn sắp bắt đầu.

Tại cửa đấu trường lại xảy ra một chuyện kỳ lạ khác.

Hai cảnh sát đang đuổi theo một con đồ chơi.

Khi đuổi đến cửa đấu trường.

“Hai tên cảnh sát chậm chạp này, mở mắt ra mà nhìn đi, ta đã đặt một chân vào đấu trường rồi, luật pháp quy định các ngươi hiểu không?

Trong đấu trường cấm cảnh sát và Hải Quân vào, đấu trường dù có phát hiện tội phạm cũng không thể thực hiện quyền thực thi pháp luật, ở đây gia tộc Donquixote mới là luật pháp, nếu dám nổ súng, có tội thì mau cút đi, đáng ghét!” Đồ chơi kiêu ngạo nói.

Hai cảnh sát không nói gì, chỉ có thể tức giận rời đi.

Đúng là một hòn đảo kỳ lạ, có đồ chơi phạm tội bị truy nã, một con đồ chơi cứng đầu.

Bên trong đấu trường.

Thông báo đăng ký sắp kết thúc, Luffy giơ tay: “Tôi muốn lên sàn, tôi muốn lên sàn!” Sau đó cậu bé đã đăng ký.

Cuối cùng La Thiên đã viết tên Luffy vào danh sách đăng ký.

Sau đó, La Thiên được đưa vào sàn đấu.

Đồng đội cổ vũ, bảo làm cho gọn gàng.

La Thiên cũng tràn đầy tự tin.

“Cứ giao cho tôi, tôi nhất định sẽ thắng, nhất định sẽ mang Trái Mera Mera về, hãy tin tưởng tôi, La Thiên tràn đầy tự tin.” “Thật sự

cảm ơn cậu rất nhiều, cả đời tôi sẽ được ăn món ngon nhất.” Violet nói dịu dàng.

“Cho đến bây giờ tôi không ngừng học nấu ăn, đều là để nấu cho cậu ăn đó, vì một ngày nào đó gặp được người mình yêu, rồi cứ thế không ngừng nấu cho cậu ăn.” Sanji nói.

“Cậu nói chuyện thật khéo, tôi vui quá đi mất!” Violet thẹn thùng.

Rồi cô nắm tay Sanji.

Khi hai người đang ngọt ngào thì binh lính lại đuổi tới.

Nhưng họ không hề cảm thấy nguy hiểm.

Dù sao thì Violet cũng muốn đi cùng anh.

Cứ như cặp đôi đang yêu say đắm bỏ trốn vậy.

Mọi chuyện đều được vẽ nên quá đẹp.

Càng chạy trốn hai người càng dựa sát vào nhau.

Càng đối đầu với thế giới, ngọn lửa tình yêu càng cháy bỏng hơn.

Chương 745

Họ không ngừng chạy, chạy rất nhanh.

Cuối cùng cũng cắt đuôi được binh lính.

Để không gây chú ý, họ chậm rãi đi bộ.

Để cổ vũ Sanji, Violet nắm tay anh.

Khiến anh cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Sanji ngây ngốc tưởng rằng mọi chuyện đều là thật.

La Thiên tiến vào hậu trường chuẩn bị.

Suốt dọc đường La Thiên luôn tràn đầy tò mò.

“Phòng chờ thí sinh, trước khi ra sàn mọi người có thể tự do hoạt động.” Sau đó Violet đúng giờ đi làm việc của mình.

“Trong này nhiều cao thủ thật, ồ, thật là náo nhiệt quá!” La Thiên nói.

“Trái Ác Quỷ là của ta, đồ ngốc, không có tư cách tranh với ta, tránh ra hết đi, đừng cản đường!” Dù trận đấu chưa bắt đầu, mọi người đã bắt đầu khiêu khích nhau bằng lời nói.

Họ cãi vã không ngừng.

Một vài người thậm chí còn thử sức.

La Thiên không nói gì, đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Đột nhiên có một người đàn ông bên cạnh hỏi: “Này, ai vậy?

Trông lạ mặt quá, thằng lùn kia!” Một thí sinh hỏi.

Nhưng La Thiên không để ý.

Chỉ chăm chú xem thôi.

“Cái thằng thí sinh vào sau cùng, thằng lùn đó làm gì vậy, ta ghét nhất mấy tên làm màu, còn chưa dứt sữa mà đội râu giả à, đây là đấu trường, đừng làm lãng phí thời gian của ta.” Một gã to con nói.

Thấy La Thiên không để ý, gã đàn ông to con liền tiến lên định dạy dỗ.

Gã đó cao gấp hai ba lần La Thiên.

Nhưng có một người đã tiến lên ngăn cản.

“Một con kiến thì có gì thú vị, khán giả muốn xem cuộc đối đầu giữa những kẻ mạnh, đồ này không nên xuất hiện ở đây, cút ngay, cút ngay cho ta!” Người đó gầm lên giận dữ.

Thấy La Thiên không trả lời.

Hắn ta vô cùng tức giận, vung nắm đấm muốn đánh La Thiên.

Lúc này, La Thiên nhẹ nhàng né tránh, tránh được cú đấm của hắn.

La Thiên, vốn nhỏ bé, không chịu nổi nữa và phản công.

Sau một trận chiến dữ dội, gã to con đã bị La Thiên dễ dàng đánh bại.

Tất cả các thí sinh đều há hốc mồm kinh ngạc.

La Thiên trông thật nhỏ bé.

Với vóc dáng như một đứa trẻ.

Sau khi đánh xong, tất cả các thí sinh đều nhìn La Thiên với ánh mắt muốn chiến đấu.

Muốn phân cao thấp với hắn.

Không còn ánh mắt coi thường nữa.

Chỉ thấy La Thiên sau khi đánh ngã gã to con, liền ha hả cười lớn,

nói một câu: “Xin đa chỉ giáo.” “Thằng nhóc lùn đó là ai?

Lại đánh ngã gã to con xuống đất, thật không thể tin được, làm sao có thể chứ?

Gã ta là một trong những kiếm sĩ ngôi sao của đấu trường mà.

Tôi không thể tin được sự thật này, lẽ nào là do hắn ta bất cẩn vấp ngã, hay là sập bẫy?” “Đúng vậy!” Những người bên dưới thấy La Thiên thắng, đều bàn tán xôn xao.

“Tiếp theo phải đi đâu đây?” La Thiên hỏi.

“Chính ngươi đã gây náo loạn sàn đấu vừa rồi phải không?

Cút ra khỏi đây ngay lập tức, bị loại khỏi trận đấu.

Đồ côn đồ gây rối trước trận đấu!” Một quản lý viên nói.

“Mắt bị mù à?

Chương 746

Vừa rồi cái gã to con kia gây sự trước mà, nếu phải loại thì cũng phải loại hắn chứ, đồ ngu không có mắt nhìn!

Mặc dù gã to con kia đã bất tỉnh rồi…" Boo của Hoa Chi Quốc đã đứng ra bênh vực La Thiên.

Những người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc.

Hắn ta là một nhân vật rất lợi hại mà.

Hóa ra hắn cũng tham gia trận đấu này, vừa rồi đông người quá nên không để ý.

Người lính thấy hắn đứng ra bênh vực La Thiên thì không dám làm gì nữa.

"Vậy… vậy thì, thằng to con kia bị loại, Luffy vẫn tiếp tục tham gia trận đấu, không vấn đề gì." Người lính run rẩy nói.

"Cảm ơn, thật sự cảm ơn nhiều lắm, cảm ơn cậu đã đứng ra bênh vực tôi, nếu không tôi không thể tham gia trận đấu này rồi." La Thiên nói.

"Thật sự, không cần phải xin lỗi, cảm ơn à?

Đừng cảm ơn tôi, con trai tôi sẽ giao lại cho tôi, đừng nói từ 'cảm ơn', đồ khốn, không được nói nữa, cảm ơn rồi!" Thái Hòa Bố kích động nói.

Boo bên cạnh vẫn đang kéo bạn mình, người có vẻ không ổn định về cảm xúc, tỏ vẻ ngại ngùng.

La Thiên nghiêng đầu: "Vậy tôi rút lời lại vậy, đúng là đủ loại người trên đời." Hắn cũng giật mình trước phản ứng của Thái Hòa

Bố vừa rồi.

Hắn không để ý Violet.

Ở hậu trường, có những nhân vật vĩ đại từ các quốc gia khác.

Võ công của họ đều thâm sâu khôn lường.

Cảnh tượng này cứ như một cuộc chiến tranh giành Trái Ác Quỷ của cả quốc gia vậy.

Trận đấu này là một trận sơ tuyển.

Mọi người không ngại dùng tiểu xảo, miễn sao cuối cùng có thể vượt qua vòng loại.

Mỗi khu chỉ có một người.

"Dù là lực lượng nhỏ bé, họ cũng được quốc gia phái đến tham gia.

Giống như có thuyền kiên cố và pháo mạnh, một quốc gia nếu sở hữu Trái Ác Quỷ thì dù trong ngoại giao hay chiến đấu đều có lợi thế rất lớn.

Hãy nhìn kỹ những người xung quanh, ai cũng là nhân vật ghê gớm, người nào cũng lợi hại hơn người nào." Mọi người đều bàn tán xôn xao.

Nhưng La Thiên căn bản không để tâm đến những lời đó, dù sao thì hắn cũng phải giành được Trái Ác Quỷ.

"Xin hỏi ở đây có cung cấp đồ ăn không?" Hắn nhàn nhã hỏi, mặc dù không ai để ý đến hắn.

"Vòng loại đầu tiên, tổng cộng chia thành các bảng A, B, C, D.

Chỉ những người sống sót mới có cơ hội tranh giành Trái Ác Quỷ.

Bảng A thi đấu trước, có 200 người tham gia, sau đó là các bảng

B, C, D.

Nhưng chỉ có 4 người chiến thắng cuối cùng, để chiến thắng cuối cùng quả thực khó hơn lên trời.

Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối đừng lơ là." "La Thiên đột nhiên không biết mình ở bảng nào, liền vội vàng hỏi nhân viên: 'Tôi ở bảng nào vậy?'" "Khi đăng ký chắc là đã thông báo rồi, số 556 bảng C." Nhân viên nói.

Mặc dù mục đích tham gia trận đấu và giành Trái Ác Quỷ của mọi người đều khác nhau.

Nhưng rốt cuộc Trái Ác Quỷ sẽ thuộc về ai?

Chỉ có thể dựa vào bản lĩnh thật sự của mình.

Chắc chắn sẽ tạo nên một làn sóng lớn.

Không nói nhiều nữa, mọi người hãy cố gắng hết sức đi.

Trận đấu đã bắt đầu.

Sân đấu rất lớn.

Nhưng bên dưới đã chật kín người.

Trận đấu trăm năm có một này, ai mà không muốn xem chứ?

"Mọi người đã đợi lâu rồi, tiếp theo tôi sẽ giải thích luật thi đấu.

Vòng 1 tổng cộng có 4 khu, mỗi khu sẽ tiến hành vòng loại.

Trong vòng loại này, trừ bản thân ra, tất cả những người khác đều là kẻ thù.

Tất cả thí sinh tham gia đều phải chiến đấu.

Để bảo lưu tư cách thi đấu, phải chiến đấu đến cùng, trở thành người sống sót cuối cùng.

Chương 747

Nếu rơi ra ngoài sàn đấu sẽ mất tư cách thi đấu.

Tử vong trong trận đấu cũng sẽ mất tư cách.

Xin nhắc nhở mọi người, ngoài biển có những con cá đấu trường, một đàn cá chiến đấu nhỏ đang chờ đợi những kẻ rơi xuống nước.

Cả trong và ngoài sàn đấu đều là nguy hiểm.

Vậy thì, đấu trường bò tót Colosseum, hãy chuẩn bị bắt đầu ngay thôi!" Người dẫn chương trình giới thiệu một cách kích động.

Cảnh tượng dưới sàn đấu cũng vô cùng kịch liệt.

"Vòng 1 của giải đấu Colosseum đã sẵn sàng bắt đầu, tín hiệu bắt đầu cuộc chiến là tiếng chuông vang lên!" Người dẫn chương trình nói.

Vừa dứt tiếng chuông.

Mọi người cuối cùng cũng có thể chiến đấu.

Khán giả dưới sàn cũng reo hò.

Mọi người đều dốc hết sức, muốn giết chết đối phương.

Chỉ để giành chức vô địch.

Vì vậy, vòng 1 mọi người chiến đấu vô cùng kịch liệt.

La Thiên cũng đang chuẩn bị bên trong.

Thấy mọi người đều cầm vũ khí, hắn cũng tìm cách chuẩn bị một món.

Không lâu sau, hắn thấy bên cạnh có áo giáp, mũ sắt, đao kiếm và súng ống.

Sau đó La Thiên mặc áo giáp vào người.

Vừa mới mặc xong áo giáp, đột nhiên hắn phát hiện các nhân viên đều lần lượt gục xuống.

Hóa ra là một công tử quý tộc, dung mạo vô cùng tuấn tú, đã khiến tất cả mọi người mê mẩn.

Các thí sinh tham gia cũng bị vẻ đẹp của hắn chinh phục.

"Trang bị của cậu vi phạm quy định rồi, giáp trụ có giới hạn trọng lượng đó!" Hắn nói với La Thiên.

La Thiên nghĩ thầm: "Sao vậy?

Vốn định đi bơi, thế này thì không mặc được rồi." À, công tử quý tộc kia tự tin nói: "Dù dùng dụng cụ gì thì cũng vô ích thôi, Trái Ác Quỷ này ta nhất định phải có được.

Không sai, chỉ có ta mới có thể sở hữu năng lực lộng lẫy đến vậy.

Tên ta là Cavendish, thực ra căn bản không cần tự giới thiệu, vì người không biết ta căn bản không tồn tại.

Ta như một đóa hồng vậy, tồn tại hoàn mỹ.

Từ khi sinh ra đến nay, ta luôn được trời ưu ái, bởi vì cho đến tận bây giờ ta chưa từng ăn Trái Ác Quỷ, cũng chưa từng cố gắng, chỉ bước một bước mà thôi, hoàn toàn dựa vào tài năng." Đối với cái tên khoác lác này, La Thiên không để ý.

Ở hậu trường cũng có thể xem tình hình trận đấu phía trước, trận đấu thực sự kịch liệt.

Khán giả cũng vô cùng phấn khích.

Cavendish đột nhiên hỏi: "Cậu có biết vì sao khán giả lại hưng phấn đến vậy không?" "Đó là máu, đối với khán giả, đấu sĩ không phải là chiến lợi phẩm, chỉ có máu tươi của kẻ thất bại mới có thể

khiến họ hưng phấn.

Đấu trường đã phơi bày bản tính chân thật nhất của con người.

Bình thường mọi người luôn kìm nén sự bất an, bất mãn, phẫn nộ, sự tàn bạo ẩn sâu trong tâm hồn.

Mọi người đều đến đây để trút bỏ.

Ai muốn xem một trận đấu an toàn với kiếm hiệp giao tranh chứ?

Đối với khán giả, đây là một sàn diễn đấu sĩ!" Cavendish nói.

Có người nói là để kích thích sự cuồng nhiệt của khán giả.

Nhưng La Thiên căn bản không để ý.

Hắn chỉ chú tâm vào quần áo của mình.

Đang phân vân không biết có nên cởi áo choàng ra không, rõ ràng là rất ngầu mà.

"Cậu là ai vậy?

Sao không nghiêm túc nghe tôi nói?

Vừa rồi tôi thấy cậu đã hạ gục cái gã to con kia rồi." Cavendish hỏi.

"Tôi là La Thiên, vua hải tặc tương lai." La Thiên nói.

Chương 748

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đó là La Thiên Mũ Rơm sao?

Trong hồ sơ của hắn không phải viết là Luffy sao?

“Đúng đúng đúng, tôi tên là Luffy.” La Thiên thấy vẻ mặt của mọi người không đúng lắm.

Lúc này, hắn phát hiện mình lỡ lời rồi.

Nếu thân phận bị bại lộ vào lúc này, quả thực không phải chuyện tốt.

Muốn thâm nhập vào nội bộ kẻ địch, cần phải cẩn thận.

“Nếu cậu là La Thiên, tôi sẽ giết cậu ngay bây giờ, được không?

Tôi nghe nói người đó cao 8 mét mà.” Cavendish nói.

“?” La Thiên giật mình, lời đồn thổi cũng quá kinh khủng rồi.

“Ba năm trước, tôi tiến vào Tân Thế Giới, với tư cách là một siêu sao, đã gây chấn động toàn thế giới.

Báo chí liên tục theo dõi đưa tin, cuối cùng ngay cả ảnh truy nã cũng được phụ nữ tranh nhau săn đón.

Mọi người đều mê mẩn tôi, lúc đó tôi là một siêu sao lớn đấy!

Những người phụ nữ đó đều khiến tôi phải chú ý.

Một năm sau, kể từ khi Whitebeard chiến đấu ở Marineford, mọi thứ đều biến mất.

Điều đó đã thu hút sự chú ý của toàn thế giới, sau đó những tân binh hậu bối lại được ca ngợi là ‘thế hệ tồi tệ nhất’, càn quét mọi phương tiện truyền thông như bão táp.

Bây giờ phóng viên không thèm nhìn tôi lấy một cái, vì vậy tôi phải chém giết hết những hậu bối chướng mắt đó.

Vì vậy tôi tham gia trận đấu này, để khiến cả thế giới khuất phục, tôi sẽ giết bao nhiêu tân binh cũng được, nhanh chóng giết hết, mục tiêu của tôi chính là Trái Ác Quỷ." Cavendish kích động nói.

Nhưng La Thiên căn bản không để ý.

Hắn cảm thấy Cavendish hơi vô lý gây sự.

Sau đó lại có một thí sinh nữa tiến vào, một cô gái xinh đẹp.

Cô ấy trông nhỏ nhắn, xinh xắn, khuôn mặt khá đáng yêu.

Cô đi về phía La Thiên, người đang nhìn một bức tượng, và giải thích cho hắn nghe lịch sử của bức tượng đó.

Bức tượng này là một nhân vật nổi tiếng, cũng là đấu sĩ kiếm lợi hại nhất trên đấu trường bò tót.

Cô ấy luôn thắng trong mọi trận chiến, chưa từng thua bao giờ.

Chỉ có một lần bị một đối thủ mạnh tấn công, chém một nhát.

Vô cùng lợi hại, hoạt động ở đây cho đến 20 năm trước.

Nhưng không một ai trong quốc gia hiểu rõ về cô ấy.

Dù là người già trong nước hay những người thợ xây, không ai từng gặp cô, đây là bức tượng đồng bí ẩn nhất trong quốc gia này.

Sau này mọi người cũng nghe nói về cô.

Mặc dù chỉ nghe nói, nhưng vẫn rất khâm phục.

Và mọi thứ về cô đều được khắc lại.

Mặc dù không ai biết cô là ai, nhưng cũng không ai dám động đến bức tượng đồng vĩ đại này, đó cũng là một điều không thể tin được.

Cứ thế nói, cô gái nhỏ tràn đầy sự sùng bái đối với nhân vật trên

bức tượng.

Người anh hùng của quốc gia này.

Bây giờ quốc gia cần một anh hùng xuất hiện.

Nếu bây giờ có thể xuất hiện một anh hùng có thể chấn chỉnh quốc gia chúng ta, thì tốt biết mấy.

“Tuy tôi không biết người trên bức tượng là ai, nhưng nói thật tôi khá thích động tác của cô ấy.

Nhìn kìa, bây giờ nghe câu chuyện của cô ấy, tôi càng khâm phục hơn.” La Thiên nói.

“Mục đích tôi muốn Trái Ác Quỷ là để đuổi kịp cô ấy.” Cô gái xinh đẹp nói.

Sau đó cô ấy cũng đang chuẩn bị cho trận đấu.

“Hy vọng sau khi vòng 1 kết thúc tôi vẫn còn sống.” Cô gái xinh đẹp nói.

“Nhất định sẽ vậy!” La Thiên trả lời.

Phải chú ý thực lực, thực ra hắn không tự tin lắm.

Chương 749

Đối với người lạ này, hắn cũng chỉ có chút thiện cảm mà thôi.

Chỉ hy vọng cả hai người đều có thể sống sót sau vòng đầu tiên, sống sót trong cái đấu trường này.

Còn về phần thưởng mà thầy nói thì thực ra không liên quan gì đến hắn, chỉ là bị buộc phải tham gia trận đấu này.

Người chiến thắng cuối cùng chỉ có thể là một người, những người khác chỉ là phụ trợ và vật hy sinh của trò chơi này.

Vì sao mọi người đều biết đạo lý đó, nhưng lại cứ muốn lao vào?

Người vì tiền tài mà chết, chim vì thức ăn mà chết.

Những kẻ bị Trái Ác Quỷ hấp dẫn này thực ra không đáng thương.

Nhưng cô gái không phải là Donquixote Doflamingo đang thực hiện âm mưu.

"Cha ơi, hãy bảo vệ con!" Cô gái thầm cầu nguyện.

Lúc này, bảng A đã bước vào hồi kết.

Tất cả mọi người hợp sức tấn công một người đeo mặt nạ, nhưng cuối cùng tất cả đều chết, chỉ còn lại một người.

Những người phía sau đều vô cùng sợ hãi.

Chỉ trong chớp mắt đã phân thắng bại.

Một anh hùng mới xuất hiện trong đấu trường.

Khán giả và thí sinh dưới khán đài đều đặc biệt tò mò về diện mạo của hắn, đó là ai?

Khi công bố người chiến thắng, hắn đã tháo mặt nạ xuống.

Ngay khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Người chiến thắng vòng loại là kẻ mà ngay cả trẻ con cũng không dám nhắc đến vào ban đêm: Sát Thủ Toàn Năng Burgess, thuyền trưởng tàu số 1 của băng Hải tặc Râu Đen, Tứ Hoàng!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến rớt hàm.

Đồng thời Burgess cũng đang reo hò.

Hắn ta đã giành được chức vô địch.

Nhưng mọi người không hiểu vì sao hắn cũng tham gia.

Loại sức mạnh khoa trương này, không phục không được.

Hắn ta cũng đã nảy sinh hứng thú với Trái Ác Quỷ đó.

Tiếp theo sẽ rất náo nhiệt.

Hầu như tất cả mọi người đều có khả năng không đánh lại hắn.

Dưới khán đài, đồng đội của La Thiên đều thay hắn nghĩ rằng bản thân có thể thắng trận đấu này.

Tiếp theo sẽ là một trận chiến cam go, nhưng đồng thời họ cũng hy vọng hắn không bại lộ thân phận.

Nếu không… Vậy thì tôi cũng bắt đầu hành động thôi.

Luôn trong tư thế sẵn sàng.

Nếu không sẽ gặp nguy hiểm và phiền phức.

Cái gã La Thiên này cũng thật.

Luôn hành động một mình, làm theo ý mình muốn.

Vốn dĩ, nếu theo kế hoạch thì toàn bộ kế hoạch sẽ rất hoàn hảo, nhưng cái tên La Thiên này luôn có thể làm ra những chuyện kỳ lạ.

Trận đấu đầu tiên kết thúc, người bị thương cũng được khiêng đi.

Trận chiến đầu tiên kịch liệt đến vậy.

Mặc dù trận đấu kết thúc, nhưng không khí náo nhiệt trong đấu trường vẫn chưa lắng xuống.

Mọi người vẫn còn chìm đắm trong trận đấu vừa rồi.

Sau đó mọi người đều bàn tán, trận đấu tiếp theo của bảng B sẽ diễn ra như thế nào?

Trận đấu càng kịch liệt, sự nhiệt tình của khán giả trên khán đài càng cao trào.

Một người đang chơi máy đánh bạc, dường như còn mong chờ trận đấu tiếp theo hơn cả việc so tài trên võ đài.

“Tôi đi ra ngoài thôi, lần này đúng là nhân tài thưa thớt.” Fujitora nói từ chỗ ngồi khán giả.

Hắn không muốn xem những cảnh máu me như vậy nữa, liền lập tức rời đi.

Chương 750

Sau đó hắn đã đi ra ngoài.

Mặc dù tôi không nhìn thấy nữa, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự lợi lộc trên võ đài, có cảm giác đau đớn xé lòng của những người đã chết.

Việc vì lợi ích mà tàn sát lẫn nhau là điều tôi không muốn chứng kiến.

Đối với những người như vậy, tôi chỉ cảm thấy đáng thương mà thôi.

Vừa ra khỏi cổng lớn của đấu trường.

Hắn thấy một cô bé đáng yêu không cẩn thận bị ngã, và làm rơi quả bóng bay trên tay.

Quả bóng bay theo gió bay lên trời.

Cô bé ngồi dưới đất khóc.

Nhưng một người đàn ông mù mặc áo tím đã đuổi theo quả bóng bay và đưa lại cho cô bé.

Đó chính là Đại tướng Hải quân Fujitora!

“Cảm ơn chú, chú thật tốt bụng.” Cô bé vui vẻ nói.

“Không có gì.” Fujitora trả lời.

Sau đó cô bé liền vui vẻ cầm quả bóng bay đi chơi.

Nhìn cô bé chạy đi chơi, tâm trạng của Fujitora mới bình tĩnh trở lại.

Fujitora cảm thán: “Khi còn nhỏ, mọi người đều là thiên thần vui

vẻ, vì sao khi lớn lên lại có nhiều dục vọng và phiền não đến vậy?" Có thể sinh ra những dục vọng chồng chất không ngừng, dục vọng càng sâu, phiền não càng sâu.

Gần đây, những người vì Trái Ác Quỷ mà xé xác lẫn nhau chẳng phải là bằng chứng tốt nhất sao?

"Thưa ngài, xin hãy khoác áo choàng lên." Người thủ hạ đi theo nói.

"Hãy phái ba chiến hạm đến đó, sau đó tôi tạm thời… ồ đúng rồi, cái nơi đó gọi là gì nhỉ, đúng rồi, Green Bit, hãy đến đó.

Và nhớ mang thêm một đội y tế, để những người bị thương được chữa trị, không thể để xảy ra tử vong.

Và tôi muốn điều tra số lượng khán giả, dân số của thị trấn đó, số lượng kẻ địch.

Tôi càng nên đếm trước số lượng người cần được bảo vệ." Fujitora ra lệnh.

Trong mọi trường hợp, bảo vệ dân thường trong thành phố là ưu tiên hàng đầu.

Chính nghĩa của Hải quân là bảo vệ những người yếu đuối và bình thường.

Không phân cao thấp với người khác.

Hiếu chiến.

"Truyền lệnh cho toàn thể binh lính Hải quân ở Dressrosa, tiếp theo sẽ tiến đến Green Bit.

Điểm tập kết được ấn định trước đấu trường, hãy bắt đầu chuẩn bị tác chiến đi, mọi người đều phải luôn sẵn sàng." Người thủ hạ truyền lệnh.

Lúc này, bên trong đấu trường.

Trận đấu đầu tiên đã kết thúc một lúc rồi.

Nhưng bây giờ lại phát sinh vấn đề, phòng y tế đối diện không đủ cáng, nhà vô địch kia ra tay thật tàn nhẫn.

Ngoài những người còn sống sót, những người khác đều bị tên đó đánh gục.

Hắn ra tay không chút nương tình, không giống người bình thường chút nào.

Hắn ta quả thật là một đồ tể, không hề coi sinh mạng của bất cứ ai ra gì.

"Này, mắt tao không phải để trưng bày đâu, dù có hóa trang kĩ đến đâu, đã gây ra vết nhơ trên tinh thần của tao, đồ khốn kiếp, tao sẽ không quên đâu, La Thiên." Bellamy nói.

Lúc này Bellamy đã nhận ra La Thiên.

La Thiên trước đó đã gặp Bellamy và đấm hắn bay đi, vì vậy tên đó luôn ghi hận trong lòng.

Lần này tại đấu trường quyết đấu lại gặp kẻ thù cũ, điều đó cũng khiến Bellamy mừng rỡ.

Thất bại lần trước phải đòi lại!

"À, Bellamy." La Thiên trả lời.

Sau đó hai người đối mặt nhau một lúc.

Cả hai đều đang hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trước đây.

"Không sai, Bellamy, vì sao ngươi lại ở đây?

Chủ nhân là thần tượng mà tôi luôn tôn sùng.

Chương 751

Mặc dù tôi không có hứng thú lớn với Trái Mera Mera này, nhưng tôi cũng có lý do phải giành chiến thắng.” Bellamy nói.

“Vậy thì chỉ có thể đánh thêm một trận thôi, tôi sẽ không sợ hãi.” La Thiên nói.

“Không, tôi của hôm nay không như xưa nữa rồi!

Tôi đã đi đến Đảo Trời, mặc dù mất đi đồng đội, nhưng trong lòng tôi cả thế giới đã thay đổi.

Tóm lại tôi không còn ghi hận nữa.

Để vượt qua con sóng lớn sắp tới, tôi sẽ ngồi lên thuyền của chủ nhân.

Tôi sẽ không bao giờ chế nhạo nữa.” Bellamy vừa đi vừa nói.

Bây giờ hắn vô cùng tự tin vào thực lực của bản thân.

So với trước đây, hắn có một sự tiến bộ rất rõ rệt.

Bất kể gặp ai, hắn cũng cảm thấy có thể chiến đấu, đặc biệt là với người trước mắt này.

Càng tràn đầy tự tin.

Để lại bóng lưng của mình.

La Thiên vừa nhìn vừa trầm tư.

Một vài đồng đội khác của La Thiên đang chuẩn bị ở bên ngoài đấu trường.

Họ hỏi nhân viên phục vụ về Green Bit.

“Green Bit sao?

Không nên đi vào đó.

Các nhà nghiên cứu và thám hiểm đều không khuyến khích đến nơi đó.

Nếu không phải chuyện sinh tử thì tốt nhất là từ bỏ." Nhân viên phục vụ nói.

Đồng đội của La Thiên vừa nghe, nhưng không để ý đến lời của nhân viên phục vụ.

Đã muốn đi rồi, ai cũng không thể ngăn cản được.

Kế hoạch phải hoàn thành từng bước, chỉ sau khi đạt được kế hoạch này, tất cả các mục tiêu mới có thể hoàn thành. …… Bên ngoài đấu trường.

"Cây cầu đó trông khá kiên cố nhỉ." Robin nói.

"Đó thực sự là một cây cầu tuyết rất cứng cáp, nhưng bây giờ không ai đến đó nữa, vì Green Bit xung quanh có một đàn cá chiến đấu.

Mặc dù trước khi chúng xuất hiện dường như có người đã đi qua cầu đó, nhưng dường như đó là chuyện của 200 năm trước rồi.

Cá chiến đấu là một loại cá hung dữ có chân dài.

Nếu muốn đi thuyền lại gần, thì cứ chờ thuyền bị lật đi.

Vì thế cây cầu đó cũng được gia cố bằng sắt, nhưng cũng chẳng ích gì." Nhân viên phục vụ tường thuật.

"Nói vô dụng, ý là những con cá đó có thể lật cả thuyền sắt sao?" Hắn ta kinh ngạc hỏi.

Mức độ lợi hại của những con cá đó cụ thể ra sao, chỉ khi đi lên cầu mới biết được.

Nhưng cho đến nay, chưa có ai đi qua cây cầu đó mà còn sống trở về.

Mọi người lại nghe thấy một chuyện kỳ lạ, sau đó bàn tán xôn xao.

Nhưng lúc này trên phố lại xuất hiện mấy tên CP0.

Bọn này sao lại xuất hiện ở một nơi như vậy?

Robin rất mẫn cảm với điều này, vì trước đây cô đã nếm trải đủ đau khổ.

Ở nơi nào có bọn người này xuất hiện, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra, gần như là một quy luật bất di bất dịch.

"Tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt, mình nhất định phải hành động cẩn thận." Robin thầm nghĩ. …… Zoro thì đang không ngừng truy đuổi tên trộm kia, nhưng không thấy bóng dáng tên trộm đâu.

Vì thanh Shusui rất quan trọng, nên anh không ngừng truy đuổi, không từ bỏ.

Dưới sự nỗ lực không ngừng, cuối cùng anh đã bùng nổ và đuổi kịp thanh kiếm Shusui yêu quý của mình.

Cuối cùng anh cũng lấy được thanh kiếm.

Thanh kiếm được bọc trong một gói hàng biết chạy.

Chương 752

Anh lấy thanh kiếm ra.

Nhưng bên trong gói hàng có người nói: "Ôi mình sơ suất quá, bị con người phát hiện rồi, chạy mau thôi!" Tiếng nói phát ra từ gói hàng.

Khiến Zoro giật mình.

Nhưng gói hàng đã nhanh chóng chạy mất.

Zoro cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh đã lấy được thanh kiếm của mình.

Thật may là đã tìm lại được, nếu không sẽ hối hận cả đời. …… Ở một nơi nào đó, một nhóm binh lính đang vây quanh Kin'emon sau khi hóa trang.

"Ngươi là ai?

Sao lại xuất hiện ở đây, vì sao dưới mũ của ngươi lại là đầu một samurai?" Người lính hỏi.

"Tôi là một lão già qua đường thôi mà, đó không phải mũ phong cách đầu samurai sao?

Này, các ngươi nhận nhầm người rồi sao?" Kin'emon trả lời.

"Hình dạng của ngươi ta đã thấy ở đâu đó rồi, này, đừng động đậy, ngoan ngoãn một chút cho ta, nếu không cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi.

Không mau đặt đao xuống, ta biết ngươi là ai, tốt nhất là nghe lời ta, nếu không ta sẽ lấy mạng ngươi!" Người lính nói.

Kin'emon bất đắc dĩ, đành đặt đao xuống.

“Trong đấu trường, các chiến binh bảng B đã lần lượt xuất hiện, xin mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng.” Người dẫn chương trình nói.

Sự nhiệt tình dưới khán đài ngày càng cao.

Mọi người đều mong chờ một trận chiến kịch liệt.

Sanji và Violet đang ngọt ngào nắm tay nhau trên phố.

Ôm ấp.

Cảnh tượng vô cùng sến súa.

Sanji cũng hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu, không thể thoát ra được.

Phía sau có người theo dõi, vô cùng nguy hiểm.

Có một người cầm súng, chuẩn bị hạ gục cả hai.

Nhưng Sanji đã phát hiện ra từ trước, một cước đá ngã đối phương, thể hiện bản lĩnh của mình.

Thấy vậy, Violet ngọt ngào không ngừng khen ngợi Sanji: “Anh thật sự quá tài giỏi!

Thật không ngờ anh lại có bản lĩnh đến vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của em!” “Chuyện nhỏ thôi, đối với tôi thì đơn giản như ăn kẹo vậy.

Cứ yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ em thật tốt.” Sanji nói.

Violet ôm chầm lấy Sanji.

Bây giờ Sanji đang chìm đắm hơn nữa trong tình yêu nồng nhiệt. …… Những người ở lại trên tàu hải tặc cũng luôn trong tư thế sẵn sàng.

Chờ đợi đồng đội trở về chiến thắng.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, đợi lâu mà không thấy ai về, họ

cũng bắt đầu hoạt động giải trí.

Sau đó đang chơi một trò nhập vai.

Hoàng tử Momonosuke, nữ nhân xinh đẹp đó là người hầu của hắn.

Chopper cũng là người hầu.

Momonosuke vô cùng thoải mái, siêu cấp hài lòng.

Những người xung quanh đều không chịu nổi hành vi của hắn, sau đó mấy người bàn bạc, cho rằng Momonosuke chắc chắn đã bị kích động.

Có lẽ nội tâm bị tổn thương sâu sắc. ……Mọi người phỏng đoán, và cũng có chút thông cảm.

Khi mọi người đang chơi vui vẻ thì đột nhiên nghe thấy tiếng đổ vỡ trên thuyền.

Mọi người đều kinh hãi nhìn vào bên trong thuyền, vì trên thuyền ngoài mấy người họ ra không còn ai khác.

Tiếng động đó thật đáng sợ.

Chương 753

Vừa đập phá đồ đạc, vừa la hét ầm ĩ.

Cái giọng đó thật sự quá ghê tởm, là giọng của ai vậy, mọi người đều vô cùng sợ hãi.

Nghe thì có vẻ tiếng động đó phát ra từ phòng ngủ nam, nhưng không ai có đủ dũng khí để vào xem.

Tiếng động ngày càng lớn, cảm giác như tất cả đồ đạc bên trong thuyền đều bị đập nát.

Không thể không đi xem, thế là Chopper và Brook cùng đi vào.

Mặc dù cả hai cũng vô cùng sợ hãi.

Nhưng vì sự an toàn của mọi người, họ đành phải đi.

Cả hai cẩn thận đẩy cửa.

Cửa vừa mở, họ đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Con thuyền… hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác.

Một cảnh tượng chưa từng thấy bao giờ. …… "Lúc này Luffy đang xem trận đấu ở hậu trường, tìm được một vị trí đặc biệt thuận lợi.

Cavendish cũng đi theo bên cạnh xem náo nhiệt." Các thí sinh bảng B lần lượt xuất hiện trên sàn đấu.

"Tiếp theo, tiếp theo là một người đàn ông cũng thuộc bảng B.

Trong vòng một năm, hắn nổi tiếng như sao chổi, đã đến Tân Thế Giới.

Một tên điên tàn nhẫn vô cùng, hắn đã xuyên xiên và nướng nhiều

hải tặc rồi làm thành video lan truyền.

Đối với dân thường cũng đặc biệt hung tàn, Bartolomeo!" Người dẫn chương trình giới thiệu.

"Tất cả mọi người hãy xuống địa ngục đi!" Bartolomeo gầm lên.

Vừa nói, vừa chỉ tay.

Về phía khán giả dưới khán đài.

"Đồ khốn, mày đang nói vớ vẩn gì vậy?

Cút về đi, xuống địa ngục đi, cút ra ngoài, cút ra ngoài. ……" Khán giả dưới khán đài đồng thanh nói.

Không ngừng ném đồ vật lên người hắn.

"Đừng ném đồ vật, xin đừng ném đồ bừa bãi." Người dẫn chương trình hét lên.

Nhưng Bartolomeo không để ý.

Hắn vẫn đứng đó ha hả cười lớn.

Nhưng không lâu sau lại vô cùng tức giận, ném một quả bóng nhỏ màu đen về phía khán giả.

Mọi người tưởng là bom, đều tranh nhau hoảng loạn bỏ chạy.

Để bảo toàn mạng sống của mình.

Có người giẫm lên người già mà đi.

Có người lớn tiếng nói tôi có tiền, hãy để tôi đi trước, đợi tôi đi rồi tôi sẽ đưa tiền cho ông.

Tâm lý xấu xí của mọi người hoàn toàn bộc lộ ra.

Sau đó phát hiện chỉ là một quả bóng nhỏ đơn giản.

Mọi người đều dừng lại, vô cùng tức giận.

“Thật xấu xí, thật xấu xí, tôi mới không bị mấy tên cặn bã này thích đâu.” Bartolomeo cười hì hì nói.

Lời châm chọc của Bartolomeo khiến khán giả dưới khán đài suýt nữa thì tức nổ phổi, nhưng cũng không thể nói gì thêm.

Bởi vì họ cũng cảm thấy xấu hổ vì hành vi vừa rồi của mình.

Bartolomeo.

Danh tiếng của hắn tệ đến mức thần tiên cũng khó cứu.

Một gã quái dị.

Mỗi lần thái độ đều coi thường người khác.

Luôn gây ra nhiều chuyện xấu xa.

Chương 754

"Bảng B có thí sinh cuối cùng sắp xuất hiện, một người đàn ông hoàn toàn trái ngược với gã Bartolomeo điên rồ kia.

Hắn kính yêu chủ nhân, đã mang về cây cột vàng khổng lồ từ một quốc gia xa xôi, dâng tặng chủ nhân để thề trung thành.

Sau đó, hắn không chút nương tay phá hủy những kẻ chế nhạo quốc gia của chúng tôi là 'vương quốc hải tặc man rợ', khiến họ phải khuất phục.

Người đàn ông này cuối cùng đã có cơ hội được chủ nhân ban ơn.

Tại đại hội long trọng khai mạc hôm nay, người đàn ông này quyết định dùng chiến thắng của mình để thực hiện nguyện vọng bao năm, quang minh chính đại thăng cấp thành một cán bộ của gia tộc Donquixote.

Một trong những ứng cử viên hàng đầu cho chức vô địch giải đấu này: Bellamy!" Người dẫn chương trình lúc này lại giới thiệu.

Mọi người reo hò vang trời.

Dưới khán đài có rất nhiều người hâm mộ cuồng nhiệt, đều bị mê hoặc, không ngừng la hét.

"Trận đấu chính thức bắt đầu rồi, chỉ có một người có thể sống sót, mọi người hãy cố gắng lên!" Người dẫn chương trình liền nói tiếp.

Tiếng chuông chiến đấu đã vang lên.

Các thí sinh tham gia chiến đấu kịch liệt.

Tiếng reo hò dưới khán đài ngày càng kịch liệt.

Mọi người đều đang chịu đựng quyền lực, muốn đánh chết đối phương.

Trên sàn đấu có một đội ngũ đặc biệt.

Đang kết bè kéo cánh.

Các vệ sĩ vây quanh, bảo vệ.

Người đó bất ngờ xuất hiện trên sàn đấu.

Một tình huống như liên thủ, như vậy cũng được sao?

Mặc dù liên thủ trong chiến đấu chắc là không phạm quy.

Người có thể đưa ra sách lược như vậy chắc hẳn là quân sư Dagama của Vương quốc Prodence.

"Tôi thề nhất định phải mang Trái Ác Quỷ về Tổ quốc!

Quốc vương Elizabello Đệ Nhị của tôi bẩm sinh là một vũ khí phá hoại với cơ thể cứng rắn, mỗi cú đấm nặng của ngài đều uy lực mười phần.

Khi ngài ra đòn, đó là sự kiện mang tính biểu tượng, khiến cả thế giới phải kinh ngạc.

Nhưng sức mạnh đó cũng có cái giá của nó.

Để tung ra một cú đấm, cần phải tập trung tinh lực và tích lực trong một giờ.

Trong một trận chiến chỉ có thể ra tay một lần.

Nó có thể đánh bại cả Hải tặc, Tứ Hoàng, được mệnh danh là 'Quyền Vương'.

Chỉ cần nắm bắt tốt thời cơ ra quyền, liền có thể quyết định kết quả trận chiến." "Thưa bệ hạ, ngài đã chuẩn bị xong chưa?" Người thủ hạ hỏi.

“Đợi một lát.

Các vệ sĩ đã giao việc rồi, hãy làm tốt những gì cần làm.

Để trả thù xứng đáng, hãy dùng toàn lực giảm bớt số lượng người trên sàn đấu.” Quốc vương nói.

Để tung ra cú đấm chí mạng, cần thời gian.

Trận đấu kịch liệt, giữa chừng có một số thí sinh rơi xuống biển.

Mặc dù mất tư cách thi đấu.

Nhưng họ phải vật lộn với những con cá lớn ăn thịt người dưới biển, để bảo toàn mạng sống của mình.

Khán giả dưới khán đài xem cảnh tượng này càng thêm phấn khích.

Ai sẽ thắng đây?

Mọi người càng mong chờ hơn.

Mặc dù trận đấu vừa mới bắt đầu, nhưng đã có người chết rồi.

Sắp đến giai đoạn gay cấn rồi.

Trận đấu cực kỳ hay!!

Trên sàn đấu.

“Này, Garp khỏe không?

Chương 755

Lâu lắm rồi không gặp, La Thiên Mũ Rơm.” Một ông già râu trắng hỏi.

“Ông biết ông nội tôi sao?” La Thiên hỏi lại.

Cavendish bên cạnh cũng kinh ngạc, hóa ra người đang đứng ngây người bên cạnh tên là La Thiên, không phải Luffy.

Giết La Thiên.

“Trước đây ta suýt chút nữa bị ông nội ngươi giết chết, lúc đó ta đã căm hận cả đời con cháu của ngươi.” Ông già râu trắng nói.

Đó là Chinjao, Đại thủ lĩnh của Bát Bảo Thủy Quân!

Lúc này La Thiên lâm vào tình cảnh khó xử.

Hai người đều muốn giết hắn.

Cả hai đều nhìn hắn một cách hung ác.

“Ông nội của ngươi đối với lũ trẻ con đúng là ác quỷ danh xứng với thực.

Mặc dù đã mấy chục năm trôi qua, vết thương của ta vẫn không thể lành lại.

Mối thù của ta sẽ báo lên cháu trai của ngươi.

Nếu ta biết ông nội ngươi có con trai, ta đã giết con trai hắn rồi, sẽ không có cháu trai.” Chinjao hung ác nói.

“Cậu có thật là La Thiên không?” Một bên hỏi, một bên rút kiếm trong tay.

“Tôi không phải La Thiên, nhầm rồi, tôi là Luffy mà.” La Thiên

căng thẳng nói.

Ngay sau đó Chinjao tấn công cả hai.

Cả hai đều không thể chống đỡ, chỉ có thể né tránh, mặc dù mâu thuẫn giữa họ vẫn chưa được giải quyết.

Cavendish cảm thấy phiền phức.

Khi biết người trước mắt là La Thiên, hắn nóng lòng muốn giết chết La Thiên.

Nhưng ông già này cứ gây rối.

"Chết tiệt!" Cavendish cũng rút kiếm.

Chuẩn bị quyết tử chiến với đối phương.

Cavendish rút ra thanh kiếm Durandal.

Chinjao thì dùng đầu húc, dựa vào Haki Vũ Trang khủng khiếp, hắn đã đỡ được.

Sau đó hai người giằng co với nhau.

Sau một lúc giằng co, khi cả hai người tách ra, Chinjao lại tấn công La Thiên và Cavendish.

Hắn không ngừng tấn công.

La Thiên thực sự không chịu nổi nữa.

Hắn chạy ra sau lưng Chinjao, đấm một cái.

"Ông già cứng đầu này, tôi vốn không muốn đánh nhau với ông, lại cứ muốn tấn công tôi." La Thiên vừa nói vừa đánh Chinjao.

Chinjao bị đánh bay.

Đợi khi hắn ta đứng dậy.

Không hề bị thương chút nào.

Cái đầu của hắn ta vô cùng lợi hại, được đồn đại là có thể đập tan băng và đất thành hai mảnh.

Mặc dù chiêu vừa rồi của La Thiên cũng đã dùng không ít sức lực, nhưng không gây ra tổn thương lớn cho hắn.

Chinjao hơi tức giận.

"Võ công của cả hai người đều không tệ, nhưng không ai bằng tôi cả." Ngay khi hắn định quyết tử chiến với La Thiên.

"Ông nội, dừng lại đúng lúc đi.

Nếu ông nổi điên ở đây, sẽ mất tư cách thi đấu đó!" Boo của Hoa Chi Quốc vội vàng chạy đến.

Hắn tóm lấy ông nội mình, không cho ông ra tay.

"Mau buông tay ra, cháu yêu của ta!

Ta khó khăn lắm mới tìm được huyết mạch của kẻ thù!" Chinjao nói.

"Không được, dù nói gì ông cũng không thể nổi điên ở đây, nếu không sẽ thật sự mất tư cách thi đấu, vậy thì mục đích thật sự của cháu sẽ không thể thực hiện được." Boo khuyên nhủ.

Chương 756

“Những ai làm việc ngoài lề cuộc thi đều sẽ bị trục xuất khỏi sàn đấu.” Người lính nói.

Tiếp đó mọi người đều giải tán.

La Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt vội vàng bỏ chạy.

Cavendish đang tìm kiếm hắn.

Đợi không kịp trận đấu bắt đầu, hắn muốn giết La Thiên ngay lập tức.

Chinjao dưới sự khuyên nhủ của cháu trai cũng đành phải nhẫn nhịn một cách bất đắc dĩ.

Nhưng hắn cũng sẽ giết La Thiên trong trận đấu.

Dù thế nào cũng phải báo thù này.

La Thiên chưa lên sàn đấu đã kết thù với hai kẻ địch, tình cảnh lúc này vô cùng nguy hiểm.

Hai kẻ địch có võ lực cao cường.

Trận đấu đã đến cao trào thật sự.

Chỉ còn lại vài cường giả.

Cảnh tượng cũng ngày càng kịch liệt hơn, những người dưới khán đài đều được khuấy động đến sôi máu.

“Mau ngăn tên đó lại, thật sự không còn lời nào để nói!

Tên đó muốn trêu chọc người khác đến mức nào đây?

Bartolomeo, tên đó công khai đi tiểu trước mặt mọi người, quả thực là vụ bê bối lớn nhất trong lịch sử đấu trường!

Nhanh lên, có ai ngăn hắn lại đi!" Cảnh tượng đột ngột này khiến người dẫn chương trình gầm lên giận dữ.

Không thể không nói, Bartolomeo đúng là một tên khốn nạn, côn đồ!

"Có người đang thi đấu nghiêm túc mà, nếu ngươi không chấm dứt hành vi này, ta sẽ dùng khí tà ác đằng sau, xin hãy tha thứ cho ta." Người cá nói.

Sau đó hai người đã đánh nhau.

Người cá ngã xuống, tất cả mọi người trên khán đài đều kinh ngạc.

Trong lòng đều vô cùng tức giận.

Bởi vì họ cũng muốn người cá dạy cho Bartolomeo một bài học.

Nhưng bây giờ người cá đã bị đánh bại rồi.

Ai sẽ thắng vẫn chưa phân định được.

Nhưng một số thí sinh có thực lực cũng lần lượt bị loại.

Vị quốc vương kia đang không ngừng luyện quyền, khí thế đang dần tăng lên.

Nhưng những kẻ vừa nãy còn đang làm lá chắn đều đã nhắm vào, muốn giết chết vị quốc vương này.

Bọn chúng, tất cả đều đã phản bội vì một số thứ.

Nhưng quốc vương không từ bỏ, đang luyện chiêu tuyệt kỹ của mình.

Ngay khi mọi người chuẩn bị ra tay với ông ta.

Cú đấm của quốc vương đã luyện xong, thời cơ đã chín muồi, tiếp theo chỉ cần ra đòn là có thể chiến thắng.

Cú đấm đó gọi là Quyền Vương!

Uy lực siêu cấp lớn, được đồn đại là có thể nghiền nát cả một quốc gia, quả thực là chuyện hoang đường.

Thậm chí, ngay cả Tứ Hoàng cũng có thể đánh bại sao? (Lời đồn là vậy) Mọi người đều có chút sợ hãi.

Không khí bất an trên sàn đấu đang lan rộng.

Vị quốc vương trước đó vẫn luôn luyện quyền đã bắt đầu hành động.

Tiếp theo sẽ không ổn rồi.

Khán giả đều vô cùng sợ hãi, sau đó đều bỏ chạy.

Sợ rằng cú đấm của quốc vương sẽ lật tung tất cả.

Vị quốc vương kinh ngạc cuối cùng đã tung ra cú đấm của mình.

Lúc này, các cường giả đang chiến đấu cũng đều dừng lại, chuẩn bị hạ gục quốc vương.

Chương 757

Họ cũng đều lao về phía quốc vương.

“Ầm!!” Trong khoảnh khắc, toàn bộ võ đài đã bị đánh tan biến.

Quốc vương chỉ dùng một cú đấm, đã đánh ngã tất cả kẻ địch.

Cú đấm mạnh thật đấy.

Các thí sinh khác đều bị loại.

Người chiến thắng cuối cùng là Quốc vương của Prodence.

“Quốc vương chiến thắng!” Người dẫn chương trình hét lớn.

Lúc này quốc vương cũng đã tung ra cú đấm chiến thắng.

Ông ta tưởng đã thắng rồi.

“Trong sàn đấu có người!

Ở đằng kia!

Sở dĩ khán giả trong sàn đấu không bị thương là vì tên đó đã đỡ một cú đấm.” Khán giả nói.

“Màn chắn phòng hộ, chỉ cần búng ngón tay, có thể tạo ra màn chắn phòng hộ xung quanh.

Ngay cả lũ quỷ nhỏ cũng biết điều cơ bản đó.

Ta đã ăn Trái Bari Bari, là người rào chắn, Bari Bari no Pistol.” Bartolomeo xuất kích.

Hắn ta đã đánh bay quốc vương.

Mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

“Người chiến thắng bảng B là Bartolomeo!” Người dẫn chương

trình nghiến răng nghiến lợi nói.

Mặc dù hắn cũng căm ghét Bartolomeo, nhưng với tư cách là người dẫn chương trình thì không thể không công bố.

Khán giả khác cũng đặc biệt khinh bỉ, la ó ầm ĩ, không muốn hắn giành chiến thắng.

Muốn hắn nhanh chóng biến mất, đừng ở trên sàn đấu nữa.

Nhưng Bartolomeo lại không chịu theo ý họ, ở trên đó với vẻ mặt của một kẻ tiểu nhân đắc ý.

Thậm chí còn muốn diễn một màn ngẫu hứng.

May mà bị người dẫn chương trình ngăn lại, và mời xuống khỏi sàn đấu.

Dưới khán đài, La Thiên lúc này đã làm quen với một người máy kỳ lạ.

Người máy đó dường như biết vị trí của Công xưởng.

Vừa biết Robin cũng đang tìm Công xưởng.

Hắn liền kể kế hoạch của mình.

Người máy đó đã âm mưu từ lâu, muốn cứu tất cả công nhân trong Công xưởng ra ngoài.

Các công nhân bên trong không có tự do, ngày đêm làm việc không ngừng.

"Nếu có ai dám thách đấu với ta và có giác ngộ, ta sẽ kể tất cả bí mật của quốc gia này." Người máy đó nói.

Đội của Caesar bên kia cũng đang hành động.

Mặc dù biết phía trước rất đáng sợ, nhưng họ quyết định phải đi qua cây cầu sắt phía trước.

Thế là mấy người đã đi lên cây cầu sắt.

Vừa mới lên cầu, họ không cảm thấy bất kỳ điều gì bất thường, cảm thấy cây cầu sắt khá chắc chắn, không có gì khác biệt so với những cây cầu sắt thông thường.

Trong lòng nghĩ cá chiến đấu tấn công cũng không sợ, chỉ là một lũ cá thôi mà.

Nhưng khi đi đến giữa cầu sắt, họ đột nhiên nghe thấy tiếng sủi bọt dưới nước.

Biết rằng những con cá đáng sợ sắp đến rồi.

"Ầm ầm ầm!" Cái gì mà cá chứ, rõ ràng là những con quái vật biển biển khổng lồ.

Một đàn đã chết.

Cây cầu sắt căn bản không chịu nổi.

Suýt chút nữa thì sợ chết rồi.

Khi cây cầu sắp không chịu nổi nữa, đột nhiên những con cá đó đều bị một cái lưới đánh cá không biết từ đâu ra vây chặt.

Chương 758

“Tuyệt vời quá, cuối cùng tôi cũng bắt được một con.

Hôm nay tôi sẽ dùng con cá chiến đấu này để nấu canh uống.” Có người nói.

“Giọng của ai vậy?

Dân cư trên đảo sao?

Không phải đây là một hòn đảo hoang sao?

Bên kia có người à?

Tôi muốn qua cầu.” Robin hét lên.

Không biết người ra tay trong bóng tối, rốt cuộc là ai?

“Chết tiệt, con người mau chạy đi!

Đừng để họ phát hiện ra tôi!” Thực thể ẩn mình trong bóng tối vẫn chưa xuất hiện.

Với sự giúp đỡ của Caesar, cuối cùng họ cũng đến được hòn đảo hoang phía bắc Dressrosa.

Trong đó có dấu vết của việc đánh bắt cá.

Trên đảo không một bóng người, trông có vẻ hoang vắng, trên biển đầy những mảnh vỡ thuyền bị cá chiến đấu phá hủy.

Bầu không khí khiến người ta cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Dần dần đi vào bên trong, họ thấy một khu rừng, trong rừng cây cối tươi tốt, trên núi có khỉ, nhảy nhót lung tung.

Hoàn toàn khác so với lời giải thích vừa rồi.

Cứ như một cảnh tiên trần, cuối cùng cũng đến được Green Bit.

…… Trong đấu trường, đội y tế nhanh chóng đưa những người bị thương xuống.

Bảng C chuẩn bị bắt đầu thi đấu.

“Bảng C chuẩn bị bắt đầu rồi, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng đi.

Sàn đấu một khi sửa chữa xong sẽ lập tức bắt đầu.

Các thí sinh tham gia xin tập trung tại lối vào, các thí sinh tham gia xin tập trung tại lối vào.” Người dẫn chương trình không ngừng lặp lại.

La Thiên nghe thấy lời của người dẫn chương trình, biết đã đến lúc lên sàn đấu.

Hắn không còn trốn tránh nữa, bước ra sàn đấu.

Mọi người đều tích cực lên sàn.

Trận đấu này đúng là cao thủ như mây.

Có cả những thí sinh hạt giống.

Trận đấu chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Mọi người hãy mong chờ những trận chiến kịch tính của bảng C đi.

Lại nói đến một nơi khác, Sanji vì muốn giúp cô bạn gái mới mà giết một người đàn ông.

Anh ta cùng bạn gái đi đến thị trấn lân cận.

Khi đang đi trên phố, Violet đột nhiên giả vờ quay người muốn rời đi.

“Quả nhiên không được, anh mau quay về đi!

Em quá hồ đồ rồi, xin anh đừng làm chuyện như vậy, đáng sợ lắm.

Nếu anh giết người đó, em sẽ thế nào đây?

Dù anh mạnh đến đâu, em cũng không nên lợi dụng anh!

Xin anh, làm ơn hãy rời khỏi đây đi, đừng dính dáng đến em nữa.

Em không muốn mất thêm ai nữa, vì lỗi của em." Cô ấy vừa khóc vừa nói.

"Không sao đâu, người đàn ông đó ở trong kho đó phải không, tôi đi đây." Sanji vừa nói vừa đi.

"Anh không hỏi em vì sao à?" Violet nói.

"Tôi không hỏi vì sao, nhưng nước mắt của em đã nói cho tôi biết.

Em là người tôi bảo vệ, tôi sẽ không để em bị tổn thương, càng không để em khóc.

Tôi đi đây." Sanji vừa đi vừa nói.

Chương 759

Để lại một bóng lưng cho Violet.

Khiến cô ấy thậm chí có chút cảm động.

Đá tung cửa, anh bước vào nhà kho đó.

“Kẻ dám làm bạn gái của tôi bị tổn thương, tôi sẽ giết ngươi!” Sanji nói.

“Hóa ra là do người phụ nữ đó phái đến à?

Bọn bây, xông lên!” Một người đàn ông vạm vỡ nói.

Sanji chỉ trong chốc lát đã đánh gục tất cả.

Anh sẽ không chấp nhận việc đàn ông làm phụ nữ phải rơi lệ.

Những người đó hoàn toàn không phải đối thủ của Sanji.

Vì vậy không thể ngăn cản tình yêu của anh.

Sanji đã hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi.

Violet vô cùng vui mừng, chủ động lao vào lòng anh.

Nhưng Violet nói: “Em có một yêu cầu.” “Có yêu cầu à?

Em cứ nói đi, tôi sẽ làm theo hết, tôi rất thích em.” Sanji nói.

“Vậy sao?

Vậy anh có thể chết vì em không?” Violet trở nên vô cùng độc ác.

Cô trói Sanji bằng còng.

Sanji hoàn toàn không thể tin vào tai mình.

“Đồ đàn ông ngu ngốc, đều tin tưởng tôi, trong mắt đều là tôi.” Violet nói.

Sanji hoàn toàn kinh ngạc. …… Đội áp giải Caesar đã đến Green Bit.

Thực vật ở đây vô cùng khổng lồ.

“Này, tôi đây, mau đón tôi về đi!” Caesar la hét.

“Đừng hoảng, bãi biển nơi tôi đã hẹn, 3 giờ chiều tôi sẽ thả cô ở đó, sẽ đến ngay thôi.” Caesar nói.

“Mau nhìn kìa, nhìn chiến hạm Hải quân ở bờ biển đối diện kia.

Hoàn toàn lao lên đảo, mà không phải là cạn nước đâu.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà biến thành như vậy?” Robin nói.

Lúc này Caesar hơi sợ hãi.

Nếu bị Hải quân bắt thì sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy hắn tỏ ra hơi bất an.

Không quan tâm nữa, hắn cảm thấy ở đây hoàn toàn là địa ngục, tinh thần có chút không kiểm soát được rồi.

Hắn cứ thế la hét ầm ĩ.

“Anh có thể cẩn thận một chút không, nếu Hải quân thật sự phát hiện ra tôi thì mạng nhỏ của tôi thật sự khó giữ nổi.” Robin khuyên nhủ.

“Mọi người đừng vội, còn 15 phút nữa.

Làm ơn dùng cản trở và thông tin để yểm hộ tôi.

Dù sao tôi cũng không rõ có ai mai phục ở đó không.

Hãy vào rừng điều tra đi.

Nếu có bất kỳ động tĩnh nào, hãy liên lạc với tôi ngay lập tức.” Cuối cùng một mình tiến vào rừng.

Đột nhiên thấy một nhóm Hải quân.

Và nghe thấy tiếng của họ từ xa.

“Băng Mũ Rơm sao?

Ở đâu?

Các ngươi ở đâu?

Chương 760

Mau ngoan ngoãn đầu hàng đi!

Ta biết hòn đảo này đáng ghét, mau xuất hiện đi băng Mũ Rơm!" Hải quân hét lên.

"Nhầm rồi, tôi là Leo, tôi không phải băng Mũ Rơm.

Người tốt hay kẻ xấu?

Mau giao vũ khí ra." Không thấy người, nhưng có thể nghe thấy giọng nói.

"Không thể giao vũ khí được, tiếp theo tôi có nhiệm vụ phải làm.

Tôi là người tốt, rốt cuộc là ai?

Mau hiện thân đi!" Hải quân trả lời, sau đó nổ súng vào mấy chỗ.

Những chuyện kỳ lạ này khiến Hải quân cực kỳ khó hiểu, chuyện gì đang xảy ra vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, ngay cả áo khoác ngoài cũng bị kéo đi.

Chuyện xảy ra chỉ trong vòng một phút, khiến tất cả đều sợ hãi, từ trên xuống dưới hầu như đều bị lột sạch.

"Mấy tên xấu xa kia, biết sự lợi hại của ta rồi chứ!" Lại có tiếng nói vọng đến từ xa.

Hải quân đều vô cùng sợ hãi, đều vội vàng chạy ra khỏi khu rừng đó.

Không biết khu rừng đó có chuyện gì nữa.

Nhưng Robin bên cạnh lập tức sử dụng chiêu "Vạn Tử Thiên Hồng Hoa Hải".

Cô dùng tay bắt lấy một người nhỏ bé.

Chắc là tộc người tí hon, Robin phỏng đoán.

“Cứu mạng!

Quả nhiên mình bị phát hiện rồi!” Người tí hon.

Vừa khóc vừa hét.

Zoro đã lấy lại được thanh Shusui của mình, và tóm được tên yêu quái đã trộm Shusui.

Hóa ra đó là một người tí hon.

“Mình thật bất cẩn, lại bất cẩn nữa rồi, lại ngu ngốc và khờ khạo.

Mình biết sớm muộn gì cũng có ngày bị phát hiện.” Vừa khóc vừa nói.

“Bộ mặt thật của yêu quái sao?

Yêu quái à?

Đồ chơi?” Zoro hỏi.

“Tôi không phải đồ chơi!

Tôi là Wicca của tộc Tontatta.

Xin hãy giữ bí mật chuyện đã gặp tôi, xin anh đó!

Rõ ràng bây giờ không có chuyện gì như vậy xảy ra mà.” Wicca cầu xin.

“Hoàn toàn không hiểu tình hình gì cả.

Tôi bắt cô lại cũng không ăn thịt cô đâu.

Mau nói rõ tình hình cho tôi biết đi!” Zoro nói.

“Cái đó tôi không thể làm được.

Tôi không thể tiết lộ thông tin cho tộc người lớn.

Rất xin lỗi, tôi xin cáo từ.

Tôi không đi được nữa, hình như vừa nãy bị trẹo chân rồi.” Wicca vừa khóc vừa nói.

“Mình thật quá bất cẩn.” Wicca vừa khóc vừa đập xuống đất.

Thật không ngờ sức mạnh của cô ấy lại có thể đập nứt cả mặt đất.

“Xin anh hãy đưa tôi đi tìm đội trưởng để nói một chuyện.” Wicca nói.

“Cô đã trộm kiếm của tôi, chuyện này có liên quan đến cô mà, phải không?” Zoro nói.

“Tôi là người quản lý màu xanh trên mảnh đất này.

Chương 761

Người lớn trong quốc gia này đều gọi tôi là yêu tinh, sẽ mang đến cho tôi đủ loại thứ.

Bây giờ tôi rất vội, tôi thuộc đội trinh sát, phải báo vị trí hiện tại của gia tộc Donquixote cho đội trưởng.

Bây giờ chính là cơ hội.

Vừa nãy tôi phát hiện gia tộc Donquixote đã đi tấn công thuyền của băng Mũ Rơm.

Tôi vừa tận mắt chứng kiến, đây cũng là một bí mật." Wicca nói.

Zoro nghe xong, cả khuôn mặt đều biến sắc.

Lập tức chạy đi cứu đồng đội của mình.

"Xin anh đưa tôi đi tìm thuyền trưởng, sau đó tôi sẽ đưa anh đến bờ biển ngay." Wicca nói.

Zoro sau khi biết chuyện, vô cùng lo lắng cho đồng đội.

Nếu đúng như vậy, Doflamingo đã luôn giám sát hành tung của họ.

Tiếp theo, không chỉ con thuyền gặp nguy hiểm.

Mọi người đều đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Nhưng anh lại không biết đường.

Không quen thuộc địa hình ở đây.

Đành phải hợp tác với Wicca.

Chạy rất nhanh.

Ở thị trấn lân cận, Sanji đã gặp nguy hiểm.

Violet đã trói anh lại.

Cô không ngừng đánh đập đồng đội của mình, không còn là người phụ nữ yếu đuối như lúc mới gặp nữa.

“Trước mặt tôi, tất cả mọi người đều như thế.

Từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã nhìn thấu tất cả.

Mặc dù tôi đã nghe nói về điểm yếu của anh là phụ nữ, nhưng không ngờ lại đến mức này, thật không ra thể thống gì.” Violet nói.

Cổ áo Sanji nhăn nhúm, cà vạt bị vặn vẹo, áo sơ mi cũng dính đầy máu.

Vẻ ngoài của anh tệ hơn rất nhiều.

“Hoàn toàn trúng mỹ nhân kế của tiểu thư rồi, chỉ là một con ruồi chết, không hề nhìn thấu cái bẫy.

Đúng là đồ ngu!” Những người thủ hạ chế giễu.

“Lừa dối tôi sao?

Rõ ràng cô có một trái tim đẹp mà!” Sanji hỏi.

“Trước đó tiểu thư đều đang diễn kịch thôi, đừng mơ mộng nữa!” Thủ hạ của Violet tiếp tục nói.

“Gặp phải đãi ngộ như vậy, còn nói mộng tưởng gì nữa?

Đứng dậy cho ta!

Ngươi tưởng đang yêu đương sao?

Ta sẽ không thích ngươi đâu, đừng mơ mộng hão huyền nữa!” Violet vừa nói vừa đá Sanji.

Thật sự quá đáng thương.

“Ngươi đang kìm nén sự phẫn nộ của mình, đang tìm cơ hội để trốn thoát sao?

Ta sẽ không để ngươi đạt được đâu.

Ngươi nghĩ có thể lừa được ta sao?

Thực ra ta là người ăn Trái Giro Giro, có khả năng nhìn thấu tất cả phụ nữ.

Hãy để ta xem cái bộ não đầy dối trá đó của ngươi đi!" Violet nói.

Để biết mục đích của băng Mũ Rơm và kế hoạch tiếp theo của hắn là gì?

Violet đã sử dụng chiêu tất sát của mình.

Cô đưa hai tay tạo thành hình ống nhòm hướng về phía đầu Sanji, sử dụng thuật quan sát, để làm rõ mục đích của anh.

Nhưng cô không thu được gì.

Chương 762

Bởi vì trong đầu Sanji toàn là cô ấy.

Chỉ một lòng muốn yêu đương với Violet.

“Kế hoạch tác chiến ở đâu?

Mục đích của ngươi ở đâu?

Trong tình huống này, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy?” Violet hỏi.

“Tôi ở đây mà, từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã yêu em sâu sắc.

Ánh mắt em lúc đó thật mê hoặc.

Tôi chưa bao giờ nghi ngờ nước mắt của em, em đối xử với tôi như thế nào.” Sanji nói.

Violet kinh ngạc.

“Cái gì mà không nghi ngờ nước mắt của phụ nữ?

Ngươi đang nói nhảm sao, vì sợ chết nên đầu óc bị cháy rồi à?

Xin hãy nhìn rõ hiện thực, ngươi đã bị mỹ nhân kế của tiểu thư lừa rồi.

Đồ quỷ nói nhảm không ngừng, tiểu thư nói tên biến thái này không còn giá trị lợi dụng nữa rồi, mau tiễn hắn đi gặp Diêm Vương đi!” Người thủ hạ nói.

Cuối cùng những thủ hạ đó chuẩn bị ra tay.

Nếu giết Sanji, họ sẽ nhận được tiền thưởng.

Ai nấy đều nóng lòng muốn giết Sanji.

Không, Violet quay người sử dụng “Nước Mắt Sắt Nóng”, hai

giọt nước mắt biến thành những con cá voi.

Chúng lao về phía những tên thủ hạ, trong khoảnh khắc đã giết chết tất cả.

Violet thật lợi hại.

“Mau chạy đi!

Tôi làm thủ hạ của Donquixote Doflamingo cũng có nỗi khổ tâm.

Mau chạy đi!

Đừng lo cho tôi.

Tôi đã nắm rõ tất cả động thái của mọi người rồi.

Vậy mà lại từ đầu đến cuối đối xử tốt với kẻ địch.

Tôi thật không thể tin được, đúng là một người đàn ông vô dụng.

Đừng cảm ơn, tôi rất vui.” Violet nói.

“Cô có nỗi khổ tâm phải không?

Không cần phải làm thủ hạ của hắn nữa, đi theo tôi đi.

Anh đã giết chết đồng đội của cô rồi, chi bằng hãy lên thuyền của tôi rời khỏi hòn đảo này đi.” Sanji sốt sắng nói.

“Kể từ khi tôi mang Caesar lên hòn đảo này, tôi đã rơi vào bẫy của hắn.

Anh có thể xem ký ức trong đầu tôi.” Nói xong Violet thi triển phép thuật.

Sanji đã nhìn rõ mọi chuyện.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Donquixote Doflamingo.

Hoàn toàn là cái bẫy do Donquixote Doflamingo bày ra.

Trong đấu trường, trận đấu cũng chính thức bắt đầu rồi.

Mọi người đều mong chờ ai sẽ thắng bảng C?

Các thí sinh hiện tại cũng đều háo hức muốn thử sức, đang chờ đợi thời cơ.

Các thí sinh đều lần lượt vào sân, "Bảng C cũng hội tụ toàn những cường hào, trận đấu sắp bắt đầu rồi.

Trái Ác Quỷ quỷ quái đó rốt cuộc sẽ về tay ai đây?

Tôi rất mong chờ." Người dẫn chương trình giới thiệu, tiếng chuông trận đấu cuối cùng cũng vang lên.

Mọi người bắt đầu đánh nhau.

Robin đang chiến đấu với tộc người lùn trong rừng, cô tóm được một người lùn.

Chương 763

Đồng đội của người lùn đó chuẩn bị giải cứu, bắn ra một bông hoa gây mê, làm Robin và Usopp bất tỉnh.

“Cả hai đều bất tỉnh rồi, vì đã nhìn thấy chân thân của chúng ta, chúng ta nên giết chết chúng thôi,” tộc người lùn bàn tán.

“Trong túi có sách, sổ ghi chép, quần áo thay, kẹo và sạc điện thoại,” những người lùn thảo luận.

Mấy người lùn chui vào quần áo của Robin, thấy bên trong quần áo thật kỳ lạ, đang khám phá.

Họ khâu cơ thể cô xuống đất.

Một lúc sau Robin tỉnh lại.

“Họ đã làm gì tôi vậy?

Tôi không thể cử động được?” Robin nói.

“Đừng nhúc nhích, nếu không tôi sẽ giết cô.

Tôi đã dùng sức mạnh khâu vá để khâu cô xuống đất, cô là kẻ xấu đúng không?” người lùn hỏi.

“Xin lỗi, chắc chắn có sự hiểu lầm.

Các cậu là người năng lực sao?

Đồng đội của tôi đâu rồi?

Cậu ấy không sao chứ?” Robin hỏi.

“Cậu ta bị bắt theo luật quốc gia này rồi,” người lùn nói.

“Mọi người phải cẩn thận, tên người lớn đó có thể biến ra vô số cánh tay, rồi tóm lấy chúng ta, thật lợi hại, tôi cũng lần đầu thấy cảnh

tượng như vậy," người lùn nói.

"Các cậu có mục đích gì?

Tại sao lại bắt tôi?

Có muốn làm hại tôi không?" người lùn hỏi.

"Không phải, xin lỗi, tôi chỉ tò mò nên mới ra tay, tôi không có ý làm hại các cậu," Robin giải thích.

"Bất kể lý do là gì, nhưng đã nhìn thấy chân thân của chúng tôi, tuyệt đối không thể để cô sống sót trở về," người lùn nói.

"Sao các cậu lại vô lý như vậy?

Tôi đâu có làm hại gì các cậu, đối xử với tôi như vậy quá bất công rồi.

Hãy thả tôi ra đi, những gì tôi thấy tôi sẽ không nói với bất cứ ai đâu," Robin nói.

"Các cậu là kẻ lừa đảo, tôi sẽ không tin lời các cậu, đừng nghĩ tôi sẽ tin," người lùn kích động nói.

Sau đó, họ thả Robin ra.

"Tôi cứ nghĩ cô là kẻ xấu," vừa nói vừa cởi trói cho cô.

Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, sao họ lại dễ dàng tin lời người khác như vậy.

Họ trả lại đồ đạc và kính cho cô.

Sau đó, Robin phát hiện toàn bộ tộc người lùn đều đặc biệt tin lời người khác.

"Thông thường tôi không có cơ hội được quan sát người lớn gần như vậy, hãy thoải mái một chút, không cần câu nệ," Vua tộc người lùn nói và cười.

“Được, ăn cơm chưa?” “Tôi nấu cháo bí đỏ, cô có muốn ăn không?” “Bên cạnh còn có bánh quy lá cây rừng, ngon lắm, tôi uống một ly trà nhé.

Cô có muốn ăn nấm nướng không?”… Tất cả đều đặc biệt nhiệt tình chiêu đãi Robin.

Nhưng Robin vì có việc quan trọng nên đã từ chối.

Sắp 3 giờ rồi, không thể đợi thêm được nữa.

Người lùn ném cục sạc điện thoại của Robin vào rừng.

Giờ không thể liên lạc với đồng đội được.

Robin vô cùng lo lắng, lập tức muốn rời đi.

“Cô có phải người tốt không?

Nếu là người tốt, trước khi đi phải đưa cho chúng tôi ít vũ khí, nếu không có vũ khí, tôi sẽ chọn cách lột sạch quần áo cô,” đột nhiên một người lùn nói.

“Tôi là người tốt, nhưng tôi không có vũ khí,” Robin nói.

Người lùn có chút tức giận, quyết định ra tay với cô.

Họ quyết định lột sạch quần áo của cô, làm Robin đỏ mặt, muốn liều mạng phản kháng.

Chương 764

Nhưng lúc đó, đột nhiên một người lùn khác nói.

“Không được, đợi đã.

Người lớn đó là đồng đội của anh hùng, tên người lớn khác mà tôi vừa bắt được, chính là anh hùng, thực ra anh ấy vì sự xuất hiện của tộc chúng ta, là anh hùng trong truyền thuyết của chúng ta,” người lùn đó vừa nói vừa khóc.

“Tuyệt vời quá, cảm động quá, tôi đặc biệt muốn đi gặp anh ấy,” những người lùn reo hò.

Họ thả Robin ra.

Nhưng lúc này chỉ còn hai phút nữa là đến 3 giờ.

Robin lo lắng đến mức toát mồ hôi.

Lúc này, Law, đang đợi đồng đội, đột nhiên nhận được điện thoại từ Sanji.

“Chào Law, tôi là Sanji, nghe kỹ đây, mau chóng rời khỏi đó, Donquixote Doflamingo căn bản không từ chức Thất Vũ Hải, vụ trao đổi Caesar cũng không thể thành lập bất kỳ giao dịch nào.

Ngay sau khi tuyên bố từ bỏ vương vị, anh ta đã cho mọi người đính chính rồi, đó là một sai lầm, thuộc về tin báo nhầm.

Anh ta căn bản không từ bỏ vương vị, một thông báo đính chính sẽ được công bố vào lúc 3 giờ chiều nay.

Trước đó, những người dân thường không được nhắc đến chuyện này với người ngoài, không được tiết lộ nửa điểm phong thanh nào, toàn thể quốc dân đều phải như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi hoàn toàn bị lừa rồi, hãy rời khỏi hòn đảo đó đi.

Tôi cũng gặp rắc rối rồi, phiền tôi phải đi lo việc khác đây, hãy thoát thân càng sớm càng tốt," Sanji nói xong rồi cúp máy.

Một lúc sau, phân thân của Robin cũng biến mất, và nói với Law về hai tình cảnh và vị trí của họ.

Họ hẹn gặp ở bến cảng.

Khi Law chuẩn bị đưa Caesar đi, Fujitora dẫn theo một đám Hải Quân đến.

"Ngài Law phải không?" Fujitora lớn tiếng hỏi.

Vừa hỏi xong thì thấy Donquixote Doflamingo bay tới.

"Law thật thông minh nha, thậm chí còn mời được cả đô đốc Hải Quân ra mặt.

Ta đã từ chức vương vị, giờ ta thật sự sợ hãi đó," Donquixote Doflamingo giả vờ nói.

"Ít lừa bịp thôi, rõ ràng anh chưa từ chức vương vị, báo cáo kia chỉ là một kế hoãn binh," Law gào lên. ...

Một bên khác.

"Cuộc thi sinh tồn loại trực tiếp bảng C, người chiến thắng sẽ thuộc về ai?

Bây giờ tiếng chuông thi đấu bắt đầu đã vang lên," người dẫn chương trình nói.

Lúc này, Cavendish thấy Luffy (La Thiên) bước vào đấu trường, liền xông thẳng vào.

Nhưng nhân viên tổ chức đã giữ hắn lại.

Không còn cách nào khác, hắn đành đứng ngoài chờ đợi trận đấu

tiếp theo bắt đầu.

Mặc dù bây giờ hắn nóng lòng muốn giết chết Luffy, nhưng vì muốn có được Trái Mera Mera, hắn đành phải nhịn.

Cuộc thi bắt đầu, các tuyển thủ đều dốc hết chiêu thức của mình ra thi đấu với đối phương.

Tiếng reo hò của khán giả dưới khán đài càng lúc càng mạnh mẽ.

Cũng có không ít tuyển thủ rơi xuống biển.

Không những mất tư cách thi đấu, còn phải vật lộn với cá sấu dưới biển.

Luffy dùng Hỏa Tiễn Thủ Thương.

Các tuyển thủ thấy Luffy sau đó, đều nhao nhao lao vào đánh.

Họ cảm thấy tên lùn đó đặc biệt lợi hại, nên đánh bại hắn trước.

Lúc này, toàn bộ tuyển thủ trên đấu trường đều vây quanh Luffy, muốn giết chết hắn.

Họ tấn công tới tấp.

Nhưng Luffy không hề sợ hãi.

Hắn đã chiến thắng thành công.

Khán giả dưới khán đài nhao nhao khen ngợi, thật không thể tin nổi, quá lợi hại.

Luffy vẫn đang chiến đấu.

Chương 765

Sắp 3 giờ rồi.

Chim đưa tin mang đến tin tức, một lần nữa chấn động toàn thế giới.

Tiêu đề tin tức sửa lại thông báo trước đó: Donquixote Doflamingo căn bản không từ chức vương vị.

Tất cả đều là hiểu lầm!

Ngoại trừ người dân của một quốc gia đã biết trước chuyện này, các quốc gia khác đều cảm thấy quá vô lý. ...

Law: "Ý của anh là, lợi dụng sức mạnh của Chính Phủ Thế Giới chỉ để lừa gạt mười mấy người chúng tôi, và lừa dối cả thế giới sao?

Tên đó thật quá hèn hạ." "Các màn ảo thuật càng lớn, mánh khóe của nó thường càng đơn giản, con người luôn nghĩ chuyện như vậy không thể xảy ra, quan điểm cố định thường sẽ tạo ra điểm mù, luôn cho rằng không thể có chuyện như vậy," Donquixote Doflamingo cười ha hả nói.

"Mọi người cũng sẽ không nghĩ anh sẽ làm như vậy, địa vị của anh cũng không thể khởi động được Chính Phủ Thế Giới nha, không thể nào có quyền hạn phát tán tin tức giả đến toàn thế giới như vậy được.

Nếu nói chỉ có người có thể làm chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, trên thế giới e rằng chỉ có Thiên Long Nhân, chẳng lẽ anh là Thiên Long Nhân sao?" Law nói.

"Nước trong lý thuyết luôn sâu hơn những gì cậu biết, mục tiêu của ta chỉ có một, bây giờ chỉ là giết cậu thôi," Donquixote

Doflamingo cười nham hiểm nói.

“Donquixote Doflamingo, mau giết chết tên tiểu tử đó đi, như vậy tôi có thể được giải thoát rồi,” Caesar gào lên.

“Vì anh đã hoàn toàn vi phạm thỏa thuận giao dịch, nên giao dịch lần này hoàn toàn bị hủy bỏ, tôi sẽ không thả Caesar đâu,” Law nói.

“Đối mặt với ông chủ đã hơn mười năm không gặp, vừa mở miệng đã nói như vậy, mau thả ra đi, Law, Caesar là thuộc hạ đáng yêu nhất của ta,” Donquixote Doflamingo nói.

Caesar là nhà khoa học gây ra sự cố khí độc.

Nhưng giờ hắn là thuộc hạ của Thất Vũ Hải, nên tôi hiện tại không có quyền lực để bắt hắn.

Chỉ có thể xá miễn, ông chú mù (Fujitora) bàn luận.

“À, ở Tân Thế Giới, trong lúc tuyển binh, vì biểu hiện xuất sắc, hắn đã được thăng cấp đặc cách lên Đô Đốc Hải Quân,” Donquixote Doflamingo nói với ông chú mù.

“Đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu rồi, lão phu thân phận lính mới vừa nhập ngũ, có lẽ không hợp lắm, nhưng những hành vi trước đây của anh quả thực khiến người ta khó hiểu.

Mặc dù chưa nắm được chứng cứ cụ thể liên quan, nhưng thông tin về việc vi phạm các quy định của Thất Vũ Hải, tôi đã nghe không ít rồi.

Có phải xưng hô vừa rồi mà người kia dùng với anh, cái tên ‘Joker’ là biệt danh của anh không?” Fujitora cười nói.

“Nếu muốn điều tra tôi, có thể.

Chỉ cần có sự giác ngộ tương ứng là được.

Đợi khi nào anh nắm được chứng cứ xác thực rồi hãy nói những

điều đó.

Tôi ngược lại muốn hỏi Hải Quân, lần này sẽ xử lý Law như thế nào?" Donquixote Doflamingo nói.

"Về việc báo cáo tin tức trước đây và việc truy nã băng Mũ Rơm, nếu theo báo cáo mà hai bên là đồng lõa, thì Law có tội.

Nếu là thuộc hạ của ngài, thì không có tội.

Nếu câu trả lời hiện tại của ngài sẽ trở thành bằng chứng để bắt giữ băng Mũ Rơm, thì sao?" ông chú mù nói.

Law đứng nghiêm nghị, trong lòng thầm nghĩ: Mục tiêu trước đây hoàn toàn bị phá vỡ, bây giờ mình hoàn toàn trở thành mục tiêu của Hải Quân.

Mình đang kéo dài thời gian.

Nhưng cũng chỉ kéo dài được một lúc, tình hình cũng chỉ tệ hơn.

Mặc kệ!

"Tôi và Mũ Rơm không phải quan hệ trên dưới, như báo cáo trước đây, tôi là đồng minh của cậu ấy," Law nói.

Điều này làm Donquixote Doflamingo và Caesar cười ha hả.

Ông chú mù rút kiếm ra, chuẩn bị đối phó với Law.

"Vậy thì báo cáo tước bỏ danh hiệu của anh cũng không cần phải sửa đổi gì," vừa nói vừa ra tay.

Kiếm của ông ta lướt trên không trung, vòng xoáy trọng lực màu tím phóng lên trời.

Vài giây sau, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một khối thiên thạch khổng lồ bốc cháy lao xuống!

Tấn công không phân biệt!

“Ầm ầm ầm!” Law và Doflamingo đều giật mình, vội vàng dùng chiêu thức riêng, né tránh và phá hủy thiên thạch rơi xuống.

“Ầm!” Trong khoảnh khắc, lửa bùng lên ngút trời, toàn bộ bãi biển chìm trong biển lửa.

Nửa lúc sau, trên mặt đất xuất hiện một cái hố lửa khổng lồ, chỉ có ba người là không sao.

“Ngài Nguyên soái đã dạy dỗ anh thế nào vậy?

Chương 766

Con chó dại điên cuồng cắn người," Donquixote Doflamingo tức giận nói.

"Lại có mấy người có thực lực đáng sợ đến vậy chứ?" Law ngạc nhiên nói.

"Lão phu chỉ thử dao mổ trâu thôi, đừng trách.

Vậy tiếp theo sẽ bắt giữ cậu, không có ý kiến gì chứ, ngài Law?" Fujitora cười nói.

"Sẽ không nghĩ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta chứ, đừng mơ mộng hão huyền," Donquixote Doflamingo đắc ý nói. ...

Một bên khác, Sanji.

Vội vàng liên hệ với các đồng đội khác.

Kể cho họ tất cả tin tức đã biết, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng để thoát khỏi nơi đó.

Anh lại liên hệ với Kin'emon.

"Đầu bếp, anh đang đi dạo chơi gì vậy?

Bây giờ đang làm gì?" Kin'emon hỏi.

"Tôi đã rơi vào bể tình, đang tìm người mình thích, nhưng bây giờ không phải lúc để nói những chuyện này," Sanji nói.

"Nghe cũng không tệ, mà nói thật thì tôi cũng sắp tìm thấy nhà máy rồi, nhưng e rằng không thể phá hủy ngay lập tức, chắc chắn sẽ gặp rắc rối vượt xa tưởng tượng.

Tôi vừa thấy tin tức, tôi hoàn toàn bị tên khốn đó lừa rồi.

Nếu để hắn cướp mất Caesar nữa, kế hoạch tác chiến của tôi có thể hoàn toàn đổ bể.

Nên tôi phải ra tay trước, phá hủy nhà máy quý báu của hắn.

Tóm lại, hãy nhanh chóng hành động đi," Kin'emon nói.

"Được thôi, vậy nhà máy đó ở đâu?

À đúng rồi, tôi không thể liên lạc được với cô Nami," Sanji hỏi.

Vừa chạy vừa nhìn, mọi người trên đường đều vây quanh xem trực tiếp đấu trường.

Trong buổi trực tiếp, Sanji thấy Luffy (La Thiên) và một nhóm người đang chiến đấu.

Khán giả cũng luôn bàn tán rằng tên lùn đó thật sự rất mạnh.

"Sanji tôi phải đi rồi, đồng đội của tôi đang tìm tôi, chắc là đến nhà máy bí mật đó.

Tôi đưa cho anh cái bản đồ này, bề ngoài trông giống nhà máy sản xuất đồ chơi, nhưng thực ra đó là một nhà máy," người phụ nữ nói.

"Thật sao?

Nếu cô tiếp tục giúp tôi, sẽ mất mạng đó," Sanji lo lắng nói.

"Thật là một người kỳ lạ, dù sao kết quả cũng không khác gì.

Tin tức tôi phản bội gia tộc, e rằng mọi người đều đã biết, đã sớm truyền đến tai các cán bộ rồi, tôi cũng không khác biệt gì nữa," người phụ nữ nói.

"Được rồi, chúng ta gặp nhau ở cảng phía tây nhé, cô hãy ẩn nấp trước tôi.

Đó là điểm tập kết mà tôi và đồng đội đã hẹn, tôi nhất định sẽ đưa cô thoát khỏi đây," Sanji chân thành nói.

“Đúng là một người đàn ông vô dụng,” người phụ nữ nói.

Đúng lúc Sanji đang chìm đắm trong tình yêu thì đồng đội của anh, Kin'emon, xuất hiện trước mặt anh.

Người phụ nữ cũng biến mất ngay lập lập tức.

“Cuối cùng cũng tìm thấy anh, đồng đội của tôi (Momonosuke) đã bị một đám ác ma bắt đi.

Xin hãy giúp tôi, giúp tôi giải cứu những đồng đội đó đi.

Nghe nói họ bị giam ở một nơi gọi là Nhà Máy Đồ Chơi, ở vị trí cụ thể tôi không rõ,” Kin'emon nói.

“Cứ giao cho tôi đi, tôi có bản đồ,” Sanji nói.

Đó là nhà máy sản xuất đồ chơi đúng không?

Nhà máy mà anh đang tìm sao?

Vừa rồi người phụ nữ đã đưa bản đồ cho anh. ...

Quay lại đấu trường.

Chương 767

Biểu hiện xuất sắc của Luffy (La Thiên) đã thu hút sự chú ý của mọi người.

"Mặc dù trước đây không ai chú ý, nhưng biểu hiện rất xuất sắc," người dẫn chương trình giới thiệu.

Lúc này có một tuyển thủ đặc biệt thi đấu với Luffy, đó là một con bò tên là "Bò Tàn Khốc", một tên tội phạm tử hình quyết đấu với Bò Tàn Khốc.

Chỉ những người đánh bại nó mới có thể được xá tội tử hình.

Nhưng hiện tại chưa có ai được xá tội.

Đơn giản là tử thần trên đấu trường.

Chỉ những người đánh bại nó mới có thể được xá tội tử hình.

Nhưng hiện tại chưa có ai được xá tội.

Tử thần trên đấu trường, lúc này lao về phía Luffy, nhưng Luffy đứng yên không nhúc nhích.

Khi con bò sắp đâm vào Luffy, Luffy né đi.

Con bò vồ hụt.

Điều đó làm nó càng thêm tức giận.

Liên tiếp nhiều lần, nó không đâm trúng Luffy.

Lúc này con bò có chút điên loạn, hoàn toàn không thể kiểm soát.

Luffy thấy cảnh này, cũng không tiếp tục đùa giỡn với nó nữa.

Khi con bò lại lao đến, hắn đứng đó dùng sức mạnh thật sự của mình, khiến đối phương đứng yên bất động, cơ thể run rẩy.

Rồi Luffy lật người ngồi lên lưng con bò, thuần phục tên đó. ...

Quay lại Green Bit.

Dưới rừng.

Hai đồng đội của Luffy (La Thiên) là Robin và Usopp.

Cũng cảm nhận được uy lực của Fujitora.

Mặt đất rung chuyển kinh khủng.

Usopp tiếp tục khoác lác, nói mình là anh hùng, đã đánh bại biết bao nhiêu người.

Tộc người lùn quá ngây thơ, tin lời cậu ta không chút nghi ngờ, cống hiến đồ ăn ngon.

Đầu tiên, họ mang cá chiến và đủ thứ đồ ăn ngon ra cho cậu ta ăn.

Usopp ăn uống không chút khách khí.

Cậu ta định mang một ít đặc sản về khi rời đi, và thông minh khoác lác, đọc trong sách về anh hùng người lùn Noland: "Bốn trăm năm trước, một nhà thực vật học tộc người lớn đã đến quốc gia của chúng tôi.

Lúc đó, một nhóm người lớn xấu xa đã gây tội ác vào buổi sáng, tổ tiên chúng tôi vô cùng phiền não vì điều đó.

Lúc đó, ông ấy đã xuất hiện.

Cùng tổ tiên chúng tôi chiến đấu, và cuối cùng dẫn chúng tôi đến chiến thắng.

Ông ấy là anh hùng trong truyền thuyết của chúng tôi.

Mỗi khi nhắc đến tên ông ấy, tôi đều vô cùng cảm động.

Thật là sự sắp đặt của số phận, đã cho tôi gặp được bạn của anh hùng vào ngày hôm nay.

Ngày hôm nay tôi thề sẽ quyết chiến với Donquixote Doflamingo.

Bạn của anh hùng lại xuất hiện bên cạnh tôi.

Tôi cảm thấy quá vui mừng.” Bởi vì ban đầu để thoát thân, Usopp đã lừa người lùn rằng mình là bạn của anh hùng.

“Đợi khi tôi ăn no uống đủ, tôi sẽ đi từ đường hầm dưới đất đến vườn hoa.

Tôi sẽ triệu tập tất cả đồng đội của tôi.

Một số đang đợi tôi ở chiến trường Dressrosa.

Xin ngài hãy thân chinh chỉ huy chúng tôi đánh bại kẻ địch đi.

Chúng tôi nhất định có thể hoàn toàn đánh đổ gia tộc Donquixote.

Có bạn của anh hùng thì như hổ thêm cánh.

Chương 768

Tôi xin cổ vũ cho ngài," người lùn vừa nói vừa reo hò.

Nhưng Usopp không hề tự tin. ...

Trên thuyền, bạn bè cũng gặp rắc rối.

Họ đều vô cùng sợ hãi.

Cấu trúc bên trong thuyền đã trở nên vô cùng kỳ lạ.

Họ đoán là năng lực của Trái Ác Quỷ nào đó đã biến đổi cấu trúc bên trong thuyền.

Ngay cả cửa cũng bị méo.

Có phải Trái Ác Quỷ "ác thú vị" không?

"Thật đáng ghét, thật đáng ghét, một tên không có chút phẩm vị nghệ thuật nào, tất cả im miệng đi, ai nói 'công chúa người cá' vậy?" vừa nói vừa bước ra từ bên trong là một người phụ nữ vừa béo vừa xấu.

Cô ta mặc đầy châu báu, đeo một cái kính râm.

"Ai vậy?

Tôi đâu có nói công chúa người cá đâu," Nami nói.

"Cô có biết người phụ nữ này là ai không?

Đó là Đại nhân Jola của gia tộc Donquixote," thuộc hạ của cô ta trả lời.

"Tôi có phẩm vị nghệ thuật tuyệt vời, tác phẩm nghệ thuật của tôi vô cùng tinh xảo, nguồn cảm hứng nghệ thuật dũng mãnh tuôn trào không ngừng trong đầu tôi, tràn ra từ trái tim tôi, tôi lại sắp bùng nổ

rồi, một sự giải phóng hoàn toàn mới mẻ của mỹ nhân và sự chấn động!" người phụ nữ nói.

Sau đó, người phụ nữ phun ra một bong bóng bảy màu từ miệng.

Khiến một vài người trở nên vô cùng kỳ lạ, ngực cao ngất trở nên phẳng lì.

Khiến ngũ quan trở nên siêu kỳ dị.

"Cô đã làm gì tôi vậy?

Sao lại biến tôi thành xấu xí như vậy?" Nami tức giận nói.

"Nghệ thuật thì người thường không cách nào lý giải được," Đại nhân Jola tự hào nói.

"Nghệ thuật cái đầu cô ấy!

Mau biến tôi trở lại hình dáng ban đầu!" mấy người gào lên.

"Tôi sẽ không giúp các người khôi phục đâu, nhưng khôi phục cũng được, đổi lại, các người phải ngoan ngoãn giao Kin'emon bên kia cho tôi," Jola đe dọa nói.

"Không thể nào, tôi sẽ không giao anh ấy cho cô đâu," Nami và các đồng đội đồng thanh trả lời.

Đại nhân Jola thấy họ không đồng ý, bèn tiếp tục thi triển lời lẽ của mình.

Nghệ thuật lại có cảm hứng rồi.

Cô ta chuẩn bị lại thi triển pháp thuật.

Khi cô ta đang thi triển, Nami và vài người đã trốn ra khỏi một cái lỗ trên thuyền.

Họ lên một chiếc thuyền nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

"Làm gì vậy?

Mau quay lại cho tôi!

Xem tôi biến các người thành những tác phẩm nghệ thuật càng ngày càng đẹp hơn, không cảm ơn tôi, tôi sẽ bỏ chạy!" Đại nhân Jola nói.

"Đừng đùa nữa, ai lại muốn trúng cái đòn vụng về đó nữa chứ, nghệ thuật chó má, một chút cũng không đẹp," "À, phiền phức quá, phiền phức quá, đúng là một chút cũng không biết thưởng thức nghệ thuật," Jola tức giận nói.

Sau đó, cô ta gọi thuộc hạ của mình ra.

Gọi cả những người trên tàu ngầm ra.

Sau đó lại bắt đầu "cải tạo nghệ thuật" chiếc thuyền nhỏ đó.

Biến chiếc thuyền đó thành không thể nhìn được nữa.

Mấy người ở phía dưới nhìn thấy, vô cùng tức giận.

"Tôi lại sắp bùng nổ với sự giải phóng hoàn toàn mới mẻ của mỹ nhân và sự chấn động, thế giới này nhất định phải tự do tự tại!" Đại nhân Jola vừa nói vừa giải phóng năng lượng.

Năng lực Trái Ác Quỷ này thật đáng sợ!

"Đừng làm gì thuyền của tôi nữa, có bản lĩnh thì nhắm vào tôi đây, tôi đang ở đây!" Nami và mấy người lớn tiếng gào lên.

Chương 769

Nhưng cô ta lại thật sự hoàn toàn ra tay với con thuyền, thảm hại quá.

Toàn bộ con thuyền trở nên xấu xí vô cùng.

Hình dạng hoàn toàn bị biến đổi.

“Thế này mới gọi là đẹp, đẹp đến nỗi tôi không thể hình dung được, thật đáng ghét, thật đáng ghét, tôi có thể bị gọi là Jola “Cáo Ba Đuôi” đấy.

Donquixote Doflamingo ra lệnh bắt cóc Kin'emon cũng như cướp lấy tàu thuyền, để nhóm người các người không thể rời khỏi Dressrosa, thúc thủ chịu trói đi,” Đại nhân Jola vừa cười ha hả vừa nói.

Điều này khiến người ta vô cùng phẫn nộ.

Luffy (La Thiên) đang ở đấu trường thì sao rồi?

Rebecca đang vừa ăn vừa xem trận đấu.

“Hình như hắn cứ nhìn chằm chằm vào Luffy không rời, chuyện gì vậy?” Bartolomeo hỏi.

Trong đấu trường có một phòng chờ của gia tộc Donquixote.

Thuộc hạ của Donquixote Doflamingo ra lệnh Bellamy sau khi trận đấu kết thúc sẽ ra tay với Luffy.

Đó là cơ hội duy nhất.

Nếu nhiệm vụ lần này thành công tốt đẹp, hắn có thể chính thức trở thành cán bộ của gia tộc.

Bellamy mâu thuẫn.

Trong lòng hắn không muốn giết Luffy, nhưng lại muốn trở thành cán bộ của gia tộc.

Hắn đang do dự.

“Chúc mừng anh đã thăng cấp, nhưng chuyện của Luffy không liên quan đến anh, đừng nhúng tay vào nữa, tôi muốn giết chết hắn,” Cavendish nói.

“Không được, tôi không đồng ý hắn chết dưới tay anh.

Sao vậy, rõ ràng anh cũng muốn giết hắn.

Quả nhiên là nhân vật phong vân, nhưng hắn không định là con mồi của tôi, tôi sẽ không nhường cho bất kỳ ai, bao gồm cả anh.

Nếu anh muốn đặt cược với tôi, có thể sẽ phải chịu thiệt thòi lớn đấy,” Cavendish kiêu ngạo nói.

“Thật đáng sợ, thật đáng sợ, nhưng tôi và hắn có ân oán sâu hơn,” Bartolomeo vừa cười vừa nói.

Lúc này, trên khán đài các tuyển thủ bị loại dần.

Trận đấu đạt đến cao trào.

Trong số những cường giả đang chiến đấu.

Trên khán đài có một người khổng lồ vô cùng lợi hại.

Hắn cao như một tòa nhà.

Hắn có thể đánh bại nhiều chiến binh.

Cơ bắp của hắn cũng vô cùng phát triển.

Tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao.

Hắn đã ăn Trái Ác Quỷ hệ Người Khổng Lồ sao?

Nhân viên dưới khán đài cũng không ngừng reo hò.

Mục đích lần này là để giành được Trái Ác Quỷ, cuối cùng trở thành vua thống soái toàn bộ tộc người khổng lồ.

Nắm đấm của hắn như sấm sét.

Ai có thể ngăn cản bước tiến của hắn đây?

Nhưng lúc đó, Luffy (La Thiên) cưỡi một con bò "tử thần" không hề sợ hãi lao tới.

Bây giờ chỉ còn hai người.

Sau đó Luffy vững vàng cưỡi trên lưng bò.

Với tư thế nhanh nhẹn và thực lực mạnh mẽ, hắn lập tức trở thành ngôi sao mới thu hút sự chú ý của toàn trường.

Những người có mặt đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

"Chiến đấu đi!

Đánh bại tất cả mọi người!" Luffy vừa cưỡi bò vừa nói.

Cavendish dưới khán đài vô cùng tức giận.

Chương 770

Ngay cả khi ẩn danh cũng có thể thu hút ánh mắt như vậy.

Hắn có lòng đố kỵ rất mạnh.

Khi hắn lại va chạm với người khổng lồ, người khổng lồ đấm một quyền làm con bò và Luffy ngã xuống đất.

Kết thúc đột ngột như vậy, mọi người đều không thể tin được.

Khoảng cách sức mạnh rõ ràng.

Người khổng lồ giơ nắm đấm chiến thắng.

Luffy và con bò lại yếu ớt như vậy sao?

Một lúc sau Luffy tỉnh lại, nhưng con bò thật sự đã chết.

Luffy vô cùng đau buồn vuốt đầu con bò.

Ánh mắt đặc biệt kiên định.

Hắn quyết định trả thù cho con bò.

Hai tay hắn nắm chặt thành quyền.

Hắn nhìn chằm chằm vào người khổng lồ.

Không nói lời nào, hắn lao lên đấm một quyền vào đầu người khổng lồ.

"ẦM!!!" Người khổng lồ lại bị đánh ngã!

Người khổng lồ đổ sụp xuống đất, khiến tất cả mọi người trên khán đài vô cùng chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người trên khán đài đều reo hò, tràn ngập không khí phấn khích.

Sau đó lại có một người khổng lồ khác lên khán đài.

Nhân viên cũng không ngăn được, lao ra với cú đấm mạnh như vụ nổ.

Hắn chiến đấu với Luffy, đánh đến khó phân thắng bại. ...

Ở một phía khác, ở Dressrosa.

Zoro và Wicca không ngừng chạy.

"Phiền phức quá, một người siêu mù đường, thật đáng kinh ngạc," Wicca tức giận nói.

"Phiền phức quá, tôi đâu có đi nhầm chút nào đâu, đừng cứ bám lấy tôi mãi," Zoro biện bạch nói.

"Rõ ràng là đang đi lên cầu thang, lại không biết đi xuống.

Rõ ràng cần rẽ, lại luôn không để ý, không chịu chú ý.

Đừng nói là đến gần vườn hoa, rõ ràng là đang đi xa khỏi nó.

Hãy nhìn kỹ hướng cho tôi!" Wicca vô cùng bất mãn nói.

"Được rồi, đủ rồi, ồn ào quá, tất cả đều tại cô không biết chỉ đường, tôi sẽ nhìn kỹ hướng mà," Zoro thở hổn hển nói. ...

Một bên khác ở Green Bit.

Law phải đối phó với hai người là Donquixote Doflamingo và Fujitora.

"Đang đang!!" Lúc này Law và Fujitora đang chiến đấu.

Donquixote Doflamingo lại có chút sốt ruột, cũng xông lên ra tay.

Law thấy tình hình này, lập tức bỏ chạy.

Vì căn bản không thể đánh lại.

Law không ngừng bỏ chạy, Donquixote Doflamingo ở phía sau truy

đuổi.

“Ta biết mục đích của cậu, tóm lại là tranh thủ thời gian đi, ta sẽ không để âm mưu của cậu đắc thắng đâu,” Donquixote Doflamingo cười quái dị nói.

Một bên khác Luffy (La Thiên) cũng đang chiến đấu dữ dội.

Trận chiến đòi hỏi phải ra sức chiến đấu.

Nhưng không chỉ là trận đấu thu hút sự chú ý.

Mời mọi người hãy nhìn sang “Bộ ba băng đảng Đông Phương xa xôi” của Quốc gia đó.

Chương 771

Phong cách của họ cũng rất độc đáo.

Họ cũng không ngừng đánh bại kẻ thù.

Đó là một thực lực với lịch sử băng đảng hàng trăm năm.

Thực ra, ở khu C chỉ còn lại vài người sống sót.

Sau khi tuyển chọn kỹ càng, chỉ còn lại những cường giả.

Cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng, mọi người hãy cùng chờ xem.

Một bên khác đồng đội cũng gặp nguy hiểm.

Họ đang chạy trốn trên một chiếc du thuyền nhỏ, phía sau có tàu ngầm truy đuổi.

Nhưng một lúc sau, tàu ngầm lại lặn xuống.

Họ đã đánh chìm tàu ngầm của đối phương và thuộc hạ của Jola xuống nước.

"Tôi không thể bỏ lại thuyền của mình mà bỏ chạy, tôi phải nhanh chóng lên đó, lấy lại con thuyền của mình.

Mặc dù bây giờ nó đã trở nên xấu xí vô cùng." Trận đấu đang diễn ra.

Đối thủ mà Luffy (La Thiên) gặp phải càng ngày càng phiền phức.

Nhưng hắn vẫn kiên cường chiến đấu.

Có một tuyển thủ tên Jean đã thu thập tất cả binh khí trên khán đài, chất thành một ngọn núi, mục đích là để giết chết Luffy.

Luffy cũng kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt, ừm, lần đầu

tiên thấy cảnh tượng như vậy.

Jean ném vô số vũ khí về phía Luffy, nhưng Luffy đã né tránh thành công.

Nhưng tất cả đều trúng vào bụng của Chinjao.

Jean bị Chinjao đánh văng khỏi đấu trường.

Khán giả dưới khán đài reo hò, la hét, "Tuyệt vời quá!" Không khí thi đấu cũng đạt đến cao trào.

"Lợi hại quá, đánh nhau kịch liệt quá!" Khán giả đều lớn tiếng reo hò.

"Cháu của Garp, hãy chuộc tội cho ông nội của mày đi!

Tên ông nội khốn nạn đó đã cướp đi tài sản vàng bạc vạn lượng của tao, cướp đi sức mạnh và ký ức tuổi trẻ của tao.

Tao sẽ dồn tất cả tội lỗi này lên người mày, tao sẽ lấy mạng mày, nhưng như vậy cũng khó mà giải được mối hận trong lòng tao.

Tao muốn mày sống để nếm trải nỗi đau mất mát, hãy chết đi, mau chóng chết đi, tao sẽ không để mày sống sót rời khỏi đây đâu!" Thủ lĩnh Chinjao gào lên.

"Tôi đã nói rồi, nếu có thù với ông nội tôi thì hãy đi tìm ông ấy, đừng đổ lên người tôi, không liên quan gì đến tôi cả," Luffy nói.

Thật sự không còn cách nào nữa.

Chỉ có thể bắt đầu quyết đấu.

Dù có thù hay không, nếu không đánh cũng không thể phân thắng bại, chỉ có người thắng mới có cơ hội giành được Trái Ác Quỷ.

Cả hai đều dốc hết sức lực.

Hai nắm đấm đối đầu nhau.

Vì uy lực quá lớn, đã làm cá dưới đáy biển đều bị đánh bay.

Khán giả đều bị chấn động đến mức không nghe thấy âm thanh.

Bầu trời cũng trở nên tối sầm.

Đó là sức mạnh của các vương giả, va chạm Bá Vương Sắc Haki.

Cả hai đang chiến đấu dữ dội.

“Binh lính, anh đang cho tôi xem cái gì vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì?” Franky hỏi.

“Ở quốc gia này tràn ngập những người bị lãng quên và những người bị bỏ lại.

Đồ chơi của chúng tôi ban đầu đều là con người, hơn mười năm trước bị Donquixote Doflamingo mang đến, nhưng một năng lực nào đó đã biến chúng tôi thành hình dạng đồ chơi,” người lính nói.

Tình cảnh của Law một bên vô cùng nguy hiểm, anh quyết định gọi điện thoại cho Nami cầu cứu.

Trong lúc cầu cứu.

Donquixote Doflamingo lại tấn công anh.

Chương 772

Tộc người lùn cũng đang lên kế hoạch đi đến vườn hoa.

Xuyên qua con đường hầm đó có thể hội hợp với đồng đội.

Họ đến sân bay trước.

Vũ khí của họ không tiên tiến như vậy.

Thật quá đáng yêu.

Vô số máy bay đang bay.

Hình dạng máy bay cũng đủ loại, có chuồn chuồn, có ong, có chim nhỏ.

Thật quá đáng yêu.

Thủ lĩnh tộc người lùn lớn tiếng hô: "Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, chuẩn bị xuất phát đi!

Vì trận chiến lần này, tôi đã huấn luyện rất lâu.

Được rồi, mọi người chuẩn bị xuất phát đi, cùng với bạn của anh hùng của chúng ta xuất phát.

Cùng đi giải cứu 500 đồng đội bị bắt của chúng ta đi!" "Vì hai vị đã đặt sống chết ra ngoài, giúp ta một tay, vậy ta cũng nên đối xử thẳng thắn.

Hãy để ta giới thiệu chủ bảo thụ tiên ngao Donquixote Doflamingo, ân oán giữa ta và hắn không chỉ là mười năm ngắn ngủi, duyên cớ này có thể truy ngược về 900 năm trước.

Trong pháo đài Sarosdet có một vườn hoa hướng dương vô cùng rộng lớn.

Giữa vườn hoa hướng dương đang nở rộ đó, có một nơi ít người biết đến, đó là lối vào bí mật dẫn xuống lòng đất.

Bước vào lối vào, không ngừng đi sâu xuống, liền có thể nghe thấy tiếng reo hò dũng mãnh, ...” Vua người lùn giới thiệu.

Lúc này, người máy đồ chơi đã đưa Franky vào lối vào.

“Đội trưởng, anh về rồi sao?

Chúng tôi đã đợi lâu rồi,” người lùn nói.

“Các vị đã vất vả rồi, tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là chiến hữu của tôi, nếu mật tập binh lính, tôi cũng không thua kém đâu, anh ấy có thể di chuyển với tốc độ khó tin, được người dân thị trấn này gọi là yêu quái,” người máy giới thiệu.

Sau khi xem xong lối vào, người máy và Franky cùng đi trên đường lớn, và gặp Zoro cùng Wicca.

Mọi người trao đổi tình báo với nhau, hướng đi của kẻ địch cũng như hướng đi của đội ám sát đều đã điều tra rõ ràng.

Ngoài ra xin đừng ngạc nhiên, trước khi trận quyết đấu ngày hôm nay sắp nổ ra.

Bạn của anh hùng của tôi cũng đã giúp tôi.

Nghe nói anh ấy đang trên đường đến đó.

Tôi đột nhiên nhận ra bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, tôi nên nhanh chóng đi cứu Nami.

Thủ lĩnh Chinjao và Luffy (La Thiên) đang chiến đấu.

Bây giờ trên khán đài chỉ còn lại hai người.

Cảnh tượng vô cùng kịch liệt.

Thủ lĩnh Chinjao không ngừng tấn công, Luffy thực sự không thể

chịu đựng được nữa, hắn dùng chiêu cuối cùng đá bay Chinjao.

Nhưng Chinjao lại bật trở lại.

Cứ thế chiến đấu dữ dội, trận đấu càng ngày càng thú vị.

Bây giờ Law là người nguy hiểm nhất.

Không đánh lại chỉ có thể bỏ chạy.

Cầu cứu lại không liên lạc được với đồng đội.

Anh ta đang cố gắng hết sức để bỏ chạy.

Đầu anh ta cũng đã bị thương.

Anh ta cũng thở hổn hển khi chạy.

Nhìn thấy Donquixote Doflamingo sắp giết chết anh ta.

“Donquixote Doflamingo, khi anh giết chết hắn, xin hãy lấy lại đồ của tôi, trái tim của tôi, trái tim của tôi đã bị Law cướp mất.

Nếu không có thứ đó, chắc chắn sẽ bị uy hiếp,” Caesar lớn tiếng kêu.

Law nhìn cảnh đó.

Donquixote Doflamingo trong khoảnh khắc nghe Caesar nói chuyện, đã bỏ chạy.

Chương 773

Donquixote Doflamingo càng thêm tức giận.

Bên Nami, họ chiến đấu để bảo vệ thuyền.

Và chiến đấu với kẻ thù, muốn giành lại thuyền của mình.

Đại nhân Jola.

Không ngừng phát huy nghệ thuật.

Tất cả nghệ thuật mang tính phá hoại.

Chuẩn bị phá hủy đồng đội của Nami.

Vậy Nami cũng đang cố gắng tấn công.

“Đồ người thiển cận này, không coi nghệ thuật của tôi ra gì, xem tôi thu thập các người đây,” Đại nhân Jola nói.

“Gia tộc của tôi quả thực có một người năng lực, có thể biến con người thành đồ chơi, nhưng lão nương này đã ăn Trái Ác Quỷ Nghệ Thuật, hãy để tôi biến tất cả các người thành tác phẩm nghệ thuật đi,” Đại nhân Jola vừa nói vừa thi triển.

Nami đáng thương và đồng đội của cô không thể thi triển vũ khí và sức mạnh của mình.

Năng lực Trái Ác Quỷ này thật quá quỷ dị!!!

Lúc này Kin'emon để không ai bị thương hại, quyết định tự mình phạm hiểm.

Nhưng mọi người tuyệt đối sẽ không để anh ấy bị thương.

Họ đều bảo vệ anh.

Nhưng không, có lòng mà không có lực.

“Đừng cảm thấy vô tội, có thể bị tôi biến thành tác phẩm nghệ thuật, các người nên cảm thấy vui mừng.

Vừa rồi các người đã làm hỏng tàu ngầm của tôi và giết thuộc hạ của tôi, bây giờ tôi muốn báo thù, tôi sẽ dùng phương pháp nghệ thuật nào để trừng phạt các người đây?” Jola nói.

Nami đều sợ hãi.

Vì họ đều không thể thi triển sức mạnh của mình, chỉ có thể mặc cho người ta xẻ thịt.

Đúng lúc đó điện thoại Ốc Sên kêu.

“Tôi bây giờ đang gặp nguy hiểm, tôi phải lập tức giao Caesar cho cô, và lái thuyền đến Green Bit,” Law nói.

“Tôi bây giờ cũng gặp nguy hiểm, tôi bây giờ đã biến thành tác phẩm nghệ thuật rồi, không thể thi triển sức mạnh của mình, mau cứu tôi đi,” Nami nói.

Trong vài giây ngắn ngủi, họ nói ra yêu cầu của mình, nhưng hai bên dường như đều không thể giúp được đối phương.

“Anh ta đưa ra bao nhiêu yêu cầu, trực tiếp cúp điện thoại luôn, tên này làm sao vậy, một chút cũng không nghe lời người khác nói, quá tự cao rồi, tưởng mình là thuyền trưởng Luffy sao?” Nami nói.

Mọi người đều có một dự cảm không lành, cảm giác tất cả mọi người đều đang gặp nguy hiểm.

Quay lại bên Law, anh ta lập tức bị Donquixote Doflamingo truy đuổi.

Law bây giờ toàn thân đầy vết thương.

“Mau giao trái tim của Caesar ra đây, chạy trốn liều mạng ở đây cũng vô dụng thôi.

Thuyền trưởng của cậu, Luffy (La Thiên), đã bị mồi nhử mà tôi ném ra thu hút sâu sắc, bây giờ đang tham gia thi đấu.

Khắp nơi trên thế giới đều có những người võ công cao cường, mọi người đều đến tham gia thi đấu, vì muốn giành được mồi nhử mà tôi đã ném ra, sẽ không bao giờ rời khỏi đấu trường đó.

Đồng minh của cậu xong đời rồi, chấp nhận số phận đi," Donquixote Doflamingo nghiệt ngã nói.

Trên đấu trường Luffy (La Thiên) đang ác chiến.

Không biết có phải số phận không mà nắm đấm của hắn càng ngày càng nhanh.

Sức lực càng ngày càng lớn.

Luffy không ngừng né tránh.

Thế lực của hai bên đều không suy yếu.

Trên đấu trường chỉ còn lại vài tuyển thủ.

"Ba mươi năm trước, mấy người chúng tôi đang đào vàng, dùng lửa dùng rìu cũng không thể phá vỡ, tôi rõ ràng có thể nhìn thấy vô số kho báu hải tặc dưới lớp băng, nhưng không thể mở ra được.

Sau đó tôi dùng đầu mình để đập vỡ lớp băng, tôi vốn nghĩ mình sẽ có được những báu vật đó, nhưng ông nội của hắn đã đánh nhau với tôi, để tranh giành tài sản đó, sau đó cái chỏm trên đầu tôi đã bị ông nội của hắn đánh gãy," tôi đã rời khỏi đó.

Khi tôi tỉnh lại, cái chỏm trên đầu tôi đã không còn nữa.

Tôi vô cùng hận ông nội hắn.

Hận mãi cho đến bây giờ.

Chương 774

Luffy (La Thiên) thực sự không chịu đựng được nữa, hắn phản công.

Dùng hết sức lực toàn thân, đánh ngã thủ lĩnh Chinjao.

Tất cả mọi người đều quá kinh ngạc, nhìn đến mức mắt sắp lồi ra.

“Phân định thắng bại rồi, thật là một kẻ lợi hại,” người dẫn chương trình nói.

Toàn bộ khán giả đều lớn tiếng hô vang tên Luffy.

Luffy, Luffy, Luffy. ...

Vì đấu trường đã bị đánh nát.

Cần phải thay thế.

May mắn là có dự phòng.

Tuyển thủ khu D xin hãy chuẩn bị chiến đấu, sắp bắt đầu.

Luffy vừa bước xuống khán đài.

Cavendish cầm kiếm lao đến đánh hắn, nhưng Luffy quá mệt mỏi rồi.

Không muốn đánh với hắn nữa.

Bartolomeo vốn luôn sùng bái Luffy.

Bartolomeo vốn luôn sùng bái Luffy.

Bởi vì mấy năm trước tận mắt thấy khi Luffy sắp bị giết, một tia sét đánh xuống đã cứu mạng hắn.

Hắn coi Luffy là thần tượng của mình, vừa nhìn thấy đã thấy xấu hổ.

Thủ lĩnh Chinjao cũng xuống khán đài, bày tỏ lòng biết ơn với Luffy.

Luffy nghĩ hắn muốn gây sự nên chạy về phía trước, phía sau Cavendish, thủ lĩnh Chinjao, Bartolomeo đều đang truy đuổi.

"Đợi đã, đợi đã…," Luffy nói.

Vừa chạy vừa nhìn thấy kẻ thù của mình là Râu Đen.

"Nghe nói hắn cũng tham gia thi đấu, Luffy (La Thiên) không có Trái Ác Quỷ, Burgess của nhà ta sẽ giành được nó," Lúc này bên ngoài đấu trường đã bị Hải Quân bao vây.

Trong đấu trường, các hải tặc và tội phạm lớn đều tham gia bình thường.

Sau khi tất cả các trận đấu kết thúc, Hải Quân chuẩn bị bắt giữ họ.

Hải Quân định một mẻ hốt gọn sau khi các trận đấu kết thúc.

Điệp viên được cử vào bên trong cũng không có tin tức.

Dressrosa này kể từ 10 năm trước.

Kể từ khi Donquixote Doflamingo lên ngôi vua.

Cho đến nay vẫn tuân thủ hai luật lệ.

Một là con người trở về nhà của con người, đồ chơi thì trở về nhà của đồ chơi.

Tuyệt đối không cho phép bất cứ ai ra ngoài vào ban đêm.

Đồ chơi không được phép vào nhà của con người, con người cũng tuyệt đối không được phép vào nhà của đồ chơi.

Thành phố này tràn ngập những người bị lãng quên.

Và những người bị bỏ rơi. ...

Trận đấu khu D bắt đầu.

Rebecca vừa bước vào đấu trường.

“Chết đi!

Kẻ thừa kế khốn nạn đừng xuất hiện trên võ đài!

Hôm nay nhất định sẽ giết chết cô!

Sao không thiêu chết con cháu ngoại đó đi!” khán giả dưới khán đài nói.

“Tất cả im miệng cho tôi!

Chương 775

Ân oán giữa các người tôi không rõ, nhưng đối mặt với một thiếu nữ yếu ớt mang quyết tâm tử chiến, đứng trên đấu trường này, những lời chửi rủa vô căn cứ như vậy căn bản không đáng để bận tâm!

Nếu muốn giết cô gái này, hãy cầm vũ khí lên khán đài mà phân cao thấp!

Những tên bạo dân hèn nhát hò hét, giống như tiếng ồn vậy, không đáng nhắc tới!

Mặc dù vì một số lý do tôi cũng tham gia cuộc thi này, nhưng tôi vô cùng căm ghét những trận đấu như thế này!

Sinh mệnh của chiến binh không phải đồ chơi để thưởng thức!" Cavendish tức giận gào lên.

Lúc này khán giả dưới khán đài im lặng, Rebecca cũng vô cùng cảm ơn Cavendish.

"Đại nhân Cavendish, thật là một nhân cách cao thượng!

Sức hút nhân cách đáng khâm phục!

Rebecca chết hay không cũng không quan trọng, tôi cũng sẽ cổ vũ cho ngài!" Khán giả dưới khán đài.

Như mưa bão vỗ tay tán thưởng.

Ngay lập tức biến thành tiếng hò hét cổ vũ.

Cavendish vui mừng khôn xiết.

Tiếng reo hò đã lâu không gặp trong ba năm, nếu chuyện vừa rồi được báo cáo thì sao?

Sau khi trận đấu kết thúc, chắc chắn sẽ có lửa trại xuất hiện.

Ngôi sao lớn, ai là ngôi sao lớn vậy?

Cavendish đang tưởng tượng những cảnh như vậy.

“Cảm ơn anh đã đứng ra nói thay tôi,” Rebecca nói với Cavendish.

“Không có gì, tôi quả thực rất tức giận.

Hãy quên chuyện vừa rồi đi, chúng ta là đối thủ cạnh tranh mà,” Cavendish nghiêm túc nói.

Tiếng chuông khai chiến cuối cùng cũng vang lên.

Mọi người bắt đầu giao tranh ác liệt.

Một bên khác ở Green Bit.

Law toàn thân đầy vết thương, nhưng Donquixote Doflamingo vẫn đang tấn công anh.

Nhất định phải cướp lấy mạng sống của anh.

“Ta không hứng thú với quá khứ của cậu, nhưng vì cậu đã lợi dụng Chính Phủ Thế Giới để lừa bịp ta, kẻ có thể làm chuyện như vậy chỉ có Thiên Long Nhân,” Law nói.

“Thế thì sao?

Cậu cũng là một kẻ sắp chết thôi,” Donquixote Doflamingo vừa tức giận tấn công vừa nói.

Law bị Donquixote Doflamingo trói vào một cái cây, vô lực giãy giụa.

“Hắn đang kéo dài thời gian.

Nếu muốn hỏi ta vấn đề hoặc nói chuyện, thì hãy giao Caesar cho ta trước, ta có trái tim của Caesar,” Donquixote Doflamingo nói.

Thấy Law không nói gì, khi Donquixote Doflamingo sắp giết Law.

Fujitora đã ngăn cản.

“Dừng lại ở đây đi, Thiên Dạ Xoa, đừng làm hại hắn.

Tôi chỉ bắt giữ, không giết người,” Fujitora nói.

Nghe bị gọi là Thiên Dạ Xoa.

Donquixote Doflamingo tức giận.

Hắn biết Fujitora biết quá khứ của hắn.

Hắn không muốn gây chuyện vì thân phận Đô Đốc của đối phương.

Hắn thả Law ra.

Ngay sau đó, hắn lấy trái tim của Caesar từ trên người Law.

“Có vẻ như cậu rất hứng thú với cái gọi là âm mưu đã ăn sâu gốc rễ, vậy ta sẽ nói cho cậu biết,” vừa cười lớn vừa nói. ...

Một bên khác, Robin cũng bay đến lối vào vườn hoa, tiến vào Green Bit.

Chương 776

Cuối cùng cũng đến ngày quyết chiến.

“Bây giờ tôi vì muốn lấy lại danh dự của Vua Riku đã bị buộc phải thoái vị trong sự bất lực mười năm trước, cũng như tự do của ông nội mình mà ra tay.

Kể từ mười năm trước, Donquixote Doflamingo đã kế thừa vương vị.

Hắn đã cướp đoạt tất cả mọi thứ.

Tôi sẽ không quên nỗi sỉ nhục này.

Vì trận chiến ngày hôm nay, tôi đã chuẩn bị ròng rã một năm.

Kẻ địch có lợi hại đến đâu, tôi cũng có khả năng chiến thắng,” tộc người lùn tràn đầy tự tin. ...

Lúc này, Zoro nỗ lực chạy để giải cứu đồng đội và tàu Sunny.

“Đại nhân Jola của gia tộc Donquixote đã tấn công tàu hải tặc của chúng tôi, cô ta có thể dùng thủ đoạn nghệ thuật, ừm, một nhân vật khó nhằn có thể khiến đối thủ hoàn toàn mất khả năng chiến đấu.

Thông tin tôi có trước đây có vài tên cán bộ, tôi đều nhớ rõ mặt mũi và năng lực của họ.

Đặc biệt là ba tên cán bộ cấp cao nhất đã đánh bại quân đội Dressrosa chỉ với ba người mười năm trước, Diamante, Pica, Trebol, dù có biến thành tro tôi cũng nhớ,” Wicca nói.

Khi đang chạy rất nhanh trên đường lớn, Zoro gặp hai đồng đội là Sanji và Franky.

Zoro nói rõ tình hình cho họ, muốn đi giải cứu tàu thuyền, và bảo

họ cùng đi giải cứu đồng đội.

Lúc này Nami cũng báo tin rồi.

Con thuyền của cô ấy đã bị Đại nhân Jola kéo đến Green Bit.

Trận đấu đang diễn ra sôi nổi.

Tuyển thủ Baby 5 (Babygiác) nghĩ Rebecca là một thiếu nữ yếu ớt, quyết định giết cô trước.

Rebecca cũng không hề yếu thế mà phản công.

Cô là người phụ nữ duy nhất trên sàn đấu, nên tình cảnh của cô rất nguy hiểm.

Nhưng cô không hề sợ hãi. ...

Law lúc này bị Doflamingo bắt giữ.

Hiện tại vô cùng đau khổ.

Donquixote Doflamingo lạnh lùng nói: "Cửu cửu (Đã 800 năm rồi), 20 vị vua của 20 quốc gia, tập hợp tại trung tâm thế giới thành lập một tổ chức khổng lồ, đó là Chính Phủ Thế Giới.

Với tư cách là các vị vua sáng lập, họ đã dẫn theo gia đình mình đến định cư tại thánh địa Mary Geoise.

Nhưng trong số đó chỉ có gia tộc Alabasta không đồng ý.

Vì vậy, nói đúng ra thì 19 gia tộc hiện nay vẫn cư trú ở đó, và những hậu duệ của các vị vua sáng lập đang thống trị thiên hạ chính là Thiên Long Nhân. ...

Gia tộc hoàng gia mới của Dressrosa là một trong số đó.

Những người sáng lập cuối cùng, gia tộc Donquixote của ta, cuối cùng đã đến thánh địa Mary Geoise," Donquixote Doflamingo nói. ...

Bên tàu thuyền, lúc này Nami đều bị Đại nhân Jola biến thành tác

phẩm nghệ thuật rồi. 10 phút nữa sẽ trở thành một phần của tác phẩm nghệ thuật, và sẽ chết.

Nhưng Brook giả vờ làm thân với Đại nhân Jola.

Dù bị đồng đội xa lánh, anh vẫn luôn khen tác phẩm nghệ thuật của cô ta vô cùng đẹp mắt.

Anh tạo ra âm nhạc, chơi đàn piano.

Để âm nhạc phát ra càng hay hơn, anh yêu cầu Đại nhân Jola biến hai nhạc cụ trên tay anh trở lại hình dạng ban đầu.

Đại nhân Jola không nói gì nhiều, đã biến chúng trở lại.

Vừa biến trở lại.

Brook giả vờ chơi nhạc.

Sau đó nhân lúc Đại nhân Jola không chú ý, anh dùng tuyệt chiêu của mình, "Nhất tiết trảm", từ phía sau đánh ngất cô ta.

Như vậy đồng đội đều được giải thoát, con thuyền cũng biến trở lại.

Chương 777

Đồng đội đã hiểu được dụng tâm của anh.

Đều nhao nhao bày tỏ lòng cảm ơn.

Đơn giản là quá vui mừng.

Thoát khỏi một kiếp nạn. ...

Bên Zoro.

“Tôi luôn lo lắng cho sự an nguy của cô Nami.

Cô Nami chắc chắn cũng hy vọng tôi đến cứu hơn.

Không, nên nói là tôi nên đi mới đúng,” Sanji nói.

Vì bây giờ chỉ có một người có thể đi.

Zoro không chịu Sanji, bảo anh ấy đi.

Sau đó, Zoro đợi Luffy (La Thiên) bên ngoài đấu trường.

Cổng đấu trường đã đóng.

Cũng không thấy bóng dáng nhân viên nào, bây giờ tất cả mọi người đều không thể vào được, Zoro và Kin'emon chỉ có thể đợi ở cổng.

Mặc dù có chút sốt ruột, nhưng không còn cách nào khác.

Lúc này Bartolomeo đang đi dạo trong đấu trường, nhìn thấy Zoro từ bên trong.

Anh ấy cũng như thấy một thần tượng khác, vui mừng đến phát khóc.

Hét lớn “Zoro-senpai!”.

Vừa gọi vừa khóc, làm Zoro cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Một bên khác.

Một lúc sau.

Đại nhân Jola tỉnh lại.

“Thật đáng ghét quá!

Lão nương hoàn toàn bị các người lừa rồi!

Vốn nghĩ bốn vị nghệ sĩ của ta tâm đầu ý hợp, nên đã lơ là.

Những tên khốn xảo quyệt này, lần này ta tuyệt đối sẽ không tha thứ đâu.

Ta sẽ giết chết tất cả các người!

Lần này ta sẽ cho các người thấy nghệ thuật tối thượng của ta!” Đại nhân Jola tức giận nói.

“Nghệ thuật Thiên Đường!” Đại nhân Jola thi triển tuyệt chiêu.

Toàn bộ con thuyền trở nên vô cùng kỳ lạ.

Trên thuyền đầy mắt và gai, đáng sợ cực kỳ.

Lúc này Đại nhân Jola cười ha hả.

“Hãy đợi chết đi!

Thật là một thế giới nghệ thuật tươi đẹp!

Thật là hạnh phúc quá!

Trước khi chết có thể nhìn thấy cảnh tượng này.

Các người nên cảm ơn ta.” ...

Nami chiến đấu với Sanji.

Họ đã hẹn gặp nhau ở bến cảng, nhưng Nami không phải một mình ở đó đợi.

Bến cảng đã bị Hải Quân chiếm đóng.

Đến đó cũng vô cùng nguy hiểm.

Tốt nhất là đổi địa điểm tập kết.

Ít nhất có hơn 3000 Hải Quân đã đổ bộ vào quốc gia này!

Chương 778

Sự việc rõ ràng đã trở nên lớn hơn rồi!

Nhưng lúc này Đại nhân Jola lại xông đến, Nami nhanh chóng đánh bại và trói cô ta lại.

“Bây giờ các người hoàn toàn đã trúng bẫy của Donquixote Doflamingo.

Ta đã sớm nắm rõ kế hoạch tác chiến của các người rồi.

Đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Đồng đội của các người chắc chắn đã trở thành tù nhân của gia tộc Donquixote của ta rồi!” Đại nhân Jola vẫn cứng miệng nói.

Nghe xong.

Nami vô cùng lo lắng cho đồng đội.

Một bên khác, Law bị bắt giữ, tình cảnh vô cùng khó khăn.

“Huyết thống, vận mệnh của cậu là gì?

Trên đời này không có mấy người trải qua cuộc đời kỳ lạ và khúc khuỷu như ta.

Mặc dù ta cũng muốn nói với cậu về chuyện ta đã đi tìm Garp.

Nhưng bây giờ ta không còn thời gian nữa rồi, ta phải nhanh chóng đi xử lý băng Mũ Rơm, vì trước đây thuộc hạ của ta đã coi thường nên đã thất bại, ta phải đi giết chết chúng!” Donquixote Doflamingo nói.

Một bên khác Đại nhân Jola bị trói.

Nami đang nghĩ cách xử lý cô ta thì lúc đó đột nhiên cảm thấy con

thuyền đang rung chuyển.

Hóa ra là một đàn cá chiến.

Vì quá gần đảo.

Chúng có thể biến cả hạm đội quân sự đáng thương thành cá sát thủ.

Nami một lần nữa rơi vào nguy hiểm.

Không lâu sau, Law lại thoát ra ngoài nhờ năng lực Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật.

Vừa tóm lấy Caesar.

Anh ta cố ý dẫn dụ Donquixote Doflamingo đi.

"Tôi phải tìm cách dụ hắn lên cầu.

Sau đó ở đó ném Caesar lên thuyền.

Nếu tôi đại chiến với Donquixote Doflamingo trên tường, không chừng có thể tranh thủ được một chút thời gian," kế hoạch của Law vô cùng hoàn hảo.

Nhưng vừa đi đến bờ biển, anh ta đã thấy cá chiến bao vây chặt con thuyền.

Đồng đội của anh ta cũng rơi vào nguy hiểm.

Donquixote Doflamingo lúc này không đuổi theo Law, trực tiếp chạy ra biển.

Thấy thuyền sắp bị cá chiến phá hỏng, mọi người đều vô cùng hoảng loạn, lớn tiếng gào thét.

"Dừng lại!" Đúng lúc mọi người đang vô cùng sợ hãi thì cá chiến đột nhiên bỏ chạy.

Hóa ra Donquixote Doflamingo đã đuổi cá chiến đi, cá chiến biến

mất, nhưng lại xuất hiện một Donquixote Doflamingo đặc biệt khó đối phó.

Mọi người đơn giản là không dám tin vào mắt mình, Nami đều sợ đến phát khóc.

Vài đồng đội đều ôm chầm lấy nhau, vì căn bản không thể đánh lại.

“Law, hãy nhìn kỹ đồng đội của cậu đi, ta sẽ giết chết tất cả bọn chúng!” Donquixote Doflamingo vừa nói vừa ra chiêu.

“Anh không thấy đồng nghiệp của tôi đều sợ đến phát khóc rồi sao?

Tránh xa ra đi, tên ác quỷ đáng ghét!” Sanji kịp thời đến.

Hai người đánh nhau.

Cuối cùng cũng có một đồng đội lợi hại.

Sau đó họ chiến đấu kịch liệt với nhau.

Một lúc sau Sanji bị đánh bại.

Đồng đội lại sợ hãi.

Hắn đã làm gì Sanji vậy?

Sanji bị đánh bại rồi.

Chương 779

Sanji bất động trên không trung, trúng ma thuật của Donquixote Doflamingo.

Bây giờ giống như con côn trùng trong mạng nhện vậy.

Cố gắng chịu đựng thêm một lát, chỉ có thể trơ mắt chờ chết.

“Đừng, cút sang một bên đi, tên ác quỷ này, đừng làm hại đồng đội của tôi!” Nami nói.

“Không ai được quản tôi, không sao đâu, hãy chạy trốn đi,” Sanji nói.

Donquixote Doflamingo.

Không còn kiên nhẫn nữa, chuẩn bị lấy mạng Sanji.

Nhưng Law lại ra tay cứu đồng đội.

Donquixote Doflamingo lại chiến đấu với anh ta.

Nhưng Donquixote Doflamingo lơ là một chút.

Law đã dẫn đồng đội bỏ chạy.

Donquixote Doflamingo vô cùng tức giận.

Đúng lúc mọi người đang bàn tán xem sau này phải làm gì thì.

Một chiếc chiến hạm bay đến, Donquixote Doflamingo cũng theo sát phía sau.

Chiến hạm không ngừng nã pháo.

Chúng tôi lập tức bỏ chạy, đưa Caesar đến một nơi an toàn.

Chúng tôi có mục tiêu quan trọng hơn.

“Tôi quay về trước đi, chiến trường e rằng sẽ chuyển dịch rồi, hãy ra lệnh thay đổi phương hướng đi,” Fujitora nhìn bầu trời nói một câu.

Thuộc hạ của ông ta đều vô cùng không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Nhưng lúc đó, Donquixote Doflamingo cuối cùng cũng đuổi kịp.

Mọi người đều không có cách nào đối phó, Law kêu lên: “Hãy tìm một nơi trên trời không có mây, nhanh lên!

Donquixote Doflamingo là người năng lực Trái Ito Ito, có thể dùng sợi dây nối với mây để di chuyển trên không.

Nếu trên trời không có mây, hắn sẽ không thể đuổi theo được đâu!” Law nói.

Sau đó Law lấy Caesar và Đại nhân Jola ra uy hiếp Doflamingo: “Nếu anh còn tiến lên, tôi sẽ giết chết chúng!” “Đừng quan tâm đến tôi, tôi chết cũng là vì phục vụ anh rồi, cứ làm việc của anh đi, đừng dừng lại,” Đại nhân Jola nói.

Donquixote Doflamingo không còn cách nào, để cứu thuộc hạ của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ bỏ chạy. ...

Một bên khác của Zoro.

“Được rồi, tôi có một vấn đề muốn hỏi, tên ở tầng hai kia, xin hãy trả lời, mau chóng trả lời, có nghe thấy không, tôi đang hỏi đó,” Zoro lớn tiếng nói với Bartolomeo.

“Tôi vừa rồi cuối cùng lại nhìn thấy một thần tượng khác rồi, vừa mới gặp tiền bối Luffy (La Thiên) mà tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, bây giờ lại gặp một thần tượng khác.

Hôm nay tôi thật may mắn quá, ngày hôm nay tôi nên đi mua vé số.

Tiền bối Zoro đã chủ động nói chuyện với tôi, vui mừng quá, tôi nước mắt lưng tròng,” Bartolomeo chìm đắm trong ảo mộng của

mình.

“Tên đó trông rất đáng ngờ, rốt cuộc là ai vậy?

Sao lại quay lưng về phía tôi?

Mặc dù tôi không biết hắn là ai, nhưng tôi thật sự muốn hỏi một câu, tất cả các lối vào đều bị đóng rồi, tôi phải làm thế nào mới có thể vào lại được lối vào?” Zoro lại hỏi, có chút tức giận.

“Tôi cảm thấy bây giờ những gì tôi đang làm thật sự quá đúng đắn rồi, tôi muốn trở thành một anh hùng như vậy, tiền bối Luffy (La Thiên) hay tiền bối Zoro đều được,” Bartolomeo nói.

Hoàn toàn không quan tâm đến câu hỏi của tiền bối Zoro, cứ chìm đắm trong ảo mộng của mình, giống như một kẻ si mê vậy, đơn giản là không thể đối thoại bình thường.

Zoro ở phía dưới cũng cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, cảm thấy đặc biệt đáng ngờ, hỏi cũng không nói, miệng cứ lẩm bẩm tên Luffy (La Thiên) và tên mình, chẳng lẽ hắn biết mình sao?

Hắn biết thân phận thật sự của họ.

Cảnh tượng đứng yên một lúc lâu. ...

Đấu trường.

Cavendish thấy Rebecca vô cùng lợi hại, nhưng không biết tại sao cô ấy lại đánh như vậy, mỗi lần chỉ phòng thủ chứ không tấn công.

Luffy (La Thiên) dưới khán đài cũng vô cùng lo lắng thay cô ấy.

Chương 780

...

Bên Law!!

“Đồng đội của cậu đã trốn thoát một nửa thì sao?

Một nửa cũng ở lại đây, ta sẽ không tha cho chúng.

Chỉ cần ta biến tất cả chúng thành ghế người, những đồng đội vừa chạy trốn đó nhất định sẽ đưa Caesar trở lại.

Cậu nên biết, trước đây có một người lớn, ừm, vì một chút chuyện nhỏ mà thất bại lớn.

Nhưng ta hối tiếc, hối tiếc rằng mối quan hệ đồng môn giữa ta và băng Mũ Rơm cũng chỉ đến đây thôi,” Donquixote Doflamingo nói.

“Khoảnh khắc tôi liên thủ với cậu, mục tiêu của tôi chỉ có một, lợi dụng để ngăn chặn việc sản xuất nhà máy.

Tôi tiếp theo sẽ đánh một trận.

Nếu không thể lấy mạng cậu, cuối cùng tôi cũng sẽ bị Kaido xử lý vì mất nhà máy,” Law nói.

“Thì ra là vậy, đã chuẩn bị đồng quy vu tận rồi sao?

Ta cũng muốn tận mắt xem cậu chết.

Hãy kết thúc chuyện này đi,” Donquixote Doflamingo nói.

Law nói: “Ngay khoảnh khắc tôi liên thủ với hắn, mục tiêu của tôi chỉ có một: lợi dụng để ngăn chặn việc sản xuất công xưởng.

Tiếp theo tôi sẽ đánh một trận, nếu không giữ được mạng, cuối cùng cũng sẽ vì mất công xưởng mà bị Kaido xử lý.” Doflamingo nói:

“Ra vậy, đã chuẩn bị tinh thần cùng chết rồi sao?

Để tôi tận mắt xem thử, tôi sẽ kết thúc chuyện này.” Sau đó, họ lại giao chiến, nhưng Law rõ ràng ở thế yếu.

Doflamingo vừa đánh vừa nói: “Hãy kết thúc chuyện này đi, kết thúc những gì đã xảy ra 13 năm trước.

Đừng nói với tôi là cậu đã quên, cô Jora phải không?

Chắc chắn biết gia tộc của tôi.” Jora nói: “Đúng vậy, vì đại nhân Doflamingo, tôi sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào.” Jora nói: “Mọi người nghĩ tôi sẽ bỏ chạy sao?

Không cần đâu, tôi phải bảo vệ Doflamingo của tôi, dù phải hy sinh tính mạng, tôi cũng sẽ không lùi bước nữa.” Doflamingo nói: “Không cần, đi trước đi.” Ngay sau đó, Jora nghe Doflamingo nói lập tức chạy đi.

Doflamingo nói: “Vừa rồi Sanji xuất hiện, kế hoạch của tôi chắc chắn đã có sai sót, khẳng định có người phản bội tôi.” Law nói: “Bây giờ mất Caesar, trong lúc đấu với tôi, anh sẽ mất luôn cả công xưởng.” Doflamingo nói: “Hả?

Tôi không tin đâu, mọi chuyện của anh sẽ kết thúc ở đây.” Trận chiến khốc liệt bắt đầu.

Cả cây cầu bị phá hủy.

Các đồng đội trên thuyền may mắn thoát nạn.

Giờ đây, họ cảnh giác cao độ, sợ nguy hiểm tái diễn, mọi người luôn trong tư thế sẵn sàng, không dám lơ là nữa.

Cảnh tượng vừa rồi khiến ai cũng vô cùng sợ hãi.

Thật không ngờ Doflamingo lại mạnh đến thế, có thể dùng sợi tơ bay lượn trên không.

Dừng lại, giết người. .....

Trong đấu trường đấu bò ở Dressrosa, trận đấu đang diễn ra sôi nổi.

Lúc này Bartolomeo cuối cùng cũng lên tiếng.

Bartolomeo vui vẻ nói: "Tiền bối Luffy có thuận tiện không ạ?

Em biết ai rồi, lúc Luffy chiến đấu, em biết Luffy rồi." Zoro hỏi: "Sao cậu lại biết tên tôi?

Sao lại biết Luffy?

Bây giờ đang khóc vì cái gì?

Tôi nói chuyện với cậu sao cậu không trả lời?

Mau trả lời đi chứ." Bartolomeo cầu xin: "Anh có thể ký tên cho em không?

Em là fan của anh, nếu anh ký tên cho em, em sẽ giúp anh tìm Luffy." Zoro nói: "Nếu cậu bằng lòng giúp tôi tìm Luffy, ừm, vậy tôi có thể ký tên cho cậu, càng nhanh càng tốt." Cuối cùng Bartolomeo vui mừng nhảy cẫng lên.

Nước mắt không kìm được cũng rơi xuống.

Vui sướng như một đứa trẻ.

Zoro hoàn toàn không hiểu.

Bartolomeo nói: "Được rồi, tôi sẽ hoàn thành việc này nhanh nhất có thể, dù phải bỏ mạng, tôi cũng sẽ làm tốt việc này." Nói xong, cậu ta đi tìm Luffy.

Hăng hái vô cùng.

Chương 781

Trong đấu trường đấu bò, trận đấu loại trực tiếp.

Vòng đấu cuối cùng bước vào giai đoạn quyết liệt.

Các tuyển thủ mạnh mẽ xuất hiện, những người thua cuộc lần lượt bị loại.

Rebecca cũng không ngừng đánh bại đối thủ.

Nhưng khán giả dưới sân không cổ vũ, mà lại chế nhạo.

Rebecca chưa từng bị đánh trúng một dao một kiếm nào, vẫn luôn chiến thắng.

Tất cả đều thắng bằng cách khiến đối thủ bị loại, người phụ nữ bất bại.

Ngay cả Luffy ở dưới sân cũng không ngừng cổ vũ.

Bartolomeo cũng đặc biệt, đã tìm khắp hậu trường đấu trường mà không thấy bóng dáng Luffy, nhưng hậu trường rõ ràng có người mà, sao lại không tìm thấy?

Chỉ thấy một cầu thang, nghĩ rằng mọi người có lẽ đều lên tầng trên, đi trong cầu thang cảm thấy rợn người, phía trước Luffy có thể là một nơi âm u đáng sợ sao?

Vừa đi xuống dưới, cậu ta phát hiện một cánh cửa nhỏ, bên trong có người nói chuyện.

Vừa định nghe thì thấy mấy binh lính.

Vừa nói vừa đi: "Đừng cản đường, đừng cản đường, mau tránh ra." Hóa ra là bệnh xá dưới lòng đất, bên trong người đông như nêm cối, dù sao cũng phải vào xem thử, hóa ra tất cả các tuyển thủ bị

thương đều ở đó, tiền bối Luffy sẽ ở một nơi như vậy sao?

Bartolomeo cố gắng tìm kiếm.

Nhưng binh lính ngăn lại, không cho vào.

Sợ cậu ta đánh nhau với những người thua cuộc.

Bartolomeo cảm thấy nhiệm vụ tìm Luffy quan trọng hơn, không đánh nhau, liền nhanh chóng rời đi.

Những người bị thương đang xếp hàng chờ điều trị.

Cậu ta cảm thấy rất kỳ lạ, ông của mình đang được điều trị bên trong, nhưng sau khi điều trị xong lại không ra ngoài, cậu ta hỏi binh lính, binh lính lại lắc đầu không biết.

Cậu ta nói: "Ông của tôi đâu?

Không chữa được nên chết rồi sao?

Nếu thật sự có chuyện đó thì phải nói cho tôi biết, đừng giấu giếm." Binh lính giải thích: "Không khoa trương đến thế đâu, ông của cậu không phải là không ra ngoài, chỉ là đang chờ ở một lối ra khác sau khi điều trị xong, sẽ không quay lại đây, mà đi thẳng ra ngoài luôn." Cậu ta kích động nói: "Ồ, ra là vậy, tôi xin lỗi, tôi đã hiểu lầm rồi, thật xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi, đừng để tâm, tôi cũng không cố ý." Binh lính nói: "Không sao đâu, tôi tha thứ cho cậu, cậu hiểu rồi chứ?

Nếu đã hiểu thì mời vào đi, tiếp theo, đến lượt cậu rồi, mời vào." Thế là cậu ta vào phòng điều trị.

Chỉ thấy bên trong có mấy bác sĩ, yêu cầu nằm lên giường và nhắm mắt lại.

Thế là bắt đầu điều trị.

Thực ra chiếc giường đó dẫn đến nhà máy đồ chơi dưới lòng đất.

Đó là nơi Doflamingo đặc biệt dùng để nhốt người.

Khi cậu ta rơi xuống dưới, nhìn thấy vô số đồ chơi và chiến binh chất đống như núi.

Cậu ta cảm thấy rất kỳ lạ, và nhìn thấy ông của mình cũng ở đó.

Lúc đó mới hiểu, hình như tất cả những người thua cuộc đều bị ném vào đây, bị nhốt.

Bị lừa rồi!

Cái nơi bị nhốt này hoàn toàn không có lối ra, tên đó ngay từ đầu đã có kế hoạch, rõ ràng là tuyên chiến với tôi.

Nhà tù này đặc biệt kiên cố, dù mạnh đến đâu cũng không thể lay chuyển được bức tường.

Bức tường và mặt đất cũng hợp lý thôi.

Dưới con mắt của tôi, dù có đi cũng không thể phá vỡ được.

Nhốt tôi ở đây có mục đích gì?

Thấy cũng sẽ không chữa thương cho tôi.

Những người thua cuộc đều bàn tán xôn xao, đều vô cùng tức giận.

Hận Doflamingo thấu xương.

Lúc đó, trận chiến trên sân vẫn tiếp tục.

Rebecca thắng trận đấu.

Luffy không kìm được hò reo dưới sân, ăn mừng. .....

Chương 782

Những người bị nhốt dưới lòng đất đều vô cùng tức giận.

Thậm chí còn thấy Vua Riku ở dưới lòng đất.

Ông chú đeo mặt nạ đó.

Elizabello nói: "Thật hoài niệm, ông ấy đã nhiều lần cứu đất nước của tôi thoát khỏi hiểm nguy.

Thật tốt quá, nếu không thì sau này sự cân bằng của các quốc gia xung quanh sẽ hoàn toàn sụp đổ, tôi thực sự đã quá mệt mỏi với chiến tranh triền miên rồi." Vua Riku thì thở dài cảm khái.

Đối với tình hình này, ông cũng đành bất lực.

Mọi người bàn tán: "Gia tộc Donquixote đã bán vũ khí cho các quốc gia cần chiến tranh, để kiếm tiền, nhưng chưa từng có ai biết chúng được sản xuất ở đâu, nhưng mỗi lần đều giao dịch thông qua Doflamingo." Kể từ khi Doflamingo lên làm vua, các quốc gia xung quanh mới gặp rắc rối không ngừng.

Chúng ta phải đoàn kết một lòng, nỗ lực đánh bại Doflamingo.

Những người này đang lên kế hoạch và bàn bạc.

Đột nhiên các đồ chơi đều hoạt động.

Chuyện gì vậy?

Đồ chơi đột nhiên đều chuyển động sao?

Thấy chúng không phải đều hỏng hoặc chết.

Lúc này, đồ chơi và những người thua cuộc đều quỳ xuống trước Vua Riku, hy vọng ông có thể chủ trì công đạo, dẫn dắt mọi người cùng nhau tiêu diệt Doflamingo.

Các binh lính và một số đồ chơi đều hành lễ với ông.

Chuyện gì vậy?

Vua Riku chẳng lẽ không phải là vị vua bị cả đất nước ruồng bỏ sao?

Có mấy người thì thầm bàn tán. .....

Lúc đó, ở một nơi nào đó, một người cá hải quân đang cầm Ốc Sên Truyền Tin.

Liên hệ với đồng đội.

Người cá nói: "Vì có cái bẫy lớn như vậy, chắc chắn dưới lòng đất có bí mật gì đó?

Tiếp tục điều tra." Thủ hạ của người cá nói: "Vâng, đã rõ, tôi sẽ tiếp tục điều tra." .....

Đúng lúc mọi người đang lên kế hoạch cho những việc sau này.

Đột nhiên từ phía trên ném xuống một thứ gì đó nhớp nháp, túm lấy và kéo cậu ta lên.

Cậu ta nói: "Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dừng lại, người đâu?" Hóa ra là kẻ năng lực gia Trái Ác Quỷ có thể biến người thành đồ chơi.

Trong nháy mắt, cậu ta đã bị biến thành một món đồ chơi khỉ.

Kẻ năng lực gia biến cậu ta thành đồ chơi nói với giọng nói non nớt: "Ta nói rồi, kết thúc rồi, đi đi, không được làm hại con người, tuân theo mệnh lệnh của gia tộc, phải tuân thủ tốt hai mệnh lệnh, đi ra từ cánh cửa lừa dối, có thể nhìn thấy nhà máy và cảng giao dịch, đi đi, cấm bàn tán xì xào, làm việc cho tốt, giúp các tuyển thủ có sức mạnh,

không dễ hỏng đâu.” Hình như, là một đứa trẻ??

Cậu ta vừa đi vừa khóc: “Chuyện gì vậy?

Cơ thể tôi không nghe lời, không thể thoát khỏi mệnh lệnh của tên đó, tôi bây giờ đã biến thành một món đồ chơi khỉ sao?

Tôi hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này, tôi làm sao vậy?

Biến thành thế này sao?

Dù cố gắng thoát ra, nhưng lúc này không thể cứu vãn, cũng không có cách nào cứu vãn, ngay cả cơ thể cũng không thể kiểm soát.” Sau này phải sống hết quãng đời còn lại như vậy sao, suýt chút nữa sụp đổ.

Mặt khác, Franky và tộc người lùn đang hành động, tộc người lùn kể cho Franky nghe về quá khứ của họ.

“Chín trăm năm trước, tộc người lùn chúng tôi vì tìm kiếm tài nguyên ở phía tây đất nước mà xuất hành, nhưng sau khi bị tộc người lớn phát hiện, chúng tôi thậm chí từng rơi vào nguy cơ gần như tuyệt chủng, chúng không ngừng bắt giữ chúng tôi.

Vào thời điểm đó, vị vua của nước láng giềng Dressrosa đã đề nghị chúng tôi một hiệp ước bảo an đổi lấy một lượng nhỏ lao động để lấy tài nguyên và sự an toàn.

Vị vua lúc đó tên là Donquixote, hiệp ước này vẫn còn hiệu lực, kéo dài từ 900 năm trước, thời kỳ đó thực sự là một phần lịch sử đen tối nhất của tộc chúng tôi, thời đại vũ lực đã để lại.

Trong hồ sơ sức mạnh ghi rõ, ác quỷ không ngừng hành hạ chúng tôi.

Vị vua lúc đó cai trị tộc chúng tôi một cách tàn bạo, ác quỷ.

Chúng tôi đều bị buộc phải làm những công việc nặng nhọc ở

những nơi sâu dưới lòng đất không ai biết đến.

Người lớn đều dựa vào sự lao động vất vả của chúng tôi để hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Chương 783

Chúng tôi thật đáng thương, thật tàn ác.

Sau đó, trong 100 năm trống rỗng của lịch sử, tôi cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, nhưng 800 năm trước lại có một vương quốc mới ra đời, vua Riku.

Khi biết tộc người lùn chúng tôi đã làm việc dưới lòng đất hàng trăm năm, làm những công việc phi nhân, sau khi biết chuyện này, ông đã rơi lệ, và xin lỗi chúng tôi sâu sắc.

Vị vua mới đã hành động chuộc tội, tộc chúng tôi không cần phải lao động nữa, có thể tùy ý lấy bất kỳ nhu yếu phẩm nào trong đất nước.

Mỗi lần chúng tôi ăn trộm đồ.

Vua đã dùng cách nói đó là do quái vật gây rối để an ủi người dân, truyền bá về quái vật trong nước.

Do sự khoan dung rộng lượng, ông đã có thể cai trị đất nước mình tốt đẹp, khi các nước láng giềng gặp nguy hiểm, ông cũng không tiếc vì thích giúp đỡ người khác.

Đất nước lúc đó tuy không quá giàu có nhưng thực sự đã trở thành một đất nước tươi đẹp, an cư lạc nghiệp.

Tổ tiên của chúng tôi đã xuất hiện, biết ơn vua Riku, người yêu dân như con.

Hết sức mình biến đất nước này thành một quốc gia tươi đẹp, thịnh vượng với hoa nở khắp nơi.

Tình hữu nghị 800 năm giữa tộc người lùn chúng tôi và vương quốc Riku đã được truyền thừa.

Nhưng trải qua 900 năm, sau bao thăng trầm của thời gian, vị vua cuối cùng của gia tộc Donquixote lại tái xuất, lặp lại đoạn lịch sử không thể nào quên đó.

Trong đó có con gái tôi, Mansherry và 500 đồng đội khác đã trở thành vật hy sinh.

Tôi tuyệt đối sẽ không để đoạn lịch sử đó lặp lại, tuyệt đối không khuất phục mà kháng chiến.

Dù thế nào tôi cũng phải chiến đấu hết mình.

Bây giờ tôi và những người bạn anh hùng đang kề vai sát cánh chiến đấu, tôi càng có niềm tin vào thành công hơn." Vị vua vừa nói vừa khóc.

Franky cảm động nói: "Vua Riku thật sự vĩ đại, đối với một tộc người lùn nhỏ bé như vậy cũng nhân từ đến thế." Người lùn hò reo: "Cố lên, chúng tôi nhất định sẽ chiến đấu hết mình." "Nhưng vụ án thảm khốc 10 năm trước, vua Riku đã mất đi lòng tin của người dân chỉ trong một đêm, thực ra đó là một âm mưu, có lẽ vào ngày cuối cùng, vị vua vẫn tìm mọi cách bảo vệ đất nước của mình.

Người dân không biết sự thật đằng sau vụ việc đó.

Doflamingo lúc đó muốn tiêu diệt gia tộc Riku, tôi đã mang gia tộc Riku cùng với người thừa kế Rebecca bắt đầu cuộc chạy trốn dài, nhưng cuối cùng đã bị bắt, khiến bây giờ trở thành trò cười của đấu trường.

Nếu có thể bảo toàn được tính mạng của cô ấy, tôi có thể làm bất cứ lúc nào." Vua Riku, tộc người lùn đều rơi lệ, ai cũng nghiến răng nghiến lợi. .....

Bartolomeo vẫn đang tìm kiếm Luffy.

Với sự kiên trì không ngừng nghỉ, cuối cùng cậu ta cũng tìm thấy

Luffy.

Lúc này Luffy đang chạy.

Bartolomeo nói: “Tiền bối Luffy đợi đã.” Luffy giải thích: “Tôi không phải Luffy, tôi là Lucy.” Bartolomeo vừa nhìn thấy thần tượng, đơn giản là không nói nên lời.

Mặt đỏ bừng, chân mềm nhũn.

Thật là hết hơi.

Luffy nói: “Nói gì thế?

Nếu không có chuyện gì khác tôi đi trước đây, tôi đến gần cổ vũ cho Rebecca.” Bartolomeo cuối cùng cũng dũng cảm nói ra: “Xin đừng đi, tôi có chuyện muốn nói với anh, tiền bối Zoro đã nhờ tôi tìm anh, nhờ tôi tìm tiền bối Luffy và đưa anh ấy đi gặp.” Luffy nói: “Sao cơ?

Vậy Zoro ở đâu?

Dẫn tôi đi tìm.” Bartolomeo nói: “Ở bên ngoài đấu trường, tôi dẫn đường cho anh, vừa đi vừa nói chuyện.” Luffy nói: “Được rồi, làm phiền cậu, đầu gà, cảm ơn.” Bartolomeo: “Lúc này cậu ta quá vui sướng, không ngừng nhận được sự tin tưởng từ tiền bối Luffy và được nói chuyện với tiền bối Luffy.

Còn được tiền bối đặt cho biệt danh.

Như vậy tôi không thể trở thành đồng đội của tiền bối Luffy sao?

Tôi quá vui rồi.” .....

Ở phía tộc người lùn, đang bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Mọi người luôn trong tư thế sẵn sàng.

Nhưng nghe người máy nói về cha ruột của Rebecca.

Mọi người đều rất tò mò.

Đều hỏi dồn.

“Dù phải hy sinh mạng sống ở bất cứ đâu, tôi đã đặt tất cả vào một cuộc chiến.

Tôi đã không bảo vệ tốt mẹ của Rebecca, tôi chưa bao giờ quên chuyện xảy ra ngày hôm đó, mặc dù đứa trẻ đó đã quên từ lâu rồi.

Tôi, một món đồ chơi, đã luôn bảo vệ Rebecca, luôn ở bên cạnh cô ấy mọi lúc mọi nơi, nhưng thực ra tôi là cha ruột của Rebecca.

Trong 10 năm xảy ra chuyện này, đất nước đã thay đổi trời đất, bất kể cảnh sắc hay con người.

Chương 784

10 năm trước tôi bị hải tặc cướp bóc, nhưng quân đội của vua Riku đã bảo vệ tôi, nên tôi không bị thiệt hại lớn.

Tôi đang sửa nhà thì binh lính xuống, ừm, lời của vua Riku, nói là không bảo vệ được.

Ừm, tôi xin lỗi sâu sắc vì đã không thể bảo vệ người dân yêu quý của tôi khỏi bị hải tặc tấn công, đã sửa nhà cho tôi, tôi cũng ngại quá, thế là tôi cũng tham gia vào việc sửa nhà.

Không sao đâu, mọi người cùng giúp, nhớ lúc đó nhà vừa mới sửa xong một chút, cả mặt đất đã nứt nẻ, cuộc sống của mọi người rất khổ sở, đôi khi ăn uống cũng thành vấn đề, nhưng vua Riku đã giải quyết những khó khăn đó, giúp người dân vượt qua hoạn nạn.

An toàn được đảm bảo rất tốt, kể từ khi gia tộc Riku cai trị 800 năm, đất nước này chưa từng có chiến tranh, đúng là một phép màu.

Lúc đó thật sự khiến mọi người rất hòa thuận, bất kể con người hay tiên tộc đều đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau, sống một cuộc sống nội tâm bình yên và sung túc.

Lúc đó là một quốc gia hòa bình.

Nhưng cơn ác mộng lại đột ngột ập đến, một đêm nọ Doflamingo đã đến phòng của vua Riku.

Tuyên bố rằng đây là hậu duệ của đất nước, mới là chủ nhân thực sự của đất nước này. 'Tôi mới là vua, bây giờ tôi đã trở về rồi, cũng đến lúc ông phải thoái vị, trả đất nước này lại cho tôi đi.

Nếu dám từ chối, tôi sẽ nhuộm đỏ mảnh đất này bằng máu, hoặc ông có thể dùng 10 tỷ để mua lại đất nước này.

Thực ra tôi có thể ra tay trực tiếp, không cần phải ra điều kiện ở đây.' Có thể dùng tiền để tránh chiến tranh thì thật tốt, nhưng vua Riku lúc đó không có nhiều tiền đến vậy, thời hạn là một ngày, nhưng không được phép cầu cứu các quốc gia khác.

Nói rằng đó là một thử thách đối với một vị vua, đừng nói chuyện này ra ngoài, tổng cộng có hai lựa chọn, một là đưa tiền, hai là chiến tranh, khiến người dân đổ máu.

Để bảo vệ an toàn cho người dân, tôi gần như chỉ có thể cầu cứu người dân, nhờ họ góp tiền, cuối cùng tôi sẽ chiến đấu để trả lại số tiền đó.

Mọi người đều rất thông cảm, đều lấy tiền mặt ra đưa cho nhà vua sử dụng.

Nhưng đêm đó, nhà vua đã bị Doflamingo điều khiển, giết người bừa bãi.

Người dân nhìn thấy cảnh đó, nên sẽ không bao giờ tha thứ nữa.

Vua Riku không ngừng giết hại dân chúng, sau đó Doflamingo giả vờ cứu giúp dân chúng, khiến Doflamingo nhận được sự yêu mến của dân chúng.

Đồng bọn của Doflamingo cũng đồng thời chiếm đóng cung điện." Người máy hồi tưởng: "Doflamingo đúng là một kẻ xảo quyệt, chỉ trong một đêm đã biến đất nước này thành của riêng hắn.

Tôi tuyệt đối không thể tha thứ.

Lúc đó tôi cũng không phát hiện ra sự thật đằng sau sự việc, đã thử tiếp xúc với vị vua mới, kết quả lại rơi vào tình cảnh thế này.

Tôi cảm thấy hối hận sâu sắc vì tộc tôi đã không tin tưởng vua Riku.

Bây giờ công chúa của tôi.

Để bảo toàn tính mạng của cha, đã quyết định phục vụ Doflamingo.

Lúc đó Doflamingo cũng nhìn trúng năng lực thiên lý nhãn của công chúa.

Thế là đã đồng ý yêu cầu của cô ấy.

Không giết vua Riku, nhưng đã trở thành tội nhân thiên cổ.

Công chúa bây giờ là cấp dưới của hắn.

Nhờ công chúa hy sinh bản thân, nếu không vua Riku bây giờ đã mất mạng.

Sau này vị vua tuy còn sống, nhưng 10 năm chịu đựng đau khổ chắc chắn khó mà tin được.

Công chúa chắc chắn cũng vậy, sợ hãi, tức giận, nước mắt.

Thật không biết hai mẹ con đã chịu đựng 10 năm như thế nào.

Vừa nói vừa khóc.

Đêm đó không chỉ vua Riku bị hắn điều khiển, còn có những binh lính đó, chắc chắn cũng đau thấu tim gan.

Nhưng có một phần đã đầu hàng.

Dù sao đi nữa, thật đáng thương.

Một bi kịch.

Mọi người đều vô cùng tức giận.

Có một hiện tượng đặc biệt kỳ lạ, ngay cả đồ chơi như chúng tôi cũng có thể đã mất đi một số ký ức.

Vừa rồi tôi thấy một hiện tượng kỳ lạ trên đường phố, một số người sau khi bị biến thành đồ chơi, dù vẫn nhớ những gì đã trải qua

trước đó, nhưng những người xung quanh, thậm chí cả gia đình họ cũng không có chút ấn tượng nào, như thể chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của họ, đều hoàn toàn quên mất.

Người ta hoàn toàn không nhận ra rằng mình đã quên đi những người quan trọng nhất, bi kịch lớn nhất.

Đối với chúng tôi, những món đồ chơi, thực ra cũng vậy.

Tôi cũng đã mất đi một số cơ hội, nhưng tôi cũng không nhớ.

Chương 785

Nhưng trước đây tôi chưa từng nhận ra rằng mình đã quên đi những người quan trọng.

Tôi và đồng đội của tôi, vì quên mà không nhận ra nhau.

Tên đó đã sớm biến một số người thành đồ chơi, đồng thời cũng nói rõ đất nước này đen tối đến mức nào." Dù tất cả đều đã biến thành đồ chơi, nhưng vào khoảnh khắc bị biến, họ đều căm ghét Doflamingo, trong tiềm thức có thể nhận thức được.

Số lượng bi kịch này, chính là điểm mấu chốt để chúng tôi chiến đấu.

Lúc này mọi người vô cùng tức giận, dù số lượng người không đặc biệt nhiều, nhưng vì cứu mạng tất cả mọi người, đã quyết định dốc sức chiến đấu.

Không để thế lực đen tối này tiếp tục lan rộng.

Nếu tất cả đồ chơi trong cả nước đều làm phản, vậy chúng tôi sẽ là lực lượng sinh lực mạnh nhất.

Mặc dù mục tiêu của đồng đội Luffy là phá hủy nhà máy, nhưng sau khi nghe câu chuyện bi thảm này, họ đã quyết định tham gia chiến đấu, nhất định phải giết chết Doflamingo.

Franky và những người khác cũng lần lượt nói: "Chúng tôi đã chọn ngày hôm nay, vì Doflamingo đã đưa tin sai.

Lúc đầu khi anh ta chọn thoái vị, mọi người đều rất vui, cảm thấy được giải thoát, nhưng sau đó anh ta đã dùng khả năng của Chính phủ Thế giới để báo cáo sai tình hình quân sự.

Vì hành động này khiến chúng tôi vô cùng tức giận, chúng tôi

không thể chịu đựng được nữa, thế là chúng tôi quyết định sẽ tìm cách chiến đấu trong vòng một ngày." .....

Một cảnh khác, trong bệnh xá hậu trường đấu trường, những người thua cuộc không ngừng bị kẻ năng lực gia biến thành đồ chơi, họ bị sốc và tức giận, nhưng cũng không có cách nào thay đổi sự thật này.

Luffy rất vui mừng: "Zoro, tôi đến rồi." Luffy lớn tiếng vui vẻ chào: "Zoro, Kin'emon, tôi ở đây." Zoro nói: "Luffy, nói nhỏ thôi, bị người khác phát hiện thì sao?

Dù biết vừa rồi cậu ấy nóng nảy, nhưng người đàn ông ăn nói bạt mạng đó đã hoàn thành nhiệm vụ." Luffy nói: "Úc, được rồi, tôi chỉ là quá vui thôi, vừa rồi người đàn ông đó đột nhiên ngã xuống giữa đường, không biết tên đó bị làm sao." Đúng lúc vừa gặp mặt, chuẩn bị trò chuyện.

Bellamy xuất hiện phía sau Luffy, để lên được con thuyền lớn của Doflamingo, để trở thành cán bộ, anh ta đã nhận một nhiệm vụ giết Luffy.

Chỉ cần giết Luffy, anh ta có thể thành công thực hiện giấc mơ của mình.

Để thực hiện giấc mơ, anh ta quyết định giết Luffy.

Mặc dù giữa anh ta và Luffy không có thù hận lớn, bao gồm cả lúc thi đấu vừa rồi, Luffy đã cổ vũ cho anh ta.

Trong lòng không muốn giết Luffy, nhưng bây giờ không có cách nào.

Anh ta từ từ đến gần Luffy.

Trong tay cầm dao.

Nhưng trong lòng có chút không nỡ, vì anh ta nói với Luffy rằng anh ta không còn ghét, không còn chế giễu nữa.

Tay anh ta vừa cầm dao vừa run rẩy.

Vô cùng giằng xé, cuối cùng anh ta đặt dao xuống, một mình chạy đi.

Luffy vẫn đang chìm đắm trong cuộc trò chuyện với Zoro, hoàn toàn không phát hiện ra Bellamy ở phía sau mình.

Mãi đến khi Bellamy đi rồi, nghe thấy tiếng dao rơi xuống, mới quay lại nhìn, nhưng không thấy ai.

Sau đó lại tiếp tục trò chuyện với Zoro.

Bellamy trốn ở góc tường đấm vào tường, không thể ra tay.

Lúc đó đồng đội của anh ta ở bên cạnh chế giễu: "Tôi nghĩ đi ám sát Mũ Rơm nhất định sẽ thất bại, nhưng anh ta không ra tay được.

Dù sao đối thủ cũng mạnh mẽ như vậy mà, cũng không có cách nào.

Thực ra bất kể thành công hay thất bại, thực ra đều không quan trọng.

Bí mật ám sát Mũ Rơm chỉ là nhất thời hứng.

Cứ bị quấy rầy, cảm thấy quá chướng mắt mà thôi.

Vì vậy mới tạm thời bảo anh giải quyết.

Lời này thực ra là ý của Doflamingo.

Lời đó không thể nói ra, đúng không." Đồng đội của anh ta vừa nói vừa cười.

Đột nhiên người đồng đội đó đá Bellamy ngã xuống đất, chuẩn bị giết Bellamy.

Law và Doflamingo vẫn đang chiến đấu trên cầu.

Law đã đầy mình vết thương, trông rất mệt mỏi, rõ ràng không phải đối thủ của Doflamingo.

Doflamingo nói: “Năng lực của cậu có hạn, để xem cậu có thể chịu đựng được bao lâu.” Lúc này Law đã quá mệt mỏi, ngay cả kỹ năng Room cũng không thể sử dụng.

Doflamingo đang từng bước tiếp cận.

Đúng lúc đó, Ốc Sên Truyền Tin của Doflamingo reo.

Thủ hạ của hắn nói: “Doflamingo, Viola đã phản bội.” Doflamingo vừa nói vừa cúp điện thoại: “Không sao, lúc nãy Sanji xuất hiện tôi đã đoán chắc chắn có biến cố, hóa ra Viola đã phản bội tôi.

Chương 786

Ban đầu dùng năng lực của cô ta để trinh sát kế hoạch tác chiến của băng Mũ Rơm, cuối cùng không thành công à.

Không sao cả, tiếp theo phái người đi bảo vệ nhà máy." Doflamingo hỏi: "Law, cậu đang cố giành thời gian, sau đó để đồng đội của cậu phá hủy nhà máy trong một khoảng thời gian ngắn sao?

Kế hoạch sẽ không thực hiện được đâu.

Với năng lực của cậu cũng không thể kéo dài tôi được bao lâu, kế hoạch đã định thất bại rồi.

Tôi biết cậu cũng lợi dụng việc phá hủy nhà máy để giết tôi, nhưng kế hoạch tác chiến này phải có sự tin tưởng tương đương nhau chứ.

Tại sao lại tin tưởng băng Mũ Rơm đến vậy?" Law kiên định nói: "Họ nhất định sẽ tạo sóng gió lần nữa, tôi tin họ có khả năng đó." Lúc này Doflamingo vô cùng tức giận, không chờ đợi nữa.

Thế là giết Law.

Ở một phía khác, Luffy và Zoro đang trò chuyện.

Luffy hỏi: "Tôi đang tham gia thi đấu mà, tìm tôi có chuyện gì sao?" Zoro càu nhàu nói: "Đã biết có một giải đấu lớn như vậy, sao không gọi tôi tham gia chứ?

Hại tôi chạy ngược chạy xuôi trên đường phố, thật đúng là tên đó." Đang trong cuộc trò chuyện, lúc này có hải quân phát hiện ra tung tích của họ.

Đang bàn bạc bắt giữ băng Mũ Rơm.

Nhưng bây giờ không thể hành động khinh suất.

Vì thời cơ chưa đến, nếu không sẽ bị phát hiện, sẽ gặp rắc rối.

Không chỉ vậy, tôi muốn bắt giữ tất cả những tội phạm trong đấu trường, không bỏ sót một ai.

Tôi muốn bắt một mẻ.

“Luffy, đấu trường này đã bị hải quân bao vây hoàn toàn, cậu cũng phải hết sức cẩn thận.

Lúc này trên thuyền, Sanji không ngừng liên hệ với đồng đội của mình, trừ đồng đội của Robin thì tất cả đều đã liên hệ được, thông báo tình hình cho đối phương để mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Bây giờ mọi người nghe tôi nói, tôi bây giờ đang chiến đấu với Doflamingo của đất nước này.

Tôi đã liên thủ với quân đội của vua Riku, quân đội của tộc người lùn.

Luffy, người máy kỳ lạ mà tôi gặp ở cửa trước đó, thực ra là đội trưởng của quân đội người lùn.

Tôi đã quyết định giết Doflamingo.

Luffy lúc đầu không đồng ý, sau đó lại đồng ý, tôi sẽ giúp đỡ, thế là quyết định làm một trận lớn.” Nói chuyện cũng gần xong, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn từ phía sau.

Vô số sợi tơ từ xa truyền đến.

Lâu đài trong thành phố đều bị phá hủy.

Hóa ra Doflamingo đã ra tay.

Một lượng lớn hải quân cũng đến hiện trường.

Doflamingo cũng mang theo Law.

Trước mặt đồng đội của Luffy, hắn dùng súng bắn hai phát vào người Law.

Law toàn thân đầy máu, sắp chết rồi.

Luffy không thể chấp nhận sự thật này, hét lớn tên Law.

Doflamingo nói: "Kính thưa quý vị đồng bào, xin lỗi đã làm phiền.

Kẻ mà tôi vừa giết là một tội phạm, đã gây ra sự kiện báo cáo sai sự từ bỏ vương vị sáng nay.

Nhưng mọi người yên tâm, tôi đã giết chết tên đó rồi." Người dân hò reo: "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng giết được tên xấu xa đó." Một đất nước thật đáng buồn cười.

Luffy nói: "Doflamingo đã đánh đồng đội của tôi ra nông nỗi này, tôi sẽ không tha cho ngươi đâu." Doflamingo nói, trán nổi gân xanh: "Vốn dĩ là thủ hạ của tôi, bây giờ phạm sai lầm, tôi trừng phạt là đúng rồi, đừng xen vào chuyện này nữa." Lúc này Zoro chuẩn bị giao chiến với Doflamingo.

Nhưng Fujitora mỉm cười ngăn lại.

Fujitora dùng lòng bàn tay chặn kiếm của Zoro.

Zoro bị phản đòn.

Bay xa.

Kin'emon cũng bị Doflamingo đánh gục.

Lúc này Luffy đang gào lớn trong đấu trường: "Tôi sẽ ra ngay." Nhưng bức tường này được làm bằng đá biển, không thể phá vỡ.

Fujitora dặn dò: "Cuộc chiến của tôi quá khốc liệt, hãy sơ tán người dân, đừng để họ bị thương." Fujitora là Đô Đốc Hải Quân, ai cũng vô cùng ngạc nhiên.

Viên sĩ quan mù nói: “Trước đây ông ấy đã giúp tôi đòi lại công bằng, nói chuyện đối xử với tôi không tệ, nhưng bây giờ tôi lại phải bắt giữ tất cả bọn họ, một việc đáng ghét như vậy, thật là nghiệp chướng.” Doflamingo không muốn phí thời gian với mấy tên nhóc con đó nữa, thế là hắn mang theo Law và Fujitora cùng nhau đến cung điện để bàn bạc công việc.

Doflamingo nói với Fujitora: “Nếu ông giúp tôi, giúp bắt giữ mấy tên nhóc con đó, ông sẽ nhận được tiền.” Fujitora nói: “Tôi nghĩ cứ nói hết những lời đó đi, sau đó tôi sẽ quyết định, đừng khoác lác.” Hải quân đang truy đuổi Law và Kin'emon.

Chương 787

Họ cũng không ngừng chạy trốn.

Luffy vô cùng sốt ruột trong đấu trường, nhưng không thể ra ngoài.

Sanji nghe rõ tình hình qua Ốc Sên Truyền Tin, nhưng cũng không có cách nào giúp đỡ, vì quá xa.

Nhưng cũng gặp rắc rối.

Trên biển gặp thuyền của Tứ Hoàng, ai cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao thuyền của Tứ Hoàng lại xuất hiện ở đây?

Chiếc thuyền to lớn vô cùng.

Mũ thuyền còn biết hát, cứ hát "thuyền của người ta, thuyền của người ta..." Hóa ra mục tiêu của những con thuyền đó là cướp Caesar.

Trước tiên đánh chìm thuyền của Vua Hải Tặc, sau đó cướp lại Caesar.

Sanji cũng phát hiện ra, mục tiêu của họ hình như là Caesar.

Cảm thấy con thuyền đang cứu Caesar.

Nhưng Caesar cảm thấy siêu sợ hãi, không ngừng đổ mồ hôi nói: "Không giống như trong đó, xin hãy cứu tôi đi, tôi tuyệt đối không thể rơi vào tay bọn họ, nếu bị bắt, số tiền nghiên cứu khổng lồ mà tôi đã lừa từ đó, bọn chúng sẽ không tha cho tôi.

Tóm lại đừng quản nhiều quá, dù sao nếu tôi rơi vào tay bọn họ thì chắc chắn sẽ chết." Sanji tức giận nói: "Ai mà thèm cứu chứ, tên đáng ghét này." Caesar van xin: "Đừng nói những lời vô tình đó, cứu tôi đi." Lúc này trên thuyền chuẩn bị khai hỏa.

Vô số tên lửa bắn về phía họ.

Con thuyền của họ như một chú chim nhỏ bất lực, không ngừng chạy loạn xạ.

Sau đó gọi điện thoại bàn bạc với đồng đội, quyết định con thuyền nên tránh xa Dressrosa.

Chuẩn bị đưa thuyền đến Zou.

Mọi người cùng nhau cổ vũ, cảm thấy mọi người nhất định sẽ bình an vô sự, thế là mọi người ai nấy đều nỗ lực làm việc của mình.

Dù mọi người bây giờ đều đang gặp phải đủ loại khó khăn.

Nhưng tin rằng chỉ cần thông qua sự nỗ lực của mọi người, nhất định sẽ chiến thắng.

Lúc này trong đấu trường.

Rebecca đang không ngừng chiến đấu.

Khán giả dưới sân cũng đang hò reo.

Bellamy cũng đang chiến đấu với thủ hạ của Doflamingo.

Không thể chấp nhận sự thật này, hóa ra lần trước hắn chưa từng để anh ta làm thủ hạ.

Lúc này Bellamy ở thế yếu.

Thủ hạ của Doflamingo sắp đánh chết Bellamy.

Nhưng lúc này Bartolomeo đã cứu anh ta.

Thủ hạ đó nói: “Làm gì thế?

Chuyện này không liên quan đến cậu, đừng xen vào chuyện nội bộ gia tộc của tôi, cẩn thận tôi xử luôn cả cậu đó.” Bartolomeo nói: “Nếu thật sự mạnh mẽ như vậy, thì hãy cố gắng phá vỡ hàng rào của tôi đi, nếu thật sự có bản lĩnh đó, cứ việc xông lên.” Anh ta không ngừng

đấm vào hàng rào.

Nhưng hàng rào không hề biến đổi.

Đột nhiên, điện thoại của anh ta reo?

Thủ hạ nói: "Tôi đang bận mà, tìm tôi có chuyện gì?" Diamante nói: "Nghe giọng điệu của cậu, xem ra chưa giết Bellamy." Thủ hạ đó nói: "Có người cản trở, nếu không tôi đã giết anh ta từ lâu rồi." Diamante nói: "Không sao đâu, tôi bây giờ có nhiệm vụ mới, mau quay về cho tôi." Thủ hạ của Doflamingo vừa nói vừa đi: "Tôi tha cho cậu lần này, lần sau nếu gặp lại, tôi sẽ giết cậu." Bellamy đơn giản là không dám tin vào tai mình, đó không phải là thủ lĩnh của mình sao?

Thật sự đã ra lệnh đó sao?

Nói rằng nếu tôi có thể thắng trận đấu này, sẽ cho tôi làm cán bộ của gia tộc.

Tại sao lại thất hứa?

Thật đau lòng.

Bartolomeo nói: "Để tôi đưa anh đến phòng y tế nhé." Bellamy đau lòng nói: "Không cần xen vào chuyện của tôi, không cần lo cho tôi, tôi đã mất đi mục tiêu sống rồi.

Hơn nữa có lý do gì mà cậu lại muốn cứu tôi?

Vừa rồi chúng ta là đối thủ trên cùng một sân đấu, tôi đã giết người, tôi là đối thủ trên cùng một sân đấu đó." Bartolomeo tức giận nói: "Nam tử hán đại trượng phu, cùng nhau thi đấu tương hỗ chiêu, chúng ta là đồng đội rồi, tôi không hèn hạ, cũng sẽ không bỏ rơi đồng đội." .....

Trong vườn hoa Dressrosa, người lùn và Robin đang bàn bạc.

"Hiện trạng đất nước này đúng như tôi đã nói, những bi kịch bị

chôn vùi trong bóng tối đó, hãy phá tan kế hoạch tác chiến này.

Tôi sẽ đặt tên là Kế hoạch Dressrosa, tôi sẽ mất một năm để đào thông đường hầm dưới lòng đất, bí mật lẻn vào đó, và giải cứu tất cả mọi người, sau đó phá hủy tất cả các thiết bị, cộng thêm việc đánh bại hoàn toàn Doflamingo, cuối cùng trả lại đất nước này cho vua Riku.

Đây là mục tiêu của tôi trong cuộc chiến này, kế hoạch của tôi đương nhiên là hợp lý.

Chương 788

Nhưng phía sau sẽ như thế nào, tôi không thể khẳng định được ai cả.

Nhưng trước tiên tôi dù thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ quan trọng nhất, đó là khiến kẻ chủ mưu biến chúng tôi thành đồ chơi, kẻ năng lực gia Trái Ác Quỷ đó mất ý thức.

Nếu vậy thì phép thuật của hắn sẽ được giải trừ.

Ngay khoảnh khắc đó, tất cả chúng tôi, những món đồ chơi, sẽ biến thành thân xác bằng xương bằng thịt.

Đồng thời, tất cả người dân trong nước cũng sẽ giành lại tự do của mình và những ký ức trước đây.

Vì vậy, nếu thực sự đến khoảnh khắc đó, ngay cả tôi cũng không thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Sau đó hải quân sẽ có hành động gì?

Khi những người này lấy lại hình dáng ban đầu, sẽ có bao nhiêu người sẵn lòng chiến đấu cùng chúng tôi?

Người dân sẽ ôm ấp suy nghĩ gì?

Sẽ có hành động gì?

Còn Doflamingo thì sẽ có hành động gì?

Bây giờ có thể dự đoán được chỉ là đất nước này, lúc đó chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn và hoảng loạn toàn diện.

Kẻ năng lực gia có thể biến con người thành đồ chơi, hiện đang ở cảng giao dịch dưới lòng đất, tên của cô ta là Sugar.

Sugar, cô bé thiếu nữ có thể biến người chạm vào thành đồ chơi.

Tuy trông tuổi còn nhỏ, nhưng nghe nói là vì ăn Trái Ác Quỷ.

Nghe nói ngay khoảnh khắc ăn Trái Ác Quỷ, cơ thể cô bé đã ngừng phát triển.

Được người trong gia tộc đặc biệt coi trọng, và có vệ sĩ riêng.

Vệ sĩ riêng của cô ta là cán bộ cao cấp Trebol.

Vậy chỉ cần khiến đứa trẻ đó mất ý thức, đồ chơi sẽ khôi phục nguyên dạng, dù có khiến cô bé sợ hãi đến bất tỉnh, tất cả mọi người cũng sẽ khôi phục nguyên dạng." Mọi người bàn bạc.

Cuối cùng chuẩn bị lên đường đi đến đường hầm dưới lòng đất. .....

Luffy thấy đồng đội của mình gặp nguy hiểm, lập tức quyết định ra ngoài.

Anh ta không ngừng chạy nhanh, tìm kiếm lối đi ra khỏi đấu trường.

Sau đó đi cứu đồng đội.

Luffy vừa chạy, không lâu sau gặp Bartolomeo.

Và cũng thấy Bellamy bị thương.

Bartolomeo lớn tiếng nói, nhưng không dám nhìn thẳng vào Luffy: "Thật là chói lọi quá, tôi hơi lóa mắt.

Thần tượng tiền bối Luffy của tôi, vừa rồi đã gặp tiền bối Zoro rồi sao?" Trong cảm giác của cậu ta, Luffy chói lọi, giống như mặt trời vậy.

Luffy nói: "Đúng vậy, cảm ơn.

Vừa rồi tôi đã gặp rồi, nhưng tôi bây giờ rõ ràng có chìa khóa trong người, muốn rời khỏi đây, nhưng bây giờ không tìm thấy lối ra."

Bellamy nói: “Đấu trường này hoàn toàn không có lối ra, tuyển thủ một khi đã vào đây, đừng nói là ra ngoài, tìm lối ra căn bản là không thể.” Luffy van xin: “Thật sự không có lối ra sao?

Nhưng cậu không phải là thủ hạ của Doflamingo sao?

Vậy chắc chắn phải biết chút manh mối chứ, anh ơi, nói cho tôi biết đi, đồng đội của tôi bây giờ đang gặp nguy hiểm rồi.” Bellamy nói: “Tôi đang chuẩn bị ra ngoài, nếu cậu đi theo tôi, chưa biết chừng cũng có thể rời khỏi đây.

Nếu đi theo, vậy chỉ có thể dựa vào may mắn.

Nhưng tuyệt đối đừng bắt tôi phản bội đại ca của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội, tôi vẫn kính trọng hắn từ tận đáy lòng.” Mặc dù bây giờ không còn tư cách làm thủ hạ của Doflamingo nữa, Doflamingo cũng không thật lòng thu nhận thủ hạ này.

Luffy nói: “Vậy tốt quá rồi, cảm ơn, làm phiền cậu.” Bartolomeo tức giận nói: “Này, tên nhóc kia im miệng đi, những chuyện vừa rồi xảy ra lẽ nào cậu đã quên hết rồi sao?” Bartolomeo hỏi: “Tiền bối Luffy, nếu anh đi thì Trái Ác Quỷ thì sao?

Chẳng lẽ không cần nữa sao?” Luffy tiếc nuối nói: “Bây giờ không có cách nào, đồng đội của tôi đang gặp nguy hiểm bên ngoài, tôi nhất định phải đi cứu họ.

Trái Ác Quỷ này có được hay không, vậy thì để cậu đi lấy đi.” Bartolomeo nói: “Vậy giao cho tôi đi, cứ yên tâm ra ngoài.

Nếu tôi thắng trận đấu này, giành được chức vô địch, tôi sẽ đưa Trái Ác Quỷ này cho anh.” Luffy nói: “Thật sao?

Thật sự sẽ đưa Trái Ác Quỷ cho tôi sao?

Vậy thì cảm ơn cậu rất nhiều, đã giúp tôi một việc lớn.” Nhưng bên cạnh có một anh chàng đẹp trai lạnh lùng nói: “Trái Ác Quỷ tôi sẽ

không để anh có được đâu.” Bartolomeo tức giận nói khi thấy có người cắt ngang cuộc nói chuyện với Luffy: “Tên ngốc nào vậy?

Tên là gì?

Dám nói lời bất kính với tiền bối Luffy sao, vị này không phải là em trai của Hỏa Quyền Ace, người truyền thuyết trong thế giới hải tặc sao?

Vị này sẽ trở thành Vua Hải Tặc, tên ngu ngốc này không biết sao?” Anh chàng đẹp trai vừa nói vừa đẩy Bartolomeo ngã xuống: “Chuyện này tôi đã biết từ lâu rồi.” Luffy có chút tức giận nói: “Tên này làm gì thế?

Chương 789

Đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi nói là sẽ có được Trái Ác Quỷ?" Nhưng Luffy chưa kịp nhìn rõ khi anh chàng đó cởi bỏ lớp ngụy trang, hóa ra là Sabo!

Anh trai của cậu ấy!!! .....

Hai người nói chuyện một lúc, hẹn ước một số việc, sau đó Bellamy đưa Luffy ra ngoài.

Anh chàng đẹp trai giả dạng Luffy để tham gia thi đấu.

Luffy cũng ra ngoài chiến đấu cùng đồng đội Zoro.

Anh ta hóa trang thành động vật, đi bộ trên đường phố.

Hải quân tạm thời không phát hiện ra.

Luffy vừa đi vừa hồi tưởng.

Khoảng thời gian tươi đẹp khi còn nhỏ cùng bạn bè.

Lúc đó ước mơ trở thành một hải tặc.

Nói rằng lúc đó có thể không ở cùng một con thuyền, nhưng mãi mãi là anh em.

Tình anh em của anh ta sẽ không bao giờ đứt đoạn.

Người lùn cuối cùng cũng hành động.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Nhưng cảng giao dịch phải đi qua một đường hầm.

Người lùn có thể đi qua, nhưng người lớn thì không thể.

Nhưng Robin và Usopp có thể đi qua, thấy Franky có vóc dáng quá lớn, chỉ có thể vào thế giới ngầm thông qua lối vào Nhà Đồ Chơi.

Cái gọi là Nhà Đồ Chơi là nơi đồ chơi đến mỗi đêm.

Nằm ở một địa điểm bí mật dưới lòng đất của cung điện.

Nơi đó nghiêm cấm bất kỳ con người nào vào.

Mặc dù tên là Nhà Đồ Chơi.

Nhưng bên trong căn bản không có giường để ngủ.

Chỉ có lối đi dẫn đến thế giới ngầm.

Đồ chơi mỗi đêm đều đi qua đường hầm đó để đến thế giới ngầm.

Sau đó làm những công việc nặng nhọc từ sáng đến tối.

Franky nói: "Tối đến đã mệt mỏi rã rời, ban ngày còn phải đi ra ngoài.

Thật là phân chia lao động.

Tôi sẽ vào đó gây rối một trận, trong lúc tôi gây rối sẽ âm thầm ghi nhớ, sau đó đoạt lấy mạng sống của Sugar.

Như vậy sẽ có lợi cho bạn bè." Thế là không nói hai lời, Franky chạy đến cổng đông của nhà máy đồ chơi.

Thấy có một người đang ngồi trên ghế, và ăn cà chua.

Bên cạnh có mấy cô gái mặc bikini đang hầu hạ.

Tên của hắn là Senor Pink.

Hắn là một người rất háo sắc, nhưng miệng lại đặc biệt giả tạo, bề ngoài tỏ ra không hứng thú với những mỹ nhân đó, nhưng thực tế mắt hắn không ngừng nhìn chằm chằm vào họ.

Tên này, trông có vẻ hơi giả tạo.

Thế nhưng những cô gái đó lại yêu hắn như điên.

Chắc là bị khống chế rồi.

Franky nói: “Tên biến thái này đang giở trò gì thế?

Đại gia đây muốn vào, mau tránh ra cho tôi.” Kẻ địch ở cổng đông Nhà Đồ Chơi xuất hiện: “Ngươi có tư cách gì mà vào?” Những thủ hạ đó lập tức kêu cứu lên trên.

Mau lên, hai bên xông vào hỗn chiến!

Cuộc quyết chiến cuối cùng đã mở màn!!!

“Bọn ngốc này quả nhiên bắt đầu làm loạn, giúp Chính phủ Thế giới bình định phản loạn, không phải nên làm vậy sao?” Doflamingo nói với Fujitora.

Fujitora đặt cốc nước xuống và nói: “Vậy tôi xin phép đi trước.” Sugar vừa ăn nho vừa nói: “Nhà Đồ Chơi gặp nguy hiểm rồi.” Vệ sĩ riêng của cô ta nói: “Không cần lo lắng, mục tiêu của chúng là nhà máy.

Chương 790

Nếu chúng thật sự tìm đến đó, biến tất cả thành đồ chơi là được rồi, sẽ không ai nhận ra sự tồn tại của cô đâu." Sugar vừa nói vừa ăn kẹo: "Được thôi, vậy tôi biến tất cả thành đồ chơi." Đôi mắt vô cùng ngây thơ. .....

Trong đường hầm dưới lòng đất, người lùn nhanh chóng tiến về phía trước, họ sắp đến đích.

Franky đang gây rối ở bên cạnh.

Usopp hỏi: "Vậy lực lượng chính của kẻ địch tổng cộng có bao nhiêu người?" Người lùn nói: "Kẻ thống lĩnh 2000 thủ hạ trong nước, gia tộc hiện có 10 cán bộ và trên đó có ba cán bộ cao cấp nhất, lần lượt dẫn dắt ba đội quân đặc trưng khác nhau.

Đầu tiên là quân đội Trebol, đội đặc nhiệm năng lực đặc biệt, thủ hạ của hắn có Sugar, Monet, Jora.

Sau đó là quân đội Diamante, Lao G, Machvise, Dellinger, v.v.

Sau đó là quân đội Pica, có Gladius, Buffalo, v.v.

Bất kể là ai, đều vô cùng mạnh mẽ.

Chúng ta đều phải hết sức cẩn thận." Người lùn đã vào bên trong, ẩn náu ở cảng giao dịch và thế giới ngầm của nhà máy.

Lúc mới vào cảm thấy xung quanh vô cùng ồn ào.

Quyết định phân công hợp tác.

Một số người sẽ đi đến cung điện, một số người sẽ ở lại đây.

Một người quản lý nam nói một cách độc ác: "Ai đã làm đổ hàng hóa?

Đồ chơi bị đè dưới hàng hóa rồi.” Món đồ chơi vừa quỳ vừa van xin: “Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi có thể tiếp tục làm việc, xin hãy cho tôi gặp gia đình của tôi.” Người quản lý vừa nói vừa đẩy anh ta xuống: “Đồ ngốc này, vẫn chưa đạt chỉ tiêu công việc.

Đồ phế vật nên vứt ra bãi rác đi.

Đè nó xuống cho tôi.” Dù món đồ chơi không ngừng van xin, nhưng hắn không hề lay động.

Người lùn ở bên ngoài nghe thấy vô cùng tức giận.

Nhất định phải hành động.

Lén lút nhìn vào bên trong.

Vô số đồ chơi đang làm việc.

Một số nhân viên quản lý đang giám sát.

Hoàn toàn là một khu cảng giao dịch lớn.

Luffy dưới sự dẫn dắt của Rebecca đang chuẩn bị đi đến cung điện tìm Doflamingo.

Đội trưởng người máy của tộc người lùn đã đi đến cung điện, bây giờ chỉ có người lớn dẫn dắt chiến đấu.

Sau đó nhìn bản đồ cảng giao dịch, bắt đầu phân tích vị trí có thể của Sugar.

Sau đó xác định trong tòa nhà có hình dạng giống cây hải quỳ, Sugar có thể ở trong đó.

Tháp cán bộ.

Nếu có thể vào đó, có khả năng tìm thấy Sugar.

Lúc đó, hai người quản lý đi tuần tra đã phát hiện ra họ.

Đúng lúc chuẩn bị giết mấy người đó thì người lùn đã chôn sống

hai người đó, cởi quần áo ra, cho Robin và Usopp mặc.

Usopp vốn rất sợ hãi, nhưng thấy năng lực của người lùn đều rất lợi hại, trong nháy mắt có niềm tin, ôm tâm lý may mắn, có lẽ không cần chiến đấu cũng có thể thắng trận này.

Thế là chỉ huy người lùn chiến đấu.

Mặc dù trong lòng sợ hãi.

Thế là bắt đầu hành động.

Trước tiên tấn công Tháp Cán Bộ, những người quản lý thấy có người tấn công, đều lần lượt hành động.

Vừa nói, vừa cười ha hả: "Băng Mũ Rơm bây giờ đang tấn công tôi, tôi bây giờ đang cầu cứu đại ca.

Nghe nói giết được chúng, lấy được thủ lĩnh, tôi có thể kiếm tiền." Người máy đang trốn trong một cái hộp.

Để chiếm lấy thang máy, anh ta quyết định ra chiến đấu, để đồng đội chờ trong hộp.

Binh lính thấy: "Tên này là kỵ binh đấu trường phải không, làm sao lại lẻn vào được?" Nhưng người máy không trả lời, trực tiếp xông lên xử lý mấy tên đó.

Sức mạnh của người máy rất mạnh.

Đấu trường.

Trận đấu cuối cùng của nhóm cuối cùng xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Chương 791

Tất cả mọi người vì kiệt sức, toàn bộ đều ngã xuống.

Nhưng lúc này Rebecca nỗ lực đứng dậy.

Trở thành nhà vô địch.

Cuối cùng cũng thắng lợi.

Tin tức này khiến người ta không thể tin nổi.

Khán giả dưới sân không ngừng chửi rủa, còn giơ ngón tay cái chế nhạo.

Những tuyển thủ hạt giống được đánh giá cao trước đó, những chiến binh nổi tiếng, vẫn nằm bất động trên mặt đất.

Vì vậy cuối cùng Rebecca đã thắng trận đấu.

Mọi người đều vô cùng không phục.

Nhưng dù không phục đến mấy, cô ấy cũng đã thắng trận đấu.

Khán giả bên ngoài không ngừng chửi mắng người dẫn chương trình: "Kết quả vớ vẩn, tôi sẽ không đồng ý đâu." Lúc này có một thủ lĩnh hải quân bên ngoài, đột nhiên nói về một chuyện kỳ lạ xảy ra nhiều năm trước.

Nhớ cảnh tượng lúc đó là như thế này, một đêm trên đường phố sẽ có những vụ án kỳ lạ về quái vật chém người không trung.

Hải quân cũng lập tức hành động điều tra.

Nhưng hầu hết binh lính được phái đi điều tra đều trở thành vật hy sinh của quái vật.

Cuối cùng cũng xác định được chân diện mục của kẻ xấu.

Thực ra là người đàn ông tự xưng là Bạch Mã.

Mặc dù quân đội cho đến nay vẫn chưa bắt giữ được hắn.

Bên ngoài các vương quốc khác.

Bạch Mã cũng đã gây ra các vụ án ở các thị trấn của mình.

Chỉ cần có Bạch Mã xuất hiện, chắc chắn sẽ có bóng dáng của một hải tặc nào đó.

Thực ra Bạch Mã Cavendish là một nhân cách khác khi ngủ.

Khi Cavendish ngủ, nhân cách kia sẽ xuất hiện.

Vì vậy, dù Cavendish không làm bất kỳ điều xấu nào, nhưng hải quân vẫn luôn muốn bắt giữ hắn.

Anh ta cũng là một kẻ bất hạnh, nhưng cũng không đáng để thương hại.

Vì bản thân anh ta cũng rất thích thú với chuyện này.

Nếu vì vậy mà nương tay, hải quân cũng sẽ gặp thiệt thòi lớn. .....

Khán giả dưới khán đài hét lớn: “Rebecca sẽ thắng sao?

Chắc chắn cô ta giấu vũ khí gì đó, ví dụ như súng, mau đi lục soát người cô ta đi, loại cô ta ra khỏi cuộc chơi, tôi sẽ không đồng ý tin tức cô ta thắng đâu.” Rebecca trên khán đài, cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Đầu cô ấy cũng chảy máu.

Cô ấy cố gắng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Rõ ràng thấy Cavendish lúc đầu đang ngủ, sau đó đột nhiên biến thành một người khác, sân khấu bắt đầu có khói.

Gió thổi.

Tất cả mọi người đều bị Cavendish đánh gục xuống đất.

Sau khi đánh xong Cavendish tiếp tục ngủ.

Vào khoảnh khắc đó chỉ có cô ấy đứng vững.

Vì vậy người dẫn chương trình nghĩ cô ấy đã thắng trận đấu.

Đứng ở đó không ngừng nhìn chằm chằm vào Cavendish đang ngủ trên mặt đất, lòng cô ấy khó tả.

Nghe lời nói của khán giả.

Trong lòng cũng siêu khó khăn.

Nhưng sẽ không từ bỏ Trái Ác Quỷ.

Chỉ có được Trái Ác Quỷ, mới có thể thực hiện giấc mơ của mình.

Vì vậy vẫn kiên cường đứng trên sân khấu.

Chương 792

Người dẫn chương trình tuyên bố Rebecca đã thắng trận đấu: "Tôi không cần phải khám người cô gái này, trước trận đấu tôi đã yêu cầu rất nghiêm ngặt, trang bị của cô ấy cũng đơn giản nhất trong số các tuyển thủ tham gia.

Trong đấu trường đấu bò, người thắng là chính nghĩa, bóp méo sự thật, làm tổn hại chính nghĩa, không phải việc của tôi." Bartolomeo nói bên ngoài đấu trường: "Cô bé đó không hề chém ai, vậy mà lại thắng, thật không thể tin nổi." Sabo nói: "Cũng có cách chiến đấu như vậy, cô bé đó là người duy nhất nhìn thấu được Bạch Mã một cách đơn giản và nhanh chóng, tuyệt đối không phải may mắn." Bartolomeo thán phục nói: "Tôi còn không nhìn thấy nữa, đúng là tiền bối già, thật lợi hại." Tiếp theo là phần gay cấn. 4 người lọt vào vòng trong sẽ chiến đấu.

Cuối cùng là trận chung kết, trận chung kết sắp bắt đầu rồi. .....

Franky đang chiến đấu với đối thủ Senor Pink.

Senor Pink có thể lặn xuống đất, di chuyển như bơi trong nước.

Franky đang tìm cách tóm hắn.

Mấy cô gái bên cạnh thì cứ chế nhạo Franky.

Cô gái nói: "Quá hoàn hảo, hoàn toàn điều khiển robot trong lòng bàn tay, mau xử lý tên vô vị đó đi." Franky vừa nói vừa ra chiêu: "Không biết thưởng thức sức hấp dẫn của người sắt, đúng là một đám phụ nữ đáng thương, hoàn toàn không có gu." Cô gái nói: "Hoàn toàn không hiểu sức hấp dẫn của anh ta ở đâu, thứ đó thì có gì hay?

Senor Pink có sức hấp dẫn cao hơn vạn lần." Senor Pink nói với

các cô gái: “Tất cả im miệng đi, mấy đứa nhóc tóc vàng này thì biết gì?

Đừng có bình phẩm về đạo sống của đàn ông, bao gồm cả ngoại hình hiện tại của tôi, tôi ngậm núm vú trong miệng, quấn khăn tắm, tất cả đều không phải để cho người khác bàn tán, ngoại hình này là đạo sống của tôi.” Sau đó các cô gái im miệng.

Senor Pink nói với Franky: “Tôi cũng không thể hiểu đạo sống của anh, tôi là đàn ông sao?

Nhưng bây giờ tôi cần chiến đấu.” Ngay sau đó lại đánh nhau.

Hai người bây giờ là kẻ thù, đó là điều quan trọng nhất, những thứ khác là thứ yếu. .....

Trong cung điện Dressrosa.

Doflamingo nhìn vào màn hình trực tiếp, nói với vua Riku: “Vừa rồi ông cũng xem trận đấu rồi, cô cháu gái bảo bối của ông vận may thật sự rất tốt.

Nhưng tôi không ngờ hai người của gia tộc ông lại cùng tham gia trận đấu này.

Vị vua tiền nhiệm này lại có tư dục đối với Trái Ác Quỷ.

Xem ra ông cũng đã đi vào đường cùng rồi.

Nói rằng những gì gia tộc ông làm hôm nay thật sự đáng nể.

Bao gồm cả công chúa của ông cũng đã phản bội, hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?” Vua Riku nói: “Cậu căn bản không biết, sáng nay cậu đã làm những chuyện hoang đường đến mức nào, có thể lợi dụng khả năng của Chính phủ Thế giới, tuyên bố từ chức vua trước đó là một báo cáo sai sự thật.

Rõ ràng đã từ bỏ đất nước này, nhưng lại dùng một câu 'báo cáo

sai sự thật' để thoái thác mọi chuyện.

Tôi thực sự không thể chịu đựng được nữa, một người như vậy thật sự quá hèn hạ." Doflamingo vừa nói, vừa cười ha hả: "Nhưng Viola thì khác, cô ta là một người phụ nữ lạnh lùng, tuyệt đối sẽ không hành động theo cảm tính.

Có dám liều một phen đấu với tôi không?

Từ tận đáy lòng tôi hy vọng tên đó dám quay lưng thành thù với tôi, hy vọng thủ hạ của tôi có băng Mũ Rơm có thể xử lý tôi.

Con gái mà Law hy vọng bây giờ đang bị tôi đánh trọng thương, động tĩnh của băng Mũ Rơm tôi cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Luffy bây giờ đang ở trong đấu trường không thể ra ngoài, định trước là không thể thắng tôi.

Người sắt Franky hình như chỉ một mình ở Nhà Đồ Chơi phát động tấn công, nhưng có thể chiến thắng cán bộ gia tộc của tôi là một ẩn số.

Bây giờ băng Luffy chỉ có Law, Kin'emon, Robin và Usopp 4 người, nhưng 4 tên đó căn bản không thể đến được dưới lòng đất, nên không thể thắng tôi." "Được rồi, người mới của ta, giờ ta cần làm gì?" Robin và Usopp giả dạng binh sĩ đi vào.

"Công việc ở đây đơn giản lắm, chỉ cần thích mấy món đồ chơi kia thôi." Binh sĩ nói.

"Vậy thì tốt quá, thì ra công việc đơn giản thế.

Tôi mới đến nên có nhiều chuyện không rõ, xin chỉ giáo." Robin nói, người lùn cũng đang hành động ở một bên.

Lúc này La Thiên cũng đã đến chân thang máy.

Người lùn nói: "Vương cung nơi Donquixote Doflamingo và Nhà

máy Đồ chơi, cùng với Cảng Giao dịch nơi các công nhân đang ở, nội bộ chúng thông suốt và liên kết với nhau.

Để đến được Nhà máy, chúng ta chỉ có thể đi qua Nhà máy Đồ chơi hoặc Vương cung.

Chúng liên kết.

Nhưng đồng bào của chúng ta có lẽ đã bí mật đào đường hầm dưới đất đến Cảng Giao dịch, nhưng mục tiêu hiện tại của chúng ta trước tiên là Vương cung." La Thiên vừa nghe vừa cười, đến giờ ta vẫn không dám tin là có những người lùn như đồ chơi thật, thú vị quá.

Đặc biệt thông minh, sức lực phi thường lớn.

Nếu có người trong tộc họ, lúc đó ta có thể quen biết.

Người lùn nói: "Tôi thuộc diện ngoại lệ, vốn dĩ tôi chỉ xuất hiện trước mặt gia tộc Riku.

Nhưng với những người bạn anh hùng của băng Mũ Rơm thì ngoại lệ.

Chương 793

Bây giờ cuộc chiến rất khẩn cấp, tôi phải đi nhanh thôi." Tiếp đó, họ nhìn thấy thang máy dẫn đến sảnh hoàng cung.

Nhưng ngoài cửa có binh lính canh giữ.

Trừ phi có giấy thông hành.

La Thiên không muốn phiền phức như vậy, định trực tiếp đánh bay chúng.

Nhưng người lùn ngăn lại, nói rằng làm thế sẽ gây náo động, kẻ địch sẽ ùn ùn kéo ra.

Lúc đó Violet xuất hiện trước mặt họ.

"Mũ Rơm La Thiên phải không?

Xin hãy trả lời tôi." Violet hỏi.

"Không sai, tôi là La Thiên, cô biết tôi sao?" La Thiên dứt khoát trả lời.

"Tôi đợi cậu đã lâu, tôi sẽ đưa cậu vào vương cung." Violet nói.

La Thiên vô cùng kinh ngạc.

Vì căn bản cậu không hề quen biết Violet trước mặt.

Trong đấu trường, người dẫn chương trình thông báo một tin tức: "Xin thông báo một tin buồn với mọi người, bốn cán bộ vốn dự kiến sẽ tham gia trận chung kết, vì có việc quan trọng nên buộc phải rút lui khỏi giải đấu lần này.

Nhưng mọi người xin đừng lo lắng, anh hùng đấu trường Diamante đột nhiên quyết định sẽ tự mình ra sân!" Người dẫn chương trình nói.

Khán giả phía dưới đều tỏ ra vô cùng thất vọng, vì họ muốn xem một trận đấu kịch liệt hơn.

Nhưng không có cách nào khác.

Sau khi nghe Diamante sẽ ra sân, họ lại vui vẻ trở lại.

Rebecca bước xuống sàn đấu.

Cô nhìn thấy Bartolomeo và Ace.

Ban đầu cô nhầm Ace là Lucy, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải.

"Rebecca phải không?

Tôi đại khái đã hiểu câu chuyện của cô rồi, có lẽ nó sẽ gây ra một trận đại loạn, nhưng đối với cô, đó tuyệt đối không phải là chuyện xấu.

Sự yên bình bề ngoài của thành phố này che giấu sự dơ bẩn và ác độc, đất nước này rất giống với đất nước nơi tôi đã sống hồi thơ ấu." Ace nói.

Trở lại phía La Thiên, Violet trên tay có giấy thông hành.

Nhưng cô ta cảm thấy tốt nhất không nên dùng, thang máy này đúng là có thể đưa đến vương cung, nhưng nếu bị phát hiện thì thang máy sẽ dừng lại.

Nếu thang máy dừng giữa chừng thì hỏng bét.

Mấy bộ đồ hóa trang này thật sự quá đáng nghi.

Một chút cũng không giống đang làm việc bên trong, quá thu hút sự chú ý rồi.

La Thiên chợt hiểu ra: "À, là cô, không phải Violet đã đưa người đầu bếp đi trước đó sao?

Cô ta đã nói với tôi là có chuyện khó khăn phải không?

Chẳng lẽ bản đồ đồ chơi của đầu bếp cũng là do cô ta đưa cho tôi?" "Đúng, không sai, tất cả là do tôi làm." Violet nói.

"Nhưng tại sao cô lại làm chuyện như vậy?" La Thiên nói.

"Tôi hiện tại là thuộc hạ của Donquixote Doflamingo, nhưng tôi cũng bất đắc dĩ.

Nếu tôi chiến đấu với cậu, thì tôi cũng có thể được giải phóng." Violet nói.

Franky và Senor Pink đang chiến đấu.

Franky lấy ra bom.

Lúc này, Hải quân cũng đã tham gia.

Một nhóm Hải quân chĩa súng vào Franky.

"Chúng tôi đã bao vây toàn bộ Nhà máy Đồ chơi, mau đầu hàng đi." Hắn thật sự không hét.

Ngay sau đó, chúng nổ súng về phía Franky.

Franky vốn không muốn chiến đấu với chúng, nhưng không còn cách nào khác.

Trong vương cung, Donquixote Doflamingo đang thảo luận với Fujitora.

"Quyết định này thật sáng suốt nha." Donquixote Doflamingo nói.

Chương 794

“Tôi tuyệt đối không bao giờ nói rằng sẽ giúp kẻ ác.

Nếu tôi im lặng một chút và để những kẻ khác bắt đầu gây sóng gió, tôi nhất định sẽ không khách khí với ông.

Để không làm tổn hại đến người dân, tôi phải làm điều đúng đắn.” Fujitora nói.

“Nếu mục đích của băng Mũ Rơm là thủ lĩnh của ông, thì tôi nghĩ họ cũng sẽ không ngại gây một chút phá hoại đâu.

Tôi sẽ bảo vệ người dân và chống lại ông, đó là chính nghĩa của tôi.

Đó cũng là trách nhiệm của tôi và là điều một Hải quân như tôi phải làm.

Nhưng về những chuyện khác, tôi có thể tạm gác sang một bên.

Tôi sẽ không quan tâm đến hiểm nguy tính mạng.

Một khi tôi đã trở thành Đô đốc, tôi sẽ làm tròn trách nhiệm của mình, vì sự an toàn của tất cả người dân.

Còn những thứ khác, tôi sẽ không quan tâm.

Tôi biết về chế độ của đất nước ông.

Thật lòng mà nói, tôi hoàn toàn không đồng tình với chế độ của ông, nó không hề có lợi cho cuộc sống hạnh phúc của người dân.

Nếu là với tư cách cá nhân, tôi sẽ chọn bãi bỏ những chế độ đó.

Ông cũng đừng mong lợi dụng tôi để chiến đấu với băng Mũ Rơm.

Nếu tôi thực sự nghe lời ông thì lương tâm tôi sẽ không yên.

Hơn nữa, trước khi ông làm vua, ông cũng từng là một tên cướp biển, nên ông cũng đã làm nhiều chuyện xấu.

Đừng tưởng bây giờ ông làm vua là một người tốt.

Dù hiện tại ông có quyền lực, nhưng ông vẫn không bảo vệ tốt người dân của mình mà vẫn tiếp tục làm những chuyện xấu.” Fujitora nói.

Donquixote Doflamingo nghe xong, không nói hai lời liền lao vào đánh Fujitora.

“Nhưng hắn vẫn còn non lắm.

Mới làm Đô đốc mà dám nói với ta như vậy.

Ta sẽ không tha thứ dễ dàng đâu.” “Nói đến chuyện xấu ông đã làm nhiều như vậy, cái đầu của ông sẽ ngày càng đáng giá đó, anh bạn Dã Xoa Thiên Dạ.” Fujitora nói.

Dù hắn hiện tại làm vua, nhưng Đô đốc biết rõ hắn.

Biết hắn là một kẻ xấu.

Nên dù Donquixote Doflamingo có dụ dỗ thế nào cũng sẽ không mắc lừa.

Ông ấy thậm chí còn trực tiếp đối đầu với Donquixote Doflamingo.

Dù có phải hy sinh tính mạng, ông ấy cũng không sợ.

Vì ông ấy không bao giờ giúp kẻ ác.

Theo quan điểm của ông, một lãnh đạo Hải quân phải bảo vệ chính nghĩa và lợi ích của người dân.

Bất kể ai, dù quyền lực có cao đến đâu, dù là vua, nếu làm tổn hại đến quyền lợi của người dân, cũng sẽ không được tha thứ.

Fujitora quả thực là một người tốt bụng và chính nghĩa.

Tuy nhiên, lúc này Donquixote Doflamingo vô cùng tức giận.

Hắn đã sai.

Vốn tưởng Fujitora mới nhậm chức Đô đốc nên sẽ kiêng nể.

Không ngờ đối phương lại có lập trường như vậy.

Hắn thầm nghĩ: "Đã biết ta là ai rồi thì không thể để hắn sống được, phải tìm cách giết chết hắn." Tuy nhiên, bản lĩnh của Fujitora vô cùng siêu phàm, cuộc giao thủ giữa họ đã hòa trong thời gian ngắn!

Không khí trở nên căng thẳng.

"Tôi thấy ông đang nói linh tinh!

Nhưng, Tân Thành muốn trừ khử tôi, hậu họa này cũng không dễ đâu!

Hiện tại chúng ta hãy hòa bình chung sống đi." Donquixote Doflamingo nói.

Fujitora quá mạnh, khiến hắn có phần kiêng dè.

Không hổ danh là chiến lực tối cao của Hải quân.

"Tôi hiện tại chỉ bảo vệ đất nước này, bảo vệ người dân ở đây.

Chương 795

Sau này, cho dù ở đất nước này có bùng phát bao nhiêu chuyện, tôi căn bản không nhìn thấy.

Ông cứ yên tâm, nhưng nếu ông làm hại người dân, tôi sẽ không bỏ qua.

Tôi có phong cách và nguyên tắc làm việc của riêng mình, tôi sẽ không để bất cứ ai tùy ý sai khiến." Fujitora nói.

"Sắp tới Hội nghị Thế giới rồi, dù thế nào thì thế giới cũng sẽ có hành động." Rồi ông ta vừa đi vừa nói, rời khỏi vương cung.

Đúng như câu nói chí không hợp, đạo không đồng.

Ông ấy cũng sẽ không hợp tác với Doflamingo, một kẻ xấu giả làm người tốt.

Violet và La Thiên đang bàn bạc cách vào vương cung.

Lúc này, người lùn Wikia nhận ra Violet là công chúa.

La Thiên vô cùng ngạc nhiên khi nhận được tin tức này.

"Không ngờ Violet lại là một công chúa.

Hiện tại cô ta không phải đang làm thuộc hạ cho Donquixote Doflamingo sao?" Violet cũng không giải thích chuyện này, nói rằng: "Bây giờ việc quan trọng nhất là giải quyết chuyện trước mắt, đợi có cơ hội sẽ giải thích sau.

Đó đều là chuyện đã qua rồi, tôi cứ làm tốt việc hiện tại đã, đợi lát nữa sẽ nói.

Rebecca là cháu gái tôi, con gái của chị tôi." Ngay sau đó, Violet dẫn đến cửa sau vương cung, tìm một cánh cửa bí mật.

Rồi cô ta mở cánh cửa bí mật ra, chuẩn bị đưa La Thiên vào trong.

“Đi qua cánh cửa bí mật này, tôi có thể trực tiếp đến sảnh vương cung, đi đường này không cần dùng thang máy, đối với tôi thì an toàn hơn.

Vào đi.” Violet nói.

“Đây là đường hầm khẩn cấp truyền đời của gia tộc vua Riku, ngay cả vua hiện tại cũng không biết chỗ này.

Ở đây an toàn, cứ yên tâm đi.

Trên gác xép tre này, trước đây dùng xe kéo hàng, có một cầu thang ở đó, tôi có thể đi cầu thang đó để đến tháp tường ngoài nơi sảnh vương cung tọa lạc.” Violet nói.

Sau đó cô ta leo lên cầu thang.

Đấu trường.

Sân đấu bị phá hủy đã được thay thế bằng một cái mới.

Người dẫn chương trình hét lớn: “Trong sự quan tâm của cả nước, sân đấu đặc biệt cũng đã sẵn sàng!

Trái Ác Quỷ tái sinh từ mạng sống của Ace, rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai đây?

Mọi người hãy cùng chờ xem, tiếp theo chỉ còn đợi 5 tuyển thủ kia vào sân thôi!” “Tiếp theo sắp đến trận đấu rồi, chúng ta lên đi, Bartolomeo.” Sabo nói.

“Người đầu tiên ra sân là Lucy, nhân vật nổi bật của giải đấu lần này, Lucy của chúng ta đã xuất hiện!

Tiếp theo sau đó, tất cả khán giả đều la ó tên Bartolomeo, nhưng cuối cùng cũng xuất hiện, thuyền trưởng số 1 của băng Tứ Hoàng, Burgess!

Hiện tại, trong tiếng la ó của khán giả, người thừa kế dòng máu đáng ghét của vua Riku, Rebecca, đã xuất hiện!

Cô ta có thể hóa thân thành ác quỷ, thật không biết rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì để thắng trận đấu vừa rồi, bây giờ tôi cũng không rõ lắm, không dám tin cô ta đã thắng trận đấu đó.

Có một cán bộ của đất nước chúng ta, người từng cứu đất nước này, và được quốc vương trọng dụng, cũng là người tổ chức giải đấu này, Diamante.

Tiếp theo, năm người này sẽ chuẩn bị tiến hành một trận chiến kịch liệt, mọi người hãy cùng chờ xem, bây giờ trận đấu sắp bắt đầu!" Người dẫn chương trình giới thiệu đầy kích động.

Khán giả phía dưới cũng vô cùng phấn khích.

Họ đạt đến trạng thái đỉnh cao, không ngừng hò hét và cổ vũ.

Diamante cũng ra vẻ trên sân, nhảy một đoạn vũ đạo.

Khán giả không ngừng hô vang tên hắn.

Hắn cũng rất hưởng thụ.

Ngoài ra, bốn tuyển thủ còn lại trên sân đều bất lực nhìn hắn.

Sau khi màn trình diễn kết thúc, sự nhiệt tình của mọi người ngày càng dâng cao.

Người dẫn chương trình cũng kích động đến mức sắp khóc.

"Bây giờ trận đấu chính thức bắt đầu, chúng ta hãy cùng chờ xem, trong số 5 người, ai sẽ là người cuối cùng giành chiến thắng trong trận chung kết để có được Trái Ác Quỷ!

Lúc này tôi không thể dùng lời nói để diễn tả tâm trạng hiện tại của mình, tôi không biết nói gì nữa, tôi sẽ bắt đầu trận đấu ngay lập tức!

Thật sự mong đợi vị anh hùng nào sẽ giành được Trái Ác Quỷ này?

Trận đấu bắt đầu!" Người dẫn chương trình vừa khóc vừa nói.

Chương 796

Trận đấu sắp bắt đầu.

Đột nhiên, những người thua cuộc của vòng cuối cùng xông vào.

Vừa chạy vừa nói: "Dừng trận đấu lại cho tôi!

Hãy để cô gái đó cút khỏi sàn đấu!

Vòng cuối cùng của tôi phải được đấu lại một trận nữa!

Tôi tuyệt đối không thể chấp nhận kết quả trận đấu kỳ lạ đó!

Tôi sẽ thua một con nhỏ tóc vàng như vậy sao?

Chuyện không thể nào!

Nếu mọi người không tin thì tôi sẽ đấu một trận quyết định thắng thua với các người ngay bây giờ!" Vài kẻ thua cuộc hét lên.

"Đúng vậy, đánh bay bọn chúng đi!

Tôi cũng không thể chấp nhận sự thật chiến thắng đó!

Đánh bay!

Đánh bay!..." Khán giả cả đấu trường đều hò hét.

"Đừng có ở đây mà làm loạn nữa, cút xuống ngay cho tôi!

Kết quả trận đấu sẽ không thay đổi, đừng phá hỏng đại hội của mọi người, nếu không tôi sẽ lấy mạng các người." Diamante tức giận nói.

"Mau tránh ra cho tôi!

Muốn làm gì?

Đừng tưởng tôi dễ bị bắt nạt, tôi không sợ đâu." Những kẻ thua

cuộc xông tới.

Diamante dùng chiếc áo choàng đánh bại tất cả.

Đừng nhìn chiếc áo choàng trông nhẹ nhàng như vậy, nhưng nó thật sự là thép.

“Tôi nói lại lần nữa, mau cút ra ngoài ngay cho tôi!

Nếu không tôi sẽ lấy mạng các người!

Làm thế cũng vô ích thôi, tôi đã ăn Trái Ác Quỷ Piao Piao (Trôi Nổi) rồi, các người không đánh lại tôi đâu!

Bản thân tôi thì càng không cần nói nữa, tôi có thể khiến mọi thứ chạm vào đều trở nên nhẹ bẫng, đồng thời tôi có thể biến chúng thành các loại vũ khí!

Đừng trách tôi không khách khí, là các người tự chuốc lấy!” Diamante tức giận nói.

Hắn dùng áo choàng đánh ngã cả ba kẻ xuống đất, khiến cả ba đều bị thương, máu me đầy mình, trông vô cùng thê thảm.

“Tôi khuyên ba kẻ các người một lần nữa, mau cút ra ngoài đi!

Trong nước kia tôi đã thả những con cá đấu dữ tợn không hợp với trận chiến quyết định rồi!

Cá đấu bên trong đều rất lợi hại, chúng cực kỳ nhạy cảm với mùi máu!

Các người không đánh lại chúng đâu, mau cút đi!” Diamante nói.

Đúng lúc đó, một con cá đấu khổng lồ bay lên, đẩy tất cả những kẻ thua cuộc xuống biển.

Chúng trở thành thức ăn cho cá đấu.

Những con cá đấu này thật sự quá hung dữ.

Thân hình của chúng lớn hơn cả ba người, răng sắc nhọn, mắt đỏ ngầu, thật đáng thương cho những kẻ đó.

“Mọi người vừa thấy cá đấu rồi phải không?

Sức chiến đấu của chúng vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn chủ động tấn công các tuyển thủ trên sàn đấu, quy tắc đối với chúng hoàn toàn vô nghĩa.

Tính tình của chúng cực kỳ hung ác và cuồng bạo dị thường.

Những con này hoàn toàn khác xa với những con cá đấu tôi thấy ban đầu, chúng đều là thủ lĩnh của các đàn cá.

Trái Ác Quỷ của giải đấu lần này được buộc trên lưng một trong số chúng.

Nếu một trong 5 người chúng ta chiến thắng, sẽ phải chiến đấu với một đàn cá đấu, chỉ khi đánh bại một đàn cá đấu mới có khả năng giành được Trái Ác Quỷ.

Quy tắc của trận đấu vô cùng đơn giản, cướp lấy Trái Ác Quỷ, người chiến đấu cuối cùng trên sàn đấu này sẽ là người chiến thắng cuối cùng.” Diamante nói.

“Được rồi, trận đấu bây giờ chính thức bắt đầu đi.” Người dẫn chương trình nói.

Ngay sau đó tiếng chuông reo, mấy người bắt đầu chiến đấu.

Chương 797

Trận đấu này thật sự đặc biệt đáng sợ, không chỉ các đấu sĩ bản địa mà còn phải đề phòng sự tấn công của cá đấu.

Không biết lúc nào, cá đấu sẽ bay lên và chiến đấu với họ.

Vì vậy, để giành chiến thắng cuối cùng và có được Trái Ác Quỷ là vô cùng khó khăn.

Ngay khoảnh khắc đó trong trận đấu, các tuyển thủ vẫn đứng yên.

Lúc này Burgess ra tay trước.

Hắn dùng nắm đấm đánh về phía Lucy.

Lucy nhẹ nhàng né tránh.

Sau đó Lucy bắt đầu chạy vòng quanh mép sàn đấu.

Lúc đó, cá đấu dưới biển nhìn thấy bóng dáng của Luffy, liền chuẩn bị ăn thịt Lucy.

Nguyên là cô ấy muốn dụ cá đấu ra ngoài.

Để xác nhận Trái Ác Quỷ có nằm trên người những con cá đấu này hay không.

Vừa mới dụ ra, con đầu tiên không có trên lưng.

Ngay sau đó, cô ấy tiếp tục làm như vậy.

“Cô định dụ ra con cá đấu thủ lĩnh đang cõng bảo bối sao?” Diamante hỏi.

Nhưng Lucy không trả lời, cô ấy cứ tiếp tục làm việc của mình.

Trận đấu vẫn tiếp diễn.

Bên vương cung!

La Thiên lúc đó đã leo lên.

Vừa lên, cậu nhìn thấy một nhóm binh lính canh giữ một cánh cửa lớn.

Đây là lối vào tháp tường ngoài phía dưới vương cung.

Chỉ là một lối vào nhỏ mà có nhiều người canh giữ như vậy.

Vì vậy, việc tiến vào vương cung vô cùng khó khăn.

Nhưng nếu muốn vào vương cung, phải đi qua lối này hoặc đường hầm bí mật.

Violet tiếp tục dẫn đường qua đường hầm bí mật.

Sợ rằng sẽ kinh động đến các cán bộ, sợ kế hoạch bị gián đoạn.

Trong vương cung có một người tên Pica, có năng lực đáng sợ, nếu bị phát hiện thì không thể tiếp tục được nữa.

Nhưng La Thiên không nghe lời Violet.

Cậu trực tiếp chạy xuống tấn công những binh lính đó.

Chuẩn bị đánh gục tất cả.

"Hắn định làm gì vậy?

Kỳ lạ quá!

Tay hắn có thể kéo dài như vậy sao." Các binh lính cũng thấy La Thiên, ai nấy đều kỳ lạ nói.

La Thiên dùng súng cao su.

Đánh gục tất cả.

Những binh lính này thật yếu ớt.

La Thiên chỉ dùng một chút sức, binh lính đều ngất xỉu và cửa cũng vỡ nát.

“Hắn đang làm gì vậy?

Tại sao lại đánh rắn động cỏ chứ?

Đồ ngốc, loạn quá, tên đại ngốc này!” Đồng đội nhao nhao nói.

La Thiên hành động quá bốc đồng.

Cứ nghĩ hành tung của mình bị bại lộ.

Mọi chuyện sẽ không diễn ra thuận lợi như vậy nữa.

“Chuyện đến nước này không còn cách nào khác, đã vậy thì ta phải đột phá chính diện thôi, mau lên!” Violet nói.

Chương 798

Dù cô ta cũng vô cùng tức giận và bất lực.

Nhưng kinh nghiệm của cô ta cho biết, bây giờ nhất định phải làm như vậy.

Thế là mấy người chạy vào từ cánh cửa đó, đối mặt trực diện.

Lúc đó chuông báo động của vương cung reo vang.

"Có kẻ xâm lược bên ngoài, tôi xác nhận là Mũ Rơm La Thiên!" Từ loa phóng thanh có tiếng hét lớn.

Donquixote Doflamingo trong cung điện cũng nghe được tin tức này.

Hắn vội vàng đi xem La Thiên được gọi là gì đó trên màn hình lớn của đấu trường.

"Hắn đang nói lung tung gì vậy?

Chẳng phải trên sàn đấu có một La Thiên sao?" Donquixote Doflamingo lẩm bẩm.

"Thật sự có kẻ xâm nhập sao?

Thật sự là La Thiên ư?

Nhìn nhầm người rồi phải không?

Mũ Rơm hiện đang thi đấu ở đấu trường mà." Pica hỏi.

"Thật đó, kẻ xâm nhập này đã phá hủy cả cánh cửa lớn của chúng ta rồi!

Chắc chắn là vậy!

La Thiên có đồng bọn của hắn, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng

đi!” Binh lính trả lời.

“Nói kẻ xâm nhập là La Thiên, vậy cái tên đang thi đấu ở đấu trường là ai?

Chuyện gì đã xảy ra?

Lập tức đi điều tra cho ta!” Donquixote Doflamingo lúc này vô cùng phẫn nộ.

La Thiên đang chiến đấu, đột nhiên phát hiện bức tường biến đổi.

Bức tường đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt và đôi mắt.

Toàn bộ bức tường đang vặn vẹo, như thể đang biến thành một người.

Chẳng mấy chốc, khuôn mặt, thân thể, cánh tay và bàn tay của người đó đều hiện ra.

Trông giống một con quái vật đá.

Mọi người đều vô cùng kỳ lạ, đây là cái thứ gì?

Tên này thật sự quá lớn!

“Chết tiệt, Pica!

Mọi người cẩn thận!

Tên này là cán bộ cấp cao nhất của gia tộc, năng lực của hắn vô cùng mạnh, hắn đã ăn Trái Ác Quỷ Đá Đá Hệ (Rock Rock Fruit), có thể đồng hóa với đá!” Violet hét lớn.

“Trông hắn không giống người chút nào, thật sự là con người sao?” La Thiên hỏi tên người đá.

Người đá nhìn lại, nhưng không trả lời La Thiên.

“Người ta hỏi chuyện, ít nhất cũng phải nói vài câu chứ, không có lời nào sao?” La Thiên nói.

Người đá không để ý, ngay sau đó dùng nắm đấm đánh La Thiên.

Nắm đấm của hắn vô cùng nặng nề, nếu bị đánh trúng thì chắc chắn sẽ bị đập bẹp.

La Thiên nhanh chóng né tránh.

Người đá không ngừng tấn công.

La Thiên tức giận.

Cậu không quan tâm tên người đá đó là cán bộ cấp cao nhất.

Bây giờ cậu chỉ muốn đi gặp Donquixote Doflamingo, ai cản đường thì cậu sẽ tiêu diệt hết.

“Mau tránh ra cho tôi!

Tôi bây giờ phải đi gặp Donquixote Doflamingo!” La Thiên nói.

Thế là cậu không né tránh nữa, mà phản công.

Cậu dùng súng máy cao su đánh vào người đá.

Chương 799

Toàn bộ thân thể người đá bị đánh nát.

La Thiên thấy khá đơn giản.

Khi mọi người đều nghĩ người đá đã chết và chuẩn bị đi tiếp.

Lúc đó người đá lại đứng dậy.

Tên này thật khó đối phó.

“Hắn là cán bộ cấp cao nhất của gia tộc tôi mà, không thể bị đánh chết đơn giản như vậy được!

Viên đá này không phải đá bình thường, chỉ cần chạm vào đá là đồng hóa được.

Nếu hắn đang ở trong vương cung, thì tương đương với việc hoàn toàn nằm dưới sự kiểm soát của hắn, vì toàn bộ vương cung hầu như đều là đá.” Violet sợ hãi nói.

Lúc này, người đá không ngừng đồng hóa đá.

Toàn bộ con đường biến thành một phần cơ thể của hắn.

Hai bên bức tường cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Cùng lúc đó, Người Sắt Franky không ngừng chiến đấu với Hải quân.

Trận chiến cũng vô cùng kịch liệt.

“Này Hải quân, các người có ý gì?

Tự ý xông vào địa bàn của tôi!” Senor Pink nói.

“Mục đích của chúng tôi là băng Mũ Rơm, nếu các người không muốn bị thương vô cớ thì hãy nhường đường!” Hải quân nói.

“Chỉ là một đám Hải quân nhỏ bé, không có tư cách ra lệnh cho tôi!” Nói xong, Senor Pink lấy ra hai chiếc bàn chải đánh giày, bàn chải lông và bàn chải đánh răng, khiến Hải quân đều thấy vô cùng kỳ lạ.

“Nhưng hắn là cán bộ của gia tộc Donquixote, thực lực rất mạnh.

Những tên Hải quân này đã không khách khí khi nói chuyện với hắn!” Cô gái nói.

“Không phải vấn đề thực lực, mà là vấn đề danh dự của đàn ông!

Tất cả câm miệng lại cho tôi!

Đàn ông nói chuyện thì làm gì có phần cho phụ nữ chen vào!” Senor Pink nói.

“Xin hãy mắng tôi đi ạ, tôi thích nghe anh mắng như vậy!” Cô gái đó vừa ôm đùi hắn vừa cầu xin.

Cảnh tượng này thật sự quá ghê tởm.

Cô gái này chắc là bị khống chế rồi.

“Tôi không quan tâm hắn là cán bộ hay không, dám chống lại mệnh lệnh của Hải quân, tôi sẽ không khách khí!” Hải quân nói.

Sau đó chĩa súng vào hắn.

“Xin đừng ra tay với tôi!

Chuyện Hải quân can thiệp đã được các sĩ quan và Donquixote Doflamingo thương lượng kỹ rồi!” Một cán bộ nói.

“Quyết định này khiến tôi không vui, nhưng nếu Đô đốc đã đồng ý thì tôi sẽ không có ý kiến gì nữa.” Senor Pink nói.

Lúc này cô gái bên cạnh càng sùng bái hắn hơn.

Đúng lúc đó, Franky lấy ra đàn piano.

Cậu ta bắt đầu chơi nhạc.

“Hắn đang làm gì vậy?

Sao lại có thể chơi đàn vào lúc này?

Thật quá nhàn rỗi!” Hải quân kinh ngạc hỏi.

“Tôi thật sự quá nhàm chán rồi, nghe tôi chơi một bản đi!

Tôi vừa sáng tác một ca khúc mới cách đây không lâu!” Franky vừa nói vừa chơi đàn.

“Quỷ mới thèm nghe!

Tôi không thèm nghe!” Hải quân hét lớn.

“Thông báo toàn thể đồng đội.

Bây giờ chính thức bắt đầu tấn công Người Sắt Franky trong băng Mũ Rơm!

Nếu không khống chế được, tôi sẽ lấy mạng các người, đánh hắn thành sắt vụn!” Lãnh đạo nói.

Chương 800

Sau khi nghe lệnh của lãnh đạo, Hải quân bắt đầu hành động.

Franky không hề sợ hãi chút nào.

“Tất cả xông lên đi!

Tôi không sợ đâu!

Để các người thấy thực lực của tôi!” Franky nói.

Căn bản không có Hải quân nào cũng tham gia chuyện này, nhưng mọi chuyện đã lớn chuyện rồi.

Đối với cậu ta, đây cũng không phải là chuyện xấu.

Bất kể ai cũng sẽ không sợ hãi.

Vì để hoàn thành mục tiêu, cậu ta chiến đấu hết sức mình.

“Vũ khí tay trái, súng phóng tên lửa!” Franky ra chiêu.

Chỉ hai chiêu đã khiến Hải quân không chống đỡ nổi.

Một mình cậu ta đánh một đám Hải quân, không hề sợ hãi chút nào.

Thật sự quá lợi hại.

Cũng thật có khí phách.

Hải quân thấy không đánh lại được, liền lấy ra loại pháo đạn mới.

Loại pháo đạn mới nghe có vẻ lợi hại, nó bắn trúng Franky, khiến toàn thân Franky bốc cháy.

Hải quân tưởng đã thành công.

Làm bằng thép, cũng không thể chịu nổi nhiệt độ cao như vậy.

Chúng chờ đợi, chỉ cần hắn bị đốt cháy hết là thắng lợi.

Tuy nhiên, Franky lần đầu tiên gặp phải loại bom này, toàn thân bị đốt cháy, cậu ta hét lớn.

Nhưng thực ra, quả bom này không gây ra quá nhiều sát thương cho cậu ta.

Cậu ta giả vờ quỳ xuống.

Hải quân nhìn thấy tình hình, tưởng rằng đã thắng lợi.

Thế là chúng thản nhiên chờ đợi.

Đột nhiên một lúc sau, Franky đứng dậy.

Hải quân đều sợ hãi.

Sợ đến mức mắt sắp rớt ra ngoài.

Quả pháo này không những không làm hại Franky, mà còn khiến cậu ta trở nên mạnh mẽ hơn.

"Nhưng tuyệt đối đừng xem thường tôi!

Loại đồ chơi đó làm sao có thể đánh bại tôi chứ!

Tôi là Người Sắt Franky mà!

Quả pháo này chỉ làm rối kiểu tóc của tôi thôi, thật đáng ghét quá!" Franky nói: "Vậy tôi sẽ làm lại kiểu tóc của mình đây!

Xin hãy đợi tôi ba giây." Cậu ta không ngừng thay đổi kiểu tóc trên đầu mình.

Hải quân đều sắp không đợi được nữa.

Cuối cùng cậu ta biến kiểu tóc thành một khẩu súng.

Thật sự quá ngầu.

Cậu ta tự luyến.

“Hắn đang giở trò gì vậy?

Lúc này còn lo làm kiểu tóc, hắn có coi chúng ta ra gì không?” Hải quân tức giận nói.

“Được rồi, vậy thì chiến một trận lớn đi!

Tôi không sợ đâu!” Franky nói.

Thế là cậu ta lại rơi vào trận chiến kịch liệt.

Senor Pink cũng là một người vô cùng kỳ lạ.

Chương 801

Lúc này hắn không tham gia chiến đấu, mà đang nghỉ ngơi ở bên cạnh.

Hắn không chiến đấu với Hải quân.

Trong lòng hắn xem thường năng lực của Hải quân.

Hắn đợi sau khi Hải quân chiến bại rồi mới chiến đấu với Franky.

Lúc này hắn đang nằm trên ghế, đeo một cặp kính cực ngầu, vẻ mặt vô cùng thảnh thơi.

Như thể mọi chuyện đều không liên quan gì đến hắn.

Bên phía Robin và Usopp.

Mặc quần áo quản lý viên.

Đột nhiên họ phát hiện.

Đồ chơi lần lượt xuất hiện.

Điều đó đủ để chứng minh Sugar hiện đang ở trong tháp cán bộ.

Đang thực hiện hành vi đáng ghét: biến con người thành đồ chơi, trở thành công cụ lao động.

Đột nhiên họ phát hiện một xúc tu kỳ lạ.

Đó là thang máy chuyên dụng của cán bộ, xung quanh đều có đường ống.

Họ lợi dụng những đường ống này để thả người lớn và những đồ chơi bị hỏng xuống.

Khắp Dressrosa đều có lối vào bãi rác.

Sau khi bị ném từ đó xuống.

Cuối cùng sẽ rơi vào bãi rác ngay bên dưới tháp gỗ.

Đang lúc nhìn đường ống.

Từ trong đường ống truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

“Cứu mạng!

Đừng mà!

Các người muốn làm gì tôi?” Nguyên Cavendish bị ném xuống bãi rác.

Ban đầu, hắn lấy cớ kiểm tra xem Cavendish có bị thương không, nhân cơ hội ném cậu ta xuống bãi rác.

“Chuyện gì vậy?

Sao tôi lại ở một nơi tối đen như mực thế này?” Khi Cavendish cảm thấy kỳ lạ, phía trên đột nhiên ném xuống một thứ gì đó nhớp nháp, rồi lại túm cậu ta lên.

Hiện tại cậu ta càng thêm khó hiểu, càng thêm phẫn nộ, cảm thấy thật sự vô cùng kỳ lạ.

Nhưng lúc này cậu ta cũng không bị thương.

Không bị thương, trước bị kéo mạnh vào phòng y tế, bây giờ lại gặp chuyện như vậy, thật sự không chịu nổi nữa rồi.

Chưa bao giờ bị sỉ nhục đến vậy.

Lúc này cậu ta đang băn khoăn cái thứ nhớp nháp kia là gì?

Lúc đó có một tên đặc biệt ghê tởm đi tới.

“Đứng gần tôi làm gì?

Tên khốn này là ai?

Đây là tháp cán bộ nhưng bên trong lại không ngừng có đồ chơi ra đời.

Căn phòng này giống như một nhà máy, ngoài việc gọi là tháp cán bộ, nó còn có một cái tên khác...” “Thứ nhớp nháp này, cô bé mau giúp tôi giết nó đi.” Cavendish nói.

Thế là Sugar đi tới chạm vào đầu gối của cậu ta.

Trong nháy mắt, Cavendish biến thành một người máy.

“Tôi đã lập khế ước, cậu không thể làm hại con người và phải tuân theo mệnh lệnh của gia tộc.” Sugar nói.

“Cô đang nói gì vậy?

Tôi hoàn toàn không hiểu!

Cơ thể tôi biến thành kỳ lạ quá, mau giúp tôi!” Cavendish sợ hãi nói.

“Cấm nói chuyện tùy tiện!

Chương 802

Mau đi làm việc đi!

Bây giờ không ai nhận ra cậu nữa, bây giờ ngay cả tôi cũng sắp quên cậu là ai rồi!

Vì Donquixote Doflamingo, cậu phải làm việc và chiến đấu cho đến chết!" Sugar nói.

Lúc này Cavendish không thể nói thành lời.

Cavendish cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, tại sao cơ thể mình lại không thể kiểm soát được nữa, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Tại sao mình lại biến thành đồ chơi?

Cavendish đáng thương hoàn toàn không nhận ra cô bé trước mặt.

Vừa rồi cậu ta thậm chí còn nhờ cô bé giúp gỡ cái thứ nhớp nháp trên người ra.

Ngay khoảnh khắc cô bé chạm vào, cậu ta biến thành một món đồ chơi kỳ lạ.

Ngay khoảnh khắc bước ra ngoài, cậu ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đã biến thành đồ chơi, hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

Nhưng cậu ta lại không thể kiểm soát được cơ thể mình.

Cơ thể cậu ta không kiểm soát được, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Đi thẳng đến cảng.

"Người mới à, địa điểm làm việc của cậu ở đâu?

Đến đó làm việc đi, đừng có lười biếng, hãy bốc vác hàng hóa cho tốt vào, nếu không sẽ có chuyện đấy." Một quản lý viên nói.

Cavendish nghĩ: "Cái nơi quái quỷ gì vậy?" Nhiều người máy như vậy đều đang làm việc?

Dù không muốn quan tâm, cũng không muốn làm việc, nhưng cơ thể cậu ta không thể kiểm soát được, hiện tại cũng vô cùng bất lực.

Bây giờ thậm chí không thể nói được một lời nào.

Cavendish luôn cố gắng thoát khỏi chuyện này.

Cậu ta thầm nghĩ: "Mình là hải tặc mà, nhất định là ác mộng, mau tỉnh dậy đi!" Mãi cho đến khi có một quản lý viên đưa hàng cho cậu ta, và bắt cậu ta đi làm việc, cậu ta mới hiểu ra mọi chuyện không phải là mơ, mà là thật.

"Không được!

Tôi không làm việc đâu!

Tôi không thèm làm việc cùng một đám ghê tởm như vậy!" Trong lòng cậu ta không ngừng giãy giụa.

Nhưng vô ích.

"Vũ khí được bí mật vận chuyển ra ngoài từ đâu?

Nhưng không thể phản kháng, chỉ có thể nghe lời.

Không ngờ dưới lòng đất lại có một cảng như vậy.

Nếu có thể liên lạc được, tôi có bạn bè đang chờ tin tức của tôi!

Nhưng tôi bây giờ thật sự không thể hành động tự do!

Tên quốc vương đáng chết!

Đợi tôi biến lại thành người, tôi nhất định sẽ không tha cho hắn!

Biến tôi thành đồ chơi cả đời sao?

Đùa à?

Mau có ai đó cứu tôi với!" Những kẻ thua cuộc bị biến thành đồ chơi trong lòng đều vô cùng phẫn nộ.

Lúc này, Robin và Usopp cùng người lùn đã tìm thấy Sugar và vệ sĩ thân cận Trebol.

"Cô bé đó là Sugar phải không?" Robin hỏi.

"Đúng, chắc chắn rồi.

Cô bé đó đặc biệt thích ăn nho, nghe nói cô bé đó đặc biệt thích ăn nho, một đêm có thể ăn không ngừng nghỉ." Người lùn nói.

"Có vấn đề gì sao?" Usopp hỏi.

"Đây là chìa khóa của kế hoạch tác chiến đó!

Xin hãy xem đây, những viên ớt siêu cay được làm từ loại gia vị cay nhất thế giới!

Tôi đặc biệt làm chúng có hình dạng giống hệt quả nho!

Chương 803

Lát nữa tôi sẽ bỏ chúng vào giỏ.

Trước đây, có 50 người đã tham gia thử nghiệm này, tất cả đều ngất xỉu, thậm chí một số người suýt mất mạng!

Tôi đã thử rồi, tuyệt đối không sai sót!

Chỉ cần ăn thứ này, cô ta sẽ bất tỉnh, kế hoạch tiếp theo của chúng ta sẽ dễ dàng thực hiện!" Người lùn nói.

"Tốt quá rồi, đi đi!

Tôi sẽ giúp cậu chặn gió ở đây!

Nếu bị phát hiện, lập tức bỏ chạy!

Hai thuộc hạ của Doflamingo rất lợi hại!" Robin nói với mọi người.

Robin nhắc nhở mọi người, dù sao trước đó họ đã từng chịu thiệt thòi.

"Mọi người cũng phải chuẩn bị tâm lý, khi Sugar hét lên, tất cả sẽ ngất xỉu, đó cũng là lúc tất cả đồ chơi trên cả nước biến trở lại thành con người trong nháy mắt, sẽ biến thành tộc người lùn!

Đó cũng là lúc mọi người tìm lại được tất cả ký ức trước đây!

Đồng thời, tất cả tội ác mà thiếu chủ đã gây ra cũng sẽ bị phơi bày!

Đó cũng là lúc Doflamingo lộ nguyên hình!

Chúng ta sẽ đi giải cứu đồng đội của mình và giành lại vương quốc Riku!" Leo ở bên cạnh cũng bổ sung thêm.

Về việc giành lại vương quốc Riku và giải cứu đồng đội, cậu ta có niềm tin.

Về phía Usopp, cậu ta đang tập trung nhìn chằm chằm vào Trebol.

Cậu ta đang suy nghĩ kỹ lưỡng, làm thế nào để ra tay hạ gục hắn.

Lúc đó, có một con ruồi bay lượn trước mặt Trebol.

"Ghét chết đi được!" Trebol trực tiếp sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ Dính Dính, một giọt chất lỏng nhớp nháp bắn ra.

Con ruồi chết, trên tường cũng xuất hiện một cái lỗ.

Usopp thấy cái lỗ trên tường, lập tức nhận ra sự nguy hiểm, cậu ta lẩn đi.

Toát mồ hôi hột.

Năng lực của Trebol vô cùng mạnh.

Lúc này Usopp có chút sợ hãi.

"Làm anh hùng thì làm anh hùng, nhưng không phải đi chịu chết." "Thôi rồi, nếu muốn bỏ cuộc thì bây giờ đi, tôi không muốn cậu mất mạng!" Usopp tự lẩm bẩm.

Lời Usopp nói đúng.

Nhưng Leo ở bên cạnh lại tưởng cậu ta nói với mình.

"Không sao đâu, tôi có thể làm được mà, tin tôi đi!

Dù sao tôi cũng đã chuẩn bị lâu như vậy rồi, không thể vì kẻ địch quá mạnh mà bỏ cuộc được!

Tốc độ của hắn dù nhanh đến mức có thể bắn chết con ruồi, nhưng tốc độ của tôi còn nhanh hơn ruồi nhiều!

Hắn không thể bắn trúng tôi đâu, tôi đi đây!" Leo lúc này sĩ khí đạt đến đỉnh điểm, tuyệt đối không thể lùi bước.

Usopp nhìn Leo một cái, trong lòng vừa bất lực vừa hổ thẹn.

“Một người lùn nhỏ bé còn dũng cảm hơn mình, có thể đánh trống lùi bước...” Ở một diễn biến khác, tại đấu trường.

Chỉ nghe người dẫn chương trình lại đang giới thiệu.

“Lại có một con cá đấu đầy sát khí bay ra, lao về phía Burgess, nhưng một chuyện đặc biệt kinh ngạc đã xảy ra.

Hắn đứng đó không nhúc nhích!” “Nói vậy thì không nên ư, hắn có nên di chuyển không?

Liệu hắn có trở thành thức ăn cho cá đấu rồi không?” Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, hắn đã động đậy, tung ra một cú đấm chí mạng, đánh con cá đấu rơi xuống biển.

Sức mạnh của một cú đấm đó thật đáng sợ, khiến khán giả trên khán đài đều chấn động không ngồi yên được!

Toàn bộ đấu trường đều rung chuyển, mỗi bên khán đài đều bị đánh thủng một lỗ lớn.

Nắm đấm của Burgess thật sự có uy lực vô cùng, hắn là một trong những thuyền trưởng của băng Râu Đen, một hải tặc một bước lên trời trong những năm gần đây!

Thật sự quá lợi hại!

Người dẫn chương trình giới thiệu không tiếc lời.

Burgess ra tay không chút nương tay, nắm đấm của hắn đánh vào nước, gây ra những con sóng khổng lồ, hàng ghế khán giả phía trước, không ít người bị nước làm ướt.

Chương 804

“Tên khốn này!

Trận đấu là trận đấu, nhưng đừng làm hại khán giả của chúng tôi chứ!” Khán giả hét lớn, nhao nhao biểu tình phản đối.

Đúng lúc này, lại xuất hiện một con cá đấu mới, lao thẳng về phía sàn đấu.

“Xuất hiện rồi!

Lại xuất hiện một con!

Mọi người mau nhìn!

Con cá đấu này trên lưng đang cõng Trái Ác Quỷ!

Mọi người mau nhìn đi!

Mọi người mau nhìn đi!” Người dẫn chương trình và khán giả đều hét lên.

Năm tuyển thủ trên sàn đấu đều nhìn chằm chằm.

Lúc này, con cá đấu đó cũng đang chọn tuyển thủ, không ngừng lựa chọn ai mới là mục tiêu thực sự.

Chuyện gì vậy?

Những con cá khác cũng nổi lên mặt nước.

Dường như không hẹn mà cùng hành động, bơi về phía các tuyển thủ trên sàn đấu.

Chẳng lẽ tiếp theo các tuyển thủ trên sàn đấu lại sẽ triển khai một trận đại chiến với cá đấu sao?

Đúng lúc này, tất cả cá đấu đều nhảy lên, bay về phía các tuyển

thủ đó.

“Đúng là một đám cá thối, có tư cách gì mà dám khiêu chiến tôi!

Làm như vậy là vô ích, tôi không sợ đâu!” Các tuyển thủ nhao nhao khinh thường nói.

Con cá đấu cõng Trái Ác Quỷ lao về phía Rebecca, thật đúng là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu nha, nó đã chọn tấn công người yếu trước, đó là quy luật tự nhiên mà.

Dường như ngay từ đầu nó đã chọn mục tiêu.

Rebecca bị cá đấu tấn công ngã xuống.

Đúng lúc này, Lucy đã leo lên lưng con cá đấu, nắm lấy hộp Trái Ác Quỷ.

Thấy cảnh tượng đó, những người khác cũng nhao nhao chạy về phía con cá đấu đó.

Để không cho Lucy có được Trái Ác Quỷ, họ tấn công Lucy.

Burgess quyết định lại tung nắm đấm, để Lucy đón chiêu.

Lúc này khán giả đều vô cùng sợ hãi, sợ rằng cú đấm đó có uy lực quá lớn, sẽ gây nguy hiểm đến khu vực của họ, phía dưới sàn đấu thực sự là một cảnh tượng hỗn loạn.

Burgess bắt đầu ra quyền.

Cùng lúc đó, La Thiên cũng ra quyền.

La Thiên chịu đựng cú đấm của hắn, và đánh nát cả giáp bảo hộ của Burgess.

Burgess thực sự không dám tin sự thật này, nhưng khán giả phía dưới đều hò reo và hét lớn: “Lucy, Lucy, Lucy!...” “Thật lợi hại, tiền bối già, tôi thật sự quá ngưỡng mộ rồi!” Bartolomeo lại phát rồ.

Xem ra muốn lấy Trái Ác Quỷ không dễ dàng như vậy.

Lúc đó, các tuyển thủ trên sàn đấu đột nhiên phát hiện người trước mặt.

Lối chiến đấu hoàn toàn khác, đây thật sự là Mũ Rơm sao?

Họ bắt đầu nghi ngờ.

"Tất cả đều mạnh hơn tôi nhiều, đúng là người máy.

Với năng lực của tôi thì tuyệt đối không thể thắng giải đấu lớn này, tôi thậm chí sẽ mất mạng.

Nếu tôi không tung ra tất cả bản lĩnh của mình, tôi căn bản không có cơ hội thắng!" Rebecca thầm nghĩ, cô ta vốn trốn sau rào chắn của Bartolomeo.

Đột nhiên cô ta xông ra từ phía sau rào chắn, quyết định chiến đấu.

Không để những người khác xem thường.

Sau khi được cổ vũ, Rebecca lại cầm vũ khí trong tay, lao về phía các tuyển thủ khác.

Cô ta muốn giành lấy chiến thắng!!

Franky đang chiến đấu bên trong thang máy.

Cậu ta đã đánh bại những binh lính nhỏ đó.

Chương 805

Đột nhiên một ông lão ngốc nghếch xuất hiện, trực tiếp hỏi: "Nếu các ngươi giành được thang máy, mục tiêu tiếp theo là gì?" Câu nói này hỏi người máy.

"Đánh bại Doflamingo, đưa Vua Riku trở lại ngai vàng!" Người máy không chút do dự, câu nói thoát ra khỏi miệng.

Tuy nhiên, hắn chưa nói hết, đột nhiên một cú đấm mạnh đánh vào người máy.

Cú đấm của hắn nhanh chóng, mãnh liệt, thậm chí còn tạo ra quyền phong, vô cùng lợi hại.

"Bành!" Người máy lập tức bị đánh gục.

Thì ra là Lao G.

Một cán bộ của gia tộc Doflamingo chuyên về cơ bắp.

"A a a!!" Những người lùn khác thấy đội trưởng của mình bị đánh gục, đều nhao nhao đi cứu viện.

Nhưng năng lực của họ có hạn, quyền ảnh của Lao G lóe lên, những người lùn đó căn bản không đỡ nổi, đều lần lượt bị đánh gục.

"Tôi đột nhiên nhận lệnh đi canh giữ lối vào Nhà máy Đồ chơi, nhưng lại vô tình đi nhầm thang máy đi xuống, kết quả là chạy đến lối vào cảng giao dịch dưới lòng đất chờ đợi, cuối cùng đành phải đi lên.

Tôi vô tình đi nhầm thang máy, vô tình phát hiện ra các người, thật xui xẻo cho tôi!

Tôi tuyệt đối sẽ không để các người, lũ xâm lược này, tiến vào vương cung!" Lao G khoanh hai tay trước ngực, đứng sừng sững ở

cổng lớn như một vị thần giữ cửa.

Về phía Luffy, cậu ta đang chiến đấu với Pica, kẻ sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ Đá Đá.

Các bức tường xung quanh đột nhiên không ngừng thu nhỏ lại.

Năng lực Trái Ác Quỷ của Pica!

Tên này muốn dùng đá để nghiền bẹp cậu ta!

Luffy biến cơ thể mình trở nên vô cùng khổng lồ.

Cậu ta để đồng đội trốn dưới thân mình.

Luffy hiện tại không ngừng dùng sức chống đỡ bức tường, sử dụng nắm đấm cao su.

Nhưng sau đó cậu ta phát hiện vô ích, tên người đá này sẽ biến ra vô số đá, dù có phá hủy một cái, thì sẽ có cái khác xuất hiện.

Năng lực của Pica thật sự ghê tởm.

"Mãi không xong!" La Thiên chửi một câu.

Lúc đó, La Thiên chuẩn bị vận dụng thực lực thật sự, chuẩn bị một chiêu hạ gục tên người đá này.

La Thiên nhảy lên không trung, trực tiếp vận dụng Bá Khí đến đỉnh điểm, toàn thân bị Bá Khí màu đen bao phủ.

"Thiên La Địa Võng!" La Thiên gầm lên một tiếng, một tấm lưới lớn màu đen do Bá Khí tạo thành, che kín cả bầu trời, trực tiếp trùm lấy tên người đá khổng lồ.

Người đá dưới Thiên La Địa Võng, bị cắt thành từng mảnh vụn.

Dù tay và chân của người đá khổng lồ bị chặt đứt, nhưng nhanh chóng lại hồi phục.

Năng lực của Pica.

Luffy lại một lần nữa bị một đám đá bao vây.

Không thể không nói, Pica thật sự quá khó đối phó.

Nhưng cứ kéo dài thế này cũng không ổn.

“Thiên La Địa Võng của tôi không có tác dụng với hắn, năng lực thật phiền phức.” La Thiên nói.

Zoro cũng nhận ra tình cảnh hiện tại, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự sẽ bị Pica kéo đến chết.

La Thiên thấy Pica khó đối phó, nếu đổi thành Zoro thì sẽ dễ đánh hơn một chút.

Dù sao dùng kiếm chém đá thì tốt hơn nhiều so với dùng nắm đấm đấm đá.

“Luffy, cứ giao hắn cho tôi đi!

Cậu đi đánh bay thiếu chủ đi!

Tên Pica khốn nạn này, để tôi giải quyết hắn!” Zoro nói, buộc băng đô trên đầu.

La Thiên gật đầu, cùng những người khác rời đi, để lại chiến trường cho Zoro.

Cậu ta tin tưởng năng lực của Zoro.

Ở một bên khác, những người lính cận vệ vẫn đang tìm đường, lạc đường không phải là một lát, họ đã đi vòng quanh vài vòng mà không tìm thấy đích đến.

Ban đầu họ định tập hợp với đồng đội ở vương cung, chuyện gì đã đổ bể rồi.

Thôi được rồi, các cận vệ trực tiếp chạy đến vương cung.

Chương 806

Họ nhìn thoáng qua hướng đó, rồi trực tiếp chạy về phía vương cung.

Tại Nhà máy Đồ chơi, Franky đang kiên cường chiến đấu, một mình cậu ta chống lại toàn bộ cuộc tấn công của Hải quân.

Thật sự là sỉ nhục lớn!

Lúc đó, lãnh đạo Hải quân Bastille tức giận.

"Chỉ là một kẻ địch, mà cả đám người lại không đánh lại!" "Quá khiến tôi thất vọng rồi!

Tôi sẽ tự mình ra tay!

Một đám người các ngươi lại không có cách nào với một mình hắn!" Bastille bước ra khỏi hàng ngũ Hải quân, quyết định tự mình giải quyết tên người máy này.

"Nhân vật lớn cuối cùng cũng xuất hiện rồi, nhưng tôi cũng không sợ đâu!" Franky nói.

Những lời đó lọt vào tai Bastille, đầy vẻ châm chọc.

"Ngươi đang chế giễu Hải quân không có người sao?" Bastille cười lạnh.

Đúng lúc đang đánh nhau.

Bellamy đột nhiên xuất hiện.

Hắn nhìn thấy Hải quân, và Franky đang đối đầu với Hải quân.

Franky thấy Hải quân xuất hiện, đúng là khiến Bellamy giật mình.

Cần biết đây là địa bàn của Donquixote Doflamingo, Hải quân ít

khi xuất hiện ở đây.

Lần này không xuất hiện thì thôi, đã xuất hiện thì lại cả đống!

“Hải quân ở đây?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Bellamy tự lẩm bẩm.

Dấu hiệu của một chuyện lớn sắp xảy ra.

Chưa nói được hai câu, lãnh đạo Hải quân cũng bị đánh gục.

Bastille trông có vẻ giỏi đánh nhau, nhưng thực lực thực tế thì kém Franky quá nhiều.

Franky chắp hai tay lại, một chiêu “Pháo Gió” trực tiếp kết thúc trận chiến.

Senor Pink thấy Hải quân đều bị đánh gục, liền đứng dậy.

Hắn thầm nghĩ: “Quả nhiên giống như mình nghĩ, đám Hải quân này thật sự không có bản lĩnh gì, hô hào thì to tiếng, kết quả lại không một ai biết đánh.

Phải để mình ra tay thôi.” “Người máy cải tạo của Quỷ Franky?

Thú vị đấy.” “Có thể giao hắn cho tôi không?

Tôi sẽ đi giết Franky!” Bellamy nói.

“Đừng quá đắc ý quên mình!

Đối thủ tuy là người máy, nhưng cũng là một tên biến thái không kém cạnh đâu!

Tuyệt đối phải cẩn thận đó, đừng để đến lúc đó lại nói tôi không nhắc nhở!” Senor Pink nói với Bellamy, không mấy tin tưởng Bellamy.

Đối với lời nói của đồng đội, Bellamy cảm thấy lòng tự tôn của mình bị đả kích nghiêm trọng.

“Thái độ gì vậy?” Bellamy hỏi lại.

Trong thang điện, người máy lại một lần nữa bị đánh gục.

Dù không đánh lại Lao G, nhưng vẫn cố gắng chống cự và chiến đấu.

Người máy không ngừng bị đánh, Lao G tung một cú đấm, lại một lần nữa gục xuống.

“Đội trưởng, đừng cố chấp nữa!

Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ không thể cứu được cả đồng đội đang làm việc trong nhà máy đâu!” Đồng đội khuyên, nên rút lui trước, rồi tìm cách khác.

“Một năm qua tôi không thêm được bao nhiêu sức lao động mới, tộc người lùn này bị bắt đi 500 đồng đội, tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Thế mà vẫn không nhận ra ác ý của con người, thật là ngu xuẩn.” “Không phải, đáng lẽ phải là đơn thuần nhất mới đúng.

Vậy tại sao lại lâu rồi không xuất hiện?

Vì chúng ta không thể bắt thêm người được nữa, nên chỉ có thể để 500 người hiện tại làm việc cật lực thôi!” Các quản lý viên bàn tán.

“Ai đang lười biếng vậy?

Chậm quá!” Vừa nói vừa đánh.

Chương 807

Người lùn cũng không phản kháng.

Đang cố gắng làm việc.

“Đây không phải loại trái cây tôi muốn!

Những người này không đặc biệt lợi hại sao?

Nghe nói trái cây nào cũng có thể trồng ra được, tại sao trái cây Smile tôi muốn lại không trồng ra được chứ?” Quản lý viên nói.

“Tôi bây giờ rất mệt rồi, xin hãy cho tôi nghỉ một lát, tôi sẽ tìm cách trồng tiếp, được không ạ?

Bữa cơm hôm nay của tôi hơi ôi, tôi còn chưa ăn no nữa.” Một người lùn lên tiếng phản đối.

“Ngay cả chưa ăn no cũng phải than vãn sao?

Không chữa khỏi bệnh cho Công chúa Mansherry sao?

Nếu vậy, mau làm việc đi!

Cố gắng tạo ra nhiều trái cây tôi muốn hơn nữa!

Chỉ có loại trái cây này mới là thuốc chữa bệnh duy nhất cho công chúa.

Tỷ lệ đạt tiêu chuẩn của trái cây được trồng trong đợt đầu tiên không quá 10%, hãy cố gắng hơn nữa để nâng cao tỷ lệ sản xuất!” Quản lý viên không chút nương tay nói với người lùn.

“Có thể cho tôi gặp công chúa của chúng tôi được không?

Xin đấy!” Một người lùn cầu xin, thực sự là công chúa.

“Không được!” Quản lý viên lập tức từ chối.

Hắn biết tình hình của công chúa, một khi bị đám người lùn phát hiện thì sẽ lộ tẩy.

“Tại sao?

Tại sao không được?” Người lùn hỏi, một số người khác cũng phát hiện ra điều bất ổn.

Lúc đó, một quản lý viên giả vờ, quay lưng lại với người lùn, rồi nhỏ hai giọt nước vào mắt mình.

Cuối cùng hắn quay lại, nước mắt chảy ra.

Quản lý viên vừa khóc vừa nói: “Nếu các ngươi cũng mắc phải căn bệnh như công chúa, ta sẽ rất đau lòng, vì các ngươi là những đối tác quan trọng nhất của ta!” Người lùn thuộc dạng dễ tin người khác, đặc biệt dễ bị lừa.

Thấy quản lý viên đau lòng như vậy, họ cũng không dễ chịu.

Thôi được rồi.

Không gặp thì không gặp vậy.

“Tôi nhất định sẽ liều mạng làm việc, công chúa nhờ anh chăm sóc rồi.” Người lùn thỏa hiệp, nhờ quản lý viên.

Tên quản lý này thật sự quá đáng ghét, lợi dụng sự đơn thuần của người lùn.

Bắt họ làm việc ngày đêm.

Bên phía Robin.

Một nhóm người đang vây quanh bàn tán.

“Tôi vừa nãy định xông vào, tại sao các người lại giữ tôi lại?” Leo hỏi.

“Xin lỗi, nhưng nếu xông vào một cách lỗ mãng như vậy, tôi sợ

cậu sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng!

Người đó chắc chắn sẽ hạ gục cậu, giống như con ruồi vừa rồi vậy.

Ngay cả con ruồi nhỏ bé như vậy cũng bị xuyên thủng và trúng giữa trán, thị lực và năng lực động thái của hắn tuyệt đối không phải tầm thường!

Muốn tấn công lén Sugar có người bảo vệ, thật sự quá nguy hiểm!" Robin nói.

"Vậy phải làm sao?" Người lùn hỏi.

"Trước tiên chúng ta phải tìm cách dụ vệ sĩ thân cận của Sugar đi chỗ khác, nhưng để dụ hắn đi không phải là chuyện đơn giản.

Phải làm thế nào đây?" Sau đó, một nhóm người đưa ra một kế hoạch.

Đồ chơi như bình thường đang vận chuyển đồ đạc, đột nhiên có một chiếc hộp được mở ra, bên trong xuất hiện một đàn ong mật màu hồng.

"Tôi có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Đại nhân Trebol!

Tại khu 4 của Cảng Giao dịch, băng hải tặc của thuyền trưởng Ibo đã xảy ra xích mích với chúng tôi, đối phương không hài lòng về giá cả và yêu cầu được trực tiếp đàm phán với cán bộ gia tộc!" Robin đứng ra nói.

"Tên lính này khá thú vị, gan cũng không nhỏ, không sợ ta sao?

Ta hình như chưa từng thấy hắn, ta đã ra lệnh cho quan truyền lệnh gọi người sao?" Trebol nhìn Robin, lần đầu tiên thấy có người dám nói chuyện với hắn như vậy.

Chương 808

Lúc này Robin sợ đến toát mồ hôi, may mà Robin phản ứng đủ nhanh.

"Ngài ấy đang dùng bữa, nhưng vì tình hình khẩn cấp, bên chúng tôi có người bị thương, xin hãy giúp một tay." Một kẻ nói, chắc là chuyện khẩn cấp.

Trebol gật đầu: "Đã có người bị thương thì ta đi xem thử." Trebol khóa chặt bốn cánh cửa lớn của tháp cán bộ.

Hắn ra lệnh cho thuộc hạ tăng cường cảnh giác.

Nếu có động tĩnh phải thông báo ngay lập tức.

Thế là Trebol và Robin đi ra ngoài.

Lúc đó, Usopp và người lùn bắt đầu hành động.

Nói Usopp là một tên nhát gan, để không bị cô bé Sugar chạm vào, cậu ta đã chọn tấn công từ xa, để người lùn tấn công trực diện.

"Nếu tôi ra tay, chắc chắn sẽ nhanh chóng giải quyết cô ta!

Nhưng tôi có việc quan trọng hơn phải làm.

Tôi vắng mặt là để cậu có thêm tự tin, cố lên nhé!

Yên tâm đi, nếu gặp nguy hiểm, tôi sẽ cứu tất cả các cậu ra!

Dũng cảm lên!" Usopp cổ vũ người lùn.

"Ồ, thì ra là vậy, vậy thì tôi không cần lo lắng nữa rồi!

Như vậy tôi có chút tự tin rồi!

Anh hùng của tôi!" Người lùn vẫn coi Usopp là anh hùng.

Thật sự quá đơn thuần.

Cuối cùng Leo lên, và thuận lợi bỏ những quả nho giả vào.

Lúc này cô bé đang không ngừng ăn nho.

Mấy người đang chờ đợi.

Chờ đợi cô bé ăn hết quả nho đó.

Nhưng thực ra cô bé đã sớm nhìn ra quả nho giả rồi.

Cô bé không ngừng ăn nho, nhưng không ăn quả nho giả kia.

Cô bé cũng không vạch trần.

Ngồi trên ghế như không có chuyện gì xảy ra mà ăn nho.

Như thể không biết chuyện gì cả.

Người lùn bên cạnh mong cô bé ăn quả nho đó.

Ăn một lúc.

Cô bé ném quả nho giả trong giỏ ra ngoài.

Thấy quả nho giả bị ném ra ngoài, họ cũng biết cô bé đã phát hiện ra rồi.

Thế là tất cả đều xông ra.

Nói với cô bé.

Họ đi đến trước mặt cô bé, hét lớn: "Mau đầu hàng đi!

Chúng ta đến cứu đồng đội bị bắt đi làm việc trong nhà máy, và muốn cô bất tỉnh hoàn toàn!" Người lùn đông đảo, khí thế hung hăng.

"Nhưng tôi không hề quen biết đồng đội của các anh." Cô bé đặc biệt ngây thơ nói.

"Mau trả đồng đội của chúng tôi đây!

Cô biết họ bị giam ở đâu phải không?" Người lùn hỏi.

"Ai đang chỉ điểm vậy?

Những kẻ ngu xuẩn sao có thể phát hiện bị lừa chứ?

Tôi thấy kỳ lạ suốt một năm qua, hầu như không thấy bóng dáng ai, không một lần nào đến vương cung." Sugar tỏ vẻ ngây thơ.

"Người lùn à, xông lên đi!

Cứ xông lên!

Đập vỡ mồm cô ta ra cho tôi!" "Ghét nhất cái cảm giác bị xem thường này!

Chương 809

Đồ chơi gấu con!" Sugar vừa nói vừa vung tay.

Dưới năng lực Trái Ác Quỷ của Sugar, tất cả người lùn đều biến thành đồ chơi gấu con.

Thôi rồi, một số người lùn đều biến thành đồ chơi gấu con, lúc đó cô bé đã lập khế ước.

Tất cả đều phải tuân theo mệnh lệnh của tôi.

Hãy tiêu diệt tất cả kẻ địch trong căn phòng này.

Dưới mệnh lệnh, đồ chơi và đồng đội tự tàn sát lẫn nhau.

Những người lùn bị biến thành đồ chơi trong lòng đều kinh ngạc.

Tôi không muốn giết, họ là đồng đội của tôi, tại sao cơ thể tôi lại không kiểm soát được?

Con gấu bông đó không ngừng giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô ích.

Nó tấn công đồng đội, đồ chơi và người tí hon đánh nhau.

Đồng thời, Trebol vừa bước ra khỏi tháp.

"Trebol, mau về, đó là một cái bẫy!" Cô bé cầm điện thoại nói.

Lúc này, Robin đang rất nguy hiểm.

"Đại nhân, xin nhìn đằng kia, bọn trẻ đang gây rối, tôi không ngăn được!" Robin vội vàng nói.

Trebol cũng bị Robin chỉ dẫn đi, nhìn thấy bọn trẻ đang đánh nhau.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, tại sao lại hỗn loạn thế này?" "Thưa đại nhân Trebol, ồ, tôi nào dám gây ra sai sót, chỉ là một lượng lớn ong đã chui vào hàng hóa, tôi đang chiến đấu với chúng, chắc chắn không

có bất kỳ thay đổi nào trong giao dịch đâu ạ?" Đám đông trả lời.

Trebol cũng nhìn thấy lũ ong đang bay, và cả những lời Sugar nói, hắn biết mình đã bị lừa.

Người phụ nữ vừa nãy là kẻ địch giả mạo!

Lúc này Robin đã bỏ chạy.

Chạy trốn, không dễ dàng như vậy.

Trebol sử dụng năng lực của mình, tốc độ cực nhanh, chặn Robin ở phía trước khi cô ấy định rời đi qua con đường nhỏ.

Robin hiện đang vô cùng nguy hiểm.

"Đứng lại, đứng lại!

Tên khốn dám lừa ta, ngươi là ai?

Mau trả lời ta!" Đại nhân Trebol hỏi.

Robin không trả lời, nhắm mắt lại, sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ của mình, tạo ra phân thân và biến mất.

Đại nhân Trebol chợt nhớ lại khuôn mặt người phụ nữ hắn thấy trên báo, lẽ nào là băng Mũ Rơm?

Nhưng tại sao lại ở đây?

Làm gì?

Đại nhân Trebol có thể chắc chắn rằng họ có mục đích.

Hắn biết Law cũng đi cùng với cậu nhóc Mũ Rơm, La Thiên!

"Tại sao bây giờ ngươi không trả lời ta, mau trả lời đi!

Ngươi bị người ta lừa rồi, đồ ngu chết đi!" Điện thoại reo, Sugar ở đầu dây bên kia nói không chút nương tình.

Lúc này, Đại nhân Trebol vô cùng tức giận.

Hắn không thể chấp nhận được việc bị ai đó lừa gạt, một người mạnh mẽ như hắn mà lại có kẻ dám lừa sao?

Trebol đặc biệt phẫn nộ, trong cơn giận, hắn đập nát cả một chiếc thuyền gần đó.

Chiếc thuyền đó đập vào những món đồ chơi gần đó, một số đồ chơi bị đập bẹp dí, những thuộc hạ đứng gần đều vô cùng sợ hãi.

Sợ đại nhân tức giận mà lấy mạng, họ đều đứng run rẩy ở đó, ngay sau đó, Đại nhân Trebol vội vã chạy quay lại.

À mà, La Thiên và Viola đã đi trước.

Họ không ngừng chạy, đã chạy được một lúc.

Nhưng người tí hon vẫn đuổi theo sát.

Họ cảm thấy vô cùng...

đi đường nào cũng là đường chết.

Chương 810

Viola biết rằng mình có thể điều khiển những người tí hon đó tùy ý.

Vì vậy, bất kể ở đâu, tất cả những người tí hon đều nghe theo sự sắp xếp của cô ấy.

Cô ấy không thể thoát ra được.

Nói lại, Zoro tên đó thật sự không sao chứ?

"Đừng lo, tên đó chắc chắn sẽ không sao đâu, Zoro rất lợi hại, bất kể đối thủ thế nào cũng có thể xử lý được, tuyệt đối đừng coi thường hắn!" La Thiên vừa nói vừa chạy.

Zoro thì đang chiến đấu với người tí hon.

Mặc dù không thể giết chết người tí hon, nhưng hắn không hề bỏ cuộc.

Zoro vẫn đang chiến đấu với người tí hon.

Mặc dù không thể giết được người tí hon, nhưng hắn không hề bỏ cuộc.

Ý chí của Zoro vô cùng kiên cường, hắn từng nhịn ăn 21 ngày mà không chết đói, trong khi người bình thường chỉ cần 7 ngày không ăn đã chết rồi.

Sức chịu đựng của hắn vượt xa người thường, hắn đang nỗ lực chiến đấu với người tí hon.

Trận đấu trên sàn đấu vô cùng kịch liệt.

Rebecca bước ra từ phía sau lá chắn của Bartolomeo.

Cô muốn chiến thắng, quyết định không lùi bước nữa, phải dũng

cảm đối mặt với mọi thứ.

Cô muốn học cách có năng lực để bảo vệ những người cần được bảo vệ.

Chỉ có tấn công dũng cảm mới có thể giành chiến thắng, mới có thể giành được Trái Ác Quỷ.

Thế là cô bước ra và tấn công Diamante, nhưng tiếc là nhanh chóng bị đánh bại.

Rebecca ngã xuống đất.

Khán giả bên dưới đều hò reo, lúc này Sabo nhìn thấy cảnh tượng đó và hét lớn: "Bartolomeo, đi bảo vệ cô bé đó đi, cô bé đó đang gặp nguy hiểm đến tính mạng!" Lúc này, cô bé đang nằm bất động trên mặt đất.

Diamante nói: "Cô có biết mẹ của Scarlett đã chết như thế nào không?

Ta nhớ lúc đó bà ta chết thảm lắm.

Cảnh binh sĩ đồ chơi khóc lóc thảm thiết thật không nỡ nhìn." Lúc này Rebecca, hơi tỉnh lại nhưng vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

Cô nhớ lại lời binh sĩ từng nói với mình.

"Xin lỗi, ta đã không bảo vệ tốt mẹ của cô." Mặc dù binh sĩ chưa bao giờ nói rõ mẹ cô đã chết như thế nào.

Nhưng cô biết cái chết đó chắc hẳn vô cùng thảm thương.

Cô đau lòng.

Tình hình bên phía Trebol.

Lúc đó có vài người đang bàn tán: "Tại sao đại nhân Trebol lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy chứ?

Thật khó hiểu.

Bình thường thấy ông ta là một nhân vật khá lợi hại, tôi còn không dám chọc, cũng chưa bao giờ đắc tội, không biết hôm nay tại sao lại đột nhiên nổi giận, làm ra chuyện như thế này, thật đáng sợ quá." Robin đã thoát ra.

Cô vội đi tìm đồng đội của mình.

Khi đến nơi, cô chỉ thấy đồng đội Usopp.

Lúc này Usopp đang bất tỉnh trên mặt đất.

Binh sĩ già chạy đến, vội vàng gọi Usopp tỉnh dậy và hỏi: "Cậu sao lại bất tỉnh ở đây?

Chuyện gì đã xảy ra?

Tên khổng lồ đầu vịt đột nhiên xông ra từ trần nhà, lát nữa hẵng giải thích nhé, tôi thấy người tí hon không còn ở bên cạnh cậu, tất cả đều bị bắt rồi sao?" "Đúng vậy, đúng vậy, tốt quá, tất cả đều bị bắt rồi!" Đại nhân Trebol nói.

Đại nhân Trebol nhanh chóng chạy đến, dán tất cả những người tí hon đó xuống đất.

Những người tí hon đều không thể động đậy được.

Bị dính chặt bởi thứ dịch dính đó, họ bất động.

Đau khổ giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô ích.

Tất cả những người tí hon đó đều bị khống chế.

"Đồ tệ hại!

Ngươi mau chết đi, đồ ngu, dễ dàng bị người khác lừa gạt ư?

Chương 811

Người bảo vệ thân cận của ngươi đâu rồi?" Sugar tức giận nói với Trebol.

"Ta không chết đâu, đồ nhóc thối, ta bây giờ có chuyện quan trọng phải làm, đừng cản đường!" Đại nhân Trebol vừa nói vừa đi về phía những người tí hon.

"Mau thành thật khai ra, ngươi còn đồng đội nào nữa không?

Đúng rồi, tên là gì?

Mau nói cho ta biết!" Đại nhân Trebol nói.

"Tôi không nói đâu, tôi có biết đâu!" Leo nói.

Lúc này, Usopp đang quan sát từ xa, sợ đến tái mặt.

Trong lòng cậu nghĩ: "Trời ơi đừng mà, hay là mình nhân cơ hội này chạy trốn luôn đi.

Mấy người tí hon này đặc biệt ngây thơ, chỉ cần người khác lừa dối qua loa là sẽ nói ra sự thật.

Cách tốt nhất bây giờ là mình mau chuồn đi." Nhưng Robin không dùng cách đó, cô chuẩn bị cách để cứu họ ra, nên không trả lời.

Đại nhân Trebol thấy những người tí hon đó không trả lời câu hỏi của mình.

Hắn cũng biết những người tí hon này đặc biệt dễ lừa, thế là hắn bắt đầu lừa dối.

"Người bạn đã chiến đấu cùng các ngươi thực ra cũng là bạn của ta, ta cũng đang tìm cậu ấy, nói cho ta biết cậu ấy ở đâu đi, tên cậu ấy hình như là Usopp-land, ta quen mà." Đại nhân Trebol giả vờ nói.

Lúc này, Usopp đang quan sát từ xa, sợ đến mắt lồi ra.

Cậu biết những người tí hon ngây thơ như vậy chắc chắn sẽ bị lừa.

Sợ đến mức toàn thân run rẩy, thật không có chút tiền đồ nào.

“Thật sao?” Người tí hon hỏi.

“Lừa rồi, dễ lừa quá, hắn ta hoàn toàn không phải bạn của các ngươi.” Đại nhân Trebol nói.

“Thôi xong, bị lừa rồi.” Người tí hon nói.

“Người binh sĩ độc nhãn đó cũng là đồng đội của các ngươi sao?

Mặc dù không phải ta cũng biết, nhưng đã biết thì không còn cách nào khác.” Sugar hỏi.

“Đúng là đồng đội của tôi.” Một người tí hon nói.

“Cuối cùng cũng biết được chút chuyện.” Đại nhân Trebol nói.

“Biết được chuyện gì thì sao chứ?

Các ngươi nhất định sẽ thất bại, hôm nay là ngày quyết chiến, tôi nhất định sẽ thành công hoàn thành nhiệm vụ này, tôi nhất định sẽ tìm cách cứu đồng đội của mình, bất kể ai ngăn cản tôi cũng vô ích, cho dù phải dùng hết sức lực toàn thân, thậm chí hy sinh cả tính mạng.” Leo kiên định nói.

“Để ta nói cho các ngươi một chuyện tốt nhé, chất dịch dính của ta có thể cháy được, chỉ cần ta dùng lửa đốt là tất cả các ngươi sẽ bị thiêu chết.” Đại nhân Trebol vừa nói vừa cười.

Ngay sau đó, hắn lấy ra một chiếc bật lửa.

Những người tí hon đều sợ chết khiếp.

Trong tích tắc, hắn ném chiếc bật lửa vào trong chất dịch dính,

toàn bộ chất dịch đó phát nổ.

Cả căn phòng cũng bị nổ tan tành, ngay sau đó Đại nhân Trebol và Sugar bỏ đi, Robin và Usopp không kịp cứu.

Sau khi họ đi, cả hai vội chạy vào tìm người tí hon.

“Giờ sao rồi?

Mọi người còn sống không?” Usopp hét lớn.

Trong một đống đổ nát, cậu tìm thấy Leo.

Lúc này Leo đã bị nổ choáng váng.

Robin cũng tìm thấy một số người tí hon, tất cả đều bị nổ choáng váng nằm bất động trên mặt đất.

“Mọi người không sao chứ?

Tỉnh táo lên nào, nhanh lên.

Đã cố hết sức rồi, mọi người là tuyệt vời nhất.

Với khả năng của mình, các ngươi căn bản không thể đánh bại Trebol được đâu.” Lúc đó Leo đã tỉnh lại.

“Không được!

Dù thế nào tôi cũng phải nhanh chóng hoàn thành kế hoạch tác chiến của mình!” Leo vừa nói vừa cố gắng đứng dậy.

Nhưng giờ ngay cả sức để đứng cũng không có.

Chương 812

Dùng hết sức lực toàn thân, vịn vào đồ vật để cố đứng dậy, nhưng vô ích.

Mặc dù bây giờ toàn thân đầy vết thương.

Một chút sức lực cũng không có.

Một người tí hon nhỏ bằng lòng bàn tay mà kiên cường đến vậy, nhưng Leo cũng không thể đứng dậy được.

"Tôi tin Kyros nhất định sẽ đánh bại Doflamingo, Kyros đang chờ tôi đấy, tôi phải tranh thủ thời gian!" Leo hét lớn, sau đó ngất đi.

Usopp bị tinh thần của Leo làm cho chấn động, một người tí hon nhỏ bằng lòng bàn tay mà lại kiên cường đến vậy.

Bên cạnh Kyros.

Kyros đã bị Đại nhân Lao G đánh ngã xuống đất vô số lần.

Ngay khi Đại nhân Lao G chuẩn bị tấn công Kyros, những thuộc hạ nhìn thấy Kyros sắp hy sinh tính mạng, đều vô cùng đau lòng cho Kyros, thế là họ chặn trước mặt Kyros.

Lúc này Kyros cũng đang nằm trên mặt đất, không còn chút sức lực nào.

Đại nhân Lao G một chưởng đánh văng những người tí hon sang một bên.

Đứng ở đó, đột nhiên hắn cảm thấy mặt đất đang rung chuyển.

"Tên sắt đá đó lại giở trò gì vậy?

Làm cho mặt đất rung lắc đến đứng không vững." Đại nhân Lao G tức giận nói.

Những người tí hon thấy Kyros bị đánh ngã xuống đất, không còn sức để đứng dậy.

Thế là vài người tí hon kéo Kyros quyết định chạy trốn ra ngoài.

Vì sợ Kyros mất mạng, vài người tí hon ở lại chuẩn bị chiến đấu với Đại nhân Lao G.

"Khoan đã, các ngươi sẽ mất mạng, ta không thể làm như vậy, đừng làm những chuyện ngốc nghếch đó!" Kyros nói.

"Kyros, nghe tôi đi, anh phải đi ngay lập tức, phải tiến lên, không có đường lùi nào cả.

Kể từ khi tôi quyết định tham gia kế hoạch này, tôi đã không có đường lùi nào, cho dù phải hy sinh tính mạng của mình, tôi cũng không tiếc.

Tôi không sợ, nếu tôi chết, kế hoạch tác chiến của tôi sẽ không còn hy vọng, đồng đội của tôi cũng không thể cứu được, hãy lo cho đại cục đi!" Người tí hon vừa nói vừa kéo Kyros chạy trốn.

Nói sang một bên khác, Leo cũng gặp nguy hiểm.

"Thậm chí phải đánh cược cả mạng sống, liệu có thắng được không?

Chỉ là một người lính đồ chơi độc nhãn thôi mà!" Usopp hỏi một cách khó hiểu.

"Vốn dĩ những người bị biến thành đồ chơi đều sẽ bị ràng buộc bởi khế ước, biến thành lao động lực không thể phản kháng.

Nhưng đối mặt với Kyros, một người lính đồ chơi bảo vệ đất nước này, Sugar, người có năng lực Trái Ác Quỷ Đồng Thú, đã mắc một sai lầm lớn vào lúc đó, cô ấy đã quên không ký kết khế ước với anh ấy.

Đó là sai lầm lớn duy nhất xảy ra 10 năm trước, và nó đã tạo nên Kyros như bây giờ, một đồ chơi có thể phản công gia tộc Donquixote.

Vì vậy, Kyros đã chiến đấu một mình suốt 10 năm.

Nếu không có anh ấy, chúng tôi, những đồ chơi, chỉ có thể mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, mặc cho người ta chém giết.

Cả bộ tộc của chúng tôi cũng sớm không còn sức phản kháng, trở thành nô lệ của Doflamingo rồi.

Nếu các ngươi vẫn thờ ơ với những tiếng kêu gọi của Kyros, thì đất nước này thật sự vô phương cứu chữa.

Kyros tuyệt đối đáng để tôi đánh cược tất cả.

Mặc dù bây giờ không ai nhớ, nhưng khi còn là con người, Kyros chính là kiếm sĩ mạnh nhất trong lịch sử đấu trường, một người vô cùng tài năng!" Leo tự hào nói.

Zoro và người tí hon đang chiến đấu.

Bất kể Zoro sử dụng bao nhiêu chiêu thức, người tí hon đó đều nhanh chóng hồi phục.

Hắn cũng rất chuẩn bị.

Người tí hon đó thật sự không có hồi kết, không có cách nào để tiêu diệt.

Lúc này Zoro có chút nóng nảy, nên tấn công thế nào đây?

Nên ra tay từ chỗ nào mới có thể gây sát thương cho tên đó?

Vài người tí hon và binh sĩ đang bỏ chạy.

Trên đường bỏ chạy, họ đột nhiên gặp phải một vài kẻ mạnh.

Hôm nay thật sự quá xui xẻo, lại gặp phải một tên cán bộ nữa.

Tên hắn là Gladius.

Chương 813

Gladius đã ăn Trái Ác Quỷ Bạo Lực.

Kyros chuẩn bị nghênh chiến.

“Giờ đây, tấn công trực diện hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Anh đã bị thương rồi, tôi và Ramba sẽ cố gắng câu giờ để đội trưởng tranh thủ đi trước!” Milan nói.

“Mau dừng lại đi, các ngươi muốn hy sinh sao?

Ta sẽ không làm như vậy!” Kyros nói.

Thuộc hạ thấy không thể khuyên được Kyros, thế là quyết định tấn công kẹp hai bên.

Vài người tí hon lao lên trước.

“Tại sao kẻ địch của ta lại là mấy con chuột nhắt này?

Các ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.” Gladius nói.

Hắn vừa nói vừa dùng tay tóm lấy họ.

“Đừng có chạy loạn nữa!” Gladius dùng tay tóm lấy cổ họ, chuẩn bị bóp chết.

Kyros thấy tình hình đó, vội vàng đi cứu.

Anh không muốn đồng đội của mình mất mạng.

Nhưng khi anh đến, đồng đội đã bị bóp chết.

Anh không kịp cứu.

Lúc này anh nổi giận.

Tên cán bộ đó là người có năng lực Trái Ác Quỷ Bạo Bạo, có thể

tùy ý kích nổ cơ thể của mình, cũng như các vật vô cơ mà hắn chạm vào.

Sau đó, hắn lập tức tóm lấy Kyros, bóp chặt cổ anh, làm cho đầu anh phình to.

Hắn chuẩn bị làm cho đầu anh phát nổ.

Kyros đã bị biến thành người máy, tương đương với một đống vỏ sắt, đương nhiên cũng sẽ bị nổ tan tành.

"Thả tôi ra, tôi còn có nhiệm vụ!" Người máy nói.

Nhưng tên cán bộ đó không quan tâm.

Hắn không ngừng thi triển pháp thuật lên anh.

Lúc này người máy thật sự nổi giận.

Anh dồn hết sức lực.

Dùng chiếc chân còn lại đá tên cán bộ đó bay đi.

"Kẻ nào có sức mạnh lớn đến vậy?

Dám đánh ngã ta!

Kẻ nào??" Gladius nói.

Thì ra La Thiên vừa nãy đã giúp người máy, một cước đá bay Gladius, La Thiên đã đến cứu viện.

"Binh sĩ người máy, Franky đâu rồi?

Không ở cùng anh sao?" La Thiên hỏi Kyros.

"La Thiên, bây giờ không phải lúc nói chuyện, chúng ta mau đi thôi!" Viola kéo La Thiên, muốn đi.

"Tên khốn, dám phản bội ta, ta sẽ không tha cho ngươi!" Gladius nói.

La Thiên nghe vậy, chuẩn bị chiến đấu với tên đó, nhưng Viola đã ngăn lại.

“Không được đâu, chúng ta mau đi thôi, tên đó rất khó đối phó, tôi có chuyện quan trọng phải làm, tóm lại bây giờ tôi phải nhanh chóng đi đến sảnh Poker tầng 2!” Viola vừa chạy vừa nói, cùng với người máy mà La Thiên đang cõng, ba người cố gắng chạy về phía trước.

“Công chúa đại nhân à, tôi nhận ra cô!” Kyros nói, nhận ra Viola.

“Tôi cũng luôn theo dõi anh bằng Thiên Lý Nhãn, cảm ơn anh đã luôn chăm sóc cháu gái của tôi, chắc hẳn anh đã rất vất vả, đúng là một người tốt.” Viola vừa chạy vừa nói.

Gladius lúc này vô cùng phẫn nộ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Ta nhất định sẽ không tha, nhất định sẽ không tha cho kẻ phản bội!” Hắn hét lớn.

“Tôi không phải kẻ phản bội, từ ngày 10 năm trước, tôi chưa bao giờ thật lòng công nhận các người, các người đều là một lũ xấu xa!” Viola lớn tiếng la lên.

“Ngươi cũng không thể thay đổi sự thật rằng ngươi đã sỉ nhục Doflamingo, ngươi đã phản bội, ta tuyệt đối sẽ không tha!” Hắn vừa nói vừa ra chiêu.

Chương 814

“Thiết Kích Bạo Tương!” Hắn làm một thứ gì đó nổ tung, bắn ra rất nhiều mảnh vụn.

Viola bị mảnh vụn làm bị thương, ngã xuống đất.

La Thiên vội vàng dùng một tay ôm lấy Viola.

Lúc này La Thiên đang ôm hai người mà chạy.

“Cô không sao chứ?” La Thiên hỏi.

“Không sao đâu, tôi chỉ bị mảnh vụn làm bị thương nhẹ thôi, chúng ta mau đến sảnh tầng 2 đi!” Viola nói.

La Thiên chạy rất nhanh.

Gladius không đuổi kịp, hắn tìm một lúc cũng không thấy.

Đột nhiên trong một căn phòng, hắn nhìn thấy Doflamingo.

“Doflamingo lại ở trong căn phòng này sao?” Gladius nói.

Hắn không biết Doflamingo trước mặt là do lính gác cải trang.

“Có kẻ xâm nhập vào cung điện, trước khi tôi tiêu diệt chúng, xin Doflamingo hãy về lầu trên chờ, đừng lo lắng, cứ giao cho tôi!” Gladius nói.

“Việc kẻ xâm nhập cứ giao cho ngươi, ta sẽ xuống dưới xem tình hình của Jora!” Doflamingo nói.

“Võ sĩ của ngài đã biến mất ở bãi rác sao?” Gladius hỏi.

“Đúng vậy, mau đi xem đi.” Lính gác nói.

Họ muốn tách Gladius ra, đúng lúc tên này không nhận ra họ là giả mạo.

La Thiên, Viola và người máy đã đến sảnh Poker.

La Thiên đang chuẩn bị đi vào thì Viola ngăn lại.

“Tại sao phải trốn?

Doflamingo ở trong đó sao?

Tôi không đi tìm hắn à?” La Thiên hỏi.

“Chờ một chút, nói nhỏ thôi, đừng để kế hoạch tác chiến của họ bị đổ bể.

Những người tí hon có kế hoạch của mình, tôi sẽ hành động sau, bây giờ tôi đang chờ thời cơ.” Viola nói.

La Thiên gật đầu, cũng đồng ý với cách nói của Viola.

Lúc đó nếu hành động liều lĩnh, có thể sẽ thật sự làm rối loạn kế hoạch của những người tí hon, như vậy sẽ không hay.

Sau đó, họ chờ đợi ở bên ngoài.

“Mục tiêu của tôi là nhà máy, chỉ có thế thôi.

Nhưng tại sao lại có liên quan đến tộc người tí hon?

Tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên, từ việc xâm nhập lòng đất?

Tại sao lại tiếp xúc với Sugar?

Hành động của những kẻ đó tôi không biết vì sao, nhưng mọi thứ đang dần phát triển theo hướng bất lợi cho tôi.

Nếu tất cả không phải là ngẫu nhiên, thì có nghĩa là ngươi biết được nguồn gốc vấn đề đằng sau đất nước này!” Doflamingo hỏi Law.

Nhưng Law không trả lời.

“Mau trả lời đi, Doflamingo đang hỏi ngươi đấy!” Thuộc hạ của Doflamingo vừa đánh Law vừa nói.

“Ngươi thật sự giống hệt ta, không có chút gì khác biệt, nhưng ta và ngươi đã không còn bất kỳ mối quan hệ nào nữa, ta đã giải tán liên minh rồi.

Thực ra ngươi có hỏi bao nhiêu ta cũng không rõ lắm, có những điều ta cơ bản không thể hiểu được, không cần thiết phải lãng phí thời gian vào ta nữa đâu.” Law nói.

Law hạ quyết tâm không nói một lời nào.

“Ngươi đang lừa ta sao?

Thật sự không biết gì cả, thật sự làm ta tức chết rồi.

Nếu không tra tấn như vậy, thì chỉ có thể đưa ra kết luận, căn bản không cần hỏi.

Cứ trực tiếp dùng Thiên Lý Nhãn của Viola, nhìn vào đầu tên này là có thể có được câu trả lời ta muốn, thật phiền phức chết đi được.

Hoặc là tất cả mọi chuyện thực ra đều do ngươi chỉ đạo đằng sau.

Tộc người tí hon cũng vì ngươi mà làm việc.” Doflamingo tiếp tục hỏi.

Chương 815

Lúc này Viola ở bên ngoài nhìn thấy phụ vương của mình, vô cùng ngạc nhiên: phụ vương tại sao lại ở trong đó? 10 năm qua ngài vẫn bình an vô sự thật tốt.

La Thiên có chút sốt ruột, muốn xông vào đánh bay Doflamingo, nhưng Viola đã ngăn lại, bảo cậu chờ thêm chút nữa.

Vì cô đang chờ Leo làm Sugar bất tỉnh, chờ những người này biến tất cả đồ chơi trở lại thành người, lúc đó mới có cơ hội chiến thắng.

Bên phía Leo, trận chiến cũng đã đến hồi kết.

Những người tí hon và Leo đều nằm trên mặt đất, chưa hồi phục.

Một lúc sau Leo cuối cùng cũng đứng dậy được, hô hào đồng đội mau đứng lên, phải tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Usopp và Robin đều bị tinh thần của Leo làm cho chấn động.

Bị thương thành ra thế này, liệu có thể tiếp tục chiến đấu được không?

Leo dùng hành động thực tế chứng minh sự kiên cường của tộc người tí hon.

Leo dẫn dắt binh sĩ tộc người tí hon, lại tìm đến Sugar và Đại nhân Trebol, một lần nữa phát động tấn công.

"Vô ích thôi, năng lực của các ngươi quá yếu, quả thực là tự lượng sức mình." Đại nhân Trebol vừa nói vừa ra chiêu.

Hắn dùng phương pháp tương tự như vừa nãy, trước tiên dán chặt họ lại.

Sau đó đốt cháy chất dịch dính đó.

Những người tí hon lại một lần nữa bị nổ bay.

Lúc này Sugar cũng ra lệnh cho con gấu bông tí hon vừa bị biến thành đồ chơi: "Hãy giết hết những người tí hon đó cho ta!" Sugar ra lệnh.

Trong lòng con gấu bông đồ chơi vô cùng kháng cự, không muốn làm hại đồng đội, nhưng cơ thể của nó không kiểm soát được, sau đó liền tấn công.

Sau một hồi khổ chiến, những người tí hon đều sắp tắt thở.

Lúc này Robin hoàn toàn không thể chịu đựng được nữa, cô không muốn những người tí hon chết, thế là cô ra chiêu tấn công Trebol.

"Hoa Nở Mười Hai Cánh!" Robin ra chiêu.

Sau đó vô số cánh tay mọc ra, giữ chặt Đại nhân Trebol và Sugar.

"Chuyện gì vậy?

Chuyện gì vậy?" Cả hai đều hét lớn.

"Tranh thủ lúc này hãy đặt Trái Ác Quỷ đó vào miệng Sugar!" Robin hét lớn.

Sau đó cô dùng tay mở miệng cô bé ra.

Khi Leo đang định đưa Trái Ác Quỷ vào miệng cô bé, cô bé đã chạm tay vào những cánh tay mà Robin tạo ra.

Lúc này Robin cũng biến thành một đồ chơi, Leo cũng bị chất dịch dính của Trebol đánh văng sang một bên.

"Dừng lại đi!

Mau từ bỏ những giãy giụa vô ích đi!" Thắng thua đã định, Trebol lại đứng dậy, đi về phía Robin đã biến thành đồ chơi.

Lúc này Usopp thấy tình hình trước mắt không ổn, liền bỏ chạy ra

ngoài.

Kế hoạch tác chiến của Leo thất bại, thủ lĩnh người tí hon bị Trebol liên tục đánh gục một cách tàn nhẫn.

Robin cũng biến thành đồ chơi, mọi người đều rơi vào tuyệt cảnh.

Giữa một tiếng la hét thảm thiết.

Hy vọng cuối cùng đều đặt vào Usopp.

Nhưng Usopp đang chạy trốn.

Một kẻ lừa đảo lớn.

Thuộc hạ bên ngoài đều nghe thấy một tiếng động lớn.

Có kẻ xâm nhập.

Nhưng dù sao cũng có Đại nhân Trebol ở đó.

Sẽ không có nguy hiểm đâu.

Xì.

Đại nhân Trebol đen đủi, chắc chắn sẽ bị giết.

Thuộc hạ của hắn bàn tán.

Chương 816

“Mấy tên đó muốn tấn công bao nhiêu lần nữa đây?

Đúng là những kẻ tự lượng sức mình.” Đại nhân Trebol nói.

“Sao mình lại bất cẩn thế này, giờ ngay cả mình cũng biến thành đồ chơi, như vậy mọi người nhất định sẽ quên sạch mình mất.

Usopp chạy đi đâu rồi, tên đó không ở đây sao?

Bây giờ chỉ có thể dựa vào cậu ấy, mau tìm cách biến mình thành người đi, nhưng cũng không tìm thấy bóng dáng cậu ấy.” Robin sầu não nói.

Bên khu Nhà Đồ Chơi, Franky đang chiến đấu.

Một đám Hải quân không ngừng dùng súng bắn Franky.

“Chấp nhận số phận đi, Franky.” Hải quân nói.

“Câm miệng hết đi!

Tôi không thể đầu hàng, cứ việc xông lên đi.” Franky đang chiến đấu kiên cường.

La Thiên đang chờ đợi.

“Tôi phải chờ đến bao giờ đây?” La Thiên hỏi.

Sắc mặt Viola trở nên vô cùng khó coi.

Thì ra cô thấy thủ lĩnh người tí hon đã bị cán bộ cao cấp nhất của gia tộc là Trebol đánh gục.

“Đồng đội của tôi cũng ở cùng cậu ấy sao?” La Thiên hỏi.

“Có một người mũi dài ở cùng.” Viola nói.

“Vậy thì tôi yên tâm rồi, đó là một người đàn ông biết lúc nào nên

ra tay.” La Thiên nói.

Nhưng cô ấy đã không thể thoát ra.

Để bảo toàn tính mạng, những người tí hon tin rằng Usopp sẽ cứu cô ấy, Robin cũng đang tìm cậu ấy.

Usopp đang chạy trốn.

“Tôi đã trốn thoát thành công, xin hãy tha thứ cho tôi.

Tôi nhất định sẽ vẽ lại dáng vẻ anh hùng hy sinh vì nghĩa của mình thành truyện tranh, sau đó đặt cho anh một cái tên thật đẹp.” “Không, không phải lỗi của Franky bây giờ không giúp đỡ, ai lại vì những lời anh hùng chó má đó mà vứt bỏ tính mạng của mình chứ.

Có thể trốn thoát được quả thật không tệ, nhưng tôi nên quay lại không?

Cổng mà tôi và những người tí hon đã đi vào trước đó, tôi không thể thoát ra chỉ bằng sức mạnh của mình được.

Tôi nghe nói, có một cái thang máy thì đúng hơn, bây giờ tôi nên đi tìm cái thang máy đó.” Vừa chạy vừa lập kế hoạch.

“Những tên bên ngoài kia, có đang làm việc đàng hoàng không?

Đừng chỉ lo xem náo nhiệt mà không làm gì, mau quay lại làm việc đàng hoàng đi!” Đại nhân Trebol hét lớn.

Thuộc hạ bên ngoài sợ hãi đều chạy đi làm việc.

Nhanh chóng chuyển hàng hóa, đừng đứng ngẩn ra đó.

Vừa la hét đồ chơi, vừa đánh đập chúng.

Những món đồ chơi đó thật đáng thương.

Kể từ khi có kẻ xâm nhập, tôi đã làm đồ chơi được 8 năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy cảnh tượng này.

Thật sự hy vọng thành công, như vậy tôi có thể được cứu rồi.

Nhưng sao tôi lại cảm thấy thất bại nhỉ?

“Bất kể là ai, xin hãy phá hủy cái lý trí đó đi, vở kịch mà tôi phải diễn đã kết thúc rồi.” Usopp vừa chạy vừa nghĩ thầm.

“Vậy tên đó phải xử lý thế nào?

Cậu ta đang ở đâu?” Sugar hỏi.

“Usopp-land, Usopp-land…” Một tiếng hét lớn.

Lúc này cậu ta rất mong người bạn anh hùng của mình đến cứu.

“Thì ra còn có đồng đội khác à, vừa nãy cũng nhắc đến tên đó, nhưng ta chưa thấy đâu cả?” Sugar nói.

Tiếng hét của cậu ta đã bị Usopp đang chạy trốn ở bên ngoài nghe thấy.

“Đừng gọi tôi nữa!” Usopp vừa chạy vừa nói.

“Nhưng anh hùng của tôi ơi, anh nhất định sẽ cứu tôi, hãy chờ bị thương và chết đi.” Anh ấy sẽ cứu tôi, không chỉ tôi, mà còn cứu tất cả mọi người, bất kể là những đồ chơi làm khổ sai ngày đêm dưới lòng đất, những đồng đội của tôi bị bắt làm nô lệ trong nhà máy, và cả những đồ chơi đi trên phố trông có vẻ vui vẻ nhưng trong lòng lại đang khóc.

Chương 817

Cùng với những con người đã mất đi người thân yêu mà không hề hay biết, nhưng người anh hùng trong truyền thuyết của tôi, anh ấy sẽ cứu tất cả mọi người." Leo tự hào nói.

"Thật sao?

Nhưng ta bây giờ không thấy, phải không?

Anh hùng à, đừng đùa nữa, thật đáng thương quá, những lời đó đều là lừa người, lại bị lừa rồi." Đại nhân Trebol nói.

"Các ngươi tin ta đến mức nào vậy, một lũ người tí hon không có não.

Đúng vậy, ta đã lừa dối tất cả các ngươi, ta căn bản không phải anh hùng trong truyền thuyết, ta là một thành viên đáng sợ của băng Mũ Rơm, tên ta là Usopp, ta là một hải tặc." Usopp vừa chạy vừa nghe những người tí hon cầu cứu.

Cậu dừng lại, và nói vài lời trong cơn giận dữ.

"Thành viên băng Mũ Rơm à, vậy tại sao cậu ta lại ở đây?" Người quản lý bên cạnh hỏi.

Lúc này những người tí hon đều bật khóc.

Quá đau lòng, người anh hùng mà họ từng tự hào lại là kẻ lừa đảo, một hải tặc.

Bây giờ không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

"Tại sao?

Tại sao lại nói những lời như vậy?

Mặc dù là một hải tặc, nhưng cậu cũng là một anh hùng mà." Leo

nói.

“Tôi không phải, tôi là hải tặc, hải tặc.

Tôi không phải anh hùng, đừng bắt tôi lặp lại nhiều lần nữa.

Tôi đã lừa các người, nhưng các người vẫn cố chấp tin tưởng sâu sắc.” Usopp nói.

“Ngươi cố tình vạch trần lời nói dối sao?” Đại nhân Trebol hỏi.

“Nếu không như vậy, các ngươi sẽ cứ mãi chờ đợi cái chết của tôi.

Thay vì sau này bị những chuyện như vậy làm cho lòng không yên, chi bằng bây giờ các ngươi cứ tiếp tục tin tưởng tôi, tôi sẽ tặng các ngươi một món quà lớn.

Tôi sẽ đánh cược cả mạng sống của mình để chiến đấu một trận, chết cũng sẽ oai phong thôi.

Tên tôi là Usopp, hãy ghi nhớ thật kỹ.

Nếu tôi thật sự gặp bất trắc, hãy dựng một bức tượng đồng cho tôi bên cạnh Usopp-land.

Bây giờ tôi sẽ trở thành anh hùng trong truyền thuyết.” Usopp nói.

Sau đó cậu tấn công Đại nhân Trebol.

Những người tí hon càng thêm kinh ngạc, nước mắt lưng tròng nhìn cậu.

Những đồ chơi bên dưới cũng không làm việc nữa, chúng cũng đang nhìn vào bên trong, thành viên băng Mũ Rơm Usopp, biết đâu sẽ trở thành đấng cứu thế của chúng tôi.

“Lại thêm một kẻ tự tìm cái chết, đúng là không biết tự lượng sức mình.” Đại nhân Trebol nói.

Thế là hắn tấn công.

“Bích Sa Lục Diệp Ngô Đồng Diệp, kiếm trong tay.” Usopp ra chiêu.

Cậu chặt Đại nhân Trebol thành ba đoạn.

Những người tí hon đều hò reo: “Anh hùng!

Anh hùng!...” Nhưng nhanh chóng Đại nhân Trebol lại tự lành lặn.

“Ngươi nên trực tiếp chạy trốn, biết đâu có thể giữ được tính mạng, hà cớ gì phải không tự lượng sức mình mà quay lại chịu chết chứ?

Ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.” Đại nhân Trebol nói.

Sau đó hắn lại tấn công.

La Thiên đang chờ tin tức.

Người máy cũng đang tưởng tượng, khi biến thành hình người, sẽ dùng thanh kiếm trong tay giết Doflamingo.

Ồ, hiện tại trong cung điện có một người giống Doflamingo.

Một người đột nhiên báo cáo.

Đức vua Riku cũng đang ở đấu trường.

Binh sĩ người máy (Kyros) đang hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra.

“Thiếu niên đã gây ra án mạng, ẩu đả ở khu dân cư khiến hai người chết.” “Lúc đó người máy (Kyros) mới 15 tuổi, là một thiếu niên ở khu dân cư, tên là Kyros đang chiến đấu với binh sĩ.” “Tên này thật lợi hại, xem ra chỉ có thể dùng súng để chế ngự, chỉ là một tên nhóc con mà thôi.” Binh sĩ nói.

Chương 818

“Ta không quan tâm ngươi có phải Quốc vương hay không, dám lại gần người của ta, bất kể là ai, ta cũng sẽ đánh chết ngươi.” Thế là anh đánh vào đầu Quốc vương, nhưng Quốc vương không đánh trả, binh sĩ chuẩn bị dùng súng bắn chết Kyros, nhưng Quốc vương đã không cho phép.

“Nghe nói ngươi một mình chiến đấu với 10 người đều thắng, hơn nửa số đó đều bị thương, tại sao?” Quốc vương hỏi.

“Vì ở đó đông người, họ đã giết bạn tốt của tôi nên tôi muốn báo thù?” Kyros nói.

“Là dã thú sao?” Quốc vương hỏi.

“Tùy tiện thôi, ngài là vương tộc hiểu gì?

Bạn tốt của tôi, anh ấy là người duy nhất tôi có thể tin tưởng trên thế giới này, một người bạn thân như anh em, bây giờ anh ấy không còn nữa rồi.” Kyros nói.

“Ngươi tên là Kyros, đi theo ta đi.” Quốc vương nói.

Tôi đã đưa anh ấy đến đấu trường.

Để anh ấy thi đấu với những người mạnh mẽ.

Tôi đã đưa cho anh ấy một thanh kiếm.

Anh ấy không biết dùng kiếm.

Nhưng anh ấy vẫn thắng.

Thật là có thiên phú!

Sau trận đấu.

Quốc vương hỏi anh ấy có muốn trở thành kiếm sĩ đấu trường không.

Quốc vương đã cho anh ấy cơ hội, nhưng anh ấy phải đánh bại 100 kiếm sĩ.

Trên đấu trường, anh ấy chưa bao giờ thua, cũng chưa bao giờ bị thương, khán giả ban đầu đều rất coi thường, sau đó đều trở thành fan hâm mộ của anh ấy.

Trải qua 9 năm, cuối cùng anh ấy cũng hoàn thành nhiệm vụ, từ "bất bại" đó quả thực là sinh ra dành cho anh ấy, anh ấy hiểu tất cả đều là sự sắp xếp của Quốc vương.

Sau khi được Quốc vương chỉ điểm, thực lực của anh ấy cũng tăng cường không ít.

Quốc vương cũng đã đấu một trận với anh ấy, nhưng vì đeo mặt nạ, Quốc vương đã thua, Kyros đã nhận ra thân phận của Quốc vương, nên đã nương tay.

"9 năm qua, ta đã luôn phong tỏa ngươi, thời gian đã đủ lâu rồi, hãy ra đi.

Ta có chuyện muốn nhờ cậy ngươi, thay vì hối hận về những sai lầm trong quá khứ, chi bằng chọn cách bảo vệ nhiều người hơn, nỗ lực để tạo dựng một cuộc đời mới." Quốc vương nói.

Sau đó anh ấy trở thành kiếm sĩ đấu trường.

Vì vậy, bây giờ anh ấy rất biết ơn Quốc vương.

Chỉ trong một năm, anh ấy đã trở thành đội trưởng quân đội.

Lúc đó anh ấy mới 25 tuổi.

Hầu hết tất cả các thiếu nữ đều mê mẩn anh ấy.

"Thật sự được yêu mến sâu sắc!

Nhưng anh ta là kẻ giết người mà, con thật sự không hiểu tại sao phụ vương lại cho anh ta vào cung điện, bổ nhiệm làm đội trưởng duy trì chính nghĩa, thật sự quá không thể tin nổi.

Toàn thể người dân đều bị lừa dối, nhưng tuyệt đối không lừa được con, rồi sẽ có một ngày con sẽ lột bỏ mặt nạ của anh ta, để lộ bản chất thật, tuyệt đối không được lại gần hai chị em con!

Ai dám động vào con thì chết chắc, hiểu chưa?" Công chúa điện hạ tức giận nói.

Những người bên cạnh đều khuyên cô đừng vạch trần vết sẹo của người khác, nhưng công chúa căn bản không nghe.

"Nhưng hoàng tỷ, người đó thực ra…" Viola nói.

Đừng nhìn vào cái đầu của tên bạo chúa đó.

Tôi sợ tâm hồn cô sẽ bị tổn thương.

"Nhưng tôi muốn bảo vệ cả hai người mà." Burrows nói.

Nhớ có một ngày công chúa bị bắt cóc, binh sĩ đã không đuổi kịp hải tặc, thuyền hải tặc đã đi rất xa.

Một tên hải tặc trên thuyền nói: "Đừng giãy giụa vô ích nữa, dù sao cũng sẽ không có ai đến cứu đâu.

Ta sẽ tống tiền phụ vương của ngươi một khoản chuộc lớn, sau đó sẽ bán ngươi đi, thấy sao?

Dù sao đây cũng là một công chúa thật sự, chắc chắn có thể bán được giá cao." Khi mọi người đều vô cùng tuyệt vọng, Kyros đã nhảy xuống biển, bơi rất lâu trong nước, đuổi kịp con thuyền đó, một mình anh đã đánh bại tất cả bọn hải tặc, cứu thoát công chúa.

Công chúa sợ đến mức khóc òa lên.

Cô bé ôm chặt Kyros, Kyros thì vô cùng ngượng ngùng.

Anh cũng không biết phải làm sao.

Chương 819

Kể từ ngày đó, công chúa dường như đã biến thành một người khác.

Công chúa chưa bao giờ xuống bếp.

Sau đó, mỗi ngày cô bé đều xuống bếp, để nấu ăn cho Kyros.

Công chúa mỗi ngày đều gọi anh ấy đi chơi cùng, anh ấy cảm thấy đặc biệt ngại.

Có một ngày anh ấy đã từ chức vị đó với Quốc vương, hy vọng Quốc vương có thể giao cho anh ấy một chức vụ khác.

"Không còn phụ trách nhiệm vụ phục vị của con gái ta nữa, tại sao đột nhiên lại muốn từ chức?

Lẽ nào ngươi thích công chúa sao?" Quốc vương hỏi.

"Không có, không có chuyện gì đâu." Kyros nói.

"Nhưng ngươi là kiếm sĩ mạnh nhất trên đấu trường, bây giờ lại là đội trưởng quân đội và vệ sĩ của công chúa, người dân đứng trên lập trường cá nhân, lẽ ra sẽ chúc phúc.

Nhưng nếu nói đến vấn đề địa vị, thì quá khứ của ngươi đúng là một vấn đề, cái gọi là ý dân." Quốc vương nói.

"Phụ vương, nếu con không thể ở bên anh ấy, con thà chết." Đại công chúa nói.

Đại công chúa đột nhiên đi vào đại sảnh.

Quốc vương cũng không có cách nào, nhưng ngài rất cưng chiều con gái mình.

Thế là ngài đã nghĩ ra một cách.

Ngài tuyên bố với người dân rằng Đại công chúa đã chết.

Như vậy họ có thể ở bên nhau.

Từ khoảnh khắc đó, cô bé không còn là công chúa của đất nước này nữa, mọi người trên thế giới đều nghĩ cô đã chết.

Công chúa và Kyros đã tìm được một nơi đặc biệt yên bình và an nhàn.

Họ ở lại đó, bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của mình.

Sau đó họ lại sinh ra một cô con gái.

Đó là Rebecca.

Cứ như vậy, họ đã có một khoảng thời gian vô cùng hạnh phúc.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài.

Đó là một ngày bi thảm 10 năm trước.

Công chúa dẫn theo con gái chờ ở cánh đồng hoa, Kyros đi đến cung điện cứu viện, nhưng đã quá muộn.

Tân Quốc vương yêu cầu anh ấy phục vụ, nhưng anh ấy đã không đồng ý.

Để giải thoát bản thân và cứu Quốc vương, anh ấy đã tự chặt đứt chân mình.

Sau đó Sugar đã biến anh ấy thành một người máy tàn tật.

Mặc dù đã biến thành đồ chơi, nhưng anh ấy vẫn cõng Quốc vương chạy thoát.

Anh ấy không dám tin mình đã biến thành đồ chơi.

Khi anh ấy nói chuyện với Quốc vương, Quốc vương căn bản không nhận ra anh ấy, anh ấy càng thêm kinh ngạc, thì ra vào khoảnh khắc biến thành đồ chơi, tất cả mọi người đều đã quên mất anh ấy.

Sau đó anh ấy đi đến cánh đồng hoa tìm vợ và con gái.

Khi anh ấy nhìn thấy vợ và con gái mình, đột nhiên có một người dùng súng bắn chết vợ anh ấy.

Người máy Kyros vô cùng đau lòng, tuyệt đối phải báo thù.

Sự chia ly như vậy thật sự giống như rơi xuống địa ngục, cơ thể anh ấy cũng biến thành hình dạng đồ chơi, cánh tay sắt thép đó thậm chí còn không cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đang dần mất đi.

Người máy Kyros vẫn đang hồi ức thì cũng tỉnh lại.

Viola gọi anh ấy dậy.

“Chết tiệt, tôi thấy có kẻ địch từ tầng 1 đi lên rồi.” Viola nói.

Cô thấy không còn thời gian để chờ đồng đội hoàn thành kế hoạch nữa.

Thay vì tấn công hai mặt, chi bằng cứ xông thẳng vào chiến đấu với Doflamingo trước.

Trên đấu trường.

Lúc đó, bên dưới đấu trường lại xuất hiện vết nứt.

Để chuẩn bị cho trận quyết chiến, những tuyển thủ trên đó càng ngày càng lợi hại.

Chương 820

Trên đấu trường này có hàng trăm cao thủ thực lực cường hãn đang đối đầu.

Vì vậy, đấu trường đã phải chịu một lực tác động không nhỏ!

Đặc biệt là đòn tấn công của Burgess càng đổ thêm dầu vào lửa, sức lực của hắn lớn đến kinh người.

Cứ như vậy, đấu trường sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

Trận đấu trên sàn đấu đang diễn ra vô cùng kịch liệt.

"Để ta biến ngươi thành bao nhiêu mảnh đây?

Kẻ đã giết mẹ ta, mau đến tìm ta báo thù đi!" Burgess nói với Rebecca đang ẩn nấp sau bức tường.

"Đừng tấn công bằng lời nói nữa, những lời như vậy khiến tôi khó chịu lắm." Bartolomeo nói.

"Xin lỗi, binh sĩ tiên sinh, tôi đã phụ lòng anh, tôi mệt quá rồi, cơ thể không cử động nổi." Rebecca nghĩ thầm.

Bên phía Franky đang nỗ lực chiến đấu, nhưng dường như có chút không trụ nổi nữa, anh ấy đã bị thương một chút.

Bên phía Usopp cũng đang chiến đấu.

Nhưng cậu ấy cũng không phải đối thủ của Đại nhân Trebol.

Những người tí hon lớn tiếng cổ vũ Usopp, những đồ chơi đang làm việc bên dưới cũng thầm cổ vũ cậu ấy trong lòng.

"Sắp thắng rồi!

Ân nhân vĩ đại nhất đời tôi ơi, cố lên!

Cố lên!

Tôi có thể, tôi không muốn cả đời làm đồ chơi nữa.

Nếu anh giúp tôi trở lại nguyên dạng, tôi sẽ không bao giờ truy đuổi Mũ Rơm nữa, Cavendish nói.

Nếu anh có thể biến tôi trở lại thành người, đừng nói là làm thuộc hạ, cho tôi làm trâu làm ngựa cũng được, cố lên đi!

Anh muốn tôi trả bao nhiêu tiền cũng được, xin anh đấy." Đồ chơi cầu nguyện.

"Trebol, mau đưa Sugar đến cung điện." Điện thoại Ốc Sên đột nhiên reo.

"Xin hãy yên tâm, Thiếu chủ, kẻ địch đã mất ý thức rồi." Sugar nói.

Usopp bị trói.

Sugar ném quả nho giả vào miệng cậu ấy, Usopp lúc này vô cùng nguy hiểm.

Những người tí hon cũng kinh ngạc.

Một lúc sau Usopp trở nên vô cùng đáng sợ.

Toàn bộ cơ thể cậu ấy bốc khói, Sugar bên cạnh cũng sợ hãi hét lớn, một lúc sau cũng ngất đi.

Đó là khoảnh khắc tất cả đồ chơi trên toàn quốc trở lại thành con người.

Khuôn mặt xấu xí của Doflamingo sẽ lộ nguyên hình vào lúc này, kế hoạch tác chiến của họ cuối cùng đã thành công.

"Sugar, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại, có chuyện lớn rồi." Đại nhân Trebol hét lớn.

Trebol vội vàng gọi điện cho Thiếu chủ.

Hắn vừa khóc vừa nói: "Thiếu chủ, có chuyện rồi, Sugar ngất xỉu rồi!" Doflamingo nghe tin này xong, mặt mày trở nên vô cùng khó coi.

"Ngươi đang đùa ta sao?

Những đồ chơi của ta đã dần trở nên khổng lồ qua mười năm đang dần biến thành con người, đang nhanh chóng biến thành con người, lời nguyền của Sugar đã được giải trừ." Đại nhân Trebol nói.

La Thiên ở ngoài cửa cũng nghe thấy, cậu vô cùng vui mừng, lúc này những khán giả và đồ chơi trong đấu trường đều biến thành con người.

Người dẫn chương trình mặt mày mơ hồ.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thật kỳ lạ quá, những đồ chơi dưới sàn đấu dần biến thành con người, có những người dường như không chỉ biến thành hình người." Người dẫn chương trình hét lớn.

Tất cả đồ chơi trên toàn quốc đều biến thành con người, cả nước đều náo loạn, cảnh tượng một mảnh hỗn loạn.

Thiếu chủ sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Lúc này Usopp đã ngất đi.

Những người tí hon và Robin hô hào, nhưng cậu ấy vẫn không tỉnh lại.

Một lát sau, cậu tỉnh lại.

Chương 821

Mọi người đều hoan hô, kế hoạch đã hoàn thành, phần còn lại giao cho đồng đội đi.

Những đồ chơi đã biến thành con người trước đó đều đang báo thù những kẻ đã sai khiến chúng, muốn giết sạch tất cả thuộc hạ của Thiếu chủ.

Khắp cả nước, những đồ chơi đã biến thành con người trước đó đều đang báo thù.

Họ nhớ lại những chuyện đã xảy ra, những người thân đã mất, và những kỷ niệm vui buồn.

"Xem ra đất nước này tồn tại một thế lực đen tối." Fujitora nói, cũng không quan tâm chuyện này.

"Thật đáng ghét quá." Thiếu chủ Doflamingo tức giận nói.

Binh sĩ biến thành người, không chút do dự lao về phía Thiếu chủ, chém đầu Thiếu chủ xuống, những người bên cạnh đều kinh ngạc.

Mặc dù trên khán đài có đồ chơi đã biến thành con người, nhưng trận đấu vẫn đang tiếp diễn.

Lucy (La Thiên/Luffy) vô cùng lợi hại, cuối cùng đã dùng tuyệt chiêu, đánh 4 người xuống biển, tất cả đều mất tư cách thi đấu.

Lucy giành chiến thắng, và lấy Trái Ác Quỷ ra từ lưng đội trưởng người cá, ăn nó, và có được năng lực Trái Ác Quỷ.

Lúc này mặc dù cảnh tượng khán giả chạy tán loạn một mảnh hỗn loạn, nhưng người dẫn chương trình vẫn tuyên bố giải đấu đấu trường ác quỷ đã kết thúc.

Lucy, người chiến thắng cuối cùng, hầu hết mọi người đều đã giải tán, một số người riêng lẻ, đã nghe được tin tức.

Tôi xem lại bên phía Robin nhé?

Lúc này Sugar đã ngất xỉu.

“Đồ tộc người tí hon đáng ghét, và cả lũ Mũ Rơm chết tiệt nữa, dám làm Sugar bất tỉnh, ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi thoát khỏi đây, hãy chờ chết đi!” Đại nhân Trebol nói.

Usopp lúc này không còn sức lực nào nữa, nằm trên mặt đất đến đứng cũng không nổi.

Những người tí hon đã đưa cậu ấy ra ngoài.

Lúc này là Robin và Đại nhân Trebol chiến đấu.

“Ta biết mục tiêu của ngươi là nhà máy.

Đúng vậy chứ?

Nhưng bây giờ ngươi quản quá nhiều chuyện rồi, đừng trách ta không khách khí.” Hắn nói được một nửa, đại nhân vừa nói vừa ra chiêu.

Giống như lúc đó là một người khổng lồ.

Hắn đỡ chiêu thức cho Robin.

Nhìn xem.

Để cứu cô ấy, Usopp bị thương đầy mình.

Cậu nắm tay đồng đội vừa biến trở lại thành người.

“Nghe nói có người đã biến thành đồ chơi cách đây 10 năm, thật không thể tưởng tượng được họ đã chịu bao nhiêu khổ cực.

Nếu không có sự xuất hiện của anh ấy, tôi sẽ phải làm đồ chơi cả đời.

Tôi thật sự đã được cứu một mạng, hỡi các chiến binh, hãy nhìn rõ người đàn ông này, người anh hùng đã giải trừ lời nguyền cho chúng ta, tên là Usopp." "Vô cùng cảm ơn, vô cùng cảm ơn!..." Mọi người đồng thanh nói.

Đúng lúc đó, trần nhà lại đổ sập.

Mọi người đều rơi từ trên trời xuống.

"Tôi muốn chỉ dẫn, nhưng hãy đặt tôi xuống đi, bây giờ mặt tôi đầy máu, cứ bế tôi như vậy tôi thật sự khó chịu." Usopp nói.

Vì giọng Usopp quá nhỏ, mọi người không nghe thấy.

"Tôi sẵn lòng dẫn đường cho các vị bên dưới, chỉ cho tôi con đường phải đi và hành động phải làm đi.

Vì anh đã cứu tôi, biến tôi từ đồ chơi thành con người, tôi vô cùng cảm ơn, nên tôi sẽ nghe lời anh.

Mau nói cho tôi biết đi!" Mọi người đều hét lớn.

"Được rồi, vậy thì mau phá hủy nhà máy phía sau đó đi, cứu tất cả những người tí hon bên trong ra." Usopp nói.

"Vâng, theo lời anh dặn, chúng tôi sẽ hành động ngay." Những người tí hon đồng thanh nói.

Trong đấu trường.

Sabo đã giành chiến thắng, và có được Trái Ác Quỷ, đồng thời có được sức mạnh của nó.

Lúc đó, một cô bé tóc vàng, tóc ngắn xuất hiện.

Koala!

Tiểu sư phụ của Karate Người Cá thuộc Quân Cách Mạng!

Chương 822

“Tôi và Hack đã liên lạc được, chúng tôi đã hẹn nhau, tôi sẽ tìm anh ở đây, chúng ta sẽ hội hợp trước, sau đó anh tìm tôi.

Tôi lấy quần áo của anh, mặc vào đi.” “Được rồi, tôi biết rồi.” Sabo nhận lấy quần áo.

Sau đó rời khỏi đấu trường.

“Cẩn thận một chút, năng lực Trái Ác Quỷ sợ nước nhất, anh phải bảo vệ an toàn cho mình đấy nhé.” Cô bé quan tâm nói.

“Đúng, được, tôi biết rồi.” Sabo trả lời.

Những người chiến bại vừa biến từ đồ chơi thành người ở cảng và những người trước đó đã nghe lệnh của Usopp, lập tức quyết định đi phá hủy nhà máy.

Đó là lệnh của ân nhân cứu mạng, nhất định phải hoàn thành, nếu không được ân nhân cứu mạng thì bây giờ họ đã.

Bị người ta bắt nạt không ngừng, bị sai khiến như nô lệ.

Vì vậy, họ muốn cảm ơn ân nhân cứu mạng trước mắt này, nỗ lực làm tốt những việc được giao, hành động của họ rất nhanh, đồng loạt chạy về phía nhà máy.

“Nghe nói muốn phá hủy nhà máy, đó là chuyện không thể, ta sẽ không để các ngươi toại nguyện, nếu các ngươi phá hủy nhà máy, hãy vượt qua ta trước đã.” Đại nhân Trebol nói.

Ba người chiến bại kia bị áp giải xuống dưới đài.

Mất khá lâu họ mới hồi phục, mới bò ra được.

Họ mới phản ứng ra rằng, người vừa chiến đấu không phải là La

Thiên.

Vì một người chỉ có thể ăn một Trái Ác Quỷ, trong trí nhớ thì La Thiên có thể ăn Trái Ác Quỷ, nên dù có được Trái Ác Quỷ đó, cậu ấy cũng sẽ không ăn.

Nhưng người vừa chiến thắng trận đấu đã lập tức ăn Trái Ác Quỷ đó, và sử dụng năng lực của nó.

Vì vậy, trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

Cảm thấy tất cả đều là một trò lừa bịp.

Nhưng hắn lại không biết người vừa nãy là ai, vì người đó đã luôn ngụy trang bằng quần áo và mũ.

"Tôi nên giải thích với Doflamingo thế nào đây?

Trận đấu này tôi không chỉ không thắng, mà còn để một người tôi không biết là ai ăn mất Trái Ác Quỷ, không hoàn thành nhiệm vụ, tôi phải làm sao đây?

Tôi thật sự không dám đi gặp Doflamingo.

Thật quá phiền não." Diamante nghĩ thầm.

Đúng lúc Diamante đang phiền não, lúc đó đột nhiên có một nhóm người chạy về phía hắn.

Và nói với hắn.

"Mau nhìn, tên đồng bọn của Doflamingo kia, hắn đã biến tôi thành đồ chơi, bắt tôi lao động ngày đêm, đánh đập tôi một cách tàn nhẫn, không cho tôi ăn no.

Chúng ta hãy cùng nhau báo thù đi, không chỉ phải giết hắn, mà còn phải phá hủy toàn bộ nhà máy!

Mọi người mau hành động, xông lên đi!" "Thì ra là đồ chơi dưới

lòng đất à?

Được thôi, ta sẽ không sợ, phá hủy nhà máy ư?

Nếu các ngươi thật sự phá hủy nhà máy, hãy vượt qua ta trước đã, ta sẽ không để các ngươi toại nguyện.” Diamante nói.

Thế là hắn tấn công.

Ba người họ dừng lại ở địa điểm đã hẹn.

“Anh ở đây, anh ở đây, Hack, thật là một cảm giác đã lâu không gặp, thật không thể tin được, chúng ta cuối cùng cũng gặp lại rồi.

À này, cánh tay của anh sao rồi?

Bị thương à?” Cô bé hỏi.

“Tôi bị ngã thôi, không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ.” Hack vội vàng giải thích.

Anh không muốn cô bé trước mặt phải lo lắng, cũng không muốn làm mất mặt mình, nên đã nói dối.

Nhưng cô bé không tin.

“Anh đang nói dối đúng không?

Thật sao?” Cô bé hỏi.

“Tôi không có lý do gì để nói dối cả, tôi bị ngã thì là bị ngã thôi.” Hack ngượng ngùng nói.

Cô bé tuy không tin lắm, nhưng vì thể diện của anh ấy, cô cười, sau đó không nói gì nữa.

“Có một nơi dưới lòng đất, à đúng rồi, quần áo để anh thay đây, mau thay quần áo đi.” Cô bé nói.

“Tự nhiên bốc cháy rồi?

Chương 823

Cái thứ này thật khó kiểm soát.” Sabo vừa mặc quần áo vừa thấy tay mình bốc cháy.

Vừa mới có Trái Ác Quỷ này, anh chưa nghiên cứu xem dùng thế nào.

Nhưng chỉ mặc một bộ quần áo mà tay đã bốc cháy.

Có thể thấy năng lượng của nó vô cùng lớn, nhưng đồng thời cũng đặc biệt khó kiểm soát.

Cô bé lo lắng nhìn anh, đúng lúc đang an ủi thì.

Đột nhiên từ xa, một người đàn ông chạy đến, vừa chạy vừa hét lớn: “Thật quá đáng mà!

Đã thắng trận đấu rồi lại bỏ tôi một mình mà chạy.

Mặc dù tôi đúng là một người đàn ông, đúng là có thể dùng lá chắn tự bảo vệ mình, nhưng cũng không thể không nói một lời mà bỏ rơi tôi như vậy chứ, tôi thật sự quá đau lòng.” Thì ra là Bartolomeo.

Hành động của cậu ta thật nhanh chóng.

Nhưng vừa nãy còn chưa kịp nói gì mà đã đi rồi.

Có thể thấy bản lĩnh của cậu ta cũng vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù cậu ta vẫn còn trẻ con, nhưng lại không quan tâm, cứ như không có ai nói chuyện vậy, không hề để ý cũng không trả lời câu hỏi.

Mãi một lúc sau mới trả lời.

“Ngươi là thần thánh phương nào, tại sao lại muốn cứu ta?” Rebecca hỏi.

“Hỏi tôi sao, không cần cảm ơn.

Tên tôi là Sabo, tôi là chiến sĩ Quân Cách Mạng, và là bạn thân từ nhỏ của La Thiên.

Chúng tôi đã lớn lên cùng nhau từ bé.

Mặc dù bây giờ cậu ấy là hải tặc, nhưng sau này sẽ trở thành Vua Hải Tặc, một người phi thường.

Cậu ấy là em trai tôi, xin hãy chiếu cố nhiều hơn, cậu ấy là một người rất tốt.” Sabo nói.

Sau đó anh ấy hồi tưởng lại.

Hồi nhỏ ba người họ đã hẹn ước sẽ làm hải tặc.

Và kết bái huynh đệ.

Hứa hẹn sau này sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Mỗi ngày đều cùng nhau huấn luyện, cùng nhau chơi, cùng nhau tắm.

Cùng nhau ngủ.

Suốt cả ngày không rời xa nhau.

Thật là những người bạn thân thiết nhất.

Những chuyện về việc ra khơi trước đó.

Quyết định về những chuyện đó, ba anh em chúng tôi có lẽ sẽ mỗi người ra khơi một nơi.

Nhưng dù chúng tôi có ở cùng một con thuyền hay không, chúng tôi vẫn là anh em.

Đã uống rượu kết nghĩa huynh đệ.

Khoảnh khắc đó, ba anh em thân thiết.

Nhiều năm qua, thói quen thích gây rối của La Thiên, tất cả mọi thứ đều không thay đổi.

Giống hệt như vậy, tôi nhận ra La Thiên.

“Cô cũng không có tư cách nói người ta đâu nhỉ?

Tính cách của cô và cậu ấy cũng không khác nhau là mấy, dựa vào thời gian tôi đã ở cùng mà xem.” Cô bé nói.

“Phải không?

Không, tôi gây rối có kế hoạch, cách tôi và La Thiên gây rối không giống nhau, La Thiên gây rối dựa vào bản năng.” Sabo nói.

“Nhưng nhà cách mạng tại sao lại đến đất nước này?

Để làm gì?” Rebecca tò mò hỏi.

“Ở cảng này có vũ khí được vận chuyển ra ngoài, thúc đẩy chiến tranh trên toàn thế giới.

Tôi muốn ngăn chặn điều đó.

Quân Cách Mạng của chúng tôi đã liên tục phái người bí mật thâm nhập vào đất nước này, nhưng vì tất cả đều bị biến thành đồ chơi, nên tôi đã không thể phát hiện ra sự tồn tại của chợ đen này.

Chương 824

Chỉ trách kẻ địch quá lợi hại, và quá xảo quyệt, ai có thể biến con người thành đồ chơi chứ, thật là mất hết nhân tính!" Cô bé nói.

Khi mấy người đang bàn tán sôi nổi, có vài người của Doflamingo ngồi một bên quan sát.

Hiện tại họ vô cùng sợ hãi, không dám hành động liều lĩnh.

Vì tất cả đồ chơi đều đã biến thành người, tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Họ chỉ có thể nhìn từ xa.

"Phó tổng tư lệnh Quân Cách Mạng lại xuất hiện ở đây sao?

Mau đi báo cáo Doflamingo đi." Sau đó có một người đi báo cáo Doflamingo, những người còn lại ở lại tiếp tục quan sát.

Mấy người kia dường như không để ý có người bên cạnh.

Tiếp tục chìm đắm trong cuộc thảo luận.

"Nhưng nhà máy sản xuất vũ khí dường như không ở đây, vậy họ vận chuyển từ đâu ra?

Chúng tôi vẫn chưa tìm thấy vị trí cụ thể, nếu tôi có thể tìm thấy nhà máy sản xuất vũ khí, tôi có thể dâng lên Đại ca Dragon một món quà lớn, vì vậy tôi phải nhanh chóng hành động." Sabo nói.

Kể từ khi những đồ chơi đó biến trở lại thành người.

Nhưng có một số đồ chơi biến trở lại thành động vật.

Có voi, có khỉ, có tinh tinh, có rắn, có sư tử.

Tất cả đều báo thù những thuộc hạ của Doflamingo đã ngược đãi

chúng trước đây.

Tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Không chỉ có người báo thù, mà còn có động vật.

Tất cả đều rơi vào hoảng loạn, tình hình càng trở nên nghiêm trọng.

Tôi xem lại bên phía Franky.

Bây giờ anh ấy đã kiệt sức, sắp không thể trụ nổi nữa.

Nhưng vì đồng đội của mình, anh ấy đang cố gắng kiên trì.

Thật là kiên cường!

Xứng đáng là Người Sắt Franky.

Zoro không còn chiến đấu với người tí hon nữa.

Anh đứng trên tháp ở khu vực cao của cung điện.

Quan sát đường phố và toàn bộ đất nước.

Nhìn cảnh tượng trước mắt một mảnh hỗn loạn.

"Thật ồn ào chết đi được, bên dưới xảy ra chuyện gì vậy?

Mà tên người tí hon đó chạy đi đâu rồi?" Trong lòng anh nghĩ thầm: "Không biết những người đã bị biến thành đồ chơi từ nhiều năm trước đã trở lại.

Kế hoạch tác chiến của những người tí hon đã thành công, Doflamingo hiện đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm, chắc là người tí hon cũng đã đi chi viện rồi." Những lính gác đang cải trang thành Doflamingo.

Họ không biết những người này đã sớm nhận ra, đang giả vờ ở đó.

"Đồ khốn, tránh ra hết cho ta, ta là Doflamingo." Lính gác nói.

“Tên khốn đó dám biến ta thành đồ chơi, ta bây giờ phải báo thù rửa hận.” Người vừa biến từ đồ chơi thành người nói.

Họ đã nhận nhầm người, vừa nói vừa nổ súng.

Lính gác thấy cảnh tượng đó, vội vàng bỏ chạy.

“Đáng ghét, chạy đi đâu rồi?

Ta nhất định phải tìm ra hắn, giết hắn, như vậy mới có thể giúp ta trả mối thù bao nhiêu năm chịu đựng khổ cực, nếu không ta sẽ không cam tâm.

Mọi người hãy cố gắng tìm kiếm nữa đi, tuyệt đối đừng bỏ cuộc nhé.

Hắn chắc chắn không chạy xa đâu.” Mọi người vừa nói vừa chạy.

“Đây chẳng phải địa bàn của Donquixote Doflamingo sao?

Sao lại có kẻ muốn giết hắn?

Thật không hiểu nổi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Các cận vệ nói.

“Chẳng lẽ kế hoạch của ta thành công rồi sao, những món đồ chơi đã trở lại nguyên dạng rồi, kế hoạch của ta thành công rồi, tuyệt vời quá đi mất, thật là đáng mừng đáng vui nha, mau mau khôi phục lại như cũ đi, nếu không mọi người sẽ nghĩ Donquixote Doflamingo thay thế ta chịu tội, trở thành cái gai trong mắt mọi người.” Violet nói.

Chương 825

“Đúng đúng.

Ta phải nhanh chóng biến lại, ta không thể giả mạo Donquixote Doflamingo để chịu tội được.” Các cận vệ vội vã biến lại.

Đáng lẽ phải đi tìm nhà máy sản xuất, nhưng lại gặp được Robin.

“Chị Robin quả nhiên!

Lâu rồi không gặp em nhớ chị quá, chị vẫn khỏe chứ?” Cô bé Koala vừa ôm Robin vừa vui vẻ hỏi.

“Chị khỏe, dạo này em thế nào?” Robin hỏi.

Lúc này Bartolomeo lại mê mẩn.

Cậu ta đứng đó như một đứa trẻ, hai tay nắm chặt, vô cùng căng thẳng.

Cuối cùng lại được gặp một thần tượng là Robin.

Thần tượng này cũng vô cùng tài giỏi, một đại mỹ nữ.

Robin đã mang Usopp đến.

“Đây là đồng đội của chị sao?” Koala hỏi.

“Đúng vậy, đồng đội của chị, cậu ấy tên là Usopp.” Robin nói.

Lúc này Bartolomeo lại hồi tưởng.

Trước đây cậu ta chưa từng thấy hình dạng của Usopp trên báo.

“Thật sự là một nhóm sao?” Bartolomeo có chút nghi ngờ.

Liên tục hồi tưởng, cuối cùng cậu ta cũng nhận ra.

Thì ra lúc đó trên tờ báo, tuy che mặt nhưng chiếc mũi dài đã tố

cáo cậu ta.

“Đúng vậy, cậu ấy cũng là một trong những thần tượng mà ta sùng bái.

Hôm nay là ngày tốt lành sao?

Ta lại được gặp hai thần tượng của mình.

Thật là một ngày may mắn!” Bartolomeo đứng đó như một thằng ngốc, vui vẻ cười lớn, nước mắt giàn giụa.

Các đồng đội bên cạnh không hiểu hành vi của cậu ta, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nhưng chỉ có một người cảm thấy vui vẻ trong đó. . .....

Tình hình bên trong cung điện.

Bởi vì những con búp bê vừa mới biến thành con người.

Lúc này Kyros đã không thể chờ đợi thêm nữa, bao nhiêu năm qua, tinh thần đã chịu đả kích lớn, chịu đựng những khổ đau phi thường, vì mối thù hận của mình, anh ta lao thẳng vào, chặt đầu Donquixote Doflamingo.

Các thuộc hạ của hắn thấy đầu Donquixote Doflamingo bị chặt rơi xuống, đều vô cùng kinh ngạc.

“Tên khốn nạn này dám chặt đầu Donquixote Doflamingo, ta sẽ lấy mạng ngươi!” Một thuộc hạ quát lớn.

Vừa nói vừa tấn công Kyros.

Kyros cũng không chịu yếu thế.

Anh ta lập tức hất văng hắn ra.

Ngay sau đó những người khác lại lao vào chiến đấu.

Anh ta không hề sợ hãi, dù sao trước đó ở đấu trường.

Anh ta là kiếm sĩ mạnh nhất.

Thi đấu suốt 9 năm, chưa từng bại trận, chưa từng bị thương.

Rất lợi hại.

Đúng lúc đang giao tranh, La Thiên xông vào.

“Law!

Tôi cứu cậu rồi, tốt quá, cậu còn sống!” La Thiên vừa nói vừa chạy đến.

“Không phải chứ, nhà máy thế nào rồi?

Chương 826

Đã bị phá hủy chưa?

Kế hoạch của tôi đã thực hiện rồi sao?" Law hỏi.

Trước đó, Violet đã dùng Thiên Lý Nhãn, sớm biết chìa khóa còng tay ở đâu.

Thế là tìm ra, chuẩn bị giải cứu Law.

"Đừng động một ngón tay vào Donquixote Doflamingo, ta sẽ không cho phép ngươi làm thế." Lúc này có một cán bộ xông vào, nhưng hắn ta đã đớ người ra, đầu Donquixote Doflamingo đã rơi xuống đất.

Hắn ta cảm thấy quá muộn, ngay lập tức không nói nên lời, đứng bất động tại chỗ.

Vua Riku cũng được giải cứu.

"Cảm ơn vì đã đặc biệt đến cứu tôi, cậu đúng là người tốt, đáng để kết bạn, nhưng quan hệ đồng minh của chúng ta kết thúc rồi, tôi không còn là một phe với cậu nữa, hãy nhanh chóng biến mất khỏi đây đi." Law nói.

"Đừng tự ý quyết định, chuyện này phải do tôi quyết định, ngoan ngoãn nghe lời tôi đi!" La Thiên có chút tức giận.

"Nếu quan hệ đồng minh chấm dứt, tôi sẽ là kẻ thù của cậu, nếu cậu thả tôi ra, tôi nhất định sẽ truy sát cậu." Law nói.

Vì người ăn Trái Ác Quỷ không thể chạm vào Hải Lâu Thạch.

Còng tay của Law được làm từ Hải Lâu Thạch.

Vì vậy, khi La Thiên mở ra rất tốn công sức, Violet cũng ăn Trái Ác Quỷ nên cũng không mở được.

Đúng lúc đang tìm người mở thì Donquixote Doflamingo sống lại.

Hắn cười lớn.

Pica cũng xuất hiện.

“Ngươi làm được nhiều hơn ta tưởng, nhưng ta sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu, vì những con búp bê đã được giải phóng, cả đất nước đã rơi vào hỗn loạn, không biết nguyên nhân, hình như quân cách mạng cũng đã xâm nhập vào vương quốc, và cung điện của ta cũng hỗn loạn, thật là tệ hại hết sức, xem ra không thể không dùng Lồng Chim rồi.” Donquixote Doflamingo nói.

“Lồng Chim.” Law sợ hãi.

Hiện tại cả đất nước, bất kể nơi nào cũng vô cùng hỗn loạn, gần như tất cả mọi người đều đang tìm Donquixote Doflamingo, muốn báo thù cho những khổ đau mà họ phải chịu đựng suốt nhiều năm qua.

“Hắn ta ở đâu?

Rốt cuộc hắn ta ở đâu?

Ta muốn cướp đi tất cả của hắn, và cả mạng sống của hắn nữa.

Nhà máy cũng phải bị phá hủy.” “Rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Những con búp bê kia đều đã biến thành con người, muốn báo thù ta, tuy ta sợ hãi, nhưng ta không hề lo lắng về sự nguy hiểm của ta, vì không có chìa khóa bên trong, căn bản không thể tấn công vào được, nhà máy SMILE này có thể dùng Hải Lâu Thạch để làm đấy nha, nhà máy này chính là cái mạng của Donquixote Doflamingo mà.

Cả trần nhà có sụp xuống, ta bên trong cũng sẽ không sao, hơn nữa bây giờ còn có ngài Trebol và ngài Diamante, hai cán bộ lợi hại đang bảo vệ, nên ta căn bản không cần lo lắng, cứ chờ xem kịch hay đi.” Lúc này cảnh tượng bên ngoài vô cùng hỗn loạn.

Một đám người lớn xông về phía ngài Trebol và ngài Diamante.

Nhưng những người này căn bản không phải đối thủ của hai người.

Chỉ trong chốc lát, họ đều bị đánh bại.

"Thật là tự lượng sức, những kẻ này, căn bản không phải đối thủ của ta, dù có đông người đến mấy, ta cũng sẽ không sợ hãi." Ngài Trebol nói.

Những con người này đều bị đánh rất thảm.

Mặc dù cơ thể họ bị thương.

Nhưng họ không hề bỏ cuộc.

Không nuốt trôi được nỗi uất hận bao nhiêu năm qua.

Trên đại lộ của cung điện, binh sĩ và người dân cũng đã giao tranh.

Bên trong cung điện, Donquixote Doflamingo muốn thực hiện biện pháp khẩn cấp.

Kyros thấy Donquixote Doflamingo còn sống, vô cùng tức giận lại vung kiếm chuẩn bị chém tới.

Nhưng Donquixote Doflamingo lần này đã có phòng bị, chuẩn bị đánh chết Kyros.

La Thiên thấy Kyros sắp bị Donquixote Doflamingo đánh chết, bèn ra tay cứu Kyros.

Cậu ta quyết định đánh một trận với Donquixote Doflamingo.

Cảnh tượng hai cường giả giao chiến vô cùng kịch liệt.

Donquixote Doflamingo dùng chiêu hiểm đánh ngã La Thiên xuống.

Hắn có hai phân thân.

Hai người đánh một La Thiên.

Chương 827

Hóa ra một trong số Donquixote Doflamingo được tạo thành từ sợi chỉ.

Lần đầu tiên thấy pháp thuật như vậy, tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

"Vua Riku, ngài còn nhớ cảm giác đêm mười năm trước không?

Chính tay ngài đã giết chết những người dân mà ngài yêu thương nhất, và đốt cháy cả thành phố đêm đó." Donquixote Doflamingo hỏi Vua Riku.

"Đó là một ngày khiến ta vô cùng đau khổ, cảnh tượng ngày hôm đó đến nay vẫn mãi in sâu trong tâm trí ta không thể nào quên, mỗi đêm ta đều không thể ngủ ngon, mỗi đêm mơ thấy cảnh đó, ta đều sợ hãi không ngủ được, đến chết ta cũng không quên, ngươi nghĩ ta sẽ quên sao?

Ngươi nhắc chuyện này làm gì?" Vua Riku nói trong giận dữ.

"Bởi vì bi kịch sắp xảy ra tiếp theo, sẽ không còn là trò đùa nhỏ của đêm hôm đó nữa đâu." Donquixote Doflamingo đáp.

"Tên điên này, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Rốt cuộc ngươi muốn làm đến mức nào mới chịu dừng lại?

Tội ác của ngươi không tha, lại còn làm thêm nhiều chuyện xấu xa nữa.

Một tên ác nhân, ta tuyệt đối không cho phép bi kịch như vậy xảy ra nữa!" Vua Riku la lớn.

"Được thôi, vậy ta sẽ vứt những kẻ vô dụng này ra ngoài, Pica,

vứt tất cả bọn chúng ra ngoài!" Donquixote Doflamingo nói.

Sau đó bị người của Pica ném ra ngoài.

"Được rồi, ta cũng nên kết thúc mọi chuyện." Sau đó Donquixote Doflamingo thi triển pháp thuật dùng sợi chỉ bao vây toàn bộ thành phố.

Hắn đã sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Tất cả mọi người đều bị bao vây.

Những sợi chỉ đó dùng bom và dao cũng không thể cắt đứt.

"Lồng Chim ý gì?

Lồng Chim là gì vậy?

Ai có thể nói cho tôi biết không?

Law có biết ý nghĩa của nó không?

Hắn muốn làm gì?

Đây là tuyệt chiêu cuối cùng sao?

Hoàn toàn không hiểu gì cả." La Thiên hỏi.

"Donquixote Doflamingo, trước khi tất cả sự thật về đất nước này bị bại lộ, muốn giết sạch tất cả mọi người trên đảo, đó chính là Lồng Chim của hắn." Law nói.

Những sợi chỉ mà Donquixote Doflamingo bắn ra đã tạo thành một cái lồng, những sợi chỉ biến thành song sắt, mọi người không thể tìm thấy lối thoát hay phá vỡ, nó đã chặn tất cả các tín hiệu.

Những người bên trong thậm chí không thể gọi điện thoại ra ngoài.

Hải quân vốn định cầu cứu tổng bộ, nhưng không thể gọi điện được.

Họ cũng vô cùng bất lực.

Không biết phải làm sao?

Tình hình bên trong.

Không kịp báo cáo, vô cùng sốt ruột.

Lồng Chim đã hoàn thành, Donquixote Doflamingo bắt đầu ra tay tàn độc từng người một.

Donquixote Doflamingo lại bắn ra những sợi chỉ.

Bắn về phía hải quân.

Những hải quân này đều không phát hiện ra.

Nhưng khi hắn bắn Fujitora.

Fujitora đã chặn những sợi chỉ đó lại.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên thấy một thuộc hạ nổ súng vào người dân.

Một thuộc hạ khác vội vàng hỏi, tại sao lại làm vậy?

“Cơ thể của tôi không kiểm soát được nữa.

Tôi cũng không muốn làm vậy.

Nhưng không biết tại sao.

Chương 828

Tôi cũng không biết tại sao mình lại nói nhiều như vậy vừa nãy.” Người hải quân nói.

Lúc này Donquixote Doflamingo không ngừng dùng Ký Sinh Tuyến khống chế những hải quân đó.

Mặc dù các hải quân đều vô cùng không muốn, nhưng cơ thể của họ không chịu sự kiểm soát.

Hải quân vừa la lớn.

“Mọi người mau tránh ra, tôi sắp nổ súng!” Nhưng cơ thể họ không chút nào chịu kiểm soát, vô cùng đau khổ.

Người dân la hét chạy tán loạn.

Tất cả đều vô cùng sợ hãi, một số hải quân không bị khống chế đều rất kỳ lạ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao đột nhiên lại có thể nổ súng vào người dân?” Cứ thế này sẽ có rất nhiều công dân thiệt mạng, lúc này cung điện cũng đang không ngừng chìm xuống, lại xảy ra một chuyện vô cùng kỳ lạ, mọi người càng thêm sợ hãi, hóa ra Pica đang gây sự.

Cung điện chìm xuống một lúc rồi di chuyển, lạ thật nha, nó muốn di chuyển đi đâu vậy?

Nhà máy cũng bị nhổ tận gốc, rốt cuộc muốn xảy ra chuyện gì đây?

Khu cao nguyên hoa viên cũng không ngừng dâng lên, cả thị trấn đều bị nuốt chửng, những tòa nhà khác đều đổ nát, những người trốn

trong tòa nhà đều bị rơi xuống, sau khi mọi chuyện xảy ra, Donquixote Doflamingo đứng ra nói.

“Hỡi người dân Dressrosa và các vị khách quý, nếu ngay từ đầu ta dùng sự khủng bố để thống trị, có lẽ đã không tồn tại hậu họa như thế này, chắc chắn có người sau khi biết sự thật sẽ xé xác ta ra tám mảnh, vì vậy ta đã chuẩn bị cho các ngươi một trò chơi, một trò chơi có thể giết chết ta.

Ta ở trong cung điện, không trốn cũng không tránh, chỉ cần có ai đó giết được ta, lấy điện thoại của ta, trò chơi này đương nhiên sẽ kết thúc, nhưng có một cách khác để kết thúc trò chơi, đó là giết sạch những kẻ mà ta sẽ điểm tên dưới đây, không chừa một ai, đương nhiên ta sẽ trả cho mỗi người một khoản tiền thưởng hậu hĩnh, bây giờ hãy lựa chọn đi, hoặc giết người, hoặc bị giết.

Từ giây phút này trở đi, tất cả mọi người trong quốc gia này đều có thể trở thành thợ săn tiền thưởng, nếu muốn được cứu, chỉ có một cách, đó là giết người khác.

Trong Lồng Chim này căn bản không có nơi an toàn, nỗi sợ hãi của Lồng Chim sẽ kéo dài mãi mãi.

Không biết tất cả sẽ chết hết, liệu có thể chơi trò chơi này không nhỉ, ha ha ha ha.” Donquixote Doflamingo nói với vẻ tà ác.

“Thật không biết hắn ta muốn làm gì, chuyện như vậy lại xảy ra sao?

Nhà máy bị nhổ lên, không biết đi đâu rồi, nhưng không nghi ngờ gì nữa, đây cũng là một cơ hội ngàn năm có một.

Cuối cùng tôi cũng có thể thoát ra ngoài, cuối cùng cũng thấy được một ngày thoát khỏi lòng đất, quá cảm ơn anh hùng của tôi, tôi phải nhanh chóng chạy ra ngoài thôi.” Những người dưới lòng đất, do ở

dưới lòng đất nên không hiểu rõ tình hình.

"Mau mau lựa chọn đi, giết ta, trò chơi này sẽ kết thúc, hoặc giúp ta giết 12 kẻ đó, ta sẽ tha cho các ngươi.

Một khi chọn sai, đều sẽ có nguy hiểm tính mạng, nếu chọn giúp ta, ta sẽ cho mỗi người một trăm triệu Belly, đây không phải là số tiền nhỏ đâu.

Những kẻ mà ta muốn các ngươi giết đều là tội phạm, lần lượt là 100 triệu cho Rebecca, Robin, Cận Vệ Hoàng Gia, Violet, Franky, 200 triệu cho Kyros, Zoro, 300 triệu cho Sabo, La Thiên, Law, Vua Riku.

Kẻ cuối cùng khiến ta tức điên nhất, chính là kẻ đã gây ra cục diện ngày hôm nay, chính thức đẩy các ngươi vào trò chơi tàn khốc này, nếu có thể giết được hắn, cái kẻ tội đồ đầu sỏ đó, ta sẽ cho tiền nhiều nhất.

Ta sẽ cho 500 triệu.

Usopp." Không ít người đã xôn xao, rục rịch hành động.

Những kẻ này thật sự quá vô lương tâm, vừa nãy Usopp mới biến họ từ búp bê thành người, họ coi Usopp như anh hùng, nguyện làm trâu làm ngựa, nhưng bây giờ vì 500 triệu mà quyết định đi giết Usopp.

Thật quá vô lương tâm!

"Nếu có đủ 500 triệu, cả đời này không phải lo ăn mặc," Lúc này những người ở bên cạnh Usopp muốn giết Usopp để nhận 500 triệu, vừa nãy khi chưa có chuyện gì, họ còn nói sẽ bảo vệ anh hùng của mình.

Tâm lý của họ thật quá tà ác.

"Anh hùng của ta, thực sự xin lỗi, hãy chịu chết đi." Vừa nói vừa

xông đến giết.

Robin thấy tình hình không ổn, bèn nghĩ cách bỏ trốn, trước tiên chuẩn bị chạy lên mặt đất rồi tính tiếp.

“Vừa nãy những kẻ đó còn đặc biệt sùng bái tôi, nói sẽ làm trâu làm ngựa cho tôi, tôi sẽ làm gì cũng được, bây giờ vì 500 triệu mà lại muốn giết tôi, tức chết tôi rồi, đáng ghét quá, tôi phải nhanh chóng bỏ chạy thôi, thật sự quá đáng sợ!” Usopp nói trong đau buồn.

“Ta không có thời gian để các ngươi do dự nữa, bây giờ hãy lựa chọn đi, được rồi trò chơi bây giờ bắt đầu, những gì cần nói ta đã nói rồi, trò chơi bắt đầu!” Donquixote Doflamingo nói.

Phần lớn người dân và những kẻ bại trận đang bàn tán.

“Làm thế nào đây?

Rốt cuộc chúng ta nên làm gì?” Vua Riku vừa mới được minh oan, nếu toàn bộ người dân đoàn kết một lòng, có lẽ có thể hạ gục được Donquixote Doflamingo.

Nhưng hắn ta không phải chỉ có một mình, hắn có tay sai.

Nếu chúng ta giết hắn, chúng ta phải chiến đấu với 2000 thành viên gia tộc Donquixote.

“Chúng ta phải làm gì đây?” “Chẳng lẽ chúng ta phải giết cả vị vua vô tội sao?” “Thực ra cũng không nhất thiết phải giết họ.

Dù sao cũng chỉ có 12 người, không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể chấp nhận chiến đấu thôi, đúng không?” Những người khác cũng mặc nhận.

Dù sao thế giới này là cá lớn nuốt cá bé, họ biết căn bản không thể đánh bại Donquixote Doflamingo, trước mắt chỉ có thể làm như vậy.

Mặc dù lương tâm không cho phép, nhưng không còn cách nào

khác.

Chương 829

Lúc này, Franky khắp người đầy vết thương, cũng không tiếp tục chiến đấu nữa, bèn bỏ chạy.

Qua hệ thống phát thanh, cậu ta cũng đã hiểu rõ tình hình.

“Dùng cola dự trữ để hồi sinh nhà máy bị phá hủy.” Franky vừa chạy vừa nghĩ thầm.

Nhưng chỉ cần cậu ta xuất hiện, có người phát hiện sẽ đuổi theo để giết cậu ta lấy tiền.

Người sắt Franky thực sự không thể chịu đựng nổi.

Tâm lý của những kẻ này thật quá bẩn thỉu, vừa nãy nếu không có đồng đội tôi cứu, bây giờ tôi vẫn còn là một con búp bê mặc cho người ta điều khiển.

Bây giờ vì tiền mà muốn đối đầu với tôi.

Hoàn toàn không thể chấp nhận được, cậu ta quyết định chiến đấu.

Mặc dù Franky không muốn đối địch, cũng không muốn làm hại.

Nhưng những kẻ này thật quá đáng ghét, vì để bảo toàn mạng sống, cậu ta không thể không chiến đấu với họ.

Những kẻ này chỉ muốn giết cậu ta rồi có thể nhận được tiền.

Hoàn toàn chui vào mắt tiền, thật quá đáng sợ.

Chiến đấu một lúc, những kẻ này đều bị đánh bại.

Franky cũng không muốn lấy mạng họ, bèn bỏ đi.

“Nhà máy bị nổ lên, tốt quá rồi, chắc chắn là do đồng đội của tôi

làm.

Có những đồng đội lợi hại như vậy, tôi thật sự quá vui mừng rồi." "Xem đội của tôi mạnh mẽ thế nào này, ngay cả những chuyện khó như vậy cũng có thể làm được." Đúng lúc đang vui vẻ, thì Donquixote Doflamingo gọi điện cho ngài Diamante và ngài Trebol, hai người đó có chút sợ hãi trong lòng, giải thích với Donquixote Doflamingo vì sao lại không làm thành công.

Nhưng khi cả hai đều chuẩn bị giải thích, Donquixote Doflamingo không cho cơ hội nói thêm lời nào.

"Có chuyện gì thì cứ về đây rồi nói, lát nữa ta sẽ nghe giải thích, bây giờ lập tức quay về đây cho ta!" Donquixote Doflamingo nói.

Giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Cả hai không hề phản bác, lập tức quay về.

Bartolomeo mặc dù không nằm trong danh sách 12 người đó, nhưng cậu ta không thể để thần tượng của mình chết được, không thể được!

Mới vừa gặp thần tượng, cậu ta muốn cùng phe với thần tượng và bảo vệ họ.

Thấy họ bị truy sát, cậu ta dùng kết giới ở phía sau chặn tất cả các kỹ năng đó lại một lúc, để tranh thủ thời gian cho thần tượng của mình, không hề sợ hãi một chút nào.

Chỉ cần có người truy sát, cậu ta dùng kết giới có thể bảo vệ tốt, không ai có thể lại gần.

Vì vậy cậu ta không còn sợ hãi nữa.

Robin vừa chạy vừa gọi điện cho Zoro.

"Zoro, cậu đang ở đâu vậy?

Tình cảnh của cậu cũng nguy hiểm chứ, tôi bây giờ cũng đang bị người ta truy sát." "Tôi bây giờ đang ở cùng La Thiên, chỗ tôi ở hình như gọi là Vương Chi Cao địa, mọi chuyện thật sự càng ngày càng phiền phức, vừa nãy cô có thấy cái tên tức chết người Donquixote Doflamingo không?

Hắn ta không xuất hiện thì thôi chứ, thật sự làm tôi cười chết mất." Zoro nói.

"À này, tôi đã kéo cô bé Rebecca vào danh sách rồi, bây giờ không sao chứ?

À mà, Binh Sĩ bây giờ đang ở chỗ tôi, Binh Sĩ đâu rồi?

Tôi không thấy anh ấy đâu?

Anh ấy đi đâu rồi?" La Thiên hỏi.

"Binh Sĩ bây giờ cũng đã khôi phục hình người rồi sao?

Anh ấy có khỏe không?

Trông như thế nào vậy?" Rebecca hỏi.

"Trông như thế nào á, cậu lại hỏi ngược lại tôi sao?

Chẳng lẽ cậu không biết sao?

Binh Sĩ đó chẳng phải là bố của cậu sao?

Cũng là chú tượng đồng ở đấu trường đó, kể cho tôi nghe chuyện này đi!" La Thiên nói.

Khi La Thiên nói xong câu đó, Rebecca đờ người ra, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra với Binh Sĩ, cô nhớ ngày đó cô đói bụng, mẹ cô ra ngoài tìm đồ ăn.

Nhưng khi mẹ cô trở về thì đã không còn mạng nữa, Binh Sĩ đã ôm thi thể mẹ cô về.

Binh Sĩ đã không bảo vệ được mẹ cô, anh ta xin lỗi cô, nói rằng mình vô năng, không bảo vệ được mẹ cô, nhưng dù có phải liều mạng, anh ta cũng sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Chương 830

Cho đến một ngày cô có thể tìm được hạnh phúc, nhưng trước đó anh ta sẽ luôn ở bên cạnh cô, nên đừng sợ hãi.

Lúc đó cô cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nhưng lúc đó cô còn quá nhỏ.

Sau đó mỗi ngày, Binh Sĩ đều ở bên cạnh cô, khi có ai bắt nạt cô thì anh ta đều đánh trả.

Và dạy cô kiếm thuật, dạy cô kiên cường.

Sau đó hai người cùng trải qua xuân hạ thu đông, anh ta còn cùng cô hát bài hát sinh nhật, lúc đó cô thật sự vô cùng vui vẻ.

Cô nhớ lúc đó cô không muốn học võ thuật, nhưng anh ta ép cô luyện võ, là vì muốn bảo vệ cô. .....

Rebecca nhớ: "Bản năng của con người có lẽ còn xuất sắc hơn, phải phát huy nó ra, phải tin vào sức mạnh của con người, dù chỉ là một con búp bê, không biết khi nào sẽ đạt đến giới hạn.

Phải đứng dậy, phải kiên cường, mãi mãi là tốt nhất." Hồi tưởng lại những ngày tháng tự do sâu sắc đó, Rebecca bật khóc lớn: "Hóa ra bố của con vẫn luôn ở bên cạnh con." "Tuy tôi không biết bố cậu bây giờ đi đâu, nhưng nghe tôi này, bây giờ không phải lúc để khóc, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu mất mạng, hãy kiên cường lên, một cô gái kiên cường nhất định sẽ bình an vô sự, cứ yên tâm đi, chúng ta cũng sẽ cùng cố gắng.

À phải rồi, tôi đã không đưa cho cậu Trái Ác Quỷ, thật sự rất xin lỗi, nhưng như một sự bù đắp, tôi nhất định sẽ đánh chết Donquixote Doflamingo, nhưng tuyệt đối đừng rời xa đồng đội của tôi, hãy để họ

bảo vệ cậu, tôi sẽ lập tức kết thúc trò chơi nhàm chán này, nhất định phải sống sót, nghe rõ chưa?" La Thiên nói.

"Vâng, cảm ơn anh La Thiên, anh cứ yên tâm, em nhất định sẽ kiên cường, chúng ta cùng cố gắng chiến đấu nhé, bên đó anh cũng phải chú ý an toàn nữa nha." Rebecca nói.

Lúc này, cô bé đã gạt nước mắt, dũng cảm tiến về phía trước, chạy thật nhanh.

Mặc dù bây giờ vô cùng đau buồn, nhưng cô biết trong lúc nguy nan này, nhất định phải kiên cường, ít nhất không làm vướng chân mọi người.

Thật ra mọi người đều khá khó khăn, nên cô cũng không khóc nữa.

Mặc dù chỉ là một cô bé, nhưng cô đã chịu đựng quá nhiều thứ.

Nhưng không còn cách nào khác khi đối mặt với thời đại như vậy, chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng, và kiên cường.

Chỉ có một sự lựa chọn, thật sự quá đáng thương.

Phía sau những con người đáng ghét đó, đang không ngừng xông lên, truy đuổi.

Vì tiền tài mà họ tham lam đến mức nào, không những không báo đáp ân tình, bây giờ lại muốn lấy oán trả ơn, nội tâm của họ thật quá dơ bẩn. .....

"Đợi đấy Doflamingo, bây giờ ngươi làm những chuyện đáng ghét như vậy, tôi nhất định sẽ giết ngươi, tôi sẽ không cho phép loại người như ngươi tồn tại trên thế giới này, bởi vì ngươi đã làm tổn thương người khác, nhưng bây giờ không biết hối cải, lại còn để những kẻ này không ngừng làm hại người khác, cái tên đáng ghét này, đợi đấy cho tôi!" La Thiên gầm lên giận dữ.

Cậu ta nghiến răng ken két, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Không thể chịu đựng nổi trò chơi đáng ghét này và nhìn những con người đáng ghét đó nữa.

“Bây giờ tôi có mấy người, nói chung là tôi với Usopp, Rebecca tôi đang ở cùng, tôi cũng đã đi về phía đó rồi, bây giờ việc quan trọng nhất là tập hợp lại đã, sau đó mới chiến đấu, nếu phân tán như vậy, chúng ta sẽ càng ngày càng nguy hiểm.” Robin nói.

Sau đó Robin nhanh chóng đi về phía cảng ngầm một lúc, Koala cũng đang chờ tại chỗ, trong lúc chờ đợi quyết định bàn bạc cách giải quyết?

“Kế hoạch tác chiến của tôi là phá hủy nhà máy, và để Doflamingo sống, và kích động Kaido gây xung đột, nếu bây giờ giết Doflamingo, quá nhiều sự tức giận sẽ trút hết lên người tôi, lúc đó tôi sẽ phải đối đầu trực tiếp với Tứ Hoàng đang bùng cháy, nên La Thiên bây giờ cần bình tĩnh.” Law nói.

“Chuyện sau này thì sau này tính, tôi chỉ quan tâm đến cảnh tượng hiện tại, tôi không quan tâm nhiều như thế đâu, bây giờ tôi thực sự không chịu nổi nữa, cậu nhìn kỹ quốc gia này đi, nếu bây giờ tôi dừng tay, kết quả sẽ thế nào, tôi không thể không xen vào chuyện sống chết này được.” La Thiên nói trong giận dữ.

Law thấy không khuyên được, cậu ta cũng đành chịu.

“Mau đi tìm những kẻ bị treo thưởng đó đi, chỉ cần bắt được họ, tôi mới có thể sống sót!

Đã tìm thấy chưa?

Mọi người đều làm việc tìm kiếm đi, một khi phát hiện ra thì lập tức thông báo cho mọi người, tôi sẽ tóm gọn họ, tôi muốn sống sót, chỉ có làm như vậy thôi, mọi người nhanh chóng hành động đi!”

Người dân trên đường cầm vũ khí đều bàn tán xôn xao.

Trong cảnh tượng như vậy, một số người và hải quân hỗn loạn cầm dao và súng giết người.

Họ cũng không muốn làm vậy, nhưng bị Donquixote Doflamingo dùng sợi chỉ khống chế, cơ thể họ không nghe lời điều khiển, luôn tự động muốn đi giết người.

Nhưng miệng họ luôn la lớn, "Nguy hiểm, mau chạy đi!", "Cơ thể tôi không kiểm soát được!" những lời như vậy, khiến người ta thấy vô cùng kỳ lạ.

Tóm lại, trên đại lộ là một cảnh tượng hỗn loạn.

Nhưng sau đó hải quân đã hành động, dùng dây trói những kẻ bạo động đó lại, trước tiên chế ngự họ, rồi sau đó xem cảnh tượng trước mắt phải làm gì?

"Trưởng quan, chúng ta không đi bắt Donquixote Doflamingo sao?

Hắn ta đã làm những chuyện táng tận lương tâm như vậy, chúng ta lẽ nào không quản sao?" Một hải quân hỏi trưởng quan.

"Bây giờ việc quan trọng nhất của tôi là ngăn chặn những kẻ bạo loạn đó giết người một cách bừa bãi, thông báo cho toàn đội mục tiêu của chúng ta là Mũ Rơm và liên minh cướp biển Law." Trưởng quan nói.

Các thuộc hạ của ông ta cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh.

"Được rồi, tôi mau đi thôi." La Thiên nói.

"Khoan đã, mở còng tay cho tôi đi, thế này tôi không làm gì được, chìa khóa bây giờ ở đâu rồi?" Law nói.

Chương 831

Violet nói, "Tôi biết chìa khóa ở đâu, tôi nhớ lúc đó khi tôi bị thuộc hạ của Donquixote Doflamingo ném ra ngoài, chìa khóa cũng bị ném ra, rơi xuống một khu vực cao nguyên nào đó, chúng ta hãy tìm ở đó đi, chỉ cần tìm kỹ, nhất định sẽ tìm thấy." Lúc này La Thiên hoàn toàn không để ý đến cuộc đối thoại của họ, cậu ta trực tiếp xông ra ngoài, muốn lập tức đi giết Donquixote Doflamingo, tay trái tay phải mỗi bên ôm Zoro và Law.

"Hỗn loạn quá, cậu định nhảy xuống như vậy sao?" Violet nói.

Đơn giản là quá kinh ngạc, chưa từng thấy người nào to gan đến thế.

Đúng vậy, La Thiên trực tiếp nhảy xuống.

Cậu ta vốn dĩ luôn có tính cách như vậy, không sợ trời không sợ đất.

Luôn làm loạn mà chẳng cần dựa vào bản lĩnh gì sất.

Mặc dù rất cao, nhưng cậu ta không hề bị thương mà nhảy thẳng xuống.

Cậu ta có một loại sức mạnh siêu nhân, nên người bình thường sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Hãy xem cảnh tượng bên phía hải quân.

"Chuyện gì vậy?

Từ đấu trường đột nhiên xuất hiện một nhóm người lớn như vậy, ai vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Hình như là do địa hình biến động sao?

Chuyện gì vậy?

Dưới đất và trên mặt đất đã nối liền với nhau rồi sao?

Chắc là những người lao động khổ sai đó, đã biến thành con người rồi, nhưng không có nhiều người như vậy, trong tình huống không ai hay biết mà lại biến thành búp bê, thật sự quá kỳ lạ rồi, không thể tưởng tượng nổi, thật quá đáng sợ!" Hải quân bàn tán xôn xao.

Những người đó vừa từ dưới lòng đất xông lên, vừa không ngừng tìm kiếm 12 người kia.

Lúc này, đồng đội hải quân Maynard đột nhiên quay về.

"Ai đồng ý cho phép xâm nhập đấu trường, không có lệnh của ta mà tự ý hành động, bây giờ không mất mạng là may mắn rồi đấy." Phó Đô Đốc Bastille quát lớn.

"Tôi biết là không có lệnh của ngài, việc tôi làm là sai, nhưng chính vì tôi làm như vậy, tôi mới hiểu được một phần sự thật, nếu tôi tố cáo Donquixote Doflamingo.

Thế giới này có lẽ sẽ có sự thay đổi, xin hỏi trưởng quan bây giờ đang ở đâu?

Tôi bây giờ có chuyện này muốn nói với ngài." Maynard nói.

Trong cảng giao dịch ngầm, Koala cũng quay về.

"May mắn là tôi đã quay về xem, bây giờ có thể không bị bất kỳ ai quấy rầy, tôi có thể yên tâm điều tra rồi." Koala nghĩ thầm.

Cầm máy ảnh không ngừng chụp ảnh.

Không ngừng đi lại tìm kiếm bằng chứng.

Hóa ra họ đã ngụy trang thành thuyền hải tặc, sau đó tiến hành

giao dịch bí mật.

Bóng tối của nhiều quốc gia đều tụ tập tại cảng này, đúng lúc đang chụp ảnh thì đột nhiên nghe thấy, ừm, có tiếng người bên ngoài căn phòng.

Cô ta vội vàng trốn đi.

“Chuyện bây giờ có thể làm thế nào đây?

Bên ngoài có hải quân đại đội, nếu chuyện giao dịch với Donquixote Doflamingo bị bại lộ, vậy thì đại sự không hay rồi.” “Chuyện này ta đương nhiên biết, nên ta mới quay về chứ, nhưng cũng không thể lái thuyền bỏ trốn được, điều quan trọng là phải tiêu hủy bằng chứng, cùng với con thuyền này, hiểu chưa?

Mọi người phải hành động nhanh lên, mau chóng đốt cháy cả con thuyền này đi!” “Tất cả dừng tay cho ta, đừng xằng bậy, ta sẽ không để các ngươi tiêu hủy những bằng chứng này, lũ người xấu xa!” Koala nói.

Sau đó cô ta đã chiến đấu.

Koala tuy là một cô gái nhỏ, nhưng đã được quân cách mạng huấn luyện nghiêm ngặt, nên mấy gã đàn ông đó không hề sợ hãi.

Thế là trong chốc lát mấy gã đàn ông bị đánh gục, mấy gã đó cũng thật quá sức.

Koala đã ngăn chặn hành vi xấu xa, ném tất cả bó lửa xuống biển.

Trên đại lộ một cảnh tượng hỗn loạn, có hai người chỉ huy đang bàn luận.

“Tại sao chứ?

Trưởng quan, tại sao chúng ta không thể đối đầu với Donquixote Doflamingo, bây giờ chúng ta đáng lẽ phải lập tức bắt giữ hắn, vì hắn

ta đã làm chuyện xấu, khống chế những người dân vô tội này, khiến họ tự tàn sát lẫn nhau, biến những kẻ chướng mắt thành búp bê, và trở thành nô lệ, tôi quyết định không thể giúp đỡ hắn ta, tại sao ngài lại còn bắt tôi đối địch với 12 người đó chứ?" "Chẳng phải những bi kịch tương tự hải quân đã lặp lại nhiều lần rồi sao?

Ngươi gia nhập hải quân lâu rồi, đúng không?

Những người dân này không còn khóc lóc nữa, họ đang phẫn nộ, Chính Phủ Thế Giới lẽ nào thật sự là thần linh sao?

Tôi không nói thẳng như vậy, trong lòng các ngươi cũng có số, thực ra Chính Phủ Thế Giới đã sớm phát hiện hành vi xấu xa này, nhưng lại không ngăn chặn Donquixote Doflamingo.

Không cho phép hắn ta tiếp tục làm như vậy, nên dù có báo lên trên cũng vô dụng, bây giờ tôi chỉ có thể làm tốt việc của mình, xin các ngài hãy tuân theo quyết định của tôi, tôi sẽ không làm hại mọi người, tôi chỉ bảo vệ những người dân này, để hải quân của tôi bớt chết người thôi, tôi luôn đứng về phía chính nghĩa, nhưng bây giờ quan trọng nhất là mạng người!" Trưởng quan nói.

Chương 832

Bên trong cung điện, Donquixote Doflamingo đang nhàn nhã uống rượu vang.

Mạng sống của người khác trước mặt hắn đơn giản là không đáng một xu.

Hắn và thuộc hạ không ngừng thảo luận về những việc cần làm tiếp theo.

"Mục tiêu của Law là nhà máy, chúng ta không cần bảo vệ nhà máy nữa sao?" Thuộc hạ của hắn hỏi.

"Yên tâm đi, không mở được đâu, cái khóa đó làm bằng Hải Lâu Thạch, hơn nữa chìa khóa của nhà máy cũng ở chỗ ta, nên dù thế nào cũng không mở được, ta sẽ không để lại bất kỳ hy vọng nào cho kẻ địch." Donquixote Doflamingo nói.

Hắn vừa nói vừa ha ha cười lớn.

Cả Sugar đang trong quá trình được dẫn đi, bây giờ vẫn chưa tỉnh.

"Thật sự vô dụng, ngay cả một cô bé nhỏ cũng không bảo vệ nổi, làm ăn thế nào vậy?

Uổng cho Donquixote Doflamingo giao phó chuyện quan trọng như vậy cho các ngươi." Lao G nói.

"Câm miệng đi, đừng ở đây nói mát, tuổi thật sự đã không còn là thiếu nữ rồi, chuyện không phải sở trường của Donquixote Doflamingo, tôi thật sự rất xin lỗi, không có một người đàn ông nào có thể động đậy tay chân, có lẽ vì lúc đó vẻ mặt của nó quá đáng sợ, khiến Sugar ngất xỉu, không ai phạm lỗi cả." Ngài Trebol giải thích.

"Chuyện trái Mera Mera cũng vậy, tôi thật sự không ngờ có quân

cách mạng lại cải trang tham gia giải đấu, thật sự khiến tôi quá bất ngờ.” Ngài Diamante nói.

“Đừng ai tìm cớ nữa, chuyện của các ngươi không làm tốt, không làm tốt thì tìm cớ cũng vô dụng, chỉ càng bôi đen thêm thôi, không biết xấu hổ sao?” Ngài Lao G nói trong giận dữ.

“Mọi chuyện đã qua rồi, nếu sợ hãi thì thời gian cũng không thể quay ngược lại, đã qua rồi thì cứ để nó qua đi, ta không muốn nhắc lại nữa, sau này tất cả hãy cẩn thận hơn một chút.” Donquixote Doflamingo nói.

“Cảm ơn Donquixote Doflamingo, ngài thật không hổ là lão đại của chúng tôi, đã nói đến mức này rồi, chúng tôi sẽ không tự trách mình nữa, sau này chúng tôi sẽ càng cố gắng hơn nữa để phục vụ ngài.” Ngài Trebol và ngài Diamante nói.

“Không nói đến chuyện hải quân cũng thật sự rất phiền phức, tôi không muốn đối phó với họ sao?

Tôi phải đối phó với ai đây?” Ngài Diamante hỏi.

“Ta và Fujitora sẽ không gây rắc rối cho nhau, đợi ta lợi dụng xong thì sẽ xử lý hắn, trong lúc ta nói chuyện với hắn, vị trưởng quan đó không đồng ý chế độ của ta, muốn phế bỏ chế độ của ta.

Nhưng với tư cách là một Đại Đô Đốc, bây giờ không thể làm như vậy, bây giờ phải bảo vệ người dân, thật là nực cười, loại người như vậy ta tuyệt đối sẽ không giữ lại, thật sự là tự lượng sức, không hài lòng với chế độ của ta ư, đợi kế hoạch của ta kết thúc sẽ xử lý hắn, mọi người nghe rõ chưa?

Vì vậy giữ lại mạng sống của hắn sẽ gây ra hậu họa khôn lường, đương nhiên thủ đoạn thông thường không thể làm gì được, lát nữa ta sẽ đối phó với hắn.” Donquixote Doflamingo nói.

Sau đó mấy cán bộ cùng nhau uống rượu vang một lúc.

Donquixote Doflamingo rất tự tin vào năng lực Trái Ác Quỷ của mình, Lồng Chim của hắn vô cùng kiên cố, ai cũng không thể mở được.

Hãy xem cảnh tượng trên đại lộ.

Hải quân cố gắng chế ngự tất cả những thương nhân bạo loạn đó và trói họ lại.

Vừa truy đuổi những kẻ bạo loạn, vừa tìm kiếm Mũ Rơm và Law.

"Xem ra hải quân không có ý muốn đối đầu với ta, vậy ta cứ làm việc của ta thôi, đừng dây dưa với họ nữa, họ đã chọn không đối đầu với ta rồi, cũng thật là hiểu chuyện." Bellamy nói.

"Xem ra hải quân cũng vô cùng sợ hãi Lồng Chim của Donquixote Doflamingo, Lồng Chim của Donquixote Doflamingo thật sự rất lợi hại." Bellamy nói.

"Không nói đến tên khốn vừa nãy, ta đã đánh trận lâu như vậy, vẫn luôn kiên trì, cuối cùng lại không còn sức để bỏ chạy, hắn ta chạy đi đâu rồi?" Bellamy hỏi.

"Nhưng dù chạy đi đâu cũng vô dụng thôi, hắn ta bị trọng thương, e rằng bây giờ đã bị Donquixote Doflamingo khống chế rồi, hoặc là bị xử lý rồi, nên không cần để tên đó trong lòng nữa." Đồng đội của hắn nói.

"Mấy người không cảm nhận được sao?

Ý chí sắt đá của tên đó, bây giờ tôi nhớ lại một số lời hắn nói, cảm thấy vô cùng kiên cường, thực ra hắn ta bị thương, nhưng miệng lại đặc biệt cứng, tôi đã thấy hắn là một trong những người kiên cường nhất.

Mặc dù là kẻ thù của tôi, nhưng tôi vô cùng khâm phục, hắn sẽ không bỏ cuộc giữa chừng đâu, đợi khi tôi gặp lại hắn, tôi nhất định sẽ tiễn hắn xuống địa ngục hoàn toàn, nếu không thì tôi sẽ rất nguy hiểm.” Ngài Bellamy nói.

Lúc này, Franky đang chạy trên đại lộ.

Bây giờ mục đích là tìm nhà máy và phá hủy nó, chạy trên đại lộ một lúc, cuối cùng cậu ta đã tìm thấy nhà máy.

Thực ra vừa nãy cậu ta đang chiến đấu với người khác, căn bản không biết nhà máy đã bị mang đi rồi.

Vì vậy lúc này nhìn thấy nhà máy đã chỉ còn lại những thứ vô dụng, nhưng cậu ta dường như cảm thấy kế hoạch sắp thành công, vô cùng vui vẻ.

“Có một quả bóng bay rơi xuống, mau nhìn kìa, trên trời đột nhiên có một quả bóng bay rơi xuống, mọi người mau nhìn đi, mọi người mau nhìn đi. .....” Thuộc hạ của Bellamy la lớn.

Thế là mọi người đều ngẩng đầu nhìn quả bóng bay trên trời.

Thực ra đó căn bản không phải bóng bay, đó là La Thiên đã biến thành hình dạng bóng bay để bay xuống.

Khi quả bóng bay sắp rơi xuống, cậu ta nhìn thấy đồng đội Law trước đó.

“Law, cậu đã phản bội tôi, còn mặt mũi ở đây lộ diện sao?

Tên nhóc thối này, mặc dù bây giờ tôi không có ấn tượng gì về cậu, nhưng làm như vậy, tôi đều vô cùng căm ghét, tại sao cậu lại chọn phản bội tôi chứ?” Bellamy nói.

“Rơi xuống một chỗ không thể tin được, vừa hay rơi ngay đối diện kẻ địch, thật quá xui xẻo La Thiên.” Law trên không trung vùng

vẫy một phen, cảm thấy vô cùng khó chịu, nói với Mũ Rơm, “Nếu tôi được cởi còng tay ra, tôi nhất định sẽ giết cậu trước, vì đã hành hạ tôi như vậy.” “Dù rơi xuống đâu cũng không phải nơi an toàn, vì cả quốc gia bây giờ đều là kẻ thù của tôi, nên tôi không cần để ý, bây giờ tôi chỉ cần nhanh chóng bỏ chạy thôi.” Zoro nói.

Chương 833

Không để ý lời của kẻ địch, nhanh chóng bỏ chạy.

“Mau đuổi theo đi, mọi người mau đuổi theo đi, chỉ cần bắt được mấy kẻ đó, chúng ta có thể nhận được tiền, tuyệt đối đừng để chúng chạy, tất cả đứng lại cho ta, tất cả nhanh chóng đứng lại!” Cả cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Đúng lúc La Thiên đang chạy rất nhanh, đột nhiên Bellamy từ dưới đất bơi lên, và túm lấy chân La Thiên.

Và lúc này một tên thuộc hạ của hắn cũng chiến đấu với La Thiên, chuẩn bị dùng cơ thể siêu nặng đè chết La Thiên và Law.

Quân truy đuổi càng ngày càng đông, nhìn thấy sắp đuổi kịp, lúc này Koala quyết định ở lại đánh gục họ, để đồng đội của cô chạy trước.

Koala la lớn.

“Tất cả đi trước đi, chỗ này giao cho tôi, tôi muốn xem những kẻ trong mắt chỉ có tiền này, rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, tôi sẽ hạ gục tất cả, thật sự quá vong ân bội nghĩa, tôi vừa mới cứu các ngươi, bây giờ lại làm như vậy, tôi sẽ không tha thứ đâu, đi trước đi, chỗ này giao cho tôi, không sao đâu.” Nói rồi cô ta đã chiến đấu.

Zoro bên cạnh cũng đã chiến đấu với một chỉ huy.

Dellinger và đồng bọn đứng xem ở bên cạnh, vô cùng nhàm chán, vì căn bản không có việc gì để làm, bèn hỏi.

“Cái tên Bellamy đó đi đâu rồi?

Tôi không thấy hắn ta một lúc rồi, mà nói thật ở đây tôi cũng chẳng có việc gì để làm, thật sự quá nhàm chán, tôi chuẩn bị quay về

chỗ Donquixote Doflamingo đây.

Cái tên đó sẽ không đi tìm Franky chứ?" Robin và Usopp chuẩn bị đi đến Vương Chi Cao địa.

Nhưng quá cao, làm thế nào mới lên được đây?

Lúc này Robin quyết định dùng năng lực của mình để lên.

Cô ấy dùng tay biến thành một chiếc thang lưới nhện chuẩn bị cho mọi người trèo lên.

Violet bây giờ đang tìm chìa khóa, dùng Thiên Lý Nhãn một lúc đã tìm thấy chiếc chìa khóa đó.

Rebecca đang trèo thang, đột nhiên có một người tấn công cô.

Lúc này, Tank đã cứu cô.

"Ta là Tank, ta thề chết cũng sẽ bảo vệ công chúa, ta bây giờ lên đây!" Một lúc sau anh ta đã trèo lên.

Rebecca thấy ông ngoại của mình.

Những người trong bãi rác hỏi.

"Không sao chứ, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?" Các cận vệ trả lời.

"Thật là mất mặt quá, đây là bãi rác sao?

Đúng như tên gọi quả nhiên rác rưởi khắp nơi.

Tại hạ cũng không biết, nói thật không biết có ai quen một võ sĩ tên là Shirou không, tôi tìm mãi mà không thấy, nếu ai biết thì xin hãy nói cho tôi một tiếng, cảm ơn." Hắn ta đáp lời.

"Xin lỗi, tôi cũng không biết." Donquixote Doflamingo đang không ngừng phá hủy lâu đài.

Người trong lâu đài chạy tán loạn, đều vô cùng hỗn loạn, mọi

người đều vô cùng sợ hãi, không biết phải làm sao, cách duy nhất là bỏ chạy.

Nhưng dù chạy đi đâu cũng vô cùng nguy hiểm, hoàn toàn không có chỗ đặt chân.

Mọi người bàn tán.

"Nếu vị đại nhân đó ra tay, thì tất cả những người trong phe Mũ Rơm đều xong đời, không ai là đối thủ của hắn, vô cùng lợi hại, chúng ta đều tiêu rồi, phải làm sao đây?" Hóa ra là Pica xuất hiện.

Dùng giọng nói the thé la lớn.

"Kẻ nào dám chống đối gia tộc ta, đều phải vượt qua ta trước, những kẻ này căn bản không phải đối thủ của ta, mau chóng đầu hàng đi.

Cũng không lãng phí thời gian ở đây nữa." La Thiên nghe xong liền ha ha cười lớn, cười đến mức không đứng vững được.

"Thật là buồn cười quá đi mất, giọng của cậu ta the thé thế kia, vừa nghe giọng là đã thấy buồn cười rồi, làm sao đây?

Ha ha ha ha. .....

Hoàn toàn không hợp chút nào với thân hình của cậu ta, lại một chuyện vô cùng kỳ lạ, không phải, một chuyện vô cùng buồn cười.

Quá không hợp.

Giọng nói lạ thật nha.

Tuyệt đối đừng nói nữa, nếu nói nữa tôi sẽ cười chết mất!" Những người bên cạnh thiện chí nhắc nhở.

"Đừng cười nữa, nếu còn cười nữa, ngài Pica mà tức giận thì chúng ta đều sẽ mất mạng, cậu không sợ sao, nhưng tôi cũng muốn bảo toàn mạng sống của mình, cái tên ngốc này, rốt cuộc có nghe

tiếng tôi la không, nếu hắn ta nổi giận, cả thị trấn sẽ vỡ vụn, chúng ta tuyệt đối sẽ không có chỗ dung thân, mau chóng dừng lại đi!" Cuối cùng tất cả mọi người trong thành đều cố gắng chạy đến nơi an toàn, càng xa ngài Pica càng tốt.

Mọi người la lớn.

"Mọi người hành động nhanh lên, nếu không nhanh thì sẽ bị ngài Pica đè bẹp đó, nhanh lên!

Chương 834

....." Ngài Pica.

Một quyền đánh xuống.

Đánh ngã La Thiên.

Lúc này ngài Pica vô cùng phẫn nộ, không thể kìm nén được nữa, từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai trêu chọc hắn như vậy.

Những người đó chỉ cười một tiếng là bị ngài Pica đánh chết, riêng La Thiên.

Không những trêu chọc, còn châm biếm.

Ngài Pica càng muốn lấy mạng cậu ta, thế là ngài Pica trực tiếp lao về phía La Thiên.

Mọi người bàn tán xôn xao.

"Chuyện gì vậy?

Đáng sợ quá, cả lâu đài đều bị vị đại nhân đó phá nát, thành một đống đổ nát, thật sự quá đáng sợ!

Ruồi muỗi cũng bị đè bẹp, nếu thêm một quyền nữa thì bên trong sẽ không còn đường sống nữa, mọi người mau chạy đi, phải chạy đi đâu đây?

Tiền của tên đó có thể ảnh hưởng đến cả thị trấn đó, chúng ta ở đâu cũng vô cùng nguy hiểm.

Mọi người sợ hãi." Zoro gọi La Thiên.

"La Thiên cậu ở đâu vậy?

Tôi không thấy cậu?" La Thiên đáp lại.

“Tôi ở trong đây rồi, tôi bị cái gì đó mắc kẹt, yên tâm đi, tôi không sao đâu.” “Cái tên người đá đó thật sự quá lợi hại, tôi phải tìm cách giải quyết hắn ta, bây giờ cứ giằng co thế này thì vô dụng.

Nếu trong thời gian ngắn thể lực của tôi bị dùng hết thì phiền toái rồi.” Lúc này Cavendish xuất hiện.

“La Thiên, Zoro, Law, hóa ra tất cả các ngươi đều ở đây sao.

Ta sẽ tóm gọn tất cả.” Vừa nói xong liền chiến đấu.

Cavendish la lớn.

“Trả lại sự nổi tiếng cho ta, cái tên La Thiên đáng ghét!” La Thiên hỏi.

“Là sao?

Tên đó là đồng đội của tôi, chẳng lẽ cậu ta đang hận tôi sao?” “Tôi sẽ không hận cậu nữa, bởi vì nhờ có đồng đội của cậu, Đại Thần Usopp đã cứu tôi, cuộc đời tôi mới có thể nhìn thấy ánh sáng trở lại.

Đúng vậy, không phải nguy hiểm của cậu đã cứu người, ân tình này tôi có đôi lúc khó quên, nên căn bản không để ý.

Nếu không thì tôi bây giờ vẫn là một con búp bê, đang không ngừng lao động, tôi thật sự cảm ơn cậu, nên tôi sẽ không đối đầu với cậu nữa.

À phải rồi Law, mũ của cậu đây, đây.

Trước đó nó rơi ở bên ngoài đấu trường, tôi đội giúp cậu nhé, mau đưa đầu ra đi.” La Thiên vui vẻ nói, “Có thể khen ngợi đồng đội của tôi, tôi cũng vui lắm!” Law tức giận nói, “Tôi mới không tin lời quỷ quái của cậu ta chứ.” Cavendish khinh thường nói, “Ta mới không thèm chấp với các ngươi chứ, bây giờ ta đang bận, các ngươi biết ta bận gì không?

Căn bản không có ai trả lời, đương nhiên, đã vậy thì ta cũng không thể không nói rồi, ta quyết định sẽ lấy đầu Donquixote Doflamingo, coi như là để báo ơn, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta đi, mau đi tìm chỗ trốn đi." La Thiên từ chối nói, "Không, chuyện này tôi sẽ làm, tôi cũng cần báo ơn." Law khó hiểu hỏi, "Chẳng lẽ vì một hộp cơm mà gây chiến sao?

Thật sự không hiểu nổi." Cavendish tức giận nói, "Đừng đùa nữa, tôi mới không tin lời cậu chứ, chắc chắn là muốn mượn chuyện đánh bại Donquixote Doflamingo để giành được sự nổi tiếng cao hơn đúng không, tôi mới không tin lời cậu, không cẩn thận, nếu đánh bại Donquixote Doflamingo, các phương tiện truyền thông lớn chắc chắn sẽ tranh nhau đưa tin, mỗi ngày sẽ có phóng viên giành giật phỏng vấn, tôi mới không để cậu cướp mất uy phong của tôi chứ, nghe đây, tránh sang một bên, tôi sẽ đi giết Donquixote Doflamingo." Cavendish chìm đắm trong ảo tưởng của mình không thể thoát ra được.

La Thiên và Zoro thấy Cavendish tự lẩm bẩm một mình.

Cả hai quyết định không để ý, đều bỏ chạy.

Ngài Pica tức giận nói, "Tất cả hãy tìm ra hắn, nếu còn sống thì mau báo cáo cho ta, ta tuyệt đối không thể để hắn đi tìm Donquixote Doflamingo.

Tên đó thật sự quá đáng ghét, vừa nãy trêu chọc ta, không những trêu chọc ta, còn châm biếm ta, giọng của ta sao?

Giọng của ta là như vậy, ta sinh ra đã như vậy, không hay sao?

Cái tên không biết thưởng thức đó dám trêu chọc ta, ta nhất định sẽ lấy mạng hắn, để hắn phải trả giá đắt, dám trêu chọc ta thì phải trả giá!" Zoro và La Thiên không ngừng chạy trên đường.

Zoro tò mò hỏi.

“À này, vừa nãy cái tên đó là ai vậy?

Sao mà kỳ quái thế, ở đó tự lẩm bẩm một mình, không phải là quá tự luyến rồi sao.

Tôi có từng thấy người đàn ông nào tự luyến nhất như vậy đâu.

Một người đàn ông lớn như thế mà vậy, hoàn toàn không thể chịu nổi.” La Thiên đáp lại.

“Cậu bận tâm làm gì?

Tôi ở đấu trường đã gặp rồi, cũng không cần cảm thấy kỳ lạ như vậy, ngoài ra còn có những kẻ kỳ quái khác nữa, hoàn toàn không cần để ý, hắn ta chỉ là một trong số đó thôi.” Chạy một lúc lại gặp một nhóm người lớn chuẩn bị bắt giữ họ.

“Đừng để chúng chạy mất, tìm thấy thật tốt quá, bắt được chúng ta có thể lĩnh tiền rồi, mọi người xông lên đi, tiền bạc ở ngay trước mắt, có số tiền này tôi có thể cả đời không phải lo ăn mặc, nhanh lên nào, cùng cố gắng!” Zoro và La Thiên đã chiến đấu với họ.

Chương 835

Nhưng vừa đánh gục một nhóm, lại có người khác.

Zoro bực bội nói, “Làm sao đây thuyền trưởng, lại có nhiều người như vậy, nếu phải đối phó với tất cả thì sẽ không bao giờ hết, chúng ta mau bỏ chạy thôi, mặc dù tôi có thể đánh, nhưng tôi không có lý do gì để lãng phí thời gian ở đây, lãng phí thể lực của tôi.

Bây giờ cách duy nhất là nhanh chóng bỏ chạy.” Ba người họ đã chạy.

“Đừng có chạy, tên nhóc Mũ Rơm, cháu của Garp, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, tên khốn, đừng chạy, mau đứng lại cho ta!” La Thiên nhìn thấy.

Vội vàng nói với Zoro.

“Chúng ta mau chạy đi, lại có ba kẻ khá khó đối phó xuất hiện, tôi bây giờ không có thời gian nữa rồi, mau chạy đi.

Mỗi tên đều biến thành thế này, thật là phiền phức.” Cậu ta giải thích.

“Tất cả đừng chạy, cháu của Garp, đừng hiểu lầm, mối hận của lão phu đối với gia tộc hắn đã tan biến từ lâu rồi, mục đích ban đầu của ta ở quốc gia này, là để phá hủy giao dịch ngầm của Donquixote Doflamingo, ta không quan tâm đến tiền thưởng đâu, số tiền ít ỏi đó căn bản không thể lay chuyển được ta, lão phu không những được an ủi, mà còn được đồng đội của cậu, Đại Thần Usopp cứu mạng, ta quyết định đánh bại Donquixote Doflamingo, để báo đáp ân tình của cậu và Usopp, nên không cần chạy nữa.” Nhưng La Thiên lại khinh thường nói.

“Mau dừng lại đi, không cần giúp đỡ, tôi có thể tự làm được, không được đâu, làm phiền lắm, tôi sẽ tự giải quyết.” Ba người kia tức giận nói, “Làm sao?

Uổng phí tấm lòng tốt của người khác sao?

Người gì mà thế này?” Đúng lúc đang đối thoại, Hajrudin cũng xuất hiện.

Anh ta thở hổn hển nói, “Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, Mũ Rơm La Thiên.

Chuyện ở đấu trường chắc vẫn còn mới đó thôi, tôi xin thề, với tư cách là niềm vinh dự của Elbaf trên thế giới, tôi nhất định sẽ lấy đầu Donquixote Doflamingo, để báo đáp ân tình của cậu.

Bởi vì đồng đội của cậu đã cứu rỗi tôi, nếu không thì tôi bây giờ cũng chỉ là một con búp bê mặc cho người ta điều khiển, thật sự vô cùng cảm ơn, tôi mới không thèm quan tâm đến tiền thưởng chứ, tôi không phải là kẻ vong ân bội nghĩa.

Tôi sẽ giúp đỡ.” La Thiên ngạc nhiên nói, “Cái gì nữa, đùa nhau à?

Tôi tự làm được, không cần giúp đỡ.” Lúc này lại có một vị vua xuất hiện.

“Trước đây ta đã chịu ơn lớn của Vua Riku.

Nên lần này ta sẽ giết Donquixote Doflamingo, thay ngài ấy báo thù.

Tiền thưởng đối với ta căn bản không đáng để bận tâm.” Abdullah và Jeet, hai anh em cũng xuất hiện.

“Đúng vậy, chúng tôi cũng muốn lấy đầu tên đó, chúng tôi mới không quan tâm đến tiền thưởng chứ.

Hành vi của một số người, thực sự khiến người ta khó quên, hãy

để chúng tôi sám hối đi!" Sau đó lại liên tục, những kẻ bại trận ở đấu trường cũng xuất hiện.

Mục đích của họ là đánh bại Donquixote Doflamingo.

Để báo đáp ân tình của Đại Thần Usopp.

Đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, tất cả đều có cùng một mục tiêu.

Zoro bất lực.

Zoro hỏi La Thiên.

"Làm sao đây?

Đột nhiên lại có nhiều người như vậy, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" La Thiên nói với mọi người.

"Rất cảm ơn sự giúp đỡ của các bạn, nhưng tôi có thể tự làm được, không cần giúp đỡ, hay là thế này đi, tôi làm chủ lực, các bạn làm hậu phương được không?" Mọi người đều từ chối.

"Không được, tuyệt đối không được.

Chúng tôi chỉ muốn báo ơn, khó đến vậy sao?

Nếu còn từ chối nữa, chúng tôi thật sự sẽ buồn lắm." "Không được, tôi mới không để cậu cướp mất hào quang của tôi chứ, tôi không cho phép làm vậy." "Không được, chúng tôi phải báo ơn!" La Thiên cũng bất lực, bèn thương lượng với mọi người.

"Được rồi, chúng ta cùng đi thôi.

Chúng ta cùng nhau cố gắng lấy đầu Donquixote Doflamingo.

Những thứ khác căn bản không quan trọng, điều quan trọng nhất là chúng ta phải đánh bại kẻ địch trước đã." Một lúc sau ngài Pica xuất hiện.

Những kẻ bại trận đều xông về phía ngài Pica, chuẩn bị xử lý hắn trước.

Pica tức giận nói, "Miệng lưỡi lớn thật, muốn đối đầu với Donquixote Doflamingo ư, dù thế nào cũng phải vượt qua ta trước đã." Mọi người ha ha ha cười lớn.

Lần lượt nói.

"Cái giọng này thật sự không hợp chút nào, lại có một giọng nói kỳ lạ như vậy, thật sự kỳ lạ nha." Ngài Pica nổi giận.

"Không cần biết là ba hay ba trăm kẻ, ta cũng sẽ xử lý hết, dám trêu chọc ta, ta sẽ đè bẹp tất cả.

Dám trêu chọc ta, ta sẽ không tha!" Nhưng mọi người đều không sợ hãi, đều lần lượt ra chiêu.

Tất cả đều sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Pica đã bị đánh tan tác.

Chương 836

"Ầm!" Cú đòn toàn lực của Chin Jao và Vua Elizabello đã phá nát hoàn toàn cánh tay của Pica.

Những vết nứt khổng lồ lan từ cánh tay Pica, kéo dài đến tận bả vai.

Sức mạnh đến mức nào!

Pica cũng khá chấn động trước đòn tấn công của hai người, hắn ngã xuống đất, mãi không nhúc nhích.

Đá từ trên trời không ngừng rơi xuống, đập vào mặt đất.

Chin Jao và Vua Elizabello vừa chạy vừa nói chuyện.

"Gã Pica đó chỉ được cái vẻ ngoài, yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Trước đòn tấn công của lão già này, chỉ cần một cú là đủ để đập nát toàn bộ cánh tay hắn." Vua Elizabello bên cạnh cũng không chịu thua, "Thiên Địa Thần Quyền của ta mới là ghê gớm nhất, vừa nãy chính nó đã khiến cánh tay của Pica không chống đỡ nổi." "Đừng nói nữa," Chin Jao tiếp tục nói.

Hắn xoa xoa cái đầu nhọn của mình.

"Thôi bỏ đi, cũng nhờ thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên đã đập đầu ta ra, nếu không ta đã không mạnh như bây giờ." Đúng lúc nói chuyện, cánh tay trái của người khổng lồ đá hoàn toàn đứt lìa, vỡ vụn thành vô số viên đá nhỏ rơi xuống đất.

La Thiên và Zoro đang trên đường đến lâu đài.

Lúc đó, các đấu sĩ từng tham gia giải đấu cũng chạy theo.

Từng tham gia thi đấu, sau đó bị Doflamingo lừa, biến thành đồ

chơi, bị Donquixote Doflamingo nô dịch.

Họ muốn tìm Donquixote Doflamingo để báo thù.

Chuyện này đối với những kẻ hiếu chiến đó đơn giản là một sự sỉ nhục lớn.

Cho dù đối phương là Thất Vũ Hải, họ cũng phải rửa mối nhục này.

Có một nguyên nhân vô cùng quan trọng, cả thành phố đã bị "Lồng Chim" khống chế.

Nếu không đánh bại kẻ chủ mưu Donquixote Doflamingo, thì sẽ không ai rời khỏi thành phố này được.

"Đừng có cản đường, một mình tôi đi là được rồi!" La Thiên hét lớn về phía những người đó.

Nhưng những kẻ đó mặt dày, không thèm nghe La Thiên giải thích chút nào.

"Donquixote Doflamingo nhất định phải do ta đánh bại!" Chin Jao nói.

Vua Elizabello nghe xong thì không vui.

"Donquixote Doflamingo là của ta, không ai được giành với ta!" Lúc này Cavendish cũng xuất hiện.

Vô số cánh hoa bay lả tả từ trên trời xuống.

Cavendish từ trên không trung nhảy xuống, đáp sau lưng thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên.

"Đây là cơ hội trời cho ta, để ta có thể đánh bại Thất Vũ Hải và tạo khoảng cách với những Siêu Tân Tinh hải tặc trước đây.

Chỉ cần ta giải quyết Donquixote Doflamingo, thì ta sẽ lên trang

nhất của nhật báo ngày mai.

Cả tờ báo sẽ đăng tin lớn, ta sẽ đăng ảnh đẹp của ta lên đó, để tất cả mọi người trên thế giới phải ghen tị với ta." Cavendish lúc này bắt đầu trở nên vô cùng tự luyến.

"Chẳng lẽ đây là số mệnh của ta sao?" La Thiên thì không khách khí chút nào, một cước đá Cavendish bay đi.

"Đừng có đứng đây vướng víu nữa, lảm nhảm cái gì!" Lúc đó lại có không ít dân chúng muốn lấy tiền thưởng đứng giữa đường, từ xa nhìn thấy La Thiên chạy tới liền chặn lại.

"Đánh bại La Thiên, ta không chỉ có thể lấy tiền thưởng, mà còn có thể kết thúc trò chơi này!" "A a, mau kết thúc đi thôi.

Nếu không thì ta cũng sẽ chôn xác ở đây mất." "Nhưng La Thiên là ân nhân cứu mạng của ta mà, nói như vậy thật sự được sao?" "Mạng mình còn không giữ được, thì quản nhiều làm gì!" Những người dân thường này cầm đao thương côn bổng đứng giữa đường, nói qua nói lại.

Nhưng cuối cùng, họ vẫn quyết định sẽ đánh bại La Thiên để kết thúc mọi chuyện.

Từ xa bụi bay mù mịt, rõ ràng là có người chạy tới.

"La Thiên, mọi người chuẩn bị đi, đợi hắn tới đây, chúng ta sẽ xông lên.

Mặc dù hải tặc cũng ghê gớm, nhưng hai quyền khó địch bốn tay, ta không tin một mình hắn có thể đánh bại tất cả chúng ta!" Lúc đó một người hét lên.

Đợi bụi tan đi, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy những người đó.

Hoàn toàn không phải một mình La Thiên, mà là một đám người, ít nhất cũng hơn 100 người.

Mỗi người đều cao lớn vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn, có người thì họ đã quen mặt, những người này trước đây đều là đấu sĩ trong đấu trường.

Tài năng của những đấu sĩ này thì họ cũng biết, tùy tiện một người ra có thể đánh một đám.

Trận chiến này phải đánh thế nào đây?

"Mấy tên lính quèn tránh ra hết cho ta!" La Thiên nhìn thấy có người cản đường phía trước, lớn tiếng hét lên.

La Thiên căn bản không thèm để ý đến đám dân thường chặn đường đó, trực tiếp xông thẳng tới.

Chương 837

Những kẻ chặn đường trực tiếp bị tông bay.

Một lũ hám lợi, lấy oán báo ơn.

Đánh bọn chúng đơn giản là làm bẩn tay tôi.

La Thiên cũng không phí quá nhiều tế bào não cho những người này.

Hắn tiếp tục cùng một đám người chạy về phía ngọn núi.

Lâu đài trên đỉnh núi đó chắc hẳn là vị trí của Donquixote Doflamingo.

Lúc này, Pica cũng đã hồi phục.

Hắn nhìn ngang nhìn dọc, rồi nhìn thấy La Thiên trên đường.

Pica khổng lồ giơ nắm đấm của mình lên.

Trực tiếp nhằm về phía La Thiên, đập xuống.

"Thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên, chết đi!" Pica hét lớn.

Một nắm đấm khổng lồ như vậy, hành động của hắn đương nhiên không thoát khỏi mắt của các đấu sĩ.

Một số đấu sĩ phát hiện, một nắm đấm lớn như ngọn núi nhỏ đang vung tới.

Có đấu sĩ lần đầu tiên thấy cảnh này, đơn giản là giật nảy mình.

Một nắm đấm lớn như vậy, phải làm sao đây?

Lúc này Chin Jao và Vua Elizabello lại nhảy ra.

Có kinh nghiệm lần trước liên thủ phá nát cánh tay đối phương, đương nhiên họ có tự tin sẽ lại phá nát cánh tay đối phương một lần

nữa.

Lần trước họ đồng tâm hiệp lực đánh gãy cánh tay phải của Pica khổng lồ, lần này họ muốn hợp lực đánh gãy cánh tay trái của đối phương.

“Cứ giao cho hai chúng ta đi, bao nhiêu lần cũng vậy thôi.

Thứ đó chỉ được cái vẻ ngoài, yếu ớt không chịu nổi một đòn.” Chin Jao nói với mọi người.

Vua Elizabello lúc này cũng lên tiếng.

“Để ta xem, một quyền của ta sẽ đập nát cánh tay trái của hắn luôn!” Zoro không thể chịu đựng được nữa, hắn nói với hai người đó.

“Đối phương là người năng lực Trái Ác Quỷ, người có năng lực điều khiển đá.

Cho dù có đập nát bao nhiêu lần đi nữa, hắn cũng có thể phục hồi.

Trước khi động thủ với đối phương, các ông không tìm hiểu kỹ về hắn à?” Nghe Zoro nói, tất cả mọi người đều giật mình, đặc biệt là Chin Jao và Vua Elizabello.

“Thật vậy sao?

Vậy tôi phải làm thế nào đây?” Chin Jao hỏi.

Vua Elizabello lúc đó gãi đầu, cũng rất bất lực về chuyện này.

Nếu không tìm được vị trí năng lực của đối phương, thì cho dù đánh bao nhiêu quyền đi nữa, đá của đối phương cũng có thể phục hồi.

Như vậy, chỉ là công cốc, phí sức mà thôi.

“Vậy bây giờ tôi phải làm sao đây?” Chin Jao hỏi La Thiên.

Vua Elizabello bên cạnh lúc đó đột nhiên nói.

“Vậy tôi chỉ còn cách chạy thôi.” “Chẳng lẽ không có cách nào thông minh hơn, chỉ có cách này thôi sao?” “Chạy trốn đôi khi cũng là một loại chiến lược.” Vua Elizabello không chịu nhường nhịn trả lời.

Lúc đó nắm đấm của Pica cũng rơi xuống đất.

Làn sóng khí khổng lồ quét khắp bốn phương.

Không chỉ những người dân thường, mà ngay cả một số đấu sĩ có thực lực tương đối thấp cũng bị cơn lốc thổi bay.

Chỉ một đòn tấn công của Pica.

Một cú đấm làm chấn động mặt đất, vô số ngôi nhà sụp đổ.

“Kết thúc như vậy đi, biến thành thịt nát đi, thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên!” La Thiên thấy đồng đội đều bị một quyền đánh bay.

Lúc đó, hắn và Zoro cùng Law đang ngồi trên con bò yaks đang phi nước đại.

Pica nhìn thấy Luffy, nắm đấm thứ hai trực tiếp đập về phía La Thiên.

Trong mắt La Thiên, nắm đấm đó ngày càng lớn, bay thẳng tới trước mặt.

Mặt đất rung chuyển, khói bụi mịt mờ.

Chương 838

Một quyền của Pica cũng tạo ra một cơn cuồng phong cực lớn.

Lại một mảng lớn kiến trúc bị một quyền phá hủy.

Chin Jao thấy tình huống này, lập tức lo lắng, hét lớn.

"Thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên không sao chứ?" Một số đấu sĩ không giữ được bình tĩnh bên cạnh, lúc đó luống cuống tay chân.

"Bị một quyền đánh trúng như vậy, thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên không chết thì cũng tàn phế!" "Không phải đã chết rồi sao?" Khi mọi người đang nghĩ như vậy, đột nhiên nhìn thấy trên cánh tay trái của Pica, có người đang chạy trên đó.

Nhìn kỹ lại, hóa ra lại là thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên!

Thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên cưỡi con bò yaks mang theo Zoro và Law, đang chạy trên cánh tay khổng lồ của Pica.

"Đây là một con đường tắt, mau đưa tôi đến hoàng cung đi!" Trên lưng con bò yaks có hai đấu sĩ không quen biết.

Hai đấu sĩ cứ nhất quyết theo thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên, đuổi cũng không đi.

La Thiên bất đắc dĩ, đành phải cho họ đi theo.

Lúc này hai người đó cũng tỏ ra vô cùng phấn khích.

Lại còn được chạy trên người của người khổng lồ.

Xem ra đây là một con đường tắt, nhanh chóng đến hoàng cung.

Như vậy, mục đích sẽ đạt được.

Đơn giản là quá kích thích, phải không?

Hôm nay chưa từng có trải nghiệm như vậy.

“Hai người cứ bám theo tôi như vậy, hai người nặng thế này, sẽ làm chậm tốc độ của tôi nghiêm trọng.

Với thực lực bình thường của các người, cho dù có tìm thấy Donquixote Doflamingo cũng không giúp được gì.” “Đừng mà, xin hãy đưa tôi đi đi, tôi khó khăn lắm mới giải quyết xong mọi chuyện, lúc này tôi muốn báo thù.

Donquixote Doflamingo, cái tên đó dám biến tôi thành đồ chơi tí hon, tôi nhất định phải cho hắn ta một bài học.” Hai người phấn khích la hét.

La Thiên muốn đá họ xuống, nhưng lại thôi.

Lúc đó, hai người ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt khổng lồ cách đó không xa.

Đột nhiên lại bắt đầu la hét lớn tiếng.

Đương nhiên, lần la hét này không phải vì phấn khích, mà là vì bị dọa sợ.

La Thiên quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt khổng lồ của Pica.

Hắn lập tức hiểu ra, tên Pica này muốn ra tay.

Cùng lúc đó, cánh tay trái của Pica không ngừng mọc ra những cánh tay mới.

“Chết rồi, tên Pica này muốn tấn công tôi!” “Tôi đang ở trên cánh tay của hắn, khó mà tránh được!” Mấy người đó nói qua nói lại.

Điều này không tồi, đương nhiên họ cũng hiểu đạo lý, nếu để hắn liên tục ra tay, cho dù có thể miễn cưỡng tránh được đòn tấn công của Pica, thì cũng sẽ rơi xuống đất.

Như vậy sẽ càng làm chậm tốc độ, vốn dĩ đã chậm trễ không ít

thời gian trên đường rồi.

“Lần này để tôi!” La Thiên trực tiếp chạy lên phía trước.

La Thiên trực tiếp sử dụng Haki bám vào hai tay.

Cú tấn công này, hắn đã dồn toàn bộ Haki lên đến cực điểm.

Cú tấn công này của La Thiên nhắm vào đầu Pica.

Cái đầu đó khổng lồ, cho dù chỉ một con mắt cũng lớn hơn cả cơ thể La Thiên.

“Bá Vương Quyền!” La Thiên hét lớn một tiếng, trực tiếp đấm vào mặt Pica.

Mặt Pica bị một quyền đánh trúng liền vỡ tan thành từng mảnh.

Một quyền lại có thể đánh nát cả đầu của Pica.

“Quá lợi hại!” Các đấu sĩ trên lưng con bò yaks lớn tiếng cổ vũ La Thiên.

“Lại còn vỡ vụn hết cả ra!” Các đấu sĩ dưới mặt đất cũng đều không thể tin được.

Cái đầu lâu như ngọn núi nhỏ ấy lại bị một quyền của La Thiên đánh thành mảnh vụn, loại sức mạnh này không phải người bình thường có thể có được.

La Thiên một lần nữa quay lại trên lưng con bò yaks.

Ở phía Hải Quân.

Một lính Hải Quân đang báo cáo tình hình cho Fujitora.

Chương 839

“Những hải tặc khét tiếng đã rời khỏi đấu trường, đang cùng băng Mũ Rơm tiến về hoàng cung của Doflamingo.” “À ra là vậy!” Fujitora cười nhẹ, có chút cảm thán.

“Ta cứ tưởng những hải tặc khét tiếng đó không thể đồng lòng hợp sức, không ngờ lần này hành động lại nhất quán như vậy.

Xin lỗi, bây giờ ta cần liên lạc với Phó Đô Đốc Bastille.” Về phía Phó Đô Đốc Bastille, ông cũng đang bận rộn với nhiệm vụ.

Không ngừng có lính Hải Quân báo cáo với ông, nhận được tín hiệu cầu cứu.

“Sao lại có nhiều tín hiệu cầu cứu như vậy?” Phó Đô Đốc Bastille vô cùng kỳ lạ.

“Những lính Hải Quân đã ra ngoài trước đó bị thương, nên họ phát tín hiệu cầu cứu.” “Những binh sĩ vừa nãy bị Pica đánh bay không ngừng liên lạc, nhưng cũng không còn cách nào khác.” “Số người bị thương thực sự quá nhiều, vượt ngoài dự liệu của chúng tôi, cũng không còn cách nào khác, nếu không đi giúp họ, tình cảnh của họ sẽ vô cùng, vô cùng nguy hiểm.” Các binh sĩ cấp dưới lần lượt trả lời.

“Số lượng cũng quá nhiều rồi.” Phó Đô Đốc Bastille lúc đó có chút đau đầu.

Lúc đó lại có một binh sĩ chạy tới.

“Thưa Phó Đô Đốc Bastille, có điện thoại ạ!” “Này, lại ai nữa, không thấy tôi đang bận sao?

Bảo họ đợi một chút.” Phó Đô Đốc Bastille vừa dứt lời, nghe thấy bên kia có người nói.

“Phó Đô Đốc Bastille, lão phu, Fujitora đây.” Phó Đô Đốc Bastille vừa nghe thấy giọng của Fujitora, đâu dám chậm trễ, lập tức đứng nghiêm chào quân lễ.

“Vâng, Đại Tướng Fujitora, ngài hiện đang ở đâu ạ?

Tôi xin nghe lệnh của ngài.” Fujitora lúc đó nói.

“Những hải tặc thoát ra từ đấu trường, hành động của chúng đều nhất quán.” “Nhất định phải ngăn chặn chúng lại, nếu chúng gây rối thì tình hình sẽ càng khó kiểm soát hơn.” Nghe lời của Fujitora, Phó Đô Đốc Bastille trả lời.

“Không, làm như vậy sẽ có lợi hơn cho ta.” Fujitora cười, phủ nhận câu trả lời của Phó Đô Đốc Bastille.

“Lời này nghĩa là sao?” Phó Đô Đốc Bastille không hiểu ý nghĩa trong đó.

“Hãy nhanh chóng phái viện quân từ các Trung tá đang phân tán trên đảo, tập hợp tất cả dưới hoàng cung, bây giờ là lúc ta bắt đầu hành động.” Sau đó, một người đàn ông mặt dày vô sỉ nói.

“Này, Kyros, mau ra đây đi.

Nếu không bắt được kẻ hành quyết, trò chơi này không thể kết thúc được.

Tôi còn có gia đình phải nhờ cậy, mau bó tay chịu trói đi.” Thật sự quá ích kỷ, vì mạng sống của bản thân và gia đình mà sẵn sàng hy sinh mạng sống của người khác.

Chẳng lẽ mạng sống của họ quý giá, còn của người khác thì không đáng gì sao?

Vị trí hiện tại của Kyros cách hoàng cung khá xa, nhưng xung quanh đều là người.

Anh ta đang tìm cách tránh những người này, rồi đi về hướng hoàng cung.

Không ngừng, có người hét lớn.

“Ngăn tôi lại đi, cơ thể tôi không tự chủ được mà giết người, tôi thật sự không muốn, có ai ngăn tôi lại không?

Tất cả hãy tránh xa tôi ra.

Tôi không muốn như vậy, đây đơn giản là một cơn ác mộng!” Bi kịch 10 năm trước đang không ngừng tái diễn, mọi người đều vô cùng sợ hãi và hoảng loạn.

Robin đang không ngừng leo lên.

Mọi người cố gắng lên, sắp đến “Cao Địa Của Vua” rồi.

Khi mọi người sắp leo lên đến nơi, đột nhiên phía dưới xuất hiện một đám lớn quân truy đuổi.

Họ không bay được, nên nhanh chóng leo lên.

Không lâu sau, họ đã leo lên được.

Khi mọi người đều leo lên xong, Robin thu lại tấm lưới của mình, những người kia đều rơi xuống.

Tiếng kêu thảm thiết.

Bản sao của La Thiên đang không ngừng chạy về phía hoàng cung, Tướng quân Pica vừa nãy bị đánh nát, đầu hắn ta vừa phục hồi lại đã đuổi kịp.

Zoro nói.

“Cuối cùng cũng thấy được bản thể của tên đó, trông có vẻ giống người rồi, không còn toàn thân là đá nữa, cầm một thanh đại đao chém về phía ta, ta phải mau tránh ra thôi!” Sau đó Zoro và tên người đá giao

chiến, La Thiên không dừng bước, vẫn chạy thẳng về phía hoàng cung.

"Thuyền trưởng của tôi không có thời gian với cục đá vỡ này, anh ấy có việc quan trọng phải làm.

Tôi đối phó với ông là đủ rồi.

Không cần phí quá nhiều người, hãy để tôi đối phó với ông, cái tên đàn bà yếu ớt kia." Tên người đá tức đến mức không nói nên lời.

La Thiên sắp đến hoàng cung.

Hải Quân hét lớn.

"Chặn lại, đừng để hắn vào hoàng cung!" Hải Quân cũng có một nửa số người đã đến trước hoàng cung.

Chương 840

Ngăn chặn Tướng quân Pica và băng Mũ Rơm, những kẻ đang vây công hoàng cung, hiện tại đã hình thành bốn thế lực chiếm cứ: đội quân đấu trường gồm các hải tặc từ khắp Tân Thế Giới, quân đội của Vua Riku, chiến binh mạnh nhất lịch sử Kyros.

Có cả băng Mũ Rơm, Zoro, La Thiên và kẻ phản bội Law.

Senior Pink cuối cùng cũng tìm thấy Franky và chuẩn bị đại chiến một trận.

Kyros cũng bỏ lại dân chúng, chạy về phía hoàng cung.

Law nói với La Thiên.

"Tôi hiểu rồi, mọi chuyện bây giờ chỉ có thể dốc hết sức mình thôi.

Tôi cũng đã hạ quyết tâm rồi, phương án mà tôi đưa ra trước đây, mặc dù đã đi một vòng lớn nhưng thực sự có thể đánh bại Doflamingo.

Nhưng thực ra, tôi cũng muốn trực tiếp báo thù một mũi tên.

Vừa nãy tôi đã thất bại một lần, lần tới tôi nhất định sẽ không thua. 13 năm trước, người tôi yêu quý nhất đã bị Donquixote Doflamingo giết chết, tên anh ấy là Corazon, một cán bộ cấp cao của gia đình Donquixote, ân nhân cứu mạng của tôi, đồng thời cũng là em trai ruột của Donquixote Doflamingo." La Thiên vô cùng kinh ngạc.

Hắn há hốc mồm.

Trên "Cao Địa Của Vua".

Bartolomeo cuối cùng cũng leo lên được, cứ tưởng sẽ gặp được

siêu thần tượng tiền bối La Thiên, nhưng lại phát hiện anh ấy không có ở đó.

Bartolomeo hét lớn.

“Chuyện gì vậy?

Tiền bối La Thiên không có ở đây sao?” Robin trả lời.

“Đương nhiên rồi, cậu ấy sẽ không ở một chỗ quá 5 phút đâu.” Bartolomeo lại tiếp tục si mê.

“Thật là tự do, không hổ là Vua Hải Tặc, danh bất hư truyền nha, thật không hổ là thần tượng của tôi!” Lúc đó Viola cũng đã lên.

“Tìm được rồi, cuối cùng cũng tìm được chìa khóa, tôi phải tìm cách đưa chìa khóa này cho Law, giúp anh ấy mở còng ra.” Rebecca vừa chạy vừa ôm dì của mình.

“Dì ơi, cháu rất vui khi nhìn thấy dì.” Viola vui vẻ nói.

“Con cuối cùng cũng tìm thấy rồi, phụ vương, thật là tốt quá.

Con đã dùng ‘Thiên Lý Nhãn’ của mình, tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Con phải tìm cách gửi nó ngay lập tức.” Vua Riku chất vấn.

“Khoan đã, con tin tưởng họ như vậy sao?

Họ là hải tặc mà.” Viola giải thích.

“Hắn ta đang hủy hoại đất nước này, cái gọi là hòa bình giả dối trên bề mặt không thể tồn tại được.

Con không chơi nữa, con đã đặt cược tất cả vào họ rồi.

Tất cả những đau khổ mà con phải chịu cho đến nay, đều là do tên Donquixote Doflamingo, kẻ được Chính Phủ Thế Giới gọi là Thất Vũ Hải, đã gây ra.

Đến bây giờ, con không còn thèm muốn sự cứu rỗi của Hải Quân và Chính Phủ nữa, con không thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của những nạn nhân do một tay hắn tạo ra, cũng như tiếng gào thét phẫn nộ của đất nước này, bởi vì những kẻ có quyền chỉ lắng nghe những âm thanh có lợi cho họ.

Ít nhất thì mỗi lời nói của băng Mũ Rơm đều xuất phát từ trái tim, những gì họ làm sẽ không trái với nội tâm của họ.

Chỉ cần họ kiên trì làm một việc gì đó, bất kể phải nỗ lực bao nhiêu, họ cũng sẽ dũng cảm tiến về phía trước để làm, cho dù phải hy sinh tính mạng, cũng không tiếc." Vua Riku bị con gái mình thuyết phục.

Ông cũng không nói gì nữa.

Lúc đó, tộc người tí hon đưa Đại Thần Usopp đến trước mặt Vua Riku.

Leo giới thiệu.

"Bệ hạ Vua Riku, Bệ hạ Vua Riku, xin hãy nhìn vị anh hùng này, không sai, Đại Thần Usopp, hoàn toàn bất chấp tính mạng của mình, đã đích thân giải lời nguyền đồ chơi đã bao trùm đất nước này suốt 10 năm.

Anh ấy là siêu anh hùng của chúng tôi, đã cứu tôi, cứu những người bạn nhỏ của tôi, khiến tôi cảm động đến rơi nước mắt, thật là quá cảm động, anh ấy sẽ mãi mãi là siêu anh hùng của tôi, và La Thiên là đội trưởng của nhóm siêu anh hùng.

Vì vậy, tôi muốn tin vào một trong những ngôi sao của Dressrosa, một hải tặc, tôi cũng sẽ kiên định không lay chuyển mà tin tưởng.

Vì vậy, xin ngài cũng hãy tin tưởng, người tốt sẽ giúp đỡ chúng tôi." Usopp mệt mỏi rã rời toàn thân, ngay cả sức giơ tay cũng không

còn, chỉ có thể nằm vật ra đất nghỉ ngơi.

Vua Riku nghe tộc người tí hon nói như vậy.

Hoàn toàn xóa bỏ ý nghĩ lo lắng.

Hoàn toàn tin tưởng vào băng La Thiên.

Rebecca cầu xin.

“Dì ơi, nhiệm vụ đưa chìa khóa này cứ giao cho cháu đi, dù thế nào cháu cũng sẽ không đứng yên một chỗ, hãy để cháu đi đi.

Chương 841

Cháu sẽ cẩn thận, dì cứ yên tâm.” Bartolomeo xen vào.

“Đúng, tốt quá rồi!

Nếu cháu muốn đến chỗ tiền bối La Thiên, nhất định phải đưa cả cháu đi nữa.

Cứ để tất cả trên người cháu đi.

Cháu cũng muốn đi gặp thần tượng La Thiên của cháu, hai chúng ta cùng đi đi, cháu cũng đi, cháu dù thế nào cũng không chờ đợi ở đây.” Viola lo lắng nói.

“Rebecca, nhưng nếu cháu đi xuống đó sẽ trở thành kẻ bị hành hình trong trò chơi, tình cảnh của cháu sẽ vô cùng nguy hiểm, đó không phải chuyện đùa đâu, cháu hiểu không?” Rebecca kiên định nói.

“Yên tâm đi ạ, cháu hiểu hết rồi, cháu biết mình phải làm gì, dù thế nào cháu cũng sẽ đi.

Đừng lo cho cháu, cháu sẽ cẩn thận.” Leo kiên định nói.

“Tôi cũng muốn tham gia, nếu đã vậy, thì hãy đi từ trên mái nhà đi.

Tôi và anh Kabu sẽ đi cùng, xin ngài cứ yên tâm, vấn đề về binh lính và công xưởng cứ giao cho Inhel được không?” Inhel trả lời.

“Yên tâm đi, theo tình báo của đội trinh sát, Franky có vẻ đang giao chiến với Senior Pink.

Bạn bè của tộc Tontatta sẽ cùng Franky vượt qua mọi chuyện, tôi sẽ đi giải cứu công chúa Mansherry và đồng đội của mình, chúng ta sẽ gặp lại sau nhé.” Leo ra lệnh.

“Các vị, thời gian không chờ đợi ai cả, sau đó nhất định phải quay

lại ‘Cao Địa Của Vua’ để hội ngộ nhé.

Tôi xuất phát đây, hãy hành động theo kế hoạch của tôi đi.” Thằng nhóc Mũ Rơm La Thiên thật là một người đàn ông khó tin.

Trong loại tuyệt vọng này, không biết từ lúc nào, mọi người đều bắt đầu nhìn thấy hy vọng từ băng Mũ Rơm.

Mặc dù là hải tặc, nhưng ý chí lại vô cùng kiên định.

La Thiên đã đến hoàng cung.

Nhưng hoàng cung bị bao vây, hắn quyết định xông vào.

Bellamy tức giận nói.

“Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật, đám đấu sĩ đó leo lên đâu rồi?

Tốc độ nhanh như vậy, đáng lẽ phải có mấy nghìn lính Hải Quân chứ, đáng lẽ phải thế chứ, tại sao lại phát triển đến mức này, rốt cuộc là ai đã xông lên đó?

Cái đám Hải Quân đáng chết, thật sự chẳng có chút tác dụng nào cả.” Mọi người xôn xao bàn tán.

“Mọi người nhanh lên, tôi sắp leo lên rồi. .....” Hỗ trợ công việc cho cách mạng hải tặc, với tư cách là một quân cách mạng, tuyệt đối không thể để hắn tiến thêm nửa bước.

Sabo nói.

“Đúng vậy, với tư cách là anh trai, tôi không thể để hắn tiến thêm nửa bước.” Fujitora hỏi.

“Xin hỏi là anh trai của ai?” Nhưng Sabo không trả lời.

Hải Quân chuẩn bị dùng đạn bắn vào nhà cách mạng Sabo.

Trung tướng ngăn lại.

“Khoan đã, không phải dùng đạn có thể giải quyết được đâu, căn

bản không đối phó được đâu, hãy bỏ vũ khí xuống trước đã.” Sabo nói.

“Đúng vậy, dù có ôm nhau chặt đến mấy cũng không thắng được tôi đâu.” Có một lính Hải Quân căn bản không nghe lời khuyên, trực tiếp dùng đạn bắn vào đầu Sabo, đầu của anh ta bốc cháy, tên lính Hải Quân đó đắc ý nói “Đừng quá coi thường Hải Quân của ta, xem ra bây giờ ngươi hết mạng rồi phải không, ai bảo ngươi coi thường ta.

Hải Quân sao có thể thua một quân cách mạng được chứ,” nhưng không lâu sau Sabo dập lửa xuống.

“Ta không bị chút tổn thương nào.” Anh ta khinh bỉ nói.

“Ta là người năng lực Trái Ác Quỷ Mera Mera no Mi, đùa à, đốt lửa và vũ lực có tác dụng gì với ta chứ,” thực ra mọi người đều vô cùng không phục, tất cả đều nổ súng.

Sabo cũng không còn cách nào, trực tiếp tung ra Hỏa Quyền của mình, một quyền đã đánh ngã tất cả.

Ai bảo không nghe lời khuyên chứ.

Tự cho là đúng.

Cứ nghĩ cầm đạn trên tay là ghê gớm lắm sao?

Sabo đã ăn Trái Ác Quỷ hệ Logia Mera Mera no Mi, có thể biến thành nguyên tố, nên những đòn tấn công vật lý này không có tác dụng.

Cũng không ai ngờ Trái Ác Quỷ lại rơi vào tay của phó tổng tư lệnh quân cách mạng.

Sau đó Trung tướng quyết định chiến đấu với anh ta.

Nhưng Trung tướng không lâu sau đã bại trận.

Fujitora lo lắng nói.

Chương 842

“Ôi chao, không ổn rồi, phạm vi ảnh hưởng quá rộng, liệu người dân có bị tổn thương không nhỉ?” Một lính Hải Quân nói.

“Nếu ngài triệu hồi thiên thạch, xin hãy báo cho tôi một tiếng trước.” “Được rồi, thật xin lỗi, lần sau ta sẽ báo trước khi triệu hồi.” Không lâu sau Sabo xuất hiện, cầm mặt nạ của Trung tướng.

Fujitora nói.

“Ra tay thật không chút lưu tình, thật sự quá tàn nhẫn.

À đúng rồi, vừa nãy từ miệng ngươi nói ra với tư cách là huynh trưởng, là anh trai của ai vậy?

Người sở hữu Trái Ác Quỷ này trước đây có phải là Hỏa Quyền Ace, người đã hy sinh trong trận chiến tại tổng bộ Hải Quân, cũng từng tuyên bố là anh em kết nghĩa với Mũ Rơm, ngài cũng như vậy sao?” Sabo phản kích.

“Hay cho ngài, tôi còn tàn nhẫn hơn.

Đúng vậy, lời tôi nói ra trước đây là thật, chỉ cần La Thiên cần tôi, tôi bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể giúp đỡ, cho dù tôi đang ở góc nào trên thế giới, vứt bỏ mọi lập trường, tôi cũng sẽ chạy đến giúp.

Tuyệt đối không thể để cậu ấy mất đi sinh mạng, nếm trải lại nỗi đau khắc cốt ghi tâm đó nữa.

Tôi đã mất đi một người anh em, bây giờ tôi phải bảo vệ tốt người anh em này.

Nếu ngài muốn đối đầu với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ngài đâu.” Fujitora nghe xong lời của Sabo, liền rút kiếm ra.

“Xem ra nói nhiều cũng vô ích, ta chỉ còn cách chiến đấu thôi.

Câu chuyện tuy cảm động, nhưng trên người lão phu không có rượu ngon để cùng uống.” Không lâu sau.

Họ đã đánh nhau.

La Thiên bị Kelly Funk lừa.

Hắn tiến vào tầng một của cánh đồng hoa.

Bên trong có thể rất nguy hiểm.

Law hỏi.

“La Thiên, anh định đi đâu tìm chìa khóa để mở còng cho tôi?

Nếu không đối phó được Donquixote Doflamingo, tôi cũng coi như đi chết vô ích.” La Thiên tức giận nói.

“Thuyền đi đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, tóm lại cứ đi trước đã.” Law tức giận nói.

“Anh lấy tự tin ở đâu ra vậy?

Anh nghĩ một mình anh có thể chiến thắng được sao?

Tôi không quan tâm, mau quay lại bục cao vừa nãy đi, tôi muốn đi tìm chìa khóa, trận đối đầu này là sống hay chết đấy, mau quay về đi!” Nhưng La Thiên căn bản không nghe lời anh ta.

Hắn cứ đi thẳng về phía trước, Law cũng tỏ vẻ bất lực.

Kelly Funk vội vàng nói.

“Đến một ngã rẽ rồi, mau vào đi, tôi sẽ bảo vệ ở cửa, hy vọng các anh sẽ thành công.” Thế là La Thiên, Law cưỡi bò đi vào.

Kelly Funk.

Lúc đó điện thoại reng lên, La Thiên nhìn thấy Robin gọi đến, liền nghe máy.

Giọng Robin truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Tôi, tôi là Robin.

Tôi hiện đang ở bục cao vừa nãy, anh đi đâu rồi?

Tôi đã tìm thấy chìa khóa còng tay của Law, bây giờ tôi muốn đưa cho anh.” La Thiên trả lời.

“Tôi hiện đang đi về phía cánh đồng hoa hướng dương ở tầng 1 của ngọn núi.

Tốt quá rồi, vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở đó nhé.” Leo trả lời.

“Được, tôi là Leo của tộc Tontatta.

Bây giờ tôi sẽ đưa công chúa Rebecca và tộc người khổng lồ đã bị biến thành đồ hộp, cùng với Robin đến đó.

Lát nữa chúng ta sẽ hội hợp ở cánh đồng hoa hướng dương tầng 4 nhé.” Sau đó cúp điện thoại.

Kelly Funk vốn biết rằng dưới lòng đất vô cùng nguy hiểm, nên mới để La Thiên đi con đường đó để giải quyết.

Robin nhờ vào máy bay nhỏ của tộc người tí hon, bay tới.

La Thiên cứ đi thẳng về phía trước, đột nhiên phát hiện bên trong là một ngõ cụt.

Donquixote Doflamingo đột nhiên xuất hiện, cười lớn nói “Đây chỉ là một cái giếng nước nghiêng, căn bản không có lối ra đâu.

Bị lừa rồi.

Chương 843

Một lũ yếu đuối bám víu vào nhau, xem ra đã làm mất chìa khóa còng tay rồi nhỉ," La Thiên kinh ngạc nói.

"Donquixote Doflamingo.

Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?" Donquixote Doflamingo giải thích.

"Ta cứu ngươi sao, mắc phải cái bẫy nực cười này, lại còn tin vào loại chuyện ma quỷ này nữa, thật sự quá ngu ngốc rồi, tin vào người khác, thật là quá buồn cười." Tiếp đó, Donquixote Doflamingo dùng sợi chỉ bắn chết con bò.

La Thiên vô cùng đau lòng, không ngừng vuốt ve con bò.

"Thật sự không có chút cảm giác nguy hiểm nào sao, thật là quá nhàm chán rồi, ai cũng có thể giết chết nó dễ dàng như vậy sao, căn bản không cần ta ra tay.

Ta cứ tưởng ngươi ghê gớm lắm, thật sự quá nực cười.

Ta xuất hiện ở đây đơn giản là một sai lầm.

Cái đám ồn ào bên ngoài muốn lấy đầu ta, thanh thế không nhỏ sao, trong tình huống như vậy mà còn tìm được đồng đội sao.

Loại năng lực đặc biệt này, trong trận chiến đỉnh cao đã khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác rồi, nhưng bản thân ngươi lại là một tên ngu ngốc không hơn không kém, tại sao lại chọn một tên như vậy chứ?

Law, ta vốn tưởng ngươi là một kẻ nhìn người chuẩn xác, không ngờ cũng có lúc nhìn lầm.

Ngay cả thằng nhóc quỷ lúc ban đầu cũng còn tàn nhẫn và xảo quyệt hơn ngươi bây giờ nữa.

Ta nói đúng không?

Ai đã biến ngươi thành một phế vật như bây giờ vậy." Law nổi giận nói.

"Câm miệng lại cho tôi, tôi không trở nên giống như ngươi, tôi đã được cứu rỗi rồi." Donquixote Doflamingo tức giận nói.

"Nếu không phải là một phế vật, sao lại ở cùng với loại ngu ngốc như vậy chứ, và từ biệt thế giới này theo một cách nhàm chán như thế này." Donquixote Doflamingo chuẩn bị giết Law.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Hai anh em đã đến.

"Mau dừng tay, tôi không cho phép làm tổn hại đến anh hùng La Thiên của tôi!" Vừa nãy lúc Donquixote Doflamingo không chú ý, đã bị một phát đạn vào lưng.

Vì đó là phân thân của Donquixote Doflamingo.

Lát sau nó biến mất.

Hai anh em bàn bạc.

"Đừng lo chuyện khác vội, trước hết hãy kéo Đại Ca Mũ Rơm lên đã, anh ấy không sao chứ?

Đại Ca Mũ Rơm." Có một hải tặc chuẩn bị dùng súng bắn Kyros.

Khi tình hình căng thẳng, có một ông lão xuất hiện cứu anh ta.

Ông lão giật lấy khẩu súng của tên hải tặc.

Kyros thấy cảnh đó sợ ông lão bị thiệt thòi, vội vàng đánh ngất tên hải tặc đó.

Khi Kyros chuẩn bị bày tỏ lòng biết ơn với ông lão đó, chỉ thấy ông lão cầm súng nhắm vào anh ta.

Ông lão cầu xin.

“Thật sự rất xin lỗi, hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.” Kyros trả lời.

“Xin lỗi, điều đó tôi không thể làm được.

Vốn dĩ những người dân có tấm lòng bình hòa không muốn tranh đấu, đều vì tai họa xảy ra nên mới buộc phải làm như vậy, tôi cũng có thể hiểu được, tôi sẽ không oán trách.

Nhưng tôi sẽ không làm theo những gì ông nói, tôi cũng có việc của mình phải làm, xin hãy thông cảm.

Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt những cánh đồng hoa của ông, Donquixote Doflamingo.

Xin lỗi, tôi phải đi rồi.” Ông lão ngồi trên đất khóc lóc, bất động.

Ông lão này căn bản không muốn giết Kyros, nhưng vì mạng sống của cả gia đình và an ninh của cả thành phố.

Ông ta căn bản không thể đánh bại Donquixote Doflamingo, bây giờ cách duy nhất là nhanh chóng kết thúc trò chơi này.

La Thiên một bên.

Hai anh em không hiểu nói.

“Này, tên đó chỉ còn lại nửa thân trên, chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ chúng ta đã đánh bại một nhân vật lớn sao?” Law tức giận nói.

“Đồ ngốc, tôi vừa nãy đã nói đó không phải bản thể, chỉ là phân thân, hắn ta cố tình phái con rối dây ra để trêu đùa tôi.

Cái con rối đó đã cứu tôi đấy.” Hai anh em tức giận nói.

Chương 844

“À đúng rồi, Kelly Funk, cái tên xấu xa vừa nãy dẫn đường cho tôi, đã lừa tôi một cách triệt để.

Khi tôi đi vào, hắn ta còn chế nhạo.

Khi tôi biết được sự thật và muốn ngăn chặn, tên sát thủ chuyên nghiệp Kelly Funk đã bị Donquixote Doflamingo giết chết ngay lập tức.” La Thiên không hiểu nói.

“Nếu nói vậy, thì hình như tôi thật sự đã được tên đó cứu sống vậy.

Thật sự quá hoang đường!

Không biết tình hình bên ngoài thế nào rồi.

Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau ra ngoài đi, tôi có việc vô cùng quan trọng phải làm đây!” Hai anh em nói.

“Tôi hoàn toàn bị tụt lại phía sau rồi, mọi người ơi.

Tôi phải tranh thủ thời gian ra ngoài, nếu không sẽ bị tụt lại quá nhiều.” La Thiên nổi giận nói.

“Khốn kiếp, vốn dĩ cứ nghĩ đây là đường tắt dẫn đến cánh đồng hoa hướng dương, quay lại đi, nhanh lên một chút.

Tôi nhất định phải đi đường tắt.” Law từ chối.

“Không, không có đường tắt đâu.” La Thiên nói.

“Nếu không có đường tắt, vậy tôi sẽ tự tạo ra một con đường!” Trên “Cao Địa Của Vua”.

Các thuộc hạ của Donquixote Doflamingo xôn xao bàn tán.

“Lên thật nhanh quá, thuộc hạ của chúng ta căn bản không phải đối thủ.

Sao vậy?

Cứ từng tên từng tên một mà tiêu diệt chúng đi, thật sự rất thú vị.” La Thiên dùng nắm đấm của mình đấm ra một con đường tắt.

Thật sự quá lợi hại, đúng là một người gây rối bằng thực lực.

Không lâu sau, họ đã đến tầng hai.

Donquixote Doflamingo đang ở trong hoàng cung.

Đột nhiên hắn cảm thấy buồn bã.

Rơi vào dòng hồi ức sâu thẳm.

“Nhớ 10 năm trước, có một cậu bé toàn thân quấn bom tìm đến ta, và muốn gia nhập đội ngũ của ta.

Nếu không đồng ý, ta sẽ phá hủy tất cả những gì ta nhìn thấy, bất kể thành phố, nhà cửa hay con người, ta sẽ cho nổ tung tất cả.

Ta lớn lên ở lâu đài trắng Flevance, ta không còn sống được bao lâu nữa.” Sau đó Donquixote Doflamingo thấy Law rất dũng cảm, nên đã cho anh ta gia nhập đội ngũ của mình.

Hắn cứ tưởng 10 năm sau anh ta sẽ trở thành cánh tay phải đắc lực, không ngờ bây giờ lại là kẻ thù.

Lúc đó Bellamy đi lên.

Donquixote Doflamingo hỏi.

“Này, đã lấy được đầu của Mũ Rơm chưa?” Bellamy chất vấn Donquixote Doflamingo, “Tại sao ngài lại phái Bellamy đến đây chứ?

Đó có thật sự là mệnh lệnh của ngài không, ngài đã không còn hy vọng vào tôi nữa sao?” Donquixote Doflamingo trả lời, “Để làm gì?

Ngươi hỏi cái đó làm gì?

Đừng ép ta phải nói rõ mọi chuyện.

Mục đích của ta từ đầu đã hoàn toàn khác.

Ngươi chỉ muốn làm một hải tặc, nhưng ta thì khác.

Bất kỳ vai trò nào ta cũng có thể đảm nhiệm, chỉ cần có thể tự tay hủy diệt thế giới này." Bên trong công xưởng, tộc người tí hon đang không ngừng nghiên cứu Trái Cây.

Tộc người lớn vừa hét lớn vừa đánh một người tí hon.

"Ngươi đang làm cái quái gì vậy, ta làm đổ thứ này rồi, mau đỡ ta dậy!" Một người tí hon khác giải thích.

"Không phải tôi làm đổ, vừa nãy có một trận động đất lớn làm đổ đấy.

Đúng vậy, vừa nãy động đất là chuyện gì vậy?" Tộc người lớn tức giận nói.

"Tất cả câm miệng lại cho tôi, chuyện động đất vừa nãy không liên quan gì đến các người cả.

Chẳng lẽ các người không muốn chữa bệnh cho công chúa Mansherry sao?

Bây giờ chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi, những chuyện khác không cần quản." Tộc người tí hon hỏi.

"Đương nhiên tôi muốn chữa bệnh cho công chúa của tôi, nhưng tình hình bệnh của công chúa bây giờ thế nào rồi?

Chương 845

Có thể cho tôi đi gặp công chúa không, làm ơn đi mà." Tộc người lớn vừa nói vừa khóc.

"Thật đáng tiếc, tình hình bệnh của công chúa vẫn chưa thuyên giảm, chỉ khi không ngừng nỗ lực mới có khả năng chữa khỏi cho cô ấy.

Không được nói chuyện nữa, chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi." Tộc người tí hon nhìn thấy một tấm bảng ở bên ngoài trời.

"Mở cửa bên trong ra.

Tôi bị lừa rồi, chiến đấu đi." Tộc người lớn tức giận nói.

"Đã bảo các người nhanh chóng làm việc đi, đồ ngốc!

Chỉ cần làm tốt việc là được rồi, đừng có ngẩn ngơ nữa, không nghe thấy sao?

Các người có nghe thấy tôi nói không, để tôi cho các người xem một chút." Tộc người lớn vung roi chuẩn bị đánh người tí hon.

Nhưng khi tộc người tí hon nhìn thấy những dòng chữ đó.

Họ hét lớn.

"Đồng đội của tôi tuyệt đối sẽ không lừa tôi đâu, câm miệng lại!" Rồi họ đá ngất người lớn đó.

La Thiên, Law.

Kyros cưỡi ngựa yêu thích của Cavendish.

Chuẩn bị tiến lên.

Lúc đầu Cavendish vô cùng không muốn, nhưng không còn cách

nào khác, chỉ có thể chấp nhận.

Anh ta cũng không có cách nào với La Thiên.

Những kẻ bại trận lần lượt đến tầng 3.

Thuộc hạ của Donquixote Doflamingo.

“Tuyệt đối không thể để Mũ Rơm đến tầng 3, dù thế nào cũng phải tiêu diệt chúng.

Tụi nhóc, tiến thêm một bước nữa.” Những kẻ bại trận cũng đã đến tầng ba, và giao chiến với thuộc hạ của Donquixote Doflamingo.

Thuộc hạ của Donquixote Doflamingo cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Bây giờ họ lại thành một nhóm rồi sao?

Vừa nãy còn đang đánh nhau mà, thay đổi thật sự quá nhanh.” Những kẻ bại trận nói.

“Mặc dù không tình nguyện, nhưng bây giờ chỉ có thể nhờ cậy thôi.

Nhất định phải đưa Mũ Rơm đến hoàng cung, ở đây cứ để tôi chiến đấu.” Họ quyết định để La Thiên giết Donquixote Doflamingo, và giao đấu với các cán bộ.

Những người bạn phía sau thay nhau chặn kẻ địch.

Cuộc chiến đã đến thời điểm then chốt.

La Thiên nỗ lực chạy về phía đỉnh thành.

Lính gác ở dưới lòng đất.

“Lúc đầu nghe thấy một âm thanh rất kỳ lạ, thế là họ mở bức tường đó ra, phát hiện bên trong có một người.

Người bên cạnh là Kanjuro.

Lính gác khóc lóc nói.

“Thật sự rất nhớ ngài, ngài có thể bình an vô sự thật là tốt quá, đã để ngài đợi lâu rồi.” Kanjuro trả lời.

“Tôi biết các vị sẽ tìm tôi, nên tôi không hề tức giận chút nào, không cần để trong lòng đâu, khách sáo quá rồi.

Bởi vì luôn có rất nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra.

Nên tại hạ tạm thời ẩn náu trong bức tường, nhưng không biết từ lúc nào đã ngủ quên mất rồi.

May mà có thể bình an trở về, tôi thật sự rất vui.

Huống chi với yêu thuật của tôi cũng không bị thực vật giam giữ, có ăn gì không?

Tôi ở đây có đồ ăn ngon.

Kin’emon có thể thoát hiểm, tôi thật sự rất vui.” Lính gác vui vẻ nói.

“Tôi không ăn, đồ ăn của ngài sẽ làm tôi đau bụng mất.

Ngài có thể bình an, thật sự quá tốt rồi.

Nhờ phúc của ngài, bây giờ ngài vẫn ổn.

Chương 846

Tôi cũng rất nhớ ngài, cũng lo lắng.

Chuyện xảy ra sau khi tôi và ngài chia tay, thật sự là một lời khó nói hết.

Mặc dù có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng xin cho tại hạ từ từ kể sau.

À đúng rồi, có cách nào rời khỏi đây không?" Kanjuro trả lời.

"Có, tôi có cách có thể rời khỏi đây, hãy xem đây!" Tiếp đó, anh ta dùng tay vẽ một con chim nhỏ lên tường.

Sau đó gọi con chim đó bay ra.

Không lâu sau, một con chim nhỏ bay ra.

Những người bên cạnh thực sự quá ngạc nhiên.

Họ kinh ngạc nói.

"Nhìn xem anh ta đang làm gì, vẽ một con chim lên tường, con chim đó có thể bay ra.

Thật sự quá lợi hại!

Nếu vẽ mà sống được, anh ta là một người năng lực sao?

Con chim vẽ đã sống lại, nhưng nét vẽ thực sự không đẹp, năng lực cũng có vẻ không quá mạnh, vì nét vẽ vụng về, con chim trông như không giỏi bay." Sau đó, lính gác và Kin'emon bắt đầu cưỡi lên lưng con chim đó chuẩn bị bay trốn khỏi nơi này.

Những người gặp nạn hét lớn.

"Đợi đã, tôi đã trực tiếp bị biến thành đồ chơi, là quân đội của Vua

Riku và dân thường.

Mặc dù không biết hiện tại đang xảy ra tình huống gì, Vua Riku lão gia có bình an không?

Gia đình tôi có ở trong thành trấn không?

Xin hãy đưa tôi cùng rời đi đi, xin ngài." Kanjuro đồng ý.

"Không cần nói nhiều nữa, chuyện nhỏ thôi, tôi sẽ giúp." Sau đó Kanjuro vẽ một cái thang để họ leo lên.

"Phải nhanh chóng leo lên, vì cái thang trong tranh dễ bị hỏng." Sau đó, lính gác và Kanjuro đã bay lên.

La Thiên đang chạy trốn.

Cavendish vừa chạy vừa phân tích.

"La Thiên, đừng có nhìn đông nhìn tây nữa, mục tiêu của tôi là hoàng cung của Donquixote Doflamingo.

Từ khi nghe bài diễn thuyết của Donquixote Doflamingo, tôi đã hiểu rõ tất cả rồi, Donquixote Doflamingo thật sự là một kẻ đáng sợ.

Hắn ta muốn chúng ta giết người hoặc bị giết.

Hắn ta nói với tất cả mọi người trong đất nước này rằng tất cả đều là thợ săn, cách duy nhất để sống sót là tiêu diệt người khác.

Trò chơi diễn ra trong 'Lồng Chim' căn bản là một lời nói dối." "Tôi có thể khẳng định rằng ngay từ khoảnh khắc sự thật về việc buôn bán vũ khí và đồ chơi bí mật bị phơi bày, hắn ta đã quyết định sẽ giết sạch tất cả mọi người trong đất nước này.

Donquixote Doflamingo không thể để những tin tức này bị rò rỉ ra ngoài.

Hắn ta đã dùng cái 'Lồng Chim' để bao phủ toàn bộ hòn đảo,

Dressrosa bây giờ đã trở thành một hòn đảo bị cô lập khỏi thế giới.

Nếu mọi người tiếp tục tin vào phép màu, chờ đợi trò chơi kết thúc, thì tất cả sẽ mất mạng." "Ngoài việc xông về phía trước, chặt đầu Donquixote Doflamingo, thì không còn cách nào để sống sót rời khỏi hòn đảo này.

Mọi loại khó khăn xảy ra trong đất nước này, ngay cả khi có rất nhiều biến cố bất ngờ xảy ra, Donquixote Doflamingo dường như lại rất thích thú.

Tôi chưa từng thấy một người đàn ông xảo quyệt như Donquixote Doflamingo.

Thật sự quá phẫn nộ, một kẻ đáng ghét." "Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, Donquixote Doflamingo vẫn có những quân bài tẩy.

Có một điều hắn đã thất bại, lần này trên đấu trường đã tập hợp những anh hùng có tính cách khác biệt từ các quốc gia khác nhau.

Tôi sẽ không thua đâu.

Dù sao thì điều quan trọng nhất là phải chặt đầu Donquixote Doflamingo.

Việc duy nhất tôi phải làm bây giờ, không ai có thể ngăn cản tôi." La Thiên khinh bỉ nói.

"Tôi rất cảm ơn anh đã có thể phân tích, nhưng tôi muốn tự tay nhận lấy kẻ thù của mình!" Kyros tức giận nói.

"Bi kịch 10 năm trước, tôi muốn tự tay kết thúc nó một lần nữa.

Cả đất nước tôi đã chịu sự áp bức của tên thiếu chủ nhiều năm rồi, tôi nhất định phải báo thù!" Law nói.

"Nếu nói về thời gian, tôi đã hạ quyết định từ 13 năm trước rồi!" La Thiên không chịu thua kém nói.

“Vậy tôi thì từ 30 năm trước rồi, nên việc này nhất định phải do tôi làm!” Cavendish phẫn nộ nói.

“Tất cả câm miệng lại đi, đừng có hoang mang nữa, các ông có thể lớn hơn tôi đấy, cút xuống cho tôi, con ngựa của tôi thì sao?” La Thiên hét lớn.

Chương 847

“Chính ông mới nên xuống ngựa, để tôi cưỡi nó chứ.

Bây giờ lại đuổi tôi xuống, tôi không thèm nghe đâu!” Cavendish hét lớn.

“Cuối cùng cũng đến tầng 3 rồi, mau chạy lên tầng 4 đi!” Lúc đó con ngựa đột nhiên dừng lại, không đi tiếp nữa.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, chuyện gì đã xảy ra vậy, con ngựa lại không dám đi tiếp.

Hóa ra phía trước có một lượng lớn những con rối khổng lồ.

La Thiên hét lớn “Đột nhiên có một con rối khổng lồ ngã xuống, hành động của nó đều vô cùng chậm chạp, mặc dù cơ thể nó rất lớn.

Chuyện gì vậy?

Cái tên đó là kẻ cầm đầu đấy, mọi người đừng lơ là!” Cavendish nhắc nhở.

“Tôi sẽ cho con ngựa lao nhanh về phía trước, nhưng mọi người phải bảo vệ tốt, bảo vệ cái đầu của nó.” Zoro và tên người đá đang không ngừng chiến đấu.

Chiến đấu chưa được bao lâu thì tên người đá đã mệt đến thở hổn hển.

Zoro khinh bỉ nói.

“Thế này mà đòi đánh bại Mũ Rơm sao, bọn ngươi thật sự quá yếu đuối!” Tên người đá thấy bản thể của mình không đánh lại Zoro, lại biến thành toàn bộ là đá, chuẩn bị chiến đấu.

Nghe Zoro nói như vậy, hắn vô cùng tức giận.

“Quá đáng ghét!” Zoro nghe vậy, thì cười khẩy.

Zoro nhìn thấy Robin, Rebecca, Bartolomeo đang bay lượn trên không trung.

“Zoro, hãy kiềm chế kẻ địch lại, tôi muốn vượt qua tượng đá để đi đối diện, tôi muốn vào trong hoàng cung.” Zoro tò mò nói.

“Được thôi, không thành vấn đề.

Mà nói chứ, đang bay lơ lửng trên không thế này, tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm.” Bartolomeo nói.

“Tiền bối Zoro đã dọa kẻ địch bỏ chạy rồi sao?

Chúng sợ hãi thực lực của tiền bối Zoro sao?

Sợ hãi mà bỏ chạy rồi sao?

Không, tôi thấy không phải chạy trốn, tên đó đang ra tay với tôi!” Rebecca hét lớn.

“Dùng rào chắn đi.” Bartolomeo bất lực nói.

“Đang nói chuyện ngu ngốc gì vậy?

Hai tay tôi bây giờ đang bận hết rồi, không có cách nào dùng rào chắn đâu!” Rebecca hét lớn.

“Tôi phải làm sao đây?

Cứ thế này tôi sẽ bị đánh bay mất!” Lúc đó, tiền bối Zoro đã chặn tên người đá.

Cánh tay của tên người đá bị chém bị thương, hắn phun ra một ngụm máu, trông vô cùng thảm hại.

Zoro tự tin nói.

“Đồ đàn bà yếu ớt, đồ khốn!

Có một câu ta đã quên nói rồi, trong băng Mũ Rơm không chỉ có

Mũ Rơm La Thiên và Đại Thần Usopp đâu nhé.

Hãy nhớ kỹ cho ta, ta có một ngày sẽ trở thành Đại Kiếm Hào số một thế giới!" Bên trong công xưởng.

Lính binh hét lớn.

"Tộc người tí hon làm phản rồi, mọi người mau đàn áp chúng đi!" Không lâu sau, những người tí hon đã đánh ngã tất cả lính binh.

Bình thường vì để cứu công chúa nên mới nhẫn nhịn.

Những người tí hon này vô cùng lợi hại, người lớn bình thường căn bản không thể đánh lại họ.

Manso hét lớn.

"Chuyện lớn không hay rồi, chuyện lớn không hay rồi, công chúa có bình an không?" Người tí hon trả lời.

"Manso, công chúa Mansherry hình như không ở tầng một." Manso kích động hỏi "Vậy công chúa đang ở đâu?" Người tí hon trả lời.

"Chắc là đội tiên phong đang xông vào tầng dưới." Manso vội vàng chạy đi.

"Công chúa của tôi đâu rồi?

Cứu cô ấy ngay bây giờ!

Đừng sợ hãi!" Không lâu sau công chúa đi xa.

Chương 848

Trong phòng giám sát, Giolla đang nhàn nhã ăn bánh ngọt, uống trà.

Một nữ hán tử rất béo.

Một lính binh cầu cứu.

“Chuyện lớn không hay rồi, tộc người tí hon đã phát động bạo loạn, với sức mạnh của chúng tôi, thực sự khó mà trấn áp được, nên chúng tôi cầu cứu.” Giolla tức giận nói.

“Các người đang làm gì vậy?

Đúng là một lũ vô dụng, một đám phế vật, ngay cả người tí hon cũng không đối phó được, cái tộc người tí hon đáng chết, dám đắc ý quên mình như vậy, cơ hội khó có, để ta dạy dỗ chúng một bài học!” Tộc người lớn lại lừa dối.

“Thật sự không quan tâm đến công chúa Mansherry nữa sao?

Nếu thật sự rời đi, thì bệnh của công chúa Mansherry chắc chắn sẽ không chữa khỏi được.

Nếu rời đi, công chúa nhất định sẽ rất đau lòng, có chắc chắn muốn làm như vậy không?

Nếu lúc đó công chúa thật sự xảy ra chuyện, đừng trách tôi không nhắc nhở, công việc của tôi là nghiên cứu Trái Cây, đó là mạng sống của cô ấy mà.” Người tí hon đều dừng tay.

“Đúng vậy.

Tôi không thể không quan tâm đến công chúa.

Nếu tôi đi, công chúa phải làm sao?” Tộc người lớn nhìn thấy cảnh đó thì đắc ý.

Hắn nói.

Tộc người tí hon dễ bị lừa như vậy, vô cùng đơn thuần, chỉ cần người khác nói gì là họ đều tin.

"Nếu đã hiểu rõ rồi, hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi, quay lại làm việc đi." Nhưng đột nhiên có một người phản ứng lại, và đeo nút bịt tai cho mọi người, rồi hét lớn.

"Tôi đeo nút bịt tai vào, như vậy sẽ không tin vào lời nói dối nữa.

Toàn là lừa đảo, đã lừa chúng tôi nhiều năm rồi, lần này tôi tuyệt đối sẽ không tin lời nói của các người nữa!" Sau đó những người tí hon đều đánh ngã tất cả.

Có một người tí hon hét lớn.

"Mọi người mau đánh ngã tất cả đi, tuyệt đối không thể để chúng kêu gọi viện binh, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối đấy, mọi người cùng cố gắng lên!" Hắn vứt tất cả điện thoại xuống.

"Mọi người có nghe tôi nói không?

Bây giờ tôi sẽ mở ngay cánh cửa lớn ra." Manso thở hổn hển nói.

"Công chúa của tôi căn bản không bị bệnh nặng, quả nhiên là như vậy!

Tôi hoàn toàn bị người khác lừa dối rồi.

Tôi sẽ không bao giờ tin lời các người nữa.

Tôi vừa nãy cũng đang chuẩn bị đi tìm công chúa, nghe thấy tộc người lớn nói như vậy, thật sự quá đáng ghét!

Luôn lừa dối tôi, tôi nhất định phải báo thù!" "Nhưng bây giờ tôi vẫn chưa tìm thấy nơi ẩn náu của công chúa.

Lát nữa chúng tôi sẽ ra ngoài và chia nhau tìm kiếm, nhất định phải

cứu công chúa của tôi ra!

Công chúa căn bản không bị bệnh, cô ấy luôn cô độc, một mình trong công xưởng thật sự quá đáng thương.

Tôi vô cùng thấu hiểu, thật sự rất đau lòng.

Công chúa bây giờ nhất định đang khóc, chắc chắn đang vừa gọi tên tôi, vừa bi thương khóc lóc.

Cô ấy vẫn luôn gọi tên tôi, mọi người mau đi tìm đi!" Tộc người tí hon trả lời.

"Được thôi, nhất định." Người tí hon hét lớn.

"Tôi tìm phòng cách ly, công chúa nhất định đang trốn bên trong, tôi mau vào tìm đi!

Phía trên ghi 'Cấm nhập', tôi không vào được!" Manso trả lời.

"Không sớm sao?

Tôi đã mở cánh cửa đó ra rồi, không sao đâu.

Bây giờ điều quan trọng nhất là phải tìm thấy công chúa, những chuyện khác không cần để ý." Nhưng khi mở cánh cửa đó ra, mọi người đều đi vào chuẩn bị tìm kiếm công chúa, nhưng bên trong chỉ là một nhà kho bình thường, không có gì cả.

Một phần nhỏ đang tìm kiếm công chúa bên trong.

Phần lớn người tí hon đang chuẩn bị mở cánh cửa, khi người tí hon sắp mở cánh cửa, Giolla đột nhiên xuất hiện.

Giolla tức giận nói với các tù nhân.

"Tất cả mau dừng tay cho tôi, đừng quá đắc ý quên mình!

Từng người một đừng hòng rời đi, tôi không thể để các người mở cánh cửa đó ra.

Chương 849

Nếu muốn đi, các người phải vượt qua tôi trước đã.

Mấy người này căn bản không phải đối thủ của tôi, bỏ cuộc đi.

Ban đầu đã tạo ra nô lệ, bây giờ mới vừa tỉnh ngộ, hối hận thì đã muộn rồi!" Sau đó Giolla cầm máy hút bụi, hút tất cả những người tí hon đó vào.

Người tí hon đều vô cùng sợ hãi, lần lượt bỏ chạy.

Người tí hon sợ hãi nói.

"Mọi người mau chạy đi, đừng để thứ đó hút vào, nếu bị hút vào thì chúng ta không thoát được đâu!

Mọi người nhất định phải mở cánh cửa lớn ra, nhanh lên!

Nếu không mở ra, chúng ta đều sẽ bị hút vào, mau giúp đỡ đi, mọi người cố lên!" Giolla tức giận nói.

"Đừng có chạy trốn cho tôi, tất cả đều vào đây!

Yên tâm đi, căn bản không chạy thoát được đâu, đừng giãy giụa vô ích nữa!" Không lâu sau, không ít người tí hon đã bị hút vào.

Giolla đe dọa.

"Thật sự quá dai dẳng, không cần phải thế đâu.

Tôi không thể để các người mở cánh cửa lớn ra, tất cả mau buông tay ra cho tôi!" Ngay khoảnh khắc đó, cánh cửa lớn mở ra, Người Sắt Franky bước vào.

Franky khen ngợi.

"Các cậu vất vả rồi, làm rất tốt, tôi đã cứu được các cậu." Người

tí hon vui vẻ nói.

“Tốt quá rồi, người máy đã cứu chúng tôi, người máy thật sự quá ngầu!

Vui quá!” Wicca hỏi.

“Mọi người đều bình an vô sự chứ, chúng ta cũng đã cứu được họ.” Người tí hon đều khóc.

“Cảm ơn mọi người, cuối cùng cũng cứu được tôi rồi, tôi thật sự quá vui!” Sau đó họ ôm chầm lấy nhau.

Sau nhiều năm, cuối cùng cũng gặp lại.

Wicca giới thiệu.

“À đúng rồi, người này không phải người máy đâu, anh ấy là ân nhân của tôi.

Nhờ có anh ấy mà tôi mới có thể được cứu ra, chúng tôi đều nên cảm ơn anh ấy.” Người tí hon vừa vào hỏi.

“À đúng rồi, công chúa không sao chứ?

Công chúa Mansherry ở đâu vậy?

Tôi vẫn chưa thấy nàng.” Người tí hon đáp.

“Tôi cũng không biết nàng ở đâu, từ khi bị nhốt ở đây, tôi vẫn luôn nghiên cứu trái cây của mình, chưa từng thấy công chúa.

Tin tức duy nhất tôi nghe được là các đại nhân nói anh trai công chúa bị bệnh, nên tôi luôn nghiên cứu trái cây để cứu công chúa.

Bây giờ ông đang tìm công chúa Mansherry, tôi cũng không biết đã tìm thấy chưa, dù sao thì ông vẫn chưa quay về.” Ông già giận dữ nói.

“Công chúa Mansherry có lẽ không ở đây.

Công chúa ơi, công chúa đang ở đâu vậy?

Nếu nghe thấy tiếng tôi, xin hãy trả lời!

Sao lại không ở đây chứ?

Tôi bị lừa rồi, chuyện gì thế này?

Công chúa, nhất định phải bình an vô sự nhé!

Nàng ở đâu vậy?

Không được, tôi nhất định phải đi tìm." Ông già vô cùng kích động.

Mọi người khuyên nhủ.

"Chúng ta đã chia nhau đi tìm rồi, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy, công chúa Mansherry chắc không ở đây đâu.

Bình tĩnh lại đi, đừng quá kích động." Hancock bực bội nói.

"Mấy tên khốn này từ nãy đến giờ cứ lờ tịt sự tồn tại của ta, cứ nói chuyện mãi, nói chuyện mãi, hoàn toàn không coi ta ra gì!

Chuyện gì thế hả?

Ta là một người đàng hoàng đứng sờ sờ ra đây, sao không ai thấy?

Chương 850

Tức chết ta rồi!

Dù có bao nhiêu tay sai cũng không phải đối thủ của ta đâu, đợi bị bắt đi, bỏ cuộc đi!" Franky quay đầu nhìn Hancock.

"Cái tên này là công chúa Mansherry hả?" Người tí hon la lớn.

"Không phải, đây là Hancock, kẻ thù của tôi!" "Đây là Hancock của tôi, số 1 của công hội.

Franky, thành viên băng Mũ Rơm đúng không?

Bản thân ngươi đang rất nguy hiểm rồi, có người truy sát mà dám xông vào đây, gan thật không nhỏ!

Tóm lại, đừng có tự tung tự tác ở công hội này, bà đây sẽ tự tay tiễn ngươi một đoạn." Hancock vừa nói vừa giơ vũ khí lên.

Lúc đó Franky đột nhiên ôm chầm lấy Hancock.

Tại một khu vực cao trong vương cung, tầng ba.

La Thiên đang chiến đấu với những người lính đồ chơi khổng lồ.

Nhưng điều kỳ lạ là những người lính đồ chơi này ngày càng nhiều, hoàn toàn bao vây cậu.

Vốn dĩ Cavendish đã đi qua đây rồi.

Nhưng đối với tình hình hiện tại thì hơi khó khăn.

Xem ra muốn tiến lên chỉ có cách tiêu diệt chúng.

La Thiên xông vào.

"Được thôi, tôi sẽ xử lý hết tất cả, không phải đơn giản sao?" Vừa nói vừa chiến đấu, chỉ trong chốc lát đã đánh bại tất cả người

lính đồ chơi khổng lồ.

Nhưng điều kỳ lạ hơn là, sau khi đánh bại một đợt người lính đồ chơi khổng lồ, lại xuất hiện một đợt lớn khác.

Số lượng người lính đồ chơi thực sự ngày càng nhiều.

La Thiên tức giận nói.

“Hết đợt này đến đợt khác, tôi không có thời gian lãng phí ở đây nữa.

Tôi phải nhanh chóng kết thúc trận chiến, mau chóng rời khỏi đây!

Mấy tên đồ chơi khổng lồ này thật sự quá đáng ghét, mau xử lý hết chúng đi!” Trong công hội, Franky đang ôm Hancock bất động.

Hancock căng thẳng nói.

“Chuyện gì thế này?

Sao ngươi lại ôm ta?

Mau bỏ tay ra, nói gì đi chứ?” Mấy người tí hon đứng bên cạnh đều ngẩn người ra.

Bàn tán xôn xao.

Franky ôm Hancock, lẽ nào Franky thích Hancock rồi sao?

Đó có phải là mẫu người Franky thích không?

Lúc này Bartolomeo vô cùng tức giận, bị Người Sắt lừa rồi.

Người Sắt nói với Bartolomeo rằng ở con hẻm phía sau có một bà lão.

Bà lão đó yếu ớt, đi lại bất tiện.

Bartolomeo vốn rất lương thiện, nên không đánh nhau với Người Sắt nữa.

Cậu ta chạy đi tìm bà lão đó, kết quả tìm nửa ngày cũng không thấy.

Mãi sau mới nhận ra, hóa ra Người Sắt đã lừa mình.

Vì vậy cậu ta vô cùng tức giận.

Chẳng mấy chốc, Bartolomeo tìm thấy Franky.

Franky lại dùng đầu Hancock làm búa, đập vào Bartolomeo.

Cả hai đều ngã lăn ra đất.

Hancock giận dữ nói.

“Đau chết bà rồi, tên khốn này!

Dám dùng đầu ta làm búa, chuyện gì thế hả?

Cái thứ hạ đẳng dám sỉ nhục bà như vậy, ta sẽ cho ngươi biết tay!

Chương 851

Ta là Hancock ở đây, là đại ca ở đây, ngươi định xử lý ta thế nào?

Bà đây nói cho mà biết, ở công hội này, bà đây có quyền trực tiếp phán tội chết!

Sỉ nhục bà đây là tội nghiệt thâm trọng, bà đây sẽ dùng máy hút bụi hút hết ngũ tạng lục phủ của ngươi ra, cuối cùng nghiền nát thành bùn nhão, đợi đấy!" Người tí hon nhắc nhở.

"Hancock mà nổi điên thì thật sự không ai cản được đâu, mau chạy đi!" Nhưng Franky căn bản không bỏ chạy, mà trực tiếp dùng môi hôn lên môi Hancock.

Franky vậy mà lại hôn Hancock, tất cả người tí hon đều ngẩn người ra.

Hancock lúc này mới buông vũ khí xuống.

Cô chìm đắm trong tình ái.

Hancock xấu hổ nói.

"Cái tên đàn ông này đã cướp đi nụ hôn đầu của bà đây, thật sự quá xấu hổ!" Franky quay người đối mặt với Bartolomeo.

"Mau đứng dậy, tên đầu tảo, tôi sẽ đánh thêm một trận!" Hancock xấu hổ nói.

"Này tên kia, đợi đã!

Ai cho phép ngươi cướp nụ hôn đầu của ta?

Mau trả lời đi, ngươi định làm gì?

Tại sao lại làm như vậy?

Nếu đã làm như vậy, thì phải chịu trách nhiệm làm bạn trai của người ta, nghe rõ chưa?" Hancock bỗng nhiên trở nên có chút nữ tính, những người tí hon bên cạnh đều vô cùng kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Hancock như vậy.

Hôm nay mặt trời thật sự mọc đằng Tây rồi.

Bartolomeo nói: "Đừng trách tôi, là do ngươi muốn trêu chọc.

Vậy thì nói cho tôi biết đi, đối mặt với một người phụ nữ nói lung tung trong trận đấu của đàn ông, có cách nào để bịt miệng cô ta không?" Bartolomeo đồng tình nói: "Đúng là không sai!

Con bé tóc vàng này mà yêu đương thì thật là ghê tởm!" Hancock mơ màng nói.

"Thật sự quá đẹp trai, tôi vô cùng thích anh ấy!" Những người tí hon bên cạnh thực sự cạn lời, biểu hiện của Hancock thật sự khiến họ quá bất ngờ.

Bartolomeo nói.

"Tôi sẽ không để ngươi phá hủy công hội đâu.

Bỏ cuộc đi!" Franky đáp lại.

"Đàn ông thì nói chuyện bằng nắm đấm đi, tôi không rảnh nghe đối thoại đâu, bắt đầu chiến đấu thôi!" Sau đó hai người bắt đầu đánh nhau.

Những người bên cạnh đều đang xem trận đấu.

La Thiên vừa chiến đấu vừa dọn đường, chuẩn bị tiến lên.

Sakka tức giận nói.

"Thả Robin ra!

Cứu binh không thể nào thoát khỏi đất nước này đâu!" Zoro vui vẻ

nói.

“Cảm ơn nhiều, tất cả là nhờ sự giúp đỡ của cậu, điều này không thể…” Sau đó Zoro và người đá lại tiếp tục đánh nhau.

Bartolomeo vẫn không thể bình tĩnh lại được cảm xúc của mình, vừa khóc vừa khen ngợi: “Tiền bối Zoro thật sự quá đẹp trai, không hổ danh là thần tượng của tôi!

Thật sự quá lợi hại!” Chẳng mấy chốc, họ đã lên đến tầng hai.

Trong công hội, ông già vô cùng đau khổ.

Vừa khóc vừa gọi điện cho Wicca.

“Vâng, ông!” Leo vui vẻ nói.

“Thật sự quá tốt rồi!

Các đồng đội của ông đều được cứu rồi sao?” Ông già đáp.

“Hiện tại có một vấn đề lớn, công chúa Mansherry không có trong công hội!

Ta tìm nửa ngày cũng không thấy, công chúa thật sự quá đáng thương, không biết bị nhốt ở đâu, nhất định đang khóc lóc gọi tên ta!

Ta nhất định phải tìm ra nàng, nhất định phải cứu công chúa của ta, không thể để nàng tiếp tục chịu sự áp bức của bọn xấu xa nữa!” Leo cũng vô cùng đau khổ.

Một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất là phải cứu công chúa ra.

Nếu công chúa tiếp tục mất tích thì họ sẽ lo lắng đến chết.

Chương 852

Những kẻ áp bức của gia tộc Donquixote đều là người xấu, vì để ép buộc làm việc mà dùng đủ mọi thủ đoạn.

Chỉ mong công chúa đừng rơi vào tay bọn chúng, hoặc nếu có thì cũng đừng bị thương mới tốt.

Một bên, Violet cũng vô cùng lo lắng cho sự an toàn của tộc người tí hon đang làm việc trong công hội.

Những người tí hon đó bị gia tộc Donquixote bắt đi đâu đó, và luôn bị áp bức làm việc, dù mệt mỏi hay ốm đau, gia tộc Donquixote cũng sẽ không chữa trị cho họ.

"Cha, tin tức từ phía công hội nói rằng tộc người lùn đều không sao đúng không ạ?" Violet gấp gáp hỏi Vua Riku.

"Những người khác thì không sao, nhưng vẫn chưa tìm thấy công chúa của tộc người lùn." Thấy mọi người đều vô cùng lo lắng cho sự an nguy của công chúa tộc người lùn, Ussop lập tức bước tới nói.

"Tôi nhân lúc cả nước đang đại loạn thì mau chóng chạy trốn thôi!

Bây giờ khắp cả nước đều đang muốn bắt tôi, nếu không chạy thì lát nữa sẽ bị bao vây, lúc đó muốn chạy cũng khó.

Không chỉ tôi, giờ đây cậu cũng đang bị truy nã, những tên của gia tộc Donquixote chắc đang lùng sục khắp nơi trên cả nước.

Vậy nên bây giờ tốt nhất là chạy trốn." Violet nghe Ussop nói vậy thì phản bác.

"Bây giờ tôi đã trở thành mục tiêu của toàn dân cả nước rồi, vậy tôi có thể chạy đi đâu chứ?

Không sao đâu, khi người dân biết được sự thật về chuyện của cha, họ sẽ không làm hại cha tôi đâu.” Ussop thực sự cạn lời.

Này, tôi thì sao?

An nguy của tôi thì sao hả?

“Người dân đúng là sẽ không làm hại Quốc Vương, nhưng còn tôi thì sao?

Tôi là người bị treo thưởng cao nhất đó!” Ussop phàn nàn nói.

Nhưng bị phớt lờ.

Lúc này Vua Riku chợt nhớ ra một chuyện.

“Nếu muốn giấu công chúa Mansherry, tôi biết một nơi rất có khả năng.” “Ở đâu ạ?” Mọi người vội vàng hỏi.

“Nơi đó là bên trong vương cung, trong hoàng cung có một phòng giam bí mật, có khả năng cô bé đang ở đó.

Violet, dùng năng lực của con tìm kiếm kỹ bên trong vương cung đi, chúng ta nhất định sẽ có manh mối.” “Vâng ạ.” Nghe cha nói vậy, Violet trong lòng cũng tán thành cách này.

Cô đứng ở một chỗ cao.

Nhìn về phía vương cung không xa.

Vương cung nằm ở vị trí cao nhất trên đảo.

Dù không quen thuộc cũng có thể nhìn thấy nó từ mọi nơi.

“Này cái vương cung đó, thật sự cao quá đi!” Ussop không khỏi cảm thán.

“Năng lực Trái Ác Quỷ của tôi có thể cho phép tôi nhìn thấy bất kỳ thứ gì ở xa, chuyện này cứ giao cho tôi đi.” Sau đó Violet tập trung chú ý nhìn về phía hoàng cung.

Cảnh tượng bên trong hoàng cung không ngừng hiện rõ trong mắt Violet, bất kể là những binh lính đang tuần tra, hay hình dạng của các căn phòng.

Ánh mắt của Violet không ngừng xuyên qua bên trong hoàng cung, dù sao hoàng cung trước đây cũng là nhà của cô, nên cô rất quen thuộc với mọi ngóc ngách.

Cô nhìn thấy từng góc của hoàng cung, nhưng tìm mãi vẫn không thấy tung tích của công chúa Mansherry.

"Doflamingo sẽ không giết công chúa Mansherry đâu, cô bé nhất định đang ở một góc nào đó trong vương cung." Vua Riku nói.

Lúc này Violet đột nhiên chú ý đến một nơi, đó là căn phòng giam kín nằm sâu nhất trong vương cung.

Quả nhiên, người cần tìm đang ở đó.

"Mau mở cửa cho tôi, để tất cả đồng đội bên ngoài vào, nếu không tôi sẽ lấy mạng ngươi!" Robin, Bartolomeo và Rebecca, ba người đang liên tục nhảy lên các bệ cao dưới sự giúp đỡ của Côn Trùng Bay.

Mục đích của họ cũng là đỉnh cao nhất của những bệ đó, tức là trung tâm vương cung.

Bay lượn trên không, họ nhìn thấy các cán bộ của gia tộc Doflamingo dưới mặt đất, những cán bộ đó đang chiến đấu với các đấu sĩ và quân cách mạng.

Rebecca nói với Robin: "Dưới đó có rất nhiều cán bộ của gia tộc Doflamingo, chúng ta phải cẩn thận, nếu bị phát hiện thì sẽ bị đề phòng." Robin cũng rất đồng tình với lời của Rebecca: "Vậy thì tôi sẽ bay cao hơn một chút.

Mục đích của chúng ta lần này là đột nhập vào hoàng cung, một khi bị phát hiện thì sẽ rất khó xử lý." Ba người không ngừng tìm kiếm

những nơi ít người để hạ cánh xuống và tiếp tục nhảy.

Bởi vì Côn Trùng Bay không thể giữ họ trên không lâu, nên họ phải dùng sức mạnh nhảy để từ bệ này nhảy sang bệ khác.

“Tầng bốn, cánh đồng hoa hướng dương đã gần kề!” Rebecca lúc đó nói với mọi người: “Đến tầng bốn rồi, tôi có thể giao chìa khóa cho La Thiên, sau đó mở còng tay cho Law.” Nghe câu này, Bartolomeo lúc này đã chìm vào ảo tưởng.

Là fan hâm mộ số một của La Thiên, Bartolomeo ảo tưởng rằng La Thiên sẽ đặc biệt chờ mình ở phía trên.

Sau khi gặp La Thiên.

La Thiên sẽ vô cùng cảm kích mà cảm ơn cậu ta, hỏi cậu ta có mệt không, cuối cùng La Thiên sẽ công nhận Bartolomeo là đồng đội của mình.

Chương 853

Mắt Bartolomeo ngấn lệ, ảo tưởng tất cả những điều đó.

Rebecca bên cạnh vô cùng kỳ lạ: "Bartolomeo, cậu khóc à?" Bartolomeo vừa khóc vừa nói: "Không cần quản, nước mắt của đàn ông, cậu không hiểu đâu." Bartolomeo vẫn đang tự mua vui cho mình.

Mấy người lại leo thêm một lúc, sắp đến tầng bốn.

Leo trên vai Rebecca vui vẻ nói với mọi người: "Thật sự quá lợi hại!

Kỹ năng điều khiển Côn Trùng Bay càng ngày càng thành thạo.

Cứ thế này, chúng ta sẽ nhanh chóng đạt đến tầng cao nhất!" "Leo, cậu nghe thấy không?" Lúc đó tiếng Violet từ điện thoại truyền ra: "Tôi đã tìm thấy tung tích công chúa rồi!" Leo nghe tin này vô cùng vui mừng, vội vàng hỏi Violet: "Công chúa bây giờ đang ở đâu?" Violet trả lời: "Trong vương cung, bây giờ công chúa đang ở sâu nhất trong vương cung.

Công chúa bây giờ đang ở trong căn nhà nhỏ nhất ở đó." "Cụ thể hơn được không?" Leo hỏi lại.

"Cậu biết nhà nguyện đúng không?

Nó ở trong căn phòng nhỏ phía sau nhà nguyện đó." Ngay khi Violet nói ra câu đó, Leo lập tức nhận ra địa điểm.

Bởi vì trước đây Leo cũng từng bị giam ở đó, nên cậu ta nhớ rất rõ.

Từng có một kỷ niệm vô cùng khó quên trong căn phòng nhỏ đó.

"Phòng giam kín à?" Leo nói.

“Không sai, là ở đó.” Violet xác nhận lời của Leo.

Vì Leo đã biết phòng giam kín, vậy Leo nên quay lại nơi đó.

Sau khi Leo đến phòng giam kín, cậu ta thấy và bật khóc.

“Để tôi kể cho nghe về Công chúa Scarlet.” Leo nói.

“Công chúa Scarlet?

Mẹ của tôi sao?” Công chúa hỏi.

Leo gật đầu.

“Tôi thường xuyên ra vào vương cung và luôn cùng Violet bày trò nghịch ngợm, cuối cùng chọc giận Quốc Vương Riku.” Lúc đó, có một lần, Violet vì nghịch ngợm mà bị Quốc Vương Riku nhốt vào phòng giam kín.

Lúc đó Violet nghe thấy có người gọi ở phía sau.

Quay đầu nhìn lại thì thấy ba người Leo.

Leo cũng nhìn thấy Violet và nói: “Trong thời gian Violet bị nhốt ở đây, tôi cũng sẽ bị nhốt vào phòng giam này để kiểm điểm.

Có tôi bầu bạn, cậu sẽ không cảm thấy cô đơn đâu.” “Cậu cũng sẽ ở đây sao?” “Yên tâm đi, tôi cũng sẽ ở cùng cậu thôi, chỉ cần không phải một mình, thì sẽ không cảm thấy cô đơn đâu.

Cho nên, Violet cũng đừng sợ hãi nhé.” “À, nếu một mình ở đây thì chán lắm, nhưng…” Violet đang nói thì đột nhiên bụng kêu “réo”.

Chân cô mềm nhũn, ngồi thụp xuống đất.

Ba người tí hon bị nhốt trong lồng nhỏ phía trên nghe thấy bụng Violet kêu, bụng của họ cũng không chịu thua kém mà réo lên, đã một ngày không ăn gì nên đương nhiên sẽ cảm thấy rất đói.

Cảm giác đói thật sự quá khó chịu, lúc nào thì sẽ có người mang

cơm đến đây?

Trong khi mấy người đang tự hỏi ai sẽ mang cơm đến, cánh cửa phòng giam kín đột nhiên mở ra.

Ở cửa, Công chúa Scarlet, mẹ của Rebecca, một người phụ nữ thân thiện, bước vào.

Bà ấy mỉm cười, ra dấu im lặng với Violet để không làm ồn.

"Con đã chọc giận Phụ vương, thật sự không nên chút nào." Công chúa Scarlet nói với Violet.

"Chị ơi," Violet lúc đó có chút khó chịu, nói với Công chúa Scarlet: "Là Leo làm vỡ đĩa, không phải em.

Chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến em mà." "Hứ, em chỉ không chạm vào thôi mà." Leo và mấy người khác thi nhau giải thích.

Lúc đó Công chúa Scarlet đặt xuống một giỏ đầy đồ ăn ngon, trong giỏ có đủ thứ, nào là thịt viên, sườn, thịt bò nướng, và đủ loại trái cây.

Mấy người nhìn thấy xong đều chảy nước miếng.

Đói rã ruột rồi, không ngờ bây giờ lại có một bữa tối thịnh soạn như vậy.

"Một lát nữa, chị sẽ cùng con đi xin lỗi Quốc Vương." Công chúa Scarlet nói với mọi người.

"Thật sao ạ?

Chị ơi?" Violet lúc đó cũng ngạc nhiên: "Chị thật sự sẽ giúp em đi xin lỗi sao?" "Đương nhiên là thật." Công chúa Scarlet nói với Violet: "Nói gì thì nói, bụng con đói rồi phải không, chị mang cho con một ít đồ ăn ngon, mau ăn đi." "Vậy thì em không khách khí nữa nhé, chúng ta bắt đầu thôi!" Mấy đứa nhỏ hoan hô.

Hồi tưởng lại chuyện đó, Leo không kìm được nước mắt, “Công chúa Scarlet thật sự là một người vô cùng dịu dàng và chu đáo, luôn có thể bao dung lỗi lầm của tôi.” “Vị trí phòng giam kín, bây giờ tôi nhớ rất rõ, tôi có thể đến được đó, thật sự quá cảm ơn cậu.” Leo nói qua điện thoại với Violet.

“Vương cung bây giờ đã trở thành đại bản doanh của kẻ địch, nên nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Cậu biết không, Leo?” Violet một lần nữa nhắc nhở Leo.

Chương 854

“Rõ rồi, tôi nhất định sẽ cứu công chúa ra.

Nhất định!!” Ngay lúc đó, ngựa của Cavendish bị người máy khổng lồ đánh bại.

Cavendish đau lòng la lớn: “Falulu, cố lên!

Lực cắn thật đáng sợ, vậy mà lại nghiền nát hộp sọ của cậu ta!

Nhưng tuyệt đối đừng chết nhé, tôi không nỡ!

Cậu đã ở bên tôi lâu như vậy rồi, nhất định phải kiên cường lên!” Nhưng lúc đó, La Thiên cũng phát hiện ra những người máy này dường như bất tử.

Dù đã đánh bại chúng, nhưng một lát sau chúng lại đứng dậy.

Thật sự không thể tin được!

Ở một bên khác!

Cuộc tấn công bằng bom nổ!

Khiến đội quân màu vàng đều ngất xỉu, không còn sức để đưa Robin và Bartolomeo bay nữa.

May mắn là Rebecca tạm thời không sao.

Robin la lớn.

“Rebecca, mang chìa khóa đến cánh đồng hoa hướng dương đi, tôi không sao đâu.” Robin biến ra một đôi cánh, bay xuống.

Vừa chạm đất, cô phát hiện La Thiên, Cavendish và Law đều ở đó.

Gladius khinh thường nói.

“Con bé đó đã trốn thoát rồi à, một đứa nhóc con bé tí, dù có đến

được vương cung cũng chẳng ích gì.” Robin kiên định nói.

“Mấy người cứ đi trước đi, chuyện ở đây giao cho tôi.

Mau đến tầng 4 cánh đồng hoa hướng dương, Rebecca đang đợi ở đó.

Mau đi đi, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.” La Thiên đồng ý.

“Được rồi, chúng tôi đi đây.” Rebecca đã đến tầng 4 cánh đồng hoa, nhưng lúc đó lại không thấy ai, không một bóng người.

Rebecca vừa đặt chân xuống, vô cùng lo lắng cho Robin, sợ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc đó Leo hỏi.

Leo hỏi: “Tôi chuẩn bị đi cứu công chúa Mansherry rồi, cậu ở lại đây một mình không sao chứ?” Rebecca trả lời.

“Yên tâm đi, tôi không sao đâu, La Thiên sẽ đến ngay thôi, cậu cứ yên tâm mà đi đi!” Sau đó Leo và các đồng đội nhỏ rời đi.

Để lại Rebecca một mình.

Ngay khi những người tí hon vừa đi, một trận gió thổi qua cánh đồng hoa, những cánh hoa đều bay lả tả, cảnh tượng đó thật sự quá đẹp.

Rebecca hồi ức: “Người lính bây giờ là dũng cảm nhất, sẽ mãi mãi bảo vệ bên cạnh mình.…” Cô nghĩ chắc cha cũng đang trong trận chiến đó.

Dù đã biến từ đồ chơi thành người, cô chưa từng thấy ông, nhưng cô rất muốn thấy ông.

Ngay lúc đang hồi ức, đột nhiên có một người xuất hiện từ cánh đồng hoa.

Đó là Diamante, kẻ sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ!

Diamante nói: "Có người đến rồi à?

Thì ra là cô bé." Rebecca vô cùng kinh ngạc. …… Bartolomeo vừa tiến lên dùng kết giới chắn đạn của kẻ địch vừa nói.

"Tiền bối La Thiên cứ giao cho tôi, cái này tôi có thể lo được, mấy quả bom nổ này có thể phát nổ trước khi bật lại." La Thiên khen ngợi.

"Giỏi thật đấy, thể hiện không tệ đâu." Bartolomeo vui vẻ nói.

"Thật sao, được tiền bối khen ngợi như vậy thật sự quá vinh hạnh, thần tượng của tôi khen tôi, thật sự đặc biệt vui!" Law bực bội nói.

"Mũ Rơm, mau lên một chút đi!

Đừng có lề mề ở đây nữa, tôi phải nhanh chóng chạy đến tầng 4 để lấy chìa khóa." Bartolomeo tức giận nói.

"Cái tên khốn này đối xử với tiền bối La Thiên thái độ gì thế hả?

Sao có thể như vậy được!

Thật sự quá tức giận!" Bartolomeo đột nhiên lóe lên một ý, dùng kết giới tạo ra một cái thang.

Chỉ cần đi qua cái thang này là có thể nhanh chóng đến tầng 4.

Chương 855

La Thiên khen ngợi: “Thật sự quá lợi hại, đã giúp tôi một việc lớn như vậy, vô cùng cảm ơn cậu!” Bartolomeo vui sướng đến quên cả trời đất.

Cậu ta cứ lẩm bẩm một mình ở đó.

“Thần tượng của tôi khen tôi, thật sự quá vui rồi, tôi dường như đã thấy hy vọng rồi, được thấy ngài, tôi thật sự sung sướng không nói nên lời, ngài đã cảm ơn tôi, tôi thật sự tam sinh hữu hạnh, thật sự quá vui, ha ha ha…” La Thiên bị Bartolomeo kéo lên thang.

Chuẩn bị đi đến tầng 4.

Sabo và Fujitora đang đánh nhau.

Sabo phát hiện Fujitora chưa sử dụng hết sức lực.

Cậu ta hỏi: “Làm gì thế?

Một Đô đốc Hải quân mà chỉ có chút thực lực này thôi sao?

Vở kịch này kết thúc ở đây thôi.” Fujitora đáp lại.

“Cậu cũng là một người rất kỳ lạ.

Mục đích của cậu không phải là ngăn cản Hải quân sao?

Tôi không hiểu, dù sao thì tôi cũng không nhìn thấy gì, cậu không thông cảm cho tôi sao?” Sabo chất vấn.

“Lúc nào thì phải giả vờ ngốc nghếch đây?

Trong từ điển của tôi không có từ ‘phân biệt đối xử’ đâu.” Fujitora nói.

“Hậu sinh đáng sợ thật, đội phó quân cách mạng quả nhiên danh

bất hư truyền, thật sự rất lợi hại.

Tôi cũng có lập trường của mình, mong ngài thông cảm.” Sau đó lại tiếp tục đánh nhau.

Lúc này, ở cánh đồng hoa, Rebecca vô cùng nguy hiểm.

“Khu vực cao này có cán bộ cấp cao nhất của gia tộc ta canh giữ, dù không mấy khả thi, nhưng cũng có thể có người nào đó đến được đây.

Thế nên ta ở đây chờ đợi, tuyệt đối sẽ không có ai thoát được.

Một cô gái nhỏ bé như ngươi, căn bản không phải đối thủ của ta.” Diamante vừa nói vừa dùng kiếm hạc Rebecca sang một bên.

Sức mạnh và kỹ thuật của hắn mạnh hơn Rebecca rất nhiều!

Ở một bên khác!

Cavendish giận dữ nói.

“La Thiên cứ đi trước đi, tôi sẽ giải quyết chuyện này với hắn.

Ngựa của tôi đã bị hắn giết ở tầng một, tôi sẽ cho hắn biết tay!

Hắn đã giết ngựa của tôi, tôi vô cùng đau lòng, tôi cũng sẽ cho hắn biết tay!” Cavendish la lớn.

“Chuyện gì thế này?

Sao bây giờ cậu không dùng kết giới nữa?

Nếu không thì tôi sẽ chết mất.” Bartolomeo giải thích.

“Diện tích kết giới tôi sử dụng mỗi lần có hạn, bây giờ tôi đã dùng hết để làm thang rồi, nên tôi không thể sử dụng kết giới mới nữa.

Nhưng không sao cả, chỉ cần có thể giúp được tiền bối La Thiên, tôi vô cùng vui rồi, vì cậu ấy là thần tượng siêu cấp của tôi mà.

Bây giờ tôi cảm thấy rất đáng giá, tôi có chết cũng không hối tiếc.”

Cavendish không hiểu nói.

“Cái tên này thật sự hết thuốc chữa rồi, trước khi kết giới của cậu hồi phục, tôi có thể kề vai chiến đấu cùng cậu.

Cố gắng lên một chút đi, cái kiểu người này của cậu thật sự không có chút thẩm mỹ nào cả.” Robin đồng tình nói.

Robin đồng tình nói: “Tôi vô cùng hiểu tâm trạng của cậu, làm như vậy là đúng rồi, thuyền trưởng của chúng ta đáng để người khác mạo hiểm tính mạng.

La Thiên mãi mãi là con át chủ bài chiến thắng của tôi, chỉ cần có cậu ấy ở đó, tôi sẽ nắm chắc phần thắng.” La Thiên chạy rất nhanh trên kết giới.

Cậu ấy nóng lòng không đợi được nữa, muốn lập tức gặp Doflamingo và giết chết hắn.

Trên cánh đồng hoa!

Rebecca đang nỗ lực phản kháng.

“Cô bé định làm gì?

Đừng nói với ta là cô bé muốn trừng trị Doflamingo nhé, làm sao có thể?

Cô bé đang dùng thanh kiếm chưa mở lưỡi, thật sự quá nực cười!

Dựa vào cái gì mà cũng muốn chiến đấu với ta, ngu xuẩn khiêu chiến ta, cuối cùng sẽ rất thảm hại đó!

Chương 856

Cô bé không thể nào là đối thủ của ta được đâu, tin rằng sẽ có kỳ tích xảy ra, muốn tiếp tục khiêu chiến sao, khiêu chiến ta, kẻ thù đã giết mẹ cô bé sao?

Ánh mắt của cô bé rất tốt, nhưng thực lực căn bản không thể giết được ta." Diamante vừa nói vừa đánh Rebecca.

Rebecca hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, bị đánh đến kiệt sức.

Rebecca vô cùng tức giận, cố gắng đứng dậy, muốn giết chết kẻ thù đã giết mẹ mình, nhưng căn bản không thể đánh lại đối phương.

Diamante la lớn: "Vì ngươi đã khiêu chiến ta, vậy ta sẽ coi ngươi là đối thủ!" Rebecca đột nhiên phát hiện chìa khóa vừa rồi đã bị đánh rơi trong lúc giao đấu.

Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm lại chìa khóa.

Nhưng cô lại không phải đối thủ của Diamante.

Vì vậy, cô không thể cứng rắn được nữa, việc tìm chìa khóa mới là quan trọng nhất.

Thấy cô ta chạy trốn tứ phía, nhìn đông nhìn tây, Diamante chế nhạo: "Cô bé đang làm gì?

Đang chạy trốn sao?

Cô bé là một kiếm đấu sĩ mà, lẽ nào không muốn giết ta sao?

Đang chạy trốn, thật sự quá nực cười." Chẳng mấy chốc, Rebecca đã tìm thấy chìa khóa.

Cầm chìa khóa trong tay, Rebecca nghĩ: "Mình căn bản không phải

đối thủ của Diamante, việc mình cần làm bây giờ là giao chìa khóa cho La Thiên.

Trước khi La Thiên đến, tốt nhất là mình nên chạy càng xa càng tốt." Nhưng Diamante lại nhẫn tâm nói: "Ngươi đúng là đã tạo ra một điểm nhấn khá tốt cho đấu trường, nhưng nếu đã không muốn động đậy nữa thì chẳng còn giá trị gì cả, ta sẽ kết thúc cuộc đời của ngươi thôi." Sau đó hắn ta tàn nhẫn đánh Rebecca ngã xuống đất.

Thấy Rebecca bị đánh ngã xuống đất, Diamante hài lòng.

Diamante nói: "Bây giờ ta sẽ kết thúc ngươi, lấy mạng ngươi, dù sao thì ngươi cũng chẳng còn hữu dụng nữa.

Ta nên dùng kiếm đâm chết ngươi, hay dùng súng giải quyết thì tốt hơn nhỉ?

Ta nhớ lúc đó mẹ ngươi chết dưới súng của ta, vậy thì ta cũng sẽ dùng súng để kết thúc cuộc đời của ngươi." Lúc đó, Rebecca đột nhiên la lớn một cách khó hiểu: "Ngài chiến binh, mau đến cứu tôi đi!" Đúng lúc đó Kyros xuất hiện, và đánh ngã Diamante.

Kyros quả nhiên đã ẩn nấp ở gần đó!

Kyros la lớn: "Đừng hòng cướp đi sinh mạng của người thân của ta nữa, ta sẽ báo thù cho ngươi!" Kyros là nhân vật huyền thoại, kiếm đấu sĩ mạnh nhất trên đấu trường.

Rebecca hồi ức lời Kyros nói với cô: "Cha đã không thể bảo vệ được mạng sống của mẹ con, cho nên dù thế nào đi nữa, cha cũng phải bảo vệ con thật tốt.

Cha sẽ luôn ở bên cạnh con, đừng sợ hãi.

Nhưng con cũng phải học cách kiên cường." Kyros tự trách nói.

"Xin lỗi con gái, là một người cha đồ chơi vô vị, cha chỉ có thể

giao cho con việc chiến đấu mà thôi.

Con rõ ràng hiền lành và dịu dàng như mẹ, nhưng hôm nay là lần cuối cùng rồi, con không cần phải tiếp tục chiến đấu nữa.

Sau này có cha bảo vệ, con có thể làm một cô công chúa nhỏ rồi." Diamante đứng dậy hỏi: "Ngươi nói vậy là có ý gì?" Kyros cau mày nhìn Diamante, "Ý của ta là hôm nay ta muốn kết thúc hoàn toàn chuyện này với ngươi.

Ta muốn báo thù cho vợ ta, kết thúc cuộc đời của ngươi, vì báo thù!" Đối mặt với sự tức giận của Kyros, Diamante tự mãn nói: "Ngươi sao?

Vậy thì hôm nay là tận thế rồi, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta!" Thế là hai người chiến đấu.

Để kết thúc ân oán 10 năm trước.

Lúc này La Thiên cũng đã lên đến nơi.

La Thiên vừa chạy vừa la lớn: "Rebecca!

Tôi đến rồi, mau đưa chìa khóa cho tôi!" Rebecca đáp lại: "La Thiên!

Mau lên, tôi ở đây!

Chìa khóa ở đây này, tốt quá rồi, lại được gặp cậu!" Ngay khoảnh khắc La Thiên lấy chìa khóa, người lính đồ chơi khổng lồ đã nuốt chửng La Thiên và Law vào trong.

Rebecca sợ chết khiếp, ngã quỵ xuống đất.

Nhưng chẳng mấy chốc, người lính đồ chơi khổng lồ đã vỡ tan thành bốn năm mảnh.

La Thiên và Law bước ra.

Law vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng đuổi kịp rồi, còng tay của tôi cuối cùng cũng được tháo ra rồi, cuối cùng cũng tự do rồi, tôi cuối cùng cũng lên đến tầng 4 rồi!” “Xin lỗi hai vị, thấy tôi đã dốc toàn lực đối phó với tên này, Doflamingo có thể giao cho hai người rồi.” La Thiên đồng ý lời thỉnh cầu của Law: “Được thôi.

Cứ giao cho tôi, tôi đi đây.

“À đúng rồi Rebecca, gặp lại cha chắc chắn sẽ rất vui phải không?

Cảm ơn đã giúp tôi mang chìa khóa, tôi đi đây, cô cũng bảo trọng nhé!” La Thiên nhớ ra một chuyện, lại quay đầu nói.

Rebecca hỏi: “Anh La Thiên, anh thật sự có thể đánh bại Doflamingo sao?” La Thiên vô cùng tự tin về điều đó: “Tôi là La Thiên, là Vua Hải Tặc, cho nên cứ yên tâm đi.

Chỉ cần là việc tôi đã làm, tôi nhất định sẽ kiên trì đến cùng, tôi cũng có khả năng đó, không cần lo lắng đâu.

Chương 857

Tôi nhất định sẽ chiến thắng.” Rebecca gật đầu, cũng rất tin tưởng.

Law thấy mọi chuyện đã xong, liền dùng năng lực Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật của mình để tạo ra một “Phòng Mổ” (Room), đưa La Thiên vào trong vương cung.

La Thiên khen ngợi: “Vương cung đây sao?

Thật sự quá tốt rồi, tôi cuối cùng cũng đến được rồi!

Năng lực này thật tiện lợi, thật sự quá lợi hại!” Law đáp lại.

“Tôi cũng đã tiêu hao thể lực rồi, trước đó tôi bị còng tay đá biển trói buộc, sau đó lại bị nhốt trong đó, có thể nói là may mắn trong bất hạnh rồi.

Thật sự vô cùng cảm ơn cậu, đã giúp tôi bảo tồn được thể lực.” La Thiên nói một cách sốt sắng.

“Tôi không đợi được nữa rồi, tôi phải nhanh chóng xông vào đánh bay hắn ta thôi!” Law ngăn cản: “Đợi một chút đã, chúng ta không thể xông vào đánh bừa được.

Chúng ta phải có sách lược, phải giữ bình tĩnh chứ.” La Thiên nói: “Tôi đã đến đây rồi, làm sao mà bình tĩnh được chứ!

Dừng lại ở chỗ này chẳng khác nào công cốc cả.” Law tiếp tục ngăn cản.

“Nhưng nếu không bình tĩnh thì chúng ta sẽ không đánh lại hắn đâu.” Thủ hạ của Doflamingo dùng điện thoại ốc sên thông báo cho Sugar.

“Law và Mũ Rơm xuất hiện ở sân đình hồ bơi.” “Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ ra ngay.” Sugar lúc này đang tức giận.

“10 năm rồi, 10 năm rồi!

Ta đã dành 10 năm để tích lũy từng chút một.

Hàng vạn nô lệ đồ chơi.

Vậy mà lại bị cái thứ hạ đẳng đó biến thành hư không trong chốc lát, trong lòng ta vô cùng mất cân bằng!

Kế hoạch báo thù của ta rất đơn giản, ta muốn tự tay chạm vào băng Mũ Rơm, ta muốn khiến bọn chúng biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này.

Biến tất cả thành đồ chơi, thành nô lệ của ta, tùy ý ta sai khiến.

Ta nhất định phải báo thù, ta thật sự quá tức giận, tốt quá rồi, cuối cùng cũng đến lúc báo thù rồi!” Sugar nói một cách hiểm độc, sau đó cười phá lên.

Ở một bên khác.

Kanjuro đã vẽ một bức tranh trên mặt đất, rất hài lòng, vội vàng gọi mọi người đến xem.

Kanjuro đắc ý nói: “Để mọi người chờ lâu rồi.

Tác phẩm tâm đắc của tôi đã hoàn thành, xem đi này!” Ussop khen ngợi: “Tuyệt quá, thật sự quá lợi hại!” Các cận vệ nói: “Thật sự tốt sao?

Tôi cảm giác trong đó vẫn còn chút tiếc nuối.” Ussop thỉnh cầu: “Công tước phu nhân, phải dựa vào Thiên Lý Nhãn của ngài, phải nói cho tôi từng ly từng tý về hành động của Sugar, làm ơn đó ạ!” Công tước phu nhân đồng ý: “Được thôi, không thành vấn đề.” Kanjuro hỏi: “Chỉ cần dựa vào Thiên Lý Nhãn là được sao?” Ussop trả lời.

“Không có cách nào giết cô ta, bắt đầu hành động thôi!

Tôi là xạ thủ bắn tỉa, chi viện là thiên chức của tôi, tôi phải tiêu diệt kẻ địch một cách lén lút, bảo vệ đồng đội của mình!” Lúc đó Violet dùng Thiên Lý Nhãn quan sát động thái của Sugar, chỉ thấy cô bé đó đi về phía La Thiên.

Violet truyền đạt: “Sugar đang đi về phía La Thiên và Law!” Vua Riku vội vàng ra lệnh.

“Mau lên!

Tôi phải bảo vệ Ussop thật tốt, rõ ràng đang ở rất gần, đầu óc mọi người bây giờ đều rất mơ hồ, có lẽ tôi cũng sẽ trở thành mục tiêu, nhưng dù vậy cũng tuyệt đối không được làm hại.

Nhiệm vụ này thật sự khó khăn, nhưng cũng phải hoàn thành.

Nếu tôi làm hại người dân, thì coi như đã trúng bẫy của Doflamingo rồi.

Bây giờ chỉ cần tranh thủ thời gian để bắn tỉa là được.” Ussop cảm ơn: “Vô cùng cảm ơn Quốc Vương!” Violet vội vàng nhắc nhở: “Sugar đang đến gần hai người họ hơn nữa, có thể nhìn thấy rồi!” Vua Riku đáp lại: “Được rồi, tôi biết rồi, nhất định phải theo dõi kỹ nhé!” Lúc đó những người dân nổi loạn đều trèo lên.

Người dân la lớn: “Chúng ta phải bắt tất cả bọn chúng, giao cho Doflamingo!

Mọi người xông lên đi!” Vua Riku ra lệnh: “Tất cả nghe cho rõ đây!

Tôi biết rồi, nhưng tuyệt đối không được làm hại ai cả, nghe rõ chưa?” La Thiên và Law đang cãi vã, hai người cãi nhau không ngừng.

“Dù gặp chuyện gì, cậu cũng chỉ giúp đỡ đối thủ thôi à?

Làm vậy không ổn chút nào!" La Thiên cãi lại.

"Có vấn đề gì sao?

Giải quyết như vậy không đơn giản sao?

Cứ làm cho mọi chuyện rắc rối lên làm gì, kết quả chẳng phải vẫn vậy sao?

Tôi không có thời gian lãng phí ở đây để lên sân khấu đâu, chúng ta mau vào trong đi!" Lúc đó Sugar bước ra.

Tay bưng một giỏ nho.

Cô nghĩ Law và La Thiên căn bản không biết mình, nên việc tiếp cận sẽ càng tiện lợi hơn.

Chương 858

Thế là cô bé bắt đầu diễn kịch.

Vừa khóc vừa la lớn: “Cứu mạng!

Anh ơi!

Ba mẹ ơi, ở đâu rồi?” La Thiên tò mò hỏi: “Sao lại có một đứa trẻ ở đây vậy?

Lẽ nào bị lạc đường rồi sao?” Law không tin: “Làm sao có thể ở một nơi như vậy?

Chúng ta không cần để ý.” Sugar vừa khóc vừa chỉ vào Law.

La lớn: “Cháu ghét cái người này!” Nhưng Law căn bản không trả lời, trực tiếp bỏ đi.

Trừ phi thấy Law đi, La Thiên cũng quay người định đi.

La Thiên tốt bụng nói: “Tôi đi đây, ở đây rất nguy hiểm, mau tìm chỗ trốn đi.” Sugar la lớn: “Đừng mà, đừng bỏ lại cháu một mình!” La Thiên bị tiếng la của cô bé làm cho chói tai.

Cậu cứ bịt tai mãi.

Người dân trèo lên như những kẻ điên, không ngừng muốn bắt bọn họ.

Thật sự quá vô tri, quá đáng ghét.

Nhất quyết muốn bắt Ussop.

Ussop la lớn: “Đừng phân tâm!

Mau nói cho tôi biết vị trí của Sugar!” Violet ngượng ngùng nói: “Được rồi, xin lỗi, cô bé đang ở bên cạnh một cửa sổ ở giữa.” Violet

la lớn: “Sugar sắp chạm vào hai người đó rồi!” Lúc này ở phía đó.

Sugar nũng nịu nói: “Anh ơi, cái này rất ngon, em tặng anh này.” Sugar đang từng chút một tiếp cận.

Ussop cũng đang từng chút một khóa mục tiêu.

Khi Sugar sắp đến gần La Thiên.

Ussop đã bắn vũ khí tự chế của mình.

Trên vũ khí đó có hình mặt Ussop lúc dọa Sugar.

Khi vũ khí bay tới.

Sugar sợ hãi đến cực độ.

La lớn.

Chẳng mấy chốc thì ngất xỉu.

Chuyện lớn không hay rồi, Sugar đại nhân lại ngất xỉu nữa rồi!

Binh lính vội vàng chạy ra.

La Thiên và Law nhìn thấy xong.

Không quá để ý.

Trực tiếp bỏ đi.

Bây giờ không có thời gian lãng phí ở đây.

Việc cần làm bây giờ là nhanh chóng tìm Doflamingo.

Ngay khoảnh khắc Sugar ngất xỉu, những người lính đồ chơi khổng lồ do cô bé tạo ra cũng đều ngất theo.

Cavendish và Robin đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cavendish tò mò hỏi: “Chuyện gì thế này?

Mấy tên đồ chơi này lại ngất xỉu sao?

Tôi còn chưa ra tay mà.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cùng lúc đó Violet dùng Thiên Lý Nhãn nhìn thấy một cảnh tượng.

Violet vui vẻ nói: "Ussop, thật sự quá lợi hại!

Thành công rồi, Sugar lại ngã xuống rồi!

Yên tâm đi, cả hai người họ đều bình an vô sự." La Thiên và Law đã đến tầng cao nhất của vương cung, nơi quyết chiến.

Họ đã gặp Doflamingo.

Doflamingo hỏi.

"Các ngươi không bận tâm sao?

Chương 859

Nếu ta nhớ không nhầm thì trước đây ở thị trấn Mock Town đã có một trận đại chiến, đúng không?

Từ lúc đó các ngươi đã coi nhau là kẻ thù rồi." La Thiên bực bội nói.

"Chuyện trước kia tôi đã quên sạch rồi, mau thả Bellamy ra cho tôi!" Doflamingo nói.

Doflamingo nói: "Chỉ có kẻ thắng cuộc mới có quyền quyết định, ta sẽ không nghe lời ngươi đâu.

Hai chúng ta, ai thắng thì người đó mới có quyền xử lý.

Tên nhóc này vì muốn tìm chết nên mới đến chỗ ta.

Vì muốn trở thành cán bộ của gia tộc mà tham gia giải đấu lớn ở đấu trường, nhưng lại thua một cách thảm hại.

Vậy nên lý do của ngươi đủ rồi, nhưng ta đã cho hắn một cơ hội nữa, chỉ cần giết Mũ Rơm là sẽ được thăng chức cán bộ.

Thế mà ngay cả cơ hội cuối cùng cũng mất rồi, bị giết cũng là lẽ đương nhiên thôi, ta nói có sai không?

Cứ coi đó là cái giá phải trả cho hành vi của hắn đi.

Tự xưng là thần tượng của ta, vậy mà một khi mọi chuyện không thuận lợi liền bắt đầu tự hủy hoại bản thân, quả nhiên là tên hết thuốc chữa.

Dù có cố gắng nữa thì cũng chỉ là một tên nhóc con mà thôi." Bellamy bị đánh trọng thương, nằm bất động trên mặt đất.

Hắn cố gắng giãy giụa, nhưng vì toàn thân không còn chút sức lực

nào, cũng không thể nhúc nhích được.

Chỉ có thể tuôn ra từng dòng nước mắt.

La Thiên cảm thấy vô cùng bất bình thay hắn.

Trước đây hắn sùng bái Doflamingo biết bao.

Dù xảy ra chuyện gì, hắn cũng vô cùng kính trọng Doflamingo, không phản bội Doflamingo mà lại đổi lấy một kết cục như vậy.

Thật sự quá bi thảm.

Doflamingo không ngừng sỉ nhục Bellamy, nhưng La Thiên thực sự không thể chịu đựng được nữa.

La Thiên la lớn.

"Ngươi đang nói gì vậy?

Bellamy không phải như lời ngươi nói đâu.

Trước đây hắn sùng bái ngươi biết bao, vì ngươi mà làm bao nhiêu chuyện, bây giờ ngươi lại sỉ nhục hắn như vậy, làm thế có đúng không?

Tôi thực sự không thể chịu đựng được nữa!" Bellamy giận dữ nói: "Thật sự đủ rồi, không cần nói hộ tôi đâu, mau giết tôi đi!

Tôi cảm thấy mình thật sự quá đáng thương, đã tin lời Doflamingo, nghĩ rằng sẽ được hắn cho làm cán bộ, mong được gia nhập đội của hắn.

Vì hắn mà làm bao nhiêu chuyện, tôi thật sự đã làm sai rồi." La Thiên dùng chân đá vào Doflamingo, nhưng không ngờ lại đá trúng mặt Bellamy.

Hóa ra Doflamingo đã dùng Bellamy làm lá chắn.

"Ầm!!" La Thiên thấy mình đá trúng mặt Bellamy, khiến đối

phương vô cùng đau đớn.

Cậu cũng cảm thấy vô cùng xin lỗi.

Law thấy cậu ta mất bình tĩnh, vội vàng la lớn: “La Thiên, bình tĩnh một chút đi!

Cậu quên lời tôi vừa nói rồi sao?

Kiềm chế sự tức giận lại, nếu cứ mãi bốc đồng như vậy thì sẽ trúng kế của kẻ địch đó.

Trước tiên cứ bình tĩnh một chút đã.

Đừng có làm loạn nữa, tên ngốc này!

Nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối phải nhịn chiêu ‘châm ngòi’ quen thuộc của hắn ta.

Một khi mất bình tĩnh, sẽ mất mạng đó, kết cục sẽ như lần đầu tôi đánh nhau với hắn ta vậy.

Doflamingo là một kẻ cực kỳ lạnh lùng và tàn nhẫn, hắn ta có thể nắm bắt được sơ hở của kẻ địch bất cứ lúc nào.” Trebol đại nhân chế nhạo: “La Thiên, vậy mà ngươi lại đá vào mặt đồng đội đang hấp hối của mình.

Vừa rồi ngươi đã đá đó, vừa rồi đã đá vào mặt hắn rồi đó, đồ ngốc!” Law gầm lên.

“Hắn ta đang chọc tức cậu đó, tuyệt đối đừng mắc bẫy!

Đừng để ý đến hắn, trước tiên cứ bình tĩnh lại đã!” Nhưng Doflamingo tiếp tục nói: “Thằng nhóc này dám nói ta lạnh lùng và tàn nhẫn, thực ra không phải đâu.

Ta đang giận điên lên đây.

Mỗi khi ngươi làm gì, từ lúc bắt đầu phá hoại ở đảo Punk Hazard,

rồi Virgin và Monet, sau đó cả Caesar cũng bị bắt đi, thậm chí ở Dressrosa còn khiến toàn quốc đồ chơi khôi phục hình người.

Đến tận bây giờ, đồng đội của ngươi vẫn đang rình rập công hội.

Chương 860

Chừng đó là đủ rồi.

Nếu ngươi khiến ta tức giận, ta thậm chí còn cười ra tiếng vì tức.

Cuối cùng lại muốn lấy đầu ta.

Kể từ khi ngươi xuất hiện, mọi thứ ở đây đều rối loạn cả, cứ như thể ta lại nếm trải sự tuyệt vọng 13 năm trước vậy!" Law giận dữ nói: "Nếu không xảy ra chuyện đó, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt ngươi như thế này." Doflamingo nói.

"Nếu không xảy ra chuyện đó, bây giờ ngươi là Corazon đời thứ 3, đã trở thành cánh tay phải của ta rồi." Chuyện đến nước này, nói thêm cũng vô ích, chuẩn bị quyết đấu thôi.

"Ầm ầm ầm!" Doflamingo lập tức biến ra một phân thân chiến đấu với Law, đồng thời lại điều khiển Bellamy và La Thiên tiến hành chiến đấu.

Ban đầu La Thiên không đặc biệt hiểu rõ.

La Thiên hỏi: "Bellamy, cậu đang làm gì vậy?

Vừa nãy tôi không cố ý đâu, tôi không có ý đá cậu, tôi đá Doflamingo mà, cậu sẽ không giận đâu phải không?" Law phát hiện ra manh mối, không phải Bellamy muốn làm vậy, rõ ràng là năng lực của Doflamingo đang điều khiển hắn: "La Thiên, tên đó bị thao túng rồi." Bellamy cũng bất lực: "Xin lỗi Mũ Rơm, xin hãy nhanh chóng ngăn tôi lại, tôi thật sự không muốn làm như vậy, nhưng tôi thực sự không thể kiểm soát được cơ thể mình." Người sắt Franky và Bartolomeo đang đánh nhau, những người bên cạnh đều đang cổ vũ!

La Thiên nói: "Tôi làm sao có thể ra tay được chứ?

Hắn là bạn của tôi mà.” Doflamingo nói.

“Xem ra ngày chết của ngươi không còn xa rồi.

Cách chết này cũng không tệ đâu nhỉ?

Ta dạy ngươi nhé, nếu là kẻ yếu thì ngay cả cách chết cũng không thể lựa chọn đâu, ha ha ha ha…” La Thiên gầm lên giận dữ.

“Tên khốn đó, tôi đã khổ sở đến đây, vậy mà hắn lại tự sinh tự diệt?

Tôi thực sự không thể chịu đựng được nữa rồi, bây giờ tôi sẽ đánh bay hắn ta!” Law tức giận nói.

“Tên ngốc này, tôi rõ ràng đã dặn phải bình tĩnh, bây giờ nếu làm như vậy thì sẽ trúng chiêu của hắn đó.” La Thiên thật sự vô cùng tức giận, không thể chịu đựng được mọi thứ trước mắt, cậu đã ra chiêu, dùng nắm đấm đánh về phía Doflamingo, nhưng không trúng.

Cậu ta lại đánh về phía Law, Law cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

May mắn là Law đã khôn ngoan né tránh, La Thiên cuối cùng đã đánh trúng Doflamingo.

Khi La Thiên chuẩn bị ra quyền, Trebol đại nhân châm chọc.

Trebol la lớn: “La Thiên đánh bay Law rồi kìa, La Thiên điên rồi!

La Thiên thật thú vị!” Thực ra đây là kế hoạch đã được bàn bạc từ trước, nhưng cuối cùng lại đánh trúng Doflamingo.

Lúc đó Law cũng đã chế phục được Trebol đại nhân.

Law nói đùa: “La Thiên cầm quyền, quả nhiên tồi tệ đến cực điểm!” La Thiên lập tức đáp lại Law: “Đừng quên, cậu cũng là một phần trong đó đó!” La Thiên tức giận, thật sự tức giận: “Cậu có biết đau không?

Tên khốn đó luôn làm hại người khác, lần này hãy để hắn chịu trừng phạt!" Trebol lo lắng cho Doflamingo: "Doflamingo không sao chứ?

Nếu ngươi đã làm chuyện như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!" Doflamingo đứng dậy, phun ra một ngụm máu.

Doflamingo khinh thường nói: "Ngươi làm thật không tồi chút nào." Law nói.

"Xem đi, căn bản không thể gây ra sát thương trí mạng cho hắn, chiến thuật vừa rồi không thể dùng lần thứ hai được nữa." Doflamingo giả vờ ngốc nghếch: "Chiến thuật?

Hai tên nhóc ranh thúi các ngươi đang nói gì vậy?" Tiếp đó hắn lại biến ra một thế thân, chuẩn bị chiến đấu.

La Thiên biểu hiện vô cùng tức giận, tôi không thể đánh với Doflamingo giả mạo đâu.

Thế là La Thiên đang nỗ lực phản kháng.

Sabo hồi ức lời của Fujitora.

Hóa ra Hải quân đã rút lui rồi.

"Ván cờ này lớn đến mức nào, lão phu quyết định đặt cược cả mạng sống vào đó, nhưng nếu đánh mất quân cờ trước khi tung ra, thì ngay cả ván cờ cũng không thể thành lập được." Koala tức giận.

"Cậu có đang nghe tôi nói không vậy?

Tôi từ nãy đến giờ vẫn luôn nói chuyện với cậu, vậy mà cậu cứ lơ đãng mãi, chuyện gì thế hả?

Xin đừng quên lập trường của mình có được không?

Cậu có thể vì tình cảm cá nhân mà tùy tiện giao chiến với Đô đốc Hải quân sao?

Muốn để quân cách mạng lún sâu vào vũng lầy chiến tranh sao?” Vua Riku không làm hại người dân của mình, chẳng mấy chốc mấy người bị dân chúng trói lại.

Khi những người dân này bắt được tất cả bọn họ, dù không làm hại đến tính mạng, nhưng họ chuẩn bị giao cho Doflamingo xử lý, để nhanh chóng kết thúc trò chơi này, như vậy mới có thể giải thoát được.

Tưởng tượng thật sự quá tốt đẹp, nhưng một lát sau, đột nhiên xuất hiện một đám hải tặc.

Trên bãi biển nhìn thấy Ussop, vô cùng vui mừng.

“Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, Ussop Đại Thần 500 triệu Belly!

Chương 861

Lão tử sẽ lấy đầu ngươi, một hơi khiến băng hải tặc nổi danh khắp nơi!" Người dân thấy hải tặc chuẩn bị giết hết những người đã bị bắt, đều vô cùng sốt ruột xông lên ngăn cản hải tặc.

"Khoan đã, không được làm như vậy!

Họ là những con tin quan trọng để hoàn thành trò chơi mà, đừng lấy mạng họ có được không?" Hải tặc căn bản không nghe.

Chỉ lo làm việc của mình.

"Đừng giả vờ thiện tâm nữa!

Giao cho Doflamingo, kết quả chẳng phải vẫn vậy sao?

Thấy quá phiền phức rồi, giết hết bọn chúng đi!" Hải tặc cảm thấy người dân vô cùng cản trở, liền đánh ngã tất cả người dân.

Trong chớp mắt, người dân và hải tặc đã đánh nhau, Vua Riku nhìn cảnh này rất sốt ruột.

Vua Riku vội vàng xông lên cứu người dân của mình.

"Đừng làm hại người dân của tôi!

Nếu muốn làm hại thì hãy vượt qua tôi trước, tôi không cho phép làm như vậy đâu!" Sau đó hải tặc và ông đều đánh nhau thành một đoàn.

Chẳng mấy chốc, hải tặc đã bị bắt.

Thấy Vua Riku lập tức cứu họ, người dân đều vô cùng hối lỗi.

"Xin lỗi, chúng tôi thật sự đã quá đáng!

Vua Riku lúc đó chỉ là bị Doflamingo thao túng, vậy mà chúng tôi

lại căm ghét ngài ấy hơn 10 năm, căn bản không nhận ra rằng đã đánh mất người quý giá, lại ủng hộ kẻ thù.

Quốc Vương dù biết sự thật, lại phải tự vệ trong cái gọi là 'trò chơi' đó.

Chúng tôi thật sự không biết mình đang làm gì, đất nước này rốt cuộc tại sao lại trở nên như vậy?

Chúng tôi rốt cuộc nên làm gì đây?

Chỉ cần một tiếng ra lệnh, chúng tôi sẽ cầm vũ khí xông lên cùng ngài!" Vua Riku thấy người dân đều cầu xin, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

"Mọi người có thể đợi thêm một chút không?

Đợi kết quả ra rồi hãy quyết định.

Dù chỉ là hải tặc, nhưng họ đều là những kẻ phá vỡ hòa bình giả tạo của đất nước này.

Tôi đã đặt cược tất cả vào họ, vậy nên xin mọi người hãy đợi thêm một lát.

Ít nhất thì họ cũng là những người có máu có thịt, hành vi của họ đã thể hiện tấm lòng chân thật của họ.

Tôi nghĩ chúng ta nên tin tưởng băng Mũ Rơm một chút." Dù người dân đều vô cùng không hiểu, nhưng họ vẫn làm theo.

Dù sao thì bây giờ họ cũng sẽ ủng hộ Quốc Vương, không còn làm hại Quốc Vương nữa.

Lúc đó không biết vì sao Fujitora cũng đến.

"Lão gia Riku, lão phu cũng đứng về phía ngài.

Lão phu cũng vô cùng tin tưởng, băng Mũ Rơm nhất định sẽ chiến

thắng.” Vua Riku gật đầu, cũng không nói gì thêm, tất cả đều đang chờ đợi kết quả.

La Thiên đang chiến đấu dữ dội, Doflamingo và La Thiên chiến đấu, Law và Trebol đại nhân chiến đấu.

La Thiên rõ ràng đang ở thế hạ phong.

Bị Doflamingo đánh ngã xuống đất mấy lần.

Trebol đại nhân vừa đánh nhau với Law, vừa hả hê.

“Doflamingo làm tốt lắm, La Thiên đúng là đáng đời!

Ta, ta biết rõ năng lực của ngươi như lòng bàn tay vậy mà.

Dù sao thì năng lực Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật, gia tộc ta đã thèm muốn từ lâu rồi.

Ngươi có chặt ta ra, ta cũng có thể khôi phục nguyên trạng.

Năng lực của ngươi đối với ta căn bản không có uy hiếp lớn nào cả, bây giờ ta sẽ bắt đầu phản công!” Nhưng khi Trebol đại nhân chuẩn bị phản công, Law lại cắt hắn thành mấy đoạn.

“Dao mổ tần số cao hoàn toàn khác với việc cắt thông thường.

Trong vòng vài phút, dù có xử lý thế nào, dùng năng lực gì đi nữa, cũng không thể gắn kết cơ thể của ngươi lại được.” Trebol sợ hãi đến nỗi chảy nước mũi, vô cùng sợ hãi.

“Này phiền phức rồi, dọa ta đến chảy cả nước mũi rồi, đợi một lát đi, nước mũi của ta cứ chảy ròng ròng mãi thôi.

Đừng ra tay với ta nữa, trước đây ta đối xử với ngươi rất tốt mà, quên ta đã yêu thương ngươi thế nào rồi sao?

Mau dừng tay lại, đồ phản bội chết tiệt!” Khi Law chuẩn bị kết liễu Trebol đại nhân, Doflamingo đột nhiên ra tay cứu hắn.

Chương 862

“Ta không cho phép bất cứ ai làm hại người trong gia đình ta.

Ngươi nhớ ta ghét nhất điều gì không?

Bị người khác xem thường.” Lúc đó, Doflamingo đột nhiên trói La Thiên lại, chuẩn bị lợi dụng Bellamy, để Bellamy giết La Thiên.

“Dựa vào cái gì mà ngươi có thể đánh bại ta chứ?

Một tên nhóc không biết trời cao đất rộng như ngươi, dù chỉ trong một khoảnh khắc khiến ta nảy sinh ý nghĩ có thể đánh bại ta, đối với ta đó cũng là một sự sỉ nhục không thể chịu đựng được.

Ngươi căn bản không có khả năng đánh bại ta đâu.” “Các ngươi nghe rõ đây!

Lão tử ta đây là Thiên Long Nhân với huyết thống cao quý nhất thế gian, sao có thể bị đánh bại chứ?

Ta sinh ra đã vô cùng tôn quý, sở hữu sức mạnh khó ai sánh kịp.

Nhưng điều khiến ta tức điên lên là, lão già cha ta lại có ngày chủ động từ bỏ đặc quyền số một thế giới mà hắn sinh ra đã có, rồi dẫn cả gia đình bốn người chúng ta hạ mình đến một thế giới rác rưởi, sống cái kiểu người thường khốn nạn đó.

Lão cha ta đúng là ngu xuẩn hết thuốc chữa!

Gia đình bốn người chúng ta sống ẩn dật ở đó, ta căn bản không đồng tình với cách đó.

Vậy các ngươi có đoán được sau đó ta đã làm gì không?

Năm mười tuổi, ta chứng kiến cái thế giới đó, Thị trấn Trắng Flevance và địa ngục trần gian.

Ta sẽ trở thành kẻ chủ mưu của mọi tội ác, ta đã giết chết cha ruột của mình.

Bây giờ, đầu óc ta lại quay về Mary Geoise, nhưng ở cái thiên đường đó, Thiên Long Nhân sẽ không bao giờ chấp nhận ta, kẻ phản bội dòng tộc.

Ta không còn cách nào thoát khỏi cái địa ngục này.

Lúc đó, ta đã thề độc, ta sẽ phá hủy triệt để cái thế giới do lũ khốn kiếp đó thống trị.

Cuộc đời ta đã trải qua không cùng đẳng cấp với bất kỳ ai, ta không có thời gian ở đây chơi đùa với các ngươi.

Các ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, ta hoàn toàn không coi các ngươi ra gì.

Bất cứ ai cản trở ta làm việc gì cũng sẽ phải chết.

Hahahahahaha...!" Doflamingo cười lớn, có chút điên loạn mất hết nhân tính.

Ở một góc của thị trấn tây bắc.

Người dân đang làm hại lẫn nhau.

Cả con phố vô cùng hỗn loạn.

Doflamingo không ngừng điều khiển một số người dân, khiến họ giết hại đồng loại.

Những người già, trẻ em, thiếu nữ không hề có vũ lực, đành bó tay chịu chết.

Thậm chí có một số hải tặc vô sỉ đang cướp bóc tiền bạc của người dân, chuẩn bị bỏ trốn với số tiền đó.

Hải quân thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng tức giận, không

ngừng truy đuổi để cướp lại tiền cho người dân.

Một số động vật hoang dã cũng không ngừng đuổi theo người dân.

Một số đồ chơi vừa biến thành động vật, giờ đang rất hoang mang, bản năng dã tính bộc phát, không ngừng đuổi theo con người.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Người dân thực sự không còn cách nào, chỉ đành cầu cứu Hải quân.

"Hải quân ơi, cầu xin các ngài, cứu chúng tôi!

Cảnh này thực sự quá hỗn loạn." Nhưng số lượng và khả năng cứu viện của Hải quân cũng có hạn.

Họ chỉ có thể cố gắng hết sức để cứu người dân.

"Lũ hải tặc đáng ghét kia, đứng lại hết cho ta, mau đứng lại!" Nhưng hải tặc căn bản không nghe Hải quân, tiếp tục bỏ chạy.

Một sĩ quan không thể nhìn tiếp được nữa, bèn quyết định ra tay.

"Mọi người dừng lại nghe tôi nói đã!

Tạm thời đừng quản lũ hải tặc đang xông về phía Doflamingo, điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải dốc toàn lực để dập tắt tình hình hỗn loạn trong nước, cố gắng không làm hại người dân và động vật ở đây.

Đối với những kẻ ngang ngược kia, hãy dùng đạn gây mê khiến chúng hôn mê.

Hiện tại tôi chỉ có thể làm như vậy.

Mọi người mau hành động, làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, cố lên nhé, mau hành động đi!" Hải quân nhận được tin này liền nhanh chóng hành động.

Nhưng cảnh tượng thực sự quá hỗn loạn.

Chương 863

Kẻ địch không ngừng xuất hiện, khiến người ta thực sự nghi ngờ liệu có thể kiểm soát được tình hình hay không.

Nhưng hiện tại không thể suy nghĩ nhiều, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, chỉ đành cố gắng hết sức mà làm thôi.

La Thiên bị Doflamingo trói tay bằng sợi chỉ.

Dù giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, hiện giờ đang rất khó chịu.

Doflamingo cũng không muốn lãng phí thời gian ở đó nữa, hắn liền tấn công La Thiên, chuẩn bị hạ gục cậu ta.

Doflamingo khống chế Bellamy và bản sao (clone) cùng La Thiên giao chiến, La Thiên hiện đang rất nguy hiểm, bị tấn công từ hai phía.

Law ở bên cạnh lo lắng cho La Thiên, không ngừng nhắc nhở.

Doflamingo đang trong cơn giận dữ.

"Căn bản không thể tưởng tượng nổi, những tiện dân đó sẽ làm gì với một Thiên Long Nhân sa cơ lỡ vận?

Tàn bạo chính là bản tính của loài người." Hiện tại Law và La Thiên đều đã bị Doflamingo đánh trọng thương.

"Vậy thì bắt đầu hành quyết thôi, bắt đầu từ ngươi trước đi, Law." Trebol ở bên cạnh châm ngòi.

"Tên đại tá phản bội này phải bị xé xác thành tám mảnh mới hả dạ!" Doflamingo cũng rất đồng tình, không ngừng nhìn Law.

"Ngươi thực sự khiến ta thất vọng cùng cực!

Đáng lẽ chúng ta có thể chung sống tốt đẹp, nhưng ngươi lại cứ

thích đối đầu với ta, ta cũng hết cách rồi.” Law có một vấn đề đặc biệt không thể lý giải được, bèn hỏi Doflamingo.

“Ta có một câu hỏi muốn hỏi, tại sao một Thiên Long Nhân bị giáng xuống trần như ngươi lại có quyền lực lớn đến vậy, sáng nay thậm chí còn điều động được cả một bộ phận trực thuộc Chính phủ Thế giới?

Ta căn bản không hiểu.” Doflamingo quay người lại, giải thích vấn đề đó cho Law.

“Ngươi sắp phải chết rồi, còn bận tâm chuyện này làm gì?

Mà thôi, dù sao ngươi cũng sắp chết, ta nói cho ngươi biết vậy.

Dù sao thì biết cũng chẳng có ích gì.

Đó là vì ta nắm giữ thông tin về một Quốc bảo quan trọng bên trong Thánh Địa Mary Geoise.

Sự tồn tại của Quốc bảo đó đủ để chấn động cả thế giới.

Đối với lũ người đó, ta là một kẻ bỏ trốn, nhưng trong tay ta lại nắm giữ một con bài hiểm ác nhất.

Bọn Thiên Long Nhân dù vắt óc suy nghĩ cũng không thể xử lý ta và dồn ta vào chỗ chết, nên bây giờ chúng đành phải hợp tác với ta.

Hơn nữa, nếu năng lực Trái Ác Quỷ của ngươi cũng rơi vào tay ta, ta có thể lợi dụng Quốc bảo Mary Geoise để thành công nắm giữ thực quyền thế giới này.

Năng lực của ngươi có giá trị lợi dụng lớn đến vậy đấy.

Phẫu thuật hoán đổi nhân cách thì khỏi nói.

Một điểm nghịch thiên khác ngươi chắc cũng biết rồi nhỉ?

Nếu người sở hữu năng lực phẫu thuật có đủ học thức, thì thậm

chí có thể thực hiện ước mơ từ ngàn xưa của loài người.

Vì vậy, có người gọi nó là Trái Ác Quỷ tối thượng." Law căn bản không quan tâm đến chủ đề đó.

"Ta biết, nhưng ta không có hứng thú.

Cảnh giới cao nhất của năng lực này là có thể ban cho người khác thuật trường sinh bất lão.

Ta vẫn luôn biết điều đó, nhưng ta sẽ không làm đâu.

Bởi vì một khi thực hiện thuật này, người sử dụng năng lực sẽ phải bỏ mạng." Doflamingo nghe Law nói vậy thì vô cùng không vui.

"Đúng vậy, nên ta căn bản không định cho ngươi ăn nó đâu, cái tên tiểu quỷ lấy oán báo ân thối tha.

Thế thì thực sự xin lỗi ngươi vậy." Thế rồi hai người bắt đầu quyết đấu.

"Ông ấy đã dạy ta tất cả mọi thứ liên quan đến chiến đấu." "Ta có thể sống đến bây giờ, tất cả là nhờ có ngài Corazon.

Ta từ tận đáy lòng cảm ơn ngài.

Nhờ ngài, ta mới có thể dùng sức mạnh này để tiêu diệt (kẻ thù).

Khi ta còn nhỏ, ngài ấy ngày ngày không ngừng rèn luyện ta.

Lúc đó ta nghĩ mình không còn sống được bao lâu nữa.

Lúc đó, các bác sĩ mà cha mẹ đã khuất của ta đã khám bệnh cho ta, ta xem bệnh án và biết mình chỉ còn ba năm để sống.

Thế nên ta đặc biệt gia nhập hải tặc, chỉ có như vậy ta mới có thể giết được càng nhiều người càng tốt trong ba năm, và phá hủy mọi thứ.

Lúc đó suy nghĩ của ta vô cùng cực đoan.

Chương 864

Mặc dù lúc đó ta chẳng biết gì, nhưng ta vẫn không ngừng kiên trì.

Sau đó một ngày, ta gặp được em trai của ông ta (Doflamingo).

Lúc đầu ông ấy (Corazon) vô cùng ghét ta, ném ta vào đống rác.

Ta cũng vô cùng tức giận và không ưa ông ấy.

Nhưng sau đó ta dần dần tiếp xúc với ông ấy, ông ấy đối xử với ta rất tốt, ân tình của ông ấy ta cả đời sẽ không quên.

Ta vẫn luôn nhớ những kỷ niệm nhỏ nhặt khi ta còn bé, nhưng dù có tốt đẹp đến mấy, ta cũng không thể quay lại được nữa, tất cả là vì ngươi đã giết ông ấy.

Khi ta biết tin ngươi đã giết ông ấy, ta quyết định nhất định phải báo thù cho ông ấy." "Có cơm ăn rồi!

Có cơm ăn rồi!

Mau ăn cơm đi!" Từ xa vọng lại một tiếng la hét.

Ở một đống rác trên hòn đảo đó.

Law nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Corazon ở đằng xa.

Corazon, mỗi lần gặp Law đều sẽ dạy dỗ một trận, Law sau khi nhìn thấy Corazon cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Ta nhất định sẽ cho ngươi thấy!" Law đương nhiên không phục, luôn tìm cách đánh Corazon một trận.

Đáng tiếc năng lực của cậu có hạn, có lòng mà không có sức.

Corazon là em trai của Doflamingo, Law cũng không có cách nào thực sự đánh lén ông ấy.

Nếu không nhất định sẽ bị Doflamingo dạy dỗ một trận nên thân.

Khi Law đang chìm vào hồi ức và sự phẫn nộ, một giọng nói bên cạnh đã gọi cậu tỉnh lại.

Senor Pink.

“Doflamingo hiện tại kêu ngươi đi.” Senor Pink nói với Trafalgar Law.

Nhưng không đợi Trafalgar Law kịp phản ứng, cậu đã bị một người nắm lấy, rồi dùng sức vứt mạnh, ném vào đống rác bên cạnh.

Người ném Trafalgar Law đi chính là Corazon.

Lần đó Trafalgar Law bị ngã rất mạnh.

Cậu trực tiếp rơi từ độ cao tầng hai xuống, cả người run rẩy không ngừng, cứ như là sắp tan rã vậy.

Trafalgar Law run rẩy chạm vào lỗ mũi, nơi đó đã chảy máu.

Cái kiểu bắt nạt Trafalgar Law không có lý do này đã thành thói quen rồi, tất cả đều do Corazon làm.

Corazon mỗi lần thấy Law đều không vừa mắt.

Không thích thì đá một cái, ném cậu ta đi.

“Chẳng lẽ vì ta là trẻ con nên mới bắt nạt ta sao?” Trafalgar Law trong lòng tràn đầy sự phẫn nộ với Corazon, hận không thể xé xác Corazon thành vạn mảnh.

Lúc này, trên tầng hai, Senor Pink nói với Corazon, “Tính cách ghét trẻ con của ngài vẫn không thay đổi chút nào nhỉ.” Corazon tiếp tục đi đường của mình, không đáp lại Senor Pink.

Đúng vậy, cứ như thể mọi thứ xung quanh ông ấy đều không quan tâm.

Senor Pink cũng hiểu tính cách của Trafalgar Law, nên cũng không có bất kỳ sự bất mãn nào với hành động thô lỗ đó của Trafalgar Law.

Tại văn phòng của một tòa nhà cũ nát đối diện.

Gia đình Donquixote đang tụ tập ăn bữa.

Doflamingo cắt một miếng bít tết, nhét vào miệng nhai mạnh, sau đó nâng ly rượu vang đỏ, uống một ngụm rồi nuốt xuống.

Bàn ăn thịnh soạn vô cùng, cá lớn thịt lớn, bít tết, rượu vang đỏ, xúc xích...

đủ mọi thứ.

Toàn bộ các sĩ quan điều hành của gia tộc đều quây quần quanh bàn ăn.

Doflamingo ngẩng đầu nói: "Mục tiêu tiếp theo của ta là Kyuura.

Tên khốn do dự đó vừa lấm lét sợ hãi ta, lại lén lút thông đồng với những kẻ chủ trì khác.

Nhất định phải khiến lũ phản bội đó phải trả giá!" Doflamingo dùng chiếc dĩa trong tay cắm mạnh vào miếng thịt bò trước mặt.

Lúc đó Law bước vào.

Không gõ cửa, cậu trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Hành động vô lễ đó của Law ngay lập tức khiến các sĩ quan bên trong bất mãn.

Jora dừng lại, nói với Trafalgar Law: "Hiện tại các sĩ quan đang ăn bữa, cậu vào đây có chuyện gì sao?" Giọng điệu của câu nói đó lộ rõ sự bất mãn nồng nặc.

Chương 865

Nếu đối phương không phải là một đứa trẻ, Jora có lẽ đã ra tay đánh Trafalgar Law bay ra ngoài rồi.

“Đuổi nó ra ngoài cho ta!” Jora phất tay ra lệnh.

Nhưng lúc đó Doflamingo lại lên tiếng: “Không cần để ý.” Nghe thấy Doflamingo lại nói đỡ cho Trafalgar Law, Jora cũng giật mình.

Doflamingo lúc này lại quan tâm đến người khác sao?

Những người khác cũng thấy chuyện này kỳ lạ, nhao nhao nhìn về phía Doflamingo.

“Là ta gọi nó đến.” Doflamingo nói.

Câu nói đó khiến tất cả các sĩ quan tại chỗ đều hiểu tại sao Doflamingo không đuổi Trafalgar Law ra ngoài.

“Ê ê, Trafalgar Law đã ở đây một tuần rồi mà không có ý định rời đi chút nào sao?

Bị Corazon-san dạy dỗ thảm đến vậy cơ mà.” Buffalo lúc đó lên tiếng, hắn cũng thấy Trafalgar Law thường xuyên bị Corazon-san dạy dỗ, mỗi lần Law đều bị Corazon-san đánh bầm tím mặt mũi.

Ngay cả khi không thể chiến đấu, đứa trẻ này vẫn không có ý định rời đi, cứ như là đã hạ quyết tâm, thà chết ở đây cũng không chịu đi vậy.

Về chuyện này, Buffalo cũng vô cùng kỳ lạ, nên hôm nay hắn mới buột miệng nói ra câu đó, muốn xem phản ứng của Trafalgar Law.

Trafalgar Law đã trả lời.

Diamante lúc đó cũng bổ sung: “Bất kể tên nhóc có là ai, chỉ cần là

kẻ không chịu nổi thì đều đã bỏ đi hết rồi.

Hiện tại những người còn lại đều là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ." Diamante nói.

Là một trong những sĩ quan cấp cao nhất của gia tộc Doflamingo, Diamante cũng rất hài lòng với tình hình hiện tại.

Hắn không thích những kẻ vô dụng gia nhập gia tộc.

Chỉ có tinh nhuệ mới có thể tồn tại, những kẻ phế vật thì vĩnh viễn là phế vật, dù có nhiều phế vật tập hợp lại cũng chẳng có tác dụng gì.

Đó là quan niệm của Diamante, nên hắn cũng rất tán thành cách làm của Corazon-san, nên để những kẻ vô dụng đó rời đi hết, chỉ có tinh anh mới nên ở lại.

"Thậm chí ngay cả năng lực Trái Ác Quỷ cũng không có, tiểu quỷ này nên ngoan ngoãn rời đi, để khỏi phải chịu khổ thể xác." Trebol tiếp tục nói với Trafalgar Law, câu nói đó cũng cho thấy hắn hoàn toàn coi thường Trafalgar Law.

Dù sao thì Trafalgar Law vừa không có năng lực, lại không phải người thử nghiệm Trái Ác Quỷ, một đứa trẻ như vậy đối với cả gia tộc Doflamingo căn bản là một sự tồn tại có hay không cũng được.

Ở trên đường tùy tiện kéo một người trẻ tuổi có lẽ còn hữu dụng hơn Law bây giờ.

Diamante thực sự không nhìn thấy bất kỳ ưu điểm đáng chú ý nào từ Law, cũng không thấy Law có bất kỳ tiền đồ phát triển nào.

"Ừm, đúng vậy." Pica cũng phụ họa.

Nghe vậy Buffalo bật cười, không nhịn được nữa.

Lúc đó Lao G nói với Trafalgar Law: "Bất kể bị đối xử thế nào,

cũng đừng quên Gia quy dòng máu.

Nếu làm bất cứ điều gì tổn hại đến quyền lợi của các sĩ quan, thì cả gia tộc cũng không thể thành lập được nữa." Trafalgar Law hiện tại rất bình tĩnh, sự bình tĩnh đến đáng sợ.

Cậu nói với các sĩ quan đó: "Chuyện này không dọa được ta đâu, ta đã tận mắt chứng kiến địa ngục rồi." "Hahahahaha, đánh sưng mặt mà vẫn ra vẻ tiểu thư, tất cả đều là tự do.

Nhưng Corazon là em trai thân thiết quan trọng của ta.

Nếu có bất kỳ ai dám làm hại một chút nào, ta nhất định sẽ lấy mạng kẻ đó." Doflamingo nói với Trafalgar Law, câu nói này cũng là nói cho tất cả mọi người có mặt ở đó.

Trafalgar Law lại lau vết máu trên môi.

Một động tác kéo bung cúc áo giữa ra, để lộ lồng ngực trắng bóc.

"Trắng quá, bệnh chì, nhỡ bị lây thì toi!" Jora nhìn thấy lồng ngực trắng của Trafalgar Law, lập tức hoảng sợ, nói lớn.

Buffalo nghe lời Jora nói, sợ hãi lùi lại.

"Bệnh truyền nhiễm!

Thật quá ghê tởm, mau cút ra ngoài đi!" Nghe những lời này, không đợi Trafalgar Law phản ứng, Doflamingo ngược lại dùng sức đập bàn, quát lớn: "Jora, đừng có nói ra những lời đồn đại vớ vẩn đó, ta cảm thấy xấu hổ thay cho ngươi.

Nhìn xem, Buffalo cũng tin rồi kìa.

Bệnh chì chỉ là nhiễm độc thôi, không thể lây nhiễm cho người khác được." "Nhưng để đề phòng vạn nhất, tiểu tử không được phép lại gần ta." Buffalo nói với Trafalgar Law.

Lúc đó Doflamingo cũng không để ý lời nói của những người

khác, trực tiếp nói với Trafalgar Law: “Này, ta hỏi ngươi, hiện tại ở Thị trấn Trắng Flevance còn có ai sống sót không, ngoài ngươi ra?” “Ta không biết, ta chỉ lo chạy thoát thân, làm sao ta biết có ai sống sót hay không.” Trafalgar Law nói với Doflamingo.

“Vậy ngươi thoát ra bằng cách nào?” Doflamingo tiếp tục hỏi.

“Ta trốn trong đống xác chết để vượt qua biên giới.” Trafalgar Law lạnh nhạt trả lời.

Một câu nói đơn giản như vậy, trời mới biết đứa trẻ này đã trải qua những gì, trốn trong đống xác chết mới sống sót được.

Đối với một đứa trẻ, áp lực đó không thể tưởng tượng nổi.

Cũng không trách được, Trafalgar Law đã từng trải qua địa ngục.

Chương 866

Với đoạn ký ức bi thảm đó, bất kể Trafalgar Law hiện tại gặp ai, gặp chuyện gì, thậm chí là cái chết, cũng không sợ hãi.

Hoặc có thể nói, Trafalgar Law đã trở nên vô cùng thờ ơ với những chuyện này.

Cậu cho rằng không có chuyện gì có thể khiến cậu sợ hãi nữa, vì ngay cả chết cậu cũng không sợ, còn có chuyện gì đáng sợ nữa đâu.

"Này, tôi đang ăn mà!" Một sĩ quan khác bất mãn nói, nghe lời Law nói mà suýt nữa nôn hết cả cơm ra.

"Ngươi sợ cái gì?" Doflamingo hỏi Trafalgar Law.

Trafalgar Law nhìn hắn, trả lời: "Ta cũng chẳng sợ gì hết.

Hiện tại ta không tin bất kỳ ai nữa, ta cũng không sợ chết.

Corazon, đừng đắc ý quá, ta nhất định sẽ báo thù ngươi." Lúc đó Senor Pink chạy đến sau lưng Trafalgar Law.

"Ngươi là đồ ngốc à?

Không nghe thấy lời vừa rồi sao?

Dám bất kính với sĩ quan thì sẽ bị tra tấn nghiêm trọng đấy, đừng coi thường hải tặc." Senor Pink đứng sau lưng Trafalgar Law chỉ trỏ: "Đừng tưởng là trẻ con mà khóc mấy tiếng, xin lỗi là được tha thứ." Senor Pink định đánh một cái vào gáy Trafalgar Law, nhưng kết quả là Law quay lại nhìn hắn với ánh mắt phẫn nộ, khiến Senor Pink sợ đến phát khóc.

Chiều ngày hôm sau, tại một nhà kho lớn trong thành phố.

Cửa sắt bị đá tung ra, các sĩ quan của gia tộc Doflamingo xuất hiện

ở cửa.

Các sĩ quan của gia tộc Doflamingo đã đến hang ổ cũ của Kyuura để hạ gục tên khốn hai mặt đó.

Muốn làm hài lòng cả hai phía, không đắc tội bên nào là điều không thể.

Doflamingo đã sớm không ưa loại cỏ ba lá như Kyuura, muốn loại bỏ hắn.

Lần này, khi bọn chúng đang chuẩn bị hàng hóa trong nhà kho, chính là thời điểm tốt nhất để bắt gọn cả băng Kyuura.

Hành động lần này cũng là "giết gà dọa khỉ", cho các thế lực khác thấy rằng nếu không tuân theo gia tộc Doflamingo, mà muốn lấy lòng các thế lực khác, thì cũng sẽ phải nhận kết cục như hiện tại.

Dưới năng lực mạnh mẽ của các sĩ quan gia tộc Doflamingo, toàn bộ trận chiến nhanh chóng kết thúc, tất cả người của Kyuura đều bị đánh gục nằm la liệt trên đất.

Các sĩ quan của gia tộc Doflamingo hiện đang kiểm kê các vật phẩm thu được.

Senor Pink lúc đó hỏi Baby-5: "Baby-5, thằng bé đó là người ở Thị trấn Trắng Flevance à?" "Đó từng là một quốc gia vô cùng giàu có, đất đai và cây cối ở đó đều như trong truyện cổ tích, trắng tinh không tì vết như thế giới băng tuyết vậy." Senor Pink lúc đó lại hỏi: "Nghe nói đó là một quốc gia đẹp như tiên cảnh, phải không?" "Khoảng chín thế kỷ trước, Flevance đã phát hiện ra một loại khoáng thạch trong lòng đất.

Loại khoáng thạch đó chính là nguyên nhân tạo nên phong cảnh đẹp như mơ đó.

Loại khoáng thạch này không chỉ có thể dùng để sản xuất dụng cụ

ăn uống, sơn, gia vị, mỹ phẩm mà còn có thể chế tạo vũ khí.

Chất lượng thượng hạng, có người mua ở khắp nơi trên thế giới.

Vì vậy, ngành công nghiệp khoáng thạch đã trở thành ngành trụ cột của Flevance.

Ngay cả Chính phủ Thế giới cũng nhúng tay vào việc vận chuyển hàng hóa." "Nhưng thực tế, loại khoáng thạch này có độc.

Hừm, một khi bị người ta khai thác, chất độc này sẽ xâm nhập vào cơ thể con người.

Nếu không bị khai thác thì chất độc này vô dụng." Baby-5 nói.

Lời của Baby-5 khiến Senor Pink giật mình.

Baby-5 giải thích thêm: "Bởi vì loại khoáng thạch này chỉ có hại cho con người khi tiếp xúc với nó, nếu không tiếp xúc thì vô hại.

Chính phủ Thế giới và các nhà khoa học đều hiểu rõ điều này, nhưng lại không công bố sự thật, vì bên trong đó liên quan đến lợi ích vô cùng lớn, nên họ đã cố tình che giấu.

Sự phát triển của chuyện này, để mặc quốc gia đó tiếp tục khai thác khoáng thạch.

Con người dưới lợi ích khổng lồ đã bị che mắt, không ngừng khai thác khoáng thạch, quốc gia đó cũng dần dần bước vào vực sâu." "Loại độc tố khoáng thạch này điều đáng sợ nhất là nó không bộc phát ngay lập tức, mà sẽ ảnh hưởng từ đời này sang đời khác.

Nếu tuổi thọ của thế hệ đầu tiên là 100 tuổi, thì tuổi thọ của thế hệ tiếp theo chỉ còn 50 tuổi, rồi thế hệ tiếp theo nữa chỉ còn 30 tuổi, cho đến thế hệ cuối cùng, sinh ra sẽ chết ngay lập tức." "Vì vậy, sau 100 năm khai thác khoáng thạch, chuyện này cũng không thể che giấu được nữa.

Flevance liên tục có trẻ sơ sinh chết, gây sự chú ý của các thế lực khác.

Nhưng Chính phủ Thế giới lại không công khai sự thật của chuyện này.

Họ nói dối các quốc gia liên minh rằng đó là một loại bệnh truyền nhiễm, đã thiết lập một mạng lưới phòng thủ, giam hãm quốc gia đó trong đó.

Không cho bất kỳ ai bên trong Flevance ra ngoài.

Bất cứ ai chạy thoát khỏi mạng lưới phòng thủ đều bị bắn chết." "Nhưng Flevance trước đó cũng đã dùng khoáng thạch để làm vũ khí.

Flevance đương nhiên sẽ không chịu chết một cách vô ích, họ đã tổ chức quân kháng chiến, tiến hành chiến đấu với các quốc gia khác." "Kết quả thì đã rõ.

Các quốc gia xâm lược Flevance trước đó, lợi dụng cái cớ phòng thủ, trực tiếp xâm lược Flevance.

Tất cả những người bị nhiễm khoáng thạch đều bị tiêu diệt.

Đó là một thế giới thảm khốc không nỡ nhìn.

Chương 867

Hầu như khắp nơi đều là xác chết của người dân Flevance.

Nửa sau của cuộc chiến, chỉ cần là người dân Flevance, bất kể có bị nhiễm hay không, đều bị giết chết....” “16 năm trước ở Biển Bắc, tại một thị trấn cảng, một gia đình Thiên Long Nhân đã bị giết.

Đáng lẽ đó phải là một cựu Thiên Long Nhân, Đại Tướng sẽ không xuất động, Hải quân cũng sẽ không xuất động.

Cảm ơn trời đã ban cho tôi cơ hội báo thù ngàn năm có một này.

Vốn dĩ tôi nghĩ mối thù máu này sẽ phải chôn giấu trong lòng, mang theo sự hận thù xuống chín suối rồi.” “Tôi muốn dùng búa đập gãy từng khúc xương trên người ngươi, tôi muốn dùng kiếm đâm ngươi thành nhím.

Không được, không thể giết ngươi dễ dàng như vậy, phải để ngươi sống mà chịu đựng mọi tra tấn, đúng vậy, không thể để ngươi dễ dàng chết được!” “Tôi muốn, tôi muốn báo thù ngay lập tức, nghe rõ chưa!” “Đứa con gái năm tuổi và đứa con trai hai tuổi đó, chỉ vì đi ngang qua mặt Thiên Long Nhân mà bị tước đoạt sinh mạng.

Con gái tôi bị bắt đi làm nô lệ, khi trở về thì tiều tụy không tả xiết, cứ thế im lặng mà tự sát sau ba ngày.

Tôi từng bị Thiên Long Nhân bắt đi làm nô lệ, nên bị móc cả mắt ra.

Mạng sống của tôi đối với ngươi căn bản không đáng kể phải không?

Bởi vì ngươi muốn thu cái gọi là ‘Tiền Kim Thượng Thiên’ cao quý.

Đất nước tôi vì đói kém mà diệt vong rồi, ngươi có từng bị đói chưa?

Có từng chịu khổ chưa?

Có bao nhiêu người đã chết vì đói đến mức da bọc xương, cuối cùng chết thảm.

Ngươi nghĩ mình là thần linh à?

Khác hẳn với loài người chúng tôi à?

Một vết thương nhỏ căn bản không thể giết chết ngươi phải không?

Đáng ghét thật!

Trong mắt ngươi, loài người còn không bằng lũ kiến hôi.

Ngươi có biết thế nào là đau khổ, thế nào là bi thương, thế nào là khó khăn không?

Không, ngươi không biết, ngươi chưa từng trải qua!

Mau trả lời đi, Thiên Long Nhân!" Thiếu chủ khi còn nhỏ bị trói vào tường, một đám người vây quanh, bắn cung vào hắn, không ngừng tra hỏi, đổ hết những khổ cực đã chịu từ Thiên Long Nhân lên gia đình hắn.

Cảnh tượng đó dù thế nào thì Thiếu chủ cũng sẽ không bao giờ quên trong đời.

Vì vậy, từ ngày đó hắn đặc biệt căm ghét loài người, muốn tất cả loài người đều diệt vong.

Hắn cảm thấy bản tính của mình vô cùng độc ác, sau đó bắt đầu thực hiện kế hoạch báo thù.

Mỗi đêm khi Thiếu chủ còn nhỏ, hắn đều bị một cơn ác mộng

kinh hoàng đánh thức.

Cảnh tượng khi còn bé bị người ta trói vào tường dùng kiếm bắn, tất cả mọi người đều cười nhạo, mắng chửi, muốn tra tấn hắn đến chết, cảnh tượng đó cho đến bây giờ hắn vẫn vô cùng sợ hãi. 33 năm trước tại Thánh Địa Mary Geoise.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thực sự không thể tin nổi.

Từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân tối cao vô thượng, sống cuộc sống của dân thường sao?

"Hắn ta điên rồi à?

Thánh Homing, với thân phận như vậy mà lại cam tâm từ bỏ địa vị thần thánh, cũng muốn đi làm một người bình thường sao?

Làm như vậy sẽ hối hận đấy!" Nhưng Thánh Homing vẫn kiên trì với cách làm của mình.

"Nhưng tôi vẫn luôn là một con người mà.

Tôi cảm thấy cách làm của tôi đặc biệt đúng đắn." Các Thiên Long Nhân nghe xong vô cùng tức giận, hoàn toàn không hiểu cách làm của hắn.

Kẻ nói một câu, kẻ nói một lời chửi rủa.

"Ông ta cũng như ngươi thôi, đúng là phỉ báng thần linh, coi Thiên Long Nhân như..., tên phản bội đáng chết.

Từ đầu đã là một dị loại, đúng vậy, một tên phản bội." Thánh Homing chỉ quan tâm đến cách làm của mình, vẫn vô cùng kiên trì.

"Mọi người thấy tôi thế nào cũng được, nhưng loài người vĩ đại lắm.

Sống như một con người, cuộc sống sẽ trở nên phong phú hơn bây giờ rất nhiều, đó là niềm tin của tôi." Nghe Thánh Homing nói vậy, họ

càng thêm tức giận.

“Ngươi là ai?

Thật quá tự đại!

Mau cút khỏi Mary Geoise!

Nếu không ta cũng sẽ không khách khí với ngươi đâu, tên phản bội này, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận vì đã rời khỏi đây, hối hận vì quyết định lúc này!” Nhưng Thánh Homing căn bản không nghe lời khuyên, vẫn kiên trì rời đi.

Chương 868

Các Thiên Long Nhân đã tiễn hắn ra ngoài, và an bài tốt cho hắn.

“Tôi chỉ có thể tiễn anh đến đây thôi.

Nơi này nằm ở cực bắc, là một quốc gia không liên minh với Chính phủ Thế giới.

Tôi đã chuẩn bị sẵn trợ thủ và đủ tài sản cho các vị, chắc chắn cuộc sống có thể ăn no mặc ấm mà không lo lắng.” Thánh Homing cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Rất cảm ơn, cảm ơn, vậy là đủ rồi.” Các Thiên Long Nhân quyết định cắt đứt quan hệ với hắn.

“Vậy ta sẽ thu hồi Thẻ Chứng minh Thiên Long Nhân của ngươi.

Tạm biệt!” Thánh Homing rất hài lòng với tình hình hiện tại, bắt đầu sắp xếp cuộc sống sau này.

“Được rồi, gia đình bốn người chúng ta sẽ sống ẩn dật ở đây.

Trước tiên hãy bắt đầu chuyển hành lý đã.” Law (Doflamingo khi bé) vô cùng không hiểu, không tìm thấy nô lệ ở đâu?

“Cha, nô lệ đâu rồi?

Những việc nhỏ như dọn dẹp vệ sinh, cứ để nô lệ làm đi.

Nếu không có thì con sẽ đi mua vài đứa, dù sao con cũng có tiền.” Không ngờ nghe con trai nói vậy, hắn cảm thấy mình phải dạy lại con.

“Doffy, Law.

Ta nhất định phải bắt đầu dạy lại con, sau này ta sẽ dần dần, từ từ giao hết những thứ này cho con.” Mẹ nhìn Doffy đang soi gương, không ngừng khen ngợi.

“Doffy, hôm nay con mặc bộ quần áo này rất hợp đấy, thật đẹp làm sao!” Nhưng Doffy vô cùng không vui, không thích bộ quần áo đó.

“Không muốn!

Con không muốn cái này!

Giống như nô lệ vậy, con không thích bộ quần áo này chút nào, con rất không thích, con muốn cởi hết ra, không thích, không thích.....” Cha nghe Doffy nói vậy, vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Doffy, mau dừng tay cho cha!

Không thể như vậy được.

Sau này cha muốn sống tiếp như một con người.

Cuộc sống của cha sẽ phong phú hơn khi ở Mary Geoise rất nhiều.

Sự phong phú của cha không phải về vật chất, mà là trong tâm hồn.” Doffy càng thêm bất mãn, trong lòng vô cùng không vui.

“Con không muốn mặc bộ quần áo này đâu, mặc bộ quần áo này người sẽ có mùi lạ.

Con không muốn tiếp tục sống như một con người, cha đang nói gì vậy?

Con căn bản không hiểu.” Sau đó Thánh Homing đưa Doffy ra phố mua sắm.

“Xin lỗi đã làm phiền, tôi muốn mua nguyên liệu thực phẩm.” Chủ cửa hàng nhìn người lạ mặt trước mắt, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Hình như chưa từng thấy bao giờ, lần đầu tiên đấy.” Thánh Homing thân thiện trả lời câu hỏi của ông ta.

“À, tôi vừa chuyển đến từ Mary Geoise.” Những người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc.

Sợ hãi.

Thánh Homing thấy mọi người rất sợ hãi mình, cố gắng giải thích tình hình cho mọi người.

“Mọi người cứ yên tâm, cái thân phận đó tôi đã từ bỏ rồi.

Từ nay tôi là con người rồi, tôi sẽ hòa hợp với mọi người.” Nhưng mọi người đều vô cùng không hiểu, tất cả đều bỏ đi, căn bản không muốn kết bạn với hắn.

Lúc đó Doffy thấy mọi người đều bỏ đi, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Bọn chúng không quỳ xuống trước mặt ta à?

Thật vô lý đến cực điểm!

Dám đi lại nghênh ngang trước mặt ta.

Mau có người mang súng ra đây!

Ngươi biết ta là ai không?

Ta là ai hả?” Những người này nghe đứa trẻ nói vậy đều vô cùng tức giận.

Nhưng trước mặt thì không xảy ra xung đột với hắn.

Sau đó bắt đầu âm mưu, muốn giết hết lũ Thiên Long Nhân này.

Đầu tiên là theo dõi, sau khi biết nhà Thiên Long Nhân ở đâu, buổi tối thì đốt nhà.

Chương 869

Thấy cả nhà đều bị đốt, người dân đi về phía nhà, quyết định bắt hết bọn chúng.

“Tìm hết bọn chúng ra cho ta, rồi treo cổ chúng.

Không có ai cả, bọn chúng bỏ trốn rồi sao?

Mau tìm đi!

Bọn chúng nhất định phải ở gần đây.

Đừng giết bọn chúng ngay, phải để chúng chịu đựng mọi tra tấn.

Mấy trăm năm nay ta đã chịu uất ức rồi, ta muốn trút hết mọi thứ lên cả gia đình đó.” Thế rồi gia đình bốn người bỏ trốn.

Đến một căn nhà tồi tàn.

“Cuối cùng cũng có một nơi che mưa che nắng.

Thực sự cảm ơn trời đất!

Tin tức của tôi chắc là chưa lan đến khu vực này đâu.

Tạm thời cứ trốn ở đây đã.” Doffy vô cùng tức giận, không ngừng oán trách cha mình.

“Tại sao bọn chúng không quỳ xuống trước mặt tôi chứ?

Mà còn muốn truy sát tôi.

Căn nhà bẩn thỉu như vậy tôi không thể ở được đâu, trong nhà có côn trùng, mùi hôi thối khắp phòng khiến tôi buồn nôn rồi.” Cha nghe lời Doffy nói, im lặng.

Nhiều người dân không ngủ cả đêm để tìm kiếm, nhanh chóng tìm đến nơi đó.

“Mau tìm ra gia đình đó!

Chúng chắc phải ở gần đây thôi.

Tìm thấy thì giết chết hết chúng đi!

Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha.” Họ từng bước từng bước đi về phía căn phòng tồi tàn đó.

Cha thực sự không còn cách nào, bèn cầu cứu Thiên Long Nhân.

“Tôi thực sự không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, tôi đã quá ngây thơ rồi.

Cầu xin các vị, muốn tôi làm gì cũng được, dù chỉ là để vợ con tôi quay về Mary Geoise cũng được.

Cứ thế này thì cả gia đình tôi sẽ mất mạng mất.” Các Thiên Long Nhân đã sớm từ bỏ hắn, căn bản không cứu.

“Cuộc sống mà ngươi lựa chọn là một điều kỳ diệu, không thể tìm lại được nữa.

Đừng gọi điện thoại cho người khác nữa, đồ ngu xuẩn!

Ban đầu tôi đã khuyên ngươi rồi, nhưng ngươi không nghe lời trời mà cứ thích làm theo ý mình, bây giờ thì cũng hết cách rồi.

Tôi không thể giúp ngươi được đâu, cứ đi con đường mà ngươi đã chọn đi.” Thiên Long Nhân nói xong, cúp điện thoại.

Sau đó Thánh Homing cũng hối hận.

Hai đứa trẻ thực sự quá đói, bèn chuẩn bị đi trộm bánh mì.

Nhưng bị người ta bắt được.

Những người đó rất hung dữ, không ngừng dùng gậy đánh.

“Dám ăn trộm bánh mì nhà tao, cái tên trộm bánh mì con này!” Doffy vô cùng tủi thân, trong lòng vô cùng tức giận, tức giận cha

mình.

“Đây là lần đầu tiên ta cảm nhận được nỗi đau kể từ khi sinh ra, cũng là lần đầu tiên ta cảm thấy đói bụng, nhưng lại không có gì để ăn.” Sau đó hai đứa trẻ không ngừng đi trộm đồ, nhặt đồ ăn.

Mẹ của chúng vì không quen sống khổ, vô cùng phiền muộn, mắc bệnh nặng rồi rời khỏi thế giới này.

Doffy vô cùng tức giận, cho rằng mẹ chết là vì cha đã đưa ra một quyết định sai lầm, vô cùng hận cha.

Sau đó những người dân đó đều biết đó là Thiên Long Nhân, bèn bắt cả ba người lại.

“Cầu xin các người thả con tôi ra!

Có chuyện gì cứ trút lên tôi!

Cầu xin các người!” Nhưng người dân căn bản không nghe lời ông ta, sau đó bắt cả ba người lại.

Doffy trong lòng càng thêm oán trách cha mình, tất cả là vì cha đã đưa ra một lựa chọn sai lầm.

Doffy lại một lần nữa tỉnh dậy từ trong mơ.

Hầu như chuyện này ngày nào cũng lặp lại một lần, cậu ta căm hận cha và loài người đến nhường nào.

Chương 870

Cậu muốn báo thù cho người mẹ yếu ớt của mình.

Thuộc hạ của Thiếu chủ báo cáo với Thiếu chủ.

“Thiếu chủ đại nhân, tôi đã bắt được Law rồi.

Không biết tại sao cậu ta đột nhiên thay đổi ý định muốn bỏ trốn.

Tôi vừa bắt cậu ta từ cảng về.

Ngài xem, tôi muốn bắt đầu tra hỏi tại sao cậu ta lại đối xử với em trai ngài như vậy, nhưng cậu ta không trả lời.

Tại sao cậu ta lại làm như vậy?

Thật ra tôi cũng biết thân thế của cậu ta rất đáng thương.

Nhưng tôi không hiểu, tại sao cậu ta lại làm như vậy.” Thấy ngài Corazon không sao cả, Law cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Đáng ghét thật!

Tại sao ông ta không chết chứ?

Rõ ràng vừa rồi ta đã đâm xuyên qua người ông ta mà.

Ta thấy làm như vậy cũng không đáng để phải bận tâm trong lòng.

Rõ ràng ta đã mua chuộc Buffalo bằng kem rồi, chắc chắn tên đó đã đi mách lẻo với anh trai.

Nhát đâm đó của ta thực sự đã xuyên qua người ông ta mà, vậy mà ông ta lại làm như không có chuyện gì, đáng ghét thật!” Vì những biểu hiện gần đây của Law, Thiếu chủ đã chấp nhận Law.

“Ta gọi ngươi đến đây, không vì điều gì khác.

Ta muốn nói cho ngươi biết, ta quyết định tiếp nhận ngươi, ngươi

có thể chính thức trở thành một thành viên của băng hải tặc Donquixote.

Ngươi đã thành công rồi, chào mừng ngươi gia nhập đội của ta.

Cái kinh nghiệm đau khổ đó đã khiến ngươi sở hữu ánh mắt đáng sợ của một người bình thường, nên ta cảm thấy ngươi vô cùng có tư chất.

Cuối cùng thì cũng gia nhập đội của ta, sau đó hãy rèn luyện và trưởng thành thật tốt đi." Nghe Thiếu chủ chấp nhận, tôi (Law đang thuật lại) thực sự không dám tin vào tai mình.

"Ta đã làm hại em trai ngươi, đã giết chết em trai ngươi, tại sao ngươi lại quyết định cho ta gia nhập đội của ngươi chứ?

Chẳng lẽ em trai ngươi không nói cho ngươi biết chuyện đó sao?

Tại sao chứ?

Không nói được thì vẫn có thể viết chữ mà.

Ở đó mà làm như không có chuyện gì, chuyện đó thực sự đã xảy ra sao?

Ông ta đã làm gì chứ?

Ta chẳng hiểu gì cả, nhưng dù sao thì cũng không sao.

Dù Thiếu chủ có nhìn hay không thì cũng vô ích, dù sao ba năm nữa ta cũng sẽ chết." "Vậy thì xem vận may của ngươi thôi.

Ta chuyên làm các giao dịch đen, buôn bán Trái Ác Quỷ là chuyện thường tình.

Năng lực của Trái Ác Quỷ đôi khi sẽ vượt quá trí tuệ của con người.

Trong số đó, có thể có Trái Ác Quỷ có thể chữa khỏi bệnh tật.

Nếu ngươi có vận may đó, trong ba năm hữu hạn này, biết đâu ngươi thực sự có thể tìm thấy Trái Ác Quỷ có thể cứu mạng.

Ta sẽ rèn luyện ngươi như cánh tay phải của ta sau 10 năm nữa.

Đừng quá lo lắng, mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên vậy." Law vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng có được một tia hy vọng.

Lúc đó, em trai của hắn (Doflamingo) lấy ra một tờ giấy, trên đó viết "kẻ thù".

Và ôm vết thương, vết thương đó đang chảy máu.

Sau đó lại viết một tờ khác, nhưng đã giải quyết xong rồi.

Doflamingo thấy em trai bị thương, vô cùng lo lắng.

"Sao rồi?

Bị thương à?

Đối phương đã bị giải quyết chưa?

Được rồi, nhớ băng bó cẩn thận nhé." Law nhìn cảnh tượng trước mắt, tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng không ngờ Corazon lại đang ở trên cây.

Cậu cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chương 871

“Tên này bị làm sao vậy?

Tại sao ông ta lại ở trên cây chứ?

Rõ ràng ta đã làm ông ta bị thương mà.

Thật không biết trong đầu ông ta đang nghĩ gì nữa.” Sau đó Law gia nhập đội của hắn.

“Xuất phát đến đảo Invert ở phía đông nam, dần dần chuyển dịch căn cứ, mở rộng phạm vi giao dịch của ta.” Sau đó hắn không ngừng bắt giữ thêm nhiều thuyền, thu được thêm nhiều của cải.

Họ đã trải qua xuân hạ thu đông, đã trải qua đủ mọi chuyện.

Những người bạn đồng hành trên thuyền đều gọi Law là Sư phụ, không ngừng rèn luyện các khả năng khác nhau.

Cứ thế ngày qua ngày, năm qua năm trôi đi.

Chớp mắt đã hai năm trôi qua.

Baby-5 cảm thấy mình và Law rất thân thiết, nhưng Law vẫn chưa nói tên thật của mình.

“Tôi đã nói tên thật của tôi cho cậu rồi, hay không hả?” Law cảm thấy vô cùng nhàm chán, căn bản không quan tâm đến tên thật của cô bé.

“Ta lại không có hứng thú muốn biết.

Hơn nữa, thời gian của ta không còn nhiều, ta cũng không quan tâm đến những chuyện này.” Vì Law từ chối, cô bé có chút không vui.

“Không hòa đồng chút nào, chẳng vui vẻ gì cả.” “Hòa đồng hay không thì sao?

Vui vẻ hay không thì sao?

Dù sao ta cũng sắp chết rồi, ta sẽ không quan tâm đến những chuyện này.

Vùng da trắng trên người ta ngày càng rộng ra rồi, không biết có thể kiên trì được một năm nữa không.

Có lẽ thời điểm chết sẽ đến sớm hơn thời gian ta dự tính.

Nên bây giờ ta đang đấu tranh với thời gian, biết đâu ta sẽ chết ngay lập tức.

Chuyện bi thảm nhất cũng chẳng hơn thế này là bao." Cô bé không vui.

Law và cô bé đều hy vọng biết tên thật của đối phương.

"Những thứ đó không quan trọng đâu.

Mau nói cho ta biết tên thật của ngươi đi, nếu không ta sẽ nói cho Thiếu chủ biết chuyện ngươi đã ám sát em trai hắn hai năm trước.

Ngươi nhất định phải nói cho ta biết tên thật của ngươi, ta cũng muốn nói cho ngươi biết, dù sao chúng ta cũng đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi." Law nghe vậy cũng vô cùng bất đắc dĩ.

"Trafalgar D.

Water Law.

Cái tên này tuyệt đối không thể nói cho người khác biết.

Ta không giống ngươi, dùng biệt danh, ngoài tên thật ra thì không có ý nghĩa gì khác.

Mà cũng không có ai tên Water bị kiêng kỵ cả, gia tộc ta đời đời kiếp kiếp đều như vậy." Cô bé nghe xong cảm thấy vô cùng nhàm chán.

“Ồ, quả nhiên vô cùng nhàm chán, chẳng có ý nghĩa gì cả.” Nghe vậy, Law vô cùng tức giận.

“Không quan tâm mà cứ hỏi mãi không ngừng, hỏi xong lại thấy vô cùng vô vị.” Cô bé nghe Law quát thì bật khóc.

Corazon cũng ở bên cạnh.

Thấy Law bắt nạt cô bé, bèn túm cổ Law xách đi.

Tôi (Law đang thuật lại) cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngừng từ chối.

“Thả ta ra!

Ngươi muốn làm gì?

Mau thả ta ra đi, ta không thoải mái như vậy đâu!” Cô bé thấy Law bị bắt đi, bắt đầu cảm thấy đáng thương.

“Thật đáng thương, lại bị bắt nạt nữa rồi.

Lần này vẻ mặt của Corazon càng đáng sợ hơn nữa, thực sự rất đáng thương!” Law bị ném xuống đất trên một con phố lớn, vô cùng tức giận.

“Ngươi muốn làm gì?

Muốn đánh nhau à?

Tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Mau ra chiêu đi!

Chương 872

Tại sao lại quay lưng về phía ta?

Mặc dù ta không đánh lại ngươi, nhưng ta sẽ không sợ đâu." Corazon vô cùng tò mò về Law.

Khi nghe tên thật của cậu thì vô cùng lo lắng.

"Lời vừa rồi là thật sao?

Vừa rồi nếu tên của ngươi là thật, nếu lời nói này là sự thật thì mau rời đi, tránh xa Doflamingo, tuyệt đối không thể ở bên cạnh hắn." Corazon đột nhiên nói chuyện khiến Law vô cùng kinh ngạc.

Cậu cảm thấy vô cùng khó tin.

"Tại sao chứ?

Tại sao ông lại đột nhiên nói được?

Chẳng phải ông vẫn luôn không nói được sao?

Tại sao ông lại lừa mọi người chúng tôi chứ?" Corazon căn bản không quan tâm đến chuyện đó, không nhanh không chậm giải thích.

"Ta vốn dĩ nói được mà, chỉ là bình thường không nói thôi.

Ta đâu có nói ta bị câm đâu.

Kết luận mà ngươi tự rút ra, vậy thì lại có thể trách ta sao." Ta không thể hiểu Corazon.

Đúng vậy, chuyện ông ấy nói được khiến ta cảm thấy bị lừa dối.

"Ông vẫn luôn lừa dối anh trai của ông sao?

Lừa dối người khác, với lừa dối người khác có gì khác biệt chứ?

Ông muốn làm gì?" Ta cảm thấy tai mình dường như không nghe

thấy gì nữa.

“Tiếng động trên đường đột nhiên biến mất rồi?

Chuyện gì vậy?

Mọi người chắc là vẫn đang nói chuyện mà, tại sao ta lại không nghe thấy gì nữa?” Thì ra Corazon đã tạo ra một bức tường cách âm.

“Giọng của ngươi thực sự quá lớn, ta không muốn người khác nghe thấy ngươi nói chuyện, nên ta đã tạo ra một bức tường cách âm.

Ở bên trong không nghe thấy âm thanh bên ngoài, người bên ngoài cũng không nghe thấy âm thanh của ta.

Nhưng bức tường này căn bản không nhìn thấy được, ta đã ăn Trái Ác Quỷ Tĩnh Lặng, là người Tĩnh Lặng.” Ta nghe xong vô cùng kinh ngạc.

“Người năng lực Trái Ác Quỷ sao?

Ta mới không tin chứ, đồ lừa đảo này!

Chẳng lẽ bình thường ông vẫn luôn làm những chuyện ngu ngốc khó hiểu đó sao?” “Đúng vậy, đương nhiên tất cả đều là diễn tập.” “Đồ lừa đảo!

Vai của ngươi đang cháy kìa, mau dập lửa đi!” “Từ nhỏ ta đã vụng về, căn bản không học được.” “Ngươi đang nói đùa à?

Cái bệnh đãng trí nhất lại không giả vờ, tại sao ngươi lại giấu giếm những chuyện này với đồng đội chứ?” “Ta chưa bao giờ coi ngươi là đồng đội.

Mục đích của ta là với tư cách em trai để ngăn cản anh trai mất kiểm soát.

Ta hoàn toàn không thể tin được cha mẹ hiền lành lại sinh ra một quái vật như vậy, căn bản không phải con người.” Khi tôi gặp nguy

hiểm, anh trai tôi đã từng nói khi còn nhỏ.

“Tất cả các ngươi hãy nhớ kỹ, tất cả các ngươi hãy nhớ kỹ!

Ta dù thế nào cũng sẽ không chết, dù thế nào ta cũng sẽ sống sót.

Ta nhất định sẽ giết chết tất cả các ngươi, mau giết sạch đi!” “Từ đó về sau ta hiểu rằng Doffy bất chấp trời đất, bản tính ác quỷ là bẩm sinh.

Bao gồm cả bốn sĩ quan của ta và cựu Phó Đô Đốc Tsuru đều biết bản tính tàn bạo của Doffy.” Tôi nghe xong không biết Tsuru là ai.

“Vì thực hiện nhiệm vụ mật nên tạm thời rời khỏi gia tộc.

Đó là một người có thực lực, nội dung nhiệm vụ ngay cả người như tôi cũng không biết.

Tóm lại là không có giao tiếp gì với anh ta nữa.

Tuyệt đối không được biến thành quái vật như anh trai đâu.

Mau rời đi đi, bây giờ ngươi còn nhỏ như vậy, nếu tiếp xúc với những chuyện như thế này thì sau này sẽ xong đời đấy.

Mau rời đi đi.” Law căn bản không nghe lời khuyên.

“Ta sẽ không rời đi đâu, ta muốn trở thành người như vậy.” Corazon thấy Law căn bản không nghe lời khuyên, nhưng vẫn không bỏ cuộc.

“Tên ẩn danh D của ngươi, tuyệt đối không sai đâu nhỉ.

Thành viên của tộc Địa Chi, một tộc định mệnh.

Chương 873

Ở quê hương ta khi còn bé hay kể rằng, những đứa trẻ không nghe lời sẽ bị Địa ăn thịt đó.

Lan truyền khắp thế giới, những người nổi tiếng, cả những ông già cũng sẽ cau mày lẩm bẩm rằng, nhất định sẽ lại gây ra sóng gió lớn." "Tại sao ông lại nói với tôi những điều này, cứ như thể tôi là quái vật vậy?" "Có lẽ vậy.

Mặc dù không ai biết sự thật đằng sau thế hệ đầu tiên, nhưng đó thực sự là một cái tên được truyền từ đời này sang đời khác trong lịch sử toàn thế giới cho đến ngày nay.

Ở một vùng đất nào đó, thậm chí còn có người gọi tộc Địa Chi là Thiên Địch của thần.

Nếu thần chỉ là Thiên Long Nhân, thì mục đích của ngươi có lẽ là phá hủy thế giới này.

Sự phá hủy mà Doffy theo đuổi hoàn toàn khác, ngươi nên mang trong lòng ý niệm chống lại thần." Law căn bản không đồng tình với lời của Corazon, cảm thấy không có bất kỳ mối liên hệ nào với mình.

"Những gì ông nói tôi hoàn toàn không hiểu.

Tôi gia nhập gia tộc này là để giết nhiều người hơn.

Tôi không phải là đàn em của ông, anh trai của ông mới là sếp của tôi. ....

Một năm nữa tôi sẽ chết, rời khỏi đây thì làm được gì chứ?

Nên dù ông nói gì tôi cũng sẽ không nghe đâu.

Hiện tại tôi không có quá nhiều sức lực để suy nghĩ nhiều như

vậy, xin ông cũng đừng nói nữa." Corazon vô cùng lo lắng, và đang tìm cách.

"Vậy thì rời khỏi đây đi tìm phương pháp điều trị đi.

Có thể chọn cách khác để cứu chữa mà." Law căn bản không tin lời Corazon, quyết định nói bí mật của ông ấy cho Thiếu chủ.

"Bệnh của tôi căn bản không thể chữa khỏi.

Tôi muốn nói cho Doffy biết chuyện ông có thể nói chuyện và có năng lực.

Lúc đó thì không chỉ đơn giản là bị đuổi ra ngoài đâu.

Hehehehe....." Corazon cảm thấy đặc biệt đau lòng, bản thân mình có lòng tốt với Law, nhưng lại bị Law tố cáo.

"Tuyệt đối không được mà, tên nhóc ngốc này!" Nhưng Law cảm thấy chuyện đó không liên quan gì đến mình, bèn bỏ đi.

Thuộc hạ của hắn nhìn thấy hai người đang há miệng, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

"Vừa rồi thực sự rất kỳ lạ, tôi thấy hai người cứ há miệng, nhưng không nghe thấy tiếng nói.

Hai người đang làm gì vậy?" Law quyết định giữ bí mật đó cho Corazon.

"Tôi mời ông ăn kem, ông phải giữ bí mật cho tôi đó." Người bạn đồng hành có đồng ý không.

"Được rồi, tôi muốn một cây kem đặc biệt lớn." Law vô cùng vui vẻ.

"Không vấn đề gì." Corazon vô cùng hối hận, cảm thấy không nên nói cho Law biết.

“Thật đáng chết, không nên tin cái thằng nhóc đó.

Nói hết mọi chuyện với hắn rồi.

Doffy hôm nay chắc chưa về đâu.

Tranh thủ bây giờ thu dọn hành lý rồi chuồn thôi!” Tìm một lúc lâu mà không thấy Law, bèn quay về thuyền.

Nhưng Corazon cảm thấy trong lòng vô cùng bất an.

Nếu anh trai hắn biết chuyện đó thì xong rồi, hắn sẽ không thể làm những việc mình muốn làm nữa, cũng không thể ngăn cản anh trai mình nữa.

Nghĩ vậy, trong lòng vô cùng bất an.

Hắn không nghĩ rằng anh trai hiện không có trên thuyền, đi làm việc riêng.

Nhân cơ hội này mà bỏ trốn.

Hắn vừa chuẩn bị lên thuyền thu dọn hành lý thì.

Thiếu chủ hôm nay đã làm xong việc sớm rồi, đã về rồi.

“Corazon, ngươi đang làm gì vậy?” Tôi (Corazon đang thuật lại) cảm thấy xong rồi, tên nhóc đó chắc chắn đã đi mách lẻo rồi, bây giờ chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Trong lòng.

“Thôi rồi, về sớm vậy!” Anh trai đã quen với việc hắn không nói chuyện rồi.

“Về rồi à, tốt lắm.

Ta chuẩn bị ra khơi.

Ta lại bị Hải quân để mắt tới rồi.

Chương 874

Phó Đô Đốc Hạc ở Tổng Bộ đó, ngươi nhớ hành động nhanh lên.” Corazon cảm thấy vô cùng kỳ lạ, anh trai không hề tức giận, vậy thì chỉ có thể là anh trai không biết chuyện đó, Law đã không đi mách lẻo.

“Tên nhóc đó không đi mách lẻo à.” Một lúc sau Law xuất hiện trước mặt Corazon.

“Ta đã quyết định rồi, chuyện ta đã ám sát ngươi hai năm trước, ngươi cũng đã giữ bí mật cho ta.

Ân tình này ta nợ ngươi, chuyện này chúng ta hòa nhau.” Corazon nghe xong, quyết định đưa Law đi, rời xa anh trai.

Tranh thủ lúc anh trai không chú ý, thu dọn hành lý của Law và mình, chuẩn bị bỏ trốn!

Doflamingo giao phó sự việc không lâu sau đã hoàn thành.

Hắn đã về rồi.

“Corazon, ngươi đang làm gì vậy?” Tôi (Corazon đang thuật lại) cảm thấy xong rồi, tên nhóc đó chắc chắn đã đi mách lẻo rồi, bây giờ chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Trong lòng.

“Thôi rồi, về sớm vậy!” Anh trai đã quen với việc hắn không nói chuyện rồi.

“Về rồi à, tốt lắm.

Ta chuẩn bị ra khơi.

Ta lại bị Hải quân để mắt tới rồi.

Phó Đô Đốc Hạc ở Tổng Bộ đó, ngươi nhớ hành động nhanh lên.”

Corazon cảm thấy vô cùng kỳ lạ, anh trai không hề tức giận, vậy thì chỉ có thể là anh trai không biết chuyện đó, Law đã không đi mách lẻo.

"Tên nhóc đó không đi mách lẻo à." Một lúc sau Law xuất hiện trước mặt Corazon.

"Ta đã quyết định rồi, chuyện ta đã ám sát ngươi hai năm trước, ngươi cũng đã giữ bí mật cho ta.

Ân tình này ta nợ ngươi, chuyện này chúng ta hòa nhau." Corazon nghe xong, quyết định đưa Law đi, rời xa anh trai.

Tranh thủ lúc anh trai không chú ý, thu dọn hành lý của Law và mình.

"Tôi bị bắt cóc rồi, mau thả tôi ra!

Tại sao ông lại làm như vậy?

Tôi không đi đâu, tại sao chứ?

Nghe kỹ đây, tôi có lời muốn nói!

À đúng rồi, điện thoại đang reo kìa, mau nghe máy đi, chắc chắn là anh trai tôi gọi đấy, mau nghe máy đi!

Cứu mạng!

Ông muốn làm gì tôi?

Tôi thực sự không đi đâu, cầu xin ông thả tôi ra đi, làm như vậy không có lợi gì cho cả ông và tôi đâu." Dù Law nói gì Corazon cũng không nói chuyện, cũng không phản ứng.

Tôi (Law đang thuật lại) đã hét rất lâu.

Cũng hét đến mệt rồi, không hét nữa.

Nghe Law không hét nữa, Corazon chuẩn bị gọi một cuộc điện thoại.

“Đại Tiền bối, Sengoku, tôi muốn tạm dừng nhiệm vụ, tôi có chút việc riêng cần làm.” Đại tướng Sengoku đã cho phép hắn nghỉ phép.

“À vậy à, tôi hiểu rồi.

Thằng nhóc đó thế nào rồi?

Bất kể bị bắt nạt thế nào cũng không rời đi sao?

Bây giờ nó đã hoàn toàn trở thành một băng hải tặc nổi danh khắp bốn biển rồi.

Ngươi phải cẩn thận đấy.

Chuyện này hoàn toàn giao cho ngươi, cứ thoải mái mà làm đi.

Ta đợi báo cáo lần sau của ngươi.” Corazon tiếp tục báo cáo thông tin cho Sengoku.

“Vâng, chi tiết cụ thể xin xem báo cáo bằng văn bản.” Vừa cúp điện thoại, đột nhiên có người thuộc hạ của Sengoku nói: “Đại tướng Sengoku, người mà ngài đã đề cập trước đó muốn điều chuyển chức vụ.” Đại tướng Sengoku cũng muốn gặp người đó.

“Được rồi, cho vào đi.” “À, về đánh giá của Garp tôi đã nghe rồi.

Nghe nói anh có biểu hiện xuất sắc trong một năm chính thức gia nhập Hải quân.

Có muốn chuyển sang G-5 không?

Nhưng trước tiên anh có thể giải thích ý nghĩa của bộ râu trên mặt anh trong giai đoạn đó không?

Tôi thực sự không hiểu chút nào.” Vergo để lại ấn tượng tốt, đặc biệt lịch sự tự giới thiệu.

Chương 875

“Chào, tôi là Vergo.” Sau đó họ nói chuyện một lúc.

Nghe Corazon gọi điện thoại nhắc đến Hải quân, Law vô cùng tức giận.

“Vừa rồi ông gọi điện cho ai vậy?

Nhắc đến nhiệm vụ, chắc không phải Hải quân chứ?

Ta nhìn là biết ông là người có liên quan đến Chính phủ rồi.” Corazon căn bản không giải thích nhiều.

“Ta không phải Hải quân.” Sau đó cuối cùng cũng cập bến, Corazon chuẩn bị vào bệnh viện xem bệnh tình, nhưng Law không đi.

“Mau giúp ta thả xuống!

Ta không muốn đi bệnh viện.” Nhưng Corazon vô cùng kiên trì.

“Đừng có giở cái trò trẻ con đó nữa.

Dù có chạy bao nhiêu bệnh viện, ta cũng phải chữa khỏi bệnh cho ngươi.

Bệnh viện hoành tráng thế này, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho ngươi.

Bị bệnh mà không chịu đi bệnh viện là sao chứ?” Bác sĩ kiểm tra thì phát hiện Trafalgar Law mắc bệnh chì, sợ đến mức muốn tránh xa cậu bé càng xa càng tốt.

“Bệnh chì à!” Corazon thấy bác sĩ và y tá đều vô cùng sợ hãi, không muốn lãng phí thời gian ở đó nữa.

“Loại bệnh này dù sao cũng đã xuất hiện lâu như vậy rồi, có nghiên cứu ra thuốc chữa tốt nào chưa?” Bác sĩ và y tá hiện tại vô

cùng sợ hãi.

“Xin lỗi, tôi hỏi một câu, cậu bé này là người ở đâu?” Trafalgar Law căn bản không che giấu, trực tiếp nói.

“Flevance.” Bác sĩ và y tá sợ đến mức không còn hồn vía, trực tiếp lùi lại vài bước.

“Thị trấn Trắng à!

Không được đâu, sẽ bị lây nhiễm mất!

Mau lấy găng tay khử trùng và mặt nạ phòng độc ra!

Đừng quên thông báo bảo an, rồi liên hệ Chính phủ mau lên!” Trafalgar Law nhìn phản ứng của bác sĩ và y tá như vậy, vô cùng tức giận, trực tiếp đứng dậy từ ghế chuẩn bị đi ra ngoài, không thèm ở lại bệnh viện đó nữa, để họ khám bệnh.

“Thấy chưa?

Trong mắt họ, tôi không phải là con người nữa rồi.

Đừng hòng khám bệnh cho tôi nữa, bây giờ họ tránh xa tôi còn không kịp nữa là!” Tôi vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Trong phòng y tế, y tá gần như phát điên, vừa la hét vừa khóc.

“Quái vật trắng!

Cầu xin cậu đi mau đi!

Cứ thế này sẽ lây nhiễm cho tôi mất!” Bác sĩ đeo mặt nạ vào sau đó cũng vô cùng tức giận, không ngừng chỉ trích Corazon.

“Chuyện gì vậy?

Đem đứa trẻ này vào đây mà anh không biết trong đây có bệnh nhân sao?

Nếu bị thằng bé đó lây nhiễm thì làm sao?

Anh có gánh nổi trách nhiệm không?" Trong bệnh viện cũng vang lên thông báo khẩn cấp.

"Thông báo khẩn cấp, thông báo khẩn cấp!

Vừa có một đứa trẻ mắc bệnh chì đi lạc vào viện!

Mọi người nếu thấy thì hãy tránh xa ra, nếu không sẽ bị lây nhiễm, bệnh này có tính truyền nhiễm." Corazon nghe lời bác sĩ và y tá nói, cũng thấy rất đau lòng cho Trafalgar Law, trong lòng vô cùng tức giận, bèn đánh bác sĩ.

Đánh xong bác sĩ, Corazon vội vàng chạy ra ngoài tìm Trafalgar Law.

Âm nhạc lại phát ra thông báo khẩn cấp.

"Vừa rồi có một người đàn ông to lớn đã hành hung, đánh bác sĩ của tôi!

Tôi phải ngay lập tức tiến hành khử trùng khẩn cấp toàn bộ nhân viên!" Corazon vừa xách Trafalgar Law đi, vừa tức giận.

Hắn vốn nghĩ bệnh viện này khá tốt, vì bệnh viện này có thể chữa khỏi bệnh cho mình, không ngờ lại thối nát đến vậy.

Vô cùng đau lòng cho Trafalgar Law.

"Bệnh viện này thực sự quá tệ!

Xin lỗi, tôi thực sự không có ý làm hại anh, nhưng điều này có gợi lại ký ức cũ không?" Tôi bây giờ đang gào thét thảm thiết, cảm thấy vô cùng xấu hổ, cuộc đời càng thêm tràn đầy tuyệt vọng.

"Thế nên tôi mới nói mà, tôi mới không muốn đi bệnh viện đâu.

Chương 876

Căn bản không thể chữa khỏi bệnh của tôi, không có phương pháp chữa trị nào cho bệnh này cả." Mặc dù vừa rồi đã đến một bệnh viện vô cùng tệ hại, nhưng Corazon vẫn không bỏ cuộc.

Corazon quyết định tìm một bệnh viện tốt nữa, nhất định phải gặp được một bác sĩ giỏi để chữa khỏi căn bệnh của Law.

Nhưng Law không hề đồng tình với cách làm này và liên tục từ chối, song Corazon lại chẳng nghe.

Thế là anh ta lại đến bệnh viện tiếp theo.

Nhưng cảnh tượng xảy ra lại y hệt bệnh viện trước.

Các bác sĩ và y tá đều vô cùng sợ hãi Law.

Tuy nhiên, Corazon không bỏ cuộc, quyết định đến bệnh viện kế tiếp, hy vọng bệnh viện đó có bác sĩ có thể chữa khỏi bệnh cho Law.

Nhưng Law thì vô cùng đau đớn đến mức gần như phát điên, tuy nhiên Corazon vẫn có cách để cấp cứu cậu bé.

Cứ thế, Corazon đã đưa Law đến tổng cộng 8 bệnh viện.

Chính quyền Thế giới nhận được 8 cuộc điện thoại, buộc phải hành động, chuẩn bị bắt giữ cả hai người.

Law thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Cậu bé cầu xin Corazon buông tha.

"Corazon đừng chữa bệnh nữa, bây giờ tôi thực sự rất khó chịu, đừng đưa tôi đến bệnh viện nữa, tôi thật sự rất buồn." Nhưng Corazon không bỏ cuộc, liên tục an ủi cậu.

"Đừng giận mà, lần tới nhất định sẽ chữa khỏi thôi, tôi tin là sẽ

ổn.

Bây giờ hoặc là chữa bệnh, hoặc là chết, lúc sinh tử quan trọng thế này phải cố gắng lên chứ." Nhưng dù Corazon có đưa Law đến bao nhiêu bệnh viện, tất cả đều không thể chữa khỏi căn bệnh của cậu.

Cứ thế kéo dài suốt 6 tháng, con đường tìm thầy chữa bệnh vẫn không thành công.

Corazon vô cùng đau buồn, quyết định mượn rượu giải sầu.

"Mình đang làm cái quái gì thế này?

Mình đã để thằng bé sinh ra ở quốc gia bi kịch này phải vô số lần hồi tưởng lại bi kịch của nó, mà bệnh tình của nó thì chẳng khá hơn chút nào.

Vì cái thằng em trai kia mình đã không còn thiết gì nữa rồi, mình vẫn luôn rất đồng cảm với nó, mình thật lòng muốn chữa khỏi bệnh cho nó, mình không muốn nó phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào.

Mình không giống cái loại ngốc nghếch luôn bắt nạt nó, căn bản không có tư cách nói mấy lời vô sỉ như vậy.

Rõ ràng là một thằng nhóc hôi sữa, đáng thương quá.

Mặc dù lúc đó nó dùng dao đâm mình, nhưng mình chẳng cảm thấy đau chút nào.

Người thực sự đau khổ là nó mới phải, thằng bé đáng thương, mình thật sự rất xót xa." Corazon vừa lảm nhảm trong cơn say, vừa đắp chăn cho Law.

Anh ta cứ thế khóc lớn, Law vừa ngủ thiếp đi nhưng đã bị tiếng Corazon làm tỉnh giấc.

Không để Corazon biết mình đã nghe thấy những lời đó, cậu bé quay lưng đi và lặng lẽ rơi lệ.

Sáng hôm sau, Law dậy rất sớm.

Cậu bé chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn cho Corazon, khi chuẩn bị xong bữa sáng, liền đi gọi Corazon dậy.

“Ngài Corazon, mau dậy đi, tôi đã làm bữa sáng xong rồi, mau ăn đi.” Nghe Law nói vậy, Corazon ngây người ra.

Thằng nhóc đã làm bữa sáng cho anh.

Anh ta không thể tin vào tai mình.

Law thấy vẻ mặt của Corazon thì rất tức giận.

“Cái vẻ mặt gì thế?

Tôi đã làm bữa sáng cho ông rồi, lẽ nào không tin à?

Vậy thì nhìn xem.

Đừng lải nhải nữa, mau ăn bữa sáng đi.” Từ đó về sau, mối quan hệ của họ trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Law không ngừng hồi tưởng lại những chuyện thời thơ ấu với Corazon.

Cuối cùng, cậu thoát khỏi ký ức.

Trước mắt là cuộc chiến với Doflamingo.

Bellamy và bản sao của Doflamingo đang đối phó với La Thiên.

Tay La Thiên bị Doflamingo trói, hiện tại có chút nguy hiểm.

Bellamy vô cùng đau đớn, vốn không muốn đối đầu với La Thiên, nhưng cơ thể hắn đã bị “Thiếu chủ” (Doflamingo) khống chế, hoàn toàn không nghe lời.

“La Thiên, mau chạy đi, tôi không hề muốn đối đầu với cậu, nhưng tôi không thể kiểm soát được cơ thể mình, mau tránh ra đi!” Cùng lúc đó, bản sao của Doflamingo chạy từ một bên khác đến, liên

tục châm chọc La Thiên.

Chương 877

“Ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, đừng vùng vẫy vô ích nữa, mau đi chết đi.

Hahaha….” Tay La Thiên lúc này cũng bị trói, đồng thời có hai người tấn công cậu, khiến cậu lưỡng lự.

Doflamingo dùng sợi tơ trói tay La Thiên, La Thiên định mượn thanh kiếm trên tay Bellamy để chặt đứt sợi tơ, nhưng thanh kiếm đó quá cứng chắc, dùng dao cũng không chặt đứt được.

Lúc này cậu chuẩn bị dùng cách khác để chiến đấu với đối phương.

Bởi vì hiện tại không có quá nhiều thời gian để lãng phí ở đây.

Nghe nói đồng đội Law của cậu hình như cũng bị thương.

Cậu phải nhanh chóng giải quyết xong bên này, sau đó đi cứu cậu ấy.

Doflamingo cũng rất tò mò xem cậu sẽ làm gì, bởi vì những sợi tơ này rất lợi hại, người thường căn bản không thể phá vỡ.

Hóa ra La Thiên đã khiến đôi tay của mình trở nên vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong chốc lát đã chấn đứt những sợi tơ.

Bây giờ đến lượt La Thiên phản công.

Law căn bản không phải đối thủ của Doflamingo, cậu bị đánh trọng thương, hộc mấy ngụm máu.

Lúc này cậu lại chìm vào hồi ức: Nhớ có một ngày khi còn nhỏ, cậu và Corazon đang sống trên biển, bỗng nghe thấy tiếng điện thoại.

Law vội vàng nhắc Corazon, bảo anh ta nghe điện thoại.

“Ngài Corazon, mau nghe điện thoại đi, có người gọi kìa?” Corazon vô cùng vui mừng, vì trước đây Law rất bất lịch sự với anh, giọng điệu cũng rất tệ.

Thế là anh ta bắt máy.

“Là anh, anh trai của tôi sao?

Em trai, đã nửa năm rồi chúng ta không từ biệt nhau phải không?

Law có ở cùng em không?

À, nếu cả hai đều không sao thì em đã tìm được danh y chưa, anh biết là chưa mà, mau đưa Law về thuyền đi, lần này có thể chữa được bệnh của nó đấy.

Anh có được thông tin về Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật rồi, có một nhóm hải tặc ngu ngốc không hiểu giá trị thật của Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật, đã chấp nhận lời đề nghị của Hải quân và đang chuẩn bị bán nó.

Giao dịch này chắc chắn có chính phủ đứng sau.

Tuy nguy hiểm, nhưng nhất định phải lấy được trái cây đó.

Do năng lực đặc biệt của trái cây này, sau khi anh có được nó, anh chỉ có thể để người anh tin tưởng nhất ăn nó, anh nghĩ em hãy ăn nó đi, sau đó chữa bệnh cho Law.

Vậy nên mau quay về đi, đừng bỏ lỡ cơ hội lần này.” Corazon trả lời bằng cách gõ nhẹ vào điện thoại, Doflamingo hiểu ý.

Sau khi Doflamingo cúp điện thoại, liền bàn bạc một chuyện với cấp dưới của mình.

“Đúng vậy, bao gồm cả Tsuru, người luôn tìm ra căn cứ của ta và bám riết lấy ta, Hải quân đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt ta trong nửa năm qua.

Nửa năm đó đúng là khoảng thời gian thằng em trai ta không có ở đây." Diamante không dám nghi ngờ Corazon, dù sao Corazon cũng là em trai ruột của Thiếu chủ.

"Trước đây cũng nghi ngờ liệu thằng em có tiết lộ hành tung của mình cho Hải quân không?

Có lẽ là ngẫu nhiên thôi." Ở một bên khác.

"Thật sự rất vui mừng, cuối cùng cũng có hy vọng để sống sót rồi, không cần phải đi tìm bác sĩ nữa.

Nếu có thể lấy được Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật thì tốt quá, chắc chắn nó sẽ chữa khỏi bệnh của mình.

Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật là một loại năng lực có thể cải tạo cơ thể con người, nếu ăn nó thì có thể thực hiện những ca phẫu thuật kỳ diệu, chữa khỏi mọi bệnh nan y, cứ như phép thuật vậy.

Người sử dụng phải có kiến thức y học, tôi biết điều đó.

Bố mẹ tôi rất được dân chúng tin tưởng, bố mẹ là bác sĩ mà, vậy thì mình sẽ học tập kiến thức và kỹ thuật y học từ bây giờ." Law vô cùng không hiểu vì sao Corazon lại nói vậy.

"Nhưng những điều đó thì liên quan gì đến tôi chứ?" Corazon giải thích ý của mình với cậu.

"Ý tôi là, anh ăn nó mới thích hợp, nó có thể cứu mạng anh đấy." Law vô cùng không đồng tình, bởi vì Thiếu chủ căn bản không hề bảo anh ta ăn nó.

"Nhưng anh trai anh bảo anh ăn mà, nếu tôi mà ăn Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật thì Thiếu chủ sẽ tức giận mất." Corazon lắc đầu.

"Không được, tôi kiên quyết không thể ăn.

Bởi vì tôi đã ăn một Trái Ác Quỷ rồi, ăn hai Trái Ác Quỷ sẽ mất

mạng.

Anh trai tôi nói vậy là vì ông ta không biết tôi là người năng lực.

Tôi và ông ta không thể cứu vãn gia tộc được nữa rồi.

Khi tôi nhận ra cuộc hành trình tìm thầy thuốc trở nên vô vọng, tôi đã quyết định.

Anh trai tôi chắc chắn đã nhìn ra tôi là kẻ phản bội, việc anh ta bảo tôi ăn Trái Ác Quỷ có một ý nghĩa khác.

Chương 878

Ông ta chắc chắn muốn hy sinh tôi, một đứa em trai luôn vâng lời, để đổi lấy sinh mệnh vĩnh hằng.

Nếu tôi quay về thì chỉ có đường chết, vậy nên trước khi anh tôi ra tay, tôi sẽ cướp một Trái Ác Quỷ, sau đó bắt anh ăn nó.

Đợi sau khi bệnh của anh khỏi, tôi sẽ đi tìm một nơi ẩn cư.

Anh nghe rõ chưa?

Chúng ta mau chuẩn bị ra khơi đi, tôi nhất định phải cướp được Trái Ác Quỷ đó." Law đơn giản là không thể tin vào tai mình, đứng bất động tại chỗ.

Corazon vội vàng gọi điện cho Phó Đô đốc Hải quân. hỏi xin một số thông tin.

"Các người không định tiến hành giao dịch Trái Ác Quỷ sao?" Vị Phó Đô đốc Hải quân vô cùng kinh ngạc, không ngờ một bí mật tối cao lại bị người khác biết được.

"Làm sao ông biết được?

Đó là bí mật tối cao của tôi mà." Corazon đáp lời.

"Tôi có thông tin từ anh trai tôi, tôi biết vị trí của nhóm hải tặc sẽ giao dịch.

Việc tìm kiếm trước khi giao dịch không dễ dàng.

Anh tôi định cướp trái cây trước khi giao dịch.

Ông có muốn giữ bí mật không?

Mau nói cho tôi thời gian và địa điểm giao dịch đi." Vị Phó Đô đốc Hải quân biết rõ Corazon, trước đây anh ta đã cung cấp thông tin, cũng

không muốn đắc tội.

“Nếu đã vậy thì tôi sẽ nói cho cậu biết, ba tuần sau tại Rubeck ở North Blue.” Corazon cũng báo cáo tình hình, và cảm thấy có chút lo lắng vô cớ nảy sinh.

“Tôi và anh trai tôi đã hẹn ba ngày sau sẽ hội hợp tại đảo Hải Yến.” Sau khi biết được thông tin vô cùng giá trị này, vị Phó Đô đốc Hải quân quyết định hành động ngay lập tức.

“Ba ngày trước sao?

Cả gia tộc Donquixote sẽ tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu tại Đấu Trường Thiên Không.

Thông tin này vô cùng giá trị.

Anh trai cậu cũng chỉ dừng lại ở đó.

Tôi sẽ bố trí phục kích tại Hải Yến để tóm gọn toàn bộ gia tộc Donquixote.

Cậu tuyệt đối đừng đến gần hòn đảo đó.” Corazon đã bán đứng anh trai mình.

“Đến lúc đó, tôi sẽ giao toàn bộ những nhân vật lớn có cấu kết ngầm, cùng với danh sách tất cả các đối tượng giao dịch, tất cả đều vào tay ông.

Như vậy, bóng tối ở North Blue nhất định sẽ hoàn toàn bị phơi bày.” Sau đó Corazon cúp điện thoại.

Anh ta quay người đi tìm Law.

“Law, chuẩn bị xong chưa?

Chúng ta sắp xuất phát rồi.” Nhưng Law bệnh không nhẹ, đột nhiên bệnh tình tái phát, cậu bé ngất đi.

Corazon vô cùng lo lắng, vội vàng chạy đến bên Law.

“Law, không sao chứ, nhất định phải tỉnh táo lên.

Chúng ta khó khăn lắm mới có được một tia hy vọng, không phải còn ba năm nữa sao, không nên gục ngã nhanh như vậy chứ.

Thằng nhóc này, tỉnh táo lên cho tôi!

Sao thế?

Lẽ nào bị sốt à, phải làm sao bây giờ?

Từng bác sĩ một đều không trông cậy được.” Corazon thấy Law ngất đi, vô cùng lo lắng.

Thế là anh ta rót một cốc nước, quyết định để Law uống một chút.

Nhưng vì quá căng thẳng cho Law, anh ta vô ý làm đổ nước khi rót, bây giờ cả người đều hoảng loạn, thực sự không biết phải cứu đứa trẻ trước mắt này như thế nào.

“Law, mau tỉnh lại đi, nói cho tôi biết anh phải làm sao?

Cầu xin anh nhất định phải kiên trì, hy vọng sắp đến rồi, cho tôi một cơ hội cứu anh đi.

Tôi thật lòng muốn cứu sống anh, chữa khỏi bệnh cho anh.

Dù thế nào cũng phải kiên trì, anh nghe rõ chưa?” Law ngất lịm, bất tỉnh nhân sự.

Cậu bé căn bản không nghe thấy Corazon đang nói gì.

Chỉ có một mình Corazon đang la hét điên cuồng ở đó.

Chương 879

Thời gian nhanh chóng trôi đến ba ngày trước giao dịch.

“Đã ra biển rồi, nhưng đúng lúc đó lại gặp phải bão tố.” “Ngài Corazon, chúng ta không sao chứ?

Chính phủ rõ ràng biết tôi sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì tiền mà vẫn bắt tôi tiếp tục khai thác quặng, gia đình tôi và thị trấn Trắng đều chết dưới tay chính phủ.

Cho nên, nếu Corazon cũng là Hải quân của chính phủ, xin hãy nói thẳng cho tôi biết.

Tôi sẽ không để anh cứu tôi, vì họ đã hại chết gia đình tôi, tôi vĩnh viễn không tha thứ.” Corazon ôm lấy Law, lòng vô cùng xót xa.

“Anh đang nói nhảm gì đấy?

Tôi không phải Hải quân.

Chuyện nhỏ như vậy... nhưng nghe tôi nói cho rõ đây, nếu tôi đi lấy Trái Ác Quỷ, điều đó có nghĩa là tôi sẽ đồng thời đối đầu với anh trai tôi, Hải quân và cả Chính phủ nữa, chắc chắn sẽ bị truy sát.

Nhưng vì để anh sống sót, tôi phải có sự giác ngộ.

Anh hiểu chưa?” Law bệnh đến mức không thể nói được, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lòng cậu bé vô cùng cảm kích Corazon, vì Corazon đã bất chấp đối đầu với tất cả mọi người.

Sắp đến đảo Minion.

Khi sắp đến hòn đảo, Corazon lại gọi điện cho vị Phó Đô đốc Hải quân kia.

“Đã tìm thấy nhóm hải tặc đó chưa?” Bên kia đáp: “Tại một thành phố hoang tàn trên đảo Minion, phía đông đảo Rubeck là địa điểm giao dịch.

Có vẻ như chúng định biến nơi đó thành căn cứ.

Tên hải tặc đó là Diez Barrels, cậu nghe rõ chứ?

Hắn ta từng là cựu sĩ quan Hải quân đấy.

Hòn đảo này hiện có thuyền giám sát của Hải quân đang theo dõi, đồng thời, bây giờ anh trai cậu cũng chuẩn bị hội hợp với hắn ta.

Ngay cả cảng biển cũng có hai tàu chiến sẵn sàng chờ đợi.

Cậu cũng phải đặc biệt cẩn thận, tôi tuyệt đối sẽ không để Doflamingo cướp được Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật.” Sau đó cô ấy cúp điện thoại.

Anh ta đưa thuyền cập vào một nơi tương đối an toàn.

Corazon lên bờ đi xem xét tình hình, nhưng bảo Law hãy kiên nhẫn một chút, tiếp tục ở lại trên thuyền.

Bọn hải tặc vừa uống rượu, vừa bàn tán xem Trái Ác Quỷ có thể bán được bao nhiêu tiền.

Chính phủ ra giá 5 tỷ Beli để mua Trái Ác Quỷ trên tay chúng.

Chúng cho rằng trái cây này căn bản không đáng giá tiền đó.

“Chắc chắn lũ chính phủ kia bị điên rồi, dám bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua một Trái Ác Quỷ.

Chờ khi tôi có được số tiền đó, tôi sẽ không cần làm hải tặc nữa, tôi có thể tận hưởng cuộc sống một cách đàng hoàng, không cần phải sống cái kiểu này nữa.

Mà cũng đúng thật, nếu để một bác sĩ ăn thứ này, chắc chắn hắn ta

có thể trở thành danh y mà tất cả bệnh nhân trên thế giới đều tìm đến.

Theo lịch sử, cũng có một bác sĩ đã ăn nó và nhờ những ca phẫu thuật kỳ diệu mà liên tiếp chữa khỏi các bệnh nan y, cuối cùng trở thành huyền thoại.

Nhưng đối với chúng ta, những kẻ cầm đầu này, thì chẳng liên quan gì cả, tiền bạc mới là thứ thực tế hơn." Bọn hải tặc kẻ nói người cười bàn tán, một Trái Ác Quỷ có thể bán được nhiều tiền như vậy, chúng vô cùng vui mừng.

Corazon đi thám thính trên đảo trước, cảm thấy không có nguy hiểm, thế là anh ta tìm một nơi an toàn, rồi đón Law đến.

Họ ở trong một căn nhà nhỏ vài ngày, nhưng Law vô cùng buồn bã, vì cậu bé cảm thấy mình sắp chết, hiện tại vô cùng đau khổ.

Để chọc Law vui vẻ, anh ta đã làm đủ mọi cách.

"Law, mau nhìn này, tôi có chiêu thức có thể khiến mọi âm thanh biến mất đấy," thế là Corazon hết sức biểu diễn.

Anh ta cố gắng làm cho tất cả âm thanh đều biến mất.

Nhưng Law căn bản không hề để tâm.

"Chẳng vui chút nào, loại năng lực này có ích gì chứ?

Chẳng có chút năng lực tấn công nào cả, cảm giác vô dụng, không hề ngầu chút nào.

Không bằng năng lực vũ khí của Baby 5." Nghe Law nói vậy, Corazon vốn đang cố gắng chọc Law vui vẻ, bỗng cảm thấy nhói lòng.

"Quả thật, tôi khá ghen tỵ với cậu, nhưng từ góc độ nâng cao chất lượng giấc ngủ thì tôi lại vô địch thiên hạ, thực sự không ai có thể sánh bằng." Nhưng Law cảm thấy năng lực của anh ta chẳng có tác dụng gì, vẻ mặt đầy khinh thường.

Một ngày nọ Law đứng ở cửa căn nhà.

Đột nhiên thấy một ngôi nhà bốc cháy, dường như có thứ gì đó đã phát nổ.

Chương 880

Những người trong căn phòng đó cũng vô cùng hỗn loạn.

“Thuyền trưởng thật sự rất kỳ lạ, tại sao lại không nghe thấy tiếng vụ nổ lớn trong nhà chứ?” “Gì cơ?

Làm sao có chuyện như vậy được?

Mọi người mau dập lửa đi, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Thật không hiểu nổi, lẽ nào có kẻ xâm nhập?” Hóa ra Corazon vì để cứu mạng Law, đã chuẩn bị trộm Trái Ác Quỷ.

Anh ta đã tạo ra một vụ nổ lớn, đồng thời xóa bỏ mọi âm thanh.

Anh ta lẻn vào và tắt hết đèn trong nhà, chuẩn bị trộm Trái Ác Quỷ.

“Đèn đột nhiên tắt, có mảnh kính rơi xuống kìa, chưa đánh nhau mà đã vỡ hết rồi.

Mau bật đèn lên cho tôi, nhanh lên, thắp đèn sáng lên!” Đúng lúc đó, Corazon chạy vào, cướp lấy Trái Ác Quỷ.

Sau đó anh ta nhanh chóng chạy ra ngoài.

Anh ta chạy nhanh ra khỏi đó, ném một quả bom vào căn phòng.

Cả căn phòng đều bị nổ tung.

Corazon vừa chạy vừa vui mừng, cuối cùng cũng có được Trái Ác Quỷ.

Giờ Law cuối cùng cũng có thể được cứu rồi, cuối cùng cũng có thể chữa khỏi bệnh cho cậu bé.

Hiện tại anh ta thực sự siêu vui mừng.

Vui mừng cứ như một đứa trẻ.

Do chạy quá nhanh, anh ta vô ý trượt chân ngã.

Vô tình lăn đến bên cạnh bọn hải tặc đang truy đuổi.

Hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Law đang đợi Corazon trong phòng, hiện tại vô cùng lo lắng cho Corazon, sợ anh ta gặp nguy hiểm, nhưng lúc này cậu bé vô cùng suy yếu.

Phó Đô đốc Tsuru cảm thấy vô cùng kỳ lạ, liền hỏi.

"Thông tin từ đâu mà ông đã tiến hành bố trí quân vậy?" Đúng lúc đó, cấp dưới của cô ấy thở hổn hển chạy vào.

"Thuyền giám sát ở đảo Minion đã gửi tin tức, bên hải tặc xảy ra chuyện rồi." Thủy Sư Đô đốc Sengoku vội vàng liên hệ với Hải quân ở đảo Minion, bảo họ nhanh chóng điều tra tình hình.

Trên thuyền đang bốc cháy trong nhà.

Trái Ác Quỷ đã mất, chúng vô cùng tức giận.

"Đó là vụ làm ăn lớn 5 tỷ Beli mà, tên đáng ghét kia, đã cướp mất Trái Ác Quỷ của ta rồi, ta phải cướp lại Trái Ác Quỷ đó!" Bọn hải tặc đang cố gắng tìm Corazon.

Chúng muốn đoạt lại Trái Ác Quỷ.

Corazon nhanh chóng đánh bị thương mấy tên hải tặc đó, nhưng anh ta cũng bị thương một chút.

Anh ta vội vàng chạy về tìm Law, và đưa Trái Ác Quỷ ra.

"Law, nhìn này, tôi cuối cùng cũng tìm thấy Trái Ác Quỷ rồi, giờ cậu được cứu rồi, mau ăn đi!" Law vô cùng lo lắng Corazon vừa rồi đã gây họa, sợ anh ta gặp nguy hiểm.

“Căn nhà đó bốc cháy, còn nghe thấy tiếng súng nữa.

Chẳng phải đã xảy ra chuyện gì sao?” Nhưng Corazon lo lắng cho sự an toàn tính mạng của Law, bảo cậu bé mau ăn trái cây.

“Cái thằng nhóc thối tha này, bây giờ không phải lúc hỏi chuyện, mau ăn đi, đó là Trái Ác Quỷ có thể cứu mạng đấy!” Law căn bản không chịu ăn Trái Ác Quỷ.

“Nhưng tôi ăn thì cũng chưa chắc đã chữa khỏi bệnh cho tôi đâu.” Corazon vô cùng tin tưởng, Trái Ác Quỷ nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Law.

“Anh đang nói nhảm gì đấy?

Nhất định sẽ chữa khỏi!

Yên tâm mà ăn đi.

Ăn nhanh lên, mau ăn, nghiền nát nó ra rồi ăn, nuốt hết xuống cho tôi!” Chỉ trong chốc lát, Law đã nuốt Trái Ác Quỷ xuống, đột nhiên cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

Nhưng trong lòng cậu bé vô cùng sợ hãi.

“Ngài Corazon, tôi chưa chuẩn bị tinh thần để trở thành người năng lực, sao lại bắt tôi ăn hết nó chứ.” Thấy Law cuối cùng cũng ăn Trái Ác Quỷ, Corazon cũng yên tâm, nhưng anh ta thực sự không thể trụ vững được nữa, cuối cùng đã gục xuống.

Bởi vì vừa rồi anh ta đã trúng một phát đạn.

Toàn thân đẫm máu.

Law thấy Corazon ngã trên đất, vô cùng sợ hãi.

Chương 881

“Corazon, bây giờ sao thế?

Ông đã làm gì?

Sao lại toàn thân đẫm máu?

Không sao chứ.” Mặc dù Corazon bị thương nặng, nhưng anh ta không muốn Law lo lắng.

“Yên tâm đi, tôi không sao, chỉ là một vết thương nhỏ thôi.” Law dùng sức mạnh của Trái Ác Quỷ để cứu Corazon.

“Đúng rồi, mau khỏe lại đi!” Cậu vừa la lớn, vừa dùng tay mình chuẩn bị chữa thương cho ngài Corazon.

Corazon căn bản không tin Law vừa ăn xong mà có thể dùng năng lực đó để cứu anh ta.

“Không được đâu mà?

Đâu có giống phép thuật, nói khỏi là khỏi được.” Law đang cố gắng, muốn cứu mạng Corazon.

“Vậy tôi phải làm gì mới có thể khỏe lại đây?

Anh hoàn toàn vì tôi mà bị thương, tôi không thể để anh chết được.” Corazon thấy Law vô cùng sợ hãi, liền an ủi cậu bé.

“Yên tâm đi, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, tôi không sao đâu.

Mặc dù chúng ta đã cướp được Trái Ác Quỷ này trước anh trai tôi, nhưng hành động của anh ta sẽ không vì thế mà dừng lại.

Tôi xin lỗi, mặc dù anh cũng yếu ớt, nhưng tôi có một yêu cầu.

Ở bờ biển phía tây hòn đảo có một chiếc thuyền giám sát của Hải

quân, hãy giao thứ này cho họ.

Nếu là Hải quân, thấy cái này sẽ lập tức hiểu ra.

Có một thứ có thể cứu một Vương quốc xa xôi, gọi là Vương quốc Dressrosa.

Anh không phải con trai của bác sĩ sao?

Từ nay về sau, sức mạnh của anh không chỉ có thể chữa bệnh thôi đâu.

Không cần làm phức tạp mọi chuyện, sau khi giao thứ đó cho họ, hãy rời khỏi hòn đảo này ngay lập tức.

Sau đó hai chúng ta sẽ cùng đi du ngoạn thế giới.

Mau đi đi!" Thế là Law vừa đi được một lúc thì gặp một người.

Cậu bé vội vàng tiến đến và kể cho người đó một chuyện.

"Tôi có một thứ vô cùng quan trọng muốn đưa cho ông." "À, là tài liệu tình báo sao, có người nhờ cậu mang đến phải không, rất cảm ơn.

Cậu cứ yên tâm đi." Nghe giọng nói của người đó dường như rất giả dối.

Law cho rằng vị Hải quân trước mặt có thể cứu Corazon.

"Tôi có thể tin ông không?

Có người cần sự giúp đỡ của ông.

Anh ấy bị thương rồi, sắp chết rồi, làm ơn, xin hãy cứu anh ấy đi.

Tôi không thể để anh ấy chết được, anh ấy vì cứu tôi mà bị thương." Vergo biết ai là kẻ phản bội, đã phản bội Thiếu chủ.

"Được thôi, đưa tôi đến đó đi, tôi sẵn lòng cứu đồng đội." Thế là Law dẫn Vergo đến tìm ngài Corazon.

Law nghĩ rằng hắn sẽ cứu mạng Corazon.

“Ngài Corazon, người này sẽ giúp tôi.” Ngài Corazon vô cùng kinh ngạc, cảm thấy mình sắp tiêu đời rồi, cơ thể run rẩy không ngừng.

“Vergo?

Sao lại đến đây?!” Anh ta cũng không ngờ Vergo lại tìm đến tận nơi.

Vergo cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, không ngờ em trai ruột của Thiếu chủ lại phản bội.

“Corazon, ngươi đang làm gì ở đây?” Hắn không khỏi quát lớn.

Corazon lúc này vô cùng đau đầu, vì anh ta đoán Law đã giao nhiệm vụ mật quan trọng đó cho Vergo.

Hiện tại Vergo đang giả mạo Hải quân, giữa rất nhiều lính Hải quân khác, lại đưa thông tin này cho Vergo, quả thật là xui xẻo.

Đầu tiên rơi vào tay tên này, chắc chắn sẽ tiêu đời.

Law đột nhiên phản ứng lại, hóa ra tên Hải quân giả mạo trước mắt này cũng là cấp dưới của Doflamingo.

Trong khoảnh khắc, Law không chỉ ngớ người ra, mà còn sợ hãi tột độ.

Vergo cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, hóa ra Corazon lại biết nói chuyện.

Chương 882

Hắn không nghe Corazon giải thích, thế là mở tài liệu ra chuẩn bị xem nội dung bên trong.

Sau khi xem tình báo, Vergo lập tức đá bay Corazon.

“Ta đã biết nội dung tình báo rồi, Law là kẻ thù.” Thấy Corazon bị đá ngã trên đất, Law vô cùng tức giận.

“Tên khốn này dừng tay lại, đừng làm hại ngài Corazon nữa, tôi không cho phép ông làm như vậy.

Hóa ra tên đó là Vergo.” Vergo trực tiếp nhấc bổng Law lên.

“Hóa ra hai kẻ mất tích đó, bây giờ xem ra chẳng có tư cách gì để biết.

Kẻ bề trên như ta, hẳn phải được gọi là ngài Vergo chứ.” Ngài Corazon hiện tại bị thương nặng, cũng không có cách nào cứu Law.

“Tôi thường xuyên viết tình báo.

Nếu thứ này giao cho Hải quân, gia tộc sẽ tiêu đời.

Toàn bộ kế hoạch sau này của tôi sẽ đổ bể.

Mệnh lệnh của gia tộc là thằng nhóc đó mới là quan trọng nhất.

Nó như một con dơi lẩn trốn.

Năm 8 tuổi, sau một ngày mất tích, 14 năm sau, nó lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi.

Anh tôi (Doflamingo) cũng sẽ không nghi ngờ (tôi).

Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Nhưng nếu làm vậy, ai cũng sẽ không tin.” Corazon hiện tại bị

đánh rất thảm, căn bản không phải đối thủ của Vergo.

Huống hồ bây giờ anh ta còn bị thương, chỉ có thể mặc kệ Vergo đánh, hiện tại đang nằm trên đất, toàn thân đầy thương tích.

Law vô cùng xót xa cho ngài Corazon, nhưng cũng không có năng lực để chiến đấu với Vergo, cậu bé bị Vergo đấm một quyền ngã gục.

Chỉ trong chốc lát, Vergo đã đánh gục cả hai người xuống đất.

Cả hai người toàn thân đẫm máu, vô lực gục ngã trong tuyết.

Sau đó Vergo lập tức gọi điện cho Doflamingo, ngay lập tức thông báo cho Doflamingo một chuyện.

"Doflamingo, em trai ông và Law hiện đều đang ở đây, cả hai đều đã bị tôi đánh trọng thương nhưng vẫn chưa chết, còn thoi thóp, cố gắng sống sót." Nghe những lời từ đầu dây bên kia của Vergo, Doflamingo cau mày.

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đánh cả hai đứa trọng thương vậy?" Vergo vội vàng giải thích cho Doflamingo hiểu vì sao lại làm như vậy.

"Em trai ông là gián điệp của Hải quân, nó luôn ở lại trong gia tộc chỉ để hãm hại ông.

Nhưng ông nhất định phải cẩn thận đấy, còn cái tài liệu kế hoạch thì sao, nó ở đâu rồi?" Doflamingo nghe Vergo nói xong, không khỏi hiểu ra một số điều, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

"Vừa rồi ở địa điểm hội hợp nhìn về phía xa đảo Hải Yến thấy có hai tàu chiến, lúc đó tôi mới phản ứng lại.

Thằng em trai đáng yêu của tôi đã phản bội tôi.

Bây giờ tôi hiểu rồi, trong gia tộc tôi chỉ còn lại... tôi đáng thương hình như đã đoán đúng rồi.

Tôi vừa mới đến đảo Minion, nhưng có hơi muộn.

Sau khi đến đảo, tôi phát hiện thuộc hạ của Barrels đã hoảng loạn vì chuyện Trái Ác Quỷ bị đánh cắp.

Kẻ phạm tội chính là thằng em trai tôi.

Nếu nó ở đó, tuyệt đối không được để nó chạy thoát, trong tay nó có một Trái Ác Quỷ giá trị liên thành đấy!" Sau khi Doflamingo nói xong, Vergo vội vàng quay người đi tìm hai tên đó, vừa rồi hắn gọi điện quá tập trung, nghĩ rằng cả hai đều bị thương nên căn bản không để tâm.

Không ngờ cả hai đều đã trốn thoát, thật tệ hại.

Doflamingo ở đầu dây bên kia biết cả hai đã trốn thoát, nhưng không hề trách mắng Vergo.

"Cả hai đều trốn thoát rồi sao, không sao cả, nếu chúng chưa ra khỏi thành phố này thì tôi sẽ không để chúng chạy thoát đâu." Cúp điện thoại, Doflamingo giăng một "Lồng Chim", bao vây toàn bộ hòn đảo.

Bọn hải tặc đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, không biết thứ gì từ trên trời rơi xuống, tất cả đều ngước nhìn lên.

"Có thứ gì rơi xuống từ trên kia?

Cái quái gì thế?

Hòn đảo này thật sự rất kỳ lạ, tôi đi xem sao." Chạy một lúc, cuối cùng hắn ta chạy đến bên cạnh sợi dây đó.

Hắn ta cảm thấy những sợi dây này vô cùng kỳ lạ, thế là định dùng dao chặt đứt nó, nhưng dù có dùng sức mạnh đến đâu cũng vô dụng, hắn vô cùng tuyệt vọng, vì cảm thấy không thể thoát ra được nữa.

Corazon dùng chút sức lực còn lại, kéo lê thân thể mệt mỏi ôm

Law, tìm một căn phòng đổ nát, quyết định trốn tạm ở bên trong.

Law nhìn ra ngoài, phát hiện bên ngoài có một thứ vô cùng kỳ lạ.

Chương 883

“Corazon, nhìn xem thứ bên ngoài kia kỳ lạ quá, tôi mới thấy lần đầu đấy, tôi nhớ khi mình mới đến đây đâu có thứ này, sao nó lại đột nhiên xuất hiện vậy?

Anh đã thấy nó trước đây chưa?

Anh có biết thứ đó là gì không?” Corazon hiện tại vô cùng tuyệt vọng, nhưng không còn chút sức lực nào.

“Đó chắc là năng lực của Doflamingo, nhưng tôi biết mình không thể trốn thoát được, nó rất lợi hại, tôi căn bản không thể đấu lại.

Quan trọng nhất là bây giờ hắn ta có lẽ đã biết tôi phản bội, sẽ không tha cho tôi đâu.” Ngài Corazon vừa nói, vừa rơi những giọt nước mắt tuyệt vọng.

Trong phòng nhìn ra ngoài, thấy một số hải tặc bị anh trai hắn khống chế, đang giết chết đồng đội.

Hiện tại bên ngoài vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là chém giết.

Law đang nằm trên giường trong phòng, mặc dù đã ăn Trái Ác Quỷ, nhưng hiện tại không biết cách sử dụng sức mạnh của nó, cơ thể cảm thấy vô cùng khó chịu, sắc mặt trông rất đáng sợ.

Corazon đến bên Law, vuốt ve khuôn mặt cậu, hồi tưởng lại những gì đã trải qua cùng Law trong vài tháng qua, vì để giúp Law tìm phương pháp chữa trị mà đi khắp các bệnh viện, kết quả đều không có tác dụng lớn, ngược lại còn làm tổn thương trái tim Law.

Khi mọi người đều gần như tuyệt vọng, đột nhiên Trái Ác Quỷ xuất hiện.

Corazon đã cho Law ăn Trái Ác Quỷ Phẫu Thuật, khiến anh ấy lúc

này yên tâm, cảm thấy mình đã làm những gì cần làm.

Anh ấy cảm thấy Law, nếu ở cùng mình thì chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, vì anh trai mình (Doflamingo) tuyệt đối sẽ không buông tha Law.

Nếu chỉ một mình Law thì cậu bé có thể trốn thoát được, anh ấy quyết định bỏ lại Law, không phải vì muốn liên lụy Law.

Trước khi chết, ngài Corazon cũng hy vọng Law sẽ nhớ mỉm cười khi ra đi.

Vì vậy, anh ấy nói với Law: "Nếu có ngày anh nhớ đến tôi, hãy nhớ đến nụ cười của tôi nhé." Hải quân chuẩn bị tiến vào hòn đảo để xem xét tình hình, đột nhiên bị "Lồng Chim" khổng lồ trước mắt chặn ở bên ngoài, thế là họ báo cáo lên cấp trên một chuyện.

"Không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên một cái lồng khổng lồ bao trùm cả thị trấn, không thể nào có kẻ xâm nhập được.

Chuyện khó tin như vậy.

Các hải tặc này đã phá vỡ mối quan hệ, đang tự tàn sát lẫn nhau, cảnh tượng vô cùng kịch liệt." Doflamingo tìm thấy căn phòng của thuyền trưởng, bước vào và đánh gục thuyền trưởng.

"Doflamingo, ngươi đã cướp mất Trái Ác Quỷ của ta, lấy trộm trái cây của ta.

Bây giờ còn muốn phá rối băng hải tặc của ta, sao lại độc ác như vậy chứ." Doflamingo thấy thuyền trưởng vô cùng tức giận, cảm thấy hắn ta quá vô dụng.

"Nếu đúng là như vậy thì ta sẽ không vất vả đến thế.

Vì ngươi đã để trái cây bị đánh cắp, uống nhiều rượu quá rồi sao?

Đúng là đồ ngốc, ngay cả Trái Ác Quỷ cũng không giữ được.

Nếu đã không giữ được một Trái Ác Quỷ, thì mạng ngươi cũng

chẳng có giá trị gì.” Thế là Doflamingo đã giết chết thuyền trưởng.

Cấp dưới của Doflamingo, Trebol.

Hắn ta thấy tài sản của bọn hải tặc.

“Mang tất cả những bảo bối này về cho tôi thật tuyệt vời, có nhiều vàng bạc châu báu quá.

Tên này cũng cất giữ không ít đồ tốt đấy.

Bây giờ tốt rồi, tất cả là của tôi, tôi mau mang hết về đi, tôi phát tài rồi, thật sự quá vui mừng.” Senor Pink bảo mọi người đừng lề mề, mau làm việc.

“Mấy người đang lề mề làm gì ở đó?

Đừng nhìn mấy thứ vàng bạc châu báu này nữa, chẳng có gì đáng xem.

Mau giúp Doflamingo tìm thằng em trai hắn đi.

Việc quan trọng nhất của tôi bây giờ là đoạt lại Trái Ác Quỷ đó.

Mọi người mau hành động đi.” “Ở cái nơi bị lửa thiêu rụi thế này, làm sao có thể có ai sống sót được chứ.” Mọi người đều không ngừng tìm Corazon.

Tìm mãi một lúc mà không thấy, ai cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Diamante cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Tên đó đã đi đâu rồi?

Ta tìm nửa ngày mà không thấy, thật đáng ghét.” Doflamingo ngồi trên ghế bất động, hồi tưởng lại chuyện thời thơ ấu.

Hắn nhớ hồi nhỏ cha hắn đã xin lỗi cả hai người, nhưng Doflamingo đã dùng súng bắn chết cha mình, lúc đó em trai hắn khóc rất đau lòng.

Hắn cảm thấy có lẽ từ đó về sau em trai đã hận hắn.

Thế là hắn im lặng.

Ngài Corazon đã đưa Law đến một nơi đặc biệt an toàn, sau đó cố ý ra ngoài để đánh lạc hướng những kẻ đó.

Nhưng thực lực của anh ta kém xa đối phương, chỉ trong chốc lát đã bị đánh gục.